

NHÂN VẬT
PHẢN
DIỄN
TÔI NUÔI
ĐỀU
NGOẠI

HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGCONTINH0105

MẶC THƯ BẠCH

Mục lục

- [1. Chương 1: Thanh Xuân Vườn Trường: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 1](#)
- [2. Chương 2: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 2](#)
- [3. Chương 3: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 3](#)
- [4. Chương 4: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 4](#)
- [5. Chương 5: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 5](#)
- [6. Chương 6: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 6](#)
- [7. Chương 7: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 7](#)
- [8. Chương 8: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 8](#)
- [9. Chương 9: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 9](#)
- [10. Chương 10: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 10](#)
- [11. Chương 11: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 11](#)
- [12. Chương 12: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 12](#)
- [13. Chương 13: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 13](#)
- [14. Chương 14: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 14](#)
- [15. Chương 15: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 15](#)
- [16. Chương 16: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 16](#)
- [17. Chương 17: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em - Kết Thúc](#)
- [18. Chương 18: Tu Chân: Thanh Kiếm Không Nghi 1](#)
- [19. Chương 19: Thanh Kiếm Không Nghi 2](#)
- [20. Chương 20: Thanh Kiếm Không Nghi 3](#)
- [21. Chương 21: Thanh Kiếm Không Nghi 4](#)
- [22. Chương 22: Thanh Kiếm Không Nghi 5](#)
- [23. Chương 23: Thanh Kiếm Không Nghi 6](#)
- [24. Chương 24: Thanh Kiếm Không Nghi 7](#)
- [25. Chương 25: Thanh Kiếm Không Nghi 8](#)
- [26. Chương 26: Thanh Kiếm Không Nghi 9](#)
- [27. Chương 27: Thanh Kiếm Không Nghi 10](#)
- [28. Chương 28: Thanh Kiếm Không Nghi 11](#)
- [29. Chương 29: Thanh Kiếm Không Nghi 12](#)

- [30. Chương 30: Thanh Kiếm Không Nghi – Kết Thúc](#)
- [31. Chương 31: Thế Giới 3: Tây Huyền: Vinh Quang Thần Thánh 1](#)
- [32. Chương 32: Vinh Quang Thần Thánh 2](#)
- [33. Chương 33: Vinh Quang Thần Thánh 3](#)
- [34. Chương 34: Vinh Quang Thần Thánh 4](#)
- [35. Chương 35: Vinh Quang Thần Thánh 5](#)
- [36. Chương 36: Vinh Quang Thần Thánh 6](#)
- [37. Chương 37: Vinh Quang Thần Thánh 7](#)
- [38. Chương 38: Vinh Quang Thần Thánh 8](#)
- [39. Chương 39: Vinh Quang Thần Thánh 9](#)
- [40. Chương 40: Vinh Quang Thần Thánh 10](#)
- [41. Chương 41: Vinh Quang Thần Thánh 11](#)
- [42. Chương 42: Vinh Quang Thần Thánh – Kết Thúc](#)
- [43. Chương 43: Thế Giới 4: Giang Hồ: Thập Niên Đăng](#)
- [44. Chương 44: Thập Niên Đăng 2](#)
- [45. Chương 45: Thập Niên Đăng 3](#)
- [46. Chương 46: Thập Niên Đăng 4](#)
- [47. Chương 47: Thập Niên Đăng 5](#)
- [48. Chương 48: Thập Niên Đăng 6](#)
- [49. Chương 49: Thập Niên Đăng 7](#)
- [50. Chương 50: Thập Niên Đăng 8](#)
- [51. Chương 51: Thập Niên Đăng 9](#)
- [52. Chương 52: Thập Niên Đăng 10](#)
- [53. Chương 53: Thập Niên Đăng 11](#)
- [54. Chương 54: Thập Niên Đăng 12](#)
- [55. Chương 55: Thập Niên Đăng 13](#)
- [56. Chương 56: Thập Niên Đăng – Kết Thúc](#)
- [57. Chương 57: Thế Giới 5: Phong Thủy: Trong Lòng Người Có Quý](#)
- [58. Chương 58: Trong Lòng Người Có Quý 2](#)
- [59. Chương 59: Trong Lòng Người Có Quý 3](#)
- [60. Chương 60: Trong Lòng Người Có Quý 4](#)
- [61. Chương 61: Trong Lòng Người Có Quý 5](#)

- [62. Chương 62: Trong Lòng Người Có Quý 6](#)
- [63. Chương 63: Trong Lòng Người Có Quý 7](#)
- [64. Chương 64: Trong Lòng Người Có Quý 8](#)
- [65. Chương 65: Trong Lòng Người Có Quý 9](#)
- [66. Chương 66: Trong Lòng Người Có Quý 10](#)
- [67. Chương 67: Trong Lòng Người Có Quý – Kết Thúc](#)
- [68. Chương 68: Thế Giới 6: Tinh Tế: Nam Sùng Của Nữ Vương](#)
- [69. Chương 69: Nam Sùng Của Nữ Vương 2](#)
- [70. Chương 70: Nam Sùng Của Nữ Vương 3](#)
- [71. Chương 71: Nam Sùng Của Nữ Vương 4](#)
- [72. Chương 72: Nam Sùng Của Nữ Vương 5](#)
- [73. Chương 73: Nam Sùng Của Nữ Vương 6](#)
- [74. Chương 74: Nam Sùng Của Nữ Vương 7](#)
- [75. Chương 75: Nam Sùng Của Nữ Vương 8](#)
- [76. Chương 76: Nam Sùng Của Nữ Vương 9](#)
- [77. Chương 77: Nam Sùng Của Nữ Vương 10](#)
- [78. Chương 78: Nam Sùng Của Nữ Vương 11](#)
- [79. Chương 79: Nam Sùng Của Nữ Vương 12](#)
- [80. Chương 80: Nam Sùng Của Nữ Vương 13](#)
- [81. Chương 81: Nam Sùng Của Nữ Vương – Kết Thúc](#)
- [82. Chương 82: Thế Giới 7: Cung Đình: Chiếc Mũ Xanh* Của Hoàng Đế](#)
- [83. Chương 83: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 2](#)
- [84. Chương 84: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 3](#)
- [85. Chương 85: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 4](#)
- [86. Chương 86: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 5](#)
- [87. Chương 87: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 6](#)
- [88. Chương 88: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 7](#)
- [89. Chương 89: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 8](#)
- [90. Chương 90: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 9](#)
- [91. Chương 91: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 10](#)
- [92. Chương 92: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế – Kết Thúc](#)
- [93. Chương 93: Thế Giới 8: Dân Quốc: Sơn Hà Cố Nhân*](#)

- [94. Chương 94: Sơn Hà Cổ Nhân 2](#)
- [95. Chương 95: Sơn Hà Cổ Nhân 3](#)
- [96. Chương 96: Sơn Hà Cổ Nhân 4](#)
- [97. Chương 97: Sơn Hà Cổ Nhân 5](#)
- [98. Chương 98: Sơn Hà Cổ Nhân 6](#)
- [99. Chương 99: Sơn Hà Cổ Nhân 7](#)
- [100. Chương 100: Sơn Hà Cổ Nhân 8](#)
- [101. Chương 101: Sơn Hà Cổ Nhân 9](#)
- [102. Chương 102: Sơn Hà Cổ Nhân 10](#)
- [103. Chương 103: Sơn Hà Cổ Nhân 11](#)
- [104. Chương 104: Sơn Hà Cổ Nhân 12](#)
- [105. Chương 105: Sơn Hà Cổ Nhân – Kết Thúc](#)
- [106. Chương 106: Thế Giới 9: Mặt Thế: Luôn Là Mèo Của Cậu](#)
- [107. Chương 107: Luôn Là Mèo Của Cậu 2](#)
- [108. Chương 108: Luôn Là Mèo Của Cậu 3](#)
- [109. Chương 109: Luôn Là Mèo Của Cậu 4](#)
- [110. Chương 110: Luôn Là Mèo Của Cậu 5](#)
- [111. Chương 111: Luôn Là Mèo Của Cậu 6](#)
- [112. Chương 112: Luôn Là Mèo Của Cậu 7](#)
- [113. Chương 113: Luôn Là Mèo Của Cậu 8](#)
- [114. Chương 114: Luôn Là Mèo Của Cậu 9](#)
- [115. Chương 115: Luôn Là Mèo Của Cậu 10](#)
- [116. Chương 116: Luôn Là Mèo Của Cậu 11](#)
- [117. Chương 117: Luôn Là Mèo Của Cậu 12](#)
- [118. Chương 118: Luôn Là Mèo Của Cậu 13](#)
- [119. Chương 119: Luôn Là Mèo Của Cậu 14](#)
- [120. Chương 120: Luôn Là Mèo Của Cậu 15](#)
- [121. Chương 121: Luôn Là Mèo Của Cậu 16](#)
- [122. Chương 122: Luôn Là Mèo Của Cậu 17](#)
- [123. Chương 123: Luôn Là Mèo Của Cậu 18](#)
- [124. Chương 124: Luôn Là Mèo Của Cậu 19](#)
- [125. Chương 125: Luôn Là Mèo Của Cậu 20](#)

- [126. Chương 126: Luôn Là Mèo Của Cậu 21](#)
- [127. Chương 127: Luôn Là Mèo Của Cậu 22](#)
- [128. Chương 128: Luôn Là Mèo Của Cậu 23](#)
- [129. Chương 129: Luôn Là Mèo Của Cậu – Kết Thúc](#)
- [130. Chương 130: Thế Giới 10: Tiên Hiệp: Chi Tử Vu Quy*](#)
- [131. Chương 131: Chi Tử Vu Quy 2](#)
- [132. Chương 132: Chi Tử Vu Quy 3](#)
- [133. Chương 133: Chi Tử Vu Quy 4](#)
- [134. Chương 134: Chi Tử Vu Quy 5](#)
- [135. Chương 135: Chi Tử Vu Quy 6](#)
- [136. Chương 136: Chi Tử Vu Quy 7](#)
- [137. Chương 137: Chi Tử Vu Quy 8](#)
- [138. Chương 138: Chi Tử Vu Quy 9](#)
- [139. Chương 139: Chi Tử Vu Quy 10](#)
- [140. Chương 140: Chi Tử Vu Quy 11](#)
- [141. Chương 141: Chi Tử Vu Quy 12](#)
- [142. Chương 142: Chi Tử Vu Quy 13](#)
- [143. Chương 143: Chi Tử Vu Quy 14](#)
- [144. Chương 144: Chi Tử Vu Quy 15](#)
- [145. Chương 145: Chi Tử Vu Quy 16](#)
- [146. Chương 146: Chi Tử Vu Quy 17](#)
- [147. Chương 147: Chi Tử Vu Quy 18](#)
- [148. Chương 148: Chi Tử Vu Quy 19](#)
- [149. Chương 149: Chi Tử Vu Quy 20](#)
- [150. Chương 150: Chi Tử Vu Quy 21](#)
- [151. Chương 151: Chi Tử Vu Quy 22](#)
- [152. Chương 152: Chi Tử Vu Quy 23](#)
- [153. Chương 153: Chi Tử Vu Quy 24](#)
- [154. Chương 154: Chi Tử Vu Quy 25](#)
- [155. Chương 155: Chi Tử Vu Quy 26](#)
- [156. Chương 156: Chi Tử Vu Quy 27](#)
- [157. Chương 157: Chi Tử Vu Quy 28](#)

158. Chương 158: Kết Toàn Văn: Lần Này, Ta Với Nàng, Bạc Đầu Giai Lão,
Sinh Tử Không Rời

159. Chương 159: Ngày Ngày Của Đông Lăng – Diệp Trần 1

160. Chương 160: Ngày Ngày Của Đông Lăng – Diệp Trần 2

161. Chương 161: Ngày Ngày Của Đông Lăng Diệp Trần – Kết

162. Chương 162: Tân Kí Chủ Của Ba Tám – 1

163. Chương 163: Tân Kí Chủ Của Ba Tám – 2

164. Chương 164: Thiên Kiếm Tông – Đan Nhan

165. Chương 165: Thiên Kiếm Tông – Đan Nhan (Kết)

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

1. Chương 1: Thanh Xuân Vườn Trường: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Diệp Trần chết.

Đây là cuốn truyện thứ hai tác giả lựa chọn cách mở đầu này. Nó chứng tỏ một việc, duyên kỳ ngộ của con người thường sẽ bắt đầu sau khi chết, ví như Diệp Trần vậy. Lúc còn sống, cô là một nhân viên nhỏ cặn cù, chịu khó, không theo đuổi điều gì trong đời, lý tưởng lớn nhất chính là thế giới được hòa bình.

Cách nghĩ của cô rất đơn giản. Với chỉ số thông minh của cô, nếu sống trong một xã hội rối ren, hỗn loạn thì chắc chắn sẽ thành kẻ lót đường, chỉ có sống trong ánh sáng rực rỡ của xã hội hài hòa mới có thể sống yên, như hiện giờ vậy, sáng chín chiều năm, mưa son mưa túi. Chỉ cần thế giới hòa bình thì cuộc đời sẽ có hi vọng.

Trước khi cô chết vừa hay được một bạn nam thổ lộ, đây là lần đầu tiên trong hai mươi ba năm qua cô được thổ lộ, đối phương dịu dàng nói với cô: "Em có ước nguyện gì, anh nhất định sẽ vượt lửa băng sông làm cho em!" Lúc ấy, cô căng thẳng quá nên buột miệng rằng: "Em muốn thế giới hòa bình!"

Chính vào khoảnh khắc ấy, một tia sét bổ thẳng từ trên trời xuống. Ngay trước mặt người thầm mến mình, cô bị đánh chết tươi...

Chết cháy đen thành than cốc.

Sau khi chết, cô trở thành một người xuyên nhanh. Có một thứ tên là hệ thống 3838438, hệ thống này có một cái mặt cười mỉm kiểu QQ rộng hai mét vuông, nó nói với cô rằng, nhiệm vụ của cô là phải đi cứu vớt hòa bình cho thế giới.

"Chúng ta phải đi tới rất nhiều sách, mỗi một quyển sách là một thế giới, mỗi thế giới sẽ có một vấn đề hạt nhân, ví dụ như hạt nhân của tiểu thuyết tình yêu là nam nữ chính ở bên nhau; hạt nhân của sáng văn là nhân vật chính cuối cùng đạt đến đỉnh cao của cuộc đời. Mục tiêu của chúng ta là vẫn phải giữ cho hạt nhân của truyện không thay đổi, cứu vớt đại nhân vật phản diện hô mưa gọi gió, hủy diệt thế giới, tạo nên thảm kịch nhân gian trong đó, uốn nắn lại tư tưởng đảng hoàng, từ đó đảm bảo an toàn cho thế giới."

Hệ thống nói rất nhiều nên nghĩ rằng Diệp Trần sẽ muốn hỏi gì đó.

Kết quả, trước nhiệm vụ này, Diệp Trần chỉ hỏi đúng một câu... Nhân vật phản diện có đẹp trai không?

Lúc đó, hệ thống cảm thấy khủng hoảng lắm nhưng nó nhin, gật đầu, đáp: đẹp.

Diệp Trần lập tức đồng ý.

"Khoan đã!" Hệ thống hơi hụt hẫng, "Cô không hỏi gì khác nữa à? Cô có biết mình sẽ đổi mặt với điều gì không? Những nhân vật phản diện ấy đều là đồ cặn bã đó! Là loại cặn bã trong tình cảm, cặn bã trong tư tưởng đó! Cô thực sự không thấy lo lắng chút nào sao?"

Diệp Trần lắc đầu quả quyết: "Vì hòa bình thế giới, tôi nguyện hiến dâng thân mình!"

Sau này hệ thống mới biết, thế giới này có một loại chó tên là chó háo sắc.

Thế là hệ thống cũng hiểu ra, hiến dâng thân mình mà Diệp Trần nói không giống với kiểu hiến dâng thân mình mà hệ thống tưởng.

Kí chủ phối hợp như vậy, hệ thống cũng không thể từ chối được, chỉ có thể nói với cô rằng: "Kí chủ, cảm ơn sự phối hợp của cô, tôi sẽ gửi thông tin về thế giới cho cô."

"Ừ." Diệp Trần gật đầu, sau đấy nghiêm túc ngẩng đầu lên nói, "Trước đó, tôi có một thỉnh cầu."

"Cô nói đi." Hệ thống lập tức trịnh trọng hẳn ra.

Diệp Trần nhìn chăm chăm vào cái mặt to đùng màu vàng luôn mỉm cười của nó, nói đầy nghiêm túc: "Tôi không thích bị gọi là kí chủ, tôi thích được gọi là bé cưng."

Hệ thống: "..."

Mẹ cái đồ thần kinh!

Hệ thống hít sâu một hơi, giọng lạnh lùng: "Cô cút đi!"

Vừa nói xong, Diệp Trần ngay lập tức cảm thấy đầu đầy ứ dữ liệu, đồng thời, cơ thể bị hút vào trong một xoáy nước.

"Chậm một chút! Chậm lại một chút..." Diệp Trần xoay vòng trong lỗ xoáy, đầu đau như búa bổ, nghiêng răng nghiêng lợi hét: "Sắp nôn rồi!!"

Hệ thống bơ cô. Diệp Trần nhanh chóng chìm vào trong những thông tin mình nhận được.

Thế giới cô sắp đến là một nơi không khác thế giới hiện đại là bao.

Thân phận ở trong thế giới này của cô cũng tên là Diệp Trần. Xuất thân của cô Diệp Trần này không tồi, cha là nhà kinh doanh bất động sản, mẹ là ca sĩ, do mâu thuẫn tình cảm nên đã ly hôn, Diệp Trần sống riêng một mình. Để hộ thân và nâng cao sức khỏe, cô ấy đã học tán đả từ hồi tiểu học, Diệp Trần năm mười sáu tuổi đã trở thành một cô nàng vô cùng anh chị.

Mục tiêu của nhiệm vụ này là một người bạn học cùng lớp, tên là Cố Gia Nam. Cậu ta là sản phẩm mang thai ngoài ý muốn của một cô gái trẻ sau khi bị cưỡng hiếp, vì vậy mà Cố Từ, người mẹ, rất căm hận cậu ta, hồi nhỏ suốt ngày đánh chửi. Sau này, Cố Từ lấy chồng, người đàn ông này có thú vui đặc biệt không thể để người khác biết, vậy nên cuộc đời của Cố Gia Nam càng thêm bi thảm. Cố Gia Nam từ thuở nhỏ đã đánh mất khả năng tâm sự với người khác, không chủ động nói chuyện, cũng không đáp lại lời người ngoài. Vì có tính tình quái gở như vậy, ở trường, cậu ta thường xuyên bị bắt nạt. Diệp Trần chính là nhân vật số một chuyên bắt nạt cậu ta.

Người như Diệp Trần thường sẽ là kẻ lót đường. Tương phản với kẻ lót đường, tất nhiên sẽ có một nữ chính, Diệp Mẫn, em gái cùng cha khác mẹ của Diệp Trần.

Diệp Mẫn là một nhân vật vô cùng Mary Sue. Trong lúc tất cả mọi người đều bắt nạt Cố Gia Nam, chỉ có mình cô ấy là cho Cố Gia Nam chút lòng quan tâm và thương hại. Sự lương thiện của cô ấy đối lập hẳn với sự ác độc của Diệp Trần, tất nhiên Cố Gia Nam sẽ yêu cô ấy.

Nhưng Cố Gia Nam chỉ chôn giấu tình cảm này ở trong lòng, bởi vì Diệp Mẫn Mary Sue có quan hệ với một cậu Chu Vũ rất ưu tú là con trai của quan lớn. Cố Gia Nam tự biết thân phận mình không xứng với Diệp

Mẫn nên thậm chí chưa từng tới quá gần cô. Cậu ta vẫn luôn nấu mình trong một xó xỉnh tối tăm, cho tới một ngày, không thể nhịn được nữa, ra tay giết cha mẹ mình, nguy tạo hiện trường cướp của giết người, bắt đầu kiếp sống dựa vào học bổng.

Sau khi thoát khỏi bóng ma gia đình, cuối cùng cậu ta cũng bộc lộ được tài năng trời phú của bản thân. Năm mười sáu tuổi, cậu ta thành công trong việc phục chế tế bào gốc, đánh bại ung thư và các bệnh nặng khác, nhận được học bổng y học của viện nghiên cứu y khoa danh giá nhất thế giới, sau đó cứ thế thăng tiến, không ngừng nhận được các giải thưởng mới. Năm hai mươi ba tuổi, trở thành nhà khoa học lừng danh nhất thế giới. Tất cả mọi người đều cho rằng Cố Gia Nam là ánh sáng của nền y học nhân loại nhưng không ai phát hiện ra những ký ức bi thảm thuở ấu thơ đã sớm cướp đi của anh ta lòng thương người. Gã học y chỉ vì một câu tàng bốc thối phòng năm đó của Diệp Mẫn... Gia Nam giỏi Sinh thật đấy, rất hợp với nghề y.

Gửi gắm toàn bộ tình cảm vào một người tất sẽ xảy ra vấn đề. Diệp Mẫn là nữ chính, dĩ nhiên là rất giỏi sinh sự, cô ta yêu đương với Chu Vũ, lại còn mập mờ với Chu Ngọc Thừa, em trai của Chu Vũ. Trong cơn nóng giận, Chu Vũ lợi dụng quyền thế bức tử cha của Diệp Mẫn, cho người cưỡng bức mẹ của Diệp Mẫn, Trương Cầm và Diệp Trần, chị gái cô. Diệp Mẫn cảm phần tự sát, trước khi chết, lưu lại một câu... Tôi hận thế giới này.

Người duy nhất Cố Gia Nam yêu qua đời, cô ấy hận thế giới này, vậy nên gã bèn giúp cô mai táng cả thế giới.

Là nhà khoa học số một, gã đã tạo ra vi-rút gây bệnh T, loại vi-rút này hoàn toàn không thể đề kháng, chết rất nhanh, chỉ trong khoảng hai tháng, dân số toàn cầu đã tử vong mất một nửa. Lúc này, cuối cùng người ta cũng tra ra nguồn gốc của vi-rút. Trên tòa, khi thẩm phán Chu Vũ hỏi lý do, Cố Gia Nam chỉ trả lời đúng một câu... người tôi yêu muốn cả thế giới này chôn cùng cô ấy. Sau đó gã tự sát ngay trên tòa.

Sau khi gã chết hai tháng, nhân loại diệt vong.

Diệp Trần xem xong thông tin về thế giới này, cực kỳ xúc động. Diệp Trần của thế giới này là một kẻ lót đường chính hiệu, sau khi bị người ta cưỡng bức thì đâm tuyệt vọng, lạm dụng ma túy, sau đó bị Cố Gia Nam, kẻ mình từng bắt nạt, bắt đi làm vật thí nghiệm, cuối cùng chết đau chết đớn trong quá trình nghiên cứu.

Một cuộc đời như vậy thật quá đáng sợ. Khuôn mặt trơ trơ của Cố Gia Nam coi người sống như thể chết rồi làm đủ mọi thí nghiệm tàn khốc cũng khắc sâu vào lòng cô.

Cảnh vật xung quanh cuối cùng cũng ngừng xoay tròn. Diệp Trần đang đứng trước một cánh cửa ngập ánh sáng.

"Kí chủ lần đầu làm nhiệm vụ nên được cho chút thời gian chuẩn bị, sau khi bước qua cánh cửa ánh sáng, ngài sẽ tới thẳng luôn thân thể mới, sau đó sẽ lập tức biết được chi tiết những chuyện mới xảy ra trong vòng nửa giờ đồng hồ trước, ngài đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Chờ một chút," Diệp Trần tự ôm lấy mình, run run hỏi, "Tôi có thể đổi nhiệm vụ khác không? Mục tiêu vụ này biến thái quá! Hơn nữa, anh không thấy là nội dung truyện này không hợp lý sao? Truyện ngôn tình đô thị sao lại giống mặt thể thể hả? Tôi nói cho anh biết nhé..."

"Không cần nói, kí chủ, hết thời gian rồi," Cùng với vẻ mặt mỉm cười là tiếng nói như nghiền răng nghiền lợi, trong lúc Diệp Trần vẫn còn muốn nói tiếp thì có gì đó đập vào lưng Diệp Trần, hét lên một tiếng: "Chớ chùn bước, tiến lên, bắt đầu nào!"

Diệp Trần bị gã xô thẳng vào cánh cửa ánh sáng, ngay sau đó liền cảm thấy tay mình đập "bốp" vào mặt người khác!

Diệp Trần ngó người, nhìn cậu thiếu niên bị tát lệch cả mặt đứng đối diện.

Cậu ta mặc đồng phục thể dục màu xanh của trường cấp ba số I thành phố S, trên gương mặt điển trai in lằn dấu năm ngón tay, trên người còn có mấy cái dấu chân, xung quanh có mười mấy đứa đang bao vây cậu ta. Nhìn cái là biết ngay đang ở hiện trường một vụ bắt nạt học đường.

Thế nhưng, mặt cậu ta chẳng thể hiện chút xú cảm xúc nào, không sợ hãi, không căm phẫn, những cảm xúc cơ bản nhất đều không có, như thể một kẻ đã siêu thoát khỏi thế giới này, thờ ơ, lạnh nhạt với tất cả.

Gương mặt điển trai và dũng dũng thế này vô cùng tương đồng với người thanh niên lạnh lùng mười năm sau trong trí nhớ của Diệp Trần.

Diệp Trần cứng người, ngơ ngác nhìn người trước mặt. Một thằng đứng cạnh tung cước đá cậu ta vào góc tường, hung hăng quát: "Cố Gia Nam, chị Diệp đang hỏi mày đấy, mày câm mẹ mất rồi à?!"

Cố Gia Nam bị xô vào góc tường, vẫn im lặng không nói một lời.

Còn Diệp Trần thì cuống sắp khóc đến nơi rồi.

"Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Mình đánh BOSS mất rồi!! Aaaa mình chết mất!!"

"Kí chủ bình tĩnh chút nào," hệ thống vội nhắc, "Hiện tại ngài là chị đại, tạm thời cậu ta chưa giết được ngài đâu. Ngài có thể từ từ thay đổi, cho cậu ta một phen anh hùng cứu mỹ nhân, cho cậu ta chút ấm áp..."

"Mấy người đang làm gì vậy!" Một giọng nói đường hoàng, lẫm liệt bỗng vang lên, những người có mặt đều quay đầu lại nhìn. Một cô gái mặc đồng phục, cột tóc đuôi ngựa đang đứng nói rất hùng hổ: "Diệp Trần, chị lại bắt nạt người khác rồi, chị mau thả Cố Gia Nam ra cho em!"

Diệp Trần: "..."

"Tôi cảm thấy mình toi rồi." Diệp Trần dựa vào trí nhớ nhận diện được người mới tới này là Diệp Mẫn Mary Sue chết tiệt, tuyệt vọng nói, "Tôi đã hoàn thành cảnh diễn của kẻ lót đường rồi."

AI: "Ờ... Chớ có lo, đừng sốt ruột, hệ thống của cô tuyệt đối sẽ không vứt bỏ cô đâu."

"Nhưng tôi muốn vứt bỏ anh..."

"Vậy cô cứ vứt bỏ tôi đi." AI cười mỉm, "Cuộc sống không có tôi, cô cần phải tự bảo trọng nhiều hơn nhé."

Diệp Trần: "..."

Tuyệt vọng quá, muốn khóc quá, không có AI, e là cô sẽ thật sự bị Cố Gia Nam biến thành vật thí nghiệm mất!

Ôi mẹ ơi, cứu! Tôi không muốn chơi cái thế giới này nữa đâu!

Chú thích:

*sáng chín chiều năm: giờ công sở

*3838438 viết bằng chữ là 三八三八死三八, nghĩa là ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc chết

*Mặt cười mỉm của QQ là cái mặt cười mỉm gợi đòn này

*sở thích đặc biệt không thể để người khác biết: ý nói các sở thích biến thái.

*Sảng văn (爽文) một loại tiểu thuyết có nhân vật chính thuận buồm xuôi gió, tiến thẳng một lèo từ đầu đến cuối truyện, thường có yếu tố bàn tay vàng, người khác làm được một thì nhân vật chính làm được mười, có dàn harem đông đảo đến phi thực tế, đọc để giải trí, hiếm có nội dung nghiêm túc. (Nguồn: baidu).

*Tán đả là một nhánh của tán thủ, một môn võ tay không của Trung Quốc dùng để chiến đấu và phòng thân hiệu quả, thiên về lối đánh lên gối, cùi chỏ và các cú đá chết người như Muay Thai. Các đòn thế của Tán Đả rất tự do, phóng khoáng, chuyên đánh thẳng vào các yếu huyệt của đối phương nên ngày nay nhiều người xem nó như là một môn võ để hộ thân khi cần thiết. (Nguồn: Tự học võ thuật).

*Mary Sue: Nhân vật nữ cực kỳ hoàn hảo, xinh đẹp, tài giỏi và được yêu thích bởi nhiều chàng trai dù cô ta có làm bất cứ điều gì sai trái, gần như được cho là tác giả gán những kỳ vọng hay ảo tưởng vốn dành cho bản thân mình vào nhân vật. (Nguồn: Thuật ngữ fanfic)

*Tế bào gốc: là tế bào còn non trẻ, có khả năng tự thay mới mình và biệt hóa thành các tế bào chuyên biệt khác để tạo nên các mô, cơ quan khác nhau của cơ thể. Phục chế tế bào gốc là tái lập trình các tế bào trưởng thành trở thành tế bào gốc vạn năng. Hiện nay y học thế giới đã thí nghiệm thành công việc tái lập này trên chuột (iPSC – công trình giúp Shinya Yamanaka đạt giải Nobel Sinh lý học và y khoa năm 2012).

*AI viết tắt của Artificial intelligence nghĩa là trí tuệ nhân tạo.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

2. Chương 2: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tình huống này thật hơi xấu hổ.

Ngay giữa lúc tất cả những người có mặt đều không ai nói một lời nào, trong đầu Diệp Trần vang lên những tiếng "ting, ting, ting" liên tiếp, sau đó, Diệp Trần nghe thấy hệ thống báo: "Kí chủ, nhiệm vụ tới rồi."

"Đọc đi."

"Nhiệm vụ chính một: Nâng chỉ số thiện cảm của Cố Gia Nam lên 100, chỉ số thiện cảm hiện tại là -30."

"Nhiệm vụ chính hai: Ngăn cản Cố Gia Nam hủy diệt thế giới, tiến độ hiện tại là 0."

"Nhiệm vụ chính ba: Giảm chỉ số hắc hóa của Cố Gia Nam, chỉ số hắc hóa hiện tại là 70."

"Nhiệm vụ trước mắt: Ngăn cản Cố Gia Nam giết người. Ba tháng sau, Cố Gia Nam sẽ mưu sát chính cha mẹ của mình. Ngăn cản sự kiện này xảy ra là sẽ ngăn cản Cố Gia Nam hắc hóa về sau hủy diệt thế giới."

Cố Gia Nam mưu sát chính cha mẹ mình dẫn đến một cuộc đời nhưng chuyện giết cha giết mẹ cũng là điểm bắt đầu của một cuộc đời xấu

xa.

Trong lúc Diệp Trần đang chìm trong suy tư, Diệp Mẫn đi đến chặn trước Cổ Gia Nam, đối diện với sự im lặng của Diệp Trần, cô nàng tức giận quát: "Hôm nay đừng hòng có ai đụng được tới cậu ta!"

Nói xong, Diệp Mẫn quay đầu nhìn thoáng qua Cổ Gia Nam, nói hết sức hùng hồn: "Cậu đừng sợ, tớ che cho cậu."

Cổ Gia Nam dường như chẳng nghe thấy gì cả, khuôn mặt tuần tú vẫn lạnh tanh.

Câu nói của Diệp Mẫn đã kéo Diệp Trần ra khỏi dòng suy nghĩ, nhìn cảnh tượng trước mắt, bắt đầu nhớ ra đã xảy ra những gì.

Hôm nay là ngày đầu tiên của năm học lớp Mười, ban đầu Diệp Trần mười sáu tuổi muốn vào học trường tư thục quý tộc vì thành tích vốn không tốt, đi học ở trường điểm toàn người giỏi đúng là tự mình làm khổ mình. Có thể tuổi của cô nàng hăng còn nhỏ nhưng thế giới tâm hồn thì đã rất phát triển rồi, từ lâu đã thầm mến một bạn học chung từ hồi tiểu học tên là Chu Ngọc Thừa, sau khi biết điểm thi của Chu Ngọc Thừa đứng đầu thành phố, sẽ vào học ở trường số I, cô nàng liền nhõng nhẽo đòi cha giúp chuyển mình sang trường I, thậm chí còn nhét vào học cùng lớp với Chu Ngọc Thừa.

Chu Ngọc Thừa cao điểm nhất thì Cổ Gia Nam cao điểm nhì, nhà trường xếp chỗ ngồi theo thành tích nên Cổ Gia Nam ngồi cùng bàn với Chu Ngọc Thừa. Diệp Trần nhanh chân lén lút đi tìm Cổ Gia Nam đòi đổi chỗ nhưng phản ứng của Cổ Gia Nam là...

Không phản ứng.

Từ sau khi học hết lớp Bốn bậc tiểu học, Cổ Gia Nam hầu như không nói chuyện, trừ khi thật cần thiết, rất ít trao đổi với người ngoài, chỉ một

mình ăn cơm, đọc sách, làm bài tập. Theo cách nghĩ thông thường, Diệp Trần coi phản ứng của Cố Gia Nam là khiêu khích, thế là đi gọi mấy đứa bạn chơi từ nhỏ với nhau tới giờ vẫn học cùng trường I vì đều là con nhà giàu tới. Mười mấy đứa tan học xong liền vây Cố Gia Nam ở lại trường, lôi tới sân thể dục để xử tội.

Diệp Mẫn là một học sinh ưu tú nên không cần làm gì vẫn vào được lớp chọn, lúc thu dọn sách vở cất vào cặp nghe thấy có người tới gọi Diệp Trần, để ý lắng tai nghe thì biết ngay là bà chị lại định làm gì vì thế vội vàng chạy tới. Tuy cô không quen Cố Gia Nam nhưng không thích nhìn cảnh chị mình bắt nạt người khác như vậy.

Đám người đứng đó thấy cô nàng là em gái của Diệp Trần liền tỏ vẻ mặt rất ân ý, Diệp Mẫn cảm thấy mình thật là oan.

Thấy Diệp Trần không nói năng gì, lá gan Diệp Mẫn liền to hăn lên, lạnh lùng nhìn Diệp Trần, nói cao giọng: "Bố đã nói với chị bao nhiêu lần rồi? Đừng có đánh đấm suốt ngày nữa, vào trường I rồi thì lo mà học đi, muốn làm nhà họ Diệp mất hết thể diện hay sao?!"

"Làm sao bây giờ? Tôi cảm thấy con bé nói thật có lý, tư tưởng của em Diệp Trần này thật không chấp nhận được."

Diệp Trần thầm bấm like cho Diệp Mẫn trong bụng, hệ thống bất đắc dĩ bảo: "Xin cô chờ có OOC (thay đổi tính cách sẵn có của nhân vật) nhé, sẽ bị trừ điểm đấy."

"Tôi đã làm việc thì anh cứ yên tâm đi."

Diệp Trần vỗ ngực tự tin nói với hệ thống ở trong lòng rồi hếch mặt lên, lạnh lùng đáp: "Tao thích làm gì liên quan gì đến mày? Trông thấy mày là lại thấy phiền! Đi!"

Nói xong, Diệp Trần quả quyết xoay người, nói với những đứa đứng xung quanh: "Về."

Những người có mặt: "..."

Hệ thống: "Thay đổi tính cách sẵn có của nhân vật, -1 điểm."

Diệp Trần cứng người nhưng cố kiềm chế không quay đầu lại, điểm đã bị trừ mất rồi, quay lại sửa cũng không cứu được. Giờ không cần làm gì nữa hết, mau chạy thôi!

Diệp Mẫn vốn đã chuẩn bị tư tưởng sẽ bị Diệp Trần đánh, không ngờ chỉ thế đã xong luôn rồi.

Không chỉ Diệp Mẫn, những đứa đứng xung quanh cũng đều rất bất ngờ. Thăng mới đá Cố Gia Nam khi này rất giỏi nịnh bợ, tóc để đầu đinh, tên là Trương Hạ, ba chân bốn cẳng chạy theo, phân vân hỏi dò: "Chị Diệp à, cứ thế bỏ qua luôn ạ?"

"Coi như vậy," Diệp Trần nói, "cứ trông thấy cái con bé kia là lại thấy phiền, về thôi."

Mọi người đều cảm thấy lạ trước quyết định này của Diệp Trần nhưng không ai dám nói gì, tự động giải tán. Diệp Trần gọi tài xế tới chở mình về nhà trọ.

Cha Diệp Trần không thích Diệp Trần, Diệp Trần cũng không thích "nhà của Diệp Mẫn". Dù gì thì cha mẹ cũng là người có tiền, cô nàng liền ở một mình trong một tiểu khu cao cấp, sống cùng một dì giúp việc.

Cô nàng thích dẫn lũ bạn về nhà chơi, có dì ở đấy thì không được tiện cho lắm nên đổi thành hằng ngày dì chỉ tới nấu cơm, quét dọn, vệ sinh một lần, bình thường thì Diệp Trần ở một mình.

Căn hộ này rất lớn, ở tầng trên cùng của tòa nhà, đứng kề cửa sổ sát đất có thể quan sát quang cảnh toàn thành phố. Lúc Diệp Trần về tới nhà vừa khéo dì đã nấu xong cơm nước, biết con bé không thích trông thấy mình nên dì liền vội vàng chui vào trong phòng, đợi Diệp Trần ăn uống xong xuôi, dì ra rửa bát rồi về, cả căn hộ chỉ còn mỗi một mình cô.

"Văng lạng quá." Diệp Trần nằm trên giường soi gương, than thở, "Cuộc đời của kẻ có tiền."

Diệp Trần có ngoại hình không xấu, thậm chí phải nói là đẹp, cực kỳ đẹp, đường nét còn sắc sảo hơn cả nữ chính Diệp Mẫn. Cô nàng có đôi mắt xếch đào hoa biết phóng điện khiến ngũ quan có vẻ diễm lệ vô vàn, diễm lệ cỡ này rất thử thách thần thái của người sở hữu nó, có thần thái thì đó là sự quyến rũ từ trong xương cốt, không có thần thái thì nó sẽ là thô tục.

Cô bé Diệp Trần này không phát huy được ưu thế của ngũ quan của mình đã đành lại còn thích phong cách HKT, ngày nào cũng tô vẽ thật đậm đến không nhận ra khuôn mặt thật, tóc xù mì tô màu tím, dây xích sắt đeo đầy người khiến Diệp Trần muốn sụp đổ.

"Tôi có thể không trang điểm như thế này nữa không?" Diệp Trần hơi bị tuyệt vọng.

"Cần phải có một lý do hợp lý. Nếu bỗng dưng cô thay đổi thì sẽ bị trừ điểm OOC." Hệ thống trả lời lạnh tanh, đồng thời nhắc nhở, "Với cả, kí chủ đừng nghĩ chuyện này nữa, quan trọng nhất hiện giờ là cô sẽ làm sao để giải quyết được nhiệm vụ này đây?"

"Làm sao bây giờ?" Diệp Trần nằm trên giường, ngẫm nghĩ một chút rồi bảo, "Trước tiên tôi cứ tiếp cận cậu ta trước đã. Anh nghĩ tôi nên bắt đầu tốt với cậu ta thế nào để trông không kỳ lạ nhỉ?"

"Phải tìm một cái cớ hợp lý. À phải, hệ thống này, anh có thể che cảm giác đau đúng không?"

Diệp Trần nghĩ tới vấn đề quan trọng này, rất nhiều chuyện cần có nó mới làm được. Hệ thống đáp chắc nịch: "Có, tôi là một hệ thống vô cùng hoàn thiện."

Diệp Trần gật đầu, ngẫm nghĩ một lát rồi nằm nhoài ra giường: "Thôi, mặc kệ, ngủ trước cái đã."

Diệp Trần ngủ một đêm, sáng hôm sau thức dậy, tinh thần phấn chấn, cắp sách đến trường. Cô đã nghĩ xong rồi, sẽ tạo một cơ hội để Cố Gia Nam cứu mình một lần. Cố Gia Nam cứu mình rồi mình sẽ quấn lấy Cố Gia Nam, liều mạng để tăng chỉ số thiện cảm, làm như vậy sẽ không khiến người khác nghi ngờ.

Trên đường đến trường, Diệp Trần tập trung suy nghĩ phương án thực hiện. Hôm đầu tiên đi học, lớp chọn đã được xếp chỗ theo thành tích. Diệp Trần là thành phần xin thêm vào nên ngồi một mình một bàn ở cuối lớp sát cửa sổ. Cái bàn thừa thêm ra đó trông thật hút mắt, nhìn qua một cái là để ý tới ngay, trông như thể bị kỳ thị, cực kỳ đáng thương.

Cả lớp đều tò mò nhìn Diệp Trần, dò đoán lai lịch của cô nàng. Ngoại trừ ba người.

Diệp Mẫn, em gái cô, Cố Gia Nam, thằng cha tự kỷ và Chu Ngọc Thừa, cậu bạn học chung lớp từ tấm bé.

Chu Ngọc Thừa đã quá hiểu Diệp Trần rồi. Từ hồi còn bé, Diệp Trần đã thích quấn lấy cậu ta nhưng Chu Ngọc Thừa một mực không thích sự quan tâm này. Với cậu ta, Diệp Trần là một con bé kiêu căng, cậu ta cũng biết thừa Diệp Trần chuyển sang học trường I là vì bám theo đuôi mình. Cậu ta ước gì Diệp Trần có thể cách xa mình thêm một chút, nhìn con bé đó một cái, Chu Ngọc Thừa cũng sợ bị Diệp Trần hiểu lầm.

Kết quả, chẳng biết tại sao, cả ngày hôm nay, Diệp Trần ngồi ngoan như gà con ở cuối lớp. Ngoài tiết một ngồi nghịch điện thoại thì thật sự

không hề liếc cậu ta lấy một lần, đến lúc hết tiết cũng không hề chạy lại kiểm có hỏi mượn nọ mượn kia để bắt chuyện.

Chu Ngọc Thừa không khỏi cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng cũng không để tâm lắm. Còn Diệp Trần, cô nàng gửi tin nhắn khiêu khích cho đối thủ kỳ cựu trong trí nhớ của mình, nhận được tin nhắn trả lời của đối phương, hẹn hôm nay, sau giờ tan học, tại góc đường mà Cổ Gia Nam về nhà tất phải đi qua. Chuẩn bị xong xuôi, Diệp Trần yên trí cất điện thoại đi, nghiêm túc học bài.

Ngày xưa, hồi cấp ba không chăm chỉ học tập vẫn luôn là điều khiến Diệp Trần cảm thấy tiếc nuối. Giờ có cơ hội được học lại cùng với các siêu sao, Diệp Trần nhất định sẽ trân trọng nó.

Diệp Trần nghiêm túc học đến hết ngày. Lúc tan học, cuối cùng Chu Ngọc Thừa cũng không ghìm được, quay xuống nhìn Diệp Trần một cách kỳ quái, thấy cô nàng đang chăm chú thu dọn sách vở. Diệp Trần cảm thấy có người nhìn mình nên cũng tò mò ngẩng lên xem.

Một gương mặt tuấn tú đập vào mắt.

Tuy vẫn chưa trưởng thành, trông hơi non nớt nhưng cậu thiếu niên này rõ ràng vô cùng đẹp, mắt đào hoa, mũi dọc dừa, trông là biết ngay có tướng phong lưu.

Diệp Trần ngẩn người, câu cậu ta là ai còn chưa kịp nói ra miệng thì trong lòng đã trào lên một thứ cảm xúc mãnh liệt.

Thích cậu ấy.

Rất thích cậu ấy.

Cực kỳ thích Chu ca ca.

Vô vàn ký ức ập tới, Diệp Trần lập tức xác định được thân phận của đối phương, đứa con cưng của nhà họ Chu, kẻ được người người yêu thương, đối tượng Diệp Trần thầm mến suốt bao năm, vì cậu ta mà cố ý chuyển sang trường I: Chu Ngọc Thừa.

Bữa qua có nghe thấy cái tên này nhưng đang vội, nay cuối cùng cũng có thể suy nghĩ kĩ càng rồi, Diệp Trần cảm thấy hơi hồ nghi.

Cái tên này, nghe thật là quen.

"Chu Ngọc Thừa..."

Trong đầu cô nhẩm đọc cái tên này, hệ thống thần nhiên nhắc nhở: "Chính là em ruột của nam chính Chu Vũ, sau này Diệp Mẫn chuyển sang yêu cậu ta ấy."

Mẹ kiếp, nhân vật tai to mặt lớn!

Nhân vật tai to mặt lớn không liên quan tới nhiệm vụ, Diệp Trần hoàn toàn không muốn dây vào làm gì. Hiện giờ, cô chỉ có một suy nghĩ, mau chóng tiếp cận nhân vật phản diện, dạy gã cách làm người.

Vì thế Diệp Trần thôi nhìn, coi như không trông thấy Chu Ngọc Thừa, đeo cặp chạy ra khỏi lớp.

Ừm, cô đã hẹn đám con gái đầu gấu rồi, không có thời gian diễn cảnh thâm tình với người qua đường!

Phản ứng của cô khiến Chu Ngọc Thừa phải giật mình, cậu ta chưa bao giờ bị Diệp Trần đối xử như vậy.

Tuy chẳng thèm để mắt đến con bé này nhưng không hiểu tại sao Chu Ngọc Thừa vẫn cảm thấy trong lòng không được thoải mái lắm.

Một chút không thoải mái này thúc giục cậu ta cũng thu dọn cặp sách, đứng lên đi về.

Bọn họ vẫn luôn có lái xe riêng đưa đón, Chu Ngọc Thừa tưởng là Diệp Trần cũng thế, không ngờ rằng Diệp Trần ra khỏi cổng trường lại không lên xe nhà mình mà đổi hướng rẽ vào một con ngõ nhỏ. Cô nàng đi vừa vội vừa nhanh, có vẻ như định đi làm chuyện lớn gì đó cấp bách lắm.

Chu Ngọc Thừa hơi do dự, nổi tò mò ngự trị trong lòng, dẫn đo giây lát, cậu ta nói với tài xế tới đón và vệ sĩ: "Chốc nữa tôi mới về."

"Thiếu gia, lão gia có dặn ngài không được đi lung tung." Vệ sĩ trả lời chắc nịch. Chu Ngọc Thừa nghĩ tới sự khác lạ của Diệp Trần, lòng hiếu kỳ sôi sục, cậu ta phẩy tay bảo: "Vậy mọi người đi theo đi."

Nói xong, Chu Ngọc Thừa liền nhanh chân đuổi theo Diệp Trần.

Diệp Trần cầm điện thoại, chui sâu vào trong ngõ.

Cô đã tính toán đâu vào đấy rồi. Hôm nay Cố Gia Nam trực nhật nên sẽ ra muộn một chút. Cô đến đây đánh nhau với bọn này trước, tí nữa nhất định Cố Gia Nam sẽ đi ngang qua, xét trên tình cảm bạn học, Cố Gia Nam hét ra cũng sẽ báo cảnh sát, đến lúc ấy, cô có thể vin vào có Cố Gia Nam đã giúp mình để từ nay quang minh chính đại bám lấy cậu ta.

Càng nghĩ càng thấy kích động vô cùng tận!

Diệp Trần vui vẻ đến nỗi muốn cất tiếng hát, sau đấy ngẩng đầu lên nhìn, trông thấy một đám con gái đầu gấu cầm gậy gộc đứng đối diện mình.

"Diệp Trần, mày đến một mình thôi hả?"

Đứa cầm đầu cười khinh thường: "Quá không coi bọn tao ra gì rồi đấy."

Diệp Trần nhếch mép đầy kiêu ngạo, giọng điệu huênh hoang: "Đối phó với chúng mày chỉ cần mình tao là đủ rồi."

Đồng thời, cô vội vàng giục hệ thống: "Mau lên, mau lên, sắp đánh nhau rồi! Mở che cảm giác đau đi!"

"Rất xin lỗi," hệ thống đáp lạnh tanh, "quyền hạn của ngài quá thấp, không đủ để mở tính năng che cảm giác đau."

Một tia sét giáng xuống, Diệp Trần chết điếng. Cũng trong chính chớp mắt ấy, mười mấy đứa ở đối diện xông tới, đứa cầm đầu vung gậy đập Diệp Trần, Diệp Trần đưa tay không lên chắn, kết quả bị đối phương nện ngã luôn vào tường. Cái đầu lập tức ngấm vào người, cảnh trước mặt Diệp Trần tối sầm lại, ngã lăn ra tại chỗ.

"Hệ thống..." Diệp Trần dùng chút tỉnh táo cuối cùng để mắng người, "Mẹ anh chứ, dám lừa tôi..."

"Tôi đâu có đâu," hệ thống đáp đầy vô tội, "đúng là tôi có thể che cảm giác đau đấy chứ, là do cấp bậc của cô không đủ mà."

Diệp Trần: "..."

Cô không chửi được gì nữa, lăn đùng ra ngất.

Tác giả có chuyện muốn nói: [vở kịch nhỏ]

Diệp Trần: "Nói mau, lúc cô viết ra tôi, trong lòng có cảm giác gì hả?"

Mặc Thư Bạch: "Tôi nói thật nhé."

Diệp Trần: "Hử?"

Mặc Thư Bạch: "Cô là nữ chính có chỉ số thông minh thấp nhất tôi từng viết đấy."

Diệp Trần: "Chúc mừng cô đã nhận thức rõ được chính mình, cô không biết là những gì cô viết phản ánh chân thực chỉ số thông minh của cô sao?"

Mặc Thư Bạch: "Cũng là kẻ nói năng bỉ ổi nhất."

Diệp Trần: "Bỉ ổi nhất cũng là một loại tài năng, cần phải có vốn từ vựng phong phú mới làm được đấy."

Mặc Thư Bạch: "Và có tâm tính lương thiện nhất."

Diệp Trần: "..."

Mặc Thư Bạch: "Tuy chỉ số thông minh của cô thấp, lại còn khoa trương, giả tạo nhưng nói thật, lúc viết về cô, tôi rất là vui vẻ ahahahahaha..."

Chú thích:

*phong cách HKT: gốc là 杀马特, tương tự như phong cách của nhóm nhạc HKT nên mình để HKT luôn cho dễ hình dung. 杀马特 phát triển mạnh vào khoảng năm 2008 ở Trung Quốc, bắt nguồn từ văn hóa Punk, pha trộn giữa phong cách Visual Rock của Nhật Bản với Rock Âu Mỹ (nhưng hơi lỗi), ngoài cái tên ra thì nó thực sự không liên quan đến Rock, chủ yếu ăn mặc theo hướng đập thẳng vào mắt người nhìn, theo slogan: Mặc kệ thiên hạ, không theo lẽ thường. (cảm ơn chị Xiao Fang đã giúp đỡ chú thích).

*OOC: out of character

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẼO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

3. Chương 3: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 3

Chu Ngọc Thừa không ngờ cậu ta vừa vào ngõ thì lại thấy ngay cảnh đánh nhau.

Diệp Trần té ngã dưới đất bị người ta tay dẫm chân đá. Lúc họ tan trường, trời còn đang đổ mưa nhỏ. Hình như cô ta đã ngất rồi, nằm giữa vũng bùn, mái tóc màu tím phong cách HKT ướt nhẹp nước mưa, dán bết vào hai bên má khiến làn da trông càng thêm trắng. Máu chảy ra hòa vào trong nước mưa, cơ thể nhỏ bé cuộn lại giữa đám người vây quanh, trông cực kỳ đáng thương.

Chu Ngọc Thừa không thể nói ngay được cảm xúc hiện thời của bản thân. Quả thực cậu ta chẳng ưa gì Diệp Trần nhưng có lẽ đã quen với dáng vẻ hồ báo của cô gái này rồi, bỗng dưng thấy cô ta bị người ta bắt nạt nên cảm thấy không thoải mái. Hơn nữa, quan hệ giữa nhà họ Diệp và nhà họ Chu cũng coi như không tệ, Chu Ngọc Thừa giơ tay lên vẫy, các vệ sĩ phía sau liền quát to: "Chúng mày đang làm gì đấy?!"

Lũ choai choai giật mình, Diệp Trần đã bị đánh ngất đi rồi, chúng nó chỉ đang đá thêm mấy cái thôi, thấy có người đến, vừa nhìn là biết ngay hạng không dễ xơi, cả bọn liếc nhau rồi ù té chạy.

Chu Ngọc Thừa lại gần, đứng trước mặt Diệp Trần, nhất thời không biết nên làm gì.

Nếu cứu, lỡ như cô ta tỉnh dậy biết là mình cứu lại vin vào đó để quẩn lấy mình thì sao?

Nếu không cứu, dù sao đó cũng là con gái nhà họ Diệp, quan hệ giữa hai nhà cũng không tệ, lỡ như chết người thì sao?

Chu Ngọc Thừa rơi vào thế lưỡng nan.

Đúng lúc ấy, cậu ta nghe thấy có tiếng người tới, Chu Ngọc Thừa ngẩng đầu nhìn, Cố Gia Nam đeo cặp sách đứng ở đầu ngõ.

Đối phương mặc đồng phục, tay cầm một cái ô siêu thị phát, mặt lạnh tanh, không nói một lời.

Thằng cha này rất gầy, vì quá gầy nên ngũ quan vốn cũng khá đẹp tự dưng trông khắc khổ hẳn ra, cộng thêm nước da xanh bủng khiến người đứng đối diện càng cảm thấy khó chịu.

Chu Ngọc Thừa nhận ra thằng bạn học, thấy hơi ngượng ngùng, nói chặn trước: "Mày không thấy gì hết cả nhé, chuyện hôm nay cấm được nói với ai!"

Nói xong, Chu Ngọc Thừa liền im. Cậu ta ngồi cùng bàn với Cố Gia Nam, tất nhiên biết thằng cha này sống một mình một thế giới, chẳng bao giờ nói chuyện với ai, ai hỏi cũng không trả lời, lại càng chẳng đem chuyện này đi kể cho ai được.

Thế nên Chu Ngọc Thừa cảm thấy không phải nói thêm gì nữa, dẫn người của mình chuồn vội.

Lúc này, nhờ hệ thống ra sức triệu hồi, Diệp Trần cuối cùng cũng hơi tỉnh lại.

Nước mưa đầy người, toàn thân đau nhức, loáng thoáng nghe thấy tiếng của Chu Ngọc Thừa nhưng rất mơ hồ, sau đó liền tĩnh lặng, có người lại gần cô, hệ thống gào toáng lên.

"BOSS đến rồi!! BOSS tới gần cô rồi! Có phải BOSS sắp cứu cô không!!"

Diệp Trần không nói được, đến thở cũng thấy đau.

Đối phương đến trước mặt cô, Diệp Trần thầm hét lên trong lòng.

Bạn học ơi, cứu mạng, cứu mạng với!

Thế nhưng, Cố Gia Nam bỏ đi, không chút do dự, không hề đắn đo, cứ thế đi ngang qua Diệp Trần.

Diệp Trần: "..."

Hệ thống: "..."

Một lát sau, hệ thống sa sút tinh thần bảo: "Kí chủ này, tôi cảm thấy chúng ta tính sai rồi. Boss vốn là kẻ không cảm xúc, hôm qua cô còn mới đánh người ta, sao chúng ta có thể trông đợi người ta lấy ân báo oán chứ..."

"Không sao," Diệp Trần trong đầu vuốt mặt mình, kiên cường nói, "Giờ tôi sẽ mở mắt, trông thấy cậu ta liền sẽ liều chết nói cậu ta là ân nhân cứu mạng. Dù sao cứ nhè vào cậu ta thôi."

"Kí chủ, lúc cô nghĩ ra cái ý này, tôi cảm thấy cô đúng là đồ teo não, nhưng giờ tôi hiểu rồi," hệ thống nói ra chiều sâu sắc, "cô không phải đưa teo não nhưng cô làm mọi người nghĩ cô là đưa teo não."

Diệp Trần: "..."

"Cô đi đi," hệ thống nói đầy tuyệt vọng, "cô..."

Còn chưa nói xong, Cố Gia Nam đã dừng chân, quay đầu lại nhìn Diệp Trần rồi quan sát xung quanh, sau đó quay ngược trở lại. Diệp Trần và hệ thống đều quan sát thấy hành vi của cậu ta, cả hai đều cảm thấy căng thẳng, trong lúc hệ thống cảm thấy mình sắp không thở nổi đến nơi rồi thì Diệp Trần trong lòng lại kích động bảo: "Cậu ta đã qua được bài kiểm tra của tôi rồi! Cậu ta bây giờ vẫn chưa phải là BOSS, quả nhiên vẫn có lòng thương người! Tôi dù gì vẫn là con gái mà, anh nhìn xem có phải cậu ta quay lại cứu tôi đúng không?"

"Phải phải phải, " hệ thống vội vàng nịnh hót, "kí chủ thật là dự liệu như thần."

Diệp Trần rất khoái chí. Cố Gia Nam ngồi xổm xuống trước mặt Diệp Trần, quan sát cô. Diệp Trần làm bộ vừa mới tỉnh, từ từ mở to mắt, lời thoại phải nói như thế nào cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Cô tính là mình sẽ tỏ ra ngạc nhiên, sau đó nhìn Cố Gia Nam đầy bối rối, tiếp đó hỏi một câu... sao lại là cậu.

Tiếp theo, Cố Gia Nam sẽ công cô đi bệnh viện, cô liền nằm lên lưng cậu ta và nói: "Từ nay tôi sẽ che chở cho cậu, đối tốt với cậu."

Cứ thế cứ thế tiếp cận Cố Gia Nam, thật hoàn hảo!

Diệp Trần tự bấm like cho chính mình rồi từ từ mở to mắt. Tiếp đó, cô hóa đá.

Một con dao găm đang nhắm thẳng vào cô, không khó để biết người này đang định dùng con dao này làm gì mình.

Diệp Trần: "..."

Hệ thống không quên bồi thêm một nhát: "Hóa ra hẳn quay lại để đâm cô đấy..."

Diệp Trần chẳng có lòng dạ nào để đáp lại hệ thống. Cô nhìn con dao, cảm xúc rất phức tạp, quả nhiên, chỉ số hắc hóa 70 không phải là thối phòng. Đánh cậu ta có một chút, Cố Gia Nam mười sáu tuổi đã ghi thù vậy rồi, tính định đâm cô một nhát báo thù đây mà.

Không ngờ Diệp Trần lại tỉnh vào đúng lúc này, Cố Gia Nam cũng hơi giật mình, hai bên bốn mắt nhìn nhau một lát, Diệp Trần tỉnh ra trước, thều thào nói: "Cậu... đã cứu tôi à?"

Cố Gia Nam không đáp, cậu ta đâu có ngu, Diệp Trần đã hiểu lầm rồi, cậu ta đâu thể đánh chính lại là, không phải, tôi đến để đâm cô.

Diệp Trần thấy cậu ta không đáp, vội vàng cúi đầu, nói hơi mất tự nhiên: "Cám ơn cậu."

Cố Gia Nam thấy đối phương đã tỉnh hẳn, không còn cơ hội để xuống tay bèn gọn lẹ cất dao, đứng dậy bỏ đi.

Diệp Trần vội vàng chống người đứng dậy. Vết thương trên người mới chỉ ngừng chảy máu, đau khắp toàn thân. Cô vịn tường, khập khiễng đi theo sau Cố Gia Nam, kiên trì hỏi: "Cậu đi đâu thế? Có thể phiền cậu một chút, đưa tôi đi bệnh viện được không?"

Cố Gia Nam không đáp, coi như cô không tồn tại. Diệp Trần vẫn cứ bướng bỉnh bám theo.

Đánh thì đã bị đánh rồi, cô tuyệt đối sẽ không để mình phải chịu đánh oan! Cô kiên trì bám theo sau lưng Cố Gia Nam, nói luyên thuyên: "Sao này giờ cậu không nói gì cả vậy? Xin lỗi mà, trước đây tôi không đúng, cậu tha thứ cho tôi nhé được không?"

Cố Gia Nam vẫn im lặng, gương mặt lạnh tanh.

Người này thật là ồn ào, thật sự rất ồn ào. Nếu không phải thấy gia thế của đối phương mình không thể dây vào thì Cố Gia Nam thật sự rất muốn quay lại khiến cô ta vĩnh viễn ngậm miệng.

"Cậu nói câu gì đi." Diệp Trần đeo bám, "Tôi không phải người vong ân phụ nghĩa, cậu đã cứu tôi, từ nay tôi sẽ coi cậu là người anh em tốt, sẽ che chở cho cậu."

Cuối cùng cũng nói xong được câu này, Diệp Trần tự bấm like cho mình.

Tuy thế, đối phương vẫn chẳng thềm ngoái đầu lại, đi hết con ngõ, rẽ về lối về nhà.

Cả người Diệp Trần đau chết đi được, thực sự rất muốn nhanh chóng đi bệnh viện, có bám theo nữa cũng chẳng để làm gì. Vậy nên, cô dừng lại sau lưng Cố Gia Nam, vẫy tay điên cuồng chào cậu ta: "Cố Gia Nam, mai gặp sau nhé!"

Cố Gia Nam hoàn toàn không thềm để ý tới cô.

Diệp Trần làm bộ nhảy nhót như thiếu nữ một lúc, thấy Cố Gia Nam chắc chắn không quay lại nữa bèn vội vã đi bắt taxi tới thẳng bệnh viện.

"Đau chết mất." Diệp Trần hét tướng lên trong lòng.

Hệ thống mỉm cười: "Kì chủ giỏi quá!"

Diệp Trần chẳng thấy vui chút nào cả.

Bị đánh đến như vậy mới tới gần BOSS được một chút, thật là mục tiêu quá khó tiếp cận.

Diệp Trần nằm viện một tuần.

Trong một tuần này, có không ít các huynh đệ tới thăm nhưng người nhà không hề có ai tới, đến điện thoại cũng không thèm gọi cho cô. May mà Diệp Trần không phải Diệp Trần thực sự, nếu không sẽ đau lòng chết mất.

Sau một tuần, Diệp Trần vui vẻ đi học trở lại, đang leo cầu thang thì trông thấy Cố Gia Nam sắp đi vào lớp, Diệp Trần vội vàng đuổi theo, phần chần nói: "Gia Nam ơi, chào cậu, cặp nặng không, tôi mang giúp cho nhé?"

Cố Gia Nam chẳng buồn nhìn cô. Mặt mũi cậu ta trông xanh xao hơn ngày thường, má còn có vết bầm. Diệp Trần giật mình, quay sang hỏi hệ thống: "Sao thế này?"

"Bị cha dượng đánh," hệ thống nói thản nhiên như không, "cha dượng cậu ta dạo này làm ăn không tốt, lôi cậu ta ra trút giận. Hôm kia mới treo cậu ta lên đánh đến nửa đêm, cậu ta bị treo suốt cả tối."

Diệp Trần sửng sốt, nói thế mới để ý thấy cổ tay cậu ta có vết lằn đỏ. Cậu ta kéo ống tay áo đồng phục che đi, thỉnh thoảng mới có thể nhìn thấy.

Cô không dám hỏi chuyện, sợ làm tổn thương lòng tự trọng của cậu ta, nhất thời không biết nên nói gì cho phải, bèn lặng lẽ đi theo sau lưng cậu ta. Hệ thống phát hiện Diệp Trần có chút đồng cảm với Cố Gia Nam, bèn tiện thể nói thêm: "Cô đi kiếm cho cậu ta ít cháo đi, mấy ngày nay không được ăn uống tử tế, đêm qua lén vào bếp ăn vụng lại mới bị đánh nữa."

Diệp Trần gật đầu, mày nhíu lại, cảm thấy rất lo lắng cho tình hình sức khỏe của đối tượng mục tiêu.

Cô trốn học, trèo tường chạy ra ngoài trường, dựa vào trí nhớ, tìm một quán cháo gần trường ăn cũng tạm được, mua cho cậu ta một hộp cháo nóng, mua thêm một túi thuốc, nhét tất cả vào cặp rồi chạy về.

Về tới trường, vừa đúng lúc lớp đang học tiết thực hành, Diệp Trần lén lút chuồn lên lớp học không một bóng người, nhét túi thuốc vào ngăn bàn, đặt cháo trên mặt bàn, ngẫm nghĩ một chút rồi lấy một tờ giấy, viết một câu:

Bạn Gia Nam ơi, cháo ăn chậm thôi nhé, đừng vội, vậy mới tốt cho dạ dày, túi thuốc trong ngăn bàn, không cần phải cảm ơn tôi. O(∩_∩)O~~

Cô không dám kí tên, sợ Cố Gia Nam nhìn thấy tên mình sẽ đem vứt đi luôn. Làm xong đâu đấy, Diệp Trần nhanh chóng về chỗ ngồi, vùi đầu đọc sách.

Cho dù mọi người khinh thường cô thì Diệp Trần cô đây vẫn muốn là một học sinh giỏi giang!

Lát sau, mọi người thực hành xong, từng tốp từng tốp đi vào lớp. Diệp Trần chẳng biết sao lại thấy hơi ngại ngùng, cảm giác căng thẳng như cách đây rất nhiều năm lần đầu tiên gửi thư tình cho mối tình đầu hồi còn đi học vậy.

Cô dựng thẳng quyển sách lên để che mặt, lén lút nhòm chỗ Cố Gia Nam ngồi.

Nhìn hết lần này đến lần khác, chờ học sinh trong lớp vào đã đông, cuối cùng Cố Gia Nam cũng vào, cậu ta và Chu Ngọc Thừa đi người trước người sau cùng vào, trông thấy cháo trên bàn, cậu ta ngẩn ra.

Chu Ngọc Thừa liếc nhìn tờ giấy xong liền ngó người. Diệp Trần từng viết cho cậu ta rất nhiều thư tình, chữ của Diệp Trần cậu ta đã nhìn quen. Tại sao chữ Diệp Trần... lại xuất hiện ở đây?

Cậu ta vô cùng thắc mắc, quay xuống nhìn góc Diệp Trần ngồi, vừa khéo trông thấy cô ta đang lén lút nhìn phía bên này. Bị Chu Ngọc Thừa tóm được, Diệp Trần cười ngại ngùng rồi vội vàng dán mặt vào quyển sách.

Còn Cố Gia Nam, cậu ta lẳng lặng nhìn hộp cháo. Thực ra dạ dày cậu ta đã đói đau đói đớn lắm rồi, cậu ta rất mong có cái gì đó để ăn nhưng cậu ta không có tiền. Giờ đây, một hộp cháo nóng hôi hổi đặt ngay trước mắt, những con chữ xiêu xiêu vẹo vẹo nằm trên tờ giấy, chẳng khó để đoán ra là ai làm.

Mấy ngày nay, người có dính dáng gì đến cậu ta mà lại muốn báo đáp, quan trọng là ở lớp chọn mà chữ viết thể này thì chỉ có thể là Diệp Trần mà thôi.

Người thực ra là do Chu Ngọc Thừa cứu, cậu ta chẳng những chưa từng muốn cứu mà thậm chí còn muốn trả thù, chắc là cô ta không biết nên mới thực sự làm theo những gì đã nói, bắt đầu đối tốt với cậu ta.

Cố Gia Nam đói bụng vô cùng. Cậu ta không tài nào kháng lại được sức hấp dẫn của đồ ăn, cho dù trong lòng cảm thấy áy náy thì vẫn cứ ngồi xuống, mở nắp đây ra, cúi đầu xúc một thìa cháo cho vào miệng.

Ấm thật, ngon thật.

Cũng chính trong chớp mắt ấy, trong đầu Diệp Trần vang lên tiếng leng keng.

"Chỉ số thiện cảm của đối tượng mục tiêu tăng 30, chỉ số thiện cảm hiện tại: 0."

"Tiến độ hoàn thành tăng 2%, tiến độ hiện tại: 2%."

"Chỉ số hắc hóa giảm 2, chỉ số hắc hóa hiện tại 68."

"Chúc mừng kí chủ thành công bước đầu, điểm thưởng tích lũy của hệ thống: 50. Mời tiếp tục cố gắng!"

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

4. Chương 4: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 4

Ăn xong cháo Diệp Trần đưa, Cố Gia Nam vẫn tiếp tục học bài không nói một lời giống mọi bữa.

Đến buổi chiều tan học, Diệp Trần lặng lẽ bám theo Cố Gia Nam, thấy Cố Gia Nam rẽ vào ngõ, Diệp Trần vội đuổi theo, đến một khúc rẽ, trông thấy Cố Gia Nam đứng chặn đầu ngõ chờ cô, rõ ràng là đã sớm phát hiện ra cô đi theo cậu ta.

Diệp Trần hơi xấu hổ, Cố Gia Nam hơi ngạc nhiên, hai người bốn mắt nhìn nhau một lúc, Diệp Trần mặt dày mày dạn chào hỏi trước: "Tình cờ gặp cậu ở đây, khéo nhỉ."

Cố Gia Nam chắc là chưa phải đối phó loại con gái này bao giờ, nhất thời chẳng đáp lại gì được.

Có lẽ vì mới ăn đồ của người ta nên Cố Gia Nam im lặng một lát rồi chẳng làm gì cả, quay lưng đi tiếp. Đây coi như là một kiểu ngầm đồng ý. Diệp Trần nhanh chân đi theo, ríu rít nói: "Gia Nam ơi, cậu về nhà à? Tôi đưa cậu về nhé? Cậu có cần tôi mang cặp giúp cho không? Hay là tôi mời cậu ăn cơm nhé?"

Cố Gia Nam mặc kệ Diệp Trần, Diệp Trần cứ thế đi theo Cố Gia Nam về tới cửa nhà. Đó là một khu nhà cũ kỹ, lối vào trong bé tí tẹo, nhà cửa san sát nhau, quần áo giăng đầy đường, giữa hai nhà với nhau gần như chẳng có chút khoảng cách nào.

Cố Gia Nam dừng lại, lẳng lặng nhìn Diệp Trần, tuy không hề nói bất kỳ điều gì nhưng Diệp Trần hiểu, cậu ta đang bảo cô về đi.

Diệp Trần gãi sống mũi, ngại ngùng nói: "Tôi về đây... Sáng mai tôi lại mang bữa sáng cho cậu nhé, cậu muốn ăn gì?"

Cố Gia Nam không đáp, cậu ta quay lưng đi vào. Diệp Trần nhìn cậu ta đi thật xa rồi lập tức bám theo, khom lưng núp sau cầu thang trông thấy cậu ta đi vào trong một gian phòng ở dưới tầng một, cánh cửa gỗ của căn nhà đã mục, trên đó dán một chữ phúc màu trắng. Diệp Trần ghi nhớ nhà cậu ta rồi chuồn ra ngoài. Hệ thống cảm thán: "Kí chủ đúng là một kẻ biến thái cuồng theo dõi chân chính."

Diệp Trần: "..."

Cô phớt lờ hệ thống, đi thẳng tới quán cơm chọn mấy món ăn, thịt và cơm cho vào hộp rồi từ từ quay lại đó. Vừa đi tới cửa, Diệp Trần bỗng nghe thấy tiếng đàn ông trong nhà chửi tục và tiếng roi quất.

Diệp Trần sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lại chữ phúc, quả đúng là cửa nhà Cố Gia Nam.

Tiếng đánh tiếng chửi của đàn ông trong nhà vẫn đang còn nhưng không nghe thấy tiếng của người bị đánh. Chốc lát sau, có tiếng một người phụ nữ sốt ruột bảo: "Đừng đánh nữa, ông thua nhiều tiền như thế, có đánh nó cũng chẳng được tích sự gì, mau ăn cơm trước đi đã."

Người đàn ông cuối cùng cũng ngừng tay, xen giữa tiếng chửi bậy có tiếng động đĩa ăn cơm, Diệp Trần xách hộp cơm trong tay, bỗng nhiên không biết nên làm gì cho phải. Cô dẫn đo một chốc rồi vòng ra sau, tìm cửa sổ của căn nhà này, dòm trộm vào trong. Căn nhà này thật sự nhỏ, đồ đạc vứt lộn xộn đầy nhà, ghế sofa cũ nát, ti-vi kiểu cổ lỗ sĩ, sàn nhà bằng xi măng, dùng giấy báo dán che đi những mảng tường đã tróc sơn...

Hai người đang ăn cơm bị khuất góc tường nên không trông thấy được, chỉ có thể ngó thấy Cố Gia Nam đang nằm trên nền nhà, không nhúc nhích. Trên sàn nhà có máu chảy, dường như cậu ta rất đau, nằm cuộn mình cong như con tôm dưới nền nhà.

"Còn không đứng dậy cút ra đây đi à?!" Tiếng đàn ông quát to, "Giả vờ chết bố đánh mày chết thật luôn bây giờ!"

Cố Gia Nam động dậy người, ôm bụng, khó nhọc chống người đứng dậy, mới hơi nhồm lên đã trông thấy Diệp Trần đứng ở cửa sổ.

Diệp Trần lẳng lẳng nhìn cậu ta bằng đôi mắt bối rối. Cô không nghịch linh tinh bát nháo như mọi ngày, chỉ cứ im lặng nhìn như vậy, tựa hồ như đang ra một quyết định. Sau lưng cô là vầng tịch dương, là nắng rắng chiều, khiến toàn thân cô dường như thật ấm áp, có chút gì đó giống như hộp cháo buổi sáng cô đưa cho cậu ta, cũng có chút gì đó giống như hộp cơm cô đang cầm trên tay.

Cố Gia Nam rũ mắt, chuẩn bị đi tới chỗ cô không nhìn thấy được, Diệp Trần bỗng nhiên học tiếng mèo kêu meo meo một tiếng. Cố Gia Nam ngẩng đầu nhìn cô, Diệp Trần vẫy tay gọi, Cố Gia Nam đứng yên tại chỗ, một lát sau, cuối cùng, cậu ta vẫn bước từng bước một lại gần.

Cậu ta đi rất chậm, dường như cực kỳ đau đớn, đến trước mặt cô thì dừng lại, cô đưa hộp cơm cho cậu ta, Cố Gia Nam sờ thử hộp cơm vẫn còn ấm rồi lắc lắc đầu.

Phòng này chẳng giấu được thứ gì cả, cậu ta không thể nhận đồ cô đưa. Diệp Trần có vẻ cũng hiểu nên không hề ép. Cô bỏ hộp cơm xuống, móc giấy và bút trong cặp ra, viết một dòng chữ: "Tôi sẽ ở chỗ có thể luôn trông thấy cậu, buổi tối chờ họ ngủ rồi, cậu mở cửa, tôi dẫn cậu đi."

Cô xé tờ giấy đưa cho cậu ta, ôm hộp cơm rời khỏi cửa sổ. Cố Gia Nam cầm tờ giấy, trong giây lát, mắt sụp xuống.

Cậu ta muốn ném tờ giấy này đi nhưng nghĩ đến hộp cháo buổi sáng, nghĩ đến đòn roi và đói khát mỗi ngày, cậu ta liền cảm thấy, mình không thể ném được.

Tờ giấy này dường như là thứ duy nhất cứu được cậu ta. Cậu ta ngồi dưới đất, vuốt tờ giấy, những con chữ trên đó nằm xiêu xiêu vẹo vẹo, cậu ta lặng lẽ giữ chặt nó, áp tờ giấy vào lồng ngực.

Cậu ta phải đi khỏi đây, nhất định phải làm bằng được, phải rời bỏ cuộc sống như thế này.

Diệp Trần đi lại chỗ cầu thang ở gần đó ngồi xuống bậc thềm quan sát người trong ngôi nhà qua ô cửa sổ, mở nắp hộp cơm ra ăn.

"Kí chủ, cô định dẫn cậu ta đi đâu thế?" Hệ thống lo lắng hỏi, "Cô phải biết rằng mình vẫn chỉ là trẻ vị thành niên..."

"Giấu đi trước đã." Diệp Trần có phần bất đắc dĩ, "Cậu ta không thể ở lại chỗ này được, bất kể là ai phải sống những tháng ngày như thế này cũng đều sẽ làm ra những chuyện như cậu ta thôi."

Diệp Trần nói xong, xúc một thìa cơm, chẳng biết vì sao bỗng thấy lòng rầu rĩ.

Cô nhìn cậu trai ấy, chẳng hiểu sao lại nhớ về hình ảnh người thanh niên lạnh lùng như tảng băng trong thông tin về thế giới này, sau này sẽ mạnh mẽ nhường ấy, đủ mạnh để giết cả thế giới, vậy mà giờ phút này lại có cuộc sống chật vật như vậy.

Diệp Trần thở dài, không nuốt nổi cơm nữa.

Chờ mãi mới tới được mười giờ, dần dần có người đi ngủ. Nhà Cổ Gia Nam là nhà tắt đèn sớm nhất để tiết kiệm điện. Cổ Gia Nam đứng ở cửa sổ nhìn Diệp Trần cách đó không xa.

Cô ta vẫn luôn ở đó.

Điều này khiến Cố Gia Nam bình tâm.

Cậu ta co người bên cửa sổ, nghe tiếng đồng hồ treo trên tường kêu tích tắc từng giây, sau đó có tiếng đàn ông ngáy, cậu ta đợi một lát rồi đứng dậy.

Bắt đầu từ lúc nhà họ Cố tắt đèn, Diệp Trần liền nâng cao độ chú ý, quan sát nhất cử nhất động của Cố Gia Nam. Cậu ta đứng lên một cái, cô lập tức cũng đứng lên theo, mặt mày nghiêm trang, chỉ thiếu giơ tay chào và bảo rằng: "Thưa Sir, tôi đã sẵn sàng."

Sự nghiêm trang của cô lây nhiễm sang Cố Gia Nam, cậu ta nghiêng đầu gật đầu với cô.

Đây là lần đầu tiên cậu ta đáp lại cô!

Hành trình cứu vớt thế giới của cô đã đi được một bước tiến lớn!

Ý thức về sứ mệnh bỗng nhiên nảy sinh, Diệp Trần cảm giác như mình là người chiến sĩ được chỉ huy đặt nhiều kỳ vọng, sức mạnh ngập tràn. Cô cuống quýt chạy tới trước cửa nhà họ Cố đúng lúc Cố Gia Nam mở cửa.

Trên trời trăng sáng sao thưa, gương mặt người thiếu niên hiện rõ trong bóng đêm, ánh trăng soi rõ từng đường nét tạo nên một vẻ đẹp rung động lòng người.

Tim Diệp Trần bất giác đập nhanh hơn, cô nghe thấy tiếng hít thở của đàn ông, cảm thấy căng thẳng toàn thân y như đi ăn trộm.

Cố Gia Nam cũng hơi run, cậu ta cẩn thận rón rén khép cửa lại. Trong giây phút cánh cửa đóng lại kêu đánh cách, Diệp Trần cuối cùng không

ghìem nổi mình nữa, lập tức đưa tay kéo tay Cố Gia Nam chạy một mạch như điên ra ngoài ngõ.

Cố Gia Nam giật mình nhưng không ngăn lại, cho dù mỗi tắc da tắc thịt đều đang đau đớn, túi đồ và vật dụng thiết yếu nện vào người càng tăng thêm thứ đau đớn ấy thì cậu ta vẫn nín nhịn, kiên cường chạy theo Diệp Trần lao ra ngoài.

Bàn tay rất mềm của Diệp Trần nắm lấy cổ tay lạnh như băng của cậu ta, có một loại ấm áp kì dị, Cố Gia Nam lảng lảng đánh giá vẻ mặt kích động của người con gái, bỗng đâu cảm thấy, dưới ánh trăng, người con gái trang điểm đậm với mái tóc màu tím ấy bỗng đẹp vô cùng.

"Diệp Trần" vẫn luôn trung thành với phong cách HKT, thậm chí đi ngược lại thậm chí chung của loài người, mái tóc xù màu tím, lớp trang điểm đậm che hết mọi đường nét, vậy mà cô ta vẫn cảm thấy trang điểm như vậy là độc đáo, có thể phô diễn mỹ lực siêu phàm của nữ đầu gấu... Dù gì thì đám người đó ai cũng trang điểm như vậy cả.

Trước nay chưa từng nhìn cẩn thận, ấn tượng chỉ là đứa có mái tóc xù màu tím, hôm nay nhìn kỹ, bỗng nhiên Cố Gia Nam cảm thấy người con gái này có đôi phần... xinh đẹp khó miêu tả bằng lời.

Cố Gia Nam ngại ngùng ngoảnh mặt đi. Hai người đã ra tới ngoài đường cái. Diệp Trần dừng lại thở hổn hển: "Họ sẽ không đuổi theo ra đến đây đâu nhỉ? Không đâu nhỉ?"

Cố Gia Nam không đáp, Diệp Trần cũng không thấy có gì lạ, cô nàng chống tay lên đầu gối, mồ hôi mồ kê chảy từ trên trán xuống: "Không có gì, tôi biết là họ sẽ không ra, chỉ là tự mình dọa mình, hơi căng thẳng quá thôi."

Cô vốn chẳng mong chờ Cố Gia Nam đáp lại, chỉ định nói một mình. Dù sao thì cái tật xấu này của Cố Gia Nam không thể tốt lên ngay trong

ngày một ngày hai được.

Thế nhưng, khi cô nói hết câu, đối phương lại lên tiếng: "Ừ."

Diệp Trần vẫn đang trong tư thế hai tay chống đầu gối, nghe cậu ta đáp lời, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn.

Cố Gia Nam nhìn vẻ ngờ ngàng hiện rõ trong đôi mắt mở to, bất giác nhớ tới con mèo con mình từng nuôi ngày xưa. Con người lạnh lùng bất giác trở nên dịu dàng hơn, nói thêm một tiếng: "Đói."

Đã lâu lắm rồi cậu ta không mở miệng, không tài nào nói một câu hoàn chỉnh, chỉ nói mỗi một chữ, cực kỳ tối nghĩa. Diệp Trần sức tỉnh, nhảy cẫng lên: "Tôi biết, biết rồi! Tôi dẫn cậu đi... dẫn cậu đi ăn thịt xiên nướng!"

Cố Gia Nam gật đầu, Diệp Trần giờ mới nhớ ra chuyện cậu ta bị thương, vội vàng hỏi: "Vết thương của cậu còn đau không?"

Cố Gia Nam lắc đầu, Diệp Trần vẫn thấy lo lắng, chìa tay xách giúp túi, đeo lên vai.

Hai người sóng vai đi trên đường, Diệp Trần dẫn cậu ta tới một quán bán thịt xiên nướng trên đường. Cố Gia Nam muốn ăn gì thì dùng tay chỉ, Diệp Trần nhìn thứ cậu ta chỉ, đọc thành tiếng tên của món đó. Thế là Cố Gia Nam liền hiểu ý của cô, lướt tiếp theo, cậu ta cũng cố gắng đọc thành tiếng tên món ăn.

Giọng cậu ta rất êm tai nhưng nói hơi nhát gừng, khá khó nghe. Diệp Trần tảng lờ sự khác biệt, vẫn nói chuyện với cậu ta như với những người khác, vừa nói chuyện, vừa ăn thịt xiên nướng.

Thịt xiên nướng rất ngon, ngon hơn tất cả những món mà cậu ta từng ăn trước đây. Cố Gia Nam cảm thấy ấm bụng, ngửi mùi khói quanh người

và nghe tiếng con gái ríu rít bên cạnh, lần đầu tiên trong đời, cậu ta cảm thấy bình yên, ấm áp như vậy. Cảm giác viên mãn đầy lạ lẫm, cảm thấy cho dù có chết ngay bây giờ cũng không có gì phải tiếc nuối nữa.

Diệp Trần không hiểu được cảm xúc của Cố Gia Nam, với cô mà nói, đây chỉ là chuyện dẫn một đứa trẻ đi ăn thịt xiên nướng mà thôi.

Hệ thống ngậm miệng không nói câu nào, tránh phá hoại bầu không khí ấm áp giữa hai người. Sau khi Diệp Trần và Cố Gia Nam ăn no, Diệp Trần ra khỏi quán, tìm một cửa hàng bán quần áo ven đường vẫn chưa đóng cửa mua đại cho Cố Gia Nam mấy bộ quần áo rồi vào tiệm tạp hóa mua khăn mặt, bàn chải, dẫn Cố Gia Nam leo lên xe buýt đi về nhà trọ của mình.

Từ đầu tới cuối, Cố Gia Nam không hề hỏi xem cô định dẫn cậu ta đi đâu, đến lúc về tới cửa nhà Diệp Trần, cậu ta cũng không tỏ ra giật mình một chút nào, vẻ mặt vẫn luôn lạnh tanh, cho tới khi Diệp Trần thả dép lê xuống trước mặt cậu ta, cuối cùng thì Cố Gia Nam mới thay đổi sắc mặt.

Diệp Trần ngó ra, hệ thống lên tiếng nhắc nhở: "Tất cậu ta bị rách."

Diệp Trần: "..."

Thế là cô bèn giả vờ như không nhận ra sự khác lạ của cậu ta, xoay lưng đi bảo: "Tôi vào trong gọt hoa quả, cậu ngồi chờ chút nhé, lát tôi dẫn cậu đi xem phòng tắm."

Cô đi rồi, Cố Gia Nam cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm. Cậu ta nhanh chóng cởi giày, cởi tất, lạng lẽ dùng giấy bọc tất lại rồi ném vào thùng rác, sau đó lạng lẽ ngồi xuống sofa.

Diệp Trần đặt đĩa dưa vàng ha mi đã cắt xong xuống bàn, nói với Cố Gia Nam: "Đi nào, tôi giới thiệu với cậu một chút."

Cố Gia Nam đi theo sau cô, Diệp Trần dẫn cậu ta vào phòng ngủ đối diện phòng mình, chỉ vào trong bảo: "Đây là phòng của cậu, mai học xong, tôi với cậu đi mua cái bàn học với mấy đồ cậu cần nhé."

Nói xong, cô chỉ cho Cố Gia Nam xem nhà vệ sinh.

Căn hộ cô ở rất rộng, ba phòng ngủ, phòng nào cũng có nhà vệ sinh riêng. Phòng vệ sinh của Cố Gia Nam ở ngay trong phòng của cậu ta, Diệp Trần chu đáo làm mẫu cách sử dụng vòi hoa sen và bồn tắm xong thì quay ra dặn: "Khăn tắm để ở đây, cậu tắm trước đi, tôi đi lấy đồ cho cậu để ở trên giường nhé."

Cố Gia Nam gật đầu.

Diệp Trần đi ra ngoài rồi, cậu ta đóng cửa phòng tắm lại, mở nước, đợi nghe thấy tiếng đóng cửa mới cởi đồ, ngồi vào trong bồn tắm lớn, mở vòi hoa sen hết cỡ, làm theo cách Diệp Trần chỉ, mở nhạc nghe.

Tiếng nhạc và tiếng nước lớn đến mức cậu ta dường như không nghe thấy cả tiếng của mình, nước ấm vỗ lên làn da, cuối cùng cậu ta cũng đã có một không gian cho riêng mình, ngồi trong bồn tắm, tự ôm lấy người, bật khóc thành tiếng.

Rời khỏi đó rồi!

Trốn đi được rồi!

Sau bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có một người tới dẫn cậu ta đi.

Nỗi mừng vui vô tận như muốn phát điên tuôn chảy trong lòng hòa với sự bi thương cuộn cuộn chẳng biết từ đâu trào ra. Những bi thương kia ngày ngày vẫn luôn bị cậu ta giam giữ, cậu ta không dám nghĩ tới, không dám đụng chạm vào nó. Vào khoảnh khắc cuối cùng cậu ta có thể không

cần đổi mặt với nó nữa, cuối cùng cậu ta cũng có được thứ dũng khí lớn lao, mở khóa cho nỗi đau thương ấy sổ lồng thành tiếng khóc.

Cậu ta cắn chặt môi dưới, sợ Diệp Trần nghe thấy. Diệp Trần đem quần áo vào phòng, nghe thấy tiếng nước, tiếng nhạc và loáng thoáng, có tiếng nước nở.

Nếu như trước đây đó là sự cảm thông, vậy thì, trong khoảnh khắc nghe thấy tiếng khóc ấy, cảm xúc trong lòng cô bỗng biến chất.

Bỗng nhiên cô phát hiện, mình thương đứa trẻ này.

Cô muốn giúp cậu bé.

Không phải vì nhiệm vụ, cho dù chỉ là một người bình thường, bắt gặp một đứa trẻ như Cố Gia Nam, cô cũng sẽ đem hết khả năng có thể ra giúp đỡ cậu bé đó.

Cô không muốn quấy nhiễu nhiều giây phút riêng tư của cậu ta nên làm như chưa từng bước vào, lặng lẽ đi ra.

Một lúc lâu sau, Cố Gia Nam mới ra, lúc này, Diệp Trần cũng đã tắm rửa sạch sẽ. Diệp Trần tẩy sạch lớp trang điểm, để lộ khuôn mặt xinh đẹp vốn có, mặt trái xoan, da trắng ngần, mắt mày sắc nét, đuôi mắt vút lên, lấp lánh thứ ánh sáng đào hoa trời phú.

Con trai luôn trưởng thành muộn hơn con gái, trong khi Diệp Trần đã biết yêu thầm Chu Ngọc Thừa thì Cố Gia Nam của hiện giờ trông thấy một Diệp Trần xinh đẹp lại chẳng có ý nghĩ gì khác thường, chỉ thầm nhận xét trong lòng thế này trông đẹp hơn hẳn bình thường.

"Lại đây." Diệp Trần vẫy tay gọi, cầm máy sấy tóc lên. Cố Gia Nam nghe lời lại ngồi trước mặt cô, Diệp Trần bật máy sấy tóc, sấy tóc giúp cậu ta, tranh thủ tán gẫu.

"Cậu bỏ đi thế này, liệu cha mẹ cậu có đến trường tìm không?"

"Không đâu." Gió mát thổi hơi ngứa ngứa, Cố Gia Nam muốn thể hiện thật tốt nên cố gắng đáp lại, "Tôi, không quan trọng."

Trong nhà còn một em trai, một em gái được cho đi học ở trường tiểu học dành cho bọn nhà giàu, bình thường chẳng mấy khi có ở nhà. Cả nhà họ kiệm ăn kiệm mặc cũng là vì hai đứa em đó. Cha mẹ cậu ta từ lâu đã không muốn có cậu ta, nếu như không phải rời khỏi cái nhà đấy sẽ làm việc học tập bị gián đoạn thì e là cậu ta đã sớm bỏ đi rồi.

Cho cậu ta được tiếp tục đến trường là ân đức lớn nhất của cặp vợ chồng này. Vì cậu ta biết, muốn thoát khỏi cuộc sống như hiện tại, cậu ta chỉ có một con đường là đi học.

Tuy thế, cậu ta đã sắp không thể chịu đựng thêm nữa rồi.

Từng giờ từng phút cậu ta luôn luôn lo lắng mình sẽ bùng nổ ngay giây tiếp theo, kéo tất cả cùng xuống địa ngục. Chỉ có lý trí vẫn luôn nhắc nhở cậu ta rằng, không thể, phải tiếp tục đi học, phải tiếp tục kiên trì. Cuộc đời này vẫn còn rất dài, không thể trở thành những kẻ phế vật như hai kẻ đó, sống chẳng khác gì một vũng bùn nhơ.

Những lời này cậu ta đều muốn kể cho Diệp Trần nghe nhưng lại chẳng thể nói thành lời. Diệp Trần thấy cậu ta gật đầu bèn hỏi hệ thống: "Cậu ta nói thật à?"

"Không có bất ngờ gì thì là thật." Hệ thống dùng mô hình tính toán một hồi, trình trọng đáp, "Cô giấu cậu ta thật kỹ thì sẽ không thành vấn đề."

"Vậy nếu cha mẹ cậu tìm đến trường thì sao?" Diệp Trần vẫn hơi lo lo nên hỏi thêm Cố Gia Nam. Cô rất tin tưởng vào trí thông minh của BOSS, nhất định là đã chuẩn bị chu đáo rồi. Cố Gia Nam nghe hỏi xong, không đáp lại.

Gió mát thổi vào trong cổ áo, bàn tay mềm lườn vào trong tóc.

Cậu ta đã được ăn no, được tắm mát, được mặc đồ sạch, sắp được ngủ trên chăn ấm đệm êm...

Cậu ta đã có một cuộc sống mới, tất cả chúng, đều là do Diệp Trần cho.

Cô ta tưởng nhầm là được cậu ta cứu cho nên, tất cả, có lẽ cậu ta đã không thể nào buông tay được. Bất kể thế nào, cậu ta đều chẳng thể buông tay được.

"Tôi rất thông minh," cậu ta nói rõ ràng từng tiếng một, ngẩng đầu nhìn Diệp Trần, vẻ rất nghiêm trang, "tôi sẽ làm, rất nhiều việc. Sau này, sẽ rất ưu tú, có rất nhiều tiền, tôi sẽ, báo đáp cậu."

Diệp Trần ngạc nhiên, giờ mới nhận ra sự bất an trong đôi mắt cậu ta, cậu ta căng thẳng nhìn cô, nói chầm chậm thành câu: "Vậy nên, đừng, bắt tôi quay về."

Diệp Trần cuối cùng cũng hiểu được ý của đối phương, BOSS mạnh mẽ trong tương lai giờ này phút này chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi.

Cô cười híp mí, đôi mắt sáng long lanh.

"Ừ." Cô tắt máy sấy tóc, nói hết sức rõ ràng, vui đùa nhưng vẫn cảm nhận được sự chân thành, "Tôi sẽ không để cậu về đó. Cố Gia Nam, tôi sẽ bảo vệ cậu."

"Cố Gia Nam," Diệp Trần nghiêm túc nhìn cậu ta, "tôi sẽ cho cậu thấy thế giới này tốt đẹp biết bao nhiêu."

Tác giả có chuyện muốn kể: [vở kịch nhỏ: các nữ chính của tôi]

Mặc Thư Bạch: "Các vị nữ chính, các vị có cảm nghĩ gì về nữ chính của truyện mới này của tôi?"

[Kiếm tiên là bạn trai cũ của ta] Tô Thanh Y: "Ừm... Hơi yếu một chút. Đó là tôi đã nói giảm nói tránh rồi đấy. Là tôi thì tôi đã rút kiếm chém hết cả nhà Cố Gia Nam rồi, cô tin không?"

[Luận văn kỹ xảo trên ghẹo thế gia tử] Úy Lam: "Quả thực hơi yếu một chút, nếu có một người đàn ông như vậy, tất nhiên là phải rút kiếm tương trợ rồi!"

Tô Thanh Y: "Úy Lam, nào, chúng ta đập tay."

Úy Lam: "Từ chối."

Tô Thanh Y: "Tại sao?"

Úy Lam: "Ta không chơi với nữ nhân không biết tiễn nam nhân về nhà."

Tô Thanh Y: "..."

Úy Lam: "Nói thật nhé, ta cảm thấy Diệp Trần giỏi hơn cô nhiều, ít nhất thì nàng ấy còn biết đưa nam nhân về nhà, giúp nam nhân mang túi, cô thì sao? Cho tới giờ, toàn là Tĩnh Diên đạo quân mang túi giúp cô, đưa cô về nhà! Nữ nhân rác rưởi!"

Tô Thanh Y: "..."

Diệp Trần: "Ha ha ha ha, mấy cô cứ chửi tiếp đi, tôi mà đối tính thì tôi thua mất."

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

5. Chương 5: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 5

Lời hứa hẹn của Diệp Trần cuối cùng đã khiến Cố Gia Nam yên lòng. Diệp Trần sấy tóc xong, cẩn thận băng vết thương cho cậu ta. Tối đó là đêm cậu ta ngủ ngon giấc nhất trong cuộc đời.

Còn Diệp Trần thì lại có hơi phiền phức, muốn giấu một người sống sờ sờ ở trong nhà đâu phải chuyện dễ. Đầu tiên là không thể để dì giúp việc tới nữa.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, dì giúp việc này là người thích lươn lẹo, bình thường thích nhàn hạ, thế nên cô gửi tin nhắn cho dì ấy, chỉ nói là: "Sau này không cần tới nữa, tiền lương vẫn trả đầy đủ như cũ."

Dì giúp việc đọc được tin nhắn liền hiểu ngay đại tiểu thư lại làm chuyện gì đó không muốn người khác biết rồi, nhưng có tiền không kiếm là đồ ngu, dì liền nhắn lại: "Vâng, cảm ơn tiểu thư."

Xử lý xong dì giúp việc, những chuyện còn lại Diệp Trần mặc kệ, chỉ cần nuôi Cố Gia Nam cho tốt là được rồi.

Sáng hôm sau thức dậy, Diệp Trần và Cố Gia Nam cùng nhau đi học nhưng đến trường thì tách ra, hẹn hết tiết một gặp nhau ở góc hành lang, rồi một trước một sau vào trường.

Cố Gia Nam đồng ý, Diệp Trần bỏ đi mua bữa sáng. Lúc Diệp Trần mang bữa sáng tới, Cố Gia Nam đang ngồi nghiêm túc đọc sách.

Kiểu người không quen giao tiếp với người khác, chỉ sống một mình một thế giới dường như luôn có khả năng tập trung rất cao siêu. Thành tích của Chu Ngọc Thừa tốt là nhờ có cha mẹ có tiền. Thành tích của Cổ Gia Nam tốt là dựa vào chính mình leo từng nấc một.

Cổ Gia Nam hiện giờ rất gầy gò, mặc đồng phục học sinh trông rất quê mùa, tóc tự cắt lấy trông như chó gặm, ngồi cạnh một người ưa nhìn như Chu Ngọc Thừa thì khó ai lại để ý nhìn kĩ cậu ta như thế nào làm gì.

Nhưng nếu bạn chú ý nhìn thì sẽ phát hiện ra cậu trai này rất đẹp, rất hút mắt. Dáng vẻ cúi đầu đọc sách của cậu ta đẹp như một bức tranh vậy.

Cô nhất định phải dẫn cậu ta đi tân trang mới được!

Chó háo sắc Diệp Trần nghĩ.

"Cô cứ tự lo tân trang cho mình đi." Hệ thống thùng thẳng bảo, "Quả tóc này của cô trông thật đau mắt."

"Tôi cũng muốn lắm chứ." Diệp Trần thật bất đắc dĩ, "Nhưng mà anh cũng nói rồi đấy thôi, bỗng nhiên thay đổi ngoại hình sẽ bị OOC, định lừa lừa trừ điểm của tôi đấy à!"

"Lừa gì chứ..."

"Số lần anh lừa tôi còn ít hả?"

"Không ít." Hệ thống mỉm cười, không, nó lúc nào chẳng mỉm cười, nhưng nụ cười hiện giờ trông chân thành hơn hẳn, "Thế thì sao nào? Cô đánh tôi đi."

Diệp Trần: "..."

Cái hệ thống này thật quá bỉ ổi.

Cô không thềm nói chuyện với cái hệ thống bí ối này nữa, im lặng đọc sách một mình.

Diệp Mẫn bước vào lớp trông thấy Diệp Trần đang đọc sách, giật mình suýt đánh rơi cả điện thoại. Cô đi lại chỗ Diệp Trần hỏi thử: "Chị đổi tính rồi hả? Muốn chăm chỉ học hành đấy à? Đọc có hiểu không thế?"

Diệp Trần: "..."

Kiến thức của lớp mười, chẳng lẽ cô lại không hiểu được chắc? Coi thường người ta quá đáng!

Diệp Trần hừ một tiếng, chìm vào đại dương của tri thức. Kết quả, ha ha ha quả thực là đúng mẹ nó rồi, không hiểu!

Diệp Mẫn thấy không được đáp lại, chẳng biết nói gì nữa bèn bỏ đi. Cố Gia Nam âm thầm để ý tới Diệp Trần, thấy cô đang đọc sách, suy nghĩ một chút rồi ngoảnh mặt đi.

Hết tiết học, hai người đến chỗ hẹn. Diệp Trần đưa đồ ăn cho Cố Gia Nam, dặn: "Ăn chậm tốt cho dạ dày."

Cố Gia Nam giờ đang tuổi lớn, nhất định phải có dinh dưỡng đầy đủ mới có thể trở thành nam thần được.

Tuy rằng, trong trí nhớ thì sau này cậu ta cũng không thấp...

Cố Gia Nam gật đầu, suy nghĩ một chút, dè dặt lấy vở của mình đưa cho Diệp Trần.

Diệp Trần ngơ ngác, cậu ta bảo: "Không hiểu, có thể hỏi tôi."

Nói xong câu đó, Cố Gia Nam liền đỏ mặt, Diệp Trần bật cười, nhanh tay nhận quyển vở, vui vẻ đáp: "Được! Cảm ơn cậu!"

Lòng tốt hiếm có của BOSS, nhất định phải đón nhận, phải cố vũ!

Cố Gia Nam trông thấy ánh mắt cảm kích của đối phương, không đáp lời, cúi đầu ăn.

Diệp Trần ôm quyển vở Cố Gia Nam đưa quay về lớp, vừa khéo gặp phải Chu Ngọc Thừa. Chu Ngọc Thừa đưa mắt nhìn, trông thấy quyển vở Diệp Trần đang ôm trước ngực. Quyển vở giấy chất lượng kém, là loại vở rẻ tiền nhất, cả lớp này chỉ có Cố Gia Nam viết.

Diệp Trần mua bữa sáng cho Cố Gia Nam?

Cố Gia Nam đưa vở cho Diệp Trần?

Chu Ngọc Thừa cảm thấy hình như mình... vừa khám phá ra một thế giới mới. Diệp Trần và Cố Gia Nam?

Sao thế được!

Chu Ngọc Thừa cảm thấy đầu óc của mình có vấn đề, lúc lên lớp cứ bất giác quan sát hai người đó.

Thế nhưng hai người này vẫn luôn việc ai nấy làm, chẳng có vẻ gì như có chơi với nhau. Có điều, Chu Ngọc Thừa phát hiện ra Diệp Trần hình như bắt đầu... đọc sách?

Bình thường Diệp Trần rất ít khi đi học, thỉnh thoảng có đi thì cũng nằm ườn ra bàn nghịch điện thoại hoặc ngủ gật, thế mà Diệp Trần bữa nay cũng biết đọc sách rồi.

Biểu cảm của cô nàng rất là phong phú, lúc thì mặt mày hớn hở, lúc lại cau mày chán nản, cảm giác như không phải đọc sách Toán mà là đang đọc một quyển tiểu thuyết. Nếu không phải thấy cô nàng thỉnh thoảng lại hí

hoáy nháp lên giấy thì Chu Ngọc Thừa nhất định sẽ tin đây là một quyển tiểu thuyết.

Sau khi diễn được một lát, cuối cùng Diệp Trần thực sự chìm vào trong đại dương bao la của Toán học thật, nhặt nhanh lại những điều từng học, chuyên tâm giải bài tập, biểu cảm không khoa trương nữa mà im lặng, chú tâm nhìn vào đề.

Đầu thu, lá cây bắt đầu ngả vàng. Hôm nay, trời nắng rất đẹp. Ánh mặt trời dừng chân đứng lại trên lá cây cổ thụ bên ngoài cửa sổ và cô gái ngồi lặng lẽ học bài tạo nên khung cảnh hài hòa đến lạ. Lần đầu tiên Chu Ngọc Thừa để ý tới, thì ra Diệp Trần cũng rất đẹp.

Đường nét khuôn mặt rất sắc sảo, đôi mắt to và sáng như một hồ nước đầy cuốn hút.

Diệp Mẫn có vẻ ngoài dịu dàng giống con gái Giang Nam thanh cao, nhã nhặn như dáng vẻ trong tưởng tượng của mọi thằng đàn ông về mối tình đầu.

Còn nhan sắc của Diệp Trần lại thuộc kiểu có tính công kích thị giác, đuôi mắt xéo lên, sống mũi cao thẳng, cánh môi đầy đặn, tuy vẫn chưa trưởng thành nhưng đã có thể nhìn ra vẻ đẹp của ngũ quan.

Với đường nét như vậy, sau này có thể sẽ rất quyến rũ, cũng có thể sẽ đẹp rất tục tằn. Hoàn toàn phụ thuộc vào thần thái.

Chu Ngọc Thừa không phải thằng Cổ Gia Nam nghèo mạt rệp chẳng hiểu gì. Cậu ta được tiếp xúc nhiều với ti vi báo chí, lớn sớm, bỗng phát hiện sự ưa nhìn của Diệp Trần, không khỏi ngây ngẩn.

Cậu ta vội vàng chuyển mắt sang chỗ khác, không dám nhìn thêm.

Cố Gia Nam đã sớm nhận ra cái nhìn của cậu ta từ trước nhưng vẫn im lặng, chẳng hiểu tại sao, trong lòng có đôi phần không thoải mái.

Hôm đó, tan học về, Diệp Trần dẫn Cố Gia Nam đi chọn đồ dùng trong nhà, mua quần áo, giày dép và vật dụng thường ngày, dẫn cậu ta đi hiệu sách mua thêm sách tham khảo, cuối cùng đi mua đồ ăn.

Về đến nhà, Diệp Trần đang chuẩn bị vào bếp thì Cố Gia Nam giữ lại.

"Để tôi."

Cố Gia Nam đeo tạp dề, vào bếp, xắn tay áo, đóng cửa phòng bếp lại.

Diệp Trần nghe thấy đủ loại tiếng động ở trong phòng bếp bèn quay qua gọi người đến lắp bàn học tử tế cho Cố Gia Nam rồi giúp cậu ta dọn dẹp phòng ở.

Hai người phân công công việc rất tốt. Lúc Cố Gia Nam nấu xong cơm thì Diệp Trần cũng đã dọn dẹp phòng ở khá tương đối. Hai người cùng ngồi vào bàn, Diệp Trần nhìn bàn đồ ăn thơm ngon trước mặt, mắt lập tức sáng lên.

Cô hồi hộp cầm đũa lên gắp một miếng sườn xào chua ngọt cho vào miệng.

Đây là miếng sườn xào chua ngọt ngon nhất cô từng ăn trong đời!!

Đồ ngon làm cô ăn không ngừng được đũa, vừa ăn vừa tấm tắc khen.

"Cố Gia Nam à, tôi nhất định phải gả cho cậu thôi!! Ngon quá, mẹ kiếp, ngon thật đấy!"

Cố Gia Nam đang gắp miếng xương, giật mình đánh rơi lại vào bát.

Diệp Trần ngẩng đầu lên, mở đôi mắt to tròn nhìn Cố Gia Nam, vừa gặm sườn vừa nói: "Cậu đừng sợ, tôi chỉ đang khen cậu nấu cơm rất ngon thôi!"

"Ồ."

Cố Gia Nam yên lòng nhưng cũng chẳng biết vì đâu, lúc cô nói phải gả cho cậu ta...

Hình như cậu ta cũng không thấy ghét.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

6. Chương 6: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 6

Cố Gia Nam chỉ cần một bữa cơm là đã thu phục được Diệp Trần. Nhìn dáng vẻ ăn như hổ đói của Diệp Trần, cuối cùng cậu ta cũng tìm thấy giá trị tồn tại của mình.

Thứ giá trị này giúp cậu ta cảm thấy yên tâm, bản thân là một người hữu dụng, Diệp Trần sẽ không vứt bỏ mình.

Buổi tối hai người cùng nhau làm bài tập, thành tích của Cố Gia Nam quả là tốt khủng khiếp, môn nào cũng điểm tuyệt đối, thật quá khủng khiếp. Diệp Trần là một người trưởng thành mà vẫn còn phải hỏi bài cậu ta. Diệp Trần để ý thấy Cố Gia Nam trả lời mình rất cẩn thận, cố gắng nói nhiều nhất có thể, vậy nên cô bèn thường xuyên hỏi bài cậu ta hơn để phát âm của Cố Gia Nam ngày càng thêm trôi chảy.

Hai người bắt đầu tháng ngày làm đôi bạn cùng tiến, cùng đi mua đồ ăn, cùng nhau làm bài tập, hưởng thụ "hạnh phúc sống chung".

Diệp Trần không dám thay đổi Cố Gia Nam quá nhiều, sợ bị người khác phát hiện nhưng đồ ở nhà thì mua cho cậu ta rất nhiều món đẹp. Nhìn Cố Gia Nam mặc quần áo đẹp đứng trong bếp nấu cơm, Diệp Trần cảm thấy... hạnh phúc, hạnh phúc siêu cấp.

Trai đẹp, đồ ăn ngon, cuộc đời cô đã bị viên đạn bọc đường này bắn phá hoàn toàn.

"Kí chủ," hệ thống bình tĩnh nhắc nhở, "có phải cô quên mình tới đây làm gì rồi chẳng?"

"Quên rồi, tôi không nhớ đâu, tôi chỉ muốn vừa ăn cơm vừa nhìn Cố Gia Nam, ngồi ăn cơm cả đời cũng được!"

Hệ thống: "..."

Kí chủ không có chí tiến thủ như vậy đúng là mới gặp lần đầu.

Nhờ một tháng chăm sóc chu đáo, da dẻ Cố Gia Nam bắt đầu hồng hào hơn, có da có thịt hơn, không còn xanh xao, gầy guộc như trước nữa.

Vào lúc này, mùa bóng rổ của trường cũng bắt đầu.

Diệp Trần cực kỳ thích xem đáng vẻ các cậu trai đổ mồ hôi trên sân bóng rổ nên thường tranh thủ ra sân xem và cổ vũ cùng mọi người.

Chu Ngọc Thừa là đội trưởng đội bóng rổ, vốn đã đẹp trai sẵn, lúc chơi bóng rổ lại càng thêm hấp dẫn hơn. Lúc Diệp Trần và mọi người cùng xem Chu Ngọc Thừa chơi, tuy đối phương mới chỉ là một thiếu niên nhưng kết hợp với cảm xúc sẵn có của "Diệp Trần" thực sự, Diệp Trần chó háo sắc không khỏi cảm thấy đối phương vô cùng ngẫu, ngẫu vô đối luôn!

Giống Cố Gia Nam vậy, người nào cũng ngẫu!!

Diệp Trần cùng đám con gái trong lớp hò hét ầm ĩ. Mỗi lần Chu Ngọc Thừa lên bóng ném trúng rổ đều được hoan hô vang dội. Dựa vào thực lực siêu phàm về cổ động, Diệp Trần nhanh chóng kết bạn với đám con gái cùng lớp, trong đó, chơi hợp nhất là Phương Hiểu, đều là chó háo sắc một giuộc với nhau.

Phương Hiểu là chó háo sắc cực kỳ chuyên nghiệp, chỉ cần nhìn một cái liền tia ra được chỉ số nhan sắc bị vẻ ngoài vùi lấp của Cố Gia Nam, câu

đầu tiên cô nàng trao đổi với Diệp Trần là: "Chu Ngọc Thừa đẹp trai nhỉ?"

Diệp Trần gật đầu.

Phương Hiếu hỏi tiếp: "Cố Gia Nam đẹp trai nhỉ?"

Diệp Trần gật đầu lia lịa.

Sau đó Chu Ngọc Thừa ném bóng trúng rổ, Phương Hiếu và Diệp Trần hét ầm lên, á đẹp quá, quá đẹppppp!

Thấm mỹ tương đồng đã kết hai người trở thành bạn đi vệ sinh. Bạn đi vệ sinh có nghĩa là mối quan hệ mà đến đi vệ sinh cũng phải kéo nhau đi cùng. Ngày ngày, hai đứa cùng hẹn nhau đi xem Chu Ngọc Thừa chơi bóng, Cố Gia Nam đành về nhà trước, nấu cơm sẵn rồi chờ Diệp Trần về, nghe Diệp Trần kể...

Đẹp trai quá, Chu Ngọc Thừa chơi bóng thật đẹp chết mẹ luôn.

Cố Gia Nam cảm thấy rất có nguy cơ.

Cậu ta cũng không biết cái cảm giác nguy cơ này từ đâu mà có, có lẽ là giống cái cảm giác khi người lớn thối phồng khen con nhà người ta vậy, cậu ta để bụng nhưng không cách nào giải tỏa được. Vậy nên mỗi khi Diệp Trần đi xem Chu Ngọc Thừa chơi bóng, cậu ta bèn âm thầm tập luyện ở cái sân bóng bỏ hoang ngay bên cạnh.

Rất nhiều việc đều phụ thuộc vào thiên phú, kiểu người thiên tài như Cố Gia Nam, cho dù là học chơi bóng cũng nhanh hơn người bình thường.

Chẳng bao lâu sau, trình độ của cậu ta đã vượt qua đại đa số mọi người.

Sau đấy, trước một trận bóng rổ, lúc Chu Ngọc Thừa và đám con trai trong lớp đang lập đội để chơi, Cố Gia Nam liền xuất hiện trên sân bóng.

Cả lớp đều bị bất ngờ, bởi vì tất cả mọi người đều biết, Cố Gia Nam là đứa chẳng chơi với ai.

Thế nhưng, Cố Gia Nam đi tới chỗ Chu Ngọc Thừa, ngẩng mặt nhìn đối phương.

"Tôi muốn học chơi bóng."

Đây là lần đầu tiên cậu ta nói chuyện.

Trước đó, mọi người còn tưởng rằng cậu ta là đồ câm điếc.

Nhờ nói chuyện với Diệp Trần một tháng, cậu ta đã khôi phục lại khả năng nói chuyện của mình, gần như không nhận ra đây là kẻ đã rất nhiều năm không hề mở miệng nói chuyện với ai.

Cậu ta lẳng lặng nhìn Chu Thừa Ngọc, đối phương giật mình đứng một lúc rồi tỉnh trí lại, ra dáng đội trưởng bảo: "Hoan nghênh cậu!"

Chu Ngọc Thừa và bọn con trai bắt đầu chơi bóng, cứ tưởng Cố Gia Nam sẽ không chơi nổi, ai mà ngờ, Cố Gia Nam vào chơi một cái đã vào ngay hàng cao thủ.

Đón bóng, chuyền bóng, đánh úp, ngăn cản, chặn bóng, lên rổ, không chiêu nào không chơi được, động tác hết sức nhuần nhuyễn, hoàn hảo, phong độ đẹp mắt.

Không giống kiểu luôn luôn tươi cười thân thiện của Chu Ngọc Thừa, Cố Gia Nam lúc nào cũng lạnh lùng, vậy nên trở nên rất ngẫu trên sân bóng, khiến cho toàn bộ đám đứng xem xung quanh liên tục hò hét ầm ĩ.

Vốn Chu Ngọc Thừa đã là một cỗ máy hút fan khổng lồ, giờ có thêm Cố Gia Nam, mỗi khi cậu ta phô diễn tài năng là lại khiến người xem được

một phen lóa mắt. Mỗi lần lớp 1 của họ luyện tập, đám con gái đều vây kín hết cả sân.

Mới đầu, Cố Gia Nam còn chưa theo kịp được Chu Ngọc Thừa ngay nhưng dần dần sau nhiều lần luyện tập, đến hôm đi thi, hai người đã thành hai nhân vật chủ lực của đội.

Trường I là dạng trường liên cấp cả cấp hai và cấp ba cùng học chung, đại hội thể dục thể thao của trường tổ chức chung cho tất cả các cấp nên có rất ít đội của cấp hai vào được đến vòng chung kết. Lớp của họ nhờ có Chu Ngọc Thừa và Cố Gia Nam mà đã tiến thẳng vào tới trận cuối cùng tranh nhất nhì.

Vì trận bóng rổ, cả lớp trở nên đoàn kết hẳn, Cố Gia Nam nhanh chóng trở thành trung tâm chú ý của mọi người, Diệp Trần trở thành đội trưởng đội cổ động, chuyên phụ trách công tác hậu cần cho các thành viên trong đội.

Trận chung kết tổ chức ở sân bóng rổ, học sinh cấp hai và cấp ba chia nhau ngồi tách biệt ra hai bên. Trước khi vào thi, các anh em trong đội đều nhận được sự cổ vũ từ phía đội cổ động. Diệp Trần là đội trưởng nên đứng nói chuyện với Chu Ngọc Thừa. Cố Gia Nam đứng ở bên cạnh, nghe Phương Hiếu ríu rít ghé vào tai mình nói chuyện nhưng mắt lúc nào cũng quét về phía Diệp Trần.

Dạo này, tóc mới của Diệp Trần mọc ra, cô đưa nước cho Chu Ngọc Thừa, cậu ta lại không nói gì, nhoẻn miệng cười thật tươi, nhìn đoạn tóc đen mới ra của cô rồi bỗng nhiên bảo: "Tóc mọc mới rồi đừng nhuộm lại nữa."

"Chúng ta nhất định sẽ thắng... Hả?" Diệp Trần ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn. Chu Ngọc thừa bật cười thành tiếng, nhìn vẻ ngốc nghếch của

Diệp Trần, đưa tay vuốt tóc cô rồi bảo: "Rõ ràng rất đẹp, sao lại trang điểm thành ra thế này chứ?"

"Diệp Trần!"

Cố Gia Nam trông thấy Chu Ngọc Thừa vuốt tóc Diệp Trần, nghe thấy cậu ta nói cười với Diệp Trần, lửa giận trong lòng bỗng bốc lên.

Cậu ta không nhịn nổi, đưa tay kéo người Diệp Trần quay sang. Cả Diệp Trần lẫn Chu Ngọc Thừa đều bất ngờ, Cố Gia Nam lúng túng, nhất thời có hơi xấu hổ. Cậu ta chẳng biết tại sao bỗng dưng mình lại đi kéo Diệp Trần, cũng chẳng biết tại sao không thích Diệp Trần và Chu Ngọc Thừa nói chuyện với nhau, cậu ta chỉ muốn làm như vậy và liền làm ngay.

Diệp Trần thấy Cố Gia Nam đỏ mặt, tưởng là cậu ta muốn được mình cổ vũ nên bèn vỗ vai đối phương, hào hứng nói: "Gia Nam, không phải căng thẳng đâu, cứ chơi thật tốt, chúng ta sẽ thắng!"

Đôi mắt của Diệp Trần dừng lại trên người cậu ta, thế là Cố Gia Nam mới cảm thấy bớt lo âu, cậu ta ngoảnh mặt đi, cảm nhận hơi ấm từ bàn tay của Diệp Trần, mặt lại đỏ lên, cúi đầu đáp một tiếng: "Ừ."

Ngẫm nghĩ một chút lại bổ sung thêm: "Chúng ta sẽ thắng."

"Tôi tin tưởng cậu!"

Trong mắt Diệp Trần đầy ắp sự tín nhiệm, ngay sau đó liền có tiếng còi, nhóm Diệp Trần bị xua ra ngoài, Cố Gia Nam nhìn theo Diệp Trần đi xa, cô gái hoạt bát lên khán đài ngồi, quay lại làm động tác tay cổ lên với cậu ta.

Chu Ngọc Thừa xì khê một tiếng, cảm thấy cảnh này thật là chói mắt.

Diệp Trần thấy Chu Ngọc Thừa nhìn mình, ngơ ra rồi cũng làm động tác tay cổ lên!

Mặt Cố Gia Nam lập tức sầm sì, Chu Ngọc Thừa thì vui vẻ, vừa đi vừa huýt sáo.

Đến lúc vào sân, tâm trạng Cố Gia Nam rất tệ, hoàn toàn không tranh đua với đối thủ mà quay sang ganh với Chu Ngọc Thừa.

Hai người như thế đang so xem ai ghi được nhiều điểm hơn vậy.

Chu Ngọc Thừa ném trúng một quả, Cố Gia Nam ném trúng một quả hai điểm, Chu Ngọc Thừa ném được một quả hai điểm, Cố Gia Nam ném được một quả ba điểm.

Chu Ngọc Thừa rõ ràng cảm nhận được sự đua tranh của Cố Gia Nam, cậu ta không vui đùa nữa, tập trung tranh cướp.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, quanh sân thi đấu liên tục ồ lên. Bóng cuối cùng đến tay Cố Gia Nam, mọi người nhìn cậu ta dẫn bóng lên trước, vạch ba điểm bị ba cầu thủ đội bạn phòng thủ chặt, cậu ta bật cao người lên không, ném bóng vượt qua hàng rào phòng thủ ba người!

Cả khán đài im phăng phắc, giây sau, bóng trúng rổ! Đúng lúc đó, tiếng còi vang lên.

Tiếng reo hò lập tức vang dậy nhà thi đấu. Diệp Trần nhận ra tư thế bật nhảy của Cố Gia Nam có vấn đề, rơi xuống tiếp đất liền bị ngã.

Cô không kịp hét lên, vội vã chạy thẳng xuống dưới sân, lúc cô xuống đến nơi, Cố Gia Nam đã được dìu ra ngoài. Cậu ta bị treo chân, mọi người đang trò chuyện với cậu ta. Đến giờ tan trường, Diệp Trần dắt xe đạp ra trước chờ Cố Gia Nam.

Từ hồi Cố Gia Nam đến ở, Diệp Trần không gọi tài xế đến đón mình nữa. Cố Gia Nam thấy Diệp Trần dắt chiếc xe đạp, ngồi ở yên trước, vỗ chỗ ngồi đằng sau, nói với cậu ta: "Lên đi."

Cố Gia Nam đeo cặp, khập khiễng ngồi đằng sau xe, căng thẳng bám chắc yên xe. Diệp Trần đạp xe đi, vừa đi vừa căn nhãn.

"Đằng nào chẳng thẳng rồi, quả cuối đó cố để làm gì chứ. Sao phải liều vậy?"

"Mà không phải trước đây cậu không chơi bóng à? Sao tự dừng lại chơi?" Giờ Diệp Trần mới nghĩ ra.

Cố Gia Nam ngẫm nghĩ câu hỏi sau cùng của cô, chậm chạp đáp: "Ngày nào cậu về nhà, thức ăn cũng nguội rồi."

"Hả?" Diệp Trần ngớ người, Cố Gia Nam tiếp tục nói rất bình thản, "Cậu thích xem bóng rổ, tôi thích chơi cho cậu xem."

Diệp Trần: "..."

Hệ thống bỗng dựng lên tiếng: "Kí chủ, tim cô đập nhanh sắp đi cấp cứu được rồi đó, có cần dùng thuốc trợ tim cấp tốc không?"

Diệp Trần đỏ bừng mặt, nghiêng răng quát: "Cút!"

"Kí chủ," hệ thống nói, "cô xấu hổ kìa."

"Nói thừa!" Diệp Trần quát trong đầu, "Nhân vật phản diện của các anh có phải đã được huấn luyện chuyên nghiệp rồi không hả? Trình độ trêu ghẹo người khác đúng là số một, quả thực là không thầy tự giỏi! Aaa, nếu như tôi không biết là cậu ta sợ bị đá ra khỏi nhà nên mới cố gắng thể hiện thật tốt, tìm kiếm cảm giác an toàn thì tôi đã sớm tưởng là cậu ta thích tôi rồi!"

Diệp Trần che mặt, then thùng nói: "Ôi, xấu hổ quá, làm sao bây giờ!"

Hệ thống: "Hoàn toàn không thấy cô giống đang xấu hổ gì cả..."

"Tôi che hết mặt rồi đây này!"

"Chẳng thấy gì cả..."

Diệp Trần tranh cãi với hệ thống một lúc, trái tim lộn nhào cuối cùng cũng ổn định hơn nhiều, cố tỏ vẻ bình tĩnh bảo: "Cậu không thích tôi về muộn thì cứ nói thẳng. Đâu cần phải lòng vòng dài như vậy."

"Hừ."

"Có điều," Diệp Trần vừa dấm vừa xoa, quay sang khen ngợi, "thú thực, đáng vẻ cậu lúc chơi bóng đúng là ngẫu chết đi được!"

Cố Gia Nam ngồi sau cô cười, giọng vui vẻ: "Ừ."

Cố Gia Nam trọ chân nên phải nhờ Diệp Trần đưa đón hằng ngày. Thế là cậu ta liền sung sướng hưởng thụ, Diệp Trần ngày nào cũng phải đạp xe đèo người, cuối cùng nản quá đành phải bảo: "Gia Nam, tôi mua một cái xe đạp điện nhé."

"Không phải cậu chê xe điện ồn ào, không có không khí trường học sao?"

Cố Gia Nam ngồi đằng sau Diệp Trần, cau mày, nghiêm túc suy nghĩ: "Sao lại muốn đổi?"

"Tôi... đạp xe mệt lắm." Chở một thằng con trai nặng năm chục cân, quả thực rất mệt.

Cố Gia Nam cúi đầu, ngại ngùng bảo: "Về sau tôi sẽ chở cậu."

"Hay lắm!" Tưởng tượng ra cảnh được một bạn đẹp trai như Cố Gia Nam chở, Diệp Trần liền cảm thấy những tiếc nuối hồi còn đi học cuối cùng cũng được bù đắp.

Thế là, chẳng bao lâu sau, đợi chân Cố Gia Nam khỏi, sáng sáng Diệp Trần lơ mơ đi xuống dưới nhà, Cố Gia Nam đã cười con xe đứng chờ sẵn ở cổng.

Cậu ta mặc đồng phục của trường màu xanh lam, bên trong là áo phông trắng cổ tròn, khóa áo khoác chỉ kéo tới ngang ngực, nhìn được cả áo bên trong và xương quai xanh, tay áo xắn lên, cơ bắp cân đối, da tay trắng bóc, đeo tai nghe Diệp Trần mua cho cậu ta, chăm chú luyện nghe tiếng Anh.

Tóc cậu ta dài thêm được một ít, Diệp Trần bèn lôi đi cắt, mấy sợi tóc ngắn phủ xuống trán, khuôn mặt cậu ta chìm trong ánh nắng buổi sớm mai. Nghe thấy tiếng người ra, cậu ta quay đầu nhìn, đôi mắt trong như ngọc tập trung nhìn cô.

"Lên đây đi," cậu ta hất cằm, "Tôi chở cậu đi."

"Hệ thống," Diệp Trần không ghìm nổi bước chân, bất giác trèo lên yên sau, quả thực cảm động suýt khóc, "đời này, không ngờ tôi lại được một bạn đẹp trai như vậy chở đi học, giờ có chết cũng không nuối tiếc. Tôi đặc biệt cảm ơn hệ thống các anh đã cho tôi cơ hội này..."

"Kí chủ, có phải cô đã quên sạch sẽ mình tới đây làm gì rồi không?"

"Cứu vớt hòa bình thế giới chứ gì!" Diệp Trần ngồi lên yên sau, bám chắc vào yên trước, Cố Gia Nam trông thấy, cậu ta biết rõ ngồi giữ yên trước rất khó chịu bởi vì cậu ta đã ngồi như thế rất nhiều ngày rồi. Thế là cậu ta bèn nói: "Cậu có thể vịn vào tôi, không sao cả."

"Ồ."

Diệp Trần bề ngoài thì hơi ngại ngùng chứ thực ra trong lòng đã nở hoa.

Cố Gia Nam cho xe lăn bánh, Diệp Trần vịn vào người cậu ta, trong lòng cười như con dờ.

"Ha ha ha ha ha..."

"Kí chủ, bình tĩnh chút nào..."

"Không, tôi không bình tĩnh được, vui là vui ghê, tung hoa! Được trai đẹp quan tâm chính là mục tiêu theo đuổi suốt đời của chó háo sắc ta đây!"

"Kí chủ, nếu cô không tự bình tĩnh được, tôi sẽ tiêm thuốc an thần."

Diệp Trần: "..."

Hệ thống thở phào nhẹ nhõm: "Cô thật quá ồn ào."

Cô ngồi yên, hệ thống thở phào hú vía. Diệp Trần rầu rầu hỏi Cố Gia Nam: "Có phải tôi thực sự ồn ào lắm phải không?"

Cố Gia Nam không quay đầu lại, đáp nhẹ tênh: "Tốt lắm mà."

Dù sao cậu ta đã ít nói rồi.

Hệ thống nghe Cố Gia Nam nói thế bèn suy đi nghĩ lại, nghĩ ra thì suýt nữa thét lên.

Thế là do tôi nói nhiều à!!

Diệp Trần bó tay.

Anh nói nhiều lại còn trách tôi hả?

Hằng ngày hai người giống như đang yêu đương lén lút vậy, cùng nhau đi học cùng nhau tan trường, ở trường thì tách nhau ra như thể không quen.

Chẳng mấy chốc kỳ thi cuối kỳ đã đến. Đêm trước ngày thi đầu tiên, Cố Gia Nam và Diệp Trần cùng nhau ôn bài. Cố Gia Nam đã sớm học như học nhuỷen nội dung được học, ngoảnh đầu sang thấy Diệp Trần vẫn đang tập trung học bài, không nhìn được bảo: "Nếu tôi thi tốt, có thể được yêu cầu một việc không?"

"Ờ?" Diệp Trần tròn mắt, "Cậu muốn gì?"

"Nếu tôi đứng đầu toàn khối," Cố Gia Nam mấp máy môi, "chúng ta đi xem phim được không?"

Xem phim! Nam thần hẹn tôi đi xem phim!

Ánh mắt Diệp Trần trông rất ngay thẳng, Cố Gia Nam sợ cô hiểu nhầm, bèn nói chặn: "Tôi chưa đến rạp..."

"Ồ ồ." Diệp Trần nhanh nhẹn gật đầu, "Được thôi."

Có câu nói này, Cố Gia Nam mới thấy yên tâm. Hôm sau đi thi. Một tuần sau, thầy giáo trả kết quả thi.

Cố Gia Nam xếp thứ hai.

Chu Ngọc Thừa đứng đầu.

Xem điểm cụ thể, Cố Gia Nam thực ra đã gần như đạt điểm tuyệt đối rồi nhưng điểm của Chu Ngọc Thừa là điểm tuyệt đối. Cố Gia Nam không nói lời nào, không hề nhắc lại chuyện đi xem phim.

Thế nhưng Diệp Trần vẫn cẩn thận đi chọn phim, lựa một phim hoạt hình tình yêu của Nhật, Diệp Trần cảm thấy nó cực kỳ thích hợp để bồi

dưỡng tình cảm của hai người.

Tranh thủ lúc Cố Gia Nam cùng Diệp Trần đi siêu thị mua thức ăn, Diệp Trần giả vờ hỏi băng quơ: "Gia Nam ơi, lần này cậu thi không tốt nhỉ."

Cố Gia Nam bỗng thấy căng thẳng, nói khô khốc: "Lần tới tôi..."

"Nhưng tôi không để ý đâu!" Diệp Trần thấy cậu ta căng thẳng bèn bật cười, lấy hai tấm vé trong túi ra quơ quơ, "Ngày mai đi xem phim nhé, được chứ?"

"Tôi... tôi thi không tốt..." Cố Gia Nam hơi lo lắng, Diệp Trần bỏ đồ vào trong xe đẩy cậu ta giữ, đưa vé cho cậu ta, "Cậu thi tốt hay không tốt, giỏi hay không giỏi, có liên quan gì đến tôi đâu chứ?"

"Tôi chỉ là muốn tốt với cậu thôi."

"Vì sao?" Cố Gia Nam ngăn người, Diệp Trần đã chuẩn bị sẵn lý do rồi.

"Vì cậu từng giúp tôi, chúng ta bây giờ là bạn bè rồi đấy!"

Cố Gia Nam không nói gì, cậu ta xiết chặt tấm vé trong tay, lòng dâng lên nỗi sợ hãi.

Không phải...

Cậu không hề giúp cô ta.

Là Chu Ngọc Thừa... giúp cô ta.

Cậu ta giống một thằng ăn trộm, đã đánh cắp thứ vốn nên thuộc về Chu Ngọc Thừa mới phải.

Cậu ta mấp máy môi, muốn nói cho cô sự thực nhưng không thể thốt nên lời.

Chỉ mới qua mấy tháng, cậu ta bỗng phát hiện.

Mình không thể để mất cô ấy.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

7. Chương 7: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 7

Cuối cùng Cố Gia Nam vẫn lựa chọn cầm tấm vé và im lặng cùng Diệp Trần đi mua thức ăn xong thì về. Lúc hai người đi lấy xe, Trương Sơn, cha dượng của Cố Gia Nam, đứng mua thuốc trước cổng bưu điện nhìn thấy cậu ta.

Cố Gia Nam hiện giờ đã ăn mặc khá hơn ngày xưa rất nhiều, lúc không mặc đồng phục của trường, cậu ta mặc áo phong trắng sạch sẽ và quần bò. Cậu ta đứng bên cạnh Diệp Trần, cúi đầu nói chuyện. Cố Gia Nam cao hơn Diệp Trần một chút, so với con trai cùng tuổi thì không cao lắm, chăm mãi mới có được tí da tí thịt, không gầy guộc như hồi mới gặp nữa.

Trương Sơn dụi dụi mắt, không dám tin người đang nói chuyện đó là Cố Gia Nam, cho dù trông dáng dấp quả thực quá giống. Ông ta ngẫm nghĩ một lát liền bám theo.

Thấy Cố Gia Nam đi theo Diệp Trần vào một tiểu khu cao cấp, Trương Sơn mới dám chắc đó là Cố Gia Nam.

Tuy béo hơn hồi xưa, tóc tai, quần áo đều khác trước nhưng cái mặt đó, dáng đi đó, gã rất quen.

Hơn nữa, Cố Gia Nam vốn có biết nói, chỉ là hồi nhỏ có lần nói sai bị gã đánh cho một trận như tử, từ đó mới không thấy nói nữa. Vậy nên Cố Gia Nam biết nói chuyện với Diệp Trần là chưa đủ để gã thôi hoài nghi.

Gã đứng canh ngoài khu nhà suốt đêm. Sau khi thi cuối kỳ, mọi người được nghỉ, Diệp Trần ngủ chán chê khô mắt mới dậy, mặc áo ngủ đi ra ngoài, hấp háy mắt nói với Cố Gia Nam đang nấu cơm trong bếp: "Cố Gia Nam ơi, tôi muốn ăn bánh quấy, sữa đậu nành, không muốn ăn bánh trứng chiên."

Tối hôm qua còn mới dặn Cố Gia Nam sáng nay ăn bánh trứng chiên, Cố Gia Nam đã quen với việc thay đổi như chong chóng của cô, gật đầu bảo: "Tôi đi mua."

Hằng tháng, Diệp Trần trích một phần trong khoản tiền tiêu vặt khổng lồ của mình đưa cho Cố Gia Nam. Cha cô rất thoáng, cho cô rất nhiều tiền tiêu vặt, vậy nên đưa đại một phần của số đó cũng đã mấy nghìn tệ rồi.

Cố Gia Nam giữ tiền lại, mỗi tháng lấy mấy trăm tệ ra tiêu giống như những học sinh cấp ba bình thường.

Cậu ta tắt bếp rồi xuống dưới nhà đi mua bánh quấy, sữa đậu nành. Ra đến cổng tiểu khu, một giọng nói quen thuộc gọi cậu ta lại: "Cố Gia Nam!"

Cố Gia Nam cứng người, nỗi sợ hãi khủng khiếp lập tức bao phủ toàn thân. Cậu ta gắng tỏ ra bình tĩnh, giả vờ như không hề nghe thấy, quay người đi ngược về.

Thế nhưng Trương Sơn đã xông tới, giữ người cậu ta lại, Cố Gia Nam hét lên: "Ông làm gì thế!"

"Cố Gia Nam, mẹ mày, bớt giả vờ giả vịt đi!" Trương Sơn gằn giọng, "Đi theo bố, nếu không tao sẽ đứng luôn đây nói hết chuyện mày với con bé kia ở chung với nhau ra cho mọi người biết đấy!"

Cố Gia Nam lập tức tái mặt.

Họ đều còn đang đi học, tuy cậu ta và Diệp Trần ở riêng phòng nhưng nếu chuyện này bị đồn ra ngoài thì Diệp Trần phải chịu những lời khó nghe thế nào, Cố Gia Nam chẳng cần nghĩ cũng biết.

Cậu ta tỉnh táo lại, nói với Trương Sơn: "Chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện."

Trương Sơn cũng không muốn đứng nói chuyện ở cổng tiểu khu, hai người ăn ý với nhau, Cố Gia Nam dẫn Trương Sơn vào trong một con ngõ nhỏ không có máy quay giám sát. Trương Sơn thấy xung quanh không có người bèn hùng hổ tung cước: "Mày được đấy, mới tí tuổi đã biết bám váy phú bà rồi hả? Con bé kia lắm tiền lắm phải không? Mày kiếm được từ nó bao nhiêu tiền rồi, mau nôn ra đây!"

Cố Gia Nam bị Trương Sơn đạp ngã xuống đất, cậu ta không nói gì, trong chớp mắt, vô vàn suy nghĩ lướt qua đầu.

"Nói mau!" Trương Sơn bồi thêm một cú vào bụng, hung hăng bảo, "Mẹ mày, bị câm à? Giờ tao sẽ đến trường kể hết chuyện của mày ra, để tao xem con đĩ kia..."

"Tối tôi sẽ đưa tiền cho ông."

Cố Gia Nam nói thẳng. Trương Sơn ngó ra, lại nghe đối phương hỏi tiếp: "Ông muốn bao nhiêu? Nhận tiền rồi, sau này đừng tới tìm tôi nữa. Từ nay hai bên coi như hết nợ, được chứ?"

"Được thôi." Trương Sơn ngoác mồm đáp ngay, "Cho tao năm vạn tệ, từ nay tao sẽ không tìm mày nữa."

"Được." Cố Gia Nam đáp, "Tối đến ở nhà chờ tôi, tôi đem tiền tới."

Trương Sơn đồng ý, nhìn Cố Gia Nam nằm ngã dưới đất, thầm cười trong bụng, đúng là ranh con ngây thơ, nếu thực sự có thể đưa cho gã năm

vạn tệ thì sao gã có thể nhả con gà đẻ trứng vàng này ra chứ?

Cố Gia Nam không nói gì, cụp mắt xuống, thờ ơ bảo: "Tôi phải đi đây, về muộn sẽ bị nghi ngờ."

"Đi đi."

Trương Sơn khoái trá nói. Cố Gia Nam chống người đứng dậy, đi ra ngoài, đến cửa hàng bán đồ ăn sáng mua bánh quẩy và sữa đậu nành. Có một thằng choai choai cũng cao tầm tầm cậu ta đang ăn quẩy ở đó. Cố Gia Nam liếc một cái, nhìn kiểu cách trang phục của đối phương, nhanh chóng đoán ra đó là một kẻ làm việc tự do không có mấy tiền.

Thế là cậu ta đi tới đó, vỗ vai đối phương.

"Người anh em, có tiền có kiếm không?"

Đối phương ngơ ngác ngẩng đầu lên. Cố Gia Nam ngồi xuống thì thầm với gã: "Việc rất đơn giản, đi xem phim rồi đưa một cô gái về nhà, tôi trả anh ba trăm tệ, thế nào?"

Đối phương quả quyết đáp: "Làm!"

Cố Gia Nam mua bánh quẩy về tới nhà liền đi thay quần áo. Diệp Trần ngồi bên ngoài ăn bánh quẩy gọi: "Gia Nam ơi, lại ăn gì đi!"

Cố Gia Nam sờ lên vết bầm trên người mình, mặt tối sầm.

Cậu ta sẽ không để những kẻ cặn bã đó hủy hoại cuộc đời của mình.

Tuyệt đối, tuyệt đối không.

"Kí chủ chú ý."

Hệ thống nói nhẹ như không: "Chỉ số hắc hóa của Cố Gia Nam tăng cao."

Bình thường hệ thống sẽ chỉ tổng kết tiến độ nhiệm vụ hoàn thành nhưng hiện giờ chỉ số thay đổi quá lớn khiến nó không thể phớt lờ: "Chỉ số hắc hóa của Cố Gia Nam đã lên đến 85%."

"Bố khỉ, sao lại thế được?"

Diệp Trần vội vàng bỏ đũa xuống, mở cửa phòng Cố Gia Nam.

Cố Gia Nam đang thay quần áo, hai người cùng ngó ra, Diệp Trần liếc một cái liền phát hiện ngay vết bầm trên bụng Cố Gia Nam, lập tức hỏi: "Có phải mấy kẻ cặn bã kia lại tới tìm cậu không?!"

"Không."

Cố Gia Nam đáp dứt khoát. Diệp Trần nghiêng rằng, quay lưng bỏ ra ngoài: "Tôi đi tìm lão ấy."

"Hệ thống, bật cho tôi chế độ tăng khả năng võ lực đi."

"Cái này có thể bật được."

Nghe hệ thống đáp như vậy, Diệp Trần liền tăng thêm quyết tâm đi đánh nhau với Trương Sơn.

Cố Gia Nam vội vàng chạy tới giữ Diệp Trần lại: "Không cần, ông ấy đi rồi."

"Đồ con rùa rụt cổ..." Diệp Trần vùng vằng, đẩy cậu ta ra, "Tôi phải đi đánh chết lão đó. Cậu khỏi phải lo, tôi đi tìm lão ấy tính sổ!"

Diệp Trần rất khỏe, thấy sắp không giữ được cô, Cố Gia Nam bực mình, giật tay kéo cô ôm chặt vào trong lòng, cả giận quát: "Cậu mau dừng

lại cho tôi!"

Boss nổi giận rất có uy, Diệp Trần lập tức ỉu xiu, ngoan ngoãn nấp trong ngực Cố Gia Nam.

Lúc này Cố Gia Nam mới để ý chuyện gã đã kéo người ta vào lòng, vội vàng bỏ tay ra, đỏ mặt bảo: "Tôi bảo ông ấy đi rồi, thật sự không có chuyện gì đâu."

Diệp Trần không nói nữa, quả thực cô cũng không đủ khả năng để đánh chết Trương Sơn.

Cô ngoảnh mặt đi nghĩ cách.

Không thể để Trương Sơn tiếp tục quấy rối Cố Gia Nam, cô sẽ đi tìm người ép Trương Sơn và mẹ của Cố Gia Nam phải cho người khác nhận cậu ấy làm con nuôi, tìm một người nhận nuôi Cố Gia Nam, sau đó cô sẽ tự chăm lo.

Với đôi vợ chồng hám của sợ rắc rối đó thì chỉ có thể tìm một người đủ máu mặt để dọa họ rồi cho thêm chút tiền, chắc chuyện sẽ xong xuôi.

Cần phải đủ máu mặt... Biết tìm ai đây?

Diệp Trần toàn quen lũ bạn vớ vẩn, một đám côn đồ, rõ ràng không thể đe được loại cáo già lão làng như Trương Sơn. Diệp Trần không thể đi tìm cha mình xin giúp được, cha mẹ cô ngoài chịu bỏ tiền ra thì chẳng lo lắng gì cho cô cả, hơn nữa nếu cô công khai quan tâm Cố Gia Nam trước mặt mọi người thì có vẻ cũng không tốt cho lắm...

Diệp Trần nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ ra một người... Chu Ngọc Thừa.

Chu Ngọc Thừa lúc nào cũng có vệ sĩ đi kèm, nhờ cậu ta đi trợ uy thật quá chuẩn. Tới lúc đó, chỉ cần Chu Ngọc Thừa dẫn mấy tay vệ sĩ đến đây ngồi, chắc chắn vợ chồng Trương Sơn đến cửa cũng chẳng dám. Tiếp theo còn phải tìm một người đáng tin cậy nhận nuôi Cố Gia Nam, chuyện này không khó.

Hơn nữa, Chu Ngọc Thừa chắc cũng đã đoán ra cô và Cố Gia Nam có qua lại với nhau, không cần phải giấu giếm. Nghĩ đến đó, Diệp Trần liền quyết định gọi cho Chu Ngọc Thừa ngay.

Kết quả... không gọi được.

Dãy số này là "Diệp Trần" vất vả lắm mới lấy được, nhất định là số thật. Không gọi được, rất có thể là vì... đã bị kéo vào danh sách đen.

Thế là Diệp Trần bèn lấy điện thoại của Cố Gia Nam để dùng, qua quýt bảo: "Cho cậu mượn điện thoại tôi dùng đây."

Cố Gia Nam ừ một tiếng, cô bèn cầm điện thoại bấm số của Chu Ngọc Thừa.

"Chu Ngọc Thừa."

"Diệp Trần?"

Chu Ngọc Thừa bị bất ngờ, bởi vì đây là điện thoại của Cố Gia Nam. Dạo trước, lúc Cố Gia Nam chơi trong đội bóng, là đội trưởng, Chu Ngọc Thừa phải lưu số của các thành viên.

Diệp Trần ừ một tiếng, ngồi xếp bằng trên bậu cửa sổ ăn nho khô, nói rất tự nhiên: "Bạn Chu Ngọc Thừa này, cậu là lớp trưởng thì nên có trách nhiệm với các bạn học trong lớp đúng không?"

Nghe dạo đầu như vậy, Chu Ngọc Thừa bật cười khe khẽ, lập tức hiểu ngay ra Diệp Trần có chuyện muốn nhờ.

Cậu ta đã để mắt quan sát Diệp Trần suốt cả học kỳ, từ lâu đã nhận ra Diệp Trần hiện tại... cực kỳ thú vị.

Thế là cậu ta tựa lưng vào ghế, xoay xoay bút: "Tôi không có trách nhiệm với cả lớp đâu, tôi chỉ muốn chịu trách nhiệm với cậu thôi."

"Khụ khụ..."

Diệp Trần bị Chu Ngọc Thừa làm giật cả mình, nho khô hóc trong cổ, ho khù khụ liên tục. Chu Ngọc Thừa bật cười khe khẽ, thủng thẳng bảo: "Sau này còn nói vòng nói vo nữa thì chớ có trách tôi dọa cậu nhé."

"Xin lỗi..." Diệp Trần ngừng ho, chặn lời trước, "Quả thực tôi đang có việc muốn nhờ cậu giúp đấy."

"Nói đi."

Diệp Trần kể vắn tắt lại sự tình, Chu Ngọc Thừa nghe xong, quả thực khá là bất ngờ.

Cậu ta biết Diệp Trần đã sửa đổi tính tình khác xưa nhiều nhưng không ngờ lại nhiều tới vậy, nếu là ngày trước, cô nàng căn bản sẽ không thèm quan tâm tới người như Cố Gia Nam.

"Cậu tích cực giúp cậu ta như vậy làm gì?"

"Tôi..." Diệp Trần nghẹn lời, lát sau, không tìm được lí do nào hay bèn nói thẳng, "Cậu ta đẹp trai!"

Chu Ngọc Thừa: "..."

Chưa từng thấy chó háo sắc nào thẳng thắn tới vậy.

"Được rồi, " Chu Ngọc Thừa hỏi tiếp, "Dựa vào gì mà tôi phải giúp cậu?"

"Có qua có lại." Diệp Trần nói thẳng, "Cậu giúp tôi, sau này tôi cũng sẽ giúp lại cậu. Tuy hiện tại cha không thương mẹ không yêu nhưng dẫu gì tôi vẫn cứ là đại tiểu thư nhà họ Diệp đấy nhé."

"Được thôi." Chu Ngọc Thừa vốn cũng không định làm khó Diệp Trần, với cậu ta thì đây chỉ là chuyện nhỏ như muỗi, "Cậu gửi hồ sơ cá nhân của cậu ta cho tôi đi, vừa hay tôi có một người chú không có con, đang muốn nhận nuôi một đứa, chỉ là tuổi cậu ta lớn rồi, không biết chú tôi có chịu không."

"Chú cậu là ai?"

"Ngôn Lương, viện trưởng Viện nghiên cứu khoa học."

Vừa nghe đến tên người này, mắt Diệp Trần lập tức sáng rỡ. Nhà họ Ngôn cũng là gia đình tai to mặt lớn giống nhà họ Chu. Ngôn Lương là người say mê một lòng nghiên cứu khoa học, lúc trẻ không lập gia đình, lập gia đình rồi lại không muốn có con, đến gần năm mươi tuổi mới nghĩ đến chuyện nuôi một đứa để dưỡng già. Không có yêu cầu gì khác ngoài yêu thích khoa học, thuận tiện cho việc kế thừa sự nghiệp của ông ấy.

Diệp Trần nhanh chóng gửi hồ sơ cá nhân của Cố Gia Nam qua mạng, bao gồm cả các bài luận văn nhỏ cậu ta từng viết và các ghi chép ý tưởng, phần chấn bảo: "Chu Ngọc Thừa, xong chuyện tôi nhất định sẽ gửi cậu một bao lì xì thật dày."

"Lì xì thì không cần," Chu Ngọc Thừa thùng thẳng bảo, "Cậu đồng ý làm cho tôi ba việc."

"Cậu nói đi."

"Thứ nhất, đi học không được trang điểm, tranh thủ lúc nào rảnh đi nhuộm lại tóc thành màu đỏ rượu, uốn gợn sóng."

Diệp Trần: "..."

Mắt thẩm mỹ của Chu Ngọc Thừa được đẩy.

"Chuyện thứ hai..." Chu Ngọc Thừa dài giọng, "Thôi, để sau nghĩ ra rồi nói. Đồng ý không?"

"Đồng ý. Đồng ý." Diệp Trần nói chặn trước, "Chỉ cần không vi phạm nguyên tắc của tôi thì đồng ý hết."

"Yên tâm đi."

Chu Ngọc Thừa cười, Cố Gia Nam ở bên ngoài gõ cửa: "Diệp Trần."

"Gì vậy, hai người ở chung đấy à?" Chu Ngọc Thừa nghe thấy tiếng của Cố Gia Nam, bật cười thành tiếng, Diệp Trần nói chặn họng: "Không nói chuyện nữa nhé, tôi đi mở cửa đây, bye."

Nói xong liền ngắt điện thoại, đi mở cửa ngay.

Cố Gia Nam nhìn chiếc điện thoại của mình, Diệp Trần vội trả lại cho cậu ta.

"Phim buổi chiều đổi sang 3D đi, tôi muốn xem phim 3D."

"Hả?" Diệp Trần ngớ ra rồi mới gật đầu, "Ừ..."

Cố Gia Nam gật đầu, quay lưng bỏ đi. Tiếp đó, cậu ta mở điện thoại lên xem nhật ký cuộc gọi.

20 phút, Chu Ngọc Thừa.

Trong lòng cậu ta như thể bị kim châm, chỉ chút lỗ chỗ, không thể thở được.

Cậu ta khóa mình trong phòng. Diệp Trần biết cậu ta thích làm thí nghiệm nên để dành riêng một phòng làm phòng thí nghiệm, bên trong có đầy đủ các dụng cụ, thiết bị.

Đối mặt với những dụng cụ vô tri vô giác, Cố Gia Nam có thể cảm nhận được cảm giác an toàn. Cậu ta cúi đầu làm thí nghiệm. Đến chiều, đợi đến giờ đi xem phim, Cố Gia Nam mặc quần bò, áo phông trắng, đeo kính râm, cùng đi xem phim 3D với Diệp Trần.

Sau khi phim bắt đầu không bao lâu, Cố Gia Nam bỏ vào nhà vệ sinh, Diệp Trần không để tâm lắm, mười lăm phút sau, Cố Gia Nam quay về, Diệp Trần ngoảnh mặt sang, vui vẻ bảo: "Phim này..."

Chưa nói hết câu, cô đã hóa đá.

Người bên cạnh đeo kính 3D, mặc quần áo của Cố Gia Nam, vóc người tương đương nhưng Diệp Trần nhìn một cái liền biết ngay đối phương không phải Cố Gia Nam.

Trong lòng cô run rẩy, lập tức hiểu ngay ra chuyện gì vừa xảy ra, cố giữ bình tĩnh hỏi: "Người kia đâu?"

"Cậu ta bảo tôi ngồi xem phim với cô, cô không cần biết gì hết, xem phim xong thì về nhà như bình thường là được."

Diệp Trần hít sâu một hơi.

Rạp chiếu phim này do Cố Gia Nam chọn, nếu bắt xe taxi thì chỉ mất không quá năm phút là tới được nhà Cố Gia Nam.

Nói cách khác, giờ này phút này, Cố Gia Nam đã ở nhà họ Cố.

Chú thích:

*bánh trứng chiên: một loại đồ ăn sáng phổ biến tại Trung Quốc, xem chú thích chi tiết tại truyện Giới hạn của tuổi trẻ – Chương 34

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

8. Chương 8: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Gia Nam đã thỏa thuận trước với gã choai choai kia hẹn gặp nhau ở nhà vệ sinh, đổi quần áo xong, Cố Gia Nam liền rời khỏi đó, chạy tới nhà họ Cố.

Cậu ta mặc áo nỉ đội mũ, đeo găng tay, chân đi túi bao chân đi mưa cao tới đầu gối, xách một túi hạnh nhân.

Cậu ta gõ cửa nhà họ Cố, Trương Sơn và Cố Từ, mẹ cậu ta, ra mở cửa ngay, gọi gã vào: "Mau vào đi."

Cố Gia Nam cười, xách túi hạnh nhân vào nhà.

"Tiền đâu?" Cố Từ vội hỏi, Cố Gia Nam giăn lông mày: "Ăn cơm đã, xong tôi đưa hai người đi lấy."

Cố Từ không muốn ép quá nên đồng ý, Cố Gia Nam vào trong bếp xào rau.

Cố Từ và Trương Sơn ngồi trong phòng khách thì thầm to nhỏ với nhau. Cố Gia Nam loáng thoáng nghe thấy họ đang bàn tán về Diệp Trần, Trương Sơn mồm miệng rất bẩn thỉu. Cậu ta xiết chặt cái sạn gỗ trong tay, nhẫn nại, không nói tiếng nào.

Trong bữa cơm, Trương Sơn lớn tiếng bảo: "Gia Nam, mày giỏi đấy, sau này cái nhà này phải dựa vào mày, em trai em gái mày đều trông cả vào mày đấy."

Cố Gia Nam không đáp lời, xúc cho Trương Sơn một thìa hạnh nhân xào thịt.

Trương Sơn ăn một miếng rồi nhổ phì phì ra: "Sao hôm nay mùi vị..."

Còn chưa nói hết câu, cả người gã đã run lên, Cố Từ ngơ ngác nhìn Trương Sơn đổ ầm người xuống, sốt ruột gọi: "Lão Trương..."

Bà vừa mới gọi được một tiếng, một lưỡi dao đã đâm xuyên qua người.

Cố Từ gắng gượng quay đầu lại, trông thấy Cố Gia Nam đứng sau lưng mình, bình tĩnh bảo: "Tôi sẽ không để các người tiếp tục tra tấn tôi thêm nữa."

"Tôi đã có một cuộc sống mới tốt đẹp, tôi có cô ấy, tôi sẽ không quay về nữa, càng không để các người làm hại cô ấy."

Cậu ta vừa nói tay vừa run. Cố Từ há miệng muốn hô hoán, Cố Gia Nam bịt miệng bà lại, đâm thêm một nhát nữa.

Một lát sau, căn nhà hoàn toàn tĩnh lặng, Cố Gia Nam gục trước mặt Trương Sơn, điên cuồng đâm thêm mấy nhát nữa.

Sau đó gã đứng dậy, nhanh tay thu dọn bát đĩa sạch sẽ cất vào trong tủ rồi hốt hoảng bỏ chạy.

Khu nhà này không có máy quay an ninh, Cố Gia Nam rời khỏi đó, vứt găng tay dính máu vào thùng rác, sau đó quay lưng bỏ đi.

Một lát sau, cậu ta run run mở điện thoại lên, không có tin nhắn nào.

Diệp Trần không hỏi cậu ta.

Điều này làm cho gã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, ngồi xõm trong xó, không nói một lời.

Kết thúc rồi.

Bao nhiêu năm qua gã chịu đựng, cuối cùng đã kết thúc rồi.

Gã run run tự ôm lấy mình, không thốt nổi tiếng nào.

Diệp Trần không gửi tin nhắn cho cậu ta, lúc thông báo nhiệm vụ thất bại vang lên trong đầu, cô đã biết chuyện gì vừa xảy ra. Cô rất muốn chửi thề cả ngàn lần nhưng cô không làm gì cả, làm theo kế hoạch của Cố Gia Nam, cùng xem hết phim với kẻ lạ mặt đó.

"Kí chủ," hệ thống sốt ruột bảo, "cô không mau mau đi tìm mục tiêu đi! Cô mà đi sớm một chút thì nhiệm vụ đã không thất bại rồi!"

"Anh bị ngu đấy à?"

Diệp Trần lạnh lùng bảo, động não là sẽ biết ngay Cố Gia Nam định làm gì.

"Cậu ta bảo tôi xem phim với gã kia là vì muốn tạo chứng cứ vắng mặt tại hiện trường. Nếu tôi bỏ đi lung tung, đến lúc đó, người thì cậu ta đã giết mất rồi, lại còn không có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường, anh bảo cậu ta sẽ thế nào? Ngồi tù? Xử bắn?"

Hệ thống ghen lời, lửa trong lòng Diệp Trần đã thiêu đốt đến tận cổ họng.

Chỉ mới một ngày, cậu ta không thể đợi thêm chút nữa sao? Sao đã vội giết người rồi!

Cô quan tâm, yêu thương cậu ta nhiều như vậy mà vẫn không thể uốn nắn cậu ta thành người tốt ư?

Cô im lặng xem phim, xem phim xong thì giả bộ vừa nói chuyện với người kia vừa đi về theo con đường cũ lúc đến đây. Đến địa điểm gã choai choai và Cố Gia Nam đã hẹn nhau trước, một nhà vệ sinh công cộng hẻo lánh, hai người cùng vào nhà vệ sinh, nhanh chóng thay quần áo, Cố Gia Nam đưa cho đối phương năm trăm tệ rồi bảo: "Về nhà đốt bộ này đi, đừng mặc nữa."

Đối phương ngó ra, Cố Gia Nam đã mặc xong quần áo, lại đeo kính râm vào đi ra ngoài, đến chỗ Diệp Trần đứng.

Các khối cơ trên người cậu ta gồng lên, rõ ràng rất căng thẳng.

Diệp Trần kéo tay cậu ta lại, Cố Gia Nam ngẩn người, Diệp Trần vỗ bàn tay cậu ta, nhẹ nhàng bảo: "Đừng sợ."

Cố Gia Nam không đáp lại, có người ấy ở đây, chỉ trong chớp mắt, cậu ta liền thực sự không sợ nữa.

Cậu ta cảm thấy người con gái này có một sức mạnh rất thần kỳ, lần nào cũng là cô ấy tới kéo cậu ta đi. Lần đầu tiên, cô ấy kéo cậu ta chạy khỏi nhà, mở ra một thế giới mới, hóa ra cậu ta có thể được sống như vậy.

Lần thứ hai cô ấy kéo tay cậu ta, trong lòng bàn tay cậu ta còn nhuộm máu tươi, vậy mà cô ấy không thèm để ý, dịu cơ thể muốn ngã quỵ của cậu ta, vững vàng, đáng tin cậy bảo rằng: "Đừng sợ."

Cậu ta không biết tại sao lại tin tưởng người con gái này, không biết tại sao lại cảm thấy cô ấy sẽ không bán đứng mình. Cậu ta được kéo trở về nhà, tắm rửa rồi lên giường nằm, cả người run lẩy bẩy. Hết nhắm mắt là cảnh tượng người Trương Sơn đầy máu lại hiện ra cùng với cảm giác cán dao lút vào trong thớ thịt.

Cậu ta sợ quá không nói được gì. Diệp Trần mang sữa vào, thấy cậu ta đang cuộn mình nằm run rẩy trên giường.

Cô lại gần, đỡ cậu ta dậy.

"Uống chút sữa đi." Cố Gia Nam cầm cốc uống ừng ực hết sạch, Diệp Trần thấy tay cậu ta vẫn đang run, bèn tựa người lại gần, vỗ lưng trấn an cậu ta.

Cố Gia Nam vẫn không kiềm chế nổi, cậu ta rất sợ.

Đây là lần đầu tiên cậu ta giết người, cho dù cảm thấy bản thân đã làm rất kín kẽ, cậu ta vẫn thấy rất sợ. Diệp Trần nghĩ ngợi trong chốc lát rồi tựa sát hẳn vào, ôm lấy đối phương.

Khi sự ấm áp hùng dũng tiến công vào cơ thể, Cố Gia Nam ngẩn ra, cuối cùng cũng ngừng run. Gã tựa cằm lên đầu vai Diệp Trần, cảm nhận sự dịu dàng, ấm áp của cô, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên lưng gã, thủ thủ bảo: "Đừng sợ, tôi ở đây rồi."

"Tôi giết người..."

"Không sao." Diệp Trần an ủi, "Cậu đừng sợ. Họ là người xấu. Không sao đâu."

"Kí chủ, tôi cảm thấy cô dạy sai rồi." Hệ thống tắc lưỡi bảo, "Cô nên bảo cho cậu ta biết rằng không được giết người."

"Họ đã chết rồi." Diệp Trần không đáp lời hệ thống, vẫn tiếp tục nói chuyện với Cố Gia Nam, "Gia Nam à, họ không phải người tốt, họ rất tệ, cậu giết họ là không đúng nhưng họ đã chết rồi, không cần phải nghĩ nhiều nữa."

"Tôi giết người..." Cố Gia Nam nhắm mắt lại, cuối cùng cũng dám nói ra nỗi lo sợ của mình, "Có phải cậu, sẽ không cần tôi..."

Diệp Trần ngăn người, tim bỗng đau nhói.

Chàng trai này khiến người ta thấy rất đau lòng.

Có lẽ cô sẽ vĩnh viễn không thể biết, khi cô đưa mảnh giấy cho cậu ta, khi cô kéo cậu ta chạy thực mạng ra đầu ngõ, niềm hân hoan, hạnh phúc khi ấy đẹp đẽ nhường nào.

Vì đã từng có nên rất sợ để mất.

Cố Gia Nam hiểu hết sức rõ ràng rằng gã không thể quay về những ngày xưa cũ ấy nữa. Gã chỉ có thể giữ chặt lấy cọng rơm này như kẻ chết đuối vớ được cọc. Cho dù cọng rơm ấy không biết cô ấy quan trọng nhường nào.

Mặc dù Diệp Trần không biết độ quan trọng của mình nhưng vẫn biết sự ỉ lại của đối phương.

Cô đến thế giới này vốn dĩ là vì cậu ta.

Cô ôm gã, dịu dàng bảo: "Gia Nam à, tôi sẽ không vứt bỏ cậu đâu."

"Tôi đến thế giới này là để gặp cậu mà."

Cố Gia Nam không đáp lời, cậu ta không ghìm nổi bật khóc nước nỡ.

Nước mắt của cậu ta rơi trên vai Diệp Trần, hệ thống bỗng nhắc nhở: "Chỉ số hắc hóa đang giảm mạnh."

"80%... 70%... 60%... 20%... 10%... 9%..."

"3%... 2%... 1%!"

Hệ thống hét lên ngạc nhiên: "Chỉ có 1%! Kí chủ thật là lợi hại!"

"Tuy nhiệm vụ này thất bại nhưng lại hoàn thành vượt mức nhiệm vụ giảm chỉ số hắc hóa, tổng hệ thống quyết định khen thưởng ngài 10 điểm tích lũy."

"Mời ngài nhận nhiệm vụ của giai đoạn tiếp theo."

"Nhiệm vụ một: Giữ gìn tư tưởng của nhân vật phản diện, để nhân vật phản diện trưởng thành một cách bình thường, giảm chỉ số hắc hóa về 0."

"Nhiệm vụ hai: Phòng ngừa cẩn thận, ngăn cản nhân vật phản diện yêu Diệp Mẫn, ngăn cản Diệp Mẫn yêu Chu Ngọc Thừa."

"Mời nhận nhiệm vụ."

Chú thích:

*hạnh nhân xào thịt 杏仁炒肉

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

9. Chương 9: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 9

Cố Gia Nam ôm Diệp Trần khóc mệt rồi ngủ thiếp đi. Chờ cậu ta ngủ say, Diệp Trần đặt cậu ta nằm xuống, kéo chăn lên đắp rồi quay về phòng mình.

"Đọc các chỉ số hiện tại tôi xem với."

Diệp Trần vừa tắm vừa yêu cầu hệ thống. Trong đầu cô nhanh chóng có một loạt số liệu.

Mục tiêu: Cố Gia Nam

Chỉ số thiện cảm: 30

Tiến độ: 10%

Chỉ số hắc hóa: 1%

Nhìn những con số này, Diệp Trần ngớ ra, mắt tròn to hỏi lại: "30 á?! Chỉ số thiện cảm chỉ có 30 thôi hả?!! Ba Tám, mẹ nhà anh, tính sai rồi phải không?! Không thể nào, tuyệt đối không thể chỉ có 30!!"

"Hệ thống rất hiếm khi có sai sót." Hệ thống nói bằng giọng thương hại, "Đối mặt với hiện thực đi kí chủ, cô thực sự không có hấp dẫn như cô tưởng đâu."

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, tôi là ánh trăng sáng trong tim cậu ta cơ mà! Anh xem hiện giờ cậu ta ngoan ngoãn nghe lời tôi thế nào đi, lại còn biết ghen nữa! Sao có thể chỉ có 30 được!"

Diệp Trần hai tay bưng mặt, trông rất suy sụp: "Không, không thể nào, tuyệt đối không thể nào!"

"Kí chủ," hệ thống cảm thấy nụ cười mỉm của mình sắp không nhếch nổi nữa rồi, đúng là đen như than mới vớ phải một kí chủ bị thần kinh thế này. Vì thích ứng với kí chủ này, nó cũng sắp biến thành đồ thần kinh theo rồi. Nó nỗ lực kìm giữ lý trí, nói chậm chậm: "Cần tôi giải thích giúp cô chút không?"

Nghe hệ thống hỏi nghiêm túc như vậy, Diệp Trần biết chỉ số này chắc chắn là hợp lý bèn lau tóc ra khỏi nhà tắm, ngồi khoanh chân trên giường, uể oải nghe đối phương nói: "Tình cảm đối tượng mục tiêu dành cho kí chủ hiện tại chủ yếu là ỉ lại, sự ỉ lại này bao gồm cả về vật chất và tinh thần, không hề liên quan đến chỉ số thiện cảm với kí chủ. Nói một cách đơn giản, hiện tại tất cả những gì cậu ta làm, dù là đối tốt với cô hay là ghen tuông đều chỉ vì sợ đánh mất cuộc sống hiện có."

"Cậu ta không để ý đến chính con người cô."

"Cậu ta để ý đến tiền của tôi."

Diệp Trần nói tiếp đầy dứt khoát rồi thở dài: "Thế mà tôi cũng có ngày đi phân vân xem một người yêu mình hay yêu tiền, yêu cuộc sống xa xỉ của mình, thật là suy đồi, đúng là chủ nghĩa tư bản."

Hệ thống cũng phải bí lời: "Tôi đoán là cô cũng hơi khó chịu chút nhỉ?"

"Tôi buồn khổ lắm!" Diệp Trần cười nham hiểm, "Tôi buồn khổ đến mức muốn đập chết thằng cha đó."

Hệ thống: "..."

Một người một hệ thống nhìn nhau không nói câu nào, sau đó hệ thống bảo: "Cô đừng nản chí, nhân vật phản diện chung quy vẫn là người, cô cứ nuôi đi đã, nuôi rồi..."

"Rồi gã đâm chết tôi thì sao?"

Diệp Trần xen lời.

Hệ thống: "..."

Hôm nay không thể nào nói chuyện được.

Hệ thống thân thiện bảo: "Kí chủ thân mến, mời cô tắt đèn, đắp chăn, giữ yên lặng, nhắm mắt lại."

Diệp Trần mệt, không buồn cãi nữa, tắt đèn, nhắm mắt theo lời hệ thống bảo xong xuôi bỗng nhớ ra một chuyện.

Cha mẹ của Cố Gia Nam đều đã chết cả rồi, có phải hiện giờ cậu ta rất cần một người nhận nuôi không? Hơn nữa, cha mẹ Cố Gia Nam đều mất hết, liệu người tốt mà Chu Ngọc Thừa giúp cô tìm cho Cố Gia Nam liệu có nghi ngờ là Cố Gia Nam làm không?!

Diệp Trần mở choàng mắt, vụt chạy sang phòng Cố Gia Nam, leo lên giường, lay cậu ta dậy: "Cố Gia Nam! Cố Gia Nam!"

Cố Gia Nam bừng tỉnh giấc, một cặp mắt trong veo đang ở ngay trước mặt.

Ngọn đèn đường hắt ánh sáng vào phòng qua ô cửa sổ chiếu lên khuôn mặt cô khiến đôi mắt cô sáng lấp lánh giữa màn đêm.

Cố Gia Nam ngẩn người, đối phương chợt hỏi: "Thực ra cậu giết cha mẹ mình như thế nào thế? Giết như thế nào? Nói chi tiết đi!"

Cố Gia Nam mấp máy môi, nhòm người ngồi dậy, Diệp Trần mặc áo ngủ quỳ gối ngồi trên giường, nghiêm túc nhìn cậu ta.

Dù sao cậu ta cũng đã mười sáu rồi, một cô gái mặc áo ngủ ngồi trên giường mình như vậy không khỏi khiến cậu ta thấy hơi xấu hổ. Cố Gia Nam dịch người sang bên cạnh, hạ thấp tầm mắt rồi mới hỏi: "Cậu không để ý à?"

"Tôi để ý gì?"

"Tôi đã giết người."

Diệp Trần nhất thời không biết phải nói như thế nào.

Trong lòng cô giết người là sai nhưng với Cố Gia Nam, cô không biết chắc đây có phải là một lựa chọn sai lầm hay không.

Có lẽ đó là một cách làm sai nhưng cậu ta cũng không nên phải gánh chịu cái tội nghiệt này cả đời.

Mẹ cậu ta đã sinh ra cậu ta nhưng chưa từng đối xử sao cho tử tế, cậu ta sống trong cái gia đình đó giống như kiếp sống của một con vật, bị ngược đãi, bị đòn roi ngày này qua tháng khác, năm này qua năm khác. Thậm chí sau khi cậu ta đã bỏ trốn, cái gia đình ấy vẫn còn liều mạng muốn kéo cậu ta quay về kiếp sống khi xưa, tước đoạt tất cả những gì cậu ta có được.

Diệp Trần đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu như cô là Cố Gia Nam mười sáu tuổi, liệu cô có thể làm tốt hơn không.

Tuy vậy cô cũng không thể cố vũ hành vi giết người của cậu ta, giết người là không đúng, Cố Gia Nam đang sống trong một xã hội pháp trị.

Cô im lặng, Cố Gia Nam bèn nói: "Tôi biết rồi."

Diệp Trần sợ cậu ta nghĩ nhiều nên cầm tay cậu ta lên, nói thật ân cần: "Cố Gia Nam, tôi không cho là cậu sai. Chuyện này nếu là tôi chắc cũng không thể đưa ra được một phương án hoàn hảo. Nhưng mà, cậu hứa với tôi đi," cô ngược mắt nhìn đối phương, nói vô cùng nghiêm túc, "không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không được làm chuyện này nữa, mạng sống rất quý giá, được không?"

Cố Gia Nam ngẩn người, thấy trong đôi mắt cô quả thực không có điều gút mắc, cuối cùng cậu ta cũng yên lòng, gật đầu bảo: "Được."

"Cậu kể lại cụ thể quá trình cho tôi đi, còn chỗ nào chưa xử lý gọn ghẽ không, tôi dẫn cậu đi."

Nghe bảo vậy, Cố Gia Nam liền hiểu ý của Diệp Trần, cậu ta kể lại rành mạch đầu đuôi mọi chuyện.

"Tôi đã xem xét kỹ rồi, máy quay trên tuyến đường chúng ta đi và ở rạp chiếu phim đều có một điểm yếu, chỉ cần tôi đeo kính râm vào là sẽ không nhận diện được, chưa kể tôi còn có cậu làm nhân chứng, như vậy đã đủ làm chứng cứ vững mặt ở hiện trường rồi."

"Tôi trộn natri xyanua vào trong đồ ăn, vốn định đầu độc cả hai nhưng sau khi Trương Sơn ăn xong, mẹ tôi chưa ăn thì đã thấy Trương Sơn bị trúng độc, mẹ tôi phát hiện ra nên tôi đã động thủ..."

"Sau khi xuống tay, tôi dọn dẹp sạch hiện trường, không để lại dấu vân tay hay dấu chân, tóc hay bất kỳ dấu vết nhận dạng nào. Dao dùng giết người được lấy trong bếp."

Diệp Trần nghe đối phương kể xong đã nắm được sơ bộ tình hình.

Cuối cùng còn hai điểm sơ hở.

Thứ nhất là lúc Trương Sơn đến tiểu khu tìm Cố Gia Nam, có lẽ máy quay giám sát của tiểu khu đã quay lại được.

Thứ hai là do Cố Gia Nam dùng dao đâm cha mẹ mình nên có thể dựa vào độ nông sâu của vết thương cũng như hướng đâm, vị trí đâm để phán đoán đặc thù hình thể và một số thói quen của Cố Gia Nam.

Chuyện thứ nhất thì dễ giải quyết. Ba Tám là một AI, xâm nhập vào kho tài nguyên số chỉ là chuyện nhỏ.

Chuyện thứ hai... có lẽ có thể sẽ phỏng đoán được hình thể của Cố Gia Nam nhưng chỉ dựa vào suy luận như vậy thì không thể trở thành chứng cứ luận tội, căn bản không có cách nào chứng minh hung thủ là Cố Gia Nam.

Diệp Trần vỗ vai Cố Gia Nam, bình tĩnh bảo: "Cậu ngủ trước đi, chớ có lo, tôi sẽ xử lý ổn thỏa."

Cố Gia Nam ngẩn người, Diệp Trần cũng bằng tuổi cậu ta nhưng cho tới bây giờ, thật không ngờ, lúc cậu ta hoảng hốt nhất, Diệp Trần vẫn có thể bình tĩnh nghĩ cách xử lý vấn đề. Cậu ta ngơ ngác nhìn Diệp Trần, đối phương thấy bị nhìn bèn quay đầu lại.

"Nhìn gì thế?" Cô cau mày, "Có phải cảm thấy tôi ngẫu ngất trời lắm phải không?"

"Đúng vậy." Cố Gia Nam cười tí, "Ngẫu ngất trời."

Cố Gia Nam cười như tỏa sáng khiến Diệp Trần lóa cả mắt. Cô ậm ờ một tiếng rồi lắc lắc đầu: "Đúng là ngẫu rung chuyển đất trời." Sau đó liền ra ngoài, đóng cửa lại.

Diệp Trần về phòng nhờ Ba Tám đi xâm nhập hệ thống xóa bỏ đoạn băng hình.

Xóa xong, Diệp Trần đang định ngủ thì nghe thấy tiếng la hét hoảng của Cố Gia Nam trong phòng.

Diệp Trần vội vàng chạy sang. Cố Gia Nam đang run lên bần bật. Cậu ta dường như vẫn đang trong cơn mơ, hét lên thảng thốt.

"Đừng tới đây..."

"Đi ra đi!"

"Đừng..."

Diệp Trần lại gần, nhẹ nhàng lay cậu ta: "Cố Gia Nam!"

Cố Gia Nam giật mình tỉnh giấc, mồ hôi hột túa ra trên trán. Cậu ta hoang mang nhìn Diệp Trần, Diệp Trần lấy giấy lau mồ hôi cho cậu ta: "Sao thế? Cậu sợ à?"

Đôi mắt Cố Gia Nam trống rỗng vô thần như vẫn đang trong cơn ác mộng.

Diệp Trần vỗ nhẹ lưng cậu ta, dần dần Cố Gia Nam trở lại bình thường. Diệp Trần thấy đối phương đã ổn bèn để cậu ta ngủ tiếp, dịu dàng bảo: "Ngủ đi, đừng sợ."

Nói xong, cô định về phòng luôn.

Cố Gia Nam níu tay cô, thở dốc bằng miệng nhưng không nói gì cả.

Tay cậu ta run lên từng hồi, thể hiện rõ sự sợ hãi. Diệp Trần hiểu ý. Cô dẫn cậu ta trong chốc lát rồi leo lên giường, để yên cho cậu ta nắm tay, dịu dàng bảo: "Cậu đừng sợ, tôi không đi đâu."

Cố Gia Nam nhắm mắt lại, Diệp Trần vỗ nhẹ người cậu ta, nói thật chậm: "Đừng sợ, tôi ở đây, tôi bảo vệ cho cậu."

Nhờ những cái vỗ khẽ của Diệp Trần, Cố Gia Nam dần dần an lòng.

Cậu ta nắm tay cô, đó là ngọn nguồn của dũng khí cậu ta đang có, trong bóng đêm đen kịt, nó là cây đuốc sáng xua tan tối tăm, đánh lui mọi gian tà.

"Diệp Trần," cậu ta nói nghèn nghẹt, "cám ơn cậu."

Trong chính giờ khắc ấy, một tiếng "ting" vang lên trong đầu Diệp Trần.

"Chúc mừng cô," hệ thống vui mừng báo tin, "Chỉ số thiện cảm của mục tiêu đã tăng 5 điểm, kí chủ không ngừng cố gắng nhé!"

"Hồi trước không phải không báo sao?" Diệp Trần vỗ người Cố Gia Nam, cảm thấy hơi mệt.

Hệ thống ngưng ngừng bảo: "Trước đây là sợ phiền, giờ thì cảm thấy vẫn nên báo một tiếng, kí chủ thích tự mình đa tình mà."

Diệp Trần: "..."

Hay lắm, đừng nói nữa, anh ngậm miệng lại đi!

Chú thích:

*ánh trăng sáng (tiếng Trung: 白月光) dùng chỉ tình yêu đầu tiên, người yêu đầu, có chỗ cho là nó bắt nguồn từ so sánh hoa hồng đỏ, hoa hồng trắng của Trương Ái Linh.

*Natri xyanua (CTPT: NaCN) là một chất hóa học cực độc có thể dẫn đến tử vong nhanh chóng nếu không được chăm sóc y tế ngay lập tức, dùng

trong khai thác kim loại quý, diệt côn trùng và một số nơi dùng để đánh bắt cá trái phép. (Nguồn: Wikipedia)

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

10. Chương 10: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 10

Diệp Trần ngủ cùng Cố Gia Nam một đêm, vừa tỉnh giấc thì nhận được điện thoại của Chu Ngọc Thừa cho biết Ngôn Lương cảm thấy rất có hứng thú với Cố Gia Nam, hy vọng được gặp cậu ta một lần.

Diệp Trần đồng ý, chuyện cha mẹ của Cố Gia Nam hiện giờ vẫn chưa bị phát hiện, cô không thể tỏ ra có gì đó khác thường.

Cô hẹn với Chu Ngọc Thừa buổi chiều đi gặp Ngôn Lương rồi cúp máy, vào bếp dặn Cố Gia Nam: "Gia Nam ơi, chiều cậu đi với tôi đi gặp chú Ngôn Lương, viện trưởng Viện nghiên cứu khoa học nhé."

Cố Gia Nam ngần người, bê bát mì sợi đi ra, trên bát mì có rắc hành hoa thái nhỏ và trứng gà chan nước canh gà trông rất ngon mắt.

"Sao lại gặp ông ấy?" Cố Gia Nam nhú mày.

Diệp Trần đỡ bát mì từ tay cậu ta, vô tư trả lời: "Chuyện này tôi đã tính sẵn từ trước rồi, cậu không thể luôn chịu sự giám hộ trên danh nghĩa của cha mẹ cậu được. Tôi đã nhờ Chu Ngọc Thừa tìm người nhận nuôi cậu xem sao, cậu đi gặp người ta một lần đi, nếu cậu thấy ổn thì chúng ta để chú ấy nhận nuôi cậu. Nếu cậu thấy không được thì thôi, cậu sẽ vẫn ở đây với tôi, cha mẹ cậu mất rồi, giờ ai là người giám hộ của cậu? Bà ngoài cậu à?"

Cố Gia Nam không trả lời, lặng thinh đứng tại chỗ, mặt cúi gằm.

Diệp Trần gấp sợi mì ăn, nhìn cậu ta giục: "Sao cậu không trả lời vậy?"

"Không có gì." Cố Gia Nam hoàn hồn, bình thản đáp, "Chiều đi gấp thử đi."

Diệp Trần và Cố Gia Nam đều cảm cúi gấp mì, không hiểu sao Diệp Trần bỗng thấy bầu không khí hơi là lạ nhưng còn chưa kịp nghĩ cho kỹ thì đã chuyển sang cò kè mặc cả với hệ thống.

"Tôi cảm thấy nên cẩn thận một chút thì hơn, xóa trí nhớ của gã đóng thế kia đi, hủy cái găng tay cậu ta ném vào thùng rác nữa, anh thấy sao?"

"Tôi thì không thành vấn đề." Hệ thống mỉm cười, "Chỉ cần cô có thể làm được thôi."

"Tôi đang nói anh cơ mà!" Diệp Trần cảm thấy bất lực, "Không phải anh nói tôi có thể mua đồ trong siêu thị sao? Anh mua giúp tôi đi."

"Kí chủ có thể bỏ mười điểm để mua bình xịt quần sạch nhưng điều kiện tiên quyết là kí chủ phải tìm được người kia. Dựa trên mô hình tính toán của hệ thống thì xác suất kí chủ tìm thấy người này xấp xỉ 0.01%, với cảnh sát cũng như vậy, những sự kiện có xác suất quá nhỏ có thể coi như bằng không, không khuyến khích làm. Hơn nữa, cho dù thực sự tìm được người đóng thế đó, cảnh sát cùng lắm chỉ có thể bác bỏ được bằng chứng vắng mặt tại hiện trường của Cố Gia Nam chứ không thể trực tiếp chứng minh Cố Gia Nam giết người được, không có chứng cứ độc lập nào có thể đâu, kí chủ không cần căng thẳng như vậy."

Hệ thống bình tĩnh giải thích vấn đề đồng thời nói thêm: "Thứ đồ như bao tay, hiện đã được cho vào thùng rác tiêu hủy thì xác suất tìm được nó bằng 0, xin kí chủ yên tâm. Dựa vào thực tế trước mắt, đối tượng mục tiêu của nhiệm vụ này không để sót lại bất kì chứng cứ giết người trực tiếp nào,

cơ bản không thể bị tòa án phán quyết tội giết người. Kí chủ không cần quá lo lắng."

Đây là lần mà Diệp Trần cảm thấy hệ thống đáng tin cậy nhất.

Thế là cô yên tâm ăn xong bữa sáng, không nghĩ tiếp chuyện này nữa. Đến chiều, Diệp Trần chờ Chu Ngọc Thừa đến chờ Cổ Gia Nam đến nhà họ Ngôn theo hẹn.

Ngôn Lương ở trong một khu biệt thự có tiếng của thành phố. Căn biệt thự nằm ven hồ cho thấy khả năng tài chính hùng hậu của người này. Lúc Diệp Trần dẫn Cổ Gia Nam bước vào, ngoài mặt thì tỏ ra rất hứng hờ nhưng thực ra nội tâm có lẽ cũng chẳng khác gì Cổ Gia Nam cả.

Đều là dáng vẻ ngờ nghếch của một đứa nghèo rớt khi nhìn thấy sự xa hoa của giai cấp tư sản.

Chà, đèn sáng thật.

Chà, tiền điện cho cái điều hòa này nhất định rất tốn kém!

Chà, giá đất chỗ này đắt nhất cũng phải X vạn tệ một mét vuông...

Đây không phải là nhà, đây là một núi tiền phát sáng.

Thế nhưng "Diệp Trần" là con gái của nhà phát triển bất động sản, tất nhiên không thể có phản ứng khoa trương như vậy được. Cô và Cổ Gia Nam cùng ngồi xuống sofa chờ Ngôn Lương ra.

Chỉ ít phút sau, Ngôn Lương đi từ cầu thang xoắn ốc trên tầng hai xuống.

Người đàn ông trung niên gầy gò tuổi đã gần năm mươi nhưng tóc không có lấy một sợi bạc nào, nhìn qua như mới chỉ bốn mươi. Ông mặc

một chiếc áo len cổ tròn bên ngoài áo sơ mi, trông nhã nhặn, lịch sự, không hề kiêu ngạo.

Ông xuống tới dưới nhà, chào hỏi Chu Ngọc Thừa rồi chuyển cái nhìn sang quan sát Cố Gia Nam, đôi mắt ánh lên sự thích thú: "Cố Gia Nam hả?"

"Cháu chào chú ạ."

Cố Gia Nam trút bỏ vẻ thờ ơ thường ngày, chủ động chào hỏi, tuy lời lẽ không được nhiệt tình lắm nhưng với cậu ta thì đó đã là thiện ý lắm rồi.

Ngôn Lương cười, gọi cậu ta: "Cháu theo chú vào đây."

Cố Gia Nam gật đầu, hai người leo lên thư phòng ở tầng trên.

Không biết hai người trao đổi những gì mà nói một mạch liền hai tiếng đồng hồ, Chu Ngọc Thừa và Diệp Trần ngồi dưới phòng khách chơi game.

Hai kẻ tay mơ nhanh chóng kết đồng minh, một lũ chơi ngu chơi với nhau thì chỉ có thể có một kết cục đấy là cùng ngồi nghe chửi.

Hai đứa vừa cắm mặt vào điện thoại đánh game vừa mở mồm chửi người, tiện tay bốc hoa quả ăn, chơi rất say sưa.

Ngồi chơi chung với Chu Ngọc Thừa thì rất vui cho đến khi... cậu ta để mắt đến bạn.

Chu Ngọc Thừa vừa xông Arthur lên trước đánh để che cho Diệp Trần vừa hỏi: "Lúc nào cậu mới chịu đi nhuộm lại tóc hả? Cái quả đầu này trông đau cả mắt."

"Đợi khi nào cậu chịu khen kiểu tóc này đẹp đấy." Diệp Trần hếch mặt lên đáp.

"Sao phải đợi tôi khen cậu?"

"Tôi thích thế, cậu muốn mắng tôi nhưng không mắng được, đành phải khuất phục." Diệp Trần mỉm cười, nghiêm túc nói, "Hiểu chưa, Arthur vua chạy?"

Chu Ngọc Thừa ngớ ra rồi nghiêm túc đáp: "Diệp Trần à, bạn đúng là đẹp khiến mình kinh tâm động phách, ngày nhớ đêm mong, trần trọc mất ngủ,..."

Chu Ngọc Thừa vừa mới nói xong thì Ngôn Lương và Cố Gia Nam cùng đi xuống. Cuộc nói chuyện rõ ràng là rất thuận lợi, Ngôn Lương vui vẻ hỏi: "Cha mẹ của Cố Gia Nam đâu? Chú muốn gặp họ."

Cố Gia Nam đứng cạnh Diệp Trần, lập tức thấy căng thẳng, không khống chế được phản ứng của cơ thể, chỉ có Diệp Trần đứng ngay sát cậu ta là nhận ra được các bắp cơ trên cánh tay đối phương đã căng lên.

Cô len lén nắm tay cậu ta, rõ ràng điều đó khiến đối phương bình tĩnh lại.

Chu Ngọc Thừa đứng dậy nói: "Chú Ngôn để cháu đi cùng mọi người nhé, thêm người thêm sức ạ."

Bên cạnh cậu ta lúc nào cũng có vệ sĩ, có thể thị uy. Ngôn Lương hiểu ý của cậu ta nên gật đầu, gọi thêm vệ sĩ của mình, mười mấy người cùng nhau đi đến nhà họ Cố.

Ngôn Lương là một người có tâm hồn rất trẻ, xe của ông là dòng Lamborghini táo bạo, thêm mấy chiếc xe đắt tiền của nhà họ Cố đậu ngoài đầu ngõ khiến người trong cả khu đều phải ló đầu ra nhìn. Đoàn người kéo quân vào trong ngõ, gõ cửa nhà họ Cố.

Không có tiếng đáp lại, chỉ có mùi tanh tươi bốc từ trong nhà ra. Giữa mùa hè, ngửi thấy thứ mùi này, mặt Ngôn Lương lập tức biến sắc: "Bọn trẻ các cháu lùi ra sau đi." Chu Ngọc Thừa ngớ ngác kéo Diệp Trần và Cố Gia

Nam lùi lại. Ngôn Lương đánh mắt ra hiệu cho vệ sĩ, vệ sĩ lập tức đá văng cánh cửa nhà họ Cố, cảnh tượng bên trong đập vào mắt.

Ngôn Lương tái mặt, lập tức quát: "Báo cảnh sát!"

"Sao vậy ạ?"

Cố Gia Nam diễn xuất rất đạt.

Ngôn Lương quay đầu lại, trong phút chốc không biết nên nói thế nào với thằng bé này, Cố Gia Nam tự mình đi lên trước, đứng ở ngưỡng cửa, nhìn cảnh tượng bên trong, mặt khiếp đảm, nắm tay siết chặt, bắt đầu run rẩy như thể sắp ngã khụy đến nơi. Ngôn Lương lại đỡ cậu ta, không biết nên nói gì.

Diệp Trần chỉ kể vắn tắt tình hình cho Chu Ngọc Thừa biết, Chu Ngọc Thừa kể lại cho Ngôn Lương nghe lại càng ngắn gọn hơn nữa, đại khái là có thằng bạn thường xuyên bị cha mẹ bạo hành muốn tìm người giám hộ khác, hơn nữa là do Diệp Trần chủ động đề xuất trước, vẫn chưa biết nhà họ có chịu hay không, phải để đôi bên gặp mặt nói chuyện một lần.

Ông vốn tưởng Cố Gia Nam không có cảm tình gì với cha mẹ mình nhưng mà nhìn thấy cảnh này khiến ông phải nghĩ lại, cho dù có đánh mắng thế nào thì vẫn là cha mẹ mình, sao có thể không có chút tình cảm nào chứ?

Ngôn Lương dìu Cố Gia Nam, cảm thấy đau lòng thay cho thằng bé. Ông thích những đứa trẻ thông minh, lương thiện như thế này. Tuy nếu để nhận nuôi thì có hơi lớn tuổi một chút nhưng Cố Gia Nam quả đúng là một người rất có thiên phú, chỉ riêng vì lòng mến tài thôi cũng đủ để ông nhận nuôi cậu ta, sau khi nói chuyện qua lại một hồi lại càng cảm thấy nhân phẩm của cậu ta rất tốt, gần như đã quyết định sẽ nhận nuôi rồi.

Ngôn Lương vỗ vai thằng bé, nhìn sang cười với Diệp Trần: "Tiểu Trần à, cháu đưa bạn về trước đi, chuyện cứ để chú lo. Cháu chăm sóc bạn

chu đáo nhé."

Diệp Trần gật đầu, lại đỡ Cố Gia Nam.

Cô vẫn luôn nắm tay Cố Gia Nam. Chu Ngọc Thừa sai tài xế đưa hai người họ về nhà. Về đến nhà, trong chớp mắt, Cố Gia Nam liền lột bỏ vẻ ngoài bi thương, khôi phục trạng thái lạnh lùng.

"Gia Nam, cậu khỏe chứ?"

Diệp Trần dè dặt hỏi, Cố Gia Nam đáp thờ ơ: "Tôi khỏe, cảm ơn."

"Thế tôi đi bỏ dưa vàng cho cậu ăn nhé."

"Ừ," Cố Gia Nam rất lịch sự, "Cảm ơn."

Cố Gia Nam tỏ ra như vậy khiến trong lòng Diệp Trần thấy lo lắng. Sau khi chui vào bếp, cô e dè hỏi: "Hệ thống này, có phải cậu ta bị kích thích không?"

"Chẹp, nãy sợ làm kí chủ giật mình nên tôi vẫn chưa thông báo một chuyện."

"?"

"Chỉ số thiện cảm hiện tại Cố Gia Nam dành cho kí chủ là 0, độ hắc hóa là 50."

Diệp Trần: "..."

Chỉ số thiện cảm có thể giảm hả?? Độ hắc hóa còn có thể tăng vọt nữa hả?

"Tại sao?" Diệp Trần nổi đóa, "Tôi làm gì chứ!!"

"Cô từng nhận lời cậu ta."

"?"

"Sẽ không vứt bỏ."

"..."

"Mẹ kiếp, thế này mà cũng tính là vứt bỏ à?!" Diệp Trần nổi bão, "Cậu ta là trẻ vị thành niên, tôi cũng là trẻ vị thành niên, đây gọi là giải pháp tình thế đấy chứ!"

"Sau khi cậu ta giết người thì cô liền nhanh chóng tìm người nhận nuôi cậu ta, cô nghĩ một nhân vật phản diện sẽ nghĩ gì về hành vi này?"

Nghĩ thế nào à? Tất nhiên là nghĩ ahahahaha Diệp Trần tìm kim chủ cho ta rồi.

Thôi được.

Diệp Trần thừa nhận, quả thực không được hay ho lắm.

Thế là cô bê đĩa dưa vàng ra, ngồi cạnh Cố Gia Nam, mở tivi lên xem, kiểm đề tài nói chuyện: "Thế, Gia Nam này, sau này nhà họ Ngôn mà nhận nuôi thì cậu coi như là quý tử nhà giàu rồi đấy nhỉ?"

"Ông ấy có nhận nuôi tôi không?" Cố Gia Nam tỏ vẻ thản nhiên, "Giả như ông ấy biết tôi từng giết người."

"Vậy cũng chẳng sao," Diệp Trần vỗ về, "Gia Nam à, cậu không phải kẻ xấu, cậu bị bức ép thôi."

Cố Gia Nam cười trào phúng.

"Thế thì sao cậu phải vội vàng tìm người nhận nuôi tôi làm gì?" Cậu ta ép sát lại gần cô, đôi mắt đen như mực, "Diệp Trần, cậu không biết là, cậu nói lời này, rất dối trá à?"

Diệp Trần không đáp, cô ngẩng đầu lên nhìn đối phương.

Đôi mắt cô ánh lên sự nghiêm túc khiến Cố Gia Nam phải giật mình.

"Cố Gia Nam," cô nói gần từng tiếng một, "Cho tới giờ, tôi chưa từng định vứt bỏ cậu."

"Tôi tìm người nhận nuôi cậu là vì muốn cậu có một người giám hộ hợp pháp, cậu có người giám hộ, tôi sẽ vẫn đi theo cậu, quan sát cậu, ai bắt nạt cậu, tôi sẽ đánh đấm đó."

"Nếu cậu không đồng ý để người khác nuôi thì tôi tình nguyện tiếp tục nuôi cậu."

Cố Gia Nam ngờ ngàng. Diệp Trần vòng tay ôm cậu ta, hơi ấm ấy truyền cho cậu ta một sức mạnh lớn lao, khiến hốc mắt cậu ta thoáng chốc liền đỏ hoe.

"Cố Gia Nam à," Diệp Trần vỗ về, "tôi chỉ mong cậu sẽ sống tốt hơn chứ chưa hề định rời xa cậu."

Cố Gia Nam không nói gì, nước mắt rơi xuống cổ Diệp Trần.

Hệ thống hò reo vui mừng.

"Chúc mừng, chỉ số thiện cảm 45, chỉ số hắc hóa 10."

Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ số thiện cảm thật khó kiếm chết đi được, cái thằng cha Cố Gia Nam này thật sáng nắng chiều mưa bỏ mẹ luôn!

Chú thích:

*Game Chu Ngọc Thừa và Diệp Trần chơi là Vương giả vinh diệu (王者荣耀) một game moba trên di động nổi tiếng tại Trung Quốc, cách chơi tương tự Liên minh huyền thoại. Vương giả vinh diệu có bối cảnh ở một thế giới giả tưởng quy tụ nhiều vị anh hùng, thần tiên, danh tướng,... Game có rất nhiều vị tướng cho các game thủ lựa chọn ví dụ như: Lý Bạch, Địch Nhân Kiệt, Trương Phi, Lữ Bố, Quan Vũ,.... tạo hình của các tướng trong Vương Giả Vinh Diệu khá đẹp, mỗi tướng có một bộ kỹ năng riêng biệt, trong game các vị tướng được sắp xếp theo các nhóm: Đấu Sĩ, Xạ Thủ. Pháp Sư, Trợ Thủ, Sát Thủ, Đỡ Đòn. (Giới thiệu game: <https://www.so1.asia/2015/11/viet-hoa-game-vuong-gia-vinh-dieu.html?m=1>). Nhân vật Chu Ngọc Thừa chơi là Arthur, có khả năng chạy trên khắp chiến trường không biết mệt mỏi nên Diệp Trần mới gọi là Arthur vua chạy. (Thông tin kỹ năng của Arthur: <https://guide.gg/vn/vuong-gia-vinh-dieu-guide-arthur-viet-hoa-va-huong-dan-choi-arthur-vi-vua-thich-chay-marathon-duong-tren.html>)

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOÈO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

11. Chương 11: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 11

Sau khi được vỗ về, Cố Gia Nam khôi phục trạng thái bình thường. Buổi chiều, cảnh sát đến gọi Cố Gia Nam đi lấy lời khai, Diệp Trần chờ bên ngoài. Lấy lời khai xong, Cố Gia Nam ra ngoài, Diệp Trần cố gắng bình tĩnh hỏi: "Về chứ?"

"Không sao cả." Cố Gia Nam cúi đầu nhìn xuống, không biết là đang nói với ai, "Không sao cả."

Diệp Trần gật đầu, hai người cùng đi ra ngoài. Ra đến cổng trụ sở cảnh sát thì thấy xe của Ngôn Lương, ông tự mình lái xe tới đây, hạ cửa sổ xuống, vẫy tay gọi Cố Gia Nam: "Gia Nam, Tiểu Trần, lên đi."

Cố Gia Nam liếc nhìn Diệp Trần, Diệp Trần quyết đoán kéo cậu ta lên xe. Cố Gia Nam ngồi chỗ ghế phụ lái, không nói năng gì. Ngôn Lương lái xe, nhìn lướt qua hai người rồi nói với Diệp Trần: "Thời gian qua đều là cháu chăm sóc cho nó à?"

"Dạ... Ờ..." Diệp Trần thấy hơi xấu hổ, tình hình của Cố Gia Nam hơi đặc biệt một chút, tự trong lòng cô biết mình là một người trưởng thành đang chăm lo cho một đứa trẻ vị thành niên nhưng với người ngoài thì cô cũng chỉ là một đứa con nít mới lớn.

Thế nhưng Ngôn Lương lại không lấy làm lạ mà còn hỏi: "Hai đứa ở cùng nhau bao lâu rồi?"

"Dạ... Ờ?!" Diệp Trần hoảng hồn. Ngôn Lương cười rộ lên: "Chú có phải lão già bảo thủ đâu, chú với vợ cũng quen nhau từ hồi còn học trung học, yêu đương thôi mà, không phải là chuyện nên làm ở tuổi này hay sao?"

"Không phải, không phải." Diệp Trần nhìn trộm vẻ mặt của Cố Gia Nam, sợ không khéo cậu ta lại trừ điểm của mình, nhanh nhẩu làm rõ sự tình, "Cháu với Cố Gia Nam chỉ là bạn tốt thôi ạ, dạo trước cháu bị người ta đánh, cậu ấy đã giúp cháu nên cháu mới báo đáp lại, sau đó thì trở thành bạn tốt của nhau ạ!"

"Bạn tốt hả?" Ngôn Lương cười sâu xa, liếc nhìn Cố Gia Nam rồi mới nói tiếp, "Thế cảm ơn cháu thời gian qua nhé, giờ chú đã bảo người ta làm thủ tục nhận con nuôi cho rồi, Gia Nam dù sao cũng là đàn ông con trai, ở nhờ chỗ cháu thì không được hay lắm, tối nay chú đón nó về luôn nhé."

"Vâng..." Diệp Trần đáp chần chừ, trong lòng bỗng thấy hơi hụt hẫng.

Nói xong chuyện này, Ngôn Lương chuyển sang hàn huyên những sở thích ngày thường của Cố Gia Nam, Diệp Trần chẳng hiểu sao thấy đầu óc cứ ù lì ra, chỉ trả lời lại cho có.

Ngôn Lương đưa hai đứa về nhà rồi ở dưới chờ Cố Gia Nam đi thu dọn hành lý. Cố Gia Nam vẫn im lặng không nói gì, về phòng mình, sắp xếp đồ đạc, quần áo, sách vở, đồ cá nhân, mọi thứ đều được xếp gọn lại.

Mấy thứ này đều là Diệp Trần mua, đồ ngày xưa của cậu ta rất khác.

Diệp Trần đứng ngoài cửa, lẳng lặng nhìn Cố Gia Nam sắp xếp mọi thứ, lo lắng dặn: "Đến nhà họ Ngôn rồi... cậu phải tự chăm sóc mình cho tốt nhé. Có ai bắt nạt cậu thì cứ nói với tôi, đừng chịu đựng một mình."

"Ừ."

"Buổi tối đừng học bài khuya quá, thi không tốt thì thôi, chẳng sao cả."

"Ừ."

"Cơ thể đang tuổi phát triển, phải uống nhiều sữa, ngủ đủ giấc, đừng thức đêm, ăn nhiều hoa quả vào..."

Còn chưa nói hết, Cố Gia Nam bỗng dừng đứng dậy, đi thẳng đến chỗ cô, đưa tay đặt lên đỉnh đầu Diệp Trần, lảng lảng nhìn.

"Cậu còn lùn hơn tôi."

Mặt Diệp Trần xám ngoét, đối phương thùng thảng bổ sung thêm một câu: "Thế nên, đừng thức đêm, uống nhiều sữa, ăn nhiều hoa quả, đừng gọi đồ ăn ngoài, gọi dì giúp việc tới nấu cơm cho đi."

"Ừ..."

"Thức ăn tối nay tôi cất trong tủ lạnh ấy, lấy ra cho vào lò vi sóng một lát là ăn được. Tôi có làm trà hoa quả đấy, hôm nay mà uống không hết thì đổ đi, đừng giữ đến mai. Quần áo trong máy giặt nhớ đem phơi, vở tôi làm cho cậu để ở trên bàn, cậu nhớ đọc đấy."

Nói xong, Cố Gia Nam xoa xoa tóc cô, quay người lại chỗ va li.

Cậu ta đóng va li lại, đặt một tờ chi phiếu ở trên giường.

Sau đó, Cố Gia Nam kéo va li ra ngoài, Diệp Trần đi theo xuống dưới nhà, nhìn cậu ta lên xe của Ngôn Lương, vẫy tay chào tạm biệt đối phương.

Diệp Trần nhìn cho đến khi xe đi khuất rồi vẫn đứng thêm một lúc rồi lâu. Hệ thống không chịu được nữa đành phải hỏi: "Kí chủ à, hai người đến lúc đi học lại là lại gặp nhau thôi mà, cô có cần đến mức thế không?"

"Ba Tám từng nuôi trẻ con chưa?"

"Hả? Chưa từng."

"Vậy thì anh không xứng nói chuyện với tôi đâu!" Diệp Trần ôm ngực, ra vẻ đau lòng, "Con của tôi đi mất rồi!"

Hệ thống: "..."

Đủ rồi đấy!

Làm động tác khoa trương xong, Diệp Trần quay về căn hộ của mình, dặn đi giúp việc quay trở lại làm việc rồi vào phòng Cố Gia Nam, nằm ghé xuống giường, không động cựa. Trên giường toàn là mùi của cậu ta, trong phòng toàn là vết tích của cậu ta, trong thoáng chốc, Diệp Trần bỗng thấy hơi hơi lưu luyến.

Cô nằm nghĩ một lúc rồi lấy điện thoại ra gửi cho cậu ta một tin nhắn: "Đến nơi thì nhắn tin cho tôi nhé."

"Ừ." Phong cách nhắn tin ngắn gọn y hệt như tác phong nói chuyện của cậu ta ngày thường.

Một lát sau, cậu ta nhắn lại: "Đến rồi."

Diệp Trần không biết nên nói gì tiếp, nằm vật ra giường, quay ra hỏi hệ thống: "Anh bảo ngày xưa sao Cố Gia Nam lại thích Diệp Mẫn ấy nhỉ?"

"Là vì Diệp Trần hay bắt nạt Cố Gia Nam, Diệp Mẫn hay giúp đỡ cậu ta. Hơn nữa, Diệp Mẫn còn là một người đầy sức sống, hay chủ động bắt chuyện với Cố Gia Nam."

"Thế thôi á?"

Diệp Trần cảm thấy như mình đã được chỉ điểm, vội vàng lấy di động gửi tin nhắn cho Cố Gia Nam.

"Cố Gia Nam, tôi đang ăn cơm, cơm cậu nấu siêu siêu ngon! Cơm của dì khó ăn quá."

Lát sau, cô đi phơi đồ, lại gửi thêm tin nhắn nữa: "Cố Gia Nam, tôi đang phơi đồ, không biết đêm nay liệu có mưa không, cậu bảo nên phơi ở đâu thì được nhỉ?"

"Sấy khô đi." Cuối cùng Cố Gia Nam cũng nhắn lại.

Diệp Trần tiếp tục trò chuyện với cậu ta.

Bất kể làm gì cũng đều gửi cho cậu ta một tin nhắn.

Cô làm bài tập, chụp một tấm ảnh: "Cố Gia Nam, tôi đang làm toán, khó chết đi được."

Đối phương nhanh chóng gửi lại một tấm ảnh chụp lời giải được viết rất cẩn thận.

Diệp Trần tiếp tục chụp thêm mấy câu gửi cho cậu ta, Cố Gia Nam kiên nhẫn trả lời từng câu một.

Ngôn Lương ngồi bên đọc sách, nghiêng đầu liếc thấy đề toán trong điện thoại của Cố Gia Nam, đẩy kính mắt hỏi: "Làm bài tập à?"

"Vâng."

"Câu hỏi cỡ này mà con viết lâu thế?"

"Vâng."

"Viết cho Diệp Trần xem phải không?"

Cố Gia Nam dừng bút một chút, Ngôn Lương cười, cổ vũ: "Viết cẩn thận vào, viết không rõ ràng một chút là chỉ số thông minh của con bé không đọc hiểu nổi đâu."

Cố Gia Nam không phản bác lời này, cậu ta cảm thấy Ngôn Lương nói rất có lý.

Trong lúc Diệp Trần đang khoái chí chụp đề, hệ thống không chịu nổi phải ngăn lại: "Kí chủ à, tôi kiến nghị không nên chụp câu này, nếu đến câu này mà còn không biết làm thì có vẻ như cô cực kỳ teo não đấy."

Diệp Trần: "..."

Diệp Trần cảm thấy mình đã tìm ra được cách mới để tiếp cận BOSS. Ngày hôm sau, cô vui vẻ vác bài tập qua nhà họ Ngôn, lễ phép hỏi Ngôn Lương: "Cháu chào chú Ngôn ạ. Cháu tìm Cố Gia Nam để phụ đạo giúp cháu ạ."

Ngôn Lương gật đầu, nói đầy ẩn ý: "Cứ từ từ phụ đạo, phụ đạo đến tuổi gả chồng là vừa."

Diệp Trần: "..."

Ngày nào Diệp Trần cũng đến tìm Cố Gia Nam, Cố Gia Nam vẫn luôn luôn thản nhiên như vậy, cô gửi tin nhắn cho cậu ta, cậu ta nhắn lại, cô nhờ cậu ta phụ đạo, cậu ta nghiêm túc giảng giải, không biết là có vui không, có thích không nhưng mỗi ngày, nhìn vào sự thay đổi của chỉ số thiện cảm, cô biết nỗ lực của mình có tác dụng!

Vì không có màn cô bắt nạt Cố Gia Nam nên Diệp Mẫn và Cố Gia Nam tất nhiên chẳng có tiến triển gì, theo hệ thống thì chỉ số thiện cảm của Cố Gia Nam đang là 50, chỉ cần nó lên được trên 70 thì Diệp Mẫn sẽ không còn là mối nguy nữa.

Diệp Trần không rõ cơ chế phân tích của hệ thống nhưng hệ thống nói không thành vấn đề thì cô cũng chẳng muốn để ý làm gì, ngày ngày chăm chỉ cải thiện chỉ số thiện cảm đồng thời kiểm tra quan hệ giữa Chu Ngọc Thừa và Diệp Mẫn.

Cũng may là đang kỳ nghỉ, Chu Ngọc Thừa và Diệp Mẫn hầu như không có dịp gặp nhau, ngày nào cô cũng nhắn tin với Chu Ngọc Thừa nên cũng biết được đại khái.

Cuộc sống thế này rất nhàn nhã với Diệp Trần, tuy thỉnh thoảng thấy hơi tội lỗi vì chơi trò bắt cá hai tay nhưng những suy nghĩ trái chiều này đều được cô nàng tự động dẹp bỏ, không thêm để tâm. Cứ tưởng là sẽ được yên lành mãi như thế chờ đến ngày đi học lại, ai mà ngờ mới sáng sớm tinh mơ đã bị tiếng la thất thanh của hệ thống đánh thức.

"Kí chủ, không hay rồi! Diệp Mẫn đến nhà họ Ngôn kìa!! Cô ấy và Cố Gia Nam sẽ yêu nhau mất!!"

Diệp Trần: "???"

Diễn biến mới này có phải hơi bị li kì quá không? Đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau trong kì nghỉ mà phải... không?

Vừa gặp đã yêu à?

"Hệ thống của các anh hỏng rồi phải không?"

"Cô còn có thời gian để chế nhạo tôi hả? Mau đi cứu người đi chứ!"

Diệp Trần đã bật dậy từ lúc nói chuyện với hệ thống, mặc quần áo xong liền phóng tới nhà họ Ngôn.

"Em ấy đến nhà họ Ngôn làm gì thế?" Diệp Trần vừa chạy vừa hỏi, "Đến đó thì làm được gì?"

"Nếu như mô hình của hệ thống không sai thì lúc Diệp Mẫn đến vừa hay bắt gặp Cố Gia Nam bị người nhà họ Ngôn bắt nạt sau đó cô ấy giúp đỡ Cố Gia Nam, xác suất Cố Gia Nam thích cô ấy lên tới 75%!"

"Bố khí?!" Diệp Trần nhảy lên xe taxi, tức gần chết, "Tôi nỗ lực đến thế mà chỉ số thiện cảm cậu ta chấm cho tôi cũng chỉ có 50, vì sao Diệp Mẫn giúp mỗi một lần là cậu ta đã thích con bé luôn vậy?"

"Nữ chính mà, tự bản thân đã có sức hút rồi." Ba Tám cười mỉm, Diệp Trần nhìn biểu cảm của hệ thống rồi nhìn giờ: "Diệp Mẫn còn bao lâu nữa?"

"Nửa tiếng, cô ấy về cùng với Ngôn Lương."

"Được."

Diệp Trần gật đầu.

Nhoáng cái, Diệp Trần đã chạy tới nhà họ Ngôn, vừa đến nơi liền hùng hổ bấm chuông cửa liên hồi, cô giúp việc nhà họ Ngôn ra mở cửa cho cô, tỏ vẻ ngạc nhiên ra mặt: "Diệp tiểu thư..."

Diệp Trần không nói gì, lách người chạy vào trong, gọi to: "Cố Gia Nam! Cố Gia Nam! Cậu ở đâu?!"

Người giúp việc ngỡ ngàng trong một chốc rồi mới giật mình, chạy đuổi theo Diệp Trần. Lúc này, Diệp Trần đã vào trong biệt thự, lên thẳng phòng của Cố Gia Nam, đập cửa liên hồi: "Cố Gia Nam, cậu có ở trong không? Cố Gia Nam?!"

Bên trong không có ai trả lời, Diệp Trần loáng thoáng nghe thấy tiếng động trong phòng, không nói câu nào bèn dồn hết sức đá cửa, lúc người giúp việc chạy lên đến nơi, Diệp Trần đã đá văng cánh cửa. Cửa mở ra, Diệp Trần nghe thấy tiếng động trong nhà vệ sinh bèn xông thẳng vào

trong, trông thấy Cỗ Gia Nam bị hai thằng oắt dí trong bồn tắm, đầu cô ồng lên, quát to: "Thả cậu ấy ra cho tôi!"

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

12. Chương 12: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 12

Hai thằng oắt kia ngấn ra, Cổ Gia Nam được chúng lôi từ trong nước lên đang tranh thủ thở. Cậu ta ngẩng đầu lên liền trông thấy Diệp Trần đứng đối diện mình, tỏ vẻ hùng hổ như một con báo con với hai thằng kia.

"Mày là ai?"

Một thằng cau mày nhìn Diệp Trần. Cô giúp việc đi vào, sốt ruột bảo: "Diệp tiểu thư à, đây là nhà họ Ngôn mà, sao cô có thể xông vào bữa bãi như vậy được?"

"Sao?" Diệp Trần cười gằn, quay lại nhìn cô giúp việc, "Tôi không thể đi bữa còn bọn nó thì có thể đánh người bữa bãi hả?"

"Chuyện hôm nay mà không nói rõ ràng, tôi nói cho các người biết, sẽ không xong với tôi đâu!"

"Không xong hả?" Một trong hai thằng cười mỉa, tát vào mặt Cổ Gia Nam rồi quát, "Tao lại muốn xem xem không xong thì làm gì được đấy. Tao chưa nói rõ phải không, tao muốn đánh nó đấy, thì sao nào?!"

Đầu Diệp Trần ong lên, mắt sạch cả bình tĩnh. Cô trông thấy thằng đó lại túm mặt Cổ Gia Nam, quên cả gọi hệ thống, vớ luôn cái bình hoa trong tầm tay, đập "choang" một tiếng.

Đầu thẳng oắt bị đập chảy máu, hấn điên lên, cả hai thẳng xông vào quần ấu với Diệp Trần, hệ thống vội vàng mở kỹ năng võ thuật cơ bản, sốt ruột kêu: "Kí chủ ra tay thì phải bảo trước tôi một tiếng chứ, làm moa giết cả mình!"

Diệp Trần không hơi đâu nói chuyện với hệ thống, đánh nhau với hai thẳng kia như nổi điên. Hệ thống chỉ mở kỹ năng võ thuật cơ bản nên cô chỉ có thể đánh tay ngang với hai thẳng kia. Để chiếm ưu thế, Diệp Trần gần như nhặt được cái gì là đập cái đó. Tiếc là đối phương khỏe hơn cô quá nhiều, thừa lúc Diệp Trần sơ ý, tóm tóc cô động vào tường.

Cố Gia Nam nghe tiếng náo loạn ngay bên cạnh, cố gắng mở mắt nhìn, trông thấy ngay cảnh Diệp Trần bị người ta đập vào tường.

Dường như cô chưa từng biết lo lắng cho bản thân mình.

Tính cách của cô vẫn luôn nghiêng về liều lĩnh như vậy. Cô muốn đối tốt với cậu ta vậy là liều lĩnh đối tốt với cậu ta.

Thế giới này sẽ chẳng còn người nào ngu ngốc như vậy nữa, chẳng có ai ngu ngốc như Diệp Trần. Cho dù là Ngôn Lương, người nói muốn nhận nuôi cậu ta, cũng khó mà giống được như Diệp Trần, trao cho cậu ta thứ tình cảm đơn thuần đến vậy.

Cậu ta giật giật ngón tay, cố chống người đứng dậy. Một thẳng đang đánh nhau với Diệp Trần trông thấy cậu ta đứng lên bèn lẳng luôn cái chai thủy tinh đang cầm về phía đó. Diệp Trần tay nhanh hơn não, lao tới chỗ Cố Gia Nam, chắn trước người cậu ta.

Cái chai đập vào đầu Diệp Trần kêu đánh cục một tiếng, máu lập tức chảy ra. Cố Gia Nam xiêu vẹo đưa tay đỡ Diệp Trần, ngoài cửa có tiếng quát giận dữ của Ngôn Lương: "Mấy đứa đang làm cái gì thế!"

Hai thằng oắt kia lập tức sợ tái mào, Cố Gia Nam gắng đứng vững, nhìn Diệp Trần đang xuýt xoa vì đau.

"Có đau không?" Cậu ta cất tiếng nói khàn khàn. Diệp Trần đang định kêu đau nhưng ngẩng đầu lên trông thấy hai thằng kia, bỗng nhiên người tràn đầy sức mạnh.

"Không đau." Lúc mở miệng nói, theo bản năng, cô nghĩ thằng bé này là một thiếu niên, mình đóng vai trò là người bảo vệ, sợ cậu ta lo lắng nên nói thêm, "Không sao cả. Cậu đừng sợ."

Cố Gia Nam không nói gì, định kéo cô đi bằng bó vết thương nhưng Diệp Trần gạt cậu ta đi, lấy tay bịt miệng vết thương lại rồi quay cái mặt be bét máu lại nhìn Ngôn Lương: "Chú Ngôn thấy cả rồi chứ ạ? Chú nhận nuôi Cố Gia Nam rồi để cậu ấy sống như thế này ă?"

Sắc mặt Ngôn Lương rất khó coi, quay sang quát hai thằng oắt vừa mới đánh người: "Hai đứa làm gì vậy hả? Sao lại đánh nhau?!"

"Không phải..." Thằng cao hơn nói, "Tại thằng đó khiêu khích trước, nó động thủ trước đấy chứ!"

"Nó động thủ trước hả?" Ngôn Lương cười đầy bức bối, "Thế hai đứa nói xem vì sao nó lại động thủ nào?"

Hai thằng kia không đáp nổi. Cố Gia Nam thấy Diệp Trần đứng chắn trước cậu ta khẳng khẳng muốn Ngôn Lương nói cho ra nhẽ bèn nói: "Bọn nó muốn lấy máy tính của con đi chơi, con không cho, bọn nó mới chửi con là thằng nghèo hèn, không phải người nhà họ Ngôn, cha mẹ cố ý chết để tiện cho con đi chiếm đoạt tài sản của nhà họ Ngôn, không biết xấu hổ."

Nói xong, Cố Gia Nam nhìn Ngôn Lương, vẻ mặt tê tái: "Con có thể cho qua chuyện bọn nó cướp máy tính của con, có thể cho qua chuyện bọn nó bảo con là người ngoài, cũng có thể mặc kệ chuyện bọn nó bình thường

hay mắng con chửi con nhưng con không thích người khác mắng cha mẹ mình, càng không thích bọn nó động tay động chân với bạn con."

Trong lúc nói, Cố Gia Nam tiến về phía hai thằng kia, nhìn chăm chăm đứa đã ném cái chai vào đầu Diệp Trần, thằng đó bị nhìn đến chột dạ, mắt lảng sang nhìn chỗ khác: "Nhưng mà mày cũng ăn nói khó nghe nữa cơ, gọi gì mà..."

Còn chưa nói xong, Cố Gia Nam cầm cái bình hoa trang trí duy nhất còn sót lại trong phòng đập vào đầu thằng đó kêu "choang" một tiếng.

Mọi người đều giật mình, mặt Cố Gia Nam lạnh tanh, quay về đứng cạnh Diệp Trần, nắm tay cô, bình thản bảo: "Đi thôi, đi băng miệng vết thương."

Diệp Trần không ngờ Cố Gia Nam nói phát làm liên như vậy, mọi người đều ngớ cả ra, chờ Diệp Trần được kéo ngồi xuống giường, Cố Gia Nam lục được một hòm thuốc trong phòng, bắt đầu xử lý vết thương cho cô thì Ngôn Lương mới có phản ứng, giận dữ quát: "Hai đứa đi ra đây!"

Hai thằng, thằng nọ diu thằng kia, không dám ho thêm tiếng nào, cun cút đi theo Ngôn Lương ra ngoài. Đến tận giờ Diệp Trần mới nhận thấy sự hiện diện không lấy gì làm nổi bật của Diệp Mẫn đang ở ngay cửa.

Diệp Mẫn nhìn Diệp Trần đầy bối rối, mãi lâu sau mới nói: "Chị..."

"Mau biến đi." Diệp Trần thật sự sợ ánh hào quang nữ chính của em ấy, lỡ như nói nhiều thêm mấy câu lại khiến Cố Gia Nam yêu mất thì sao?

Thế là cô nói vội, Diệp Mẫn ngăn người rồi hừ một tiếng, quay lưng bỏ đi, đóng sập cửa kêu ình ình.

Cả người Cố Gia Nam ướt sũng nhưng vẫn ưu tiên băng cho Diệp Trần trước.

Cậu ta lấy khăn lau mặt Diệp Trần thật sạch sẽ, chùi sạch lớp trang điểm dày cộm, chỉ còn khuôn mặt trong sáng của cô rồi mới dùng cồn sát trùng vết thương. Diệp Trần đau run cả người, Cố Gia Nam ngẩng đầu nhìn cô một cái: "Sau này đừng làm trò ngu ngốc nữa."

"Thế đâu được," Diệp Trần vừa đau đến hít hà vừa nói, "cậu bị đánh mà."

Cố Gia Nam không nói gì.

Cậu ta sẽ không giải thích cho cô biết thực ra lần này toàn là do cậu ta cố ý cả.

Đầu tiên, cậu ta dùng điện thoại định vị vị trí của Ngôn Lương, tính toán thời gian Ngôn Lương về đến nhà sau đó mới cố ý khiêu khích hai thằng kia, trước khi ra tay động thủ, cậu ta đã gửi tin nhắn cầu cứu cho Ngôn Lương rồi.

Chuyện đen tối này cậu ta sẽ không nói cho cô biết, lặng lẽ thành thạo băng vết thương cho cô rồi nghe cô hỏi: "Sao bọn nó lại đánh cậu? Có phải thường xuyên bị đánh thế không? Ngôn Lương biết không?"

"Bọn nó là cháu vợ của Ngôn Lương." Cố Gia Nam nói đều đều, "Trước khi tôi đến, cha mẹ bọn nó bảo với bọn nó là Ngôn Lương không có con nên sau này tài sản của Ngôn Lương chắc chắn sẽ thuộc về bọn nó, thế nên bọn nó vẫn coi tài sản nhà họ Ngôn như tài sản nhà mình. Ngôn Lương yêu vợ nên cũng chiều bọn nó, bình thường bọn nó vẫn luôn tự do ra vào nhà họ Ngôn. Sau khi tôi đến, Ngôn Lương tuyên bố tôi là người thừa kế, bọn nó coi tôi là kẻ thù. Phòng này trước kia là của bọn nó, giờ phòng này là của tôi nhưng bọn nó vẫn cứ tùy tiện."

Hai thằng kia cố ý cô lập, bắt nạt cậu ta, thường ngày vẫn hay giật dây xúi cậu ta rời khỏi cái nhà này. Cậu ta lờ tịt đi coi như bọn nó không tồn tại nhưng thực ra vẫn ghi thù.

Cậu ta ghét người khác đụng vào đồ của mình, cực kỳ ghét.

Diệp Trần ngồi yên lắng nghe, không khỏi thấy đau lòng: "Thế cậu đã nói cho chú Ngôn Lương biết chưa?"

Cố Gia Nam không đáp. Cậu ta biết thừa, nếu nói với Ngôn Lương, Ngôn Lương nhất định sẽ răn dạy bọn kia. Thế nhưng dạy rồi sao nữa? Có khi sẽ ngày càng tệ hại hơn. Không để Ngôn Lương thấy rõ bộ mặt của hai thằng đó, không ép Ngôn Lương phải tuyệt tình một lần thì sao có thể chặt đứt triệt để quyền tự do ra vào ngôi nhà này của bọn nó kia chứ?

Trước vụ lần này, Cố Gia Nam từng thiết kế để Ngôn Lương bắt gặp cảnh bọn nó bắt nạt mình nhưng chỉ là mấy chuyện vụn vặt thôi, cậu ta biết là Ngôn Lương đã thấy nhưng kiên quyết không mách lại, nhẫn nại giữ hình tượng ngây thơ "con tự nhận thiệt thòi về mình".

Đợi đến lần bùng nổ này, cậu ta nhất định phải đuổi được hai thằng kia đi.

Diệp Trần thấy Cố Gia Nam không đáp lời, tưởng Cố Gia Nam phải chịu rất nhiều thiệt thòi, băng xong vết thương bèn nghiêm túc nói: "Gia Nam, cậu đừng lo lắng, tôi sẽ xả giận cho cậu."

Nói xong, Diệp Trần liền kéo Cố Gia Nam hùng hổ đi tìm Ngôn Lương. Ngôn Lương vừa mắng xong bọn kia rồi cho đi thì thấy Diệp Trần tới. Diệp Trần lạnh lùng nhìn Ngôn Lương: "Chú Ngôn ơi, giờ chú định làm gì với hai thiếu gia kia ạ?"

"Chú đã mắng bọn nó rồi..."

"Chỉ mắng là xong rồi ạ?" Diệp Trần cười mỉa, "Vì sao bọn nó đánh Cố Gia Nam chẳng lẽ chú không biết? Bọn nó nhất mực coi Cố Gia Nam là người ngoài, không phải là đại thiếu gia của nhà họ Ngôn, chỉ là đứa được nhận nuôi nên bọn nó mới dám bắt nạt. Hôm nay bọn nó bắt nạt cậu ấy, chú

chỉ mắng một trận thì sau này không phải người nhà họ Ngôn đều sẽ thấy Cổ Gia Nam là đứa dễ bắt nạt, ai làm gì cậu ấy cũng được sao?"

"Cha mẹ cháu không thích cháu nhưng cháu vĩnh viễn là đại tiểu thư nhà họ Diệp, chú coi thử xem có ai dám đụng đến cháu không? Chú Ngôn không thực lòng muốn nhận nuôi thì cũng không cần nuôi đâu ạ, hôm nay chú không cho chúng cháu một câu trả lời hợp lý thì cháu sẽ dẫn cậu ấy đi ngay."

Ngôn Lương cau mày: "Thế cháu muốn phải thế nào?"

"Nếu như con ruột chú bị người ta đánh thì chú sẽ làm thế nào?"

Diệp Trần hỏi ngược lại. Ngôn Lương không nói gì, ông quay sang nhìn thử Cổ Gia Nam. Trên khuôn mặt khôi ngô của thằng bé chỉ có vẻ thờ ơ, Ngôn Lương biết, thằng bé này chẳng bao giờ chịu kể khổ, ầm ứ gì cũng cất trong lòng, hôm nay ra tay đánh người, chắc là phải tức giận lắm.

Bình thường thằng bé này như thế nào thì ông không biết nhưng mà hôm nay bị đánh trong chính phòng của mình thì chắc ngày thường đã quen bị người ta bắt nạt rồi. Ông rất thực lòng muốn nhận nuôi một đứa con, những toan tính trong bụng người nhà đăng vợ cũng không phải ông không biết.

Ngẫm nghĩ rồi ông bảo: "Hai đứa yên tâm, sau này bọn nó sẽ không bao giờ được bước vào nhà họ Ngôn nữa. Chú sẽ thay dì Trương giúp việc, mướn vệ sĩ cho Gia Nam, Chu Ngọc Thừa sống thế nào thì chú cũng sẽ cho thằng bé được như thế."

Nói xong, ông nhìn Diệp Trần, chẳng hiểu sao, đối mặt với Diệp Trần, ông không hề cảm thấy con bé là một đứa trẻ, ông nói đầy nghiêm túc: "Chú sẽ coi Gia Nam như con ruột mình, mặc dù chú chưa từng nuôi con bao giờ nhưng chắc chắn chú sẽ làm được, mong hai đứa hãy thứ cho chuyện lần này."

Diệp Trần gật đầu, sau đó nở nụ cười ngọt ngào: "Cám ơn chú Ngôn ạ, cháu về nhé?"

"Về đi." Diệp Trần lật mặt nhanh như vậy khiến Ngôn Lương cũng phải hết cách.

Diệp Trần cười cười, kéo Cố Gia Nam đi xuống dưới nhà, chào tạm biệt Diệp Mẫn.

"Tôi đưa cậu về nhé." Cố Gia Nam dắt chiếc xe đạp Diệp Trần cho cậu ta ra, thùng thăng bảo.

Diệp Trần nghe lời ngồi lên yên sau, vết thương trên đầu bỗng không còn đau nữa.

Cố Gia Nam chở cô về, lúc xuống dốc, xe lao rất nhanh, gió thổi vù vù bên tai, Diệp Trần sợ thót tim. Lốp xe nghiêng phải một cục đá, chiếc xe hơi chao đi, Diệp Trần giật mình ôm cứng lấy lưng Cố Gia Nam, Cố Gia Nam giật mình, cố giữ chắc ghi đông, cuối cùng xe cũng lấy lại được thăng bằng. Cái lưng được người kia ôm, cảm nhận được hơi ấm của người ấy, tim bỗng nhiên đập bùm bùm nhảy múa.

Diệp Trần tỉnh táo lại, vội vàng rút tay về: "Xin lỗi, tôi..."

Còn chưa nói xong, Cố Gia Nam đã kéo tay cô ấn lại lên lưng mình.

Cậu ta đưa lưng về phía cô, khuôn mặt trắng trẻo hơi ửng lên, ra vẻ tự nhiên bảo: "Ôm đi, thoải mái hơn tùm ở chỗ khác đấy."

Diệp Trần ngẩn người, chột nghe hệ thống thích chí bảo: "Kí chủ ôm đi! Mạnh mẽ lên! Vừa ôm một cái, chỉ số thiện cảm lập tức tăng 5 điểm, riêng ngày hôm nay đã tăng liền 15 điểm rồi!!"

Vừa nghe thấy vậy, Diệp Trần lập tức kích động, ôm chặt lấy Cố Gia Nam, gật đầu bảo: "Đúng đúng, cậu nói rất đúng, ôm cậu thoải mái nhất."

Cố Gia Nam: "..."

Diệp Trần nói xong mới thấy câu này còn có nghĩa khác, vội vàng giải thích: "Ý tôi là, ngồi xe đạp ôm cậu thoải mái hơn tùm yên xe."

Cố Gia Nam: "..."

"Nghĩa là ôm cậu..."

"Hiểu rồi, không phải nói nữa." Cố Gia Nam hiểu ý của Diệp Trần, ho khê một tiếng, "Cậu ngồi chắc là được."

Đàn ông tốt!

Thanh niên tốt!

Diệp Trần nheo nheo mắt, cảm thấy Cố Gia Nam đúng là đẹp trai chết đi được!!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

13. Chương 13: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 13

Cố Gia Nam đưa Diệp Trần về nhà rồi quen chân qua siêu thị dưới nhà mua thức ăn về làm cơm cho cô. Diệp Trần được ăn cơm ngon, đến vết thương cũng chẳng thấy đau nữa.

Chờ Diệp Trần ăn cơm xong, Cố Gia Nam rửa sạch bát đĩa rồi mới về.

Diệp Trần hạnh phúc tràn trề nằm trên giường, no quá ợ lên một tiếng: "Ba Tám à, tôi cảm thấy cuộc đời này thật ý nghĩa!"

"Kí chủ," hệ thống tỏ vẻ hỏi, "Vết thương còn đau không?"

"Vết thương á?" Diệp Trần giờ mới nhớ ra mình đang thương tích đầy mình, thế là bắt đầu rên lên, "Ồi chao, đau quá..."

"Sao này không thấy đau?" Hệ thống thắc mắc, Diệp Trần cười khi khi: "Cố Gia Nam đẹp trai quá, tự dưng quên mất..."

Nhắc đến, Diệp Trần mới nhớ ra hỏi: "Báo cáo các chỉ số hiện tại nghe đi."

"Độ hắc hóa 10, chỉ số thiện cảm 70, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ 40."

"70? Thế nghĩa là sau này Diệp Mẫn không còn là mối đe dọa nữa phải không?!" Diệp Trần phấn chấn bảo, "Anh nghĩ Cố Gia Nam đang nghĩ gì vậy nhỉ? Trước đây tôi cũng từng giúp cậu ta nhiều lần mà, sao lần này lại gài đúng chỗ vậy nhỉ?"

"Logic của cậu ta rất đơn giản thôi," hệ thống phân tích, "trước đây cô giúp cậu ta toàn là những việc trong khả năng, cách giúp của người từ trên cao nhìn xuống, còn lần này cô giúp cậu ta là vì coi cậu ta quan trọng hơn bản thân, xả thân giúp cậu ta. Sức nặng của thứ tình cảm này tất nhiên là khác. Cô khiến cậu ta cảm thấy bản thân rất quan trọng nên chỉ số thiện cảm cũng dễ dàng tăng cao."

Ngày xưa Diệp Mẫn cũng vậy, hết lần này đến lần khác ra mặt giúp Cố Gia Nam chống đối lại chị mình, còn từng vì cậu ta mà bị Diệp Trần đánh, tuy lý do chính là do mâu thuẫn riêng của hai chị em nhưng với Cố Gia Nam thì đó là chân tình hiếm có.

Người như Cố Gia Nam rất khó chiếm được chân tình của cậu ta nhưng chiếm được rồi thì sẽ hoàn toàn trao cho bạn.

Bởi vì trái tim cậu ta quá nhỏ, người trong lòng quá ít.

Có điều những phân tích quá chi tiết, tường tận như vậy, hệ thống sẽ không nói cho Diệp Trần biết, nó thích nhìn kí chủ ngớ ngẩn nhà mình vừa vui vẻ nhắn tin cho Cố Gia Nam vừa hỏi nó: "Nhiệm vụ chính của tôi là cùng trưởng thành với Cố Gia Nam, ngăn cản Diệp Mẫn và Chu Ngọc Thừa yêu nhau đúng không? Tại sao tôi lại phải ngăn cản họ yêu nhau vậy?"

"Logic của hệ thống là thế này, nguyên nhân dẫn đến thế giới bị hủy diệt rất đa dạng, căn cứ theo phân tích của hệ thống, nguyên nhân chính là nhân vật phản diện yêu nữ chính, một nguyên nhân khác là do nữ chính không yêu nam chính mà yêu Chu Ngọc Thừa, khiến thế giới mất ổn định. Nói cách khác, nguyên nhân gây mất ổn định này nếu không loại trừ thì rất có khả năng cho dù Cố Gia Nam không hủy diệt thế giới thì vẫn sẽ có kẻ khác làm thay."

"Excuse me?" Diệp Trần ngơ ngác ngẩng đầu lên, "Bởi vì nam nữ chính không yêu nhau mà thế giới sẽ mất ổn định á, cái thế giới này thiếu ổn định đến thế cơ hả?"

Hệ thống: "..."

Kí chủ của nó đúng là đồ thần kinh, suy nghĩ lúc nào cũng mới mẻ kỳ lạ như vậy.

Mặc dù Diệp Trần là đồ thần kinh nhưng trên phương diện hoàn thành nhiệm vụ thì cô ấy làm rất tốt. Ngày nào cô nàng cũng chăm chỉ đi gặp Cố Gia Nam, nhắn tin với cậu ta, giữ liên lạc với Chu Ngọc Thừa nhờ chơi game, theo dõi quan hệ giữa cậu ta và Diệp Mẫn.

Chu Ngọc Thừa là một người cực kỳ nhạy cảm, bất kể Diệp Trần nói loanh quanh vòng vo thế nào, cậu ta đều có thể nhanh chóng hiểu ra Diệp Trần đang dò la Diệp Mẫn nhưng cậu ta cứ vờ như không biết, thực ra là đã sớm quen với chuyện này rồi.

Dù sao, Diệp Trần cũng đã từng "thăm mẩn" cậu ta bao nhiêu năm.

Chẳng qua trước kia Diệp Trần thăm mẩn cậu ta, cậu ta cảm thấy phiền. Hiện tại Diệp Trần thăm mẩn cậu ta, bỗng cậu ta lại thấy đâu đó chút cảm giác không tệ.

Tuy vậy, cậu ta chưa bao giờ nói trắng ra, chỉ là lúc Diệp Trần rủ rê mình chơi game thì sẽ chủ động, nhiệt tình hơn.

Còn Cố Gia Nam thì lại thay đổi hẳn tính cách khó ưa trước đây, ngày ngày đúng giờ đến đưa vở cho Diệp Trần, chủ động phụ đạo cho Diệp Trần, nấu cơm cho Diệp Trần. Thỉnh thoảng lúc ngồi nghỉ, Cố Gia Nam lại thấy Diệp Trần ngồi chơi game.

Bắt gặp mấy lần liền, Cố Gia Nam bèn để ý thấy Diệp Trần luôn chơi chung với cùng một người nên hỏi: "Là người quen à?"

Diệp Trần đáp vô tư: "À, là Chu Ngọc Thừa."

"Ồ."

Cố Gia Nam không nói gì, cậu ta ngồi yên một bên xem cô chơi, không tỏ thái độ gì, có điều mặt mũi thì hơi sầm sì một chút mà Diệp Trần chẳng nhận ra.

Sau đó hệ thống bỗng nhắc nhở: "Độ hắc hóa tăng 5, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ tăng 2%."

Tay Diệp Trần bất giác run lên, chết mất thôi.

Chuyện gì xảy ra vậy?!! Thực ra là đã xảy ra chuyện gì rồi?!!

"Hừmmm," sau khi trầm ngâm một lát, hệ thống bỗng nhiên vui vẻ hát, "không nói cho cô biết, không nói cho cô biếtttt."

Diệp Trần: "..."

Đây là trả thù, nhất định là thế!

Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày thông thả tăng thêm 0.01, chẳng mấy chốc là quay lại đi học. Hôm ấy, Cố Gia Nam đi xe đạp đến sớm đón Diệp Trần. Diệp Trần nhìn cậu thanh niên mặc đồng phục đứng dưới nắng, thấy thích vô cùng. Cô ngồi lên xe, ôm lưng Cố Gia Nam, ánh mặt trời xuyên qua nhánh cây kẽ lá in những chấm sáng lốm đốm lên người Cố Gia Nam.

Diệp Trần ngồi đằng sau Cố Gia Nam nói chuyện riu ra riu rít, Cố Gia Nam nhếch miệng cười, cúi đầu ừ ừ.

Lúc tới cổng trường, vừa khéo gặp Chu Ngọc Thừa cũng mới xuống xe. Chu Ngọc Thừa trông thấy hai người cùng đi xe đạp đến trường, mắt tia đến mái tóc màu tím và lớp trang điểm dày cộm của Diệp Trần, đầu tiên là ngẩn ra sau đó bước thẳng tới chỗ cô, nói với vẻ không vừa lòng: "Không phải đã hứa với tôi là sẽ đổi kiểu tóc rồi à? Sao vẫn thế này?"

"À..." Diệp Trần gãi mũi, giờ mới nhớ ra chuyện đã hứa với Chu Ngọc Thừa, đồng thời cũng ngạc nhiên nhận ra thẩm mỹ của mình đã giống với "Diệp Trần" thật, tự dừng lại thấy ngoại hình hổ báo như hiện giờ cũng rất hay ho.

Tiếng chuông trong lòng Diệp Trần rung lên mạnh mẽ, không, cô không thể trở thành một đứa thẩm mỹ lạc loài được.

Chu Ngọc Thừa có vẻ như đã đoán ra suy nghĩ của Diệp Trần, nói thẳng luôn: "Tan học đi cùng luôn đi, tôi quen một thợ cắt tóc tay nghề khá lắm, tôi dẫn cậu đi."

"Được, được." Diệp Trần gật đầu liên tăng.

Chu Ngọc Thừa phẩy tay bỏ đi trước, Cố Gia Nam và Diệp Trần đi cất xe đạp, cậu ta thờ ơ hỏi: "Cậu muốn đổi kiểu tóc à?"

"Ừ." Diệp Trần gật gật đầu, đưa tay lên sờ tóc mình, "Bữa trước tôi đã hứa với Chu Ngọc Thừa là sẽ đổi, kiểu này xấu quá."

Cố Gia Nam mím môi, cậu ta tưởng tượng đến cảnh vẻ đẹp mà chỉ mình cậu ta thấy sắp được triển lãm trước mặt người khác, lại còn là vì một câu nói của Chu Ngọc Thừa, bỗng dừng trong lòng vừa tức giận vừa tủi thân, không biết nên gọi tên thứ cảm xúc này là gì, bản năng mách bảo cậu ta rằng như vậy không ổn, vậy là để ngăn cản sự tức giận sắp bùng nổ của mình, cậu ta nói: "Tôi cảm thấy cậu như hiện giờ là tốt rồi mà, trông rất đẹp."

Nghe bảo vậy, Diệp Trần khiếp sợ ngẩng phắt đầu lên nhìn.

"Cậu bị mù từ lúc nào vậy?"

Cố Gia Nam: "..."

Diệp Trần không tránh khỏi nghĩ nhiều, chẳng có nhẽ mình đã làm vạ vạo thẩm mỹ của Cố Gia Nam rồi chẳng?

Không được, cô tuyệt đối không thể dễ dàng chấp nhận chuyện một chàng trai tuần tú, khôi ngô như vậy lại có thẩm mỹ lạc loài.

Thế là, buổi chiều, cô nàng kiên quyết chào tạm biệt Cố Gia Nam, lên xe Chu Ngọc Thừa đi với cậu ta tới tiệm làm tóc.

Thẩm mỹ của Chu Ngọc Thừa được các bà, các chị, các em xung quanh mình hun đúc nên rất cao cấp.

Lúc Diệp Trần vào tiệm ngồi, Chu Ngọc Thừa liền nghiêm túc trình bày kiểu tóc mình muốn cho thợ nghe, mất bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng Diệp Trần cũng uốn xong. Trong khoảng thời gian đó, Cố Gia Nam liên tục gửi tin nhắn cho cô.

Diệp Trần chưa bao giờ thấy Cố Gia Nam chủ động như vậy nên vội vàng nhắn lại, trả lời rất tích cực. Chu Ngọc Thừa liếc thấy, thông thả nói: "Làm tóc xong tôi mời cậu ăn cơm rồi tiện thể đi mua quần áo luôn. Đã mới thì phải mới cả cây luôn."

"Hả?" Diệp Trần ngớ ra, hỏi lại theo bản năng, "Sao cậu quan tâm diện mạo của tôi quá vậy?"

Sau đó, không đợi Chu Ngọc Thừa trả lời, Diệp Trần bỗng nhiên nghĩ ra, thực ra chó háo sắc đều như thế cả, giống như cô với Cố Gia Nam ấy, cô không thể nào chịu được việc Cố Gia Nam phá hoại nhan sắc của cậu ta.

Nếu Cố Gia Nam mà cũng bắt chước theo thẩm mỹ của "Diệp Trần", người thì đẹp mà lại ăn mặc kiểu HKT, chắc cô sẽ điên lên mất.

Thế là cô nói một câu thật cao thâm: "Không sao, không cần giải thích, tôi hiểu mà. Đồng đạo với nhau, tôi hoàn toàn thấu hiểu."

Chu Ngọc Thừa nhú mày, cô ấy thấu hiểu gì vậy?

Sau hơn bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng Diệp Trần cũng làm tóc xong, tiếp đó, Chu Ngọc Thừa yêu cầu trang điểm lại. Lúc Diệp Trần từ phòng trang điểm bước ra, Chu Ngọc Thừa quay lại nhìn đến sững sờ.

Cậu ta vẫn luôn biết Diệp Trần đẹp nhưng không ngờ hóa ra lại đẹp đến vậy. Da trắng sứ, người quyến rũ, thần thái trong sáng. Thấy Chu Ngọc Thừa cứ đứng nhìn ngơ ngác, Diệp Trần ngượng ngùng hươ tay trước mặt cậu ta: "Chu Ngọc Thừa?"

Chu Ngọc Thừa tỉnh táo lại, trong chớp mắt, bỗng nhiên cậu ta cảm thấy tim đập loạn lên.

Cậu ta xấu hổ ngoảnh mặt đi rồi mới nói: "Đi ăn cơm đi."

Vì cả ăn cơm và mua quần áo nên hai người đi mãi đến tối mới về. Diệp Trần được Chu Ngọc Thừa hộ tống túi lớn túi nhỏ về đến nhà, vừa mở cửa liền trông thấy Cố Gia Nam đang ngồi trong phòng khách.

Cậu ta đang làm bài tập, thấy Diệp Trần về thì lạnh lùng nhìn sang để rồi ngây ngẩn cả người.

Tóc Diệp Trần gọn sóng màu đỏ rượu, lớp trang điểm trong suốt và những nét đẹp bẩm sinh mang đến một cảm giác... quyến rũ khác hẳn ngày thường.

Cố Gia Nam im lặng nhìn Diệp Trần hồi lâu, sau đó Diệp Trần nhoẻn miệng cười: "Thế nào, hoàn hảo đúng không?"

Dáng vẻ ngốc nghếch này nhanh chóng thức tỉnh Cố Gia Nam, cậu ta sa sầm mặt rồi nói thật chậm: "Tôi gọi cho cậu mười lăm cuộc."

Diệp Trần ngơ ngác, vội vàng lấy điện thoại ra kiểm tra, quả thực có mười lăm cuộc gọi nhớ và hay mười bảy tin nhắn chưa đọc.

Diệp Trần choáng. Cố Gia Nam lạnh lùng bảo: "Cậu đi chơi với cậu ta vui thật đấy."

Diệp Trần nhìn cái điện thoại để chế độ im lặng của mình, mắt tròn tròn, ai làm đây? Chu Ngọc Thừa? Hay là mình lỡ tay?

Cô vội vàng muốn giải thích: "Không phải, tôi lỡ tay để im lặng..."

"Không sao," Cố Gia Nam cất sách vở đi, thản nhiên bảo, "Cậu không làm sao là được rồi, không cần phải giải thích với tôi, chơi vui vẻ."

Nói xong, cậu ta liền đeo cặp ra về, lúc đóng cửa còn sập thật mạnh.

Cậu ta chưa bao giờ đóng cửa như vậy cả, cứ như thế muốn đập nát cái cửa ấy không bằng. Ra khỏi nhà, Cố Gia Nam siết chặt quyền, nghĩ một lúc lại không nhịn được, đá lối vào hành lang thoát hiểm một cú thật mạnh, kêu "thùng" một tiếng rõ to.

Một người, một hệ thống ở trong phòng run lấy bầy, Diệp Trần run run hỏi: "Cậu ta... cậu ta làm gì thế?"

"Tôi đoán..." Hệ thống trầm tư, "Chắc là đe dọa cô."

Diệp Trần: "..."

"Báo cho cô một tin tốt lành," hệ thống bỗng nhiên nhớ ra, "hôm nay chỉ số thiện cảm tăng 5, độ hắc hóa tăng 10, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ tăng 5 nhé!"

Diệp Trần cảm giác như thể mình vừa khám phá ra phương pháp mới để tăng độ thiện cảm vậy.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Diệp Trần: "Tôi cảm thấy mình đã tìm ra phương pháp tăng độ thiện cảm mới rồi!! Có phải tôi đi chơi với Chu Ngọc Thừa thì sẽ tăng nhanh đúng không?!"

Mặc Thư Bạch: "Đừng chơi ngu... Nghe tôi đi, thực sự chớ có chơi ngu..."

Diệp Trần: "Cô xem đi, thiện cảm tăng nhanh thật đó!"

Mặc Thư Bạch: "Cô đúng là muốn chết thật rồi..."

Chú thích:

*Bài hệ thống hát "không nói cho cô biết, không nói cho cô biết ~" là ca khúc thiếu nhi này, câu đó khoảng phút 1:01 nhé.

<https://www.youtube.com/watch?v=KzUdT0XYwQI#action=share>

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

14. Chương 14: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 14

Hệ thống nhận ra ý tưởng của Diệp Trần, lập tức nổi khùng, tô đỏ độ hắc hóa "10" lên rồi kích động bảo: "Kí chủ, đừng có đi tìm cái chết, ngàn lần đừng đi tìm cái chết!"

"Ôi..." Diệp Trần thở dài, "Tôi nghĩ lại rồi, vẫn chưa muốn chết."

Nói xong, cô đi rửa mặt: "Làm bài tập trước rồi ngủ cái đã."

Rửa mặt xong, Diệp Trần nhận được tin nhắn của Chu Ngọc Thừa: "Ngồi cùng bàn với tôi nhé?"

Giờ Diệp Trần mới nhớ ra chuyện thầy giáo từng nhắc trước khi thi cuối kỳ. Chỗ ngồi ban đầu xếp theo thành tích đầu vào, sau khi thi cuối kỳ, sang kỳ mới, theo thứ tự điểm từ cao xuống thấp lần lượt được chọn vị trí và bạn ngồi cùng bàn, người xếp nhất chọn chỗ và bạn cùng bàn xong mới đến lượt người xếp nhì, cứ tiếp tục như vậy.

Dựa theo cách xếp chỗ này, suy ra nếu bạn muốn ngồi chỗ mình muốn, vậy có hai cách, cách một là trở thành học sinh giỏi, cách hai là bám càng học sinh giỏi.

Tuy nhiên, xuất phát từ tình cảm bạn bè, mọi người đều lén thương lượng trước xem ai muốn ngồi với mình rồi tiến hành chọn chỗ, không chơi trò "ép bạn ngồi cùng mình". Loại chuyện như vậy chỉ có thể xảy ra với tình yêu tay ba mà thôi. Có điều với học sinh trường I thì chẳng có mấy đứa

yêu đương cả, tình yêu tay ba lại càng hiểm. Loại học sinh đi cửa sau vào trường, không chú tâm học hành như Diệp Trần chỉ là thiểu số rất nhỏ.

Diệp Trần đọc tin nhắn của Chu Ngọc Thừa, không cần nghĩ nhiều đã đáp lại ngay: "Được thôi, nhưng tôi muốn ngồi bàn cuối cạnh cửa sổ."

Cô thích ngồi cuối, có cảm giác an toàn lại gần cửa sổ, tiện nhìn xuống sân thể dục.

Chu Ngọc Thừa nhanh chóng trả lời: "Được."

Cố Gia Nam đang ngồi đọc sách trên sofa cùng Ngôn Lương, đây là cách bồi dưỡng tình cảm đặc biệt của hai cha con họ. Ngôn Lương thấy Cố Gia Nam cứ liên tục nhìn điện thoại bèn hỏi: "Muốn gửi tin nhắn cho bạn gái à? Cãi nhau hả?"

"Con không có bạn gái." Cố Gia Nam đặt điện thoại xuống, đáp tình bơ.

Ngôn Lương cười: "Còn đang theo đuổi hả?"

Cố Gia Nam không trả lời, không công nhận cũng không phủ nhận. Ngôn Lương quan tâm hỏi: "Con đang do dự gì à? Nói nghe thử chút xem nào."

"Con muốn cậu ấy ngồi cùng bàn với mình." Cố Gia Nam thông thả đáp, thực ra cậu ta cũng chẳng biết nên hỏi ai chuyện này, Ngôn Lương đã chủ động hỏi thì cậu ta bèn kể luôn, "Bạn ngồi cùng bàn được tự chọn nhưng con nghĩ... không cần phải nói trước, đến lúc đó chọn luôn cũng được mà phải không?"

Dù gì thì trong lớp quan hệ giữa hai người họ là tốt nhất.

Diệp Trần bị cô lập ở trong lớp, ngoài cậu ta, còn ai chịu ngồi cùng bàn với chứ.

Thế nhưng không hiểu sao, cậu ta cứ thấy hơi bất an, thấp thỏm, nghĩ đến trò chơi Diệp Trần chơi suốt cả kỳ nghỉ, nghĩ đến Chu Ngọc Thừa cùng đi dạo phố sắm đồ với Diệp Trần, trong lòng cậu ta thấy rất sốt ruột.

Cậu ta không biết hai người đó thân với nhau cỡ nào vì thế cũng ngại gửi tin nhắn. Dựa vào quan hệ giữa cậu ta và Diệp Trần, có lẽ cũng chẳng cần phải nói trước làm gì, nhưng mà nếu lỡ...

Cố Gia Nam mím môi, nhìn điện thoại, cực kỳ phân vân.

Ngôn Lương cười, nhắc nhở con: "Quan hệ giữa con bé với Chu Ngọc Thừa tốt lắm đấy nhé, mấy đứa học cùng một lớp phải không?"

Cố Gia Nam lập tức thông suốt, cầm điện thoại lên, nghiêm túc gửi một tin nhắn: "Mai chúng ta ngồi cùng bàn nhé."

Diệp Trần đứng hình khi nhận được tin nhắn: "Hệ thống, làm sao đây?"

"Kí chủ, khoảnh khắc thử thách chỉ số thông minh của cô đến rồi!" Hệ thống kích động nói, "Nào, mau nhắn lại đi!"

Diệp Trần gật đầu, nhanh chóng nhắn lại: "Tôi nhận lời ngồi với Chu Ngọc Thừa rồi, mai cậu chọn bàn thứ hai từ dưới lên của tổ bốn nhé, tôi ngồi phía trong bàn cuối."

Sau khi gửi tin nhắn đi một lát, trong đầu Diệp Trần kêu "ting" một tiếng.

"Độ hắc hóa tăng 2, chúc mừng."

Diệp Trần cầm điện thoại đổ vật xuống giường, suýt thì bật khóc.

Hệ thống hiền hậu bảo: "Không sao, với chỉ số thông minh của cô, tôi vốn chẳng ôm ấp chờ mong gì."

Hệ thống rác rưởi, hại đời tôi rồi!

Ở bên kia, Cố Gia Nam mặt lạnh như đồng đen, cắt điện thoại đi về phòng mình.

"Ngủ à?" Ngôn Lương đoán chắc thằng bé đã thất bại rồi, bèn đóng vai người cha tốt. Cố Gia Nam không ngoảnh đầu lại, nói đầy chán chường: "Ngủ ạ."

Hôm sau đi học, thầy chủ nhiệm quả nhiên mời mọi người ra khỏi lớp để xếp lại chỗ ngồi, bắt đầu từ người đứng đầu, gọi đến tên ai, người đó vào chỗ.

Mọi người rì rầm nói chuyện, chủ đề không phải chuyện xếp chỗ mà là Diệp Trần đang đứng cạnh hệt ở trong góc.

"Ai đây?"

"Khá nhĩ..."

"Lớp mình à?"

Mọi người rì rầm bàn tán, Diệp Mẫn tò mò quay sang nhìn thử, Diệp Trần mặc đồng phục, để tóc màu đỏ rượu đứng ở đó.

Có phải Diệp Trần không thì chắc chắn cô vẫn phân biệt được, chỉ có điều là thật không ngờ mới qua mấy ngày mà chị ta đã đổi hẳn kiểu tóc rồi.

Diệp Trần thấy Diệp Mẫn lại chỗ mình đứng rồi hỏi nhỏ: "Chị nghĩ gì mà đổi kiểu tóc với không trang điểm nữa thế?"

"Ghét cô ta!" Hệ thống âm thầm cổ vũ, "Mau mau khiến cô ta biết khó mà lui đi, đừng có tằm tia Chu Ngọc Thừa nữa!"

Diệp Trần cũng nghĩ như vậy, vừa cắn hạt dưa vừa đáp: "À, là vì Ngọc Thừa thích, cậu ấy dẫn tôi đi đổi chứ tôi vẫn chưa muốn đổi đâu."

Cố Gia Nam mới tới nghe được, người cứng đờ.

Cậu ta chẳng hiểu mình bị làm sao nữa, lòng rất rầu rĩ, thấy kiểu tóc đó thật gai mắt, thấy cô ấy đẹp thật quá lóa mắt.

Cậu ta không thích mọi người đều dán mắt nhìn cô ấy, không muốn cho ai biết cô ấy đẹp như thế nào, thậm chí còn ích kỷ muốn giống như ngày trước, chẳng ai thích cô ấy, ai cũng xa lánh, không thèm chú ý, chỉ có mình cậu ta biết cô ấy đẹp thế nào, tốt ra sao, cứ như vậy chẳng lẽ không hay sao?

Thế nhưng những lời này cậu ta đều không thể nói ra miệng.

Chủ nhiệm lớp gọi: "Chu Ngọc Thừa."

"Có ạ." Chu Ngọc Thừa bước lên trước, ngoảnh đầu nhìn Diệp Trần đứng trong góc, mọi người đều rào rào quay sang nhìn theo, Chu Ngọc Thừa gọi tên cô ấy.

"Diệp Trần, chúng ta vào thôi."

Cố Gia Nam siết chặt nắm đấm, người lạnh như một tảng băng. Diệp Trần phủi tay, vứt vỏ hạt dưa vào thùng rác rồi đi vào.

Mọi người có mặt đều nhìn cô, thật là đẹp đến lóa mắt, Chu Ngọc Thừa đứng yên chờ trước cửa lớp, hai người cùng vào trong, ngực Cố Gia Nam đau nhói.

Thế nhưng cậu ta gắng kiềm chế bản thân, chờ thầy giáo gọi tên mình, cậu ta bèn nói: "Diệp Mẫn."

Diệp Mẫn ngớ người.

Họ có hẹn trước đâu???

Thế nhưng Cố Gia Nam quay sang nhìn, Diệp Mẫn không thốt nổi tiếng nào. Chàng trai trước mắt quá khôi ngô, cho dù lạnh lùng nhưng vẫn chẳng đủ để ngăn người ta ham muốn tới gần đối phương hơn.

Khoảnh khắc Cố Gia Nam gọi tên Diệp Mẫn, Diệp Trần giật mình quay đầu nhìn. Cố Gia Nam thấy cô nhìn mình, trong lòng cuối cùng cũng thấy dễ chịu hơn.

Cậu ta thích chỉ có mình trong mắt đối phương.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

15. Chương 15: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi Diệp Trần và Chu Ngọc Thừa ngồi vào bàn cuối, Cố Gia Nam cũng dẫn Diệp Mẫn tới, quyết đoán chọn ngay bàn trên, Cố Gia Nam ngồi thẳng một dọc với Diệp Mẫn. Vì Diệp Mẫn xếp thứ ba nên thành ra cả ba người đứng đầu lớp đều chui vào ngồi một góc, vây quanh Diệp Trần, khiến đũa học dốt như Diệp Trần phải run rẩy.

Thầy giáo cũng choáng, phải xác nhận lại thêm lần nữa với cả ba: "Chu Ngọc Thừa, Cố Gia Nam, Diệp Mẫn, các em chắc chắn muốn ngồi chỗ đó chứ?"

Quyền lợi của học sinh giỏi là được chọn chỗ ngồi khiến mình thoải mái nhất, chọn bạn cùng bàn mình hợp ý nhất, tạo hết mọi điều kiện cho họ học cho giỏi.

Cả ba đều gật đầu, cực kỳ chắc chắn.

Diệp Trần ngạc nhiên nhìn Diệp Mẫn, Cố Gia Nam và Chu Ngọc Thừa thì còn hiểu được, tại sao Diệp Mẫn... lại đồng ý ngồi ở đây?

"Bởi vì," hệ thống cất lời, "chỉ số thiện cảm hiện tại Diệp Mẫn dành cho Chu Ngọc Thừa là 70."

Bố khi.

Diệp Trần choáng, chuyện này xảy ra từ lúc nào vậy!

Hệ thống cảm nhận được sự hoảng sợ của Diệp Trần, điềm nhiên bảo: "Trong thế giới này, Cố Gia Nam chỉ đóng vai nam phụ số ba, chúng ta chỉ quanh quẩn quanh cậu ta nên tất nhiên không nhìn được toàn cảnh. Hiện tại Diệp Mẫn yêu đương nhưng lại hay cãi nhau, phải nhờ đến sự giúp đỡ của Chu Ngọc Thừa rất nhiều lần. Có điều chuyện Diệp Mẫn và Chu Vũ không liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ cần đảm bảo Diệp Mẫn không thích Chu Ngọc Thừa, Cố Gia Nam không thích Diệp Mẫn là xong."

"Tôi... Tôi có một cậu hỏi." Diệp Trần rụt rè hỏi, "Dựa theo câu chuyện gốc thì Chu Ngọc Thừa có thích Diệp Mẫn không vậy?"

"Thích." Hệ thống đáp thản nhiên, "Có điều không nhiều như Cố Gia Nam hay Chu Vũ. Chu Ngọc Thừa là một người rất thực dụng, quyền thế mới là quan trọng nhất. Có điều cũng chính tại cậu ta vẫn đáp lại nữ chính nên nữ chính mới chìm sâu vào vũng bùn, khiến nam chính phát điên."

Nghe hệ thống trình bày rõ ràng xong, Diệp Trần gật gù, thật quý sát đất cái truyện này luôn.

Giữa thời đại truyện ngọt thịnh hành, lần đầu tiên cô xuyên lại trúng ngay một truyện ngược, quả thực là hiếm có khó tìm.

Ít phút sau, tất cả mọi người đều đã ổn định chỗ ngồi, thầy giáo bắt đầu vào bài giảng. Cấp ba chính là những năm tháng gắn liền với câu nói "đang sống gì tham ngủ cho nhiều, chết rồi tha hồ ngủ thoải mái". Các thầy cô luôn muốn tranh thủ từng giây, ước gì bạn đến đi vệ sinh cũng không cần, cầm cái ống thông tiểu vào người, học liền tù tì đến tận hôm thi đại học.

Diệp Trần là một đứa học dốt nhưng lại nuôi giấc mộng trở thành học sinh giỏi. Vậy nên ngay khi thầy giáo bắt đầu dạy, cô bèn nghiêm túc nghe giảng. Ba người còn lại đều đã tự cày trước chương trình học nên trong lúc thầy ở trên giảng bài thì họ ở dưới cắm cúi luyện đề.

Nhờ việc học, không khí giữa hai bàn trở nên thân thiện hơn.

Diệp Trần chăm chỉ học bài, đợi đến cuối giờ, gặp câu hỏi khó, theo thói quen, cô chọc lưng Cố Gia Nam ngồi bàn trên.

Cố Gia Nam quay đầu, nhìn đề bài Diệp Trần đưa, xem lướt qua rồi kéo giấy nháp của cô, bắt đầu hướng dẫn giải. Chu Ngọc Thừa nhìn hai người ăn ý với nhau rồi liếc qua đề bài.

Chờ Cố Gia Nam giải xong quay lên, Chu Ngọc Thừa chống cằm cười tủm tỉm, bảo với Diệp Trần: "Sau này cậu cứ hỏi tôi đây này, học sinh giỏi nhất lớp đang ở ngay đây."

Lưng Cố Gia Nam cứng đờ, cậu ta không hề quay đầu lại, xiết chặt cây bút trong tay. Đúng lúc thầy giáo đang mắng học sinh ngồi dưới nói chuyện, tức giận nhắc lại câu khẩu hiệu treo cuối lớp.

"Không nỗ lực, bức tường này tương lai sẽ do anh chị xây đấy!"

Cố Gia Nam: "..."

Trong chớp mắt, không hiểu sao Diệp Trần lại có trực giác Cố Gia Nam bỗng có khí thế "Tôi có thể làm thêm ba cân bài tập nữa."

Khí thế hùng hực như vậy khiến Diệp Trần bất giác phải rụt đầu rụt cổ, gượng gạo bảo với Chu Ngọc Thừa: "Không... Không cần... Tôi rất thích cách Gia Nam giảng bài."

Chu Ngọc Thừa cười cười, tự nhiên thấy không được thoải mái.

Chắc là vì Diệp Trần từ chối ý tốt của mình chẳng?

Chu Ngọc Thừa ngẫm nghĩ rồi lại dán mắt vào tờ đề.

Đến giờ tan học, Diệp Trần bắt đầu cất sách vở, Cố Gia Nam đeo cặp chờ sẵn.

Học kỳ trước, hai người ở chung một nhà, Cố Gia Nam đã quen cùng về với cô. Đăng nào thì Ngôn Lương cũng phải tối muộn mới về, cậu ta có thể nấu cơm cho Diệp Trần. Diệp Trần thực sự rất kén ăn, đồ không thích là không chịu động đũa. Có lần Cố Gia Nam trông thấy cô ăn đồ dì giúp việc nấu, hầu như chẳng ăn được miếng nào.

Cố Gia Nam thích nhìn Diệp Trần ăn cơm, những khi ấy, trông cô rất hạnh phúc. Thấy cô ăn ít, cậu ta cảm thấy không thoải mái nên từ bữa đó, hầu như ngày nào Cố Gia Nam cũng qua nấu cơm cho Diệp Trần.

Chu Ngọc Thừa thấy Cố Gia Nam chờ Diệp Trần, bèn cười: "Hai người về cùng nhau à?"

"Ừ." Cố Gia Nam trông như một con thú đang bảo vệ miếng mồi của mình, lạnh nhạt nhìn Chu Ngọc Thừa, "Thói quen."

Chu Ngọc Thừa liền im, không nói thêm gì nữa, cắm cúi làm đề.

Chờ Diệp Trần cất đồ xong, hai người cùng đi lấy xe. Đến nhà để xe, Diệp Trần bất ngờ phát hiện, xe đạp của cô, xì lốp...

Diệp Trần không còn cách nào khác, đành phải quay lại thói quen cũ, ngồi sau xe Cố Gia Nam, ôm lưng cậu ta. Bàn tay ấm áp của cô dán lên lớp áo, truyền hơi ấm sang đối phương, Cố Gia Nam hơi căng thẳng nhưng cố giấu không lộ ra.

Cậu ta đạp xe đi được một quãng bèn thong thả gọi: "Diệp Trần."

"Gì?"

"Học kỳ sau, tôi nhất định sẽ đứng nhất."

"Tuyệt!" Diệp Trần cảm thấy người trẻ tuổi nên coi trọng việc học nên cổ vũ thêm, "Cậu có thể mà!"

"Ừ."

Kể từ bữa đó, Cố Gia Nam càng nỗ lực học tập hơn trước. Nhịp sống của hai người mỗi ngày đều là Cố Gia Nam đón Diệp Trần đi học, Cố Gia Nam đưa Diệp Trần về nhà, Cố Gia Nam nấu cơm cho Diệp Trần, Cố Gia Nam và Diệp Trần cùng ngồi học bài.

Ngày nào xe đạp của Diệp Trần cũng bị ai đó đâm thủng lốp nên cô chẳng thèm đi xe nữa, cô cảm thấy nhất định là có đứa nào đó đang lén lút trả thù sau lưng cô!

Về vụ này, hệ thống bảo: "Ừ, nhất định là vậy đấy."

Ngày nào Diệp Trần làm bài xong cũng tốt đi chơi game, cực kỳ ăn rờ với Chu Ngọc Thừa. Có điều hai đứa đều chơi ngu nên việc thăng cấp rất vất vả, những đứa chơi chung team hết sức khổ sở. Cố Gia Nam im lặng nghe Diệp Trần và Chu Ngọc Thừa bật mic nói chuyện với nhau trong game, một lúc sau, bỗng nhiên bảo với Diệp Trần: "Chơi ba đi."

Chu Ngọc Thừa nghe tiếng, bật cười ha ha: "Cố Gia Nam, ông đừng có mà hại bọn tôi."

"Khỏi lo đi." Cố Gia Nam hờ hững bảo, "Không hại đâu."

Thế là họ chơi ba. Chu Ngọc Thừa quen chơi tank, Diệp Trần quen chơi pháp sư, Cố Gia Nam mới vào chọn làm sát thủ Lý Bạch, tên là "Bảo vệ Điều Thuyền của ta."

Diệp Trần là anh hùng Diệp Trần hay chọn nhất.

Trông thấy cái tên này, Chu Ngọc Thừa sững sốt, chửi: "Đậu má."

Mới vào đã chơi Lý Bạch, nghèo chắc rồi.

Cố Gia Nam không thèm nói lại, đợi đến khi vào trận, Lý Bạch của Cố Gia Nam quả là xuất quỷ nhập thần, đánh tới đâu giết tới đó, từ khu vực hoang dã đến chiến trường, hết sức thần sầu.

Mình cậu ta trộm tháp, đánh rồng, giết đối thủ, kiếm quang trong game bay vèo vèo, ngẫu hết sức, Diệp Trần thộn ra nhìn.

Lúc chữ "Thắng lợi" hiện lên, Diệp Trần ngẩn ngờ ngẩng đầu lên nhìn Cố Gia Nam thản nhiên bấm nhận vật phẩm, mắt bắn ra vẻ hâm mộ cuồng nhiệt, đằng sau như thể mọc thêm đuôi vẩy lia lịa.

Cố Gia Nam cau mày ngẩng đầu lên nhìn lại: "Gì đấy?"

"Đại thần!" Diệp Trần bổ nhào qua, hai tay túm tay Cố Gia Nam, chân thành nịnh bợ, "Dẫn tôi đi thăng cấp đi! Từ nay cậu chính là nam thần của tôi."

"Một ngày một ván, những lúc khác không được đánh." Cố Gia Nam hờ hững bảo, "Còn muốn lên đại học chứ?"

"Lên chứ!" Tất nhiên Diệp Trần không đời nào để chuyện chơi game ảnh hưởng đến việc học của Cố Gia Nam. Cố Gia Nam gật đầu, không nói thêm nữa.

Hôm sau lại thêm một vết đau tim nữa, Cố Gia Nam thấy Diệp Trần đã đổi tên thành... Tức phụ của Lý Bạch là ta.

Cố Gia Nam giật mình, Chu Ngọc Thừa điên máu.

"Diệp Trần, cậu đặt cái tên quý gì thế!!"

"Bạn Chu ạ," Diệp Trần nghiêm túc bảo, "nếu được một anh hùng đẹp trai lại còn là tuyệt thế cao thủ giúp tôi chỉ việc ngồi chơi xơi nước cũng thắng thì tôi phải sửa chứ."

Nói xong, Diệp Trần tỏ ra hết sức kiên định: "Vì sự nghiệp bá mành nam thần, thà hy sinh hết cả!"

"Tôi cũng từng để cậu ngồi chơi cũng thắng còn gì!" Chu Ngọc Thừa bất mãn.

Diệp Trần cười ha ha: "Dùng Lã Bố hả? Xấu lắm."

Chu Ngọc Thừa giận: "Điêu Thuyền, cậu là đồ bạc tình!"

Diệp Trần: "Trình Giáo Kim của cậu còn xấu nữa, không muốn nói chuyện."

Chu Ngọc Thừa: "..."

Lúc này, điện thoại có âm báo: "frist blood!"

Diệp Trần sùng bái ngẩng đầu, Cố Gia Nam hờ hững bảo: "Mọi người làm ồn tiếp đi, trận này không cần các cậu đâu."

"Ngầu thật!!"

Diệp Trần hò reo trong bụng, hệ thống thờ ơ đứng xem.

Hướng phát triển của câu chuyện này thật không thể xoay chuyển nổi.

Ngày ngày chơi game, học bài, chỉ số thiện cảm của Cố Gia Nam ngày một tăng, chẳng bao lâu sau, Diệp Trần sung sướng phát hiện nó đã lên tới 78.

Đến cuối kỳ, Cố Gia Nam chiếm được hạng nhất, cao hơn Chu Ngọc Thừa một điểm.

Sau khi có kết quả, Cố Gia Nam liền gọi điện cho Diệp Trần ngay lập tức: "Kỳ sau cậu ngồi cùng bàn với tôi."

"Ừ." Diệp Trần không có ý kiến. Cố Gia Nam hỏi thêm: "Chiều nay ăn sườn xào chua ngọt nhé?"

"Được! Được! Được!"

Diệp Trần hò reo, mong ngóng buổi chiều Cố Gia Nam mua sườn sang nhà mình.

Trong lúc Cố Gia Nam đang nấu cơm, Diệp Trần và Chu Ngọc Thừa cùng chơi một hiệp, hai người nói chuyện duyên duyên, Chu Ngọc Thừa bảo: "Tôi bảo này, Diệp Mẫn định tranh thủ nghỉ hè quay một bộ phim, cậu ấy chọn tôi làm nam chính rồi, tôi thấy kịch bản này rất hợp với cậu đó, cậu làm nữ chính nhé?"

Vừa nghe thấy vậy, hệ thống lập tức cảnh báo ngay.

"Tình tiết quan trọng! Tình tiết quan trọng!!"

Diệp Trần: "???"

"Bộ phim này vốn Cố Gia Nam có tham gia, Chu Ngọc Thừa đóng nam chính, Diệp Mẫn là nữ chính, tình cảm giữa ba người họ đã được xác định chắc chắn khi quay bộ phim này đấy!!"

Diệp Trần hoảng hốt: "Một bộ phim thôi mà ghê gớm quá vậy?"

"Khoan nói đã!! Mau nhận lời Chu Ngọc Thừa đi!" Hệ thống hét loạn lên làm lỡ tai Diệp Trần muốn điếc đến nơi, vội vàng bảo: "Được thôi! Thế Diệp Mẫn làm gì?"

"Cậu ấy viết kịch bản mà."

Chu Ngọc Thừa đáp thoải mái. Cố Gia Nam đứng bên im lặng nghe, lặng lẽ nấu xong sườn xào chua ngọt, bày ra bàn, sau đó về phòng, gọi điện cho Diệp Mẫn.

"Diệp Mẫn, phim của cậu còn thiếu nam chính không?"

"Ồ, Chu Ngọc Thừa à, thế nam phụ thì sao?"

"Ừ, được, tôi diễn."

Chú thích:

*Bài khẩu hiệu đầy đủ thầy giáo nói tới:

http://www.sohu.com/a/146658248_194662

*tank: đưa chuyên cướp thù hận của BOSS (Nguồn: Toàn chức cao thủ)

*Thông tin kỹ năng của anh hùng Lý Bạch: <https://guide.gg/vn/vuong-gia-vinh-dieu-guide-ly-bach-viet-hoa-va-huong-dan-choi-ly-bach-di-rung.htm...>

Game Vương giả vinh diệu có thể chơi 1vs1, 3vs3 hoặc 5vs5.

Từ trái qua phải, trên xuống dưới: Lý Bạch, Điêu Thuyền, Lã Bố, Trình Giảo Kim trong game Vương giả vinh diệu.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

16. Chương 16: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 16

Chuyện Cố Gia Nam đóng nam phụ cậu ta không hề nói cho Diệp Trần biết, đợi đến hôm cả nhóm làm phim cùng tập trung, bốn người cùng tụ tập lần đầu, chuyện mới té ngửa.

Chu Ngọc Thừa cảm thấy rất không ổn.

Cậu ta cứ gặp Cố Gia Nam là lại thấy không thoải mái. Từ dạo Cố Gia Nam chiếm được hạng nhất, Lý Bạch giết sạch không chừa cho cậu ta chút cơ hội thể hiện thì Chu Ngọc Thừa không muốn gặp Cố Gia Nam nữa.

Thế mà Cố Gia Nam lại đang ngồi đối diện cậu ta, hai thằng bốn mắt nhìn nhau, cậu ta thản nhiên bảo: "Tôi diễn vai nam phụ."

Kịch bản Diệp Mẫn viết là một chuyện tình yêu học đường rất tầm thường, nam chính là một tên côn đồ lãng tử đẹp trai, nữ chính là một đại tiểu thư bị gia đình ghét bỏ, nam phụ là công tử nhà giàu thanh mai trúc mã với nữ chính.

Đại tiểu thư và tên côn đồ cùng nhau trải qua sóng gió, nảy sinh tình cảm, bị gia đình phản đối, nam phụ thì vẫn luôn ở bên đại tiểu thư làm bạn với cô, bảo vệ cô, trân trọng cô. Sau này, tên côn đồ tham gia đấu đả bị người ta đâm chết, đại tiểu thư mang thai con của tên côn đồ, nam phụ tình nguyện làm cha của đứa bé nhưng đại tiểu thư từ chối. Đại tiểu thư lặng lẽ sống với con cả đời, nam phụ lặng lẽ làm bạn suốt đời bên đại tiểu thư.

Độc kịch bản xong, cả bốn người đều mắt tròn mắt dẹt.

Diệp Mẫn ho khẽ một tiếng: "Sao, câu chuyện kịch tính lắm phải không?"

Diệp Trần nghiêm túc nhìn em gái, hết sức lo lắng bảo: "Em à, để mai chị mua quả óc chó cho em nhé, bổ não lắm."

Diệp Mẫn sượng sùng, Chu Ngọc Thừa cau mày hỏi: "Cái truyện vớ vẩn này mà cậu cũng định đem đi dự thi à? Ngốc thế."

"Tôi thấy hay mà." Cố Gia Nam thần nhiên bảo, "Cho dù không đi dự thi được thì cũng có thể đăng lên mạng câu view."

"Đúng vậy. Đúng vậy. " Diệp Mẫn lập tức tiếp lời, phấn khởi bảo, "Tôi cũng không định tranh giải thưởng, chủ yếu là muốn quay cái tôi thích thôi. Làm tới đi, Chu Ngọc Thừa, tôi sẽ quay cho cậu bao ngẫu luôn!"

Mặt Chu Ngọc Thừa nặng như đeo đá, cúi đầu đọc kịch bản. Đúng lúc này, Diệp Trần nghe thấy tiếng ai đó gọi: "Diệp Mẫn."

Cả bốn ngẩng đầu lên nhìn, một anh thanh niên mặc áo phong trắng đứng im ở cửa nhìn họ.

Anh ta có vóc người cao ráo, mặt mũi chính trực, trông rất oai.

Nếu như bảo rằng Chu Ngọc Thừa cho người ta cảm giác quân tử nhẹ nhàng như gió xuân, Cố Gia Nam cho người ta cảm giác đẹp đẽ lạnh lùng cuốn hút thì người thanh niên này trăm phần trăm là phong cách tổng tài bá đạo đích thực.

Mặc áo phong mà vẫn thấy rất phong độ.

Diệp Mẫn ngượng ngịu, Chu Ngọc Thừa vui vẻ gọi: "Anh, tới ngồi đi."

Người vừa tới là Chu Vũ.

Trong lòng Diệp Trần biết rõ. Cô chăm chú quan sát anh ta. Lần đầu tiên được mục sở thị diện mạo của nam chính khiến Diệp Mẫn nhà tan cửa nát, Diệp Mẫn cực kỳ căng thẳng.

Chu Vũ nghe Chu Ngọc Thừa mời liền vào luôn, ngồi xuống cái ghế sát cạnh Diệp Mẫn. Diệp Trần âm thầm đánh giá Chu Vũ, Cố Gia Nam quay đầu nhìn cô một cái rồi rướn người lấy đĩa xiên hoa quả, chần tằm mắt của Diệp Trần.

"Đang làm gì đấy?" Chu Vũ ngồi xuống, làm như thể không quen Diệp Mẫn, cả người Diệp Mẫn gồng lên, Chu Ngọc Thừa và Chu Vũ nói chuyện rất tự nhiên, thảo luận chuyện kịch bản với nhau.

Trong lúc hai người trao đổi, Chu Vũ một tay chống cằm, tay kia để dưới gầm bàn, Diệp Mẫn ngồi bên cạnh cũng đang để tay dưới gầm bàn.

Diệp Trần nhìn hai người chăm chăm, trong lòng hơi hơi phẫn khích.

"Có phải họ đang nắm tay không nhỉ?" Diệp Trần tọc mạch hỏi hệ thống, thích chí nhắc lại, "Có phải không?!"

"Ai mà biết..." Hệ thống lúc nào cũng cười mỉm khiến người ta có cảm giác như đang cười đều, thùng thẳng đáp, "Đâu thấy đâu."

Diệp Trần cực kỳ tò mò đáp án, ngồi nhấp nha nhấp nhồm, định giả vờ làm rơi đồ để cúi xuống ngó trộm một cái. Hệ thống hết cả hồn vì cái độ rảnh chuyện của cô. Cố Gia Nam tinh ý quan sát, trong lúc Chu Vũ và Chu Ngọc Thừa đang nói chuyện, cậu ta nghiêng đầu sang, hỏi khẽ: "Cậu đang làm gì đấy?"

Khi cậu ta nói, hơi ấm phả lên vành tai Diệp Trần, chẳng hiểu sao, tim cô bỗng đập dồn. Để giấu diếm sự chột dạ của mình, cô cũng ghé gần lại,

nhỏ giọng thì thầm: "Tôi muốn biết có phải Diệp Mẫn với Chu Vũ đang nắm tay nhau không! Cậu cảm thấy có giống như đang nắm tay không?"

Giọng nói của cô rất nhỏ, người kề vào rất gần, có thể ngửi thấy mùi thơm trên người cô. Cố Gia Nam ngoài mặt tỉnh queo, thực ra trong lòng cũng ngứa ngáy lắm, nhận được câu trả lời tẻ nhạt của Diệp Trần, cậu ta bỗng vươn tay, cầm tay cô dưới ngăn bàn.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn, Cố Gia Nam tỉnh bơ bảo: "Cậu xem thế tay của họ có giống của bọn mình không?"

Diệp Trần không đáp, tim cô đập nhanh như ngựa phi, tưởng như cả thế giới đều có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Đầu óc trống rỗng, chẳng đáp nổi tiếng nào, thực ra Cố Gia Nam cũng rất căng thẳng, chỉ là cậu ta cố gắng giả vờ, sát lại gần cô, hỏi khẽ: "Giống không?"

Diệp Trần tự nói với bản thân, nhất định là Cố Gia Nam đang nghiêm túc xem xét vấn đề của mình, thế nên cô cũng tập trung tinh thần so sánh thế tay của đôi bên rồi gật gù đáp: "Quả nhiên là họ đang nắm tay nhau."

Tìm ra câu trả lời, Cố Gia Nam lập tức thả tay.

Tim Diệp Trần rơi bộp xuống, than với hệ thống: "Làm tôi sợ gần chết, vừa rồi đáng sợ thật!"

"Sợ gì thế?" Hệ thống đang ngồi đập hạt óc chó côm cốp côm cốp, "Tôi thấy hạt óc chó này cũng khá ngon đấy, cô muốn lấy một túi không?"

"Không cần, tôi uống nước tự an ủi mình vậy."

Diệp Trần uống một ngụm nước, chẳng hiểu sao lại thấy cực kỳ luống cuống.

Chu Ngọc Thừa và Chu Vũ đã bàn xong chuyện kịch bản. Tuy Chu Ngọc Thừa cảm thấy nội dung phim rất vớ vẩn nhưng Chu Vũ vẫn một mực khuyên nhủ.

Bảo rằng tuy nó rất tầm thường nhưng chí ít vẫn có kịch tính, cao trào tình cảm chân thành tha thiết, động lòng người.

Quan trọng nhất là, quay xong phim Chu Vũ sẽ cho Chu Ngọc Thừa đi du lịch.

Chu Ngọc Thừa bị tiền tài của ông anh trai khuất phục, quyết định sẽ quay bộ phim này cùng mọi người. Chu Vũ liền chủ động đề nghị giúp họ.

Năm người nói là làm, ai nấy đều là con nhà giàu, tiền bạc không phải chuyện gì to tát, phần lớn các cảnh quay đều dùng luôn phòng của chính họ, phòng học có thể mượn, không đáng gì.

Bộ phim bắt đầu bằng cảnh Chu Ngọc Thừa bị bắt nạt, Diệp Trần thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ, Chu Ngọc Thừa phóng xe máy chở Diệp Trần chạy vù vù vì bị người ta đuổi theo.

Người con gái ôm thắt lưng Chu Ngọc Thừa hét thật lực, có cảm giác như rất sáng khoái.

Vốn chỉ là quay phim, nhưng khi Diệp Trần ôm thắt lưng Chu Ngọc Thừa, Chu Ngọc Thừa bỗng nhiên lại cảm thấy cảm giác yêu thích trào dâng.

Theo lời thoại trong kịch bản, Chu Ngọc Thừa hét lớn: "Này, cô bé, làm bạn gái anh đi."

Cả hệ thống lẫn Diệp Trần đều bị sét đánh nhưng vẫn phải mở miệng gào lên: "Không thích!"

Diệp Trần từ chối lời tỏ tình của Chu Ngọc Thừa, nhân vật của Chu Ngọc Thừa liền bày mấy trò nho nhỏ để trả thù cô.

Xé vở của cô, cười nhạo cô, lúc lên lớp thì lấy bút chọc vào lưng cô. Lúc này, Cố Gia Nam xuất hiện, đánh một trận với Chu Ngọc Thừa.

Nam phụ làm sao có thể đánh thắng nam chính chứ? Thế nên Cố Gia Nam bị đập một trận như tử, Vì chuyện này mà Diệp Trần mắng nam chính. Chu Ngọc Thừa hết sức đau lòng, nghe Diệp Trần hét lên: "Cút đi, anh cút đi cho tôi!" Lúc ấy, cậu ta lau mặt, bỏ đi thật.

Sau đó, Diệp Trần bị người ta vây lại đánh, Chu Ngọc Thừa phóng xe máy tới, xuất hiện hết sức ấn tượng, chở cô lao đi rồi dừng lại nghỉ trên triền đê.

Theo kịch bản thì hai người sẽ hôn nhau ở đây. Dưới bóng trời chiều, Diệp Trần băng bó vết thương cho Chu Ngọc Thừa rồi hỏi cậu ta: "Anh cứ chạy đi cho xong còn quay lại làm gì?"

Chu Ngọc Thừa cúi đầu cười khẽ: "Đồ ngốc, anh chạy thì em làm thế nào?"

Diệp Trần ngơ ngác ngẩng đầu: "Không phải anh ghét em lắm sao?"

Chu Ngọc Thừa không đáp, mấp máy môi. Diệp Trần trang điểm nhẹ, đôi mắt trong suốt và những đường nét sắc sảo đẹp đến mê hồn, ánh chiều tà hắt lên, khuôn mặt cô như đang tự tỏa sáng đầy mộng ảo.

Tim Chu Ngọc Thừa đập gấp gáp. Chưa bao giờ cậu ta thấy Diệp Trần xinh đẹp như lúc này. Cô nàng hấp dẫn cậu ta, quyến rũ cậu ta, khiến cậu ta bất giác gần sát lại.

Mặt trời chiều nằm xa xa nhìn họ, Chu Ngọc Thừa nhìn thấy sự dịu dàng đọng đầy trong đôi mắt đối phương.

"Sao anh có thể ghét em được?" Trong khoảnh khắc, Chu Ngọc Thừa bỗng cảm thấy lời này rất thật lòng, dường như từng chữ đều xuất phát từ chính con tim mình, khiến cậu ta không phân nổi đây là diễn hay là thực, "Anh thích em."

Diệp Trần tỏ ra ngạc nhiên, sau đó đỏ mặt.

"Em thì sao?" Chu Ngọc Thừa dịu dàng hỏi, "Em có thích anh không?"

"Nếu em không thích anh," Diệp Trần cúi đầu, ngượng ngùng đáp, "thì đã không ở đây..."

Chưa nói dứt lời, Chu Ngọc Thừa đã kéo Diệp Trần vào lòng, cúi xuống hôn.

Đây chỉ là một động tác giả, sau khi Chu Ngọc Thừa kéo Diệp Trần vào lòng xong phải dùng hết lý trí mình có để kịp thời dừng lại. Diệp Trần nhỏ người hơn cậu ta, gần như cả người đều nằm trong vòng tay của Chu Ngọc Thừa.

Hơi thở hai người quyện vào nhau, mặt Diệp Trần đỏ thực sự.

Cố Gia Nam đang giúp Diệp Mẫn quay phim lập tức lạnh mặt, siết chặt năm đấm.

Sự tức giận bao trùm toàn thân, tưởng như có thứ gì đó trong tim vừa bị người ta cưỡng ép móc ra, vừa đau đớn vừa ê ẩm.

Cậu ta đã đọc qua tình tiết này trong kịch bản, lúc đọc đã thấy không thoải mái rồi nhưng Diệp Mẫn vẫn kiên quyết giữ. Cậu ta biết đó chỉ là động tác giả, cũng biết là chẳng xảy ra chuyện gì hết nhưng vẫn không ghìm được sự giận dữ của mình, chính cậu ta cũng không ngờ, khi tận mắt trông thấy cảnh tượng này, nó lại có lực sát thương khổng lồ đến vậy.

Buông cô ấy ra.

Buông Diệp Trần ra.

Đó là... của cậu ta.

Dường như có một ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu, cậu ta cố hết sức kìm chế bản thân. Chu Vũ vẫn đang ở bên thảo luận nội dung phim với Diệp Mẫn.

Quan hệ của hai người này rất tế nhị, Diệp Mẫn có vẻ rất cố gắng không gần gũi với Chu Vũ nhưng lại khó có thể ngăn bản thân thích Chu Vũ.

Cảnh quay nhanh chóng hoàn thành, Chu Ngọc Thừa lập tức buông Diệp Trần ra. Vừa buông ra, Diệp Trần lập tức phá lên cười sảng sặc.

"Thì ra cảnh quay giả lại buồn cười đến thế ha ha ha..." Diệp Trần vô tư nói, "Thật là xấu hổ siêu cấp luôn ấy!"

Tiếng cười của cô khiến bầu không khí kỳ lạ bỗng chốc nhạt đi, cho những người có mặt một dịp để trở lại bình thường. Diệp Mẫn lại vỗ vai Diệp Trần: "Chị à, chị có thiên phú vào giới giải trí lắm đó."

"Chị cũng thấy vậy đó!" Diệp Trần không khiêm tốn chút nào, hếch mặt lên bảo, "Chị cảm thấy khuôn mặt này dư sức luôn!"

Là một chó háo sắc, đến cả bản thân mình cũng sẽ không bỏ qua.

Diệp Mẫn: "..."

Chưa từng thấy ai mặt dày như vậy.

Quay xong cảnh của Chu Ngọc Thừa là đến cảnh của Cố Gia Nam và Diệp Trần. Cảnh của Cố Gia Nam và Diệp Trần đại khái là Diệp Trần bị

đánh, Cố Gia Nam cứu cô. Diệp Trần bị đánh vì Chu Ngọc Thừa, Cố Gia Nam hy sinh thay cho hai người họ.

Trong phim có một cảnh là Diệp Trần cãi nhau với người nhà vì Chu Ngọc Thừa, sau đó đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, rời khỏi nhà. Cố Gia Nam biết tin chạy tới nhà nữ chính, đập thẳng cửa lớn nhà cô, ôm cô đi.

Cảnh này quay ở nhà họ Diệp. Diệp Mẫn tìm một diễn viên chuyên nghiệp đóng vai cha mẹ Diệp Trần. Diệp Trần đang ngồi trên sofa đọc kịch bản, Diệp Mẫn vỗ vai cô hỏi: "Chị, thấy thế nào?"

Diệp Trần tắc lưỡi: "Nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, chị thấy em tả thực thật đấy."

"??"

"Em không biết là chị thực sự muốn làm chuyện này, mà thái độ của cha mẹ mình cũng y chang thế này luôn à?"

Diệp Mẫn: "..."

Bỗng dưng thật xấu hổ. Giờ Diệp Mẫn mới nghĩ tới tình hình chị mình ở nhà. Trước đây cô không thích Diệp Trần lắm, cảm thấy Diệp Trần là đồ không có đầu óc, chỉ giỏi gây gỗ đánh nhau. Thế nhưng phải tiếp xúc mới biết, Diệp Trần không phải người như thế.

Cô mấp má môi, cuối cùng nói: "Chị..."

"Chị biết em muốn nói gì với chị." Diệp Trần cười, "Trước kia là chị không đúng, em cũng không cần phải tự trách mình, tóm lại thì chúng ta vẫn là chị em."

Nói xong, Diệp Trần đặt tay lên tay Diệp Mẫn, trông Diệp Mẫn áy náy thì không nén nổi nụ cười. Cô gái này không xấu, Diệp Trần rất thích con

bé.

Thế là cô vũ vai Diệp Mẫn, dịu dàng bảo: "Sau này chị sẽ bảo vệ em, em đừng lo."

Chị sẽ không cho em đi theo vết xe đổ ở cốt truyện gốc, Diệp Mẫn, chị sẽ để em sống thật tốt.

Diệp Trần mỉm cười khiến Diệp Mẫn ngẩn người, thợ quay phim đã chuẩn bị sẵn sàng, gọi to: "Lại quay nào."

Lần này, Diệp Mẫn sắm vai diễn viên quần chúng. Diệp Trần đang tranh cãi với người nhà, một diễn viên hất nước vào mặt Diệp Trần theo đúng như kịch bản, đang định mắng ầm lên thì bên ngoài bỗng có tiếng còi ô tô.

Diệp Mẫn biến sắc, lập tức hô: "Không hay rồi! Mau thu dọn các thứ thôi!"

Mọi người đều bị bất ngờ. Đúng lúc đó, có tiếng một người đàn ông vừa nói chuyện vừa đi vào nhà. Ông vừa vào tới nơi, bầu không khí lập tức lặng ngắt. Diệp Trần lập tức nhận ra người mới tới là Diệp Hoài, cha của cô và Diệp Mẫn.

"Mấy đứa đang làm cái gì vậy?" Diệp Hoài nhíu mày, đang nói thì một người phụ nữ bước vào, sững người nhìn cảnh tượng trong nhà sau đó liền nhìn Diệp Trần, cau mày nhăn mặt gắt: "Diệp Trần, cô lại bày trò gì thế hả?"

"Mẹ..." Diệp Mẫn sợ sệt bảo, "Con đang làm phim..."

"Phim? Phim gì? Diệp Trần lại rủ con đi làm trò xằng bậy này hả?!"

Bà Diệp mở miệng ra liền gắt gỏng, bước vào nhà, chỉ vào những món đồ ngổn ngang trong phòng bảo: "Xem xem mấy đứa đã làm cái trò gì đi này?! Chà, thì ra hôm qua con hỏi mẹ xem nay bố mẹ có về không là để tính làm cái này chứ gì?! Con dám học cách giấu giếm nữa hả?! Diệp Trần," bà Diệp cả giận quát, "cô học trò xấu thì mặc cô, sao lại còn dạy hư Mẫn Mẫn nhà chúng tôi hả!"

Diệp Trần tức đến bật cười: "Tôi dạy hư nó á? Dạy hư gì vậy? Quay phim chứ làm gì? Hơn nữa, là con nhà bà dạy hư tôi thì có, logic của bà bị chết rồi à?!"

"Cô còn cãi nữa hả?!" Bà Diệp tức sôi máu, "Đúng là đồ không biết trời cao đất dày!"

"Nói sai sao lại không cho người khác cãi lại chứ?" Diệp Trần cười lạnh, "Chao ôi, bà nói cái gì thì là cái đó, Diệp Trần này dạy hư người khác, cái phòng này là tôi bày bừa, tôi chính là đứa không biết trời cao đất dày, không chuyện ác nào không làm đấy, bà vừa lòng chưa? Tự mình không dạy con cho tốt lại còn đẩy trách nhiệm cho người ngoài. Hơn nữa, không phải Diệp Mẫn vẫn đang tốt cả đấy hay sao? Quay phim thôi mà cứ làm như chuyện gì ghê gớm, độc ác lắm ấy. Mẹ kiếp, nào bà đúng là..."

Còn chưa nói xong, "bốp" một cái, Diệp Trần ngã lăn quay, Cổ Gia Nam nhanh tay nhanh mắt chạy lại đỡ cô.

Diệp Trần bưng mặt, má nóng bừng, đỏ rát.

Cả căn phòng lặng ngắt như tờ, Diệp Mẫn sợ đàn người ra, Chu Ngọc Thừa cau mày: "Chú Diệp..."

"Đây là chuyện riêng của nhà họ Diệp chúng tôi." Diệp Hoài thu tay về, lạnh lùng bảo, "Mấy đứa về hết đi, chuyện của nhà họ Diệp thì để nhà họ Diệp tự giải quyết."

Diệp Trần bưng mặt, không nói gì. Cảm xúc của "Diệp Trần" thực sự bổng trào dâng.

Trong đầu cô lướt qua vô số hình ảnh, từ nhỏ đến lớn, hầu như lần nào Diệp Hoài cũng đều làm như thế.

Cốc bị vỡ, nhất định là cô làm, không phải Diệp Mẫn;

Vẽ tranh, đẹp thì nhất định là của Diệp Mẫn, không phải cô;

Diệp Mẫn luôn luôn giỏi giang, cô luôn luôn kém cỏi.

Không phải chưa từng muốn làm một đứa con ngoan, không phải chưa từng bám theo Diệp Hoài ngọt ngào gọi cha ời, không phải chưa từng có lúc giỏi giang. Thế nhưng chẳng ai để ý, chẳng ai khen ngợi, Diệp Mẫn và Diệp Trần, ngay từ chuyện đặt tên đã nói lên sự khác biệt của hai đứa.

Diệp Trần chưa bao giờ có những ký ức rõ ràng đến vậy, khiến cả người cô như đang mơ, không nói một lời. Cố Gia Nam dìu cô, nhìn dáng vẻ ngơ ngác bưng mặt của Diệp Trần, nỗi đau khủng khiếp trào dâng trong lòng.

Cậu ta không nói tiếng nào, dìu Diệp Trần ra khỏi nhà. Diệp Trần bị kéo đi, bước chân liêu xiêu. Diệp Hoài tức tối quát: "Hôm nay mày dám bước ra khỏi cửa nhà này thì từ nay về sau, tao sẽ không cho mày một xu sứt nào nữa hết!"

Diệp Trần đứng lại. Diệp Hoài thấy lời mình nói có tác dụng bèn trù dập bảo: "Còn không mau cút vào đây, muốn mất mặt tới lúc nào nữa hả?!"

Diệp Trần không đáp, dờ dẫm ngẩng đầu.

Cố Gia Nam chưa bao giờ thấy Diệp Trần yếu đuối thế này, trong thế giới của cậu ta, Diệp Trần luôn luôn kiêu ngạo, rực rỡ, phô trương khiến

cậu ta cảm thấy mình không thể bì kịp, không sao với tới.

Cô là ánh trăng sáng trong tim cậu ta, chiếu sáng con đường tối tăm cậu ta bước, kể từ giây phút cô kéo tay lôi cậu ta ra khỏi cái đầm lầy đen đúa ấy, giữa bọn họ đã tự nhiên hình thành một khoảng cách địa vị không thể vượt qua.

Cho dù cậu ta đạt đến trình độ nào, cậu ta sẽ vẫn luôn ngẩng đầu ngưỡng vọng cô.

Cậu ta chưa lúc nào cảm thấy mình ở gần cô đến vậy.

Cô ấy và cậu ta, đều bị cha mẹ vứt bỏ, ngoài đối phương, trong thế giới này, họ đã chẳng còn gì cả.

Cậu muốn ôm cô ấy vào ngực, muốn hai người gắn kết với nhau làm một, muốn giao tất cả những gì mình có cho cô.

Cậu ta không thể nói rõ đây là thứ tình cảm gì, nóng lòng đến thế, muốn có được cô, làm bạn với cô, đối tốt với cô, ngăn trở tất cả những thứ làm cô ấy tổn thương.

Vậy là cậu ôm cô gái vào trong ngực mình, nghiêm túc nói: "Tôi nuôi cậu."

Diệp Trần ngơ ngác ngẩng đầu nhìn, Cố Gia Nam nói như thề thốt: "Tôi có tiền tiết kiệm, tôi sẽ nỗ lực kiếm tiền. Diệp Trần, cậu đừng sợ, tôi nuôi cậu."

Diệp Trần bị những ký ức của Diệp Trần thật làm rối tung rối mù, nghe thấy lời Cố Gia Nam nói bỗng có cảm giác như chết đuối vớ được cọc.

Cậu ta sẽ không vứt bỏ cô, mãi mãi không.

Cô không biết ý nghĩ ấy đến từ đâu, ngoảnh mặt đi, lẳng lặng nhìn Diệp Hoài, nói thật chậm: "Con không thèm."

Diệp Hoài sững người, Diệp Trần nhắm mắt lại, từ tốn nói: "Bố không cần đưa con gái này, thực ra con cũng không cần người cha như bố đâu. Bố khỏi lo, con không cần tiền của bố, cả đời này con sẽ không quay về đâu."

Nói xong, Diệp Trần chùi mấy lá trà dính trên mặt, quay lưng bỏ đi.

Cô cảm thấy hơi lành lạnh, vừa nãy quay phim, nước trà hắt vào người ngấm vào quần áo, gió thổi tới khiến cô run cả người.

Cố Gia Nam đuổi theo khoác áo khoác lên người cô, dìu cô ra ngoài. Hơi ấm từ tay cậu ta là hơi ấm duy nhất cô cảm nhận được, nâng bước cô đi, không để cô té ngã.

Cô quay lưng về phía tất cả mọi người, chỉ có Cố Gia Nam trông thấy vẻ mặt của cô. Cô cắn môi, nước mắt từng giọt từng giọt thi nhau rơi, cô cố nén tiếng khóc của mình, bước từng bước ra khỏi nhà.

Cố Gia Nam không nói tiếng nào, cố gắng ôm cô thật chặt, không để cô ngã xuống trước mặt mọi người, không để cô suy sụp trước mặt họ.

Hai người ra khỏi nhà họ Diệp một lúc lâu, Diệp Trần cuối cùng mới òa lên khóc.

Cả người cô mềm oặt, khóc tới xé gan xé ruột. Cố Gia Nam ôm cô vào lòng, làm điểm tựa cho cô.

Trong lòng cậu ta đau nhói, tiếng khóc như những lưỡi dao rạch vào tim cậu ta. Suốt mười bảy năm qua bị cha mẹ đánh đập, bị bạn bè xa lánh, cậu ta đã trải qua biết bao đớn đau, tăm tối, vậy mà vẫn đầu hàng trước tiếng khóc của người con gái này.

Chưa từng có phút giây nào khiến cậu ta cảm thấy khó chịu đến vậy. Cậu ta ôm cô, đến hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

"Đừng khóc," cậu ta vỗ lưng cô, giọng nói khàn khàn dỗ dành, "Tôi đây, tôi ở đây."

"Diệp Trần, cậu đừng sợ." Cậu ta cố gắng giữ cô đứng thẳng, nâng mặt cô lên để cô trông thấy mình, sự nghiêm túc toát ra từ đôi mắt, lặp lại một lần nữa: "Tôi sẽ nuôi cậu, cậu đừng sợ."

"Tôi không sợ..." Diệp Trần khóc rầm rức.

Cô là một người trưởng thành hai mươi ba tuổi, căn bản không sợ không tự nuôi sống nổi mình. Vấn đề là trong lòng "Diệp Trần" thật thấy thực sự vô cùng tủi thân, hại cô không cách nào dừng khóc được.

"Diệp Trần" là một người rất gắn bó với gia đình cho nên dù chịu nhiều điều tủi thân nhưng vẫn luôn chịu đựng, mỗi lần xung đột với Diệp Hoài đều nhẫn nhịn, nhún nhường. Thế nhưng, Diệp Trần không phải cô ấy nên sau khi bị Diệp Hoài tát, cô kiên quyết mỗi người mỗi ngả với nhà họ Diệp.

Hành động dứt khoát này rất kích thích "Diệp Trần", trí nhớ của bản thể trời dậy, ném thứ cảm xúc không muốn rời xa gia đình cho cô. Tuy nhiên, với Diệp Trần, cô chẳng hề cảm nhận được chút cảm giác tình thân nào.

Cô ấy từng được cha mẹ yêu thương cho nên khi bản thể ném những ký ức mà cô ấy cho rằng được "yêu thương" ấy cho Diệp Trần, Diệp Trần chỉ có thể cảm thấy vô cùng tủi thân.

Thế nhưng, cái ôm của Cố Gia Nam thật ấm áp, cậu ta cứ lặng im ôm cô như vậy khiến cô cảm thấy được tiếp thêm vô vàn sức mạnh. Cố núp trong ngực cậu ta hấp thu sức mạnh ấy rồi từ từ đứng vững.

"Được rồi." Cô lấy tay chùi nước mắt, "Không sao, xin lỗi đã làm cậu phải lo."

"Không có gì," Cố Gia Nam nắm tay cô, nói thật chậm, "Sau này, mỗi khi cậu thấy đau buồn, hãy nói với tôi."

"Nói với cậu làm gì chứ?" Diệp Trần thắc mắc. Cố Gia Nam thư thả bảo: "Tôi buồn cùng cậu."

Diệp Trần ngó ra rồi không nén nổi nụ cười.

"Đồ ngốc." Đôi mắt cô như tỏa sáng, "Cậu nên tới dỗ tôi vui mới phải."

"Được." Cố Gia Nam lập tức đồng ý, ngẩng đầu nghiêm túc nói, "Cậu mà buồn, tôi sẽ đến dỗ cho cậu vui."

Tim Diệp Trần đập thành thịch. Cô ngoảnh mặt đi, không dám nhìn cậu ta nữa.

Lúc này, hệ thống cất lời: "Theo dõi thấy chỉ số tình cảm của kí chủ sai lệch 10, xin hãy chú ý khống chế tình cảm."

Diệp Trần thoáng ngạc nhiên, Cố Gia Nam kéo cô đi bắt xe taxi, hai người cùng ngồi taxi về. Trên đường về, Diệp Trần không nói chuyện, thắc mắc hỏi hệ thống.

"Chỉ số tình cảm là gì?"

"Là mức độ thật lòng của tình cảm ký chủ dành cho đối tượng mục tiêu."

"Nói kỹ thêm chút đi."

"Sau khi mỗi kí chủ nhận được nhiệm vụ xuyên nhanh xuyên đến thế giới, thực ra đều mang tâm trạng như đang chơi một trò chơi nhập vai sinh tồn, trong sâu thẳm đáy lòng, không hề cho rằng những nhân vật trong thế giới mình đến là thật. Chỉ khi nào kí chủ nảy sinh tình cảm với người ở thế giới mình xuyên đến, coi đối phương và mình là cùng một loại người, có lẽ bởi vậy mà sinh ra suy nghĩ muốn ở lại hẳn trong thế giới đó thì mới phát sinh tăng chỉ số tình cảm. Chỉ số tình cảm càng lớn đồng nghĩa rằng khả năng kí chủ ở lại thế giới này càng lớn. Thế nên xin ký chủ hãy chú ý khống chế chỉ số tình cảm của mình."

"Nếu tôi không khống chế được thì sao?" Diệp Trần nhú mày. Hệ thống im lặng một lúc rồi mới đáp: "Nếu chỉ số tình cảm vượt quá 50 thì hệ thống sẽ chủ động giúp kí chủ giảm chỉ số này xuống."

"Các anh sẽ cắt bỏ trí nhớ của tôi hả?"

"Không," hệ thống đáp, "chúng tôi chỉ cắt bỏ cảm xúc của kí chủ thôi."

Diệp Trần không nói gì, rơi vào im lặng.

Hệ thống thấy cảm xúc của Diệp Trần sa sút hẳn, lát sau bèn vỗ về: "Kí chủ, thực ra tôi rất thích dáng vẻ vô tâm vô tư của cô."

"Ừ."

Diệp Trần nhẹ nhàng nói: "Tôi cũng thích."

Thế nhưng nói xong, cô vẫn không nhin được quay sang nhìn Cố Gia Nam.

Chàng trai này thực sự rất đẹp, mười bảy tuổi, vẫn còn nét trẻ con, ngũ quan sắc nét, da trắng sứ, trong thế giới của Diệp Trần, người thanh niên đẹp thế này, chắc chỉ có thể nhìn thấy trong tranh.

Cô cứ nhìn mãi như vậy, cảm thấy hơi chóng mặt. Lúc Cố Gia Nam đỡ cô xuống xe, thấy cô có vẻ ngu ngơ bèn hỏi: "Không thoải mái à?"

"Không phải." Diệp Trần cười, "Chỉ là cảm thấy cậu thật sự rất đẹp."

Cố Gia Nam nhú mào, cúi đầu xuống, đụng trán vào trán cô, trán Diệp Trần rất nóng, Cố Gia Nam lập tức nói: "Cậu sốt rồi."

"Ừ." Diệp Trần gật đầu, "Chắc vậy, chúng ta về đi, trong phòng có thuốc hạ sốt, uống một viên là khỏi."

"Tôi đưa cậu đi viện."

"Không sao đâu." Diệp Trần lắc đầu, "Tôi ngủ một giấc là khỏe thôi."

Cố Gia Nam thấy cô kiên quyết thì cũng đành thôi, đưa cô về phòng, đo nhiệt độ cho cô, cho cô uống thuốc, đắp túi chườm đá, cho uống nước đường.

Sau khi khóc xong, Diệp Trần cảm thấy rất mệt, hơi hơi buồn ngủ, bèn bảo với Cố Gia Nam: "Cậu đi ngủ đi, tôi không sao."

"Tôi trông cậu." Cố Gia Nam cứng đầu đáp. Diệp Trần không còn sức để nói thêm với cậu ta câu nào, nhắm mắt lại ngủ li bì.

Cố Gia Nam lặng lẽ nhìn cô. Mặt cô hơi xanh xao, hơi ửng hồng, mọi đường nét vẫn luôn rất đẹp.

Cô ấy vẫn luôn đẹp, đẹp rực rỡ, như một đóa hoa nở rộ cuối mùa, có cảm giác như sẽ chóng tàn lụi bất cứ lúc nào.

Cố Gia Nam kìm lòng chẳng động, đưa tay chạm lên môi cô, cảm nhận cảm giác mềm mại dưới ngón tay. Lần đầu tiên cậu ta biết, thì ra Diệp Trần ở gần mình đến vậy, cậu ta có thể ôm cô gái này trong ngực, nghe cô ấy khóc trong lòng mình, được cô ấy dựa vào và không rời bỏ cậu ta.

Cô ấy không cao vời vợi như cậu ta tưởng, cậu ta cũng có thể có được cô ấy.

Khi ý nghĩ này hiện lên trong đầu, có gì đó chui qua đầu những ngón tay đã khai sáng cho cậu ta.

Vì sao lại ghen tị, vì sao lại tức giận, vì sao lại muốn độc chiếm người ấy, vì sao muốn tới gần, muốn cái ôm, muốn ánh mắt của cô ấy dành cho mình.

Đáp án của những câu hỏi này, dường như thật rõ ràng nhưng trước nay cậu ta vẫn không dám nghĩ tới. Khi cậu ta chịu nghĩ, bỗng phát hiện đáp án ấy thực sự vô cùng hợp tình hợp lý.

Khi cô kéo cậu ta rời xa bóng đêm, khi cô cùng cậu ta chạy ra khỏi con ngõ nhỏ ấy, khi cô đứng chắn trước mặt cậu ta, đánh nhau với người khác vì cậu ta, khi cô liều lĩnh bảo vệ cậu ta, làm bạn với cậu ta, dường như đáp án này đã được định sẵn.

Trong đầu cậu ta hiện lên cảnh tượng cô và Chu Ngọc Thừa hôn nhau dưới ánh chiều tà, cảnh tượng đẹp đến mức khiến tim người ta nảy sinh những ý nghĩ đen tối.

Cậu ta cúi đầu, chạm nhẹ vào đôi môi nóng giãy.

Cô ngủ rất say, không hề biết chuyện gì đang xảy ra. Thấy cô nằm yên, cậu ta bất giác thở dốc, nhắm mắt lại, đưa đầu lưỡi dò dẫm.

Đôi môi cô nóng kinh người khiến trái tim cậu ta run rẩy. Sự ngọt ngào, dịu êm bao lấy cậu ta, khiến cậu ta như say trong men rượu nồng.

Cậu ta tham lam âu yếm từng góc nhỏ, như thể một con sói đói đã chờ đợi rất lâu.

Đến tận khi Diệp Trần rên khẽ, Cố Gia Nam mới giật mình nhận ra bản thân đang làm gì, lùi phắt lại, hốt hoảng chạy ra khỏi phòng.

Cậu ta xông vào nhà tắm, mở vòi nước xối xả, dòng nước lạnh buốt dội thẳng vào đầu, cuối cùng Cố Gia Nam cũng bình tĩnh lại.

Cậu ta nhắm mắt lại, cậu ta biết, cả đời này, trái tim cậu ta chẳng thể nào tĩnh lặng nữa.

Chú thích:

*chữ Trần (尘) trong tên Diệp Trần nghĩa là bụi bặm, trần tục. Chữ Mẫn (敏) trong tên Diệp Mẫn có nghĩa là nhanh nhẹn, mẫn tiệp, thông minh. Vậy nên Diệp Trần mới nói là khác nhau từ cái tên.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

17. Chương 17: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em - Kết Thúc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trông suốt một đêm, đến ngày hôm sau thì Diệp Trần tỉnh.

Rạng sáng, cơn sốt hạ, Cố Gia Nam yên lòng, ghé luôn xuống giường ngủ.

Thế nên Diệp Trần vừa mở mắt liền thấy ngay khuôn mặt của chàng trai đang ghé vào bên giường mình, ánh nắng chiếu vào mặt, cậu ta vẫn ngủ say, cảnh ấy trông thật sự rất dịu dàng, bình yên.

Diệp Trần lẳng lặng nhìn đối phương, chàng trai từ từ hé mắt, bất giác nhìn cô, trong đôi mắt đẹp đẽ ấy duy chỉ có cô.

"Chúc mừng kí chủ," hệ thống thấy cô tỉnh, lập tức thông báo, "Hiện tại chỉ số thiện cảm của Cố Gia Nam đã lên tới 90, độ hắc hóa 30, mong kí chủ tiếp tục cố gắng!"

Thì ra đã cao vậy rồi.

Diệp Trần bỗng thấy hoảng hốt. Khi nghe được tin này, cô chẳng hề thấy một chút vui sướng nào. Cô nhìn chàng trai trước mặt, cậu ta áp tay lên trán cô, hỏi đầy mối mết: "Còn chỗ nào không khỏe không?"

Diệp Trần không nói gì, lần đầu tiên cô nhận ra mình thực sự không thể chỉ đơn thuần coi người này là một đối tượng mục tiêu của nhiệm vụ.

"Cố Gia Nam," Diệp Trần hỏi thật chậm, "nếu có một ngày, tôi nói là nếu nhé, nếu có một ngày tôi biến mất khỏi thế giới này, cậu sẽ thế nào?"

Bị hỏi như vậy, Cố Gia Nam ngây ra rồi lại lắc đầu: "Tôi không nghĩ ra."

"Nếu như mà?"

"Tôi thật sự không nghĩ ra được." Cố Gia Nam bật cười, "Tôi đi nấu cháo cho cậu, cậu nghỉ thêm lát nữa đi."

Diệp Trần không đáp, đợi Cố Gia Nam ra ngoài, Diệp Trần nằm xuống giường, nhắm mắt lại hỏi: "Hệ thống à, tôi nhất định phải rời khỏi thế giới này hả?"

"Đúng vậy." Hệ thống nghiêm túc trả lời, "Vậy nên kí chủ không cần đặt quá nhiều tình cảm."

"Còn bao lâu nữa thì tôi sẽ rời khỏi thế giới này?"

"Chờ chỉ số thiện cảm của Cố Gia Nam đạt 100, độ hắc hóa về 0, sau đó xác định chắc chắn nữ chính sẽ không ở bên Chu Ngọc Thừa, đồng nghĩa với việc chỉ số thiện cảm của nữ chính với Chu Ngọc Thừa bằng 0 là được."

"Tôi không theo đuổi các chỉ số của Cố Gia Nam nữa có được không?" Diệp Trần hơi bị suy sụp, "Tôi không làm được, không muốn làm!"

Hệ thống chẳng biết phải làm sao: "Cũng có thể được... Hiện tại Cố Gia Nam đã chắc chắn không thích nữ chính nữa, thực ra có thể coi như cô

đã hoàn thành nhiệm vụ này. Có điều muốn hoàn mỹ tới cấp S thì phải làm chỉ số đạt mức tối đa. Nếu cô thực sự không muốn, vậy thì hoàn thành nhiệm vụ chính về Chu Ngọc Thừa nữa là coi như đã xong hết các nhiệm vụ chính, có thể chuyển sang thế giới mới."

"Được." Diệp Trần gật đầu, nghiêm túc đáp, "Thế không làm nữa."

"Kí chủ..." hệ thống nói hơi do dự, "không làm nữa thì đánh giá xếp loại chỉ được D thôi."

"Vậy thì D." Diệp Trần nhắm mắt lại, đáp không hề do dự.

Cố Gia Nam nhanh chóng bưng cháo vào, cậu ta định đỡ cô dậy để đút cháo nhưng cô lắc đầu, tự chống người dậy, ăn từng chút từng chút cháo một.

Cố Gia Nam thích thú nhìn cô ăn như một con mèo con. Cậu ta ngẫm nghĩ rồi bảo: "Sau này sinh hoạt phí của tôi cho cậu cả đấy, tôi giữ lại 500 tệ là đủ rồi. Nếu cậu không có chỗ ở thì đến nhà họ Ngôn đi, tôi sẽ nói với bố. Nếu cậu cảm thấy ở nhà họ Ngôn không tiện thì tôi thuê cho cậu một căn hộ ở một mình..."

"Ngôn Lương đối xử tốt với cậu chứ?" Diệp Trần bỗng dừng hỏi. Cố Gia Nam ngớ ra rồi không nén nổi nụ cười: "Rất tốt. Ông ấy là người tốt, lúc nào cũng mong tôi có thể kế thừa sự nghiệp của ông."

"Vậy là tốt rồi," Diệp Trần gật đầu, nhẹ nhàng bảo, "Gia Nam à, thế giới tốt đẹp lắm phải không?"

Cố Gia Nam không nói gì, cậu ta lẳng lặng nhìn cô.

Cậu ta rất muốn nói rằng.

Phải, thế giới tốt đẹp lắm, vì có cậu.

Trong ký ức của Cố Gia Nam, thế giới khi chưa có Diệp Trần đầy rẫy những xấu xa.

Là Diệp Trần một tay kéo cậu ta ra khỏi màn đêm tăm tối. Ở bên Diệp Trần, thế giới mới thực sự tốt đẹp.

Thế nhưng, cậu ta không dám nói ra. Đúng là Diệp Trần có tốt với cậu ta nhưng cậu ta không dám chắc cái tốt này là tình bạn hay tình yêu.

Diệp Trần quá thoải mái với cậu ta, không như cậu ta, đỏ mặt, căng thẳng, ghen tuông. Cậu ta sợ nếu mình nói ra thì sẽ đánh mất hoàn toàn người con gái này.

Thế nên cậu ta chỉ nói nửa câu trước: "Phải, tốt đẹp lắm."

Diệp Trần yên lòng, gật gật đầu, tiếp tục ăn cháo.

Cố Gia Nam chờ cô ăn xong thì vào bếp rửa bát. Diệp Mẫn gọi điện tới, hình như là đang trốn trong nhà vệ sinh, thậm thà thậm thụt hỏi: "Chị ơi, chị không sao chứ?"

"Ừ."

"Chị ơi, em xin lỗi, bố mẹ không thích em làm chuyện này, hôm qua em đã nói cho bố mẹ biết rồi nhưng bố mẹ không chịu tin, giờ đang tức giận lắm, tí em qua chỗ chị nhé."

"Không cần đâu." Diệp Trần đáp, "Có quay phim nữa không?"

"Quay chứ ạ." Diệp Mẫn đáp rất nhanh, "Lần này làm âm thầm thôi, nhất định là được."

"Không sợ bố mẹ mắng à?"

"Có đánh chết em cũng phải quay." Diệp Mẫn đáp dứt khoát rồi nói thêm, "Chị à, bố mẹ lúc nào cũng thế cả, chị đừng giận nhé, chiều em đưa tiền cho chị, bố mẹ giận mấy bữa rồi sẽ hết thôi. Chị đừng có sĩ diện không chịu nhận nhé, ở yên trong nhà đợi em."

"Ừ." Diệp Trần đáp.

Cô có ngu đâu, làm người nghèo biết bao nhiêu năm, khó lắm mới có tiền sinh hoạt, tuyệt đối cô sẽ không rời khỏi cái căn hộ này!

Trong phòng bếp có tiếng Cố Gia Nam rửa bát, chuông cửa reo, Cố Gia Nam đi mở rồi có tiếng của Chu Ngọc Thừa: "Sao ông lại ở đây?"

Cố Gia Nam hờ hững nhìn Chu Ngọc Thừa, hỏi ngược lại: "Ông tới làm gì?"

"Tôi đến thăm Diệp Trần."

"Chu Ngọc Thừa." Diệp Trần nghe thấy tiếng Chu Ngọc Thừa, trèo xuống giường, gọi cậu ta, "Cậu đến rồi à?"

Vừa dứt câu, Chu Ngọc Thừa đã trông thấy Diệp Trần chạy ra từ phòng ngủ.

Cô nàng mặc áo ngủ, tóc rối chưa chải, khuôn mặt trong sáng hiện rõ niềm vui, cô hỏi cậu ta: "Sao cậu lại tới đây?"

Cố Gia Nam trông thấy dáng vẻ của cô thì mặt liền sầm sì, đứng cản tầm mắt của Chu Ngọc Thừa rồi kéo cô ngược vào trong phòng: "Đi rửa mặt thay đồ, lên giường nằm đi, cậu vẫn chưa khỏi ốm đâu."

Diệp Trần bị Cố Gia Nam kéo vào trong, nháy nháy mắt ra hiệu cho Chu Ngọc Thừa chờ.

Chu Ngọc Thừa nhìn hai người, trong mắt ánh lên sự lạnh lùng.

Trước đây, Chu Ngọc Thừa đâu có thích Diệp Trần, trước đây, cậu ta chỉ coi cô như một con khỉ nhảy qua nhảy lại, mỗi lần bắt gặp Diệp Trần ở nhà họ Diệp, không cãi nhau với bố mẹ thì lại cãi nhau với Diệp Mẫn, cực kỳ ngang ngạnh. Chẳng biết từ lúc nào, cô ta đã dần dần thay đổi, đôi mắt trong veo, luôn luôn vui vẻ, hiếm khi đôi co với người khác, không đánh nhau, thỉnh thoảng có ai đó đùa điều gì, cô nàng cũng phản ứng chậm chạp, ngơ ngác nhìn rồi "hả" một tiếng, khiến người ta thấy rất thích thú.

Vốn chỉ là thấy đối phương dễ chơi, sau này cùng chơi game thì thấy sở thích hợp nhau, mãi đến lúc cô ấy bị Diệp Hoài tát một cái, Chu Ngọc Thừa mới đột ngột nhận ra mình có chút cảm xúc lạ lẫm.

Cậu ta thương cô ấy.

Đã từng thấy ghét biết bao, vậy mà, giây phút ấy, thực sự thấy đau lòng.

Bao năm nay, hóa ra vốn không phải cô cố tình sinh sự, hóa ra cô vẫn luôn phải chịu nhiều bất công như vậy. Thế nhưng, những người xung quanh, bao gồm cả cậu ta, đều chỉ trông thấy đáng vẻ giương nanh múa vuốt của cô, ghét cô, xa lánh cô.

Nhìn cảnh Cố Gia Nam ôm Diệp Trần vào lòng rồi bỏ đi, hai người như hai con thú hoang sống nương tựa vào nhau, cố gắng nép vào nhau, bỗng nhiên cậu ta cảm thấy trong lòng vô cùng đau đớn, chua xót.

Cô ấy từng thích cậu ta.

Rất lâu trước kia, khi cậu ta còn đang khinh thường chẳng thèm nhìn.

Đêm qua, cậu ta thức trắng, trở đi trở lại nghĩ về Diệp Trần trước kia. Hai người quen nhau từ nhỏ. Từ hồi đi nhà trẻ, cô ấy đã thích quấn lấy cậu ta, lúc nào cũng leo đẹo theo sau, bên cạnh chẳng có ai. Cậu ta ghét cô ấy

nên chẳng thềm để ý, ngay cả lúc phát hiện ra bên cô có thêm một Cố Gia Nam, cậu ta cũng chẳng cảm thấy làm sao.

Giờ đã không còn như vậy nữa, cậu ta để tâm, cậu ta khó chịu, cậu ta nôn nóng muốn xác nhận quan hệ giữa hai người, chỉ cần nghĩ đến Cố Gia Nam sẽ có được cô ấy, cậu ta liền cảm thấy từ đầu ngón tay đến trái tim đau nhói. Thế nên, mới sớm tinh mơ, cậu ta đã vội vàng chạy đến đây, cậu ta rất muốn gặp Diệp Trần, xác nhận thông tin quan trọng này.

Thế nhưng vừa mở cửa, cậu ta đã trông thấy Cố Gia Nam.

Cậu ta ráng nhìn không đập Cố Gia Nam một trận, ngồi chờ trong phòng khách.

Một lát sau, Cố Gia Nam ra khỏi phòng ngủ, giọng lạnh lùng: "Cậu ấy bảo ông vào đây, tối qua cậu ấy bị ốm, ông nói ít ít thôi để cho cậu ấy còn nghỉ ngơi."

"Ông quản lắm thế?" Chu Ngọc Thừa cười nhạt, "Đến lượt ông lắm mồm vậy à?"

Cố Gia Nam không đáp, Chu Ngọc Thừa thấy bực bội, đi thẳng vào phòng trong.

Diệp Trần đã thay quần áo, bị Cố Gia Nam ép nằm trên giường. Chu Ngọc Thừa vào, cô cười: "Nghĩ gì mà nay lại tới tìm tôi vậy? Diệp Mặc kêu cậu tới à?"

"Không liên quan tới cậu ấy." Chu Ngọc Thừa nhìn xuống, ngồi bên giường, ngắm khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay của Diệp Trần, giọng dịu dàng: "Nghe nói cậu ốm hả?"

"Ừ." Diệp Trần cười, "Nhưng không sao hết."

"Vây là tốt rồi." Chu Ngọc Thừa cầm quả táo lên gọt cho cô ăn. Diệp Trần nhìn về phía cửa, thấy Cố Gia Nam không ở đây, bèn cầm điện thoại lên, hí hửng như những cô cậu nghiện internet: "Nào nào, tranh thủ lúc Cố Gia Nam không ở đây, mau chơi một ván đi."

Chu Ngọc Thừa không đáp, Diệp Trần ngạc nhiên hỏi: "Cậu sao thế?"

"Sao Cố Gia Nam quản cậu ghê thế?"

"Hả?" Diệp Trần không hiểu, "Tính cậu ấy thế mà."

"Ý tôi là," Chu Ngọc Thừa cố ghìm cơn giận, "cậu với cậu ta có quan hệ gì mà cậu ta lại quản cậu?!"

Diệp Trần ngơ ngác đáp: "Thì... là bạn tốt mà?"

"Bạn tốt mà quản đến mức này á?" Chu Ngọc Thừa cười nhạt, "Cậu ta ở nhà cậu, ngày ngày cùng đi học cùng tan trường, nấu cơm cho cậu, ra mặt thay cậu, đấy mà là bạn tốt à?"

"Ghét cái tên này!" Hệ thống hung hăng mắng trong đầu Diệp Trần, "Cậu ta quản lắm thế, kí chủ chấp hành nhiệm vụ, người không liên quan thì xê ra! Thật đáng ghét!"

"Không được," Diệp Trần cự tuyệt, nghiêm túc đáp, "Người đẹp nói gì cũng có thể tha thứ hết, không ghét được!"

Hệ thống: "..."

Chó háo sắc chết đi được.

Diệp Trần tốt tính bị Chu Ngọc Thừa quát thì chớp chớp mắt mấy cái. Chu Ngọc Thừa nhú mày: "Cậu nhìn cái gì?"

Diệp Trần đáp: "Cậu trông đẹp thật."

Cố Gia Nam mang hoa quả đi tới cửa, nghe thấy câu này, bước chân khựng lại.

Chu Ngọc Thừa sững sờ trước câu nói của Diệp Trần, cậu ta biết thừa Diệp Trần là chó háo sắc, từ hồi cùng chơi game với nhau đã biết rồi, có điều trước giờ không ngờ, hóa ra lại chó háo sắc tới độ này!

Cậu ta ghen lời, Diệp Trần cười rộ lên: "Tôi luôn rộng lượng với các người đẹp, người đẹp thì làm gì cũng đúng hết!"

"Gia Nam không có bạn," Diệp Trần nói chậm chậm, "tôi là bạn tốt duy nhất của cậu ấy, cậu ấy giống như bạn thân của tôi vậy, thế thì có vấn đề gì chứ?"

Cố Gia Nam đứng ở cửa, mắt sụp xuống.

Bạn thân.

Mẹ kiếp, ai là bạn tốt của cậu chứ?!

Có đứa bạn tốt nào lại muốn độc chiếm bạn, muốn hôn bạn, muốn cưới bạn, ở cùng nhau cả đời không!

Thế nhưng, rõ ràng Diệp Trần không nghĩ giống cậu ta, cô ấy không có những ý nghĩ như vậy, có lẽ cô ấy chỉ cảm thấy cậu ta đẹp trai, muốn làm bạn với cậu ta mà thôi.

Chu Ngọc Thừa ngẩn tò te ra nghe rồi ngạc nhiên hỏi lại: "Hai người không phải người yêu à?"

Diệp Trần bật cười: "Cậu nghĩ linh tinh gì thế? Sao tôi với Gia Nam có thể là người yêu được? Giờ bọn mình đang học cấp ba mà."

Diệp Trần tận tình dạy dỗ Chu Ngọc Thừa: "Học sinh cấp ba thì phải lấy việc học làm trọng, chăm chỉ học hành, tích cực, nỗ lực, hăng hái tiến

về phía trước, không được yêu đương linh tinh, biết chưa?"

"Cậu định học cấp ba thì không yêu à?" Chu Ngọc Thừa có vẻ khá ngạc nhiên. Diệp Trần nghĩ không biết có phải là Chu Ngọc Thừa muốn yêu đương không. Hiện giờ Diệp Mẫn có thiện cảm với cậu ta như vậy, không được, tuyệt đối không được!

Thế là Diệp Trần lập tức đáp: "Không yêu. Chu Ngọc Thừa, cậu cũng đừng yêu, ảnh hưởng việc học lắm, đợi lên đại học rồi cả xem xét vấn đề này!"

Chu Ngọc Thừa lơ tơ mơ mất một lúc rồi mới bật cười thành tiếng: "Được, tôi không yêu. Tôi chờ cậu."

Cố Gia Nam nghe Chu Ngọc Thừa nói vậy thì bước vào, đặt hoa quả xuống bàn. Chu Ngọc Thừa thấy vẻ lạnh lùng của Cố Gia Nam bèn nhắc nhở Diệp Trần: "Có điều, cho dù thế nào, hai người cũng đâu còn là trẻ con nữa, Cố Gia Nam lúc nào cũng chăm lo cho cậu như vậy, bị người ta nói linh tinh thì không hay."

"Ông quản gì lắm thế?" Cố Gia Nam lạnh lùng nhìn lướt qua Chu Ngọc Thừa, "Tôi với Diệp Trần đều không thèm để ý, ông để ý làm gì?"

"Tất nhiên tôi phải để ý rồi." Chu Ngọc Thừa lạnh lùng đáp trả, Cố Gia Nam lập tức hiểu ý của đối phương, quay ngoắt lại nhìn Chu Ngọc Thừa, ánh mắt không mấy may có ý nhượng bộ.

Diệp Trần hơi mệt, xua tay bảo: "Hai cậu cứ nói chuyện đi, tôi ngủ một giấc đã."

Chu Ngọc Thừa và Cố Gia Nam đi ra ngoài, Diệp Trần liền nằm xuống ngủ. Ngoài phòng khách, Chu Ngọc Thừa ngồi đại xuống ghế sofa, bật ti-vi lên. Cố Gia Nam cau mày: "Ông chưa về đi à?"

"Ông không về, sao tôi phải về?" Chu Ngọc Thừa cười, "Cái phòng này của ông à?"

Cố Gia Nam bị Chu Ngọc Thừa chặn họng, bỏ vào trong bếp chuẩn bị đồ ăn, không đáp lại nữa.

Từ bữa đó, Chu Ngọc Thừa ngày nào cũng ra ngoài, đúng giờ đến nhà Diệp Trần ngồi cùng Cố Gia Nam. Mấy hôm sau, Diệp Mẫn cũng tới. Cô nàng trở mặt với người nhà, chuyển đến nhà Diệp Trần, cùng ăn cùng ở.

Ăn cơm Cố Gia Nam nấu xong, Diệp Mẫn thật sự muốn quỳ xuống bái phục. Buổi tối ngủ chung giường với Diệp Trần, cô nàng thủ thỉ hỏi: "Chị à, Cố Gia Nam đã tỏ tình với chị chưa?"

"Em đừng có nói linh tinh." Diệp Trần rúc người trong chăn, Diệp Mẫn cười hì hì: "Em nhìn ra rồi nhé, hai người thích nhau!"

"Con nít đừng có nói vớ vẩn." Diệp Trần tròn tròn mắt, nói dối lòng mình, "Chị thích Chu Ngọc Thừa chứ không thích cậu ta."

"Ting," hệ thống phát âm báo, "chỉ số thiện cảm của Diệp Mẫn với Chu Ngọc Thừa giảm 10."

Diệp Trần mở to mắt, sao lại thế, cô mới bảo mình thích Chu Ngọc Thừa thì chỉ số thiện cảm của Diệp Mẫn liền giảm ngay!

Cô đang suy nghĩ thì Diệp Mẫn lại rụt rè hỏi: "Chị ơi, chị thích Chu Ngọc Thừa à?"

"Đúng vậy." Diệp Trần vội vàng gật đầu, không buông tha một chút biểu cảm nào của Diệp Mẫn, "Em thì sao? Em thích Chu Vũ không?"

Diệp Mẫn mấp má môi, không nói gì, một lúc lâu sau mới chậm chậm bảo: "Không, em ghét anh ấy."

"Tình trong như đã mặt ngoài còn e." Diệp Trần bĩu môi, Diệp Mẫn bối rối, đẩy cô một cái: "Thật đấy!"

"Chị không có mù nhé," Diệp Trần trở mình nhìn vào mắt Diệp Mẫn, "Tiểu Mẫn à, một người thích một người, đôi mắt không thể giấu được đâu, lúc em nhìn Chu Vũ, mọi người đều thấy rằng em thích cậu ta đấy. Có phải anh ta từng làm chuyện gì đó khiến em đau lòng phải không?"

Diệp Mẫn không trả lời, Diệp Trần quay sang hỏi hệ thống.

Trước khi Chu Vũ và Diệp Mẫn ở bên nhau, Chu Vũ từng có rất nhiều người yêu cũ, còn có cả một cô tự xưng là vị hôn thê lúc nào cũng xen vào gây khó dễ. Tình cảm Diệp Mẫn dành cho Chu Vũ dần dần bị bào mòn, cuối cùng nương tựa vào vòng tay Chu Ngọc Thừa.

Thế nhưng thực tế là Chu Vũ luôn toàn tâm toàn ý với Diệp Mẫn, từ hồi qua lại với Diệp Mẫn thì không hề có ai khác.

Vì thế, Diệp Trần tiếp tục khuyên: "Tiểu Mẫn à, con người phải nhìn về phía trước, quá khứ không phải là hiện tại, càng chẳng phải tương lai. Trước kia Chu Vũ từng làm những chuyện hoang đường không có nghĩa là hiện tại vẫn làm."

"Nhưng anh ấy còn có một vị hôn thê nữa." Diệp Mẫn bặm môi, Diệp Trần nở nụ cười: "Vậy em bảo cho anh ta biết, em không thích đàn ông lăng nhăng dây dưa, bảo anh ta giải quyết sạch sẽ chuyện của mình rồi cả đến theo đuổi em."

"Với cả," Diệp Trần bỗng nhiên nhớ ra, nghiêm túc bảo, "học cấp ba đừng vội yêu sớm, lo học đã!"

"Thế mà chị còn thích Chu Ngọc Thừa!" Diệp Mẫn không phục, Diệp Trần cười hì hì: "Không phải là chị sợ em cướp mất cậu ta sao?"

Diệp Mẫn ấp úng bảo: "Dạ... sao em lại tranh anh rồi được..."

Diệp Trần không nói gì, vỗ nhẹ mặt Diệp Mẫn, trông lòng thấy rất buồn bã.

"Sao tôi lại trở thành đứa con gái như vậy!"

Cô khóc lóc với hệ thống: "Tôi không thích cái diễn biến này!"

"Bình tĩnh chút đi kí chủ ơi," hệ thống mỉm cười, đưa cho cô một miếng dưa, "Ăn dưa không?"

Hai chị em trò chuyện chán mới ngủ. Hôm sau thức dậy, Diệp Trần ngạc nhiên phát hiện ra chỉ số thiện cảm Diệp Mẫn dành cho Chu Ngọc Thừa chỉ còn 60, dành cho Chu Vũ là 80, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ là 70.

Cô quyết định phải tiếp tục cố gắng, ngọt ngào nói với Diệp Mẫn rằng mình thích Chu Ngọc Thừa, đồng thời tẩy não cô nàng rằng Chu Vũ tốt.

Diệp Mẫn bắt đầu dần dần chấp nhận Chu Vũ, bộ phim của họ cũng đã nhanh chóng quay xong.

Cái kết là Chu Ngọc Thừa bị người ta chém chết, Cố Gia Nam bảo vệ cái bụng to của Diệp Trần.

Cảnh cuối phim, Cố Gia Nam đứng sau Diệp Trần, Diệp Trần dắt con đứng trước bia mộ của Chu Ngọc Thừa, trịnh trọng bảo: "Em bên anh, trọn đời."

Lúc quay cảnh này, Cố Gia Nam diễn rất xuất thần, cậu ta nhìn bóng lưng Diệp Trần dắt đứa trẻ, cảm thấy như thể thực sự có một ngày như vậy.

Trong lòng cậu ta đau đớn, chua xót, người ấy là nguồn sức mạnh duy nhất giúp cậu ta gượng đứng dậy, cậu ta không cách nào buông bỏ được,

vậy nên chỉ có thể nói: "Tôi bên em, trọn đời."

Sau khi nói xong, Diệp Mẫn đang định hô cắt thì trông thấy Cố Gia Nam nhìn đắm đắm vào Diệp Trần, tiếp tục nói: "Em còn sống, tôi sống; em chết, tôi sẽ cùng chết với em."

Câu nói ấy quá sức trịnh trọng, cô thẫn thối đa hình tượng bi lụy vì tình cho nam phụ.

Diệp Mẫn không nhịn được vỗ tay, hô to: "Hoàn mỹ!"

Diệp Trần quay đầu nhìn thấy sự nghiêm trang trong mắt Cố Gia Nam, bèn hỏi lại: "Thật ư?"

Cố Gia Nam khẽ cười, giấu giếm tình cảm sâu nặng của mình, thủng thẳng đáp: "Tất nhiên chỉ là lời thoại rồi."

Quay xong phim thì cũng bước vào học kỳ đầu tiên của năm lớp mười một. Diệp Trần và Cố Gia Nam ngồi cùng bàn, Chu Ngọc Thừa chuyển sang ngồi chỗ Cố Gia Nam ngồi kỳ trước.

Diệp Trần không muốn chỉ số thiện cảm của Cố Gia Nam tăng thêm nên bắt đầu dè dặt giữ khoảng cách. Cô không dám thể hiện quá rõ ràng, sợ độ hắc hóa của Cố Gia Nam sẽ tăng cao, quan trọng nhất là, cô không thể chịu được cảnh nhìn thấy cậu ta sống không tốt.

Cô hi vọng cho dù mình đi rồi, cậu ta sẽ vẫn sống thật tốt. Thế nên cô tạo cho cậu ta một khoảng thời gian quá độ. Ít nhất là không muốn để Cố Gia Nam cảm thấy cô đột nhiên trở mặt.

Ban đầu, cô không hỏi bài cậu ta nữa mà chuyển sang chọc lúng Chu Ngọc Thừa ngồi bàn trên. Cố Gia Nam nhận thấy vậy nên luôn chú ý quan sát cô, chỉ cần cô hơi chau mày là cậu ta sẽ đưa bài giải qua ngay.

Diệp Trần hết cách, bèn nghĩ cách để Cố Gia Nam có thêm nhiều bạn bè, dẫn Cố Gia Nam tham gia các buổi tụ tập. Thế nhưng lần nào cũng chỉ có mình Diệp Trần vui vẻ chơi đùa còn Cố Gia Nam thì ngồi yên một chỗ, chờ mọi người giải tán thì lặng lẽ đứng dậy, xách túi giúp cô, đưa cô về nhà.

Trên đường về, lần nào cô cũng nhắc Cố Gia Nam: "Gia Nam à, cậu phải có nhiều bạn bè hơn, lúc nào cậu cũng chỉ có một mình, vậy không được đâu."

"Không phải vẫn còn có cậu đó sao?"

Cố Gia Nam thờ ơ đáp trả. Diệp Trần ngẩn người, nghe đối phương nói tiếp: "Tôi có cậu, vậy là đủ rồi."

Diệp Trần ngây ra, một lúc sau, đang định mở miệng nói thì Cố Gia Nam cứ như thể đã đoán biết trước được những lời cô định bảo, bèn nói ngay: "Tôi không cần có nhiều bạn bè, một người là đủ rồi."

Lời này buộc Diệp Trần phải nuốt toàn bộ những câu định nói ngược vào bụng, cô cúi đầu, im lặng, không nói thêm gì.

Diệp Trần cảm thấy mình cần phải tìm một lý do hợp lý nào đó để Cố Gia Nam cách xa mình ra một chút.

Xa một chút, tình cảm sẽ nhạt phai. Thế nhưng, dường như Cố Gia Nam hiểu được suy nghĩ của cô, càng dính lấy cô chặt hơn trước. Mỗi lần Diệp Trần tìm được một lý do, cậu ta luôn có thể đáp lại bằng một câu trả lời kín kẽ, hoàn mỹ.

Một thời gian sau, phim của Diệp Mẫn hoàn thành khâu biên tập, được đăng lên mạng. Tuy không nhận được giải thưởng nào nhưng nhờ vận may của Chu Vũ và Diệp Mẫn, lượt xem trên mạng rất thành công. Cả ba người

họ trong chớp mắt đều có fan, Diệp Trần nhờ vào ngoại hình đã gây được ấn tượng với làng điện ảnh.

Chẳng bao lâu sau, có người đại diện tới tận nơi tìm họ. Ngôn Lương chắc chắn không đời nào để Cố Gia Nam đi làm ngôi sao, ông còn đang trông mong Cố Gia Nam ra nước ngoài học lên cao hơn, tỏa sáng rực rỡ trong giới học thuật. Vị trí của Chu Ngọc Thừa cũng không thể đi làm ngôi sao. Thế là chỉ còn mỗi Diệp Trần trở thành đối tượng tranh giành của các công ty lớn.

Với Diệp Trần đang muốn tìm lý do để rời xa Cố Gia Nam thì đây đúng là một cơ hội tốt. Vậy là cô lập tức ký hợp đồng với một công ty đại diện.

Tối hôm cô ký xong hợp đồng, Cố Gia Nam cùng cô về nhà.

"Sau này cậu làm ngôi sao rồi," Cố Gia Nam nói thật chậm, "sẽ được gặp rất nhiều người đẹp nhỉ?"

"Đúng vậy." Diệp Trần cười, "Tôi rất hâm mộ các ngôi sao, không ngờ có ngày mình thực sự cũng trở thành ngôi sao. Cố Gia Nam, cậu có mừng cho tôi không?"

"Cậu sẽ thường xuyên trở về chứ?" Giọng Cố Gia Nam nghèn nghẹn, Diệp Trần ngược nhìn ngọn đèn trên cao, nhẹ nhàng đáp: "Có lẽ. Có điều, Gia Nam à, người trưởng thành không phải rồi đều sẽ chia xa hay sao? Chúng ta phải học cách từ biệt."

Hai người đã đi đến cửa, Diệp Trần quay đầu lại nhìn cậu ta, mỉm cười nói, "Nào, từ hôm nay, chúng ta học chào tạm biệt nhé."

Cố Gia Nam lẳng lặng nhìn cô, không nói gì. Diệp Trần mỉm cười, vẫy vẫy tay: "Tạm biệt."

Nói xong, Diệp Trần liền xoay người đi, Cố Gia Nam vươn tay kéo cô vào lồng ngực, tựa đầu vào cổ cô, giọng khàn khàn: "Diệp Trần, tôi chờ cậu trở về."

"Cho dù cậu ở nơi đâu, cho dù cậu ở thế giới này, vũ trụ này hay một nơi chốn nào khác, cho dù cậu đã cách rất xa, tôi sẽ vẫn luôn ở ngay đây, chờ cậu trở về."

"Cậu nhất định phải trở về đây, " giọng cậu ta nghệt lại, "biết chưa?"

Diệp Trần không nói gì, hệ thống phát âm báo.

"Cảnh cáo, chỉ số tình cảm sai lệch 20, đề nghị kí chủ mau rời đi."

Diệp Trần nhắm mắt lại, gắng sức đẩy đối phương ra. Cố Gia Nam bị xô ngã lảo đảo, cô lạnh lùng quay đi: "Tôi về đây."

Nói xong, Diệp Trần trở về phòng mình.

Hôm sau, cô đi học khóa đào tạo của công ty. Công ty giữ học bạ của cô, xin cho cô nghỉ dài hạn.

Cô học khóa đào tạo của công ty hết nửa năm. Trong nửa năm đó, Cố Gia Nam vẫn luôn kiên trì gửi tin nhắn, gọi điện thoại cho cô. Rất ít khi cô trả lời nhưng Cố Gia Nam mặc kệ cô có trả lời hay không, vẫn cố chấp báo cáo lại nhất cử nhất động của bản thân cho cô biết. Cậu ta gọi điện tới, hiếm khi cô tiếp, nếu có tiếp thì sẽ nói mình đang bận.

Còn Chu Ngọc Thừa và Diệp Mẫn, cô vẫn cố gắng giữ liên lạc. Cô dặn họ đừng nói cho Cố Gia Nam biết, Diệp Mẫn thấy lạ bèn thắc mắc hỏi lại: "Chị à, tại sao vậy?"

"Có một chút cảm tình," Diệp Trần chậm chậm đáp, "không nên có."

Diệp Mẫn lập tức hiểu ý của Diệp Trần. Thế là Chu Ngọc Thừa và Diệp Mẫn cùng nhau lừa Cố Gia Nam.

Ba người họ thảnh thơi lại tụ tập cùng đi ăn gì đó với nhau, tình cảm giữa Diệp Mẫn và Chu Vũ ngày càng tốt, đồng thời Diệp Trần cũng phát hiện, chỉ cần mình tỏ vẻ thân mật với Chu Ngọc Thừa thì chỉ số thiện cảm của Diệp Mẫn với Chu Ngọc Thừa sẽ giảm xuống.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ba người họ vèo cái đã lên lớp mười hai, còn Diệp Trần thì ra liên tiếp hai bộ phim, nhanh chóng trở nên nổi tiếng.

Cố Gia Nam đã gần một năm nay chưa gặp cô nhưng vẫn kiên trì gửi tin nhắn.

Dịp cuối năm, Diệp Trần được trao giải nữ phụ xuất sắc nhất của một giải thưởng lớn cho bộ phim đầu tiên của mình. Hôm cô nhận giải, sau khi phát biểu lời cảm ơn xong, cô nhận được tin nhắn của Cố Gia Nam.

"Diệp Trần, tôi ngồi ở ghế số 7 hàng 13, hôm nay cậu rất đẹp."

Diệp Trần ngoái đầu lại nhìn, trông thấy Cố Gia Nam. Cậu ta mặc âu phục, mặt mũi rất tuấn tú, cười thực sự dịu dàng, trong mắt không giấu nổi sự thiết tha. Diệp Trần ngẩn người, nở một nụ cười công thức, dè dặt gật đầu, coi như cảm ơn.

Cố Gia Nam ngẩn người nhìn nụ cười của Diệp Trần, trái tim nhói lên đau đớn.

Thế nhưng cậu ta gắng đè nén nỗi đau, tự nói với bản thân rằng là vì đang ở trước mặt công chúng, Diệp Trần không tiện tỏ ra thân thiết với mình.

Ngôn Lương quan sát cảnh ấy, không nén nổi tiếng thở dài.

"Gia Nam à, Diệp Trần không có ý gì với con đâu."

Cố Gia Nam không đáp, cúi đầu ủ rũ, Ngôn Lương tiếp tục nói: "Con đừng phí công nữa, con bé giờ đã là ngôi sao, gặp đủ loại người muôn hình muôn vẻ. Bố thấy Diệp Trần là một đứa rất thích cái đẹp, ngày trước nó tốt với con cũng chỉ vì con đẹp trai thôi. Giờ con bé đã vào giới giải trí rồi, người đẹp đây rầy, chỉ dựa vào khuôn mặt của nó thôi, thích ai mà chẳng được? Gia Nam à, con và con bé không phải người cùng đường đâu, từ bỏ đi. Lấy được TOEFL xong, bố đưa con ra nước ngoài."

Cố Gia Nam phớt lờ Ngôn Lương, lẳng lặng nhìn đắm đắm vào Diệp Trần. Ngôn Lương hắng giọng mấy tiếng, vẫn còn muốn khuyên thêm mấy câu, chợt nghe Cố Gia Nam hỏi: "Cô ấy rất đẹp phải không ạ?"

Ngôn Lương ngẩn người, Cố Gia Nam lặng lẽ nhìn chăm chú người đó nói chuyện cười đùa với người khác, nói chậm chậm: "Ngay từ đầu, chút tình cảm này là con trộm được. Nhưng thế thì đã sao? Chỉ có mình cô ấy cứu được con, là người đã kéo con ra khỏi bóng tối, là người cho con biết thế giới này thật tốt đẹp, là người cho con hơi ấm trong lúc con sợ hãi nhất, đau khổ nhất, yếu ớt nhất."

Người con gái ấy biết rất nhiều chuyện xấu xa của cậu ta nhưng chưa từng sợ hãi hay ghét bỏ.

Trên thế giới này, sẽ không bao giờ có một Diệp Trần thứ hai nữa.

Cậu ta sẽ vĩnh viễn khắc ghi người con gái đã nhét mẫu giấy cho cậu ta qua ô cửa sổ, kéo cậu ta hốt hoảng chạy trong con ngõ nhỏ tối tăm, ôm ấp, an ủi cái cơ thể run rẩy này sau khi cậu ta đã giết người và chặn đòn của người nhà họ Ngôn thay cậu ta.

Đó là quãng thời gian tối tăm nhất nhưng cũng tươi đẹp nhất của cậu ta. Giờ ai ai cũng gọi cậu ta là Ngôn thiếu gia, cậu ta cũng trở thành một

công tử nhà giàu như Chu Ngọc Thừa. Thế nhưng, cậu ta lại cảm thấy, tất cả những điều ấy đều không quan trọng.

Điều quan trọng duy nhất chỉ có người ấy, chỉ cần cô ấy còn ở đây thì thế giới trống trải này sẽ vẫn còn tốt đẹp.

Ngôn Lương nhìn ánh mắt của Cố Gia Nam, thở dài thật mạnh, không còn cách nào khác đành phải bảo: "Tùy con vậy, nếu con muốn học ở trong nước, thế thì phải là đại học Q."

"Được ạ." Cố Gia Nam gật đầu, tiếp tục nhìn dán vào Diệp Trần.

Hôm đó, hết buổi lễ, Cố Gia Nam chờ Diệp Trần ở cổng.

Các phóng viên đứng chen chúc nhau, Diệp Trần nở một nụ cười gượng gạo với cậu ta rồi được trợ lý giúp chui vào xe.

Cố Gia Nam ngẩn người, cậu ta không nói gì.

Cô ấy vội, cô ấy không có thời gian, cậu ta biết.

Lịch học của năm lớp mười hai rất nặng nề. Tháng Tư, trong lúc mọi người còn đang mải vui đầu vào sách vở, Cố Gia Nam vẫn nhớ chính xác, ngày hôm đó là sinh nhật của Diệp Trần.

Cậu ta gửi tin nhắn chúc mừng sinh nhật cho cô, cô không trả lời, một lát sau, trên weibo thấy đăng ảnh mừng sinh nhật của cô, vô số người vào chúc tụng.

Cố Gia Nam kéo xem weibo của cô. Cậu ta không thích mạng xã hội nhưng vì cô mà vẫn đăng ký một tài khoản, sợ bỏ qua tin tức nào đó của cô.

Trên thế giới này, chuyện đáng buồn là người bạn đã từng thấy thân thiết hơn bất cứ ai lại có một ngày, chỉ có thể nhờ vào weibo hay wechat mới biết được người ấy đang làm gì.

Cậu ta vừa lướt tin tức vừa vân vê hộp nhẫn trong tay, không ngừng tự nói với mình, cô ấy bận, cô ấy thực sự rất bận rộn.

Thế nhưng nhìn một hồi, cậu ta phát hiện ra điều bất thường trong tấm ảnh.

Phía sau Diệp Trần, có một người mặc áo sơ mi xanh, cho dù chỉ lộ ra một góc áo, Cố Gia Nam vẫn đủ sức nhận ra, chiếc áo này, Chu Ngọc Thừa đã từng mặc.

Lý trí nói với cậu ta rằng đừng miệt mài bám riết nữa, đừng hỏi, đừng nhìn.

Thế nhưng, ma xui quỷ khiến, cậu ta vẫn phóng lớn tấm ảnh lên xem, tìm ra được manh mối trong bức hình, cái bàn đá cẩm thạch màu đen, bo góc viền vàng. Chỉ chút xíu đấy thôi cũng đã đủ để cậu ta đoán chắc rằng họ đang ở club. Cố Gia Nam đứng dậy, đến trước cửa nhà Diệp Trần chờ.

Cậu ta đợi suốt cả đêm, đến tận hai giờ sáng, cậu ta nghe thấy tiếng động cơ ô tô, Diệp Trần xuống xe, Chu Ngọc Thừa lộ đầu ra cười: "Sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn nhé."

Diệp Trần mặc váy xòe, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng, cười cực kỳ rạng rỡ, vẫy tay chào Chu Ngọc Thừa: "Hôm khác gặp lại."

"Diệp Trần," Chu Ngọc Thừa gọi cô lại, "qua tháng Sáu là tôi tốt nghiệp cấp ba rồi."

"Đúng vậy." Diệp Trần cười tươi, "Muốn tôi tổ chức party tốt nghiệp siêu hoành tráng cho cậu à?"

"Cái đó thì không cần," đôi mắt Chu Ngọc Thừa ánh lên vẻ sâu xa, "chỉ là tôi muốn biết có phải sau khi tốt nghiệp thì mình có thể yêu đương rồi không?"

Diệp Trần ngẩn người, nhớ lại lời năm đó mình từng nói, gãi gãi mũi, ngượng ngùng bảo: "Cậu yêu thì cứ yêu, hỏi tôi làm gì?"

Chu Ngọc Thừa cười, tỏ vẻ cậu biết rõ tại sao mà, vẫy tay chào: "Đi nhé."

Diệp Trần nhìn Chu Ngọc Thừa đi xa, khuôn mặt dần trở nên hững hờ.

Chỉ số thiện cảm của Diệp Mẫn với Chu Ngọc Thừa chỉ còn 30, chờ giảm về 0 là cô có thể rời khỏi đây rồi.

Thế nhưng, chẳng hiểu vì đâu, sau khi tất cả mọi người đều đã đi hết, cô lặng lẽ đứng một mình, trở đi trở lại trong đầu chỉ có mỗi câu chúc "sinh nhật vui vẻ" của Cố Gia Nam.

Đến cái dấu chấm câu cũng không viết nhưng cô vẫn cứ nhớ mãi.

Cô lê đôi giày cao gót lộc cộc đi về phía thang máy, ấn mũi tên đi lên, chờ thang máy tới. Ít giây sau, cửa thang máy mở ra, cô vừa bước vào, ấn nút đóng cửa thì một bàn tay cản cánh cửa đóng lại.

Cố Gia Nam xuất hiện ngay trước cửa thang máy, Diệp Trần đứng ngây ra tại chỗ, Cố Gia Nam im lặng nhìn cô, mặt mũi lạnh như tảng băng.

Cô bấm gọi cho Chu Ngọc Thừa theo bản năng mách bảo. Cố Gia Nam vào thang máy, không nói câu nào, ấn số tầng nhà Diệp Trần.

Người cậu ta tỏa ra hơi lạnh, Diệp Trần bất giác run lên, siết chặt chiếc điện thoại trong tay như thể đang nắm cọng rơm cứu mạng.

Cố Gia Nam đưa lưng về phía cô, làm như không có chuyện gì, chìa tay ra bảo: "Đưa điện thoại cho tôi."

Hệ thống hét âm lên trong đầu Diệp Trần: "Độ hắc hóa 40..."

"Lên 50 rồi..."

"60..."

"80..."

"100!"

"Ting" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Cố Gia Nam rút chiếc điện thoại trong tay Diệp Trần, nhìn thoáng qua tên Chu Ngọc Thừa, cười nhạt, tắt máy.

"Đi thôi."

Cố Gia Nam kéo Diệp Trần đi sang căn hộ hàng xóm cách vách của cô. Diệp Trần nhìn cảnh cậu ta mở cửa căn hộ, ngạc nhiên thốt lên: "Cậu..."

"Tôi thuê chỗ này."

Cố Gia Nam vào nhà, đứng ở cửa, cư xử như bạn bè tiếp đón Diệp Trần: "Vào đi."

"Cố Gia Nam," Cố Gia Nam độ hắc hóa 100, Diệp Trần không muốn khiêu chiến chút nào, run run hỏi, "cậu muốn làm gì?"

"Làm gì?" Cố Gia Nam cười khê, bước tới trước mặt cô, giữ người cô thật chặt, như thể một con rắn độc đang quấn quanh người, Diệp Trần không dám nhúc nhích. Cậu ta kéo thẳng cô vào trong nhà, đóng cửa lại.

Lập tức, chỉ còn hai người họ trong phòng. Cố Gia Nam kéo cô ngồi xuống sofa, ngồi xổm xuống tháo giày cao gót, thay cho cô một đôi dép lê.

"Cậu đang run kìa."

Cố Gia Nam ngẩng đầu nhìn cô, không nhịn nổi cười: "Cậu run cái gì chứ?"

"Cố Gia Nam," Diệp Trần cắn răng cố mở miệng, "rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?"

"Tôi muốn làm gì?" Cố Gia Nam cười rộ lên, "Tôi chẳng muốn làm gì cả, Diệp Trần, tôi chỉ muốn giống như trước kia thôi, không được à?"

"Diệp Trần, tôi muốn giống như trước kia, chúng ta lúc nào cũng ở bên nhau, cùng đi học, cùng tan trường, cùng làm bài tập, cùng chơi game, bên cạnh cậu không có ai khác, luôn ở bên tôi, chỉ nhìn mình tôi."

"Cậu thích xem con trai chơi bóng rổ, tôi có thể học."

"Cậu thích chơi game, tôi có thể học."

"Cậu muốn đóng phim, tôi cũng có thể làm cùng cậu."

"Cậu không làm được bài, tôi muốn được ngồi cùng bàn với cậu nên mới cố gắng để chiếm được hạng nhất."

"Diệp Trần," cậu ta ngẩng đầu nhìn cô, bỗng nhiên đôi mắt tràn đầy sự nghiêm túc, "Trong thế giới của cậu, chỉ có mình tôi thôi, chuyện này khó vậy sao?"

Diệp Trần không đáp, Cố Gia Nam khiến cô sợ hãi. Cậu ta đứng dậy, nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, trong đôi mắt cậu ta tràn đầy nỗi chua xót,

đau khổ: "Diệp Trần, năm đó tôi giết người, cậu ôm tôi còn chẳng thấy sợ, giờ cậu sợ gì chứ?"

"Sợ tôi giết cậu chắc?"

"Cố Gia Nam..." Diệp Trần run run hét, "Cậu điên rồi."

"Tôi điên rồi?" Cố Gia Nam cười phá lên, như thể nghe thấy một chuyện gì đấy rất đáng cười. Cậu ta nhìn cô trừng trừng, đôi mắt đầy ắp sự dịu dàng: "Diệp Trần, cậu có để ý tới tôi không?"

Diệp Trần không đáp, Cố Gia Nam nấn cổ cô, dịu dàng nói: "Nói đi."

"Để ý..." Diệp Trần không dám kích thích cậu ta, Cố Gia Nam cười, mở điện thoại của cô lên, bật wifi, đăng nhập weibo của cô.

"Ừ, được, chúng ta cùng xem xem cậu để ý tôi nhiều thế nào nhé?"

Nói xong, Cố Gia Nam cũng mở điện thoại của mình lên.

Cậu ta mở weibo của cô, đối chiếu từng mốc thời gian.

Lúc cô và Chu Ngọc Thừa, Diệp Mẫn đang tụ tập với nhau, cô gửi tin nhắn cho cậu ta bảo là đang vội.

Lúc cô và Diệp Mẫn, Chu Ngọc Thừa đang ăn cơm cùng nhau, cô từ chối nghe điện thoại của cậu ta sau đó nói rằng mình đang vội.

Lúc cô và Chu Ngọc Thừa đang chơi game, cô từ chối lời mời cùng chơi của cậu ta, nói với cậu ta rằng mình cực kỳ vội.

Cố Gia Nam kéo xem tin tức từ ngày họ bắt đầu xa nhau.

Cuối cùng cậu ta cũng thấy được hoàn chỉnh cuộc sống của cô, cuối cùng giọng cậu ta khàn hẳn đi.

Cậu ta cảm thấy không phải mình đang tra tấn Diệp Trần, không phải đang hù dọa Diệp Trần mà là đang tra tấn chính mình, là tự lựa chọn cách thức này để không ngừng nhắc nhở mình.

Người này không thèm để ý đến cậu ta, xa lạ với cậu ta, thậm chí có lẽ là ghét cậu ta.

Cậu ta cứ tưởng rằng hai bên đều có cảm tình, không ngờ từ đầu chí cuối, chỉ có mỗi mình cậu ta là tin như vậy mà thôi.

Cậu ta xem hết tất cả mọi thứ xong, cả người suy sụp, ngồi bệt xuống nền nhà, lưng tựa vào sofa, nhìn đắm đắm vào điện thoại của Diệp Trần, không nói một lời.

Diệp Trần không dám cự người, nhìn người kia nhìn điện thoại của mình, nghe người đó hỏi: "Từ lúc nào cậu bắt đầu ghét tôi vậy?"

Diệp Trần không nói gì, tiếng Cố Gia Nam khản đặc, nhìn tấm ảnh cô chụp chung với Chu Ngọc Thừa. Bên ngoài có tiếng Chu Ngọc Thừa đập cửa. Sau khi Diệp Trần gọi cho cậu ta xong liền tắt máy, cậu ta vội quay ngược trở lại gõ cửa phòng Diệp Trần.

"Tôi nhớ rất rõ rằng cậu đối xử với tôi rất tốt mà." Cố Gia Nam nhắm mắt lại, "Tôi không biết bắt đầu từ khi nào cậu không muốn nói chuyện với tôi nữa. Diệp Trần, cậu nhớ không, năm đó cậu nói với tôi, thế giới này tốt đẹp lắm, tôi tin. Lúc ấy, tôi những tưởng rằng mình đã nhìn thấy mặt tàn nhẫn nhất của thế giới này, mãi tới hôm nay tôi mới biết, Diệp Trần à, thế giới còn tàn nhẫn hơn rất nhiều lần so với tưởng tượng của tôi."

Diệp Trần nhìn Cố Gia Nam, cảm thấy mình như người bị chìm trong nước, vì thiếu dưỡng khí nên phổi đau tức.

Trừ lần duy nhất ở lễ trao giải trông thấy từ xa, đã gần một năm nay cô không gặp cậu ta, cô cho là tình cảm sẽ nhạt phai theo năm tháng nhưng

đâu có ngờ, một năm sau gặp lại, tình cảm bị đè nén lại vỡ bực ra mạnh mẽ như vậy.

Cô không chịu được khi phải nhìn thấy dáng vẻ này của cậu ta, khi xưa cô đưa cậu ta rời khỏi căn nhà đó là vì hi vọng cậu ta có thể sống một cuộc đời mới khác trước.

Cô đối tốt với cậu ta, cho cậu ta tất cả mọi thứ, đều là vì hi vọng cậu ta có thể thoát khỏi vận mệnh trong truyện gốc, cậu ta là một người thực sự rất tốt, cậu ta nên được mỉm cười với thế giới này, cậu ta nên trở thành ánh sáng hy vọng của y học nhân loại tiến bộ, nhiều năm sau, người ta nhắc đến Cố Gia Nam đều sẽ thêm một tiền tố khiến ai ai cũng phải thấy kiêu hãnh, vinh quang.

Thế nhưng, hôm nay, cậu ta ngồi trước mặt cô, nước mắt lặng lẽ rơi, dường như đang mắng chửi tất cả những gì cô đã làm.

"Cố Gia Nam," cô khàn khàn cất lời, "tôi không muốn cậu sống không tốt."

Cố Gia Nam chậm chậm ngẩng đầu lên, cười đầy trào phúng: "Diệp Trần, thực ra cậu muốn thế nào đây?"

"Một mặt cậu đối xử tốt với tôi, một mặt cậu lại muốn vứt bỏ tôi; một mặt nói hi vọng tôi sống tốt, một mặt lại làm cho tôi đau đớn, khổ sở."

Diệp Trần mấp máy môi, không thể trả lời.

Cố Gia Nam nói đúng, chẳng sai chút nào, là cô đối tốt với cậu ta trước rồi lại tự thu tay về trước.

Lúc này, Chu Ngọc Thừa đã kiểm tra máy quay an ninh, phát hiện ra Cố Gia Nam kéo Diệp Trần vào phòng bên. Chu Ngọc Thừa mang theo

người tới phá cửa. Cố Gia Nam ngẩng đầu nhìn cánh cửa đang kêu lên thùng thùng, chậm chậm hỏi: "Cậu thích cậu ta à?"

Diệp Trần không đáp, Cố Gia Nam cười trào phúng, đứng thẳng dậy nói: "Cậu thích cậu ta."

Nói xong, cậu ta đi mở cửa, đứng ngay cửa, cất tiếng khàn khàn: "Ngay từ đầu, cậu đã thích cậu ta rồi, không phải sao?"

"Phải." Diệp Trần đáp lời, nhắm mắt lại, khàn giọng bảo, "Cố Gia Nam, tôi thích cậu ta, cậu ta không thích tôi ở cùng cậu nên mong cậu về sau đừng dây dưa với tôi nữa."

Cố Gia Nam xiết chặt nắm đấm cửa, đúng lúc này, cánh cửa bị người của Chu Ngọc Thừa phá được.

Chu Ngọc Thừa xông thẳng vào, đấm Cố Gia Nam một cú, Cố Gia Nam đỡ được, hai người lao vào đánh nhau.

Vệ sĩ của Cố Gia Nam ở ngoài cửa trông thấy cảnh này, lập tức xông vào, hai bên giằng co với nhau, căn phòng loạn hết cả lên, hàng xóm mở cửa ra nhòm thử rồi lập tức sập cửa lại.

Chu Ngọc Thừa và Cố Gia Nam choảng nhau rất hăng, nhặt được thứ gì đập luôn thứ đó, chân đá tay đấm, không ai chịu thua ai tí nào, như thế đem hết sự tức giận bao năm qua dồn lại đập người kia.

Diệp Trần đứng dậy, lạnh lùng nhìn họ, cầm một cái chai ngay bên cạnh đập mạnh xuống đất, quát lên thật to: "Dừng hết lại cho tôi!"

Cố Gia Nam đang đè trên người Chu Ngọc Thừa, theo bản năng, lập tức dừng tay lại. Chu Ngọc Thừa đập cậu ta một cái văng đi, tất cả những người có mặt đều có thể nghe thấy tiếng.

Chu Ngọc Thừa nóng ruột nhìn về phía Diệp Trần: "Diệp Trần, cậu không sao chứ?"

"Không."

Diệp Trần đi đến trước mặt Cố Gia Nam, vươn tay về phía cậu ta. Cố Gia Nam cũng chẳng hiểu mình bị sao nữa, nhìn thấy bàn tay trắng trẻo ấy, nước mắt liền trào ra.

"Tôi không phải không muốn đối xử tốt với cậu." Diệp Trần thông thả nói, "Nhưng mà Cố Gia Nam này, tôi không thích cậu, không thể để cậu thích tôi được."

"Thế sao lại đối tốt với tôi?" Cố Gia Nam khàn giọng hỏi, "Nếu ngay từ đầu nhất định phải bỏ rơi tôi thì tại sao còn tới gần tôi? Cậu cứ để đời tôi chết dần chết mòn trong bóng tối, để cả đời tôi chẳng biết tốt đẹp là gì, vậy chẳng tốt hay sao?"

"Cậu nâng tôi lên mây rồi tàn nhẫn đạp tôi ngã xuống, Diệp Trần à," Cố Gia Nam ngẩng đầu nhìn cô, trong đôi mắt nhật nhòa nước mắt hiện rõ sự cố chấp, "như vậy độc ác lắm."

"Xin lỗi..." Diệp Trần nhìn xuống, nhắc lại, "Xin lỗi... Ban đầu tôi cũng chỉ vì muốn báo đáp cậu, muốn cậu sống tốt hơn một chút, chỉ thế thôi."

Nghe bảo vậy, Cố Gia Nam lập tức cứng đờ người, Diệp Trần nhắm mắt lại, khàn khàn bảo: "Trước đây tôi cư xử tùy hứng, từng bắt nạt cậu nhưng cậu lại giúp tôi khi tôi bị người khác đánh. Gia Nam à, tôi nghĩ cậu hẳn phải là một người rất tốt..."

"Đừng nói nữa..." Cố Gia Nam run lên, cuối cùng cậu ta cũng nhớ ra, cảnh trong mơ đẹp đẽ này đã bắt đầu từ một hiểu lầm vớ vẩn như thế nào.

"Tôi chưa từng nảy sinh tình yêu với cậu..."

"Đừng nói nữa!" Cố Gia Nam gào lên nhưng Chu Ngọc Thừa lạnh lùng gắt: "Nói tiếp đi."

Diệp Trần định nói thêm, Cố Gia Nam bám chặt vào tay cô, run rẩy nói: "Đừng nói nữa, xin cậu, đừng nói nữa."

Đừng để Chu Ngọc Thừa biết, đừng để bất luận kẻ nào khác biết, thậm chí đừng để chính cậu ta nhận rõ.

Tình cảm này, nguyên nhân đã sai, tất cả đều sai.

Thế nhưng Chu Ngọc Thừa không cho cậu ta cơ hội đó. Đối phương dường như đã hiểu ra, quát lên: "Nói tiếp đi! Diệp Trần, cậu nói tiếp đi, cậu nói cho tôi biết, thực ra là vì sao mà cậu đối tốt với cậu ta như vậy?!"

Diệp Trần không nói gì, cô nhìn bàn tay run rẩy của Cố Gia Nam.

Đến giới hạn rồi.

Cô và Cố Gia Nam, đều đã đến giới hạn.

Cô muốn Cố Gia Nam hoàn toàn xa rời mình, cô muốn Cố Gia Nam sẽ không bao giờ làm thứ chuyện hoang đường như thế này nữa.

Thế nhưng, lời đến bên môi lại không thể thốt ra được. Chu Ngọc Thừa đi đến phía sau Diệp Trần, cậu ta giật mình nhận ra, Diệp Trần bắt đầu đối tốt với Cố Gia Nam từ khi nào.

Là sau lần cô ấy bị đánh. Từ sau bữa đó, cô bắt đầu tặng đồ cho Cố Gia Nam.

Cậu ta cảm thấy thực nực cười, giúp cô ấy là Chu Ngọc Thừa này, cuối cùng người Diệp Trần cảm kích lại là Cố Gia Nam ư?

Thế mà Cố Gia Nam còn mặt mũi hỏi cô ấy tại sao lại đối tốt với mình à?

"Cố Gia Nam," Chu Ngọc Thừa mở miệng, "Mày không biết là mày nhỏ nhen, hèn hạ lắm sao?"

"Đừng nói..." Cố Gia Nam siết chặt tay Diệp Trần, hốt hoảng ngẩng đầu, mặt tái mét nhìn Chu Ngọc Thừa.

Đừng để Diệp Trần biết.

Đừng để Diệp Trần biết, người năm đó cứu cô ấy không phải cậu ta, năm đó, thậm chí cậu ta còn muốn trả thù cô.

Cậu ta không hề lương thiện như cô tưởng, càng không đáng được cô đối tốt như vậy.

Chu Ngọc Thừa ngẩn người trước dáng vẻ của Cố Gia Nam, cậu ta chưa từng trông thấy dáng vẻ khẩn cầu như vậy, như thế đặt cả tính mệnh vào tay Chu Ngọc Thừa, chờ đợi một tiếng phán quyết của cậu ta.

Thế nhưng, chuyện tình cảm làm sao có thể nhường nhịn hay thương hại đây?

Chu Ngọc Thừa nói rõ từng chữ: "Cố Gia Nam, năm đó người cứu người là tôi."

Có cái gì đó vụn vỡ.

Cố Gia Nam hoảng hốt như nghe thấy tiếng nói năm ấy của Diệp Trần.

"Cậu đã cứu tôi, tôi sẽ báo đáp cậu."

"Cố Gia Nam, không ngờ cậu là người tốt như vậy."

Chu Ngọc Thừa không dừng lại, tiếp tục nói: "Năm đó Diệp Trần bị đánh, là tôi dẫn người tới cứu, ông chỉ tình cờ đi ngang qua đó thôi, Cố Gia Nam, còn nhớ chứ?"

"Nếu như Diệp Trần nên báo đáp ai, thì đó nên là tôi."

"Nếu như Diệp Trần nên đối tốt với ai, thì đó cũng vẫn nên là tôi."

"Ông lừa cô ấy, cô ấy đối tốt với ông, giờ ông lại còn luôn mồm hỏi vì sao cô ấy lại đối tốt với ông à, Cố Gia Nam, ông không thấy mình thật kinh tởm hả?"

"Ông có tư cách gì mà trách người ta chứ? Ông nên cảm ơn cô ấy."

Phải, cậu ta nên cảm ơn cô.

Cô là thần thánh cứu mạng cậu ta, cô nói dối vì cậu ta, trả giá vì cậu ta nhiều như vậy, cậu ta lấy tư cách gì mà đòi hỏi nhiều hơn nữa chứ?

Cố Gia Nam mất hết sức lực, từ từ buông tay cô ra.

Diệp Trần phải dùng hết sức lực mình có mới có thể kìm chế bản thân không ôm cậu ta, không giữ tay cậu ta lại. Cố Gia Nam ngơ ngác ngẩng đầu, trông thấy Diệp Trần đang lặng lẽ nhìn mình.

"Cố Gia Nam," cô bình thản nói, "tôi hi vọng cậu sẽ sống tốt."

Cố Gia Nam cười châm biếm: "Diệp Trần, tôi là thằng lừa đảo, một thằng lừa đảo, cậu còn hi vọng thằng đó sống tốt à?"

"Mặc kệ cậu có phải đồ lừa đảo hay không," Diệp Trần đáp, "Tình cảm, tâm sức tôi từng dành cho cậu đều không phải là giả. Tôi mong cậu sẽ sống tốt, mong cậu sẽ được nhìn ngắm thế giới này, mong cậu sẽ đi rất nhiều nơi, mong cậu sẽ tìm được một người cậu yêu."

Nói xong, Diệp Trần cảm thấy mắt cay xè, cảm thấy đầu đau nhức ghê gớm, cô cố gắng đứng vững, nắm tay cậu ta thật chặt, nói thật chậm: "Cậu thông minh như vậy, nhất định sẽ trở thành một bác sĩ tốt, sẽ cứu được rất nhiều người, sẽ nhận được rất nhiều giải thưởng. Cậu sẽ đi đến những nơi rất xa, con đường cậu sẽ đi rất dài, một ngày nào đó, sẽ đứng trên bục nhận giải thưởng quốc tế, tôi sẽ đứng bên dưới, vỗ tay chúc mừng cậu."

"Chỉ có như vậy," Diệp Trần điềm đạm nói, "mới coi như cậu đã không phụ biết bao nhiêu chuyện tôi đã làm vì cậu."

Cố Gia Nam không đáp, đầu rũ xuống, không nói một lời.

Diệp Trần buông tay cậu ta ra, từ từ đứng dậy.

Đầu cô đau khủng khiếp, Chu Ngọc Thừa thấy cô đứng không vững, đưa tay đỡ cô. Cố Gia Nam lặng lẽ ngồi một chỗ, mãi không thấy nói gì.

Chu Ngọc Thừa đỡ Diệp Trần ra ngoài, đi đến cửa, Cố Gia Nam bỗng nhiên nói.

"Tạm biệt."

Ai rồi cũng sẽ phải học cách từ biệt, cậu ta nghĩ, lúc này đây, cậu ta và Diệp Trần, có lẽ là từ biệt thật sự rồi.

Diệp Trần đưa lưng về phía cậu ta, không kìm nén nổi, nước mắt tuôn rơi nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh đáp: "Tạm biệt."

Cô xiết chặt người Chu Ngọc Thừa, đi cùng cậu ta ra ngoài. Chờ cô đi rồi, Cố Gia Nam đứng dậy, xuống dưới nhà, leo lên chiếc xe đang chờ sẵn.

Sau khi lên xe, cậu ta gắng sức kiềm chế biểu cảm, gồng người không cho nước mắt rơi. Cậu ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, cảm thấy thế giới nhòe đi.

Về đến nhà họ Ngôn, Ngôn Lương ra mở cửa, trông thấy Cố Gia Nam mặt đầy nước mắt nhìn mình, nghèn nghẹn bảo: "Bố ơi, con muốn đi Mỹ."

Sau khi từ nhà Cố Gia Nam về, Diệp Trần cảm giác trời đất quay cuồng, đầu đau như có kim châm, vô cùng khổ sở. Cô bắt đầu nôn mửa làm cho Chu Ngọc Thừa hoảng hốt, lập tức đưa cô đi bệnh viện.

Trên đường đi, Diệp Trần ngất lịm. Đến khi tỉnh lại, cô trông thấy Chu Ngọc Thừa đang ngồi trước mặt mình, đôi mắt sưng đỏ.

"Ba Tám, anh rút ra đây cho tôi."

Nhìn điệu bộ của Chu Ngọc Thừa, Diệp Trần biết chắc lại xuất hiện tình huống kịch gì đó khoa trương, giả tạo rồi, cô bình tĩnh nói: "Anh nói đi, tôi bị bệnh nan y hả? Máu trắng à? Hay hội chứng xơ cứng teo cơ một bên? Hay là gì?"

"U nào." Ba Tám lạnh nhạt đáp, "Hệ thống kiểm tra thấy nhiệm vụ của cô hiện tại chỉ cần thêm chút thời gian nữa là sẽ nhanh chóng hoàn thành, cho nên từ giờ cần phải chuẩn bị lý do hợp lý để cô rời đi. Hơn nữa, hệ thống hi vọng cô có thể cố gắng duy trì nhiệm vụ đạt mức B, căn cứ theo tính toán, đo lường của hệ thống, nếu cô chết vì ung thư, xác suất Cố Gia Nam trở thành nhà khoa học chữa trị bệnh ung thư, nghiên cứu ra công trình có cống hiến lớn cho y học nhân loại cao tới 90%, cho dù các chỉ số của cô không đạt mức tối đa thì vẫn có thể được hạng B. Dựa trên hiểu biết của tôi về kí chủ, trong các bộ phận trên cơ thể thì đầu của cô là có vấn đề nhất, vậy nên là bị u não."

"Hệ thống," Diệp Trần phớt lờ sự châm biếm của hệ thống, thề thào bảo, "anh khiến tôi bị u não, tôi không có ý kiến gì nhưng có thể chặn cảm giác đau giúp tôi không? Thật là đau chết đi được."

"Được rồi." Ba Tám mỉm cười gật đầu, "Trừ 10 điểm tích lũy của cô."

"Bố khỉ!!" Diệp Trần gào lên, "Sao anh không đi ăn cướp đi?"

"Thế cô đau tiếp đi vậy."

"Trừ, trừ, trừ đi!" Diệp Trần đau muốn chết, thề thào bảo, "Các anh cố tình dùng cách này để thúc đẩy tiêu dùng phải không?"

"Sao thế được?" Ba Tám ra vẻ nghiêm túc bảo, "Chúng tôi là hệ thống nghiêm túc, khách quan, đứng đắn, không đời nào làm chuyện này."

"Trông chẳng giống gì cả."

Diệp Trần đấu khẩu với Ba Tám, Chu Ngọc Thừa quay lại phòng, dịu dàng hỏi: "Cậu có muốn ăn chút gì không?"

"Không." Diệp Trần lắc lắc đầu, "Chúng ta xuất viện đi, tôi vẫn còn việc phải làm."

"Đừng làm." Chu Ngọc Thừa khàn giọng bảo, "Tôi dẫn cậu đi chơi nhé."

Trông thấy dáng vẻ của Chu Ngọc Thừa, Diệp Trần không nhịn được cười: "Không sao mà," ánh mắt cô dịu dàng, "cậu đừng lo."

Chu Ngọc Thừa ngẩn người, một lát sau mới tỉnh táo lại: "Cậu biết cậu bị u não rồi phải không?"

Diệp Trần nhất thời không biết nên đáp như thế nào, lại nghe Chu Ngọc Thừa nói tiếp: "Cậu cự tuyệt Cố Gia Nam cũng là vì chuyện này phải không?"

Diệp Trần ghen lời.

Cô chẳng muốn cầm cái kịch bản này chút nào hết.

Thế nhưng có vết xe đổ của Cố Gia Nam đi trước, cô không muốn Chu Ngọc Thừa lại đi vào đường Cố Gia Nam đã đi nên muốn giết chết ý định của Chu Ngọc Thừa ngay từ đầu, bèn gật đầu, không nói nhiều.

"Cậu thích Cố Gia Nam à?"

"Chắc là... thích."

Nghe cô đáp vậy, Chu Ngọc Thừa cứng đờ, Diệp Trần tiếp tục khuyên bảo: "Chu Ngọc Thừa, cậu còn phải thi đại học nữa, mau về học hành cho tốt đi."

"Cậu muốn tôi thi trường nào?"

"Sao cậu lại hỏi tôi?" Diệp Trần phì cười, "Tất nhiên là cậu muốn thi trường nào thì cứ thi trường đó rồi."

"Tôi đâu được trường tôi muốn thì cậu sẽ ở bên tôi chứ?" Chu Ngọc Thừa nhìn cô đăm đăm. Diệp Trần ngẩn người, Chu Ngọc Thừa nắm tay cô, nghiêm túc nói: "Tôi biết cậu thích Cố Gia Nam, tôi cũng biết thời gian còn lại của cậu không nhiều nhưng tôi không để ý đâu."

"Khó lắm tôi mới thấy thích một người, tôi không muốn từ bỏ dễ dàng như vậy."

"Nhưng mà," Diệp Trần lảng lạng nhìn cậu ta, "tôi không muốn cậu thích tôi, tôi không muốn bất kỳ ai thích tôi cả."

Nếu như nhất định phải ra đi, cô hi vọng, trong phạm vi năng lực của mình, không phụ lòng bất kỳ ai.

Chu Ngọc Thừa cười, vuốt tóc mái trước trán của cô.

"Đồ ngốc," cậu ta mỉm cười bảo, "Thích một người, thực ra đã rất hạnh phúc rồi. Cậu cũng đã từng thích tôi, tôi mong rằng lúc cậu còn sống,

sẽ có một khoảng thời gian mà cả hai chúng ta cùng thích nhau."

Diệp Trần ngơ ngác nhìn người trước mặt đang cười tươi rói, không thể nói ra nổi lời khước từ.

Chuyện cô bị u não không muốn bị bất kỳ ai khác biết, Chu Ngọc Thừa giúp cô giấu, sau khi bệnh tình ổn định thì liền xuất viện.

Chưa đầy hai tháng đã nghe tin Cố Gia Nam đi Mỹ. Hôm cậu ta bay, Diệp Mẫn và Chu Vũ đi tiễn, Diệp Trần không nhịn được, âm thầm ra sân bay.

Cô nghĩ, đây có lẽ là lần cuối cùng trong đời cô gặp Cố Gia Nam.

Cô đứng ở sân bay nhìn cậu ta đi qua cửa kiểm soát an ninh, nấp sau cây cột khóc không thành tiếng. Chu Ngọc Thừa lặng lẽ đến sau cô, vỗ nhẹ lưng cô, nhẹ nhàng bảo: "Không sao đâu, đừng khóc."

Tháng Sáu, Chu Ngọc Thừa thi đại học, đỗ đại học Q.

Cũng chính trong tháng ấy, phương án phẫu thuật lần đầu của Diệp Trần được hoàn tất. Trước khi lên bàn mổ, Chu Ngọc Thừa lồng một chiếc nhẫn vào ngón tay cô, nhẹ nhàng bảo: "Tôi chờ cậu trở ra, cậu nhất định phải trở về."

Diệp Trần cười, cô nhìn các chỉ số một lượt, chỉ số thiện cảm của Diệp Mẫn với Chu Ngọc Thừa vẫn còn 20, cô chắc chắn sẽ sống sót trở ra để tiếp tục nhận tra tấn.

Cố Gia Nam đi rồi, mọi tiến triển đều phải dựa vào thời gian mài mòn dần dần.

Bệnh tình của cô chuyển xấu dần nhưng mãi vẫn không chết. Vén vén chỉ bởi, chỉ số thiện cảm của Diệp Mẫn mãi không chịu giảm.

Quan hệ giữa Diệp Mẫn và Chu Vũ mãi vẫn khi gần khi xa, cho dù đã lên tới 90, Diệp Mẫn vẫn một mực không dám chấp nhận Chu Vũ.

Vì sinh bệnh, Diệp Trần không thể đóng phim tiếp được, Chu Ngọc Thừa nhờ cậy quan hệ phong tỏa các đề tài liên quan đến cô, truyền thông cũng không biết cô đang làm gì, chỉ biết rằng một diễn viên mới nổi được kì vọng cao bỗng nhiên biến mất.

Diệp Trần không có tin tức gì mới, ngược lại, tiếng tăm của Cố Gia Nam lại nổi lên. Sau khi đến Mỹ, cậu ta nhanh chóng nhập học một viện nghiên cứu khoa học hàng đầu, liên tục viết luận văn mới. Diệp Trần hay lên baidu tìm kiếm tin tức của cậu ta, thích thú xem từng tấm ảnh, từng mẫu tin sau đó lưu lại, giấu trong laptop, lặng lẽ xem.

Việc này cô không muốn để Chu Ngọc Thừa biết. Nguyên vọng của Chu Ngọc Thừa rất đơn giản, rõ ràng, cậu ta không để tâm chuyện một ngày nào đó cô sẽ ra đi, cậu ta chỉ hy vọng trước khi cô đi, cô có thể thuộc về duy mỗi mình cậu ta.

Cô không có cách nào quản nổi lòng mình nên chỉ có thể ngụy trang thành dáng vẽ Chu Ngọc Thừa muốn.

Chu Ngọc Thừa có vẻ như quả thực không phát hiện chuyện vật vãn cô làm này, mỗi ngày đều tỏ ra rất hạnh phúc. Cậu ta thích bày nhiều hoa tươi trong phòng bệnh của cô, thích ngồi bên giường gọt táo nói chuyện với cô.

Cậu ta bảo, Diệp Trần, tôi thích nhất là dáng vẽ vô tâm vô tư của cậu. Những lúc ấy, trông cậu rất vui vẻ.

Thế là, mỗi ngày Diệp Trần đều cười rất yêu đời.

Chuẩn bị thật nhiều truyện tiểu lâm để ngày ngày kể cho Chu Ngọc Thừa nghe.

Chớp mắt, bốn năm đã vụt trôi qua. Chỉ số thiện cảm của Diệp Mẫn dành cho Chu Vũ cuối cùng cũng lên tới 99, của Diệp Mẫn dành cho Chu Ngọc Thừa đã giảm xuống chỉ còn 1. Diệp Trần không dám kiểm tra số liệu của Cố Gia Nam, cô chỉ lặng lẽ ngồi một chỗ bí mật nhìn cậu ta, dùng một cách thức âm thầm để canh giữ, bảo vệ cậu ta.

Nhiều năm qua, cô vẫn không đổi số điện thoại nhưng người kia không hề gửi cho cô một tin nhắn hay gọi một cú điện thoại nào nữa.

Lúc Chu Ngọc Thừa tốt nghiệp, cơ thể Diệp Trần cuối cùng cũng không gắng gượng nổi nữa, phải tiến hành phẫu thuật lần ba.

Thế nhưng cuộc phẫu thuật lần này vô cùng mạo hiểm, Chu Ngọc Thừa mãi không hạ được quyết tâm. Cậu ta nhìn Diệp Trần ngày một thêm tiều tụy, vì dây thần kinh bị chèn ép nên rất đau đớn, cuối cùng cậu ta không nhẫn nại nổi nữa.

Cậu ta nắm tay Diệp Trần, khàn giọng bảo: "Diệp Trần, chúng ta kết hôn nhé?"

Diệp Trần ngơ ngác chờ đợi, hiện giờ cô rất khó duy trì sự tỉnh táo. Cô nhẹ nhàng đáp: "Được, chúng ta kết hôn."

Hôm làm lễ cưới, Diệp Trần đội tóc giả, trang điểm nhẹ nhàng.

Đám cưới của cậu hai nhà họ Chu tất nhiên cả thành phố đều biết tiếng, đối tượng kết hôn hóa ra lại là nữ diễn viên năm xưa mới nổi tiếng liền lặn mất tăm mất tích, khiến cho người ta phỏng đoán ra biết bao nhiêu câu chuyện đằng sau.

Lễ cưới được Chu Ngọc Thừa tổ chức rất hoành tráng, rất nhiều báo đài đua nhau kéo đến tường thuật trực tiếp, bắt đầu buổi lễ, mọi người có mặt đều nhận ra cô dâu gầy ốm đến phát sợ, cho dù có trang điểm thế nào cũng không thể giấu nổi.

Lúc đọc lời thề, Chu Ngọc Thừa nhìn khuôn mặt xanh xao của Diệp Trần, nghe cô nói "Cho dù sinh lão bệnh tử, bần cùng giàu có, mãi mãi bên anh không rời không bỏ", cậu ta bỗng không thể cầm nổi giọt nước mắt.

Diệp Trần đã yếu đến mức khó mà đứng vững, khối u chèn lên dây thần kinh làm suy giảm thị lực, nhìn gì cũng mờ. Cô nghe thấy tiếng ồn ào xung quanh, cảm thấy có giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống tay mình, bất giác cười tươi: "Sao anh lại khóc?"

"Là vì anh... vui quá nên khóc thôi." Chu Ngọc Thừa lau khô nước mắt, trong tiếng reo của mọi người, trao nọ hôn cho đối phương.

Lúc họ tổ chức hôn lễ, những tia sáng đầu tiên của ngày mới cũng vừa khéo rọi sáng đầu giường của Cố Gia Nam.

Cậu ta không mở báo đài, cậu ta biết giờ đang là lúc cử hành hôn lễ của Diệp Trần và Chu Ngọc Thừa, cậu ta muốn trở về nhưng cuối cùng lại chẳng làm gì cả, ngồi ngơ ngác ở đầu giường, nhìn những mái nhà xa xa của thành phố phồn hoa bên ngoài ô cửa sổ sát đất.

Đã bốn năm.

Cậu ta đến nơi này đã được bốn năm. Cậu ta đã có thể nói trôi chảy tiếng Anh như tiếng mẹ đẻ, cậu ta ngày đêm không ngừng dấn thân nghiên cứu khoa học, cậu ta có nhiều người theo đuổi, cậu ta có nhiều bè bạn.

Sau khi Ngôn Lương nghỉ hưu, năm ngoái đi khám phát hiện bị ung thư tuyến tụy rồi qua đời. Còn cậu ta thì đã định cư hẳn ở Mỹ, xin được quyền lưu trú vĩnh viễn, trở thành nhà khoa học hàng đầu của nước Mỹ.

Cậu ta mất bốn năm để hoàn thành được rất nhiều việc mà nhiều người có dành cả đời cũng chẳng thể làm xong được. Thế nhưng chẳng tài nào quên nổi một người.

Rất lâu về trước, Cố Gia Nam cho rằng, thời gian sẽ xóa nhòa dấu ấn của một người nhưng bốn năm đã trôi qua rồi, khi một lần nữa nghe tin của người ấy, cậu ta nhận ra, có chút cảm tình như rượu vậy, càng ủ càng nồng nàn.

Cậu ta vẫn nhớ rõ ràng từng đường nét gương mặt cô, con người cô, đôi mắt sáng lấp lánh như sao sa mỗi khi cô cười tươi, hơi ấm bàn tay dán lên người mỗi khi cô ngồi đằng sau xe cậu ta chở.

Trí nhớ chẳng những không hề bị thời gian làm phai phôi mà ngược lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Khiến đêm đêm cậu ta không dám đi vào giấc ngủ, bởi vì sợ sẽ nhớ cô.

Khiến ngày ngày cậu ta không dám ngưng làm việc, bởi vì sợ sẽ nhớ cô.

Lúc nghe sinh viên mới trong phòng thí nghiệm của cậu ta nhắc đến tên cô ấy và Chu Ngọc Thừa, nghe thấy tin tức họ kết hôn, cậu ta cứ tưởng mình sẽ thờ ơ chẳng màng tới, không nghe ngóng, thế nhưng cuối cùng vẫn thức giấc đúng vào cái lúc họ cử hành hôn lễ.

Cậu ta vuốt ve chiếc điện thoại trong tay, vẫn là chiếc điện thoại iPhone đời cũ sáu năm trước Diệp Trần mua cho, giờ ngay cả gửi tin nhắn cũng rất chậm. Cậu ta lướt xem những tấm hình chụp trộm được tung lên, trái tim đau nhói.

Sau một hồi, cuối cùng cậu ta không nhịn được nữa, gửi cho cô một tin nhắn.

...cậu kết hôn, tôi phải làm sao bây giờ?

Đây là số từ tận mấy năm trước của cô. Trong cái thời mà để mất wechat là coi như để lạc một người, số điện thoại từ lâu đã chẳng còn quan trọng nữa, có thể thay đổi dễ dàng. Đôi khi là vì chuyển đi chỗ khác, đôi khi là vì giao thông không tiện. Cậu ta cứ tưởng rằng Diệp Trần đã thay số mới từ lâu nhưng mà rất nhanh đã thấy Diệp Trần nhắn lại.

"Gia Nam, thế giới rất lớn, cậu nên đi xem nhiều hơn."

Cố Gia Nam nhìn tin nhắn trả lời của cô, nước mắt rớt xuống mặt điện thoại.

Cậu ta bỗng nhận ra mình vẫn chẳng khác gì hồi còn niên thiếu, khi nhìn thấy lời cô nói, cậu ta vẫn vậy, ngay lập tức cởi bỏ mũ giáp đầu hàng.

Cậu ta đổ người xuống giường, cầm điện thoại, cuộn người lại, cắn môi, không cho mình bật ra tiếng khóc.

Cậu ta rất muốn nói với cô.

Diệp Trần à, thế giới rộng lớn như vậy nhưng thế giới của tôi, chỉ có mình cậu.

Thế giới không có Diệp Trần, Cố Gia Nam không có gì cả.

Ngôn Lương đã mất, cậu ta chẳng còn gì vương bận, chỉ có người con gái tên Diệp Trần này là động lực duy nhất nâng bước cậu ta tiến về phía trước.

Cô ấy vẫn luôn dặn cậu ta phải nhìn về phía trước, luôn nói với cậu ta rằng thế giới này thật tốt đẹp.

Dù cho đã đi rất nhiều nơi, bốn năm qua đã đặt chân tới rất nhiều nước, gặp đủ loại người, cậu ta cũng muốn đi trải nghiệm sự tốt đẹp và hân

hoan mà cô nói tới. Thế nhưng trong những tháng ngày không có Diệp Trần, cậu ta chẳng nhìn thấy một tia sáng nào cả.

Thế giới giống như hồi cậu ta còn nhỏ, chẳng khác chút gì.

Diệp Trần là Diệp Trần của Diệp Trần, Cố Gia Nam cũng là Cố Gia Nam của Diệp Trần.

Thế giới của Diệp Trần có rất nhiều người nhưng thế giới của Cố Gia Nam chỉ có mỗi mình Diệp Trần.

Tựa như rất nhiều năm trước, Diệp Trần dẫn cậu ta đi tụ tập bạn bè, cậu ta chỉ ngồi yên một góc, lặng lẽ nhìn chăm chú vào người ấy.

Vậy mà hôm nay Diệp Trần phải gả cho một người khác, cả đời này Diệp Trần sẽ thuộc riêng về một người khác, cả thế giới của gã đều bị người ta mang đi tuốt, điều này làm sao mới có thể chịu đựng được?

Cậu ta nằm trên giường, khóc nức lên, ôm chiếc điện thoại vào ngực, gọi đi gọi lại tên của cô, Diệp Trần.

Nhưng chẳng có ai đáp lại, sẽ chẳng còn có ai có thể đáp lại nữa.

Còn bên kia, Diệp Trần đang ngồi một mình trong phòng cưới. Cô đã mệt lắm rồi, không chịu nổi ồn ào. Sau khi được Diệp Mẫn dìu vào phòng, cô nắm tay Diệp Mẫn và nhẹ nhàng dặn: "Tiểu Mẫn, sau này phải sống với Chu Vũ cho tốt nhé."

Diệp Mẫn không đáp lời, mắt sưng đỏ lên, Diệp Trần nhìn cô chăm chú như một bà chị thực thụ, nghiêm túc bảo: "Tiểu Mẫn, sinh mệnh luôn rất mong manh. Em sẽ chẳng bao giờ biết được người mới còn cùng em nói cười vui vẻ, giây sau sẽ ở chốn nào. Vậy nên, hãy hứa với chị, quý trọng người đang ở bên cạnh em, sống thật hạnh phúc vào nhé, được không?"

"Vâng ạ..."

Diệp Mẫn nghẹn ngào đáp, trong chính giây phút ấy, trong đầu Diệp Trần vang lên tiếng của hệ thống.

"Chúc mừng, chỉ số thiện cảm của Diệp Mẫn với Chu Ngọc Thừa 0, với Chu Vũ 100."

"Chỉ số thiện cảm của Cố Gia Nam 98, độ hắc hóa 10, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ 99."

"Hệ thống kiểm tra, sau khi kí chủ mất, các diễn biến còn lại sẽ được tự động hoàn thành, xin hỏi có lựa chọn rời thế giới hay không? Sau khi lựa chọn, sẽ rời đi trong vòng 20 phút."

"Chọn."

Diệp Trần điểm vào một chấm sáng trong đầu rồi nói với Diệp Mẫn: "Tiểu Mẫn, em ra giúp Ngọc Thừa đi, chị muốn nghỉ ngơi một lát."

Diệp Mẫn gật đầu, đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại một mình Diệp Trần. Cô nằm trên giường, cầm điện thoại, đọc được tin nhắn của Cố Gia Nam, vất vả lắm mới nhắn lại được một câu.

Nhắn đi rồi, cô bỗng cảm thấy rất muốn nghe giọng của Cố Gia Nam.

Cô cảm thấy sự sống đang dần bốc hơi, bấm gọi cho Cố Gia Nam cũng thật vất vả.

"Tút... tut... tut..."

Tiếng chuông điện thoại đổ mãi nhưng không thấy có người nghe máy.

Sau một lúc, ở bên kia mới có người nghe, Diệp Trần nghe thấy giọng nói khàn khàn của đối phương: "Diệp Trần."

Diệp Trần mỉm cười, muốn nói nhưng nhận ra mình đã chẳng còn chút sức lực nào.

Cô nhắm mắt lại, nhớ lại rất nhiều cảnh tượng.

Cố kéo Cố Gia Nam chạy như điên trong con ngõ nhỏ, cô ôm ấp, vỗ về Cố Gia Nam đang khóc nức nở, cô ngồi sau xe đạp, thích chí ôm Cố Gia Nam, cô được Cố Gia Nam ôm vào ngực, trước cái nhìn chăm chăm của mọi người, rời khỏi nhà họ Diệp,...

Cuối cùng, cô nhớ về cái đêm ký hợp đồng với công ty đại diện.

Cô tươi tỉnh nói với Cố Gia Nam rằng, người trưởng thành rồi đều sẽ phải chia xa, cho nên từ hôm nay chúng ta phải học cách từ biệt.

Dưới đèn đường, Cố Gia Nam tái mặt, nghiêm túc nhìn cô.

Cô vẫy tay, nhẹ nhàng bảo: "Tạm biệt, Cố Gia Nam."

Sau đó cô nhắm mắt lại, quanh người tĩnh không còn tiếng động nào nữa.

Còn Cố Gia Nam cầm điện thoại, dè dặt gọi: "Diệp Trần?"

Không có tiếng trả lời.

Cậu ta nghĩ, chắc là cô ấy gọi nhầm số. Thế nên cậu ta cúp máy, ấp vào trong lòng mình.

Không bao lâu sau, Chu Ngọc Thừa vui vẻ dẫn theo một đám người vào phòng, phấn khởi gọi: "Cô dâu ới!"

Vừa vào phòng, cậu ta liền sửng sốt.

Cô gái mặc đồ cưới nằm trong biển hoa hồng đỏ, ngủ rất yên lành.

Chu Ngọc Thừa không nói tiếng nào, đứng ở cửa một lát rồi mới bảo: "Mọi người đi ra đi, tôi ở cùng cô ấy một lát."

Nói xong, cậu ta tiến lên, dịu dàng ôm chặt người con gái ấy vào lòng.

Chờ mọi người đi hết, người đàn ông mới rơi nước mắt rồi bật khóc thành tiếng.

Nửa tháng sau, tám giờ sáng ở Mỹ, Cố Gia Nam vừa vào phòng thì nghiệm của mình thì nhận được tin nhắn.

Tin nhắn do Chu Ngọc Thừa gửi, giọng điệu gãy gọn: "Ba hôm nữa hạ táng cho Diệp Trần, ông về đi."

Đầu Cố Gia Nam ửng lên, một lúc lâu sau, cuối cùng cậu ta cũng run run gọi lại cho Chu Ngọc Thừa.

"Chu... cô... cô ấy..."

Cậu ta không nói nên lời, câu cú đứt quãng nhưng Chu Ngọc Thừa vẫn hiểu cậu ta muốn nói gì, cậu ta đã vượt qua được thời kì đau thương nhất, dùng giọng điệu bình tĩnh đáp lời: "Cô ấy mất rồi."

Đầu Cố Gia Nam rỗng tuếch, chỉ im lặng nghe Chu Ngọc Thừa bảo: "U nào. Năm ông đi Mỹ đã được chẩn đoán chính xác rồi, mấy năm nay đã làm phẫu thuật hai lần, sắp làm lần thứ ba nhưng cô ấy không cầm cự được nữa."

"Trước khi mất, cuộc gọi cuối cùng, cô ấy gọi cho ông, tôi nghĩ nhất định là cô ấy rất nhớ ông. Cố Gia Nam, tôi rất ghét ông nhưng cô ấy nhớ ông như vậy, tiễn đưa cô ấy lần cuối, tôi hi vọng ông có thể tới gặp."

"Ông... lừa tôi..." Cố Gia Nam run rẩy toàn thân, "Chu Ngọc Thừa, ông lừa tôi..."

Chu Ngọc Thừa không đáp ngay, im lặng một lúc rồi mới khàn khàn bảo: "Tôi cũng hi vọng là tôi đang lừa ông, nhưng mà, Cố Gia Nam, tôi có lừa ông hay không, chẳng lẽ ông không biết sao?"

"Năm đó cô ấy tốt với ông như vậy, thích ông như vậy, ông cho là tại sao cô ấy lại cự tuyệt ông chứ?"

"Ở đâu ra chuyện chỉ vì một lần tình cờ cứu giúp mà đối tốt với người kia hết nước hết cái như vậy? Cố Gia Nam, ông đặt tay lên ngực tự hỏi mình xem, cô ấy thích ông, ông không biết sao?"

"Cô ấy thích ông, không muốn ông buồn, không muốn cản trở cuộc đời ông. Mấy năm ông không ở đây, cô ấy vẫn lên baidu tìm tin tức của ông suốt, xem hết những tấm ảnh có mặt ông, còn lưu hết tin tức về ông vào một tệp riêng, tranh thủ lúc tôi vắng mặt thì xem trộm. Cô ấy nghĩ là tôi không biết, thực ra tôi vẫn biết hết."

"Cô ấy chơi game vẫn luôn dùng Điều Thuyền, cô ấy bảo là quen tay, thực ra tôi biết, cô ấy rất mong có một ngày ông sẽ bất ngờ log in, cái nick "Bảo vệ Điều Thuyền của ta" sẽ lại xuất hiện trong thế giới của cô ấy."

"Cố Gia Nam," Chu Ngọc Thừa nói không nổi nữa, bật khóc thành tiếng, "cô ấy thích ông đến vậy, vì sao ông không hiểu chứ? Vì sao tôi không thể buông tay, không thể cam tâm?"

Cố Gia Nam không trả lời, cậu ta ngắt cuộc gọi, run rẩy đặt vé máy bay.

Sau khi về nước, Cố Gia Nam và Chu Ngọc Thừa cùng dự lễ hạ táng của Diệp Trần. Diệp Mẫn ở bên khóc hốn hển đứt hơi, vợ chồng Diệp Hoài lạnh lùng đứng nhìn.

Cố Gia Nam châm điều thuốc, đưa cho Chu Ngọc Thừa. Chu Ngọc Thừa nhận nó, khàn giọng hỏi: "Học hút thuốc từ hồi nào thế?"

"Năm mới sang Mỹ, cả đêm không ngủ được," Cố Gia Nam chậm rãi đáp, "Nhắm mắt một cái là lại nhớ cô ấy, hút thuốc, uống rượu, vì muốn quên cô ấy mà đều đã học cả."

"Quên được chưa?" Chu Ngọc Thừa rít một hơi thuốc, cuộn khói tản ra trong làn mưa.

Cố Gia Nam cười.

"Chưa."

"Ông có thể quên một người được chứ làm sao quên cả thế giới đây."

"Cô ấy là cả thế giới của tôi."

Ánh mắt anh ta dừng lại ở một nơi không xa, nhìn người nọ dần vùi mình trong đất.

"Ông có biết điều tôi hối hận nhất là gì không?"

"Điều tôi hối hận nhất là cả đời này, vẫn chưa từng nói trọn vẹn một tiếng thích cô ấy. Tôi cho là cô ấy biết nên không cần nói nữa. Giờ tôi mới phát hiện ra rằng, cô ấy biết, không có nghĩa là thôi nói."

"Nếu quả có kiếp sau,"

Anh ta nhắm mắt lại: "Tôi nhất định phải nói cho cô ấy nghe thật nhiều lần, tôi thích cô ấy."

Chu Ngọc Thừa không đáp, trời vẫn mưa rả rích. Anh ta thật may mắn.

May mắn vì đã nói thích cô ấy, sau đó cô ấy cũng đã gả cho anh ta. Cứ cho là bọn họ chưa từng thực sự yêu nhau, thì chí ít, cô ấy cũng đã từng là vợ của anh ta.

Sau khi đưa tiễn Diệp Trần, Cố Gia Nam trở về Mỹ.

Hai năm sau, Cố Gia Nam nghiên cứu thành công việc phục chế tế bào gốc, thực sự chiến thắng được bệnh ung thư, trở thành học giả số một thế giới.

Tối hôm nhận giải, anh ta gọi điện cho Chu Ngọc Thừa.

"Sống tốt chứ?"

"Cũng tạm tạm," Chu Ngọc Thừa đáp, lát sau, chậm rãi nói thêm, "Cố Gia Nam, thời gian có thể chữa khỏi hết thầy đau thương."

"Thời gian có thể chữa lành đau thương nhưng chẳng thể chữa khỏi bệnh nan y."

Cố Gia Nam nằm trong bồn tắm lớn, cảm nhận cảm giác máu tươi đang chảy ra.

Anh ta nhắm mắt lại.

"Thế nên, Chu Ngọc Thừa này, tôi đi tìm cô ấy đây."

"Tôi muốn giữ cô ấy lại, tôi muốn nói với cô ấy."

"Diệp Trần... Cố Gia Nam thích cậu."

[Cuốn một – Thế giới của tôi chỉ có em: hết]

[Cuốn hai – Thanh kiếm không nghỉ]

Diệp Trần mở bừng mắt, phát hiện mình đang lơ lửng giữa không trung.

"Tôi đã rời khỏi thế giới kia rồi à?"

"Đúng vậy." Quả cầu màu vàng nhẹ nhàng trôi lại, biểu cảm mặt khóc.

Diệp Trần sợ ngây người, thốt lên: "Sao anh lại biến thành cái dạng này?!"

"Tôi thăng cấp đấy."

Quả cầu vàng nháy nháy mắt mấy cái, biểu cảm "mỉm cười" và "mặt khóc" luân phiên tráo đổi: "Hiện tại tôi có hai biểu cảm."

"Lợi lợi... hại."

Diệp Trần tỏ vẻ khiếp sợ, bỗng nhiên nhớ ra: "Anh thăng cấp, tôi được bao nhiêu điểm tích lũy rồi?"

"Nhiệm vụ lần này hoàn thành được hạng B, kí chủ được 300 điểm tích lũy. Thực ra có hơi đáng tiếc, nếu Cố Gia Nam không chết thì đáng ra đã được cấp A rồi. Cuối cùng, chỉ số thiện cảm của Cố Gia Nam 100, hắc hóa 0, còn có cống hiến vĩ đại cho nhân loại..."

"Cố Gia Nam chết á?!" Diệp Trần ngây dại, hệ thống đáp có phần hơi đau khổ: "Đúng vậy, chết rồi. Lần sau kí chủ phải cẩn thận hơn, đừng để nhân vật phản diện tìm đến cái chết nữa nhé."

Diệp Trần thấy nghèn nghẹn, nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác: "Giờ chúng ta đi làm nhiệm vụ tiếp theo thôi chứ?"

"Đến ngay đây. Có điều, trước đó, tôi phải nhắc nhở ngài một chút, ngài biết chỉ số tình cảm của ngài sai lệch tới tận 52, suýt nữa là không quay về được rồi không?"

"Hả? Vậy cơ à..." Diệp Trần thấy hơi ngại ngùng, cô vẫn nhớ mọi chuyện nhưng chẳng hiểu sao hoàn toàn không cảm nhận được chút gì xứng với chỉ số tình cảm sai lệch những 52.

"Cô khỏi cần hồi tưởng nữa, hệ thống đã làm tẩy trừ tình cảm cho cô một lần rồi. Tôi hết sức nghiêm túc cảnh cáo cô, mong cô đừng tái phạm sai lầm này nữa."

"Ồ..." Diệp Trần hơi hơi xấu hổ, "Tôi tái phạm thì các anh lại tẩy trừ đi là xong mà phải không?"

"Không phải tình cảm nào cũng tẩy trừ được," hệ thống nói với vẻ sâu xa, "Tình cảm kí chủ dành cho nhân vật càng sâu sắc thì hiệu quả tẩy trừ càng kém, hơn nữa tẩy trừ nhiều lần sẽ bị kháng."

"Hơn nữa..."

"Hơn nữa?"

"Thôi bỏ đi." Hệ thống không giải thích nữa, "Nhận thông tin của thế giới, chuẩn bị xuất phát thôi!"

Vừa dứt lời, trong đầu Diệp Trần liền ập đến vô số thông tin.

Lần này là một thế giới tu chân, cốt truyện kể về một cô gái gánh vác thù nhà, nữ chính Đan Nhan và nam chính tên Tạ Vô Song cùng nhau thăng cấp thành thần. Đan Nhan là con gái của Đan Thần Tử, thiên hạ đệ nhất luyện đan sư, mang huyết mạch Thần tộc, vì huyết mạch của cô mà ngay từ khi còn nhỏ, Đan Thần Tử đã bị người đuổi giết, trước khi chết, giao phó Đan Nhan lại cho bạn tốt của mình là Quân Diễn. Quân Diễn thu cô bé làm đệ tử. Trong quá trình nuôi nấng, Quân Diễn đã nảy sinh tình yêu với Đan Nhan lương thiện, hoạt bát nhưng Đan Nhan lại ái mộ nhị đệ đệ Tạ Vô Song của y. Do ghen tị, Quân Diễn cố tình hãm hại Tạ Vô Song khiến Tạ Vô Song bị rơi xuống vực, Đan Nhan biết Quân Diễn chính là kẻ sát hại người mình yêu nên bèn ẩn nhẫn, đợi đến ngày gặp lại Tạ Vô Song thì cùng nhau vạch trần bộ mặt thật của Quân Diễn.

Sau khi Quân Diễm đọa ma, chính thức trở thành đại nhân vật phản diện số một, thẳng tay chém giết đánh nhau với nam nữ chính.

Trước khi gặp nam nữ chính, Quân Diễm cũng là một nhân vật tài ba, người phạm tu tiên mất một năm Trúc Cơ, mười năm Kim Đan, năm mươi năm Nguyên Anh, trăm năm Đại Thừa, lúc ấy đã ba trăm tuổi, là nhân vật đứng đầu kiếm tu trong giới Tu Chân.

Sau khi y đọa ma thì mạnh tương đương nam nữ chính. Trong trận chiến cuối cùng, y lấy thân mình hiến tế, hủy diệt toàn bộ thế giới. Nam nữ chính thấy thế giới bị hủy, sau khi buồn bã thờ dài thì bèn nắm tay nhau phi thẳng.

Trong truyện này, Diệp Trần đóng vai một nhân vật lót đường, cảnh diễn không quá chục chương.

Nguyên thân của Diệp Trần cũng tên là Diệp Trần, xuất thân thế gia tu tiên ở Bồng Lai. Diệp Trần có kiếm linh căn bẩm sinh, dung mạo tuyệt mỹ, được Quân Diễm thu làm đệ tử từ hồi năm tuổi. Quân Diễm nhìn trúng tài hoa của nàng còn nàng lại yêu Quân Diễm.

Lúc nàng mười ba tuổi, Quân Diễm nhận Tạ Vô Song làm đồ đệ, Diệp Trần chăm sóc cho Tạ Vô Song, bởi vậy mà trở thành mối tình đầu của hắn.

Lúc nàng mười bảy tuổi, Quân Diễm thu Đan Nhan làm đồ đệ. Vì Quân Diễm thích Đan Nhan nên Diệp Trần liên tục bày đủ trò gây khó dễ cô bé, cũng bởi vậy mà Tạ Vô Song hữu duyên cứu Đan Nhan vài lần, dần dần ghét Diệp Trần.

Cuối cùng, trong truyện gốc, vì cô hãm hại Đan Nhan mà bị Quân Diễm đâm một kiếm chết tươi.

Vì Quân Diễm ra tay tàn ác với nàng nên sau này Tạ Vô Song đối địch với Quân Diễm cũng có một phần công lao do cái chết của Diệp Trần.

Xem xong truyện này, Diệp Trần rất bình tĩnh.

"Tốt lắm." Diệp Trần gật gù, "Tôi rất vừa lòng với kiểu thân phận trong nhà lắm tiền, tài năng trời cho, ngoại hình xinh đẹp lần này! Mục tiêu của nhiệm vụ là Tạ Vô Song đúng không? Tôi thích ánh trắng sáng lắm."

"Không phải." Hệ thống mỉm cười, "Mục tiêu của cô là đại nhân vật phản diện Quân Diễn cơ."

Diệp Trần biến sắc.

"Không!!" Cô gào lên thật to, "Tôi từ chối mục tiêu là đồ đàn ông cặn bã!! Thằng cha đó quá cặn bã!"

Trong truyện gốc, Diệp Trần làm cho thằng cha này biết bao nhiêu việc, thế mà chỉ vì gài mưu Đan Nhan có một tí mà bị đâm chết luôn, thật vô cảm. Tốt xấu gì cũng là đại đệ tử một tay nuôi nấng trưởng thành, sao có thể trọng sắc khinh đồ đệ như thế?!

Thế nhưng hệ thống không cho cô cơ hội nói thêm gì nữa, Diệp Trần cảm giác có ánh sáng trắng lướt qua mắt, sau đó mở mắt ra thì đã thấy ngay một thanh niên mặc áo bào trắng như tuyết đứng trước mặt mình.

Cơ thể này xem chừng vẫn còn nhỏ tuổi, phải ghé cổ lên mới có thể nhìn thấy mặt đối phương.

Đầu người này đội ngọc quan nạm vàng, áo bào có thêu hoa văn rồng ngọc bằng chỉ bạc, bên ngoài khoác vân sa, trông cực kỳ có tiên khí.

Mặt mày người này tuần tú, sắc sảo, trông y như tranh thủy mặc, khó nói hết bằng lời.

Chàng ta đặt tay lên trán cô, tay người này như bằng ngọc vậy, hơi lành lạnh, kết hợp với vẻ mặt thờ ơ, bất giác khiến người ta nghĩ đến tuyết

trắng trên núi cao.

Diệp Trần chưa từng gặp ai đẹp tới vậy, không phải riêng ngũ quan, mặt mũi mà là nói chung toàn bộ con người, thật chẳng khác gì ánh trăng sáng, người trên trời.

Diệp Trần ngơ ngác nhìn chàng ta, chàng ta thờ ơ nhìn lại khuôn mặt bé tí của cô, giọng bình thản: "Ta là Quân Diễm. Sau này, con hãy gọi ta là sư phụ, con hiểu chưa?"

Chú thích:

*Cấp S (super) là cao nhất, ngược lại là cấp F (fail), dưới S là A, B, C, D, trên S có thể có SS, SSS, dưới F có thể có FF, FFF, dùng để chỉ những nhiệm vụ siêu hiếm, siêu khó, siêu tuyệt hoặc ngược lại, siêu tệ, siêu dở, thường xuất hiện trong game.

*Hội chứng xơ cứng teo cơ một bên (ALS – amyotrophic lateral sclerosis) là chứng bệnh khiến bệnh nhân dần trở nên tê liệt do não không còn điều khiển được các cơ bắp vận động của cơ thể. Theo thời gian, các cơ sẽ teo dần và ngừng hoạt động, khiến người mắc ALS không thể đi, nói, ăn, nuốt và cuối cùng là không thể thở được nữa. Chính là chứng bệnh mà nhà vật lý Stephen Hawking mắc phải. Sở dĩ Diệp Trần nhắc đến nó như một chứng bệnh "cầu huyết" tương tự máu trắng của phim Hàn vì căn bệnh này đã được nhắc tới và rất nổi tiếng cùng bộ phim "1 lít nước mắt".

*Ngọc quan (tiếng Trung: 玉冠) là thứ đồ cột tóc bằng ngọc này của đàn ông ngày xưa:

*Vân sa 云纱 là một loại lụa đẹp rất mỏng

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

18. Chương 18: Tu Chân: Thanh Kiếm Không Nghỉ 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Diệp Trần không đáp vì còn đang mãi ngạc nhiên trước mỹ nhân vô song.

"Có làm nhiệm vụ này nữa không?" Hệ thống lí nhí hỏi.

"Làm!" Diệp Trần đáp quả quyết, "Với diện mạo này, cho dù anh ta làm gì, tôi đều sẽ tha thứ hết!"

Hệ thống tỏ vẻ đã hiểu, từ lâu nó đã nhìn thấu bản chất của Diệp Trần rồi.

Diệu bộ nhìn đến là ngờ nghệch của Diệp Trần khiến những người trông thấy đều rất lo lắng. Quân Diễm cau mày, ngẩng đầu nhìn phu thê nhà họ Diệp một cái. Nhà họ Diệp ở đảo Bồng Lai nổi tiếng là chiều con, con cái nhà này đều rất kiêu căng, khiến các đại môn phái cực kỳ đau đầu. Nếu như không phải nghe nói đứa trẻ này có kiếm linh căn vạn năm khó gặp lại mới chỉ năm tuổi thì chàng đã chẳng tới rồi.

Vốn cho là đứa trẻ còn nhỏ thì có thói hư gì vẫn có thể uốn nắn lại được, nhưng nhìn diệu bộ này, không phải là bị chiều thành đứa ngu rồi chứ?

Vẻ mặt của Quân Diễm khiến phu thê nhà họ Diệp hơi lo lắng. Diệp Văn Sơn vội vàng lại gần con, ngồi xổm xuống, nóng ruột giục: "Trần Trần, con làm sao thế? Không khỏe hả con? Có chuyện gì mau bảo với cha nào!"

Diệp Trần giật mình nhìn Diệp Văn Sơn đang ở trước mặt. Vẻ ngoài của Diệp Văn Sơn trông chỉ như mới ngoài hai mươi, tuần tú, văn nhã, khá nổi tiếng trong giới tu chân đầy rẫy người đẹp. Diệp Trần mới vừa sững sốt trước diện mạo của Quân Diễm lại tiếp tục bị dính chương từ người cha Diệp Văn Sơn. Tuy Diệp Văn Sơn tất nhiên không thể bì bằng Quân Diễm nhưng lúc phát hiện trước mắt mình toàn là người đẹp, Diệp Trần không thể chịu nổi, máu mũi chảy ra.

"Trần Trần!" Doãn Xuân Hoa, phu nhân của Diệp Văn Sơn, thấy con bị chảy máu mũi bèn lại ôm cô, nóng ruột bảo, "Mau đi mời y tiên!"

Diệp Văn Sơn sốt sắng thưa với Quân Diễm: "Bẩm chân quân, đứa bé nhà tôi hôm nay không khỏe, có thể phiền ngài ở lại nghỉ tạm ít hôm, chờ con bé khỏe rồi cả đi được không?"

Quân Diễm càng cau mày hơn, dẫn đo trong chốc lát rồi mới bảo: "Ta đoán, khả năng là, con bé bị hỏa vượng."

Nếu chỉ chảy chút máu mũi đã phải chuyện bé xé ra to như vậy thì cho dù có kiếm linh căn cũng rất khó trở thành kiếm tu hàng đầu.

Nghe bảo như vậy, Diệp Trần ngẩng đầu, mau lẹ đáp: "Vâng ạ, cha, mẹ, chút chuyện nhỏ này không đáng lo đâu, con muốn đi cùng sư phụ luôn!"

Diệp Văn Sơn và Doãn Xuân Hoa liếc nhìn nhau, sợ Quân Diễm không vui, không chịu nhận Diệp Trần làm đệ tử nữa nên đành phải cho Diệp Trần đi. Đến lúc phải đi, toàn bộ mười tám người trên đảo Bồng Lai đều ra đưa tiễn, nếu như không phải Diệp Trần đã biết chắc khi nào cha mẹ nhớ mình

thì vẫn có thể đến thăm thì có lẽ cô đã ngỡ rằng đời này mình và phu thê nhà họ Diệp không còn dịp gặp lại nữa mất.

Vừa mới già từ cặp vợ chồng cận bã Diệp Hoài, bỗng nhiên lại được tặng một cặp bố mẹ chiều con vô cùng, Diệp Trần tỏ ra rất bị áp lực.

Quân Diễm vừa mới thu Diệp Trần làm đồ đệ còn cảm thấy áp lực lớn hơn nữa.

Chàng dắt Diệp Trần rời Bồng Lai, nói lời cuối cùng với phu thê nhà họ Diệp: "Nhị vị đạo hữu không cần tiễn nữa, tại hạ đưa Diệp Trần đi đây."

"Đợi chút!" Doãn Xuân Hoa gọi, "Chân quân, ở chỗ chúng tôi có đủ loại pháp khí phi hành, chân quân chọn một cái đi!"

"Không cần!" Quân Diễm từ chối dứt khoát, "Tại hạ có kiếm."

"Vậy pháp trận!" Diệp Văn Sơn gợi ý tiếp, "Chúng tôi có pháp trận truyền tống, hay là chân quân vào chờ chúng tôi vẽ pháp..."

Không đợi họ nói hết, Quân Diễm đã không chịu được nữa, dắt Diệp Trần theo, hóa thành một vệt kiếm quang biến mất giữa không trung, dưới đất có tiếng Doãn Xuân Hoa gào khóc xé ruột: "Con ơi!! Con của ta!!"

Quân Diễm: "..."

Diệp Trần: "!!!"

Hệ thống: "Trợn mắt chó."

Bà mẹ này yêu con quá.

Hiện giờ Diệp Trần vẫn chưa tròn năm tuổi, đang còn bé tí ti, để ngợ kiếm phi hành được nhanh, Quân Diễm bèn kẹp cô dưới nách, gió thổi vù vù tới khiến tóc bay phần phật đập hết vào mặt.

Diệp Trần vốn còn trông mong Quân Diễm tự phát hiện ra vấn đề nhưng mà bay một lúc vẫn chẳng thấy đối phương có động tĩnh gì, vẫn cứ cặp nách cô như một món đồ, cuối cùng Diệp Trần không thể nhịn nổi nữa, dù có là mỹ nhân thì cô vẫn phải ý kiến.

Thế là Diệp Trần khe khẽ gọi: "Sư phụ... ời... chúng ta có thể đổi tư thế khác không?"

Quân Diễm được Diệp Trần nhắc mới nghĩ ra mình không phải đang cặp đồ mà là con người.

Chàng vội vàng xoay Diệp Trần thẳng người lên, tiểu cô nương vừa rồi còn áo quần sạch sẽ đẹp như tiên đồng ngọc nữ, mới chỉ bay chưa đầy một khắc đã tóc tai rối bù, quần áo lộn xộn, mặt đỏ ửng, mắt rưng rưng, trông vô cùng tội nghiệp.

Quân Diễm lặng thinh, chàng bắt đầu cảm thấy mình không có khiếu nuôi trẻ con rồi.

Tuy nhiên, vì tôn nghiêm của bản thân, chàng vẫn nghiêm nghị bảo: "Thân là một kiếm tu, chút khổ này không coi là khổ."

Diệp Trần bị tư tưởng "trời thử lòng trao cho mệnh lớn" của Quân Diễm dọa sợ điếng người, nhìn diện mạo tuấn mỹ của chàng ta, Diệp Trần không suy xét nổi điều gì, lại còn cảm thấy... chàng nói có lý chết đi được!

Cô và Quân Diễm bốn mắt nhìn nhau một thôi một hồi sau cô mới giật mình đáp: "Dạ... Vâng ạ!"

Quân Diễm ngẫm nghĩ giây lát, cảm thấy mình lừa trẻ con là không đúng nên chàng ta làm như đang cầm một món đồ chơi, lật người Diệp Trần quay mặt về phía trước, dùng tay giữ trước ngực cô, thản nhiên bảo: "Ôm con thế này tốt hơn chút nhỉ?"

Diệp Trần phụng phịu, im im không đáp. Anh chàng đẹp trai này không biết bế trẻ con.

Quân Diễm lại vác cô lên vai như khiêng bao gạo: "Thế này thì sao?"

Diệp Trần: "..."

Quân Diễm ngẫm nghĩ giây lát, định kiệu cô ngồi lên cổ.

Tưởng tượng cảnh mình cười trên cổ Quân Diễm, Diệp Trần lập tức xấu hổ vô cùng, vội vàng ngăn cản hành động của đối phương, nói vội: "Sư phụ công con đi là được!"

Nói xong, Diệp Trần múa máy tay chân miêu tả cách công đưa trẻ sau lưng dùng vải cột lại. Quân Diễm móc một cuộn dây rất dài trong túi đồ ra, dùng kiếm cắt một đoạn, cột Diệp Trần sau lưng theo cách cô hướng dẫn.

Diệp Trần nằm úp trên lưng Quân Diễm cảm thấy thoải mái hẳn. Lưng Quân Diễm rất rộng so với cô, chàng ta ở trước chắn hết gió nên cho dù Quân Diễm bay nhanh thế nào cô cũng không sợ, vẫn luôn thấy ấm áp.

Hơn nữa sau vụ việc vừa rồi, Quân Diễm cuối cùng cũng ý thức được Diệp Trần chỉ là một đứa trẻ chưa Trúc Cơ không thể chắn gió sinh ra khi phi hành nên đã mở một vòng kết giới để cản sức gió.

Diệp Trần vẫn đang tuổi ăn tuổi chơi, nằm trên lưng Quân Diễm một lúc liền ngủ thiếp đi. Đến khi cô tỉnh dậy đã thấy mình ở trong một cái hang bằng băng rất lạnh, một đứa trẻ đến báo: "Chân quân của cô nương đã lên Chủ Phong nghị sự với chưong môn, mong cô nương chớ sốt ruột."

Diệp Trần gật đầu, cô chẳng có gì mà sốt ruột, vấn đề là cô đói.

Đứa trẻ có vẻ hiểu ý, đưa cho cô hai viên tịch cốc đan rồi bảo: "Cô nương, mời dùng bữa."

Diệp Trần: "..."

Cái này mà "bữa" cái mẹ gì?!!

"Không!" Diệp Trần dứt khoát bảo, "Tôi muốn ăn cơm, phải ăn cơm!"

Trong lúc Diệp Trần còn đang đôi co với đứa bé về chuyện có ăn cơm hay không thì Quân Diễm đã vác khuôn mặt nặng nề đi tìm gặp chương môn Tống Tập. Tống Tập đang đọc sách thì thấy y đến gấp gáp như thể gặp đại địch. Hiện giờ Quân Diễm đã là kẻ ít người địch nổi trong Tu Chân giới, điệu bộ này của y khiến Tống Tập lo lắng đứng dậy hỏi ngay: "Xảy ra đại sự gì rồi ư?"

"Sư huynh," Quân Diễm nghiêm túc trả lời Tống Tập, "Xin hỏi, phải nuôi dạy đệ tử như thế nào?"

Tống Tập đứng đực ra, Quân Diễm ra vẻ sầu lo bảo rằng: "Đứa đồ đệ mới của đệ e là không dễ nuôi!"

Tống Tập: "..."

Một lúc sau, Tống Tập mới vỗ vai Quân Diễm: "Sư đệ, sau này, những việc nhỏ như vậy đừng dùng vẻ mặt này nói chuyện với ta, đệ có biết đệ làm ta suýt nữa thì sai đệ tử đi gõ chuông, mở đại trận hộ sơn rồi không?"

Quân Diễm lặng thinh nhìn Tống Tập rồi nhắc lại: "Nuôi đồ đệ."

"Được, được." Tống Tập biết Quân Diễm lần đầu nuôi đồ đệ, y là người phạm tu đạo, lúc bái sư đã ngoài hai mươi tuổi, chưa từng có kinh nghiệm nuôi trẻ con. Tuy y tu luyện Vô Tình Đạo nhưng tu giả nào chẳng mong công pháp của mình được truyền thừa. Vô tình không có nghĩa là vô trách nhiệm, càng không có nghĩa là không có nguyện vọng gì. Vậy nên Quân Diễm chú trọng người đệ tử đầu tiên của mình cũng chẳng có gì lạ.

Thế là Tổng Tập dẫn y tới kho sách, lấy rất nhiều sách đưa cho y: "Đây đều là bí kíp độc môn của Thiên Kiếm Tông về nuôi trẻ con, đệ cầm về xem đi."

Quân Diễn gật đầu, xem tên những quyển sách Tổng Tập đưa cho mình, đều là...

ta và đệ tử những năm ấy

làm thế nào để bồi dưỡng được một đồ đệ đáng yêu siêu cấp

tư thế đánh nhau chuẩn xác với đồ đệ

Những chuyện phong nguyệt khó nói thành lời của ta và đồ đệ

...

Quân Diễn lâm vào trầm tư.

Vì sao bí kíp độc môn nuôi đồ đệ của Thiên Kiếm Tông lại có những cái tên chẳng khác gì thoại bản bán ở lề đường vậy?!

Nuôi kiếm tu như vậy, thật sự sẽ không sao chứ??

Chú thích:

*linh căn 灵根 là khả năng tu luyện một cái gì đó, kiếm linh căn là khả năng tu luyện kiếm.

*Trúc Cơ 筑基 trúc trong kiến trúc, cơ trong căn cơ, nghĩa là xây dựng căn bản, nền móng

*Chủ Phong 主峰, "chủ" là chính, quan trọng nhất (như chủ tướng, chủ soái,...). "Phong" là đỉnh núi. Chủ Phong là đỉnh núi chính.

*trợn mắt chó 目瞪口呆 là cái biểu cảm có vẻ rất ngạc nhiên, siêu ngu
đần, hài hước này của các đại ca

*tịch cốc là việc người đi tu bỏ không ăn cơm để tu hành

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

19. Chương 19: Thanh Kiếm Không Nghi 2

Quân Diễm cất cả chồng sách vào trong túi Càn Khôn, trao đổi thêm vài điều tâm đắc trong nuôi đệ tử với Tổng Tập rồi về động phủ của mình, vừa về đến nơi liền trông thấy đạo đồng của mình và Diệp Trần đang trợn mắt nhìn nhau.

"Một chút thôi." Diệp Trần nói rất nghiêm trang.

"Không được." Đạo đồng cự tuyệt dứt khoát.

"Thật đấy, một chút thôi cũng được."

"Thật sự không được."

"Hai đứa đang nói gì vậy?" Quân Diễm vào trong động, chiếc áo trắng y mặc nổi bật trong cảnh băng tuyết như mặt trời tỏa sáng chói lòa.

Ôi mẹ.

Diệp Trần nhìn chăm chăm vào mặt Quân Diễm, mắt híp lại, không dời đi nổi, thấy rất đau mắt.

Cô sắp bị cái thứ ánh sáng này làm mù rồi.

Nhưng gặp được người đẹp như vậy, cho dù có mù, cô vẫn muốn nhìn tiếp!

Quân Diễm thấy cô nhìn chăm chú bèn bước lại gần, cúi đầu cau mày nhìn đứa trẻ như hoa như ngọc trước mặt.

Tổng Tập dạy rằng nếu một đứa trẻ nhìn đệ rất nghiêm túc thì có nghĩa là nó có yêu cầu gì đó, thế là chàng khoan thai hỏi: "Con muốn gì?"

"Dạ?" Diệp Trần giật mình, sau khi nhận thức được Quân Diễm vừa bảo mình nói ra yêu cầu, cô phải cố hết sức tránh nhìn mặt y để ngăn bản thân nói ra mấy câu quái gở đại loại như "con muốn người", níu kéo một chút lý trí trở về, nghiêm túc trả lời: "Con muốn ăn cơm!"

"Đồ ăn có khí bẩn, tu chân bắt đầu từ tịch cốc."

Quân Diễm nghiêm túc giải thích, Diệp Trần nghe vậy liền nhăn nhó.

Người đẹp đồ ngon là động lực sống còn của đời cô. Tuy Quân Diễm đẹp nhưng không thể i đẹp mà hành hung, giết người được!

Thế là cô bèn nghiêm túc cường điệu hóa: "Con còn nhỏ, vẫn phải ăn cơm. Không ăn cơm, không lớn được!"

Quân Diễm cau mày, định dạy dỗ Diệp Trần một trận nhưng thấy con bé nhăn mặt nhíu mày đầy tủi thân, nhất thời lại cảm thấy... hình như mình hơi tàn nhẫn.

Chàng vốn không phải loại người sống không có nguyên tắc nhưng chẳng hiểu sao từ lúc gặp Diệp Trần, chàng bỗng cảm thấy có cảm giác thân quen, nhất là khi con bé nằng nặc đòi được ăn lại càng cảm thấy thân quen hơn.

Thứ cảm giác thân quen này thúc giục chàng, xui khiến chàng nuông chiều theo ý của con bé, dường như tính tình của con bé vốn là như vậy, cũng nên là như vậy.

Lý trí bảo cho chàng biết một kiếm tu thì nên tu thân dưỡng tính, tuân thủ giới quy nhưng chàng không nói ra miệng được, nhất là khi trông thấy Diệp Trần rơm rớm nước mắt chực khóc...

Quân Diễm quay sang bảo với đạo đồng: "Đi làm cơm đi."

"Dạ?" Đạo đồng ngạc nhiên, "Đạo quân, tôi không..."

"Thì học." Quân Diễm đáp một câu gọn lỏn rồi bảo Diệp Trần: "Ăn tịch cốc đan trước đi đã. Ta dạy con một chút kiến thức căn bản, Thập Tam làm cơm xong rồi con ăn."

"Cám ơn sư phụ!" Tranh thủ lúc chờ cơm, Diệp Trần vui vẻ đi theo Quân Diễm vào sâu trong động.

Vào trong rồi, Quân Diễm bảo cô ngồi xếp bằng, dạy cô cách nhận biết các huyệt vị và kinh mạch trên cơ thể.

Học suốt buổi chiều, cuối cùng Diệp Trần cũng coi như đã nhớ. Đạo đồng tên là Thập Tam kia đến gọi hai người ra ăn cơm.

Diệp Trần bật người chạy ra, thấy trên bàn là một đồng đen như hòn than thì dần mặt ra nhìn Thập Tam, Thập Tam nói cực nghiêm: "Ăn đi."

"Huynh trả thù ta à?" Diệp Trần chỉ vào đồng đồ ăn đen sì sì. Thập Tam tức giận "xì" một tiếng. Diệp Trần gật gù: "Huynh trả thù ta thật."

"Có ăn là tốt lắm rồi!" Thập Tam gào lên, "Người còn kén cá chọn canh để làm gì!"

Diệp Trần bậm môi chực khóc: "Thôi khỏi, huynh không nấu thì ta tự nấu!"

Nói xong, Diệp Trần cầm đũa chạy sang phòng bếp.

Quân Diễm thấy cái bóng nhỏ xíu chạy thẳng vào bếp, dẫn đó một chút rồi đi theo.

Chàng ta đứng ở cửa, rầu rầu nhìn Diệp Trần cầm ống thổi nhóm lửa, rất ra dáng phải nấu cơm cho bằng được.

Diệp Trần còn thấp quá, phải bê cái ghế lại gần thì mới sờ được vung nồi, Quân Diễm thở dài, đi vào bảo: "Để ta làm cho."

Nói xong, chàng lấy lại luôn con dao của Diệp Trần, phẩy tay một cái, lửa liền bùng lên.

"Đi chơi đi." Quân Diễm thấy con bé đứng đây vướng chân nên đuổi đi chỗ khác.

Diệp Trần vâng dạ chạy ra ngoài, ngoái đầu lại nhìn Quân Diễm đứng trong bếp xắn tay áo thái thái chặt chặt.

Vẻ mặt y rất chăm chú, khuôn mặt lạnh lùng nhờ vậy mà trông cũng ấm áp hẳn lên, dáng vẻ đứng một mình trong bếp nấu cơm khiến người ta bất giác muốn ở bên.

Diệp Trần cảm thấy hơi mờ mịt, dường như lại được trông thấy Cố Gia Nam mười sáu tuổi đứng trong bếp lặng lẽ nấu cơm.

Quân Diễm thái rau xong, thuận miệng hỏi: "Con thích ăn sườn xào chua ngọt không?"

Đây là món Diệp Trần yêu thích nhất, ngày trước Cố Gia Nam từng làm cho cô ăn vô số lần, thế nên Diệp Trần gật đầu ngay: "Thích ạ."

Quân Diễm ừ một tiếng, cũng chẳng hiểu sao chàng lại có cảm giác đứa bé này sẽ thích ăn sườn xào chua ngọt.

"Hệ thống," Diệp Trần cảm thán, "anh bảo nhân vật phản diện có phải đều tương tự nhau không nhỉ?"

"Gì?" Tam Bát ngớ người, sau đó im lặng, một lúc sau mới nặng nề bảo, "Có lẽ vậy."

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

20. Chương 20: Thanh Kiếm Không Nghi 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe đáp án khẳng định mà hệ thống đưa ra, Diệp Trần không khỏi có chút chờ mong.

Tuy tình cảm với Cố Gia Nam đã được tẩy trừ sạch sẽ nhưng mùi vị món sườn xào chua ngọt Cố Gia Nam nấu vẫn còn khắc sâu trong óc Diệp Trần. Cô lon ton chạy đi sắp bát đĩa bày lên mâm cơm, chờ cơm Quân Diễm nấu. Chờ một lúc thì Quân Diễm bưng đồ ăn tới.

Đó là một đĩa xương đen như than, Diệp Trần ngơ ngác ngó ngược ngó xuôi thứ bày trên bàn, nghe Quân Diễm nhẹ nhàng bảo: “Ăn đi.”

Diệp Trần không nén nổi nỗi bi thương, trong lòng òa khóc.

Ngoài mặt cũng muốn khóc lắm, nhưng hơi khó một chút, miệng cô mếu máo, làm như sắp khóc đến nơi. Quân Diễm chột dạ, giải thích: “Đã gần ba trăm năm ta chưa hề làm cơm, con ăn tạm trước đi đã, làm thêm mấy lần nữa chắc sẽ ổn thôi.”

“Dạ...”

Diệp Trần cúi đầu há miệng, cầm đũa gắp miếng sườn cho vào mồm, khó ăn đến nỗi cô thà không bao giờ ăn cơm nữa.

Cô ăn đại mấy miếng rồi bỏ đũa xuống, ủ rũ nói: “No rồi ạ.”

“Ừ.” Quân Diễm gật đầu, “Tối rồi, ôn lại bài rồi đi ngủ đi.”

Diệp Trần “dạ” một tiếng ỉu xìu, Thập Tam dẫn cô về phòng mình.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường giản dị cộng thêm một cái bàn, một cái giá sách để trống và tủ quần áo, ngoài ra thì chẳng còn gì cả, giản dị đến kinh hồn. Thập Tam chỉ vào chiếc giường, cúi kính bảo: “Đồ tiêu thụ!”

Nói xong, Thập Tam đóng sập cửa lại.

Diệp Trần cảm thấy đây đúng là người hào hung hãn nhất cô từng thấy.

Mặc dù kiếp trước cô chỉ mới thấy người giúp việc nhưng cũng chẳng có ai ghê gớm như vậy.

Sau khi Thập Tam đi, Diệp Trần bắt đầu nói chuyện với hệ thống.

“Có cơm ăn không?”

“Hôm nay tôi đặt suất cơm đậu phụ trứng nấm kim châm, cô ăn không?”

“Có.” Diệp Trần đáp ngay tắp lự, “Có thể đặt cho tôi một phần thịt nấu hai lần không?”

“Có thể.” Ba Tám đáp thoải mái, “Một điểm tích lũy!”

Nghe Ba Tám nói vậy, Diệp Trần cực kỳ có cảm giác, trên phương diện mua bán, Ba Tám nhất định đã từng thu phí hoa hồng của rất nhiều người. Có điều may là sau khi hoàn thành được nhiệm vụ đầu tiên, Diệp

Trần đã được hệ thống thưởng 300 điểm tích lũy, dư sức ăn một bữa cơm, thế là cô gật đầu dứt khoát: “Mua.”

Nhoáng cái, một phần cơm kèm thịt nấu hai lần rơi xuống từ trong không trung, Diệp Trần bê cơm ăn, đồng thời trò chuyện với hệ thống: “Mấy cái hôm nay Quân Diễm nói tôi đều chẳng hiểu gì hết.”

“Không hề gì.” Hệ thống gấp nắm kim châm ăn, thản nhiên đáp, “Tôi hiểu, lát nữa tôi dạy cho. Cô vào vai một nữ Mary Sue cao cấp mà, yên trí đi, giờ tôi sẽ cho cô thể hiện sự lợi hại của bản thân.”

“Thật sự rất cảm ơn.”

Diệp Trần ăn thịt, cảm ơn rất chân thành rồi bỗng nhiên nhớ ra: “Nhiệm vụ của tôi ở thế giới này là gì nhỉ?”

“Đừng để Quân Diễm hủy diệt thế giới.”

Hệ thống đang ăn cơm, nói năng ngồm ngoàm: “Thực ra, mọi nhiệm vụ chúng ta làm, mục đích cuối cùng luôn là vì điều này. Những nhiệm vụ được đưa ra đều là nhằm cứu vớt một chút lương tri của nhân vật phản diện. Chỉ cần cô có thể đạt được mục đích cuối cùng thì quá trình cũng không quan trọng đâu.”

“Thế sao còn đặt ra lắm nhiệm vụ thế?”

“Chẳng phải tại lo cô dốt quá, không biết cách làm hay sao.” Hệ thống đáp cực kỳ thuyết phục, “Những nhiệm vụ chúng tôi đề ra đều dựa trên kết quả của thuật toán mô phỏng, tìm ra cách có xác suất thành công cao nhất cho cô đấy.”

“Thế cách có khả năng thành công cao nhất ở thế giới này là cách gì?”

“Chính là... để Quân Diễm và Đan Nhan ở bên nhau.” Hệ thống nói ra một đáp án nằm ngoài sức tưởng tượng của Diệp Trần. Cô nàng thắc mắc: “Thế thì nam nữ chính của thế giới này không yêu nhau, không ảnh hưởng đến sự ổn định của thế giới à?”

“Không ảnh hưởng.” Hệ thống đáp chắc nịch, “Có ảnh hưởng đến sự ổn định của thế giới hay không, cái chính là phải xem xem nhân tố ấy có phải vấn đề cốt lõi của thế giới đó không. Chủ đề chính của thế giới trước là tình yêu, còn chủ đề chính của thế giới này là sáng văn nam nữ chính thăng cấp thành thần. Chỉ cần đảm bảo nam nữ chính thuận buồm xuôi gió trở thành thần là được. Trong thế giới gốc, nguyên nhân nhân vật phản diện diệt thế là anh ta thích nữ chính, nữ chính lại thích nam chính, chúng ta hiện thực hóa mong muốn cho anh ta, nữ chính yêu anh ta ngay từ đầu, không phải là xong xuôi rồi sao?”

“Vậy nên...” Diệp Trần suy nghĩ rất lung, “nhiệm vụ của tôi là...”

“Quyển rũ nam chính. Cô vốn là ánh trăng sáng trong lòng nam chính, cô không cần đâm đầu vào chỗ chết như Diệp Trần nguyên gốc mà hãy ở bên nam chính. Dựa vào bản lĩnh của nhân vật phản diện, chỉ cần nam chính không gây chuyện thì việc anh ta và nữ chính ở bên nhau sẽ là một chuyện hết sức tự nhiên thôi.”

Diệp Trần gật đầu: “Hay lắm, mẫu chốt quyết định xem chuyện này có thành công hay không là ở chỗ... Nam chính có đẹp trai không?”

Hệ thống: “...”

Nói xong, Diệp Trần bèn tự trả lời: “Nữ chính tình nguyện vứt bỏ nhân vật phản diện để ở bên nam chính, xem ra người này rất đẹp trai. Được, tôi nghe theo đề nghị của anh!”

Xác định xong mục tiêu, Diệp Trần không thèm nghĩ nhiều thêm nữa, tập trung ăn thịt. Loáng một cái, suất thịt đã hết veo, hộp cơm được Ba Tám

thu hồi, Diệp Trần chùi miệng sạch sẽ, Ba Tám ợ một tiếng nhỏ rồi bảo: “Cô ngồi xếp bằng trước đi đã.”

“Ừ.” Diệp Trần ngồi xếp bằng, một lát sau, cô liền cảm nhận được một luồng khí đang di chuyển trong kinh mạch của mình, trong đầu cô bắt đầu hiện lên những vì tinh tú, Ba Tám thông thả giảng: “Tôi vừa dẫn khí mở Thức Hải cho cô, khí chính là cái sau này cô sẽ dùng để tu luyện linh lực, trong trời đất có rất nhiều linh khí, cô có thể biến nó thành một loại sức mạnh cụ thể, mỗi người đều có linh căn riêng, linh căn có thể hấp thu linh khí, lưu giữ linh khí, lúc nào cần có thể phóng thích chúng ra. Còn Thức Hải thì giống như nơi cô gửi gắm linh hồn vậy, là hiện thân cho tinh thần của cô. Hiện tại cô nhìn thấy gì?”

“Vũ trụ.”

Diệp Trần thản nhiên đáp.

Ba Tám ngẩn người, sau đó nặng nề bảo: “Độ lớn nhỏ của Thức Hải được quyết định ngay trong lần dẫn khí đầu tiên. Trái tim rộng lớn bao nhiêu, vũ đài rộng lớn bấy nhiêu. Cô nhìn thấy vũ trụ...”

“Tôi hiểu rồi,” Diệp Trần tiếp lời, tràn đầy hứng khởi, “tâm hồn tôi, là biển rộng sao xa!”

“Thôi đi người,” Ba Tám nói đầy khinh thường, “tôi chỉ đang lo không biết có phải mình đã dẫn khí mở Thức Hải quá đà không...”

“Không sao hết, chê ít thì có chứ ai lại chê nhiều, cứ ném hết mấy thứ tốt đẹp vào người tôi đi, tôi chịu đựng được!”

Diệp Trần vừa mới nói xong liền cảm thấy có một sức mạnh ập tới, trong chớp mắt, chảy khắp gân mạch của mình, cô cảm thấy như có một dòng nước lũ cuộn cuộn trong gân mạch, căng lên đau đớn. Linh khí quanh

người ập vào trong cơ thể khiến cô đau khắp toàn thân, trong lòng Diệp Trần chỉ có một suy nghĩ...

Ổn định! Cô nhất định phải ổn định!

Cô không kịp trách Ba Tám câu nào, chỉ có thể liều mạng khống chế những linh khí đang ồ ạt đổ vào cơ thể, tưởng tượng ý thức của mình dường như biến thành sức mạnh, quán quanh những thứ linh khí kia, âm mưu quân chế chúng, hai luồng sức mạnh giao chiến kịch liệt trong cơ thể, đúng lúc này, một bàn tay lạnh đặt lên đỉnh đầu cô, một luồng khí mát trong thối tới, linh khí trong cơ thể cô lập tức nằm yên như mèo thấy chuột, ngoan ngoãn nghe lời, bắt đầu êm đềm chảy xuôi trong cơ thể cô.

Cô cố gắng mở mắt ra nhìn, gương mặt tuần tú như tiên giáng trần của Quân Diễm đang ở ngay trước mặt, cô thều thào gọi: “Sư phụ...”

“Ngồi dậy.” Quân Diễm bình tĩnh cất lời, “Hãy nghĩ về linh khí trong cơ thể con, cảm nhận hướng chảy của nó, dẫn đường cho nó.”

Giọng chàng ta nghe như tiếng suối chảy xô vào tảng đá, khiến lòng người bất giác tỉnh táo hơn, hiện giờ những linh khí cuộn cuộn kia đã bị khống chế, Diệp Trần làm theo chỉ dẫn của chàng ta, gắng hết sức để kiểm soát chúng.

Cô dẫn linh lực đi theo phương hướng Quân Diễm chỉ, chảy vòng quanh khắp các kinh mạch của bản thân, cứ chảy được thêm một vòng, Quân Diễm lại nói lỏng sự kiểm soát linh khí thêm một chút, Diệp Trần tập trung cao độ, từ từ nâng cao khả năng kiểm soát linh lực. Không biết bao lâu sau, Quân Diễm ngừng hẳn việc khống chế linh khí, Diệp Trần không hề cảm thấy sự náo loạn của các luồng linh lực nữa, chậm chậm mở mắt ra.

Lúc này trời đã sáng bạch, ánh nắng chiếu vào phòng, Diệp Trần cảm thấy người mình cực kỳ bốc mùi, chẳng biết là từ khi nào mà cơ thể bài tiết ra nhiều thứ dơ dáy như vậy. Về mặt Quân Diễm nhìn cô có phần phức tạp,

nhất thời không thể nói chính xác nó là thứ cảm xúc gì, có vui sướng, có ngạc nhiên, có lo lắng, cũng có chút thương xót khó nói thành lời.

Diệp Trần bỗng có dự cảm xấu, sau khi kinh qua vụ kịch bản khoa trương giả tạo lần trước, cô tỏ ra bình tĩnh hỏi: “Sư phụ, thực ra con bị bệnh gì, sư phụ cứ nói đi ạ.”

“Con không bị bệnh.” Quân Diễm thông thả đáp, “Con đã Trúc Cơ rồi.”

Diệp Trần ngớ ra, Quân Diễm nói tiếp: “Bước đầu tiên của tu tiên là dẫn khí nhập thể, sau đó là Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Độ Kiếp, Đại Thừa. Mỗi một bước đều cực kỳ khó khăn, rất nhiều người tốn cả đời cũng chưa chắc đã tiến lên được. Giờ con đã Trúc Cơ, đã chính thức trở thành người tu tiên rồi.”

Nói xong, chàng ta giơ tay, nhắm đọc Tịnh Trần chú, người Diệp Trần lập tức sạch sẽ hẳn ra. Chàng ta đứng dậy dặn: “Ta đi bảo Thập Tam mang nước vào cho con, con tắm rửa đi nhé.”

Nói xong, Quân Diễm lại chần chừ, nhìn đứa bé còn chưa cao đến thắt lưng mình, nhú nhú mày, băn khoăn hỏi: “Con có thể tự tắm rửa một mình, phải không?”

Diệp Trần lập tức gật đầu: “Vâng ạ!”

Quân Diễm ừ một tiếng, cảm thấy có vẻ đứa trẻ này dễ nuôi hơn mình tưởng nhiều. Chàng ta vốn cho rằng, cứ theo cách nuôi dạy con của Diệp Văn Sơn và Doãn Xuân Hoa thì Diệp Trần ắt là một đứa trẻ cực kỳ kiêu căng, không chịu được khổ, chẳng biết làm gì. Thật không ngờ, làm liền một lèo dẫn khí nhập thể, Trúc Cơ mà con bé lại chẳng kêu ca tiếng nào.

Cái đầu khi dẫn khí nhập thể, đến nay Quân Diễm vẫn còn nhớ. Dẫn khí nhập thể là để làm quen với linh khí, Trúc Cơ là để mở rộng kinh mạch,

làm hai cái này liền một mạch với người chưa từng tiếp xúc linh khí chẳng khác nào trực tiếp Trúc Cơ khi chưa làm quen với linh khí. Quân Diễm vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ toát mồ hôi hột lúc ấy của mình. Thế mà hôm nay, Diệp Trần tuy chỉ mới năm tuổi nhưng vẫn căn rằng không kêu đau tiếng nào, bặm môi thật chặt, run run cả người, nghe theo lời chàng ta.

Sau khi kết thúc, con bé cũng không làm nũng, tự đi tắm một mình. Nhờ cái nhìn mới về Diệp Trần, Quân Diễm quả thực cảm thấy con cái nhà Diệp Văn Sơn đúng là không tồi.

Quân Diễm gọi Thập Tam đi gánh nước rồi quay về động phủ của mình. Chẳng bao lâu sau, Tống Tập tới chơi, vội vàng hỏi: “Vừa rồi ta thấy linh khí góc bên này dao động rất mạnh, đệ làm sao thế?”

“Dạ?” Quân Diễm rót chén trà, tức tắc đáp, “Đệ chẳng làm sao cả, là Diệp Trần Trúc Cơ ấy mà.”

“Diệp Trần?!” Tống Tập hết sức ngạc nhiên, “Không phải con bé chỉ vừa mới tới thôi sao?!”

“Vâng.” Quân Diễm gật đầu, “Tạm thời không nên để lộ chuyện này ra ngoài.”

Có kiếm thể hơn người, lại còn có kiếm linh căn, chỉ mới một ngày đã Trúc Cơ xong xuôi, chuyện này kể ra quả thực quá đáng sợ. Sau này nếu Diệp Trần trở nên ưu tú, thì đây sẽ là niềm kiêu ngạo, vinh quang của con bé. Nếu sau này nó chỉ là một kẻ bình thường, vậy thì sẽ thành bi kịch cả đời.

Một người một khi đã bắt đầu chạy thì không được dừng lại. Những người xung quanh sẽ cho việc người này chạy cả đời là bình thường, còn mệt mỏi dừng lại thì sẽ bị lời ra tiếng vào, nói nọ nói kia ngay.

Quân Diễm không phải người thích quan tâm người xung quanh mình nhưng với người đồ đệ đầu tiên, chàng ta vẫn hết sức để tâm, đến chuyện con bé có bị người ta đàm tiếu gì không cũng để ý.

Tổng Tập hiểu ý của Quân Diễm, gật gật đầu: “Đệ yên tâm đi, con bé sẽ được lớn lên bình thường như các đệ tử khác.”

Trong lúc Quân Diễm và Tổng Tập đang ngồi nói chuyện với nhau, Diệp Trần lê lét cơ thể bò vào trong thùng nước tắm.

Cô đã đau đến sây sầm mặt mày, cảm tưởng như vừa suýt chết, ngâm mình trong nước ấm, sức lực dần hồi phục, cuối cùng cô cũng nói được: “Ba Tám, anh có gì muốn giải thích với tôi không, cái gì vừa mới xảy ra vậy?”

“Không phải kí chủ bảo có thứ gì tốt đẹp thì cứ đập hết vào cô hay sao?” Ba Tám như thể không biết mình vừa làm chuyện gì, bình tĩnh đáp, “Thế nên tôi mới không khống chế linh lực làm gì, để cô Trúc Cơ luôn.”

Diệp Trần: “...”

Cái hệ thống này nhất định là do kẻ thù phái tới tra tấn cô.

“Ba Tám,” Diệp Trần nghiêm túc bảo, “Anh định lúc nào thì đùa chết tôi hả, anh mau nói đi.”

“Ấy kìa, chớ có nói như vậy chứ,” Ba Tám nói đầy nghiêm túc, “hiện giờ cô nhất định là đã gây chấn động trước thiên tài Quân Diễm rồi, gây ấn tượng được với người đẹp, kích thích không, phấn khích không?”

Diệp Trần tỏ vẻ: ha ha.

Cô là chó háo sắc chứ không phải đồ ngu, nổi bật kiểu này cô thèm vào.

Vất vả tắm rửa xong xuôi, Diệp Trần đi ngủ, đến lúc thức giấc đã thấy ngay Quân Diễm đang đứng ở đầu giường của mình, thờ ơ bảo: “Dậy đi luyện kiếm đi.”

Diệp Trần bặm môi muốn khóc.

Bỗng nhiên cô cảm thấy nhiệm vụ lần trước của mình thực sự rất hạnh phúc.

Quân Diễm có vẻ như cũng hiểu sự tủi thân của cô nên ngẫm nghĩ một chút rồi xoa xoa đầu cô, khoan thai bảo: “Con giỏi lắm.”

“Dạ?” Diệp Trần ngẩng đầu, trông thấy một chàng trai đứng dưới mặt trời sớm mai đang lặng lẽ nhìn mình, ánh mắt lạnh lẽo dường như cũng được nắng sớm sưởi ấm, chàng ta dịu dàng bảo: “Người có thể Trúc Cơ ở tuổi con cực kỳ hiếm có, con không cần phải thấy tủi thân, trời thử lòng trao cho mệnh lớn, hiện giờ con đau đớn như vậy là vì con rất ưu tú.”

Không ngờ Quân Diễm lại nói vậy với mình, Diệp Trần đực mặt ra nhìn.

Quân Diễm nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của cô, đoán chừng con bé cũng chẳng hiểu mình nói gì, bèn dỗi mắt nhìn xa xa dặn: “Diệp Trần, sau này đừng đi lung tung, bám sát theo vi sư đấy, biết chưa?”

“Tại sao ạ?” Diệp Trần thắc mắc. Theo cô nhớ thì hệ thống miêu tả Quân Diễm là một người cực kỳ không thích gần gũi người khác, tuyệt đối sẽ không bảo cô bám sát y một tấc không rời.

“Tư chất của con quá tốt, sợ bị người ganh ghét, dễ gặp chuyện chẳng lành.”

Quân Diễm không biết con bé có hiểu không, nói xong còn hỏi lại: “Con hiểu không?”

“Hiếu ạ.” Diệp Trần gật đầu, mặt dày nói, “Con ưu tú nhường này tất sẽ bị người ta đổ kỵ.”

Quân Diễm im lặng một giây rồi nghiêm túc bảo: “Phải khiêm tốn.”

Diệp Trần vui đầu cọ cọ vào tay áo chàng ta như một con thú nhỏ, chẳng cần phải nói câu nào cũng khiến Quân Diễm phải mềm lòng.

“Ôi, Ba Tám à,” Diệp Trần thở dài trong đầu, “tôi cảm thấy u không cặn bã như được tả đâu.”

“Phải đấy...” Ba Tám suy tư, “Thực ra, trong thế giới gốc, Quân Diễm cũng đâu có cặn bã, chỉ sau khi gặp nữ chính mới trở mặt như vậy. Trước khi gặp Đan Nhan, y đối xử với Diệp Trần cũng còn coi được, thế nên Diệp Trần mới một lòng một dạ với y đó.”

“Nói cách khác,” Diệp Trần trầm ngâm, “hiện giờ y tốt với ta không có nghĩa sau này y sẽ vẫn tốt với ta hả? Chưa biết chừng sau khi gặp nữ chính sẽ lập tức trở mặt ư?”

“Có thể thế,” Hệ thống nghiêm túc suy nghĩ, “dẫu gì thì trong thế giới gốc, y chính là một người như vậy đấy.”

“Vì sao,” Diệp Trần than thở, “các anh lại để một kẻ cặn bã có khuôn mặt ưa nhìn vậy chứ?”

Hệ thống bất đắc dĩ: “Cặn bã đẹp hay xấu, chúng tôi thì làm gì được chứ.”

Nghe cũng đúng.

Diệp Trần chẳng biết làm sao, chỉ đành tự nói với mình phải khống chế cảm tình, tránh để sau này lúc Quân Diễm giết chết mình vì Đan Nhan lại đau lòng.

Thế là ngày ngày Diệp Trần đều tự xây dựng hàng rào tâm lý cho mình, sáng sáng tự nhắc mình một lần... Quân Diễm là đồ cận bã.

Tối tối tự nhắc mình một lần... Quân Diễm là đồ cận bã.

Thế nhưng, trên thực tế, ngoại trừ Diệp Trần vẫn nhắc đi nhắc lại tương lai đen tối của bản thân thì Quân Diễm quả thực không hề cận bã một chút nào. Thậm chí, y là một sư phụ vô cùng tốt.

Chàng ta đi đâu cũng dắt Diệp Trần theo.

Sư phụ nhà người ta mà dẫn đồ đệ đi đâu thì sư phụ đi trước đồ đệ theo sau. Còn Quân Diễm thì không, vẫn luôn luôn một tay cầm kiếm một tay dắt Diệp Trần.

Người khác trông thấy vẫn hay hỏi một câu: “Quân Diễm đạo quân, con gái ngài à?”

Quân Diễm xì mặt, nghiêm túc đáp: “Đồ đệ.”

Những người khác liền bật cười ha hả, bối rồi nói: “Đối xử với đồ đệ tốt vậy à...”

Diệp Trần thỉnh thoảng cũng thắc mắc hỏi Quân Diễm: “Sư phụ ời, sao người đi đâu cũng kéo con theo vậy ạ?”

Quân Diễm cau mày, nghiêm túc trả lời: “Con nhỏ quá, ta sợ con bị lạc.”

Nhưng mà Diệp Trần thấy đồ đệ của những người khác cũng chẳng lớn hơn mình là bao.

Ngẫm nghĩ một hồi, cô đành tự an ủi mình rằng có lẽ tại Quân Diễm cao lớn hơn các sư phụ khác còn mình thì nhỏ hơn những đồ đệ kia... chẳng?

Ngoài việc dắt Diệp Trần đi đâu đó, Quân Diễm và cô vẫn thường ngụ tại ngọn Vấn Kiếm Phong. Vấn Kiếm Phong là ngọn núi cao nhất của Thiên Kiếm Tông chỉ sau ngọn Chủ Phong. Trăm năm trước, Quân Diễm kế nhiệm sư phụ mình trở thành phong chủ của Vấn Kiếm Phong. Việc tu hành ở Vấn Kiếm Phong rất kham khổ, có rất ít đệ tử, hơn nữa Quân Diễm cũng không phải một phong chủ tính tình dễ mến gì nên các đệ tử đều chủ động giữ khoảng cách với y. Thế là Diệp Trần đi theo đuôi Quân Diễm, ngoại trừ Thập Tam thì hầu như chẳng gặp được ai khác.

Không có bạn bè chơi cùng nên ngày ngày Diệp Trần đều chỉ có thể ngồi nhìn Quân Diễm. Cuộc sống của cô rất tẻ nhạt, quanh đi quẩn lại tu luyện, ăn cơm, ngủ, lại tu luyện...

Nếu như không phải nhờ Quân Diễm rất ưa nhìn thì ngày tháng thế này quả thật không thể sống nổi.

Nhịp sống đơn điệu này tạo điều kiện để tu vi của cô tăng tiến rất nhanh, đồng thời, tài bếp núc của Quân Diễm cũng tiến bộ thần tốc.

Diệp Trần là một đứa trẻ dễ nuôi, chẳng cần chàng ta phải quan tâm chuyện gì, ngoài đòi được ăn cơm thì không còn ham thích nào khác.

Quân Diễm cảm thấy hơi áy náy với Diệp Trần, nghĩ rằng con bé hồi ở với Diệp Văn Sơn nhất định là sung sướng như một nàng công chúa nhỏ, từ lúc giao vào tay một tên kiếm tu như y, đến ăn cơm cũng thành chuyện xa xỉ, thật không biết phải nói gì.

Thế là ngày ngày Quân Diễm đều nghiêm túc nấu cơm cho Diệp Trần.

Hôm sinh nhật tám tuổi của Diệp Trần, Quân Diễm nấu một bữa cơm tối thịnh soạn, sau khi Diệp Trần gắp miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào miệng thì liền ngậy ra.

Mùi vị giống trong trí nhớ của cô y như đúc, Diệp Trần ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Quân Diễm.

Quân Diễm tưởng là con bé muốn mình ăn cùng nên cầm đũa lên, thoải mái bảo: “Ăn đi, vì sư ăn cùng con.”

“Sư phụ ới,” Diệp Trần không nhịn được hỏi, “thầy bảo con người có kiếp trước không ạ?”

“Người tu tiên, đến kiếp này còn phải đoạn tuyệt, nói gì kiếp trước chứ?”

Quân Diễm hờ hững đáp, Diệp Trần nghĩ một hồi, thấy y nói thật có lý.

Kiếp trước và kiếp này, có liên quan gì đâu.

Thế là cô cũng không băn khoăn thêm nữa, vô cùng vui vẻ ngồi ăn sườn xào chua ngọt. Đêm đến, cô nằm trên giường xoa chiếc bụng nhỏ của mình, nheo mắt bảo: “Ba Tám à, tôi sắp bị viên đạn bọc đường đục khoét rồi. Thực sự tôi thấy, Quân Diễm cũng không tồi mà...”

“Kí chủ, hôm nay cô quên chuyện tẩy não hằng ngày rồi.”

“Ồ.” Diệp Trần thuận miệng đọc, “Quân Diễm là đồ...”

Lời ra đến miệng, cô lại không nói ra được, thở dài, hờ hững bảo: “Thôi, sau này không nói nữa. Không nói được.”

“Vẫn nên giữ khoảng cách với y một chút.” Diệp Trần nghiêm túc nghĩ.

Dù sao cũng không phải người mình định dụ dỗ, cách y càng xa càng tốt.

Diệp Trần nghĩ như vậy và cũng nghiêm túc thực hiện theo.

Vậy nên Quân Diễm phát hiện ra đồ đệ nhà mình càng ngày càng trầm lặng.

Mỗi ngày ngoài tu luyện, ăn cơm, ngủ thì chẳng còn hoạt động gì khác.

Tuy trước kia cũng vẫn như vậy nhưng ít ra con bé vẫn làm thêm mấy chuyện khác, ví dụ như, tìm chàng ta nói chuyện phiếm, đòi chàng kể chuyện hoặc là lén lút vẽ chàng, lặng lẽ ngắm chàng.

Đồ đệ nhỏ nhà chàng rất dựa dẫm vào chàng, hoặc đúng hơn là dựa dẫm vào diện mạo của chàng, điều này chàng biết thừa.

Thế nhưng từ hồi lên tám, Diệp Trần ngày càng ít nói, ngày càng giống chàng. Quân Diễm nghĩ đi nghĩ lại, thấy cũng không có gì không tốt. Một kiếm tu say mê tu luyện, có lẽ chẳng phải chuyện xấu gì. Có điều, chẳng hiểu tại sao, Quân Diễm ít nhiều cảm thấy trong lòng hơi không thoải mái.

Tuy vậy, tính tình chàng hướng nội, không thể hiện ra ngoài, thỉnh thoảng xoa xoa đầu Diệp Trần đã là cách thể hiện cảm xúc táo bạo nhất của chàng rồi.

Khi Diệp Trần lên chín, Quân Diễm cảm thấy nên dẫn Diệp Trần đi gặp bạn bè đồng đạo. Vậy là chàng dẫn các đệ tử đi Tây Bắc hàng yêu. Đây vốn chỉ là một chuyện nhỏ, lại chẳng biết bị ai để lọt tin ra ngoài là chàng đem theo kẻ có kiếm linh căn, kiếm thể vô thượng đi cùng.

Tổ hợp vừa kiếm linh căn vừa kiếm thể vô thượng như Diệp Trần là thứ kiếm yêu thích nhất. Ném Diệp Trần vào trong lò luyện có thể giúp một kiếm yêu đột phá đại cảnh giới chỉ sau một đêm. Thế là từ chuyện nhỏ chỉ trục xuất tiểu yêu biến thành bị ba kiếm yêu ở kỳ Hóa Thần vây công.

Ba kẻ Hóa Thần kỳ đánh một mình Quân Diễn nhưng cũng không dám xông thẳng lên đánh mà phải phái một đám tiểu yêu lên trước thu hút sự chú ý của Quân Diễn rồi lén lút tấn công các đệ tử của Thiên Kiếm Tông mà Quân Diễn dẫn theo.

Đây đều là những đệ tử của các ngọn núi chính, ba kiếm yêu chuyển lời đến đòi đổi Diệp Trần tới cứu mạng hơn mười đệ tử này.

Các đệ tử bị bắt, phong chủ của các ngọn lớn liền chạy tới, nghe ngóng tình hình, triệu tập cuộc họp. Diệp Trần đứng dự thính cạnh Quân Diễn. Lúc nghe nói như vậy, Diệp Trần sợ điếng người. Cô nhìn thoáng qua Quân Diễn, cô biết, vô thượng kiếm thể của mình rất hiếm có nhưng các đệ tử bị bắt ai ai cũng đều là tinh anh của Thiên Kiếm tông, ví dụ như người tên là Doanh Thịnh, chính là một người có linh căn cửu muội chân hỏa.

Cô vừa định ý kiến thì Quân Diễn đã nói: “Ta đưa con đi.”

Diệp Trần: “...”

Ha ha ha ha tên sư phụ này quả nhiên là cặn bã!

Trong lòng Diệp Trần có chút chua xót, cho dù đã làm biện pháp tâm lý rất nhiều lần nhưng hành vi lật mặt nhanh như lật sách này của Quân Diễn vẫn khiến Diệp Trần rất bi phẫn! Tự nàng tình nguyện đi là một chuyện, còn bị người khác ép phải đi lại là một chuyện khác.

Cô lặng thinh nhìn Quân Diễn. Quân Diễn ngồi xổm trước mặt, sửa sang lại quần áo cho cô như ngày thường vẫn làm.

Chàng muốn nói mấy câu nhưng lại chẳng biết phải mở miệng thế nào, ngẫm nghĩ một hồi rồi chàng đưa tay lên, truyền một luồng thần thức vào trong đầu Diệp Trần.

“Con đừng sợ.” Chàng mấp máy môi, cuối cùng bảo, “Sư phụ sẽ bảo vệ con.”

Diệp Trần không đáp, cô cảm thấy rất tủi thân, cực kỳ tủi thân.

“Sư phụ lấy gì để bảo vệ con?” Cô lặng lẽ nhìn Quân Diễm, gắng hết sức che giấu cảm xúc của mình, “là luồng thần thức này sao?”

“Đây là Kết Hồn ấn.” Quân Diễm đáp, trong đầu lại nghĩ Diệp Trần chắc không biết nó là cái gì, cho dù có biết có lẽ cũng không hiểu được, cảm thấy tủi thân lắm. Thế là chàng cũng không nói thêm nữa, xoa tóc Diệp Trần rồi đứng dậy, đi bàn bạc với mọi người.

Ba kiếm yêu muốn Diệp Trần đưa ra yêu cầu chỉ cho một mình Quân Diễm đưa Diệp Trần đến.

Trong các vị phong chủ, có một vị tên là Hồng Loan, rành thuật ẩn nấp, mọi người thảo luận, quyết định để Hồng Loan theo dấu Quân Diễm, đợi lúc tiến hành giao dịch, sẽ hợp lực cứu các đệ tử về.

Ba tên kiếm yêu chọn chỗ hẹn ở động phủ của chúng, mười mấy đệ tử bị giam trong lồng, ba tên kiếm yêu ngồi trên ghế chủ tọa nhìn Diệp Trần, cười xảo trá: “Người đến rồi, chúng ta đếm một hai ba, một tay giao tiền, một tay giao hàng.”

Diệp Trần mặt không đổi sắc, ba tên kiếm yêu đều ứa nhìn, tuy kém Quân Diễm tuyệt thế vô song nhưng người đẹp nhân ba cũng rất gây ấn tượng về thị giác.

Diệp Trần im im quan sát ba kẻ đó, trong lòng hưng phấn nói với hệ thống: “Đây là ba người muốn tôi hả? Kích thích quá, tôi đồng ý!”

Thế nhưng những câu như vậy tuyệt đối không thể nói ra thật, cô làm ra vẻ bí tráng đi về phía đối phương. Đối phương cũng mở lồng ra, các đệ

tử chạy ra. Một tên kiếm yêu vươn tay muốn bắt cô, đúng lúc đó, kiếm của Hồng Loan mạnh mẽ đâm tới!

Diệp Trần thấy Hồng Loan xuất trận bèn nhanh chân bước lùi lại. Kiếm yêu sao có thể thả cho cô đi, một tên khác vươn tay bắt được cổ tay cô, kéo cô lại trước ngực. Kiếm của Hồng Loan phóng tới, Quân Diễm nhanh chóng cho mười mấy đứa trẻ vào trong túi Càn Khôn, ném thẳng vào trong truyền tống trận đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Đám kiếm yêu trông thấy truyền tống trận mở, bèn lập tức khởi động trận pháp trong động phủ, mười mấy đứa trẻ vừa được truyền tống đi xong, cả hang động liền biến thành một màu đỏ tươi. Ba kiếm yêu quăng Diệp Trần sang một bên, lao về phía Quân Diễm và Hồng Loan. Trường kiếm trong tay Quân Diễm xuất ra, song kiếm của Hồng Loan cầm chắc trong tay, cả hai cũng chém thẳng về phía ba kẻ kia.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc mũi kiếm chạm vào ba kiếm yêu kia, cả ba lập tức hóa thành sương máu, biến mất giữa không trung. Đồng tử Quân Diễm co lại, lật tay cầm kiếm, đâm mạnh xuống đất, vòng tròn màu xanh da trời bùng lên trong chớp mắt, bóng từng người dần hiện ra trong đám sương máu, kiếm của Hồng Loan thuận thế đâm tới, Quân Diễm rút kiếm lên, lao về phía đối phương.

Hai bên đánh nhau qua hơn trăm chiêu, một tên kiếm yêu bỗng nhiên lén đến trước mặt Diệp Trần, túm lấy cô, la to: “Kết hồn ấ!”

Diệp Trần chưa kịp hiểu lại có chuyện gì nữa thì đã bị một kiếm đâm xuyên cơ thể!

Thế nhưng cô chẳng hề có cảm giác gì, nhát kiếm đó dường như không hề đâm vào người cô, cô còn đang sửng sốt thì đã trông thấy Quân Diễm phun ra một búng máu, ngã khụy xuống, bụng chảy máu.

“Sư huynh!”

Hồng Loan la to, vào đúng khoảnh khắc đó, một tên kiếm yêu hung mãnh lao nhanh nhập vào cơ thể Hồng Loan. Sắc mặt Hồng Loan đại biến, sau đó kêu lên đau đớn, dường như phải cố gắng lắm mới liều mạng chống trả lại được.

Cục diện ngay lập tức đảo chiều. Tên kiếm yêu đang túm Diệp Trần liếm máu trên môi, cười lạnh lùng: “Dám đặt kết hôn ả trên người đồ đệ, Quân Diễm đạo quân, thật là ngu ngốc.”

Cho dù không biết kết hôn ả là gì thì Diệp Trần cũng đại khái đoán ra được chắc nó là thứ có thể chuyển dời vết thương từ cơ thể người này sang cơ thể người khác. Cô nhìn người nam nhân chống kiếm quý một gối trên mặt đất, áo trắng thấm máu, nhất thời không biết nói gì.

Quân Diễm gắng gượng ngẩng đầu lên, chống người đứng dậy, kiếm yêu lại đâm thêm một nhát vào cơ thể Diệp Trần, Quân Diễm tái mặt, trên người lại xuất hiện thêm một lỗ thủng chảy máu.

Lần này chàng không ngã xuống nữa, lạnh lùng nhìn kiếm yêu đang túm Diệp Trần, hờ hững nói: “Thả con bé ra.”

“Hệ thống,” Diệp Trần hoảng hốt, “Làm sao bây giờ? Nghĩ cách gì đi!”

“10 điểm tích lũy,” Hệ thống đáp ngay, “đổi 10 điểm tích lũy cho cô một thanh đao chuyên khắc chế kiếm yêu, có đâm chết được hay không thì phải xem cô.”

“Được.”

Giờ phút này, Diệp Trần hoàn toàn không hề do dự chút nào, vừa nói xong, lập tức cảm thấy trong tay đã có thêm một thanh chủy thủ. Kiếm yêu đang cười nhạo Quân Diễm, hoàn toàn không chú ý động tác của cô nhưng Quân Diễm đã trông thấy cô giơ tay lên, đâm chủy thủ vào người kiếm yêu,

cũng trong chính chớp mắt ấy, kiếm của Quân Diễn đồng thời mạnh mẽ lao tới người kiếm yêu, lập tức cửa đứt cổ họng đối phương, nhanh tay tiến lên cướp lại Diệp Trần từ tay tên kiếm yêu đang bắt đầu run rẩy!

Diệp Trần cầm chủ thủ, máu bắn vào tay, cả người cô run lấy bầy. Quân Diễn ôm cô vào lòng bằng một tay, dỗ dành theo bản năng: “Đừng sợ, không sao đâu, đừng sợ.”

Trên người chàng đầy những vết thương, chàng giơ tay lên, thanh kiếm liền trở về trong tay. Trong lúc này, Hồng Loan và kiếm yêu đang tranh nhau quyền kiểm soát cơ thể, Quân Diễn đi về phía Hồng Loan, đang muốn giúp thì trông thấy Hồng Loan ngẩng phắt đầu lên, mắt đỏ ngầu, gào thét: “Tao muốn chúng mày phải chết!”

Trong chớp mắt, đất rung núi chuyển, sắc mặt Quân Diễn đại biến, thanh trường kiếm trong tay vận lực đâm xuyên qua người Hồng Loan.

Tiếng gào diếc óc ré lên, hang động ngừng rung chuyển. Diệp Trần không còn chút sức lực nào, ngã nhào trên nền đất, Hồng Loan ngẩng đầu lên nhìn Quân Diễn đầy lạ lùng.

“Sư... huynh...”

Quân Diễn hờ hững nhìn máu tươi trên tay mình, khàn khàn nói: “Xin lỗi...”

Hồng Loan cười, vẻ mặt thanh thản: “Sống chết có số, sư huynh, chớ tự trách mình.”

“Chuyện này không trách sư huynh...”

Vừa dứt lời, cơ thể Hồng Loan lập tức hóa thành tro bụi, phiêu tán trong không trung.

Động phủ dần dần khôi phục dáng vẻ ban đầu. Quân Diễm nâng tay lên, khóa hờn phách Hồng Loan vào trong túi, đứng yên tại chỗ, hồi lâu không thấy quay đầu lại. Người Diệp Trần mềm nhũn, cơ thể bất giác run nhè nhẹ.

Đây là lần đầu tiên cô giết người, toàn thân đều chìm trong sợ hãi. Bỗng nhiên cô hiểu được dáng vẻ run rẩy cả người năm ấy của Cố Gia Nam, cô muốn đứng lên nhưng không sao điều khiển nổi chính mình.

Mắt cô rưng rưng lệ, cứng đầu muốn đứng dậy.

Nơi này rất nguy hiểm, cô phải giữ bình tĩnh, cô phải đứng dậy, phải nhắc Quân Diễm đi ra ngoài.

Cô cố gắng thử đi thử lại mấy lần, cuối cùng cũng cử động được.

Mồ hôi lạnh túa ra. Quân Diễm quay đầu lại nhìn, mặt lạnh ngắt, đi về phía cô.

Chàng ta không nói gì vội, miệng vết thương vẫn còn rướm máu, dè dặt, cẩn thận bế ngang cô lên rồi mới thông thả hỏi: “Không bị thương chứ?”

Diệp Trần lắc lắc đầu, ôm cổ Quân Diễm. Hơi ấm của chàng ta khiến cô thấy yên tâm hơn, Quân Diễm gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Sau khi bế Diệp Trần rời khỏi đó, người đến tiếp ứng vội hỏi ngay: “Hồng Loan đâu?”

“Muội ấy hy sinh rồi.”

Quân Diễm nói rất bình tĩnh. Người kia sững sờ, Tổng Tập lao ra từ trong đám đông, lạnh lùng bảo: “Đệ nhắc lại lần nữa?!”

“Hong Loan bị kiếm yêu chiếm thân, kiếm yêu định dùng thân tế trận, đệ không thể đảm bảo vẫn khống chế được cục diện sau khi đại trận mở nên đã ra tay.”

“Đệ ra tay là ý gì hả?” Mắt Tống Tập đỏ hoe.

Hong Loan là vị hôn thê của y, họ đã sắp thành thân đến nơi rồi, cho dù Quân Diễn cùng y trưởng thành thì tình cảm vẫn không bị được so với tình nghĩa phu thê.

Quân Diễn bình tĩnh, trả lời câu hỏi của Tống Tập: “Đệ giết muội ấy.”

Vừa dứt lời, Tống Tập liền vung nắm đấm tới. Trên người Quân Diễn có trọng thương, bị y đấm lùi lại một bước, vẫn cố gắng bế chắc Diệp Trần, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đỏ sọng của Tống Tập.

“Sao đệ có thể giết muội ấy...” Giọng Tống Tập run run, “Quân Diễn, muội ấy cùng ta và đệ lớn lên bên nhau, sao đệ có thể xuống tay giết muội ấy được!”

Quân Diễn mấp má môi, không đáp.

Một người khác khuyên nhủ: “Chưởng môn, Quân Diễn đạo quân chắc cũng là vô tâm...”

“Vô tâm?!” Tống Tập cười ha hả, “Phải rồi, hẳn đúng là vô tâm. Hẳn tu Vô Tình Đạo thì có tâm gì chứ?! Hẳn chính là kiếm tu Đại Thừa kỳ độc bộ thiên hạ, đệ nhất kiếm tu, chỉ là ba kiếm yêu Hóa Thần kỳ, sao có thể là đối thủ của hẳn, nếu như hẳn chịu liều mình cứu Hong Loan, sao Hong Loan có thể chết được?!”

“Ta không làm được.”

“Viện có!” Tổng Tập gào lên, “Quân Diễn, từ lúc đệ tu Vô Tình Đạo, ta đã biết sẽ có ngày hôm nay! Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, tình nghĩa huynh đệ, ân tình bằng hữu, trong lòng đệ chẳng đáng giá một xu. Nếu đệ có chút tình đồng môn với Hồng Loan thì đã không đâm muội ấy rồi!”

Quân Diễn không đáp, chỉ đứng ôm Diệp Trần, rốt cuộc có giải thích cũng chẳng được gì.

Y tu Vô Tình Đạo đã quá lâu, thế nên đôi khi, chính y cũng ngờ rằng, phải chăng mình không có tình cảm.

Thế nhưng chính y cũng biết rõ, y tu Vô Tình Đạo chỉ mới đến cảnh giới thứ ba, Đạm Bạc Vô Dục, vẫn còn cách Thái Thượng Vong Tình hai đại cảnh giới nữa chưa vươn tới được.

Vô Tình Đạo không phải là hoàn toàn vô tình mà là hữu tình, niệm tình nhưng có thể bỏ qua nó.

Không có nhập thế, lấy gì xuất thế?

Chưa từng hữu tình, sao bảo vô tình?

Từ nhỏ y đã là một kẻ lạnh bạc, năm xưa sư tôn từng dạy rằng, thực ra y như vậy, trông thì tưởng như đệ tu Vô Tình Đạo nhưng thực ra lại khó tu Vô Tình Đạo nhất.

Bởi vì rất khó để y có được tình cảm chân thành tha thiết, khắc cốt ghi tâm.

Nếu không có thì cũng không cần nói đến chuyện quên. Vậy nên con đường này, y rất khó đi đến tận cùng.

Thế nhưng, khi ấy y một lòng tu tiên, Vô Tình Đạo là con đường tu luyện dễ phi thăng nhất nên y quyết chí tu theo Vô Tình Đạo, cho đến nay đã đi được ba trăm năm rồi.

Ba trăm năm, tất cả mọi người đều cho rằng y là một đạo quân không có tình cảm, đến chính y cũng tưởng là như vậy.

Thế nhưng, chẳng hiểu vì sao, vào khoảnh khắc Hồng Loan tan thành tro bụi, y đã suýt nữa thì bật khóc.

Nếu như y còn cách nào khác, nửa cách thôi, y sẽ không chọn tự tay kết liễu tính mạng của tiểu sư muội.

Thế nhưng, y chẳng có cách nào cả.

Y bị trọng thương, thần trận trong động phủ ấy đủ sức diệt mười tu sĩ Đại Thừa kỳ, nếu như để tên kiếm yêu đó dùng tính mạng và linh lực của Hồng Loan để tế trận thì hôm nay tất cả họ đều không có ai ra được cả. Y có thể vứt bỏ tính mạng, còn Diệp Trần thì sao?

Tuy vậy, Tổng Tập nói cũng không phải không có lý, vào lúc ấy còn có thể suy tính lý trí đến thế, có lẽ là vì con người y quá bạc bẽo.

Hồng Loan đối tốt với y vô cùng, y cũng không biết nên thế nào mới tốt, mới xứng với cái tốt trong mắt mọi người.

Vậy nên y im lặng để Tổng Tập quở trách, không nói một lời. Những người xung quanh đều nhìn y bằng thứ ánh mắt khó tả, một người tu Vô Tình Đạo tự tay giết hại sư muội cùng lớn lên với mình, khiến người ta cảm thấy quá mức đáng sợ.

Tổng Tập vừa khóc vừa chửi một hồi lâu, cuối cùng được người ta lôi đi. Mọi người xung quanh tản đi hết, chỉ còn mình Quân Diễn bế Diệp Trần đứng tại chỗ.

Bọn họ đi rồi, Quân Diễn mới thử nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần vẫn luôn ôm chàng, cơ thể bé bỏng, nằm lọt thỏm trong lòng chàng, trao cho chàng sức mạnh lớn lao.

Chàng cố gắng ra vẻ bình thản bảo: “Ta đưa con về.”

Diệp Trần vâng dạ, vui đầu nấp trong ngực chàng ta, tự ổn định cảm xúc của chính mình.

Hệ thống giải thích cho cô nghe về hành vi của Quân Diễn.

Chàng ta đã cố gắng hết sức mình để bảo vệ người khác.

Diệp Trần biết rõ.

Chàng ta nói rằng sẽ bảo vệ cô, vậy nên mới cho cô kết hôn ản, để thương tích đều chuyển hết sang cho chàng.

Chàng đã định cứu Hồng Loan nhưng đại trận trong động phủ đủ để tất cả đều phải vui thây mà Hồng Loan khi ấy đã bị kiếm yêu khống chế thần trí, hoặc là kiếm yêu giết Hồng Loan, huyết tể đại trận, hoặc là chàng giết Hồng Loan, đồng thời giết luôn kiếm yêu.

Chàng vốn không hề được lựa chọn.

Người nam nhân này tu Vô Tình đạo, trông thì lạnh lùng, băng giá nhưng chàng vẫn luôn dùng cách của riêng mình để đối đãi dịu dàng với thế giới này.

Tuy vậy, đạo mà chàng ta tu tạo ra ản tượng trước tiên của người xung quanh đối với chàng ta.

Đây là một kẻ tu Vô Tình Đạo, nhất định là một kẻ lạnh lùng, vô tình.

Diệp Trần nghe hệ thống giải thích, từ trong lòng y ngẩng đầu lên nhìn chàng ta.

Mặt mũi chàng ta tái mét, mặt vẫn còn dính dấu máu, thấy cô nhìn mình, chàng cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Lạnh à?”

Diệp Trần lắc đầu, tựa đầu vào ngực đối phương, ôm đối phương chặt thêm chút nữa.

Sau khi quay về Vãn Kiếm Phong, Thập Tam bị Tổng Tập gọi đi. Tổng Tập cố tình gây khó dễ cho Quân Diễm. Vết thương của Quân Diễm bị hạ chú nên cần một thời gian mới lành lại được, không có ai bồi thuốc cho Quân Diễm, sau khi về tới Vãn Kiếm Phong, chàng bảo với Diệp Trần: “Con đi chơi đi, trong phòng có tịch cốc đan, sư phụ muốn nghỉ ngơi một chút, con đừng quấy rầy ra, được không?”

Diệp Trần gật đầu, nhìn Quân Diễm gắng gượng lê bước về phòng.

Mới đi được mấy bước, Quân Diễm không cố thêm được nữa, ngã lăn đùng ra đất. Diệp Trần vội vàng chạy tới, nâng Quân Diễm dậy: “Sư phụ?”

Quân Diễm được cô gọi tỉnh lại, mơ màng trông thấy vẻ mặt kích động của Diệp Trần bèn nhóm người dậy, chậm chậm bảo: “Ta hơi choáng, con đừng lo.”

Diệp Trần mấp máy môi rồi nói luôn: “Con đưa sư phụ vào.”

Nói xong, cô liền dìu Quân Diễm vào trong.

Cô còn nhỏ quá, chưa cao bằng một nửa Quân Diễm, chỉ có thể lôi chàng ta đi. Quân Diễm nhìn đứa trẻ trước mặt bé tí ti nhưng lại ra vẻ hết sức nghiêm túc, bất giác muốn cười.

Diệp Trần kéo Quân Diễm về giường, nghiêm túc bảo: “Để con bôi thuốc cho sư phụ.”

Quân Diễm cho là cô muốn nghịch nên dịu dàng từ chối: “Miệng vết thương trông kinh lắm, để sư phụ tự làm là được.”

Diệp Trần mặc kệ, mở luôn y phục của Quân Diễm ra, đem thuốc tới, ra vẻ nghiêm túc. Quân Diễm thấy cô trông rất ra dáng, biết cô thực sự muốn giúp bèn chiều để cho cô làm. Diệp Trần băng bó vết thương cho chàng ta, thủng thẳng bảo: “Con biết sư phụ đã rất nhọc lòng.”

Quân Diễm ngẩn người, Diệp Trần nói tiếp: “Con biết sư phụ cực chẳng đã mới phải giết Hồng Loan sư cô, biết sư phụ kỳ thực không phải người vô tình, biết tuy sư phụ tu Vô Tình đạo nhưng dịu dàng, ấm áp không thua bất kỳ ai.”

Quân Diễm không đáp, lặng thinh nhìn Diệp Trần. Diệp Trần băng bó xong xuôi, nghiêm túc nhìn Quân Diễm: “Con biết sư phụ tốt với con, con sẽ báo đáp người.”

Quân Diễm im lặng nhìn Diệp Trần, trong lòng nhất thời cũng không biết có cảm xúc gì.

Người ta luôn nói chàng tu Vô Tình đạo, luôn nói chàng vô tình, cho nên những chuyện chàng làm, tốt là lẽ thường, xấu cũng là lẽ thường.

Chàng không cần có ai báo đáp nhưng vẫn thầm chờ mong, mong đợi có một người có thể nhìn thẳng vào tấm lòng của chàng, sự trả giá của chàng, cho dù chỉ là nói một câu cảm ơn.

Thế nhưng chưa từng có.

Đây là lần đầu tiên chàng nghe thấy có người khác nói chàng là một người rất dịu dàng, ấm áp, bỗng dưng tự nhiên chàng lại thấy buồn.

Chàng bất giác giang tay ôm Diệp Trần vào lòng.

“Cám ơn.” Chàng khàn khàn lên tiếng, “Tiểu Trần, sư phụ sẽ đối tốt với con.”

Diệp Trần vâng dạ, ôm lại Quân Diễm, cảm thấy hơi hơi chua xót.

Sao có thể đối xử tàn nhẫn như vậy với người đẹp như vậy, tốt như vậy!

Quân Diễm dưỡng thương một tháng.

Thập Tam bị Tổng Tập gọi đi rồi không thấy quay về nữa, chỉ còn mỗi mình Diệp Trần chăm sóc Quân Diễm. Quân Diễm không cần ăn uống, cũng không cần ai phải chăm sóc. Mỗi ngày Diệp Trần đều giúp chàng ta đổi thuốc.

Quân Diễm là người không ưa nói chuyện, Diệp Trần cũng không muốn nói nhiều với đối phương, chỉ là người ta bị thương nên cô tiện thể giúp một chút, không muốn người này phải chịu khổ, không hề nghĩ phải nỗ lực thể hiện điều gì.

Thế nên, nhiều lúc, hai người chỉ lặng lẽ ngồi, mỗi người cầm một quyển sách, ai đọc của người đó.

Có lúc chán đọc sách, Diệp Trần ngẩng đầu im im nhìn Quân Diễm.

Quân Diễm là người đẹp nhất từ trước tới nay cô từng gặp. Nói riêng về ngũ quan thì có lẽ không khác Cố Gia Nam lắm nhưng thứ tiên khí khác hẳn người thường này thì Cố Gia Nam không tài nào sánh nổi.

Quân Diễm thấy Diệp Trần có vẻ chán quá, một hôm tiện thể bảo: “Con đi hái cho vi sư một cái lá đi, hơi rộng, hơi dài một chút nhé.”

Diệp Trần không biết Quân Diễm muốn làm gì, nhưng sự phụ bảo thì cô phải đi tìm thôi. Cô hái thật nhiều lá về. Quân Diễm cầm lá cây, vuốt mặt lá.

Tay chàng ta rất đẹp, như một khối ngọc, tỏa sáng dưới nắng, đẹp đến khó tả.

Lá cây cuộn lại theo đầu ngón tay chàng ta, nháy mắt biến thành một con bộ ngựa nhỏ.

“Thích không?” Chàng ta đặt con bộ ngựa trong lòng bàn tay, Diệp Trần ngó ra, Quân Diễm nhú mày: “Hay là ta làm cho con con thử nhé?”

“Vâng...” Diệp Trần không tiện nói mình không thích mấy thứ này vì mình đã là người lớn ngoài hai mươi tuổi rồi. Cô không từ chối ý tốt của Quân Diễm, cúi đầu bảo: “Thích ạ.”

Quân Diễm nhìn tóc cô, dịu dàng bảo: “Thích là được rồi. Sư phụ sẽ làm thêm thật nhiều, sau này sẽ làm hẳn cho con một con diều.”

“Ờm... sư phụ ới...” Diệp Trần ngượng ngùng thưa, “có thời gian, người có thể làm thịt nấu hai lần cho con không? Không thịt nấu hai lần thì thịt nướng cũng được.”

Quân Diễm dở khóc dở cười: “Người tu tiên sao có thể ham ăn ham uống như thế?”

“Sư phụ,” Diệp Trần thở dài, “nếu không cho con ăn gì cả thì con không tu tiên nữa đâu.”

“Vớ vẩn.” Quân Diễm lắc lắc đầu, không nói nổi, “Đúng là lời trẻ con.”

Không, con không phải trẻ con.

Diệp Trần muốn cãi nhưng mà nghĩ lại thì so với Quân Diễn hơn ba trăm tuổi...

Cô quả thật là một đứa trẻ.

Quân Diễn nhanh chóng khỏe mạnh trở lại, chẳng bao lâu sau, Tống Tập tìm tới cửa.

“Sư đệ,” Tống Tập hơi ngượng ngùng, “hôm ấy, huynh nói hơi nặng...”

Quân Diễn tỏ vẻ bình tĩnh: “Không sao, tình cảm huynh dành cho Hồng Loan sâu nặng, ta hiểu.”

“Sư đệ,” Tống Tập gắng gượng nói tiếp, “sau đây huynh có đến động phủ đó xem thử, huynh biết đệ quả thực không còn cách nào.”

“Ừ.” Quân Diễn không nói nhiều. Tống Tập thở dài: “Thập Tam...”

“Thằng bé không cần về nữa.” Quân Diễn hờ hững bảo, “Huynh thích thì cứ giữ lại đi.”

Quân Diễn nói như vậy, Tống Tập không tiện nói thêm gì nữa. Chờ Tống Tập ra về, Diệp Trần lại thắc mắc: “Tại sao sư phụ không trách mắng chường môn?”

“Trách mắng vì điều gì?” Quân Diễn tỏ vẻ bình thản, Diệp Trần nhú mày: “Ông ta khiến sư phụ đau lòng.”

Cánh tay cầm chén trà của Quân Diễn khựng lại, sau một lát, Quân Diễn mới nhẹ nhàng bảo: “Giờ sư phụ đã có Tiểu A Trần rồi, không còn đau lòng nữa.”

Diệp Trần ngây ra, bỗng Quân Diễn hỏi: “Hôm nay đã luyện kiếm chưa?”

“Luyện rồi ạ.”

Nhắc tới việc học, Diệp Trần không may mắn lắm. Quân Diễm gật đầu, nhẹ nhàng bảo: “Luyện tiếp đi, vì sư muốn bế quan bốn năm, con chớ có chảnh mắng đấy.”

“Vâng ạ.” Diệp Trần gật đầu, “Sư phụ yên tâm.”

Quân Diễm không dặn thêm gì, cứ nhìn Diệp Trần mãi, muốn nói chút gì đó nhưng không nói nên lời, cuối cùng xoa đầu Diệp Trần như xoa đầu chó con, lo lắng dặn: “Tự chăm sóc mình cho tốt.”

“Vâng ạ.” Diệp Trần lập tức gật đầu.

Quân Diễm không còn gì để nói, xoay lưng đi.

Quân Diễm đi rồi, Diệp Trần nhẹ nhàng thở phào.

“Ba Tám,” cô than thở, “anh bảo người ở cái chỗ này thích là bế quan liền một lèo bao nhiêu năm, chẳng phải là tôi sẽ chẳng có nhiệm vụ gì làm rất lâu mà chỉ việc ngồi chờ thôi sao?”

“À, thực ra, kí chủ có thể làm chuyện khác.”

“Ví dụ như?”

“Tu tiên phi thăng!”

“Anh thấy tôi giống người như thế à?”

“Thế vẫn còn một con đường nữa.”

“Nói đi.”

“Sống phóng túng!”

Con đường này cực kỳ phù hợp với lý tưởng của Diệp Trần. Vậy nên sau khi Quân Diễn bế quan, cô liền bắt đầu kiếp sống lang thang của mình.

Cô đã là Trúc Cơ tầng thứ ba, ra vào môn phái một mình không thành vấn đề, vậy nên ngày nào cũng nghĩ cách chuồn êm xuống dưới núi, mua một con gà ăn mày, ăn một chút điểm tâm rồi lén lút trở về.

Chuyện này cực kỳ thách thức kỹ thuật.

Đầu tiên, khi xuống núi có một kiếm trận, cần phải lạng lẽ đi qua mà không làm động đến kiếm trận. Để làm được chuyện này, Diệp Trần mất một năm. Năm đầu tiên, hầu như ngày nào Diệp Trần cũng bị thương dọc ngang. Vì sự nghiệp sống phóng túng, cô kiên trì. Sang năm thứ hai, cô đã có thể lạng lẽ chuồn êm qua kiếm trận.

Tiếp theo là hạn chế về thời gian. Vậy nên, Diệp Trần mất hơn nửa năm học Súc Địa thuật.

Dồn hết mọi tâm trí để nghiên cứu cách xuống núi, Diệp Trần nhanh chóng trở thành 6 nhân vật xuống được núi trong Thiên Kiếm tông. Các tiểu đệ tử của Thiên Kiếm tông ngày nào cũng hẹn trước với Diệp Trần, nhờ cô mua giúp thứ nọ thứ kia, dần dần...

Diệp Trần trở thành một người chuyên mua giúp.

Diệp Trần dựa vào việc mua giúp để làm giàu, phát tài. Cô mua được quần áo đẹp, trâm cài đẹp, đi được rất nhiều nơi có đồ ăn ngon, học uống rượu, còn đang đợi đủ mười tám tuổi để đi chơi thử phố hoa một lần.

Diệp Trần mười ba tuổi đã trở thành tay ăn chơi nổi tiếng của Thiên Kiếm tông.

Cô luôn mặc thanh sam, tóc dùng đai lưng cột tùy tiện, lưng đeo một hồ lô rượu và một thanh trường kiếm, cô thích đặt tay lên thân kiếm, sau đó

nhìn đối phương cười cợt nhả, hỏi một câu: “Cần mua giúp gì không?”

Nàng đánh vỡ tin đồn trong Thiên Kiếm tông “Vân Kiếm Phong là bọn trùm chiến tranh”, khiến cả Thiên Kiếm tông đều biết, Vân Kiếm Phong ngoài là trùm chiến tranh còn có một đũa cuồng kiếm tiền như cô... cho dù đũa cuồng kiếm tiền này là một Trúc Cơ dám đánh cả Kim Đan, không ngán bất kỳ cao thủ nào.

Hôm Quân Diễn xuất quan, đứng vào tiết Thất tịch, cô đang theo thường lệ cầm danh sách xuống núi mua đồ.

Hôm đó có hội đèn lồng, cực kì náo nhiệt, cô mua đủ thứ cho vào trong túi Càn Khôn, dốc rượu trong hồ lô ra uống. Vừa uống vừa nghiêng ngả quay về núi. Lúc đi qua một con ngõ nhỏ, đằng sau bỗng có tiếng bước chân.

Bước chân người chạy rất gấp gáp, chỉ một lát sau, một thiếu niên đã chạy trốn vụt qua người cô.

Cũng trong chính chớp mắt ấy, trong đầu cô hiện lên một dòng chữ phát sáng, Ba Tám gọi điên lên.

“Nhiệm vụ khẩn cấp!! Cứu mạng nam chính!! Người vừa rồi chính là nam chính, mau cứu y! Cứu y! Cứu y! Chuyện quan trọng phải nói ba lần!!”

Diệp Trần bị gào đau cả đầu, vội đuổi theo cậu thiếu niên, một đám người khác cũng đang đuổi theo. Diệp Trần ngoáy lỗ tai, ung dung xoay lưng lại, tay đặt trên thân kiếm, cười cợt nhả: “Chư vị dừng bước.”

Đám người đó đành mặt lại, tên cầm đầu quát: “Mày là người phương nào?!”

“Người anh em,” Diệp Trần cười cợt nhả, “có gì cần mua giúp không?”

“Đồ vô tri!” Tên cầm đầu quát lên, thử đánh giá Diệp Trần, chỉ là một tên nhãi nhép Trúc Cơ tầng bốn, gã cười gằn bảo, “Hoa Thanh tông hành sự, khuyên mày nên tránh ra, nếu không đừng trách bọn tao không khách khí!”

Diệp Trần cười nhạt, không nói lại, cân nhắc một chút.

Bảy tên Trúc Cơ kỳ.

Ừm, so với kiếm trận của Thiên Kiếm tông thì vẫn còn kém lắm.

Thế là nàng ngoẹo cổ, nói nhẹ bằng: “Vậy để tao xem xem, chúng mày định không khách khí kiểu gì?”

Chú thích:

*thịt nấu hai lần 回锅肉 là một món ăn đặc trưng của ẩm thực Tứ Xuyên, thịt lợn, thường là ba chỉ, được luộc chín một lần trước khi thái lát và xào với củ cải, ớt xanh. Cách nấu:link.

*thanh sam 青衫 áo xanh

*Súc Địa thuật 缩地术: “súc” là co lại, “địa” là đất, “súc địa thuật” là thuật khiến cho khoảng cách giữa hai địa điểm ngắn lại, nhờ đó rút ngắn thời gian di chuyển.

*độc bộ thiên hạ: nghĩa đen là đi một mình trong thiên hạ.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

21. Chương 21: Thanh Kiếm Không Nghi 4

Vừa dứt lời, bảy tu sĩ lập tức vây công. Hoa Thanh tông là môn phái nổi tiếng về phù chú, chỉ trong chớp mắt, phù chú bay vèo vèo đến chỗ Diệp Trần, Diệp Trần nhìn lướt qua mấy tờ phù chú, ngáp một cái.

Thiên Kiếm tông là môn phái tu kiếm, so với các tu sĩ khác, kiếm tu quả là một đám trùm chiến tranh. Còn Vãn Kiếm Phong thì là trùm chiến tranh của kiếm tu. Vậy nên Diệp Trần không lý nào lại ngoại lệ, sống trên Vãn Kiếm Phong bốn năm ròng, khiêu khích đồng môn ba ngày đánh một trận nhỏ, nửa tháng đánh một trận lớn là chuyện không thể thiếu được.

So với mấy tên đồng môn của cô thì bảy người này thật chẳng đáng bỏ vào mắt.

Cô thản nhiên đứng giữa đám phù chú, khinh thường nhìn tên cầm đầu đám người: “Chỉ vậy thôi?”

“Không biết điều!”

Tên tu sĩ cầm đầu quát lên một tiếng, Đám phù chú lập tức nổ bùng. Trường kiếm trong tay Diệp Trần tuốt ra khỏi vỏ, sáng lên loang loáng trong bóng tối, một kiếm phân thân thành nhiều kiếm khiến người ta hoa cả mắt, cô như thể người say, xiêu xiêu vẹo vẹo bước về phía đám tu sĩ, cười sang sảng:

“Người không thấy:

Nước Hoàng Hà trút xuống từ trời,

Ra tới biển không quay trở lại!”

Vừa ngâm xong, kiếm liền đâm thẳng vào bụng một tên tu sĩ.

“Người không thấy:

Cha mẹ soi gương, buồn tóc bạc,

Sáng còn xanh mượt, chiều pha sương!”

Ánh kiếm như mưa trút hòa cùng tiếng cười sang sảng của người nọ, một đám tu sĩ bị cô đâm tới tấp.

“Mời uống rượu,

Chén đừng ngừng,

Xin ca một khúc,

Mời người lắng nghe!”

Thế kiếm của thiếu nữ phóng khoáng tự do, lúc khoan lúc nhặt, khí thế hào hùng.

Quân Diễn bước ra từ góc tối, im lặng chăm chú nhìn cô.

Sau khi chàng xuất quan, không thấy Diệp Trần đâu, gọi người tới hỏi thì mọi người ấp úng bảo con bé đã xuống núi rồi.

Quy định xuất sơn của Thiên Kiếm tông rất đơn giản, ai xuất được thì cứ xuất thôi. Diệp Trần nhanh vậy đã xuống được núi thật nằm ngoài dự tính của Quân Diễn. Chàng rất lo, bèn dùng thần thức tìm con bé, ai ngờ vừa gặp nhau đã thấy cảnh đồ đệ đánh nhau với người ta.

Đứa trẻ năm xưa xinh xẻo bé bỏng hay tủi thân nay đã lớn khôn trở thành một thiếu nữ mười ba tuổi, mặt mũi còn đôi chút trẻ con nhưng đã có thể nhận ra dáng hình thiếu nữ xinh đẹp ngày sau rồi.

Năm xưa, trước lúc chàng đi chỉ dạy cho con bé một chút kiếm thức căn bản, vậy mà con bé có thể tự biến chiêu, sáng tạo ra hẳn một bộ kiếm pháp của riêng mình.

Vô thượng kiếm thể, kiếm linh căn, quả là thiên tài luyện kiếm.

Thế nhưng, thực tế là, Diệp Trần rất muốn nói cho Quân Diễm biết chân tướng chính xác phải là cô tiêu mất 100 điểm tích lũy để đổi lấy tửu kiếm tiên. Ngoài việc giỏi sống phóng túng, cô chẳng còn thiên phú gì khác, mong sư phụ muôn lần chớ có nảy sinh kỳ vọng phi thực tế nào với cô.

Có điều Diệp Trần không biết Quân Diễm đang nghĩ gì, cho dù biết, cô cũng không thể giải thích được.

Đánh hết một bài kiếm, đến lúc cô hào hùng ngâm câu “Ngựa hoa ngũ sắc, áo cừu nghìn vàng, gọi trẻ đổi rượu ngon” thì đám tu sĩ quanh cô đều đã nằm bò ra đất, kiếm của cô chỉ về phía Quân Diễm đang đứng im lặng sau đó đi đến trước mặt chàng ta, ngẩng đầu, nhoẻn cười: “Cùng người tiêu sầu vạn cổ.”

Thiếu nữ mặc thanh y dừng trước ngọn đèn, khuôn mặt thanh tú. Quân Diễm im lặng nhìn cô, Diệp Trần gợn gàng thu kiếm về, quì một gối xuống, cung kính nói: “Đồ nhi chúc mừng sư phụ xuất quan!”

“Ừ.” Quân Diễm gật đầu, không hỏi thêm mà nói thẳng, “Về thôi.”

“Sư phụ chờ chút.”

Diệp Trần đứng dậy, cất kiếm vào trong vỏ, hai tay đặt trên thân kiếm, quét mắt nhìn, tìm thấy một cậu thiếu niên nấp sau đồng nông nia dần sàng.

Cô đi thẳng tới chỗ cậu ta: “Ra đây.”

Quân Diễm cau mày, không hiểu Diệp Trần đang làm gì.

Tính tình chàng trước nay thích yên tĩnh, nếu gặp phải chuyện gì đó, chỉ cần không liên quan tới mình thì sẽ coi như chưa từng xảy ra, không ngờ lại nhận một tên đồ đệ thích lo chuyện bao đồng như vậy.

Chàng một mực không can thiệp vào chuyện Diệp Trần muốn làm, im lặng chờ. Mấy năm nay vì Quân Diễm có địa vị cao, cha mẹ cô cũng có địa vị cao, cô lại có thiên phú giỏi giang nên cứ thế hoành hành ngang ngược ở Thiên Kiếm tông, tính tình nóng nảy. Cô không có kiên nhẫn chơi trò trốn tìm với nam chính, nói thẳng đuột: “Còn không ra là ta sẽ động thủ đấy.”

Đồng nông nia dần sàng động dậy, một thiếu niên chui ra khỏi đó.

Trên người cậu ta có thương tích, vết thương ở bụng đang chảy máu, mặt tái mét, tay ôm bụng, cảnh giác nhìn Diệp Trần.

“Cảm tạ tiên sư rút đao tương trợ, không biết tiên sư có gì chỉ giáo?”

“Không có gì chỉ giáo hết,” Diệp Trần thản nhiên bảo, “Thấy người bị thương nên định mang về chăm sóc thôi.”

“Vết thương của tại hạ không đáng ngại, không phiền tiên sư nhọc lòng.” Cậu thiếu niên càng thêm cảnh giác, lạnh lùng đáp, định đuổi Diệp Trần đi. Diệp Trần không đáp, nheo mắt nhìn người thiếu niên dưới ánh trăng.

Trông cậu ta ánh chừng cũng chỉ mới mười hai, mười ba tuổi, y phục đắt tiền, ngũ quan tuấn tú, khôi ngô. Nếu như nói Quân Diễm là mỹ nhân

như ngọc, đẹp như tranh thủy mặc, khó từ ngữ nào tả hết thì người trước mặt này là một tác phẩm điêu khắc từ đá quý, nhìn một cái liền cảm thấy người cậu ta như phát sáng.

Không hổ là nhân vật chính.

Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng, mỉm cười, đưa tay điểm luôn huyệt đạo của đối phương, móc trong túi ra một viên đan dược nhét cho ăn rồi khiêng hẳn đối phương lên, vác đến chỗ Quân Diễn, cười bảo: “Sư phụ, đi thôi.”

“Đó là ai vậy?” Quân Diễn cau mày, cảm thấy một đứa bé gái như Diệp Trần mà vác một thiếu niên trở về thì thật không hay. Diệp Trần ngẫm nghĩ rồi nói thẳng: “Sư phụ, để cậu ta làm sư đệ con được không?”

Từ một đứa con riêng sa vào cảnh khốn cùng bị người đuổi giết biến thành đồ đệ của kiếm tiên Quân Diễn, đây là pha trở mình thành công đầu tiên của nam chính, cốt lõi của truyện này là nam nữ chính thoải mái thăng cấp thành thần, Diệp Trần không thể để nam chính không đủ “sảng”. Thế nên sau khi suy nghĩ, cô mới trả lời như vậy với Quân Diễn. Hàng mày của Quân Diễn càng cau chặt hơn, chàng không hiểu tại sao bỗng dưng Diệp Trần lại cứu một người không quen biết, còn bảo chàng nhận người ta làm đồ đệ: “Về thôi, mỗi người đều có duyên phận của mình, con giúp cậu ta chừng đó là đủ rồi.”

“Không không không,” Diệp Trần ngăn lại, “Sư phụ, con thấy vừa mắt cậu ta lắm,” cô nâng cằm Tạ Vô Song lên nhìn như một người bán hàng giới thiệu sản phẩm, “đẹp trai lắm phải không ạ? Con vừa nhìn đã thấy ưng ý cậu ta rồi, nếu sư phụ không nhận cậu ta làm đồ đệ thì để con nhận cho.”

Quân Diễn không đáp, chàng không phải người thích can thiệp vào chuyện của người khác, nhìn dáng vẻ Diệp Trần hiện tại, niềm vui khi vừa

xuất quan đã bốc hơi không còn sót lại chút gì. Chàng không biết cảm xúc này là gì, điềm đạm bảo: “Về trước đã rồi tính tiếp.”

“Cám ơn sư phụ!” Diệp Trần nói cảm ơn trước, vác theo Tạ Vô Song ngự kiếm bay theo Quân Diễm. Quân Diễm không vừa mắt cảnh cô khiêng một thiếu niên nên bèn bảo: “Để ta cho.”

“Không...”

Con chưa nói hết câu, Quân Diễm đã phẩy tay biến ra một thứ pháp khí bay trông như một con thuyền, bảo với Diệp Trần: “Leo lên đi.”

Diệp Trần khiêng người mãi cũng mệt nên bèn vác Tạ Vô Song lên thuyền. Quân Diễm để Tạ Vô Song nghỉ trong phòng, Diệp Trần đứng ở mũi thuyền nhìn không trung. Đêm nay trăng rất đẹp, chiếc thuyền bay giữa trời đêm, cảm giác như những vì tinh tú gần trong gang tấc.

Diệp Trần đứng khoanh tay, trông phóng khoáng, ngông cuồng. Quân Diễm trở ra, đi lại chỗ cô, nhìn theo hướng nhìn của cô, là cả một bầu trời đầy sao.

“Bốn năm nay, có vẻ con sống rất tốt.” Quân Diễm hờ hững bảo, lần đầu tiên cảm thấy hơi hơi tiếc nuối.

Dường như chàng không nên bế quan mới phải, từ lúc nhỏ đến khi trưởng thành của con bé chỉ có mười mấy năm ngắn ngủi, cuộc đời chàng dài thế, thiếu gì mười mấy năm chứ? Không thể làm bạn cùng trưởng thành với Diệp Trần, có vẻ như là sư phụ thất trách.

“Đúng vậy.” Diệp Trần nhận xét, “Thiên Kiếm tông rất tốt, con sống rất vui vẻ.”

“Nghe nói con thường xuyên xuống núi, mua giúp đỡ cho các sư đệ sư muội.”

Vừa nhắc tới chuyện này, Diệp Trần liền căng thẳng. Công việc này là do cô nghĩ ra ở Thiên Kiếm tông, Quân Diễm nhắc tới nó, chắc chắn trước đó đã từng nói chuyện với các đệ tử. Cô không biết cái nhìn của Quân Diễm với việc mua giúp là gì, nuốt nước bọt hỏi dò: “Sư phụ không vui à?”

“Thực ra thì... không.” Quân Diễm có hơi khó xử, chàng ngẫm nghĩ một hồi rồi dè dặt hỏi, “Có điều ta không hiểu... ai dạy con vậy?”

Con bé xuất thân từ đại gia tộc của đảo Bồng Lai, đáng lẽ ra nên coi những kẻ hám tiền như hạng cặn bã mới phải. Hồi ở nhân thế, chàng cũng là con nhà quyền quý, không màng vật chất, tại sao lại dạy dỗ một đồ đệ thành kẻ... thô tục như vậy chứ?

Mặc dầu Quân Diễm cảm thấy Diệp Trần thô tục cũng rất đáng yêu nhưng chàng vẫn thấy hơi lo lắng Diệp Trần quyến luyện hồng trần, không muốn tu tiên nữa thì biết làm sao.

Dù sao, sớm muộn gì chàng cũng sẽ phi thăng. Chàng phi thăng rồi, không còn ai che chở cho Diệp Trần, với tính cách hiện giờ của con bé, bị người ở Tu Chân giới đánh chết thì sao? Nếu con bé có thể phi thăng cùng chàng, cùng lên Chân Tiên giới thì chàng còn có thể tiếp tục che chở, bảo vệ cho con bé.

“Tín ngưỡng với tiền tài,” Diệp Trần không hiểu được nỗi lo của Quân Diễm, nghiêm túc trả lời, “là chấp niệm cả đời không thay đổi của con.”

“Tiền, mỹ nhân, mỹ thực, sư phụ, đây là đạo của con!”

Nghe nói như thế, Quân Diễm không biết phải làm sao, chàng chọc chọc cái trán của Diệp Trần, vui đùa: “Con thế là tà môn ma đạo!”

“Chính đạo tà đạo, con không làm chuyện xấu, có gì không được?” Diệp Trần xoa trán, bỗng nhiên nghĩ ra, “Sao sư phụ lại xuống núi thế?”

“Lo con gặp chuyện không may nên ta mới tới.” Quân Diễm quay đầu, nhìn Vãn Kiếm Phong dần dần hiện ra trong tầm mắt, thông thả bảo, “Không trông thấy con, lòng ta bất an.”

Diệp Trần ngẩn người, sau đó cười to.

“Sư phụ, người quan tâm nhiều như vậy, sẽ mau già lắm.”

“Ta vốn cũng không còn trẻ nữa,” Quân Diễm tỏ vẻ bình thản, “Già một chút, cũng không sao.”

“Sư phụ, lớn tuổi thì không sao nhưng già mà xấu thì là chuyện lớn.” Diệp Trần thấy Quân Diễm chẳng quan tâm gì diện mạo của bản thân, không khỏi thấy vô cùng xót ruột, “Sư phụ biết mà, con tình nguyện dùng tính mệnh để bảo vệ khuôn mặt này của người!”

Quân Diễm ngẩn người, cũng không biết vì sao, nhìn vào đôi mắt sáng ngời của đối phương, trái tim chưa từng gợn sóng, chưa từng sợ hãi của chàng bỗng như có một hòn đá rơi vào, dần dần nổi lên những gợn sóng.

Những gợn sóng như thế này thật quen thuộc, như thế kiếp trước, đã từng yêu người ấy. Tình yêu thành một thói quen. Vậy nên chỉ cần thoáng nhắc, là đã dễ dàng nhớ lại.

Chàng không dám nói thêm gì, về tới Vãn Kiếm Phong, đưa Tạ Vô Song đến ngọn Đệ Lục Phong, bảo đại đệ tử Đan Khâu Tử của Đệ Lục Phong chăm sóc cậu ta. Đan Khâu Tử cho Tạ Vô Song dùng thuốc xong, bỗng thốt lên ngạc nhiên: “Ồ, người này là Lôi linh căn biến dị!”

Lôi linh căn biến dị vạn năm khó gặp, người có được loại linh căn này đều là những nhân vật lưu danh sử sách. Ví dụ như Tĩnh Diễm đạo quân năm xưa phi thăng, cũng là một Lôi linh căn biến dị.

Năm xưa Tỉnh Diễn đạo quân là phong chủ của Vãn Kiếm Phong cho nên kiếm pháp của Vãn Kiếm Phong là thích hợp nhất cho Lôi linh căn biến dị sử dụng. Sau khi Đan Khâu Tử thốt lên như vậy bèn nói ngay: “Chúc mừng sư thúc, thu được đồ đệ.”

Quân Diễn ngăn người, chẳng hiểu tại sao trong lòng thấy không được thoải mái lắm. Diệp Trần có vẻ rất mong chàng nhận thiếu niên này làm đồ đệ, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Diệp Trần, trong lòng chàng có cảm giác chống đối rất khó diễn tả.

Tối đó, Tống Tập đến nhắc chuyện nhận đồ đệ với chàng, chàng hồ hững bảo: “Ta không nhận vị đồ đệ này đâu.”

“Gì?” Tống Tập khá ngạc nhiên, “Đây là Lôi linh căn biến dị đấy! Còn hiếm có hơn Kiếm linh căn nhiều, sư đệ đã nghĩ kĩ chưa?”

“Nghĩ kĩ rồi.” Quân Diễn thản nhiên đáp, “Đệ tử của ta chỉ cần một mình Diệp Trần là đủ rồi.”

Tống Tập bị Quân Diễn làm nghen lời. Chàng ta thấy Diệp Trần được dạy dỗ rất tốt, thêm một Tạ Vô Song chắc cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng Quân Diễn không muốn nhận đệ tử, chàng ta cũng không thể bắt ép được, chuyển sang nói: “Vậy ta nhận cậu ta làm đệ tử nhé, đệ đừng có mà hối hận!”

“Ừ.” Quân Diễn cầm chén trà lên uống một ngụm, không nói nhiều.

Trong lúc hai người họ đang nói chuyện thì Diệp Trần ở bên cạnh chăm sóc cho Tạ Vô Song.

Tạ Vô Song gặp ác mộng, nói mớ liên tục, Diệp Trần ngồi cùng hệ thống, ngấm mật Tạ Vô Song rồi bảo: “Anh bảo Quân Diễn có nhận cậu ta làm đệ tử không nhỉ?”

“Ai biết?” Ba Tám nhún vai, “Trước kia thì chắc chắn sẽ nhận, giờ thì chưa chắc.”

“Gì? Tại sao?”

“Hiệu ứng cánh bướm thôi. Từ lúc cô bắt đầu thay đổi thế giới này, số liệu trong máy tính chỉ còn mang tính chất tham khảo, không thể quá tin tưởng.”

“Con người rất phức tạp, biết che giấu cảm xúc, khiến chúng tôi rất khó chắc chắn về cảm xúc thật sự của họ. Vậy nên tôi khó có thể dự đoán được y có nhận Tạ Vô Song hay không.”

Diệp Trần gật đầu tán thành. Tạ Vô Song vẫn còn đang nằm mơ. Trong giấc mơ lửa lớn cháy khắp nơi, một mình cậu ta chạy cuống cuống giữa biển lửa. Phụ thân tức giận quát lên: “Không giao bí tịch ra đây, giết không tha!”

Xung quanh có tiếng người gào khóc, cậu ta bỏ chạy thực mạng.

“Không... Đừng giết ta...”

“Đừng giết ta...”

Diệp Trần coi dáng vẻ của cậu ta, mày chau lại.

Cô lay người Tạ Vô Song, gọi khẽ: “Tạ Vô Song?”

“Cứu ta!” Tạ Vô Song túm chặt lấy tay cô như thể bắt được cọng rơm cứu mạng, xiết mạnh đến nỗi Diệp Trần thấy đau, cậu ta mông lung mở mắt ra, khàn giọng gọi: “Cứu ta...”

“Đừng lo,” Diệp Trần cố gắng nói dịu dàng nhất có thể, “người đã được cứu rồi.”

Tạ Vô Song nghe thấy tiếng của Diệp Trần, từ từ quay đầu nhìn, trông thấy vẻ mặt ôn hòa của nàng, cố nhớ xem người này là ai.

Đêm qua, chính nàng đã chặn những tu sĩ muốn lấy mạng hắn lại, để hắn được sống tiếp.

Cho dù hiện giờ trông cà lơ phất phơ nhưng hắn vẫn còn nhớ cảnh tượng kiếm quang đầy trời đêm qua, giây phút ấy, thực sự rất đẹp đẽ, rất động lòng người.

Hắn im lặng nhìn nàng, cố gắng giữ bình tĩnh: “Vị tiên sư đây muốn gì xin cứ nói thẳng.”

Diệp Trần phì cười: “Ta muốn gì thì người sẽ làm vậy hả?”

“Tiên sư có ơn cứu tại hạ, tại hạ tất nhiên sẽ làm hết khả năng có thể.”

Tạ Vô Song cứng mặt, xiết chặt tấm chiếu, trong lòng thầm tính, nếu như Diệp Trần thực sự đưa ra yêu cầu quá đáng gì, hắn sẽ...

Hắn đã nghĩ hết tất cả các khả năng mà Diệp Trần sẽ yêu cầu, vậy mà vẫn không ngờ được, tiểu cô nương này lại nhoẻn cười, khoanh tay trước ngực, ngả lưng tựa vào ghế, phóng khoáng nói: “Chờ người trưởng thành, thì đến cưới ta nhé.”

Tạ Vô Song ngạc nhiên ngẩng đầu, vừa đúng lúc Quân Diễm xuất hiện ở cửa.

Chàng trông thấy con bé con ở trong phòng tỏ vẻ bất đắc dĩ, thở dài thườn thượt rồi bảo: “Ta thấy với tính tình của mình, đời này chắc khó gả cho ai được. Người muốn báo đáp ta thì sau này cưới ta đi.”

Chàng không còn biết nói gì.

Chàng rất muốn vào trong nói với con bé rằng, lập gia đình làm gì? Sư phụ nuôi con cả đời.

Ai bắt nạt con, sư phụ giúp con;

Con muốn gì, sư phụ cho con.

Trong thiên hạ này, không có thứ gì mà sư phụ không cho được.

Thế nên, sao phải lập gia đình chứ?

Tiểu A Trần của chàng.

Tác giả có chuyện muốn nói: Bài thơ nữ chính ngâm là lấy từ bài “Thương tiến tửu” của Lý Bạch.

Tôi biết chú thích thể này là vũ nhục chỉ số thông minh của các bạn... nhưng mà...

[Vở kịch nhỏ]

Quân Diễn: “Ta vốn hi vọng con có thể giống ta, trở nên nổi bật, trở thành một kiếm tu người người kính ngưỡng.”

Diệp Trần: “Thì con đã là một kiếm tu rồi mà.”

Quân Diễn: “Kiếm tu chuyên mua giúp không được người khác kính ngưỡng.”

Diệp Trần: “Vì sao?”

Quân Diễn: “Con có nhớ, lần trước sư muội ở Đệ Nhị Phong tìm con xin chữ ký, con lại hỏi người ta cần mua giúp gì không không?”

Diệp Trần: “...”

Chú thích:

*Các danh từ có chữ “phong” (峰) như phong chủ, Đệ Lục Phong, Đệ Nhị Phong thì phong đều có nghĩa là đỉnh núi, ngọn núi. Đệ Nhị, Đệ Tam,... là thứ hai, thứ ba,...

*Toàn văn bài thơ Thương tiễn tửu (Xin mời rượu) của Lý Bạch:Thivien

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

22. Chương 22: Thanh Kiếm Không Nghi 5

Tạ Vô Song khiếp vía trước sự vô lại của Diệp Trần, mặt đực ra, Diệp Trần nhú mày: “Sao, người chê tả hả?”

“Không không...” Tạ Vô Song đỏ mặt, cúi gằm mặt xuống.

Diệp Trần trông không xấu, không, phải nói là, rất đẹp. Ở Tu Chân giới này không có ai xấu xí, dung mạo của Diệp Trần cho dù so trong Tu Chân giới cũng vẫn rất nổi bật, như một miếng phỉ thúy, thanh lệ, thoát tục.

Tạ Vô Song hình dung diện mạo của Diệp Trần xong lại càng thêm ngưỡng. Con gái mười lăm cập kê, ở thế giới này, các tiểu cô nương tầm tuổi Diệp Trần đều đã bắt đầu đính hôn, hiện giờ nàng nhắc chuyện này, Tạ Vô Song không cho đó là đường đột, hít một hơi thật sâu: “Ân cứu mạng, không biết lấy gì báo đáp, chỉ cần trường bối của cô nương đồng ý...”

“Ta không đồng ý.”

Tiếng Quân Diễn từ ngoài vọng vào, Diệp Trần giật mình ngoái đầu nhìn, Quân Diễn đã đẩy cửa bước vào.

Chàng mặc trường sam màu trắng, khoác áo vân sa mỏng màu xanh, thần thái lạnh lùng, xa cách như tiên nhân.

Tạ Vô Song ngăn người, Quân Diễn đến đứng trước Diệp Trần, nhìn xuống Tạ Vô Song.

Tạ Vô Song cảm nhận thấy địch ý rõ ràng từ phía Quân Diễn, cau mày hỏi: “Ngài là?”

“Sư phụ của con bé, Quân Diễn của Thiên Kiếm tông.”

Nói xong, Quân Diễn hiếm khi mở miệng giải thích một lần: “Con bé thích nói lung tung, người đừng tưởng thật.”

Tạ Vô Song không để tâm đoạn nói bồi thêm vào sau của Quân Diễn, trong đầu chỉ tập trung vào mấy chữ Quân Diễn của Thiên Kiếm tông.

Người này là kiếm tu hàng đầu đương thời, tu sĩ Đại Thừa kỳ trẻ tuổi nhất, tục xưng là quân tử thẳng thắn vô tư “Quân Tử Kiếm”.

Tạ Vô Song từng được nghe các trưởng lão của Hoa Thanh tông nhắc tên người này vô số lần với sự ghen tị và khát khao, từ lâu hẳn đã mong ước, nếu có thể thì muốn được báỉ nhập làm môn hạ của Quân Diễn, làm đệ tử của y. Thế nhưng khoảng cách giữa họ như trời và vực, hẳn không dám mơ ước xa vời, hiện giờ được duyên kỳ ngộ, hẳn đã gặp được thật rồi!

Trong lòng Tạ Vô Song kích động nhưng ngoài mặt thì giấu kỹ, cố tỏ vẻ bình tĩnh: “Tiểu sinh là Tạ Vô Song, con trai của Tả trưởng lão Hoa Thanh tông, xin được báỉ kiến tiền bối.”

“Ừ.” Quân Diễn đáp một tiếng, quan sát Tạ Vô Song, thấy cậu ta không có ý gì với Diệp Trần thì nhất thời thấy yên tâm, sau đó lại thấy bức mình.

Yên tâm tất nhiên là vì Tạ Vô Song không có ý đồ gì với Diệp Trần, nhưng mà đồ đệ của chàng tốt như vậy, thế mà Tạ Vô Song lại không có ý đồ gì hả?!

Cậu ta nhất định bị mù.

Tâm tình phức tạp của Quân Diễm không hề để lộ ra ngoài, thấy thương tích của Tạ Vô Song không đáng ngại bèn quay sang gọi Diệp Trần: “Đi thôi.”

“Quân Diễm đạo quân xin đợi một chút!” Tạ Vô Song nóng ruột, thấy Quân Diễm sắp đi mất, bèn nhảy khỏi giường, quỳ dưới đất, cung kính thưa, “Quân Diễm đạo quân, đệ tử thành tâm muốn bái đạo quân làm thầy, mong đạo quân đồng ý!”

“Không nhận.” Quân Diễm đáp dứt khoát. Diệp Trần cảm thấy tình thế không ổn, bèn xen vào: “Sư phụ, tư chất của người này được lắm...”

Quân Diễm chẳng nói chẳng rằng, quay đầu nhìn Diệp Trần. Ánh mắt đó cực kỳ lạnh giá, vừa thất vọng lại vừa bức tức khiến Diệp Trần ngơ ngác. Cô hiểu ra, Quân Diễm không chỉ không muốn thu nhận Tạ Vô Song mà còn rất không thích cậu ta. Những lời khuyên bảo không thể nói thêm được nữa nhưng việc trở thành đệ tử của Quân Diễm là bàn tay vàng đầu tiên của cuộc đời nam chính, bất kể ra sao, cô không thể làm thay đổi cả tình tiết chính của truyện được phải không?

Cô nghĩ tới nghĩ lui, không thể làm đệ tử của Quân Diễm thì làm đệ tử của mình, đều là vào Vấn Kiếm Phong cả, Quân Diễm dạy cô, cô dạy Tạ Vô Song, chắc là... vẫn được chứ?

Cô hỏi thử hệ thống, hệ thống trả lời: “Cô chờ tôi tính toán thử chút đã.”

Một lát sau, hệ thống đáp: “Vẫn được. Dù sao trở thành học trò của cô thì cậu ta vẫn sẽ học được Quân Tử kiếm của Tinh Diễm đạo quân truyền lại, bộ kiếm pháp này thích hợp với cậu ta. Hơn nữa, sau này cậu ta cũng coi như là có Vấn Kiếm Phong làm chỗ dựa vững chắc, người khác phải nể mặt.”

“Được.”

Diệp Trần thoải mái hăng giọng, quay lại nói với Tạ Vô Song: “Vây thì, Vô Song à, sư phụ ta không thu nhận cậu, hay là cậu bái nhập làm môn hạ của ta nhé?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hàn khí trên người Quân Diễn càng lạnh hơn. Chàng nhìn Diệp Trần chăm chăm, mặt lạnh ngắt: “Diệp Trần, con mới Trúc Cơ thôi.”

“Chuyện đó... Con biết nhiều mà...” Diệp Trần ngượng ngùng. Ánh mắt Tạ Vô Song cũng buồn thiu, hiểu rằng Quân Diễn thật sự không muốn thu nhận hẳn, Diệp Trần cũng chỉ đang nói đùa. Diệp Trần gãi mũi, mặt có dày hơn nữa cũng không thể tiếp tục đòi nhận đồ đệ được, đành quay sang nhìn Tạ Vô Song, Quân Diễn lại giục về, cô đành đi theo Quân Diễn quay lại Vãn Kiếm Phong.

Sau khi về Vãn Kiếm Phong, Quân Diễn đưa cho Diệp Trần rất nhiều sách bắt phải đọc hết. Diệp Trần sững sốt nhìn chồng sách, thử cò kè: “Sư phụ, con sẽ đọc hết số sách này nhưng mỗi ngày có thể cho con ra ngoài một chút không?”

“Không được.” Quân Diễn vung tay lên, một vòng tròn xuất hiện ở cửa động, tạo thành một bức bình phong. Nhốt được Diệp Trần trong động phủ, trong lòng Quân Diễn cũng yên tâm hẳn ra, lãnh đạm bảo: “Trước khi đọc xong, con không được ra ngoài.”

Diệp Trần bồn chồn trong lòng.

Tạ Vô Song còn đang bị thương, cô không tranh thủ đi cải thiện thiện cảm thì sao có thể bắt được Tạ Vô Song đây?

Thấy Diệp Trần tỏ vẻ rất khó xử, ngọn lửa trong lòng Quân Diễn lập tức bùng lên, chàng giấu giếm cảm xúc, lạnh nhạt hỏi: “Con có chuyện gì phải làm à?”

“Cái người con cứu...”

“Không có liên quan gì đến con hết!” Quân Diễm lập tức ngắt lời cô, mắt lạnh như băng, “Diệp Trần, con là đệ tử cùng ta tu luyện Vô Tình Đạo. Tầng thứ nhất của Vô Tình Đạo là Đạm Tâm, con quên rồi sao?”

Đạm Tâm, Minh Chí, Bạc Tình, Vô Tình, Thâm Tình, Vong Tình.

Đạo tâm của Vô Tình Đạo có sáu tầng, là căn bản của người tu luyện Vô Tình Đạo.

Tổng Tập nói chàng vô tâm, vậy cũng không sai, so với người bình thường thì thế giới tình cảm của chàng thật đơn điệu. Có điều còn chưa tu luyện đến tầng cuối cùng thì chàng vĩnh viễn sẽ vẫn có cảm xúc, sẽ bị tác động, sẽ bức tức, sẽ khó chịu.

Chàng không thích Diệp Trần có quá nhiều cảm xúc, chàng mong sao Diệp Trần mãi là trẻ con, mãi mãi không có dục vọng, không tương tư ai, không cảm thấy ai đặc biệt hơn những người khác.

Con bé nên cùng mình tu luyện, phi thăng thành tiên.

Tại sao lại muốn yêu ai đó chứ? Tại sao phải gả cho ai đó chứ? Một lòng hướng đạo, cùng chàng phi thăng, vậy chẳng tốt sao?

Cả thế giới này chàng đều có thể cho con bé.

Mọi người đều sợ chàng, bảo chàng là Quân Diễm vô tình, chàng không buồn giải thích, người hiểu bạn, không cần bạn nói thì người đó vẫn hiểu. Người không hiểu, cho dù bạn nói nhiều bao nhiêu thì người đó vẫn cứ không hiểu. Thế nhưng điều này không có nghĩa là chàng không cô đơn.

Chàng cũng mong ước có người bầu bạn cùng mình, vốn đã tưởng đó chỉ là hy vọng xa vời, ngoài kiếm, cả đời chàng chẳng có gì cả.

Thế nhưng sau này chàng phát hiện ra, không phải, chàng còn có Diệp Trần.

Đứa bé nhỏ xiu, lúc nào cũng có vẻ tủi thân, kéo kéo ống tay áo của chàng, đòi ăn sườn xào chua ngọt.

Nếu như đến Diệp Trần cũng thành của người khác, nếu như Diệp Trần không còn ở bên chàng, vậy thì ngàn năm vạn năm, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta cô đơn khủng khiếp.

Vậy nên khi Tạ Vô Song xuất hiện, chàng đã lo lắng đến thế.

Chàng im lặng nhìn Diệp Trần, đứa trẻ bốn năm nay chàng không gặp, trong lòng thấy một chút nôn nóng.

“Tiểu Trần,” chàng nghiêm túc bảo, “đừng để bất kỳ ai làm trẻ nãi chuyện tu đạo của con.”

Diệp Trần không đáp, cô mấp máy môi một hồi rồi nghiêm túc ngẩng đầu lên: “Nhưng mà, sư phụ ơi, đạo của con, đâu phải Vô Tình đạo.”

Quân Diễm ngẩn người, Diệp Trần nhìn chàng ta, thấy đối phương không vui bèn dè dặt hỏi dò: “Sư phụ không thích Tạ Vô Song sao?”

Quân Diễm không nói gì, mắt nhìn xuống, trông như một đứa trẻ. Diệp Trần nhú mày: “Tại sao vậy ạ?”

“Tiểu Trần, ta mong con có thể tu hành thật tốt,” Quân Diễm nhìn cô, “trái tim hướng về đạo lớn, nhanh chóng đắc đạo phi thăng, vì sư sẽ chờ con.”

“Nếu chỉ có mình con phi thăng thì sao?”

“Vi sư sẽ đuổi theo con.”

“Nếu không đuổi kịp thì sao?”

Quân Diễm hơi nhếch môi, Diệp Trần không nín được cười: “Lúc ấy, sư phụ còn mong con phi thăng nữa không?”

“Không đâu... sẽ đuổi kịp mà...” Quân Diễm khó khăn lắm mới nói ra được, tận sâu trong đáy lòng, chàng biết, trên con đường phi thăng này, đã có vô số tu sĩ ngã xuống, chàng không thể hứa hẹn chắc chắn điều gì. Diệp Trần đã hiểu ra tâm sự của Quân Diễm, cảm thấy thương hại: “Sư phụ cô đơn quá.”

Quân Diễm ngạc nhiên, Diệp Trần thở dài: “Sư phụ đi tìm sư nương đi.”

Lời của Diệp Trần làm Quân Diễm lặng thinh, nghiêm túc suy nghĩ. Tiểu cô nương trước mặt im lặng nhìn chàng, dường như đã hiểu rõ tất cả.

Bỗng chàng cảm thấy hơi bối rối, không dám nhìn thẳng.

“Sư phụ,” Diệp Trần dè dặt hỏi, “đọc xong sách thì con đi chơi nhé, được không ạ?”

Chàng không đáp ngay, phải một lúc sau chàng mới lên tiếng: “Ừ.”

Là chàng không chịu trông giữ nội tâm mình cho tốt, chàng đã một thân một mình quá lâu, lần đầu tiên có người ở bên nên mới giờ tính trẻ con không chịu buông tay. Cỗ lẽ con bé không nghĩ giống chàng. Con bé không tu Vô Tình đạo, không thuộc về riêng ai cả, con bé có thế giới riêng của mình, bầu trời riêng của mình, sớm muộn gì rồi cũng sẽ có ngày con bé rời khỏi cái động này, sớm muộn gì rồi cũng sẽ có ngày rời xa chàng.

Lúc ấy, chàng lại sẽ quay về cuộc sống trước đây, thứ làm bạn với chàng vẫn luôn là băng và kiếm.

Chàng nên làm quen trước một chút.

Chàng tự trấn an bản thân, ngồi xuống cạnh Diệp Trần. Diệp Trần ngồi yên đọc sách.

Con bé trầm lặng hơn hồi nhỏ nhiều, ngồi trước chồng sách, vẻ mặt nghiêm trang, khiến người ta không nỡ rời mắt.

Mỗi ngày con bé cứ đúng giờ là lại ra ngoài một lát, chàng rất muốn biết con bé đi đâu nhưng cố kiềm chế bản thân, nhắm đi nhắm lại Tĩnh Tâm chú.

Ngoài thời gian đi ra ngoài, hầu như con bé chỉ ngồi trong động đọc sách. Chàng mãi mới xuất quan nên không muốn đọc sách thêm nữa, hôm nào con bé chăm chỉ đọc sách, chàng lại thưởng cho một bữa cơm.

Chàng thích xem con bé ăn cơm, từ lúc chàng bắt đầu đi nấu cơm là con bé đã nhìn chăm chăm vào chàng, mắt như phát sáng. Đến lúc được cơm thì như mọc thêm đuôi vẩy títt mù sau lưng.

Không lâu sau, chàng nghe được tin thương tích của Tạ Vô Song đã bình phục, được Tổng Tập thu làm đệ tử.

Diệp Trần thấy tiêng tiếc, Tạ Vô Song đẹp như vậy, nếu đến Vãn Kiếm Phong thì ngày nào cô cũng sẽ được nhìn.

Cũng may là ngọn Chủ Phong cách Vãn Kiếm Phong không xa, ngày nào cô cũng ngự kiếm qua đó ngắm cậu ta, ban đầu Tạ Vô Song rất không thích nhưng sau này bị cô thăm hỏi nhiều dần dần cũng quen.

Một lần, Diệp Trần sang thăm, thấy có người đang bắt nạt Tạ Vô Song. Xuất thân của cậu ta thấp kém lại được trở thành đệ tử đích thân truyền dạy của chương môn tất nhiên sẽ khiến kẻ khác đổ kỵ. Diệp Trần nhìn lướt qua đám người đó, chúng đều là con nhà tu tiên, xuất thân cao

quý như cô, nhưng khác ở chỗ, cô là nhân tài còn bọn chúng chỉ là đồ bị thịt.

Tạ Vô Song đang đánh nhau với chúng, chúng cậy người đông, Diệp Trần trông thấy Tạ Vô Song bị chúng nó đá bay, cô tức lắm, lập tức từ trên trời hạ xuống, tuốt kiếm ra khỏi vỏ, một kiếm phân thành chín, đâm về phía lũ kia.

Cả đám sợ tái mào, Diệp Trần đỡ Tạ Vô Song dậy, nhìn bọn kia.

“Cậy đông hiếp yếu vui chứ? Đánh với tao một trận không?”

“Không... Không cần...”

Diệp Trần là quái vật Trúc Cơ đánh lại cả Kim Đan, bọn bị thịt này đâu dám đụng đến cô. Huống chi tất cả mọi người đều biết, vợ chồng nhà họ Diệp ở đảo Bồng Lai rất yêu thương con, một năm tới thăm ba lần, dám động đến Diệp Trần thì tức là đã động đến cả tổ tiên nhà nàng ta.

Thế nên Diệp Trần vừa tới, đám người có mặt liền hãi hùng.

Diệp Trần cười hềnh hếch, vỗ vai Tạ Vô Song, thản nhiên bảo: “Lùi lại, để đại sư tỷ che cho đệ.”

Tạ Vô Song bặm môi, kiêu ngạo bảo: “Không...”

Còn chưa kịp nói hết câu, Diệp Trần đã ra tay, một chiêu đánh bay luôn một tên bị thịt.

Sau dăm chiêu quyền cước, chỉ nháy mắt, Diệp Trần đã ném hết bọn kia bay khỏi ngọn Chủ Phong.

Đánh xong, Diệp Trần quay lại nhìn Tạ Vô Song đang sững sốt, bỗng nhiên nhận ra, đây phải chăng là một cơ hội tốt để trở thành ánh trăng sáng?

Thế là cô húng hắng một tiếng, ngượng ngùng bảo: “Phong cách của Thiên Kiếm tông là vậy đấy, mọi người đều như vậy.”

Tạ Vô Song nhìn cô đầy sâu xa.

Diệp Trần thầm khóc trong bụng, không chịu nổi nữa, xoay lưng trở về Vãn Kiếm Phong luôn. Vừa về được một lát thì thấy bọn vừa bị cô đánh kéo đến cửa quỳ trước mặt sư phụ, ẩm ước thưa: “Sư thúc, hãy làm chủ cho chúng con ạ!”

Diệp Trần nghiêng răng, bỏ mẹ, mách leo nhanh thế!

Cô hoành hành ngang ngược bao lâu nay, đã quên bém mất chuyện mình còn có sư phụ quản!

Cô lập tức thấy thấp thỏm, Quân Diễm trông có vẻ là một người nguyên tắc, chính trực, hôm nay e là mình tiêu rồi.

Kết quả, Quân Diễm cau mày, nhìn bọn nó một cái rồi quay sang hỏi Diệp Trần: “Con đánh à?”

Diệp Trần lí nhí đáp: “Vâng...”

Quân Diễm gật đầu: “Đồ đệ của ta sẽ không đánh người tùy tiện, các người về tìm sư phụ mình lĩnh phạt đi.”

Cả đám ngơ ngác. Quân Diễm thấy họ không đi bèn nhướn mày, tay áo vung lên, cả đám ăn hại bị gió cuốn bay ra khỏi Vãn Kiếm Phong.

Diệp Trần rất bất ngờ, không nhịn được hỏi: “Sư phụ rất chiều con phải không?!”

Quân Diễm thản nhiên hỏi lại: “Đây là chiều à?”

Diệp Trần ngấn người, Quân Diễm nở nụ cười: “Thế thì ta có thể chiều thêm chút nữa.”

“Đánh vài người thôi mà,” Quân Diễm quay về động phủ, nói nhẹ nhàng, “thế mà còn cần phải có lý do sao? Không có tính cách của kiếm tu, không xứng làm kiếm tu.”

Diệp Trần: “...”

Dâng trà kính bố già.

Bố già cứ như vậy sẽ dạy hư trẻ con mất đó.

Chú thích:

*ở chương 20, tác giả gọi tên các cảnh giới là Đạm Bạc Vô Dục, Thái Thượng Vong Tình, ở chương này gọi ngắn gọn lại là Bạc Tình và Vong Tình; “đạm” (淡) có nghĩa là lạnh nhạt, thờ ơ, “bạc” (薄) là mỏng, ít; minh chí (明志) là có ý chí ngay thẳng, “vong” (忘) là quên. Vậy nên các cảnh giới trong Vô Tình đạo lần lượt có nghĩa là: giữ trái tim thờ ơ, giữ ý chí ngay thẳng, hạn chế tình cảm, tình cảm sâu sắc và quên đi tình cảm.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

23. Chương 23: Thanh Kiếm Không Nghi 6

Đàn ông thế nào là đẹp trai?

Vẻ ngoài ư nhìn.

Đàn ông thế nào là đẹp trai nhất thế giới?

Đã có vẻ ngoài ư nhìn rồi lại còn chiều bạn như công chúa!

Diệp Trần ăn bữa tối tình yêu của Quân Diễn, lén lút ngắm góc nghiêng thần thánh của Quân Diễn, trong lòng khóc như nổi bão.

“Sao có thể đẹp trai như vậy chứ?! Sao có thể đẹp trai đến mức này?! Đẹp như vậy mà lại còn bắt tôi phải dâng tặng cho nữ chính, tôi không! thế! chịu! được! nữa!”

“Chà,” Ba Tám vừa chơi game vừa đáp, “vậy cô có thể không nhận nhiệm vụ mà.”

Từ sau khi hệ thống được thăng cấp, các tiện ích giải trí của nó càng nhiều hơn, ngày nào cũng cắm đầu vào đủ loại trò chơi, không biết tự kiểm soát, bất kể là ngày sáng hay đêm tối thì Diệp Trần đều có thể nghe thấy tiếng anh ta chơi game, hại cô sắp suy nhược thần kinh đến nơi rồi.

May mà lâu dần thành quen, Diệp Trần nghe thấy từ mấu chốt, kích động hỏi: “Tôi có thể không nhận hả?”

“Có thể chứ.” Ba Tám lơ đãng trả lời, “Không phải tôi đã nói với cô rồi sao, thực ra nhiệm vụ căn bản của chúng ta là bảo vệ hòa bình thế giới, uốn nắn tư tưởng của nhân vật phản diện. Cô chỉ cần đảm bảo nội dung cốt lõi của thế giới không thay đổi, ví dụ như ở thế giới trước là nam nữ chính phải yêu nhau, ở thế giới này là nam nữ chính phải xuôi chèo mát mái thăng cấp, còn cụ thể cô hoàn thành nhiệm vụ như thế nào, thực ra chúng tôi cũng không can thiệp sâu làm gì. Chỉ mong đừng làm cho chỉ số tình cảm sai lệch là được rồi.”

“Nói cách khác,” Diệp Trần suy nghĩ, “Thực ra tôi chẳng cần phải để sư phụ và nữ chính về bên nhau, ví dụ như tôi để sư phụ không hề yêu nữ chính, vậy cũng được đúng không?”

“Tất nhiên là được.” Ba Tám chơi hết ván game, bỗng nhiên nghĩ ra, “Có điều, tôi cảnh cáo cô nhé, đừng có để chỉ số tình cảm của cô sai lệch quá nhiều đấy, cũng đừng bỏ quá nhiều tâm tư tình cảm vào nhân vật phản diện làm người ta thích cô, cô còn nhớ Cố Gia Nam không?”

Nhắc đến cái tên này, Diệp Trần cảm thấy ngực bỗng ngâm ngấm đau, có điều nó cũng hết rất nhanh, không hiểu vì sao, chỉ sau một thoáng như vậy, sự nhiệt tình của cô với Quân Diễn bỗng giảm hẳn đi.

Hệ thống nói thực ra cũng đúng, cô lo hoàn thành nhiệm vụ là được rồi, không cần phải nghĩ nhiều. Nam chính không cửa đổ được cũng chẳng sao, miễn là cam đoan hẳn thuận buồm xuôi gió là được; sư phụ không yêu nữ chính cũng chẳng sao, miễn là cam đoan tư tưởng của y chính trực, không nhập ma là được.

Còn cô...

Diệp Trần suy nghĩ, bỗng thấy thực ra nếu mình tu Vô Tình đạo thì cũng không phải là không tốt.

Giống như sư phụ, thanh tâm quả dục, kiểm soát được cảm xúc, có vẻ như rất thích hợp để cô giữ cho chỉ số tình cảm không bị sai lệch.

Cô tĩnh tâm lại, quay sang hỏi Quân Diễn ngồi kế bên: “Sư phụ, con nghĩ lại rồi, con cũng tu Vô Tình đạo được chứ ạ?”

Quân Diễn nhìn cô đầy ngạc nhiên, một lúc sau mới thấy ừ một tiếng.

Kể từ bữa đó, Diệp Trần dành quá nửa sức lực để tập trung tu luyện rồi cứ đúng giờ lại đi thăm Tạ Vô Song một lát.

Vì không trở thành đồ đệ của Quân Diễn được nên Diệp Trần muốn bồi thường những thiệt thòi mà Tạ Vô Song phải chịu để thỏa mãn độ “sảng khoái” cho nhân vật chính. Hằng tuần, cô đến thăm Tạ Vô Song, dạy lại toàn bộ những kiến thức mới học được cho cậu ta. Tạ Vô Song nhanh chóng nhận ra những thứ Diệp Trần dạy đều rất thích hợp với mình.

Hắn rất cảm kích Diệp Trần, muốn báo đáp lại. Nàng ấy đã cứu hắn, đưa hắn tới Thiên Kiếm tông, để hắn có được vị trí hôm nay, khi hắn bị bắt nạt, nàng giúp hắn, khi hắn hoang mang, nàng chỉ đường cho hắn.

Nàng giống trăng sáng trên trời cao, luôn luôn chiếu sáng con đường hắn đi.

Tu luyện khiến thời gian trôi đi rất nhanh, chớp mắt Diệp Trần đã mười lăm tuổi. Sau khi Quân Diễn xuất quan thì không bế quan thêm lần nào nữa. Họ là người tu hành, thời gian luôn phải tranh thủ từng giây, tu sĩ không có chuyện gì nhưng cũng không bế quan như Quân Diễn thật là hiếm thấy. Diệp Trần thắc mắc hỏi Quân Diễn thì chàng đáp rằng: “Ta là sư phụ của con, muốn được thấy con trưởng thành.”

Sau khi bế quan xong ra ngoài bỗng phát hiện đối phương trở thành một người mình không quen biết, cảm giác xa lạ ấy, một lần là đủ lắm rồi.

Lời này của chàng khiến Diệp Trần rất cảm động, vị sư phụ tận tâm như vậy đúng là hiếm có.

Một tháng trước ngày Diệp Trần cập kê, đương giữa hè thì cô kết đan. Hôm kết đan, mây đen ùn ùn kéo tới, Quân Diễm bày sẵn trận pháp hộ pháp cho cô, Diệp Trần thấy vậy bèn hỏi: “Sư phụ, con sẽ... không sao chứ?”

Quân Diễm cười, vuốt mái tóc mềm của cô, dịu dàng bảo: “Có ta ở đây, không phải sợ.”

Diệp Trần thế mà bỗng nhiên thấy không sợ nữa thật.

Cô gặt đầu, ngồi vào trong trận pháp, bắt đầu hấp thụ linh khí xung quanh theo hướng dẫn.

Cô vừa hấp thụ linh khí vừa tán gẫu với hệ thống: “Kết đan thật sự sẽ bị sét đánh hả?”

“Ừ, ngũ lôi oanh đỉnh.”

“Có đau không?”

“Không đau, sáng khoái lắm.”

“Thật à?”

Lúc sét bổ xuống, Diệp Trần ý thức được, hóa ra chuyện bị sét đánh rất sáng khoái, không chỉ không đau mà còn... mẹ kiếp!

Hệ thống đã trừ của cô 10 điểm tích lũy nhưng cô vẫn còn cảm thấy dòng điện chạy xuyên qua người đau tê dại, đau muốn rên lên thành tiếng.

Thiên kiếp ở Tu Chân Giới rất công bằng, tư chất càng tốt, thiên kiếp càng lớn, kiểu tư chất xuất sắc của Diệp Trần tất nhiên là phải chịu chín đạo cửu lôi, mọi người trông thấy đều há mồm tròn mắt.

Quân Diễm muốn để Diệp Trần tự vượt lời kiếp lần này, người tu đạo, chỉ có kiếm và bản thân mới là chỗ dựa đáng tin cậy nhất, chàng muốn Diệp Trần quen dần với sự gian nan trên con đường tu hành. Chàng bày trận pháp đỡ đợt sét giáng đầu tiên xong thì pháp trận bị phá, đem bảo vật ra đỡ được thêm hai đợt lời kiếp, sáu đợt lời kiếp còn lại thì không chặn nổi nữa.

Lúc tia sét đầu tiên bổ trúng Diệp Trần, Quân Diễm đau lòng, đứng ngồi không yên. Diệp Trần ngồi giữa mưa sét sáng lòe, mặt tái mét, mày cau chặt, chàng cảm thấy mình còn đau hơn cả bị lời kiếp đánh trúng.

Lúc đợt lời kiếp thứ hai bổ xuống, Diệp Trần không chịu nổi, đau rên lên, tiếng kêu ấy đánh thẳng vào tim Quân Diễm. Chàng lập tức quên hết tất cả, xông thẳng vào trận lời kiếp, mọi người kêu lên thất thanh: “Quân Diễm đạo quân!”

“Đạo quân!”

“Sư thúc!”

Nhưng Quân Diễm không nghe gì nữa, chàng mặc kệ là để người khác gánh thay lời kiếp thì lượng lời kiếp sẽ gấp đôi, mặc kệ chuyện rèn giữa tâm tính cho Diệp Trần, trong lòng chàng giờ chỉ có tiếng kêu đau của Diệp Trần, cảm giác như bị một thanh đao sắc cắm thẳng vào tim, đau nhói lên.

Chàng đứng giữa cơn mưa sét, ôm Diệp Trần vào lòng, hứng thẳng những đau đớn mà lời kiếp giáng xuống. Dòng điện chạy qua kinh mạch của chàng, chàng áp tay lên lưng Diệp Trần, tinh lọc bắt dòng điện điên cuồng kia dịu lại rồi mới qua lòng bàn tay, chuyển nó sang người Diệp Trần, để tia sét lời kiếp đến được cơ thể cô.

Dòng điện sau khi bị tinh lọc đã yếu đi nhiều, cơn đau chỉ còn ngấm ngấm, Diệp Trần cuối cùng cũng hồi hồn, gắng mở mắt ra nhìn khuôn mặt khô ngô tái mét của Quân Diễm.

Người chàng túa mồ hôi lạnh, rơi từng giọt từng giọt, cánh tay ôm Diệp Trần run lên nhè nhẹ. Đầu óc Diệp Trần hơi mơ màng, nằm trong lòng Quân Diễm, gọi theo bản năng: “Sư phụ?”

“Ơi.”

“Con đau.” Diệp Trần nói khe khẽ, như một con mèo con. Quân Diễm ôm chặt cô thêm chút nữa, giọng nghèn nghẹt: “Giờ còn đau không?”

“Không đau.” Diệp Trần vùi đầu nấp trong lồng ngực chàng, nói mê: “Vừa nãy đau quá.”

“Không sao đâu.” Quân Diễm nhìn đường cầm mảnh mai của cô, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, chàng cúi đầu thơm trán con bé, cứ như thể động tác này có thể làm dịu đau đớn của đối phương.

Chàng cũng đang gần như không chịu nổi nữa, chín đạo cửu lôi vốn là loại khó nhằn nhất trong các loại thiên kiếp, cho dù chàng đã là tu sĩ Đại Thừa kỳ thì gấp đôi lôi kiếp lại còn phải tinh lọc nó trước khi chuyển sang người Diệp Trần vẫn khiến chàng mệt lử.

Chàng áp mặt dựa lên trán Diệp Trần, nhắm mắt lại, dùng ý chí để gắng gượng: “Sư phụ ở đây rồi, Tiểu Trần đừng sợ, không đau.”

“Vâng.” Diệp Trần lắng nghe tiếng tim Quân Diễm đập, đáp một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Thiên lôi đánh đến tận nửa đêm, mây đen cuối cùng cũng tan, một luồng ánh sáng vàng từ trời cao chiếu xuống, dần dần bao lấy Diệp Trần bay lên. Quân Diễm chăm chú quan sát, dung mạo đối phương bắt đầu thay đổi.

Về cơ bản vẫn như trước kia nhưng da trắng hơn mịn hơn, các đường nét bỗng chốc thay đổi từ một thiếu nữ trở thành một cô nương trưởng

thành.

Mặt như ngọc, mắt như hoa, ngũ quan sắc nét, khóe mắt đuôi mày ẩn chứa vẻ quyến rũ.

Vẻ ngoài rực rỡ, lộng lẫy như vậy trông giống ma nữ hơn là một kiếm tu.

Quân Diễm nhìn nàng dần dần thay đổi trước mắt mình, như thể có một con dao vô hình đang gọt dũa nên, tìm chàng cũng đập mỗi lúc một nhanh.

Thứ tình cảm xa lạ này khiến chàng đâm hơi sợ hãi. Khi Diệp Trần hoàn toàn thay đổi ngoại hình thành một người con gái trưởng thành, ánh sáng vàng lập tức biến mất, Diệp Trần chậm chậm rơi xuống từ không trung, Quân Diễm đi lên đón được, cô nương vừa lạ lại vừa quen nằm trong lòng chàng hé mắt nhìn.

Nàng mỉm cười như hoa lê tháng Ba nở khiến lòng người rạo rực.

“Sư phụ.” Tiếng gọi êm tai như tiếng oanh vàng nhẹ lướt, có chút dịu dàng, mềm yếu như làm nũng.

Thứ tình cảm xa lạ lại trở dậy, Quân Diễm cố gắng quay đầu đi, lạnh nhạt bảo: “Ta bế con về.”

Nói xong, Quân Diễm bỗng cô đứng dậy, Diệp Trần mệt chẳng còn chút hơi sức nào, vòng tay lên ôm cổ Quân Diễm, để chàng bế mình quay về động phủ.

Mới rời đi chưa được mấy bước, Tạ Vô Song đã chạy tới hỏi ngay: “Sư tỷ có sao không ạ?!”

Thế giới này có rất nhiều tu sĩ từng chẳng may nằm lại, trời biết trong lòng Tạ Vô Song đã sợ hãi biết bao khi thiên lôi bổ xuống.

Thứ tình cảm mà đến chính cậu ta cũng không hiểu được, vẫn còn niên thiếu, chưa kịp hiểu nó là gì, có điều cậu ta biết rõ rằng mình sẽ đau đớn chẳng thể nào gượng dậy nổi nếu để mất Diệp Trần.

Cậu ta sốt ruột nhìn Diệp Trần, bỗng nhận ra sự thay đổi về dung mạo của nàng, từ khuôn mặt thanh tú trẻ con trở nên quyến rũ câu hồn như yêu nữ.

Dù chẳng có hiểu biết gì nhưng ngay khi nhìn thấy dung nhan này, cậu ta vẫn lập tức thấy miệng đắng lưỡi khô.

Diệp Trần nghiêng đầu tựa vào ngực Quân Diễm, mỉm cười đáp: “Không đáng ngại, ta về nghỉ ngơi trước đây, đệ đừng lo.”

“Vâng...” Tạ Vô Song đỏ mặt, quay đầu đi.

Quân Diễm làm mặt lạnh, bất giác ôm người trong lòng chặt thêm chút nữa, có như vậy trái tim đang bối rối của chàng mới thấy an tâm hơn. Chàng khá vừa lòng vì Diệp Trần đã nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện, lập tức đưa nàng quay về động phủ.

Chàng cẩn thận đặt Diệp Trần xuống giường, dùng giọng nói ôn hòa mà người ngoài khó lòng được nghe: “Ngủ cho ngon đi.”

“Sư phụ,” Diệp Trần mở mắt nhìn chàng ta, “Có phải con rất vô dụng không?”

Đã dùng tính năng chẩn cảm giác đau của hệ thống rồi mà vẫn không chịu được, giờ nhớ lại, Diệp Trần bỗng thấy rầu rĩ, như thể không có hệ thống thì cô sẽ chẳng làm nên trò trống gì.

Sống lâu trong một thế giới, Diệp Trần dễ bị chìm đắm quá nhiều tình cảm, cô tu luyện đã bao năm, khó tránh nảy sinh lòng hiếu thắng, muốn gặt hái được một chút kết quả.

Quân Diễm im lặng một lúc rồi cuối cùng trả lời rằng: “Ta vốn định để cho con biết đường tu hành gian nan thế nào nhưng sau đó ta lại nghĩ, con không cần phải vậy.”

“Vì sao ạ?” Diệp Trần ngạc nhiên. Quân Diễm nở nụ cười: “Vì đường tu hành có khó thì vẫn có sư phụ sẽ luôn che chở cho con.”

“Sau này, thiên kiếp ta đều sẽ chặn cho con, tu luyện cũng sẽ cùng con tu, nếu con gặp khó khăn, ta sẽ tìm cách, cho dù có phải dùng đan dược để con thăng cấp thì cũng chẳng ngại.”

“Sư phụ là kiếm tu mạnh nhất Tu Chân Giới này, có thứ gì hay sư phụ đều giành về cho Tiểu A Trần hết.”

“Vậy nên,” đôi mắt Quân Diễm đong đầy dịu dàng, “con không cần phải chịu khổ.”

Diệp Trần sợ đứng hình.

Cô tưởng cha mẹ Diệp Trần đã là nuông chiều con cái lắm rồi, hóa ra hôm nay mới biết, cha mẹ Diệp Trần thì đã là gì? Quân Diễm mới là bố già siêu hạng chuyên nuôi dưỡng BOSS con đây này!!

Cô không khỏi lại nghĩ tới mạch truyện gốc, ban đầu Quân Diễm cũng tốt với Diệp Trần cỡ này rồi sau đó đâm chết nàng ta ư?!!

Nghĩ tới cái kết cục như vậy, Diệp Trần thấy suy sụp gần chết.

Người đàn ông tốt thế này mà lại phải làm chuyện tàn nhẫn như vậy!!

Cô ngơ ngác nhìn Quân Diễm, Quân Diễm không chịu được bèn gọi: “Tiểu Trần?”

“Sư phụ,” Diệp Trần tỉnh táo lại, “Sư phụ sẽ mãi mãi tốt với con như vậy chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

“Thế, nếu như sư phụ có một đệ tử mới mà người yêu thương hơn,” Diệp Trần cứ nghĩ đến Đan Nhan trong tương lai lại cảm thấy xót xa, “thì có vì người đệ tử mới đó mà giết con không?”

Quân Diễm cau mày: “Sao con lại hỏi vậy?”

“Con chỉ hỏi thử một chút...” Diệp Trần rầu rĩ, mắt nhìn xuống, “Nếu đúng là sẽ có thêm một tiểu sư muội...”

“Thế thì con sẽ không có thêm tiểu sư muội nữa.” Quân Diễm nói chắc nịch, “Nếu con sợ điều này thì sau này ta sẽ...”

“Không cần đâu ạ!” Diệp Trần không hề muốn ảnh hưởng đến độ “sảng khoái” của nữ chính một chút nào, cô đã hại nam chính rồi, nhất định không thể hại cả nữ chính được, vội vàng ngăn lại, “Con rất muốn có một tiểu sư muội ạ!”

Quân Diễm nhíu mày, có vẻ như nghiêm túc suy nghĩ chuyện tìm cho cô một tiểu sư muội. Thế nhưng chẳng hiểu tại sao, vừa thấy Quân Diễm thực sự định tìm cho cô một tiểu sư muội...

Diệp Trần lại thấy hơi khó chịu.

“Có phải tôi nên đề phòng nữ chính ngay từ đầu, để nữ chính không xuất hiện trong tầm mắt Quân Diễm không?”

Diệp Trần thở dài, Ba Tám đáp: “Chỉ dựa vào cô ư? Nữ chính có trời cao che chở, cô yên tâm đi, nàng ấy muốn làm đồ đệ của Quân Diễm thì cô thực sự không ngăn nổi đâu.”

Nghe hệ thống trả lời như vậy, Diệp Trần tự dưng buồn muốn khóc. Sư phụ đẹp trai của cô sẽ phải chia sẻ với người khác, cô buồn quá, đau lòng quá, tuyệt vọng quá!

Thế là Diệp Trần quyết định, trước khi nữ chính xuất hiện, cô và Quân Diễm sẽ vô tư sống thế giới của hai người, hưởng thụ cuộc sống chỉ có riêng hai sư đồ. Vừa bình phục, rời được giường, cô đã nói với Quân Diễm: “Sư phụ ời, con muốn đi chơi.”

Quân Diễm nhú mày: “Con muốn chơi gì?”

“Sư phụ,” Diệp Trần nghiêm túc đáp, “con cập kê đến nơi rồi, sắp tới lễ hội đèn lồng, người không biết là chúng ta nên! đi! chơi! sao?”

Nghe bảo vậy, Quân Diễm ngó ra rồi cười to, gật gù bảo: “Theo ý con.”

Diệp Trần lập tức nịnh bợ, nói ngọt xớt: “Sư phụ thật là tốt!”

Giọng nói dịu dàng êm ái rơi thẳng vào tim Quân Diễm khiến lòng chàng chẳng hiểu tại sao lại nổi lên những gợn sóng.

Chàng nhìn xuống quyển sách trên tay, có một chuyện đã rất rõ ràng.

Lòng chàng rối bời.

Chẳng biết tại sao, chẳng hiểu tại ai.

Chàng không dám nhìn thẳng nụ cười rạng rỡ của người nọ, cũng không dám nhìn thẳng vào trái tim mình. Chàng chỉ muốn thầy kệ, được chẳng hay chớ, có ra sao cũng mặc.

Sinh nhật năm nay của Diệp Trần trùng vào lễ Thất tịch. Hôm ấy, Diệp Trần đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, kéo Quân Diễm cùng xuống núi.

Họ cải trang ăn mặc như người phàm cùng đi dạo trên phố đèn lồng, mặc dù vậy, thần thái xuất trần của Quân Diễm vẫn thu hút rất nhiều người để ý.

Diệp Trần chẳng biết phải làm gì, đành mua đại một cái mặt nạ màu bạc ở trên đường đeo lên che nửa mặt của Quân Diễm.

“Làm gì vậy?”

“Sư phụ,” Diệp Trần ghét cái vẻ trêu ghẹo người khác mà tự mình còn không chịu biết của chàng nên bảo, “Người tuần tú quá, che bớt đi mới đẹp.”

Không ngờ Diệp Trần lại bảo như vậy, Quân Diễm nhất thời hơi xấu hổ, ừ một tiếng rồi bám theo sau lưng Diệp Trần.

Lễ hội đèn lồng đông vui náo nhiệt, người đến kẻ đi, Quân Diễm bất giác nắm tay Diệp Trần, giúp cô cản dòng người qua lại không va vào người. Diệp Trần cũng không để tâm lắm, chỉ chăm chăm nhìn đồ ăn vặt đầy đường.

Hai người trông hệt như bao đôi lứa yêu nhau bình thường khác dắt nhau đi chơi lễ hội đèn lồng, cùng đi khắp phố lớn, ngõ nhỏ.

Diệp Trần ưng ý một chiếc đèn lưu ly, chiếc đèn này có thể đưa người vào cảnh trong mơ, giúp bạn có thể gặp được người mình muốn gặp ở trong đó, tính năng tốt, giá đắt đỏ, nó được bày trên quầy bán đầu giá ở vị trí cao hơn hẳn.

Diệp Trần nhìn chiếc đèn lưu ly ấy đầy tha thiết chờ mong, trông như sắp chảy cả nước miếng.

Một con chó háo sắc không thể kiềm nổi mình trước cái đẹp, dù là người hay vật cũng đều vậy cả. Chiếc đèn lưu ly này được làm rất kỳ công, Diệp Trần nhìn không rời nổi mắt. Quân Diễm đứng phía sau, trông thấy ánh mắt thèm thuồng của cô, không nhịn được cười: “Muốn à?”

“Vâng ạ!” Diệp Trần gật đầu, bồi thêm một câu, “Nhưng quý giá quá.”

“Ừ.” Quân Diễm đồng tình, “Đúng là hơi quý giá thật.”

Thế nhưng vừa nói xong, chàng liền giơ thẻ: “Một vạn linh thạch.”

Hiện giờ chiếc đèn mới được trả giá đến sáu ngàn, Quân Diễm ra luôn giá một vạn khiến tất cả mọi người đều phải ngạc nhiên.

“Nếu còn muốn đấu nữa,” Quân Diễm thản nhiên nói trong sự kinh ngạc của mọi người, “thì mời Hồ nữ đi.”

Hồ nữ giỏi múa, nhất là điệu múa xoay tròn của người Hồ. Trong trường hợp đấu giá, mời Hồ nữ có nghĩa là mời một Hồ nữ lên múa điệu xoay tròn, trước khi điệu múa kết thúc, ai cũng có thể thoải mái ra giá, người đứng ra mời Hồ nữ sẽ luôn trả giá cao hơn giá người đấu 50 linh thạch.

Tu Chân Giới chưa từng có chuyện mời Hồ nữ, ít nhất là lúc sinh thời, Diệp Trần chưa từng thấy.

Sau khi những người có mặt giật mình ngạc nhiên, ông chủ bỗng nói: “Vị đây phải chăng là vị đạo quân ấy của Thiên Kiếm tông?”

Quân Diễm gật đầu. Ông chủ bèn nói: “Thế thì, không cần mời Hồ nữ, mời đạo quân nhận đèn.”

Nói xong liền giao tận tay Quân Diễm chiếc đèn lưu ly. Quân Diễm gật đầu, đưa đèn lưu ly cho Diệp Trần. Lúc này, mọi người mới để ý tới Diệp

Trần, ông chủ thuận miệng khen: “Phu nhân thật là xinh đẹp động lòng người, xem ra tiên quân rất có phúc.”

Không biết vì sao, nghe người khác gọi nàng là phu nhân, lòng Quân Diễm lại khấp khởi mừng thầm.

Chàng gật đầu, dắt Diệp Trần đi. Diệp Trần cầm đèn bám theo nịnh bợ: “Sư phụ, vì sao họ không mời Hồ nữ ạ?”

“Con có biết chuyện mời Hồ nữ này do ai khởi xướng không?”

“Ai ạ?” Diệp Trần ngơ ngác, không hiểu sao Quân Diễm lại hỏi vấn đề này. Thấy Diệp Trần không biết, Quân Diễm giải thích: “Nó do ta lập ra, gần hai trăm năm qua, mọi người vẫn học theo cách này. Cho nên, sau này, chỉ cần ta bảo mời Hồ nữ thì mọi người đều sẽ hiểu. Món đồ này ta nhất định mua bằng được.”

“Sư phụ... cũng từng chơi ngông vậy à...” Diệp Trần thấy thật khó tin, Quân Diễm cười: “Hồi xưa còn niên thiếu, lại có tiền nên đã làm rất nhiều chuyện hoang đường.”

“Không hoang đường, không hoang đường,” Diệp Trần lắc vội, “đẹp trai chết mất.”

“Đẹp trai chết mất?” Quân Diễm không ngờ Diệp Trần lại phản ứng lại như vậy, Diệp Trần thì nghiêm túc nhìn Quân Diễm: “Sư phụ có biết đàn ông thế nào là đẹp trai nhất không?”

“Gì?”

“Có tiền, ngoại hình đẹp, còn cực kỳ chiều con.”

Quân Diễm ngẩn người, lát sau, chàng mới hiểu ra, Diệp Trần vừa khen chàng. Chàng cũng không biết là thế nào, chắc là bởi gió tháng Bảy

thối nhẹ cuốn theo hơi nóng, cho nên mặt chàng mới bỗng thấy nóng như vậy.

Còn may là chàng có đeo mặt nạ nên Diệp Trần không trông thấy được, chàng cúi đầu hỏi: “Còn muốn đi đâu nữa?”

“Trước đây sư phụ có uống rượu chứ?”

“Uống.”

“Chúng ta đi uống rượu đi!” Mắt Diệp Trần sáng ngời, “Sư phụ, đêm nay con nhất định phải uống gấp đôi người!”

Quân Diễm nhú nhú mày.

Hàng bao năm qua, cuối cùng chàng cũng gặp một kẻ không sợ chết.

Hai người nhanh chóng tấp vào một quán rượu nhỏ, bao trọn tầng trên cùng, ngồi xuống một cái liễn bắt đầu uống.

Tửu lượng của Diệp Trần rất tốt, Quân Diễm uống không lại. Chẳng biết cả hai đã uống bao nhiêu, Quân Diễm hơi vầng đầu, chàng ngồi bên cửa sổ ngóng gió đêm, cầm một bầu rượu, quay đầu gọi Diệp Trần: “Về đi.”

“Vâng...”

Diệp Trần uống đã say, mơ mơ màng màng mở mắt trông thấy một đại mỹ nhân khoác áo choàng trắng diễm xanh lam, đầu đội kim quan, đeo mặt nạ bạc, tựa người bên cửa sổ, ngoái đầu nhìn mình.

Cô đoán người này nhất định là rất đẹp, nhất định không có ai có thể đẹp hơn.

Thế là cô xiêu vẹo đứng dậy, đi đến trước mặt Quân Diễm, chào người một cái, ngã bổ cạnh người Quân Diễm. Quân Diễm đang định đỡ nàng dậy

thì nàng đã tự nhồm dậy được, tay chống cằm, ngẩng mặt nhìn chàng.

Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt trắng ngần của nàng, cánh môi ướp rượu căng mọng lên dưới trăng sáng.

Nàng lẳng lẳng nhìn chàng, vẻ mặt thơ ngây, đầu mày cuối mắt đầy quyến rũ, trong sáng và yêu diễm cùng đặt cạnh nhau, bỗng tạo nên một sự cuốn hút đầy mê hoặc.

Ngọn nến trong phòng cháy hết, tắt phụt. Xung quanh tối thui, chỉ có người ở dưới trăng là dễ thấy.

Đêm đã sâu, có lẽ chẳng còn ai nhìn trộm, tà niệm chôn dưới đáy lòng âm thầm bò lên.

Môi nàng sáng lấp lánh, vẻ như rất mềm. Quân Diễm cảm thấy chắc hẳn mình đã say, bằng không sau bỗng dừng lại đưa tay lên vuốt cánh môi của người nọ.

Dưới ngón tay quả thực mềm như chàng nghĩ, chàng cố dẫn lòng mình lại, thật không ngờ đối phương bỗng nhiên lại mở miệng ngậm ngón tay của chàng.

Chiếc lưỡi mềm cuốn một vòng quanh đầu ngón tay rồi mút nhẹ, một thứ âm thanh trong trẻo vang lên trong bóng đêm.

Quân Diễm cảm thấy có một dòng khoái cảm run cả da đầu từ ngón tay chạy lan khắp toàn thân, khiến chàng không rời mắt nổi, nhìn người trước mặt, nhất thời quên mất nàng là ai, nàng và chàng có quan hệ gì, chàng nhất mực đều không để ý. Chỉ có dung nhan trong trẻo và quyến rũ của người nọ và đôi môi đỏ mọng đang ngậm ngón tay của chàng như thể một lời mời dưới trăng chẳng cần đến âm thanh.

Người nọ hoàn toàn chẳng hiểu mình đang làm gì, liếc liếc rồi ngẩng đầu lên khoe: “Có mùi rượu!”

“Phải,” Quân Diễm lên tiếng, giọng khàn khàn, mơ hồ, “còn một chỗ nữa, cũng có mùi rượu.”

Trong lúc nói, Quân Diễm đã tiến gần về phía nàng, hơi thở của họ quện vào nhau, Diệp Trần muốn nhìn xem người này là ai, vô thức đưa tay lên, tháo mặt nạ của chàng ra.

Khuôn mặt đẹp như tiên giáng trần của người nọ hiện ra dưới trăng, mắt phượng môi mỏng, da như tuyết trắng Côn Lô, răng đều tăm tắp. Diệp Trần hơi tỉnh ra, một tiếng “sư...” còn chưa gọi hết, người nọ bỗng dè đầu nàng lại, áp môi xuống.

Đầu lưỡi của chàng điên cuồng xâm nhập, nàng quỳ dưới đất, đón nhận một cách thụ động.

Đầu Diệp Trần rối tung rối mù, bỗng nghe tiếng nói mơ hồ, quyến rũ, đẹp tuyệt vời của người nọ thông thả bảo: “Nơi này, có phải cũng có mùi rượu không?”

Chú thích:

*tuổi cập kê (及笄) hay một số chỗ còn dịch là “kì cài trâm”, theo tục cổ của Trung Hoa, con gái tới tuổi 15 thì cài trâm, tức tới tuổi thành hôn

“Phong lưu rất mực hồng quần,

Xuân xanh xấp xỉ tới tuần cập kê”

*đèn lưu ly 琉璃灯 đèn làm bằng kính màu, khung gỗ, có gắn đá quý nhiều màu sắc, được ghi nhận xuất hiện lần đầu tiên vào thời nhà Tống.

*người Hồ theo nghĩa hẹp dùng để gọi các tộc người Trung và Tây Á như Sơn Nhung, Tiên Ti, Hung Nô,... Điệu múa xoay tròn của người Hồ胡旋舞:

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

24. Chương 24: Thanh Kiếm Không Nghi 7

Đầu lưỡi chàng rất mềm. Cho dù cách làm vụng về nhưng sự mềm mại xen lẫn với hương rượu đường như có thể chuyển cảm giác say sang cho nhau, khiến đầu cô choáng váng, không còn chút tỉnh táo nào.

Cô vòng tay lên ôm chặt cổ chàng, đưa lưỡi ra, chủ động liếm láp chàng.

Thế là, dưới trăng, hai người cùng say, hôn dính chặt vào nhau.

Đến tận khi lưỡi cảm thấy đau, Quân Diễn mới giật mình tỉnh ra mình vừa làm gì!

Chàng đập cổ Diệp Trần một cái. Diệp Trần hét lên một tiếng theo bản năng: “Hệ thống!”

Trong khoảnh khắc đó, cơ thể Diệp Trần lập tức ngất xỉu. Hệ thống cố hết sức giúp cô tỉnh lại.

Một người một hệ thống ở trong đầu Diệp Trần, thông qua mắt của Diệp Trần, quan sát biểu cảm sinh động của Quân Diễn.

Tâm tình Diệp Trần rất nặng nề.

Đây là lần đầu tiên cô hôn môi chàng hoàng như vậy với người khác, còn thực lòng như vậy, có cảm xúc như vậy, thế mà đối phương chẳng nói

chẳng rằng đã đập ngay cô một phát cho ngất đi, cho dù có nói như thế nào vẫn cảm thấy hơi bị tổn thương.

“Đừng buồn.” Ba Tám cọ cái thân hình láng mượt của mình vào người cô, Diệp Trần ôm người ngoảnh mặt đi, Ba Tám lại bay tới trước mặt cô, tiếp tục nói, “Có gì đâu, dù sao cô cũng được sướng mà.”

“Bị ghét bỏ rồi.”

Diệp Trần rất tổn thương.

Ba Tám thở dài, phiền muộn bảo: “Có lẽ... không phải là ghét bỏ đâu.”

Không phải ghét bỏ thì là gì!

Diệp Trần nhìn vẻ mặt phức tạp của Quân Diễm trong lúc nhìn mình dăm dăm, ngoài vì ghét bỏ, cô thực sự không hiểu vì sao sư phụ lại muốn đánh ngất mình.

Rượu say làm loạn, đối với Quân Diễm luôn biết tự kiềm chế mình chắc sẽ là một vết nhơ không thể rửa sạch nhỉ?

Diệp Trần thì thấy chẳng sao cả, dù sao đối diện với đại mỹ nhân như Quân Diễm thì không kiềm chế được là chuyện hết sức bình thường, nếu trời cao cho cô cơ hội, cô vẫn bằng lòng... hôn thêm lần nữa!

Thế nhưng chắc là Quân Diễm thì có sao.

Ít nhất giờ này phút này, Quân Diễm nhìn Diệp Trần trước mặt, nhất thời đứng ngồi không yên.

Tim chàng đập nhanh như bay, không thể nào tin được mình có thể có suy nghĩ như vậy với đứa trẻ mình một tay nuôi nấng!

Suy nghĩ này bắt đầu từ khi nào?

Chàng lặng thinh nhìn tiểu cô nương ngã dưới đất, bàn tay run run. Lần đầu tiên chàng thấy hoảng hốt đến thế, tu hành ba trăm năm, vô số lần đối mặt với sinh tử, chàng chưa từng hoảng hốt bất nhả như vậy. Suy nghĩ đầu tiên trong đầu chàng là... không thể để con bé nhớ, tuyệt đối không thể...

Thế là một chấm sáng chìm vào trong đầu Diệp Trần, Diệp Trần nhú nhú mày: “Chàng ta làm gì vậy?”

“Làm cô quên chuyện đêm nay.”

“Gì?” Diệp Trần tròn tròn mắt, “Cả đêm luôn hả?”

“Chuyện vừa rồi thôi, sáng mai cô cứ giả vờ mình không nhớ gì cả là được.”

“Ồ...” Diệp Trần ngượng ngùng hỏi, “Hơi có cảm giác như ăn xong chùi mép ấy nhỉ? Hình như không được hay lắm thì phải?”

“Ha ha.” Ba Tám tự thấy mình là một hệ thống rất có trí tuệ, từ trong ánh mắt đáng khinh của kí chủ có thể đọc ngay ra bản chất của câu hỏi, cười khẩy hỏi lại: “Chứ không thì cô còn muốn phát triển thế nào nữa?”

“Thực ra thì,” Diệp Trần ho nhẹ một tiếng, “Tôi thấy... trong lúc thực hiện nhiệm vụ, tôi nói chuyện yêu đương...”

“Ha ha.”

“Được rồi.” Diệp Trần khá là bất đắc dĩ, “Không nói, tôi không nói.”

Nhưng mà trái tim thiếu nữ của cô, nổ tung rồi!

Diệp Trần buồn muốn khóc, bỗng nhiên lại hi vọng Quân Diễm thực sự có thể xóa trí nhớ của mình thì hay, chứ không vừa rồi sư phụ mê người như vậy, về sau gặp mặt, làm sao có thể quên?

Vấn đề này, Quân Diễm cho cô rất nhiều thời gian để suy nghĩ. Chàng đưa cô quay về Vãn Kiếm Phong, sau đó vội vàng bỏ đi. Hôm sau Diệp Trần tỉnh lại, người ta bảo Quân Diễm đã đến ngọn Chủ Phong rồi. Diệp Trần muốn đợi cơm Quân Diễm nấu cho mình nên lóc cóc chạy đến trước cửa động phủ của Tổng Tập ở ngọn Chủ Phong chờ nguyên nửa canh giờ mới thấy Quân Diễm ra. Vừa ra ngoài đã gặp Diệp Trần, Quân Diễm giật nảy mình.

“Con ở đây làm gì?” Quân Diễm nhíu mày.

Thiếu nữ trước mặt cũng mặc y phục tương tự của chàng, cùng một chất vải, màu trắng diễm xanh lam, thêu chỉ bạc vân mây. Trước kia không thấy gì nhưng một khi đã bắt đầu ý thức được thì sẽ cảm thấy dường như cái gì cũng đều là ám chỉ, đang ngầm miêu tả một sự mờ ám không nói bằng lời.

Ý nghĩ này khiến Quân Diễm rất lúng túng, chàng chỉ đành tự giấu giếm cảm xúc bất ổn của mình.

Diệp Trần ngẩn người, bỗng thấy thật bức mình nhưng phải cố nhịn: “Sư phụ, con đến chờ sư phụ.”

“Chờ ta làm gì?”

Hàng mày Quân Diễm nhíu chặt thêm chút nữa, Diệp Trần nhoẻn cười: “Chờ sư phụ về nấu cơm cho con ạ!”

Quân Diễm chột dạ, cố gắng trơ mặt ra, trả lời lạnh tanh: “Người tu tiên không được ham ăn ham uống, quay về chăm chỉ tu luyện đi!”

“Ồ...” Diệp Trần hơi thất vọng, nói kháy trong bụng với Ba Tám: “Anh bảo có phải Quân Diễm đạo quân ăn phải thuốc nổ rồi không?”

“Chắc vậy,” Ba Tám thờ ơ trả lời, “tôi đoán là loại thuốc nổ siêu mạnh.”

Nổ mạnh đến mức người chàng ta bốc khói mù mịt.

Diệp Trần không muốn dây vào nên nhanh chân chạy về động phủ tu luyện, mấy ngày liền không dám chủ động, tích cực bắt chuyện với Quân Diễm nữa.

Nàng không nói chuyện với Quân Diễm nữa, Quân Diễm càng buồn thêm, mấy lần muốn mở miệng nhưng rồi lại thấy nên giữ khoảng cách thì hơn. Mấy lần đã đi đến trước cửa phòng Diệp Trần rồi nghĩ đi nghĩ lại lại quay về phòng mình.

Vài ngày sau, Tổng Tập tới tìm Quân Diễm, nói với chàng, phía Nam có xuất hiện mị hồ cửu cấp, hai vị trưởng lão của Thiên Kiếm tông bị thương, muốn chàng đi giải quyết.

Mị hồ cửu cấp có mị thuật hàng đầu, người bình thường khó mà chống được. Duy chỉ có Quân Diễm tu Vô Tình đạo, vô dục vô cầu thì may ra mới khắc chế được hồ yêu.

Quân Diễm đang vướng vào thế khó bèn gật đầu đồng ý ngay. Chàng hiểu rất rõ về mị hồ cửu cấp, ngoài mị thuật lợi hại thì chẳng còn sở trường gì khác, đạo tâm của chàng luôn luôn kiên định, chỉ đi đánh mị hồ, chẳng phải là chuyện to tát gì, dặn dò Diệp Trần qua loa mấy câu rồi xách kiếm lên đường.

Chàng vừa đi bước trước, bước sau Diệp Trần đã bám theo.

Ba Tám bó tay: “Cô đi theo làm quái gì?”

“Xem hồ ly tinh!” Diệp Trần hưng phấn bảo, “Tôi vẫn chưa được thấy hồ ly tinh bao giờ, lần này đi xem thử xem có phải thật sự đẹp tới vậy không.”

“Ha ha.” Tính tình Ba Tám dạo này càng ngày càng gắt gỏng, chẳng nể mặt mũi Diệp Trần chút nào, “Chứ không phải là lo cho sư phụ à, lại còn định kiếm đại cái cớ để lòe tôi hả?”

Diệp Trần giận tái mặt, một lúc sau mới trịnh trọng thông báo: “Anh đã biết rồi thì tôi cũng chẳng giấu giếm anh nữa, thực ra, tôi đã có mang con của Quân Diễn.”

Hệ thống: “...”

“Tất nhiên là lừa anh thôi, đồ ngốc ahahahaha!!”

Hệ thống: “(ノ`Д)ノ cú!”

“Có điều,” Diệp Trần vuốt tóc dắt ra sau tai, thờ ơ bảo, “đúng là tôi có hơi lo thật.”

Sự thật chứng minh, lo lắng của cô là có lý.

Trước đây Quân Diễn có thể giết mị hồ dễ dàng vì đạo tâm của chàng ta thuần khiết, không vẩn chút tạp niệm. Còn hiện giờ, vừa bước một bước vào địa bàn của mị hồ, Quân Diễn đã rơi ngay vào trong ảo thuật của ả.

Diệp Trần nhận được 300 điểm tích lũy từ thế giới trước, có điểm tích lũy để dùng thật là sướng, cô vung điểm mua một cái thuật tên là “Tuyệt đối tinh táo” rồi mới theo vào, Quân Diễn đang đứng bất động trong ảo cảnh.

Kẻ đã vào trong ảo cảnh của hồ yêu, ngoài người có khả năng tự ra được thì muốn ra phải giết chết kẻ thi pháp, đây là lý do Thiên Kiếm tông

mời Quân Diễm đi cứu người ra, hai vị trưởng lão đều đang bị vây trong ảo cảnh chưa về được.

Diệp Trần nhìn tình trạng ngẩn ngẩn ngơ ngơ của Quân Diễm, cắn răng không quản gì nữa, bước thẳng vào trong.

Trận pháp của mị hồ khi không còn sức mạnh của mị thuật thì bản chất năng lực cũng chẳng hơn cuối Kim Đan kỳ bao nhiêu, tuy đạo tu hành, mỗi kỳ cách nhau một trời một vực nhưng với tình thế hiện tại, Diệp Trần thấy ngoài việc chém yêu quái kia thì cô chẳng còn lựa chọn nào hay hơn nữa.

Vậy nên cô thi triển thuật ẩn thân, tránh pháp trận theo hướng dẫn của Ba Tám, cẩn thận dò dẫm từng bước đi về phía huyết động.

Hệ thống lo lắng hỏi: “Kí chủ, hay là đi gọi thêm người đi? Tôi sợ chúng ta sẽ nghèo trong này mất.”

“Ngèo thì ngèo!” Diệp Trần đáp nhẹ tênh, “Ngèo thì chúng ta sang thế giới mới làm nhiệm vụ.”

“Thế thì điểm tích lũy sẽ về 0!” Hệ thống sắp khóc đến nơi, Diệp Trần giật nảy mình, nghe bảo điểm tích lũy sẽ về 0, thấy chẳng khác gì bị tịch biên gia sản, vội vội vàng vàng bảo: “Anh yên tâm, tôi không chết đâu, có anh ở đây mà, Ba Tám à, tôi không thể chết được!”

Hệ thống được tăng bốc đủ liều, lập tức bảo: “Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ để thế giới của cô ngập tràn cảm giác sướng khoái!”

Diệp Trần gật đầu, chân đã bước tới mép huyết động, từ sâu bên trong có tiếng một thiếu nữ đang hát. Diệp Trần đứng trước lối vào, trông thấy một thiếu nữ mặc váy dài màu hồng, có một cái đuôi mượt như nhung vẩy qua vẩy lại.

Diệp Trần ngấn người, nắm chặt thanh kiếm trong tay, thành linh quay ngoắt người đi.

“Cô làm gì thế?” Ba Tám ngạc nhiên, kẻ địch đã ở trước mặt, sao kí chủ tự dừng lại tránh né!

“Làm chút công tác tư tưởng.” Diệp Trần nuốt nước bọt, “Tôi không có kháng cự nổi mấy thứ có lông mềm, con hồ ly tinh này quyến rũ tôi.”

“Bố khi!” Ba Tám điếng người, “Người ta còn chưa lộ mặt mà đã quyến rũ được cô hả? Cô thật dễ bị quyến rũ quá nhỉ? Hơn nữa cô tới đây để cứu người cơ mà, có cần phải tình cảm bao la vậy không?”

“Xong rồi đây!” Diệp Trần khẳng định quyết tâm, “Trong lòng ta, sư phụ là quan trọng nhất, được rồi, tôi đi.”

Nói xong, Diệp Trần giải thuật ẩn thân, bất ngờ xông vào. Kiếm quang bay vèo vèo, con mị hồ hét thất thanh, đồng thời phản đòn đập Diệp Trần ngã ra đất.

Diệp Trần cảm tưởng như xương cốt toàn thân đều nát vụn, Ba Tám hít một hơi thật sâu. Tiếp đó, bỗng nghe thấy một giọng nói run rẩy: “Người... người muốn làm gì ta?!”

Diệp Trần xiết chặt nắm đấm.

“Tôi quyết định rồi,” Diệp Trần chống đất đứng dậy, “tôi nhất định phải giết chết ả, tôi thề.”

Vừa dứt lời, Diệp Trần lại xông tới.

Mị hồ nhú mày nhìn tên kiếm tu thần sắc tỉnh táo trước mắt, không khỏi thấy khó hiểu.

Mị thuật và trận pháp của ả là hàng đầu đương thời, vậy mà người trước mặt không hề may mắn bị ảnh hưởng. Ả không giỏi đánh nhau nên nhanh chóng yếu thế, sắp thua đến nơi.

Sau hai lần bày trận liên tiếp, Diệp Trần không hề trúng chiêu, đối phương đâm nóng nảy, định lấy đá chọi đá, tốc chiến tốc thắng.

Hồ yêu lập tức tụ pháp lực toàn thân thành một hình cầu ném về phía Diệp Trần. Diệp Trần tránh sang bên, quả cầu to lập tức biến thành đám cầu nhỏ, đập vào cơ thể Diệp Trần.

Bùng bùng bùng, những quả cầu nhỏ nổ tung trong cơ thể Diệp Trần, người Diệp Trần bê bết máu. Về mặt hồ yêu lạnh lùng: “Người cút mau đi, ta thả cho một con đường sống.”

Diệp Trần không đáp, chống kiếm, cứng đầu đứng dậy.

Máu tươi nhòe nhoẹt trước mắt, cô có thể cút, có thể xéo nhưng Quân Diễm thì biết làm sao đây? Thứ ảo cảnh này ai dám nói chắc được, có thể sẽ suốt đời chìm trong mộng cảnh, cũng có thể sẽ bất thành linh đàm kiếm tự sát, hơn nữa sa vào càng lâu càng dễ nảy sinh tâm ma, rất nhiều tu sĩ cho dù đã ra khỏi ảo cảnh nhưng suốt đời bị ảo cảnh ảnh hưởng.

Diệp Trần cô đây có chết thì cùng lắm chỉ là điểm tích lũy về 0, còn Quân Diễm thì sao?

Chàng ta là một sinh mệnh thực sự ở thế giới này, là người đã từng thật lòng đối tốt với cô.

Cô trông thì ngốc nghếch, cà lơ phất phơ nhưng người từng đối tốt với cô, cô đều thật lòng muốn đối tốt lại với họ.

Cố Gia Nam, Chu Ngọc Thừa, Diệp Mẫn và giờ là Quân Diễm.

Cô cầm kiếm thử khó nhọc. Ba Tám bỗng nhiên cảm thấy chú lùn kí chủ chưa đến một mét sáu của mình bỗng như cao tận một mét tám.

Nó vỗ tay, động viên tinh thần: “Kí chủ, đừng sợ, chiêu vừa rồi đã tiêu hết toàn bộ sức lực của ả, kí chủ, đừng sợ, làm đi, lên!”

Ba Tám hét xong, Diệp Trần liền xông lên, hồ yêu nhú mào, phẩy tay, tát bay Diệp Trần.

Diệp Trần: “...”

Không phải bảo đã tiêu hết sức rồi sao?

Diệp Trần còn đang thắc mắc, hồ yêu đã lập tức giải đáp nghi vấn của cô, cười khẩy mà rằng: “Đối phó với hạng như ngươi, ta chỉ cần dùng một đầu ngón út cũng xong. Đúng là đã nể mặt rồi còn không chịu biết điều!”

Ồm, không phải tin tức của hệ thống có vấn đề mà nó đã không tính đến chênh lệch thực lực giữa họ mà thôi.

Nói xong, hồ yêu túm lấy cô, quát lên: “Đi chết đi!”

Trong lúc Diệp Trần và hồ yêu đang đánh nhau, Quân Diễm đã mơ một giấc mơ kỳ lạ.

Chàng trong giấc mơ là một cậu thiếu niên tên Cố Gia Nam, Diệp Trần chăm sóc cho chàng, cứu chàng cuối cùng lại rời bỏ chàng.

Cảm giác cầu mà chẳng được bám riết trong giấc mơ đau khổ rồi cảnh vật biến đổi, chàng đứng giữa cảnh máu chảy thành sông, cây chết thành núi, Diệp Trần gối lên đùi chàng, thở thè, dịu dàng: “Sự phụ, mọi thứ con có đều là của người.”

“Con mãi mãi sẽ không rời xa người.”

Nói xong, nàng ngồi dậy, hôn môi chàng.

Sau đó nữa, nàng cởi y phục, ngồi trên người chàng, bọc lấy chàng.

Chàng lướt qua mọi góc cơ thể của nàng, hương thơm của thiếu nữ ngập tràn trong đầu. Tình cảm cố chấp của Cố Gia Nam khiến chàng gần như muốn nuốt người con gái này vào bụng, chỉ có duy nhất cảm giác ở bên nhau mới khiến chàng cảm thấy yên tâm.

Chàng cứ trầm mê mãi trong cảm giác êm đềm ấy, lần đầu tiên chàng biết mình lại khao khát một người đến vậy. Chàng cực kỳ yêu nàng, yêu nàng mọi lúc, nếu như đây chỉ là cảnh trong mơ thì mong sao có thể mãi mãi không tỉnh giấc.

Thế nhưng đúng lúc ấy, chàng mơ hồ nghe thấy tiếng của nàng.

Giọng nàng gọi chàng rất khẽ: “Sư phụ...”

Giọng nói này chàng chắc chắn mình đã từng nghe, khi nàng đang chịu thiên kiếp, ở trong ngực chàng, nàng đã từng nhỏ giọng gọi một tiếng như vậy, sư phụ, con đau.

Chàng bỗng bừng tỉnh.

Cố Gia Nam gì chứ, cứu hẩn khỏi bóng đêm gì chứ.

Giả, đều là giả. Chỉ có Diệp Trần, đứa trẻ hoảng sợ gọi chàng, sư phụ, con đau, mới là thật.

Chàng muốn đi che chở, bảo vệ nàng, muốn đi yêu quý, mến tiếc nàng. Tiểu Trần đang gọi chàng, nhất định nàng đã bị người bắt nạt.

Quân Diên dường như nghe thấy tiếng đồ sứ vỡ vụn trong đầu, sau đó có một tiếng nổ bùng, rồi chàng choàng mở mắt.

Vừa mở mắt ra liền trông thấy hồ yêu đang giẫm lên mặt Diệp Trần, khắp người Diệp Trần bê bết máu, cầm kiếm trong tay, yếu ớt vô cùng.

Mắt Quân Diễn lập tức đỏ ngầu, không hề kịp nghĩ gì, kiếm đã phóng đi.

Chỉ một thoáng, tiếng thét thảm thiết của hồ yêu đã vang khắp bốn bề. Chàng không để hồ yêu chết ngay mà tra tấn ả, nghe tiếng ả kêu rên đau đớn, đi từng bước từng bước đến chỗ Diệp Trần.

Diệp Trần thấy Quân Diễn đã tới liền kiệt sức ngất lịm. Lần này, cô không gọi hệ thống, hệ thống tất nhiên sẽ không gọi cô tỉnh dậy nữa.

Quân Diễn ôm Diệp Trần vào lòng, mắt vẫn đỏ rực. Hồ yêu hết chửi bậy lại cầu xin tha mạng, thấy Quân Diễn không thêm để tâm, hồ yêu biết chuyện này nó phải chết chắc rồi, bèn bật cười to: “Mày nghĩ thế này là hết ư? Quân Diễn, tao nói cho mày biết, pháp trận của tao không thể cưỡng ép phá đâu, mày cứ cưỡng ép phá đi, tao muốn mày phải hối hận cả đời!”

“Ảo cảnh là tao làm, mày tưởng tao không biết mày đã trải qua những gì trong đó sao... Ôm đồ đệ của mày, mày vô tâm thật ư? Mày vô tâm thật chắc? Tao nói cho mày biết, cảm giác mày có trong ảo cảnh sẽ ngày càng mạnh dần theo năm tháng. Mày cứ chờ đó mà xem... mày...”

Còn chưa nói dứt lời, nhát kiếm đã đâm xuyên qua quả tim của hồ yêu.

Quân Diễn ôm người con gái đã ngất đi, lạnh lùng nhìn lướt qua đồng thit bày nhầy dưới đất, hồ hững nói: “Tự tìm cái chết.”

Nói xong, chàng liền bế Diệp Trần nhanh chóng đi ra ngoài.

Thân thể mềm mại, móng vuốt của người con gái cọ vào cơ thể chàng theo nhịp bước chân, để lại một cảm giác tê dại kỳ dị.

Những hình ảnh trong ảo cảnh cuộn cuộn hiện lên trong tâm trí, Quân Diễn bế Diệp Trần vội vã trở về Thiên Kiếm tông, để người của Đệ Lục Phong khám qua xong liền đưa về động phủ của mình.

Sau khi về đến động phủ, Quân Diễn trông coi người con gái vẫn đang hôn mê, ảo cảnh trong đầu không xua đi nổi.

Chàng sức nhận ra... lời hồ yêu kia nói, có lẽ là thật.

Chàng có hơi không khống chế nổi mình.

Bất kể là tình cảm hay hành động.

Tác giả có chuyện muốn nói: [Vở kịch nhỏ]

Mặc Thư Bạch: “Bác sĩ, gần đây tôi phải chịu áp lực hơi bị lớn.”

Bác sĩ: “Ồ! Vì sao?”

Mặc Thư Bạch: “Tôi cảm thấy độc giả của tôi đều đã hắc hóa cả rồi.”

Bác sĩ: “Biểu hiện?”

Mặc Thư Bạch: “Họ cực kỳ không có cảm giác an toàn, một chút gió thổi cỏ lay họ cũng tưởng là tôi muốn ngược họ.”

Bác sĩ: “...”

Mặc Thư Bạch: “Hơn nữa họ còn muốn giam giữ tôi! Tối qua nhiều người bảo là muốn hàn cửa sổ lại, không cho ai đi đâu hết!”

Bác sĩ: “...”

Mặc Thư Bạch: “Hơn nữa họ còn...”

Bác sĩ: “Được rồi, đừng nói nữa, tôi đã chẩn đoán xong rồi.”

Mặc Thư Bạch: “Nhanh thế?”

Bác sĩ: “Chứng hoang tưởng bị hại, mau nhập viện đi, đừng luyên thuyên nữa.”

Chú thích:

*mị là mê hoặc

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

25. Chương 25: Thanh Kiếm Không Nghi 8

Quân Diễn không biết mình bị làm sao. Chàng nhìn Diệp Trần đang hôn mê bất tỉnh, trong đầu toàn là những suy nghĩ điên rồ. Cười nàg, chiếm hữu nàg, từng chi tiết nhỏ trong ảo cảnh chàng đều nhớ rõ. Mùi vị ngọt ngào của đôi môi “Cố Gia Nam” đã hôn, cảm xúc hôn nhau đêm Thất Tịch, khoái cảm thích gì làm đó sau khi trở thành Ma quân.

Chỉ mới nghĩ thôi, hô hấp chàng đã dồn dập, không kiểm soát nổi bản thân.

Chàng nghĩ mình phải rời khỏi đây nhưng trong đầu lại có một âm thanh ngăn cản.

“Nàng đang ngủ, không biết gì hết.”

“Không muốn nàg à? Không có ai biết mày làm chuyện đó đâu...”

Những suy nghĩ như vậy ngày càng ăn sâu vào đầu, chấp niệm và khát khao vô hình trong lòng chàng quện vào nhau. Quân Diễn hoàn toàn không nhận thấy mắt mình đã bắt đầu chuyển sang màu đỏ máu, chàng dần dần không thể suy nghĩ được gì nữa, cứ thế cúi đầu xuống, thơm lên má nàg.

Hơi ấm dịu dàng của thiếu nữ khiến buổi đêm cũng trở nên ấm áp hơn, chàng nín thở, hết sức cẩn thận, như thể sợ nàg bỗng dưng tỉnh giấc, luôn tay vào trong y phục của nàg...

Chàng hôn lên từng tắc cơ thể nàng, ôm nàng vào lòng cọt cọt, cho dù chỉ dán lên người nàng, chàng vẫn cảm thấy hết sức tốt đẹp.

Sau khi làm hết mọi chuyện, Quân Diễm choàng tỉnh, nhìn cảnh tượng lộn xộn trước mắt, bàng hoàng cả người.

Diệp Trần vẫn đang hôn mê chưa thấy tỉnh, khắp người toàn là vết tích chàng để lại. Làn da của nàng quá mỏng, quá non nớt, chỉ dùng lực miết một chút đã để lại dấu đỏ.

Chàng đã làm gì vậy?

Toàn thân Quân Diễm run lên, giờ tay làm pháp quyết, tẩy xóa sạch sẽ xong liền luống cuống bỏ chạy khỏi phòng của Diệp Trần, đâm thẳng đến Tư Quá Nhai.

Trên Tư Quá Nhai tuyết phủ quanh năm, hơi lạnh giúp Quân Diễm bình tĩnh lại, chàng mặc áo choàng, tóc để xỏa, ngơ ngác đứng ở Tư Quá Nhai nhìn đường chân trời mờ mịt.

Ảo cảnh của hồ yêu thường sẽ để lại ảnh hưởng với người tu đạo vì nó quá thật, bạn khó lòng phân biệt nổi đâu thật đâu giả. Nó sẽ phóng đại một chút khuyết điểm trong lòng bạn lên, nếu tâm đạo của bạn đủ vững chắc thì rồi sẽ có một ngày bạn có thể rũ bỏ ảo cảnh, bước ra khỏi nó.

Chàng biết, cũng chính bởi biết nên mới càng thêm đau khổ.

Chàng tu Vô Tình đạo ba trăm năm, tất nhiên biết điểm cuối mình sẽ đến là gì. Một tu sĩ nên muốn đổi đạo thì chẳng khác gì tự phế tu vi, tu lại từ đầu, giờ chàng đã đạt tới Đại Thừa, ngoại trừ tiến lên, không còn con đường nào khác. Tình cảm rồi đều sẽ dần mai một theo thời gian. Tâm tư chàng dành cho Diệp Trần, không phải chàng không biết nhưng chàng không dám động chạm tới, vì chàng hiểu, sớm muộn gì cũng có ngày, chàng sẽ đạt tới cảnh giới cuối cùng của đạo tâm, khi ngày ấy đến, nếu

chàng từng hứa hẹn hay khúc mắc gì với Diệp Trần thì sẽ đem đến tổn thương cho nàng ấy.

Thế nên chàng không nói gì, không làm gì, chỉ muốn làm một người sư phụ, lẳng lặng chờ đợi Diệp Trần, để con đường nàng đi được thuận buồm xuôi gió, đặc đạo phi thăng.

Diệp Trần không có tình cảm ấy với chàng, chàng biết. Lòng chàng chua xót nhưng lại thấy may mắn nhiều hơn. Chàng từng muốn che giấu thật kĩ chút tâm tư nhỏ nhoi kia, lặng lẽ canh giữ, bảo vệ bên cạnh nàng.

Thế nhưng chuyện ở ảo cảnh dường như đã mở ra một chiếc hộp, khiến những tình cảm chàng cố công đè nén đều trào hết ra ngoài mà chàng thì chẳng thể bít lại nổi.

Người Quân Diễn run lên, mắt nhắm lại, ngồi xuống khoanh chân lại.

Gió tuyết rít từng cơn trên Tư Quá Nhai, Quân Diễn nhắm đi nhắm lại Thanh Tâm chú, muốn trục xuất toàn bộ tà niệm ra ngoài đầu óc.

Hồng trần vạn tượng, thanh tâm chú, tẩy trừ được ý niệm nhất thời, không tẩy trừ nổi chấp nhất một đời.

Đạo lý này, rất nhiều năm sau này chàng mới thực sự hiểu thấu.

Quân Diễn đi rất lâu rồi Diệp Trần mới mơ màng tỉnh lại.

Mặt trời đã lên cao giữa trời, Diệp Trần nằm trên giường, cảm giác vết thương đau khắp mình mẩy, cô bỗng giật mình.

“Không đúng, cảm giác này không đúng!”

Ba Tám choáng, nó tưởng là kí chủ gốc nghiệt nhà nó sẽ chẳng cảm giác được, không ngờ lại là người tinh tế đến vậy, nuốt nuốt nước bọt, nó hỏi: “Cái gì không đúng?”

“Tôi bị thương nặng, tỉnh dậy lại không có bữa sáng, chuyện này tuyệt đối bất hợp lý!”

Ba Tám: “...”

Nó đã đánh giá cô nàng quá cao.

“Sư phụ cô đến Tư Quá Nhai rồi.” Ba Tám thùng thảng nhắc. Diệp Trần rời giường đứng dậy, cả người đau ê ẩm, rên một tiếng rồi bảo: “Chẳng trách không thấy chàng ta ở đây, tôi qua đó xem thử xem.”

Ba Tám thắc mắc: “Cô không hỏi vì sao hắn lại tới đó à?”

“Cái này còn cần phải hỏi nữa sao?” Diệp Trần mở cửa, để ánh nắng chiếu vào người, nheo nheo mắt, thông thả nói, “Sư phụ là người có lòng tự trọng như vậy, thế mà lại bị một cái ảo cảnh làm khó, nhất định là người không thể tự tha thứ cho bản thân nên phải đi kiểm điểm!”

Ba Tám: “Cô thật giỏi nghĩ...”

“Chứ không thì sao nữa?” Diệp Trần thắc mắc. Ba Tám ngẫm nghĩ một chút rồi đổi cách hỏi khác, thăm dò thử xem có cần thuật lại chuyện lúc nãy không.

“Cô bảo nếu có một người đàn ông, đêm tối, lợi dụng lúc cô đang ngủ, lén lút làm chuyện xấu hổ với cô, cô sẽ nghĩ thế nào?”

“Mặt mũi thế nào?” Diệp Trần hỏi ngay, “Phong độ ra sao?”

“Chắc là... đẹp nhất thế giới?” Ba Tám cân nhắc cách dùng từ, Diệp Trần ngẩng phắt đầu lên, mặt đầy khiếp sợ: “Mẹ kiếp, chuyện tốt như vậy mà đến lượt tôi à?! Ba Tám, anh giỏi tưởng tượng thấy mẹ!”

Ba Tám: “...”

“Anh nghĩ thử mà xem,” Diệp Trần khoa chân múa tay, “một đại mỹ nhân, nếu mà có phong độ một chút, như sư phụ tôi chẳng hạn, tối nào người đó cũng lên vào phòng của anh, vừa lo lắng vừa làm chuyện không thể tả nổi với anh, anh không thấy là... kích thích muốn chết luôn sao?”

“Nhất là, nếu là người tôi quen... ví dụ như sư phụ tôi...” Vừa nói Diệp Trần vừa tự động tưởng tượng cảnh tượng kia trong đầu, máu mũi lập tức chảy ra, cô vội vàng ngửa mặt lên, “Không được, không được, tôi không thể mơ mộng chuyện này được. Người trẻ tuổi dễ bị hỏa vượng lắm.”

Ba Tám: “...”

Nói xong, Diệp Trần đi rửa mặt chải đầu rồi chạy đi tìm Tạ Vô Song ăn chực một bữa. Tuy cô đã lên Kim Đan nhưng vẫn duy trì thói quen ăn cơm. Thiên Kiếm tông có hai người giỏi nấu cơm, người thứ nhất là Quân Diễn, người thứ hai là Tạ Vô Song. Hôm nay, Quân Diễn đi vắng, cô phải đi tìm Tạ Vô Song thôi.

Trong lúc cười tiên hạc bay giữa trời, Ba Tám tán gẫu với cô: “Nói đến người lén lút ban đêm đó, cô thấy ai thì tốt?”

“Tất nhiên là sư phụ rồi.” Diệp Trần đáp chẳng cần nghĩ, “Đẹp trai, lại còn là sư phụ tôi nữa, có thấy cảm giác kích thích cấm kỵ không chứ hả?”

“Cô đứng đắn chút đi...” Ba Tám húng hắng ho, ngoảnh mặt đi bảo, “Cô không thấy xấu hổ chút nào à?”

“Tôi có chứ,” Diệp Trần nhìn thẳng phía trước, ánh mắt ôn hòa, “tôi có thấy xấu hổ.”

Cũng bởi vì biết xấu hổ nên cô mới không dám nói thẳng lòng mình ra.

Ba Tám nhạy cảm phát hiện được, hít một hơi thật sâu: “Mẹ kiếp, không phải cô thích Quân Diễm đấy chứ?!”

“Không phải anh có thể kiểm tra tình cảm à?”

Diệp Trần cười như có như không: “Anh kiểm tra đi là biết mà.”

“Khỉ thật!” Ba Tám chửi thề, “Tôi thăng cấp, cô cũng thăng cấp, giờ nếu chỉ số tình cảm sai lệch dưới 50 thì tôi không kiểm tra ra được, cô nói thật với tôi đi, bao nhiêu rồi?”

“Mẹ anh, sao tôi biết được?” Diệp Trần bị sốc, nghiêm túc suy nghĩ, “Tôi cảm thấy, nếu anh đồng ý thì tôi thật sự sẽ nói chuyện yêu đương đấy, tiếc là anh không đồng ý.”

“Vậy nên...” Đôi mắt Diệp Trần ánh lên niềm vui, “Nếu sự phụ tôi chủ động, tôi bị động... thì không phải tại tôi đúng không?”

“Diệp Trần...” Ba Tám sụp đổ đến nơi, “cô nhất định đừng có ở lại thế giới này đấy! Hành trình của cô còn rất dài, cô hoàn thành xong nhiệm vụ, sẽ được trao một phần thưởng cực kỳ to đấy!”

“Phần thưởng gì?” Diệp Trần ngạc nhiên, cứ tưởng là mình đã lên thuyền giặc, hóa ra lại còn có quà!

“Đến lúc đó,” Ba Tám mắt môi mắt lợi lại nói, “cô có thể có được một điều ước, ước gì cũng được! Cô thích ở lại thế giới nào thì ở lại chỗ đó, thích ở với ai thì ở với người đó!”

Diệp Trần mở to mắt, một lát sau mới cảm thán: “Ba Tám, anh giấu kĩ thật đấy...”

Ba Tám: “...”

“Tôi nghĩ kĩ rồi, chắc chắn sẽ không ở lại thế giới này.”

“???”

“Tôi thấy mình đối với Quân Diễm thì tình sư đồ vẫn nhiều hơn một chút.”

Sư đồ cái mẹ, sư đồ mà còn ngày ngày chảy máu mũi muốn yêu đương hả?

Diệp Trần hơi hơi ngượng ngùng: “Thì tại người đẹp trai khá là có sức hút...”

Ba Tám: “(ノ`Д)ノ cú!”

Sau khi bảo cú xong, Ba Tám bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, nó thở dài, nói đầy trầm lắng: “Kí chủ, cô trưởng thành rồi, không còn tâm sự với tôi nữa.”

“Ha ha ha ha...”

Diệp Trần cười ngại ngùng, đến ngọn Chủ Phong, hạ xuống trước mặt Tạ Vô Song. Tạ Vô Song vừa thấy cô đến, mắt liền sáng lên, nếu mà có đuôi, thì chắc nó đã ngoáy tí mù rồi.

“Sư tỷ!” Tạ Vô Song chào, “Tỷ không bị thương chứ? Ta đang định đi thăm tỷ.”

“Chuyện nhỏ thôi,” Diệp Trần phẩy tay, “chút thương tích ấy có đáng gì, ta tới là để hỏi đệ...”

Diệp Trần hơi ngượng: “Có nấu cơm không?”

Tạ Vô Song ngó ra rồi liền hiểu ý của Diệp Trần, lập tức đáp: “Ta đi nấu ngay đây, tỷ chờ một chút.”

Nói xong, Tạ Vô Song vội vàng đi nấu cơm, lúc cậu ta nấu cơm trông rất đẹp mắt, khuôn mặt anh dần trở nên dịu dàng hơn, Diệp Trần nghiêng người tựa vào cánh cửa, chăm chú quan sát, đồng thời cảm thán với Ba Tám, cậu ta đúng là đẹp chết đi được.

Cô thích Tu Chân Giới! Nam chính, phản diện đều đẹp siêu cấp!

Tạ Vô Song bị cô nhìn càng thêm căng thẳng, giả vờ vô tư, không để ý ánh mắt của cô, nghiêm túc đảo thức ăn trong nồi. Diệp Trần nói chuyện luyên thuyên: “Gần đây luyện kiếm ổn cả chứ?”

“Vâng.”

“Đệ sắp Nguyên Anh chưa?”

“Còn sớm mà.”

“Nghe nói đệ nhặt được linh sủng ở sau núi, nhất định là đáng yêu lắm, cho ta ôm thử nhé?”

“Vâng...” Mặt Tạ Vô Song đỏ dừ, chắc lưỡi kêu mấy tiếng, một con hổ nhỏ lông mềm mượt bèn chạy ra, đôi mắt nó đen láy, ngồi dưới đất ngoan như cún con, nghiêm túc, đầy sức sống.

Đây nhất định là một con hổ giả...

Thế nhưng điều này không ngăn được tim Diệp Trần nổi bong bóng màu hồng, nói líu lười: “Thế... thế có thể cho tỷ mượn về nuôi không?!”

Tạ Vô Song ngạc nhiên, trông thấy vẻ mặt vui vẻ của Diệp Trần, mặt đỏ tới tận mang tai, còn chưa kịp ngăn cản, Diệp Trần đã ôm thẳng con thú nhỏ vào lòng, cẩn thận vuốt ve. Con thú nhỏ tựa vào ngực Diệp Trần lấy lòng, Diệp Trần thích chí bảo: “Vô Song, cho ta mượn nuôi nhé?!”

Tạ Vô Song nhìn con hổ nhỏ tự nhiên nằm trong lòng Diệp Trần một lúc lâu, cuối cùng bảo: “Được...”

Nói xong, Tạ Vô Song bảo: “Sư tử, thực ra... đây là một con ký linh thú.”

Ừ? Thì sao?

Diệp Trần ngơ ngác, Tạ Vô Song nói nốt: “Nhưng sư tử yên tâm, ta tuyệt sẽ không bỏ thần thức vào người nó!”

Diệp Trần sực hiểu ra, gật gật đầu, vỗ vai Tạ Vô Song: “Ta tin tưởng đệ.”

Nhân phần của Tạ Vô Song, cô luôn rất tin tưởng.

Ăn cơm xong, Diệp Trần đợi đến tối mà vẫn chưa thấy Quân Diễn về, bèn ôm linh thú đến Tư Quá Nhai. Tư Quá Nhai đầy tuyết lạnh thấu xương, cô vừa bước vào trong phạm vi của Tư Quá Nhai, Quân Diễn đã nhận ra ngay, thi triển pháp quyết, thay đổi y phục trên người, trông không còn tí nhếch nhác nào.

Diệp Trần ôm linh thú tới, cười dịu dàng: “Sư phụ, người đã ở đây cả ngày rồi, vẫn chưa về ạ?”

Quân Diễn không trả lời, chuyển mắt nhìn con thú nhỏ Diệp Trần ôm. Đó là một con ký linh thú, có mùi của Tạ Vô Song.

Đôi mắt chàng lạnh như băng, con hổ con sợ co người lại, Diệp Trần vỗ về nó, nói với Quân Diễn: “Sư phụ đừng dọa nó, gan nó bé lắm! Con xin mãi Tạ Vô Song mới cho mượn, người đừng có dọa hại nó bị làm sao đấy nhé!”

Xin mãi?

Quân Diễm cười gằn trong dạ, con ký linh thú này, sợ là Tạ Vô Song chỉ ước gì ngày nào cũng để nó ở với Diệp Trần ấy chứ. Chút tâm tư còn con của Tạ Vô Song mà chàng còn không rõ chắc, chàng có mù đâu.

“Đây là ký linh thú,” chàng nhắc nhở thẳng thừng, “nếu Tạ Vô Song chuyển thần thức sang nó thì con ôm con hổ này cũng giống y như ôm hăn vậy.”

“Điều này thì người yên tâm đi,” Diệp Trần cam đoan chắc nịch, “Vô Song đã nói sẽ không làm vậy rồi, đệ ấy không phải người như thế.”

Quân Diễm không nói thêm nữa, cảm giác ghen tị trỗi lên trong lòng, chàng thở gấp, nhắm mắt lại, vung tay áo lên: “Con về đi, ta muốn ở đây thêm một đêm.”

Diệp Trần khá là bất đắc dĩ, chỉ là đánh thua thôi mà, có cần phải phạt mình nhiều vậy không?

“Sư phụ,” Diệp Trần làm nũng, “về đi mà, chỗ này lạnh lắm, người mà bị lạnh cóng phát ốm thì con đau lòng lắm!”

Cô nói bằng giọng nũng nịu, yếu ớt, cực kỳ có sức cảm dỗ với Quân Diễm. Chàng suyết thì xốn xang không kiềm nổi, đành quát lên: “Cút!”

Diệp Trần ngơ ngác, lát sau liền phì cười: “Cút thì cút.”

Nói xong Diệp Trần bế hổ con bỏ đi.

Chờ nàng đi khuất xa, Quân Diễm mới mở mắt, đôi mắt đỏ lừ.

Chàng chống người vào cột băng, thở dốc khe khẽ, thần thức bám theo Diệp Trần.

Chàng nhìn nàng quay về phòng, chơi đùa với hổ con như với một con cún, nàng giơ tay nó giơ tay, bảo nó lăn lộn nó liền lăn lộn.

Sao linh sủng có thể thông minh vậy được?

Nhất định là Tạ Vô Song... nhất định là Tạ Vô Song đang ở trong.

Ký linh thú nếu bị chủ nhập thân thì không ai có thể nhận ra được, chỉ có thể quan sát hành vi, cử chỉ để phỏng đoán. Trong lòng Quân Diễn vô cùng lo lắng, chàng nhìn Diệp Trần chơi mệt lả rồi ôm luôn hổ con ngủ. Hổ con tựa vào ngực nàng, dụi dụi cái đầu tròn rồi lại liếm láp làn da trắng ngần lộ ra ngoài.

Trong đầu Quân Diễn có cái gì đó vừa nổ tung, đến khi chàng tỉnh táo lại thì thấy mình đã ở bên cạnh Diệp Trần, hai luồng sáng tiến thẳng vào trong đầu Diệp Trần và hổ con.

Quân Diễn tới gần, quăng hổ con xuống dưới đất, ngồi bên người Diệp Trần.

“Dừng mà... Dừng lại...”

Chàng liều mạng hét lên nhưng cơ thể hoàn toàn không nghe theo sai khiến. Bàn tay lạnh buốt của chàng cởi áo của người nằm trên giường rồi hôn.

Diệp Trần bất giác rên lên, khiến chàng không chịu nổi, chuyển mình đè lên.

“Dừng lại...”

“Dừng lại đi!”

Nhưng mà không dừng được, một kẻ khác trong cơ thể chàng đã lần mò xuống dưới cơ thể ngọt ngào, ngoại trừ bước cuối cùng không làm, còn lại thì chàng đều vui vẻ đùa giỡn tiểu cô nương.

Thời gian càng kéo dài, càng đắm say, các giác quan trên cơ thể bị kích thích khiến Quân Diễn sụp đổ, cuối cùng, chàng hoảng toàn không thể phản kháng lại gì nữa.

Lúc tỉnh táo lại, chàng không hốt hoảng chạy trốn như lần đầu tiên mà lặng lẽ xử lý gọn ghẽ, ngồi yên bên cạnh Diệp Trần.

Chàng biết đây là kiếp số, cho dù giãy dụa thế nào, cho dù trốn tránh ra sao, chàng đều không rời xa được.

Điều duy nhất chàng có thể làm lúc này là cố gắng che giấu, để một mình chàng lặng lẽ gặm nhấm đắng cay.

Căn nguyên, duyên diệt, từ đầu tới cuối, chàng sẽ không làm phiền đến bất kì ai.

Chàng độc hành một mình, chỉ có thanh kiếm làm bạn.

Nghĩ cẩn thận rồi, chàng đứng dậy ra ngoài, đi bế quan.

Lúc Diệp Trần tỉnh lại, xem tin nhắn của Quân Diễn, không khỏi thấy khó hiểu.

“Sư phụ bế quan? Không phải chàng ta bảo muốn cùng tôi trưởng thành sao? Hơn nữa, bế quan mà chẳng chịu nói với tôi một tiếng.”

Ba Tám không đáp, nó cảm thấy bối rối.

Trong lúc nói chuyện, Diệp Trần cảm thấy hơi là lạ, không nhận được rên lên: “Sao lưỡi lại đau đau thế nhỉ? Cứ y như bị ai đó hôn cả đêm ấy!”

Ba Tám: “...”

Có điều Diệp Trần trước nay là người qua loa đại khái, không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Quân Diễn bế quan, cô cũng bắt đầu chăm chỉ tu luyện. Cô phải đợi nữ chính có thể xuất hiện bất cứ lúc nào nên vẫn chưa tới lúc muốn bế quan.

Mỗi ngày cô nghiêm túc luyện kiếm, tìm Tạ Vô Song đánh một trận rồi về đi tắm rửa, sau đó ôm hồ con ngủ.

Có điều chẳng hiểu tại sao, sáng nào thức dậy, cô cũng thấy hồ con bị mình đá xuống đất đang tủi thân nhìn mình. Cô cũng hơi xấu hổ nên sau này đã làm cho nó một cái ổ riêng để nó ngủ một mình.

Ba năm thấm thoát trôi qua, Diệp Trần đã sắp lên Nguyên Anh.

Đến lúc này, Quân Diễn vẫn tĩnh tọa trong động phủ, đôi mắt đã có thể tùy ý thay đổi giữa hai sắc đỏ, đen.

Sau ba năm, hai kẻ trong cơ thể chàng đã thỏa hiệp được với nhau, ban đêm chàng sẽ để tâm ma ra, đến bên Diệp Trần.

Tâm ma của chàng là do chấp niệm hóa thành, có ham muốn chiếm hữu và tình cảm khó diễn tả bằng lời với Diệp Trần. Mỗi đêm, chàng chìm trong phóng túng, đến ban ngày chàng lại thêm chán, ghét chính mình, lại thêm sợ Diệp Trần.

Chàng nên xuất quan từ lâu rồi nhưng mãi vẫn không dám ra ngoài, chàng sợ nhìn thấy Diệp Trần.

Chàng đã không còn giống một con người nữa, mà là một con thú vật, bất kể lúc nào cũng có thể làm hại người kia.

Chàng không thể để chuyện đó xảy ra, không thể làm chuyện tổn thương người con gái ấy.

Thế nhưng đêm đến, chàng lại lén vào phòng phóng túng.

Diệp Trần hiện tại đã chạm đến ngưỡng cửa Nguyên Anh. Hôm nay, trong lúc giao đấu với Tạ Vô Song lại có thêm tiến triển mới, có thể chạm vào dòng chảy của “khí”. Sau khi cô ngủ không lâu liền có cảm giác thần thức bị thứ gì đó va vào. Cô biết đây là chú ngủ say, lòng thầm hoảng hốt, lập tức nói: “Hệ thống, Tuyệt đối tỉnh táo!”

Ba Tám lập tức trừ ngay 10 điểm tích lũy, cơ thể Diệp Trần đã ngủ mê nhưng tâm trí của cô vẫn tỉnh táo.

Tiếp đó, cô trông thấy có một người đẩy cửa bước vào.

Ba năm họ không gặp nhau, chàng trông càng lạnh lùng hơn, áo bào màu đen, mắt đỏ như máu, dưới ánh trăng trông đầy yêu dị.

Diệp Trần ngơ ngác, không hiểu ra làm sao: “Đây... đây là sư phụ á?!”

“Ừ...” Ba Tám hơi chột dạ.

Diệp Trần trông thấy chàng bước vào, đi về phía mình, trong lòng có dự cảm mơ hồ, nuốt nước bọt hỏi: “Chàng ta... Chàng ta muốn làm gì?”

“Không thể tả được...”

“Ba Tám,” Diệp Trần hoảng sợ quay đầu sang, “Đây là chàng ấy ép tôi đúng không? Không liên quan đến tôi, đúng chứ?!”

“Phải...” Ba Tám thấy Diệp Trần hoảng hốt bèn an ủi, “Kí chủ, đừng buồn, vì nhiệm vụ...”

“Đóng liên hệ với thế giới bên ngoài đi!” Diệp Trần bảo. Ba Tám không than thở tiếng nào, lập tức biến mất khỏi đầu Diệp Trần.

Hiện giờ chỉ còn lại Diệp Trần và Quân Diễm. Diệp Trần thấy Quân Diễm im lặng nhìn mình, sau đó từ từ nở nụ cười.

Nụ cười đó yêu diễm, quý dị, như đóa hoa đỏ tươi của địa ngục đang nở rộ. Chàng ta cởi tầng tầng lớp lớp áo của bản thân, chui vào trong chăn nằm cùng cô, cởi áo của cô ra, kéo cô vào lòng, tay bắt đầu vuốt ve.

Khoái cảm trào dâng khiến da đầu Diệp Trần run lên, cô chưa từng có trải nghiệm nào như vậy, lần táo bạo nhất chính là đêm hôn Quân Diễn.

Thật không ngờ, Quân Diễn đã tiến bước nhanh như vậy!

Diệp Trần thở dốc khe khẽ, người nọ vừa hôn cô vừa khàn khàn bảo: “Lại đi tìm Tạ Vô Song, hửm? Thích hẳn vậy cơ à? Không ngoan, sư phụ phải phạt thôi...”

“Kí chủ...” Ba Tám lại lên tiếng, Diệp Trần đỏ mặt: “Anh quay lại làm cái gì!”

“Cô yên tâm, tôi không hề biết hai người đang làm gì,” Ba Tám tủi thân, rụt rè bảo, “Chỉ là tôi lo cho cô, sợ cô nghĩ không thông...”

“Tôi chẳng có gì nghĩ không thông hết...” Diệp Trần nghiêng rằng, Quân Diễn tuyệt đối không phải lần đầu tiên làm chuyện này, cực kỳ thuần thục, quen thuộc cơ thể cô. Diệp Trần sợ mình phát ra âm thanh gì không văn hóa bèn bảo Ba Tám: “Anh mau đi đi.”

“Kí chủ...” Ba Tám cực kỳ áy náy, “Tôi biết, cô là một thiếu nữ, lần đầu tiên gặp phải chuyện này, chắc khó mà nghĩ thông được, nhưng vì nhiệm vụ, chúng ta co được duỗi được, hiện giờ tuy rằng bất hạnh nhưng sau này...”

“Anh! Biến! Đi!”

“Kí chủ, cô nhất định đừng buồn, căn môi lại là qua ngay thôi, đêm mai sẽ không mở tính năng này cho cô nữa. Hay là tôi tắt nó đi cho cô nhé, cô sẽ không cảm nhận thấy sự tra tấn, khuất nhục này nữa...”

“Cút!!” Diệp Trần rớt cuộc không nhin nổi, quát lên, “Tôi chờ ngày này đã bao lâu anh không biết sao?! Ba Tám, nói cho anh biết, còn làm phiền bà đây sung sướng, tôi mặc kệ tất đấy!!”

Ba Tám: “Σ(° △°|||) } “

Một lát sau, Ba Tám cuối cùng sức hiểu ra: “Kí chủ, cô không khó chịu à?!!”

“Ừ ừ...” Diệp Trần giục, “Anh mau đi đi, còn làm phiền nữa là tuyệt giao thật đấy.”

Ba Tám: “...”

Nó cảm giác mình bị tổn thương hết sức, cái kính hừ một tiếng, đóng cửa, khóa hần mình lại.

Quân Diễn áp trên người Diệp Trần cọ qua cọ lại, dùng tay thi triển chú con rối, giọng khàn khàn ra lệnh: “Tiểu Trần, ôm ta.”

Diệp Trần biết đây là chú con rối, cảm thấy tay mình đang tự động nâng lên vòng quanh người đối phương.

Quân Diễn nói tiếp: “Tiểu Trần, kêu lên.”

Diệp Trần thích chí đen cả mặt, then thùng quá, sao có thể làm chuyện then thùng vậy chứ?

Sau khi xong xuôi, Quân Diễn cẩn thận thu dọn toàn bộ rồi đứng dậy bỏ đi.

Diệp Trần nằm trên giường, chầm chậm mở mắt, lúc này, Ba Tám lại trở lại.

Diệp Trần lật người ngồi dậy, sắc mặt nặng nề.

“Nói đi,” vẻ mặt cô rất đau buồn, “Rốt cuộc là sao lại thế này?”

“Đừng có sượng chán chê rồi lại tỏ vẻ đau buồn để lừa gạt tình cảm của tôi chứ,” Ba Tám bóc mẽ cô không chút tình nghĩa, hỏi lạnh tanh: “Đêm nay nói luôn hả?”

“Nói, nói, nói!” Diệp Trần đáp ngay, “Những lúc thế này sao có thể không nói luôn chứ?!”

“Cô còn nhớ nhiệm vụ của mình không?!” Ba Tám suy sụp, “Cô phải uốn nắn tư tưởng của hần ta chứ, cô như thế này là cùng hần ta chìm đắm đây!”

“Thực ra thì,” Diệp Trần trả lời, “tôi cảm thấy khiến chàng ta yêu tôi, tôi và chàng yêu nhau, đó chẳng phải cũng là một cách cứu vớt hay sao?”

“Độ khó cao lắm đấy.” Ba Tám bảo, “Theo tính toán của hệ thống, phương án này, sau khi nữ chính xuất hiện, có xác suất thất bại lên tới 80%!”

“Ôi chao...” Diệp Trần sờ cằm, “Anh nói vậy thật chẳng vui gì.”

“Sự thật mất lòng.”

“Thế thì cứ chờ nữ chính xuất hiện đi vậy.” Diệp Trần nhún vai, “Giờ tôi chẳng làm gì nữa hết, vậy được chưa? Anh đừng có thức nữa, buổi tối Quân Diễm đều sẽ tới. Hay là anh xem lúc chúng tôi ấy ấy, anh cho tôi tình lại được không, chí ít thì tôi còn được sượng một tí.”

Hệ thống: “(／`Д)／”

Tác giả có chuyện muốn nói: [Vở kịch nhỏ ở bệnh viện 2]

Bác sĩ: “Thư Bạch, hôm nay bệnh đỡ hơn chút nào chưa?”

Mặc Thư Bạch: “Tôi không có bệnh, thế giới này mới có bệnh!”

Bác sĩ (quay đầu nói với y tá): “Ghi lại đi, bệnh trẻ trâu nặng thêm.

Mặc Thư Bạch: “Anh làm vậy tôi rất không vui.”

Bác sĩ: “Ồ, ngoài tôi làm cô không vui, còn gì khác khiến cô không vui nữa?”

Mặc Thư Bạch: “Tôi cảm thấy độc giả rất khinh thường mình.”

Bác sĩ: “Vì sao?”

Mặc Thư Bạch: “Bọn họ cười nhạo tôi đi xe không có cửa sổ nên họ không thể hàn được.”

Bác sĩ: “Vậy thực ra là cô đi xe gì vậy?”

Mặc Thư Bạch: “Xe nôl trẻ em, quá là xa hoa luôn.”

Bác sĩ: “Tôi cảm thấy họ không thật sự hiểu cô.”

Mặc Thư Bạch: “Tri kỷ!”

Bác sĩ: “Cô là tác giả rác rưởi đến xe nôl cũng không biết lái thì có.”

Mặc Thư Bạch: “Tôi muốn chuyển viện, anh đừng có khuyên tôi, tôi nhất định sẽ chuyển viện.”

Chú thích:

*Tư quá nhai 思过崖 nhai có nghĩa là vách núi. “Tư quá nhai” là một nơi được đặt ra để các nhân vật đến nhìn trời ngắm đất, suy nghĩ nhiều chuyện, từng xuất hiện trong rất nhiều truyện.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

26. Chương 26: Thanh Kiếm Không Nghi 9

Để Diệp Trần không đắm chìm quá sâu vào thế giới này, hệ thống và Diệp Trần đã trao đổi với nhau rất lâu, cuối cùng đôi bên cùng đi đến thỏa hiệp.

Hệ thống giữ tỉnh táo cho cô nhưng chỉ đủ để cô biết đối phương làm gì chứ không có cảm giác.

Thế là tối tối Diệp Trần và hệ thống lại cùng nhau ngồi xem phim người lớn, vừa xem vừa tán gẫu bình phẩm.

“Anh có thấy bữa nay sư phụ đẹp trai hơn trước một chút rồi không?”

“Anh thích sư phụ ban ngày hay ban đêm?”

“Tôi thích cả hai, ban ngày cao quý, lạnh lùng, kiêu sa, ban đêm gợi cảm, đầy sức sống.”

“Anh đi đâu thế?? Sao không nói chuyện với tôi nữa?”

Sau vài ngày quan sát, Diệp Trần và hệ thống đã có thể khẳng định, Quân Diễm quả thực có tâm ma, chàng ta đã chia tách hoàn toàn bản thân và tâm ma, nói cách khác, tâm ma này bất kỳ lúc nào cũng có thể trở thành một cá thể độc lập. Ban ngày, Quân Diễm có thể giữ được tỉnh táo, đến đêm, chàng ta sẽ bị tâm ma khống chế hoàn toàn, thế nhưng trong lúc làm chuyện không thể tả nổi kia với Diệp Trần, Quân Diễm sẽ dần dần lấy lại

được quyền kiểm soát cơ thể, nhất là nếu sử dụng chú con rồi để Diệp Trần chủ động yêu thương mình thì Quân Diễm sẽ khôi phục tỉnh táo lại nhanh hơn.

Hệ thống và Diệp Trần bàn bạc với nhau, cả hai cùng nhất trí cho rằng, tâm ma của Quân Diễm có thể là một trong hai loại.

Một loại là ham muốn. Nói cách khác, Quân Diễm không phải chỉ sinh ra thứ tình này với Diệp Trần mà là vì nhịn lâu quá, bên cạnh lại... vừa khéo có một nữ đệ tử.

Một loại khác là Quân Diễm đã nảy sinh thứ tâm tư không thể nói với Diệp Trần.

Diệp Trần thấy, dựa vào sức hấp dẫn của bản thân và tính cách của Quân Diễm thì loại số hai có khả năng cao hơn. Nếu như là loại thứ hai thật thì thỏa mãn nó cũng được.

Tâm ma thường là vì cầu mà không được, muốn mà không có, nếu như có rồi thì tất nhiên sẽ tiêu tan, đây là lí do vì sao lúc sử dụng chú con rồi, Quân Diễm dần dần lấy lại được tỉnh táo.

Thảo luận xong, Diệp Trần bảo với hệ thống: “Thế nên, để tôi nói chuyện yêu đương nhé, anh thấy sao?”

Hệ thống rất âu sầu, rút một điều thuốc.

Dạo này bị áp lực ghê quá, nó cảm thấy sắp suy sụp đến nơi nên mới học hút thuốc.

Khói bay đầy đầu Diệp Trần, mặt cô sầm sì, hệ thống gật nhẹ đầu một cái: “Cũng được... Dù sao đến lúc nữ chính xuất hiện, cô cũng sẽ bị đá thôi. Đến lúc đó cô chịu được là được.”

Diệp Trần: “T T”

Không nhận, không muốn nhận, không muốn nhận nhiệm vụ này!

May là cuối cùng cô đã xua đuổi ý nghĩ này ra khỏi đầu, sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, một người, một hệ thống quyết định, đợi đến tối Quân Diễm tới nữa, họ sẽ chủ động thức dậy, chủ động một chút!

Tuy nhiên nghĩ một hồi, Diệp Trần lại thấy lúc đang ăn vụng mà bị đối phương bắt quả tang thì chắc sợ chết khiếp. Vậy nên họ quyết định sẽ uyển chuyển một chút, chủ động đi bày tỏ với Quân Diễm, thông báo một tiếng, để nước chảy thành sông.

Vậy là, ngày hôm sau, Diệp Trần đến trước cửa động phủ của Quân Diễm, rụt rè gọi: “Sư phụ...”

Không có tiếng đáp lại nhưng tất cả mọi người đều biết rằng thực ra người bề quan có thể nghe thấy, chỉ là họ lơ đi mà thôi.

Diệp Trần đã chuẩn bị sẵn tâm lý Quân Diễm sẽ giả điếc nên bèn ngồi xuống trước cửa động, ngửa đầu nhìn bầu trời, rủ rủ rừ rừ nói: “Sư phụ, người bề quan đã hơn ba năm, con sắp lên Nguyên Anh đến nơi rồi, có phải người cũng nên xuất quan rồi không?”

Quân Diễm ngồi trong phòng im lặng lắng nghe.

Chàng rất muốn đi ra ngoài, rất muốn trông thấy nàng, rất muốn ôm nàng vào lòng.

Tuy vậy chàng vẫn bất động, chàng nghĩ, thứ tình cảm này, một mình chàng bị cùm chân là đủ rồi, đường nàng còn phải đi rất dài, còn có trời đất bao la đang chờ nàng.

Đạo của chàng, hủy hay giữ, là chuyện của riêng chàng, chàng không thể kéo nàng vào, hủy đạo tâm của nàng.

Thế nên, chàng đứng cạnh cửa, im lặng không nói gì, đặt tay lên trên cánh cửa, dán vào chỗ nàng đang tựa, như thể có thể chạm vào nàng, cảm nhận hơi ấm của nàng.

Nàng nói suốt một lúc lâu, giọng nói đong đầy hoài niệm. Đợi đến cuối ngày, nàng đứng dậy bảo: “Sư phụ, người tu luyện đi, con đi ăn cơm đây, sẽ chóng quay lại.”

Nói xong, nàng nhìn về phía tà dương thờ dài: “Con nhớ người.”

Tim Quân Diễn thắt lại, dừng người ở cửa, dùng thần thức tiễn nàng về.

Trên đường xách kiếm đi về, Diệp Trần thảo luận với Ba Tám: “Anh thấy là vì sao mà lại không có chút động tĩnh nào cả vậy nhỉ, chàng ta không thích tôi sao?”

“Tôi phát hiện một vấn đề lớn,” Ba Tám âu sầu bảo, “cô có nhớ là Quân Diễn tu Vô Tình đạo không?”

Diệp Trần: “...”

Cô cũng tu Vô Tình đạo, bẩm sinh cô vốn đã là người không nặng chuyện tình cảm, rất hợp tu cái này. Giờ cô mới đến tầng Đạm Tâm còn Quân Diễn đã bắt đầu tu tầng “Nhập Thế” rồi.

Nhập Thế là gì, chính là đi tìm những tình cảm thường tình, sau đó chặt đứt hết. Cách để chặt đứt có rất nhiều kiểu, có người giết thê chứng đạo, có người lánh đời, nhưng những cách này đều không được coi là chặt đứt thực sự. Chặt đứt thực sự là cho dù đối phương xuất hiện, trong lòng cũng không mảy may dao động.

Đạo tâm của Quân Diễm vững chắc, tu hành ba trăm năm, chưa từng có gì ngăn cản được con đường tu hành của chàng. Thế nên, trong lòng Quân Diễm, chàng đã biết rõ, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày, mình tự tay đoạn tuyệt thứ tình cảm này. Nếu chàng là người có một chút tinh thần trách nhiệm thôi thì sẽ không kéo đối phương vào.

“Thế sao chàng ta còn tình sâu nghĩa nặng với nữ chính vậy?”

“Thế nên mới nhập ma đấy.”

“Tôi nên làm gì bây giờ?!” Diệp Trần hoảng hốt, “Tôi không để ý tới chàng, chấp niệm chàng quá sâu sẽ nhập ma. Tôi để ý tới chàng, ngày sau chàng không dứt nổi tư tình, cũng sẽ nhập ma nốt. Chàng cứ nhất định phải làm nhân vật phản diện phải không?”

“Thực ra, vẫn còn một cách.” Ba Tám trầm ngâm một lúc lâu rồi dùng trí tuệ uyên thâm của mình bảo, “Trước tiên, chúng ta để cho tâm ma của hắc hoàn toàn thành hình hắc đi, nghĩa là khiến hắc không khống chế được chấp niệm của bản thân nữa, hiện giờ hắc đã chia tách hoàn toàn với tâm ma của mình rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ bắt tâm ma đi.”

“Tâm ma và con người là cộng sinh phải không?” Diệp Trần ngạc nhiên, “Tâm ma rời khỏi con người thì làm sao sinh tồn được, chẳng lẽ nó biến thành một con ma độc lập.”

“Thế nên ý tôi là, cô chuyển tâm ma từ người hắc sang người cô rồi tôi sẽ mở tính năng “Tuyệt đối tình táo” cho cô, vậy thì cũng giống như cô dùng cơ thể của mình làm nhà giam, nhốt tâm ma vào trong đó, đến lúc cô chết thì tâm ma tất nhiên cũng sẽ chết theo.”

“Tôi phải làm sao thì tâm ma của chàng ta mới phát triển nhanh chóng đây?”

“Để hấn thích cô, chìm sâu xuống bùn lầy, căn cứ cách thức cô từng thực hiện với đối tượng ở nhiệm vụ trước thì chỉ cần cô liều mạng đối tốt với hấn là đủ rồi.”

Diệp Trần: “...”

Ba Tám rút điều thuốc, vỗ vai Diệp Trần ngồi trên bãi cỏ, an ủi: “Tôi biết cô phải hy sinh rất nhiều...”

Diệp Trần thở dài, quay đầu nhìn Ba Tám: “Thế nên anh có thể cho tôi buổi tối có được chút cảm giác không?”

Ba Tám: ” =_ = tôi đúng là đã nhìn lầm cô rồi...”

Diệp Trần bắt tay thực hiện kế hoạch, với cô thì, thực ra cho dù có phải là nhiệm vụ hay không, cô đều không thể để Quân Diễm nhập ma. Hơn nữa, nói thật lòng, cô đã vô tư quen rồi, hồi xưa Cổ Gia Nam ban đầu thờ ơ với cô như vậy mà cô chẳng hề thấy buồn.

Người đẹp trai làm gì cũng đều có thể tha thứ.

Mỗi ngày, ban ngày cô ngồi trước cửa nói chuyện với Quân Diễm, ban đêm, tâm ma Quân Diễm liền tới.

Gần đây chàng đã thôi kiểu chẳng nói chẳng rằng lao vào hành sự rồi mà bắt đầu thích nói chuyện với cô, ngồi ở đầu giường của cô, cẩn thận trả lời từng vấn đề cô hỏi ban ngày.

Sau đó chàng vừa nói vừa dịu dàng hôn cô.

Có đôi khi dường như chàng cảm nhận được điều gì đó, bèn hỏi: “Tiểu Trần, nàng tỉnh phải không?”

Sau đó, Diệp Trần và hệ thống còn chưa hết khiếp sợ thì chàng đã bật cười khe khẽ: “Sao có thể chứ?”

“Đây là chuyện của riêng mình ta.” Chàng cúi xuống hôn cô, mắt khép lại, mặt mày hiện rõ vẻ chua xót, “Tiểu Trần, nàng sẽ không biết, mãi mãi không biết.”

“Ngược quá.” Diệp Trần ngồi xem cạnh Ba Tám đang gặm dưa hấu, lấy mu bàn tay chùi nước mắt, “Tôi nhất định phải hiểu thuận với lão già này!”

Ba Tám: “...”

Tôi thấy cô dùng từ không được đúng lắm.

Ngày ngày, Diệp Trần và Ba Tám đều theo dõi sát sao ma khí của Quân Diễm, phát hiện tâm ma của chàng ta quả thực càng ngày càng sâu, một người một hệ thống cực kì vừa lòng, quyết tâm tiếp tục cố gắng.

Đúng lúc này, có biến cố lớn, Quân Diễm bỗng lao ra khỏi phòng.

Diệp Trần đang ăn gà rang ớt Tạ Vô Song nấu bỗng thấy Quân Diễm hóa thành một luồng sáng biến mất ở cuối đường chân trời thì nghệt ra.

Ba Tám hét ồm tỏi lên: “Mẹ kiếp!! Hắn đi cứu nữ chính đấy!! Thế mà tôi lại quên mất tình tiết quan trọng như vậy!!”

Diệp Trần: “...”

“Đồ ngốc, mau đuổi theo!” Ba Tám quát ầm lên.

Diệp Trần nhìn đĩa gà rang ớt mới ăn được một miếng, cắn môi, bỏ đĩa xuống, nói với Tạ Vô Song vừa bê bát canh cá nấu dưa chua ra: “Vô Song, tôi có việc, đi trước đây!”

Tạ Vô Song ngạc nhiên rồi bỗng nhớ ra gần đây Diệp Trần sắp thăng cấp, có thể lên vào bất kỳ lúc nào, nàng ấy đi vội như vậy, nếu bỗng dưng

bất ngờ thăng cấp thì thật không hay. Thế là Tạ Vô Song bèn nhanh chóng gom đủ loại pháp khí cho vào túi rồi lập tức đuổi theo.

Hắn thực sự rất may mắn, đi đến đâu là nhật được bảo bối đến đó, vậy nên giờ đã trở thành một tu sĩ nghèo chẳng có gì ngoài pháp khí.

Diệp Trần nhờ Ba Tám đuổi theo Quân Diễm, Tạ Vô Song nhờ pháp khí đuổi theo Diệp Trần, ba người kẻ trước người sau đuổi theo nhau. Tòa thành hiện giờ đã biến thành biển lửa, người chết la liệt, có tu sĩ đeo mặt nạ đang tìm kiếm ở trong thành, có vẻ như là tìm người.

Quân Diễm dừng ở trên không, thả thần thức để tìm người chàng muốn tìm, đồng thời, chàng dùng kiếm làm phép, một thái cực đồ màu xanh xuất hiện ngay dưới chân chàng, thái cực đồ lớn dần, nó lan đến đâu, người ở đó bất động đến đấy, lửa đồng thời tắt ngúm.

Quân Diễm nhanh chóng xác định được vị trí, phi thẳng về phía đó, sốt ruột tìm trong đám người dưới đất một người đàn ông mặc y phục có thêu hình thái cực đồ màu vàng.

“Đan Thần Tử!” Quân Diễm nhanh tay nhét viên đan dược vào miệng ông ta, nóng ruột bảo, “Ta tới muộn mất rồi.”

“Nữ nhi của ta...” Phối Đan Thần Tử bị bỏng, chỉ còn giữ được một hơi, gắng gượng chờ Quân Diễm tới, khó nhọc bảo, “Con bé... ở căn phòng dưới đất... xin hãy... nhận nó... làm... đồ...”

Quân Diễm ngạc nhiên, bỗng lại nhớ tới lời Diệp Trần từng nói với chàng.

“Sư phụ sẽ mãi mãi tốt với con như vậy chứ?”

“Nếu có thêm một tiểu sư muội...”

“Con sẽ không có sư muội.”

...

“Làm ơn!” Đan Thần Tử túm chặt tay áo chàng, giọng run rẩy, “Con bé có... huyết thống Thần tộc...”

Thần tộc trong truyền thuyết đã sớm tuyệt diệt trong trời đất này.

Họ là tu sĩ tu pháp khí giỏi nhất, sau khi trưởng thành cũng sẽ là kẻ vương giả hàng đầu thế giới này.

Thế giới nhỏ được trời cao ưu ái, người muốn phi thăng phải xem tổ chất. Thần tộc thì nhất định sẽ phi thăng được, sau khi phi thăng, sẽ được vui sống trong Thế giới nhỏ. Bảo vệ Thần tộc là điều mà các tu sĩ chính đạo đều muốn làm.

Quân Diễm mấp máy môi, không thốt nổi một từ, chàng muốn nhận lời của bạn tốt nhưng lại nghĩ đến đôi mắt sáng ngời của Diệp Trần.

“Sư phụ!”

Tiếng của Diệp Trần xuất hiện ngay sau lưng chàng. Quân Diễm giật mình.

Không thể như vậy.

Không thể nghĩ vậy nữa.

Cả hai bên, đều nên rời xa đối phương.

Thế là cuối cùng chàng cũng cất giọng nghẹn ngào: “Được.”

“Ta nhận con bé làm đồ đệ.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Diệp Trần: Không có người thương, không có người yêu, tôi thật đáng thương.

Mặc Thư Bạch: Vậy không cần cô làm nữ chính nữa.

Diệp Trần: Không được, vì mỹ nhân, tôi nguyện lên núi đao xuống biển lửa, quyết không từ nan!

Chú thích:

*Ở chương trước, tác giả gọi tăng Nhập Thế là Thâm Tình

*Gà rang ớt辣子鸡

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

27. Chương 27: Thanh Kiếm Không Nghỉ 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Diệp Trần nghe thấy lời Quân Diễn nói, trong lòng thầm thở dài.

Cô biết mà, đàn ông hứa lèo không đáng tin, quý ngài tình tiết vở kịch quả nhiên lợi hại, vừa đến cái liền xử lý cô ngay. Cũng may Diệp Trần đã chuẩn bị tâm lý cho ngày này từ lâu, không có cảm xúc gì quá dữ dội. Cô cung kính hỏi: “Sư phụ, giờ nên làm gì?”

Quân Diễn không trả lời, đứng dậy đi thẳng xuống căn phòng dưới đất, dùng thần thức tìm kiếm rồi tiến về phía một bức tường, tung chưởng đập vỡ nó, tìm thấy một thiếu nữ. Cô gái chỉ khoảng mười lăm tuổi này nhìn Quân Diễn đầy khiếp sợ, đôi mắt trong veo như mắt nai con, thật động lòng người.

Quân Diễn im lặng giây lát rồi vươn tay về phía thiếu nữ: “Ta là Quân Diễn, từ nay sẽ là sư phụ của con.”

Diệp Trần đứng đằng sau Quân Diễn, ngoài mặt mỉm cười không nói, trong đầu lại chửi người ta lên bờ xuống ruộng.

Mẹ cái điệu bộ nhận đệ tử của chàng, phong cách văn y chang. Không thay đổi chút nào sao có thể tôn lên sự đặc biệt của cô chứ?

Có điều, nghĩ lại thì, ai bảo đối phương là nữ chính chứ, có đối xử đặc biệt thì cũng phải là nữ chính hưởng. Cô thở dài, nói với Quân Diễm: “Sư phụ, con đi xử lý mấy ma tu kia nhé?”

“Ừ.” Quân Diễm không dám nhìn nàng, ừ khẽ một tiếng. Diệp Trần vừa bỏ ra ngoài thì gặp được Tạ Vô Song mới vội vàng đuổi tới đây. Diệp Trần nhìn cậu ta: “Đệ đi theo ta làm gì?”

“Không phải tại sợ tử gặp chuyện không may hay sao?” Tạ Vô Song cười, giờ mặt mũi cậu ta đã trưởng thành hơn, trông có chút mùi vị đàn ông rồi, từ phong cách đến vẻ ngoài đều khác hẳn Quân Diễm, nếu Quân Diễm là tuyết trắng của núi cao thì Tạ Vô Song lại giống hoa lê nở trong đình viện, kiêu ngạo chân là có thể chạm tới, không hề cảm thấy có khoảng cách.

Diệp Trần ngơ ngác nhìn Tạ Vô Song cười, sau đó tặc lưỡi bảo: “Vô Song à, đệ càng lớn càng đẹp trai.”

“Đi xử lý mấy ma tu kia đi,” Tạ Vô Song khó xử lắc đầu, “thói xấu lúc nói chuyện của sư tử đến khi nào mới có thể sửa được đây?”

“Không sửa được,” Diệp Trần đặt tay lên thân kiếm, hể gặp ma tu là liền vung kiếm tiêu diệt, “thói xấu này của ta, chắc là bệnh nan y rồi.”

Trong lúc hai người nói chuyện, hiệu lực của pháp trận Quân Diễm bày dần yếu đi, Diệp Trần thấy vậy bèn đẩy nhanh tốc độ hành động. Pháp trận bị phá, hai người dốc sức di chuyển thật nhanh, gặp tên nào giết tên nấy.

Những ma tu kia phát hiện ra họ bèn ồ ạt xông tới, kết hợp với nhau, vây họ vào giữa vòng tròn, Diệp Trần tựa lưng vào Tạ Vô Song, vẻ mặt vẫn ngông nghênh như thừa nào: “Đông người thật đấy, tại hạ sợ ghê.”

“Sư tử,” Tạ Vô Song nhẹ nhàng bảo, “không cần phải nhiều lời.”

Kiểm Diệp Trần vung lên, quét ngang một đường, đồng thời, Tạ Vô Song khuy một gối xuống, chống một tay, lẩm nhẩm đọc chú ngữ, pháp trận dưới chân dần tỏa rộng, trong phạm vi pháp trận, động tác của đối phương đều bị kìm kẹp, vung đao hay di chuyển đều rất khó khăn. Diệp Trần chớp thời cơ, một kiếm phân thành nhiều kiếm, đâm đồng thời về phía đối phương, thanh kiếm trong tay cô, xuất quỷ nhập thần, kiếm tiến tới đâu, chỗ đó liền máu đào nở hoa.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý. Trên trời cao bắt đầu xuất hiện mây lôi kiếp. Tạ Vô Song thấy tình hình không ổn, giục vội: “Sư tử mau lên!”

Diệp Trần nhếch môi cười đầy phóng túng: “Được, chiều ý tiểu sư đệ của ta.”

Thanh kiếm trong tay Diệp Trần vung lên, tay bấm quyết liên hoàn, lập tức thanh kiếm biến thành cả ngàn kiếm nhỏ đầy uy vũ, đồng loạt đâm về phía đối phương!

Đám ma tu liên kết với nhau tạo một bức tường phòng ngự, Diệp Trần dốc toàn lực một lần, cả ngàn thanh kiếm nhỏ lập tức chọc thủng kết giới của đám ma tu, tiếng kêu dậy lên liên tiếp.

Đến khi khu đất rộng xung quanh bị san phẳng, Diệp Trần liền thổ huyết, Tạ Vô Song sốt ruột đỡ người Diệp Trần: “Sư tử sao vậy?!”

“Truyền âm gọi sư phụ tới đi.” Diệp Trần thở hỗn hển, ngồi xuống xếp bằng, dặn dò, “Bày trận cho ta trước đã.”

“Vâng.” Tạ Vô Song lập tức lấy toàn bộ pháp khí đã chuẩn bị sẵn ra, vừa bày trận vừa cố gắng truyền tin cho Quân Diễm nhưng không liên lạc được. Cậu ta hơi sốt ruột: “Sư tử, không liên lạc được với sư thúc!”

“Ba Tám,” Diệp Trần từ từ nhắm hai mắt, “mau tìm người giúp tôi đi.”

“Ở dưới hầm ngầm, hắn đang trị thương cho Đan Nhan. Đan Nhan trúng độc, trong quá trình trị thương, không thể bị làm phiền nên hắn đã bày kết giới.”

Nghe báo vậy, Diệp Trần suýt thì hộc máu lần nữa.

Cô nhìn đám mây kiếp trên đầu, cắn răng, nói thẳng với Tạ Vô Song: “Vô Song, hộ pháp cho ta. Lát nữa nếu ta không cầm cự được nữa thì... đệ nhớ chạy cho xa!”

Tạ Vô Song ngấn người giây lát rồi nghiêm trang đáp lại: “Năm xưa sư tỷ có ơn cứu ta lúc nguy nan, hôm nay cho dù thân tan đạo tán ở nơi này cùng sư tỷ, Vô Song vẫn thấy xứng đáng.”

Diệp Trần không khỏi nở nụ cười.

“Đồ ngốc.” Vẻ mặt Diệp Trần trở nên rất ấm áp, “Ta không cần.”

Cho dù cô có chết thì chẳng qua cùng lắm là nhiệm vụ thất bại mà thôi.

Trong thời gian hai người nói chuyện, mây kiếp đã thành hình. Diệp Trần nghiêm mặt, lạnh lùng hô: “Đến rồi!”

Vừa dứt tiếng thì tia sét đầu tiên lập tức bổ xuống, trận pháp bằng pháp bảo của Tạ Vô Song lập tức khai triển, tiếng sấm đánh đùng đoàng ngay trên đỉnh đầu Diệp Trần. Tạ Vô Song quan sát tia sét, sắc mặt nặng nề. Tia đầu tiên mà đã nguy hiểm vậy, những cái sau...

Thật khó mà tưởng nổi. Thế nhưng, cậu ta lại nghĩ, dù sao thì cũng đã quyết định bất chấp sống chết ra sao cũng phải giúp Diệp Trần phen này rồi, giờ có nghĩ gì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, chỉ có thể cố gắng đi gia cố trận pháp thôi.

Đợt sét thứ nhất xong, đợt thứ hai liền giáng xuống ngay...

Hết tia này đến tia khác nối nhau tấn công pháp trận của Tạ Vô Song, đến đợt sét thứ sáu thì cuối cùng nó cũng đánh trúng người Diệp Trần!

Cú sét giáng đau quắn người, hệ thống lập tức mở tính năng chặn cảm giác đau cho Diệp Trần nhưng cũng chỉ chặn được đến 90% cảm giác đau là cùng, Diệp Trần vẫn cảm thấy 10% đau đớn còn lại, đau trắng bệch hết cả mặt mũi.

Cô cắn răng không rên. Đợt sét thứ bảy tới, Diệp Trần không ngồi nổi nữa, ngã nhoài ra đất, không có cả sức ngóc đầu dậy. Tạ Vô Song đứng bên xiết chặt năm đấm, không dám nói tiếng nào.

Hắn muốn lại giúp nàng nhưng còn lâu mới có năng lực mạnh như Quân Diễn, xông vào đó thì hai người chỉ có nước cùng bị đánh thành tro.

Tia thứ tám, tia thứ chín...

Đến hết chín đợt sét, toàn thân Diệp Trần đều đã da nát thịt tan, máu tươi đầm đìa, không nhận ra nổi hình người. Lôi kiếp vừa kết thúc, Tạ Vô Song liền xông tới, khắp người Diệp Trần có điện tích chạy quanh, linh khí tán loạn, cơ thể run rẩy, răng nghiến chặt.

Tạ Vô Song nhìn tình hình hiện tại như vậy liền hiểu ngay. Thiên kiếp mang tới rất nhiều linh lực, Diệp Trần không đủ khả năng hấp thụ hết, nếu không thể khai thông được linh lực thì e rằng Diệp Trần chẳng mấy sẽ bị chết nổ tan xác!

Nhưng với năng lực hiện tại của hắn, nếu dẫn linh lực từ cơ thể Diệp Trần sang, e rằng chính y cũng phải bỏ mạng, cách duy nhất chính là dùng linh lực trong cơ thể Diệp Trần để kết anh.

Kết anh như thế gọi là kết song anh, vô cùng mạo hiểm, chỉ có bạn tu đạo với nhau mới làm. Bởi vì, sau khi kết song anh, việc tu luyện của hai người sẽ nhập làm một, cùng tu luyện, cùng trao đổi thần thức, tốc độ tiến triển nhanh vô cùng. Tuy nhiên, nếu sau này muốn tách ra thì mỗi người sẽ chỉ còn một nửa Nguyên Anh, cả đời khó có thể tiến thêm được nữa.

Tình thế hiện tại không cho phép Tạ Vô Song đắn đo suy nghĩ, cho dù tình cảm hẳn dành cho Diệp Trần đến tận giờ chỉ là sự ngưỡng mộ đơn thuần đi nữa thì giờ phút này cũng không còn lựa chọn nào khác. Cậu ta lập tức ngồi xuống xếp bằng, nắm tay Diệp Trần, nghiêm túc nói: “Khi xưa tỷ bảo ta lớn lên phải cưới tỷ, giờ tỷ có bằng lòng hay không cũng vậy, xin đừng trách ta.”

Nói xong, Tạ Vô Song nhắm mắt lại, dẫn đường cho linh lực hỗn loạn trong người Diệp Trần chảy sang người mình, khống chế nó chảy vào kim đan, dựa vào kiến thức bản thân học được, bắt đầu kết anh.

Khi linh lực từ Diệp Trần tới, cậu ta cảm thấy linh lực của mình cũng chảy ngược ra. Kim đan của hai người bị thứ linh lực này cuốn vào nhau, lơ lửng giữa không trung, kim đan rời cơ thể khiến Tạ Vô Song đau tái mặt. Y cố gắng giữ tay Diệp Trần thật chắc, Diệp Trần thì đã mê man đi từ lúc nào. Linh lực hai người giao hòa với nhau, nhập hai khối kim đan thành một. Sau một hồi, dưới sức mạnh của linh lực không ngừng tấn công, hai đứa trẻ bắt đầu ôm lấy nhau.

Một chút nữa thôi...

Tạ Vô Song dùng chút tinh tảo cuối cùng của bản thân cố gắng duy trì tiến trình.

Trong khi đó, ở dưới hầm ngầm, Quân Diễn cuối cùng cũng bừng mở mắt.

Đan Nhan trúng kịch độc, nếu không kịp thời chữa trị thì sẽ chết chắc. Chàng rơi vào đường cùng đành phải bày kết giới, tập trung trừ độc cho Đan Nhan. Đến khi chút độc tố cuối cùng trong người Đan Nhan được trừ hết, Quân Diễm thở phào nhẹ nhõm, bỏ cấm chế, đang định đưa Đan Nhan đi thì bỗng nhiên lại cảm nhận được có mây kiếp.

Mây kiếp này ở đâu tới? Là mây kiếp của ai?

Quân Diễm sững người, nhớ ra Diệp Trần sắp thăng cấp nhưng mà Tạ Vô Song cũng sắp thăng cấp, nhất thời chàng không đoán ra là mây kiếp của ai, đành phải bảo với Đan Nhan mới được giải độc xong: “Đi thôi!”

Nói xong, chàng nắm tay Đan Nhan, vọt về phía có mây kiếp.

Từ xa chàng đã cảm nhận được sự dao động đồng thời của linh lực của cả Tạ Vô Song và Diệp Trần, trực giác mách bảo có chuyện chẳng lành. Đến khi đến nơi, Quân Diễm suýt thì tức nổ mắt, thiếu chút nữa là đã rút kiếm ra. Đan Nhan hô to: “Sư phụ, họ đang kết anh!”

Quân Diễm xiết chặt thanh kiếm.

Phải, họ đang kết anh, không phải Diệp Trần, không phải Tạ Vô Song, là họ.

Dường như có một con kiến đang gặm cắn trái tim chàng, đau rất nhỏ nhưng cũng rất nhói. Quân Diễm hít thở dồn dập, cố kiểm soát bản thân.

Kết song anh có ý nghĩa thế nào với một tu sĩ, chàng hiểu rất rõ. Nó còn bền chặt hơn cả giấy chứng hôn. Kết song anh xong, từ nay về sau, hai người đó không còn có thể chia cách nhau nữa. Chàng nhìn Tạ Vô Song hoàn tất bước cuối cùng, nhìn hai đứa trẻ Nguyên Anh của họ ôm ấp quần quýt lấy nhau, lòng chàng chỉ một mực muốn giết chết Tạ Vô Song.

Chàng làm sao dám...

Làm sao có thể...

Giờ đang là lúc kết anh, chàng tuyệt đối không thể quấy rầy họ. Chàng nhìn Diệp Trần đắm đắm, không nói một lời, đôi mắt dần dần đỏ ngầu khiến Đan Nhan đứng bên sợ hãi người.

Mắt đỏ như máu...

Đan Nhan bất giác bước lùi lại một bước. Quân Diễm ngoảnh đầu nhìn, giơ tay, một ánh sáng lóe lên chui ngay vào đầu Đan Nhan, Đan Nhan lập tức ngất lịm tại chỗ.

Chờ xong bước cuối cùng, hai Nguyên Anh đang ôm nhau lập tức tách ra, quay về đan điền của hai người, Tạ Vô Song mở mắt ra nhìn.

Vừa mở mắt, một thanh kiếm liên đâm tới, Tạ Vô Song vội vàng thoái lui, lập tức nói với Quân Diễm: “Sư thúc nghe ta giải thích đã!”

Với người tu đạo, quá trình kết song anh cũng giống như động phòng vậy, trường bối nào nhìn thấy cây cải trắng mình chăm bị heo gặm mất cũng đều sẽ tức giận. Tạ Vô Song tự cho là mình hiểu tâm trạng hiện giờ của Quân Diễm, bèn mau miệng giải thích: “Sư thúc, vừa rồi là ta cực chẳng đã, sư tỷ bất ngờ thăng cấp, sư thúc lại không có ở đây...”

“Không quan trọng.” Quân Diễm ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ như máu nhìn thẳng vào mắt Tạ Vô Song. Tạ Vô Song hít sâu một hơi, mới chỉ thốt một tiếng: “Sư thúc...”

Kiếm đã đâm tới. Hết nhát này tới nhát khác, hoàn toàn không giống một sư thúc dạy dỗ người dưới mà y như thể đang đánh nhau với kẻ thù mình hận thấu xương.

Tạ Vô Song vừa kết anh, không còn chút sức lực nào, bị kiếm Quân Diễm tấn công chỉ còn biết chạy trốn lòng quanh, nóng ruột can: “Sư thúc

bình tĩnh chút đi ạ, ta thật sự không cố ý đâu!”

Có cố ý hay không đâu còn quan trọng gì.

Quân Diễm vẫn đâm kiếm tới, đầu nguội lạnh.

Bất kể động cơ là gì, suy nghĩ thế nào thì kết cục hiện giờ vẫn là hãn đã kết song anh cùng Diệp Trần. Từ nay về sau, hãn sẽ là trưởng phu của Diệp Trần trong mắt của mọi người, họ sẽ vĩnh viễn không chia lìa trừ khi một trong hai người có kẻ nhắm mắt xuôi tay.

Chàng không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Quân Diễm hiểu rất rõ...

Chàng không thể để Diệp Trần thuộc về bất kỳ kẻ nào khác.

Chàng muốn giết Tạ Vô Song, chàng muốn giết gã đàn ông không giờ phút nào ngưng mơ tưởng tới nàng, bất kể lúc nào cũng có thể chiếm hữu nàng.

Đôi mắt Quân Diễm đỏ au, vô hồn. Pháp bảo Tạ Vô Song ném ra đều bị Quân Diễm chém sạch. Diệp Trần từ từ tỉnh lại, thấy Quân Diễm sắp đâm Tạ Vô Song, Tạ Vô Song không thể tránh được chiêu này, Diệp Trần phóng kiếm tới, quát to: “Sư phụ dừng tay!”

Lưỡi kiếm cửa vào mu bàn tay của Quân Diễm, máu đỏ tươi bắn ra. Quân Diễm sững người, ngẩng đầu nhìn, Diệp Trần xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía này, chặn trước người Tạ Vô Song và bảo: “Sư phụ, nhất định là hiểu lầm, Vô Song không làm chuyện gì xấu đâu, người hãy hỏi cho rõ đã!”

Quân Diễm không đáp, chàng cúi đầu nhìn vết máu trên mu bàn tay của mình.

Lâu lắm rồi không có ai có thể làm chàng bị thương, cũng đã lâu lắm rồi, chàng không cảm nhận được cảm giác đau là như thế nào.

Chàng lẳng lẳng nhìn miệng vết thương, bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Chàng bỗng nhớ Diệp Trần hồi còn nhỏ, chàng bị bỏng tay vì học nấu cơm cho con bé ăn, Diệp Trần nắm tay chàng, thối lâu ời là lâu, vừa thối vừa tỉ tê bảo sau này sẽ hiếu thuận với chàng.

Hồi đó chàng thấy con bé thật là đáng yêu. Thế nhưng, hôm nay nhớ lại, chàng bỗng phát hiện, hai tiếng hiếu thuận ấy thật thương tâm.

Trong lòng Diệp Trần, chàng thực sự chỉ là sư phụ mà thôi.

Ba năm qua, Diệp Trần rất ngoan, còn chàng thì sa vào tâm ma, chàng suýt thì cho rằng người này sẽ trở thành thê tử của chàng. Lúc vui thích lên đỉnh, lúc chàng ôm người ấy thật chặt, thậm chí chàng đã từng có ảo tưởng như vậy, có lẽ người ấy cũng ôm ấp tình cảm giống chàng, có lẽ rồi sẽ có một ngày họ sẽ ở bên nhau, sinh con dưỡng cái.

Thế nhưng, khi thanh kiếm cửa vào mu bàn tay, khi nàng đứng bảo vệ thẳng oắt nàng đã kết song anh cùng, chàng bỗng sực tỉnh, điều đó là không thể nào.

Chàng là sư phụ của nàng, chàng tu Vô Tình đạo, tất cả những điều tốt đẹp chàng có đều là do chàng dùng cách làm ghê tởm trộm cắp được.

Thích bao nhiêu, tuyệt vọng bấy nhiêu.

Vui bao nhiêu, tởm lợm bấy nhiêu.

Thế mà chàng chẳng thể trách ai. Ai bảo chàng tu Vô Tình đạo, ai bảo ngay từ đầu chàng đã chăm nàng như con trẻ, ai bảo lúc nàng kết anh chàng

lại đi cứu người khác?

Đi đến bước này, là do chàng tự chuốc lấy.

Chàng thấy ruột gan mình quặn thắt, cuối cùng chàng đành lặng lẽ buông kiếm, thanh kiếm này quá nặng, chàng không thể cầm tiếp được.

“Sư phụ?”

Diệp Trần rụt rè gọi. Quân Diễm không nói gì, giơ tay, hai đốm sáng liền bay vào đầu Tạ Vô Song và Diệp Trần, cả hai sững ra, Quân Diễm quay lại bế Đan Nhan lên rồi đi thẳng.

Diệp Trần biết Quân Diễm lại dùng chú với mình và Tạ Vô Song, chuyện chàng nhập ma không thể để người khác biết. May mà cô có Ba Tám, loại xâm nhập tấn công trí nhớ này không có tác dụng gì với cô. Sau khi sững ra một hồi, Tạ Vô Song quay sang nhìn Diệp Trần.

“Vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?” Y chỉ nhớ mang máng là Quân Diễm đưa Đan Nhan tới, ngoài ra thì không nhớ gì nữa. Diệp Trần liếc cậu ta một cái, đáp nhạt thếch: “Không biết.”

Hai kẻ vừa kết anh em nhau quay về môn phái. Tạ Vô Song vừa mở mắt đã bị Quân Diễm đuổi đánh nên giờ đã kiệt sức hẳn, cùng ngồi chung thuyền bay với Diệp Trần, trò chuyện câu được câu chăng.

“Vừa rồi tình hình cấp bách, ta cực chẳng đã mới phải kết song anh với tỷ... Sư tỷ đừng trách ta nhé.”

“Ồ?” Diệp Trần chớp chớp mắt, “Sao ta trách đệ được?”

Nói xong, Diệp Trần cười rộ lên: “Chút chuyện nhỏ có gì to tát đâu.”

Tạ Vô Song sững người, Diệp Trần vỗ vai cậu ta: “Đệ xả thân cứu ta, ta cảm ơn còn chẳng kịp ấy chứ. Kết song anh với ta, trông kiểu gì cũng

đều thấy có vẻ như đệ mới là người chịu thiệt. Trước khi đệ tìm được người đệ yêu, ta sẽ tu luyện cùng đệ. Chừng nào đệ tìm thấy người ấy, ta sẽ cắt Nguyên Anh trả lại cho đệ, đệ chớ bận tâm.”

“Sư tỷ,” Tạ Vô Song nhú mày, “sao ta có thể cho tỷ làm chuyện đó được.”

“Thằng bé ngốc,” Diệp Trần gác tay lên vai, phóng mắt nhìn biển mây tím xa, “ta không thêm tiếc tu vi nhưng đệ thì nhất định phải thành thần.”

Có một ngày ta sẽ rời khỏi thế giới này, đệ sẽ tìm được người đệ yêu.

Với cô, Nguyên Anh không quan trọng, tu vi không quan trọng. Nếu như có gì đó quan trọng ở thế giới này thì chắc hẳn đó là tình cảm.

Sau khi về núi, hai người tự về động phủ của mình bế quán. Quân Diễm đã sắp xếp người đi xử lý chuyện Đan Thần Tử bị sát hại. Rõ ràng đây là chuyện do ma tu gây nên vì dòng máu thần tộc của Đan Nhan, chúng muốn bắt Đan Nhan đi làm pháp khí nhưng con bé thà chết chứ không chịu biến thành pháp khí của kẻ khác.

Đan Nhan bị khủng hoảng nặng nề, rất dựa dẫm vào Quân Diễm, sau khi Diệp Trần xuất quan, Quân Diễm giao lại Đan Nhan cho Diệp Trần. Diệp Trần phát hiện ra, ngoài Quân Diễm, không ai có thể làm thân với Đan Nhan. Quân Diễm bảo Diệp Trần chăm sóc cho Đan Nhan, kết quả là Đan Nhan lại tự nhốt mình trong phòng. Diệp Trần bó tay, đành phải đi tìm Quân Diễm: “Sư phụ, con thấy chắc là Đan Nhan bị tổn thương quá nhiều, người đi xem thử đi.”

Quân Diễm ngược mắt, trong đôi mắt bình lặng chứa chan cảm xúc không nói được thành lời, chàng im lặng nhìn Diệp Trần rồi khoan thai bảo: “Khi trước con khẳng khẳng bảo không cần sư muội, giờ có sư muội rồi vẫn không chịu mở lòng sao?”

Diệp Trần hơi giật mình, ngượng ngùng gãi gãi mũi: “Hồi đó còn nhỏ tuổi mà ạ.”

Con người mà, đúng là tuổi trẻ, dám ngông nghênh cho rằng mình có thể đấu lại nữ chính.

May mà ngày nào Ba Tám cũng làm công tác tư tưởng cho cô, cô cũng không ôm kỳ vọng quá lớn lao, lúc nữ chính xuất hiện chỉ bất bình tí ti rồi nhanh chóng thích ứng.

Tuy nữ chính chẳng quan tâm cô nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến chuyện Diệp Trần thích con bé, nói gì thì nói, nữ chính rất đẹp.

Đan Nhan có vẻ ngoài rất loli, vóc dáng nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn, trong veo, ngây thơ như nai con, chỉ sợ sệt nhìn cô một cái, tim Diệp Trần đã loạn nhịp cả ngày, hận không thể hái sao hái trăng xuống cho nàng.

Chó háo sắc không phân biệt nam nữ, tuyệt đối không kỳ thị giới tính.

Vậy nên Đan Nhan muốn tìm Quân Diễm, Diệp Trần lập tức đi tìm cho nàng.

Quân Diễm nhận được câu trả lời của cô, im lặng một lúc lâu rồi đứng dậy bảo: “Ta đi xem thử xem sao.”

Chàng đến chỗ của Đan Nhan, con bé rất dựa dẫm vào chàng, chỉ chịu nói chuyện với mỗi mình Quân Diễm, Diệp Trần đứng ngay sau lưng chàng nhưng Đan Nhan không hề ngó ngang tới. Diệp Trần cũng không để bụng, cứ đứng ngắm Đan Nhan rồi cười tủm tỉm. Đẹp đến mấy xem nhiều cũng chán, cô đã ngắm Quân Diễm và Tạ Vô Song lâu quá rồi, không còn cảm giác mới mẻ gì nữa.

Quân Diễm đã quen với việc được nàng dán mắt vào nhìn, chàng biết Diệp Trần rất thích nhìn bề ngoài, trước đây chàng chưa từng thấy được ưu

thế của ngoại hình bản thân cho đến khi chàng gặp Diệp Trần.

Thế nhưng hôm nay Diệp Trần không nhìn chàng nữa, cho dù là vì bạn nhìn một cô nương khác thì chàng vẫn cứ cảm thấy khó lòng chịu nổi.

Chàng trò chuyện với Đan Nhan một lát, dặn Đan Nhan nghe lời Diệp Trần rồi đứng dậy ra về. Ra đến cửa, vẫn chưa thấy Diệp Trần ra theo, chàng ngoái lại nhìn, Diệp Trần đang cười tủm tỉm ngắm Đan Nhan còn Đan Nhan thì nhìn lại đầy cau có.

“Tiểu Trần,” Quân Diễm khoan thai gọi, “đi theo ta.”

Diệp Trần ngạc nhiên quay ra nhìn, cô cứ tưởng Quân Diễm còn phải bận về đi tu luyện chứ?

Tuy vậy cô cũng chẳng dám hỏi, ngoan ngoãn đi ra ngoài cùng Quân Diễm. Đạo này có vẻ Quân Diễm đã khống chế được tâm ma khá tốt, lâu lắm không thấy đến tìm cô buổi tối nữa. Nghĩ ngợi một hồi, Diệp Trần lại bỗng thấy hơi hụt hẫng.

Dù sao thì đêm đầu tiên, lúc Ba Tám chưa khóa cảm giác của cô, quả thực cô đã thấy rất sướng, rất kích thích.

Cô lẻo đẻo theo đuôi Quân Diễm, nghĩ lung tung kiểu gì lại nghĩ tới dáng hình khi không mặc đồ của Quân Diễm, híp mắt nhìn lưng chàng đầy say mê. Quân Diễm không hề nhận ra mình bị nhìn như vậy, thủng thẳng hỏi: “Con cứ nhìn chăm chăm Đan Nhan làm gì vậy?”

“Nàng ấy đẹp thật đấy.” Diệp Trần buột miệng.

“Con làm vậy sẽ làm con bé sợ đấy.” Quân Diễm nói đại một lý do, nói xong lại hối hận. Chàng nghĩ tất nhiên là Diệp Trần sẽ để bụng chuyện Đan Nhan rồi, trước kia chỉ có mình nàng là đệ tử, giờ bỗng có thêm một người chia sẻ chàng, Diệp Trần chắc sẽ không vui, chàng không nên nói như vậy.

Nào ngờ nghe chàng nói xong, Diệp Trần liền phá lên cười, đáp rất vô tư: “Sư phụ không thấy lúc sư muội cau có trông cực kỳ đáng yêu sao?!”

Quân Diễm ngẩn người, quay lại nhìn Diệp Trần, ánh mắt vẫn như thường nhưng bàn tay giấu dưới ống tay áo thì đang âm thầm xiết chặt thành quyền.

“Đan Nhan đến đây, con không thấy khó chịu chút nào sao?”

“Tại sao con lại khó chịu ạ?” Diệp Trần ngờ ngạc ra mặt. Lòng Quân Diễm nặng trĩu, mắt nhìn xuống đất: “Con không còn là đệ tử duy nhất của ta nữa, phải cùng chia sẻ chung một sư phụ với Đan Nhan...”

“Chuyện này thì có gì to tát đâu ạ?” Diệp Trần cười sáng khoái rồi mau miệng giải thích thêm, “Có tu sĩ cấp cao nào không có dăm ba đồ đệ đâu ạ? Sư phụ, đến một ngày nào đó rồi con cũng sẽ đi.”

Ánh mắt cô nhìn Quân Diễm trở nên ảm áp, dịu dàng: “Sư phụ chẳng những có thể có một đệ tử, còn cần phải có thêm thật nhiều đệ tử, có lẽ còn nên có thêm một sư nương nữa. Vậy thì, con đi rồi, sư phụ sẽ không cô đơn.”

Cô không nhớ tình cảm mình dành cho Cố Gia Nam nữa nhưng vẫn nhớ rõ ràng tất cả những chuyện đã xảy ra với Cố Gia Nam.

Khi còn sống, Cố Gia Nam có quá ít mối quan hệ.

Cô hi vọng Quân Diễm sẽ sống tốt, đừng học theo sự cố chấp của Cố Gia Nam.

Quân Diễm không đáp lại ngay, người chàng run lên nhẹ nhẹ, mắt vẫn nhìn xuống: “Con muốn đi đâu?”

“Rất nhiều nơi ạ,” Diệp Trần phóng mắt nhìn phương xa, “thế giới rất rộng lớn, có lẽ một lúc nào đó, con sẽ đi đến một nơi mà rốt cuộc sự phụ không thể tìm được ấy chứ.”

Quân Diễm cảm giác đầu mình ong lên.

Những kí ức trong ảo cảnh bỗng trời dậy.

Không có Diệp Trần, thế giới sẽ ra sao?

Không sắc thái, từng ngày trôi qua đều giống nhau, tuyệt vọng, chết lặng, chênh vênh.

Nếu như chưa từng nếm trải điều tốt đẹp thì sẽ không căm ghét bóng tối. Chàng không thể để mất Diệp Trần, chàng không thể để người ấy vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời chàng.

Chàng không kìm nổi lòng mình, giang tay ôm Diệp Trần vào ngực, muốn ghì chặt nào vào sinh mệnh của chàng.

“Con không được đi.” Giọng chàng khàn đặc, bất chấp thân phận mà bảo rằng, “Vi sự lệnh cho con, không được để ta không tìm thấy con, con biết chưa!”

Diệp Trần sững sờ, bất giác nở nụ cười.

“Sự phụ đúng là trẻ con.” Diệp Trần vòng tay ôm lại chàng, sự đáp lại này khiến Quân Diễm thấy vững dạ hẳn. Diệp Trần không dám nhận lời với chàng, cô không có tư cách hứa hẹn điều này.

Cô chỉ có thể lặng lẽ ôm Quân Diễm, tựa đầu vào ngực chàng.

“Sự phụ,” nàng cất giọng dịu dàng, “tiếng tim người đập thật là dễ nghe.”

Quân Diễm sửng sốt, chàng mấp máy môi, liều mạng can ngăn bản thân.

Đừng đáp lại, đừng trả lời, đừng níu chân người ấy cùng rơi vào bế khổ với mình.

Thế nhưng chàng rất muốn ôm người con gái này, rất khát khao được nàng ấy trao lại cho mình chút ủng hộ và hi vọng. Vòng tay chàng ôm nàng run run một hồi rồi cuối cùng đẩy phắt nàng ra, hốt hoảng bỏ đi.

Diệp Trần đứng đực tại chỗ, gãi gãi mũi.

“Tôi tán tỉnh người khác đáng sợ thế cơ à?” Cô hỏi Ba Tám.

Ba Tám hơi hơi thương hại Quân Diễm, bùi ngùi bảo: “Tôi thấy chắc là do hấn xúc động quá đấy.”

“Xúc động đến mức đẩy tôi ra hả?” Diệp Trần xì mặt, “Lần trước chàng ta hôn tôi xong thì đánh ngất tôi, lần này ôm tôi xong lại xô tôi ra, chàng ta đến lúc nào mới có thể ra dáng đàn ông, quang minh chính đại dè tôi đây!”

Ba Tám giật mình ghen đưa ở cổ họng, ho khan khùng khục.

Sau một hồi, cuối cùng Ba Tám cũng nói được: “Diệp Trần, mặt cô có thể đỏch đầy vậy không?!”

“Có chứ, sao lại bảo tôi mặt đỏ?” Diệp Trần bật cười, “Có một gương mặt xinh đẹp, là chuyện quan trọng nhất trên đời này!”

“Không được, ta phải tiếp tục cố gắng,” Diệp Trần nghiêm túc tuyên bố, “phải để hấn càng ngày càng thích tôi, cường hóa tâm ma của hấn. À, đúng rồi, độ hảo cảm của Tạ Vô Song với tôi thế nào?”

“Trên tình bạn, dưới tình yêu, mong kí chủ nhất định đừng quá tự kỷ...”

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Trần gật gật đầu, Tạ Vô Song vậy là yên tâm rồi. Nếu là tình trạng trên tình bạn dưới tình yêu thì nếu cô đề nghị không vội vàng tu luyện, chắc Tạ Vô Song sẽ đồng ý.

Diệp Trần còn đang nghĩ cách xem phải lấy lòng Quân Diễn như thế nào. Kết quả, lúc đang ăn cơm bên chỗ Tạ Vô Song, một tiểu sư đệ lạch bạch chạy tới mách: “Sư tỷ, hỏng rồi, sư muội Đan Nhan của tỷ ngủ cùng sư thúc rồi!”

Diệp Trần bị sắc miếng ớt, ho khù khụ, Tạ Vô Song hung dữ lườm tiểu sư đệ, Diệp Trần cố gắng nói: “Ngủ... cái... gì!”

“Đan Nhan bảo nàng ấy sợ ở một mình, sư thúc liền cho nàng chuyển đến gian phòng bên ngoài động phủ của mình, giám sát nàng tu luyện!”

Vừa dứt lời, Diệp Trần liền với tay ném chén trà đi, tiểu sư đệ sợ giật thót người, Diệp Trần cuối cùng cũng ho xong, đứng dậy vỗ bàn: “Có ai nói năng như đệ không?!”

“Sư tỷ,” Tạ Vô Song xen lời, vẻ mặt đứng đắn, “muốn bắt chước con bé đó không?”

“Để làm gì?” Diệp Trần ngạc nhiên, chẳng hiểu ra sao. Tạ Vô Song nghiêm túc đáp: “Tranh giành quyền thừa kế vị trí phong chủ của Vãn Kiếm Phong!”

Diệp Trần: “...”

Lỗi suy nghĩ của các sư đệ của cô quả là đều rất kỳ diệu.

“Mấy đứa đừng có mà làm xằng!” Diệp Trần nghiêm nghị quát, “Ta không cần mấy thứ kiểu này!”

“Không, sư tử,” Tạ Vô Song nói ngay, “ta biết tử vẫn rất quan tâm sư thúc, bọn đệ sẽ giúp tử, tuyệt đối không để nàng ta cướp mất vị trí của tử!”

Diệp Trần nghe Tạ Vô Song bảo vậy liền quay lại nhìn cậu ta đầy ảm ỹ.

Bỗng nhiên cô phát hiện ra, tên sư đệ này đúng là một trợ thủ đắc lực.

“Thế thì...” Diệp Trần nghiêm túc suy nghĩ, “giao cho các đệ một nhiệm vụ.”

“Sư tử cứ sai bảo, bọn đệ dù phải vượt lửa băng sông cũng quyết không chối từ!”

“Các đệ dụ sư muội ra ngoài, dẫn muội ấy đi chơi!”

Đan Nhan không quần lấy Quân Diễn nữa thì cô mới có cơ hội chứ!

Tạ Vô Song gật đầu, vỗ ngực bảo: “Sư tử cứ yên tâm!”

Sau đó bọn họ nghiêm túc vạch kế hoạch dụ dỗ tiểu sư muội còn Diệp Trần thì bắt đầu kiểm soát lờ qua lại trước mặt Quân Diễn.

Quân Diễn dạy Đan Nhan luyện kiếm, Diệp Trần vội vàng chạy đi luyện kiếm. Có điều Đan Nhan toàn học những thế kiếm căn bản, Diệp Trần đã từng luyện vô số lần rồi nên chẳng có gì để tập nữa đành đứng nhìn Quân Diễn thị phạm cho Đan Nhan xem một lần, sau đó Đan Nhan lập tức bắt chước lại y hệt được ngay.

Diệp Trần: “...”

Ba Tám: “Kí chủ nghĩ thoáng chút đi, đây là nhân vật chính.”

Diệp Trần: “Ghen tị sẽ làm tôi xấu xí...”

Cô cực kỳ ghét cái loại học sinh giỏi này!

Quân Diễn giảng đạo cho Đan Nhan, Diệp Trần vội vàng đi nghe cùng, toàn là những nguyên lý cơ bản, Diệp Trần đã đọc như đọc nhuễn rồi. Kết quả, Đan Nhan nghe giảng một lượt xong, còn biết đặt câu hỏi!

Diệp Trần: “Σ(° △°|||)”

Sau đó Quân Diễn dạy Đan Nhan ngồi thiền, Diệp Trần ngồi theo.

Quân Diễn nhanh chóng nhập định, linh khí chuyển động quanh người. Đan Nhan lập tức nhập định, linh khí chuyển động quanh người. Diệp Trần...

Diệp Trần ngồi xếp bằng, làm thế nào cũng không nhập định được, đành đi buôn chuyện với Ba Tám.

“Tôi thấy con đường tu đạo của tôi chẳng có chút tiền đồ nào cả.”

“Tôi thấy rồi.”

“Anh có thể thật thà một chút được không hả? Tại sao lúc nào cũng nói mấy câu dối trá để đả kích tôi thế.”

“Cô vui là được...”

Ngày ngày bị học sinh giỏi đả kích tinh thần, Diệp Trần khó mà vui nổi, hôm nào hôm nấy đều ủ rũ.

Quân Diễn quan sát thấy, chàng rất muốn nói mấy câu nhưng lại không dám. Chàng cố gắng kiểm soát bản thân, kéo dài khoảng cách giữa hai người. Mỗi ngày Diệp Trần chỉ làm đúng ba việc: bám đuôi Quân Diễn, sang chỗ Tạ Vô Song ăn cơm, ngủ.

Sau khi có Đan Nhan, Quân Diễm hiếm khi xuất hiện ở chỗ Diệp Trần. Đan Nhan là một học sinh rất chăm chỉ, ngay cả buổi tối cũng phải ngồi thiền định, vậy nên Quân Diễm cũng cùng ngồi với nàng. Diệp Trần không theo nổi nên đành ngoan ngoãn đi ngủ.

Diệp Trần chuyên đi ngồi học kè, lần nào cũng có cảm giác mình là người thừa, hai người kia mỗi người có một thần thái độc đáo riêng, khiến những người xung quanh có cảm giác xa cách.

Diệp Trần rộng lượng không để bụng những người ngang qua trông thấy thì khó tránh cảm thấy không được thoải mái lắm. Diệp Trần là người mua hộ thế hệ đầu tiên ở Thiên Kiếm tông, quan hệ rất rộng, các sư đệ, sư muội đều rất bất mãn với tác phong của Quân Diễm, đến ngay cả Tổng Tập, một lần nọ đến thăm Vấn Kiếm Phong cũng không nhìn nổi, phải nói với Quân Diễm: “Tuy mới nhận thêm đồ đệ, đồ đệ mới lại là người có tư chất tốt nhưng đệ cũng không thể bất công như vậy chứ. Diệp Trần là một đứa trẻ không tồi, ngày trước đệ làm sư phụ chẳng thấy dạy dỗ con bé cẩn thận, giờ đến lượt Đan Nhan lại cần mẫn như vậy, trong lòng Diệp Trần chắc không thoải mái đâu.”

“Không thoải mái...” Quân Diễm cúi đầu nhìn xuống, cắn răng nói, “cũng tốt.”

Không thoải mái thì sẽ không thích chàng. Không thích chàng thì sau này, lúc chàng chặt đứt tơ tình sẽ không thấy buồn.

Hiện giờ chỉ là tình cảm ngưỡng mộ của con trẻ, lạnh nhạt thờ ơ một thời gian, tình cảm sẽ nhạt phai. Chứ để lún sâu vào vũng bùn như chàng, lúc muốn rút chân ra sẽ đau thấu xương thấu tủy.

Thế nhưng chẳng biết là vì người khác nói nhiều hay vì chàng thực sự đã bỏ rơi người ấy quá lâu, dần dà, chàng bắt đầu thấy khó kiểm soát nổi mình. Trông bóng dáng cô đơn của Diệp Trần đứng dưới tán cây nhìn họ,

trông Diệp Trần ngồi thiền định một mình, trông nàng đã học rồi còn cố ý ngồi nghe chàng giảng bài cho Đan Nhan, chàng sẽ khao khát được bước tới xoa đầu nàng, dịu dàng bảo một câu: “Sư phụ vẫn luôn quan tâm con đấy.”

Sắp tới sinh nhật của chàng, Diệp Trần bắt đầu giục Tạ Vô Song. Hôm sinh nhật của Quân Diễm, Diệp Trần lén lút ăn trộm kiếm của Đan Nhan, giờ học buổi sáng, Đan Nhan không có kiếm, Diệp Trần khụ một tiếng, chỉ tay về phía một con đường nhỏ trên Vãn Kiếm Phong nói nhỏ: “Khụ khụ, này, ta có thấy Tạ sư đệ cầm kiếm của muội đi, bảo là đẹp, hay là muội đến hỏi thử xem?”

Đôi mắt Đan Nhan thoáng qua một chút lạnh lùng, mím môi không nói câu nào. Nàng quay lưng bỏ đi, mới vừa đến con đường nhỏ, Tạ Vô Song và sư đệ đã nhảy ra, Tạ Vô Song nghiêm trang bảo: “Sư muội, lần đầu tiên gặp muội, ta đã cực kỳ muốn mời muội một bữa cơm, hay là chúng ta lên ngọn Chủ Phong ăn cơm nhé?”

“Cút!” Đan Nhan quát lên, Tạ Vô Song tỏ vẻ rầu rĩ: “Sư huynh đau lòng quá. Nào nào, ta biết là muội muốn ăn cơm, đi nào!”

Nói xong, Đan Nhan liền thấy cơ thể không thể động cựa nổi nữa, Tạ Vô Song vác cô lên vai, rời khỏi Vãn Kiếm Phong.

Quân Diễm mới đi đến ngoài cửa đã trông thấy Diệp Trần đứng dưới tán cây hoa đào. Nàng mặc áo xanh, tóc cột bằng dây, tay đặt trên thân kiếm, nụ cười dịu dàng nở trên khuôn mặt.

“Sư phụ, ” nàng vui vẻ cất lời, “sư muội đi chơi cùng Vô Song và các sư đệ rồi, hôm nay, làm phiền sư phụ chỉ giáo cho con.”

Quân Diễm biết nàng nói dối.

Tính tình của Đan Nhan sao có thể đi chơi với người khác chứ? Nhưng trong khoảnh khắc ấy, nhìn người đứng dưới tán hoa đào, chàng không hề muốn vạch trần lời nói dối của nàng chút nào. Chàng gật đầu, hồ hững bảo: “Rút kiếm đi.”

Ở trình độ của Diệp Trần, Quân Diễn muốn dạy nàng thì chỉ có thể dùng thực chiến. Lưỡi kiếm của Diệp Trần cuốn cơn gió bay lên, thổi cánh đào bay loạn, Quân Diễn bình tĩnh bất động, đợi kiếm đến thì nghiêng người né đi, vung tay bắt được tay Diệp Trần, Diệp Trần quét chân, Quân Diễn nắm cổ tay nàng, cho dù cô thay đổi động tác thế nào, bàn tay chàng vẫn giữ chắc cổ tay cầm kiếm của Diệp Trần.

Diệp Trần nôn nóng, động tác mỗi lúc một nhanh, Quân Diễn bị kích thích máu đánh nhau, nhất thời quên hết tất cả.

Trường kiếm trong tay Diệp Trần bỗng hóa thành song kiếm, tay kia của Quân Diễn lập tức bắt lấy thanh kiếm mới xuất hiện, đồng thời nắm cổ tay nàng, dùng một chút lực, kéo nàng khóa lại trước ngực, thanh kiếm đang cầm trong tay lập tức kề ngay lên cần cổ của Diệp Trần.

Thanh kiếm lạnh lùng dừng ngay trên cổ, Diệp Trần thở dốc, lưng dựa vào ngực Quân Diễn, cảm nhận hơi ấm và lồng ngực phập phồng.

Quân Diễn không nói tiếng nào, cơ thể cứng đờ, cứ thế ôm mãi, muốn buông ra nhưng lại chẳng đành lòng. Cánh đào rơi rụng lả tả. Diệp Trần ngoái đầu nhìn chàng, đôi mắt đong đầy ý xuân như bày tỏ cảm tình sâu nặng. Quân Diễn lặng lẽ nhìn nàng, suýt chút nữa thì đã hôn rồi.

Trong đầu, Diệp Trần hỏi Ba Tám: “Ánh mắt này của tôi có quyến rũ không? Có phải chàng ta muốn hôn tôi không?! Đến đi, come baby!”

Ba Tám nhiệt tình cổ vũ cho Diệp Trần: “Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!”

Hai người im lặng mặt đối mặt, một lát sau, Quân Diễm bình tĩnh buông cô ra.

Diệp Trần ngẩn người, Quân Diễm đưa tay lướt qua tóc cô, nhẹ nhàng bảo: “Trên tóc con có cánh hoa đào.”

Chàng ta chẳng làm gì cả nhưng chẳng hiểu tại sao Diệp Trần lại cảm thấy chàng ta như phát sáng.

Quyến rũ người bị người quyến rũ lại là cảm giác thế nào nhỉ?

Giờ thì Diệp Trần biết rồi.

Cô bối rối ngoảnh mặt đi, lí nhí nói: “Sư phụ, hôm nay là sinh nhật của người...”

Quân Diễm hơi giật mình, Diệp Trần lí nhí nói tiếp: “Buổi chiều học xong, con làm cơm mừng sinh nhật cho người nhé.”

Quân Diễm không trả lời, Diệp Trần rụt rè nhìn chàng: “Sư phụ?”

“Ừ.” Quân Diễm rũ mắt nhìn xuống, “Được.”

Buổi chiều giảng về đạo, cả Quân Diễm lẫn cô đều cảm thấy hơi thấp thỏm không yên trong lòng. Trầy trật mãi cũng xong, Diệp Trần lập tức lao vào bếp, chuẩn bị bữa tối cho Quân Diễm. Quân Diễm ngắm cô chạy qua chạy lại như chú ong mật nhỏ, lòng ngập tràn vị ngọt, đồng thời cũng thấy chua xót không thôi.

Diệp Trần không giỏi nấu ăn lắm, bỏ dầu vào chảo rồi để quên sạn gỗ trong chảo luôn, đến khi cầm lên thì bị bỏng.

Diệp Trần giật mình hét lên, Quân Diễm giữ tay cô, nóng ruột hỏi: “Không sao chứ?”

Diệp Trần ngơ ngác ngẩng đầu, Quân Diễn sức nhận ra, phản ứng của mình có hơi quá đà. Chàng giả vờ như không biết gì, cúi đầu quan sát vết bồng của Diệp Trần, xuất linh lực ra đầu ngón tay bao lấy bọt nước, lập tức hết đau luôn.

Chàng ngẩng đầu nhìn Diệp Trần: “Còn đau không?”

“Không đau.” Diệp Trần cười tủm tủm, “Sư phụ đau lòng vì còn, con không thấy đau nữa.”

Tim Quân Diễn đập nhanh như bay vậy mà còn cố ra vẻ bình tĩnh.

“Để ta làm cho,” Quân Diễn nói khẽ, “từ bé đến lớn đã làm bao giờ đau, sư phụ còn đang ở đây, tội gì con phải cố tỏ vẻ mạnh mẽ chứ?”

Chú thích:

Kết anh 结婴 Nguyên anh 元婴 Kim đan 金丹 Pháp khí 法器 đều là những khái niệm đặc thù trong tu đạo. Từ “anh” trong kết anh và nguyên anh có nghĩa là đứa trẻ, theo tư tưởng của người tu đạo thì nguyên anh ban đầu có hình dáng một đứa trẻ sơ sinh.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

28. Chương 28: Thanh Kiếm Không Nghỉ 11

Nói xong, Quân Diễm lấy chiếc sạn gỗ Diệp Trần đang cầm, cầm cúi xào nấu thức ăn. Ánh nắng cuối ngày dịu dàng chiếu lên khuôn mặt trắng ngần của chàng, Diệp Trần đứng bên lặng lẽ ngắm.

Loáng cái đã thấy Quân Diễm trút đồ ăn ra đĩa rồi đưa cho Diệp Trần, nhẹ nhàng bảo: “Bày ra bàn đi.”

Diệp Trần tỉnh táo lại, lập tức gạt đầu, chuyển đồ ăn ra bàn rồi ngồi luôn ở bàn cơm ôm bát đĩa chờ Quân Diễm.

Cô thích nhìn Quân Diễm khi đang làm việc, đàn ông nghiêm túc rất cuốn hút, khiến tim người ta loạn nhịp. Quân Diễm đâu chỉ cuốn hút, chàng còn có thần thái của một tiên nhân hạ phàm khiến Diệp Trần chỉ muốn tự vỗ tay khen mình, khá lắm, có thể lôi tuột người đàn ông này xuống khỏi thần đàn!

Ba Tám bay tới bay lui trong đầu cô, quan sát mọi chuyện thông qua đôi mắt cô, anh ta ngỡ ngàng nhận ra đôi mắt Diệp Trần quan sát thế giới luôn chịu chi phối bởi tình cảm. Trước kia, lúc chăm sóc Cố Gia Nam, thế giới luôn có chút cảm giác thương tiếc, dịu dàng, còn hiện tại, lúc nhìn Quân Diễm, thế giới này như phát sáng.

Nhưng cái kiểu sáng lên này cũng không phải là tình cảm gì đặc biệt, chỉ giống như khi nhìn thấy một minh tinh, một siêu nhân thì ngưỡng mộ, quý mến.

“Tôi phát hiện một chuyện,” Ba Tám phát biểu, “tình cảm cô dành cho Quân Diễm có vẻ không giống với Cố Gia Nam...”

“Tất nhiên rồi,” Diệp Trần chống cằm, ngắm Quân Diễm, “Cố Gia Nam là con trai tôi, Quân Diễm là sư phụ tôi, đương nhiên không thể so hai người với nhau rồi.”

“Đừng có nói mấy chữ con trai tôi tình cảm vậy chứ... Tôi sợ đấy.”

“Cố Gia Nam là tôi nhọc công nuôi nấng, tôi biết cậu ta sẽ không bao giờ phản bội tôi. Quân Diễm thì khác, từ lâu tôi đã biết, bất kỳ lúc nào chàng ta cũng có thể phản bội tôi.” Diệp Trần sờ miệng bát, vẻ mặt bình thản, “Tôi thích diện mạo đẹp đẽ và sức mạnh cao cường của chàng ta, cũng cảm kích việc chàng ta đối tốt với tôi, tôi sẽ báo đáp lại. Nếu bỏ ra nhiều tình cảm thì dễ bị tổn thương lắm.”

“Tình cảm mà cũng kiểm soát được sao?” Ba Tám thắc mắc. Diệp Trần cười tủm tỉm trả lời: “Ít nhất thì tôi có thể.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Quân Diễm đã làm xong đồ ăn, đặt xuống trước mặt Diệp Trần. Diệp Trần chấp tay cảm kích: “Cám ơn sư phụ đã ban thưởng cơm chiều cho con, chúc sư phụ sinh nhật vui vẻ!”

Quân Diễm không muốn trả lời, chàng muốn giữ khoảng cách một chút nhưng thấy đối phương cười, khóe môi chàng cũng bất giác cong lên, chàng cúi đầu ngồi xuống, giấu giếm sự vui vẻ của mình, thờ ơ bảo: “Ăn cơm đi.”

Hai người im lặng ăn cơm, Diệp Trần len lén nhìn Quân Diễm, Quân Diễm thấy cô nhìn bèn hỏi thẳng: “Con muốn nói gì?”

“Sư phụ không hỏi sư muội đi đâu à?”

Diệp Trần hơi thấp thỏm, Quân Diễm gấp bớt miếng thịt trong bát cô ra rồi mới bảo: “Đừng ăn nhiều thịt quá, ăn thêm rau dưa đi. Tà Vô Song là người có hiểu biết, sẽ không làm xằng làm bậy.”

“Người biết ạ?” Diệp Trần tròn mắt, Quân Diễm gấp một miếng rau, vẻ mặt ôn hòa, “Tính tình Tà Vô Song hoạt bát, tiếp xúc nhiều một chút cũng tốt cho Đan Nhan. Con bé mới có tang cả nhà, bị khủng hoảng, ta quá trầm lắng, con bé ở với ta e là sẽ ngột ngạt.”

“Sư phụ quan tâm thật chu đáo.” Diệp Trần thở dài, ăn một miếng thịt, trong lòng thấy vui vẻ hơn một chút. Quân Diễm dừng đũa, chàng nghe thấy sự bất mãn của Diệp Trần, muốn giải thích nhưng không thể bật ra khỏi môi, cuối cùng đành rũ mắt, nhẹ nhàng bảo một tiếng: “Ừm.”

Nói xong, chàng đổi đề tài sang chuyện tu vi của cô: “Vô Tình đạo luyện đến tầng thứ mấy rồi?”

“Tầng thứ ba ạ.”

“Tình cảm là thứ động lòng người nhất cũng là thứ gây tổn thương nhất. Tiểu Trần à, đã tu Vô Tình đạo thì nhất định phải bồi dưỡng đạo tâm, làm một người vô tình.”

“Sư phụ cũng thế sao?” Diệp Trần lặng thinh nhìn Quân Diễm. Quân Diễm thoáng giật mình, đáy lòng như bị ném trúng một hòn đá, có thể nghe thấy cả tiếng vang khi viên đá chìm vào trong làn nước. Chàng bình tĩnh đáp: “Phải.”

“Tiếc thật.” Diệp Trần cười tủm tỉm, “Sư phụ là người vô tình nhưng Diệp Trần đối với sư phụ thì vẫn phàm tâm chưa dứt.”

“Con...” Quân Diễm ngẩng phắt đầu lên, Diệp Trần nói tiếp: “Dù là sư phụ, Vô Song hay các sư huynh, sư đệ, sư tỷ, sư muội trong Thiên Kiếm tông, Diệp Trần đều không dứt bỏ được. Sư phụ ơi,” Diệp Trần thở dài, vẻ

mặt không hề lo lắng chút nào, “có phải con không thích hợp tu Vô Tình đạo không ạ?”

“Tình yêu lớn...” trái tim đập loạn của Quân Diễn bình tĩnh trở lại, chàng khó nhọc đáp, “cũng là vô tình.”

“Vậy ạ?” Diệp Trần nhú mào, trầm tư một lúc rồi vỗ tay bảo, “Thôi bỏ đi, không nói nữa, con còn chuẩn bị quà sinh nhật cho sư phụ nữa đấy. Sư phụ có thích nghe hí kịch không?”

“Không thích.”

“Nhưng con chuẩn bị rồi.” Diệp Trần nháy nháy mắt mấy cái, “Thế nên thích nhé?”

Quân Diễn nhất thời á khẩu.

Trong lúc hai người ăn cơm, Đan Nhan đang bị Tạ Vô Song và đám sư đệ sư muội cùng hội cật vào cây cột, nàng lạnh lùng trừng Tạ Vô Song, hét lên một lần nữa: “Thả, ta, ra!”

“Sư muội, đừng cáu.” Tạ Vô Song bưng bát cơm, nghiêm túc bảo, “Muội ăn cơm trước đã, vẫn chưa tịch cốc mà, không ăn sẽ đói đấy.”

“Thả! Ta! Ra!”

Đan Nhan đang tức điên, sư đệ đứng bên lại hỏi: “Sư huynh, sao muội ấy chỉ nói mỗi cái câu này vậy?”

“Chắc là ngoài câu này thì không nói được những câu khác ấy mà.” Tạ Vô Song nhú mào, giải thích với sư đệ, “Thế nên, tuy này giờ muội ấy chỉ nói mãi một câu nhưng thực ra nó bao hàm rất nhiều ý nghĩa, ví dụ như câu đầu ý của muội ấy là “Ta không ăn”, câu sau lại ý là “Ta muốn huynh dứt cho ta”. Đúng chứ, tiểu sư muội?”

Tạ Vô Song cười tủm tỉm quay đầu sang hỏi, điệu cười này được sao y lại của Diệp Trần, vừa gian vừa đều.

Đan Nhan vốn cũng từng có tính tình hoạt bát, mạnh mẽ, sau khi trải qua biến cố lớn thì mới bắt đầu lạnh lùng. Khoảnh khắc này phải đương đầu với tên vô lại Tạ Vô Song, rốt cuộc nàng không nhịn nổi nữa, mở miệng chửi: “Tạ Vô Song! Đồ con rùa!”

Tạ Vô Song nhú mày, chẳng hề bức tức chút nào, quay sang nói với sư đệ: “Hóa ra muội ấy còn biết nói câu khác.”

Đan Nhan tức run cả người, có bao nhiêu câu chửi kinh điển đem ra chửi bằng sạch, chửi liên tục không ngừng nghỉ suốt nửa canh giờ, Tạ Vô Song ban đầu là ngạc nhiên sau đó thì rũ các sư đệ ngồi xếp bằng trước mặt muội ấy nghiêm túc nghe xem muội ấy chửi người như thế nào. Cũng chẳng biết tại sao, mắng chửi một hồi, cảm xúc đè nén trong lòng Đan Nhan cũng vơi theo, càng mắng càng thích, mắng liền một mạch, hỏi thăm một lèo tổ tông mười tám đời rồi dừng lại, khản họng chốt một câu: “Cho chút nước.”

Tạ Vô Song ngạc nhiên hỏi: “Muội chửi xong rồi à?”

Đan Nhan không đáp, Tạ Vô Song lập tức hô hào mọi người: “Vỗ tay!”

Lập tức tiếng vỗ tay vang như sấm dậy, Tạ Vô Song cho Đan Nhan uống nước, dịu dàng bảo: “Sư muội uống ngụm nước đi, uống xong muốn chửi gì thì lại chửi tiếp, Thiên Kiếm tông chúng ta lần nào ra ngoài cũng chửi không thẳng nỗi người ta, toàn phải dựa vào đánh đấm tay chân, hôm nay đã học được rất nhiều lời vàng ngọc và từ ngữ phong phú của sư muội, nếu lát nữa sư muội có thể dạy thêm chút nữa thì bọn ta vô cùng cảm kích.”

Đan Nhan: “...”

Một lát sau, nàng không nhịn được tính tình nóng nảy lại chửi thêm một tràng nữa...

Ghét chết đi được, mẹ kiếp, sao có thể có thằng cha đáng ghét đến thế!

Tạ Vô Song ngồi ngăm thiếu nữ vô cùng đáng yêu chửi lời tục tĩu, không nhịn được thò tay xoa đầu nàng, sờ thích thật đấy.

Sư muội đáng yêu, thật sự rất đáng yêu!

Trong lúc Đan Nhan đang chửi Tạ Vô Song, Diệp Trần và Quân Diễm đã cơm nước xong xuôi.

Quân Diễm dọn dẹp bát đũa, hờ hững bảo: “Ăn xong rồi, về ngồi thiền đi.”

“Đừng mà,” Diệp Trần giữ chặt chàng, kéo vào phòng mình. Quân Diễm trong ngoài bất nhất, lý trí bắt chàng nói với Diệp Trần rằng: “Đừng quá chìm đắm những thứ trần tục, người tu tiên phải thanh tâm quả dục.”

Thế nhưng trong lòng chàng lại thầm mong đợi, chân tự giác bước theo Diệp Trần đi vào phòng của nàng, không chút chần chừ.

Ba Tám nhận xét: “Dối trá, thật sự là quá dối trá!”

“Ngụy quân tử lúc nào chẳng dối trá như thế.” Diệp Trần vô tư đáp, “Anh đổi cách nhìn khác đi thì đây chẳng phải là ngoài lạnh trong nóng hay sao?”

Diệp Trần kéo Quân Diễm vào phòng mình, di chuyển đồ đạc, dựng thành một vũ đài, trên vũ đài bày một chiếc đệm hương bồ và một cái bàn nhỏ, giống như sân khấu hí kịch tại nhà riêng.

Diệp Trần mời Quân Diễm ngồi xuống đệm hương bồ rồi vào chỗ kín thay trang phục. Trong phòng đèn đuốc sáng ngời, bóng dáng nàng thay đồ

in rõ lên bức bình phong. Quân Diễm nhìn thoáng qua một cái, sợ quên cả thở, vội vàng quay ngoắt đi, nhắm Thanh Tâm quyết như điên.

Thế nhưng phản ứng của chàng với Diệp Trần chưa bao giờ Thanh Tâm quyết có thể khống chế được. Chàng đã ngăn mình rất lâu không mò đến chỗ Diệp Trần vào ban đêm, sau khi Diệp Trần kết song anh với Tạ Vô Song, chàng đã hiểu rõ, Diệp Trần không thuộc về chàng, sớm muộn gì cũng có ngày nàng sẽ gả cho người khác, chàng không thể hại nàng.

Chàng vẫn mãi không làm đến bước cuối cùng cũng là vì không muốn lưu lại dấu vết gì trong cuộc đời nàng. Chàng vẫn luôn cố gắng kìm nén bản thân. Thế nhưng, những lúc say trong men tình, chàng cũng đã từng nghĩ đến chuyện.

Phế bỏ tu vi, cưới người ấy.

Nhưng đến khi tỉnh táo lại chàng lại nghĩ mình đã tu đạo ba trăm năm, không đành lòng buông bỏ. Hơn nữa, dù chàng tình nguyện cưới, nàng ấy có bằng lòng gả chẳng?

Chàng lớn hơn nàng rất nhiều tuổi, khi chàng quen nàng, nàng mới chỉ là đứa trẻ, với Diệp Trần, chắc chàng chỉ là sư phụ của nàng. Có tâm tư như vậy với sư phụ đã nuôi nấng mình từ nhỏ chẳng lẽ không ghê tởm hay sao?

Suy nghĩ này giúp chàng nhanh chóng tỉnh táo lại. Diệp Trần đã thay xong trang phục, nói với Ba Tám: “Anh thấy lần này tôi có quyền rũ thành công không?”

“Tôi thấy tuyệt đối chắc chắn.”

“Ừm, tôi rất thích nhìn dáng vẻ muốn tôi mà lại không chiếm được tôi của chàng ta, như vậy thì tâm ma sẽ trưởng thành nhanh hơn nhỉ?”

“Kí chủ à, tôi cảm thấy hiện giờ chỉ số thông minh 99 của cô đã đạt điểm tuyệt đối 100 rồi.”

“Đa tạ đa tạ, tôi cảm thấy anh nhất định là hệ thống ưu tú nhất.”

“Nói hay lắm, nói hay lắm...”

Một người một hệ thống tán phét xong đều tự nhủ trong lòng một câu: khoác lác: get.

Diệp Trần liền chạy lên vũ đài.

Cô mặc một chiếc váy dài màu đỏ lộ nửa bầu ngực sữa, vạt váy bị cắt thành các dải mở, khi bước đi có thể trông thấy bắp đùi nhỏ trắng nõn nà. Trên khuôn mặt trắng nhून trong trẻo điểm thêm nét vẽ yêu kiều của con gái, môi đỏ mầu thanh, mắt sắc dao cau, thoáng liếc một cái, dường như có thể câu mất ba hồn sáu phách của đối phương.

Đầu óc vừa mới tỉnh táo lại lập tức mơ màng, người Quân Diễn căng lên, tư thế ngồi quỳ che giấu trạng thái của bản thân, chàng khó nhọc rời mắt đi, khàn giọng bảo: “Mặc như vậy còn ra thể thống gì?”

“Nào nào, sư phụ, con hát cho người nghe. Người cố vũ con chút đi, chúng ta cùng vỗ tay nào.”

Nói xong, Diệp Trần tự vỗ tay cho mình trước, Quân Diễn nhắm mắt, khàn khàn hỏi: “Vở nào?”

“Sư phụ từng nghe vở tên là “Nhiếp Tiểu Thiển” chưa?”

“Chưa từng.”

“Con hát cho sư phụ nghe nhé.”

Diệp Trần nói xong, tay áo mềm mại vung lên, tiếng hát cất lên trong trẻo.

Một nữ quý xinh đẹp dụ dỗ một thư sinh, được thư sinh giúp đỡ thoát khỏi tay yêu tà, cuối cùng kết nghĩa phu thê với thư sinh.

Diệp Trần diễn Nhiếp Tiểu Thiển, yêu diễm xinh đẹp hút hồn người, vòng eo uyển chuyển giữa cảnh đêm, cơ thể dẻo dai như cành liễu mềm khiến người xem chỉ muốn đưa tay bắt lấy, môi màu lựu đỏ, yêu kiều dưới ánh đèn, ánh lên căng mọng, giọng hát du dương, khiến người ta chỉ muốn được ôm hôn, ấu yếm; ống tay áo dài mềm mại cuốn theo mùi hương đặc biệt của thiếu nữ mỗi lần đong đưa, quần quanh khắp người chàng, thấm vào trong cơ thể, khiến trái tim chàng lúc chìm lúc nổi, không sao giữ được.

Ngoài mặt, chàng vờ như bình tĩnh, nhấp một hớp trà, muốn thôi không nhìn nữa nhưng lại không đành lòng bỏ qua cảnh đẹp.

Nhìn đôi chân trắng ngần dưới làn váy đỏ như ản như hiện, từng đường nét từ căng lên đùi thấp thoáng lúc thấy lúc không sau màu đỏ của tà váy dài khiến lòng người nóng bừng, muốn xé hẳn làn váy kia đi để nhìn cho rõ.

Diệp Trần không hát hết cả vở mà dừng lại ở đoạn nữ quý nói cho Ninh Thái Thần biết rõ chân tướng rồi bỏ đi.

Tay áo mềm như nước, mắt lấp lánh ánh lệ, chân hơi khụy gối, lưng giữ thẳng, mắt nhìn thẳng vào mắt Quân Diễn, nàng hát: “Thiếp rơi xuống bể khổ, muốn tìm bờ lên mà không được. Chàng nghĩa khí xông mây, ắt có thể cứu thiếp. Nếu có thể đem năm xương tàn của thiếp về chôn cho mồ yên mả đẹp thì còn hơn cả ơn tái tạo!”

Nói xong, nàng chạm ngón tay thon dài lên khuôn mặt Quân Diễn, trông rất thùy mị, đáng yêu: “Chàng có bằng lòng không?”

Quân Diễm không đáp, từ góc nhìn của chàng có thể ngắm trọn bộ ngực sữa mê người của nàng, có thể ngắm đôi chân thon dài của nàng, những thứ nên kín đều hờ cả, khiến người chàng căng như dây cung đã lên dây, có thể mất kiểm soát ngay trong tích tắc.

Thậm chí chàng còn xuất hiện một ý nghĩ đáng sợ.

Nàng đang quyến rũ chàng.

Là nàng chủ động dụ dỗ chàng.

Ý nghĩ điên rồ này đập mạnh vào óc chàng, chàng gắng gượng không chế bản thân không được chạm vào nàng.

Nhưng mà ngay tại khoảnh khắc dây cung sắp đứt, vào lúc chàng suýt nữa thì đã thuyết phục được bản thân tin rằng Diệp Trần đang dụ dỗ chàng thì Diệp Trần bỗng bật cười, nhảy bật lên, phấn khởi hỏi: “Con diễn có hay không? Rất xuất thần phải không ạ? Đẹp lắm phải chứ ạ?!”

Động tác của Quân Diễm cứng đờ, Diệp Trần tự vỗ tay khen mình: “Sự phụ, con quá tuyệt vời phải không?! Con định sẽ diễn cho các sư đệ, sư muội xem vở này...”

“Vớ vẩn!” Quân Diễm quát lên, nhất thời cũng không biết nên giận ai, vừa rồi mình khỗ sở giấu giếm biết bao suy nghĩ xấu xa như vậy.

Chàng đứng dậy, gắng hết sức không làm Diệp Trần sợ, hờ hững bảo: “Tiểu Trần, con là người tu đạo, phải học cách thanh tâm quả dục, chuyện hát hí khúc thế này đừng bao giờ làm nữa.”

Diệp Trần tỏ vẻ rầu rĩ, Quân Diễm tưởng mình nặng lời nên giọng liền dịu đi: “Con thích hát hí khúc thì hãy hát vở khác.”

“Ví dụ ạ?”

“Võ Tòng đánh hổ?”

Diệp Trần: “...”

Thấy vẻ mặt buồn bực của Diệp Trần, ngửi mùi hương như có như không trên người nàng, Quân Diễm có thể cảm nhận được rõ ràng cảm giác dải lụa mỏng của tay áo lướt qua mặt mình. Chàng không chịu nổi nữa, khàn khàn bảo: “Ta về tu luyện, con ngủ đi.”

Nói xong, không đợi Diệp Trần giữ, chàng liền bỏ về luôn.

Diệp Trần khoanh tay trước ngực, nghiêng người tựa cửa, nhìn chàng ta vội vàng bỏ về, phì cười thành tiếng: “Tôi không tin...”

“Không tin cái gì?” Ba Tám thắc mắc.

Diệp Trần cười khẩy: “Tôi cá với anh 5 điểm tích lũy, đêm nay chàng ta sẽ quay lại tìm tôi.”

Ba Tám: “Hệ thống cấm đánh bạc.”

Diệp Trần: “...”

Một lát sau, hệ thống không nhin được lại hỏi: “Tôi bảo chứ, cách này của cô có đáng tin không đấy?”

“Đáng tin,” Diệp Trần tỏ vẻ rất nghiêm túc, “đối với kiểu trong sáng, ngây thơ như sư phụ tôi thì phải kích thích một chút mới được.”

“Nói cứ như cô thì không ngây thơ ấy... Chó độc thân đã độc thân bao năm rồi nhỉ...”

Diệp Trần không chút sợ hãi, thản nhiên đáp: “Kiến thức lý thuyết của tôi nhiều.”

Ba Tám: “Ha ha.”

Quân Diễm vội vàng quay về động phủ của mình, nhanh chóng lập kết giới bên ngoài động phủ rồi ngồi xuống xếp bằng, lẩm nhẩm niệm chú.

Thế nhưng hình dáng của người con gái ấy vẫn cứ quanh quẩn mãi trong đầu chàng không thôi, trước nay chàng chỉ tưởng tượng ra dáng vẻ ấy của nàng, còn giờ là nàng chủ động hiện thực hóa ảo tưởng của chàng, chàng chẳng cách nào kiểm soát nổi bản thân.

Niệm một hồi, cuối cùng chàng cũng không chịu nổi, lấy đèn lưu ly trong túi càn khôn ra.

Chiếc đèn lưu ly này là một chiếc khác do chàng ra giá cao tìm mua được, còn tốt hơn cái của Diệp Trần, có thể đưa người dùng vào cảnh trong mơ. Chàng không dám để bất kỳ ai biết mình có một chiếc đèn như vậy.

Vật như vậy sao một tu sĩ cấp cao lại dùng được, ảo cảnh là chất dinh dưỡng nuôi tâm ma, là trạng thái không khống chế được. Thế nhưng Quân Diễm không còn cách nào khác, chàng không thể lại tìm tới Diệp Trần, không thể phá hoại cuộc đời nàng. Chàng không tài nào thuyết phục mình một lần nữa rằng tất cả những gì chàng làm đều sẽ không để lại vết tích gì.

Vì thế, cho dù tâm ma trưởng thành nhanh chóng sẽ gây hại thì chàng cũng chỉ có thể làm như vậy.

Đèn lưu ly được thắp sáng bằng linh lực, ngọn lửa bắt đầu nhảy múa. Quân Diễm ngồi xếp bằng, nhắm mắt chìm vào cảnh trong mơ.

Trong giấc mơ, chàng là một thư sinh tên là Ninh Thái Thần, tương ngộ nữ quý xinh đẹp lúc đêm khuya.

Nữ quý che dù đi giữa màn đêm, mắt phượng cười, môi sắc thắm, eo nhỏ thanh thanh, ngực sữa nửa lộ, váy như bị ai xé, mỗi bước đi đều nhìn

thấy hết cảnh bên trong.

Tay áo nàng buông lơi, lướt qua mặt chàng, mang theo hương thơm, mắt lóng lánh đưa tình.

Nàng bảo chàng cứu nàng, giống như một ám chỉ ngầm.

Cứu nàng, nàng là của chàng.

“Chàng có bằng lòng không?”

Nàng hỏi, giọng như yến oanh. Chàng nắm dải tay áo mềm mại của nàng kéo người vào lòng mình.

“Tiểu Trần.” Chàng vội vã hôn nàng, gọi một cái tên vốn không có trong cảnh trong mơ.

“Tiểu A Trần của ta.”

Chàng đè nàng dưới người mình, lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Chàng bỗng sức hiểu, cho dù là báu vật gì cũng không thể đáp nặn được một Diệp Trần thực sự.

Ảo cảnh là ảo cảnh, giả là giả, rốt cuộc chàng vẫn chẳng thể lừa nổi mình, không lừa được trái tim mình.

Thế nhưng chàng vẫn không dừng lại. Chàng mạnh mẽ va chạm với người bên dưới, cuối cùng bật khóc thành tiếng, người bên dưới dịu dàng nhìn chàng, ôm chàng vào lòng: “Sao vậy, Thái Thần?”

Chàng nước nở không nói, có thứ gì đó trong tim cứ thế lớn dần.

Đây không phải là nàng, chàng cũng không phải là Ninh Thái Thần, chàng không chiếm được nàng, vĩnh viễn không thể.

Cho dù chàng muốn nàng, tình nguyện hủy tu vi của bản thân, bằng lòng không cần tất thủy.

Thì chàng cũng đâu thể nhẫn tâm hại nàng?

Nàng là đồ đệ của chàng, nàng có con đường tu đạo của riêng mình, chưa tới hai mươi đã nhập Vô Tình đạo tầng thứ ba, đột phá Nguyên Anh, nàng có cuộc sống thoải mái, vô tư.

Chàng sao có thể bắt nàng cũng theo mình, cùng phế tu vi, làm lại từ đầu, cắt Nguyên Anh biến Tạ Vô Song thành một người phạm.

Nàng và Tạ Vô Song kết song anh, cách duy nhất để chấm dứt mối quan hệ này là một bên cắt Nguyên Anh đưa cho người kia, người có được Nguyên Anh hoàn chỉnh thì có thể đột phá thăng cấp trong chớp mắt, có được linh lực của hai người gộp lại, người mất Nguyên Anh thì từ đó sẽ vĩnh viễn không thể tu đạo được nữa.

Nguyên Anh là do kim đan biến thành, kim đan là từ linh căn biến thành, một tu sĩ không có linh căn thì dù là Trúc Cơ cũng không thể luyện được.

Chàng có thể quyết tuyệt, Diệp Trần thì sao?

Nàng nhất định là bạn tu đạo của Tạ Vô Song, cũng nhất định sẽ tu Vô Tình đạo.

Vậy nên, nhất định, bất kể thế nào, chàng cũng sẽ, cầu mà không được.

Tâm ma đứng sau lưng chàng, trào phúng nhìn gã đàn ông đang khổ sở, chỉ cười mà không nói.

Trong lúc ở trong phòng chờ Quân Diễn tới, Diệp Trần tán gẫu với Ba Tám.

Ba Tám không chịu nổi phải bảo: “Cô mau đi thay đồ đi, lỡ có người khác bỗng nhiên tới nhìn thấy thì đúng là đòi phong bại tục.”

“Đừng mà, nói không chừng chàng sắp đến rồi đấy.” Diệp Trần cắn hạt dưa, sốt ruột hỏi, “Anh thấy thực ra chàng ta có phản ứng gì không? Có ý thức được là tôi đang quyến rũ chàng không nhỉ? Nếu không ý thức được thì không phải tôi công cốc rồi à?”

“Cô mất công quyến rũ hắn ta làm cái gì?”

“Để chàng thấy ta là một nữ nhân!” Diệp Trần đáp rất nghiêm túc, Ba Tám cũng ngồi cắn hạt dưa cùng: “Rồi sao?”

“Rồi càng ngày càng thích tôi chứ sao. Còn tôi thì chắc chắn sẽ thành thân với Tạ Vô Song, tâm ma của chàng ta sẽ ngày càng lớn mạnh lên đúng không? Chờ tâm ma của chàng tách ra độc lập rồi, tôi sẽ cướp lấy nó, cất vào người mình, khóa lại, thế không phải là xong rồi sao?”

“Lòng có chấp niệm, tâm ma tất sẽ không yên, cô có thể nhốt một cái, hắn ta có thể nuôi thêm vô số cái khác. Chúng ta đâu thể cứ mãi chết dí ở chỗ này để trục xuất tâm ma cho hắn chứ.”

“Nhiệm vụ lần này của chúng ta phải như thế nào mới được coi là hoàn thành?”

“Nếu cô có thể đảm bảo chắc chắn hắn sẽ không hủy diệt thế giới thì nhiệm vụ sẽ hoàn thành.”

“Đảm bảo không hủy diệt? Ví dụ như thế nào?”

“Hắn phi thăng. Sau khi phi thăng, rời khỏi thế giới này rồi thì sẽ không hủy diệt được nữa.”

“Thế thì được.” Diệp Trần vỗ tay phui vỏ hạt dưa, nói nhẹ tênh: “Tâm ma của chàng ta là cầu mà không được, tôi để chàng cầu được là xong. Đến lúc đó, ta làm chàng phi thăng, chàng phi thăng, chúng ta đi.”

“Làm thế nào cô giúp hắn cầu được chứ?”

“Vẫn dễ ợt ngu ngốc như vậy đừng có hỏi tôi chứ.” Diệp Trần bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của hệ thống của mình. Suy nghĩ một chút, cô lại hỏi: “Nói xem, sao chàng ta vẫn chưa tới nhỉ?”

Ba Tám: “Chắc là... cô không đủ quyến rũ.”

“Ta hết đẹp rồi à?!” Diệp Trần khiếp sợ ra mặt, đánh rơi hết hạt dưa, chạy lại đầu giường, cầm gương lên soi, ngắm nghía mặt mình cẩn thận rồi bảo: “Đâu mà, vẫn xinh đẹp trường tồn!”

Ba Tám: “...”

Kí chủ của nó bị đần, chắc chắn thế.

Diệp Trần đợi Quân Diễm cả đêm nhưng Quân Diễm không tới. Diệp Trần khóc ăng lên như chó con.

Sáng hôm sau, Diệp Trần thay y phục bình thường, vác đôi mắt thâm quầng chuẩn bị đi học tiết học buổi sáng Quân Diễm chuẩn bị cho Đan Nhan thì bắt gặp Tạ Vô Song đưa Đan Nhan về.

Mặt Đan Nhan lạnh tanh, Tạ Vô Song đi theo sau cười tủm tỉm, trông thấy Diệp Trần liền chào hỏi ngay, tâm trạng có vẻ rất tốt: “Ồ, chào sư tỷ.”

Diệp Trần hai mắt thâm quầng, sắc mặt u oán: “Vô Song à, chào nhé.”

Nói xong, cô chuyển sang nhìn Đan Nhan: “Chào sư muội.”

“Là người thông đồng với hắc hạo ta phải không?” Đan Nhan nhìn Diệp Trần chăm chăm, mặt lạnh tanh. Tinh thần Diệp Trần không tốt, thờ ơ nhìn Đan Nhan. Đan Nhan xiết chặt kiếm, lạnh nhạt bảo: “Ta biết, người không ưa ta. Người vốn là đệ tử duy nhất của sư phụ, đại sư tử nhất định sẽ kế thừa Vấn Kiếm Phong, giờ ta tới, địa vị của người bị lung lay nên người bèn nghĩ cách hù dọa ta.”

Diệp Trần: “Σ(° △°|||) { “

Sư muội này hay thật, không nói thì thôi, đã nói thì nói rõ nhiều, có phải người im lặng thường đều giỏi nghĩ vậy không?

“Người để Tạ Vô Song làm nhục ta như thế chẳng qua là muốn ta biết khó mà lui, nhưng mà, sư tử à,” Đan Nhan ngẩng đầu, mắt sắc lẹm, “cho dù không có ta thì cũng sẽ có người khác, sư phụ không thể mãi mãi chỉ có mình người là đồ đệ được. Sư tử nên học cách trưởng thành, người lớn chút đi!”

Diệp Trần: “...”

Một lát sau, cô nhìn sang Tạ Vô Song: “Đệ làm gì muội ấy thế?”

Không phải chứ, Tạ Vô Song là người có nhân phẩm siêu tốt mà, chỉ hay đùa dai tí ti thôi, tiểu cô nương rơi vào tay cậu ta không bị sao chứ?

Tạ Vô Song bó tay hết cách: “Sức tưởng tượng của tiểu sư muội của chúng ta quá tốt. Cho muội ấy ăn thì muội ấy nghĩ là đệ hạ độc, dỗ dành muội ấy thì muội ấy bảo đệ bụng dạ khó lường, châm chọc muội ấy thì muội ấy bảo cuối cùng đệ cũng lộ rõ bản chất...”

Diệp Trần hiểu rồi. Cô nhìn Đan Nhan đầy suy tư.

Đến cùng là đã trải qua những gì mới khiến một người tưởng tượng thế giới tối tăm như vậy nhỉ?

Có điều, động não suy nghĩ một chút là Diệp Trần liền hiểu ngay, cả nhà muội ấy vừa bị thảm sát, nghe đồn là do bằng hữu tốt của phụ thân bán đứng. Cô vỗ vai muội ấy bảo: “Muội đừng nghĩ nhiều, bọn ta không có ác ý gì đâu.”

“Đừng có làm bộ làm tịch!” Đan Nhan gắt lên, “Thay vì tốn sức bày mưu hèn kế bẩn thì lo mà phấn đấu đi! Tuy người ngu ngốc, không luyện kiếm một lần đã chuẩn nhưng luyện đi luyện lại nhiều lần là được, những điều nghe giảng không hiểu thì hỏi cho rõ, ngồi thiền định không nhập tâm được thì ép mình...”

“Quá đáng rồi đấy...” Diệp Trần quắc mắt, “Ta ghét nhất đứa nào nói ta ngốc.”

Bởi vì so với nữ chính thiên tài thì cô quả thực đúng là hơi ngu một chút.

“Chỉ mấy câu đã có thể khiến người mất bình tĩnh, chứng tỏ đạo tâm của người không kiên định. Người là đại tiểu thư xuất thân cao quý, chưa từng chịu khổ, tư chất kém cỏi lại còn không biết nỗ lực, thật là làm ô nhục thanh danh của sư phụ!”

Diệp Trần: “...”

Tư chất kém cỏi...

Từ hồi đến thế giới này, lần đầu tiên Diệp Trần nghe có người dùng câu này đánh giá mình.

Tính ra, nếu như không có dòng máu thần tộc thì linh căn của nữ chính còn chẳng bằng cô. Đáng tiếc là trong thế giới gốc, Diệp Trần thật bị

chết quá sớm, chứ không thì cũng sẽ vang danh thiên hạ cho coi.

Diệp Trần nhìn dáng vẻ nổi giận đùng đùng của Đan Nhan thì cũng tức theo, nhếch mép bảo: “Hóa ra là sư muội ghen tị nhà ta lắm tiền, cha mẹ ta yêu thương ta, xuất thân ta tốt thì là lỗi của ta à? Tư chất ta không tốt, vậy tư chất của sư muội chẳng lẽ là độc nhất vô nhị, dù trước đây hay sau này cũng không ai sánh bằng sao?”

Đan Nhan thấy Diệp Trần cáu giận, tuy sợ nhưng vẫn ương ngạnh đáp: “Không dám...”

Còn chưa nói dứt lời, Diệp Trần đã động tới kiếm, Đan Nhan tái mặt, Diệp Trần cũng không định đánh thật, gõ gõ bao kiếm vào người con bé, Đan Nhan vội vàng xuất kiếm còn kiếm của Diệp Trần thì kiên quyết không chịu rút ra khỏi vỏ. Chưa đến mười chiêu, Đan Nhan đã bị thua. Diệp Trần chỉ mũi kiếm vào người đối phương.

“Sư muội, ta dạy cho muội vài chuyện nhé.” Diệp Trần cười trong veo nhưng không khó để nhận ra sự tức giận của cô.

“Thứ nhất, mỗi người một chí, muội muốn tu tiên, ta không muốn tu tiên, vậy cũng chẳng có gì mất mặt. Cho dù lãng phí tài năng, ta chỉ cần thấy mình sống tốt là được. Ta không làm chuyện xấu, không then với trời đất, với lòng mình, ta chẳng phải xin lỗi ai cả, càng chưa tới nỗi làm mất mặt Vãn Kiếm Phong.”

“Thứ hai, nỗ lực của người khác không phải là chuyện muội có thể phán xét, tư chất của người khác không tốt càng không phải chuyện muội nên cười nhạo. Khi ta ở tầm tuổi của muội, ngày ngày ở trên núi luyện kiếm, muội không hề thấy, hiện giờ muội lại chỉ trích ta không nỗ lực, thật là vô lý. Tư chất của ta không bằng muội, ta thừa nhận nhưng muội đem nó ra để nói thì ta không đồng ý. Nếu như tư chất không tốt cũng đáng bị đem

ra đây nghiêng, kẻ yếu đáng bị quả trách, vậy thì, sư muội à, hiện giờ muội yếu như vậy, ta giết muội có phải là cũng thuận theo lẽ thường hay không?”

“Cuối cùng,” Diệp Trần nheo mắt, “ta không có những suy nghĩ xấu xa như muội nói, muội là tiểu sư muội của ta, ta cũng rất thương muội nhưng mỗi người người đều cần có không gian cá nhân riêng, hôm qua ta muốn làm sinh nhật cho sư phụ nên nhờ Vô Song dẫn muội đi chơi thôi. Ngoài chuyện đó ra, ta đã làm gì hại muội chưa? Mở to mắt ra mà nhìn xem, động não mà nghĩ đi, muội tới Vãn Kiếm Phong lâu như vậy, ta đối xử với muội thế nào? Đối tốt với muội thì muội không nhớ, thỉnh thoảng không tốt một lần thì muội ghi lòng tạc dạ nói rằng ta muốn hại muội. Đan Nhan, muội đúng là đồ ăn cháo đá bát!”

Đan Nhan bị Diệp Trần mắng tái cả mặt, không nói nổi câu nào. Đúng lúc này, vẻ mặt nàng ta bỗng thay đổi, Diệp Trần còn đang ngạc nhiên thì đã thấy Đan Nhan run rẩy toàn thân, khổ sở gọi: “Sư phụ... gọi... sư phụ...”

Vừa dứt lời, Diệp Trần lập tức cảm thấy chẳng lành, bế thốc Đan Nhan lên, bay thẳng tới động phủ của Quân Diễm. Đan Nhan nắm chặt y phục của bản thân, dưới làn da dường như có thứ gì đó đang chui rúc, trông cực kỳ ghê rợn. Diệp Trần vội vàng bế con bé vào trong động phủ của Quân Diễm, gọi thật to: “Sư phụ!”

Quân Diễm trông thấy tình hình của Đan Nhan, lập tức đứng dậy, vẽ phù, từng đạo kim quang nhập vào người Đan Nhan.

Cơ thể Đan Nhan dần bình thường trở lại, Quân Diễm trán túa mồ hôi ướt đầm, Tạ Vô Song đuổi tới nơi, Quân Diễm nhìn hai người họ, lạnh lùng hỏi: “Sao lại thế này?”

Diệp Trần mấp máy môi, biết mình gây họa rồi. Quân Diễm hỏi thẳng: “Hai đứa động thủ hả? Ai ra tay trước?”

“Con.” Diệp Trần đáp dứt khoát. Quân Diễm chỉ tay ra ngoài cửa, nói thẳng: “Ra ngoài đó quỳ.”

“Trong cơ thể muội ấy là cái gì vậy?”

“Không phải chuyện của con.” Quân Diễm nghiêm giọng. Diệp Trần không nói gì nữa, biết mình đã gây chuyện nên quay lưng bỏ ra ngoài, quỳ ở đó.

Tạ Vô Song nhú nhú mày, cũng ra ngoài theo, vẻ mặt trầm tư. Diệp Trần im lặng quỳ ở ngoài, Tạ Vô Song đứng bên nói: “Sư tỷ ơi, thực ra, sư muội không phải người xấu đâu...”

“Sao,” Diệp Trần cười gằn, “đệ cũng tạo phản à?”

“Ta thấy dáng vẻ vừa rồi của muội ấy rất giống thân thể thần ma.”

“Đó là cái gì?” Diệp Trần nhú mày, trong ấn tượng thì dường như chưa từng nghe thấy từ này. Tạ Vô Song đáp: “Người có dòng máu thần tộc có thể tự nguyện đem cơ thể của mình làm bình chứa, hấp thụ tà niệm của người khác rồi tinh lọc nó trong cơ thể mình. Tuy nhiên, trong tình huống như vậy sẽ rất dễ bị nó ảnh hưởng đến thần trí. Tà niệm tích lũy nhiều sẽ thành hình trong thân thể, nếu vận công thì nó sẽ phá ra.”

Diệp Trần giật mình, không hiểu được nhiều nhưng bỗng nghĩ ra một chuyện.

Đan Nhan có năng lực như vậy, nếu con bé tinh lọc tà niệm Quân Diễm tạo ra thì có thể hiểu ngay vì sao sau khi Quân Diễm để Đan Nhan ở cạnh mình thì có thể khống chế bản thân không đến tìm cô nữa.

Một cô nương tốt tự nguyện biến mình thành bình chứa vì người khác, xem ra cũng không thể nào là người xấu.

Diệp Trần không nói gì, suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Vậy muội ấy có thể trừ khử tâm ma của kẻ khác không?”

“Tâm ma không phải tà niệm.” Tạ Vô Song trầm tư, nghiêm túc suy nghĩ, “Tà niệm sinh ra tâm ma nhưng tâm ma là ma. Nếu kẻ đó đã có tâm ma thì trừ tà niệm cùng lắm chỉ có thể khiến tâm ma không mạnh thêm, muốn trừ hẳn tâm ma thì là chuyện không thể.”

Diệp Trần gật đầu, trong lòng cười ha ha.

Cô cố gắng bao nhiêu để làm cho tâm ma của chàng ta trở nên mạnh mẽ, vậy mà Đan Nhan lại vô tư cống hiến như vậy, đúng là đồng đội ngu như bò.

Diệp Trần hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh, âm thầm tính toán cách để Đan Nhan giữ khoảng cách với Quân Diễn.

Hai người, một đứng một quỳ, không ai nói câu nào. Một lát sau, Tạ Vô Song nhìn lên trời, thở dài: “Sư tỷ, hôm nay ăn gà rang ớt nữa không?”

“Không ăn, hỏa vượng.”

“Thế làm nồi rau cải nấu thịt viên nhé?”

“Đi đi.”

Cho dù là thời điểm nào cũng không thể từ chối đồ ăn ngon được.

Mặt trời dần dần lên cao, trời ngày càng nóng, đệ tử đi ngang qua trông thấy Diệp Trần quỳ trước cửa bèn bàn tán xôn xao.

“Vị đại sư tỷ của Vãn Kiếm Phong bị phạt quỳ kìa.”

“Sao vậy nhỉ?”

“Có đứa bảo là sáng nay thấy tử ấy đánh nhau với tiểu sư muội Đan Nhan.”

“Đánh nặng lắm không?”

“Tính tình đại sư tử thế nào không biết à? Tử ấy ra tay có chừng mực lắm, chắc chỉ đánh chơi thôi, nhưng mà ai bảo Quân sư thúc lại thương tâm sư muội hơn chứ? Sư phụ mà, lúc nào chẳng thương đứa mới hơn, đại sư tử phải chịu khổ rồi.”

...

Tiếng mọi người bàn tán chẳng nhỏ chút nào, Diệp Trần nghe thấy hết, nghe đến nỗi suýt thì tưởng mình không phải đệ tử mà là một nữ nhân đáng thương bị người ta ruồng rẫy cơ.

Có khi còn đang mang thai.

Diệp Trần bó tay nhìn trời xanh, lặng lẽ thở dài.

“Mấy người này là còn chưa biết đấy, nếu mà bọn họ biết vừa rồi suýt nữa tôi đã hại chết Đan Nhan, không biết có còn nói như vậy nữa hay không...”

“Kí chủ, trong lòng sư đệ, sư muội của cô, cô luôn luôn đúng.”

“Tôi tốt vậy cơ à?”

“Dù sao thì cũng chỉ có cô chịu mua giúp đỡ cho họ.”

“...”

Diệp Trần vô hình trung đã bị gán cho một hình tượng thật đáng thương. Tạ Vô Song ôm cặp lồng cơm tối, ba đĩa thức ăn, một bát canh, một mặn một chay, một phần rau trộn, một bát rau cải nấu thịt viên cực kỳ

tươi ngon. Diệp Trần thềm vô cùng, quyết tâm hóa tức giận thành sức ăn. Tạ Vô Song xới cơm vào bát, nhếch môi hỏi: “Sư tỷ, hay là ta dứt cơm cho tỷ nhé?”

“Sao phải dứt?”

“Cho tỷ oai một chút. Tỷ thấy đó, mọi người đều biết sau này hai chúng ta sẽ kết thành bạn tu hành, tuy sư thúc không thương tỷ nhưng ta vẫn tự mình dứt cơm cho tỷ ăn, có phải làm vậy trông tỷ sẽ bớt đáng thương đi không?”

“Đệ suy nghĩ cho ta chu đáo thật.” Diệp Trần run rẩy hoài nghi, “Tạ Vô Song, không phải đệ thích ta đấy chứ?”

Tạ Vô Song mỉm cười: “Sư tỷ có biết chuyện ta hối hận nhất là gì không?”

“Gì?”

“Chính là mẹ kiếp sao ta lại đi kết song anh với tỷ!”

Diệp Trần: “...”

Diệp Trần cảm thấy Tạ Vô Song đúng là bị thiệt thòi thật. Thực ra cô đã nhận ra Tạ Vô Song có chút ý tứ với Đan Nhan, vấn đề là giờ họ đã kết song anh, cậu ta không thể đi dây dưa người khác được.

Thế là Diệp Trần nghiêm túc nhìn cậu ta: “Vô Song, đệ thích ai thì tiến tới đi, chuyện song anh ta sẽ giải quyết!”

“Đừng có bảo là tỷ sẽ cắt Nguyên Anh trả ta nhé, ta không muốn.” Tạ Vô Song gắp đồ ăn, cười tủm tỉm, “Nào, há miệng ra nào.”

Diệp Trần cướp bát cơm, nghiêm túc bảo: “Vô Song, ta không thể vì bản thân mà hủy hoại chuyện chung thân đại sự của đệ được.”

“Sư tử,” Tạ Vô Song cúi đầu nhìn xuống đất, “năm đó, lúc tử cứu ta, mạng ta đã thuộc về tử rồi. Nhiều khi, không nhất thiết cứ phải ở với người mình yêu. Ta thích người ấy thì quan sát nàng từ xa là được, nàng sống tốt, ta cũng sẽ cảm thấy không còn gì phải tiếc nuối.”

“Hơn nữa, sư tử,” Tạ Vô Song cười tủm tỉm, “tử rất đẹp, ta không ghét tử đâu.”

“Cút đi!” Diệp Trần quát lên, nhin không lấy kiếm đập cậu ta một trận, “Đệ yên tâm đi, ta có cách. Tạ Vô Song,” cô nghiêm túc nhìn đối phương, “ta chưa từng phụ những người tốt với ta bao giờ.”

Cũng tuyệt đối không dễ dàng tha thứ người làm chuyện xấu với cô.

Tạ Vô Song ngẩn người, cảm giác người trước mặt mình vẫn luôn là đại tử tử năm đó đã nhạt hẳn về. Cậu ta cười híp mắt, cầm bát cơm lên, cười tươi: “Tử tốt với ta như vậy, sao ta có thể để người khác bắt nạt tử được? Nào, sư tử, há miệng ra nào, chúng ta cho người khác biết thế nào là lợi hại!”

Diệp Trần ngẩn người, Tạ Vô Song tới gần nàng, thì thầm khe khẽ: “Diễn trò ân ái, ta chuyên nghiệp lắm. Sư tử chớ có lo, sư thúc nhất định là của tử!”

Tác giả có chuyện muốn nói:[Vở kịch nhỏ]

Bác sĩ: “Nghe nói dạo này độc giả rất nhớ tôi.”

Mặc Thư Bạch: “Ha ha.”

Bác sĩ: “Nghe nói tôi rất được yêu mến.”

Mặc Thư Bạch: “Anh hoang tưởng vừa vừa thôi! Anh nghĩ vì sao mình được yêu mến chứ?”

Bác sĩ: “Vì sao?”

Mặc Thư Bạch: “Đó là bởi vì bọn họ yêu tôi quá sâu sắc, muốn oán tôi cũng không nỡ oán! Vậy nên anh dám oán tôi, bọn họ mới hăm mộ anh!”

Bác sĩ: “Ồ.”

Mặc Thư Bạch: “Hiếu chưa? Người bọn họ yêu là tôi! Là tôi!”

Bác sĩ: “Biết mọi người đều oán cô, cô còn không mau tỉnh táo lại đi.”

Mặc Thư Bạch: “...”

Chú thích:

Câu “Thiếp rơi xuống bể khổ, muốn tìm bờ lên mà không được. Chàng nghĩa khí xông mây, ắt có thể cứu thiếp, nếu có thể đem năm xương tàn của thiếp về chôn cho mồ yên mả đẹp thì còn hơn cả ơn tái tạo.” của Nhiếp Tiểu Thiển mình chép lại từ bản dịch của Cao Tự Thanh trong “Liêu trai chí dị”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

29. Chương 29: Thanh Kiếm Không Nghỉ 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe Tạ Vô Song bảo vậy, lại nhìn cái mặt kiêu “tỷ không cần nói, ta biết hết”, Diệp Trần bỗng có cảm giác như là “nhà tôi có đứa trẻ mới trưởng thành”.

Cô ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy còn có nhiệm vụ quan trọng hơn cần Tạ Vô Song làm nên bảo: “Ta thấy đệ giúp ta một chuyện khác thì thực tế hơn nhiều.”

“Sư tỷ nói đi.” Tạ Vô Song tỏ vẻ nghiêm túc, Diệp Trần hất mặt vào trong nhà: “Sau này dẫn tiểu sư muội đi chơi nhiều vào, để muội ấy bớt quần lấy sư phụ đi, được chứ?”

Tạ Vô Song thoáng ngạc nhiên, cúi đầu giấu giếm cảm giác chua xót trong đôi mắt, gật đầu đáp: “Sư tỷ yên tâm, ta làm được.”

“Nhân tiện phát triển chút đi nhé.” Diệp Trần vỗ vai động viên như một bác gái già hay chuyện.

“Dạ.” Tạ Vô Song gật đầu.

Diệp Trần ăn cơm xong, Tạ Vô Song thu dọn bát đĩa rồi ngồi tán gẫu với Diệp Trần. Một lúc sau, phong chủ của các ngọn lớn đều đến cả, vội vã

vào phòng.

Sau khi các phong chủ vào bên trong một lúc thì thấy Quân Diễn ra, đầu mướt mải mồ hôi, mặt mày mệt mỏi, có vẻ đã hao tổn rất nhiều sức lực, không ngồi nghỉ ngơi mà lại gọi Diệp Trần: “Đứng dậy đi.”

Diệp Trần gật đầu, Tạ Vô Song đỡ nàng một tay, dìu nàng dậy.

Quân Diễn nhìn chỗ cánh tay đó, mặt lạnh tanh.

“Về đi.” Chàng thờ ơ bảo một tiếng rồi trở ngược vào nhà. Diệp Trần thấy chàng ta vào trong rồi bèn bảo Tạ Vô Song: “Đệ vào đi, nghe thử xem trong đó đang nói chuyện gì.”

Tạ Vô Song gật đầu, đi vào ngay.

Cậu ta là đệ tử đóng cửa do chương môn đích thân truyền dạy, đồng thời là người có khả năng lớn nhất sẽ kế thừa Thiên Kiếm tông, chàng vào trong, thi lễ chào Tổng Tập, mọi người không hề tỏ vẻ dè chừng. Những người có mặt thảo luận về chuyện của Đan Nhan một hồi, Tổng Tập bảo: “Trước đây Đan Nhan vẫn luôn tinh lọc tâm ma cho phụ thân con bé, giúp phụ thân nó tăng tiến nhanh chóng. Hiện giờ tà khí đã làm hại cơ thể nó rất nhiều, hôm nay chỉ mới là trấn áp tạm thời chứ không phải là giải pháp tận gốc.”

Nói xong, Tổng Tập thở dài: “Nói đến cũng lạ, tà khí con bé tích lũy đáng lẽ phải tiêu tán dần theo thời gian mới phải. Hiện giờ có vẻ như con bé vẫn còn đang tinh lọc cho ai đó, đệ tử Thiên Kiếm tông ta đều đạo tâm vững vàng, sao lại có chuyện khiến con bé phải hao tổn vất vả như vậy?”

Ngón tay Quân Diễn giần giật, im lặng không nói gì.

Tạ Vô Song quan sát Quân Diễn, nghiêm túc đánh giá.

“Sư huynh không cần quá lo.” Phong chủ của Đệ Ngũ Phong nói, “Chỉ cần Đan Nhan không đồng ý thì không ai có thể bắt con bé làm. Sau này dặn con bé ngừng hành vi này lại, củng cố đạo tâm, định kỳ chúng ta sẽ tinh lọc tà khí, vậy là ổn.”

Mọi người đua nhau tán thành đề nghị này. Đàm đạo một lúc, Tống Tập bỗng bảo: A Diễn, tự dừng ta nhớ ra một chuyện, đã định bàn bạc với đệ từ lâu nhưng bận quá nên vẫn chưa kịp nói. Ta nghe nói Vô Song đã kết song anh với Diệp Trần rồi phải không?”

Tay cầm chén trà của Quân Diễn khựng lại, chàng chuyển mắt nhìn Tống Tập bằng ánh mắt lạnh lùng, Tống Tập thấy không khí bất thường nhưng lại cho rằng sư phụ gả đồ đệ đi ít nhiều gì cũng sẽ có tâm trạng như gả con gái lấy chồng, nếu nữ đệ tử của chàng lập gia đình, chắc sắc mặt chàng cũng chẳng tốt đẹp hơn ai.

Vậy nên chàng phớt lờ cái nhìn của Quân Diễn, cố chấp nói bằng hết: “Chuyện đã như vậy, chúng ta định ngày thành thân cho con bé chứ nhỉ?”

Quân Diễn bất giác xiết chặt chén trà, một lát sau mới chậm chậm bảo: “Không vội...”

“Sao lại không vội!” Tống Tập thấy Quân Diễn không phản đối gay gắt, bèn phấn khởi nói: “Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, Vô Song của bọn ta không tồi chút nào, sau này nhất định sẽ tốt với Diệp Trần nhà đệ.”

Quân Diễn không nói gì, đám phong chủ ngồi quanh mâm năm miệng mười khuyên vun vào. Một hồi sau, cuối cùng Quân Diễn nói: “Đồ đệ của ta tu Vô Tình đạo, e là đành phải có lỗi với Vô Song...”

“Thế thì có làm sao?”, Tống Tập cười vang, “Tu sĩ chúng ta chỉ là tìm một người cùng song tu thôi mà. Chúng nó đã kết song anh, đã chủ động ở bên nhau rồi. Vô Tình đạo của bọn đệ ta biết thừa, thực ra chưa tu đến tầng cuối cùng thì cũng chẳng khác người bình thường là bao. Đến lúc luyện đến

tầng cuối thì chúng nó cũng sắp phi thăng rồi, đồ đệ ta tu Tiêu Dao đạo, nâng lên được thì cũng đặt xuống được, không thành vấn đề.”

Nếu như nói cốt lõi của Vô Tình Đạo là vô tình thì cốt lõi của Tiêu Dao đạo là tùy tâm. Tu Tiêu Dao đạo, nói một cách đơn giản chính là trái tim rộng mở.

Vì trái tim rộng lớn, dễ thích ứng trong mọi tình cảnh nên mới tiêu dao.

“Chuyện tình cảm phải lưỡng tình tương duyệt mới được. Ta sợ Vô Song không chịu được...”

“Ta chịu được.” Tạ Vô Song bất ngờ lên tiếng, mọi người trong phòng đổ dồn mắt lại nhìn cậu ta. Tạ Vô Song đứng thẳng người, nở nụ cười ôn hòa, nhìn trực diện Quân Diễm, nói rành mạch từng chữ: “Ta thích nàng, mong nàng sống thật tốt. Nàng tu Vô Tình đạo hay không tu Vô Tình đạo ta đều muốn ở bên nàng.”

Ánh mắt của cậu ta ôn hòa, kiên định, đối diện thẳng với cái nhìn của Quân Diễm. Ánh mắt kiên định, nghiêm túc, dũng cảm như vậy có lẽ chỉ có thể thấy ở những người trẻ tuổi. Quân Diễm chưa từng cảm thấy mình thua kém Tạ Vô Song điều gì nhưng trong khoảnh khắc này, bỗng nhiên y sức hiểu, có.

Tạ Vô Song là năng mới thưở đầu xuân còn Quân Diễm chàng là lão già đã bị mài nhẵn mọi góc cạnh, như thể năng tàn sót lại cuối thu, không còn sức sống.

Không dám yêu, không dám hận, e dè, thận trọng giấu giếm cảm xúc, chỉ sợ bị người ấy biết.

Hắn rất xứng đôi với Diệp Trần, hợp hơn chàng nhiều.

Sự thật này găm cắn trái tim chàng, khiến sức cầm chén trà của chàng cũng chẳng còn. Đối phương mỉm cười nhìn chàng, ánh nhìn như khiêu khích.

Quân Diễm vờ như không biết, chậm rãi nói: “Nhưng tuổi chúng vẫn còn...”

“Không nhỏ đâu!” Tống Tập ngắt lời chàng, có phần nôn nóng, “Chẳng bằng đệ đi hỏi ý Diệp Trần đi, chẳng nào thì con bé cũng mới là người cưới gả, con bé mới là người nên quyết định, mấy lão già chúng ta quyết định thay làm gì chứ?”

Quân Diễm buộc phải nuốt lại tất cả những lời định nói vào bụng, chỉ còn nước gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Bàn bạc xong xuôi tất cả, Quân Diễm đi tìm Diệp Trần.

Diệp Trần đang ở trong phòng đọc truyện, thấy Quân Diễm đến thì cau mày, không đứng dậy.

Quân Diễm biết nàng giận mình, mím môi, không nói được gì.

Diệp Trần suy nghĩ một hồi, cuối cùng không nỡ làm khó Quân Diễm nữa, hờ hững bảo: “Sư phụ ngồi đi.”

“Không cần.” Quân Diễm cảm mặt xuống đất, chậm rãi nói: “Ta đến chỉ để hỏi một câu thôi, chẳng môn đến cầu hôn cho Tạ Vô Song, con đồng ý không?”

Nói xong, Quân Diễm lại bồi thêm một câu: “Tuy con đã kết song anh với cậu ta nhưng chưa hẳn không còn cách khác, không cần phải vì chuyện ấy mà chấp nhận mối hôn sự này...”

“Đồng ý ạ.” Diệp Trần gật đầu, Quân Diễm sửng sốt, nắm tay xiết chặt, im lặng một lúc lâu rồi vẫn hỏi ra lời trong lòng: “Con thích nó à?”

“Nhân phẩm cậu ta rất được.” Diệp Trần ngẫm nghĩ rồi nghiêm túc trả lời, “Nếu cậu ta bằng lòng thì thành thân cũng đâu có sao.”

Quân Diễm gật đầu, không nghe thêm nổi nữa, xoay người bỏ đi thẳng.

Diệp Trần quăng sách ra bàn, ngả lưng tựa ghế, gọi giật lại: “Sư phụ.”

Quân Diễm đứng lại, Diệp Trần tỏ vẻ lạnh lùng: “Không nói xin lỗi con à?”

Quân Diễm không đáp, Diệp Trần nhắc: “Đan Nhan nói năng lỗ mồm, con dạy dỗ muội ấy nhưng không biết muội ấy có thể chất đặc biệt nên mới dễ xảy ra chuyện, đó là lỗi sai do con vô ý, sư phụ không hỏi ngọn ngành đã phạt con quỳ, vì sư phụ là phong chủ của Vãn Kiếm phong, là sư phụ con nên con mới giữ thể diện cho người nhưng vậy không có nghĩa là con nhận sai.”

Nói xong, Diệp Trần cao giọng: “Xin lỗi đi ạ!”

Quân Diễm im lặng, sau đó chàng quay đầu lại, bình thản hỏi: “Con đau lòng à?”

Diệp Trần ngăn người, Quân Diễm chậm rãi nói: “Ta phạt con, ta thiên vị con bé, những chuyện ta làm khiến con đau lòng à?”

“Diệp Trần,” chàng cười đầy khổ sở, “con luôn rất nhạy cảm, con đau lòng hay không, trong lòng ta biết. Tất cả những chuyện ta từng làm chưa từng lay động trái tim con, ta biết.”

Diệp Trần không nói gì, nàng rũ mắt nhìn xuống, xoay cây bút trong tay, nghe đối phương từ từ nói: “Con muốn ta xin lỗi chỉ vì tính con thích

ân oán rõ ràng, không chịu để bị người khác bắt nạt mình dù chỉ một chút. Con muốn ta xin lỗi, được thôi, xin lỗi. Tuy nhiên, nếu hôm nay ta không bắt con quỳ thì chương môn và các phong chủ khác nhất định sẽ không tha cho tội lớn lần này của con. Tuy con chỉ vô tình nhưng hậu quả thì rành rành ra đấy, đâu có ai thêm quan tâm xem nguyên nhân chuyện này là như thế nào. Tiểu Trần, sau này con không thể làm chuyện như vậy nữa.”

Diệp Trần cúi đầu nở nụ cười.

Quân Diễm nhíu mày, Diệp Trần nhẹ nhàng nói: “Sư phụ, đã lâu lắm rồi, người không chịu nói với con, người tốt với con. Nếu như không phải hôm nay bị con ép, người cũng sẽ không nói thật suy nghĩ của mình cho con biết, vẫn cứ để mặc con hiểu lầm phải không?”

Nói xong, Diệp Trần đứng dậy, tới gần Quân Diễm: “Người khác không thèm để ý nguyên nhân nhưng con để ý. Sư phụ, người có thể nói cho con biết tà khí trong cơ thể Đan Nhan từ ai mà ra không?”

Quân Diễm tái mặt, Diệp Trần tới gần chàng, hai người chỉ cách nhau một gang tay, Diệp Trần nhìn chàng chăm chú, giọng lạnh lùng: “Sư phụ, tà niệm của người, là do đâu vậy?”

Quân Diễm ngẩng phắt đầu lên!

Nàng biết.

Có lẽ, nàng đã biết hết tất cả rồi.

Chàng không dám nhìn Diệp Trần, xoay người bỏ đi, tiếng cười khê khâm chọc của Diệp Trần rớt lại sau lưng.

Quân Diễm lật đật chạy về động phủ của mình, Tổng Tập đứng đợi ở cửa, sốt ruột hỏi: “Hỏi chưa? Đồ đệ đệ nói thế nào?”

Quân Diễm không nói gì, chàng nhìn Tống Tập chăm chăm, kìm nén cảm xúc điên đảo trong lòng.

“Về mặt đệ như vậy là sao? Sư đệ à, Vô Song của chúng ta thật sự là một đứa không tồi chút nào đâu...”

“Được.”

“Vô Song thực ra từ nhỏ đã rất thích Diệp Trần ...”

“Được.”

“Hả?? Sư đệ...”

“Ta đã nói được rồi còn chưa đủ à?!” Quân Diễm quát um lên, “Có thể, cho bọn nó thành thân đi! Huynh đừng có nói thêm nữa được không!”

Vừa dứt lời, cả hai đều sững sốt.

Tống Tập quen Quân Diễm ba trăm năm, chưa từng thấy người này câu giận bao giờ.

Năm đó, lúc Quân Diễm đến Thiên Kiếm tông đã là một người như thế băng tuyết, lạnh lùng, xa cách. Ít khi thấy đệ ấy bộc lộ cảm xúc, dù có tức giận thì cũng chỉ dùng kiếm để thể hiện.

Suốt bao nhiêu năm, lần đầu tiên thấy đệ ấy quát to tiếng khiến Tống Tập giật cả mình. Nhận ra bản thân thất lễ, chàng quay đầu đi bảo: “Xin lỗi... Ta thất lễ rồi, ta về trước đây, chuyện hôn sự của lũ trẻ huynh lo đi, Diệp Trần bằng lòng rồi.”

Nói xong, Quân Diễm đi thẳng về động phủ của mình, lập tầng tầng kết giới, cuối cùng chỉ còn mình chàng bước vào phòng ngủ lạnh như băng, chàng mới thấy yên tâm.

Chàng đứng một mình trong bóng tối, bất giác nhớ lại mười mấy năm trước, sau khi Hồng Loan mất, có người chỉ trích chàng, cô bé con nhỏ xúu đã an ủi chàng rằng:

“Con biết tuy sư phụ tu Vô Tình đạo nhưng dịu dàng, ấm áp không thua bất kỳ ai.”

“Con biết sư phụ tốt với con, con sẽ báo đáp người.”

Lúc đấy nàng còn nhỏ xúu, nghiêm túc nói những lời ấy lại có thể khiến lòng chàng thấy vô cùng ấm áp, thậm chí khiến chàng mơ hồ cảm thấy một loại ảo tưởng không hiểu ra sao. Đứa trẻ này biết chàng, hiểu chàng, khiến chàng cảm thấy ấm lòng, muốn cứ sống vậy mãi với nhau cả đời.

Nhưng hôm nay chàng đã biết, trên đời này, con người rồi đều sẽ phải chia ly.

Chẳng rõ tại sao, chàng bỗng nhớ tới chuyện trong ảo cảnh về thế giới mà kẻ tên là Cố Gia Nam kia sống.

Trong ảo cảnh, Diệp Trần đã nói với người kia rằng người trưởng thành phải học cách từ biệt.

Nhưng chàng không muốn từ biệt.

Cố Gia Nam không muốn, chàng cũng không muốn. Chàng muốn ở bên người kia, kiếp này, kiếp sau, đời đời kiếp kiếp.

Hắc khí từ từ lan rộng, Quân Diễm bỗng cảm thấy hơi mệt, tự dưng chàng không muốn giãy dụa gì nữa, đạo tâm gì chứ, chấp nhất gì chứ, chẳng quan trọng, chàng chẳng muốn đấu tranh thêm chút nào nữa.

Chàng đứng dựa vào bức tường trong căn phòng tối tăm, không nói một lời.

Hồi lâu sau, bên ngoài có tiếng Đan Nhan gọi: “Sư phụ?”

Quân Diễm không đáp, thậm chí chàng chẳng buồn che giấu, cứ để mặc cho ma khí lan tràn. Đan Nhan đứng ngoài cửa, hít sâu một hơi, lập tức ngồi xuống xếp bằng, hút tà khí vào trong người.

Tà khí bị hút đi, cuối cùng Quân Diễm cũng hơi hơi tỉnh táo. Chàng giật mình khi ý thức về chuyện vừa xảy ra, mở cửa, nhìn thấy Đan Nhan mặt mũi tái mét, chàng vội vàng cho con bé uống đan dược, cả giận quát: “Con vừa mới được thanh tẩy tà niệm trong cơ thể, không muốn sống nữa à?!”

Đan Nhan cắn môi, không nói tiếng nào.

Quân Diễm bế con bé lao đến Đệ Lục Phong nhờ đan sư mau mau xem giúp. Sau khi được dùng thuốc giúp tình hình ổn định, Đan Nhan hỏi: “Sư phụ, đã thích như vậy, tại sao không nói?”

“Nói, cũng không có được,” Quân Diễm cười đau khổ, “thì nói để làm gì?”

Con người cần phải có chút tôn nghiêm, tôn nghiêm cuối cùng.

Dầu cho trong lòng chàng luôn có một ý nghĩ thôi thúc chàng hãy nói ra.

Đan Nhan lắc đầu, không nói thêm nữa. Quân Diễm thấy tình hình con bé đã khá lên bèn đưa về Vãn Kiếm Phong rồi một mình đi Tư quá nhai, bỏ pháp thuật phòng lạnh, ngồi giữa trời Tư quá nhai băng tuyết ngập trời.

Gió và tuyết ủa tới, đau khổ thấu tim gan.

Trong đầu chàng vẫn luôn là hình bóng Diệp Trần, chẳng thể tĩnh tâm.

Sau khi Diệp Trần đồng ý chuyện hôn sự, Tống Tập vô cùng hứng khởi chuẩn bị hôn lễ, toàn bộ Thiên Kiếm tông đều giăng đèn kết hoa, Tạ Vô Song đi theo Diệp Trần như hình với bóng.

Hai người ăn cơm còn phải đút cho nhau, khiến lũ chó độc thân trên dưới Thiên Kiếm tông đều phát buồn nôn.

“Nào, Vô Song, ăn trứng gà này.” Diệp Trần ngọt ngào nhìn Tạ Vô Song, gắp cho cậu ta món trứng gà cậu ta ghét nhất.

Tạ Vô Song xiết chặt đôi đũa cười ầm ập, gắp cho Diệp Trần món rau họ cà ghét nhất, tình cảm bảo: “Sư tỷ, ta biết nàng thích ăn rau họ cà, nào.”

“Cám ơn chàng quá, Vô Song.” Diệp Trần nhét rau họ cà vào miệng. Tạ Vô Song nhắm mắt nhắm mũi ăn miếng trứng gà, chân thành tha thiết bảo: “Đây là chuyện ta phải làm, ai bảo ta yêu nàng tình sâu hơn biển chứ?”

Diệp Trần: “...”

Không đỡ được, cao thủ!

Tạ Vô Song cười dịu dàng y hệt cái điệu cười mỉm chuẩn mực của Ba Tám không sai chút nào.

Hai người gắp cho nhau ăn xong liền ngọt ngào đi dạo trong rừng nhỏ. Diệp Trần bảo: “Sau này đệ có thể đừng có hại ta như vậy nữa được không hả?”

“Tại tỷ hại ta trước đấy chứ!” Tạ Vô Song khoanh tay cười khẩy, “Ta bất chấp nguy cơ bị sư thúc mưu sát vẫn làm bida chặn cho tỷ, vậy mà sáng nay tỷ lại còn trộm mất món phù dung tô ta thích nhất!”

Nhắc tới vụ này, Diệp Trần húng hắng ho một tiếng, đánh trống lảng: “Sư phụ sao mãi không thấy đâu nhỉ, liệu có phải người không có ý gì với ta không?”

“Làm gì có ai không thích tỷ,” Tạ Vô Song cười, đôi mắt ánh lên chút chua xót, “sư tỷ nên có lòng tin vào bản thân.”

“Cũng phải.” Diệp Trần gật gù, nhờ Ba Tám kiểm tra tình hình tâm ma của Quân Diễn.

Nhưng mà Ba Tám lại bảo là tình hình của Quân Diễn rất ổn định, vẫn đang ngồi im trên Tư quá nhai.

Diệp Trần sốt ruột, cô sắp phải thành thân với Tạ Vô Song rồi, tâm ma của Quân Diễn vẫn không thay đổi chút nào là sao? Chẳng lẽ trong lòng Quân Diễn, cô thực sự không quan trọng đến thế?

Nỗi lo lắng này thôi thúc cô liên tục diễn trò tình cảm với Tạ Vô Song, nếu Quân Diễn bất ngờ xuất hiện, cô nhất định phải bắt chấp tất cả thúc đẩy tâm ma của Quân Diễn phát triển.

Chờ rồi lại chờ, đêm trước ngày thành hôn, cuối cùng Diệp Trần cũng chờ được Quân Diễn đến.

Cô đã đoán chắc đêm nay kiểu gì Quân Diễn cũng sẽ tới nên cố ý bảo Tạ Vô Song đến phòng mình tán gẫu, dặn sẵn Ba Tám, thấy Quân Diễn đến thì lập tức báo động. Ba Tám đồng ý. Diệp Trần chuẩn bị rượu, mặc đồ cưới, ngồi nói chuyện với Tạ Vô Song.

Tạ Vô Song thấy lạ, nóng ruột hỏi: “Sư tỷ, mai chúng ta thành thân, giờ tỷ mặc trước đồ cưới như vậy, không ổn lắm thì phải?”

“Đệ đừng có nói chuyện,” Diệp Trần trừng mắt uy hiếp, “đêm nay chắc chắn sư phụ sẽ đến, chúng ta phải đóng kịch thật tốt!”

Tạ Vô Song ngấn người rồi cười phá lên: “Được, được, được, chúng ta đóng kịch.”

Hai người nói chuyện duyên duyên với nhau trong lúc chờ Quân Diễm tới. Tửu lượng của Tạ Vô Song tốt, uống một hồi thì Diệp Trần say trước, chống cằm ngả gót nghiêng hoàn hảo của Tạ Vô Song bảo: “Vô Song, đệ thật là đẹp.”

“Ta biết, ta đẹp, sư tỷ thích cái mã này của ta.” Tạ Vô Song cũng hơi say, bắt chước chống cằm giống Diệp Trần.

Rất nhiều chuyện cậu ta đều học theo Diệp Trần. Ví dụ như mồm mép tép nháy, ví dụ như mấy động tác nhỏ như chống cằm.

Hai người cùng mặc đồ cưới, cùng làm một động tác, trông thân mật đến mức có cảm giác như không ai có thể chen vào giữa họ.

Hai người vô tư uống quá chén, bắt đầu nói linh tinh, có chuyện Diệp Trần vốn không định nói thì giờ lại nói ra: “Vô Song, đệ yên tâm, chờ xong chuyện này... chuyện song anh, đệ không cần lo, đệ chắc chắn sẽ được ở bên Đan Nhan!”

Tạ Vô Song sững sờ rồi lại cười: “Ta ở với muội ấy làm gì chứ?”

“Đệ và muội ấy sẽ ở bên nhau!” Diệp Trần nói chắc nịch, “Số mệnh, đều đã được trời cao định sẵn!”

Trời cao đã định sẵn Tạ Vô Song sẽ yêu Đan Nhan giống như trời cao đã định trước Quân Diễm bạc tình.

Tạ Vô Song cầm chén rượu nhạt, nhấp một ngụm, cảm thấy đắng vô cùng.

Cậu ta thâm nghĩ, có những điều mà có người cả đời cũng không hiểu, mà cũng không cần hiểu.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi tới, Diệp Trần buồn ngủ, đúng lúc này, Tạ Vô Song choàng tỉnh.

Cậu ta có rất nhiều pháp bảo nên ngay khi Quân Diễn vừa xuất hiện là liền phát hiện ra ngay. Diệp Trần cũng bị Ba Tám báo động âm ỉ gọi dậy, gắng mở mắt nhìn Tạ Vô Song, Tạ Vô Song hiểu ý, ánh mắt chớp cái liền thay đổi.

Đó là sự yêu thương và chiều chuộng một cách trần trụi của một tân lang dành cho tân nương của mình đầy mến thương và trân trọng.

“Hiện giờ ta không có gì cả,” Tạ Vô Song dịu dàng đưa tay vén tóc mai của cô ra sau tai, khẽ thì thầm, “sư tỷ theo ta, sợ là phải chịu thiệt thòi.”

Vô sỉ...

Diệp Trần nghiêng răng nghiêng lợi, cái tên này thật khéo diễn trò nói quá. Trong lòng nghiêng răng, ngoài mặt lại tình ý dạt dào: “Ta thích chàng như vậy, sao có thể thấy thiệt thòi chứ?”

“Nàng thích ta điểm nào?” Tạ Vô Song tiến lại gần cô, như thể sắp hôn nhau đến nơi. Diệp Trần vẫn cố mỉm cười ngoài mặt, trong lòng thì đã bắt đầu chửi um lên.

Đồ con rùa...

Nhưng cô không thể đánh cậu ta, không thể mắng cậu ta, hiện giờ cậu ta còn đang hữu dụng, vậy nên Diệp Trần quyết định giữ cái mạng còm lại cho cậu ta.

Diệp Trần thông thả đáp: “Mọi thứ chàng có, không điểm nào ta không thích. Ta thích tính cách như ánh mặt trời của chàng, nụ cười ấm áp, môi biết nói lời ngon tiếng ngọt, tay giỏi nấu cơm ngon, chàng hoàn mỹ đến thế, không có điểm nào là ta không thích!”

Tạ Vô Song: “...”

Cậu ta suýt thì không đỡ nổi nữa, gắng gượng mỉm cười: “Nhắm mắt đi.”

Diệp Trần lập tức nhắm mắt, chu mỏ, Tạ Vô Song kéo nàng vào lòng, chặn tầm mắt của Quân Diễm.

Đúng lúc đó, khí tức của Quân Diễm biến mất.

Động tác của cả hai cứng lại, Tạ Vô Sách cách cô chỉ một gang tay. Diệp Trần nghe Ba Tám báo Quân Diễm đã bỏ đi, thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Diệp Trần thở phào, Tạ Vô Song lập tức buông người ra, tặc lưỡi bảo: “Những lời buồn nôn như vậy mà cũng nói ra miệng được. Bội phục! Bội phục!”

“Bị đè ép ra đấy, như nhau cả thôi.”

Diệp Trần chấp tay, nhìn về hướng Quân Diễm bỏ đi, Tạ Vô Song nhấp một ngụm trà: “Đi rồi.”

Cậu ta cũng phải về thôi.

Đối với Diệp Trần, chuyện tình yêu này, ở chỗ không có Quân Diễm thì cũng không cần tới Tạ Vô Song.

Quân Diễm lật đật quay về Tư quá nhai, nỗ lực điều tiết hơi thở hỗn loạn của bản thân, áp chế tâm ma muốn chiếm đoạt cơ thể mình.

Chàng vốn chỉ muốn nói chuyện với Diệp Trần, vốn chỉ muốn nói lời xin lỗi với tiểu đồ đệ, vốn chỉ là muốn hỏi nàng một câu, gả cho Tạ Vô Song, đã quyết định chắc chắn chưa.

Nhưng mà khi nàng mặc đồ cưới, nói lời đường mật, thăm thiết, chàng bỗng ý thức được, không phải mình muốn đi làm những chuyện này.

Chàng đến, là vì muốn bảo nàng đừng gả cho Tạ Vô Song, đừng thích Tạ Vô Song.

Nhưng mà nàng thích.

Nàng chưa bao giờ thích chàng, chàng biết.

Nhưng mà chàng cũng chưa bao giờ ngờ có một ngày nàng sẽ thích ai khác, người nam tử đó thậm chí còn là chàng tận mắt trông thấy nàng mang về, tận mắt trông thấy gã trưởng thành.

Chàng nên giết gã từ lâu rồi mới phải... nên giết gã ngay lần đầu tiên chàng trông thấy hắn, ngay lúc Diệp Trần có ý định mang hắn về Thiên Kiếm tông.

Vô số suy nghĩ khát máu bùng cháy, những tâm tư không dám nói, những điều đen tối cất giấu trong trái tim bỗng cuộn trào.

“Mày còn do dự điều gì?”

Có một giọng nói đang thúc giục chàng: “Nàng là của mày, mày tự tay nuôi nấng nàng, nàng nên là của mày mới phải, vì sao phải chấp tay dâng cho kẻ khác chứ?”

“Vô Tình Đạo? May bây giờ còn tu Vô Tình đạo làm chó gì? Mau đi chiếm đoạt nàng, sở hữu nàng.”

“Nàng không thương mày? Có hề gì, nàng ở bên cạnh mày là đủ rồi. Giết tất những gã đàn ông xung quanh nàng, khiến cả đời này nàng chỉ có mình mày, nàng nhất định sẽ yêu mày.”

“Nàng từng nói muốn báo đáp mày, là nàng khiến mày động lòng trước, sao có thể cứ thế để nàng đi được?”

“Nàng không được đi...”

“Giết Tạ Vô Song. Giết hết đàn ông xung quanh nàng. Thiên đạo, tu vi, có cái gì quan trọng hơn nàng?”

“Quân Diên, mày là đồ ngụy quân tử! Nàng thích người khác! Thích người khác!”

Câu “thích người khác” cứ vờn qua vờn lại trong óc chàng cùng vô số những kí ức ngăn ngúi ủa về. Năm đó, nàng bé bỏng lúc nào cũng đi theo chàng, nàng mặc thanh y tay cầm trường kiếm, lưng đeo hồ lô, lúc mười ba tuổi gọi chàng là sư phụ, đêm thất tịch, nàng quỳ trước mặt chàng, dịu dàng đón nhận nụ hôn của chàng và cả những đêm đen chàng một mình theo đuổi hơi ấm...

Điều cuối cùng chàng nhớ tới lại là những điều trong ảo cảnh.

Cổ Gia Nam ngồi ở đầu giường, ánh mặt trời đậu trên giường, cậu ta cuộn người, nằm điện thoại, khóc nức nở.

Sau đó, cậu ta mất cô ấy mãi mãi, thậm chí còn chưa từng có được cô ấy.

Chàng đã trơ mắt nhìn nàng gả cho người khác một lần còn có thể trơ mắt nhìn thêm lần thứ hai sao?!

Quân Diễm mở choàng mắt, linh lực mạnh mẽ quanh người chàng bỗng bùng nổ. Mắt chàng đỏ rực, quần áo hóa thành màu đỏ ma mị, hoa văn đỏ như lửa cháy giữa hai hàng mày, mái tóc dài màu đen buông xõa sau lưng, gió tuyết thổi vu vù.

Chàng bình tĩnh đi về động phủ của mình, nhanh chóng vẽ phù trận rồi chờ trong đó, không nói một lời.

Trời mỗi lúc một sáng, ngoài kia có tiếng pháo râm ran. Theo tập tục của Thiên Kiếm tông, chàng là sư phụ của Diệp Trần, Diệp Trần sẽ cùng Tạ Vô Song đến bái lạy chàng.

Chàng ở nơi sâu nhất của động phủ, không thắp đèn, chìm trong bóng tối, im lặng lắng nghe tiếng ồn ào náo nhiệt bên ngoài.

Đợi khá lâu, cuối cùng chàng cũng nghe thấy tiếng Diệp Trần ở bên ngoài: “Sư phụ, chúng con tới chào!”

“Vào đi.”

Chàng ngồi trên ghế tựa, hờ hững bảo.

Diệp Trần kéo Tạ Vô Song, vui vẻ bước vào trong động phủ, vừa bước vào, cửa chính liền đóng sập lại, Tạ Vô Song linh cảm thấy bất ổn, Diệp Trần nắm chặt tay cậu ta, lén lút đặt Kết hồn ấn vào trong cơ thể Tạ Vô Song. Tạ Vô Song thoáng ngạc nhiên rồi sức hiểu ra, hôm nay không phải đơn giản là thành thân, những chuyện Diệp Trần làm với Quân Diễm...

Cũng không ắt là vì thích.

Tạ Vô Song nhíu mày, Diệp Trần nắm chặt cậu ta, cùng bước vào trong, cậu ta không dám làm phiền Diệp Trần vào lúc này, đành ngoan ngoãn đi theo vào tới chỗ sâu nhất trong động phủ, nghe Diệp Trần cung kính thưa: “Sư phụ, bọn con tới rồi.”

Cửa phòng mở toang ra, gió lạnh thổi hun hút, Quân Diễm ngồi một chỗ, không thắp đèn, phòng tối mù mù, chỉ thấp thoáng thấy bóng Quân Diễm, cho dù chỉ có thể, Tạ Vô Song vẫn cảm nhận được ma khí ngút trời ở đây, bất giác kéo Diệp Trần lùi vội lại, đúng lúc đó, pháp trận bừng sáng.

Ánh sáng từ pháp trận soi rõ người trong động phủ, tóc đen áo đỏ, vẻ mặt lạnh lùng.

Hắn lẳng lặng nhìn hai người trong pháp trận, Diệp Trần níu tay Tạ Vô Song, tiến lên trước một bước, giấu cậu ta sau lưng, cười bảo: “Sư phụ làm gì vậy?”

“Có vẻ như con chẳng hề ngạc nhiên chút nào.” Quân Diễm nhìn nàng, bình tĩnh cất lời, “Ta biến thành thế này, có vẻ như, con đã sớm biết.”

Diệp Trần mỉm cười không đáp, hỏi Quân Diễm: “Giờ sư phụ muốn làm gì?”

Quân Diễm rũ mắt: “Ta muốn làm gì, nàng không biết sao?”

Diệp Trần đi về phía hắn, quỳ một gối, ngẩng mặt lên nhìn y.

Nàng mặc đồ cưới đỏ rực rỡ, tiếp với màu áo đỏ của y như thể có đôi có cặp, nàng mỉm cười, đáy mắt rất đổi dịu dàng: “Không biết ạ. Đệ tử xuất giá, sư phụ không vui ư?”

Quân Diễm bật cười trào phúng, loáng cái, trong pháp trận xuất hiện hơn chục thanh trường kiếm, lao về phía Tạ Vô Song. Tạ Vô Song tái mặt, vội vàng rút kiếm ra cản.

Diệp Trần bình thản như không, Quân Diễm vượt cầm nàng, dịu dàng bảo: “Ta không vui.”

“Tiểu A Trần của ta,” hắn tới gần nàng, mắt ngập tràn yêu chiều, “sư phụ yêu con nhường ấy, sao con có thể gả cho người khác chứ? Con không thích hắn, đúng không?”

Diệp Trần mỉm cười không nói, quanh người, tiếng kiếm chạm nhau choang choang. Quân Diễm xiết chặt cầm nàng, ngang ngược bảo: “Trả lời ta, con không thích hắn, đúng không?”

Vừa dứt lời, một thanh kiếm cắt ngang gò má Tạ Vô Song, ngay lập tức, trên mặt Diệp Trần xuất hiện một vết thương.

Quân Diễm cứng đờ người. Tạ Vô Song bị mười mấy thanh kiếm bào mòn sức lực, không kịp tránh một cái, một thanh kiếm đã đâm thẳng vào bụng y!

Tất cả xảy ra chỉ trong thoáng chốc, Quân Diễm thậm chí không đủ thời gian dừng chúng lại đã trông thấy bụng Diệp Trần trào máu đỏ.

Quân Diễm mở to mắt, không thể tưởng tượng nổi.

“Năm đó, sư phụ đặt Kết hôn ấn trên người Diệp Trần, Diệp Trần đã đoán rằng, sư phụ, nhất định rất thương yêu Diệp Trần.”

Diệp Trần mở miệng, máu tươi trào ra. Quân Diễm ngơ ngác nhìn nàng, Diệp Trần nhoẻn cười, đưa tay xoa má Quân Diễm, dịu dàng nói: “Sư phụ yêu ta, phải không?”

Quân Diễm không nói gì, nước mắt đọng trên bàn tay nàng. Tạ Vô Song thấy Diệp Trần bị thương, vội vàng chạy về phía đó, kiếm quanh người lập tức tấn công, Tạ Vô Song sợ Diệp Trần bị thương nặng thêm nên đành dừng lại, hét lên: “Quân Diễm, chớ có ra tay với nàng! Có chuyện gì cứ để ta chịu thay!”

Quân Diễn như thể không nghe thấy những lời y nói, hẩn nhìn Diệp Trần, đôi mắt nàng ngời sáng, rất thông minh, dường như đã sớm hiểu thấu tất cả.

Bao năm qua, những tâm tư y không dám nói với ai, đã sớm phơi bày lồ lộ trước mắt nàng.

Hẩn bật cười, giọng run rẩy, nghe gần như khóc, như đã phát cuồng.

“Ta dạy con Kết hồn ẩn, con lại dùng nó cho Tạ Vô Song...”

Cơ thể chàng run nhẹ, nắm chặt cổ tay nàng, mắt nhìn nàng không rời: “Vì sao...”

Giọng chàng khàn khàn: “Vì sao... nàng lại yêu hẩn? Vì sao nàng phải đối xử với ta như vậy? Tiểu Trần, ta không tốt với nàng sao? Ta yêu nàng không đủ sao? Có thứ gì hẩn có thể cho mà ta không thể ư? Vì sao phải rời bỏ ta? Vì sao không thể nhận lời ta cùng nhau tu đạo phi thăng, suốt đời bầu bạn chứ?”

Diệp Trần mỉm cười, không nói tiếng nào, miệng vết thương vẫn tiếp tục rỉ máu, ma khí quanh người Quân Diễn ngày càng mạnh. Một bóng ma màu đen xuất hiện sau lưng y như một cái bóng. Hễ chàng nói một câu, cái bóng ấy cũng sẽ rít gào theo.

Diệp Trần nhìn bóng đen đó, Ba Tám liên tục báo cáo trong đầu cô.

“95%, 96%...”

“99%, kí chủ chuẩn bị cắn nuốt.”

“100%! Hệ thống cắn nuốt khởi động!”

Tiếng Ba Tám vừa dứt, Diệp Trần nháy lên, túm chặt cổ tâm ma, bắt đầu niệm chú hệ thống chuẩn bị sẵn từ trước.

Diệp Trần vừa mở miệng, khí đen ngút trời kia lập tức lao về phía cô. Tạ Vô Song biến sắc, đến giờ khắc này rồi thì còn gì mà y không hiểu nữa?

Diệp Trần thành thân với y không phải vì chộc tức Quân Diễm mà là vì nuôi tâm ma của Quân Diễm khiến tâm ma đủ mạnh, có thể độc lập tách hẳn khỏi cơ thể Quân Diễm rồi biến cơ thể mình thành bình chứa.

Cách này còn triệt để hơn cả việc Đan Nhan tinh lọc nhưng cũng quá tàn nhẫn.

Khí đen điên cuồng tuôn từ người Quân Diễm vào cơ thể Diệp Trần, sức mạnh khổng lồ như vậy, cho dù Quân Diễm đã bày kết giới cũng vẫn khiến bầu trời Thiên Kiếm tông mây gió vùn vù, báo động reo khắp Thiên Kiếm tông. Tổng Tập dẫn người tới, kinh ngạc thốt lên: “Đây... đây chẳng phải là động phủ của sư đệ sao?”

Vừa mới nói xong, Tổng Tập liền biến sắc: “Không đúng, Vô Song và Diệp Trần còn đang ở bên trong!”

Tất cả mọi người đều tái mặt, đây là những hạt giống tốt nhất của Thiên Kiếm tông ngoài Đan Nhan, ma khí mạnh mẽ như vậy, nhất định là đại ma đầu khiến cả Tu Chân Giới phải khiếp sợ, Diệp Trần và Tạ Vô Song ở trong đó, e rằng khó mà thoát chết.

Tổng Tập định đi cứu người nhưng lại bị túm lại.

“Sư huynh chớ xúc động, xem mức độ đậm nhạt của ma khí hiện giờ, xông vào đó là đâm đầu vào chỗ chết, ta đã truyền tin cho cao thủ các phái khác, mở truyền tông trận, chờ mọi người đến đông đủ rồi cả vào cũng chưa muộn!”

Tổng Tập buộc phải dừng chân, không nói gì thêm.

Đan Nhan đứng giữa đám đông, cắn chặt môi, nước mắt rưng rưng.

Không thể có chuyện...

Sư phụ... tuyệt đối không thể có chuyện...

Trong lúc bên ngoài tích cực chuẩn bị chiến đấu, Diệp Trần đã từ từ hấp thụ hết tâm ma.

Sau khi hoàn thành, Diệp Trần mở mắt ra, mắt đã chuyển sang màu đỏ. Quân Diễm ngất xỉu trên ghế nhưng vẫn không quên túm chặt áo Diệp Trần.

Miệng vết thương trên người Diệp Trần tự động khép lại, bộ đồ cười màu đỏ biến thành áo choàng đỏ thẫm, giữa trán xuất hiện hoa văn màu đỏ, tóc đen không gió vẫn tự cuộn lên, nhếch mép cười nửa miệng nhìn Tạ Vô Song.

“Người là Diệp Trần ư?”

Tạ Vô Song run run hỏi. Diệp Trần cười: “Đồ ngốc, không phải Diệp Trần thì ta là ai?”

Tạ Vô Song thoáng ngạc nhiên rồi lao thẳng tới ôm chặt Diệp Trần vào lòng: “Làm ta sợ muốn chết...”

Cả người y run lập cập: “Sư tỷ không biết vừa rồi ta sợ thế nào đâu, ta...”

Còn chưa nói xong, cả người đã bị đánh Định thân phù, không thể động đậy.

Hắn mở to mắt, nỗi sợ ngập tràn trong lòng nhưng giờ khắc này, y đến cả nói cũng không thể, chỉ có thể nhìn Diệp Trần.

“Vô Song ngốc nghếch,” nàng dịu dàng bảo, “sau này phải sống cho tốt.”

Nói xong, nàng thọc tay vào bụng.

Tạ Vô Song choáng váng, lập tức hiểu ra nàng muốn làm gì!

Nàng muốn cắt Nguyên Anh! Nàng muốn đưa Nguyên Anh cho hần!

Tạ Vô Song van xin bằng ánh mắt nhưng chẳng thể làm gì khác, trở mắt nhìn người con gái này thọc sâu dần vào đan điền.

Máu tươi trào ra, mặt nàng tỉnh bơ như không hề cảm thấy đau đớn, chỉ có sắc mặt là dần tái đi, chứng tỏ nàng đang đau thật.

Đừng, sư tỷ, đừng mà...

Tạ Vô Song nước mắt giàn giụa, cảm giác cả thế giới đều nhòe đi.

Hần không cần nàng cắt Nguyên Anh, không cần nàng mất tu vi.

Hần rất muốn mở miệng nói, rất muốn nói cho nàng biết, hần đùa thôi, hần không thích người con gái nào khác, hần không hối hận đã kết song anh với nàng, có thể kết song anh với nàng là chuyện hần cảm thấy vô cùng may mắn.

Hần không thích Đan Nhan, hần mới chỉ gặp muội ấy mấy lần, chỉ là hần không muốn nàng áy náy, không muốn nàng cảm thấy có gánh nặng. Hần biết nàng thích Quân Diễn nên tình nguyện làm sư đệ tốt của nàng cả đời, che chở nàng, bầu bạn với nàng.

Nàng là người quan trọng nhất cả đời y, nàng đã cho y một cuộc đời mới, cho y tất cả.

Năm mười ba tuổi đó, nàng mặc áo xanh, tay cầm trường kiếm, lưng đeo hồ lô rượu xuất hiện trong đời y, đã gieo vào lòng y một hạt mầm.

Hạt mầm ấy vẫn luôn ở đó, nàng đáp lại, nó sẽ là tình yêu, nàng không đáp lại, nó sẽ là tình thân.

Cho dù nàng có đáp lại hay không, hạt mầm ấy cũng sẽ lớn thành đại thụ vươn tới trời xanh. Từ lúc nàng che chắn cho y, y đã thề, đời này, nhất định phải che mưa chắn gió cho nàng.

Chàng không muốn Nguyên Anh của nàng...

Nếu như kết song anh có kết cục thế này, chẳng bằng không kết.

Đôi mắt y đắm lệ, Diệp Trần móc Nguyên Anh trong bụng, một tay giữ vai, tay kia đâm đũa máu, dùng linh lực đẩy Nguyên Anh vào bụng y, thông thả dặn dò: “Giữ Nguyên Anh của ta thì phải phấn đấu nhiều vào nhé. Sau này nhất định phải trở thành người lợi hại nhất Tu Chân giới, nhất định phải làm người tốt, nỗ lực vì hòa bình thế giới, cống hiến thật nhiều...”

Nguyên Anh cuối cùng cũng bị đẩy vào trong bụng, hai Nguyên Anh nhanh chóng ôm lấy nhau sau đó nhờ linh lực, dần dần dung hợp lại.

Diệp Trần tựa đầu lên vai cậu ta, yếu ớt bảo: “Đừng cho là ta sàm sỡ đệ, ta phải dựa một lát, ta hơi mệt.”

Tạ Vô Song không nói được, nước mắt rơi xuống, chảy vào trong cổ Diệp Trần.

“Đừng khóc.” Diệp Trần điềm đạm bảo, “Con đường này, do ta chọn, ta không hối hận, cũng chẳng có gì đáng hối hận cả.”

Nàng khẽ cười rộ lên, ngẩng đầu nhìn Tạ Vô Song: “Ta không khóc, đệ khóc cái gì vậy?”

Nói xong, nàng mới nghĩ tới chuyện mình đã hạ cấm ngôn với Tạ Vô Song bèn giải chú cho cậu ta, dùng thần thức quét không gian bên ngoài rồi nhẹ nhàng bảo: “Đệ còn gì muốn hỏi không? Ta phải ra ngoài ngay đây.”

“Tỷ đã lập mưu sẵn từ trước rồi phải không?” Tạ Vô Song khàn khàn hỏi, “Dùng ta chọc giận sư thúc, tẩm bổ tâm ma của y, sau đó lại biến bản thân thành bình chứa, nhốt tâm ma của y trong cơ thể mình.”

“Đúng vậy.” Diệp Trần cười tủm tỉm, vỗ tay, “Vô Song thật thông minh!”

“Tỷ có biết mình sẽ gặp phải chuyện gì không?”

“Biết.”

“Sẽ chẳng có ai tin tỷ có thể giam giữ tâm ma mạnh mẽ thế này, cho dù tin cũng không dám đánh cược mạo hiểm lớn như vậy.”

“Ta biết. Nhưng mà, ta còn có thể làm sao đây?” Diệp Trần cười bất đắc dĩ, “Ta không thể nhìn người ngày càng suy tàn rồi bị tâm ma hủy diệt được.”

Diệp Trần tự vuốt tóc mình, cúi đầu, nhẹ nhàng bảo: “Ta không còn cách nào khác cả, Vô Song ạ.”

Tạ Vô Song không nói nổi tiếng nào, bên ngoài có tiếng ồn huyên náo. Diệp Trần thở dài, vỗ vai cậu ta: “Ta phải đi đây, nếu còn có cơ hội, ta sẽ rủ đệ đi uống một chén.”

Nói xong, Diệp Trần đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Nhớ đấy, hôm nay kẻ nhập ma là ta, ta nhập ma xong thì đả thương đệ và sư phụ, sư phụ không có liên quan gì hết.”

Nói xong lời này, Diệp Trần đã đi đến cửa, lo lắng ngoái đầu lại hỏi: “Vô Song sẽ giúp ta chứ?”

Tạ Vô Song nhắm mắt lại, khổ sở lên tiếng: “Tất cả những việc tỷ phải làm, có bao giờ ta không giúp tỷ chưa?”

“Cám ơn.” Diệp Trần cười tươi như hoa, cất bước đi.

Quân Diễm đứng giữa biển sương mù, mơ hồ nhìn thấy nàng mặc áo đỏ như màu máu, tóc đen buông xõa, đi mỗi lúc một xa.

“Đừng đi... Tiểu Trần...”

Chàng khó nhọc gọi theo, muốn cử động người nhưng không thể nhúc nhích nổi, đến cả nói cũng không phát ra tiếng.

Chàng chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng đi tới tận cùng hành lang dài, tay đặt trên nắm cửa rồi mở toang cửa lớn ra.

Ánh mặt trời bị cơn gió lốc cuốn vào trong động phủ, Diệp Trần chói mắt nheo mắt lại. Trước động phủ, trên trời dưới đất đặc ngầu các tu sĩ lẫn binh khí, có người Diệp Trần quen, có người không quen.

Cơn gió thổi thốc vạt áo Diệp Trần tung bay cuồn cuộn. Diệp Trần ngẩng đầu lên, trông thấy những đôi mắt sợ hãi của các huynh đệ tỉ muội ngày xưa.

“Ma đầu!” Một tiếng quát chính trực, nghiêm nghị vang lên, “Còn không mau bó tay chịu trời!”

Diệp Trần mỉm cười, bị hỏi như vậy liền không nhin được cười to.

“Nghịch đồ Diệp Trần của Thiên Kiếm tông,” nàng cao giọng, “bái kiến chư vị có mặt ở đây.”

Chú thích:

Phù dung tô 芙蓉酥

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

30. Chương 30: Thanh Kiếm Không Nghi – Kết Thúc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Diệp Trần...”

Nghe Diệp Trần bảo vậy, Tống Tập là người đầu tiên có phản ứng, quát rất to: “Vô Song đâu?!”

“Sư thúc yên tâm,” Diệp Trần cất cao giọng, “đệ ấy không sao.”

Vẫn là dáng vẻ vô tâm vô tư, không quá để tâm chuyện gì như xưa, hồn nhiên đến mức không có chút dấu vết nào giống kẻ nhập ma.

Tất cả mọi người có mặt đều thấy rõ, người của Thiên Kiếm tông lại càng không thể tin nổi, sư tỷ như vậy sao có thể nhập ma?

Người ở các tông phái khác thấy bên Thiên Kiếm tông có vẻ bị lung lạc bèn nói ngay: “Khoan hẵng nói nhiều, ma đầu hãy mau mau chịu trói!”

Vừa dứt tiếng, một tu sĩ kiếm môn cầm kiếm xông lên! Diệp Trần không tránh không né, đứng bất động tại chỗ, mỉm cười với mọi người.

Các đệ tử của Thiên Kiếm tông bất giác xiết chặt thanh kiếm trong tay mình.

Đó là đại sư tử của đám đệ tử mới, là tiểu sư muội của rất nhiều người có mặt tại đây. Cô nương ấy đã lên Thiên Kiếm tông từ hồi năm tuổi, cùng họ vui cười, đùa giỡn, cùng họ luyện kiếm, thảo luận.

Rõ ràng nàng chẳng làm gì, vì sao lại phải chết?

Chính và tà, thật sự chỉ dựa vào ma khí là phán quyết, định đoạt được hay sao?!

Trong lòng mỗi người của Thiên Kiếm tông đều đang dẫn vật tự hỏi, trong khoảnh khắc ấy, “choang” một tiếng, một thanh kiếm đã chặn thay cho Diệp Trần một chiêu, Diệp Trần giật mình, Đan Nhan không biết từ đâu bỗng chui ra, cố sức đứng chắn trước người cô.

Con bé chỉ mới đến Trúc Cơ kỳ lại dám chặn một chiêu xuất toàn lực của vị đệ tử Kim Đan kỳ, lực va chạm mạnh khiến nàng phải lùi lại một bước, thanh kiếm trong tay gãy vụn, Đan Nhan nôn ra máu, sốt ruột quát to: “Chạy đi!”

“To gan!” Chưởng môn của một tông phái khác quát lên một tiếng, các đệ tử lập tức xông tới. Đan Nhan thấy Diệp Trần vẫn bất động bèn lôi cô chạy đi. Không biết ai bảo ai, đệ tử của Thiên Kiếm tông bỗng đồng loạt tốt kiếm, lập vòng vây bảo vệ Diệp Trần và Đan Nhan như thể sẵn sàng đả thương bất cứ ai muốn làm hại Diệp Trần.

Chuyển biến bất ngờ này khiến tất cả mọi người có mặt đều phải sửng sốt, ngay cả Diệp Trần cũng thấy giật mình, không ngờ lại thành thế này.

Cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết rồi.

Dù sao thì, cô chết, tâm ma của Quân Diễn mới có thể biến mất triệt để. Quân Diễn tu Vô Tình đạo, rất nhiều tu sĩ ở cảnh giới của chàng đã chọn giết thê chứng đạo, chặt đứt tiền duyên, sau khi cô chết, vương bận

hồng trần của Quân Diễm coi như xong, đương nhiên sẽ đạt được tới cảnh giới cuối cùng, sẽ nhanh chóng được phi thăng.

Hơn nữa, dựa theo tính cách của Quân Diễm, cô chết rồi, chàng ta nhất định sẽ không phụ lại kì vọng của cô, sẽ làm một tu sĩ chính phái chân chính rồi phi thăng lên thượng giới.

Thế mà tính đi tính lại, cô vẫn tính sót, những người quanh cô không ngờ lại che chở cô đến thế.

Đan Nhan lùn hơn cô nửa cái đầu, tuy ốm nặng mới dậy nhưng vẫn cứng cỏi đứng chắn trước người cô, cơ thể nhỏ bé vững vàng như tường thành, tuyệt đối không chịu lùi nửa bước.

Cũng như Đan Nhan, mọi người đứng đằng trước cũng đều cầm chắc thanh kiếm của mình chĩa thẳng mũi kiếm về phía những người muốn xông tới, quyết không lùi bước.

“Tổng Tập!” Một chương môn kiếm phái quay sang quát lên, “Thiên Kiếm môn của ngài có ý gì vậy? Muốn bao che ma đầu này hả?”

“Nàng ta chưa làm gì cả,” Tổng Tập nhíu mày, “hơn nữa, ngài xem tình trạng hiện giờ của nàng ta cũng không hề giống với kẻ nhập ma, có thể là có nguyên nhân khác...”

“Nguyên nhân?” Chương môn kiếm phái kia cười khẩy, nhìn thẳng vào Diệp Trần, giọng điệu lạnh lùng, “Người là Diệp Trần phải không? Bốn tọa cho người một cơ hội, hãy khai thật cho ta biết, ma khí trên người người có phải do người nhập ma không?”

“Phải.” Diệp Trần đáp dứt khoát.

Ma khí trên đời này chỉ có hai loại, một loại là tự mình tạo ra, một loại là do kẻ khác tạo ra. Cô không thể khai Quân Diễm ra được.

Chuyện sống chết của nàng không đáng gì, hệ thống đã tính toán trước rồi, cô mà chết thì xác suất nhiệm vụ được hoàn thành là 99%. Vậy nên cô đáp ngay không hề do dự.

Nói xong, cô nhìn xung quanh một vòng rồi cười: “Ý tốt của chư vị sư huynh, sư tỷ, sư đệ, sư muội, Diệp Trần xin nhận. Nhưng chuyện hôm nay không hề có hiệu lực gì, Diệp Trần lưu luyến phạm tục, không thể tự giữ mình nên mới dọa ma. Tâm ma khó khống chế, Diệp Trần cũng không dám chắc có thể kiểm soát nó đến lúc nào, cho nên, xin chư vị hãy lui bước cho.”

“Lấy thân mình nguyện thiên hạ bình yên,” Diệp Trần nhắm mắt lại, chậm chậm nói, “Diệp Trần không tiếc nuôi.”

“Im miệng!”

Đan Nhan hét lên, quay phắt người lại, chùi máu trên miệng, giận dữ quát: “Diệp Trần, có bao nhiêu người đang cố gắng che chở người như vậy, người không thấy à?!”

“Được sống đâu có dễ, trên đời này có biết bao nhiêu kẻ đều đang nỗ lực để sống sót. Cả tộc ta bị diệt, cơ thể trúng kịch độc, không ai yêu thương, ngay cả khi đó, ta cũng chưa từng từ bỏ, cố gắng sống bằng được. Người thì sao? Sư tỷ,” lần đầu tiên nàng gọi tiếng sư tỷ nghiêm trang như vậy, “ở đây có nhiều người yêu tỷ như vậy, đau vì tỷ chết, mừng vì tỷ sống. Tại sao tỷ lại là người từ bỏ chính bản thân tỷ đầu tiên chứ?”

“Sư tỷ,” vẻ mặt nàng hết sức trinh trọng, “tỷ đã làm sư tỷ của ta, ta sẽ che chở cho tỷ. Khi mà ta vẫn chưa chết thì xin tỷ, hãy cố mà sống.”

Diệp Trần ngăn người một lúc rồi nhoẻn cười: “Vì sao?”

Cô nghĩ Đan Nhan phải thấy ghét mình mới đúng.

Đan Nhan rũ mắt, đáp nhẹ nhàng: “Ta lúc nào cũng mong tử sống tốt.”

Từ lúc nàng đến Văn Kiếm Phong, người này tốt với mình, không phải nàng không biết.

Nàng quái gở không muốn nhận ý tốt của đối phương vì sợ, nếu mình thích vị đại sư tử này mà cuối cùng lại hóa ra là bị lừa dối thì nàng sẽ rất đau lòng.

Sau trận ẩu đả nhẹ nhàng bữa đó, cuối cùng nàng cũng hiểu, vị đại sư tử này quả thực ngay thẳng, nàng thích đại sư tử.

Cho dù tính cách nàng kỳ quái nhưng nếu có kẻ nào dám bắt nạt Diệp Trần, nàng sẽ dứt khoát rút kiếm chống lại.

Thứ tình cảm giống của trẻ thơ này khiến trái tim Diệp Trần mềm đi. Cô đưa tay hướng về phía má của Đan Nhan. Đúng lúc này, không biết ai là người động thủ trước, một tốp đông tu sĩ bay về phía cô, mọi người đứng quanh vẫn kiên cường bảo vệ Diệp Trần. Trên trời, Tổng Tập vẫn đang tranh cãi với các tu sĩ cấp cao của các môn phái khác. Người của các môn phái khác vây các tu sĩ cấp cao của Thiên Kiếm tông, lạnh lùng bảo: “Chính nàng ta đã muốn chết, các ngài vẫn còn muốn che chở à?!”

“Bởi vì nàng ta muốn chết,” Tổng Tập cười, “nên mới chứng minh nàng ta là một người tốt. Một đệ tử như vậy, Thiên Kiếm tông ta sao có thể từ bỏ được.”

“Nàng ta là tâm ma! Tâm ma mạnh đến thế này, làm sao ngài có thể đảm bảo sẽ không có một ngày nàng ta bị tâm ma phản phệ chứ?! Nếu ngày đó đến thì muộn mất rồi!”

“Nàng ta chẳng làm gì vẫn bị ép chết, không phải là tàn nhẫn quá đáng lắm sao? Nếu nàng ta thuộc môn phái khác, ta không quản nổi, thế thì đành

thôi. Nhưng đây là đệ tử của Thiên Kiếm tông, hãy để Thiên Kiếm tông tự quyết.”

Nghe Tống Tập bảo vậy, một chương môn kiếm phái liền xuất chiêu động thủ: “Xem ra, Thiên Kiếm tông cũng đã biến thành tà môn ma đạo!”

Tống Tập cười lạnh lòng, tuốt kiếm đỡ đòn.

Trên trời dưới đất, tiếng đâm chém có ở khắp nơi. Diệp Trần dịu dàng nhìn Đan Nhan.

“Xin lỗi, tiểu sư muội, ta vẫn luôn hiểu lầm muội.”

“Muội tốt quá, ta nên tốt với muội hơn. Ta biết mọi người đều muốn ta sống nhưng nếu ta sống,” Diệp Trần khẽ cười thật tươi, ôm Đan Nhan vào lòng, nhắm mắt lại, “sư muội à, ta không còn nguyên anh.”

Đan Nhan ngây ra, Diệp Trần nói: “Đời này ta không thể tu tiên đạo, ma khí khó trừ, cho nên, sư muội, đây là con đường ta chọn. Ta sống thì khổ quá.”

Thiên tài bẩm sinh bỗng một ngày mất đi tất cả, sự chênh lệch lớn như vậy, thật là tàn nhẫn.

Đan Nhan vẫn muốn nói thêm nhưng Diệp Trần đã dùng chút linh khí sót lại định thân nàng ta.

Nguyên Anh đã mất, linh lực hiện có chỉ có thể chứa trong linh căn, một phần dùng định thân Tạ Vô Song, một phần dùng định thân Đan Nhan, đến lúc này, chỉ còn dư lại một chút linh lực ít ỏi. Cô ngẩng đầu nhìn về phía các đệ tử Thiên Kiếm tông đang giao đấu với đối phương bằng vẻ mặt dịu dàng.

“Ba Tám,” cô nói thật chậm, “tôi chưa từng cảm thấy, thế giới ấm áp đến như vậy.”

Có nhiều người yêu cô đến thế, những hy sinh của cô đều đã được đền đáp.

Cô nhắm mắt lại, giọng ấm áp: “Chư vị,” tiếng nói của nàng lướt đi trong không trung, vang tới tận chân trời, “Diệp Trần, rất yêu mọi người.”

Nói xong, nàng dùng toàn bộ linh lực tự đoạn kinh mạch.

Cũng trong chính chớp mắt ấy, cô nghe thấy một tiếng hét thất thanh: “Dừng!!”

Quân Diễm hốt hoảng lật đật chạy ra từ động phủ.

Hắn vừa mới hồi được một chút sức, đi còn chằng vững nhưng vẫn liều mình lao tới trước mặt nàng.

Mọi người giật mình, nữ tử áo đỏ bùng nổ hoa máu rồi ngã xuống. Quân Diễm lao tới chỗ nàng, ôm nàng dậy, liều lĩnh vận linh lực.

Linh lực liên tục rót vào cơ thể nàng nhưng cơ thể nàng lại giống như một cái sàng thưa, đổ bao nhiêu nước vào cũng đều chảy ra ngoài hết cả.

Tuy vậy, một chút linh lực này vẫn có thể miễn cưỡng giữ cái mạng còm cho nàng, nàng gắng gượng mở mắt, trông thấy Quân Diễm.

Tóc chàng rối tung, y phục lộn xộn, mặt đầy nước mắt, trông rất tẻ.

“Dừng chết...” Chàng đau khổ gọi, “đừng bỏ ta lại một mình... Diệp Trần, đừng chết...”

Diệp Trần thấy Quân Diễm khổ sở như vậy bèn nhoẻn cười.

“Sư phụ à,” nàng nhẹ nhàng bảo, “người trưởng thành, rồi đều sẽ phải chia xa.”

Lời này và lời thiếu nữ nói dưới ngọn đèn trong đầu Quân Diễn trùng khớp lên nhau, nhất thời chàng không phân biệt được đó là ảo mộng hay hiện thực. Chàng ngơ ngác nhìn nàng, khuôn mặt người con gái tái nhợt và hình ảnh cuối cùng về người kia nằm giữa những đóa hoa khi chàng từ Mỹ quay về, dường như giống nhau như đúc.

Nỗi nhói đau dội lên từ tận đáy lòng, chàng nắm tay nàng, lắc đầu nguầy nguậy: “Không... Ta không cần chia xa...”

“Ta sẽ cứu nàng... Diệp Trần...”

Nói xong, hắn ôm nàng, mắt hút ở phía chân trời.

Y tiên Lâm Trầm diệu thủ hồi xuân trong truyền thuyết ngụ trên một ngọn núi tiên có bày bố rất nhiều trận pháp cao cấp, từ năm trăm năm trước ông đã không chịu cứu người, chỉ cứu ai có thể lên được núi.

Năm trăm năm qua, người từng đến cầu y nhiều không đếm xuể nhưng cho tới nay, vẫn chưa có ai lên được trên ngọn núi tiên ấy.

Quân Diễn dùng linh lực cảm hơi cho Diệp Trần, đi thẳng đến núi tiên.

Chàng bế nàng, trèo dần lên cao.

Diệp Trần buồn ngủ, thỉnh thoảng tỉnh lại lại thấy Quân Diễn đang nỗ lực trèo lên.

Cửa thứ nhất của ngọn núi tiên này là Thiên Cân Trụ, tương truyền mỗi bước đi đều như có ngàn cân đè lên. Quân Diễn vừa vận linh lực cho nàng vừa nói chuyện với nàng, thỉnh thoảng nàng cũng có trả lời, đây là động lực duy nhất cổ vũ chàng.

Chàng kể về thời thơ ấu, khi cô còn là trẻ con.

Kể rằng năm ấy chàng bắt cào cào cho cô, kể rằng chàng biết tất cả những món nàng thích, kể rằng chàng đã học cách mua quần áo, trang sức đẹp cho cô như thế nào.

Từng chi tiết nhỏ về nàng, chàng đều nhớ rõ, mỗi câu nàng nói dường như chàng đều nhớ cả, chuyện đời hai, ba trăm năm của chàng, chàng có thể nhẹ nhàng, băng quơ cho qua nhưng với hai mươi mấy năm sống cùng nàng, chàng lại có thể nói lâu như vậy.

Diệp Trần được chàng ôm trong lòng, thấy mặt chàng ngày càng tái, người lấm lem vết máu vì vượt kiếm trận, thấy chàng dùng linh lực bảo vệ cô khỏi gió tuyết, còn bản thân mình thì để mặc cho kết băng.

Cứ thế đi mãi, linh lực chàng dần dần cạn khô, đầu óc cũng bắt đầu kém tinh táo, chỉ nhắc đi nhắc lại không ngừng.

“Diệp Trần, ta thích nàng.”

“Ta thích nàng.”

“Nàng biết không... Ta thích nàng.”

“Ta thật sự, rất thích nàng...”

Không phải là thích kiểu sư đồ, không phải là thích kiểu người thân với nhau.

Thích nàng, ta muốn cưới nàng.

Cho dù là Cố Gia Nam, hay Quân Diễm.

Ta đều, thích nàng như thế.

Nàng là ánh sáng cứu rỗi duy nhất, cũng là tín ngưỡng và tình yêu duy nhất của ta.

Khi Cố Gia Nam còn sống, nàng là cả thế giới của y.

Còn khi Quân Diễm còn sống, nàng cũng là điều cố chấp của chàng.

Chàng bỗng hối hận, đáng ra chàng không nên vì muốn tốt cho nàng, không nên vì cảm thấy nàng không thích mình mà rụt rè giấu giếm tình cảm, từng bước từng bước đi tới bước đường này.

Chàng nên nói cho nàng biết từ lâu.

Chàng thích nàng, muốn đôi lứa ở bên nhau. Nàng thích chàng, chàng sẽ phế đạo tu lại, cùng răng long đầu bạc. Nàng không thích chàng, chàng sẽ vĩnh viễn làm sư phụ của nàng, bảo vệ nàng suốt đời.

“Diệp Trần,” trước cửa ải cuối cùng là một con sông dài nước chảy cuồn cuộn, linh lực chàng đã gần cạn, kinh mạch toàn thân đau đớn nhưng người ấy vẫn còn đang nằm trong lòng chàng, hơi thở yếu ớt. Quân Diễm thấy lòng bình yên. Chàng dịu dàng nhìn nàng, từ từ bước xuống khúc sông dài, thong thả bảo, “ta thích nàng.”

Dưới chân có tiếng xèo xèo, da thịt bị nước sông ăn mòn, đau đến nổi mắt Quân Diễm tối sầm, chàng ôm chặt Diệp Trần, Diệp Trần loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy bèn từ từ mở mắt.

“Sư phụ...” cô chầm chậm hỏi, “có nước ọ?”

“Đúng vậy,” Quân Diễm túa mồ hôi đầm đìa, dịu dàng bảo, “có một con sông.”

“Trông đẹp chứ ọ?” Diệp Trần không nhìn rõ, tầm mắt rất mờ, chỉ thấy chút ánh sáng. Quân Diễm bất giác ôm chặt nàng hơn, cố gắng để giọng

mình thật nhẹ nhàng: “Đẹp. Nước sông rất trong, có cá nhỏ đang bơi.”

“Vâng...” Diệp Trần hơi mệt, “con muốn ăn canh cá cay.”

“Được,” da thịt trên chân Quân Diễm bong tróc từng mảng, chàng ngẩng khuôn mặt tai tái của người trong lòng, khàn giọng bảo, “nàng muốn ăn gì, ta cũng nấu.”

“Sư phụ...” Diệp Trần tựa đầu vào ngực chàng, chậm chậm bảo, “vừa rồi người đã nói ba ngàn bốn trăm mười hai lần chàng thích ta.”

“Có phải chàng... thực sự... thích ta nhiều lắm phải không?”

“Đúng vậy.” Quân Diễm rơi lệ. “Ta thích nàng. Cực kỳ cực kỳ thích nàng.”

“Vậy ạ...” Diệp Trần tựa đầu vào ngực chàng, không nói thêm gì nữa.

“Ba Tám,” Diệp Trần vất vả nói, “tôi thấy khó chịu quá.”

“Kí chủ, đừng đau lòng, ăn dưa đi.”

“Có phải tôi sắp chết rồi không?”

“Chưa đâu,” Ba Tám nói thẳng, “vốn chúng ta tính là sau khi cô chết thì Vô Tình đạo của hãn sẽ đột phá đến cửa phi thăng, giờ hãn phế đạo mất rồi, chúng ta phải trông chừng đợi hãn phi thăng đã.”

“Gì??”

“Cố lên.” Ba Tám vỗ vai cô, “Mạnh mẽ lên nào!”

Lời Ba Tám nói khiến Diệp Trần sững sờ. Cô tựa vào ngực Quân Diễm, cuối cùng Quân Diễm cũng băng qua được khúc sông này, linh lực toàn thân chàng tán loạn, dưới chân đã bị ăn trơ xương trắng.

Chàng bỗng thấy may mà Diệp Trần không nhìn được, không thấy tình cảnh thảm hại của chàng.

Chàng ôm Diệp Trần quỳ gối trước cửa ngôi nhà, khàn khàn gọi: “Y tiên, vãn bối Quân Diễm, xin y tiên cứu mạng đệ tử của ta.”

Bên trong không có tiếng đáp lại, một lúc sau, có tiếng một cụ già bảo:

“Vào đi.”

Quân Diễm vội vàng bế Diệp Trần vào gặp một cụ ông đang ngồi đọc sách.

“Nguyên Anh bị cắt, kinh mạch tổn hại, ngũ tạng đập nát...”

Cụ ông nhìn thoáng qua Diệp Trần rồi mới nhìn sang Quân Diễm: “Người...”

“Ta không sao!” Quân Diễm nói vội, “Xin y tiên chăm sóc tốt cho đồ đệ của ta là đủ rồi!”

Lâm Trầm ngẩn ra rồi lại thở dài một tiếng, quay lại nhìn Diệp Trần.

Cụ nhìn Diệp Trần một hồi rồi đứng dậy bảo: “Bế nàng ta vào đây.”

Ở sân sau có một suối nước nóng, Lâm Trầm bảo cả hai cùng xuống. Quân Diễm cẩn thận bế nàng ngâm trong suối nước, linh khí của đất ngấm vào người, từ từ chữa trị thương tích của cả hai. Diệp Trần tựa vào Quân Diễm, cảm giác miệng vết thương hơi đau, không chịu được bèn kêu lên: “Sư phụ ơi, đau.”

Quân Diễm ôm nàng, vỗ nhẹ lên sống lưng: “Sẽ mau khỏe thôi, sư phụ ở đây rồi,” chàng cúi đầu hôn trán Diệp Trần, dịu dàng bảo, “Sư phụ ở đây.”

Diệp Trần nằm im, tựa vào Quân Diễm. Quân Diễm vuốt lưng cho nàng, nghĩ hết mọi cách mong cho cô khỏi đau mà hồn nhiên quên mất, chính mình cũng vết thương đầy người, đau đớn chẳng kém cô nương đang nằm trong lòng chút nào.

Hai người ngâm không biết bao lâu, miệng vết thương cuối cùng liền lại hết. Quân Diễm bế Diệp Trần vào lại trong nhà cho nàng ngủ rồi mới đi tìm Lâm Trầm.

“Y tiên, đồ đệ ta...”

“Tôn phu nhân không sao,” Lâm Trầm nói thẳng, “có điều phải tĩnh dưỡng vài trăm năm, trong thời gian này hãy ở lại trên núi của ta, có vấn đề gì không?”

“Không ạ.” Quân Diễm đáp ngay. “Nguyên Anh của nàng...”

“Việc này, vẫn có thể tu lại một lần nữa. Thể chất của phu nhân đặc biệt, vô thượng kiếm thể vốn không phải ở linh căn mà là ở kiếm ý trong tâm, đường tu hành của phu nhân không đáng lo. Nhưng mà người,” Lâm Trầm đánh giá chàng, “tu Vô Tình đạo rồi lại phế đạo rồi à?”

“Vâng...” Quân Diễm hơi chua xót: “Tiền bối không cần lo lắng, vẫn bồi tu lại từ đầu là được.”

“Cũng tốt.” Lâm Trầm gật đầu: “Vậy thôi, không cần phải nói nhiều với lão đầu.”

Quân Diễm đứng dậy đi tìm Diệp Trần ngay. Ngắm nhìn khuôn mặt bình yên của đối phương, chàng lập tức thấy yên lòng.

Diệp Trần ngủ rất lâu mới tỉnh lại, vừa mở mắt đã gặp ngay Quân Diễm. Chàng rót nước cho cô, nhẹ nhàng bảo: “Uống nước đi.”

Diệp Trần được chàng đưa nước tận miệng, uống xong, thấy hơi mệt, lại hỏi: “Sư phụ vẫn ổn chứ?”

“Ta ổn lắm,” Quân Diễm dém chăn cho nàng, “ta ở đây trông nàng, chờ nàng khỏe hơn, ta sẽ xuống núi.”

“Xuống núi làm gì?”

“Xuống núi tu đạo.” Quân Diễm nhìn nàng, Diệp Trần tròn mắt nhìn chàng. Quân Diễm bất giác nhoẻn cười: “A Trần,” chàng cầm tay nàng, “Gả cho ta nhé, được không?”

Diệp Trần hơi bất ngờ, Quân Diễm không dám nhìn nàng, nói thật chậm: “Vô Tình Đạo ta phế rồi, ta sẽ làm lại lần nữa, chờ cho ta lại có thể bảo vệ nàng, ta sẽ đến cưới nàng, được không?”

Diệp Trần không đáp. Quân Diễm im lặng chờ. Diệp Trần đang nghiêm túc thảo luận với Ba Tám.

“Anh nói tôi nên đồng ý hay là không?”

“Đồng ý đi.”

Ba Tám nói thẳng: “Giờ tâm ma của hắc mất rồi, tâm tính rất tốt, cô đừng khiến hắc vướng bận, mọi chuyện đều theo ý hắc thì mới nhanh chóng phi thăng được. Hắc phi thăng là chúng ta sẽ đi ngay.”

“Được.”

Diệp Trần gật đầu, ngẩng đầu lên, nhìn Quân Diễm, trịnh trọng đáp: “Vâng, ta chờ sư phụ.”

Quân Diễm hơi bất ngờ, một lát sau, chàng lúng túng nói: “Nàng...”

“Ta cũng thích sư phụ.” Diệp Trần mỉm cười: “Ta chờ sư phụ nói câu này, đã lâu lắm rồi!”

Vừa dứt lời, Quân Diễm đã ôm gọn Diệp Trần vào trong lòng.

“A Trần, nàng chờ ta,” chàng kích động nói, “ta... ta sẽ nhanh chóng đến cưới nàng!”

“Vâng.” Diệp Trần cười dịu dàng, “Ta chờ chàng.”

Sau khi hai người ước hẹn, Quân Diễm ở bên Diệp Trần thêm vài tháng rồi xuống núi.

Diệp Trần tiếp tục chờ trên núi, cách vài tháng, Quân Diễm lại lên kể dăm ba chuyện ở bên ngoài cho nàng nghe.

Phụ mẫu nàng đã sinh thêm đứa nữa, vẫn luôn rất nhớ nàng, gửi cho nàng rất nhiều đồ nhưng vì Lâm Trầm không thích lắm nên không thể đưa lên núi được.

Tạ Vô Song và Đan Nhan hình như có gì đó, hai người ngày nào cũng cãi nhau nhưng vẫn luôn giúp đỡ nhau, giống như hương phát triển trong thế giới gốc, từ từ nảy sinh tình cảm. Cả hai đều tiến bộ rất nhanh, thuận buồm xuôi gió.

Quân Diễm bắt đầu lại từ đầu, đi vân du bốn phương, giúp đỡ người khác, lần này chàng tu Thủ Hộ đạo, bởi vì trong lòng có một người chàng muốn bảo vệ.

Bảy mươi năm cứ thế trôi qua, Quân Diễm liên tục đột phá lên Đại Thừa sau đó đến nhà của Diệp Trần dưới núi đưa sính lễ, đón gia đình lên núi làm hôn lễ.

Hôm thành thân, chỉ có ba người, nàng, Quân Diễm, Lâm Trầm. Nghi thức rất giản lược. Khi Quân Diễm dẫn nàng vào động phòng, niềm vui sướng ngập tràn trong người không hề giấu giếm.

Chàng cầm gậy vén khăn trùm đầu của nàng, trông thấy đôi mắt sáng ngời của Diệp Trần, chàng dịu dàng hỏi: “Sao lại nhìn tướng công nhà mình như thế? Không thẹn thùng gì cả.”

“Sư phụ đẹp quá!” Diệp Trần trịnh trọng trả lời. “Tất nhiên phải ngắm thật nhiều!”

Quân Diễm phì cười, nhẹ nhàng hỏi: “Ta đẹp, vậy nàng có thích ta không?”

“Thích chứ.” Diệp Trần cười híp mí, “Ta thích sư phụ nhất.”

Lòng Quân Diễm ngập tràn vui sướng, chàng cúi xuống tỉ tỉ mĩ mĩ hôn cô.

Sức khỏe Diệp Trần không tốt, không thể động phòng, hai người chỉ cùng nằm chung chăn, bình thản nói chuyện.

Không làm chuyện gì khác, thậm chí dục niệm cũng không hề có, không khí rất êm đềm, Quân Diễm ngắm nàng, vui sướng chan chứa trong tim.

“A Trần,” chàng gọi khẽ, “tu luyện cho tốt, nếu ta phi thăng trước, ta chờ nàng trên thượng giới nhé?”

“Vâng.” Diệp Trần nắm tay chàng, dịu dàng đáp. “Sư phụ cứ phi thăng trước, ở trên thượng giới chờ ta, ta sẽ đi tìm chàng.”

Nói xong, nàng vòng tay ôm chàng ta thật chặt, tì trán lên lồng ngực chàng: “Nếu vậy, lúc ta lên thượng giới sẽ không bị kẻ khác bắt nạt, sư phụ

có thể bảo vệ ta.”

“Ừ,” Quân Diễm vuốt tóc nàng, “ta bảo vệ nàng.”

Lại thêm ba mươi năm nữa trôi qua, thân thể Diệp Trần được điều dưỡng tốt, Quân Diễm không thể kéo dài thời gian phi thăng thêm được nữa. Trước khi phi thăng, Quân Diễm lại dặn Diệp Trần thêm một lần nữa: “Nàng nhất định phải tu luyện cho tốt, nhất định phải lên thượng giới nhé.”

“Biết rồi mà,” Diệp Trần nheo mắt mỉm cười, “ta là thê tử của sư phụ, sư phụ ở đâu, ta sẽ ở đó.”

“Nàng nhất định phải tới đấy,” Quân Diễm cầm tay nàng, trịnh trọng nói, “ta chờ nàng.”

“Vâng,” Diệp Trần hứa hẹn. “Ta nhất định sẽ tới.”

Mây kiếp tụ lại trên trời cao, Diệp Trần liếc nhìn rồi giục vội: “Mau đi đi, đừng làm liên lụy ta.”

Quân Diễm mấp máy môi, vẫn còn lời muốn nói, Diệp Trần kiễng mũi chân, chạm nhẹ môi chàng, dịu dàng bảo: “Yên tâm đi, sư phụ, ta thích chàng như thế, sao có thể bỏ chàng được?”

Rốt cuộc Quân Diễm không còn lý do gì để nấn ná ở lại nữa.

Chàng nhắc lại thêm một lần cuối cùng: “Nàng nhất định phải tới đấy.”

Nói xong, chàng đi, tìm một chỗ tương đối xa, tránh quấy rầy Diệp Trần.

Chàng ngồi xuống xếp bằng, bày pháp trận xong xuôi, một tia sét khủng khiếp bổ xuống!

Thiên kiếp của Quân Diễm rất lớn, từ rất xa, Diệp Trần vẫn còn trông thấy. Cô tựa vào cạnh cửa, hỏi Ba Tám: “Lúc này rồi sẽ không còn xảy ra sự cố gì nữa chứ?”

“Không đâu.” Ba Tám đáp nhẹ bằng. “Yên tâm đi, hần ta không sao đâu. Lần này, hệ thống tính toán tỷ lệ phi thăng lên tới 99.999% đấy.”

Diệp Trần gật đầu, quay về giường nằm, lắng tai nghe tiếng sấm bên ngoài, hồi tưởng lại cuộc đời dài đằng đẵng này.

Nàng đã ở Tu Chân Giới hơn một trăm năm, quen biết rất nhiều người, hồi tưởng lại từng người đã đi qua đời mình, xác nhận tất cả mọi người đều sống khá tốt xong, Diệp Trần nhắm mắt lại.

Trong đầu có tiếng Ba Tám hỏi xác nhận: “Có rời thế giới hay không?”

“Có.”

“Mười phút đếm ngược trước khi rời thế giới bắt đầu, 600, 599...”

Diệp Trần nghe tiếng Ba Tám đếm ngược, những kí ức lướt qua như đèn kéo quân.

Bên ngoài, từng tia sét bổ xuống, Quân Diễm ở giữa cơn mưa sét hứng từng tia một, tia thứ nhất, tia thứ hai...

Đến cùng với thiên kiếp là tâm ma kiếp. Tâm ma của chàng đã bị Diệp Trần nhốt bỏ nhưng chàng vẫn nhìn thấy cảnh trong tâm ma kiếp.

Diệp Trần trở thành thê tử của chàng, Diệp Trần làm bạn với chàng, Diệp Trần nói với chàng từng tiếng từng tiếng, sự phụ, ta thích chàng.

Chàng muốn tin, rất rất nhiều lần, đều tự thuyết phục bản thân, nói với chính mình là, nàng nói thật, nàng thích chàng.

Nhưng cảnh trong tâm ma khuếch đại biểu cảm của nàng, khiến nụ cười của nàng có vẻ thật giả dối.

Tâm ma của chàng đã bị nhốt bỏ, những thứ phóng đại kia, những cảm xúc không nên có đó không thể có được. Thứ xuất hiện vào khoảnh khắc này là nội tâm chân thật của chàng, là hiện thực.

Nàng không thích chàng.

Chàng biết.

Cho dù nàng làm nhiều chuyện, nói nhiều lần “ta thích chàng”, chàng vẫn cảm nhận rất rõ ràng rằng, đó không phải là tình yêu. Có lẽ là vì nàng không đành lòng tổn thương chàng, cũng có lẽ là vì nguyên nhân khác.

Là người có trái tim mẫn cảm, chàng cảm nhận rất rõ, nàng không yêu chàng, chưa hề.

Chàng không biết nguyên nhân, cũng không có cách nào tìm tòi, nghiên cứu, càng không muốn đào sâu nó đến cùng. Vậy nên mỗi lần nàng nói thích, chàng buộc mình phải tin rồi chôn chặt nỗi hoài nghi này dưới đáy lòng.

Ngày lại ngày, cuối cùng, đến ngày hôm nay, khoảnh khắc này, khi sắp rời thế giới, khi sắp xa nàng, chàng bỗng rất muốn hỏi nàng.

Có phải thật vậy không.

Đến cùng, có phải nàng thực sự không thích chàng hay không. Có phải nàng sẽ thật sự phi thăng lên thượng giới, sẽ thật sự đến tìm chàng không.

Nếu nàng không đến tìm chàng, nếu nàng không định phi thăng, vậy thì một mình chàng ở trên thượng giới để làm gì? Chờ nàng? Ngày qua

ngày, năm qua năm, đợi chờ dài đằng đẳng, rồi vẫn không đợi được người ấy?

Ngày như thế thật là tuyệt vọng. Nếu nàng không đến, chàng phi thăng có khác gì tự giam mình vào một cái nhà tù bất tử.

Chàng muốn đi hỏi nàng, phải đi hỏi nàng.

Chàng choàng mở mắt, lao tới chỗ Diệp Trần, từng trận sét vẫn đuổi theo. Rồi khỏi trận pháp, sét đánh thẳng vào người chàng.

Người chàng bị chìm trong mưa sét, mơ hồ thấy quanh mình tỏa ánh sáng hóa tiên, tiên nhạc đập đều vang lên, lực bài xích chàng với thế giới này ngày càng mạnh.

Chàng phải rời khỏi thế giới này, nếu còn ở đây nữa, chàng sẽ bị thế giới này đào thải. Nhưng chàng không cam lòng, chàng nhất định phải hỏi nàng...

Cách phòng nàng ngày càng gần, lực bài xích ngày càng mạnh, chàng nhích từng bước một đi đến trước cửa phòng nàng. Lực bài xích như đao sắc cứa vào người, máu chảy ra, chàng dùng hết sức đẩy mở cửa phòng, thế rồi chàng trông thấy Diệp Trần đang nằm.

Chàng không kinh ngạc chút nào.

Nhìn người ấy bình thản nằm ở đó, người con gái đã không còn hơi thở, chàng chẳng hề bất ngờ chút nào trước kết cục như vậy.

Tuy không biết vì sao, cũng không có nguyên nhân gì nhưng chàng đã có được đáp án chân chính.

Nàng không thích chàng.

Từ đầu chí cuối, nàng đều không có với chàng, nửa phần lưu luyến.

Toàn bộ lời đã nói đều là giả, toàn bộ tình nghĩa đã có đều là giả, toàn bộ cảm động đã thấy cũng là giả.

Nhưng cho dù là giả, chàng vẫn cố chấp muốn nắm giữ nàng.

Chàng gian nan di chuyển đôi chân, người đầm đìa máu tươi, chàng đến trước mặt nàng, quỳ rạp xuống, cầm tay nàng.

“Quân Diễm!” Lâm Trầm gấp gáp xông tới, sốt ruột giục, “Quân Diễm đấy à?! Mau phi thẳng đi chứ, còn ở đây nữa sẽ chết đấy!”

Quân Diễm không để ý đến cụ, chàng nắm tay Diệp Trần.

“Ta biết nàng không thích ta, ngoài khuôn mặt này của ta, có lẽ chẳng còn gì nàng thích nữa... Cho dù là Tạ Vô Song... Nàng cũng thích hẳn phải không?”

Quân Diễm áp tay Diệp Trần lên má mình, dịu dàng bảo: “Nhưng không sao...”

“Ta thích nàng,” chàng khàn giọng bảo, cơ thể bắt đầu tan biến thành những mảnh nhỏ, “ta thích nàng, ta đuổi theo nàng, ta làm bạn với nàng.”

“Ta sẽ biến thành dáng vẻ mà nàng thích.”

Rốt cuộc chàng không thể cố thêm được nữa, nhẹ nhàng nói: “Diệp Trần, ta yêu nàng.”

Vừa dứt lời, chàng liền hóa thành những mảnh nhỏ, biến mất trong không khí.

Còn lúc này, Diệp Trần vừa mới tới chỗ nghỉ đã nghe Ba Tám hét ầm lên một tiếng “Đệt!”

“Sao đấy?” Diệp Trần trợn mắt, cực kỳ căng thẳng.

“Nhân vật phản diện lại chết rồi!!”

Diệp Trần: “...”

[Cuốn hai – Thanh kiếm không nghỉ: hết]

[Cuốn ba – Vinh quang thần thánh]

Một người một hệ thống cùng nhau im lặng một lúc lâu, cuối cùng Diệp Trần hỏi: “Tại sao chàng ta lại chết? Không phải đã tính toán tỷ lệ phi thăng của chàng ta gần trăm phần trăm sao?”

“Phải,” Ba Tám bực mình hét lên, “hắn phi thăng, nhưng hắn không chịu đi! Tình nguyện ở lại thế giới cũ nên bị quy luật trời đất đào thải!”

Trong lòng Diệp Trần bỗng thấy hơi khó chịu, cô tỉnh bơ hỏi: “Sao lại không đi?”

“Cô tự mà xem!”

Ba Tám cho Diệp Trần xem video.

Diệp Trần thấy Quân Diễn quỳ gối trước giường mình, giọng khàn khàn bảo: “Ta biết nàng không thích ta...”

“Ta thích nàng, ta đuổi theo nàng, ta làm bạn với nàng...”

“Diệp Trần, ta yêu nàng.”

Cô nhìn thấy rất rõ Quân Diễn khóc, chàng hóa thành muôn mảnh nhỏ tan biến trong không khí. Diệp Trần từ từ khép mắt lại.

Ba Tám rảnh tay đi kiểm tra chỉ số của Diệp Trần, chỉ số tình cảm bỗng sai lệch lên 51, biến mất, lại lên 55, lại biến mất, lại ra 53...

“Kí chủ!” Ba Tám hoảng hốt hỏi, “Cô sao thế? Điện áp không ổn định à?! Cô bị chập rồi hả?! Có muốn làm tẩy trừ tình cảm không...”

“Không cần.” Diệp Trần nhắm mắt lại, chậm chậm đáp. “Cho tôi chút thời gian, ổn ngay đây.”

Ba Tám ngơ ngác nhìn Diệp Trần, chỉ số tình cảm vẫn nhảy lên, ở cấp bậc hiện tại của Diệp Trần, chỉ số tình cảm sai lệch dưới 50 thì không thể xem được. Nói cách khác, trong tình trạng Ba Tám không quan sát được, chỉ số tình cảm của cô đã sớm cận kề 50.

Nhưng Diệp Trần là người rất giỏi kiểm soát cảm xúc nên Ba Tám đành im lặng chờ đợi, quan sát chỉ số tình cảm lúc cao lúc thấp, một lúc sau, cuối cùng nó cũng biến mất hẳn.

Diệp Trần im lặng rất lâu rồi mới thấy nói: “Được rồi, chuẩn bị làm nhiệm vụ tiếp theo thôi.”

“Kí chủ...” Ba Tám hoảng sợ hỏi, “cô nói thật với tôi đi, ngoài tôi ra, cô còn có siêu năng lực khác phải không?”

“Tôi á?” Diệp Trần ngần tồ te, “Tôi chẳng có năng lực gì hết, chỉ là cực giỏi kiểm soát tình cảm, thế thôi.”

“Con người tôi,” cô thở dài, “chưa bao giờ hi vọng chiếm hữu những thứ xa vời, không với tới.”

“Kí chủ...” Ba Tám buồn bã thốt lên, “Những năm không có tôi, cô đã trải qua những gì vậy!”

Nói xong, nó biến mặt [mỉm cười] thành [cười khóc], Diệp Trần hiểu ý nó muốn thể hiện là “khóc” nhưng cái biểu cảm [cười khóc] này, trông thế nào cũng không có vẻ gì là thiện ý cả.

Thôi, nó vốn chẳng có biểu cảm nào thiện ý hết.

Diệp Trần nghiêm mặt bảo: “Mau mau bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo đi, ở gần anh thế này tôi thấy áp lực lắm.”

“Ồ...” Ba Tám vô cùng tủi thân, sau đó nhanh đưa cho Diệp Trần thông tin của thế giới mới.

Thế giới họ sắp đến là một thế giới Tây huyền do pháp sư làm chủ.

Nam chính là Kyle Harris, con trưởng của một đại gia tộc, một thanh niên như ánh mặt trời sáng lạn, từ bé, cuộc sống đã rất thuận lợi, trôi chảy, đáng lẽ sẽ vào học viện pháp thuật tốt nhất để quốc đế trở thành một kỵ sĩ bảo vệ cho pháp sư, nào ngờ, hôm nhập học, hẫng bị “Elter Lanser”, con trưởng của gia đình quý tộc cao quý nhất đế quốc, hãm hại, bị mất tư cách nhập học, phải chuyển sang học một học viện kém hơn. Không rõ vì sao, Elter vẫn đuổi cùng giết tận, liên tục bày mưu hãm hại, cuối cùng khiến Kyle tan cửa nát nhà, buộc phải đi bảo vệ cho tộc rồng, còn Elter một bước lên mây, trở thành pháp sư ưu tú nhất đế quốc, đại pháp sư trẻ tuổi nhất.

Kyle đi bảo vệ cho tộc rồng, chiếm được sự ủng hộ của thần rồng, trở thành kỵ sĩ rồng mạnh nhất, sau đó lật ngược tình thế, vạch trần bộ mặt thật của Elter, trong quá trình đấu trí với Elter, Kyle ngày một trưởng thành, kết thêm được những người anh em mới cùng chiến đấu chống lại nhân vật phản diện. Elter cuối cùng suy sụp, tự bán mình cho thần bóng tối khiến thế giới đại loạn. Kyle dẹp yên tất cả, trở thành người anh hùng truyền thuyết.

Vì sao Elter mạnh như vậy lại chèn ép Kyle?

Vì yêu chẳng?

Không, đó là bởi vì, Elter, là một kẻ trùng sinh!!

Hắn đã từng sống vô tư, lương thiện, sau khi vào học viện còn trở thành người anh em tốt của Kyle. Kyle là kẻ có sức mạnh thần thánh của nhân vật chính, chẳng khác gì bọ hút máu với những người quanh hắn. Elter trơ mắt nhìn bạn mình, vị hôn thê và người vợ sau này, kể cả gia đình của mình bị Kyle sóng sau xô sóng trước mà đi đến chỗ diệt vong dẫn đến hắc hóa. Cuối cùng, vì Kyle phát động “Thánh chiến” mà chết. Sau khi chết, vì vô cùng không cam lòng nên đã trùng sinh. Sau khi được sống lại, mục tiêu duy nhất của hắn là...

Nhất định phải diệt con ma cà rồng Kyle này càng sớm càng tốt! Báo thù cho tất cả bạn bè và người thân!

Kết quả, thật không ngờ, đây là truyện phản trùng sinh.

Với một tác giả phản trùng sinh thì loại người lợi dụng những điều biết trước để đi hãm hại nhân vật chính là bọn đáng ghét nhất.

Lúc xem xong thông tin về thế giới, Diệp Trần đã tới thế giới này. Cô ngẩng đầu nhìn, xung quanh toàn là kiểu kiến trúc đá vuông đầu của phương Tây, phụ nữ mặc những chiếc váy chỉ thấy trong tranh sơn dầu và đàn ông thì mặc âu phục, mang giày ủng đang đi qua đi lại. Cô mặc áo màu đen, khoác áo choàng vải màu xám, lưng cột một thanh kiếm nhỏ dài.

“Hiện tại, cô tên là Trần Diệp, đến từ một gia tộc có gốc tích phương Đông rất có danh tiếng tại thế giới này, họ là quân tử dưới ánh mặt trời, là sứ giả của bóng đêm, là dũng sĩ trên chiến trường, là kẻ ám sát khiến người ta nghe danh đã sợ vỡ mật.”

“Anh không cần dùng nhiều từ ngữ màu mè vậy đâu,” Diệp Trần rất đau đầu với trình độ văn hóa của Ba Tám, đau khổ bảo, “Chuyện chính đi!”

Ba Tám “hừ” một tiếng, nạt nỏi nhor cho Diệp Trần.

Thân phận của Diệp Trần này là con gái trưởng của gia tộc phương Đông lâu đời, rất có thiên phú, hiện tại đã mười ba tuổi, đang đi du lịch bốn phương. Thân phận của cô không có gì đặc biệt, điểm đặc biệt duy nhất chính là, emmm...

Cô là vị hôn thê của Kyle.

Gia tộc của Kyle và của cô có quan hệ nhiều đời.

Đây là một thế giới rất coi trọng thỏa thuận tinh thần, hôn ước của họ, xem ra, rất khó hủy bỏ.

“Cho nên...”

Sắc mặt Diệp Trần hơi khó coi: “Nhiệm vụ của tôi lần này là gì?”

“Cô biết không, thực ra, lúc chưa gặp nam chính thì Elter là một người rất được.”

“Vậy nên?”

“Cô hãy bảo vệ nam chính cho tốt, ra sức ngăn cản hai người này gặp nhau, giữ nam chính ngoài phạm vi tầm mắt của Elter, khi thế giới thay đổi, cứ khiến hấn an tâm là được.”

“Lần này không phải đi cảm hóa nhân vật phản diện à?”

“Cô có thể cảm hóa một kẻ trùng sinh có bạn bè và người thân bị nam chính hại chết à?”

Cô không thể.

Vậy nên, Diệp Trần quyết định làm theo lời hệ thống bảo, dẫn nam chính rời xa quê hương, không để hai người này hại nhau.

“Được rồi, giờ chúng ta nên bắt đầu nhiệm vụ này thế nào đây?”

“Trước tiên phải kiếm chút tiền đã, địa điểm chúng ta rơi xuống bị sai, nhân vật phản diện ở tỉnh bên, chúng ta cần tiền lộ phí.”

Diệp Trần: “...”

Thân phận Diệp Trần tuy là đại tiểu thư nhưng gia tộc của cô rất nghiêm khắc với con cháu, Diệp Trần đang đi “du lịch”, trong thời gian này không thể nhờ cậy sức của gia tộc, trừ phi rơi vào hiểm cảnh sinh tử. Vậy nên... tiền cũng không thể dựa dẫm được.

Vì thế, một thiếu nữ mười ba tuổi phiêu bạt bên ngoài thời gian dài, trên người chẳng có mấy đồng, trong túi chỉ có một đồng bạc, thứ đáng giá nhất trên người là thanh kiếm.

Nếu Ba Tám không ngăn lại thì chắc cô đã bán luôn thanh kiếm này rồi. May mà Ba Tám ngăn cản nên cô mới có cơ hội phát triển một tài nghệ mới, giết gà.

Trình độ giết gà của cô cực kỳ cao siêu, gà chưa kịp kêu đã lìa đời. Cô mở một quán nhỏ cạnh quán mổ heo, chuyên về giết gà, mỗi ngày có thể kiếm được khoảng một đồng bạc, cô mừng gần chết, tính toán cẩn thận thì nếu mỗi ngày một đồng, một năm có thể kiếm được 365 đồng, tương đương 3.65 đồng vàng, vậy thì 10 năm sau cô có thể mua được một căn nhà, 20 năm sau sẽ...

Cũng may Ba Tám lại ngăn cản cô một lần nữa.

“Đầu tiên phải nhớ kỹ, cô là người đang làm nhiệm vụ.”

“Tiếp theo phải nhớ kỹ, cô là một người có ước mơ.”

“Cuối cùng phải nhớ kỹ, cô là một kiếm sĩ!! Lạnh lùng vô tình, sát thủ giết cả nhà trong chớp mắt, đừng có ngày ngày chỉ giết gà được không?!”

Ba Tám cảnh tỉnh bắt Diệp Trần không được chìm đắm vào công việc giết gà. Vậy nên, sau một tháng chăm chỉ, cần cù giết gà, mua một con lừa, Diệp Trần bắt đầu lặn lội lên đường đi đến nơi nam chính trong truyền thuyết sẽ xuất hiện.

Đây là con đường nam chính đi đến học viện của đế quốc, nhân vật phản diện sẽ phái người truy sát anh ta. Diệp Trần muốn trợ giúp nam chính để tiếp cận đối phương, bắt đầu nuôi nấng nam chính, trợ giúp cuộc đời nam chính!

Vì bị lạc đường, lúc Diệp Trần tới đích, trên người chỉ còn ba đồng bạc. Cô mua bánh mì khô, khoác áo choàng xám, giấu kiếm trong tay áo, ngồi xõm ở nơi nam chính nhất định phải đi qua, đợi suốt một đêm. Đến rạng sáng, lúc cô gà gà gật gật thì bỗng nghe thấy tiếng truy đuổi.

“Đứng lại!”

“Thằng ranh kia!”

Diệp Trần choàng tỉnh, trong bóng đêm, một thiếu niên khoác áo choàng xám, ôm vết thương trên bụng đang lật đật chạy về phía cô.

Da anh ta rất trắng, mắt màu xanh lam, đường nét mặt mũi rất sắc nét, trông như nắng xuân tháng Ba.

Bên trong áo choàng xám, thấp thoáng thấy gấu áo choàng màu xanh ngọc của pháp sư, trên đó có thêu huy hiệu của gia tộc hình phượng hoàng, chứng minh cho thân phận cao quý của người tới.

Diệp Trần vừa thấy có người đến liền hăm hở chạy về phía đối phương, trong lúc đối phương bị bất ngờ chưa kịp phòng bị liền kéo anh ta

chạy vào con ngõ nhỏ ở đối diện, cắt đuôi đám người đuổi theo.

“Anh bạn,” cô quay lại cười với kẻ đuổi tới, “Giết gà không?”

“Kí chủ,” Ba Tám châm chọc, “cô không thấy cảnh này quen lắm à? Cách diễn của cô chỉ có mỗi vậy thôi hả?”

Diệp Trần: “Mời anh đừng làm phiền tôi, để yên cho tôi diễn đi.”

Chú thích:

*Thiên Cân Trụy 千斤坠 “trụy” nghĩa là rơi xuống, tên của cửa ải đúng như nội dung đã được miêu tả, mỗi bước đi cảm tưởng như gánh ngàn cân

*Phản trùng sinh văn 反重生文 truyện trùng sinh là truyện có nhân vật chính sống lại, thường là quay về 1 thời điểm trước khi chết, lợi dụng những hiểu biết có được trong lần sống đầu tiên để mưu cầu lợi ích cho bản thân, có được một cuộc sống thuận lợi. “Phản” nghĩa là làm trái lại, ở đây ý tác giả là nhân vật trùng sinh sẽ không có được kết cục có hậu như trong các truyện trùng sinh bình thường.

*Canh cá cay 水煮鱼 (Shui Zhu Yu), món này chỉ mới xuất hiện vào cuối thế kỷ XX nhưng rất nổi tiếng trong ẩm thực Tứ Xuyên, cá được dùng để nấu thường là cá chép. Có thể đọc thêm ở [baiduvàkenh14](#), video cách nấu [tại link](#).

Thủ hộ 守护: bảo vệ, canh giữ

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

31. Chương 31: Thế Giới 3: Tây Huyền: Vinh Quang Thần Thánh 1

“Đồ thần kinh!”

Kẻ bị Diệp Trần ngáng đường chửi một câu rồi nhào tới.

Tuy hiện giờ Diệp Trần không có tu vi nhưng mười mấy năm luyện kiếm ở Thiên Kiếm tông cũng không uổng phí, bản thân cơ thể này lại được luyện võ từ nhỏ, rút kiếm bên hông ra đỡ bừa đôi chiêu đầu sau đấy tìm lại được cảm giác, khí thế lập tức thay đổi hẳn, kiếm lao vun vút nhắm thẳng vào năm kẻ kia.

Năm kẻ này rõ ràng rất thiện chiến, có lẽ là vệ sĩ của gia đình quý tộc nào đó, Diệp Trần đoán chắc đây nhất định là tay sai do nhân vật phản diện Elter phái tới để giết Kyle, hoàn toàn không chút nghi ngờ. Năm kẻ này một mực muốn tấn công người thiếu niên ở đằng sau cô, cậu ta nhìn cô, vẻ mặt thay đổi xoành xoạch, có giằng xé, có vui sướng, cảm xúc lẫn lộn thể hiện qua đôi mắt khiến người thiếu niên như ánh mặt trời sáng lạn trong lời đồn trông cực kỳ quái lạ.

Đây là lần đầu tiên cậu ta gặp cô gái này.

Đây rõ ràng là một thiếu nữ có gốc gác phương Đông, tóc dài và đen được cột bằng một sợi dây màu đỏ, thanh kiếm dài mỏng dẹt lấp lánh ánh trắng sáng. Phép tắc lễ nghi từ nhỏ thúc giục cậu ta hãy mau tiến lên trợ giúp vị tiểu thư này nhưng lại có một sức mạnh không gọi được tên kéo cậu ta bỏ trốn, nấp vào sau đồng rường chắt trong con ngõ.

Một vài hình ảnh rời rạc chọt lướt qua trong đầu, hình như cậu ta đã từng gặp cô gái này, cậu ta cần phải làm như vậy, cần phải ngồi xổm giữa đồng đồ này chờ cô tới tìm.

Hành động chạy trốn của “Kyle” khiến Diệp Trần sửng sờ nhưng như vậy cũng tốt, bằng không có một cái bia ngắm to lù lù như cậu ta ở đây thì cô cũng không tiện đánh đấm.

Cơ thể này so với cơ thể của người tu hành đúng là khác biệt một trời một vực. Diệp Trần quần áo với năm gã đàn ông mới một lúc đã thấy kiệt sức. Cô giết liền một mạch bốn tên trong bọn, cuối cùng chỉ còn lại tên mạnh nhất và cô, cả hai đều bị thương, đi đứng liêu xiêu, đối phương hét lên một tiếng rồi xông tới. Diệp Trần cắn răng, cũng xông lên, eo lách một phát, kiếm đã đâm ngược từ dưới lên cắm vào người đối thủ. Cùng lúc đó, thanh kiếm của đối phương cũng chém trúng vai Diệp Trần.

Diệp Trần thở hổn hển, hất kiếm của đối phương đi, giơ chân đạp văng gã ra rồi kéo lê thanh kiếm đi vào sâu trong ngõ.

Cô nghe thấy rõ tiếng người hít thở bèn đi thẳng tới chỗ đồng rương.

“Ra đi.”

Nói xong câu đó, cô không nhận được phải chế giễu với Ba Tám một câu: “Mẹ cái loại này, lại làm tôi nhớ tới Tạ Vô Song.”

“Ồ, cô còn nhớ hử hả?”

Ba Tám vừa chơi game vừa đáp qua quýt.

Diệp Trần: “...”

Tốt xấu gì cũng ở chung với nhau bao nhiêu năm, cô có lạnh lùng thế không, có bạc tình thế không?

Bảo vậy rồi mà vẫn không thấy đối phương chui ra, Diệp Trần tựa vào tường, cười mỉa: “Tôi cứu anh, anh lại trả ơn như vậy hả, định nhìn tôi chết à?”

Người trốn trong đồng ruộng lục cục ở bên trong, Diệp Trần khẽ kiểm hất nắp ruộng ra, có một thiếu niên đang ngồi thu lu trong đó.

Thiếu niên ngửa đầu lên nhìn cô, đôi mắt xanh lam đầy dò xét.

Cô chẳng buồn dông dài, nói cụt lủn: “Ra đi, chúng ta đi.”

“Cô là ai?”

“Anh nghĩ tôi là ai?” Diệp Trần giơ thanh kiếm trong tay lên, một thanh kiếm cực kỳ hiếm có ở mảnh đất này, chỉ thuộc về một dòng họ cổ xưa nọ, cậu ta nhú mày, nghiêm túc đáp: “Cô là người của gia tộc họ Diệp.”

“Biết tôi là người của gia tộc họ Diệp,” Diệp Trần bật cười lạnh lùng, “Kyle, anh cảm thấy gia tộc họ Diệp còn có ai sẽ liều mạng cứu anh như vừa nãy hả?!”

Gương mặt cậu thiếu niên lập tức tỏ rõ sự khiếp sợ, tiếp đó lại đổi thành âm u lạnh lẽo, độc ác nham hiểm, oán giận căm hờn, vô số cảm xúc tiêu cực bỗng hiện ra trên khuôn mặt đối phương khiến Diệp Trần sửng sốt.

Nhắc đến vị hôn thê lại khiến đối phương phần nộ tới vậy, nhà họ Diệp đã làm chuyện khùng khiếp gì hãm hại Kyle à?

Cô bất giác cau mày: “Kyle?”

Đối phương không nói gì, y cup mắt nhìn xuống, che miệng vết thương, tay xiết chặt thành quyền hơi run run.

“Cô... là vị hôn thê của tôi à?”

Cậu ta cúi đầu, biểu cảm trên gương mặt bị khuất bóng, tựa như đang hồi tưởng lại điều gì đó. Diệp Trần đáp: “Phải, tôi là Diệp Trần.”

Nói xong, cô chìa tay cho cậu ta: “Đứng lên được chưa? Tay trái tôi bị thương rồi, chúng ta đi tìm thầy thuốc đi.”

Cậu ta ừ một tiếng, kéo áo choàng bao kín người che khuất gia huy rồi vịn tay Diệp Trần đứng dậy, bước ra khỏi rương.

Không khí bỗng dừng trở nên âm u lạnh lẽo đáng sợ, Diệp Trần nắm tay cậu ta hỏi: “Sao tay anh lạnh thế?”

Cậu ta không trả lời chuyện này, mắt nhìn xuống: “Đi tìm thầy thuốc thôi.”

Diệp Trần chợt nghĩ ra: “Anh có tiền không?”

Đối phương nhíu mày, hỏi ngược lại: “Năm đồng vàng có đủ không?”

Diệp Trần quay ngoắt đầu lại, bỗng nhiên cô nghĩ, mình muốn gả cho cậu ta! Vị hôn phu ngon như vậy há lại bỏ không ăn? Cái thế loại mở miệng liền hỏi “năm đồng vàng có đủ không”, trên mặt viết rõ “thằng ngốc lắm tiền, mau nhào vô” lại còn có ngoại hình ngây thơ, đáng yêu như vậy, cô thực sự, rất thích!

Diệp Trần nắm tay cậu ta thật chặt, nghiêm trang đáp: “Đủ!”

Đối phương gật gật đầu, lại cúi đầu xuống, không nói chuyện nữa.

Diệp Trần không nỡ buông vị đại gia này ra, cầm tay cậu ta suốt dọc đường hỏi han ân cần.

Vì chờ Kyle xuất hiện mà Diệp Trần đã dừng chân ở nơi này vài ngày, khá là quen thuộc đường đi lối lại, nhanh chân tìm được một pháp sư được

học hệ chữa trị, mừng rỡ hỏi: “Thưa ngài, có thể xem giúp vết thương cho chúng tôi không?”

“Cậu...” Đối phương nhìn “Kyle”, tỏ vẻ nghi hoặc, đang định nói gì đó thì “Kyle” tranh nói chặn trước: “Xem cho cô ấy trước đi.”

Vị pháp sư được học ngăn người, cảm nhận được cái nhìn đe dọa của đối phương, tiếp đó cậu thiếu niên đứng đằng sau Diệp Trần âm thầm hé mở áo choàng của mình, để lộ gia huy bên trong.

Vị pháp sư được học lập tức thay đổi thái độ, cung kính đáp: “Vâng, thưa ngài, thưa tiểu thư.”

Vị pháp sư mời hai người ngồi, vô cùng ân cần, thái độ khác hoàn toàn trước. Diệp Trần bất giác lo lắng, buộc phải nhắc một câu: “Chúng tôi không có nhiều tiền!”

Tuyệt đối đừng “chặt chém” khách hàng.

Đến thế giới này, Diệp Trần thực sự là nghèo phát khiếp.

Vị pháp sư lập tức xua tay: “Không cần tiền, chuyến này không thu tiền!”

Diệp Trần càng sợ.

Khi không tỏ ra ân cần, nhất định là có điều khuất tất.

Cô lập tức kéo tay “Kyle” đứng dậy: “Không xem nữa, vết thương này chúng tôi không cần khám, tôi có thể tự chữa được!”

Cô đã nghiên cứu qua rồi, trong cơ thể mình có linh căn nước tinh khiết, nếu nghiêm túc tu luyện thì hoàn toàn có thể nhanh chóng lên được Trúc Cơ kỳ! Lên được Trúc Cơ kỳ rồi thì vết thương này có là gì!

Nhưng mà thái độ bất bình thường đáng e ngại như vậy lại hoàn toàn không may mắn khiến “Kyle” bất an, có vẻ như với anh ta thì kiểu nịnh nọt, bộ đỡ này là hết sức bình thường, anh ta túm tay Diệp Trần, nói nhẹ tênh: “Kiểm tra vết thương nốt đi.”

Lời anh ta nói khiến Diệp Trần yên tâm hẳn ra, vẫn còn muốn cự tuyệt thêm mấy câu thì anh ta đã nói chặn ngay: “Miễn phí đấy.”

Diệp Trần lập tức ngồi xuống.

“Kyle” đã nói vậy rồi, chuyện này chắc chắn là có lý do của nó.

Nếu miễn phí thì cô tình nguyện mạo hiểm!

Diệp Trần ngồi lại đó để chăm sóc vết thương còn “Kyle” thì được đưa vào phòng trong, đến lúc anh ta quay ra, vết thương trên bụng đã khá hơn rất nhiều, chỉ có sắc mặt là còn hơi tái, vị pháp sư được học mừng ra mặt, tha thiết giữ hai người lại.

“Kyle” lắc đầu ra dấu cho Diệp Trần, Diệp Trần hiểu ý, từ chối lời mời của vị pháp sư được học rồi đi suốt đêm rời khỏi trấn.

“Kyle” là một người rất ít nói, không giống lắm với miêu tả về một thanh niên như ánh mặt trời sáng lạn. Diệp Trần không khỏi cảm thấy băn khoăn: “Chẳng lẽ là do đêm nay bị sốc nên tính cách bỗng dưng thay đổi nhỉ?”

“Không đúng, bị sốc dễ vậy thì có còn là nam chính nữa không?”

Mỗi băn khoăn cứ quanh quẩn trong lòng Diệp Trần mà không thể hỏi ra miệng, chỉ có thể trò chuyện với Ba Tám câu được câu chăng.

“Tôi thấy cậu ta rất ưa nhìn.”

“Gặp Quân Diễm rồi mà vẫn còn thấy người khác ưa nhìn được, cô cũng giỏi thật nhỉ?” Ba Tám hơi bất ngờ, ấn tạm dừng trò chơi lại.

Diệp Trần cứ nhìn cái mặt cười mỉm của Ba Tám là lại thấy đau trứng, có cảm giác trong câu nói của anh ta có hàm ý khác, Diệp Trần làm lơ đi, tiếp tục nói: “Phong cách đâu có giống nhau. Quân Diễm đẹp là đẹp kiểu phương Đông còn cậu ta đẹp là đẹp kiểu phương Tây. Tôi nói vậy anh có hiểu không?”

“Hiểu, một cái nói về sự kết hợp giữa hư và thực, một cái nói về sắc thái. Mắt xanh, da trắng, tóc vàng, ngũ quan sắc nét, sắc thái của kiểu diện mạo này thật là rực rỡ.”

“Từ ngữ miêu tả của anh hơi bị phong phú đấy nhỉ...”

Một người một hệ thống nói chuyện, đi đường ban đêm cũng không đến nổi mệt. Còn cái cậu thiếu niên vô cùng im lặng kia, tuy im lặng những cũng không thấy cậu ta có vẻ gì là buồn ngủ.

Tới khi mặt trời thức dậy, họ đã tới được một trấn mới, Diệp Trần và cậu thiếu niên đi tìm một quán trọ nghỉ chân. Để tiết kiệm tiền, Diệp Trần cố ý chỉ thuê một phòng rồi trải chăn nệm xuống dưới sàn bảo: “Anh ngủ giường, tôi ngủ sàn, chúng ta bớt được chút tiền.”

“Kyle” ngó ra nhìn sau đó mím môi, đi thẳng tới chỗ ổ chăn trải dưới đất, bảo với Diệp Trần: “Cô ngủ giường đi.”

Diệp Trần ngẩn ra, lại nghe đối phương bảo: “Phái đẹp luôn cần được bảo vệ, mời tiểu thư hãy ngủ trên giường.”

Trái tim Diệp Trần bùng nổ.

Lời thoại màu mè trẻ trâu như vậy, không ngờ cô cũng được nghe! Lại còn là một anh chàng đẹp trai nói với cô, lúc nói còn tỏ vẻ hết sức nghiêm

túc, trông càng đáng yêu hơn!

Diệp Trần cực kỳ muốn sờ mặt cậu ta nhưng vì để lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng nam chính, cô đành phải tiết chế hành vi phi lý trí của bản thân, gật đầu đáp: “Được, tôi biết rồi.”

Nói xong, cô đứng dậy, ngồi lên giường. Đối phương cực kỳ lịch sự đi ra ngoài, bảo với cô: “Tiểu thư có thể tắm rửa trước.”

Sau đó cứ thế đứng bên ngoài không vào.

Diệp Trần vui gần chết, sao lại vớ được một nam chính lịch lãm đến thế cơ chứ!

Cô nhanh chân đi tắm rửa, tắm xong gọi người đổi nước rồi ra ngoài trông để “Kyle” đi tắm, tắm xong, “Kyle buông rèm cho cô rồi dịu dàng bảo: “Ngủ ngon nhé, hời tiểu thư như một đóa hồng.”

Lúc nói, giọng cậu ta cực kỳ ấm áp, còn chưa vỡ giọng hết nên vẫn còn một chút trẻ con, lại nghiêm túc nói những lời này, phối hợp với khuôn mặt khôi ngô của thiếu niên khiến Diệp Trần đỏ bừng mặt, kéo chăn đắp lấp nửa khuôn mặt rồi mới ú ớ nói: “Ngủ ngon.”

Đối phương buông rèm xuống, chui vào ổ chăn của mình, lúc kéo chăn lên đắp, cậu ta nhìn ánh trăng, vẻ mặt lạnh lùng.

Diệp Trần nằm trên giường, sượng âm ỉ.

“Đã đẹp rồi lại còn khéo ăn nói nữa chứ. Hời tiểu thư như một đóa hồng...”

“Cô không thấy nó rất trẻ trâu à?” Ba Tám chê bai, “Thật tởm quá, thật đấy, quá buồn nôn.”

“Không không, anh không hiểu rồi.” Diệp Trần nghiêm túc đáp, “Anh là người ngoài nhìn người này nói với người kia nên mới thấy như vậy, nếu anh là đương sự thì sẽ rất khác đấy, hơn nữa lại còn phải xem có đẹp trai hay không, giọng nói hay hay không hay, hiệu quả khi nói đều sẽ khác nhau, chính cái loại lời thoại này mới là thử thách độ đẹp trai nhất đấy!”

“Cô bị sắc đẹp làm u mê hết rồi, cho dù hôm nay cậu ta bảo cô đi ăn cút đi cô vẫn sẽ cảm thấy cậu ta thật phong cách, thật độc đáo cho xem.”

Diệp Trần nghiêm túc suy nghĩ những lời Ba Tám nói, thử tưởng tượng đáng vẻ khi “Kyle” nói câu đó...

Quả thực đúng là rất có phong cách!

Thôi tiêu rồi.

Hai người ngủ suốt đêm, đến lúc Diệp Trần dậy, cậu ta đã thay xong quần áo, đi lấy bữa sáng về.

Bữa sáng đơn giản có bánh mì và sữa bò. Đã lâu lắm rồi Diệp Trần chưa được ăn bánh mì mềm chứ đừng nói đến sữa bò. Vậy nên bất chấp vẫn chưa đánh răng, rửa mặt, chải đầu, Diệp Trần đã bổ nhào vào bàn, ăn ngấu ăn nghiến.

“Kyle” ngồi phía đối diện, quan sát đáng vẻ ăn như quỷ đói của cô, con người trở nên sâu thẳm.

“Cô biết không,” cậu ta chậm chậm cất lời, ngắm nhìn điệu bộ ăn uống của cô, trên gương mặt hiện rõ sự dịu dàng, lưu luyến, “từ nhỏ tôi đã luôn nằm mơ, luôn cảm thấy, mình đang chờ đợi một người.”

Diệp Trần hơi dờ ra.

Chờ đợi một người?

Hay là chờ đợi một con rồng?

Giấc mơ của nhân vật chính nhất định đều có ý nghĩa, nếu nam chính nhất định sẽ trở thành kỵ sĩ rồng thì giấc mơ nhất định không phải là mơ vớ mơ vẩn rồi!

Cô cố nuốt hết một mồm bánh mì rồi ngẩng đầu nhìn đối phương, nghiêm túc hỏi: “Anh đang chờ đợi ai?”

“Kyle” chống cằm, nhìn Diệp Trần, cười dịu dàng, trong đôi mắt màu xanh lam in hình bóng cô, anh ta đáp rất nghiêm trang: “Một cô gái.”

Diệp Trần: “...”

“Ha ha ha ha ha ha...” Ba Tám cười như dở.

“Cậu ta tán cô kìa! Cô nghe ra chưa, cậu ta tán cô đấy!”

Tất nhiên là Diệp Trần đã nghe ra rồi.

Cô lạnh nhạt uống một hộp sữa bò, không tiếp chuyện với cậu ta. Đối phương có lớp da mặt dày hơn tường tượng của Diệp Trần rất nhiều, thấy cô không tiếp chuyện, cậu ta bèn nói luôn: “Khoảnh khắc trông thấy em, anh đã nghĩ, người trong số mệnh của anh, chính là em!”

“Phụt...”

Ngậm sữa bò bị phun hết ra ngoài, “Kyle” dù đã nhanh nhẹn né đi nhưng vẫn bị bắn ướt mất nửa mặt.

Cậu ta không nói gì nữa, Diệp Trần vội cầm khăn lau mặt giúp cậu ta: “Lau đi, anh đừng để bụng nhé, tôi sơ ý thôi, anh lau...”

“Kyle” không nói gì, cậu ta giật lấy khăn tự lau mặt sạch sẽ rồi đứng dậy bỏ đi.

Toàn bộ quá trình không hề nói thêm câu nào khiến Diệp Trần đâm hơi sờ sợ.

“Cậu ta đang bức mình đấy à?”

“Chắc vậy.”

Ba Tám suy nghĩ một chút rồi bổ sung: “Cậu ta mới mười ba tuổi, có khi đây là lần đầu tiên tán gái...”

“Hình như tôi đã làm cậu ta tổn thương phải không?”

“Ừm...”

“Tôi nên làm thế nào đây?”

“Không biết...”

“Thôi bỏ đi,” tranh thủ lúc cậu ta đã đi rồi, Diệp Trần nghĩ, cậu ta nhất định là không muốn ăn chỗ bánh mì này nữa, cô phải nhanh nhanh nhét hết chúng vào bụng, vừa ăn vừa nói ngồm ngoàm, “tôi phải ăn nhiều thêm một chút để tự an ủi.”

Diệp Trần uống hết sạch cốc sữa bò, ăn hết phần bánh mì, “Kyle” cũng rửa sạch mặt mũi quay trở về.

Diệp Trần đã rửa mặt xong rồi, tóc buộc qua loa, quần áo màu đen, ngồi trong phòng chờ “Kyle”.

Đối phương vừa bước vào, Diệp Trần nói ngay: “Tôi muốn thương lượng với anh về hành trình...”

“Tôi muốn đến để đô.”

Nói xong, đối phương vẻ như nghĩ đến chuyện gì đó, để Diệp Trần tin bèn nghiêm túc nói: “Tôi muốn đến Học viện Đế đô.”

“Ồ, thực ra thì,” Diệp Trần nghĩ mãi nghĩ mãi không nghĩ ra được lý do gì, chỉ có thể khuyên, “tôi thấy Học viện Đế đô chẳng có gì hay ho. Anh xem, các kiếm sĩ vào trường đều được đào tạo để phục vụ pháp sư, thật không có tương lai. Vinh quang cao quý nhất của một kiếm sĩ lại là trở thành hộ vệ pháp sư ưu tú nhất, anh không thấy như thế đáng buồn lắm sao?”

“Trở thành hộ vệ pháp sư, vậy mà đáng buồn lắm à?”

Anh ta nheo nheo mắt, có vẻ bất mãn với cách nói của cô. Diệp Trần nghĩ, đám người này đúng là bị tẩy não nặng rồi, mục tiêu cả đời là trở thành hộ vệ pháp sư, vậy không phải là rất không có tương lai sao?

Hóa ra đã là nam chính thì dù ở kiếp trước, trước khi nhân vật phản diện sống lại hay ở kiếp này, khi nhân vật phản diện đã sống lại, thì vẫn luôn là kẻ đứng trên tất cả, không xuôi theo bất kỳ ai, thật đúng là rất có phong cách!

Đáng tiếc, ở thế giới này, ảnh hưởng của pháp sư quá lớn, một vị pháp sư đứng đầu có thể bảo vệ sự cân bằng của cả thế giới, chống lại thế lực hắc ám, ngang với thiên quân vạn mã của đế quốc. Ai cũng có thể cố gắng, nỗ lực để trở thành kiếm sĩ nhưng để làm pháp sư thì ngay trong giây phút đứng trước quả cầu thủy tinh có thể cảm ứng được phép thuật hay không là đã được quyết định rồi.

Trong trăm nghìn người có lẽ sẽ có thể sinh ra được mười kiếm sĩ nhưng lại chưa chắc đã có thể sinh ra được một vị pháp sư. Vì hiếm có và tài giỏi, các pháp sư thật giống như thần thánh ở mảnh đất này.

Vô số kiếm sĩ tre già măng mọc, tâm nguyện lớn nhất là lên tới được ngọn tháp thần thánh ấy, trở thành người bảo vệ cho pháp sư trên đỉnh tháp.

Kyle cũng đã từng nghĩ như vậy nên anh ta mới không ngừng nỗ lực, cho đến khi bị nhân vật phản diện Elter chèn ép, không thể nào trở thành một kỵ sĩ của pháp sư nữa, Kyle mới cảm thấy, trở thành một hộ vệ của pháp sư chẳng phải là vinh quang gì ghê gớm.

Đáng tiếc, “Kyle” của hiện tại vẫn chưa hiểu. Diệp Trần đành phải nói xuôi theo ý anh ta: “Tôi nói sai rồi, ngại quá, với đại đa số mọi người, đây là niềm vinh quang. Nhưng mà, Kyle này, trong lòng tôi thì anh còn ưu tú hơn rất nhiều pháp sư đấy!”

“Kyle” không đáp, đôi mắt ánh lên sự mỉa mai.

Diệp Trần không tránh khỏi cảm thấy hơi sợ, cứ cảm thấy tên “Kyle” này thật lạ.

Dường như phát giác ra sự cảnh giác của Diệp Trần, cậu ta ngừng trào phúng, khoan thai đáp: “Nguyện vọng lớn lao nhất của tôi là trở thành hộ vệ pháp sư ưu tú nhất, tiểu thư không cần phải nói thêm nữa, tôi nhất định phải đến để đó.”

“Nếu tiểu thư tiện đường, chúng ta có thể đi cùng nhau. Nếu không tiện đường, vậy thì cảm ơn tiểu thư đã chăm sóc tôi.”

“Đợi đã!” Diệp Trần giật mình, “Sau lưng đang có người truy đuổi muốn sát hại anh đấy, anh biết chứ? Anh đi tiếp không sợ bị giết à?”

“Chuyện gì cũng không thể cản nổi bước chân tôi.” “Kyle” đáp rất trịnh trọng, anh ta cúi đầu chào lịch sự rồi bảo, “Cảm ơn tiểu thư...”

“Tôi sẽ đi cùng anh!” Diệp Trần đáp dứt khoát, cô nhất định phải bám theo bên cạnh nam chính, dù lên núi đao, xuống biển lửa, quyết không từ nan!

Đối phương ngớ ra: “Vì sao...”

“Tôi là vị hôn thê của anh mà!” Diệp Trần kiểm đại một cái cố, đối phương không đáp ngay mà tập trung quan sát cô bằng ánh mắt kì lạ. Diệp Trần cảm thấy biểu cảm của cậu ta thật quá đặc sắc, chẳng hề giống dáng vẻ một thiếu niên như ánh mặt trời sáng lạn khi được nghe vị hôn thê của mình bày tỏ...

Nhưng mà, đối phương cũng nhanh chóng đổi sang tươi cười, gật đầu đáp: “Tốt quá, cảm ơn tiểu thư.”

Thế là họ lên đường đi đế đô. Chuyện này thực ra Diệp Trần đã sớm chuẩn bị tư tưởng sẵn sàng. Cô không tin mình vừa xuất hiện một cái là nam chính sẽ bỏ trốn cùng mình ngay. Dựa theo những gì hệ thống miêu tả, nam chính là một người trọng tình cảm, có mục tiêu rất kiên định, muốn anh ta thay đổi mục tiêu thì nhất định phải là một lý do hết sức quan trọng.

Ví dụ như, đầu tiên làm nam chính yêu cô trước, sau đó có một nguyên nhân nào đấy khiến anh ta phải vĩnh viễn ở lại địa bàn của tộc rồng cùng cô.

Như vậy thì anh ta vừa có thể trở thành kỵ sĩ rồng vừa không giao chiến chính diện với Elter, không khiến Elter hắc hóa đến mức thế giới đại loạn, cô có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo!

Diệp Trần nghĩ toàn những điều tốt đẹp, suốt đường đi thảnh thơi lại trộm liếc cậu thiếu niên, chỉ mới nghĩ đó là vị hôn phu của mình thì trong lòng đã vui như mở hội.

“Kyle” là một người rất lịch thiệp và có gia giáo, trên đường đi luôn quan tâm chu đáo, khiến Diệp Trần cảm thấy, nếu như là ở thời hiện đại, chắc cậu ta sẽ là kiểu đàn ông thấy dưới đất có một vũng nước, anh ta sẽ cởi áo khoác phủ lên nó để bạn bước qua.

Báo đáp lại cậu ta, Diệp Trần không tiếc lời ca ngợi, khen mãi không dứt, đối xử với cậu ta tốt đến không thể tốt hơn.

Ròng rã đi suốt nửa tháng, cuối cùng họ cũng đã đến gần được đế đô. “Kyle” bỗng nhiên muốn dẫn cô đi dạo. Hai người đến chợ pháp thuật, “Kyle” có vẻ rất thông thuộc nơi này. Cô thích một con bô câu giấy có thể truyền tin nhưng giá đắt quá nên không mua. “Kyle” để ý thấy, im lặng không nói gì, chờ đi dạo thêm một lát, “Kyle” bỗng bảo: “Thích nó hả?”

Nói xong, cậu ta mở lòng bàn tay ra, đúng là con bô câu giấy vừa rồi cô thấy.

Diệp Trần ngần ngừ, đối phương nghiêng đầu cười cười: “Không thích sao?”

“Thích chứ, thích.” Diệp Trần gật đầu ngay tắp lự, nâng niu bô câu giấy trong tay, vui vẻ nói: “Anh thật là tốt!”

Đối phương cười cười, không nói gì, im lặng đi theo bên cạnh cô.

Người qua kẻ lại đông đúc, vóc dáng cả hai đều không cao lớn, cậu ta vẫn luôn nghiêm túc bảo vệ, ngăn cô khỏi va chạm với dòng người di chuyển.

Hai người đi sát gần nhau, bàn tay phía dưới thỉnh thoảng chạm vào nhau, không hiểu vì sao, Diệp Trần cảm thấy lòng chộn rộn. Có ai đó bỗng va phải cô, Diệp Trần bị xô ngã vào “Kyle”, Kyle bắt được cổ tay cô, dặn một câu: “Cẩn thận.”

Tay cậu ta rất ấm áp, ngấm vào người cô qua lớp trang phục, cháy bỏng trên làn da. Nói xong câu đó, cậu ta im lặng, cả hai đều bất động, lát sau, tay cậu ta trượt từ cổ tay xuống, bao bọc bàn tay cô.

“Đi thôi.”

Trời đã hơi tối, đèn trong chợ được thắp lên, đôi gò má của người thiếu niên khi trắng khi hồng theo ánh đèn chớp tắt.

Cậu ta nắm tay cô, hai người cùng nhau rời khỏi chợ, đi vào trong con ngõ nhỏ.

Con ngõ rất yên tĩnh, đến nỗi cả hai đều tưởng như đối phương có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập.

Diệp Trần cảm thấy mình sao mà kém cỏi quá, chỉ là nắm tay thôi mà, vì sao tim đã vội đập rộn ràng?!

Bất giác, thật lạ lùng, cô nhìn bóng lưng người kia, cảm nhận đôi tay đang nắm tay mình, có cảm giác như đã từng quen.

Giống Cố Gia Nam, giống Quân Diễm.

Dường như là cùng một người, ở một thế giới lạ lẫm, lại một lần nữa hội ngộ.

Khi ý nghĩ này nảy sinh, Diệp Trần không nhịn được hỏi: “Ba Tám, anh nói có khi nào, những nhân vật phản diện tôi từng gặp, đều là cùng một người không?”

“Tĩnh lại đi,” Ba Tám đưa cho cô một miếng dưa hấu, “ăn miếng dưa hấu cho tỉnh táo này!”

“Ề...”

Diệp Trần thở dài, nhìn bóng lưng cậu trai trẻ, có chút oán thâm của thiếu nữ.

Thiếu niên nắm tay cô thì cảm thấy thật lạ lùng.

Rõ ràng là chuyện đã tính toán sẵn, tại sao lại thấy tim đập nhanh, lại thấy ngượng ngùng chứ?

Đúng lúc cả hai người đều hơi thất thần thì xung quanh bỗng có tiếng bước chân dồn dập. Diệp Trần lập tức nghĩ tới, là tập kích!

Cô rút kiếm ra, chém mạnh về phía có tiếng âm thanh tới, “choang” một tiếng va vào nhau, cánh tay Diệp Trần rung lên, đường kiếm bị đối phương hất văng ra.

Kẻ tới là cao thủ!

Diệp Trần lập tức cảnh giác, Ba Tám cất dĩa đi, nghiêm túc dặn: “Hệ thống võ thuật cấp cao sẵn sàng kích hoạt, để sử dụng phải mất 20 điểm tích lũy.”

Diệp Trần cầm chắc kiếm, che cho thiếu niên ở sau lưng, khe khẽ dặn: “Chờ nhé, thấy có cơ hội thì chạy ngay, không cần lo cho tôi!”

Đối phương sững người, buột miệng bảo: “Cô không thắng được đâu.”

“Tôi biết!” Diệp Trần nói thẳng, quay lại nhìn đối phương, đôi mắt sáng ngời vô cùng nghiêm túc: “Nhưng tôi không thể để anh gặp chuyện không may được.”

“Tôi lấy tính mạng để thề,” cô giơ tay lên, vẻ mặt trang nghiêm, “tuyệt đối không để anh gặp chuyện không may.”

Thấy đôi mắt đối phương ánh lên sự kinh ngạc, Diệp Trần không nén nổi niềm vui rạo rực trong lòng, khoe khoang với Ba Tám: “Độ hảo cảm của cậu ta với tôi hiện tại chắc chắn cực kỳ cao. Tôi cách mục tiêu trở thành người quan trọng trong lòng cậu ta lại gần thêm một bước rồi.”

Trở thành người quan trọng trong lòng nam chính mới có thể bắt cóc cậu ta rời khỏi chỗ này, nam chính rời khỏi chỗ này mới có thể đảm bảo cậu ta và Elter vĩnh viễn không chạm mặt, vậy thì Elter mới không hắc hóa hủy diệt thế giới.

“Vâng vâng vâng,” Ba Tám quan sát xung quanh, sau khi hệ thống võ thuật cấp cao khởi động thì nó phải tiếp quản thân thể Diệp Trần, nó còn căng thẳng hơn Diệp Trần nhiều, chỉ đáp qua loa cho xong: “Cô lợi hại nhất đấy, cưng ạ!”

Đối phương đã tụ họp đủ người, tất cả đều đeo mặt nạ, mặc áo giáp, Diệp Trần nuốt nước bọt, thể lực Elter quả nhiên không tầm thường, mới mười bốn tuổi đã có được nhiều sát thủ như vậy...

Phải nhiều người tới giết nam chính thể này mà nam chính vẫn không chết, đúng là mạng lớn!

Diệp Trần cầm kiếm, trong lòng chột dạ nhưng ngoài mặt vẫn không thôi giả vờ giả vịt, cười gằn một tiếng rồi lên giọng: “Lần trước vẫn chưa nhận được bài học, còn dám tới nữa hả?”

“Tiểu thư,” kẻ cầm đầu đáp rất rần, “xin hãy tránh ra đi, đây không phải chuyện tiểu thư nên xen vào.”

“Ta không muốn tránh đấy thì sao?”

“Thiếu gia,” kẻ cầm đầu bình tĩnh thưa, “ngài nhẫn tâm để người vô tội bị cuốn vào chuyện này sao?”

Thiếu gia?

Diệp Trần ngó ra, đợi chút, đây không phải là những kẻ Elter phái tới truy sát Kyle hay sao?!

Chẳng lẽ Kyle bị hai nhóm người đồng thời truy sát??

Kyle đang phải đối mặt với tranh đấu trong gia tộc??

Không phải trong bản gốc thì gia đình cậu ta rất hòa thuận, quá trình trưởng thành rất thuận lợi sao?

Trong đầu Diệp Trần nảy sinh vô số vấn đề, chưa kịp hỏi thì người sau lưng đã thở dài đáp: “Đúng thế, sao ta nhẫn tâm để cô ấy bị thương chứ?”

Dứt lời, cậu ta bước lên trước, cởi tấm áo choàng rộng vẫn luôn mặc trên người. Cuối cùng Diệp Trần cũng thấy rõ, dưới áo choàng màu đen là áo phũ thủy hai màu xanh trắng trên có thêu gia huy phượng hoàng, cổ tay áo rộng thêu sao năm cánh, kế thừa trí nhớ của Diệp Trần gốc, Diệp Trần lập tức biết đây là áo của riêng các pháp sư cấp cao.

Khoan... Khoan đã!

Diệp Trần hoang mang toàn bộ.

Hóa ra... Kyle, kẻ sẽ trở thành kị sĩ rồng, một lòng muốn đến Học viện Đế đô trở thành hộ vệ của pháp sư... là một pháp sư?!!

Không đúng. Nếu cậu ta đã là pháp sư thì tại sao còn muốn trở thành hộ vệ của pháp sư?

Cậu ta...

“Tìm nhầm người rồi đồ ngốc ạ!!!!”

Trông vẻ mặt hoang mang của Diệp Trần, Ba Tám không chịu nổi nữa, bực mình quát lên: “Thằng khỉ này không phải Kyle, cô còn đứng đây làm quái gì nữa? Không phải mục tiêu của nhiệm vụ thì cô lo cậu ta sống hay chết làm gì? Mau chạy thôi!!”

“Thế thì không... không được hay lắm phải không?”

Diệp Trần nghĩ tới cậu thiếu niên đã tặng cô con bô câu giấy lại nhìn đám người vây quanh, ngượng ngùng bảo: “Tôi mà chạy thì có vẻ lạnh lùng, vô tình quá.”

“Mẹ nhà cô từng có cảm tình rồi à?”

“Hay là cứ đánh một trận nhé??”

Diệp Trần thương lượng.

Xem tình hình trước mắt, dưới tình huống đặc biệt, phóng tay mua một món võ thuật cấp cao cũng không phải là không thể.

Dù sao thì... điểm tích lũy của cô cũng nhiều.

Vì người này đã tặng cô bồ câu giấy, còn khiến cô nhớ tới Cố Gia Nam và Quân Diễm, cô cảm thấy mình tốn chút điểm tích lũy để cứu cậu ta cũng đáng lắm.

Trong lúc Diệp Trần đang suy nghĩ miên man, cậu thiếu niên bỗng nắm tay cô, vỗ về: “Không cần lo lắng.”

Diệp Trần tỉnh táo lại, đối phương mỉm cười, cẩn thận hỏi: “Trả lời tôi đi, đừng sợ hãi, nhé?”

“Ừ...”

Diệp Trần bất giác đáp.

Chỉ chớp mắt ấy, cô trông thấy người thiếu niên trước mặt bỗng nhiên thay đổi hoàn toàn khí thế, một luồng ánh sáng xuất hiện dưới chân, cậu ta lạnh lùng nhìn đám người vây quanh, nói đầy sắt đá: “Nếu phu nhân đã muốn mạng của ta đến vậy thì giả như các vị đây có thể giữ mạng quay về, làm phiền các vị chuyển giúp ta một lời.”

“Mạng của ta, không phải là con sâu cái kiến bà ấy có thể động vào đâu!”

Vừa dứt lời, pháp trận dưới chân bỗng phóng vọt lên cao. Gã cầm đầu thở dài một tiếng, xách kiếm đuổi theo. Diệp Trần đang định rút kiếm thì cậu ta đã giữ chặt tay cô lại.

“Mãi mới có một cơ hội để thể hiện, xin hãy nhường nó cho tôi đi.”

Giọng cậu ta kèm theo tiếng thở dài, dịu dàng mà lại vững chãi.

Diệp Trần thoáng ngạc nhiên. Cậu ta giơ tay lên, một quả cầu sáng bắn về phía đám người đang đuổi tới.

Cái nhìn của cậu ta vẫn dừng ở cô, dịu dàng và chan chứa tình cảm.

Diệp Trần bất giác thu kiếm về, đến khi đó cậu ta mới chịu thôi không nhìn nữa.

Diệp Trần cuối cùng cũng hiểu thế nào là tàn sát hàng loạt.

Cuối cùng cũng hiểu, vì sao ở thế giới này pháp sư lại đứng đầu và được người người kính ngưỡng.

Nửa giờ qua đi, trên mặt đất, thi thể nằm ngổn ngang, cậu ta bắn quả cầu sáng bay xuyên qua cơ thể kẻ cuối cùng sót lại xong thì cũng lao đảo dựa vào tường, thở hổn hển.

Mặt cậu ta tái mét, dưới ánh trăng tựa như một loại ngọc phát sáng. Cậu ta ngẩng đầu lên, cố gắng nở nụ cười với Diệp Trần: “Có thể đưa tôi đến một nơi an toàn không, tiểu thư xinh đẹp của tôi?”

“Hả? Được.”

Diệp Trần vác cậu ta trên vai, chạy thẳng về quán trọ: “Hay là anh mau mau đi gặp thầy thuốc đi.”

“Không cần.”

Cậu ta nhắm mắt lại, đáp thều thào: “Pháp sư sau khi sử dụng pháp trận lớn xong đều tạm thời yếu đi, nghỉ ngơi một thời gian là ổn.”

“Ồ.” Diệp Trần hơi thất thần, không biết giờ phút này nên mở lời như thế nào.

Bảo rằng anh không phải là mục tiêu nhiệm vụ của tôi nên tôi phải đi đây à?

Khiêng cậu ta về quán trọ, thả xuống giường xong, cậu ta mỉm cười hỏi Diệp Trần: “Tiểu thư có chuyện muốn nói à?”

“Tôi...”

“Tôi có thể cầu xin tiểu thư không bỏ đi không?”

Cậu ta nói chặn trước như vậy, Diệp Trần sửng sốt, vẻ mặt đối phương lại chân thành tha thiết, đôi mắt cầu xin một nơi nương tựa: “Tôi cần tiểu thư.”

Diệp Trần mím môi, cuối cùng nói: “Được... Tôi sẽ chờ anh tỉnh lại.”

Cậu ta gật đầu, mỗi một nhắm mắt lại.

Diệp Trần ngồi ở bên giường, một lát sau, lại nghe cậu ta bảo: “Xin hỏi, tiểu thư có thể nằm phía bên trong tôi không? Như vậy tôi sẽ có cảm giác an toàn hơn một chút.”

Lời cậu ta nói không thể coi là uyển chuyển, Diệp Trần thừa hiểu, cậu ta sợ cô nửa đêm chạy mất.

Cô trườn qua người cậu ta, nằm vào góc giường bên trong. Chiếc giường này rất rộng, phải đủ cho ba người ngủ. Tuy Diệp Trần ngủ bên trong nhưng vẫn còn cách cậu ta khá xa.

Cậu ta duỗi tay sang, nắm tay cô. Diệp Trần hơi giật mình, cậu ta giải thích: “Lúc nắm tay tiểu thư, tôi thấy rất yên lòng.”

“Tiểu thư là một người rất tốt,” giọng cậu ta rất mệt, chừng như có thể ngủ ngay được nhưng vẫn chưa dám ngủ, nhất quyết phải nói cho xong, “tôi rất hâm mộ, người tên Kyle kia. Cậu ta nhất định là cực kỳ may mắn mới có được một vị hôn thê tốt như tiểu thư.”

“Tôi không có vị hôn thê...”

Cậu ta nói chậm chậm: “Cũng không có mẹ... Không có ai bảo vệ tôi, tôi phải tự dựa vào mình...”

Cậu ta chẳng biết mình đang bị làm sao nữa, vốn chỉ muốn giữ cô ấy ở lại nhưng khi cảm nhận được hơi ấm của người thiếu nữ, cậu ta lại bất giác dờ dẫm lòng để phòng.

Cậu ta chưa từng có một trải nghiệm nào như vậy, cảm thấy yên lòng đến thế, an tĩnh đến vậy.

Mỗi lần bị yếu đi như thế này, khi vô cùng yếu ớt, cậu ta đều cảm thấy rất sợ hãi, rất bất an. Trước kia có người bảo cho cậu ta biết, khi cậu ta có kỹ năng của riêng mình thì sẽ không còn cảm thấy bất an nữa, cậu ta không tin.

Bởi vì cậu ta không tin tưởng bất kỳ ai cả, bất kể là ai cũng đều không thể khiến cậu ta trông cậy giao phó tính mệnh của mình. Nhưng hôm nay đã khác, người thiếu nữ này khiến cậu ta bỗng ý thức được, điều này là có thể.

Luôn có một người, một lần như vậy, có thể khiến bản thân tin nhiệm giao tất cả cho cô.

Cậu ta nắm tay người thiếu nữ, bỗng nhiên thấy không cam lòng.

Vì sao Kyle có thể...

Vì sao hết thấy những thứ những người tốt đẹp trên thế giới này, đều là của Kyle!

Hắn ta chẳng tốn mấy công cũng vẫn nghiêm nhiên có được mọi điều đẹp đẽ nhất trên thế gian. Mỗi người bên cạnh gã đều dốc lòng dốc sức vì gã cho đến lúc chết.

Người đã từng là vị hôn thê của cậu ta như vậy, người đã từng là bạn của cậu ta như vậy.

Giờ, người thiếu nữ này, cũng như vậy.

Cậu ta không cam lòng.

Cậu ta hận.

Cậu ta ghen tị.

Bóng đêm bao trùm trái tim cậu ta, cậu ta không ghìm được cái run nhè nhẹ. Diệp Trần thấy cậu ta run bèn đặt tay lên lưng đối phương hỏi: “Sao thế? Khó chịu à?”

Cậu ta không nói gì.

Diệp Trần nói tiếp: “Nếu khó chịu thì cứ nói với tôi.”

“Trần à.” Lần đầu tiên cậu ta gọi tên của cô, Diệp Trần run cả người với cách gọi như thế này, sau đó phải liên tục nhắc nhở mình, cô tên là Trần Diệp.

Có phải là, phong cách lắm phải không?

Thực ra nên gọi cô là Tử Tinh Băng Ngưng Trần Diệp ấy.

Thế thì còn phong cách hơn nữa.

Suy nghĩ của cô nhanh chóng lộn trở về thực tế, nghe thấy cậu ta hỏi: “Cô có yêu hẳn ta không?”

“Ai?”

“Vị hôn phu của cô, Kyle ấy.”

“À...” Diệp Trần hơi lúng túng, cô không biết nên đánh giá về vị hôn phu của mình như thế nào trước mặt một người lạ, cân nhắc một chút thì cô cảm thấy, thế giới rất nhỏ bé, nói không chừng người này sau này lại quen Kyle, nói thật thì sẽ làm Kyle mất hết thể diện mất. Vậy nên cô trịnh trọng đáp: “Yêu anh ta là số mệnh của tôi.”

“Số mệnh?”

“Anh ta là vị hôn phu của tôi, tương đương với giữa chúng tôi có một cam kết. Tôi nghĩ, tôi nhất định sẽ yêu anh ta. Ngay khoảnh khắc tôi trông thấy đối phương.”

“Cô đã gặp anh ta chưa?”

Thiếu niên nắm tay cô thật chặt.

“Sẽ nhanh chóng gặp được thôi!” Diệp Trần vừa nghĩ đến chuyện này là lại tức, suýt nữa thì buột miệng nói hớ ra tất cả là tại anh đấy.

Đêm hôm khuya khoắt rảnh quá hay sao mà cũng bị người ta truy sát? Tại sao lại xuất hiện ở con đường đó? Tại sao không đến muộn hơn mấy tiếng? Tại sao lại tới trước chứ!!

Tới trước đã đành, lại còn dám lừa cô!!

Nghĩ tới chuyện này là bức cả mình, Diệp Trần tức giận hỏi: “Tại sao anh lại lừa tôi anh là Kyle?”

“Xin lỗi...” Có vẻ cậu ta đã mệt lắm rồi, giọng nói yếu hần đi, “Lúc đó tôi không còn cách nào khác, tôi cần cô giúp đỡ.”

“Trần...” Giọng anh ta nhỏ dần, “Tôi nhất định... sẽ báo đáp cô...”

Nói xong, cậu ta liền im lặng.

Nếu như không phải cậu ta vẫn còn đang thở, không khéo Diệp Trần tưởng cậu ta chết mất rồi.

Ba Tám quan sát cậu ta, thùng thảng bào: “Chỉ ngất thôi.”

Diệp Trần: “...”

Một người một hệ thống đều hơi ử rữ.

Thế giới này có vẻ không được thuận lợi cho lắm.

Mới đầu thì đến sai địa điểm, hại cô phải giết gà một tháng.

Sau đó thì nhận sai đối tượng mục tiêu, lại còn mẹ kiếp đi hộ tống hần ta đến đế đô.

Vấn đề là đây, đối tượng mục tiêu đã bị sai, vậy đối tượng đúng đang ở đâu?!!

“Có thể định vị lại lần nữa không?” Diệp Trần hơi hơi suy sụp, Ba Tám cũng mệt mỏi, xuống tinh thần: “Đang refresh lại bản đồ... Đáng lẽ tôi nên để ý sớm hơn.”

“Anh thì được cái tác dụng gì...” Diệp Trần rất muốn đập anh ta, hệ thống thở dài: “Thực ra thì, mỗi lần chúng ta đến một thế giới mới, sức mạnh của thế giới mới lại mạnh hơn ở thế giới trước. Đồng nghĩa với việc những tin tức mà tôi thu thập được sẽ ngày càng ít đi, tác dụng của tôi chủ

yếu chỉ còn là trợ giúp cô lúc khẩn cấp, còn cái chính cô vẫn phải tự dựa vào mình...”

“Có anh để mà làm gì!”

Diệp Trần tức giận lắm rồi, Ba Tám hơi chột dạ, mở bản đồ ra bảo: “Có rồi này, tôi tìm được nam chính rồi. Khoan đã...”

Ba Tám sửng sốt: “Tại sao anh ta lại đang di chuyển về phía cô? Chỉ còn cách có... 10 mét!”

“Cái gì?!” Diệp Trần giật mình, đúng lúc ấy, cửa sổ “uỳnh” một tiếng bị đập ra, một thiếu niên áo vải mang theo kiếm lặn vào trong. Diệp Trần bật người ngồi dậy, đôi bên bốn mắt nhìn nhau.

Thiếu niên ngơ ngác nhìn Diệp Trần, Diệp Trần chăm chăm nhìn anh ta.

Giây lát sau, thiếu niên vội vàng nói: “Làm phiền rồi, xin cho đi nhờ.”

Nói xong, anh ta định chuồn đi luôn. Diệp Trần ném thanh kiếm trên giường đập thẳng chặn trước mặt đối phương, quát to: “Đứng lại!”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Vì có nhiều độc giả nói không phân biệt được nam chính nam phụ và nhiệm vụ nên tôi sẽ nói để mọi người rõ hơn:

Nam chính: Kyle (kiếm sĩ)

Nhân vật phản diện: Elter (pháp sư, người Diệp Trần cứu, Quân Diễn, Cố Gia Nam)

Nội dung thế giới: Elter kiếp trước vì Kyle mà mất hết tất cả, sau khi sống lại, Elter luôn tìm cách hãm hại Kyle, khiến Kyle tan cửa nát nhà. Sau

đó Kyle báo thù, Elter đấu không lại Kyle nên bán mình cho sức mạnh hắc ám, hủy diệt thế giới.

Nhiệm vụ mục tiêu: Bảo vệ hòa bình thế giới, ngăn cản Elter hủy diệt thế giới (không thể giết Elter)

Cách thực hiện nhiệm vụ: Khiến Kyle rời khỏi địa bàn hiện tại, đến với tộc rồng, trở thành kỵ sĩ rồng. Như vậy, Elter sẽ không vì khao khát đánh bại Kyle mà hiến thân cho sức mạnh hắc ám.

Mỗi lần các bạn kêu đọc không hiểu, tâm tình của mình đều rất nặng nề, rõ ràng thấy nội dung rất rõ ràng cơ mà...

Tác giả có chuyện muốn nói:

Cảm giác tính cách mỗi nhân vật rất khó có thể viết bắt chước lại, quả nhiên mỗi nhân vật đều là độc nhất vô nhị, không thể sao chép, ta giỏi quá!

Vậy nên, nhân vật phản diện lần này là một... con mèo kiêu ngạo và tao nhã!

[Vở kịch nhỏ]

Bác sĩ: “Mặc Thư Bạch, gần đây đọc giả có phàn nàn với tôi, nói cô có trở ngại nghiêm trọng trong việc tự nhận thức.”

Mặc Thư Bạch: “Ơ đệt!!! Bệnh viện của anh còn có thêm chức năng tiếp nhận phàn nàn nữa hả? Vậy sao tôi không thể phàn nàn anh?”

Bác sĩ: “Vì gia tăng hiểu biết về người bệnh, sát sao với sinh hoạt của cô nên chúng tôi đặc biệt mở hệ thống này, mong cô chớ quanh quẩn đề tài này nữa. Đến cùng thì ai đã khiến cô tin rằng mình là một tác giả viết truyện ngọt thế?”

Mặc Thư Bạch: “...”

Bác sĩ: “Không đáp được à? Vậy tôi kê thêm thuốc cho cô, cô cảm thấy hợp lý rồi chứ?”

Mặc Thư Bạch: “Để tôi nói, chuyện này tôi có thể giải thích. Cái chính là thế này, tôi cảm thấy khổ trước ngọt sau thì mới nếm được vị ngọt chân chính...”

Bác sĩ: “Thế rốt cuộc thì khi nào mới ngọt?”

Mặc Thư Bạch: “Chắc là kết thúc.”

Độc giả: “Chết rồi nhá, cuối cùng thì cô cũng nói ra chân tướng rồi!!!”

Mặc Thư Bạch: “Tôi thấy vẫn luôn ngọt đấy chứ, mọi người cứ bảo không... Tôi biết làm sao được đây? Tôi chỉ có thể nói thế này, nam nữ chính yêu nhau, chung sống hạnh phúc bên nhau chắc chắn là rất ngọt đúng không? Đợi đã, cô muốn làm gì? Mau cắt dao găm đi! Nghe tôi, bệnh nhân tâm thần ra ngoài giết người không bị đi tù đâu, cô mau cắt dao đi... Bác sĩ! Đợi đã! Bác sĩ!!! Anh đừng đi!! Anh có nghĩa vụ bảo vệ tôi mà á á á bác sĩ!!!”

Chú thích:

Người phương Tây tên trước họ sau nên Diệp Trần sẽ tên là Trần Diệp, vẫn tên Trần, họ Diệp như trước.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

32. Chương 32: Vinh Quang Thần Thánh 2

Một tiếng quát đứng lại đó đã khiến thiếu niên giật mình, nhất là khi trông thấy thanh kiếm cắm chuẩn xác ngay trước mũi chân, không cần nhiều, chỉ cần anh ta đi thêm một gang tay nữa thôi là thanh kiếm đó đã xuyên thấu chân anh ta rồi.

Anh ta nuốt nước bọt xong mới giật mình nhận ra, hình dạng thanh kiếm này...

“Gia tộc họ Diệp?”

Anh ta quay đầu lại, Diệp Trần gật đầu. Đúng lúc này, có mấy người “uỳnh uỳnh uỳnh” xông vào, giơ đao lên dọa chém thiếu niên kia. Anh ta vội vàng la to: “Tiểu thư giúp một tay đi! Tôi là... con rể của nhà họ Diệp các người đó!”

Diệp Trần không cần anh ta la cũng biết sẵn rồi, lập tức nhảy xuống giường, đối phương ném trả kiếm lại cho cô, Diệp Trần đón kiếm, lăn một vòng trên sàn nhà, cô và Kyle phối hợp với nhau chống trả lại.

Đường kiếm của Diệp Trần rất linh hoạt, vừa nhanh vừa hiểm, còn Kiếm của Kyle là loại nặng, có chiêu quét ngang rất uy lực. Hai người phối hợp với nhau đánh ngang tay với năm người phía đối phương. Kyle mừng rỡ huýt sáo. Bỗng trên giường có tiếng nói lạnh lùng của thiếu niên: “Mấy người đang làm gì thế?”

Ngay lập tức, tất cả mọi người đổ dồn vào nhìn cậu thiếu niên nằm trên giường, biểu cảm của cậu ta rất lạnh lùng, mặt mũi tuấn tú, năm người kia vừa trông thấy cậu ta lập tức giật mình, ánh mắt cậu ta như dao găm, giọng nói lạnh lùng: “Cút!”

Năm người liếc nhau, thế mà lại thu tay về, bỏ đi thật.

Kyle thở phào nhẹ nhõm, đặt mông ngồi phịch xuống đất. Diệp Trần thu kiếm, quay đầu cười tủm tỉm hỏi người nằm trên giường: “Anh tỉnh rồi à?”

“Ừ.” Đối phương đáp, mắt nhìn Kyle chăm chăm không rời. Kyle hoàn toàn không để ý khi bị nhìn, ngồi nghỉ một lát rồi ngoái đầu sang nhìn hai người, vẫy tay chào hỏi: “Tôi là Kyle, hai người thì sao?”

“Diệp Trần.” Diệp Trần vừa nói ra tên họ thì quả nhiên đối phương đứng hình luôn. Anh ta ngơ ngác nhìn Diệp Trần. Diệp Trần nhoẻn cười: “Phải, chính là vị hôn thê nào đó của anh đấy.”

Vừa dứt lời, mặt Kyle lập tức đỏ bừng. Diệp Trần nổi hứng trêu: “Vừa nãy còn bảo là con rể gia tộc họ Diệp nhà tôi, sao giờ lại không nói gì nữa thế?”

“Diệp... Diệp tiểu thư!” Mặt Kyle trông cực kỳ lúng túng, anh ta đứng bật dậy, luống cuống không biết để tay ở đâu cho phải, trông rất tội nghiệp. Diệp Trần cười khẽ thành tiếng, vỗ vai anh ta: “Đừng lo, dù sao cũng là chiến hữu cùng chung hoạn nạn mà.”

Lời này khiến Kyle thoải mái hơn nhiều, nhớ lại chuyện vừa rồi, không nhịn được tán thưởng: “Kiếm thuật của tiểu thư thật là tuyệt!”

Diệp Trần ngệt ra.

Mở đầu thế này, có vẻ không được ổn lắm.

Mục tiêu của cô là khiến Kyle yêu mình sau đó dẫn anh ta rời khỏi đây cơ mà! Thế cái gì đang diễn ra thế này?

Thấy sắc mặt Diệp Trần không ổn, Kyle lập tức thấy hơi chột dạ. Anh ta không quen nói chuyện với con gái, vừa rồi lỡ lời coi Diệp Trần như các anh em, nhưng gì thì gì, đây vẫn là một cô gái, lại còn là vị hôn thê của anh ta nữa, chắc là phải... nói gì đó khác phải không?

Trong lòng anh ta cực kỳ thấp thỏm đành phải đánh trống lảng quay sang nhìn thiếu niên ở trên giường: “Ngài là?”

Thiếu niên nhìn Kyle, bật cười lạnh lùng, cứ thế nằm lại xuống giường, trùm chăn ngủ.

Kyle: “???”

Diệp Trần: “...”

“Anh ta... anh ta sao vậy?”

Kyle hơi hơi chột dạ. Diệp Trần nghiêm túc suy nghĩ: “Tôi cảm thấy vẻ mặt vừa rồi của anh ta, hình như là, ngứa mắt anh?”

“Vì sao?” Kyle hoang mang ra mặt, đây chắc chắn là lần đầu tiên anh ta gặp đối phương. Diệp Trần cũng không hiểu, suy nghĩ một thôi một hồi mới ngớ ra: “Này... nếu anh đã tỉnh rồi thì có thể nói cho chúng tôi biết thực ra anh tên là gì không?”

Thiếu niên nằm trên giường không nói tiếng nào, một lúc sau mới cầm cần trả lời: “Elter.”

Diệp Trần: “...”

Trời hại.

Rõ ràng là cô muốn mang Kyle tránh xa đại nhân vật phản diện này, thế quái nào mà lại đã giáp mặt chạm trán nhau rồi!

Diệp Trần vội vàng nói: “Tốt rồi, Elter, anh đã ổn rồi thì tôi và Kyle đi trước nhé!”

Nói xong, Diệp Trần đi lấy hành lý, kéo Kyle theo, chuẩn bị nhảy ra bằng đường cửa sổ. Có điều vừa mới chạy được đến trước cửa sổ thì cửa sổ như bị chặn bởi một tấm màn vô hình, tiếp đấy là giọng nói kìm nén của Elter: “Trần, tại sao cô cứ vội vàng muốn vứt bỏ tôi như vậy?”

Giọng nói cực kỳ ai oán này khiến Diệp Trần cảm giác mình như thế gã bội bạc Trần Thế Mỹ bỏ vợ bỏ con vậy, cô giật mình, quay lại nhìn, Kyle đang ngồi trên giường, mắt hiện rõ nét bi thương.

Đôi mắt màu xanh lam như đại dương mênh mông giờ phút này ngập một nỗi đau lòng, Diệp Trần và cậu ta nhìn nhau, Kyle bỗng dưng cảm thấy không khí trở nên kỳ lạ, rụt rè rút tay khỏi tay Diệp Trần, lùi lại một bước rồi bảo: “Thế... hai người cứ trò chuyện đi, tôi đi trước...”

“Đứng lại!”

“Đứng lại!”

Hai người đồng thanh nói. Kyle cứng người lại. Diệp Trần cố nén giận trước hành vi bỏ chạy của anh ta, xiết thanh kiếm trong tay: “Thưa ngài Kyle, ngài có biết ta là vị hôn thê của ngài chứ?”

“Hả? Điều này, tôi biết!” Kyle chớp mắt liên tục, Diệp Trần đang định nói tiếp thì anh ta lại bổ sung, “Có điều cũng chẳng sao, nếu cô có quan điểm gì khác thì cứ làm tới đi là được, tôi sẽ không ý kiến gì đâu.”

Diệp Trần hơi bị bất ngờ. Kyle đứng thẳng người, trịnh trọng nói: “Chỉ cần còn một hơi thở, ta đều muốn dâng hiến nó vì đại pháp sư, ta sẽ trở

thành kỵ sĩ của đại pháp sư tân nhiệm. Hôn ước là do hai gia tộc đặt ra, ta không thể thay đổi được nhưng ta sẽ gắng hết sức để tiểu thư được hạnh phúc.”

“Tiểu thư muốn làm cái gì thì cứ làm cái đó!” Anh ta nghiêm trang nói, “Tôi không để ý việc tiểu thư có dâm ba tình nhân đâu!”

Diệp Trần giật nảy mình, suýt thì ngã, đến mức phải vịn vào chiếc bàn kế bên mới chống được cơ thể, giọng run run: “Ngài thật sự là... người khoan dung nhất... ta... hiếm thấy trên đời...”

Người chủ động cầm sừng mình như vậy, cô quả thực chưa từng thấy.

Mặt cô giật giật liên hồi. Kyle gật gù, cười tủm tỉm, nói đầy kiêu ngạo: “Đúng vậy, khoan dung là điều mà một người kỵ sĩ nhất thiết phải dày công trau dồi.”

Nói thật thì, Kyle cười lên trông rất đẹp, nếu như anh ta không nói gì, thì càng hoàn mỹ.

Diệp Trần bị lời của anh ta làm cho nghẹn họng, mãi mới nói được: “Thật lòng thì tôi không cần anh phải khoan dung. Tôi là vị hôn thê của anh thì sẽ không nghĩ tới người khác nữa.”

“Thế anh ta...” Kyle đánh mắt nhìn Elter. Elter đón nhận cái nhìn của anh ta, môi nở nụ cười băng giá. Diệp Trần ho nhẹ một tiếng, nói hơi lúng túng: “Chỉ là hiểu lầm thôi. Tôi và ngài đây chỉ tình cờ gặp gỡ. Chúng ta có thể đi rồi.”

Nói xong, Diệp Trần liền kéo Kyle chạy. Lần này Elter không dùng phép thuật cản cô lại mà gọi thẳng tên.

“Diệp Trần.”

Diệp Trần quay đầu lại, nhìn Elter nghi hoặc. Elter cười tươi, nâng tay lên, ánh trắng trên tay cậu ta biến thành một đóa hoa hồng màu ánh trắng.

Cậu ta đứng dậy, tiến về phía cô, ngay trước mặt Kyle, đường hoàng cài đóa hoa lên tóc Diệp Trần.

“Hẹn gặp ở Đế đô.”

Cậu ta nói rất dịu dàng, Diệp Trần ngẩn người rồi mới giật mình thức tỉnh: “Không cần gặp đâu.”

Nói xong, cô lập tức kéo Kyle nhảy ra ngoài cửa sổ.

Trên đường chạy vội vã, Kyle hỏi khẽ: “Cô nói thật với tôi đi, cô và anh ta có gì đó hả?”

“Không có.” Diệp Trần lườm lại anh ta, hỏi thẳng: “Anh nhất định phải đến Đế đô hả?”

“Được rồi.” Diệp Trần đành phải nói, “Tôi đi cùng anh đến đó.”

Trong lúc hai người trò chuyện, trời ngày càng sáng dần lên. Khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu xuống tóc cô, đóa hoa hồng do ánh trắng hóa thành bông vỡ tung như bột nước, “bục” một tiếng, nó hóa thành muôn đóa bồ công anh bay xa dần trong nắng sớm.

“Diệp Trần, tôi vẫn luôn chờ em.”

Giọng Elter âm vang trong không trung. Diệp Trần thoáng kinh ngạc, nhìn đuổi theo những hạt bồ công anh đang bay về phía ánh nắng trên con đường nhỏ, không hiểu tại sao, trong lòng bỗng mừng rỡ tưởng ra hình dáng người thiếu niên kia.

Cậu ta khiến cô cảm thấy quen thuộc.

Từng có khoảnh khắc trong chớp mắt, khiến cô cảm thấy, họ như đã từng quen biết.

Kyle gọi cô: “Đi thôi.”

Diệp Trần quay đầu lại, ừ một tiếng rồi nhanh chóng đuổi theo.

Đi theo Kyle không thoải mái như đi với Elter.

So với gã quý tộc Elter có năm đồng vàng để tiêu pha thoải mái, Kyle là một quý tộc nghèo, trên người chỉ có vài chục đồng bạc, tiết kiệm tiêu dè để đến được đế đô.

Kyle chính là cái loại người đầu óc ngu si tứ chi phát triển, hơn nữa còn là một thằng ngốc cực kỳ hăng hái, nếu không phải thế giới này thiên vị cho anh ta thì Diệp Trần thực sự không tài nào tưởng tượng nổi một kẻ như vậy có thể sống sót được.

Thấy có người bị cướp, anh ta xía vào giúp, thấy có đám đánh nhau, anh ta xía vào giúp, có kẻ trêu ghẹo đàn bà con gái, anh ta cũng xía vào giúp.

Suốt chặng đường đi chung với Kyle, đi đến đâu là ồn áo nhốn nháo đến đó, lúc nào cũng có người đuổi theo đòi đánh, màn trời chiếu đất, thực sự là muốn vỡ tim đến nơi.

Đến khi tới được đế đô, từ một thiếu nữ xinh xắn ưa nhìn đã bị biến thành một con bé ăn mày gầy nhom, phờ phạc, vì Kyle đã đem hết tiền của họ tặng cho một kẻ bán mình lấy tiền chôn cha.

Diệp Trần mệt, mệt cả thể xác và tinh thần, đây là đối tượng mục tiêu của nhiệm vụ khiến cô thấy nhọc người nhất từ trước đến nay, cô chưa từng có ý nghĩ muốn đập đối tượng một phát chết luôn như thế này, Kyle đúng là tên đầu tiên.

May mà Ba Tám can lại, anh ta nghiêm túc nói cho cô biết, nếu cô thật sự đánh chết Kyle thì cô cũng sẽ chết theo.

Vậy nên, cô chẳng những không thể đánh chết Kyle mà còn phải liều mạng gây ấn tượng tốt đẹp, cố gắng trở thành người quan trọng nhất với anh ta trên đời, để anh ta từ bỏ mơ ước, đi theo cô đến địa bàn của tộc rồng và không bao giờ quay về nữa.

Trái tim Diệp Trần ngội ngắt như năm tro tàn, đứng bên đường chờ Kyle đi hỏi đường về.

Kyle đã đi hỏi đường cả tiếng đồng hồ rồi, nếu Diệp Trần không đoán sai thì chắc anh ta lại đi làm mấy chuyện như là “đưa đứa trẻ lạc đường về nhà”, “xách đồ giúp phụ nữ mang thai”, “giúp thiếu nữ đánh lưu manh” và tí ti chuyện khác nữa.

Cô chán chường buồn đi tìm anh ta làm gì. Tại anh ta đem hết tiền của cả hai đi cứu tế cho người khác mà đã một ngày ròng cô chưa được ăn cơm. Cô tức đến tận cổ rồi, nếu Ba Tám không an ủi cô, bảo rằng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ đưa Kyle đi nhập học thì sẽ được 5 điểm thiện cảm, cô đã phui tay bỏ đi lâu rồi.

Đế đô phồn hoa hơn hẳn các làng trấn đã đi qua trước đó, xe ngựa sang trọng đẹp đẽ, các phu nhân tiểu thư mặc váy vóc diêm dúa và cả những pháp sư hầu như vắng bóng ở những làng trấn khác, nhìn cái là biết, đây là đế đô.

Diệp Trần mặc một chiếc áo choàng xám bám đầy bụi đất, nhìn cái là biết, đồ nhà quê.

Phụ nữ ở đây không mặc trang phục loại này.

Những phụ nữ đi ngang qua đều mang cái nhìn kiêu ngạo, Diệp Trần nhìn không chớp mắt, cô không dám nhìn những phụ nữ châu báu đầy

người này, cô sợ mình không đề nén nỗi lòng tham xấu xa, sẽ cướp đồ của họ.

Cô cứ thế ôm kiếm, cúi đầu, dựa vào cây cột, đứng im lìm.

Không biết đợi đã bao lâu, bỗng có một chiếc xe ngựa màu vàng dừng trước mặt. Cô không ngẩng đầu lên nhìn, thứ xe ngựa dát vàng nạm bạc này rất kích thích cô phạm tội.

Nhưng mà chiếc xe ngựa đó chẳng phải bỗng nhiên tự dừng dừng lại. Sau khi xe dừng hẳn, một người bước xuống từ trên xe. Người nọ vừa ra khỏi xe, mọi người xung quanh đều đổ dồn vào nhìn, thì thầm to nhỏ với nhau.

“Ồ, đây chẳng phải là vị thiếu gia ấy sao?”

“Sao ngài ấy lại dừng xe ở đây? Không phải nghe đồn ngài ấy không bao giờ đặt chân đến khu dân thường ở sao?”

Diệp Trần lắng nghe tiếng người ta xì xào với nhau, sơ sơ hiểu người tới là một nhân vật tầm cỡ.

Người nọ đứng trước mặt cô, lần này anh ta mặc một chiếc áo choàng màu tím nhạt, tím vẫn luôn là màu sắc tượng trưng cho quý tộc hàng đầu, chỉ có quý tộc cao quý nhất và hoàng tộc là được phép mặc. Người nọ không nói gì, Diệp Trần không nói gì, cũng không ngẩng đầu lên. Đợi một lúc, cô nghe người nọ hỏi: “Cô đến đây xin cơm à?”

Diệp Trần: “...”

Quá mất mặt.

Tuy anh ta là nhân vật phản diện, là thế lực đối địch của cô nhưng trước mặt một anh chàng đẹp trai, người ngợm mình lại như thế này, cô

thực sự chẳng còn chút thể diện nào nữa!

Diệp Trần rụt người lại, đối phương giữ cô lại, nói thẳng: “Thôi, để tôi mời cô ăn cơm, được chứ?”

Nghe thấy hai chữ “ăn cơm”, Diệp Trần ngẩng đầu lên, khuôn mặt đẹp như thiên sứ của Elter in vào đáy mắt cô, suýt nữa thì Diệp Trần rưng rưng nước mắt, cô trịnh trọng nói: “Cảm ơn, thật sự cảm ơn!”

Elter thấy cô nói cảm ơn nghiêm túc như vậy thì thở dài thật dài, dịu dàng hỏi: “Bị đói lâu lắm rồi à?”

Diệp Trần gật đầu như già tôi.

Từ lúc bắt đầu làm nhiệm vụ tới nay, chưa bao giờ bị nghèo túng đến vậy.

Elter rất vừa lòng, kéo cô lên xe ngựa. Sau khi được người hầu đem cho chút đồ ngọt, Diệp Trần lập tức ăn ngấu ngiến. Elter nhìn mà xót xa: “Tiền đâu hết rồi? Tôi nhớ lúc đi, trong túi cô vẫn còn một chút tiền mà.”

Chỗ tiền đó đều là của cậu ta.

Vì lúc họ đi cùng nhau thì chuyện ăn ở đều do Diệp Trần lo liệu nên phần lớn tiền đều ở chỗ Diệp Trần. Lúc Diệp Trần đi cũng đem tiền theo luôn. Khi ấy Diệp Trần nghĩ là... cứu nhằm người không thể cứu không công, phải thu chút tiền lệ phí chứ.

Giờ Elter hỏi đến, Diệp Trần thấy hơi xấu hổ, cô đang định giải thích thì lại nghe Elter nói: “Tác phong làm việc của họ Diệp các cô luôn rạch ròi với cả anh em trong nhà, cô đã cứu tôi, khoản tiền kia cho cô đấy.”

Nói xong, Elter mở nắp một hộp bánh pudding đưa cho Diệp Trần. Diệp Trần ăn vèo cái là hết. Elter bấy giờ mới bảo: “Đây là do tôi tự làm

đấy, ngon chứ?”

Diệp Trần: “...”

Không được nhỡ ra, cô tự nhắc mình, đây là đồ do đại BOSS tự tay làm, tuyệt đối không được nhỡ ra.

Vậy là Diệp Trần chỉ còn nước nuốt hết xuống, rặn mãi mới ra một câu: “Hóa ra, anh thích vào bếp à?”

Elter không trả lời, cầm nước lên uống.

Cậu ta không thích vào bếp.

Nhưng chẳng hiểu tại sao, hễ nghĩ đến chuyện cô sắp tới để đô là lại bất giác cảm thấy mình cần phải tự tay nấu cơm cho cô.

Cho tới nay cậu ta chưa hề nấu nướng bao giờ. Trong thời gian chờ, Elter đã phải học rất nhiều, còn chủ động học nhiều món ăn phương Đông, ví dụ như món gà rang ớt.

Nhưng những suy nghĩ và hành vi lạ lùng này, cậu ta không bao giờ muốn nói cho người khác biết, kể cả đương sự, vậy nên đành phải đánh trống lảng chuyển đề tài: “Tiền của hai người bị Kyle lấy đi giúp người khác hết rồi à?”

Vừa nhắc tới chuyện này là Diệp Trần lại tức.

Elter quan sát biểu cảm của Diệp Trần, không có gì bất ngờ cả, cô ấy gật đầu. Tính tình của Kyle cậu ta đã biết rõ từ lâu: “Anh ta đúng là không biết nghĩ cho cô.”

Diệp Trần gật đầu thật lực.

“Vị trí vị hôn thê của cô trong lòng anh ta có vẻ không đáng gì rồi.”

Đầu Diệp Trần gật muốn hoa mắt luôn rồi.

Elter không nói tiếp nổi nữa, cậu ta nhìn Diệp Trần cứ gật gật mãi, nhìn không được phải đưa tay ra giữ cằm cô lại.

“Đừng gật nữa.” Cậu ta nghiêm giọng, “Chóng mặt đấy.”

Diệp Trần thấy hơi chóng mặt, không nhìn được khen: “Anh nói đúng thật!”

“Nói như vậy,” Elter thu tay về, thăm hồi tưởng lại cảm giác trên mỗi đầu ngón tay khi này, từ tốn hỏi, “cô còn muốn làm vị hôn thê của anh ta không?”

“Đương nhiên!” Diệp Trần đáp không chút do dự.

Elter: “...”

“Vì sao...” Trong giọng nói của cậu ta mơ hồ có chút giận dữ rồi lại tựa như nhớ tới điều gì, đau khổ hỏi: “Cô cứ nhất định không phải anh ta thì không được thế à?”

“Tôi cũng không biết nữa.” Diệp Trần mỉm cười, “Có lẽ có một số việc, là số mệnh định sẵn rồi.”

Hơi thở của Elter trở nên rối loạn.

Cậu ta ghét sự định sẵn của số mệnh. Cũng ghét thứ gọi là số mệnh. Nó khiến cậu ta nhớ về khoảng thời gian trước khi sống lại, những người ưu tú hơn, tốt đẹp hơn Kyle nhưng không sẵn lòng hy sinh vì Kyle đều đoán mệnh, những người lương thiện còn sót lại đều vây quanh Kyle, tôn sùng anh ta.

Tỉ như bạn tốt của cậu ta, như vị hôn thê của cậu ta, thậm chí là chính cậu ta khi còn trẻ.

Bây giờ, nhìn Diệp Trần, cậu ta luôn bất giác nghĩ tới mình năm đó. Cho dù không có họ thì lại vẫn xuất hiện một Diệp Trần đến thế vào vị trí ấy, hy sinh vì Kyle.

Tại sao?!

Elter muốn phát điên.

Tại sao Kyle có thể chẳng cần trả giá gì cũng có được nhiều điều mà người khác khao khát nhưng không có được như vậy.

Đôi mắt cậu ta sâu thăm thẳm, ngoài mặt vẫn lịch thiệp, đúng mực.

Cậu ta đưa cô về nhà mình, ngôi nhà có một vườn hồng rất rộng. Diệp Trần tắm rửa sạch sẽ trong bồn tắm lớn xong, Elter đích thân làm cơm cho cô. Thức ăn có món gà rang ớt cô cực kỳ thích nhưng khi cho vào miệng thì thật đáng ngạc nhiên.

Là mùi vị Quân Diễm làm, cũng là mùi vị Cố Gia Nam làm.

Xuyên qua đã bao thế giới, mùi vị thức ăn nhân vật phản diện nấu vẫn luôn không đổi, điều này không phải kỳ quái lắm sao?

Nhưng lần này Diệp Trần đã khôn lên, cô không hỏi hệ thống nữa, im lặng gắp thức ăn ăn cơm.

Ăn cơm xong, Elter đưa cô về chỗ cũ, Kyle đã chờ cô sẵn ở đó. Mặt anh ta bị gió thổi đỏ bừng, thấy cô từ xe ngựa bước xuống lập tức tủi thân ngẩng đầu lên nhìn, như thể cô là loại con gái ham giàu vậy, anh ta nói với vẻ bất mãn: “Cô đi đâu vậy? Sao không nói với tôi một tiếng?”

“Hỏi đường thế nào rồi?”

Diệp Trần thấy anh ta thật phiền. Lúc anh ta đi hỏi đường, đi làm người tốt, việc tốt, sao không thấy anh ta hỏi cô.

Nghe Diệp Trần hỏi tới, Kyle lập tức phấn chấn hẳn lên: “Hỏi được rồi đấy! Học viện Đế đô đó...”

“Lên đi.” Elter nói nhẹ bằng, “Tôi đưa hai người đi.”

Kyle sửng sốt rồi sau đó vui vẻ đáp: “Tốt quá!”

Nói xong, anh ta liền nhảy luôn lên xe ngựa, quay lại vẫy tay gọi Diệp Trần: “Lại đây đi, đi nào.”

Diệp Trần không nói tiếng nào, trong lòng đang chửi đổng um lên. Đàn ông bình thường thấy vị hôn thê của mình thay một bộ đồ mới, bước xuống từ một chiếc xe ngựa đẹp đẽ, đắt tiền, mà chủ chiếc xe lại còn từng tán tỉnh vị hôn thê của anh ta, chẳng lẽ không phải đều sẽ tức sùi bọt mép lên hay sao? Tại sao Kyle chẳng tỏ chút thái độ nào, thậm chí lại còn vui vẻ dùng ké xe ngựa của người ta như vậy chứ?

Trái tim thật rộng lớn ghê.

Có điều Kyle đã không để ý thì Diệp Trần lại càng không quan tâm, sau khi lên xe ngựa, ba người đi thẳng đến Học viện Đế đô, làm thủ tục báo danh xong, Elter đề nghị: “Hay là ở chung chỗ với tôi đi, tôi cũng sẽ tham gia cuộc thi tuyển nhập học Học viện Đế đô.”

“Có được không?” Diệp Trần băn khoăn, dựa theo cốt truyện gốc thì hiện giờ Elter đang phải tìm đủ mọi cách để tiêu diệt Kyle mới đúng. Tại sao còn quan tâm như vậy làm gì?

Nhưng mà cùng đồng thanh nói với Diệp Trần, Kyle đã nhanh nhẹn quyết định rồi: “Được!”

Diệp Trần lo lắng quay sang nhìn: “Không ổn...”

“Chúng ta không có tiền!” Kyle ngắt lời.

Diệp Trần và Kyle bốn mắt nhìn nhau, sau cùng, cả hai cùng ngượng ngùng cúi đầu.

Kyle là do cảnh nhà sa sút nên không có tiền.

Diệp Trần là con gái nhà giàu bị ép đi du lịch bên ngoài.

Bất kể vì lý do gì thì giờ phút này, cả hai thực sự không làm gì ra tiền.

Vì tiền, Diệp Trần và Kyle chọn vào nhà Elter ở. Nhưng để đề phòng Elter xuống tay với Kyle, Diệp Trần cố ý yêu cầu phòng mình nhất định phải ở ngay bên cạnh phòng Kyle.

Elter cười, để cô ở giữa phòng mình và phòng Kyle.

Elter là một người rất cẩn thận, bất kể nói thế nào thì hiện tại nội tâm cậu ta đã là một thanh niên ngoài hai mươi tuổi, thủ đoạn tán gái rất thành thạo. Lúc Diệp Trần vào phòng của mình liền cảm giác ngay được tất cả mọi thứ trong phòng đều làm cô thích.

Bể bơi lớn! Tủ quần áo đầy ắp trang phục xinh đẹp, búp bê, châu báu, nước hoa!

Diệp Trần ngơ ngác ngắm căn phòng, Elter chỉ vào tủ quần áo: “Những thứ này đều chuẩn bị cho cô cả đấy.”

“Đều cho tôi cả?!” Diệp Trần ngạc nhiên thốt lên. Elter nghiêng đầu, dịu dàng hỏi lại: “Bằng không thì là cho ai?”

“Anh... tại sao anh lại chuẩn bị những thứ này?”

“Tôi nói rồi,” anh ta nghiêm túc nói, “tôi chờ em.”

Diệp Trần ngẩn ra, vẻ mặt như vậy khiến cô thấy thật quen thuộc.

Elter thỏa mãn quan sát dáng vẻ ngây ngẩn của cô, anh ta mỉm cười, dịu dàng nói: “Ngủ ngon.”

Nói xong, anh ta đóng cửa phòng lại.

Chờ anh ta đóng cửa rồi, Diệp Trần vẫn còn chưa hoàn hồn. Ba Tám bắt đầu lầm bầm.

“Có âm mưu! Nhất định là có âm mưu!”

Ba Tám nói thẳng: “Tôi không tin gã ta là người tốt như vậy! Anh ta nhất định đã bày sẵn mưu để đối phó Kyle, cô phải cẩn thận!”

“Tôi biết.” Diệp Trần gật đầu, “Anh không thấy anh ta rất tận tâm tận lực à?”

“Gì cơ?”

“Là cảm giác tán gái rất có tâm ấy. Tôi biết anh ta không thích tôi,” Diệp Trần nhún mày, “tôi có cảm giác anh ta cũng giống tôi, giống như đang cố gắng hoàn thành một nhiệm vụ nào đó.”

“Hay là tôi gắn thiết bị nghe trộm lên anh ta nhé? 10 điểm tích lũy.”

“Được.” Diệp Trần phú bà không hề xót của.

Thế là Ba Tám liền nhanh chóng gắn thiết bị nghe trộm vào phòng Elter. Diệp Trần đeo tai nghe vào liền nghe thấy tiếng Elter nói chuyện, tiếng nước tắm rửa...

Khi không ở trước mặt cô, Elter giống như một con mèo ngạo mạn, vừa yếu ớt lại vừa khó nuôi.

Suốt cả tối, Diệp Trần liên tục nghe thấy tiếng cậu ta quở trách người hầu.

Nào là bát tết chín quá kĩ, khăn trải bàn không sạch rồi nên trên giá nên không đạt chuẩn...

Nhờ thiết bị nghe trộm, Diệp Trần cảm giác như mình được biết thêm một Elter hoàn toàn mới.

Nhưng những thông tin này đều không quan trọng, Diệp Trần nghe mãi nghe mãi rồi lăn ra ngủ. Đến quá nửa đêm, cô bỗng nghe thấy một giọng đàn ông nói: “Thiếu gia, tên Kyle kia, giết nữa hay thôi ạ?”

“Không giết nữa.” Elter cười lạnh lùng, “Ta đã tìm ra một cách trả thù mới hay hơn nhiều rồi.”

“Người cảm thấy,” Elter vuốt ve con mèo trên tay, đôi mắt giá băng, “ta cướp hết những gì hãn có, có được không?”

“Vận khí của hãn, đàn bà của hãn, địa vị của hãn...” Nụ cười của Elter như tẩm độc khiến ai trông thấy cũng phải hết hồn, “Ta muốn tất cả.”

Diệp Trần và Ba Tám đồng thời nhìn nhau.

Cuối cùng họ cũng hiểu rõ. Elter đối tốt với Diệp Trần như vậy hóa ra là vì điều này.

Cô đã bảo mà, thế giới này làm gì có thứ gọi là nhất kiến chung tình chứ.

Cho tới giờ cô vẫn luôn tin, thời gian dài mới có chân tình.

Ba Tám gật gù, đồng tình với quan điểm của Diệp Trần.

“Thời gian dài, tình cảm tất nhiên sẽ sâu.”

Diệp Trần: “...”

Không... Câu này... Không phải hiểu như vậy.

Chú thích:

*Trần Thế Mỹ: một nhân vật trong giai thoại Bao Công xử án. Anh ta là một học trò nghèo, nhờ công vợ nuôi cho ăn học, đỗ được trạng nguyên sau đó vào kinh, lọt vào mắt xanh của công chúa, trở thành phò mã, bỏ vợ bỏ con ở quê nhà, khi người vợ chặn đường Bao Công đòi lại lẽ phải thì anh ta liền cho người đi ám sát. Cuối cùng tội ác bị vạch trần, Trần Thế Mỹ bị Bao Công xử trảm.

*gà rang ớt: xem lại chú thích

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

33. Chương 33: Vinh Quang Thần Thánh 3

Đã biết được ý định thực của Elter, cuối cùng thì Diệp Trần cũng thấy anh ta không còn kỳ lạ nữa. Chứ không, cô cứ luôn có cảm giác đối phương có ý đồ xấu, khiến người ta rợn nổi gai ốc.

Sáng hôm sau thức dậy, Elter chờ mọi người ở phòng ăn, Kyle phải tranh thủ đi luyện kiếm nên lúc Diệp Trần tới, chỉ có mỗi mình Elter đang chờ cô.

Trang phục của anh ta và của Kyle là hai loại phong cách hoàn toàn bất đồng. Kyle ăn mặc đơn giản, gọn gàng, còn Elter thì sặc mùi “ta cao quý”, “ta có tiền”, “ta không cần phải tự động tay làm bất cứ chuyện gì”.

Cho dù là ở nhà, anh ta vẫn mặc áo dài màu trắng ống tay rộng, trên áo thêu lan hồ điệp màu tím uốn lượn dọc theo ống tay lụa trắng như ngọc, hoa lan hồ điệp như thể đang quấn quanh cổ tay anh ta, tôn lên nước da trắng sáng.

Lúc Diệp Trần đến, anh ta đang đọc sách. Diệp Trần vừa bước vào, đối phương lập tức ngẩng đầu lên, nở nụ cười: “Trần, chào buổi sáng.”

Nụ cười ấm áp, hiền hòa này đối lập hoàn toàn với giọng điệu lạnh lùng soi mói cô nghe thấy tối qua.

Kỹ thuật diễn xuất bậc thầy.

Trong lòng, Diệp Trần thầm bấm like cho anh ta.

Nhưng Diệp Trần không vạch trần đối phương, mỉm cười ngồi xuống ghế kế bên, gật đầu: “Chào.”

Nói xong, cô liền “không cẩn thận” làm đổ cốc nước hoa quả bên cạnh lên áo của Elter. Trong chớp mắt, đôi mắt Elter ánh lên sự tức giận nhưng anh ta rất giỏi kiểm soát bản thân. Diệp Trần mỉm cười lau tay áo cho đối phương: “Xin lỗi! Anh không sao chứ?”

Tối qua cô đã biết được tên này là một gã ưa sạch sẽ, chỉ vì trên giường có một chút bụi mà nửa đêm anh ta còn cáu gắt.

Ở trước mặt cô, anh ta luôn nhịn, cố gắng xây dựng hình tượng một người đàn ông dịu dàng, nhưng trên thực tế, anh ta là một gã đàn ông ưa sạch sẽ, kiêu ngạo, nói năng khó nghe.

Đối phó với loại đàn ông này, cô có cả nghìn cách khiến đối phương khó chịu phát điên.

Thấy Diệp Trần tỏ vẻ áy náy, Elter cố gắng nhịn không nghĩ đến chuyện đánh chết cô, mỉm cười đáp: “Không sao, tôi đi thay bộ khác là xong.”

Nói xong, Elter rút ống tay áo về, đứng lên bỏ đi.

Nhìn bóng lưng vội vàng đi mất của Elter, Diệp Trần cực kỳ muốn cười phá lên.

Diệp Trần tiếp tục duy trì trạng thái luôn sẵn sàng chọc tức Elter cho đến tận hôm thi tuyển nhập học. Nội dung thi nhập học cực kỳ đơn giản, thô bạo. Với nhóm học sinh bên pháp sư thì chỉ cần đặt tay lên trên quả cầu thủy tinh, thiên phú tốt thì vào, không có thiên phú thì biến. Đối với nhóm học sinh bên kỵ sĩ thì dựa vào tỷ thí, đánh thắng thì vào, đánh thua thì biến.

Diệp Trần không có thiên phú làm pháp sư nên tất nhiên là đăng ký bên nhóm kỵ sĩ. Từ lúc đến thế giới này đến nay, cô luôn thử tu luyện. Ở đây cũng giống như ở Tu Chân Giới, đều có thể hấp thu linh khí, có điều là nó có rất ít. Diệp Trần tiến triển rất chậm. May mà kiếm thuật của cô, nhờ rèn luyện thường xuyên mà dần dần đã được khôi phục lại từng bước một, đấu với đám học sinh nhập học thì không có gì phải lo lắng.

Bài thi của các pháp sư được tổ chức vào ngày đầu tiên nhưng hôm ấy vẫn thấy Elter chờ Diệp Trần và Kyle cùng ăn sáng như mọi ngày. Diệp Trần ngạc nhiên hỏi: “Sao anh còn ở đây?”

“Thiếu gia là học sinh được tuyển thẳng của Học viện Đế đô,” quản gia đem bữa sáng của Diệp Trần tới, tiện thể giải thích, “không cần phải tham dự kỳ thi tuyển sinh.”

“Lợi hại vậy á?!” Kyle ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt tỏ rõ sự sùng bái, “Thế Elter há chẳng phải là pháp sư mạnh nhất lần này rồi sao?!”

Học viện Đế đô rất hiếm khi tuyển thẳng học sinh. Học sinh được tuyển thẳng đồng nghĩa với việc điểm thiên phú ít nhất phải trên 8, tối đa là 10. Kiểm tra chỉ cần được 6 là đã không tồi rồi, nếu được điểm 8 thì rất có thể sẽ lên được đến ngọn tháp thần thánh, trở thành đại pháp sư thiên tài. Sau khi biết Elter là học sinh tuyển thẳng, ý nghĩ đầu tiên của Kyle là: “Elter, tôi có thể làm kỵ sĩ của anh không?!”

“Tôi từ chối.”

Elter đáp thẳng thừng, đồng thời chuyển mắt sang nhìn Diệp Trần, mỉm cười hỏi: “Trần, cô đã có dự tính gì cho tương lai chưa?”

“Đi theo Kyle.” Diệp Trần đáp không chút do dự. Elter sửng người, cặp mắt nhìn xuống, không nói thêm nữa.

Elter là học sinh tuyển thẳng, còn Diệp Trần và Kyle thì không tốt số như vậy. Ngày thứ hai là đến lượt thi sàng lọc kỳ sĩ. Vì thi bằng cách tỷ thí nên hôm đó, sau khi đánh đấm suốt cả một ngày, hai người vác cơ thể đầy vết bầm tím trở về nhà. Elter dùng pháp thuật chữa trị cho họ một lúc là cả hai liền hoạt bát trở lại, phấn chấn chờ đợi trận chung kết vào ngày thứ ba.

Chi tiêu tuyển sinh chỉ có 200 người. Sau trận đấu loại hôm qua, từ mấy chục nghìn người chỉ còn 400. Ngày mai chỉ cần đánh thắng trên võ đài là sẽ trở thành học sinh của Học viện Đế đô rồi.

Không ai trong hai người cảm thấy áp lực, lúc ăn sáng, Elter bỗng nói: “Hôm nay tôi sẽ đến xem thi đấu.”

“Gì?” Diệp Trần ngẩng đầu lên nhìn, chỉ là kỳ thi nhập học, tại sao lại muốn đến xem?

“Đến xem trận chung kết của kỳ thi tuyển sinh là truyền thống từ xưa đến nay của các quý tộc ở đế đô. Mọi người sẽ thi đấu tại đấu trường, sẽ có khoảng vài chục nghìn người đến xem.”

Nói xong, Elter mỉm cười với Diệp Trần: “Trần, tôi sẽ luôn chú ý quan sát em.”

Ngoài mặt thì Diệp Trần không tỏ vẻ gì nhưng trong bụng thì lại ngầm châm chọc với Ba Tám: “Tôi cảm thấy nhất định là anh ta rất ghét tôi.”

“Gì?”

“Anh xem anh ta nói kìa, chẳng có chút thật lòng nào cả.”

“Hắn ta nhin được cô đến tận giờ cũng đâu có dễ gì.”

Ăn xong bữa sáng, ba người liền cùng nhau đi đến nơi thi đấu. Đúng như Elter nói, nó là một đấu trường, hai bên là khán đài, ở giữa là sân thi

đấu rộng rãi. Trên khán đài ngồi kín người, ngay hàng đầu tiên là các quý tộc có thân phận cao quý nhất, ví dụ như hoàng đế, ví dụ như đại pháp sư, ví dụ như, Elter.

Đến tận khi Elter vào chỗ ngồi, Kyle mới ý thức được thân phận của đối phương cao quý cỡ nào, rụt rè nói với Diệp Trần: “Hóa ra anh ta là một nhân vật lớn tầm cỡ đấy!”

Giờ anh mới biết hả đồ ngốc?

Diệp Trần miệt thị ra mặt đồ ngốc mắt nhìn không có trình độ này.

Kyle hứng chịu cái nhìn chê bai của Diệp Trần, gãi gãi mũi rồi lùi lại đằng sau. Diệp Trần thi trước, đối thủ là một nam thanh niên cầm hai thanh kiếm. Hai bên không buồn nhiều lời, lao thẳng vào cuộc đấu. Đối phương sử dụng kiếm lớn, đường đánh mạnh, hiểm, còn Diệp Trần thì không hề có động tác thừa nào, rất nhanh.

Tuy tốc độ ra đòn của đối phương không đủ nhanh nhưng thân thể lại cực kỳ cường tráng. Kiếm Diệp Trần chém trúng vào người gã chẳng khác gì chém vào đá tảng, rõ ràng là cơ thể đã qua rèn luyện. Còn mỗi nhát kiếm gã đánh trúng Diệp Trần thì đều khiến cô đau thấu tim gan. Diệp Trần trúng hai chiêu xong thì biết chắc còn cú thế này nữa, kiếm của mình chưa đâm được người ta đã bị thua rồi.

Diệp Trần lùi lại giữ khoảng cách, thận trọng sử dụng linh lực trong cơ thể truyền vào thân kiếm, ngón tay nhanh chóng vẽ phù chú rồng nước lên chuôi kiếm. Kiếm của đối phương quét ngang tới, Diệp Trần nhảy bật lên, chém thẳng xuống, hai thanh kiếm va chạm trực tiếp với nhau, sinh ra một tiếng kêu nhỏ, linh lực toàn thân Diệp Trần lập tức hóa thành một con rồng nước mà mắt người thường không thể nhìn thấy được, lao thẳng theo đường kiếm, đâm vào cơ thể đối phương.

Hàng rào vô hình do cơ bắp tạo thành nhờ rèn luyện, sau khi va chạm với rồng nước, lập tức sụp đổ. Diệp Trần chớp thời cơ, tung cước, đá văng đối phương ra khỏi sàn đấu.

Tiếng hoan hô vang dậy khắp khán đài. Elter nheo mắt nhìn, cầm tách hồng trà lên nhấp một hớp.

“Elter,” hiệu trưởng Dica ngồi kế bên hỏi, “trông em có vẻ hơi là lạ?”

“Dạ?” Elter nhìn không chớp mắt, lười biếng tựa lưng vào ghế, “Thầy hiệu trưởng ngày nào trông cũng rất lạ ạ.”

“Em đừng vội đâm chọc thầy, có phải em cảm giác được gì không? Dica biết Elter có thiên phú trội hơn hẳn người thường trong khả năng cảm nhận pháp thuật, vẻ mặt vừa rồi của cậu ta khiến ông cảm thấy ở đây có lẽ có pháp thuật dị động nào đó. Có dị động pháp thuật có nghĩa là trong số các thí sinh kỳ sĩ có thể có pháp sư.

Pháp sư rất hiếm nên nếu quả thực có một học sinh như vậy, Dica tuyệt đối sẽ không để sót.

Elter không trả lời ông. Sau chiêu dốc toàn lực cuối cùng, Diệp Trần rốt cuộc không trụ thêm được nữa, phản lực của chiêu vừa rồi quá mạnh, giờ đến đứng cũng khó, Diệp Trần khụy xuống, dùng kiếm chống thẳng người, ho ra một búng máu.

Nhân viên y tế lập tức đến nâng cô. Elter đứng dậy, Dica ngạc nhiên: “Em làm gì vậy?”

“Em đi rèn luyện tâm tính.”

Dica: “Gì kia???”

Đi hỏi han ân cần một người cực kỳ phiền phức chẳng phải là rất rèn luyện tâm tính hay sao?

Tuy vậy, mỗi lần Elter tưởng tượng ra viễn cảnh Diệp Trần tỏ tình với mình, cậu ta thực sự có được Diệp Trần còn Kyle thì chỉ có thể đứng một bên nhìn, cậu ta liền cảm thấy sự nhần nại này rất đáng giá.

Thằng Kyle dần dần này, giờ nói là không cần chứ Elter biết thừa, sau này, chờ đến lúc hắn ta hiểu chuyện nam nữ rồi thì gã chính hiệu là một thằng cha có tham vọng chiếm giữ người con gái mình yêu một cách điên cuồng. Có rất nhiều đàn bà vây quanh hắn, vì những người phụ nữ này, hắn không biết đã gây chiến với bao nhiêu đàn ông, Elter không nhớ nổi nữa. Kyle đối xử với phụ nữ rất tốt, những cô gái kia luôn một lòng chung tình với hắn, cho dù có người không thể ở bên hắn thì họ cũng sẵn sàng hy sinh hiến dâng bản thân, bán đứng người bên cạnh vì gã.

Ví dụ như vị hôn thê của Elter.

Nhớ lại cảnh tượng vị hôn thê của mình vừa khóc vừa xin lỗi, bảo rằng cô ta thực lòng yêu Kyle nên đã giúp Kyle làm hại gia tộc Elter, nỗi căm phẫn lẫn tuyệt vọng liền trào lên trong lòng.

Cậu ta nhất định phải báo thù Kyle, nhất định sẽ trả lại cho Kyle tất cả những chuyện mà hắn từng làm với cậu ta, thậm chí phải ác độc hơn, tàn nhẫn hơn nữa.

Với suy nghĩ như vậy, Elter bước tới trước mặt Diệp Trần. Cô đang nằm trên giường, trông rất yếu ớt, cô gái buông kiếm và nhắm mắt, cuối cùng cũng khiến người ta cảm thấy có chút gì đó giống thiếu nữ.

Cô rất đẹp, ngũ quan khác hẳn người nơi đây, tóc đen, da trắng, đường nét mềm mại, tựa như một hạt ngọc trai nhỏ xinh, cần được nâng niu trong lòng bàn tay, cẩn thận ngắm nhìn.

Cô gái xinh xắn, đáng yêu như vậy khiến Elter cũng phải mềm lòng hơn. Cậu ta giữ mặt lạnh tanh đưa tay gạt mấy sợi tóc trước trán cô, lẩm bẩm thật khẽ: “Lúc ngủ đáng yêu hơn hẳn.”

“Ai bảo tôi ngủ?”

Diệp Trần bất thành linh mở mắt. Elter hơi giật mình, tay vẫn còn đang chạm vào tóc cô, bị dọa một vố như vậy, Elter lập tức trở mặt, đeo nụ cười dịu dàng lên lại, áp tay lên tóc cô, nói đầy tình cảm: “Trần, bình thường em cũng rất đáng yêu.”

Diệp Trần mỉm cười: “Đúng vậy, tôi biết mình đáng yêu siêu cấp mà. Nhất là những lúc làm sai việc gì đó, anh không biết là tôi đáng yêu bùng cháy luôn hả?”

Đúng vậy, thật sự bùng cháy, cực kỳ muốn cho cô bùng cháy tại chỗ luôn.

Elter đè nén ý muốn dùng pháp thuật hệ lửa thiêu chết đối phương, mỉm cười hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có.” Diệp Trần nói cứng.

Cô thích trêu chọc Elter nhưng không phải kiểu không biết nặng nhẹ. Pháp thuật hệ chữa trị tiêu hao rất nhiều thể lực và sức mạnh tinh thần, không bắt buộc phải sử dụng thì cô không muốn làm phiền Elter.

Nhưng mà Elter không chơi nói nhiều, áp tay lên trán cô, nhắm đọc thần chú chữa trị.

Khi cậu ta đọc thần chú luôn tạo cho người ta cảm giác có gì đó rất thần thánh bao phủ lên người cậu ta, kết hợp với ngũ quan sắc nét, thật sự trông giống sứ giả của các vị thần.

Diệp Trần ngấm nhìn đối phương, cảm nhận được một luồng năng lượng đang chảy vào trong cơ thể, miệng vết thương từ từ khép lại. Cô bắt đầu thấy hơi hoảng hốt, Elter nhìn cô, mồ hôi lăn từ trên trán xuống, quan tâm hỏi han: “Còn đau không?”

“Đau... rất đau.” Diệp Trần đáp lí nhí như tiếng mèo kêu. Elter không tỏ vẻ gì, hỏi tiếp: “Thế sao không nói với tôi?”

“Anh dùng thuật chữa trị, rất tốn sức.”

Diệp Trần đáp, Elter sững sờ.

Cậu ta vẫn luôn cho rằng, vị đại tiểu thư này, có vẻ như không thích để ý đến cậu ta.

Không thể coi là thích, có một loại địch ý, đề phòng xuất phát từ bản năng. Vậy nên cách khiến cô gái này yêu mình mà cậu ta có thể nghĩ ra chính là luôn dịu dàng với cô và sẵn sàng hy sinh. Thế nhưng đối phương lại ấm áp hơn hẳn tưởng tượng của cậu ta, cho dù cô ấy không coi cậu ta là người trong lòng thì vẫn coi những trả giá của cậu ta là nhọc nhằn, lao khổ.

Thuật chữa trị quả thực vô cùng hao tổn sức lực, cậu ta vốn vì báo thù mà cố gắng làm nhưng vào giây phút này, không hiểu vì sao, cậu ta thực sự muốn, muốn chữa trị cho cô gái này, không muốn cô ấy đau.

Chỉ lát sau, Diệp Trần đã thiếp đi. Elter thấy tình hình vết thương đã khá hơn bèn đứng dậy ra ngoài. Chờ Elter đi, Ba Tám liền lăm bắm trong đầu Diệp Trần: “Kí chủ, tôi cảm thấy cô nên đi xem thử một chút xem Kyle thế nào, dựa theo nội dung gốc thì giờ anh ta sẽ bị Elter hãm hại không thể nhập học đấy. Tuy giờ Elter đã thay đổi suy nghĩ nhưng cô vẫn nên đề phòng cho chắc ăn.”

“Ừm ừm.” Diệp Trần cố gắng đứng dậy, vẫn hơi mệt, vết thương mới đỡ một chút, nếu dùng sức thì lại sẽ nứt ra. Cô cố gắng di chuyển thật cẩn

thận, lê người tới đài thi đấu, tìm một chỗ ngồi xem.

Kyle đang giao chiến với đối thủ trên sàn đấu.

Kyle không yếu nhưng đối thủ rõ ràng là mạnh hơn. Đối thủ là một cô gái, kiếm thuật cơ bản tương đồng nhưng lạ ở chỗ mỗi một chiêu kiếm đều vô cùng mạnh mẽ, con gái dùng kiếm vốn đã nhanh hơn, lại cộng thêm có lực, thế tấn công rất hoàn hảo khiến Kyle hơi khó đối phó.

Diệp Trần nheo mắt nhìn thanh kiếm, cảm giác rất rõ ràng trên thân kiếm có linh lực, có vẻ như có người cố ý yểm pháp thuật lên nó.

Kyle càng ngày càng đuối sức, càng ngày càng nôn nóng, trên thân kiếm bắt đầu xuất hiện đám sương mù màu đen bao quanh. Diệp Trần sửng sốt rồi sau đó mới hiểu ra, đây không thể là sức mạnh của Kyle!

Màu sắc như vậy, nếu ở Tu Chân Giới thì chắc chắn sẽ bị gọi là ma khí, còn ở thế giới này thì gọi là pháp thuật hắc ám.

Kyle dường như cũng nhận ra kiếm có vấn đề, đường kiếm của anh ta ngày càng hung ác, mỗi chiêu kiếm đối phương né tránh được đều để lại trên mặt đất một hố lõm sâu.

Anh ta cau mày, cố gắng điều khiển thanh kiếm nhưng hết sức khó khăn, càng cố lại càng thêm đuối sức.

Diệp Trần lập tức đứng dậy rời khỏi đám đông, nhân cơ hội mọi người đang tập trung theo dõi trận đấu, cô lên lại gần mép rào chắn, đặt một tay lên rào bật người nhảy qua, đâm kiếm lên vách tường, bật nhảy thật cao rồi lộn vòng trên không, đáp xuống sàn đấu!

Lúc này Kyle đang gắng giữ chặt kiếm, không dám tấn công, đối phương chớp thời cơ đâm kiếm tới. Thấy Kyle sắp bị đâm trọng thương tới nơi, Diệp Trần lập tức chắn trước người anh ta, đỡ hộ anh ta một kiếm!

Cả người Diệp Trần bị hất bay ra, Elter đứng bật dậy, chửi một câu giữa đám đông: “Điên rồi!”

Hiệu trưởng sai người cấp tốc lại kiểm tra tình hình còn ông thì lên đài trấn an đám đông nhốn nháo.

“Cô ta làm gì thế?! Vậy là phạm quy!”

“Truất quyền thi đấu của cô ta đi!”

Tiếng người la ó dậy lên như sóng. Kyle ném kiếm đi, chạy ngay tới bên Diệp Trần, ôm cô dậy: “Cô sao rồi? Sao lại ngốc nghếch như vậy?”

Diệp Trần không trả lời. Bị trọng thương lần hai, người cô chẳng còn bao nhiêu sức lực nhưng vẫn còn một câu muốn nói, cô phải để dành sức.

Sau khi nhân viên y tế tới, Tổng phụ trách công tác giảng dạy tức giận mắng: “Cô là thí sinh vừa thăng trận trước, tên là Diệp Trần phải không? Cô bị gạch tên, cả cậu nữa!” Thầy chỉ vào Kyle, “Bị tước quyền nhập học vĩnh viễn!”

“Không... Em muốn... tố giác...” Diệp Trần nhọc nhằn nói, chỉ tay sang phía cô gái đang hết sức kinh ngạc, “Kiếm... của cô ta... có pháp thuật...”

Thầy tổng phụ trách sững người.

Trong bài thi nhập học, nghiêm cấm sử dụng kiếm có pháp thuật. Diệp Trần dùng linh lực, nói đơn giản thì chính là hấp thụ pháp thuật vào cơ thể, được cơ thể chuyển hóa thành sức mạnh, khác biệt về bản chất, ở đây không ai có thể tra ra được. Ngược lại, người ở nơi này lại rất quen thuộc với pháp thuật, nếu cô gái này thực sự sử dụng kiếm có pháp thuật thì nhất định sẽ bị điều tra ra.

Khuôn mặt của những người có mặt lập tức trở nên nặng nề, thầy Tổng phụ trách nói: “Tốt nhất em nên cầu nguyện cho những điều mình nói đều là sự thật.”

Nói xong, thầy cho người đưa Diệp Trần xuống.

Ông đi báo cáo lại điều Diệp Trần nói cho thầy hiệu trưởng biết, thầy hiệu trưởng quay sang nhìn Elter: “Elter, chuyện này giao cho em.”

Người của cả đế đô này đều biết, bàn về khả năng cảm nhận pháp thuật thì cậu thiếu niên mười ba tuổi này có thể sánh ngang với đại pháp sư.

Elter trịnh trọng làm một động tác lễ phép rồi nghiêm trang thưa: “Tuyệt đối sẽ không phụ sự tin tưởng của ngài.”

Thầy hiệu trưởng sai người phong tỏa toàn bộ hiện trường. Vì hôm nay Elter đã sử dụng thuật chữa trị nên hiện tại rất khó cảm nhận pháp thuật chính xác, cậu ta lấy lí do sức khỏe không đảm bảo, xin lùi lại sang ngày hôm sau.

Lúc Elter về tới nhà, Diệp Trần và Kyle đã về trước. Bác sĩ đã kê thuốc cho Diệp Trần và mời pháp sư hệ chữa trị chữa trị cho cô. Elter cứ nghĩ đến dáng vẻ quên mình xông ra đỡ đòn của Diệp Trần là lại không thể giả vờ thâm tình nổi nữa, vậy nên cậu ta đi thẳng về phòng mình, cầm đầu đọc sách đồng thời phục hồi sức lực.

Đến tầm nửa đêm, Elter đọc sách mãi cũng chán nên ra khỏi phòng định trèo lên nóc nhà ngắm cảnh. Diệp Trần nghe thấy tiếng Elter mở cửa nên cũng theo ra, thấy Elter lên nóc nhà, do dự một chút rồi cùng theo lên.

Trăng vào đêm rất đẹp, trên nóc nhà có đủ loại các loại hoa cỏ dây mây được ánh trăng chiếu rọi, trông như một vườn hoa trong truyện cổ tích.

Elter đứng bên lan can, ngẩng đầu ngắm trăng sao. Diệp Trần đứng ở cửa lên sân thượng, ôm kiếm dựa người vào tường.

“Khuya như vậy rồi,” Elter phát hiện ra cô đến, quay đầu lại, ngắt một đoá hồng, nở nụ cười dịu dàng, “vẫn chưa ngủ sao?”

“Tôi tới hỏi anh một chuyện,” Diệp Trần nghiêm túc nói, hoàn toàn không có hứng thú trêu đùa với cậu ta, “chuyện của Kyle là do anh làm, phải không?”

Elter không không trả lời vấn đề cô đưa ra, tập trung nhìn thanh kiếm của Diệp Trần.

“Hôm nay cô đã dùng pháp thuật, ở chiêu kiếm cuối cùng, cô đã dùng pháp thuật hệ nước.”

Diệp Trần sững sờ, cô không ngờ, Elter lại tinh tế đến thế. Tuy vậy, cô nhanh chóng cười lạnh lùng đáp trả: “Pháp thuật hắc ám trên kiếm của Kyle hôm nay, có hơi thở của anh.”

Elter cúi đầu ngửi đoá hồng trên tay, vẻ mặt thản nhiên: “Rồi sao? Cô muốn hỏi tại sao à?”

“Tôi không muốn biết tại sao,” Diệp Trần ôm kiếm, nói rõ ràng, “tôi đến nói cho anh biết, đừng có lần tiếp theo nữa.”

“Nếu có thì sao?!” Elter ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh giá, “Nếu có lần tiếp theo thì cô định làm thế nào?”

“Thế nào à?” Diệp Trần nhếch mép, trong nháy mắt, thanh kiếm quyết tuyệt đâm tới, Elter nhanh chóng mở pháp trận, có điều hiện tại anh ta vẫn đang còn trong giai đoạn phục hồi, kiếm của Diệp Trần phá pháp trận anh ta khai triển trước cơ thể, ép anh ta phải lùi về sau. Kiếm của Diệp Trần tiếp tục đâm tới, cho đến tận khi Elter không còn có thể lùi thêm được nữa,

va người vào tường, kiếm Diệp Trần kề sát mặt đối phương, cảm vào tường, cả người cô áp tới, chân co lên, chống lên tường, giam đối phương trong không gian giới hạn bởi cơ thể cô.

Hai người ở quá gần nhau, cậu ta có thể cảm nhận rõ từng hơi thở nóng bỏng của cô trên mặt mình, ngửi thấy mùi hương thơm mát vừa mới tắm xong trên người cô. Tuy cô phiêu bạt bên ngoài rèn luyện võ nghệ nhưng da vẫn trắng nõn, trơn mềm, như tiểu thư quý tộc nhà người được nâng niu, chăm sóc.

Tóc cô vẫn chưa khô, nước chảy từ tóc xuống cổ, rơi vào rãnh sâu bên dưới lớp quần áo.

Elter chưa từng gần kề một phụ nữ nào tới vậy, cơ thể bất giác căng lên, tim đập dồn. Diệp Trần thấy đối phương khó chịu ngoảnh mặt đi, có hơi giận sự tránh né của anh ta, nấn cầm anh ta thẳng lại rồi nghiêm giọng: “Anh nhắc lại lần nữa xem, còn có lần tiếp theo nữa không?”

Elter không thốt nổi tiếng nào, anh ta bị bắt ép phải nhìn gương mặt nghiêm túc của người con gái trước mặt, tim đập nhanh đến nỗi anh ta tưởng như mình bị bệnh.

“Nói!” Diệp Trần quát.

Đôi mắt cô to tròn nên cho dù có quát lên, Elter cũng chẳng hề cảm thấy chút khí thế nào. Anh ta nhếch môi, đỏ mặt giãi ra: “Cô buông ra thì tôi nói!”

“Anh nói với tôi trước đã, mai anh định sẽ nói thế nào?”

“Mau buông tôi ra!” Elter hơi xấu hổ, Diệp Trần lại nhất quyết không chịu thả: “Anh nói mau!”

“Buông ra!”

Diệp Trần càng kề sát vào hơn, hơi thở của Elter trở nên dồn dập, anh ta biết Diệp Trần muốn nghe điều gì, chẳng qua là muốn anh ta, ngày mai, chuyện thanh kiếm của cô gái có vấn đề, phải nói thật chi tiết, còn chuyện kiếm của Kyle thì cứ bảo không cảm nhận được gì cả là được.

Diệp Trần đã cảm nhận được pháp thuật trên kiếm Kyle là của anh ta, cho dù anh ta có nói trên kiếm của Kyle có dấu vết pháp thuật hắc ám thì Diệp Trần cũng sẽ chỉ ra chứng cứ chống lại anh ta, nếu lúc đó mời đại pháp sư đến kiểm tra thì anh ta cũng chết. Vậy nên anh ta không thể khai Kyle ra.

Anh ta rất muốn Diệp Trần mau mau buông mình ra, tình trạng bị người ta dùng chân và kiếm giam ở một chỗ, còn bị một tay của đối phương đè hai tay trên đỉnh đầu, khiến cậu ta cảm thấy rất xấu hổ!

Vậy nên anh ta nói ngay lập tức: “Được được được, tôi sẽ không nói chuyện trên kiếm của Kyle có pháp thuật hắc ám! Mau thả tôi ra!”

Diệp Trần thấy đối phương cuối cùng nhận lời rồi mới chịu thả tay. Đóa hoa hồng từ trên cao thả mình rơi xuống, Diệp Trần vừa buông tay, Elter liền lườm cô một cái vừa tủi thân vừa giận dữ.

Mắt anh ta rất đẹp, trông như chú mèo con, liếc xéo một cái như vậy, cho dù là lườm cô thì Diệp Trần vẫn thấy xương cốt mềm nhũn.

Khuôn mặt đỏ, mắt lóng lánh nước, thật quá mê hoặc, càng nhìn càng chộn rộn, Diệp Trần không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết khi mình tỉnh táo lại thì đã thơm má đối phương rồi.

Elter tròn xoe mắt, Diệp Trần giật mình lùi lại, mấy quả cầu pháp thuật lập tức lao tới, Diệp Trần tránh qua tránh lại, không dính chương phát nào, mấy quả cầu đó khả năng công kích quá yếu, chỉ để xả tức là chính, trót làm rồi cả hai cũng đều mới thấy giật mình, lát sau, Elter gượng cười:

“Trần, vừa rồi không phải tôi cố ý, chỉ là tôi không quen gần gũi người khác, thực ra tôi rất thích em...”

“Elter,” Diệp Trần thở dài, “không cần phải tự làm khổ mình vậy đâu.”

Không thích cô còn kiên nhẫn diễn trò như vậy, thật không dễ.

Elter cứng đờ, Diệp Trần nói nghiêm túc: “Thực ra, tôi đã sớm nhìn ra anh đang giả vờ rồi...”

Elter im lặng, vẻ mặt lạnh dần, lát sau, anh ta cười rộ lên, lại quay về dáng vẻ cao quý và khinh khỉnh như một con mèo kiêu ngạo nhìn Diệp Trần.

“Nếu cô đã nhìn ra...”

Anh ta cười lạnh lùng. Lập tức, mười mấy quả cầu pháp thuật ập tới như mưa. Diệp Trần giật mình, đối phương cất giọng tàn nhẫn: “Vậy chịu chết đi!”

Quả cầu pháp thuật đã bay đến ngay trước người Diệp Trần, Diệp Trần nhảy bén né tránh, lập tức áp sát Elter, kéo đối phương vào lòng mình, ngoảnh mặt lại thớm ngay một cái.

Chiều cao hai người không chênh lệch nhau bao nhiêu, Diệp Trần chỉ cần ngoảnh đầu là có thể thớm trúng mặt đối phương.

Thớm xong, Elter cứng cả người lại, Diệp Trần nhú mày: “Tôi lại muốn xem xem anh định làm thế nào để tôi chịu chết đấy!”

Nói xong, Diệp Trần thớm thêm cái nữa.

“Tới đi.”

Nói xong, Diệp Trần lại định thớm tiếp.

Elter vung tay tát, Diệp Trần túm được cổ tay cậu ta, nhúu mày hỏi: “Anh là mèo à?”

Trong lúc nói chuyện, Diệp Trần cảm giác có vô số dây mây vươn lên, lập tức phát hiện bất ổn, vừa rồi không ngờ Elter đã kịp vẽ được một pháp trận hệ mộc trên nền đất! Chỗ này vốn nhiều cây cối, sức mạnh tự nhiên Elter mượn được bành trướng hơn hẳn, Diệp Trần không phải là đối thủ.

Diệp Trần không chút nao núng, vung kiếm chém đứt dây mây rồi nhảy ngay khỏi nóc nhà, trước khi nhảy còn ngả ngớn thêm một câu: “Mặt anh mềm thật đấy, mèo con!”

Đáp lại cô là một nhánh dây mây to dùng nhanh nhẹn chuẩn xác xô cô vào trong cửa sổ.

Diệp Trần lọt hẳn vào trong phòng, lúc cô ngã vào thì gặp ngay cảnh Kyle đang ở trần tắm rửa.

“Cứu với!!” Kyle hét âm lên.

Diệp Trần bưng mặt bỏ chạy.

Ba Tám: “Cô che mặt làm gì thế?”

Diệp Trần chạy về phòng mình: “Quen tay.”

Đánh nhau với Diệp Trần xong, Elter ngồi thẫn ra dưới đất.

Đồ con rùa...

Elter lầm bầm trong bụng, đem tặng hết mọi từ chửi người mà cậu ta biết cho Diệp Trần.

Tuy rằng từ nhỏ đã học được rằng không thể đối xử với con gái quá thô bạo nhưng đối mặt với Diệp Trần, cậu ta thực sự chỉ có một câu thôi.

Đó mà là phụ nữ cái mẹ gì?!!

Mẹ đứa nào gan dám nói với tao đó là phụ nữ?!!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

34. Chương 34: Vinh Quang Thần Thánh 4

Trêu ghẹo được Elter, Diệp Trần thấy sáng khoái cả người.

Cô cực kỳ thích những lúc Elter giận dữ, thật là kích thích. Về chuyện này, Ba Tám tỏ vẻ mười một vạn phần không hiểu, nó rất nghiêm túc phát biểu: “Kí chủ, cô đang đùa với lửa đấy.”

Elter đâu phải người tốt tính gì.

Nhưng Diệp Trần lại thấy chẳng làm sao, cô vừa tắm vừa ngân nga hát, vỗ về Ba Tám: “Không sao đâu, chỉ mỗi cậu ta thì làm được trò gì.”

“Ai cho cô dừng khí nghĩ Elter, đại BOSS hủy diệt thế giới, là loại chẳng làm được trò gì? Lương Tịnh Như à?”

“Anh đừng có lo nữa.” Diệp Trần bước ra khỏi bồn tắm, mặc áo choàng tắm vào, “Tôi tự biết chừng mực mà.”

Cô là một người định vị cảm xúc cực kỳ nhạy, không biết tại sao nhưng cô cảm thấy thực chất bên trong Elter luôn đối xử khoan dung với cô. Với người khác, Elter có thể có rất nhiều cách đối phó và thủ đoạn khác nhau nhưng với cô, Elter ngoài dựng lông lên thì chẳng làm gì hết.

Cô không biết thứ tín nhiệm mù quáng này ở đâu ra nhưng từ trước tới nay cô cũng không phải người thích tìm hiểu cặn kẽ đến tận gốc rễ mọi thứ, cô vẫn luôn cảm thấy, số mệnh là có thực.

Khi nào bạn gặp ai, yêu ai, khám phá ra sự thực, nỗ lực, phấn đấu, tranh đoạt, kết thúc, tất cả đều đã được định sẵn. Chưa đến lúc bạn biết thì bạn có cuống lên cũng chẳng được gì.

Cho nên, dù biết có rất nhiều chuyện kỳ quái, cô vẫn chẳng chịu đi tìm hiểu hay khám phá. Một ngày nào đó, cô nhất định sẽ biết chân tướng.

Diệp Trần đánh một giấc ngon lành, Elter lại chẳng ngủ yên. Trong lòng cậu ta có một thứ cảm xúc rất mâu thuẫn về Diệp Trần, một mặt ghét cô ta, một mặt khác, tận sâu trong đáy lòng, lại dung túng cô ấy vô hạn.

Ví dụ như chuyện bị cô ta thơm, cậu ta rất tức giận nhưng đồng thời cảnh ấy lại cứ hiện về trong mỗi giấc mơ.

Dưới ánh trăng, thiếu nữ tới gần, chạm đôi môi lên gương mặt cậu ta.

Mỗi khi tỉnh giấc, Elter đều cảm thấy vô cùng tự trách mình.

Diệp Trần là độc dược, cậu ta nhất định phải tránh xa.

Để giữ vững tư tưởng này, cậu ta sai người đưa đồ ăn lên phòng Diệp Trần và Kyle, quyết không ăn cơm chung với họ nữa. Lúc người hầu gõ cửa mang bữa sáng tới, Diệp Trần rất bất ngờ: “Tại sao lại ăn sáng ở đây?”

Người hầu ngượng ngập đáp: “Cậu chủ bảo... cậu ấy là chủ nhà, không có lý nào lại phải nhường nhà ăn cho mọi người.”

Nói thẳng ra là, moa không muốn ngồi cùng bàn với các người, các người tránh xa ra.

Diệp Trần nhú mày, thật không ngờ, Elter lúc không thèm kiêng dè giữ hình tượng gì nữa lại phách lối như vậy!

Dùng bữa xong, Diệp Trần nghe tin Elter đã ra ngoài, ngẫm nghĩ rồi cô cũng ra ngoài theo.

Elter đến đấu trường ngày hôm qua để kiểm tra vật chứng. Đấu trường nằm ở ngoại ô, ngồi xe ngựa phải đi hết nửa ngày, mãi chiều Diệp Trần mới tới nơi, đấu trường vốn phải vắng vẻ, hiu quạnh không ngờ lại đang có rất nhiều người đứng vây ở đằng xa nhìn vào.

Cho dù Dica đã phong tỏa hiện trường nhưng là một pháp sư nổi tiếng của đế đô, sự kiện Elter thi triển pháp thuật vẫn thu hút rất đông người hiếu kỳ tới xem.

Diệp Trần cũng là một trong số đó.

Cô vốn chỉ đến xem Elter nhưng chẳng hiểu thế nào, đứng giữa đám đông, tự dưng cô cũng bị lây nhiễm cái cảm giác háo sắc “anh ấy đẹp trai cực kỳ”, cảm thấy Elter đứng đằng xa đang nhắm mắt lăm nhăm đọc thần chú kia thật là hút mắt.

Nhiệm vụ của Elter không chỉ dừng lại ở cảm nhận sự tồn tại của pháp thuật mà phải sử dụng pháp thuật để biến những dấu vết còn sót lại của pháp thuật mà anh ta cảm nhận được bày ra cho mọi người cùng xem. Đây là một chuyện cực kỳ tốn sức, tối qua Elter mới đánh nhau với Diệp Trần xong, sức lực vẫn chưa thật đạt được trạng thái ổn định, may mà anh ta quá có thiên phú, pháp thuật bao quanh người, anh ta đứng giữa quầng sáng, nhắm mắt nhắm đọc thần chú, mái tóc vàng bay bay, những người đứng xem ồ lên cảm thán.

“Ngài Elter thật ngầu quá!”

Một phụ nữ lớn tuổi lại thở dài: “Có được đứa con trai hoàn hảo thế này mà phu nhân lại ghét ngài ấy, tôi thực sự không tài nào hiểu nổi là làm mẹ kiểu gì nữa!”

“Phu nhân á?” Một cô gái tò mò hỏi người phụ nữ, “Tại sao bà ấy lại ghét con ruột của mình ạ?”

“Vì lúc ngài Elter chào đời,” người phụ nữ lớn tuổi thì thầm thật khẽ, “phu nhân bị khó sinh, sau đó có người tiên đoán rằng, ngài Elter sẽ mang đến tai ương cho cả gia đình. Vậy nên phu nhân rất ghét ngài ấy, thiên vị cậu nhỏ hơn, hi vọng cậu nhỏ sẽ được kế thừa tước vị công tước Lanser. Cơ mà cứ xem địa vị hiện tại của ngài Elter trong gia tộc thì, chắc chắn,” người phụ nữ nói, “chỉ cần ngài Elter còn sống, chuyện này chắc chắn là không đời nào.”

“Thế nên...,” trong đám đông lại có người hỏi, “ngài Elter mới ở một mình sao?”

“Đúng thế...”

Mọi người rôm rả bàn luận chuyện thân thế và các tin vĩa hè góp nhặt được về Elter. Diệp Trần đứng nghe một lúc, thấy Elter tuyên bố đối thủ của Kyle thực sự đã gian lận xong, chào mọi người ra về, cô cũng bỏ về theo, không nấn ná ở lại nghe thêm.

Elter về bằng xe ngựa, Diệp Trần đi theo sau, xe ngựa đi nhanh, chẳng mấy chốc Elter đã biến mất hẳn khỏi tầm nhìn của Diệp Trần. Diệp Trần cứ tưởng họ phải về nhà mới gặp nhau, nhưng mà, thoát cái, Diệp Trần đã gặp lại Elter đang bị một nhóm người bao vây trên con đường nhỏ ở ngoại ô.

“Ta thật không hiểu,” cô nghe thấy giọng nói run rẩy của Elter, “là một người mẹ, tại sao bà ấy có thể làm thứ chuyện này!”

“Xin lỗi.” Một kẻ thở dài, đáp, “Đây là việc phu nhân đã giao.”

Nói xong, cả bọn áp sát về phía xe ngựa. Elter vẫn ngồi trong xe, xiết chặt nắm đấm.

Cậu ta vừa mới tiêu hao hết sức lực, vẫn đang rất yếu, hiện giờ chưa có kỹ sĩ của mình nên chỉ có thể dùng vệ sĩ bình thường. So giữa đại công

tử của nhà Lanser với phu nhân nhà Lanser đã nắm quyền nhiều năm, thực là yếu thế.

Kiếp trước, cậu ta không thể hiện thiên phú của mình từ nhỏ như kiếp này nên phu nhân mới dễ dàng tha cho cậu ta. Giờ thì khác, liều lĩnh đến thế, dù đang ở đế đô, đang ngay trong tầm mắt của cha, vẫn dám huy động nhiều người như vậy.

Bà không sợ ư? Không sợ bị ai đó biết mình tự tay sát hại con trai mình? Không sợ em trai mang tiếng giết anh để trèo cao, không sợ cha cậu ta tức giận bỏ vợ ư?

Không, bà không sợ.

Elter nhắm mắt, người run run, lần đầu tiên ý thức được chuyện này rõ đến thế, mẹ cậu ta là một người mẹ vĩ đại, không phải bà không có tình mẫu tử, chỉ là đối tượng không phải cậu ta.

Đến tận giờ cậu ta vẫn không hiểu, một người mẹ tại sao có thể thiên vị đến mức này?

Tiếng chém giết ngay bên ngoài, sao có thể không sợ hãi.

Cậu ta vẫn còn nhiều chuyện muốn làm, còn muốn đi tìm Kyle báo thù, nhưng rất có thể, hôm nay sẽ kết thúc ở đây.

Thật không cam lòng... Sao có thể cam tâm...

Nhưng có thể làm gì nữa chứ?

Cậu ta cố gắng vận sức, tập trung tinh thần nhưng không hề cảm nhận được chút pháp thuật nào. Khi pháp sư ở trạng thái mệt mỏi quá độ thì gần như chẳng khác gì một người bình thường.

Elter nghiêng chặt răng, nổi tuyệt vọng bao trùm. Thành linh, có người nhảy lên xe ngựa, dùng kiếm hất rèm lên, đưa tay cho cậu ta.

“Đi theo tôi.”

Người thiếu nữ khoác áo choàng đen, bàn tay trắng ngần đang ở ngay trước mặt. Gần như không một chút do dự, cậu ta lập tức nắm chặt tay cô ấy, chui ra ngoài xe.

Diệp Trần vùng kiếm chém đứt dây thừng buộc ngựa vào xe, ôm Elter nhảy lên ngựa, kéo tay Elter đặt lên eo mình, nghiêm giọng: “Ôm chặt!”

Elter ôm chặt cô, gió thổi vù vù qua tai, thanh kiếm trong tay thiếu nữ không ngừng nhuộm máu những kẻ cố tình tiếp cận, vẻ mặt điềm tĩnh của cô khiến cậu ta bỗng chốc như được tiếp thêm vô vàn can đảm.

Sẽ không chết ở chốn này.

Có cô ở đây, cậu ta sẽ không chết ở chốn này.

Mặc dù vóc người cô mảnh mai, mặc dù cô có vẻ ngoài của một người đẹp yêu kiều nhưng ẩn chứa bên trong là một nguồn sức mạnh lớn lao, bảo vệ, che chở cho họ.

Có một ý nghĩ cứ quanh quẩn mãi trong đầu cậu ta, không thể xua đi, càng cố né tránh nó thì lại càng thấy khó khăn hơn.

Diệp Trần vất vả phá được vòng vây xông ra ngoài, đám người đuổi theo ngày càng gần, hai người bèn xông thẳng vào trong rừng, cầm đầu cầm cổ chạy bừa.

Di chuyển trong rừng không thích hợp để cưỡi ngựa, chạy được một quãng, Diệp Trần ôm Elter nhảy xuống ngựa, chạy vào rừng sâu. Thể lực Elter không tốt, Diệp Trần bèn đan mười đầu ngón tay vào nhau, chạy gần

như lồi đối phương đi về phía trước. Elter không dám nói gì, cắn răng chạy thực mạng theo Diệp Trần. Hai người chạy tới ven một thác nước, Diệp Trần không chút chần chừ, lập tức kéo Elter cùng nhảy xuống!

Nước đập vào mặt Elter, hai người chìm xuống đầm nước, lực va đập vào nước quá mạnh, Elter bị ngất xỉu, nước chảy òng ọc vào bụng. Diệp Trần gấp rút kéo cậu ta lên bờ, lúc này mới biết đối phương đã ngất, vội vàng ép ngực, khiêng người lên vai, xốc ngược xuống, vỗ vào lưng. Elter ho ra một ngụm nước rồi liên tục ho khan. Diệp Trần khiêng cậu ta, nhíu mày cười: “Cuối cùng cũng tỉnh rồi, còn không tỉnh nữa là tôi sẽ hôn đấy.”

“Thả tôi... khụ khụ... thả tôi xuống...” Elter hỗn hển nói. Diệp Trần đặt cậu ta xuống. Elter lão đảo, Diệp Trần đỡ anh ta, nhìn sắc trời đã muộn, ánh trăng chảy khắp không gian, thác nước ánh lên màu bạc lấp lánh, đẹp không sao tả xiết.

Diệp Trần ướt đầm toàn thân. Người ở nơi này trưởng thành sớm, tuy Diệp Trần mới mười ba nhưng đã có núi đồi. Cô dắt kiếm lại sau lưng, đi vào trong rừng, ánh trăng rót lên người cô. Thác nước, dòng suối chảy dài, thiếu nữ xinh đẹp đan xen với nhau tạo nên một cảnh đẹp kỳ lạ. Dù cho vừa mới bị người đuổi giết, trong lòng cậu ta vẫn thấy yên bình, giống như ánh trăng này, dòng nước này, cánh rừng này.

Cậu ta đi theo sau lưng, bất giác muốn đi con đường cô đã đi, muốn cứ lẳng lặng đi theo mãi như vậy, không có điểm dừng.

Chính cậu ta cũng bất ngờ trước cảm xúc của bản thân, đáng ra nên ghét người này mới phải. Lúc nào cũng thách thức giới hạn chịu đựng của cậu ta, không có chừng mực, dịu dàng như những người con gái khác ở đây.

Thế nhưng, thật khó hiểu, vào giây phút này, cậu ta bỗng nhiên muốn vứt bỏ thành kiến của mình với Kyle, vứt bỏ sự kiêu ngạo trong tim, chỉ

ngắm nhìn cô thôi, không lẫn thêm tạp niệm nào nữa.

Thực ra, cậu ta cũng không ghét cô gái này đến vậy. Thậm chí, còn cảm thấy vô vàn mến thương và... yêu thích khó diễn tả bằng lời.

Kể từ lần đầu tiên gặp nhau, cậu ta đã biết, với cậu ta, người này, khác với mọi người. Cậu ta không nói được đó là cảm giác gì nhưng quả thực có một người như thế, vừa gặp mà lại thấy như đã từng quen.

Thế nhưng cô ấy là vị hôn thê của Kyle. Thế nhưng tính tình của cô ấy, thật là đáng ghét.

Nếu vứt bỏ thân phận vị hôn thê của Kyle, bỏ qua sở thích trêu ghẹo cậu ta của cô thì cậu ta, cậu ta cũng không... ghét cô gái ấy lắm.

Nhất là khoảnh khắc cô vén rèm xe, chìa tay cho cậu ta. Cậu ta vốn đã tuyệt vọng, đã từ bỏ, đã cảm thấy chết là cái chắc, thì người này lại bỗng đâu xuất hiện, trao cho cậu ta một sinh mệnh mới.

Vậy nên cậu ta chẳng bao giờ có thể lừa dối bản thân thêm nữa, cũng không cách nào giấu diếm tình cảm của mình.

Cô đưa lưng về phía cậu ta, im lặng đi trước mở đường, cậu ta bỗng thất thần nhớ lại cảm giác lần đầu tiên được cô ấy cứu, lần đầu tiên hai người đi dạo phố, cậu ta đã đưa tay nắm bàn tay cô.

Khi đó cậu ta cho rằng mình tiện thể chơi đùa, muốn hấp dẫn sự chú ý của cô, nhưng giờ hồi tưởng lại, lúc ấy, tim đập nhanh là thật, ngượng ngùng là thật, phấn khích là thật, vui sướng là thật. Vậy thì tại sao lại cho rằng, tình cảm là giả chứ?

Đầu óc nhất thời rối như mớ bùi nhùi, Elter im lặng đi theo Diệp Trần, không nói tiếng nào.

Diệp Trần cũng không nói chuyện, cầm kiếm phát quang lối đi. Hai người đi một lúc lâu thì tìm thấy một cái hang. Chỗ trú chân tạm thời này Diệp Trần phải đổi điểm tích lũy với Ba Tám mới có, trong hang có vài ba món đồ thiết yếu, Diệp Trần giả bộ tình cờ phát hiện, đi thẳng vào trong, Elter cũng vào theo. Diệp Trần bảo với Elter cái hang này có thể là nơi thợ săn thường ở rồi đi nhóm một đồng lửa, bảo Elter cởi áo ra, vắt kiệt nước rồi đem hơ.

Elter biết nếu không thay đồ ướt ra thì sẽ dễ bị ốm nên cũng không câu nệ gì, cởi hết đồ mặc ngoài ra, chỉ chừa lại độc một chiếc quần cộc, ngồi đánh trần ngay bên đồng lửa.

Diệp Trần biết cậu ta là đại thiếu gia nhà quý tộc không phải làm gì cả nên chìa tay ra bảo: “Đưa tôi làm cho.”

“Không cần.” Elter từ chối thẳng thừng, tự vắt lấy quần áo. Thấy cậu ta cứ loay hoay đánh vật mãi, Diệp Trần phì cười, ngồi lại gần cậu ta, cầm áo lên làm mẫu: “Phải vận ngược chiều nhau, như thế này này,” Diệp Trần cầm tay chỉ việc, dạy cậu ta vắt đồ, “vận khác chiều thì mới vắt được chứ.”

Elter im như thóc, ngồi nhìn cô.

Người thiếu nữ dưới ánh lửa thật ấm áp, giọng nói không trầm không bổng, khiến lòng người cảm thấy bình an, giống như ngọn đuốc trên con đường dài tăm tối, tỏa ánh sáng xua tan màn đêm.

Cậu ta ngây ra nhìn, Diệp Trần nói gì cậu ta cũng chẳng biết, chỉ chăm chú nhìn cánh môi cô mở mở khép khép, bỗng tự dưng rất muốn hôn.

Nhưng cậu ta chẳng làm gì hết.

Kiếp trước, cậu ta cũng chỉ sống đến năm mười chín tuổi. Kinh nghiệm sống cậu ta có không đủ để đấu lại sự ngượng ngùng cố hữu của một thiếu niên.

Diệp Trần thấy cậu ta ngồi im re, quay lại nhìn thử liền gặp ngay đôi mắt chăm chú của đối phương bèn bật cười: “Anh nhìn tôi như vậy, tôi sẽ tưởng là anh muốn hôn tôi đấy.”

Elter cười một tiếng khinh khỉnh rồi ngoảnh mặt đi.

Diệp Trần nhún nhún vai, tính tình thẳng cha này thật tự cao tự đại.

Hai người cùng nhau vắt khô quần áo rồi đem hơi kê đồng lửa.

Diệp Trần là con gái, không thể cời đồ ra nên đành phải ngồi sát vào đồng lửa để hơi.

Elter từ bé tới lớn đều được người ta cung phụng nên cũng sinh ra tính không thích nói chuyện, người khác chủ động nói, cậu ta chỉ cần đáp được hay không được là xong. Dạo trước ở chung với Diệp Trần, cậu ta đã cố gắng dụ dằng hết mức rồi, giờ thì cậu ta chẳng muốn như thế nữa, Elter muốn đối diện với cô, nói chuyện với cô bằng con người chân thực nhất của mình.

Thế nhưng cậu ta lại không biết cách tán gẫu với người khác thì phải làm thế nào, vắt óc mãi mới mở lời: “Chuyện cô sử dụng pháp thuật hôm bữa là thế nào vậy? Đã biết dùng pháp thuật, sao còn đi làm kiếm sĩ?”

Nói xong, Elter liền hồi hận.

Đề tài rắc rối như vậy, chẳng thích hợp để tán gái chút nào.

Nhưng mà Diệp Trần lại rất hứng thú với đề tài này, nghiêm túc giải thích cho cậu ta về linh lực. Elter càng nghe càng thấy thú vị nên thái độ cũng trở nên nghiêm túc theo.

Ngồi nghe được một lúc, Elter phát hiện mặt Diệp Trần bắt đầu đỏ một cách kì lạ, vừa nói vừa thở, rất khó nhọc. Cậu ta nhú mào, áp tay lên trán

cô, thế mới biết là cô bị sốt.

“Cô sốt rồi.”

Cậu ta nói chắc nịch. Diệp Trần cũng gật đầu, nói nhẹ tênh: “Không sao hết, khỏe ngay ấy mà.”

Quần áo cô mặc vẫn đang còn hơi ẩm ẩm trong khi áo của Elter đã hong khô. Cậu ta lập tức bảo: “Cô thay đồ đi, mặc áo của tôi này.”

“Hả?” Diệp Trần hơi bất ngờ, “Anh không hắt hủi tôi à?”

Giống như người ta vẫn hay nói đó, loại đàn ông cung Xử Nữ này cực kỳ phiền phức. Elter sốt ruột: “Cho cô mặc thì cứ mặc đi, sao nói nhiều vậy?”

Diệp Trần vội vàng giơ tay, làm bộ đầu hàng.

“Vâng vâng vâng,” Diệp Trần nói liền thoảng, “tôi biết rồi, tôi đi thay ngay đây.”

Nói xong, Diệp Trần đứng dậy, Elter đưa áo cho cô rồi xoay lưng đi: “Cô thay đi, tôi không nhìn.”

Diệp Trần ừ một tiếng rồi bắt đầu thay đồ, chỉ thay thôi cũng thấy mệt hết cả người, Diệp Trần thay quần áo xong, trông có vẻ rất uể oải, Elter không nói gì, dồn đống cỏ khô thành một chiếc giường giản dị, phủ chiếc chăn tím được trong hang lên, bảo Diệp Trần chui vào nằm.

Diệp Trần biết mình không khỏe nên ngoan ngoãn đi nằm, Elter ngồi bên cạnh canh đống lửa: “Cô ngủ đi.”

Diệp Trần nhìn bóng lưng cậu ta. Rõ ràng là một thiếu niên mười ba tuổi nhưng lại chẳng khác gì một người đàn ông, tạo cho cô cảm giác cực kỳ an toàn.

Cứ coi như là bị ốm nên lú lẫn, cô nhìn ra ánh trăng bên ngoài, nhẹ nhàng bảo: “Ngủ cùng nhau đi.”

Elter đỏ bừng hai tai, khinh khỉnh đáp: “Tôi thềm vào ngủ với cô.”

“Đêm sẽ lạnh đấy.” Diệp Trần bỗng rất dịu dàng, giọng nói yếu ớt: “Anh chịu khó một chút, mai tôi khỏe sẽ dẫn anh ra ngoài, đừng để đến lúc đó anh lại bị ốm. Củi còn cháy lâu lắm, không cần phải trông đâu.”

Elter suy nghĩ, một mặt không thích ngủ chung với người khác, với lại nam nữ khác biệt, ngủ chung chăn với cô thì không hay lắm, mặt khác lại nghĩ nếu bị ốm thì mai không thể về, vậy càng không hay hơn.

Cuối cùng cậu ta vẫn chui vào trong ổ chăn, cố gắng giữ khoảng cách xa nhất có thể với Diệp Trần.

Diệp Trần thấy buồn cười, cô đã mệt lắm rồi nhưng vẫn không ngủ được.

Cô cực kỳ ghét bị ốm, nó làm cô nhớ lại rất nhiều chuyện không dễ chịu.

Thế nên, dù cho đã rất mệt, cô vẫn nói cố: “Elter, anh trò chuyện với tôi đi.”

“Từ chối, tôi không thích nói chuyện với cô.” Elter xoay lưng lại với cô, nhìn ngọn lửa đang cháy, lòng thấy thương. Diệp Trần lắng nghe giọng nói của cậu ta, trong lòng bất giác cảm thấy bình yên: “Xin anh đấy, anh nói gì cũng được, tôi thích nghe giọng nói của anh.”

“Bị ốm thì ngủ đi! Sao cứ bắt phải nói chứ?” Elter tỏ vẻ khó chịu. Diệp Trần thì thần thờ.

Tại sao nhỉ?

Cô tự hỏi mình.

Bất giác lại nhớ về tuổi thơ.

“Hồi nhỏ, lúc nào tôi cũng lủi thủi một mình.”

Cô chậm chậm kể: “Cha mẹ đều đi làm ăn xa, không có ở nhà.”

Hồi đó, cha mẹ đi làm việc ở tỉnh ngoài, bọn trẻ con như Diệp Trần được gọi là “những đứa trẻ bị bỏ lại”, mọi người ai cũng có cha có mẹ, chỉ có mình mình là không có.

“Ai cũng có cha mẹ của riêng mình, ban ngày thì đứa nào cũng giống nhau, đều là ông bà đưa đi học, vì cha mẹ bận đi làm. Nhưng tối đến, cha mẹ của các bạn sẽ về, còn tôi, chẳng có ai cả.”

“Chúng nó bị đánh thì có cha mẹ bênh, nếu có người họ hàng nào đó định đánh chúng nó thì trước khi đánh họ phải nể mặt cha mẹ bọn nó trước. Còn tôi, thì không cần.”

Cô, dì, chú, bác, ai cũng có thể mượn câu “muốn tốt cho nó” để dạy dỗ cô, sáng ra bị dì hai mắng, trưa đến bị cậu trẻ mắng, tối về bị bà ngoại mắng.

Tình yêu nhận được gấp mấy lần lũ trẻ nhà khác, gánh nặng mang theo cũng gấp lũ trẻ nhà khác mấy lần.

Ngay từ tấm bé, Diệp Trần đã học được cách quan sát sắc mặt của người khác, học được cách với người nào phải nói những gì.

Dì cả thích trẻ con khéo nịnh, dì hai thích trẻ con không ồn ào, cậu ba thích trẻ con ham học, cậu trẻ thích trẻ con lanh lợi...

Diệp Trần rất giỏi nhận biết cảm xúc của người khác, vui hay là không, từ đó giả bộ theo để lấy lòng đối phương.

Cô như cái cây lách mình sống trong khe đá nứt rồi không ngừng tự nhủ với bản thân, mình có rất nhiều người yêu quý, mình cũng giống như những đứa trẻ khác, thậm chí còn tốt hơn, vì mình có rất nhiều người thương yêu.

“Thế nhưng những ảo tưởng như vậy, mỗi lần bị ồm đều là lúc nó bị đập nát.”

“Chẳng ai chịu mất công đi chăm tôi, nếu con họ ồm họ sẽ xin nghỉ phép ngay, còn tôi, cho dù có sút đầu mẻ trán, họ cũng chỉ gọi điện cãi nhau xem ai sẽ đưa tôi đi bệnh viện.”

“Khám bệnh, uống thuốc xong, bảo tôi đi ngủ, vậy là hết nghĩa vụ, chẳng ai quan tâm thêm nữa.”

“Lúc ấy, chỉ có một mình, cảm thấy rất hờn tủi. Vì tôi không thể tự an ủi mình rằng mình sống rất tốt, mình rất may mắn, mình có nhiều người thương yêu nữa.”

“Tôi phải đối mặt với một sự thực vô cùng tàn nhẫn...”

“Tôi chỉ có một mình tôi.”

Đến lúc ông bà ngoại mất, Diệp Trần học cấp hai, sự thực này càng phô bày rõ ràng hơn.

Cô một mình đến trường, tự nấu cơm lấy ăn, ồm đau tự lo.

Cô đã từng bị sốt cao, một mình đi viện truyền nước, truyền xong tỉnh lại, ngoài những người bệnh cùng phòng, chẳng còn ai khác.

Từng ngắt giữa đường được người đi qua mang tới bệnh viện, lúc tỉnh lại, ngoài y tá tới giục cô đóng tiền, không còn một ai.

“Vậy nên, tôi rất ghét, rất rất ghét bị ồm.”

“Tôi không thích lúc ốm, chỉ có mình mình, tôi muốn có người ở bên, trò chuyện với tôi...”

Còn chưa nói xong, Diệp Trần đã thấy người nằm bên bỗng nhiên vươn tay, ôm cô vào lòng.

Cái ôm ấy thật ấm áp, tiếng tim đập thật mạnh mẽ, cậu ta cứ lẳng lẳng ôm cô như vậy, thản nhiên bảo: “Đừng lải nhải nữa, phiền chết mất.”

Giọng cậu ta nhỏ hần đi: “Lần này cô đâu phải chỉ có một mình.”

“Tôi ở đây này.”

Elter nói thật chậm. Cậu ta ôm Diệp Trần, nỗi xót thương trào lên trong lòng, chẳng thể hiểu nổi thứ tình cảm ấy là từ đâu ra.

Tự dưng cậu ta cảm thấy, dường như là kiếp trước, kiếp trước nữa, mình đã yêu người này. Tình cảm ấy khắc cốt ghi tâm đến mức, chỉ cần cậu ta lại ôm cô vào lòng, nó liền ùn ùn kéo tới.

Cậu ta hừ mũi, xiết chặt vòng ôm, nói nhẹ như không: “Xem xét chuyện hôm nay cô đã nhiều lần cứu tôi, sau này nếu cô ốm, tôi sẽ chăm sóc cho cô.”

“Hôm nay cô không phải một mình, sau này cũng sẽ không một mình. Được rồi chứ? Mau mau ngủ đi.”

“Ừm...”

Diệp Trần ừm một tiếng, mơ mơ màng màng thiếp đi. Elter lẳng lẳng nhìn cô, cảm thấy cô ngủ đã say mới chịu mở miệng nói.

“Diệp Trần à,” giọng cậu ta là lạ, “thực ra cô, là người tốt.”

Diệp Trần không trả lời, Elter rút rề nắm tay cô, cảm giác tim đập nhanh như bay, thấy cô đã ngủ say mới cúi đầu hôn lên tóc cô rồi lại vội vàng rút trở về. Thấy cô không biết gì, trong lòng vô cùng mâu thuẫn. Có mừng thầm, cũng có giận dữ. Muốn buông tay ra, nhưng cơ thể vẫn thật thà ôm đối phương, cuối cùng, cậu ta lại đi tự “hừ” với mình một tiếng, nhắm mắt lại ngủ.

Nửa đêm, Diệp Trần giật mình tỉnh giấc, gọi một tiếng theo bản năng: “Elter?”

Sau đấy, cô nghe thấy tiếng trái tim cậu ta đập, cảm thấy hơi ấm trên người cậu ta và mười ngón tay của hai người đang đan vào nhau.

Elter ở sau lưng cô, đáp lè nhè.

“Đừng làm ồn, tôi ở đây.”

Cậu ta nói: “Vẫn luôn ở đây.”

Kỳ thực, người này, dù là kiếp trước nữa, kiếp trước, kiếp này hay tương lai khó khăn cách trở, anh ta vẫn thủy chung bên cô.

Xót xa cho nỗi đau thương cô gánh, xoa dịu những cực khổ cô chịu.

Người ấy trước sau vẫn luôn ở bên.

Chú thích:

*”Về chuyện này, Ba Tám tỏ vẻ mười một vạn phần không hiểu”: Thông thường thì chỉ nói là “vạn phần không hiểu”, câu này chơi chữ đấy, mọi người thấy không, $3 + 8 = 11$, Ba Tám không hiểu, tổng toàn bộ hoàn toàn tất cả anh ta đều không hiểu $=.$ ”

*Dũng khí – Lương Tịnh Như: Cách đùa này thì dễ hiểu rồi, giống mình cũng hay nói cảm thấy hoang mang Hồ Quỳnh Hương ấy.

*những đứa trẻ bị bỏ lại (留守儿童) là bỏ lại, không phải bỏ rơi, đây là một hiện tượng xã hội, hệ quả của quá trình tập trung lao động vào các nhà máy, khu công nghiệp, đồn điền, người lớn đến đó làm việc và để lại con cái của họ ở nhà với ông bà, anh em họ, nhờ chăm sóc giúp. Những đứa trẻ lớn lên thiếu vắng sự chăm sóc và dạy dỗ của cha mẹ, nảy sinh những bất thường về tâm lý và cách ứng xử, tất nhiên không phải là tất cả, vẫn có một bộ phận các em trở nên tự lập, mạnh mẽ, tự tin, lạc quan. Mình nhớ từng xem một phim tài liệu về đề tài này rồi, để thử kiểm lại cho mọi người cùng xem nhé. Thực sự rất thương các em.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

35. Chương 35: Vinh Quang Thần Thánh 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Diệp Trần tỉnh ngủ hẳn, Elter vẫn còn ôm cô trong ngực. Cơn sốt đã hạ, cô khẽ gọi Elter. Cậu ta mở mắt, trông thấy cảnh tượng trước mặt, lại còn cố ra vẻ tự nhiên, buông cô ra, nhòm dậy bảo: “Ngủ đủ chưa? Đủ rồi thì còn không mau dậy đi!”

Diệp Trần: “...”

Sao cậu ta mặt dày quá vậy, cô gọi cậu ta dậy xong cậu ta lại còn dạy dỗ cô đường hoàng như thế?

Diệp Trần cười khẩy một tiếng, đứng dậy, lấy tay cào sơ tóc: “Ngủ đủ chưa? Đủ rồi thì còn không mau đi thôi!”

Nói xong, Diệp Trần đi thẳng ra ngoài hang. Elter gọi với theo: “Đứng lại!”

Diệp Trần dừng chân, Elter vẫn còn chui trong ổ chăn: “Cởi áo ra cho tôi!”

Diệp Trần chết sững, vừa có chuyện gì thế? Sao Elter tự dưng táo bạo quá vậy? Cởi áo á? Phát triển có phải hơi nhanh quá rồi không?

“Sao đây,” Elter hếch mặt, “không nở trả tôi à?”

Nghe vậy, Diệp Trần mới nhớ ra là mình đang mặc đồ của cậu ta, bèn cởi ra ngay lập tức. Elter nhắm tịt mắt lại, lại tiếp tục dựng lông: “Trái tim biết xấu hổ của cô bị vứt cho chó rồi à?!”

“Trái tim biết xấu hổ của tôi bị vứt cho anh rồi.”

Hai người vừa rời hang vừa đấu khẩu. Sau một đêm được nghỉ ngơi, Elter đã phục hồi lại sức lực đạt tới trạng thái sung mãn, giờ thì không phải sợ gì nữa hết. Hai người đi thẳng ra tới ngoài đường cái, Elter bỗng nhiên không biết nghĩ gì mà lại nói với Diệp Trần: “Cô về trước đi, bảo quản gia tới đón tôi.”

“Hả?”

Diệp Trần thấy hơi khó hiểu nhưng chẳng thèm quan tâm, tự đi về trước, gọi quản gia đi đón Elter. Quản gia quả nhiên rất hiểu chuyện, xem lúc họ trở về kìa!!

Một chiếc xe ngựa ánh vàng rực rỡ, pháp sư mặc trường bào màu tím sang trọng, quý phái, mặt mũi sạch sẽ, tóc tai gọn gàng, mái tóc vàng óng lên chói mắt, Elter được quản gia đỡ bước từng bước khoan thai xuống xe.

Lúc này, Diệp Trần vẫn đang cầm một miếng bánh nướng trên tay, Kyle đứng bên cạnh, cùng chia nhau ăn thử món “bánh nướng phương Đông”, hai người như hai con gián đất đứng ngơ ngác giữa vườn hoa hồng nở rộ ngơ ngác nhìn thiếu niên tỏa ánh sáng vàng đang xuống xe ngựa ở đầu cổng, mồm ngoạc ra thành hình chữ “O”.

Elter kênh kiệu bước tới, tỏa ra cái mùi “ta cao quý, ta kiêu ngạo, ta hoàn mỹ”. Lúc đi ngang qua Diệp Trần và Kyle, anh ta thoáng dừng một chút, mắt đầy mỉa mai, “hừ” một tiếng rồi lại đi tiếp.

“Cô với Elter dạo gần đây có chuyện gì thế?” Kyle xé một miếng bánh nướng, Diệp Trần cũng gặm một miếng rồi ngồm ngoàm đáp: “Về cơ bản

là bị tôi vạch mặt xong then quá hóa giận ấy mà.”

Tiếng hai người nói chuyện không đủ kín đáo, Elter còn chưa đi xa nghe xong mặt sa sầm cả lại. Song cậu ta vẫn làm bộ như không nghe thấy gì hết, đi xa rồi mới quay sang hỏi quản gia: “Họ ăn gì thế?”

“Ồ, cái đó à,” quản gia mỉm cười, “đó là một loại bánh phương Đông do Diệp tiểu thư tự tay làm.”

“Ừm.” Elter gật đầu, nhìn lướt qua, thấy bốn bề vắng lặng mới ngắc ngứ nói: “Tay nghề của cô ta kém lắm, chắc là còn thừa rất nhiều phải không? Ông đi lấy một ít đi, ta muốn nếm thử.”

Quản gia sửng sốt giây lát rồi lập tức gật đầu: “Vâng ạ.”

“Đừng để ai biết!” Elter nhấn mạnh.

Quản gia lại gật đầu vâng dạ.

Một lát sau, quản gia bê một chiếc đĩa đẹp đựng miếng bánh nướng cắt thành hai phần vào phòng. Ông cực kỳ tâm lý, biết rõ tâm sự của thiếu gia nhà mình nên đã đích thân vào bếp trộm bánh, không để bất kỳ ai khác phát hiện.

Elter ngồi chăm chú đọc sách, như thế không để ý bất kỳ điều gì khác xảy ra xung quanh, đợi quản gia rời khỏi phòng, cậu ta mới đứng dậy, đi về phía chiếc bàn, cầm đĩa xiên một miếng bánh, đưa lên miệng.

Bánh rất dẻo, hơi mằn mặn, mặt trên có rắc vừng, rất thơm.

Rất ngon.

Elter ăn một miếng rồi lại ăn thêm miếng nữa.

Bất thành linh, bên ngoài có tiếng Diệp Trần vừa gọi vừa đập cửa.

“Elter, anh đâu rồi? Tôi có chuyện rất quan trọng muốn hỏi anh đây. Elter? Elter! Tôi đá cửa nhé, mau trả lời đi, ba... hai...”

Elter giật mình, cuống cuồng mở ngăn kéo, nhét đĩa vào trong, ngay lúc đếm đến “một”, cửa bị đập văng ra, Elter kịp thời xoay người, đứng tựa vào bàn, tỏ vẻ cao quý, lạnh lùng nhìn Diệp Trần.

“Cô có biết phép lịch sự tối thiểu là gì không hả?”

Elter hơi hếch mặt lên, cười khẩy một tiếng: “Đúng là đồ con gái quê mùa.”

“Anh ăn vụng bánh của tôi hả?”

Diệp Trần hỏi thẳng thừng.

Elter cố tỏ vẻ điềm nhiên: “Cô nói cái gì vậy?”

“Anh đừng có chối,” Diệp Trần chỉ vào mép, “ở đây đang còn dính vũng dãi này.”

Elter: “...”

Ba Tám: “Giờ chắc cậu ta chỉ muốn chết.”

“Anh sai rồi.” Diệp Trần đáp đầy hiểu biết, “Anh ta muốn tôi chết thì có.”

Quả nhiên, một loạt quả cầu pháp thuật vèo vèo phóng tới.

Hiện giờ Elter đang ở trạng thái sức lực sung mãn, Diệp Trần bị đuổi cho nhẩy loi cha loi Choi trong phòng, Elter cười gằn từng tiếng: “Ta ăn bánh là vinh dự cho cô, cô còn không vừa ý hả?”

“Không không không,” trông thấy mấy quả cầu sắp đốt đến hết, Diệp Trần vội vàng nói, “Ngài ăn bánh của tôi là phúc tám đời nhà tôi có được, đừng nói ăn miếng bánh, ngài ăn đậu phụ của tôi cũng được!”

Elter cười lạnh, không nói gì, cuối cùng cũng chịu ngừng tay.

Diệp Trần đặt mông ngồi phệt xuống ghế, thở hỗn hển, nãy chạy trốn bằng hết sức bình sinh, giờ mệt không động cựa nổi.

“Nói đi,” Elter cũng ngồi xuống, bắt chéo chân, cầm tách trà lên thổi, “chuyện quan trọng gì?”

“Tôi... tôi đến quan tâm một chút, xem anh có dự định gì không?”

“Không liên quan tới cô.” Elter đáp thẳng, mắt không thèm nhìn người, “Biến đi.”

Diệp Trần: “...”

Đúng là làm ơn mắc oán.

Đúng là rồi hơi lo chuyện người khác.

Sao cô lại tự dưng cảm thấy Elter là người tốt, tự dưng lại bị chút dụ dỗ qua mua chuộc, ảo tưởng có thể làm bạn bè với nhau chứ?

Ha ha, chỉ với thân phận vị hôn thê của Kyle thôi, quan hệ giữa đôi bên đã chỉ có thể khái quát trong bốn chữ: không đội trời chung.

Diệp Trần suy nghĩ thấu đáo rồi đáp: “Là tôi nhiều chuyện.”

Nói xong, cô đứng lên ra về. Đi chưa được mấy bước, Elter bỗng gọi giật lại.

“Đứng lại.”

Diệp Trần dừng bước, bỗng dừng trong lòng có chút chờ mong.

Cậu ta... muốn xin lỗi phải không?

Thế nhưng, lời đối phương nói lại là...

“Mai làm thêm bánh đem qua đây đi, rắc vừng nhiều thêm một chút.”

Diệp Trần không nói gì, cô từ từ quay đầu, trịnh trọng nói: “Tôi có một câu, không biết có nên nói hay không...”

“Ngậm miệng lại.”

“Elter,” Diệp Trần dùng hết toàn lực, hét thật to: “Đệt mợ anh!”

Hét xong, Diệp Trần nhảy thẳng xuống dưới nhà, liền đó là một tiếng nổ lớn, chiếc đèn pha lê treo trong phòng khách bị rung vỡ hết.

Diệp Trần chạy thẳng về phòng mình, thu dọn xong hành lý của bản thân thì chạy qua phòng Kyle giúp cậu ta gói ghém đồ đạc: “Đi thôi, đừng ở đây nữa.”

“Tại sao?” Kyle ngỡ ngác, cậu ta thấy chỗ này rất tốt.

Tuy Elter có nhiều tật xấu nhưng vẫn là một người đáng kết làm anh em bè bạn.

Diệp Trần lôi quần áo trong tủ ra nhét hết vào rương, vừa xếp vừa nói: “Chúng ta được nhập học rồi, ký túc xá cũng có rồi, còn ở cố li ở nhà người ta lâu thì không hay. Mấy bữa nay tôi có nhận làm vài việc ở ngoài, cũng nhận được tiền sinh hoạt tháng này nhà gửi tới rồi, anh không cần phải lo lắng vấn đề tiền nong, chúng ta mau đi thôi.”

Kyle ngồi ngẩn ra, lát sau, cậu ta đỏ mặt bảo: “Trần... này...”

“Gì?”

“Cô thật tốt với tôi.”

Diệp Trần dừng tay lại nhìn rồi cười rộ lên: “Tất nhiên rồi, tôi là vị hôn thê của anh mà.”

Nói xong, cô bỏ chỗ quần áo xuống, đi lại đứng đối diện Kyle, nâng mặt anh ta lên, tỉ lên trán.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, ánh mặt trời cuối cùng của ngày chiếu lên người họ.

“Kyle,” cô trịnh trọng nói, “hãy coi tôi là vợ tương lai của anh.”

Giọng cô không lớn không nhỏ, vừa khéo đủ để Elter ở ngoài phòng nghe được.

Cậu ta vốn định đến giải thích mấy câu về chuyện ban nãy, thực ra cậu ta không hề muốn hề cứ gặp nhau là lại âm ỉ, cậu ta muốn nói, cảm ơn cô đã quan tâm, thực sự thì cô quan tâm đến cậu ta, cậu ta thấy rất vui.

Thế nhưng, đứng ngay bên ngoài, tay cầm nắm cửa, cậu ta thậm chí không dám ngẩng đầu lên, không muốn nhìn đồng thời cũng rất sợ sẽ nhìn thấy cảnh bọn họ ôm ấp nhau.

Kiếp trước, cậu ta không có tình cảm gì với vị hôn thê của mình, khi cô ta phản bội, chọn cách chôn vùi cả gia tộc nhà cậu ta để được tiến tới trong vòng ôm của Kyle, phần nhiều trong lửa giận của cậu ta là sự phẫn nộ của một người đàn ông bị phản bội.

Còn hiện tại, không giống như vậy.

Lần đầu tiên cậu ta muốn gần một người con gái, muốn giải thích gì đó với cô gái ấy, muốn ôm, muốn trò chuyện với cô.

Cậu ta biết quá rõ Kyle được con gái thích nhiều thế nào, người phụ nữ nào tiếp xúc với hắn cũng đều sẽ đem lòng yêu, huống chi là Diệp Trần, vị hôn thê của chính y?

Kiếp trước, người con gái tên Diệp Trần này, có kết cục thế nào nhỉ?

Elter vắt óc nhớ lại nhưng chỉ mơ hồ có chút bóng dáng.

Người con gái xuất thân từ một gia tộc có gốc gác Đông phương này, ở kiếp trước, hình như cũng chỉ là một trong số những cô gái khăng khăng một lòng một dạ với Kyle.

Nghĩ đến đây, Elter khó lòng khắc chế sự tức giận và đau khổ nhói lên trong lòng. Nghĩ đến một người như Diệp Trần, vậy mà cũng trở thành một cô gái ngoan ngoãn chịu chia sẻ chung một người đàn ông với những cô gái khác, cậu ta liền muốn nổi cáu.

Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến cậu ta chứ?

Elter tự nhủ trong lòng...

Tự cô đi thích thằng Kyle đến cái đó, tự cô muốn rước lấy phiền phức cho mình, chẳng liên quan gì đến cậu ta hết.

Cho dù cô ấy có trở thành một trong số những cô gái kia, mài mòn hết mọi sự rực rỡ vốn có của bản thân, trở thành một người cậu ta hoàn toàn không nhận ra nổi, một cô gái hoàn toàn khác, cậu ta cũng chẳng quan tâm chút nào hết.

Thật sự, không quan tâm chút nào hết.

Elter xiết chặt nắm đấm, quay đầu bỏ đi.

Ở trong phòng, Kyle không nói gì, ngẩng đầu mù mà mù mờ nhìn Diệp Trần.

Anh ta vẫn luôn nghĩ rằng sẽ cống hiến cả cuộc đời mình cho đại pháp sư, trở thành người bảo vệ của pháp sư mạnh nhất mảnh đất này là điều vinh quang nhất của một kỵ sĩ.

Thế nhưng, trong giây phút nghe thấy lời người thiếu nữ nói, tim anh ta bỗng đập nhanh như bay, bỗng thấy một chút rung động khó diễn tả bằng lời.

Anh ta giật mình, bất giác bước lùi lại, gian nan mở miệng nói: “Xin lỗi, Trần, tôi...”

“Không sao.” Diệp Trần vỗ vai anh ta, mỉm cười, “Chuyện này có thể từ từ thay đổi, chuyện cấp bách hiện giờ là,” Diệp Trần nghiêm túc hẳn ra, “chúng ta phải mau đi thôi.”

Nói xong, Diệp Trần đi gói ghém hành lý giúp anh ta, rời khỏi nhà của Elter ngay đêm đó.

Lúc họ đi, Elter đang ở nhà chính nói cho cha biết những chuyện mẹ đã làm. Cậu ta đã chuẩn bị bằng chứng đầy đủ từ trước, chỉ là không ngờ thực sự phải đi đến bước đường này.

Sau khi ép cha phải giam lỏng mẹ, cậu ta rời khỏi nhà chính của gia tộc Lanser, quay về nhà riêng của mình. Cậu ta vốn định chia sẻ ngay tin tức này với Diệp Trần, kết quả là, quản gia lại báo rằng, họ đã đi.

Elter đứng sững ra, lát sau lại bật cười lạnh lùng: “Đi thì đi, hạng người tép riu này, báo với ta làm gì?”

Nói xong, Elter đi thẳng về phòng mình.

Sau khi cậu chủ vào phòng, quản gia nghe thấy trong phòng có tiếng các món đồ bị va đập kêu loảng xoảng.

Một lúc lâu sau, Elter bỗng nhiên mở cửa, quản gia lập tức hỏi: “Cậu chủ có gì sai bảo ạ?”

“Học viện Đế đô có sắp xếp chỗ ở cho ta phải không?”

“Phải ạ.” Quản gia cung kính đáp. “Ngài muốn qua đó ở ạ?”

“Đi sắp xếp hành lý đi.” Elter nói xong, lập tức đóng sập cửa.

Làm quản gia đi theo Elter từ bé tới giờ, ông hiểu rất rõ tính tình trái khoáy của cậu chủ nhà mình, lập tức đi tìm hiệu trưởng, nói thẳng thừng: “Thiếu gia nhà tôi muốn ở cùng một chỗ với tiểu thư Diệp Trần.”

Hiệu trưởng lúng túng: “Nhưng đó là vị hôn thê của Kyle mà...”

Quản gia mỉm cười: “Thế thì sao?”

Hiệu trưởng ngớ ra rồi bật cười sảng khoái: “Đúng vậy, người trẻ tuổi, cái gì cũng phải cạnh tranh bình đẳng chứ.”

Vậy là, tối đó, lúc Diệp Trần đang quét dọn phòng, bỗng nhiên lại nhận được thông báo của nhà trường. Trường học muốn chia chỗ ở theo cấp bậc. Học sinh cấp S được hưởng đãi ngộ đặc biệt, ở trong biệt thự.

Học sinh cấp S thực ra gồm ba người Diệp Trần, Kyle, Elter, biệt thự kia vốn được chuẩn bị riêng cho mình Elter, giờ biến thành chỗ cho ba người ở.

Lúc nhận được tin, Diệp Trần vui gần chết, lập tức kéo Kyle đến biệt thự, hai người hùng hổ quét dọn hùng hục cả buổi tối. Phòng ngủ đã được chia sẵn, bạn học ở phòng ngủ chính vẫn chưa thấy tới, hai phòng ngủ còn lại là của Diệp Trần và Kyle. Phòng của hai người bị cái phòng ngủ chính kia tách ra, Diệp Trần thấy thật là đáng tiếc.

Đến đêm, Diệp Trần và Kyle chuẩn bị đi ngủ. Diệp Trần thấy hơi nóng ruột.

“Ba Tám,” Diệp Trần nghiêm chỉnh gọi, “anh bảo giờ tôi đi tán tỉnh anh ta thì có phải sẽ dễ dàng khiến anh ta thích tôi không?”

“Đừng đừng đừng!” Ba Tám vội vàng nói, “Vẫn chưa tới lúc, cô để cho cậu ta chút thời gian tiêu hóa đi, đang thời điểm nhạy cảm, từ từ, chậm chậm thôi.”

Diệp Trần cảm thấy Ba Tám nói có lý, bèn quyết định án binh bất động trước.

Cô và Kyle chúc nhau ngủ ngon xong thì đi ngủ. Đến nửa đêm, cô bị tiếng chuông cửa làm thức giấc. Kyle ngủ say như chết, Diệp Trần đành phải đi mở cửa.

Cô vẫn đang buồn ngủ, mơ mơ màng màng mở cửa ra gắt lên: “Ai thế?!”

Kết quả, cửa vừa mở, cô lập tức hóa đá.

Elter mặc chiếc áo nhuộm màu trắng sáng dẫn theo người hầu xách hòm lớn hòm nhỏ đang đứng ngay cửa, hờ hững nhìn cô.

“Sao?” Elter nhướn mày, “Biết tôi là bạn cùng phòng, cô vui đến điên rồi hả?”

“Rầm” một tiếng, Diệp Trần đóng sập cửa lại.

Elter mặt không đổi sắc: “Tôi đếm đến ba, cô mau mở cửa ra cho tôi.”

Diệp Trần không dám đối đầu với một Elter đang sức lực sung mãn, Elter vừa nói dứt lời, cô lập tức mở cửa ra, giật giật tóc, lăm bắm: “Đến thì cứ đến, gì mà nửa đêm mới mò tới? Đồ con cú.”

Nói xong, Diệp Trần quay lưng đi về ngủ tiếp.

Thế nhưng vừa chớp mắt, Diệp Trần lại nghe thấy tiếng phòng bên chuyển đồ.

Elter là một thằng con trai cực kỳ phiền phức, chỉ mỗi cái phòng ngủ mà cứ lạch cà lạch cách suốt cả đêm.

Diệp Trần bịt tai nằm trần trọc ngủ không yên giấc. Hôm sau, mãi tới lúc mặt trời lên cao cô mới dậy.

Cô vác mắt gấu trúc đi xuống dưới nhà thì gặp Elter đang ngồi cạnh bàn đọc báo.

“Chào.”

Cô ưỡ oải mở miệng, trôi tới bàn ăn, bắt đầu uống sữa bò.

“Sáng nay quản gia đem người hầu về rồi, nhà trường không cho phép đem theo người hầu đến trường.”

Elter bỗng dừng nói chuyện này, Diệp Trần chẳng buồn để ý, dù sao thì loại nghèo rớt mồng tơi như cô làm gì có người hầu.

Diệp Trần không đáp lại tiếng nào, gặm một miếng bánh mì, mắt lim dim, nửa mơ nửa tỉnh.

“Lúc không có ông ấy ở đây, cô hãy thế chỗ đi.”

“Anh...” Diệp Trần vỗ bàn đứng dậy!

“Mỗi tháng năm đồng vàng.”

“Thật sự là người tốt!” Diệp Trần ngoan ngoãn ngồi xuống. Elter bỏ tờ báo xuống, thông dong nói: “Từ giờ trở đi,” cậu ta ngẩng đầu nhìn Diệp

Trần đầy ý tứ, “cô là người của tôi.”

“Được, được, được,” Diệp Trần gật lia gật lịa, “năm đồng vàng, toàn bộ thể xác và tinh thần của tôi đều làm người hầu của anh hết!”

Elter phì cười, mặc kệ cô.

Từ bữa đó, Diệp Trần trở thành người hầu của Elter, thay thế hoàn toàn vai trò của quản gia, bưng trà rót nước cho Elter, cum cúp ngoan ngoãn nghe Elter sai bảo.

Nội dung chuyên ngành của pháp sư và kỹ sư không giống nhau nhưng các môn hiểu biết chung thì như nhau cả. Vì làm tay chân cho Elter nên những tiết học cùng nhau, Diệp Trần luôn ngồi cùng bàn với cậu ta.

Elter không thích ghi chép bài vở nên mỗi giờ lên lớp, Diệp Trần đều cẩn thận chép bài giúp cậu ta còn Elter thì chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng lại ngó ngó cô.

“Xấu thật.” Lần đầu tiên trông thấy vở ghi của Diệp Trần, Elter đã nói ngay như vậy. Diệp Trần ngơ ngác hỏi lại: “Cái gì xấu?”

“Chữ xấu như người.”

Sỉ nhục nhân cách.

Mới đầu Diệp Trần rất chăm chỉ học hành nhưng sau giai đoạn đầu năm học, Diệp Trần lên lớp là chỉ thích ngủ gật, ở trên lớp vừa buồn ngủ vừa cố gắng chép bài. Elter không chịu nổi buộc phải nói: “Ngủ đi.”

Nói xong, cậu ta liền ấn luôn đầu cô xuống bàn.

Đầu vừa chạm bàn, Diệp Trần lập tức ngủ luôn.

Đến khi tỉnh dậy, Elter đập quyển vở trả lại cho cô. Cậu ta chép bài gọn gàng, sạch đẹp, nét chữ mạnh mẽ hữu thần, trông rất đẹp mắt. Cậu ta còn đánh dấu rõ đâu là các ý chính, rất dễ đọc, Diệp Trần xem một lượt xong cảm giác như mình đã được nghe hết toàn bộ bài giảng.

Đến bài thi giữa kỳ, Elter vừa nộp bài trước và vừa vẫn giữ thành tích đứng đầu toàn trường. Diệp Trần không khỏi thốt lên: “Anh dựa vào vở ghi của tôi thi được điểm cao như vậy à?”

Nếu đúng là như vậy thì sau này cô sẽ bán vở ghi kiếm tiền.

Elter lờ mắt nhìn cô: “Mấy thứ này, hồi nhỏ tôi đã thuộc lâu lâu rồi.”

“Thế mà anh còn bắt tôi ghi bài?!”

“Tôi không bắt cô ghi bài, cô có thể thi đủ điểm không?” Elter đặt quyển vở lên đầu Diệp Trần giống như đang vỗ đầu cô vậy, anh ta kiêu ngạo nói: “Người tầm thường, cảm động rút nước mắt rồi chứ!”

Diệp Trần: “...”

Đúng là đồ dở người.

Vì năm đồng vàng, Diệp Trần hoàn toàn từ bỏ nhân cách và nhiệm vụ, ngày càng thân thiết với Elter hơn. Đến khi kết thúc học kỳ, Elter bảo với Diệp Trần: “Mấy bữa nghỉ đến nhà tôi chứ?”

Kyle đang ngồi trên sô pha lau kiếm, Diệp Trần nghe Elter bảo vậy thì cảm thấy khá kỳ quặc.

Mấy bữa nghỉ thì đã có quán gia rồi, còn bảo cô đi theo làm gì?

Elter giải thích: “Đến nhà tôi làm bánh nướng.”

Món bánh nướng Đông phương thần bí kia rất được Elter yêu thích, giải thích xong, để tăng thêm sức hấp dẫn, Elter lại bồi tiếp: “Bao ăn bao ở, trả tiền quần áo, thưởng thêm năm đồng vàng.”

“Tôi đi!”

Diệp Trần lập tức giơ tay, Kyle ném “xoảng” thanh kiếm xuống bàn.

Diệp Trần im bật, Elter lười nhác chuyển con mắt: “Kyle, anh làm gì thế?”

Sắc mặt Kyle không được tốt lắm, anh ta đứng dậy, kéo Diệp Trần theo: “Cô đi theo tôi.”

Elter giữ tay kia của Diệp Trần lại, lạnh lùng nhìn Kyle: “Buông ra.”

“Anh mới là người nên buông ra!” Kyle nổi cáu, “Tôi nói chuyện với Trần, liên quan gì đến anh? Cô ấy là vị hôn thê của tôi! Của tôi!”

Elter nắm cổ tay Diệp Trần thật chặt.

Cậu ta hơi hơi nhếch môi, kiên quyết không chịu buông. Diệp Trần bị hai người lôi kéo, khá là lúng túng.

“Elter?” Diệp Trần dè dặt gọi, “Anh buông ra được không? Tôi đi nói chuyện với Kyle.”

Elter dứt khoát buông luôn, nói đầy châm chọc: “Cô đi đâu thì đi, liên quan gì tới tôi?”

Nói xong, cậu ta đứng dậy, đi thẳng lên phòng: “Nhường chỗ cho hai người đấy.”

Elter nhanh chóng biến mất khỏi phòng khách, trong phòng khách giờ chỉ còn Kyle và Diệp Trần.

“Kyle?” Diệp Trần nói bằng giọng ôn hòa, “Sao thế? Anh có vẻ không được thoải mái.”

“Tại sao cô...” Kyle chần chừ không nói, anh ta không muốn nói nhưng không biết làm sao để tiếp tục ngậm miệng.

Anh ta nhìn lâu lắm rồi, từ đầu năm học anh ta đã để ý thấy, Diệp Trần lúc nào cũng đi theo bên cạnh Elter, chăm sóc cho cậu ta. Anh ta biết Diệp Trần làm vậy là để kiếm tiền tiêu vặt nhưng nhìn hai người họ chơi với nhau, nói cười với nhau, trong lòng anh ta, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, cảm thấy rầu rĩ, khó chịu, không thể giải tỏa được.

“Tại sao cô lại đối tốt với cậu ta như vậy?”

“Vì tiền thôi.” Diệp Trần cười tủm tỉm, “Sao? Anh không muốn tôi đối tốt với cậu ta như vậy à?”

“Ừ.” Kyle cúi đầu, “Cô có thể không đối tốt với cậu ta như vậy không?”

“Tôi có thể.” Diệp Trần nhìn anh ta, đồng ý không chút do dự.

Kyle ngẩng phắt đầu lên: “Cô...”

“Kyle,” Diệp Trần trịnh trọng nói, “hết thảy mọi nguyện vọng của anh, tôi đều sẽ giúp anh đạt được.”

Chỉ cần cuối cùng anh yêu tôi, chỉ cần cuối cùng anh bằng lòng theo tôi rời khỏi nơi này, giúp tôi hoàn thành nhiệm vụ.

Diệp Trần nhìn Kyle, trong lòng nghiêm túc nghĩ...

Để hoàn thành nhiệm vụ, cô sẽ nghĩ cách hoàn thành mọi sở nguyện của anh ta.

Kyle ngơ ngác nhìn cô, một lúc lâu sau, cuối cùng anh ta hỏi: “Tại sao lại đối tốt với tôi như vậy? Đơn giản vì là vị hôn thê của tôi sao?”

“Đương nhiên không phải.” Diệp Trần dịu dàng đáp, “Tôi thích anh mà.”

Kyle sửng sò, mặt đỏ bừng.

“Xin... xin lỗi...” Anh ta lúng túng nói, “Tôi không thể chăm lo cho gia đình, tôi phải dồn hết tâm sức để trở thành kỹ sư ưu tú nhất, tôi...”

“Tôi biết.” Diệp Trần lấy tay bịt miệng anh ta lại, cười híp mắt, “Không sao đâu Kyle,” cô nghiêm túc đáp, “Tôi sẽ luôn chờ đợi anh.”

Kyle ngơ ngác nhìn cô, một lát sau, cậu ta giật mình, hốt hoảng chạy đi.

Diệp Trần nhún vai, đi lên tầng trên.

Tiếng họ nói chuyện không nhỏ, nếu cố ý lắng tai nghe thì Elter có thể nghe được.

Cô gõ cửa phòng Elter rồi bước vào. Elter đang ngồi trên ghế tựa, đưa lưng về phía cô.

“Ngại quá,” Diệp Trần nói, “mấy bữa nghỉ tôi sẽ ở lại đây.”

“Anh ta quan trọng vậy à?” Elter không dám quay đầu, sợ rằng nếu quay đầu lại sẽ để lộ hết cảm xúc của mình. Cậu ta xiết chặt nắm tay: “Diệp Trần, có phải ngoại trừ anh ta, tất cả đều không quan trọng? Hứa hẹn giữa tôi và cô, chuyện cô đã nhận lời với tôi, nói dối là dối, nói bỏ là bỏ...”

Cho dù cậu ta nỗ lực nhiều như vậy, chỉ cần một câu nói của Kyle, người ta có thể lập tức trở mặt.

Diệp Trần nheo mắt mỉm cười.

“Không phải ngoại trừ anh ta thì tất cả đều không quan trọng,” cô nói thẳng, “mà là chuyện kiếm dăm đồng vàng rõ ràng không quan trọng bằng anh ta.”

Là Elter anh không đủ quan trọng.

Elter nhắm mắt lại, bỗng nhiên hiểu ra.

Kỳ thực, không có nguyên nhân nào, cũng không có cái cớ nào.

Cô dễ dàng thay đổi, là bởi vì, cậu ta, Elter này, không đủ quan trọng.

Tác giả có chuyện muốn nói:[vở kịch nhỏ]

Bác sĩ: “Lâu lắm không thấy cô tới, dạo này tốt chứ?”

Mặc Thư Bạch: “Rất tốt.”

Bác sĩ: “Đã làm gì thế?”

Mặc Thư Bạch: “Tán gái.”

Bác sĩ: “Có cảm nghĩ gì không?”

Mặc Thư Bạch: “Dựa vào trình độ tán gái hiện giờ thì những độc giả của tôi, ai tôi cũng tán đổ được hết.”

Bác sĩ: “Dựa vào cô á?”

Mặc Thư Bạch: “Khách sạn cao cấp, tiệc lớn xa hoa, có xe đón đưa, sáng sớm bình minh, hoàng hôn chiều tà, suối nước nóng ban đêm, cộng thêm tay nghề spa siêu tốt... Đây là toàn bộ quá trình tán gái của tôi dịp quốc khánh này đây.”

Bác sĩ: “Ừm, tôi kiến nghị cô không nên tán tỉnh các độc giả của mình, làm vậy không tốt cho thanh danh của cô.”

Mặc Thư Bạch: “Thế thì tôi biết tán ai?”

Bác sĩ: “Tán tôi đi.”

Mặc Thư Bạch: “Thôi, tôi cảm thấy làm vậy thì thanh danh của mình lại càng không tốt...”

Chú thích:

*Bánh nướng (tiếng Trung: 大饼/烙饼) bánh làm bằng bột mì thêm men nở, dùng chảo thay cho dùng lò nướng như bánh kiểu Âu. Video hướng dẫn cách làm này có engsub đầy, mọi người có thể thử làm theo:

*Gián đất (tiếng Trung: 土鳖) là một loại gián bản địa của Trung Quốc, không có cánh, dài từ 1.3 – 3.0 cm, chiều ngang từ 1.2 – 2.4 cm, theo Trung y được cho là có tác dụng dưỡng da, mờ nám. Loài này sống dưới đất và trông rất xấu nên Diệp Trần mới ví von như vậy.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

36. Chương 36: Vinh Quang Thần Thánh 6

Elter nhắm mắt lại không tiếp tục cuộc trò chuyện, Diệp Trần xoay người rời đi.

Đêm đó, Elter chuyển về lại nhà mình, chỉ còn Diệp Trần và Kyle ở cùng nhau.

Kyle là một tên con trai rất tùy tiện, cầu thả, hầu như chẳng làm gì cả, Diệp Trần nấu cơm, giặt quần áo, quét dọn cho anh ta, vừa làm vừa mắng.

“Mẹ nó, tôi đã bao giờ phải hầu vầy người khác như vậy đâu, ở các thế giới khác, lúc nào chẳng là người khác hầu hạ tôi chứ.”

Ba Tám thùng thẳng đáp: “Là nhân vật phản diện hầu hạ cô.”

Diệp Trần ghen lời.

“Giờ chúng ta đối đối tượng mục tiêu thành nhân vật phản diện có được không? Tên cận bã này tôi chẳng muốn chơi tí nào.”

“Được thôi,” Ba Tám đang ăn dưa, “cô muốn cảm hóa một gã mang trên mình huyết hải thâm thù... Nghe cũng được đấy.”

Diệp Trần câm nín.

Tưởng tượng nếu mình là Elter, trùng sinh sống lại xong, biết rõ có một thằng cha sau này lớn lên sẽ hại chết mọi người quanh mình, tiếp đó có

một cô gái luôn mồm nói yêu mình bảo với mình là... anh tha cho thằng cha kia, thế giới sẽ ngập tràn tình yêu.

Mình sẽ nghĩ gì?

Thế thì chắc chắn là... mẹ kiếp, cô ả đó đích thị là gian tế, muốn hại chết cả nhà ta!

Dẫu Elter không oán hận Kyle thì cũng sợ anh ta. Năm đó, Kyle đã hại chết mọi người quanh cậu ta, cho dù giờ Kyle có chẳng làm gì thì đối với Elter, anh ta vẫn là một con quỷ hút máu chưa trưởng thành.

Ác cảm này không thể thay đổi được.

So ra thì chọn đối tượng là Kyle sẽ dễ hơn nhiều.

Anh ta là một người thanh niên có tình có nghĩa. Dựa theo nội dung thế giới gốc thì việc trở thành kị sĩ của đại pháp sư vốn là nguyện vọng ông nội phó thác cho anh ta. Theo cốt truyện cũ, anh ta sẽ trở thành một kị sĩ rồng. Lãnh địa của tộc rồng và thế giới này tách biệt hoàn toàn với nhau, nếu như không phải Kyle tình cờ tìm ra lối đi duy nhất nối liền hai thế giới thì anh ta đã không thể trở lại thế giới này, sau đó gây chiến với Elter, dẫn tới Elter hắc hóa, hủy diệt thế giới.

Vậy nên, nhiệm vụ duy nhất của Diệp Trần là dẫn anh ta theo cô tới lãnh địa rồng rồi phá hủy thông đạo nối liền hai thế giới, không còn đường quay về nữa.

Diệp Trần xiết chặt con dao phay trong tay, cố gắng nhẫn nhịn: “Không nói nữa, nấu cơm, nấu cơm thôi.”

“Hơn nữa...” Ba Tám lại chơi game, đùng đùng nói, “cho dù cô đổi đối tượng mục tiêu thành Elter thì hẳn ta cũng sẽ chẳng hầu hạ cô đâu.”

Một nhát xuyên tim.

Diệp Trần vung dao lên chặt thật lực, trong lòng bức bối. Mọi chuyện càng ngày càng thấy sai, tất cả là tại cái hệ thống này!

Diệp Trần giơ con dao lên, Ba Tám quay đầu lại, mặt cười mỉm: “Cô muốn làm gì đấy? Tôi nói cho cô biết nhé, cô mà chém chết tôi thì thực sự sẽ không rời thế giới này được đâu. Nhân vật phản diện ở thế giới sau cực kỳ đẹp trai luôn đấy!”

Diệp Trần bỏ con dao xuống.

Cô chẳng nghĩ gì hết, chỉ muốn mau mau rời cái thế giới này, tránh xa tên Kyle cầu thả và gã Elter kênh kiệu.

Trong lúc cô ở nhà vất vả, mệt nhọc, Kyle lại đi tiếp tục sự nghiệp mỗi ngày một việc tốt.

Vừa mới nấu xong cơm chiều, cửa nhà bỗng bị mở toang, hai gã đàn ông đô con đứng ở cửa nhìn vào trong: “Cô là Diệp Trần hả?”

“Ồ... vâng... ngài là?”

“Vị hôn phu của cô thiếu tiền chúng tôi, bắt cô gán nợ.”

Diệp Trần: “...”

Chắc cô nghe nhầm.

Kyle đem cô gán nợ? Mẹ cái tình tiết loại này mà cũng có ngày rơi xuống đầu cô?

“Tôi muốn hỏi một chút...” Diệp Trần nghiêng răng hỏi, “Câu vừa rồi của ngài cụ thể là có ý gì? Kyle đi đánh bạc à?!”

“Anh ta vừa ý một cô gái trong tay chúng tôi. Hiện tại, hoặc là trả tiền, hoặc là cô đi theo chúng tôi.”

Nghe bảo vậy, Diệp Trần nở nụ cười.

“Ngài chờ chút.” Cô cời tạp dề ra, đeo kiếm lên lưng rồi nói, “Đi thôi, gặp được anh ta, tôi sẽ đánh ra tiền cho các anh.”

“Hả??” Hai gã đồ con ngớ ra không hiểu, đánh ra tiền là sao?

Diệp Trần vội vã muốn đi, đi được mấy bước thấy hai người kia vẫn chưa đi bèn gọi to: “Đi thôi!”

“Khỉ thật!” Đối phương chửi tục một câu. “Chưa thấy ai vội như vậy.”

Cả ba nhanh chân quay về quán rượu. Diệp Trần là người đi vội vã nhất, vừa vội vàng vừa hung dữ, tay đặt trên thân kiếm, trông rất nguy hiểm, khiến hai tên kia phải dậm bước chân, không dám sóng vai đi ngang với cô, chỉ theo ở phía sau. Lúc Diệp Trần đá văng cửa quán rượu, quát lên “Kyle đâu rồi?”, mọi người đều tưởng nhầm hai tên đó là người hầu của cô.

Diệp Trần quát xong liền nhìn thấy Kyle.

Anh ta đang đứng giữa một đám đàn ông lực lưỡng, ôm một cô gái đang run rẩy, vừa trông thấy Diệp Trần, đôi mắt lập tức sáng lên, gọi thật to: “Trần! Mau cứu chúng tôi!”

Mẹ kiếp!

Diệp Trần đâm một quyền lên cánh cửa, cửa nứt toác.

Ôm một người đàn bà khác rồi kêu cô cứu mạng, lại còn dám đem cô gán nợ, thấy cô tốt tính quá có phải không?!

“Sao lại thế này?” Diệp Trần dời mắt khỏi Kyle, nhìn lên người đàn ông trung tuổi mặc áo choàng pháp sư, cầm quả cầu thủy tinh, ngồi trên ghế tựa ở tầng hai.

Người đàn ông đó cười: “Cô đây thật tinh mắt, biết tôi là chủ ở đây. Thăng ngu này, là vị hôn phu của cô?”

Ông ta chỉ vào Kyle đã bị đánh cho bầm dập mặt mũi, Diệp Trần gật đầu. Ông ta bảo: “Thằng này muốn cướp một cô gái của quán chúng tôi nhưng không có tiền chuộc người nên đã bán cô đi.”

Nói xong, đối phương trình ra một tờ giấy: “Nghe nói cô đánh nhau rất khá phải không? Chỉ cần có thể đánh thắng trận đấu sắp tới, cô gái kia sẽ thuộc về vị hôn phu của cô, cô cũng sẽ được tự do.”

what a fuck?!

Diệp Trần chửi ầm lên trong bụng, ngoài mặt tỏ ra bình tĩnh, trong đầu lại liên tưởng với Ba Tám.

“Bọn chúng thấy tôi dễ bắt nạt lắm lắm à? Hay đầu óc tôi có vấn đề? Tuy tôi chẳng có ý gì với Kyle nhưng cũng phải có tôn nghiêm cơ bản chứ? Bảo tôi đi đánh nhau để lấy vợ bé cho hôn phu?? Hừm! Tôi mặc kệ, tôi dứt khoát mặc kệ đấy, thật sỉ nhục người khác!”

Thế nhưng Ba Tám chỉ cần nói một câu đã thuyết phục được cô.

“Mẹ của cô gái này là rồng đấy, cô ta có chìa khóa đến lãnh địa rồng.”

Diệp Trần: “...”

Được, cô sai rồi, nam chính đúng là trâu bò, mỗi ngày tùy tiện làm một việc tốt cũng có thể nhặt được một con rồng.

“Hơn nữa, tốt nhất cô nên thẳng vất vả một chút. Kyle sẽ cảm thấy mình nợ cô nhiều hơn. Cảm giác có lỗi với cô càng lớn thì chúng ta càng dễ lừa anh ta đến chỗ tộc rồng.”

Diệp Trần tỏ vẻ đã hiểu, ngẩng đầu lên, giữa tiếng gào “Trần, không cần, tờ giấy đó là bọn chúng lừa tôi ký! Đừng đồng ý! Không cần...” của Kyle, cô gật đầu.

“Được.” Cô đáp, “Tôi thẳng, ông thả cả hai đi.”

“Đừng!!” Kyle gào lên đau đớn, Diệp Trần quát: “Im đi!”

Kyle bàng hoàng nhìn Diệp Trần, cảm thấy người thiếu nữ trước mặt, dưới ánh đuốc, tay cầm thanh kiếm, trông vừa ấm áp vừa kiên cường.

“Xin lỗi...” Anh ta cúi đầu, cô gái được anh ta cứu đứng bên sợ hãi giữ tay anh ta: “Anh ơi...”

Diệp Trần thấy thật đáng sợ, thật ngứa mắt, mẹ kiếp, sao lại có thứ đàn ông cặn bã đến thế nhỉ, cùng một lúc được lòng cả hai cô gái!

Diệp Trần cố gắng giữ nụ cười mỉm, không ngừng tự nói với bản thân.

Bình tĩnh, hold, nhất định không được thay đổi vai diễn.

Là một thành viên của tập đoàn hậu cung của nam chính, cô phải hiến dâng tất cả vì Kyle...

Hiến dâng cái con mẹ ấy!

Diệp Trần quay đầu đi, vội vã chạy thẳng tới nhà Elter.

Ba Tám hoảng hốt: “Kí chủ, cô định làm gì vậy?!”

“Trận này tôi không thể đánh sông được.” Diệp Trần chạy đến nhà Elter, gặp cậu ta ở phòng khách, trông qua vẫn là dáng vẻ cao ngạo, khinh khinh giống trước đây nhưng nếu nhìn kỹ, có thể nhận thấy niềm vui trên gương mặt cậu ta.

“Tới tìm tôi làm gì?” Elter cầm tách trà lên, thổi một hơi. Diệp Trần cười nịnh nọt, Elter lập tức có dự cảm chẳng lành. Đối phương nói: “Ngài Elter, tôi đến muốn mượn chút tiền.”

Elter chờ người ra, đáp án này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến.

Cậu ta cứ tưởng người này tới hoặc là xin lỗi hoặc là van xin quay về bên mình.

Vay tiền? Cái khi gì thế này?

“Vay tiền làm gì?”

“Đánh... bạc...”

“Cút!” Elter gọi người: “Lôi cô ta ra ngoài!”

“Đừng! Đừng mà!” Diệp Trần bị người ta kéo ra ngoài, cô cuống cuống hét lên: “Thiếu gia Elter! Ngài Elter! Người đẹp à! Tình yêu à! Cưng à! Xin anh đấy, cho tôi mượn chút tiền đi mà! Tôi nhất định sẽ trả lại cho anh, thật đấy! Cả đời tôi đều trông cậy vào lần này! Làm ơn đi!”

Còn chưa kêu hết, Diệp Trần đã bị người ta ném ra ngoài. Diệp Trần chống người dậy, đang định mở máy chửi thì một cái túi to kêu leng keng bay từ trên tầng trên xuống.

Diệp Trần giật mình, nhặt cái túi lên, mở ra xem, bên trong toàn là tiền vàng!!

Diệp Trần tròn mắt, ôm túi tiền, đứng bật dậy.

“Elter! Tôi yêu anh! Tôi cực kỳ yêu anh! Anh là tim, là gan, là ba phần tư đời tôi!”

Cô ở phía dưới tíu tíu hò reo, Elter đứng bên cửa sổ, kêu ngạo “hừ” một tiếng, quay người bỏ đi, nụ cười hiện rõ trên khuôn mặt, trông như một chú mèo đang cực kỳ vui vẻ, dựng thẳng đuôi, dừng đỉnh bước đi.

Diệp Trần thấy cậu ta không còn ở đó, hôn túi tiền mấy cái rồi hét thật to: “Elter, tôi làm ăn có lời về sẽ mời anh ăn cơm!” Nói xong liền chạy vù đi.

Cô cất túi tiền vào trong túi, quay lại quán rượu. Chỗ này là quán rượu lớn nhất ở đây, có gốc rễ vững chắc, bán rượu, bán phụ nữ, cá cược, chỉ cần bạn muốn thì không gì họ không có. Trong quán rượu giờ đã dán đầy các tờ quảng cáo, trên đó viết: “Trận quyết đấu cuối cùng: sát thủ Barbie và người đẹp phương Đông”, cả quán rượu sôi sùng sục cứ như bị bỏ bùa. Diệp Trần chen vào trong xem, trên tờ quảng cáo vẽ hình cô và ba cô gái xinh đẹp. Ba cô gái này, mỗi người một phong cách nhưng không khó để nhận ra họ là chị em sinh ba.

“Tôi đặt cho Diệp Trần!” Diệp Trần đập tiền lên quầy, hào hứng nói: “Tôi đặt cho Diệp Trần! Phải, cược hết! Cô ấy nhất định sẽ thắng!”

“Tiểu thư à,” người ghi sổ lắc đầu, “e là cô sẽ mệt đấy, ba chị em Barbie chưa từng thua đấu sĩ thách đấu đâu!”

Tôi là đấu sĩ mạnh nhất!!

Diệp Trần phấn khích nghĩ, tỉ lệ cược 1:10, tưởng tượng thôi đã thấy lâng lâng rồi.

Ba Tám sốt ruột gần chết.

“Cô đang làm cái gì thế?!! Lỡ bị Kyle biết thì anh ta sẽ nghĩ cô không phải hi sinh vì anh ta mà là vì kiếm tiền đấy!! Aaa, mau lấy tiền về đi...”

Giữa tràng hò hét của Ba Tám, Diệp Trần đã đặt cược xong xuôi, chỉ còn chờ ngày mai thi đấu.

Hoàng hôn ngày hôm sau, Diệp Trần được người đưa tới quán rượu. Đằng sau quán rượu có một sàn đấu lớn giống sàn thi đấu quyền anh hiện đại, khán đài trên tầng hai đều đã được những kẻ lăm tiền bao hết, sàn đấu nằm ở chính giữa sân dưới tầng một.

Diệp Trần đã biết sơ sơ các quy tắc đấu, thực ra cũng không khác quyền anh là mấy, nếu người tham gia thi đấu bị đo ván, không thể gượng dậy trong vòng năm giây hoặc bị đánh rớt khỏi sàn thi đấu thì coi là thua.

Nhưng điểm khác là, đối phương có ba người.

Sát thủ Barbie là ba chị em sinh ba, trước đây đều ba đấu ba, lần này, mình cô chấp tất.

Một mình cô đấu với ba người.

Diệp Trần túm lấy ông chủ quán, một pháp sư cấp trung, phần nộ quát lên: “Ông không nói trước với tôi! Ông chơi ăn gian!! Đấu luân phiên còn dễ hơn!”

Cả ba cùng lên, sao cô đỡ nổi.

Thế nhưng ông ta chỉ nhẹ nhàng xòe tờ giấy bán mình có chữ ký của Kyle ra.

Kyle đứng một bên, cúi đầu nín thinh.

Diệp Trần nhắm mắt lại, xiết chặt năm đấm, không nhìn qua Kyle, nhảy thẳng lên sàn đấu.

Xung quanh ngập tiếng hò reo, Diệp Trần hít sâu một hơi, nói với đối phương: “Tới đi.”

Vừa nói xong, một nắm đấm màu hồng nhanh như chớp nện lên mặt Diệp Trần.

Diệp Trần bị đập ngã nhoài xuống sàn, trong lòng khóc òa lên.

Không muốn chơi nữa, thật đấy, không đánh nữa đâu.

Thế nhưng nghe tiếng trọng tài đếm “năm, bốn,…”

Cô lại nghĩ tới túi tiền vàng kia, đứng thẳng dậy.

Vì tiền, cô phải đem thân ra gánh vác, quyết không từ nan!

“Tới đi!!”

Cô thét lên một tiếng rồi xông về phía ba cô gái!

Sau đó, dưới những con mắt tràn ngập chờ mong của mọi người, cô túm tóc một người trong bọn, vung tay lên, tát một cái.

Bốn cô gái lao vào quần ẩu với nhau, từ thi đấu quyền anh, chớp mắt biến thành cảnh một đám đàn bà đánh nhau ở đầu đường xó chợ.

Lão chủ quán hút điếu thuốc, quay lại nhìn Kyle: “Đây là cái mà mày nói là đánh rất khá đấy hả?”

Kyle bị thương quay đầu.

“Tôi chưa từng thấy cô ấy đánh nhau không dùng kiếm.”

Giờ thấy rồi.

Ba Tám cũng muốn phát điên: “Cô đang làm cái gì thế!”

“Anh có dạy tôi đánh nhau không dùng kiếm thì thế nào đâu.”

“Thế thì cũng không thể đánh như vậy chứ.”

“Họ đều là dân quyền anh nhà nghề, dùng cách thông thường thì sao thắng được... Hơn nữa anh còn bảo là phải thắng vất vả một chút.”

Ba Tám: “...”

“Tăng cường thêm thể lực và sức chịu đựng cho tôi đi, tôi muốn kéo dài thời gian chết bọn họ!!”

Ba Tám: “...”

Nó thấy là kéo dài thời gian chết chính cô thì có.

Thể lực, sức chịu đựng đều đã được tăng cường nhưng trình độ đánh đấm không có nên tình hình cuộc đấu biến thành Diệp Trần bị đánh tới tấp... Diệp Trần ngã xuống... Diệp Trần đứng dậy... Diệp Trần tiếp tục bị đánh... Diệp Trần lại ngã xuống... Diệp Trần lại đứng lên!

Cô bị đánh đến nổi mặt mũi be bét máu, cứ ngã xuống rồi lại đứng lên.

Một lần, hai lần, ba lần...

Mọi người ban đầu chỉ đơn thuần hứng thú xem thi đấu, dần dần tâm tình thay đổi.

Phải có tính cách kiên cường cỡ nào mới có thể khiến một người đứng dậy hết lần này đến lần khác.

“Không được thua... Không được thua...”

Diệp Trần bị đánh đến choáng đầu hoa mắt vẫn tiếp tục đứng dậy, Kyle đứng bên sàn đấu, nghe rõ từng lời Diệp Trần nói.

Máu và mồ hôi cô chảy hòa vào nhau như đang rơi xuống lòng anh ta, nở bừng một đóa hoa rực rỡ.

Anh ta ngơ ngác nhìn, đôi tay cô run run, chống người, từ từ đứng dậy.

“Không được thua... Không được thua...”

Một thứ tình cảm không tên bắt đầu nẩy mầm, cắm rễ trong lòng anh ta.

Anh ta bất giác cũng nhắc lại theo cô... Không được thua, không được thua.

Những người xung quanh cũng bị lây lan cảm xúc, người nọ tiếp người kia hô: “Không được thua, không được thua.”

Ban đầu chỉ nói nhỏ, dần dần, âm thanh càng lúc càng lớn, cuối cùng, toàn bộ khán đài sôi trào hừng hực, đồng thanh hô: “Không được thua! Cố lên!”

“Diệp Trần, không được thua, cố lên!”

Lúc Elter đến nơi thi đấu, từ xa đã nghe thấy những tràng tiếng cổ vũ như vậy.

Cậu ta nghe người hầu báo lại Diệp Trần đến chỗ này nên cũng đến, vừa đến đã chứng kiến ngay cảnh tượng như vậy.

Diệp Trần ở trên sàn, bị ba cô gái vây quanh, mặt bê bết máu tươi, cơ thể run rẩy nhưng vẫn cứng đầu từ từ đứng dậy.

Ánh đèn rơi thẳng lên người cô, khắp khán đài gọi tên cô, cả bốn cô gái đều cạn kiệt sức lực. Mặc dầu trên người Diệp Trần đầy các vết thương nhưng cô vẫn đứng dậy.

Như đóa hoa nở rộ giữa trời đông buốt giá, đầm thũng lớp tuyết đọng, hiên ngang giữa gió gào mưa tuyết.

Thu hút đến mức khiến người ta không thể dời nổi mắt.

Cho dù không muốn thừa nhận thì Elter cũng không cách nào mở miệng phủ nhận vẻ đẹp này. Cậu ta không cách nào lừa dối bản thân, nói rằng mình ghét sự đẹp dễ ấy.

Thực tế là cậu ta cũng giống như những người đang có mặt ở đây, rất tán thưởng thái độ cứng cỏi này, tim đập rất nhanh, muốn chậm lại cũng không được.

Cậu ta thấy cô lại bị ba cô gái kia đánh ngã xuống sàn một lần nữa, quản gia đứng bên hỏi: “Thưa ngài, có cần ngăn lại không ạ?”

Elter im lặng, xiết chặt nắm đấm, nhìn người đó thở hổn hển, chống người đứng dậy thêm một lần nữa, cuối cùng cũng đáp: “Không.”

“Cô ấy sẽ thắng.”

Cậu ta nói.

Vốn cậu ta đến là để cứu người nhưng giây phút này đây, cậu ta lại không muốn ra mặt nữa.

Cô đang nỗ lực để đạt được điều mình muốn, vươn tới niềm vinh quang, cậu ta không thể làm cô phải bỏ dở nửa chừng. Đã cố đến vậy rồi, nhất định phải thắng.

Diệp Trần cũng nghĩ như vậy.

Mặc cho đau nhức khắp toàn thân, cô vẫn nói: “Ba Tám, anh mau nhắc tôi đi, tôi đặt cược cho mình bao nhiêu đồng vàng?”

“Năm trăm.”

“Anh mau nói cho tôi biết, nếu thua thì hậu quả sẽ thế nào?”

“Khốn khó chán nản, lưu lạc đầu đường, không có tiền trị thương. Hơn nữa, sẽ mất luôn Kyle, uống công chịu đau.”

“Vậy nên tôi không thể thua!”

Diệp Trần bỗng dừng khí thế dâng trào, thét lên một tiếng!

Ba người đối địch đã bị cô giằng dai đến đuối sức, bất ngờ nghe thấy tiếng hét lớn thì giật mình chờ người ra.

Tất cả đều trông thấy Diệp Trần chống tay đứng dậy, hét một tiếng thật to rồi...

Bất ngờ phản công!

Cứ như thế khoảng thời gian dài vừa qua là để tích lũy năng lượng, đến giờ mới thành linh bộc phát.

Trái một quyền, phải một quyền, trên một quyền, dưới một quyền, chân đá tay đâm! Xách đai lưng đối thủ ném ra ngoài!

Người tiếp theo xông tới, lập tức bị đá văng!

Người còn lại cuối cùng bị cô giẫm dưới chân, áp cả người đè lên khóa cứng đối phương, cả khán đài đồng thanh đếm ngược.

“Năm! Bốn! Ba! Hai! Một!”

“Diệp Trần! Diệp Trần! Diệp Trần!”

Mọi người nhao nhao gọi tên cô. Cuối cùng, Diệp Trần cũng kiệt sức, thả đối phương ra, nằm sõng soài dưới sàn, thở hồng hộc.

“Năm trăm đồng vàng...” Cô nhắm mắt lại, “Giữ được rồi...”

Bất ngờ, đúng lúc này, cô gái kia vươn tay tới, xiết cổ họng của cô. Mọi người hoảng hốt hét lên, một luồng sáng lao tới, trong chớp mắt, ả bị luồng sáng bắn xuyên thấu vai, cả người lao theo đập vào tường.

Pháp thuật thật là mạnh, cả khán đài im phăng phắc, nhìn về hướng luồng sáng xuất hiện.

Một thiếu niên mặc áo choàng hai màu xanh trắng đứng ở đó, sau lưng có vệ sĩ, trên áo gắn gia huy phượng hoàng lửa, tất cả mọi người đồng loạt nín thở.

Lão chủ quán rượu đứng bật dậy. Elter mặc kệ tất cả, đi thẳng về phía sàn đấu.

Mọi người tự giác tránh đường cho cậu ta đi. Elter leo lên sàn thi đấu, quỳ xuống cạnh Diệp Trần.

Cả người cô chẳng chít vết thương, mặt bị đánh đến biến dạng. Elter châm chọc bảo: “Xấu chết mất.”

Diệp Trần gượng cười. Elter tháo găng tay trắng sạch sẽ ra, áp tay lên mặt cô, hờ hững nói: “Cười lên lại càng xấu.”

“Diệp Trần! Diệp Trần, cô vẫn ổn chứ?!”

Là giọng Kyle, anh ta vẫn đang bị người ta giữ, mặt mày đầy vẻ sốt ruột. Trên đường đến đây, Elter đã sớm nắm được chuyện gì đang xảy ra, nghe thấy giọng Kyle, cậu ta lập tức dựng đứng lông, lạnh lùng thi triển thuật chữa trị căn bản cho Diệp Trần xong thì đi thẳng đến trước mặt Kyle. Kyle bị người ta ép phải quỳ, nhìn Elter đầy hoang mang. Elter đeo lại găng tay vào.

“Elter?”

“Bốp!” Elter vung tay lên tát.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, ai ngờ Elter tát xong vẫn chưa thấy đủ, lại giơ chân lên đạp.

“Mày còn dám mở mồm nói nữa à! Còn dám nói nữa à! Ngày nào cũng gây chuyện bắt người khác phải dọn dẹp, sống cạnh mày có cái gì tốt đẹp? Mượn tay người khác để mình làm việc tốt à, có giỏi thì mày tự đi mà đánh lấy! Để một đứa con gái đánh thay mày thì ra cái gì!”

Elter vung tay vung chân đánh Kyle, hoàn toàn không có chút phong độ của một quý tộc. Quân gia vội vàng kéo cậu ta ra, Elter vẫn còn giãy, đòi đánh tiếp.

Kyle không dám nói tiếng nào, Diệp Trần nằm giả chết.

“Kí chủ, kí chủ, cô nói gì đó đi.”

“Không nói.” Diệp Trần nhắm mắt lại: “Đáng đánh, đánh chết thì thôi!”

Dù sao Elter cũng là một pháp sư, đánh một tên kỵ sĩ da dày thịt béo được một lúc thì mệt, đến lúc này mới chịu thôi, cởi áo choàng của mình, đắp lên người Diệp Trần, cẩn thận bế cô lên, đi ra ngoài.

“Đội đã...” Diệp Trần cố hé mắt ra nhìn. Giờ là lúc cô phải cải thiện điểm thiện cảm của Kyle. Thế mà Elter lại ấn đầu cô vào ngực cậu ta rồi lạnh lùng bảo: “Cô đừng có mà không biết tốt xấu đi nói chuyện với hắn, giờ cô mà nói, tôi đánh cả cô đấy.”

Diệp Trần nghe thấy tiếng tim cậu ta đập, có vẻ cậu ta thực sự rất giận.

Cô biết, thái độ vô tư làm tất cả vì Kyle của mình khiến Elter nhớ tới những người bên mình kiếp trước. Vậy nên cô ngoan ngoãn không dám nói nữa.

Elter đi được vài bước lại cảm thấy mình cứng rắn quá cũng không tốt bèn nghiêm mặt nói: “Cô theo đuổi con trai như vậy không được đâu, phải giữ chút khoảng cách chứ.”

“Giữ chút khoảng cách hả?”

“Ừ, cô xem, không phải hẳn ta mới tìm một cô gái tới chọc giận cô sao? Cô không cần một mực đối tốt với hẳn làm gì, cũng phải học cách lạt mềm buộc chặt đi, tìm một người đến chọc tức hẳn.”

“Tôi biết tìm ai đây?” Diệp Trần ngẩn ra, thực sự thì ý tưởng này của Elter cũng thật hay... Tình cảm cần có chất xúc tác.

Elter nhướn mày, kiêu ngạo nói: “Tôi này.”

“Diễn trò tình cảm thôi mà.” Trông Elter đầy tự tin. “Tôi rất chuyên nghiệp.”

Làm hại Kyle, đả kích Kyle, cậu ta đều rất chuyên nghiệp.

Diệp Trần thoáng thần thờ nhìn biểu cảm kiêu ngạo của người trước mắt.

Cô nhớ tới một người, mặc dù, rõ ràng, Elter không phải người đó.

Thế nhưng, thật là lạ, những chuyện người này làm, lần đầu gặp nhau hay vừa rời ra tay giúp đỡ, đều khiến cô bất giác nhớ tới vị sư đệ cột nhà ngày xưa.

Tạ Vô Song.

Những việc này, thực ra, cậu ta đều đã từng làm.

Tác giả có chuyện muốn nói:[vở kịch nhỏ]

Mặc Thư Bạch: “Bác sĩ, hôm nay mời anh tới là để báo đáp anh, tôi đã chuẩn bị một tiết mục biểu diễn.”

Bác sĩ: “Ừ, cô bắt đầu biểu diễn đi.”

Mặc Thư Bạch: “Giờ, nào, tiết mục đầu tiên, độc giả nuốt lưỡi dao!”

Bác sĩ: “Khoan đã, không phải cô biểu diễn à?!!”

Mặc Thư Bạch: “Hả? Ừm, phải, vậy để tôi, tác giả nuốt một ngàn cây kim châm!!”

Bác sĩ: “Giữ chặt cô ta! Mau đi gọi bảo vệ!”

Mặc Thư Bạch: “Không! Thả tôi ra! Để tôi biểu diễn! Đây là giấc mộng của tôi!!”

Bác sĩ: “Giật điện!! Giật điện cô ta đi!! Mau!!”

Mặc Thư Bạch từ từ đổ xuống, buồn bã, tuyệt vọng nhìn bác sĩ.

Cô thò ra một cây kim châm...

“Trong gió trong mưa”, cô run rẩy nói, “Tấn Giang đợi bạn...”

Mẹ kiếp, sao tôi đâm anh không chết!!

Chú thích:

*”Anh là tim, là gan, là ba phần tư đời tôi”: là một câu trong bài hát, giọng nam hát: em là tim của tôi, là gan của tôi, là ba phần tư đời tôi, để bày tỏ tình cảm với cô gái mình yêu. Từ “tim” và “gan” ghép lại với nhau

sẽ thành cách gọi người thương yêu nhất trong tiếng Trung, ba phần tư cuộc đời, đây chỉ là một con số ước lượng, nếu gặp nhau năm 20 tuổi và cùng nhau sống bạc đầu đến năm 80 tuổi, như vậy là sẽ bên nhau 3/4 cuộc đời.

*Trong gió trong mưa, XXX đợi em: là 1 kiểu câu nói đùa bên Trung, vì là đợi khiếp quá =)) Tất nhiên là vẫn có thể hiểu nó theo nghĩa nghiêm túc, 1 sự đợi chờ mòn mỏi cmn mới:))

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẺO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

37. Chương 37: Vinh Quang Thần Thánh 7

Tất cả mọi người đều biết, đại thiếu gia Elter nhà Lanser đã có người thương.

Lúc nghe ngóng được tin này, con gái khắp đô thành như muốn điên lên.

Bọn họ nguyên rủa người con gái nào có được may mắn ấy nhưng dò hỏi mãi mà không nghe ngóng thêm được gì. Elter bảo vệ cô ta rất cẩn thận, mọi người chỉ biết là, hằng ngày Elter đều đặt rất nhiều hoa tươi, đưa một tiểu thư đeo khăn sa che mặt đi ăn, đi ngắm cảnh, lúc xuống xe ngựa, đại thiếu gia luôn hạ mình xuống trước, đích thân đỡ tay tiểu thư ấy.

Cánh thợ săn ảnh trong thành phố chụp được rất nhiều lần Elter xuất hiện cùng thiếu nữ thần bí này. Lần đầu tiên Elter có scandal nên rất thu hút sự chú ý của dư luận. Không biết là nhờ tay nghề của đám thợ ảnh tốt hay do Elter không có lúc nào thôi dịu dàng, trong bất cứ tấm hình nào, đôi mắt của thiếu niên khôi ngô tuấn tú ấy cũng luôn lấp lánh ngọt ngào, dạt dào tình cảm.

Buổi sáng, Diệp Trần thức dậy, ngáp ngủ đi xuống dưới nhà, Kyle đang ngồi đọc báo bên bàn cơm, mùi thơm tỏa ra từ bếp.

Cô gái thuộc tộc rồng tên là “Yin” sau khi được cứu thì không có chỗ để đi nên được Kyle cưu mang. Hiện tại, cô ấy ngủ ở phòng Kyle, còn Kyle ngủ ở sô pha.

“Thực ra Kyle đã nhân nhượng rất nhiều rồi đấy!” Ba Tám tặc lưỡi Diệp Trần, “Cô có biết là dựa theo cốt truyện gốc, tối đến Kyle đã mây mưa một đêm bảy lần với cô gái...”

“Im đi.” Diệp Trần không muốn nghe mấy chuyện mục nát kiểu này nữa. Ba Tám ho khan một tiếng, hỏi với vẻ hoài nghi: “Không phải cô là chó háo sắc sao? Kyle trông cũng được lắm mà.”

“Thứ nhất,” Diệp Trần ngồi xuống ghế tựa, tự rót trà cho mình, thông thả nói, “tôi không thích loại cơ bắp như anh ta. Tuy giờ anh ta mới chỉ là thiếu niên nhưng cách ngày trở thành kẻ cơ bắp đây mình cũng không còn xa nữa.”

Ba Tám đã hiểu, hóa ra Kyle bị đối xử như thế này là do ngoại hình không hợp gu. Ba Tám vẫn cố vớt vát: “Nhưng mà cơ bắp thì... mạnh mẽ! Có khi chuyện ấy ấy, một đêm bảy lần không đùa đâu!”

Diệp Trần cười lạnh một tiếng.

“Quân Diên không cơ bắp, anh thấy anh ta có được không?”

Ba Tám: “...”

Nó suýt thì quên, tuy ở thế giới trước, Quân Diên luôn kiểm soát bản thân không làm đến bước cuối cùng nhưng chủ của nó không còn là người chỉ có lý thuyết suông nữa rồi.

Thấy Ba Tám tắt tiếng, Diệp Trần uống một hớp trà, tiếp tục nói: “Thứ hai, cho dù tôi là chó háo sắc thì cũng là một con chó háo sắc có tôn nghiêm. Tôi không thích kẻ đa tình.”

Lại còn đa tình không phải lỗi như vậy.

Phong lưu và ngu xuẩn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Hay lắm, Ba Tám đã biết gu của chủ nhà nó rồi. Nó thờ dài, có thể cảm nhận được sự uất ức của kí chủ của mình.

Diệp Trần ngồi yên uống trà, Kyle đọc báo thấy hình Elter nắm tay Diệp Trần dạo phố, một lúc sau, cuối cùng không nhịn nổi nữa bèn nói: “Trần, tôi có việc muốn nói với cô!”

“Gì?”

Diệp Trần ngược mắt nhìn, đúng lúc này, chuông cửa reo lên. Diệp Trần giơ tay ra dấu: “Chờ một chút.”

Nói xong, cô liền chạy vội đi mở cửa.

Kyle sầm mặt, không cần nghĩ cũng biết ai tới giờ này. Gần đây, ngày nào Elter cũng đến như vậy.

Quả nhiên, Diệp Trần mở cửa, thấy Elter mặc áo choàng hai màu màu xanh trắng, ôm một bó hoa cúc dại đứng trước cửa. Cậu ta cười dịu dàng, trao hoa cho cô: “Chào.”

“Chào.” Diệp Trần ă ý tiếp lời, mời Elter vào nhà. Hai người ngồi đối diện Kyle, vẻ mặt Kyle trông rất khó coi.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi khi trông thấy Diệp Trần thân mật với người con trai khác, anh ta lại để bụng. Hiện giờ, giữa Diệp Trần và Elter còn tạo cho người ta một cảm giác khó tả, khiến anh ta cảm thấy mình là người ngoài, thực sự rất khó chịu.

Anh ta tức nghẹn cổ, không nói tiếng nào. Elter cởi áo choàng ngoài, hỏi Diệp Trần: “Tôi đi nấu cho cô bát mỳ nhé?”

Cậu ta giờ đã học được rất nhiều món ăn phương Đông, cũng không thể nói là học, cứ như thể đã biết từ lâu rồi. Sau khi hai người bắt đầu “giả

vờ yêu”, trước mặt Kyle, Elter luôn làm riêng một bữa ăn đặc biệt cho Diệp Trần.

Diệp Trần thì lại phát hiện ra, về khoản bếp núc, nhân vật phản diện lúc nào cũng, cực! Giỏi!!

Muốn nắm giữ trái tim một người phụ nữ, trước hết phải chăm sóc tốt cho dạ dày của cô ấy. Khoản này, Elter làm cực kỳ tốt. Nếu như không phải sớm muộn gì cũng phải rời khỏi đây thì Diệp Trần nghĩ, mình nhất định sẽ ở lại theo đuổi cậu ta, yêu đương một trận ra trò!

“Đừng có vậy,” Ba Tám buồn bã nói, “nhân vật phản diện ở thế giới tiếp theo cũng rất giỏi nấu ăn đấy.”

Được rồi, cô cảm thấy, mình vẫn có thể rời khỏi đây.

Có điều, hiện tại, cô muốn hưởng thụ trước đã.

Cô nhìn vào phòng bếp, mắt lấp lánh ánh sao. Kyle cảm nhận được tình cảm của cô, bực bội xiết chặt nắm đấm, đang định mở miệng nói thì Yin tới, bày bữa sáng trước mặt Kyle, tươi cười nói với Diệp Trần: “Elter nói sẽ làm bữa sáng cho tiểu thư nên tôi không đưa lên nữa.”

Diệp Trần gật đầu, cô chăm chú ngắm nhìn Elter làm việc, chẳng may may quan tâm Yin đang làm trò gì.

Chỉ loáng sau, Elter đã bê hai bát mì có thêm trứng rán ở trên ra. Bốn người bắt đầu dùng bữa. Diệp Trần đang định gấp mì ăn thì Elter bỗng ngăn cô lại, ân cần bảo: “Nóng đấy.”

Diệp Trần run lấy bầy.

Quả nhiên cô vẫn chỉ quen cái mồm miệng chết tiệt của Elter thôi.

Nhưng cô vẫn cười tươi rói, dịu dàng đáp lại: “Ừm, tôi đợi một tẹo vậy.”

Diệp Trần ăn trứng rán trước. Elter ngồi bên chăm chú nhìn cô, sóng tình cuồn cuộn. Diệp Trần dừng hết cả tóc gáy, máy mắt làm dấu bảo anh ta, đừng nhìn nữa!

Elter có vẻ thấy chơi vậy thú vị lắm thì phải, vẫn cứ tiếp tục nhìn, còn hỏi cô: “Ngon chứ?”

“Ừ, có điều hơi mặn một chút.” Diệp Trần cắn một miếng, vừa ăn vừa nói.

Bất thành lĩnh, Elter nghiêng đầu tới, cắn một miếng!

Hai người chỉ cách nhau một miếng trứng, Diệp Trần cứng cả người. Hơi thở của Elter kề ngay mặt cô, cậu ta cắn một miếng xong thì ngồi thẳng lại, nhú nhú mày nói: “Đúng là hơi mặn một chút, lần sau tôi...”

“Uỳnh” một tiếng, Kyle nện tay xuống bàn, Elter điềm nhiên quay sang nhìn Kyle, nhếch miệng cười: “Kyle, sao vậy?”

“Cô ấy là vị hôn thê của tôi.” Kyle nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh đừng có mà quá đáng.”

“Gì?” Elter nhú mày: “Nhưng mà tôi nhớ rõ ràng anh đã nói sẽ không cản trở cô ấy tìm người tình mà.”

Nói xong, Elter ngả lưng dựa vào ghế, gác tay lên lưng ghế của Diệp Trần, trông như đang ôm cả người cô vào trong vòng tay của anh ta.

“Anh sẽ trở thành kị sĩ của đại pháp sư, anh và cô ấy là vợ chồng chỉ trên danh nghĩa, anh từng nói như vậy, đúng chứ?”

Kyle nhất thời á khẩu.

Anh ta đã từng nói như thế.

Anh ta thả tự do cho vị hôn thê của mình, để cô ấy đi tìm hạnh phúc. Anh ta không thể hủy bỏ hôn ước giữa họ nên chỉ bằng hãy thuận theo nó. Sinh thời, lấy sự nghiệp làm trọng, cống hiến cuộc đời tìm kiếm vinh quang.

Anh ta mở miệng nhưng không nói nổi tiếng nào. Elter mỉm cười nhìn đối phương, cảm giác sáng khoái bất tận ở trong lòng.

Kiếp trước, Kyle cướp vị hôn thê của cậu ta, nhờ sự trợ giúp của cô ta, làm hại người “anh em” là cậu ta đây tan cửa nát nhà.

Hôm nay cuối cùng cậu ta cũng đã bắt đầu báo thù được rồi, cậu ta sẽ cướp vị hôn thê của hắn.

Ý tưởng ấy nằm trong đầu, khiến cậu ta điên cuồng.

Cậu ta muốn Diệp Trần trở thành vợ mình.

Rất muốn Diệp Trần yêu mình.

Đúng vậy, cậu ta không thích Diệp Trần, cậu ta không thích cô ấy, cậu ta đối xử tốt với cô ấy, muốn cô ấy thích mình, thành vợ mình, đều chỉ là vì muốn trả thù Kyle mà thôi.

Elter nhìn Kyle dăm dăm, dòng suy nghĩ dần trở về. Đối phương không nói câu nào, xoay lưng bỏ đi. Yin thấy anh ta bỏ đi cũng vội vàng đuổi theo.

“Anh Kyle!” Cô ấy sốt ruột gọi, “Anh đợi em với, anh Kyle.”

Thấy hai người đi đã xa, Diệp Trần lên tiếng.

“Có phải anh làm hơi quá...”

Cô bản khoản không biết có phải mình sắp đuổi Kyle đi mất rồi không. Elter cười lạnh một tiếng: “Cô gái đó vẫn ở bên anh ta,” cậu ta chỉ vào thiếu nữ vừa đi, “Cô không thấy đó mới là quá đáng à?”

Diệp Trần không trả lời. Cô muốn nói rằng...

Mình cảm thấy Yin đã san sẻ giúp cô rất nhiều gánh nặng.

Loại cận bã như Kyle, cô chịu không nổi.

Thấy Diệp Trần im lặng, Elter bỗng thấy bức bối, nhất là cô lại im lặng buồn bã vì Kyle, cậu ta càng thấy khó chịu hơn.

“Đi thôi.” Cậu ta đứng dậy. “Đưa cô đi chơi hồ.”

Hằng ngày, Elter đều tranh thủ thời gian diễn trò tình cảm, xe đón xe đưa, dút đồ ăn cho nhau. Chẳng mấy mà đã bước sang học kỳ mới. Học kỳ này, Elter cố gắng hết sức chọn các môn học giống với Diệp Trần, ngoại trừ các môn chuyên ngành, hầu như hai người đi đâu cũng như hình với bóng.”

Ngày nào hai người cũng nắm tay nhau đi dạo trong sân trường. Để diễn cho giống, Elter giúp Diệp Trần đeo cặp sách. Diệp Trần là một kiếm sĩ lại để một pháp sư không được rèn luyện thể lực mang đồ nọ đồ kia giúp mình, cô thấy rất ngại. Nhưng mà Elter cứ kiên quyết muốn cầm giúp, dựa theo lời cậu ta nói thì... để người khác trông thấy cô tự xách đồ thì làm sao có thể thể hiện được yêu thương tôi dành cho cô chứ?

Ngoài thời gian đến trường, ngày nghỉ, hai người cũng thường xuyên đi với nhau. Elter đưa cô lần lượt đi ngắm hết tất cả các cảnh đẹp của đế đô. Sáng sớm rời giường xem mặt trời mọc, Diệp Trần mơ mơ màng màng không mặc đủ quần áo nên lúc lên núi lạnh run lập cập, Elter liền mở rộng áo choàng, ôm cô vào lòng, cùng cô sánh vai chờ mặt trời lên.

Một năm qua đi, Elter đã cao lên rất nhiều, cô có thể rúc cả người trong ngực cậu ta, vòng ôm của cậu ta thật là ấm, trên áo choàng cũng có hơi ấm của cậu ta, cô tựa vào đối phương, bất giác ngủ thiếp đi cho đến khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuống người họ, Elter lay cô: “Vẫn ngủ à? Mặt trời lên rồi.”

Diệp Trần mơ mơ màng màng mở mắt nhìn, ánh nắng rọi đúng vào mặt cô, xa xa, mặt trời đỏ dần dần nhô lên khỏi rặng núi, dáng vẻ mơ màng của người thiếu nữ trông cực kỳ dễ thương.

Bất giác, Elter thấy tim mình đập nhanh hơn, tay đưa lên, che mắt cô, rồi cúi đầu hôn lên đôi môi.

Động tác của chàng trai trẻ rất ngây ngô, cũng rất dịu dàng, vừa dè dặt vừa bất an.

Diệp Trần cũng không biết tại sao mình không đẩy đối phương ra, tim cô đập nhanh như bay, vừa gấp gáp vừa vang dội, cảm tưởng như đối phương có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của mình, trong lòng cực kỳ hoảng hốt.

Chính cô cũng không biết mình đang nghĩ gì, tại sao không đẩy ra? Thậm chí lại còn thấy vui. Đầu óc cô rối tung rối mù, cuối cùng đành phải kết luận là...

Đẹp trai đúng là có khác.

Nụ hôn dịu dàng, lưu luyến, đồn hết toàn bộ dưỡng khí cậu chàng có, hai người hôn đến mức thở hỗn hển, mặt trời đã nhô lên hẳn, Elter mới buông cô ra, mặt vẫn còn ửng hồng.

Diệp Trần cố tỏ vẻ tự nhiên, quay mặt đi, vén tóc ra sau tai.

“Hôn giỏi thật đấy nhỉ.” Cô nhìn ra xa, nói một câu cho đỡ xấu hổ.

Elter cười khẩy một tiếng, thấy cô định đánh trống lảng bèn trêu: “Thế thêm lần nữa nhé?”

“Thôi...” Diệp Trần gượng cười, đứng dậy, nhìn mặt trời, tỏ vẻ ngạc nhiên, “Ôi, mặt trời mọc xong mất rồi, không xem được, tiếc thật đấy.”

Nói xong, cô phúi bụi trên người: “À ờm, chúng ta phải đi học thôi, đi, đi nào.”

Elter không đáp lời, nhặt cặp sách ở dưới đất lên, đi theo Diệp Trần. Cậu ta tiến lên đi ngang với cô, tay nắm lấy bàn tay.

“Chùng nào chúng ta biểu diễn màn này trước mặt Kyle đi,” cậu ta thản nhiên nói, “chắc chắn anh ta sẽ nổ tung. Nếu anh ta thích cô thì sẽ theo đuổi cô ngay.”

“Quả nhiên.” Diệp Trần nói thầm trong lòng với Ba Tám. “Anh ta muốn lôi tôi đi chọc tức Kyle.”

“Khả năng phân tích của cô thật ưu tú.” Ba Tám hút một hơi thuốc, hơi hơi hậm hực.

Diệp Trần quay sang liếc nhìn Elter: “Elter, có phải anh có thù oán với Kyle không?”

“Hả?” Mặt Elter lạnh đi, “Sao lại hỏi vậy?”

“Tôi cảm thấy... hình như nhìn thấy Kyle không thoải mái thì anh sẽ rất vui vẻ.”

“Đúng vậy,” Elter thản nhiên thừa nhận, cười khe khẽ, “Tôi có thù với hẳn ta, thù sâu hơn bề.”

Diệp Trần ho nhẹ một tiếng: “Cách của anh có hiệu quả thật không vậy? Tôi thấy đã lâu rồi mà vẫn chẳng thấy Kyle có động tĩnh gì cả.”

Elter ung dung đáp: “Khỏi phải nghi ngờ tôi đi, EQ của cô mềng lắm.”

Nói như thế EQ của anh cao lắm vậy...

Elter kiên trì với chiến lược của cậu ta suốt hai năm. Diệp Trần cũng kiên trì phối hợp với cậu ta hai năm.

Bên cạnh Kyle lần lượt xuất hiện thêm nhiều cô gái khác, ngoài Yin của tộc rồng, còn có một đại tiểu thư quý tộc để ý cậu ta, một cô giáo xinh đẹp phải lòng cậu ta, cũng may cậu ta chỉ muốn tập trung phấn đấu trở thành một kỵ sĩ giỏi giang nên đã từ chối tất cả, vẫn là một người dễ gần, ôn hòa như trước đây. Nhờ khắc khổ rèn luyện, lại có thiên phú hơn người, hơn tất cả đó là số mệnh đã định, anh ta đã trở thành kỵ sĩ ưu tú nhất của học viện.

Diệp Trần cũng không chịu để bị tụt lại phía sau. Sau khi học được nguyên tắc tu luyện pháp thuật, lợi dụng cách tu tập của Tu Chân giới, hiện giờ cô đã lên đến tầng bảy của Trúc Cơ kỳ, nếu phải đấu với Kyle thì hai người coi như ngang ngửa nhau.

Còn Elter... pháp sư thiên tài chưa từng thấy của mảnh đất này, thì đã trở thành pháp sư cấp cao vào năm mười sáu tuổi, được người trong giới ngầm tung hô là người canh giữ ngọn tháp thần thánh tiếp theo.

Lúc các kỵ sĩ tốt nghiệp, họ sẽ bắt đầu chọn lựa pháp sư mình sẽ đi theo, đồng thời các pháp sư cũng sẽ lựa chọn kỵ sĩ đi theo mình. Elter vẫn mãi không thấy nói gì. Sau lần hôn nhau đó, cậu ta luôn kiềm chế bản thân nên Diệp Trần không hề phát hiện ra suy nghĩ của cậu ta, ngày ngày hai người vẫn phô bày tình cảm chộc tức Kyle.

Ban đầu Kyle còn nổi cáu nhưng về sau thì ngày càng nguội dần, mỗi lần bắt gặp hai người tình cảm với nhau, anh ta chỉ im lặng không nói năng, vờ như không nhìn thấy gì cả.

Ba Tám cảm thấy đây thật đúng là một đại hiệp mũ xanh.

Người thường không thể đo được.

Đối mặt với thái độ của Kyle, Ba Tám rất lo lắng, từng vô số lần hỏi lại Diệp Trần: “Chiến lược của cô và Elter sẽ thực sự có hiệu quả chứ?”

“Chắc là... có?”

“Tôi cảm thấy chắc là không có ấy.” Ba Tám vạch trần, “Tôi thấy cô cực kỳ tận hưởng cảm giác yêu đương với Elter thì có!!”

Diệp Trần: “...”

Ba Tám nói đúng, cảm giác khi yêu Elter thật đúng là thích chết đi được, ha ha.

Không có so sánh thì không có tổn thương, cô hề nhìn thấy Kyle là thấy bức mình, không muốn thực hiện nhiệm vụ này chút nào.

Thế là, Diệp Trần quyết định... liều lĩnh một lần, thử xem có thể chuyển đổi tượng sang Elter không, nếu như cô có thể khuyên bảo Elter không giết Kyle, không hắc hóa, thế thì ngon rồi.

Áp ủ ý định này, ngày nào Diệp Trần cũng suy nghĩ tìm cách thăm dò khả năng thành công của chuyện này.

Elter thấy cô có vẻ bất an, vì sắp tới ngày tốt nghiệp nên cậu ta cho là cô đang lo lắng vì chuyện này. Thế là, mấy ngày liền, tối đến, Elter đều ở trong phòng cùng cô học bài. Lúc Diệp Trần ngồi đọc sách ở bàn thì Elter cũng tựa vào giường đọc sách.

Người ở đây trưởng thành sớm. Elter mười bảy tuổi đã rất cao ráo, chân dài, lưng dài, da trắng, ngũ quan dưới ánh đèn trông thật dịu dàng.

Diệp Trần đang nghĩ xem nên mở lời với đối phương thế nào, bất giác nhìn sang cậu ta, kết quả là...

Người này đẹp đến tội lỗi, căn bản không thể suy nghĩ gì được!

Mấy năm trôi qua, tại sao càng ngày lại càng đẹp lên!

Elter cảm thấy bị người khác nhìn bèn ngẩng đầu lên, bắt gặp Diệp Trần đang ngơ ngác nhìn mình.

Cậu ta vẫy tay gọi: “Lại đây.”

Hai người diễn trò tình cảm diễn đến mức rất ăn ý. Diệp Trần cảm thấy cảm giác khi yêu như thế này thật tuyệt. Cô chưa từng yêu đương, cảm thấy có người chiều chuộng, có người để cãi nhau, thực sự vô cùng thoải mái.

Elter vẫy tay một cái, cô liền ngoan ngoãn lại gần, trèo lên giường, nằm trong lòng Elter, ngẩng đầu lên nhìn cậu ta.

Elter xoa đầu cô: “Nghĩ gì thế? Sợ không tốt nghiệp được à? Cô không tốt nghiệp được cũng không sao, đăng nào thì tôi cũng sẽ qua.”

Nói xong, Elter nhếch mép: “Đến lúc đó để cô làm ký sĩ của tôi là xong.”

“Elter...” Diệp Trần rụt rè gọi, “Tôi muốn... hỏi anh một chuyện ha ha.”

“Gì?” Elter nói bằng giọng mũi.

“Thì là, giả sử nhé, có người, cướp vợ của anh, hại anh tan cửa nát nhà... thế thì... phải thế nào anh mới chịu từ bỏ việc báo thù...”

Nghe hỏi vậy, lòng Elter hồi hộp.

Cô ấy đã biết rồi?

Nhưng làm sao cô ấy biết được?

Elter lạnh lùng nhìn cô, lời của cô khiến cậu ta hồi tưởng lại năm đó.

Khi ấy cậu ta ngây thơ biết bao, một pháp sư vô cùng có tương lai trong truyền thuyết, một đại thiếu gia của gia đình quý tộc trở thành bạn tốt với một kiếm sĩ của một gia đình quý tộc sa sút. Cậu ta luôn luôn giúp đỡ Kyle, nhưng Kyle đã báo đáp cậu ta thế nào?

Kyle hại chết người bạn tốt nhất của cậu ta, cướp vị hôn thê của cậu ta, dụ dỗ cô ta tìm ra bằng chứng tham ô của gia tộc, sau đấy, cậu ta từng đau đớn cầu xin Kyle tha cho gia tộc mình một con đường sống nhưng y vì danh hiển, quân pháp không nể tình thân, đã khiến cả gia đình cậu ta phải chịu hình phạt treo cổ, thế rồi hẳn lại còn đến nói với cậu ta rằng, làm bạn bè, hẳn thả cho cậu ta một con đường sống.

Thế nhưng sau đó thì sao? Elter cô độc sống sót, cậu ta bị mất khả năng khống chế pháp thuật, trở thành một kẻ mù lòa, lưu lạc đầu đường xó chợ, Kyle chẳng hề ngó ngàng, rồi bỗng nhiều năm sau lại lật lại bản án của gia tộc Lanser, nói năm đó mình lầm, mình bị người khác lợi dụng nên trách lầm gia đình Lanser, muốn báo thù thay cho Elter Lanser, bạn tốt của gã.

Lúc Elter bị người ta đánh chết tươi ngoài đường, gã đứng trên đỉnh vinh quang, được người người xưng tụng là người có tình có nghĩa.

Nỗi oán hận vô cùng trào dâng trong lòng.

Vì sao cậu ta trở về?!

Cậu ta được sống thêm một lần nữa, tất nhiên, tuyệt đối, sẽ không bỏ qua cho Kyle.

Trông thấy biểu cảm tàn nhẫn của Elter, Diệp Trần lập tức hiểu, cách dựa vào Elter này, không cần nghĩ thêm nữa...

Nhưng mà Elter từ từ hoàn hồn, cậu ta ý thức được một vấn đề.

“Tại sao cô lại hỏi chuyện này?”

“Không có gì...”

Diệp Trần rút người lại theo bản năng, muốn tránh đi. Elter bất ngờ lật người, áp cô bên dưới, nâng cằm cô lên, giọng lạnh lùng: “Cô biết, phải không?”

Diệp Trần mở to mắt nhìn, Elter cười đầy khùng bố: “Diệp Trần, ta sống hai lần, Kyle hại chết bạn bè, người nhà của ta, cô biết, đúng chứ?”

Nên nói gì đây?

Tại sao phải thẳng thắn như vậy?

Tại sao phải nhạy bén như vậy?!

Diệp Trần gần như sụp đổ đến nơi, Ba Tám châm điều thuốc, bi thương ngoảnh mặt đi.

“Nói đi!”

Elter gầm lên giận dữ, Diệp Trần không giả vờ nổi nữa, rụt rè đáp: “Phải...”

“Vậy cô muốn làm gì đây?” Elter cười khẩy. “Muốn giúp hắn à?”

“Tôi chỉ muốn hỏi thử... Chúng ta... Liệu chúng ta có thể hóa thù thành bạn, kiếp này Kyle chưa làm gì...”

“Thế tôi phải chờ hắn làm rồi mới được à?”

“Không phải thế...” Diệp Trần gắng gượng nói, “Hay là chúng ta thương lượng chút nhé? Anh nói thử xem anh muốn thế nào mới chịu buông tha không trả thù Kyle đi...”

“Buông tha?” Đôi mắt Elter ánh lên đầy mỉa mai.

Cậu ta biết tâm tư của Diệp Trần, cậu ta vẫn luôn biết Diệp Trần không thích mình, trái tim cô vẫn luôn ở trên người Kyle. Chẳng hiểu tại sao Diệp Trần lại chịu giả vờ làm một cặp với cậu ta lâu như vậy. Giữa họ có một lớp giấy mỏng ngăn cách, không ai đâm thủng nó nhưng vẫn luôn nhìn thấu nhau.

Có đôi khi, chính cậu ta sẽ bất giác nghĩ Diệp Trần biết rõ việc giả vờ yêu không đạt được mục đích nhưng vẫn bằng lòng đóng giả thành một cặp với cậu ta, phải chăng là vì thích cậu ta rồi?

Cảm giác này, mỗi khi hai người nắm tay nhau hay khi cô dựa vào người cậu ta đọc sách, khi cô đưa tay quét bơ trên mặt cậu ta, đều sẽ trở nên cực kỳ rõ ràng.

Thế nhưng, vào giây phút này, cậu ta lại cảm thấy thứ cảm giác ấy thật hết sức mỉa mai.

Nếu như Diệp Trần biết chân tướng nhưng đến giờ vẫn còn muốn cậu ta buông tha Kyle, vậy thì ý tứ của cô, không phải đã rất rõ ràng rồi sao?

“Cô mất công quyến rũ tôi lâu như vậy,” Elter nói đầy châm chọc, “là vì điều này?”

Là vì muốn cậu ta buông tha Kyle?

“Có phải nếu tôi đồng ý tha cho gã, cô sẽ tiếp tục đi với tôi như thế này?”

Diệp Trần muốn nói, đúng vậy.

Nhưng... cô có phải đồ ngốc đâu!! Rất rõ ràng, giờ chỉ cần cô nói ra một chữ “phải”, Elter sẽ bóp chết cô ngay.

Cô ho khê một tiếng: “Thực ra còn có rất nhiều thứ khác, ví dụ như tiền tài... ví dụ như...”

“Tôi cần cô cho chắc?” Elter mĩa mai, “Ngoại trừ thân thể của mình, cô còn có cái gì có thể cho tôi?”

“Anh muốn thân thể của tôi?!” Diệp Trần hơi kích động, sau đó là ngượng ngùng. “Tôi sợ là anh sẽ chịu thiệt...”

Sắc mặt Elter khá khó coi. Cậu ta đứng dậy, xuống giường.

“Đừng có tự dát vàng lên mặt mình như thế.” Cậu ta vừa lạnh lùng nói vừa đi ra ngoài. “Nếu không phải vì trả thù Kyle, cô nghĩ là tôi sẽ đối tốt với cô như vậy chắc?”

Nói xong, cậu ta đã đi ra đến cửa, cúi đầu nhìn xuống: “Đừng tự cho là mình quan trọng, tôi không thích cô, không một chút nào.”

Cậu ta mở cửa, đi thẳng ra ngoài.

Diệp Trần ngăn người trong chốc lát mới run run nói: “Có... có phải tôi đã gây họa...”

Cô chỉ là muốn thử đổi góc độ để thực hiện nhiệm vụ, cô chỉ là muốn được yêu đương thật tử tế thôi mà!!

Hơn nữa “đừng tự cho là mình quan trọng” là ý gì? Thật làm người khác tổn thương!! Rõ ràng lúc yêu đương thể hiện rất tốt mà? Nếu như không phải Diệp Trần là người vô tâm vô tư thì giờ cô đã ôm mặt khóc hức hức rồi.

“Kí chủ, cô chớ có khóc,” Ba Tám không chịu nổi, “cô cứ ngoan ngoãn làm theo hướng dẫn của tôi không phải là xong à? Nhiệm vụ trước đây không phải vẫn được hoàn thành tử tế đó sao?”

Đúng vậy, nhiệm vụ chết tiết thì hoàn thành rồi nhưng cô đâu đã được yêu đương tử tế đâu. Giờ mới được trải nghiệm một lần, cô rất muốn trải nghiệm tới già luôn!

“Cô còn muốn trải nghiệm tới già cơ à?” Ba Tám hút một hơi thuốc, “Thôi mộng tưởng hảo huyền, làm cho xong nhiệm vụ đi, cô thấy chúng ta rảnh lắm à?”

“Tôi không làm xong nữa.”

“Ha ha.” Ba Tám cười lạnh. “Chúng ta cùng chết đi.”

“Nghèo chết.”

Nghe bảo vậy, Diệp Trần òa một tiếng, úp sấp xuống giường, khóc nấc lên.

Elter chỉnh cổ áo, gõ cửa phòng Kyle. Kyle ra mở cửa, trông thấy Elter đang đứng nghiêng người dựa trước cửa.

Elter khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn anh ta.

“Tôi đến để thương lượng với anh chuyện này.”

Kyle rũ mắt nhìn xuống. Hiện giờ, hẳn trông thấy Elter là anh ta lại cảm thấy rầu rĩ trong lòng.

Tuy vậy, anh ta vẫn tránh đường, để Elter vào phòng, tìm đại một chỗ ngồi xuống, bắt chéo chân, tư thế phong độ, nhàn nhã.

Kyle đứng thẳng tắp, ngay trước mặt cậu ta. Elter nhếch môi.

“Từ hôn đi.”

Cậu ta nói thẳng: “Tôi muốn cưới cô ấy.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Lúc viết truyện này, tôi có cảm giác mình đang đồng thời viết hai truyện. Một truyện là “Nhân vật phản diện...”, một truyện là màn kịch nhỏ...

[màn kịch nhỏ]

Bác sĩ: “Tôi nghe nói gần đây cô rất bức bối.”

Mặc Thư Bạch: “Anh nghe ai nói vậy thế?!”

Bác sĩ: “Thế sao cô còn hồng?”

Mặc Thư Bạch: “Vớ vẩn, tôi đã bao giờ hồng đâu!”

Bác sĩ: “Hôm nay cô rất tự biết mình đấy, Thư Bạch, cứ giữ thế nhé, cô có thể nhanh chóng được xuất viện.”

Mặc Thư Bạch: “Ha ha, anh tưởng là tôi muốn xuất viện lắm à?”

Bác sĩ: “Tất nhiên là cô không muốn, dù sao thì ở đây còn có tôi.”

Mặc Thư Bạch: “(ノ`Д)ノ cúť!!”

(chơi chữ, hồng 1 là tức đến đỏ mặt, hồng 2 là nổi tiếng)

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

38. Chương 38: Vinh Quang Thần Thánh 8

Kyle ngẩng phắt đầu lên.

Elter nhìn chăm chú vào anh ta, cái nhìn đầy châm biếm.

Kiếp trước, Kyle cũng từng nói y như vậy, có điều là Kyle diễn trò hơn nhiều, hắn cầm tay vị hôn thê của cậu ta, đôi mắt rưng rưng, đau khổ cầu xin được thành toàn cho.

Elter không bao giờ chịu cúi đầu như vậy, cậu ta chỉ lạnh lùng nhìn Kyle: “Sao, không chịu à? Không phải anh đã nói không để ý chuyện cô ấy có tình nhân sao?”

“Nhưng tôi chưa từng nói không để ý chuyện cô ấy rời xa.”

Elter: “...”

Đáp án này thật là quá bất ngờ.

Elter choáng đờ cả người, một lúc lâu sau mới hỏi ra lời: “Vậy nên, ý của anh là, anh không để ý chuyện vợ mình yêu đương vụng trộm với tôi hả?!”

Kyle không nói gì, có vẻ như đang giằng xé, Elter bật cười mỉa mai: “Kyle à, anh đúng là đồ nhu nhược. Anh không để ý nhưng tôi để ý.”

Nói xong, Elter đứng lên, lạnh lùng bảo: “Người phụ nữ của tôi thì là người của tôi, kể cả trên danh nghĩa, cũng không thể là của người khác. Anh thấy không thể giải trừ hôn ước này, tôi giúp. Mai, tôi sẽ đến nhà của gia tộc Harris của anh, anh cứ việc nói với bên ngoài là tôi cướp Diệp Trần.”

“Anh đã hỏi ý cô ấy chưa?” Kyle bỗng nhiên hỏi. “Cô ấy đồng ý chứ?”

Elter im lặng. Kyle như thế bỗng nhiên tìm lại được dũng khí, ngừng phất đầu lên: “Nếu cô ấy không đồng ý, tôi đây từ chối!”

“Nếu cô ấy đồng ý thì sao?”

“Cô ấy đồng ý...” Kyle sửng người, sau đấy nở nụ cười chua chát, “cô ấy... sao cô ấy có thể đồng ý chứ?”

Cô ấy đã từng nói cô ấy là vị hôn thê của anh ta, đã từng nói sẽ luôn luôn đối tốt với anh ta.

Những chuyện đã qua hiện về trong trí nhớ của Kyle, chặng đường cùng nhau đến đế đô, cảnh tượng cô giúp anh ta cứu Yin. Cô chưa bao giờ oán hận, chưa bao giờ nói nửa câu hối tiếc.

Hình ảnh cô vì cứu Yin mà bị người ta đánh đến mặt mũi máu me bết trên sàn đấu bỗng vụt qua trong đầu anh ta, để lại một nỗi đau nhói lòng.

Cô đã từng yêu anh ta như vậy... Là anh ta đã phụ lại tình cảm của cô.

Anh ta đã phụ lòng cô, mắc nợ cô. Vậy nên những lúc cô và Elter ở bên nhau, những lúc họ ngọt ngào, gắn bó, cho dù khó chịu, cho dù phần nộ, anh ta vẫn không hề nói ra, cho đến tận giây phút này...

Cho đến tận giây phút Elter muốn cắt đứt sợi dây ràng buộc giữa hai người họ, Kyle bỗng nhiên hiểu ra, anh ta không thể chấp nhận.

Anh ta không thể chấp nhận việc Diệp Trần bước ra khỏi thế giới của anh ta, hoàn toàn cắt đứt mọi mối liên hệ giữa hai người.

Anh ta là vị hôn phu của cô ấy, họ nên ở bên nhau, nhất định sẽ ở bên nhau.

Kyle xiết chặt nắm đấm, dưới nụ cười mỉa mai của Elter, anh ta nghiêm túc nói: “Tôi đi hỏi cô ấy.”

“Nếu cô ấy đồng ý... tôi sẽ chúc phúc cho cô ấy. Nếu cô ấy không đồng ý,” cái nhìn của Kyle đầy ắp lòng kiên định, “Elter, tôi và cô ấy sẽ bắt đầu lại một lần nữa.”

“Cô ấy là vị hôn thê của tôi, tôi thích cô ấy, yêu cô ấy, tôi sẽ không dễ dàng tha thứ cho bất kỳ người đàn ông nào tiếp cận cô ấy, vậy nên hãy cách xa cô ấy ra!”

Nghe đến những lời này, Elter phì cười thành tiếng, Kyle cuối cùng cũng hiểu rõ lòng mình, anh ta lao ra ngoài, chạy sang phòng Diệp Trần, gõ cửa dồn dập: “Trần, tôi có lời muốn nói với em! Trần! Em mở cửa đi!”

Diệp Trần ngẩn người, cô và Ba Tám bốn mắt nhìn nhau.

“Anh ta uống nhầm thuốc à?”

“Không,” Ba Tám nói rất nghiêm túc, “tôi nghĩ là do công lao của Elter.”

Diệp Trần ngờ vực ra mở cửa, Elter đã quỳ sẵn một gối dưới đất, ngược lên nhìn cô, nghiêm túc nói: “Trần, tôi cầu hôn em.”

Diệp Trần: “...”

Elter từ từ đi tới, nghiêng người dựa vào lan can hành lang, cười đến là ngứa mắt.

“Đồng ý đi,” cậu ta hếch cằm, “không phải thích anh ta lắm hay sao? Vậy đồng ý đi chứ.”

Diệp Trần không nói gì, cô cảm thấy hơi khó tiêu.

Kyle nghiêm túc nhìn cô đầy chờ mong. Diệp Trần từ tốn hỏi: “Kyle, anh đã nghĩ kỹ chưa?”

“Nghĩ kỹ rồi,” Kyle gật đầu, “tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi không thể để mất em.”

“Nhưng hiện tại, tôi không đủ thích anh.” Diệp Trần nhìn xuống, Elter cúi đầu xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay, im lặng lắng nghe cuộc đối thoại của hai người.

Kyle cứng người.

Nếu là trước đây, nhất định Diệp Trần sẽ nhận lời anh ta.

Cô ấy đã từng thích anh ta như vậy. Là anh ta đã mài mòn hết tình yêu của cô, Elter đối xử với cô quá tốt, tại sao cô phải chọn anh ta chứ?

Nhưng mà không cam lòng.

Thực sự... không cam lòng.

Rõ ràng là vị hôn thê của anh ta, rõ ràng là thích anh ta, tại sao lại bị người khác cướp mất?

Kyle cup mắt nhìn xuống, nghiêm túc nói: “Nhưng em có thể thử thích tôi một lần nữa. Diệp Trần, tôi sẽ nỗ lực để em thích tôi.”

“Kyle, anh biết không,” Diệp Trần tựa vào cạnh cửa, nghe thấy Kyle bảo muốn thay đổi vì mình, sự ấm ức trong lòng bao lâu nay bỗng trào hết ra ngoài, “tôi cực kỳ ghét cái kiểu làm người tốt của anh, mỗi lần anh làm ra chuyện tốt đẹp gì xong là tôi lại phải tới đi dọn dẹp, giải quyết cái cục diện rồi rầm anh gây ra. Anh chưa từng lo lắng cho tôi, vì giúp người khác mà anh đem hết tiền của chúng ta cho người khác rồi để cho tôi bị đói bụng.”

“Tôi cũng cực kỳ ghét anh đa tình, cô gái nào gặp anh cũng thích anh... Anh khoan hãy nói, tôi biết, anh không thích người ta, anh chỉ đơn thuần là đối tốt với các cô ấy, nhưng tôi không chấp nhận được. Tôi rất ghét người đàn ông của mình với cô gái nào cũng đối tốt, tôi cũng cực kỳ ghét người đàn ông của mình không biết giữ khoảng cách với những phụ nữ khác.”

“Anh nói anh muốn dâng hiến cả đời mình cho sự nghiệp, tôi hiểu, tôi ủng hộ nên tôi bỏ qua.” Diệp Trần thở dài, Kyle sốt sắng muốn nói, Diệp Trần đã lại tiếp: “Anh nói anh muốn làm tôi thích anh, vậy tôi hỏi anh, Kyle, anh có đồng ý cùng tôi rời khỏi đây không?”

Elter ngẩng phắt đầu lên, nhìn Diệp Trần dăm dăm.

Diệp Trần không để ý đến Elter, chỉ chăm chú nhìn Kyle, nghiêm túc hỏi: “Anh có bằng lòng vì tôi từ bỏ ước mơ, không làm kỹ sư nữa không?”

Kyle ngần ngừ, không nói nổi tiếng nào.

Diệp Trần tự vò đầu mình, đưa mắt nhìn xuống: “Anh nghĩ cho kỹ đi rồi cả trả lời tôi.”

Kyle im lặng, nghiêm túc suy nghĩ, từ từ đứng dậy, quay về phòng mình. Diệp Trần không muốn gặp Elter, chui lại vào phòng, không ngờ đối phương lại dùng tay chặn cửa, cúi xuống hỏi.

“Cô muốn đi đâu?”

“Gì?”

“Cô muốn dẫn hần ta đi đâu?”

Giọng Elter xám xịt, Diệp Trần ngây ra giây lát mới hỏi ngược lại: “Liên quan gì tới anh? Tôi dẫn anh ta về quê, được chưa?!”

“Không làm kị sĩ nữa?” Elter lạnh lùng hỏi. Diệp Trần đi vào trong phòng, gấp quần áo, bực bội đáp: “Ngày nào anh cũng muốn giết Kyle, tôi không dẫn anh ta đi thì ở đây để chịu chết à?”

“Cô quan tâm hần vậy cơ à?!” Elter cao giọng. “Ngay cả kị sĩ cũng không làm nữa sao? Tôi muốn giết hần chứ có phải cô đâu, sao cô phải che chở hần như vậy?!”

“Elter,” Diệp Trần xoay người lại, nghiêm túc nhìn đối phương.

“Tôi không muốn giấu diếm anh, không muốn che đậy mục đích thực sự của mình, giờ, tôi sẽ thẳng thắn nói chuyện đây.”

Diệp Trần đứng dậy, đi đến trước mặt Elter đang nổi nóng, nghiêm túc nhìn đối phương: “Tôi thích anh, tôi muốn cưới anh, tôi muốn hẹn hò với anh. Tôi thích cảm giác lúc chúng ta ở bên nhau, tôi rất muốn, rất hy vọng, có thể sống yên ổn suốt đời.”

Được nghe những lời này, Elter mặc dù vẫn cố gắng giữ vẻ mặt lạnh lùng, băng giá nhưng khóe mắt đuôi mày lại bất giác trở nên nhu hòa, cậu ta đánh mắt nhìn đi chỗ khác: “Cô đừng hòng dùng lời ngon tiếng ngọt để mê hoặc tôi, tôi không thích cô, cô nói với tôi điều này cũng vô dụng thôi.”

“Tôi biết.” Diệp Trần cười hơi buồn bã. “Nhưng tôi vẫn muốn nói. Có lẽ tôi không thích anh đến vậy nhưng mà tôi thực sự thích cảm giác yên

bình mà anh cho tôi. Có điều, tôi có một *beep****”

Diệp Trần muốn nói cho anh ta biết mình có một nhiệm vụ nhưng mà lại phát hiện ra, không thể nói tiếng nào được.

Elter nhíu mày: “Cô có một cái gì?”

“Tôi có một *beep****”

“Cô còn *beep* một lần nữa,” Ba Tám thông thả nói, “hệ thống sẽ phạt cô. Ví dụ như giật điện, trừ điểm tích lũy.”

Diệp Trần: “...”

“Cô không thể tùy tiện tiết lộ thân phận thực sự của cô cũng như các tin tức có liên quan đến hệ thống. Nói, viết hay ám chỉ đều không được. Cho dù đối phương hiểu được cũng sẽ bị xóa trí nhớ ngay, đừng phí công nữa.” Ba Tám hút một hơi thuốc. “Thật là, chẳng biết được huấn luyện cái kiểu gì, chút kiến thức căn bản ấy mà cũng không biết.”

Diệp Trần: “...”

Chẳng phải cô là do nó huấn luyện hay sao?!!

Sắc mặt Diệp Trần rất khó coi. Elter nhìn cô: “Đến cùng là cô muốn nói gì?”

“Tóm lại là tôi phải bảo vệ Kyle.” Diệp Trần nghiêm túc nói. “Vậy nên xin anh hãy buông bỏ thù hận. Tôi không phải vì bảo vệ Kyle mới hện hò với anh, Elter ạ,” Diệp Trần dịu dàng nhìn đối phương, “tôi thực sự thích anh.”

Ba Tám: “Không cảm xúc, chỉ số tình cảm của cô vẫn chưa quá 50.”

“Anh im đi!!”

Elter im lặng, nhìn Diệp Trần chăm chăm.

Diệp Trần cũng nhìn lại, cái nhìn rất dịu dàng, đầy tình cảm. Elter lặng lẽ quan sát cô, có vẻ như đang suy nghĩ, đang đánh giá.

Trong lòng cậu ta có một cảm giác xúc động khó hiểu, như thể tâm nguyện đã tích lũy từ nhiều năm qua, đang liều mạng gào lên.

Đồng ý đi, đồng ý đi.

Suýt nữa thì cậu ta đã mở miệng nói ra rồi. Tuy nhiên, trong một chớp mắt nhìn thấy ánh mắt của đối phương, cậu ta lại ghìm tất cả lại.

Đó là một đôi mắt vô cùng trong trẻo, dịu dàng nhưng cũng vô cùng lạnh lùng, tỉnh táo.

Elter nở nụ cười mỉa mai.

“Diệp Trần,” cậu ta khoan thai nói, “cô không thích tôi.”

Diệp Trần ngần ngừ. Elter đưa tay lên chạm vào mắt cô: “Cô có thích người khác hay không, tôi không biết nhưng cô thực sự không thích tôi. Trong đôi mắt cô, không hề có chút bóng dáng của tình yêu.”

Diệp Trần im lặng.

Elter quay lưng bỏ đi.

“Hơn nữa, tôi cũng không thể vì tình yêu mà buông bỏ thù hận của mình. Diệp Trần,” cậu ta dừng bước, “có lẽ cô có nỗi khổ tâm, tôi nhìn ra được, nhưng mà Kyle không phải một thằng con trai tốt đẹp gì. Kiếp trước, số phụ nữ hắn ta từng ngủ qua có lẽ phải trên trăm người, trong cuộc đời của gã, cô chỉ là một trong cả trăm cô gái mà thôi. Đến cùng, có thích hắn hay không, tự cô chọn đi. Cô là một kỹ sư rất tài năng, rồi sẽ có một tương lai rất rạng rỡ.”

Elter quay đầu nhìn Diệp Trần, nghiêm túc nói: “Vị trí kỵ sĩ, tôi giữ cho cô đấy.”

“Cho dù tôi thích Kyle?” Diệp Trần nhoẻn cười. Elter trầm ngâm giây lát rồi vẫn gật đầu: “Với người có tài, tôi luôn luôn hoan nghênh. Ngoại trừ Kyle.”

“Diệp Trần,” cậu ta nghiêm túc nói, “cô là một kiếm sĩ, xứng đáng được tôn trọng.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

39. Chương 39: Vinh Quang Thần Thánh 9

Diệp Trần ngăn người, Elter đặt tay trước ngực, lịch sự cúi chào rồi quay lưng bỏ đi. Nhìn bóng lưng thẳng tắp đầy kiêu ngạo ấy, Diệp Trần lầm bầm: “Anh nói xem anh ta có thích tôi không nhỉ?”

“Thích chứ.” Ba Tám đáp dứt khoát: “Tôi thấy chắc chắn là có thích, không thì với cái tính của hắn ta, làm sao có thể nhìn cô lâu như vậy?”

Sau khi nói xong, Ba Tám cũng tự im bật, không cần Diệp Trần phải trả lời, nó đã tự đáp: “Vì báo thù, đúng là có thể thật.”

Diệp Trần cũng nghĩ vậy.

Có lẽ đối với Elter, cậu ta có thể có hơi hơi thích Diệp Trần một chút nhưng chắc chắn nó không mang đến cho cậu ta nhiều khoái cảm bằng cảm giác báo được thù.

Thế nhưng, Diệp Trần thực sự muốn nhắc nhở cậu ta rằng, loại người cướp vị hôn thê của người khác thế này... quả thực chỉ là cái nền hoàn hảo điểm tô cho nhân vật chính, hành vi này của người anh em, thật sự rất phản diện, sớm muộn gì cũng bị quả báo.

“Ôi...”

Diệp Trần rất sâu não, cách dựa vào Elter e rằng không thể thực hiện được, cách dựa vào Kyle thì cô không muốn làm. Thật chẳng muốn nhận

nhiệm vụ ở thế giới này.

“Ôi...”

Ba Tám cũng rất sầu não. Kí chủ của nó trầm mê vào yêu đương, không muốn thực hiện nhiệm vụ, nó hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ.

Đương lúc một người một hệ thống đều chìm trong sầu não, “rầm” một tiếng, Elter đi rồi lại lộn về.

“Tôi quên chưa thông báo với cô,” Elter đứng ở cửa, tay tì lên khung cửa, vẻ mặt lạnh tanh, “Cô thấy hôn kỳ nên định vào lúc nào thì thích hợp?”

Diệp Trần: “...”

Lúc nói câu này, Elter đờ đờ sát khí, hoàn toàn không cảm nhận được chút tình yêu nào.

Giọng Diệp Trần run lên: “Anh... anh... anh thích tôi à?”

“Ha ha,” Elter cười khẩy, “cô thấy sao?”

Diệp Trần lập tức thay đổi thái độ, đứng đắn, nghiêm túc nói: “Anh thích tôi.”

Elter nhú mày: “Da mặt của cô thật là dày.”

“Tôi không biết cô làm thế nào biết được chuyện tôi trùng sinh,” cậu ta từ tốn nói, “nhưng nếu cô đã biết rồi thì hẳn là hiểu ý nghĩa đời này kiếp này của tôi. Tôi không thích cô.”

Cậu ta nghiêm giọng, gằn rõ từng chữ: “Một chút cũng không hề. Tôi cười cô chỉ là vì muốn gây sự với Kyle mà thôi.”

Diệp Trần: “...”

“Tôi rất muốn hỏi thử xem độ thiện cảm hiện tại của cậu ta là bao nhiêu?”

“Cái này thì... nếu cô chịu chi 100 điểm tích lũy, có thể thử kiểm tra một lần.” Ba Tám tỏ vẻ khó xử.

“Sao anh không đi ăn cướp đi?”

“Cô nói đi, mua hay không mua?”

“Mua.”

Tuy đau hơn hoạn nhưng Diệp Trần rất rất muốn biết câu trả lời. Trong nháy mắt, điểm tích lũy báo về chỉ còn 860, tiếp đó Ba Tám trả lời: “Độ thiện cảm 98.”

Diệp Trần thiếu chút nữa đã ngửa mặt lên trời cười to.

Suýt nữa là bị lừa!

Trông dáng điệu lạnh lùng, kiêu ngạo của người đối diện, cô liền cười khẩy.

“Ồ, anh không thích tôi à,” cô lạnh giọng, “vậy tôi kết hôn với Kyle cũng tốt.”

Elter: “...”

“Tôi sẽ không cưới người không thích mình.”

“Chuyện này cô không có quyền lựa chọn.” Đôi mắt Elter đầy tăm tối. “Nếu cô dám gả cho hắn, giờ tôi sẽ giết hắn luôn.”

“Không sao,” Diệp Trần mỉm cười, “tôi có thể thủ tiết.”

Elter: “...”

“Được rồi,” Diệp Trần phẩy phẩy tay, “Ta mệt rồi, cho người lui. Chuyện hôn sự để ngày khác bàn tiếp.”

Elter: “...”

Đồ thần kinh!

Elter đóng rầm cửa lại. Diệp Trần ngồi cạnh bàn, tung hứng đồng tiền vàng trong tay, bật cười thành tiếng.

Ba Tám châm điều thuốc. Nó cảm giác, dựa theo tính tình của chủ nhà nó thì nhiệm vụ này không hoàn thành nổi rồi.

Nó lén lút gọi điện về cho tổng bộ.

“Alo, sếp à, về sau có thể cho đối tượng mục tiêu của chúng tôi đẹp trai hơn chút nữa không?”

“Đồ thần kinh!”

Trưởng hệ thống thả tay cúp điện thoại. Ba Tám sững sờ, nhả hơi thuốc trong miệng ra.

Diệp Trần có độc, thực sự có độc.

Elter nói được thì làm được. Hôm đó, ngay sau khi về đến nhà, cậu ta lập tức đi gặp cha.

Vị đại thiếu gia cao quý này đã quỳ trước cửa nhà, quỳ liền ba ngày.

Chuyện này truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, mọi người không ai biết nguyên nhân tại sao nhưng Kyle thì rất rõ. Anh ta bắt đầu ngồi cạnh bên

cạnh Diệp Trần mỗi ngày, sáng ra cửa, tối về nhà, theo ở lớp chuyên ngành, đến cả lớp tự chọn khác nhau cũng vẫn theo.

Anh ta đi theo thì Yin cũng đi theo. Vậy là ngày ngày Diệp Trần đều phải trông thấy một thằng cha si tình và một thiếu nữ nhu nhược lượn lờ ở trước mặt.

Tiếng lòng của cô là: (ノ`Д)ノ cúť

Có ai mang theo người theo đuổi mình đi theo đuổi một cô gái khác không? Anh bị đần đấy hả Kyle?!!

Ngoại trừ bị Kyle làm phiền, Diệp Trần còn gặp phải một vấn đề phiền phức hơn nữa.

“Trước mắt cô có hai lựa chọn.” Ba Tám nghiêm túc phân tích cho Diệp Trần rõ. “Cưới Elter, tìm cách cảm hóa hắn để hắn từ bỏ việc giết Kyle.”

“Hoặc là, từ chối Elter, làm bạn với Kyle, tiếp tục theo kế hoạch cũ, dẫn Kyle đến chỗ tộc rồng.”

“Nói thật thì,” Ba Tám thật lòng khuyên nhủ, “tính khả thi của cái thứ hai cao hơn cái đầu tiên nhiều...”

“Tôi biết chứ,” Diệp Trần nằm xuống giường thờ dài, “nhưng mà tôi thực sự không chịu nổi Kyle nữa rồi. Anh thấy đó, đã không đẹp trai thì thôi, lại còn đa tình, thánh phụ. Tôi biết vậy cũng không sai, có điều, làm bạn bè thì được, làm người yêu thì thực sự quá là tồi tệ.”

Ba Tám không còn fuck gì để nói nữa rồi, so với Elter thì Kyle đúng là không hợp gu thẩm mỹ của kí chủ nhà nó cho lắm.

Vì thế, sau khi cẩn thận... mà không, cũng chẳng cẩn thận lắm, chỉ là dựa vào vẻ bề ngoài, Diệp Trần cuối cùng cũng hạ quyết tâm, mặc kệ khó khăn cách mấy, nhất định phải hạ được Elter!

Nửa đêm, Diệp Trần nhảy cửa sổ ra ngoài, chạy thục mạng đến nhà Elter. Elter vẫn còn đang quỳ trước cửa, mặt mày nhợt nhạt, hơi hơi đỏ bất thường.

Diệp Trần ngồi xổm xuống.

“Cô tới làm gì?” Elter liếc mắt nhìn cô một cái, nói ra vẻ lạnh lùng, “Cô đừng mơ tưởng tôi sẽ từ bỏ, tôi đã nói cưới cô thì nhất định sẽ cưới cô.”

“Thế không phải tốt quá à?” Diệp Trần cười, thò tay véo má cậu ta. Elter vùng tay lên định đập cái tay kia đi, thấy Diệp Trần không tránh không né lại chủ động làm chậm lại, cuối cùng trông chẳng khác gì vỗ nhẹ một cái.

Elter nói bằng giọng quái gở: “Bỏ ra!”

“Mềm thật đấy nhỉ, mèo con.”

“Đừng có gọi tôi như vậy.”

“Mèo con,” Diệp Trần vòng tay ôm cậu ta, Elter đơ người ra, Diệp Trần lại cọ tiếp cái cổ, “tôi thực sự thích anh.”

“Đừng có lừa tôi.”

“Anh phải nghe tôi nói đã chứ,” Diệp Trần nghiêm túc nói, “tình cảm phải bồi dưỡng dần dần, tôi cực kỳ khó thích một ai nhưng tôi cảm thấy là có thể thích anh.”

Elter im lặng, Diệp Trần tựa đầu lên vai cậu ta. Giờ đã nửa đêm, xung quanh không có ai khác nhưng Elter vẫn bất giác cứng hết cả người lại. Nghe cô nàng bảo thích mình cái là lập tức trong lòng mềm nhũn, giống như có con mèo con cọ trong lòng cậu ta.

Thế nhưng, ngay sau đó, Elter lại nghe cô nàng bảo: “Tôi không thích Kyle. Tôi có lý do riêng của mình, anh từ bỏ báo thù, chúng ta...”

“Cô cút ngay!” Elter vùng ra khỏi vòng tay của cô, nóng nảy đứng bật dậy, cả giận quát: “Cô chỉ muốn giúp hă! Tôi không chịu nổi cô nữa, Diệp Trần, cô cút đi! Cú ngay đi cho tôi!”

Diệp Trần bị xô ngã bệt xuống đất, chân treo một phát, đau hít hà.

Elter đang nổi cáu, đôi mắt xinh đẹp đỏ bừng, bỗng dưng cô không nở trách móc đối phương câu nào. Cô hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Elter, tôi không có cách nào giải thích lý do cho anh hiểu...”

“Cô cú đi! Tôi không muốn nghe cô nói nữa! Cú ngay!”

Elter hoàn toàn không muốn nghe lời cô nói. Diệp Trần chống chân đứng dậy, tiếp tục nói: “Nhưng tôi thực sự thích anh...”

“Im ngay! Tôi không tin, tôi...”

Tiếng còn chưa dứt, cậu ta đã bị Diệp Trần xô dõn vào tường, chặn tay lại, hôn ập tới.

Lần đầu tiên hai người hôn nhau là cách đây hai năm, lần đi xem mặt trời mọc, cho đến hôm nay, cậu ta vẫn còn nhớ rõ cái thơm mềm của người con gái. Cậu ta vốn còn muốn kháng cự nhưng nhanh chóng bị cô đè chặt lại, cho đến khi đầu lưỡi gặp nhau, đến bản thân định làm gì cậu ta cũng không còn nhớ nổi nữa.

Hai người quện vào nhau, Diệp Trần thả tay đang đè tay cậu ta ra, vòng lên ôm cổ, đối phương cũng bất giác xiết chặt thắt lưng của cô, thuận theo cô, nhiệt tình phác họa đầu lưỡi của cô.

Hồi lâu sau, hai người thở hỗn hển buông nhau ra, thân thể kề sát bên nhau, chân Diệp Trần bị treo, bèn dựa luôn cả người lên người đối phương: “Không thể nghe tôi nói cho xong được sao?”

Elter cúi đầu thở dốc.

Hiện giờ, đừng nói bảo cậu ta nghe cô nói cho xong, sợ là có bảo cậu ta chết cậu ta cũng chẳng nghĩ ngợi gì.

Đầu óc cậu ta cơ bản không hề hoạt động, cứ thế ôm đối phương, nghe người ta nói: “Tôi biết anh trùng sinh là có nguyên nhân, tôi không nói được. Dù sao thì anh cứ biết là tôi phải bảo vệ Kyle là được rồi. Không phải tôi làm thế vì anh ta, cũng không phải vì thích anh ta. Elter,” cô ôm chặt đối phương, “tôi thực lòng thực dạ muốn cưới anh.”

Elter không nói tiếng nào, cậu ta nói không nên lời.

Chỉ vì được người ta ôm như vậy, được người ta cố gắng giải thích như vậy, được hôn như vậy mà trong lòng cậu ta đã xúc động đến muốn khóc rồi.

Cậu ta chỉ có thể ôm cô chặt hơn nữa, ngoài miệng lại nói: “Tôi không tin.”

“Vậy anh muốn phải thế nào mới tin?”

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn cậu ta, đôi mắt cô ngời sáng: “Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy.”

“Tôi muốn cô làm kỹ sĩ của tôi.” Elter nghiêm túc trả lời, “Cô phải đỗ đầu kỳ thi tốt nghiệp, làm kỹ sĩ của tôi, tôi mới đồng ý với cô.”

“Hả?” Diệp Trần mở to mắt, “Anh... anh đồng ý với tôi, không làm khó dễ Kyle hả?!”

“Cái này thì phải xem biểu hiện của hấn.” Elter nhếch môi, “Diệp Trần, cô phải biết là, hấn đã hại chết cả nhà tôi.”

“Tôi biết, tôi biết.” Diệp Trần gật đầu lia lịa, “Nhưng mà anh đã sống lại rồi. Elter, hãy làm lại từ đầu, có tôi ở bên cạnh anh, tất cả sẽ không tái diễn lại lần nữa đâu!”

Elter không nói gì, xiết chặt thêm cái ôm. Hai người đứng ôm nhau dưới ngọn đèn đường, Diệp Trần cảm thấy trong lòng cực kỳ ấm áp.

Thế là bỗng nhiên cô nhớ ra: “À, anh đừng quý nữa, chuyện từ hôn, để tôi lo. Tôi đi tìm Kyle.”

“Không cần.” Elter đáp dứt khoát, xoay lưng lại, ngồi xõm xuống trước mặt Diệp Trần.

“Làm gì vậy?” Diệp Trần ngơ ngác, Elter sốt ruột bảo: “Lên đi.”

Diệp Trần lập tức hiểu ra, Elter muốn công cô về. Diệp Trần nhanh nhẹn trèo lên lưng Elter. Elter thay đổi sắc mặt, lẩm bẩm nói: “Nặng chết đi được.”

“Ơ kìa, nặng đâu mà nặng,” Diệp Trần cười tủm tỉm, “nặng như tôi, Kyle có thể công được một tá!”

Mặt Elter lập tức sa sầm.

Thế lực của pháp sư quả thực không thể bằng kỹ sĩ. Cậu ta cực kỳ muốn vứt Diệp Trần xuống luôn cho rồi.

Diệp Trần thấy mặt đối phương biến sắc, không nhịn được cười phá lên.

Cô vòng tay ôm cổ, tựa lên lưng cậu ta.

“Elter,” cô nói bằng giọng cực kỳ dịu dàng, “đây là lần đầu tiên em và anh yêu nhau, có gì cũng xin được chỉ bảo nhiều hơn.”

Elter nghe xong, chẳng biết vì cố gì, cảm thấy vô cùng đẹp lòng.

Cậu ta cười khẩy một tiếng, khoe môi mím cười, nghiêm mặt đáp: “Biết rồi, thiếu gia Lanser này là ai chứ.”

“Vâng vâng,” Diệp Trần không nhịn được cười, “đại thiếu gia Elter là lợi hại nhất.”

“Em nói đùa anh đấy à.” Elter bất mãn, Diệp Trần véo má cậu ta: “Sao anh khó hầu hạ vậy hả?”

“Đừng véo má anh.”

“Cứ véo đấy.”

“Diệp Trần!”

“Đến mà cắn em đi này.”

Vừa dứt lời, Elter xoay Diệp Trần đè lên tường, hai chân cô vòng quanh hông cậu ta. Elter hết hôn lại cắn, Diệp Trần giật mình, cảm thấy có một bộ phận cứng rắn nóng rực của đối phương...

Chớp mắt, lặng ngắt như tờ.

Elter vốn chỉ định dạy dỗ cô một chút, lại lo cho cái chân bị thương của cô, không để nó xuống đất, không ngờ dạy dỗ xong rồi lại phát sinh

chuyện xấu hổ này.

Thế nhưng cậu ta vẫn còn muốn giả vờ như mình cố ý như thế đấy, thấy Diệp Trần đỏ mặt, đặc ý hừ một tiếng, quay người đi, bỏ cô xuống rồi lại công lại lên lưng, mặt lúc này đã nóng bừng bừng.

Dưới ngọn đèn đường, những con thiêu thân bay vòng vòng, hai người đều đỏ mặt, không ai nói một lời.

Diệp Trần liều mạng an ủi bản thân.

Không xấu hổ, bà đây có cảnh gì mà chưa từng thấy? Không xấu hổ!

Nhưng mà, chuyện Quân Diễn hồi trước là bị hệ thống chặn cảm giác nên chỉ giống như đang xem phim con heo. Đây đích thực là lần đầu tiên chân chính trải nghiệm.

Vì thế, cho dù có kinh nghiệm cỡ nào, tim cô vẫn đập nhanh vùn vụt.

Cô ôm Elter, nghe thấy tiếng tim đối phương đang đập.

Giời ạ, còn nhanh hơn!

Cuối cùng cô cũng được an ủi một chút.

Elter bỗng lên tiếng.

“Diệp Trần,” giọng cậu ta khàn khàn, thái độ trịnh trọng, nói như vắt ra từng chữ, “hồi trước anh từng nói với em là cảm thấy có lẽ kiếp trước mình từng gặp em, lời ấy không phải là bắt chuyện.”

Diệp Trần ngẩn người, Elter có vẻ như rất cố gắng mới nói ra được, gằn rõ từng tiếng một: “Anh sẽ đối tốt với em.”

“Tốt hơn Kyle nhiều.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Chương tới, chúng ta nói chuyện yêu đương, ngọt ngào một chút nhé!!

[Vở kịch nhỏ]

Bác sĩ: “Thư Bạch, hôm nay thấy thế nào?”

Mặc Thư Bạch: “Không tốt lắm.”

Bác sĩ: “Sao thế?”

Mặc Thư Bạch: “Tôi được rất nhiều người chào đón, lại vô tình làm tổn thương họ, trong lòng tôi rất buồn khổ.”

Bác sĩ: “Tại sao cô lại cho rằng mình rất được chào đón?”

Mặc Thư Bạch: “Mọi người đều gọi tôi là cận bã, đồ cận bã, nếu như không phải đã từng yêu, bị tôi làm tổn thương thì tại sao lại gọi tôi như vậy? Ưu tú quá cũng là một loại phiền não.”

Bác sĩ: “...”

Y tá: “Bác sĩ, người nhà của Mặc Thư Bạch tới hỏi chừng nào bệnh nhân có thể xuất viện?”

Bác sĩ: “Mức độ nặng thế này, đời này, e là không có hy vọng...”

Mặc Thư Bạch: “Ha ha, tôi biết rồi, anh quá yêu tôi nên mới lợi dụng quyền thế, nhốt tôi ở đây, giam tôi trong lồng giam của anh!”

Bác sĩ: “...”

Mẹ cái đồ bại não!

Chú thích:

*thánh phụ: “phụ” trong phụ mẫu, cha mẹ, nghĩa tương tự như “thánh mẫu” nhưng là đàn ông.

Nhà bạn Một từng định nghĩa “thánh mẫu” thế này này:

“Nôm na là loại người giúp người không cần biết đến hoàn cảnh, tin người đến mức mù quáng, và dễ dàng tha thứ cho kẻ thù của mình. Thấy người bị thương, bị hại, các thể loại bị là bay ra cứu giúp. Hệ quả là một: làm ớn mắc oán, rước thêm một kẻ thù, hai: tự đẩy bản thân vào tình trạng nguy hiểm làm liên lụy những người khác, ba: rước thêm một đóa hoa đào; xếp theo thứ tự tần số xuất hiện từ ít đến nhiều. Ngoài ra, vì rước thêm đóa hoa đào nên với “tình mẹ bao la như biển cả” các chị gái này bị đẩy vào tình trạng “năm ngón tay em không biết chọn ai”, cuối cùng thì lừng lơ con cá vàng, bơi qua bơi lại giữa đàn mỹ nam làm người đọc đau tim vì ghen tị, hộc máu vì tức tối và rơi nước mắt vì sụp nhâm hố. Còn nếu là thể loại ngược thì nam chính một giây trước hành cô ta đến mất con, hủy dung, sỉ nhục các thể loại thì một giây sau chỉ cần nói câu “anh xin lỗi” hay nặng hơn thì bị thương vài nhát, hộc máu vài ngụm là cô ta rơi nước mắt “Em không cần gì cả, em chỉ cần anh thôi.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

40. Chương 40: Vinh Quang Thần Thánh 10

Được nghe những lời như vậy, Diệp Trần thấy lòng mình ầm ập.

Cô áp mặt lên lưng Elter, không lên tiếng, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Sau đó giật mình tỉnh dậy.

Cô nghe thấy tiếng Elter quát to: “Làm cái gì vậy!”

Sau đó cô ngã xuống giường, bên cạnh có một tiếng nổ lớn, Diệp Trần tỉnh hẳn. Kyle áp lên người Elter, Elter dùng phép thuật hóa ra một cây kiếm bằng băng ghì lên cổ Kyle, Kyle chỉ mũi kiếm vào trán Elter, chỉ cần thêm chút nữa thôi, cả hai có thể đồng thời đâm thủng đối phương.

Hai người nghe thấy tiếng Diệp Trần, lập tức cùng dừng động tác. Diệp Trần nhảy xuống giường, lôi phắt Kyle dậy, nóng nảy nói: “Tách ra, tách ra ngay cho tôi.”

“Tại sao hấn lại ở đây?!” Kyle giận dữ quát hỏi. Elter phui bụi đứng dậy, cười khiêu khích: “Sao tôi không ở đây được?”

“Tại sao hấn lại ở đây?!” Kyle bực tức nhìn Diệp Trần, “Cô là vị hôn thê của tôi! Diệp Trần, cô còn nhớ chứ? Cô là vị hôn thê của tôi! Một thằng đàn ông nửa đêm nửa hôm ở trong phòng cô, cô đặt tôi ở đâu?”

Diệp Trần sững sốt, sau đó, cô cho Kyle một kích trí mạng: “Hai năm nay không phải ngày nào anh ta cũng ở trong phòng tôi sao? Đâu thấy anh nói gì?”

Kyle: “...”

Elter phì cười. Diệp Trần cảm thấy Kyle thật khó hiểu, anh ta thích cô bao nhiêu chứ? Bên cạnh anh ta có nhiều phụ nữ như vậy, đâu có thiếu một Diệp Trần?

Diệp Trần đẩy anh ta ra ngoài, mặt mũi nói: “Đừng sinh sự nữa, đi ra đi, trời sáng tôi còn phải đi từ hôn.”

“Cô có ý gì?” Kyle chờ người ra. Diệp Trần nhướn mày: “Từ hôn ấy, tôi nói không rõ à?”

“Cô đã hỏi tôi chưa?” người Kyle run lên, “Đây là chuyện của hai người chúng ta, ít nhất cô cũng nên hỏi thử tôi...”

“Không phải anh đã đồng ý rồi hay sao?” Diệp Trần chất vấn, “Năm đó anh chẳng đã nói với tôi sẽ không để ý chuyện tôi có tình nhân. Có tình nhân còn không để ý thì anh để ý chuyện tôi từ hôn làm gì?”

“Kyle,” Diệp Trần thở dài, “Chúng ta kết thúc êm đẹp đi...”

“Tôi không muốn kết thúc!” Kyle cao giọng, túm người Diệp Trần lại, Elter lập tức tạo một vách ngăn giữa hai người, tiến lên trước, lạnh lùng nói: “Có kết thúc hay không, không do anh quyết định.”

Diệp Trần: “...”

Bọn họ như thế này, thật giống những câu chuyện kinh điển trở mặt vì từ hôn.

Cô ho nhẹ một tiếng, dịu giọng lại: “Kyle, mấy năm nay, tôi đã giúp anh rất nhiều, đúng không?”

Kyle hơi ngây ra, cảm xúc vừa mới rồi còn kích động, từ từ hạ nhiệt. Anh ta cúi gằm mặt, gật gật đầu. Diệp Trần mỉm cười nói: “Đã vậy thì coi như là trả ơn đi. Anh cũng mong tôi sống tốt mà, phải không?”

Kyle không nói gì, anh ta mấp máy môi nhưng bỗng chợt phát hiện ra mình không thốt ra nổi lời nào.

Vậy nên, anh ta chỉ có thể nhìn Diệp Trần nắm chặt tay Elter, dịu dàng nói: “Tôi hi vọng anh sẽ chúc tôi hạnh phúc.”

“Người này,” cô giơ bàn tay mà cô và Elter đang nắm tay nhau lên, trịnh trọng nói với thái độ ôn hòa, “tôi rất thích anh ấy, ở bên anh ấy rất hạnh phúc, mỗi phút, mỗi giây ở bên nhau đều khiến tôi cảm thấy cực kỳ vui vẻ. Nếu anh hy vọng tôi sống tốt, vậy tôi mong là anh có thể chúc phúc cho tôi.”

“Nhưng...” Kyle khàn giọng, “Cô thích tôi cơ mà...”

Lúc nói lời này là lúc anh ta nhớ lại nhiều năm về trước, khi hai người đánh bạn cùng đến để đồ, khi ấy, cho dù xảy ra chuyện gì, Diệp Trần vẫn luôn luôn giúp anh ta, bảo vệ anh ta.

Cô ấy thích mình cơ mà.

Sau khi lời ra khỏi miệng rồi, anh ta mới hối hận vì đã nói nó ra. Bởi vì, anh ta hiểu rõ, sau câu này, câu trả lời của Diệp Trần, sẽ là một đáp án mà anh ta không hề muốn thừa nhận.

Đúng như anh ta nghĩ, Diệp Trần từ tốn đáp: “Nhưng, giờ tôi không còn thích nữa.”

“Kyle,” giọng của cô dịu dàng biết bao, “ai cũng sẽ có lúc mệt mỏi. Tôi đã mệt mỏi với chuyện tình cảm này rồi. Hy vọng sau này anh sẽ gặp được cô gái mà anh quý trọng.”

Kyle ngẩn người, không dám nói tiếng nào.

Anh ta nhìn cô gái đang nở nụ cười ấm áp trước mặt, trang phục đẹp đẽ, nét mặt ôn hòa.

Anh ta biết Elter chăm sóc cô khá tốt, vị đại thiếu gia này, có tiền, có quyền, có gu thẩm mỹ. Sau khi Diệp Trần hẹn hò với hắn, quần áo, trang sức trong ngăn tủ đều do hắn chọn, không có chiếc nào không quý giá, hắn mua cho cô ấy món điểm tâm cô ấy thích, ngăn các mối phiền toái tìm đến cô, Vậy nên, cô mới ngày càng tinh tế hơn, dịu dàng hơn, không thua kém các cô gái lớn lên trong gia đình quý tộc ở đây.

Lúc ở bên anh ta, Diệp Trần không phải chạy trốn thì cũng là đang trên đường chạy trốn, không phải kiếm tiền thì là đang trên đường đi kiếm tiền.

Nhìn lại tất cả, anh ta mới thấy lúc Diệp Trần ở bên anh ta, anh ta vui vì có người giúp đỡ mình mà chưa từng nghĩ Diệp Trần cũng cần được giúp đỡ, anh ta một mực cho rằng, Diệp Trần và mình là một, hai người có thể cùng đi giúp đỡ người khác.

Trước kia không cảm thấy nhưng hôm nay hồi tưởng lại, anh ta mới phát hiện, ngay từ đầu, anh ta đã nhận định cô ấy là vợ mình, anh ta chưa từng muốn rời xa cô.

Nhưng bây giờ thì phải rời xa rồi.

Cô đã mệt mỏi rồi.

Hóa ra, tình cảm, cũng có lúc cô sẽ mệt.

Hôm nay, cuối cùng anh ta cũng trưởng thành, cũng biết mình đã sai, anh ta muốn nói thật nhiều lần rằng, Diệp Trần, tôi sẽ đối tốt với em, tốt hơn Elter rất nhiều.

Thế nhưng anh ta cũng biết, có lẽ, đích thực, mình không thể tốt hơn Elter rất nhiều.

Đây mới là chỗ đau lòng nhất.

Anh ta rất muốn moi ra khuyết điểm của Elter để an ủi chính mình, Diệp Trần sẽ không hạnh phúc, chỉ có đi theo mình, Diệp Trần mới có được hạnh phúc thực sự, vậy nên mình không thể buông tay. Thế nhưng, anh ta cũng biết, đi theo mình, Diệp Trần mới không hạnh phúc.

Anh ta không có lý do nào để giữ Diệp Trần lại.

Anh ta chỉ còn nước ngẩn ngơ nhìn cô, khi người con gái ấy hỏi lại một lần nữa “Chúng ta từ hôn, được chứ?” thì khàn khàn trả lời lại rằng: “Được.”

Nói xong, Kyle rốt cuộc không thể chịu đựng thêm nữa, quay lưng bỏ đi.

Kể từ ngày đó, Diệp Trần không gặp lại Kyle nữa, dường như anh ta đang cố gắng hết sức tránh né Diệp Trần.

Chuyện Kyle tránh né Diệp Trần, Diệp Trần và Kyle đều chẳng thêm để tâm chút nào.

Hằng ngày, Diệp Trần bận rộn dính lấy Elter, cùng đến trường, cùng tan học. Elter từng nói với cô, chưa trở thành kỹ sĩ của cậu ta thì đừng đến tìm cậu ta nhưng ngày nào cũng bị Diệp Trần chuẩn xác đón đường.

Sau khi đón được người, Diệp Trần liền bắt đầu phát bệnh... kén ăn. Cái này không ăn được, cái kia cũng không ăn được. Vậy nên, xuất phát từ tình thần nhân đạo chủ nghĩa, Elter bất đắc dĩ phải làm các món ăn phương Đông cho Diệp Trần.

Cơm nước xong, hai người bắt tay vào ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp. Diệp Trần luyện kiếm trong sân, Elter ngồi trên cửa sổ tầng hai đọc sách.

Dưới ánh trăng, bóng người bên ô cửa sổ trông thật đẹp mắt, có đôi khi Diệp Trần ngược nhìn lên liền bị hấp hồn.

Diệp Trần hát cho Elter nghe, nào là “Bảo bối”, nào là “Một giây nữa”, có bao nhiêu bài ngọt ngào đều hát hết.

Elter tỏ vẻ bị làm phiền, ngồi trên cửa sổ, ném quyển sách xuống, khó chịu bảo: “Em hát cái quỷ gì vậy!”

Diệp Trần nhặt quyển sách lên, nhảy nhót đến sát chân cửa sổ, bật người nhảy lên, Elter thu chân lại, Diệp Trần đáp xuống ngồi chung, đưa sách cho cậu ta: “Em hát không hay, vậy anh hát đi.”

Elter cười khẩy, nhận quyển sách Diệp Trần đưa trả, không nói gì. Diệp Trần sắp lại gần, mè nheo: “Hát nhé, hát đi mà.”

Elter bị quần lấy, bó tay hết cách, đành phải hát một bài dân ca.

Bài dân ca cậu ta hát, Diệp Trần đã từng nghe, ở đây, khi con trai tỏ tình với con gái, thường hay hát bài này.

Giai điệu giản đơn, hòa vào ánh trăng, điểm thêm một chút yên bình. Chàng trai trẻ nghiêng đầu, khuôn mặt ửng đỏ, hoa hồng nở rộ đưa hương thơm đi khắp nơi, thấm vào trong tâm trí.

Diệp Trần cứ thế ngồi ngắm đôi phương, lắng tai nghe giọng hát, dịu dàng, da diết, thổi vào lòng cô.

Thật ấm áp.

Thật thích.

“Anh hát xong rồi đấy,” sau một hồi, Elter bỗng nói, đánh thức suy nghĩ của Diệp Trần. Diệp Trần hoàn hồn. Cậu ta hếch cằm bảo: “Nghe anh hát xong rồi, phải chăng nên tặng anh một món quà chứ nhỉ?”

“Gì?”

“Đơn báo danh làm kỹ sĩ của anh, điền không?”

Diệp Trần: “...”

Lúc này cô mới nhớ tới, việc báo danh làm kỹ sĩ của Elter đang rất rầm rộ.

Dựa theo lệ thường, mùa tốt nghiệp mỗi năm của Học viện Đế đô chính là lúc pháp sư và kỹ sĩ chọn nhau. Chỉ có kỹ sĩ và pháp sư tốt nghiệp Học viện Đế đô mới được tham gia. Thường thì kỹ sĩ và pháp sư sẽ tự ngầm định với nhau trước nhưng cũng có trường hợp là pháp sư không chỉ định kỹ sĩ, nhiều kỹ sĩ cùng chọn một pháp sư hoặc nhiều hơn một pháp sư cùng vừa ý một kỹ sĩ.

Đến lúc đó, phải dựa vào quyết đấu.

Nếu có nhiều người tham gia quyết đấu thì sẽ biến thành một cuộc thi.

Ví dụ cỡ như Elter.

Là đại thiếu gia của nhà Lanser, Elter không có quyền tự chọn kỹ sĩ cho mình. Người nhà đã sớm nói trước với hiệu trưởng, đến mùa tốt nghiệp

sẽ tổ chức quyết đấu để chọn kỵ sĩ cho Elter. Nói đơn giản là, ai có thể thắng được những người khác thì người đó sẽ là kỵ sĩ của Elter.

Vậy nên, Diệp Trần muốn làm kỵ sĩ của Elter thì phải thắng được các tuyển thủ dự thi khác.

Vốn thầy hiệu trưởng chỉ định lặng lẽ tổ chức nhưng không ngờ mấy năm nay, Elter rất nổi bật trong học viện. Vừa nghe được tin cậu ta sẽ chọn kỵ sĩ bằng cách này, cả học viện liền sôi lên sùng sục. Hiệu trưởng bất đắc dĩ phải bày ra tờ đơn báo danh.

Diệp Trần đi lĩnh tờ đơn báo danh, thấy đám đông chen lấn toàn là người đẹp, suýt thì tưởng mình đến nhầm chỗ.

Đây đâu phải là đơn báo danh cạnh tranh vị trí kỵ sĩ! Đây rõ ràng là đơn báo danh bà xã!

Vậy nên, Elter vừa nhắc đến, Diệp Trần liền mĩa mai. Lúc nghe đến “đơn báo danh bà xã”, Elter cau mày: “Thế rốt cuộc em có báo danh hay không đây?”

“Báo chứ!”

Diệp Trần đáp dứt khoát, Elter cong môi cười: “Hừ, anh biết là em không nỡ xa anh mà.”

Diệp Trần: “...”

Ha ha, chờ tới ngày tôi bỏ rơi anh, anh chớ có khóc đấy.

Là một người gần như đã được định sẵn sẽ trở thành đại pháp sư, người sẽ bước lên đỉnh vinh quang thần thánh, tin tức về Elter vừa lọt ra, hầu như tất cả những học sinh tốt nghiệp đều đến báo danh.

Diệp Trần vẫn giống như trong kỳ thi nhập học năm đó, một mạch “qua năm ải chém sáu tướng”, đến trận đấu cuối cùng, Diệp Trần vừa bước lên đài liền giật mình.

Đối diện với cô là Kyle, một thời gian không gặp, anh ta đã tiêu tụy đi nhiều.

Diệp Trần ngây ra hỏi: “Anh tới làm gì?”

Anh cũng muốn làm bà xã của Elter?

Kyle cười.

“Trần,” giọng anh ta khàn khàn, “đã để mất em, ta không muốn để mất luôn giấc mộng của mình.”

“Trở thành kị sĩ của đại pháp sư, đồng hành cùng anh ta trên đỉnh vinh quang là mộng tưởng duy nhất của ta lúc này.”

Diệp Trần im lặng, quan sát biểu cảm bi thương của người đối diện, thật lâu sau, cô nâng kiếm lên, trịnh trọng nói...

Mời bắt đầu.

Tác giả có chuyện muốn nói:

[Mẫu truyện nhỏ: bác sĩ]

Bác sĩ: “Cô nên xuất viện đi.”

Mặc Thư Bạch: “Tôi không xuất viện đâu!”

Bác sĩ: “Ngày nào cô cũng dốc tâm sức biểu diễn trong mục “mẫu truyện nhỏ” để làm cái gì vậy?!”

Mặc Thư Bạch: “Khử khử, cái này anh không hiểu phải không? Tôi gọi cái này là... bán mình cầu fan đấy!”

Bác sĩ: “...”

Thế giới của người trẻ tuổi, thật khó hiểu.

Chú thích:

*qua năm ải chém sáu tướng: một giai thoại về anh hùng Quan Công, ở đây có nghĩa là đánh thắng một mạch.

*Bài “Bảo bối” – Trương Huyền

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

41. Chương 41: Vinh Quang Thần Thánh 11

Kyle gượng cười, đồng thời cũng nâng kiếm lên.

Hai người đặt tay trước ngực, chào nhau theo nghi thức của các kỵ sĩ rồi ngay lập tức, cả hai đột ngột bật người nhảy lên, kiếm vung tới!

Họ không phải chưa từng tỷ thí với nhau nhưng hai năm đổ lại đây, kể từ khi Diệp Trần và Elter thành một cặp thì Kyle rất ít khi tiếp xúc với cô. Hai năm, Diệp Trần đã tu hết Trúc Cơ kỳ, cơ thể đã có bước chuyển biến quan trọng về chất, còn Kyle thì nhờ vận may và thiên phú của bản thân, trước khi tốt nghiệp đã đạt tới trình độ Thánh kỵ sĩ – cách đỉnh cao của kỵ sĩ chỉ một bước.

Mọi người đều biết Kyle đánh rất khá, còn Diệp Trần, vì ít khi xuất thủ nên thực lực thế nào thì không rõ. Cuộc đấu bắt đầu, mọi người đứng xem đều thấy lo thay cho Diệp Trần. Elter ở trên đài cao, chống cằm nhìn xuống dưới, như cô gái nhà ai đang luận võ kén rể.

“Thiếu gia,” quản gia vội vàng chạy tới thì thầm, “chúng ta có giúp Diệp tiểu thư một chút không?”

“Cô ấy không thua đâu.” Elter nghiêng người liếc quản gia một cái, ánh mắt như muốn nói “ông thật là ngốc”, “Cô ấy làm sao có thể thua chứ?”

Vừa dứt lời, Diệp Trần đã bị Kyle đánh ngã ra sàn đấu... úp mặt xuống đất.

Mặt đau quá, thật sự đau quá.

Elter chờ người, dưới cái nhìn nghi ngờ của quản gia, cứng miệng bảo: “Đây là sai lầm nhất thời.”

Vừa nói xong, Diệp Trần lại bị đập xuống sàn.

Elter: “...”

Đến chính mình cậu ta cũng không thể thuyết phục nổi nữa.

Trên sàn đấu, Diệp Trần bị đánh suýt thì bật khóc.

Võ thuật của Diệp Trần mạnh về độ linh hoạt, còn Kyle chính là loại chậm mà chắc. Hai năm qua, không biết anh ta đã có bước phát triển vượt bậc thế nào mà đã bù lại được khuyết điểm, mỗi lần vùng kiếm lên đều mạnh mẽ, dứt khoát, liên mạch, không hề thấy bị khớp.

Diệp Trần chỉ có thể càng lúc càng nhanh nhưng cách này tiêu hao quá nhiều thể lực. Sau khi bị quật ngã xuống sàn đấu thêm một lần nữa, Diệp Trần quyết định đổi công thành thủ, áp dụng chiến thuật phòng ngự phản công.

Kyle hiện tại có bị thương chút ít nhưng so với Diệp Trần bị đánh tới hộc máu mồm thì những vết thương đó căn bản chẳng thấm tháp gì. Kyle nhìn Diệp Trần máu me khắp người, từ từ đứng dậy, trong lòng nói lên đau đớn.

Anh ta nhớ lại năm xưa, lúc cứu Yin, Diệp Trần cũng như hôm nay, vì bảo vệ anh ta, cô bị người ta đánh ngã rồi lại đứng lên, hết lần này tới lần khác, vẫn luôn kiên cường.

Nhìn cô run run chống người đứng dậy, trong lòng anh ta như muốn gào lên.

Đừng đánh.

Đừng đánh nữa.

Đến đây thôi.

Nhưng khi nhìn thấy cánh tay run run của cô, nhìn thấy mồ hôi rơi lẫn vào máu đỏ, anh ta lại cảm thấy, nên tiếp tục, đây là sự tôn trọng dành cho kiếm sĩ.

Elter quan sát Diệp Trần từ từ đứng dậy, quản gia đứng bên thủ thi: “Diệp tiểu thư thật sự rất thích thiếu gia.”

Cậu ta không nói gì.

Thích ư?

Trong lòng cậu ta vô cùng mâu thuẫn, hình ảnh người nọ kiên cường đứng dậy chiến đấu thực sự quá rung động, mỗi lần vung kiếm, mỗi lần phản kích, mỗi lần ngã xuống, đều dội vào tim cậu ta, khiến cậu ta vừa đau vừa vui.

Nhưng sâu tận đáy lòng, có một tiếng nói luôn nhắc nhở.

Giả, là giả hết.

Nhưng vì sao lại là giả?

Cậu ta không biết.

Cậu ta chỉ có thể đứng trên đài cao, im lặng, chờ một kết cục.

Kyle liên tiếp công kích Diệp Trần. Diệp Trần chỉ thủ không công, khi kiếm tới gần thì uyển chuyển dẫn dắt, lấy bốn lạng bạt ngàn cân, làm chệch đường kiếm.

Cứ như vậy mà phòng thủ được suốt một buổi chiều, cả khán đài ồn ào la ó, thể lực của Kyle bắt đầu xuống dốc. Anh ta mệt thì Diệp Trần càng mệt hơn. Điểm yếu về thể lực của phái nữ đến giờ này đã lộ rõ nhưng cô vẫn trụ vững, hoàn toàn không chịu thua.

“Vì sao?” cuối cùng Kyle cũng không chịu nổi mà phải hỏi, “Cô nhất định phải trở thành kỵ sĩ của hãn sao?!”

Diệp Trần nở nụ cười.

“Kyle, rất ít khi tôi đi tranh giành thứ mình muốn.”

“Đây là lần đầu tiên... tôi hi vọng, có thể có được anh ấy.”

“Cô nói thật?” Ba Tám quay ngoắt đầu lại nhìn, quên cả chơi game.

Diệp Trần đáp ngay: “Để kích thích thôi, xin chớ tưởng thật.”

Kyle im lặng, Diệp Trần chủ động cầm kiếm tấn công, hai người đều đã đến giới hạn cuối cùng, Diệp Trần cắn răng, kiên quyết đối kháng, va chạm với Kyle, linh khí cuộn cuộn chảy vào trong kiếm, linh khí trong cơ thể gần như đã khô kiệt.

Elter đương nhiên có thể cảm nhận được có dị động của pháp thuật, cậu ta biết Diệp Trần có pháp thuật, tuy cách dùng không giống mọi người nhưng thật sự có. Cô hoàn toàn đủ năng lực trở thành một pháp sư nhưng lại lựa chọn cầm kiếm.

Elter hơi nhếch môi, nhìn Diệp Trần hét lớn một tiếng, đánh Kyle bay ra ngoài.

Kyle bị đập mạnh xuống đất, trong tiếng hò reo của đám đông, anh ta chậm chậm khép mắt lại.

Không có, không có gì cả.

Diệp Trần im lặng, cắn răng, cầm kiếm, mang theo cơ thể dính đầy máu, đi từng bước từng bước về phía Elter.

Trong không gian ngập tiếng hò reo, thế giới của Elter dường như tĩnh lặng, không nghe thấy gì nữa, chỉ còn một cô gái, đi dưới ánh tịch dương, tắm mình trong máu, từng bước từng bước tiến về phía cậu ta, người run lên, quỳ một gối xuống...

Cô ấy run run nâng kiếm lên, ngược mắt nhìn cậu ta.

“Tôi làm được rồi.”

Ánh mắt cô rất nghiêm trang: “Elter, từ nay về sau, tôi là kỵ sĩ của ngài...”

“Đi theo ngài, bảo vệ ngài, bầu bạn với ngài, suốt quãng đời còn lại.”

Elter không nói gì, môi mấp máy, cuối cùng hỏi.

“Vì sao?”

Vì sao, rõ ràng có thể yên ổn làm pháp sư sống đến cuối đời, lại vẫn chọn làm kỵ sĩ của cậu ta?

Cô gái cười tươi rói, như thể hiểu được ý của cậu ta, nhẹ nhàng đáp: “Tôi không muốn làm pháp sư, tôi muốn bảo vệ ngài.”

Vừa dứt lời, Elter ôm chầm cô vào lòng, giữa tiếng hò reo, xiết chặt vòng tay, không bao giờ muốn buông ra nữa.

Kyle nằm trên đất, nhìn thấy tất cả từ xa, Yin đến bên anh ta, rấm rứt khóc thút thít, kéo anh ta đứng dậy.

Kyle cười, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Ngoan, đừng khóc.”

Ngày đầu tiên sau khi trở thành kỵ sĩ, Diệp Trần nhận được tin tức của gia đình. Kyle tự đến hai gia tộc đòi từ hôn, âm ỉ một hồi, cuối cùng cũng hủy bỏ hôn ước.

Tin từ hôn do cha cô, Diệp Tâm, đưa tới. Đây là lần đầu tiên cô gặp cha ở thế giới này. Ông là một người nghiêm khắc và cực kỳ bảo thủ. Báo tin cho Diệp Trần xong, im lặng hồi lâu, ông nói: “Chúc mừng con trở thành kỵ sĩ của thiếu gia nhà Lanser.”

Diệp Trần ngẩn người rồi nở nụ cười: “Cảm ơn cha.”

“Con vốn không cần trở thành kỵ sĩ,” Diệp Tâm nghiêm túc nói, “nhà họ Diệp chúng ta vốn không có ham thích gì việc trở thành kỵ sĩ.”

“Nhưng con có,” Diệp Trần cười tủm tỉm, nói rất nghiêm túc, “Cha à, con hi vọng, mình có thể bảo vệ người kia, bảo vệ suốt đời.”

Diệp Tâm không nói gì nữa, một lúc sau, ông thở dài một tiếng rồi đi mất.

Diệp Trần quay đầu lại, trông thấy Elter đã đứng sẵn trước cửa, cô ngạc nhiên, Elter nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm, vẫy vẫy tay, nhẹ nhàng gọi: “Lại đây.”

Diệp Trần đoán cậu ta đã nghe thấy cuộc nói chuyện vừa rồi, không tránh khỏi có chút ngượng ngùng nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đi qua đó. Elter lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu, cậu ta giữ chặt tay, hôn lên gương mặt cô.

Một nụ hôn cẩn thận, dịu dàng biết mấy.

“Cho dù em có thực lòng hay không, Diệp Trần,” Elter nhìn cô, nghiêm trang nói, “tôi vẫn nguyện đồng ý.”

Diệp Trần sửng sốt, cậu ta nói: “Tôi nguyện vì em, từ bỏ việc báo thù Kyle, nếu em thấy cần.”

“Đồng thời...” Elter bất ngờ lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, trước biểu cảm kinh ngạc của Diệp Trần, chàng trai kiêu ngạo ấy quỳ một gối xuống, trịnh trọng nói: “Tôi hi vọng... em có thể gả cho tôi.”

“Ha ha ha ha ha ha...”

Ở trong lòng, Diệp Trần cười như bị dở, phấn khích nói: “Ba Tám, cậu ta cầu hôn tôi! Cầu hôn tôi!”

“Cô biết không,” Ba Tám hút một hơi thuốc, trên gương mặt mỉm cười, cảm xúc trào phúng và ưu sầu trộn lẫn vào nhau, “dáng vẻ hiện giờ của cô, cực kỳ giống mấy đứa ngốc đang yêu.”

Elter nhíu nhíu hai đầu lông mày nhìn nụ cười lạ lùng của Diệp Trần. Diệp Trần nhanh chóng nhận ra đối phương không vui bèn đáp ngay: “Được được, chúng ta mau kết hôn đi.”

“Từ đã ...” Cảm xúc trong lòng Elter lúc này thật khó tả, cậu ta lồng nhả vào ngón tay Diệp Trần, cúi đầu hôn bàn tay cô, thông thả đáp. “Tôi đi tìm cha trước đã.”

“Tìm ông ấy làm gì?”

“Muốn cưới em, tất nhiên là phải cưới thật đàng hoàng.”

Dưới ánh đèn, chàng trai rất dịu dàng, ngũ quan ôn hòa, không còn gai góc, trong nháy mắt ấy, Diệp Trần tự dưng có một loại ảo giác, người đứng

trước mặt cô đây, giống một người từ rất nhiều năm trước, Cố Gia Nam.

Thời gian sẽ làm phai mờ dấu ấn của một người nhưng không biết vì sao, Diệp Trần lại cảm thấy, dù là Cố Gia Nam, dù là Quân Diễn, hay là Elter, họ đều có một sức hút kỳ bí, khiến cô vĩnh viễn không quên.

Cô luôn cẩn thận khống chế tình cảm của bản thân nhưng không cách nào ngăn cản khát khao muốn tới gần họ.

Bởi vì cô biết, trái tim mình như một viên kim cương, rất khó mài, khắc, nhưng một khi đã khắc lên nó rồi, thì rất lâu, rất lâu sau vẫn khó lòng biến mất.

Cô lẳng lẳng nhìn Elter, Elter liếc nhìn: “Nhìn tôi làm gì vậy?”

Diệp Trần cười, cô không nói gì thêm, kiễng chân, hôn lên gò má đối phương.

Chuồn chuồn lướt nước, khiến lòng người gợn sóng mệnh mang.

Elter bảo phải đi tìm cha, thế là ngày ngày cậu ta đều đi thuyết phục cha mình, đồng thời đi gặp Diệp Tâm. Diệp Tâm không muốn gặp Elter, mỗi lần gặp đều chỉ cười lạnh nhạt nhưng Elter vẫn kiên trì không ngừng tìm gặp.

Sau khi không thể trở thành kỵ sĩ của Elter, Kyle gia nhập đoàn Thánh kỵ sĩ Đế đô trực thuộc Hoàng gia, không làm kỵ sĩ riêng cho pháp sư độc lập nào. Diệp Trần có gặp lại anh ta mấy lần. Quan hệ giữa anh ta và Yin khá tốt, tuy Kyle chỉ nói quan hệ giữa hai người là anh em nhưng mọi người xung quanh vẫn thường hay hỏi đùa khi nào hai người sẽ cưới, mỗi lần bị hỏi là Yin lại đỏ mặt, còn Kyle thì im lặng, không nói năng gì.

Kyle không còn là Kyle “thánh phụ” nữa, hằng ngày đi sớm về trễ, cắm chốt ở đoàn Thánh kỵ sĩ, không làm mỗi ngày một việc thiện, cũng

không làm gì khác.

Có mấy lần anh ta phát hiện ra Diệp Trần đi theo mình nhưng vờ như không biết. Đối phương bám theo anh ta một đoạn đường rồi mới bỏ đi. Diệp Trần đi rồi, anh ta liền đứng ngây ra tại chỗ, lặng thinh một lúc lâu.

Elter biết chuyện Diệp Trần làm, trước khi cậu ta hỏi, Diệp Trần đã chủ động báo cáo: “Em chỉ đi xem xem anh ta sống có tốt hay không thôi.”

“Em vẫn còn sợ tôi giết hẳn à?” Elter cười khẩy. Diệp Trần bỗng nghiêm túc hẳn: “Anh sẽ không làm chứ?”

Elter lại cười khẩy một tiếng, đứng dậy bỏ đi.

Sau khi hai người tốt nghiệp thì ở chung với nhau. Elter vẫn giữ cái tính không nói được gì nữa thì “hừ” một tiếng. Diệp Trần thấy cậu ta lại cười khẩy, nhún nhún vai, không nói thêm nữa, cầm cúi gắp mì ăn, vừa ăn vừa nói: “Lần sau cho thêm chút nấm hương nhé.”

“Cút đi!”

“Kí chủ,” Ba Tám rầu rầu hỏi, “Tôi đang nghĩ, có phải tôi để cho cô buông thả quá rồi không?”

“Hả?” Diệp Trần thắc mắc, “Anh để cho tôi buông thả là sao??”

“Tôi thấy, thế giới tới, để tôi bố trí nhiệm vụ cho cô nhé? Cô xem mình hiện giờ đi, đã phóng túng đến mức nào rồi kìa... Nếu không phải chỉ số tình cảm vẫn chưa vượt mức báo động, tôi thực sự thấy sợ lắm.”

“Sợ gì chứ,” Diệp Trần hấp mặt: “Trong lòng tôi tự biết cả mà, đừng sợ.”

Nhắc đến chuyện này, Ba Tám lại càng thấy sợ hơn. Ở thế giới trước, lúc Quân Diễn chết, chỉ số tình cảm của cô lên lên xuống xuống không

ngừng, đến giờ, cảnh tượng ấy vẫn còn sống động trong trí nhớ.

Diệp Trần xòe tay ngắm chiếc nhẫn kim cương, lòng vui như hoa nở.

Dưới sự nỗ lực, kiên trì không ngừng nghỉ của Elter, cha Elter và Diệp Tâm cuối cùng cũng đồng ý chuyện hôn sự của hai người. Elter trông có vẻ rất vui, ngày nào cũng hằng hái chuẩn bị cho hôn lễ, đồng thời còn cho người giám sát Kyle.

Kyle là mối họa tiềm ẩn trong lòng cậu ta, không cách nào buông bỏ được. Cậu ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ những chuyện Kyle đã làm với mình ở kiếp trước. Cho dù không giống Kyle ở kiếp này thì Elter cũng không cách nào ngừng để tâm quan sát Kyle.

Trong tim cậu ta vĩnh viễn tồn tại một chiếc dằm, chiếc dằm ấy, là Kyle cắm vào.

Tin tức về đám cưới của Elter được truyền đi khắp đế đô. Là một thành viên của đoàn Thánh kỵ sĩ, tất nhiên Kyle đi đến đâu cũng nghe thấy người ta bàn tán. Anh ta gần như suy sụp. Đêm trước ngày Elter và Diệp Trần thành hôn, anh ta xin ra ngoài làm nhiệm vụ, muốn tránh né cái ngày khó chịu nhất này.

Thế nhưng, rời khỏi đế đô đi chưa được bao xa, anh ta đã cảm thấy có người theo dõi mình, lập tức muốn quay ngựa trở về thành nhưng đối phương lại bất ngờ rút kiếm tấn công.

Kẻ định là cao thủ hàng đầu, thậm chí lại còn có thêm vài pháp sư cao cấp! Tim Kyle lạnh đi: “Các người là loại người nào!”

Vừa dứt lời, anh ta liền thấy rõ hình phượng hoàng lửa trên cổ áo pháp sư.

Kyle mở to mắt nhìn, một quả cầu lửa khổng lồ từ trên trời giáng xuống, pháp sư của đối phương quát lên: “Chịu chết đi!”

Ở trong thành, Diệp Trần đang ướm thử váy cưới, ngắm mình trong gương, thấy hơi hồi hộp.

Elter đứng sau lưng cô, ngắm cô gái trong gương. Diệp Trần vẫn chưa trang điểm, mái tóc đen xõa hai bên, những viên kim cương đính trên váy cưới lấp lánh sáng lên dưới ánh đèn, chỉ vậy thôi đã đủ khiến lòng người rạo rức.

Cậu ta biết là cô đẹp nhưng đó là cô trong dáng vẻ vô tư, cà lơ phất phơ, còn giờ, cô mặc váy cưới, xõa tóc, có chút ngượng ngùng của thiếu nữ, trông phải nói là cực kỳ xinh đẹp.

Cậu ta dẫn lòng không ôm chầm lấy cô, đứng ở đằng sau, chậm chạp nói: “Ừm, vừa người là được rồi.”

“Không phải,” Diệp Trần khẽ nghĩ đến ngày mai sẽ có rất nhiều người, nhất là nghĩ đến ngày mai cô sẽ làm chút chuyện không tiện kể cho người khác nghe là lại vô cùng hồi hộp. Cô nuốt nước bọt, chỉ vào đuôi váy: “Dài thế này, đến lúc đó biết đi thế nào?”

“Sẽ có người nâng váy giúp em.”

“Lỡ dẫm phải váy ngã sấp xuống thì sao?”

Elter: “...”

Sao lại có cô dâu ngốc nghếch đến vậy nhỉ?

Nhìn biểu cảm một lời khó nói hết của Elter, Diệp Trần rụt rè hỏi: “Lúc đó... em có thể bật dậy không?”

Elter sục sạo: “Em định bật như thế nào?”

“Thì nếu như bị ngã... theo phản xạ, chỉ cần lộn ngược ra sau...”

“Ngừng!” Chết mất, chỉ cần nghĩ lúc đang đứng chờ Diệp Trần trước mặt cha sứ, Diệp Trần nâng bó hoa cười bước vào lễ đường, sau đó bỗng đột nhiên lộn ngược ra sau, Elter liền cảm thấy cảnh tượng này quá đẹp, cậu ta thực không dám nhìn, có thể đảm bảo chắc đét rằng, nó sẽ trở thành tiêu đề trên trang đầu của các báo ngay ngày hôm sau và trở thành trò cười cho giới quý tộc.

Cậu ta cắn răng nói: “Em đừng lo, sẽ không ngã đâu.”

“Ngã thật thì sao?!”

“Có tôi rồi!” Elter cao giọng hơn, “Nếu em ngã, tôi sẽ ôm!”

Diệp Trần: “...”

Xấu hổ quá.

Đừng đi vào lễ đường nữa, hãy ôm vào đi.

Elter nhìn biểu cảm là biết ngay Diệp Trần đang nghĩ gì, bèn nói ngay: “Em đừng có giả vờ ngã!”

“Anh thấy em giống người như thế sao?” Diệp Trần lập tức ra vẻ đứng đắn. Elter gật đầu chắc nịch: “Giống.”

Diệp Trần thở dài.

“Sắp làm vợ chồng rồi mà anh còn không hiểu em như vậy, vậy có được không chứ?”

Elter cười ha ha, không trả lời.

Quay đầu ngăm bóng hai người trong gương.

Diệp Trần nhìn theo Elter, trong gương là hai người họ, dường như cả thế giới chỉ có mỗi hai người.

“Elter,” mắt cô cười cong cong, “ngày mai, em sẽ gả cho anh rồi.”

“Ừ.”

Elter thả lỏng cơ thể.

“Elter,” cô quay đầu lại nhìn cậu ta, “anh có thích em không?”

Elter im lặng, mày nhăn nhú: “Muốn biết à?”

“Ừm ừm.”

“Ngày mai,” cậu ta cúi đầu, kề sát vào tai cô thì thầm, “trước mặt các vị thần, tôi sẽ trả lời em.”

Nói cho em biết, tôi thích em biết bao.

Hai người thử xong y phục, đêm đã khuya, Elter còn rất nhiều thứ phải chuẩn bị nên ra về.

Diệp Trần vừa thay áo cưới ra, mặc áo ngủ truyền thống của nhà họ Diệp vào, đang chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy Ba Tám hét rầm lên.

“Nam chủ sắp nghèo rồi! Sắp nghèo rồi!!”

Diệp Trần sửng sốt. Đảm bảo nam chính không chết là nguyên tắc căn bản để thế giới có thể ổn định, ai chết chứ nam chính không thể chết được!

Diệp Trần bật người đứng dậy, cầm kiếm, nhảy thẳng từ tầng hai xuống đất.

“Ở đâu?”

“Ngoại thành. Tôi gửi bản đồ cho cô, nhanh lên!”

Trong đầu Diệp Trần lập tức hiện ra một bản đồ có đánh dấu vị trí mục tiêu, điểm đánh dấu liên tục di chuyển, xem ra là Kyle đang chạy.

Diệp Trần chạy theo chấm sáng ấy nhưng mới được vài bước, cô bỗng nhiên lại hỏi: “Liệu mai tôi có về kịp không?”

“Về việc gì!” Ba Tám sốt ruột quát lên, “Cứu người trước đã! Kyle mà chết, hai chúng ta cũng tiêu luôn đấy!”

Diệp Trần ngăn người, mấp máy môi nhưng không nhiều lời thêm nữa, chạy thục mạng đi tìm Kyle.

Còn Kyle, sau khi bị một quả cầu pháp thuật bắn xuyên qua người, anh ta nằm sấp trên lưng ngựa, điên cuồng chạy về phía trước.

Anh ta cảm thấy máu đang chảy, vết thương do pháp thuật tạo ra không tự khép lại được, giống như một lời nguyền trên miệng vết thương, gặm cắn máu thịt của bạn.

Kyle nghe thấy có tiếng gió vù vù, phía trước là vách núi đen sì nhưng anh ta không còn đường lui nữa rồi.

Kyle cười cả người lẫn ngựa lao xuống vách núi, đầu óc bỗng trắng xóa, như rơi vào một biển mây, thứ duy nhất nhìn rõ là một cô gái cầm thanh kiếm mỏng.

“Nhưng,” cô gái mỉm cười, “tôi không thích anh.”

Không thích?

Bắt đầu từ khi nào...

Từ khi nào không còn thích nữa?

Vì sao không thích?

Vì sao...

Vô số câu hỏi hiện ra, trong khoảnh khắc rơi vào hồ nước, nước hồ chảy vào miệng vào mũi, những cảm xúc đè nén trong tim anh ta bùng nổ.

Vì sao phải rời xa anh ta? Vì sao lại buông tay?

Anh ta đã rất nỗ lực, anh ta đã... đã thích cô biết bao.

Trong cơn mê, anh ta nghe thấy có tiếng rờn gãi, tựa hồ như có ai đó đang hỏi anh ta: “Muốn biết câu trả lời phải không?”

“Nếu như... đây là tâm nguyện của anh.”

Rất nhiều hình ảnh bỗng hiện lên trong đầu.

Diệp Trần đồng hành cùng anh ta đến đế đô, anh ta bị người ta hãm hại trong kỳ thi nhập học, vì anh ta, Diệp Trần đã đi tìm Elter...

Hàng loạt cảnh tượng lướt qua, cuối cùng dừng ở cảnh Elter áp trên người Diệp Trần.

“Diệp Trần, ta sống hai lần, Kyle hại chết bạn bè, người nhà của ta, cô biết, đúng chứ?”

“Cô mất công quyến rũ tôi lâu như vậy, là vì điều này?”

“Có phải tôi đồng ý tha cho gã, cô sẽ tiếp tục đi với tôi như cũ?”

Không...

Trái tim Kyle nhói lên đau đớn.

Không, Diệp Trần, tôi không cần em bảo vệ tôi như vậy.

“Anh không cần được bảo vệ như vậy nhưng... anh có thể tự bảo vệ mình sao?”

Có ai đó đang nói trong đầu anh ta: “Hắn đã sống hai lần, hắn là đại thiếu gia nhà Lanser, thậm chí có thể sánh với đại pháp sư thiên tài. Kyle, cô ấy không bảo vệ anh thì ở trước mặt Elter, anh chỉ như một con kiến, anh có thể làm gì chứ?”

“Anh không giữ được tình yêu của mình, không có được thứ mình muốn. Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn người phụ nữ của mình, vị hôn thê của mình, vì mình mà gả cho kẻ khác, anh bất lực, thậm chí còn bị người ta đuổi giết đến tận đây.”

“Anh có thể làm gì đây? Kyle?”

Người nọ cười khê: “Thật đúng là một kẻ đáng thương như con sâu cái kiến.”

“Sức mạnh... Ta muốn trở nên mạnh mẽ... Ta muốn sống sót, muốn đoạt lại những thứ thuộc về mình...”

“Được,” kẻ đó thông thả nói, “nếu như, anh bằng lòng trở thành nô bộc của ta...”

Trước mắt Kyle dần dần hiện lên một cái bóng màu đen, Kyle nhìn vào mắt kẻ đó, trong tâm trí ngập tràn hình bóng Diệp Trần.

Sau cùng, anh ta chậm chậm nhắm mắt lại: “Ta bằng lòng.”

Lúc Diệp Trần chạy tới bên hồ thì đã quá muộn. Cô nhảy vào lòng hồ tìm kiếm, đi men theo bờ sông, vừa gọi vừa tìm, đến tận khi trời hửng sáng, cô mới tìm thấy Kyle đang nằm hôn mê bất tỉnh cạnh bờ sông.

Trên người Kyle chẳng chịt vết thương, hơi thở nặng nhọc. Diệp Trần truyền linh lực cho anh ta rồi công anh ta quay về thành.

Đường vừa xa vừa khó đi, Diệp Trần bị cành cây cào xước hết người. Kyle mơ màng tỉnh lại, điều đầu tiên trông thấy là sườn mặt ướt đầm mồ hôi của người thiếu nữ.

Mặt trời đã lên cao thật cao, Kyle lặng lẽ nhìn cô chăm chú, cố gắng gọi một tiếng: “Trần...”

“Anh khoan hãy nói.” Diệp Trần ngắt lời, “Chúng ta sắp ra ngoài được rồi.”

“Tại sao em... lại ở đây?”

Em nên ở giáo đường, trước cái nhìn ngưỡng mộ của mọi người, nâng bó hóa, đứng bên Elter.

Diệp Trần quan sát mặt trời, không muốn trả lời câu hỏi này.

Cô công Kyle ra ngoài, vẫn như năm đó, quan tâm anh ta vô điều kiện.

Kyle vùi đầu vào cổ cô, chẳng hiểu tại sao, nước mắt bất giác chảy xuôi.

Anh ta không dám hỏi thêm bất kỳ điều gì, đây đã là sự dịu dàng xa vời mà anh ta không dám mơ tưởng có được rồi.

Diệp Trần đi vội vã, trong lòng vô cùng sốt ruột. Cánh rừng rậm này quá lớn, cô đi một mạch đến chiều mới ra được ngoài rồi đi tìm một chiếc xe ngựa, đưa Kyle về lại thành.

Chỗ này cách đế đô quá xa, vết thương của Kyle lại nặng, không chịu được dẫn xóc nên Diệp Trần chỉ còn cách cứ thế nhìn mặt trời từ từ đổ bóng. Còn Elter lúc này đang đứng trong giáo đường, xung quanh là người

thân, bạn bè, khách mời, mọi người đều đang chờ đợi hôn lễ của đại thiếu gia Lanser, pháp sư thiên tài sắp kế thừa ngọn tháp thần thánh.

Thế nhưng cô dâu vẫn chưa xuất hiện. Người nhà họ Diệp vô cùng nôn nóng. Elter chờ trong giáo đường, trước mặt cha sứ, đôi môi mím cười.

Cậu ta không nói một lời, không ai đoán ra cậu ta đang nghĩ gì.

Mặt trời mọc rồi lặn, chú rể điển trai vẫn luôn mím cười.

Đợi đến khi mặt trời khuất hẳn, Elter mới lên tiếng.

“Xin lỗi,” cậu ta điềm đạm nói, “cô dâu của tôi, có lẽ sẽ không đến.”

Mọi người lục tục ra về, giáo đường trở nên hoang vắng, Elter ngồi xuống ghế tựa, nhìn tượng thần, không nói một lời.

Diệp Trần giao Kyle đã hôn mê cho Yin xong thì chuông giáo đường bắt đầu ngân lên. Cô nhìn mặt trăng treo trên trời cao, chạy thục mạng tới giáo đường, xông thẳng vào trong, gọi to: “Elter!”

Không có ai đáp lại nhưng trong bóng đêm, cô vẫn trông thấy bóng một chàng trai ngồi dưới ánh trăng.

Cậu ta mặc bộ lễ phục đã cẩn thận chọn từ lâu, trước ngực cài một đóa hồng nhỏ, bó hoa héo rũ nằm bên cạnh, cậu ta không quay đầu lại nhìn, không nói năng gì, cứ như thể không hề tồn tại.

Diệp Trần dè dặt bước tới: “Elter?”

“Tôi đã mất rất nhiều thời gian,” Elter chậm chậm lên tiếng, “tự nói với mình rằng, em có yêu tôi.”

“Lúc em hôn tôi, lúc em nỗ lực trở thành kỵ sĩ của tôi, quỳ gối trước tôi, lúc em mặc váy cưới, tôi luôn tự nhủ với mình, em nhất định có yêu

tôi...”

“Em...”

“Vì thứ có thể là tình yêu này, tôi bằng lòng từ bỏ hết thảy.”

Cậu ta từ từ đứng dậy, dưới ánh trăng, nhìn thẳng vào Diệp Trần, ánh mắt bình thản như đang kể lại một câu chuyện bình thường: “Em nói em có bí mật không nói ra được nên muốn cứu Kyle, tôi không muốn đào sâu tìm hiểu, tôi tin.”

“Cho nên bất kể Kyle đã từng làm gì, tôi đều tình nguyện cho qua tất cả vì em. Vì em, tôi cũng tình nguyện tin sau này Kyle sẽ không làm gì tôi, bạn bè tôi, người thân của tôi.”

“Tôi cho là mình đã làm rất nhiều, ắt hẳn có một ngày em sẽ cảm động.”

“Tôi cho là mình làm nhiều như vậy, tình cảm này sẽ được đáp lại.”

“Thế nhưng, Diệp Trần à,” cậu ta nghiêm túc nhìn cô, “đã lâu vậy rồi, tôi hỏi em một lần, chỉ hỏi một lần này thôi...”

“Đến cùng thì,” khóe môi cậu ta cong lên, nửa như cười nửa như mỉa mai, “em thích tôi bao nhiêu? Hoặc là, em có thích tôi không?”

Diệp Trần im lặng, cô lẳng lẳng nhìn chàng trai trước mặt. Cô rất muốn nói, em thích anh, rất rất thích anh.

Nhưng nhìn ánh mắt băng giá của đối phương, cô bỗng nhận ra, mình không mở miệng nổi.

Từng lời Quân Diễn nói lúc xưa vẫn như còn văng vẳng bên tai. Những năm ấy, cô cứ ngỡ rằng mình diễn rất giỏi, giấu rất kỹ, nhưng, vào

lúc đó, cô mới nhận ra rằng, hóa ra, trong tình yêu, con người thực sự có thể nhạy cảm đến vậy.

Cô có thể lừa anh ta, nhưng anh ta sẽ không bị cô lừa.

Cô thích người này bao nhiêu?

Cô không biết.

Có lẽ chỉ là mong muốn được yêu, có lẽ chỉ là bằng lòng liều mình để yêu.

Tới tận giờ, cô vẫn luôn cẩn thận khống chế tình cảm của mình từng chút một nên tới tận giờ cô vẫn không biết mình thích người ta đến chừng nào, tình cảm của cô vẫn luôn được giam giữ trong một góc tối tăm, cô không lòi nó ra ánh sáng, cũng không muốn đụng chạm vào, chỉ một lòng muốn hưởng thụ những điều tốt đẹp đang có.

Cô biết mình thích người này, muốn hẹn hò với người đó, muốn có những ngày tháng tươi đẹp bên nhau, nhưng cô nhất định sẽ phải rời khỏi đây, nhưng đời người, không phải là điệp khúc biệt ly bất tận hay sao?

Cậu ta hỏi cô, cô nhìn vào đôi mắt ấy, không cách nào lừa gạt, dối gian.

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng cô đáp: “Anh thấy sao?”

Nói xong, cô gượng cười: “Anh cảm thấy bao nhiêu thì đại khái chính là bấy nhiêu.”

Bởi vì, cô cũng không biết, thực ra là bao nhiêu.

“Em đã đi đâu vậy?” Elter ừ ừ nhìn xuống, Diệp Trần ấp úng trả lời: “Kyle bị người ta đuổi giết...”

Còn chưa nói xong, Elter đã quay gót bỏ đi.

“Elter!” Diệp Trần gọi, Elter ngoái lại nhìn.

Dưới ánh trăng, cậu ta lẳng lặng nhìn cô.

“Diệp Trần,” tiếng nói khàn khàn cất lên, “cả đời này, tôi và em, sẽ không còn quan hệ gì nữa.”

“El...”

“Bất kỳ tình cảm nào cũng cần được tôn trọng.” Elter bất ngờ cao giọng, đưa nắm đấm lên miệng cắn, tức giận gào lên: “Tôi là con người, mẹ kiếp, tôi cũng sờ sờ là một con người, tôi cũng sẽ đau lòng!”

“Nếu em không thích tôi...” Elter nhắm mắt lại: “Cần gì phải trêu chọc tôi chứ?”

“Thích Kyle, thì em theo đuổi đi. Hà có gì?”

Nói xong, Elter gấp gáp bỏ đi.

Diệp Trần nhìn theo bóng lưng xa dần, lặng im, ngồi trên ghế tựa, không nói một lời.

Bên cạnh là bó hoa người đó bỏ lại. Diệp Trần cầm bó hoa lên, ôm chặt vào lòng.

“Kí chủ?” Ba Tám rụt rè hỏi, “Có cần tẩy trừ tình cảm không? Tôi làm cho cô nhé?”

“Cút!”

Diệp Trần khàn khàn quát lên. Ba Tám im re. Nó rất muốn an ủi Diệp Trần một chút. Mãi lâu sau, cuối cùng nó nói: “Hay là... làm một điều

nhé?”

“Ba Tám...” Diệp Trần ôm chặt bó hóa, gắng gượng nói: “Chúng ta mau đi thôi.”

“Được được,” Ba Tám gật đầu lia lịa, “chúng ta mau đưa Kyle đến tộc rồng thôi, xong việc là có thể rời khỏi đây rồi.”

Diệp Trần gật đầu, không cần nhiều lời. Cô cầm kiếm đứng dậy, mới đi được mấy bước đã thấy phía nhà Kyle, một luồng sáng đậm trắng lên trời, cùng lúc đó, pháp thuật hắc ám mạnh mẽ trong chớp mắt bao trùm toàn bộ đế đô!

Diệp Trần chưa kịp phản ứng lại thì đã bị một người lao mạnh tới đè ngã xuống đất. Cùng lúc đó, một luồng sáng mạnh mẽ tỏa ra phía sau người nọ, tạo thành một lớp bình phong, ngăn cách giữa họ và pháp thuật hắc ám.

“Đây là...”

Diệp Trần ngơ ngác, Elter đã đi rồi lại quay trở lại, mặt mày lạnh tanh, nhanh chóng nhắm đậy thần chú, nâng tay lên, một quầng sáng bao phủ khắp người Diệp Trần, sau đấy mới nói: “Mau rời khỏi đế đô.”

“Đó là gì?!”

Diệp Trần giữ cậu ta lại. Elter đáp nhanh: “Là sức mạnh của thần bóng tối, hiện giờ, đại pháp sư đang trên đường tới, cô mau đi đi.”

Nói xong, Elter gạt tay cô ra, nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn. Diệp Trần sửng sốt, cuống cuồng hỏi Ba Tám: “Sao lại thế này?!”

“Cô chờ tôi kiểm tra một chút.” Ba Tám im lặng một hồi rồi trả lời, “Là Kyle. Kyle đã hiến mình cho thần bóng tối. Trước mắt, hắn vẫn còn trong giai đoạn yếu. Một tháng sau, khi thần bóng tối đạt tới sức mạnh tối

ưu thì không thể diệt trừ được nữa, thế giới này vẫn sẽ bị hủy diệt, chỉ khác ở chỗ, trước đây người hiến mình cho thần bóng tối là Elter, còn hiện giờ là Kyle.”

“Tôi phải làm gì bây giờ?”

Diệp Trần ngơ ngác. Nam chính làm thay chuyện của nhân vật phản diện, cô đúng là mới thấy lần đầu.

“Đi cứu người trước đã! Chẳng lẽ cô muốn nhìn Kyle bị đánh chết?”

“Thế thần bóng tối...”

“Phải tin tưởng nam chính, anh ta là người có thể thu phục được cả thần rồng đấy!”

“...”

“Kí chủ.” Ba Tám gọi, “Đừng nghĩ nhiều, cứu người đã, mau đi thôi.”

Diệp Trần ừm một tiếng, vội vã chạy về phía phát ra pháp thuật hắc ám.

Lúc cô chạy tới nơi, Yin đã hóa thành hình rồng, đang che chắn cho Kyle. Anh ta vẫn hôn mê, cả người chìm trong sức mạnh hắc ám. Elter và các pháp sư khác lập kết giới, nhốt sức mạnh hắc ám của Kyle ở trong. Đại pháp sư đang trên đường tới, xem tình hình này, nhất định sẽ không tha cho Kyle.

Diệp Trần dùng chú ẩn thân, lén lút tiếp cận. Elter phát hiện điều bất thường, một quả cầu pháp thuật lập tức bắn tới. Diệp Trần lăn một vòng tại chỗ, linh lực toàn thân dồn vào thanh kiếm, đâm một nhát hết sức bình sinh vào kết giới!

Yin canh đúng lúc Diệp Trần hành động, lập tức phá kết giới Elter lập ra, tha Kyle xông ra ngoài. Diệp Trần xoay người nhảy lên mình Yin, đón được Kyle từ miệng Yin, Yin lập tức bay đi.

“Chúng ta đi đâu đây?!”

Diệp Trần túm chắc sừng rồng của Yin, chống lại những cơn gió dữ.

“Quê nhà của tôi!”

Yin hét to: “Anh ấy cần sức mạnh của thần Rồng trợ giúp!”

Ở thế giới gốc, sau khi Elter hiến mình cho thần bóng tối, cuối cùng cũng là bị thần Rồng đánh bại.

Diệp Trần một tay giữ Kyle, một tay túm sừng rồng của Yin, nhìn đám người đã đuổi sát ngay đằng sau, thật là mệt mỏi.

Đi một vòng lớn, cuối cùng vẫn quay về điểm bắt đầu, vẫn phải đưa Kyle đến chỗ tộc rồng.

Người đuổi theo ngày càng áp sát. Yin sốt ruột: “Tôi ngăn họ lại, cô mang Kyle vào rừng tiên, chạy theo hướng Đông Bắc, đến chỗ gốc cây cao nhất, dùng chìa khóa này, thánh địa tộc rồng sẽ mở lối cho hai người vào!”

Nói xong, Yin giao chìa khóa lại cho Diệp Trần, thối ra một quả bong bóng khí: “Vào đi!”

Diệp Trần lập tức bế Kyle nhảy vào trong quả cầu, hai người nhanh chóng hạ thấp dần độ cao. Yin quay đầu lại chiến đấu với đám người truy sát!

Diệp Trần che chở Kyle đáp xuống cánh rừng, vác anh ta đi theo hướng dẫn của Yin.

Rừng tiên, cây cao nhất.

Nhanh thôi, cô sẽ sớm được rời khỏi thế giới này.

Ở bên kia, Elter quỳ trên mặt đất.

Đại pháp sư nhìn cậu ta, khăn khăn nói.

“Elter,” ông ta chậm chậm nói, “giết thần bóng tối, thần tháp sẽ giao cho anh.”

Elter đặt bàn tay lên ngực, trịnh trọng đáp lời.

“Như ngài mong muốn.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[Mẫu chuyện nhỏ]

Lúc đang viết truyện, Trương nhị cầu ngồi bên hỏi tôi: “Bấm móng tay đâu?”

Tôi đang có cảm xúc để viết.

“Đừng làm ồn, tôi đang viết nam nữ chính chia tay.”

“Bấm móng tay đâu?”

“Đừng làm ồn mà, tụt hết cảm xúc, cả đầu tôi toàn làm bấm móng tay.”

“Bấm móng tay cơ...”

Cả đầu tôi toàn là bấm móng tay, vậy nên, sau khi Elter hỏi “Em thích tôi bao nhiêu”, tôi đã gõ một câu...

Diệp Trần rút ra một chiếc bấm móng tay...

Gõ ra xong, tôi liền gục ngã. Thế là đành phải đứng lên đi tìm bấm móng tay cho Trương nhị cầu.

Bằng không tôi không biết mình sẽ viết ra cái gì nữa...

Có lẽ, tôi sẽ viết ra một câu truyện Diệp Trần làm thế nào dùng bấm móng tay giết Elter cũng nên.

Chú thích:

*Lấy bốn lạng bạt ngàn cân: là 1 trong những nguyên lý của võ thuật phương Đông theo cách đánh lấy nhu chế cương, lấy yếu đánh mạnh, “căn cứ vào đường đi và phương hướng dùng lực công kích của đối phương mà chủ động vận dụng phương thức nghênh đón dánh liền, dùng lực dẫn dắt tương đối nhỏ khiến đường đi và phương hướng dùng lực của đối phương phải bị thay đổi”.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

42. Chương 42: Vinh Quang Thần Thánh – Kết Thúc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Yin cầm chân đám người truy đuổi để cho Diệp Trần có cơ hội tẩu thoát. Diệp Trần mang Kyle chạy thẳng một mạch vào trong rừng sâu, không có thời gian để dẫn đo suy nghĩ.

Thần bóng tối trong cơ thể Kyle vẫn đang còn trong giai đoạn yếu, anh ta hôn mê mãi không thấy tỉnh, để cho tiện, Diệp Trần vác người chạy theo kiểu khuôn một món hàng.

Diệp Trần đổi thật nhiều đồ dùng để ẩn nấp từ chỗ Ba Tám, chạy không ngơi nghỉ vào sâu trong rừng. Vì dấu vết được giấu kỹ nên mọi chuyện rất thuận lợi, chưa đầy ba ngày, họ đã đến được lối vào khu rừng tiên.

Các cây trong rừng tiên, cây nào cũng rất cao, hơi hơi phát sáng. Rất nhiều năm trước, truyền thuyết kể rằng tiên đã từng trú ngụ trong cánh rừng này nhưng cùng với sự suy tàn của thời đại pháp thuật, các nguồn năng lượng phép thuật đã không còn đủ mạnh, khiến họ dần dần già đi rồi biến mất. Vào thời điểm ấy, tộc rồng đã quyết định rời khỏi thế giới mà các nguồn năng lượng phép thuật đang dần cạn kiệt này.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn lên tán cổ thụ rợp trời, Ba Tám bồn chồn hỏi: “Thế, cô có muốn chào tạm biệt Elter không?”

“Gì?” Diệp Trần không hiểu tại sao Ba Tám bỗng nhiên lại hỏi vậy.

“Thì là... ở chỗ tôi có mấy món đồ có thể giúp cô chuyển lời cho cậu ta, cô có muốn gọi một cú điện thoại, hay là nói chuyện phiếm?”

“Nói chuyện gì?” Diệp Trần bật cười, “Tôi với anh ta có cái gì hay để nói chứ?”

“Sắp phải đi rồi,” Ba Tám thở dài, “chi bằng cô giải thích rõ ràng mọi hiểu lầm đi. Cô không thích Kyle mà thích cậu ta, đúng chứ?”

“Ba Tám à,” Diệp Trần cúi đầu nhìn những đường chỉ tay trong lòng bàn tay, chậm chậm nói, “vấn đề giữa tôi và anh ấy không phải là tôi có thích Kyle hay không, mà là tôi có thích anh ấy hay không.”

“Dù là Elter hay Quân Diễm, điều bọn họ để tâm đều là họ thật lòng thật dạ với tôi, liệu tôi có thật lòng thật dạ như vậy không. Tôi rất thích bọn họ, rất thích ở chung với bọn họ, cũng từng nghĩ đến chuyện bên nhau đến bạc đầu. Thế nhưng... chút tình cảm này, còn lâu mới đủ nhiều như mong muốn của bọn họ.”

“Trong thế giới của chúng ta,” Diệp Trần gượng cười, “có rất nhiều người đều đã từng nói yêu nhau nhưng rồi lại có thể vì một căn hộ mà cãi nhau đến mức chia tay, vì chuyện tiền bạc mà sinh sự đến mức ly hôn. Anh bảo như họ có phải là yêu không? Họ cũng đã từng có lúc trái tim loạn nhịp, đã từng cảm thấy hạnh phúc mỹ mãn khi nắm tay nhau, đã từng nguyện ước sẽ bên nhau suốt đời khi trao nhau nụ hôn, đó đều là yêu. Chỉ là tình yêu của chúng ta, quá bé nhỏ, quá mong manh. Tôi thích Elter,” cô nhắm mắt lại, thở dài một hơi, “thế nhưng, lại cũng chỉ là, thứ tình cảm có chỉ số tình cảm không vượt quá 50 mà thôi.”

“Thích như thế thì tôi không xứng.”

“Tôi cảm thấy,” Diệp Trần co các ngón tay lại thành nắm đấm, nở nụ cười rạng rỡ, “tôi chỉ thích hợp làm chó háo sắc thôi, chó có nghĩ đến chuyện yêu đương làm gì, nhìn bọn họ từ xa là đủ lắm rồi.”

Ba Tám nhất thời không nói nên lời, nó cảm thấy hơi rầu rĩ, dù sao cũng là bạn đồng hành đã bao năm, Diệp Trần đã hợp tác với nó rất nhiều, nó rất hi vọng Diệp Trần sống tốt.

Nó thở dài: “Đừng nghĩ nữa, chúng ta đi thôi, tôi đưa cô tới thế giới mới, đến thế giới tiếp, chúng ta chỉ chăm chỉ làm nhiệm vụ, không tán tỉnh ai nữa nhé?”

“Được.”

Diệp Trần gật đầu, vác người lên vai, đi sâu vào trong rừng tiên. Đi chưa được mấy bước, cô đã cảm thấy có một luồng sức mạnh thần thức quét tới.

Thần thức là cách gọi ở Tu chân giới còn ở thế giới này, nó chỉ là một loại sức mạnh tinh thần mà thôi. Diệp Trần vác Kyle xông vào sâu trong rừng, đối thủ bám theo ngày càng gần. Diệp Trần nghe thấy sau lưng có tiếng không khí chuyển động, lập tức quay đầu lại, rút kiếm chắn trước người, một luồng lực rất mạnh ập tới, Diệp Trần bị đẩy lùi hơn chục thước, cùng lúc đó, cô tung Kyle lên trời, sau khi đỡ đòn xong liền chớp thời cơ bắt người tiếp được Kyle, vội vàng vác anh ta chạy trốn.

Kyle hơi hơi tỉnh lại, thấy cây cối đang lao ngược chiều vun vút bên dè dặt gọi: “Trần à?”

“Hiện giờ trong cơ thể của anh có một vị thần bóng tối đang ở giai đoạn yếu sức, tôi muốn đưa anh đến thánh địa tộc Rồng để tinh lọc nó.”

“Yin đâu?”

“Cô ấy bị pháp sư bắt đi rồi.”

“Không được...” Kyle giãy lên, “Tôi muốn cứu cô ấy... Thả tôi xuống... Tôi...”

“Im mồm!” Diệp Trần cao giọng, “Anh có thể bớt bớt sinh sự đi không hả? Đã là lúc nào rồi còn muốn đi cứu người?!”

Kyle ngẩn ra, thấy Diệp Trần lạnh mặt, lúng túng gọi: “Trần à...”

Cho tới giờ, cô ấy chưa từng to tiếng với anh ta lần nào, chưa từng chê trách hành vi của anh ta, cho dù không thích thì vẫn tỏ ra chẳng hề nề hà.

Thế mà hiện giờ tuy cô ấy đang công anh ta nhưng chẳng hề mảy may có chút dịu dàng nào của quá khứ, từng câu từng chữ đều lạnh lùng: “Anh có biết trong người mình có thứ gì không? Thêm một tháng nữa thì chẳng còn ai có thể trị được nó, anh sẽ bị nó nuốt trọn. Đại pháp sư chắc chắn sẽ không để anh được sống. Yin hy sinh là vì cái gì? Tôi hy sinh là vì cái gì? Anh có thể động não chút được không? Đừng có phụ lòng tốt của người khác chứ.”

“Chẳng có ai nên hy sinh vì anh cả Kyle ạ.” Diệp Trần nhìn thẳng phía trước, liên tiếp tránh né các đường gió cắt ở sau lưng, các đường gió cắt xẹt qua người cô để lại vết thương ứa máu nhưng cô dường như không hề hay biết, vẫn tiếp tục chạy, sắc mặt bình thản như không: “Vì anh, tôi đã mất người yêu. Đáng lẽ tôi sẽ được cưới người trong lòng mình nhưng vì cứu anh, tôi đã để mất người đó. Thế nên, xin anh, hãy vì tôi, vì sự hi sinh của Yin mà đi thánh địa của tộc Rồng, tinh lọc thần bóng tối trong cơ thể xong thì hãy ngồi yên ở đó chờ.”

Kyle không nói gì, một lúc sau, Diệp Trần mím môi nói: “Tôi sẽ đi cứu cô ấy, anh đừng lo lắng.”

“Xin lỗi...”

“Đừng nói xin lỗi với tôi,” Diệp Trần trông thấy cái cây cao mình tìm, vút Kyle xuống đất, lạnh lùng nói nốt, “Đời tôi, ghét nhất là người khác nói xin lỗi với mình.”

Bởi vì trước phải có làm tổn thương, sau mới có lời xin lỗi.

Thế nhưng xưa nay tổn thương đâu phải chỉ một tiếng xin lỗi là có thể bù lại được.

Diệp Trần tiến lại gần cái cây, lập tức lập một tầng kết giới bao quanh thân cây. Cô giao chìa khóa mang theo người lại cho Kyle rồi bảo: “Vào trong trốn đi, tôi đi cứu Yin!”

Kyle ngẩn ra, Diệp Trần giục: “Mau lên!”

Trong lúc họ đang nói chuyện, một vài pháp sư đã đuổi kịp tới. Diệp Trần hít sâu một hơi, vung tay phóng ra hơn chục bùa chú, thanh kiếm sáng lên, đâm thẳng về phía các pháp sư.

Các pháp sư bị bùa chú cầm chân, tận dụng thời cơ, Diệp Trần đưa mũi kiếm lia qua ngang cổ bọn họ. Dăm ba pháp sư có mặt ở đây không thuộc loại mạnh, chỉ là tình cờ phát hiện được họ. Diệp Trần giấu hết thi thể của họ đi xong bèn lập tức quay về đế đô.

Vừa đặt chân về đế đô, Diệp Trần đã nghe được tin sắp treo cổ công khai một cô gái rỗng. Diệp Trần dò hỏi được chính xác nơi giam giữ Yin, tiếp tục đổi đồ ở chỗ Ba Tám, lẻn vào trong ngục.

Vào được bên trong, Diệp Trần trông thấy Yin bị dây xích sắt có pháp thuật quấn quanh người, yếu ớt nằm dưới nền đất, rõ ràng đã phải chịu cực hình và bị thương nặng.

Diệp Trần mở cửa lao, khe khẽ thì thầm: “Đi theo tôi.”

Yin hoảng hốt ngẩng đầu lên, cũng trong chính khoảnh khắc ấy, ngực thất tối tăm bỗng sáng bừng đèn đuốc. Elter đứng trong phòng giam bên cạnh, lặng lẽ nhìn Diệp Trần.

“Là cô.”

Ánh mắt Elter sâu thẳm như màn đêm. Diệp Trần bảo vệ Yin, đặt tay lên thân kiếm, cảnh giác nhìn xung quanh.

Elter quan sát phản ứng của cô, môi nở nụ cười: “Kyle đâu?”

Diệp Trần không đáp, Elter cao giọng: “Mẹ kiếp, tôi giao em cho thằng đó, nó liền để em một mình đi cứu người hả? Người khác đâu?!”

“Elter,” Diệp Trần nghe được lời cậu ta nói, có một góc trong đáy lòng cảm thấy ấm lên, “tôi sẽ dẫn anh ta tới thánh địa của tộc rồng, thần bóng tối trong cơ thể anh ta sẽ được tinh lọc, không làm gì được ai cả. Anh thả chúng tôi đi đi.”

“Diệp Trần này,” Elter giơ tay lên, tháo găng tay trắng tinh ra, khuôn mặt sắc nét dưới ánh đuốc hiện rõ sự lạnh lùng, hờ hững mà cô chưa từng thấy, như thể là một người xa lạ, anh ta nói: “Tôi nghĩ, chắc là em đã quên vì sao tôi muốn giết nó.”

Diệp Trần ngẩn ra rồi liền đó lại nở nụ cười.

“Đúng rồi. Anh vẫn luôn muốn giết anh ta, đâu phải vì thứ gọi là thần bóng tối. Thế nhưng, Elter à,” Diệp Trần nhẹ nhàng đáp, “anh ta với tôi mà nói, là hết sức quan trọng. Tôi có nguyên nhân khó nói, nếu anh ta chết, tôi cũng sẽ chết.”

“Không phải vì tình yêu,” cô nói rất nghiêm túc, “tôi không thích anh ta, từ đầu tới cuối, tôi chưa từng thích anh ta.”

“Thế nhưng, em cũng không thích tôi.” Elter cười gượng gạo, “Diệp Trần à, ai em cũng không thích, em tới thế giới này, để làm cái gì vậy?”

Diệp Trần im lặng.

Cô tới để làm cái gì ư? Cô tới để làm nhiệm vụ.

Thế nhưng lời này cô không thể nói cho Elter nghe được, cho dù cô muốn, hệ thống cũng tuyệt đối không cho phép.

Tự nhiên cô cảm thấy nhọc, là nhọc lòng.

Cô không muốn giải thích nữa, nghĩ đến Kyle vẫn còn trong rừng tiên và Yin được cô che đậy sau lưng, Diệp Trần len lén dùng đầu ngón tay vẽ trận pháp.

Elter lẳng lặng nhìn cô, thấy cô im lặng, anh ta liền cao giọng: “Nói đi chứ! Sao không nói? Không phải em có rất nhiều nỗi khổ, rất nhiều lý do hay sao? Sao em không nói đi?!”

Diệp Trần vẫn im lặng. Elter bước tới gần hơn. Đúng lúc này, Diệp Trần áp tay xuống nền đất, một cột sáng bốc lên cao, Diệp Trần đứng giữa luồng sáng, ngược đầu lên, nhẹ nhàng nói: “Tạm biệt.”

Thế rồi, liền đó, Diệp Trần lập tức biến mất ngay trước mắt Elter. Elter thoáng sững sốt, tức giận gầm lên: “Diệp Trần!”

Anh ta khuếch đại sức mạnh tinh thần, quét toàn bộ đế đô trong chớp mắt, nhanh chóng phát hiện ra Diệp Trần đang khiêng Yin tiếp cận cửa thành.

Elter triệu hồi một con điều sư đuổi theo. Diệp Trần vừa chạy vừa tháo xiềng xích trên người Yin, ngẩng lên nhìn bầu trời đen kịt một bầy điều sư

được pháp sư cười tới, mày cau lại, cười hết xiềng xong, vỗ vai Yin bảo: “Ngại quá, tiểu thư à, phiền cô làm thú cười một lần nhé.”

“Được.” Yin đáp lại yếu ớt, trong chớp mắt liền hóa thành một con rồng khổng lồ. Diệp Trần nhảy lên mình rồng, bắt đầu cuộc rượt đuổi sinh tử với đám người của Elter.

Elter bám riết đằng sau không chịu bỏ cuộc, từng quả cầu pháp thuật bắn tới liên tiếp. Diệp Trần dùng thần thức mở kết giới bảo vệ Yin.

Yin đã yếu lắm rồi, nếu bị thương thêm, rất có khả năng sẽ không còn đường cứu nữa.

Diệp Trần chẳng mấy nữa sẽ rời khỏi thế giới này, cho nên chuyện sinh tử với cô không hề đáng gì, nếu có thể bảo vệ được Yin thì có bỏ mạng cũng không sao.

Vậy nên Diệp Trần dốc hết linh lực cố gắng duy trì kết giới trước sự tấn công liên tục của nhóm Elter, linh lực trong người cô dần dần cạn kiệt.

Mặt Diệp Trần tái đi, kinh mạch toàn thân đau nhức, Elter ở đằng sau vẫn thờ ơ, lạnh nhạt nhìn cảnh thuộc hạ của mình liên tục tấn công và bị Diệp Trần dùng linh lực cản phá.

Gần đến được rừng tiên, Yin rốt cuộc không thể cố thêm nữa, biến trở về hình dáng thiếu nữ, rơi khỏi bầu trời, Diệp Trần đón được, khiêng lên vai, chạy thẳng vào rừng sâu.

Nhóm Elter đuổi theo sát đằng sau. Diệp Trần ôm ngang Yin trước ngực, không dám ngừng chân. Linh lực của cô đã gần cạn kiệt, kết giới pháp phù lúc mạnh lúc yếu, khi nó yếu, những quả cầu kia sẽ đập trúng người cô, tùy vào trình độ pháp thuật mà tạo ra những vết thương nặng nhẹ khác nhau.

Diệp Trần cắn răng, không nói một lời. Elter nhìn bóng lưng chưa từng dừng lại của người kia, cố ngăn mình không được hô ngừng, bám sát theo sau cô.

Lúc Diệp Trần tới được dưới tàng cây Kyle ẩn náu, sau lưng đã máu me be bết. Cô vừa bước vào trong kết giới, Kyle trông thấy Yin yếu ớt nằm trong vòng tay Diệp Trần, sốt ruột hỏi: “Cô ấy sao vậy?!”

“Không sao đâu.”

Diệp Trần vừa dứt tiếng, Elter đã đuổi tới nơi, không thềm nói câu nào, lập tức tấn công Kyle bằng quả cầu pháp thuật, đồng thời, mười mấy pháp trận xếp đan xen dưới chân Kyle.

Kyle phản ứng nhanh, lật đặt né được. Diệp Trần rút kiếm, đâm về phía Elter, đồng thời hét lên: “Mau mở cổng vào thánh địa đi!”

Kyle đưa chìa khóa cho Yin, Yin cấp tốc chạy tới gốc đại thụ, một pháp sư tiến tới tấn công họ.

Ba người đấu lại một nhóm, Diệp Trần đâm kiếm về phía Elter, động tác tay của Elter không ngừng thay đổi, pháp trận liên tục bay ra từ tay anh ta, ngăn cản các đòn tấn công của Diệp Trần.

Vẻ mặt của anh ta rất lạnh lùng, dường như không hề bất ngờ cũng không hề thấy buồn.

Thế nhưng, sâu trong đôi mắt màu lam, vẫn luôn có một chút cay đắng và khổ đau.

Sao có thể không buồn chứ?

Người trước mặt này, là cô dâu anh ta đã chờ trọn một ngày dài ở giáo đường, là cô gái anh ta quý mến, là kỵ sĩ đã quỳ trước mặt anh ta, được anh

ta đích thân thụ phong ấn pháp thuật.

Thế nhưng, giây phút này đây, cô lại vì một người con trai khác, dốc cạn sức lực, đo kiếm với anh ta.

Tuy vậy, làm sao anh ta có thể nói với người khác nỗi buồn này đây?

Đã ở trong tình huống tệ hại đến thế này rồi, sao có thể vứt bỏ luôn bản thân, triển lãm cho mọi người thấy sự khốn khổ khốn nạn của mình?

Elter hơi nhếch môi, mỗi lần ra tay đều cẩn thận tránh né các vết thương trên người Diệp Trần.

Diệp Trần cũng nhận ra đối phương nương tay với mình bèn ra sức tấn công mạnh hơn.

“Che chở hẳn đến vậy cơ à?” Elter mĩa mai, “Thích đến vậy hả?”

Diệp Trần gượng cười, không trả lời. Đề tài này, đã trở nên vô nghĩa.

Cả Kyle và Yin đều đã bị thương, hai người cứng cỏi kháng cự, một quả cầu bồng lao về phía Kyle, Yin không chút do dự liền xông ra chặn!

Quả cầu lửa bắn xuyên thủng người Yin. Kyle mở tròn mắt nhìn.

“Yin!”

Cũng trong chính chớp mắt đó, sức mạnh hắc ám trong cơ thể Kyle bồng chốc bùng nổ, tụ lại trên thân kiếm trong tay anh ta, đâm kiếm về phía các pháp sư.

Elter biến sắc, dùng pháp trận di chuyển cấp tốc đến che chắn cho các thuộc hạ, triển khai một trận pháp ánh sáng lớn để ngăn cản sức mạnh hắc ám đang hùng hổ xông tới. Chỉ sau một chiêu, mặt Elter đã tái mét. Kyle thuận thế tấn công. Elter còn chưa kịp phản ứng, một kiếm nữa đã đâm tới!

“Tao muốn mày phải chết!”

Kyle thét lên, Elter nhìn trân trân, muốn di chuyển nhưng cơ thể không chịu nghe lời, trở ra nhìn thanh kiếm đang thẳng tiến về phía mình. Trong đầu Elter lướt qua rất nhiều những hình ảnh hỗn độn.

Anh ta thậm chí chưa kịp nắm bắt chúng là gì thì bỗng nghe một tiếng phập rất ngọt, lưỡi kiếm cắm vào cơ thể, máu phun tung tóe lên mặt anh ta.

Elter đứng sững tại chỗ nhìn Diệp Trần dùng tay không giữ mũi kiếm của Kyle, cố gắng đứng vững, khàn khàn gọi: “Kyle.”

Kyle ngẩn người, Diệp Trần tiếp tục gọi: “Kyle, tỉnh táo lại đi.”

Kyle không nói năng, không nhúc nhích, máu của Diệp Trần chảy xuống tay Kyle, anh ta như bưng bình, ngây ra nhìn. Diệp Trần cố gắng mỉm cười: “Đi thánh địa tộc rồng đi...”

Kyle giật mình, đưa tay ra đỡ Diệp Trần nhưng đúng lúc này, Diệp Trần lại bị tay Elter giữ chặt. Kyle không chút do dự, rút kiếm đâm tới. Elter bị ép phải thả Diệp Trần ra để đấu với Kyle.

Diệp Trần ngã sang một bên, vết thương trên người rất đau, pháp thuật hắc ám ăn mòn khiến vết thương không ngừng chảy máu, đến sức để đứng dậy Diệp Trần cũng không có nhưng cô vẫn cố lết về phía gốc cây cổ thụ.

Các pháp sư khác đã bị Kyle giết, Elter thì bị Kyle cầm chân. Diệp Trần lấy chìa khóa trên người Yin, nhích từng chút một, mồ hôi vã ra như mưa.

Chỉ còn một chút nữa...

Chỉ còn một chút nữa...

Gốc cây cổ thụ ngày càng gần, đầu óc ngày càng choáng váng, không biết phải mất bao lâu, cuối cùng Diệp Trần cũng đến được chỗ gốc cây, run rẩy áp tay lên thân đại thụ.

Ngay lập tức, cái cây sáng lên, một cánh cổng lớn xuất hiện trên thân cây. Diệp Trần cầm chìa khóa, khàn khàn nói.

“Thần Rồng tôn quý, xin hãy cho ba người Kyle Harris, Yin và Diệp Trần vào.”

Dứt lời, chiếc chìa khóa trong tay Diệp Trần sáng bừng lên, lơ lửng giữa không trung rồi biến mất.

Ngay lập tức, cánh cổng từ từ mở ra, gió nổi lên cuồn cuộn. Diệp Trần ngẩn cổ nhìn cánh cổng mở, Kyle và Yin đồng thời cảm thấy có một sức mạnh vô hình kéo họ đi, trong nháy mắt đã bị kéo tới chỗ Diệp Trần.

Elter trần trối nhìn cánh cổng, nghe thấy bên trong đó có tiếng rồng gầm, liền bỗng chốc hiểu ra đó là cái gì.

Anh ta đã bảo rồi mà... Tại sao họ lại chăm chăm chạy vào rừng tiên. Hóa ra là vì, nơi này là lối vào thánh địa của tộc Rồng!

Nơi đó là một thế giới mà tuyệt đại đa số mọi người trên thế gian cả đời không thể đặt chân tới được, thánh địa tộc rồng, cho tới nay, chỉ tồn tại trong truyền thuyết! Nếu như Diệp Trần đi...

Nếu như Diệp Trần đi...

Cô ấy sẽ vĩnh viễn không quay về nữa.

Không biết vì sao, trong đầu Elter bỗng có một suy nghĩ hết sức chắc chắn như vậy.

Cứ như thế cậu ta đã từng trải qua chuyện này rồi nên ngay khi nhìn thấy Kyle ôm Diệp Trần, cậu ta liền biết ngay, cô ấy sẽ không trở lại.

Chỉ cần cô bước qua cánh cổng này, cô sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời cậu ta. Những gì đã qua đều không còn lưu lại vết tích nào, cô sẽ mãi chỉ còn trong hồi ức.

Cậu ta sẽ không còn được gặp lại cô nữa, càng không thể lại được ôm cô trong vòng tay.

Khi suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, Elter bỗng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Cậu ta vẫn còn nhớ mọi dáng vẻ Diệp Trần từng có, năm mười ba tuổi, lần đầu tiên được cô cứu, lần đầu tiên nắm tay nhau, nụ hôn đầu tiên, tiếng yêu đầu tiên...

Tất cả mọi khái niệm liên quan đến tình yêu trong cuộc đời cậu ta, đều là cô gái này. Cô ấy khiến cậu ta biết yêu, thứ duy nhất không hề dính dáng gì đến hận thù kể từ khi sống lại.

Nếu như không có Diệp Trần, cuộc đời cậu ta, sẽ chỉ còn thù hận. Báo thù Kyle, là mục tiêu sống duy nhất.

Bởi vì có cô nên mới có ánh sáng. Thế nhưng, giờ tia sáng ấy bỗng muốn tan biến, chỉ còn mình cậu ta với màn đêm tối tăm, cậu ta biết đi về phương nào đây?

Cậu ta không thể để cô ấy ra đi...

Cậu ta lật đặt xiêu vẹo chạy tới nhưng có một sức mạnh vô hình đang ngăn cản cậu ta.

Cậu ta liều mạng, bằng mọi giá phải tiến lên, dùng hết năng lượng pháp thuật mình có, tiến từng bước từng bước.

Thân hình cậu ta rung lên trước cơn gió dữ, áp suất không khí quá lớn khiến máu bắt đầu rỉ ra.

Thế nhưng cậu ta vẫn không chịu dừng bước, vẫn tiến thẳng về phía trước, cậu ta phải giữ chặt cô, phải khiến cô ở lại.

Cô không thể vứt bỏ cậu ta được... Bất kể thế nào, cậu ta cũng sẽ không để cô đi...

Bóng dáng cô chiếm trọn tâm trí cậu ta, thôi thúc cậu ta bước từng bước gian nan tiến lên.

Cánh cửa chậm chậm đóng lại, Diệp Trần nằm trong lòng Kyle, trái tim dần lắng lại.

“Ba Tám, kết thúc chứ hả?” Diệp Trần khàn khàn hỏi. Ba Tám ừ một tiếng: “Đã chôn thuốc nổ ở cổng rồi, chỉ cần mọi người đi qua xong là sẽ tự nổ, Kyle tuyệt đối không thể quay về được.”

“Ừ.” Diệp Trần nhắm mắt lại: “Vậy là tốt rồi. Còn bao lâu nữa thì đi?”

“Mười phút.”

Diệp Trần không nói chuyện nữa, lẳng lặng chờ. Thế nhưng, bất thành lình, cả cổng vào bỗng rung lên, Kyle dừng bước, ôm Diệp Trần quay lại nhìn phía sau.

Cánh cổng bị ai đó đẩy ra, không biết là đối phương phải dùng bao nhiêu sức mạnh, bao nhiêu năng lượng mới có thể mở được cánh cổng nối liền hai thế giới.

Diệp Trần tròn mắt nhìn. Người kia máu me đầm đìa cả người, đứng giữa luồng sáng chói mắt, đi từng bước từng bước một về phía cô.

Diệp Trần không dám nói tiếng nào, ngây ra nhìn đối phương khắp người toàn máu là máu, tay run rẩy nắm cổ tay cô.

Lực kháng cự cản bước cậu ta nhưng cậu ta vẫn đến được chỗ cô, nắm cổ tay cô, chầm chậm lên tiếng: “Đừng đi, có được không?”

Diệp Trần không nói gì, cơ thể Elter xiêu vẹo như sắp ngã nhưng vẫn cố nắm tay cô thật chặt, run run thò tay vào túi, móc ra một chiếc hộp.

“Tôi đem... nhẫn cưới... tới...”

Mỗi chữ nói ra đều hết sức khó khăn, chiếc nhẫn được lồng vào bàn tay Diệp Trần, cậu ta ngẩng đầu lên, khàn khàn hỏi: “Chớ đi, có được không?”

Chớ đi ...

Ngay khi bước vào cánh cổng này, vô số ký ức bỗng trào tới.

Cố Gia Nam, Quân Diễm và cậu ta.

Đến lúc này, cậu ta mới biết, hóa ra, có một số người, đúng là đã được trời cao định sẵn.

Bạn nhất định sẽ gặp cô ấy, nhất định sẽ yêu cô ấy nhưng nhất định sẽ không thể có được cô ấy.

Cố Gia Nam là như vậy, Quân Diễm là như vậy, cậu ta cũng như vậy.

Cố Gia Nam tiếc nuối chưa từng nói cho cô biết mình thích cô, vậy nên Quân Diễm đã nói hơn ba ngàn lần.

Quân Diễm tiếc nuôi cô yêu anh ta không đủ nhiều, cảm thấy Tạ Vô Song làm cô thích nhiều hơn, vậy là, trong vô thức, cậu ta đã bắt chước một Tạ Vô Song không hề có trong trí nhớ của bản thân.

Tiềm thức dần dắt cậu ta yêu cô, cho rằng nỗ lực như thế, cố chấp như thế là có thể giữ cô lại.

Thế nhưng, lúc bước qua cánh cổng này, cậu ta đã biết là, vẫn không giữ được.

Cô phải đi, cậu ta vĩnh viễn chỉ có thể trở mắt ra nhìn, không thể làm gì được.

Cậu ta mỉm cười, giọt lệ tuôn rơi. Diệp Trần nhìn chiếc nhẫn trên bàn tay, khàn khàn nói: “Xin lỗi, nhẫn này, tôi không xứng với nó.”

Cậu ta im lặng, cúi đầu nhìn bàn tay cô.

“Không xứng...” giọng cậu ta khàn đặc, “vậy đưa trả cho tôi đi...”

Nói xong, tay cậu ta run run tuốt ngón đeo nhẫn của cô.

Diệp Trần cắn chặt răng, cả người run lên.

Trả cho cậu ta.

Cô tự nói với mình.

Nên trả cho cậu ta, cô không thể hứa hẹn bất kỳ điều gì với ai, cô không đủ yêu cậu ta, không xứng với một Elter tốt với cô như vậy.

Thế nhưng, chính cô cũng không hiểu nổi mình, tại sao khi nhìn thấy chiếc nhẫn dần dần được tháo ra, trái tim cô lại đau như thể bị ai đó khoét mất một miếng thịt, trong đầu cô bỗng nhớ tới cảnh Cố Gia Nam chở cô trên xe đạp, đầu ngẩng cao, ánh mặt trời rọi sáng khuôn mặt, nhớ dáng hình

Quân Diễn cầm kiếm đứng trước cô, phóng mắt nhìn phương xa, nhớ cảnh Elter ngồi trên cửa sổ, ánh trăng chảy tràn khắp bờ vai...

Cô cắn răng không nói nhưng vào giây phút chiếc nhẫn sắp rời khỏi tay, cô vẫn không chịu được, giữ chặt tay Elter.

Cô mấp máy môi nhưng không nói được tiếng nào, nước mắt đã vội tuôn rơi.

Elter sững sờ ngẩng đầu nhìn cô, cô mấp máy môi, cố nói nhưng không nói được.

Tiếng cảnh báo vang lên inh ỏi trong đầu.

“Chỉ số tình cảm 50, 52, 55, 58...”

“Kí chủ, cô dừng lại đi!!!!!! Tôi nổ mấttttt!”

“Tôi...” Diệp Trần khố sở lên tiếng nhưng không nói nên câu, nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài, rớt xuống tay Elter.

Elter cúi đầu nhìn, nụ cười từ từ nở trên khuôn mặt.

“Sao lại khóc?” Tay cậu ta vẫn giữ chiếc nhẫn, khàn khàn bảo, “Nếu như làm em khóc đau lòng đến vậy, Diệp Trần à, vậy thì, tôi không thích em nữa sẽ tốt hơn...”

“Nếu như,” Elter cười rộ lên, mắt ầng ậng nước, “em có đau lòng.”

Lời nói vừa dừng, Elter cuối cùng không thể cầm cự thêm được nữa, cơ thể vỡ vụn ra thành mảnh nhỏ.

Diệp Trần nhìn đối phương bỗng chốc tan biến ngay trước mặt, hai mắt lệ nhòa.

Cậu ta không tháo nhẫn ra.

Cuối cùng, vẫn không tháo nó ra.

Diệp Trần không kiềm chế nổi nữa, khóc òa lên.

Kyle ngấn người, ôm chặt cô và bảo: “Không sao, có tôi ở đây.”

Diệp Trần không đáp lời, cô khóc thất thanh, hỗn hển không kịp thở.

Kyle ôm cô đi hết cổng vào. Diệp Trần nghe thấy tiếng đếm ngược của Ba Tám vang trong đầu mình.

“Mười, chín, tám,... ba, hai, một!”

Vừa dứt lời, Diệp Trần liền cảm giác mình như bị chìm vào trong nước, ký ức và dòng nước ứa về ò ạt. Diệp Trần liêu liêu mình giãy dụa.

“Từ nhỏ tôi đã luôn nằm mơ, luôn cảm thấy, mình đang chờ đợi một người...”

“Diệp Trần, tôi vẫn luôn chờ em.”

“Sau này nếu cô ốm, tôi sẽ chăm sóc cho cô. Hôm nay cô không phải một mình, sau này cũng sẽ không một mình.”

“Diệp Trần, anh sẽ đối tốt với em, tốt hơn Kyle nhiều.”

“Elter, từ nay về sau, tôi là kỹ sĩ của ngài... Đi theo ngài, bảo vệ ngài, bầu bạn với ngài, suốt quãng đời còn lại.”

“Anh có thích em không?” “Ngày mai hôn lễ, tôi sẽ trả lời em.”

“Tôi cho là mình đã làm rất nhiều, ắt hẳn có một ngày em sẽ cảm động. Tôi cho là mình làm nhiều như vậy, tình cảm này sẽ được đáp lại. Thế nhưng, Diệp Trần à, đã lâu vậy rồi, tôi hỏi em một lần, chỉ hỏi một lần

này thôi... Đến cùng thì, em thích tôi bao nhiêu? Hoặc là, em có thích tôi không?”

“Elter...”

Cô gái ngâm mình trong thứ chất lỏng màu xanh lam, lẩm bẩm gọi một cái tên, nước mắt chậm chậm lăn dài.

[Cuốn ba – Vinh quang thần thánh: hết]

[Cuốn bốn – Thập niên đăng]

Lúc Diệp Trần tỉnh lại, cả người mơ màng.

Ba Tám ngồi một bên hút thuốc, rầu rĩ nói: “Có kết quả rồi, điểm B. Vẫn lý do cũ, nhân vật phản diện nghèo ròi.”

Diệp Trần: “...”

Cô hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra ở thế giới vừa qua, hàng mày cau lại: “Tôi hẹn hò yêu đương, thế là anh liền tẩy trừ tình cảm của tôi hả?”

“Tôi là muốn tốt cho cô thôi.” Ba Tám thở dài. “Công việc của chúng ta không cần thế giới tình cảm quá màu mè, phong phú. Cô muốn nghỉ ngơi thêm một lát hay đi làm nhiệm vụ mới luôn?”

“Điểm tích lũy hiện tại của chúng ta là bao nhiêu?”

“1200.”

Diệp Trần quyết đoán nói: “Chúng ta đi chơi game đi.”

“Đi.”

Thế là Ba Tám và Diệp Trần bắt đầu nếp sống chơi chán thì ăn, ăn xong lại ngủ. Hai người ăn dưa, xem phim, ngắm trời ngắm đất chán chê,

không biết đã bao ngày trôi qua, bỗng một ngày Ba Tám hét lên: “Chết tiệt, chúng ta bị muộn rồi!”

“Còn có thời gian quy định nữa hả?”

“Nói thừa, sau khi một nhiệm vụ bắt đầu, thời gian 1 ngày ở đây sẽ bằng 1 năm ở thế giới đó. Vốn định để cô tới lúc đôi bên đang còn nhỏ để bồi dưỡng tình cảm, aaaaa không ngờ mới chớp mắt đó đã mười sáu tuổi rồi, làm sao bây giờ aaaa!”

“Thế nhanh lên!” Diệp Trần sốt ruột, “Nhanh nào, gửi nội dung của thế giới cho tôi, đi thôi!”

Hiện giờ cô đã là một người làm nhiệm vụ rất chuyên nghiệp rồi.

Hệ thống nhanh chóng gửi nội dung thế giới cho Diệp Trần. Diệp Trần đá văng cánh cửa không gian, phăm phăm bước vào.

Sau một hồi đờ đờ, Diệp Trần mở mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy là tấm khăn đỏ báo hi.

Cái gì đây...

Diệp Trần ngơ ngác, lập tức trong đầu nhận được nội dung của thế giới này.

Đây là thế giới võ hiệp, nội dung cốt lõi kể về câu chuyện của một người đàn ông tên là Mạc Tinh Thần, trở thành giáo chủ của Ma giáo, thống nhất võ lâm. Đối tượng mục tiêu của cô là một gã tên là Thẩm Cảnh Phùng.

Người này là con của chương môn phái Nhạc Sơn, học kiếm từ nhỏ, thiên phú hơn người, từ khi mười ba tuổi, chưa thua một lần, một tiếng “Quân tử kiếm” khiến võ lâm nghe danh đã sợ mất mật, có thể nói là trụ cột

trong thế hệ trẻ của võ lâm, hơn nữa, tác phong chính trực, diệt ác trừ gian, quân tử đường đường, là hình mẫu điển hình của hiệp sĩ trong chốn giang hồ.

Người ta gia thế tốt, ngoại hình đẹp, tính cách tốt, cái quan trọng nhất là ngoại hình đẹp, ngoại hình đẹp, ngoại hình đẹp.

Chuyện quan trọng phải nói ba lần.

Bảng mỹ nhân võ lâm hàng năm, chàng ta lúc nào cũng chễm chệ ngôi đầu, người đời đồn rằng, “gặp Thẩm lang một lần, cả đời liền lầm lỡ”, chỉ cần cô gái nào đã từng trông thấy Thẩm Cảnh Phùng dùng kiếm thì không có ai con tim không lạc lối.

Người duy nhất ngoại lệ là Nguyệt Sinh, Thánh nữ của Ma giáo.

Nguyệt Sinh là đại mỹ nhân có tiếng trong chốn võ lâm, diện mạo khiến lòng người điên đảo. Nàng ta và Thẩm Cảnh Phùng quen nhau trong một lần Ma giáo giao chiến với võ lâm chính đạo ở Trung Nguyên. Hai người không đánh không tương phùng. Nguyệt Sinh không động lòng trước Thẩm Cảnh Phùng nhưng Thẩm Cảnh Phùng lại nhất kiến chung tình với Nguyệt Sinh.

Thế nhưng, Thẩm Cảnh Phùng đã được đính hôn, cho nên phải giữ gìn lễ tiết, đè nén tình cảm của mình. Không ngờ Nguyệt Sinh lại nhiều lần quyến rũ, Thẩm Cảnh Phùng liền rơi vào lưới tình của ả.

Khi Thẩm Cảnh Phùng sắp về nhà từ hôn vì Nguyệt Sinh thì lại bắt gặp Nguyệt Sinh gần gũi với Mạc Tinh Thần, giáo chủ của Ma giáo. Thẩm Cảnh Phùng tức giận, bỏ về nhà, tuân mệnh bề trên, thành thân với vị hôn thê đã được đính ước trước đây, chính là Diệp Trần. Tuy vậy, đúng vào hôm thành thân, Nguyệt Sinh lại đến tìm Thẩm Cảnh Phùng. Thẩm Cảnh Phùng vì Nguyệt Sinh mà từ vợ ngay trước mặt mọi người, phản bội chính phái, đi theo Nguyệt Sinh gia nhập Ma giáo.

Sau khi gia nhập Ma giáo, Thẩm Cảnh Phùng mới phát hiện, hóa ra Nguyệt Sinh vốn yêu Mạc Tinh Thần, ả cố ý quyến rũ mình là để lấy lòng, lập công với Mạc Tinh Thần. Giờ ả đã hủy diệt hoàn toàn tiền đồ của chàng ta trong chốn võ lâm chính phái, chàng ta chẳng còn giá trị gì nữa, bèn nảy sinh ý đồ giết chết Thẩm Cảnh Phùng.

Thẩm Cảnh Phùng liều mạng đào tẩu, quay về phái Nhạc Sơn, chương môn phái Nhạc Sơn tuyên bố với bên ngoài rằng chàng ta đã đi nằm vùng ở Ma giáo trở về. Thẩm Cảnh Phùng lại ngóc đầu dậy, trở thành tử thù của Mạc Tinh Thần và Nguyệt Sinh, dùng đủ loại âm mưu, thủ đoạn, leo lên được ngôi vị Minh chủ Võ lâm, sau đó tìm cách vu oan cho Ma giáo, để tiêu diệt Mạc Tinh Thần mà gây ra cho giang hồ bao cảnh gió tanh mưa máu, cuối cùng bị Mạc Tinh Thần vạch trần bộ mặt ngụy quân tử mà chết.

Mạc Tinh Thần được người người ủng hộ, nhất thống giang hồ.

Về phần vị hôn thê của Thẩm Cảnh Phùng, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Diệp Trần thì sao?

Đã tự vẫn ngay cái đêm bị đức lang quân ruồng rẫy.

Thân phận Diệp Trần hiện tại, chính là như vậy, nhân vậy chỉ xuất hiện đúng một lần, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, con gái của cốc chủ Được Vương cốc, Diệp Trần.

“Vì lần trước cô thực hiện nhiệm vụ quá mức mạo hiểm nên lần này, cấp trên yêu cầu, cô không được tự ý lựa chọn cách làm, phải nghiêm túc bám sát theo từng yêu cầu nhiệm vụ được đề ra.”

“Hiện tại, nhiệm vụ của cô rất rõ ràng, làm giảm chỉ số hắc hóa của Thẩm Cảnh Phùng, tăng chỉ số thiện cảm, bồi dưỡng chàng ta trở thành một minh chủ tốt.”

“Vốn là định đưa cô đến lúc hăn ta vẫn còn nhỏ, có điều... chúng ta mãi chơi game, nên... cô chấp nhận đi vậy.”

Ba Tám vừa dứt lời, Diệp Trần liền nghe thấy một tiếng hô rõ to: “Phu thê giao bá!”

Hay lắm, đến thẳng hiện trường bá đường, cũng chính là hiện trường từ vợ luôn.

Diệp Trần cầm dải lụa hỉ trong tay, trước mắt chỉ nhìn thấy một màu đỏ, trong lòng ngứa ngáy, rất tò mò muốn biết tên cận bã này rốt cuộc đẹp trai đến đâu.

Có điều, cô phải kiềm chế, từ từ khom lưng xuống.

Đúng lúc này, bỗng có một tiếng con gái trong trẻo: “Khoan đã!”

Cảnh kinh điển với tần suất xuất hiện siêu cao trong các cuốn tiểu thuyết đây rồi... sắp chém đầu, hô dừng lại; sắp bá đường, hô khoan đã.

Chú thích:

*thần thức/ sức mạnh tinh thần: mình nghĩ cái này là 1 năng lực tương tự khả năng của Giáo sư X trong X-Men (đoạn lập kết giới ngăn đòn tấn công của pháp sư) và năng lực quan sát diện rộng của trái ác quỷ Giro Giro no Mi mà Viola sử dụng trong One Piece.

*rừng tiên: chính xác thì tiên ở đây là Elf (plural: Elves), một chủng tộc giả tưởng xuất hiện trong nhiều tác phẩm văn học và video game của phương Tây, tiêu biểu là trong Chúa tể của những chiếc nhẫn, trong nhiều truyện, Elves thường được miêu tả có đôi tai nhọn và mái tóc dài. Đọc thêm:Nguồn gốc các chủng tộc giả tưởng trong phim,Wikipedia

*điều sư (Griffon) là một sinh vật trong thần thoại, đầu đại bàng, mình sư tử

*Thập niên đăng: ngọn đèn mười năm.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

43. Chương 43: Thế Giới 4: Giang Hồ: Thập Niên Đăng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khung cảnh nháy mắt im phẳng phắc, sau đó có tiếng ai đẩy quát lên: “Yêu nữ Ma giáo! Lại còn dám tới đây!”

Cùng với tiếng quát đó, trong đầu Diệp Trần vang lên âm báo.

“Nhiệm vụ một: Diễn trò như xiếc.”

“Mô tả nhiệm vụ: Thể hiện phong thái của đệ nhất mỹ nhân, tăng độ thiện cảm của Thẩm Cảnh Phùng với Diệp Trần.”

“Phần thưởng: Nếu có thể ngăn cản Thẩm Cảnh Phùng bỏ thê tử thành công, sẽ nhận được một túi quà.”

“Túi quà là quà gì?” Diệp Trần chỉ chú ý điểm này. Ba Tám ngẫm nghĩ rồi đáp: “Dựa trên hiểu biết của tôi về hệ thống thì chắc sẽ là một túi quà may mắn.”

Diệp Trần: “...”

Không hề hấp dẫn.

Vậy nên Diệp Trần bèn chuyển hướng suy nghĩ sang chủ đề “diễn trò như xiếc”, diễn trò là cả một nghệ thuật, muốn gia nhập chiến trường đúng

thời điểm là thứ đòi hỏi người nghệ sĩ phải dày công quan sát. Diệp Trần im lặng, tập trung quan sát chiến trường.

Người cầm dải lụa đỏ đứng bên cạnh cô xoay người đi hướng khác, sau đấy có thứ âm thanh nghe như tiếng chuông bạc vang lên.

“Tại sao ta không dám?”

Đó là một cô gái, giọng nói mềm mại, hút hồn, nghe đến đâu xương cốt mềm ra đến đấy.

Mỹ nữ!

Đây là từ đầu tiên hiện ngay lên trong đầu Diệp Trần, thật phấn khích, nhất định là một mỹ nữ!

“Tôi muốn vén khăn trùm đầu lên quá...” Diệp Trần luyện thuyên với Ba Tám, “Tôi dám cược với anh, cô gái này nhất định là một mỹ nhân đẹp đến mức lu mờ nhật nguyệt.”

“Thế thì nếu cô nhìn thấy mặt mình, chẳng phải sẽ là trời long đất lở hay sao?” Ba Tám dùng biểu cảm “vẩy tay tạm biệt” nhìn Diệp Trần, hoàn toàn không có ý định trò chuyện với một con chó háo sắc đang lên cơn. Diệp Trần đực mặt ra một lúc mới hiểu.

Đúng vậy, cô là “võ lâm đệ nhất mỹ nhân” cơ mà!

Chắc chắn là cô đẹp hơn Nguyệt Sinh rồi.

Trong lúc hai người nói chuyện, một tiếng thở dài cất lên.

Âm thanh ấy như tiếng suối sa, trong trẻo, êm ái, khiến người ta liên tưởng tới ánh trăng sáng giữa rừng, hoa lan thơm đầy cốc.

“Nguyệt cô nương,” người nọ bị buộc phải nói, giọng nói đầy tiếc thương, “Đây không phải nơi cô nương nên tới, hãy quay về đi.”

“Đã đến rồi còn mơ có thể rời đi hả?!” Một người đàn ông vạm vỡ quát lên, “Yêu nữ Ma giáo kia, xem chùy đây!”

Vừa dứt lời, liền có tiếng đánh nhau loảng xoảng binh bốp.

Diệp Trần cố nén ham muốn vén khăn trùm đầu lên hóng hớt xem đánh nhau. Sau một hồi binh binh bốp bốp, một giọng nữ kêu lên đau đớn, chàng trai đứng bên cạnh cô cuối cùng cũng lên tiếng: “Dừng tay!”

“Thẩm Cảnh Phùng, cậu có ý gì hả?” Người đàn ông vạm vỡ vừa nói lúc nãy hỏi, “Cậu muốn che chở cho yêu nữ Ma giáo này đấy à?”

“Nguyệt Sinh...” Thẩm Cảnh Phùng thở dài, “Nàng đi đi.”

“Ta không cần.” Nguyệt Sinh chống kiếm làm điểm tựa đứng dậy, đưa tay quệt máu tươi bên miệng, hờn hển nói: “Hôm nay chàng không đi với ta, ta nhất định không đi đâu hết!”

“Làm gì vậy hả?” Thẩm Cảnh Phùng cười gượng gạo, “Nàng và Mạc Tinh Thần đã...”

“Ta với hắn không có quan hệ gì hết!” Nguyệt Sinh ngắt lời chàng ta, giọng kiên quyết, “Ta biết chàng không tin nên ta mới đánh cược mạng sống của mình để đến đây. Thẩm Cảnh Phùng, ta thích chàng, chỉ mình chàng thôi. Nếu chàng bằng lòng, hãy đi cùng với ta. Nếu hôm nay chàng không chịu đi cùng ta thì Nguyệt Sinh này quyết không rời khỏi đây, cho dù có phải chết trên đại diện của phái Nhạc Sơn, Nguyệt Sinh cũng không oán trách nửa câu!”

“Nàng...” Thẩm Cảnh Phùng hoảng sợ ra mặt. Nguyệt Sinh nở nụ cười, bước từng bước một về phía Thẩm Cảnh Phùng. Đám người đứng

quanh nhào tới nhưng nàng ta không hề sợ hãi, trong cảnh bị đám đông vây khốn, vẫn chỉ một mực chăm chú nhìn Thẩm Cảnh Phùng đầy cố chấp.

Tình cảm thăm thiết đến bậc này, ai nhìn thấy mà chẳng động lòng. Vậy nên, khi có người đâm một kiếm về phía Nguyệt Sinh, Thẩm Cảnh Phùng liền động thủ, ngăn trường kiếm, che trước người nàng ta, hô to: “Dừng tay lại!”

“Cảnh Phùng...” Nguyệt Sinh thở đứt hơi, “Ta biết... Chàng sẽ không... bỏ mặc ta mà...”

Thẩm Cảnh Phùng không nói gì, chàng ta đưa mắt nhìn, dừng lại ở chỗ Diệp Trần.

“Diệp cô nương...”

Chàng ta lúng túng nói đầy áy náy: “Xin lỗi.”

Diệp Trần khẽ cười, đưa tay vén chiếc khăn hỉ lên, dung nhan nước tiếng xa gần dần dần lộ ra trước mặt mọi người.

Mi mục như họa, môi tựa anh đào, như đoá mai giữa mùa đông, tựa tuyết trắng trên núi cao.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Diệp Trần.

Chỉ cần nàng xuất hiện là ánh mắt của tất cả mọi người đều bất giác bị hút hồn, cho dù xinh đẹp được người người ca tụng như Nguyệt Sinh, đứng cạnh nàng cũng sẽ bị lu mờ.

Nàng đưa mắt nhìn Thẩm Cảnh Phùng, một cái nhìn băng giá.

“Chàng và cô nương đây từng có điều khúc mắc ư?” Đôi môi đỏ hé mở, giọng nói trong trẻo, mát lạnh.

Thẩm Cảnh Phùng gượng cười: “Là chuyện đã từng của tại hạ.”

Diệp Trần gật đầu, vẻ mặt điềm đạm: “Tình cảm lứa đôi, vốn khó có thể tự kìm giữ. Thẩm công tử đã có hôn ước lại có điều khúc mắc với Thánh nữ của Ma giáo, tại hạ có thể hiểu, cũng chẳng sao. Tuy nhiên, nếu đã có khúc mắc thì cũng nên nói rõ trước với tại hạ mới phải. Tại hạ không có yêu cầu gì với phu quân, chỉ có một điều duy nhất, cũng là điều mấu chốt nhất.”

Nghe bảo đến đây, trực giác Thẩm Cảnh Phùng mách bảo có điều chẳng lành, liền đó, Diệp Trần nói: “Tại hạ chỉ cần một người đàn ông sạch sẽ. Thẩm công tử cũng không phải là ngoại lệ.”

Vừa dứt câu, tất cả mọi người liền ồ lên. Thẩm Cảnh Phùng cau mày, vội nói: “Ta và Nguyệt cô nương không hề làm chuyện bất chính, mong Diệp cô nương nói năng cẩn thận.”

“Ta có bảo chàng và nàng ta có quan hệ bất chính đâu?” Diệp Trần bình tĩnh, ung dung, quay sang bảo với nha hoàn: “Đem giấy bút tới đây.”

Nói xong, Diệp Trần quay lại nhìn Thẩm Cảnh Phùng: “Người đàn ông của ta, không chỉ phải có tấm thân sạch sẽ mà cả trái tim cũng vậy. Lòng Thẩm công tử đã có nơi hướng về, vậy Diệp Trần sẽ đứng ra tác thành.”

Giấy bút đã được mang tới. Diệp Trần nhanh chóng viết giấy từ hôn, dùng nội lực phóng tờ giấy bay thẳng đến chỗ Thẩm Cảnh Phùng.

Phong thư từ hôn bay xoáy như phi đao, Thẩm Cảnh Phùng đưa tay đón được nó.

“Cầm giấy từ hôn rồi,” cầm Diệp Trần hơi hếch lên đầy kiêu ngạo, “thì cút đi!”

“Diệp cô nương,” Thăm Cảnh Phùng nhìn phong thư từ hôn trong tay, nhất thời lúng túng không biết nên nói gì. Sau một hồi, cuối cùng chàng ta chấp tay, nghiêm trang nói: “Tuy hôm nay Diệp cô nương tha thứ cho tại hạ nhưng việc này là tại hạ không phải, ngày sau nếu cô nương có chuyện gì khó giải quyết, tại hạ dù phải vượt lửa băng sông, cũng quyết không chối từ.”

Nói xong, Thăm Cảnh Phùng dìu Nguyệt Sinh dậy: “Chúng ta đi thôi!”

“Thăm Cảnh Phùng!” Một người đàn ông xông ra, tức giận quát, “Làm vậy tức là phản bội võ lâm!”

“Cảnh Phùng không có ý phản bội,” Thăm Cảnh Phùng lắc đầu, “có điều, tại hạ phải che chở cho cô nương này.”

Dứt lời, Thăm Cảnh Phùng đỡ Nguyệt Sinh, rút kiếm yểm hộ phá vây.

Chàng ta thành danh sớm, từ khi mười ba tuổi, chưa thua một lần, kiếm của chàng ta vẫn luôn là “Quân tử kiếm” trong truyền thuyết, chỉ trảm tà ma ngoại đạo, chưa từng giao đấu với nhân sĩ chính phái.

Thăm Thu Hà, chương môn phái Nhạc Sơn tức giận, đích thân xuất thủ nhưng chàng ta vẫn một mực che chở Nguyệt Sinh, dịch chuyển từng bước một tiến về lối ra.

Diệp Trần thấy anh ta gặp khó, Nguyệt Sinh bị trọng thương được anh ta che chở sau lưng thì đắc ý ra mặt, cô bực mình cười một tiếng, rút kiếm đâm thẳng về phía Thăm Cảnh Phùng, quát lên: “Thăm Cảnh Phùng!”

Thăm Cảnh Phùng giật mình, thấy kiếm đã ở ngay trước người, thế kiếm để lộ rất nhiều sơ hở, chàng ta dễ dàng né tránh được đường kiếm nhưng bất ngờ là, ngay tại khoảnh khắc đó, đối phương lại nắm tay chàng, ngã vào trong lòng chàng, đẩy tay chàng lên kề kiếm vào cổ nàng ta.

Thẩm Cảnh Phùng: “...”

Diệp Trần-ngã-vào-lòng-Thẩm-lang-thành-công: “O(∩_∩)O~~ “

Sóng lòng hứng khởi này tuyệt đối không thể để Thẩm Cảnh Phùng phát hiện ra, Diệp Trần điềm nhiên bảo: “Khống chế ta để ra ngoài.”

“Diệp cô nương...”

“Thẩm Cảnh Phùng, chàng muốn làm gì hả?!” Diệp Trần cao giọng, “Hôm nay chàng muốn bỏ trốn cùng yêu nữ này trước mặt mọi người vẫn chưa đủ, chàng còn muốn bắt ta làm con tin nữa sao? Thẩm Cảnh Phùng, chàng có còn chút liêm sỉ nào không hả?!”

Đám đông xung quanh lập tức sôi lên đầy giận dữ nhưng vì thân phận đặc biệt của Diệp Trần, con gái rượu duy nhất của cốc chủ Được Vương cốc, bất kể kẻ nào ở đây cũng không dám làm liều đánh cược tính mạng của nàng ta. Dù sao, có ai mà không có lúc cần cầu y?

Thế là, tuy gân cổ mắng chửi Thẩm Cảnh Phùng nhưng quả thực không có một ai dám tiến lên nửa bước.

Nguyệt Sinh kéo lưng áo Thẩm Cảnh Phùng, yếu ớt gọi: “Cảnh Phùng?”

Thẩm Cảnh Phùng nhắm mắt lại, thở dài: “Diệp cô nương, thất lễ.”

Nói xong, chàng ta liền nhẹ nhàng ôm Diệp Trần vào lòng, dùng kiếm khống chế cô, lui từng bước một ra ngoài.

“Chư vị,” Thẩm Cảnh Phùng đánh mặt, “xin hãy dừng bước, bằng không, ta không biết mình sẽ làm gì đâu.”

“Đau quá!”

Diệp Trần phối hợp kêu lên một tiếng.

Thẩm Cảnh Phùng-không-hề-làm-gì: “...”

Nguyệt Sinh nghi ngờ quan sát Diệp Trần, trong lời truyền miệng của mọi người thì Diệp Trần là một cô gái thủ cựu, cố chấp, răm rắp tuân theo khuôn phép, lễ nghi. Dựa theo tính toán của Nguyệt Sinh hôm nay đến đây thì chỉ cần Thẩm Cảnh Phùng chịu đi theo mình, với tính cách cố hủ của Diệp Trần, chắc chắn sẽ không chịu đựng được, thất lựa trắng tự tử mới phải. Một khi Diệp Trần chết, Thẩm Cảnh Phùng thực sự sẽ không bao giờ còn đất quay về võ lâm Trung Nguyên nữa.

Thế nhưng Diệp Trần hiện tại và Diệp Trần trong lời đồn hoàn toàn không giống nhau, chẳng những chủ động từ hôn lại còn giúp họ bỏ trốn!

À Diệp Trần rốt cuộc đang nghĩ gì?

Suy nghĩ của Diệp Trần thực tế lại rất đơn giản, tích lũy độ thiện cảm, nhân thể lừa lấy ôm một lúc.

Dẫu gì thì Thẩm Cảnh Phùng cũng rất đẹp trai!

Trải qua vài thế giới, tuy nhân vật phản diện nào cũng rất điển trai nhưng hợp mắt thẩm mỹ của Diệp Trần nhất vẫn là Quân Diễm. Dẫu vậy, Thẩm Cảnh Phùng cũng hoàn toàn không thua kém Quân Diễm. Nếu như ca ngời Quân Diễm là tuyết trắng trên đỉnh Côn Lôn, vậy thì Thẩm Cảnh Phùng sẽ là Giang Nam tiết tháng Tư.

Diệp Trần bị Thẩm Cảnh Phùng mang xuống núi, suốt đường đi, anh ta luôn cẩn thận để Diệp Trần cảm thấy thoải mái nhất.

Sau khi xuống tới được chân núi, thực sự cắt đuôi được mọi người, Thẩm Cảnh Phùng thả Diệp Trần ra, áy náy nói: “Diệp cô nương, hôm nay thật sự xin lỗi.”

“Đâu còn cách nào,” Diệp Trần xua tay, “có phải chuyện lớn lao gì đâu, chàng đi đi.”

“Không phải chuyện lớn?” Thẩm Cảnh Phùng sững sờ, “Ta... ta đi theo Ma giáo không phải chuyện lớn ư?”

“Chính phái hay là Ma giáo, chỉ cần vẫn giữ trái tim ngay thẳng thì chẳng có gì khác nhau.” Diệp Trần ngẩng đầu ngăm vàng thái dương đang từ từ lặn xuống, gương mặt mỹ lệ chìm trong luồng sáng cuối ngày khiến toàn thân dường như sáng bừng lên.

“Chỉ là yêu một người, làm gì có đúng hay sai. Thẩm công tử,” Diệp Trần ôm quyền, “thuận buồm xuôi gió. Tại hạ cáo từ.”

Nói xong, Diệp Trần quay lưng bỏ đi, dường như không một chút lưu luyến.

Nàng mặc bộ đồ cưới đỏ rực như lửa, đi thẳng về phía trước, chiếc bóng đồ dài, trông lạnh lùng và kiêu ngạo, giống một con phượng hoàng tắm trong máu, trong mắt Thẩm Cảnh Phùng, nó biến ảo trở thành cảnh đẹp phi phàm.

Thẩm Cảnh Phùng quên cả hít thở, nhìn tấm lưng kia, bất giác, trái tim đập thình thịch, dường như có thứ gì đó bị chôn vùi dưới đáy lòng bất ngờ tỉnh giấc.

Chàng ngơ ngác nhìn theo bóng lưng khuất dần. Nguyệt Sênh khẽ khàng gọi: “Cảnh Phùng?”

Thẩm Cảnh Phùng ngơ ngác quay đầu nhìn thiếu nữ mảnh mai trước mặt, nâng nàng ta dậy: “Đi thôi, ta đưa nàng về.”

Diệp Trần bấm bụng đi thẳng một mạch, không ngừng tự nhủ, không được ngoái đầu, không được ngoái đầu.

Đi được chục bước, cuối cùng hết chịu nổi, Diệp Trần hỏi: “Ba Tám, bọn họ đi chưa? Có còn nhìn thấy tôi nữa không? Tôi có thể quay đầu lại nhìn họ được rồi chứ?!”

“Gì mà đến mức ấy?” Ba Tám bó tay, “Chỉ có mỗi bóng lưng, cô có thể nhìn ra cái gì chứ?”

“Bóng lưng của người đẹp chắc chắn cũng đẹp!” Diệp Trần đáp chắc nịch, “Anh thì biết gì mà nói!”

“Vâng vâng vâng, tôi không biết.” Ba Tám châm điếu thuốc, làm một hơi rồi nhả ra một cách điệu nghệ, báo hại trong đầu Diệp Trần sặc sụa toàn là khói thuốc.

“Tôi cảnh cáo anh nhé,” Diệp Trần khó chịu, “anh mau đổi hiệu thuốc lá khác đi, loại này chất lượng kém quá đấy! Ngày trước anh có dùng nó đâu!”

“Đây là đồ tôi đi bán buôn đấy.” Ba Tám nhả khói thuốc điệu nghệ ra vẻ ta đây lão làng, “Nghe nói cái thứ này dùng để đối phó với kí chủ cực kỳ hữu hiệu.”

Diệp Trần: “...”

Để tra tấn kí chủ của mình, bọn AI này đúng là đã dốc toàn lực.

“Có đúng là chỉ thấy mỗi bóng lưng không? Rốt cuộc là họ có thể nhìn thấy tôi không? Tôi có thể quay đầu được chưa?”

“Có thể, có thể, có thể.” Ba Tám nói liên thoảng, “Đó, nhìn đi, xem người ta diễn trò tình cảm mà cũng hứng thú lắm thế. Diệp Trần à, tôi bảo này, ngày nào cũng ăn thức ăn cho chó FA, sau này nhất định sẽ độc thân cả đời đấy.”

Diệp Trần mặc kệ Ba Tám nói gở, phấn khích quay đầu lại nhìn, sau đó... quả nhiên chỉ thấy mỗi bóng lưng đã đi xa rồi. Dưới ánh chiều tà, nó chỉ là một cái chấm nhỏ xíu, thực sự... cái gì đẹp cũng đều không nhìn thấy được.

Diệp Trần rầu rĩ, người đẹp đã đi mất rồi, cô lại chẳng có cách nào giữ người lại, hơn nữa còn là đi một lúc hai người...

Cô thở dài: “Ba Tám, chừng nào chúng ta mới gặp lại họ?”

“Nhanh thôi,” Ba Tám mở nội dung thế giới ra xem, “hai tháng nữa, Thẩm Cảnh Phùng sẽ bị Nguyệt Sinh phái người ám sát. Chúng ta phải đi cứu hắn. Cô mau mau làm quen với kỹ năng của nhân vật này đi, đừng để đến lúc đó lại xảy ra sự cố, chậm một phát khiến Thẩm Cảnh Phùng thăng luôn.”

“Ừ.”

Diệp Trần mỉm cười: “Tôi nhất định sẽ nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ thật cẩn thận.”

Chàng trai ứa nhìn như vậy, sao cô có thể chậm chết anh ta được chứ?

Thế nhưng, sau này Diệp Trần mới hiểu, nói trước bước không qua.

Tác giả có chuyện muốn nói:

[Mẫu truyện ngắn]

Mặc Thư Bạch: “Bác sĩ, tôi nghe nói anh gia hạn thời gian nằm viện của tôi.”

Bác sĩ: “Ừ, là yêu cầu của viện trưởng.”

Mặc Thư Bạch: “Lý do, tôi cần một lý do!”

Bác sĩ: “Lý do của tôi là, bệnh tình của cô rất nghiêm trọng...”

Mặc Thư Bạch: “Viện trưởng thì sao?”

Bác sĩ: “Để kiểm tiền.”

Mặc Thư Bạch: “...”

Bác sĩ: “Từ ngày cô nhập viện, bệnh viện chúng tôi nhận được rất nhiều khoản quyên góp. Trước mắt đã trang bị sẵn sàng các thiết bị như lưỡi dao, gậy giật điện, có thể cho cô dùng bất cứ lúc nào.”

Mặc Thư Bạch: “...”

Bác sĩ: “Vui lắm đúng không?”

Mặc Thư Bạch: “(/ `Д) / cú”

Chú thích:

*Thập niên đăng: ngọn đèn mười năm, được cho là lấy ý từ hai câu thơ của nhà thơ thời Bắc Tống, Hoàng Đình Kiên:

“Đào lý xuân phong nhất bôi tửu,

Giang hồ dạ vũ thập niên đăng.”

Dịch thơ:

“Gió xuân lê đào một cốc rượu

Đêm mưa giang hồ đèn mười năm”

(Nguồn:thivien.net)

Trong thơ ca, hình tượng ngọn đèn thường gắn liền với sự chờ đợi, mười năm có lẽ chỉ là một con số tượng trưng, ám chỉ thời gian rất dài.

Có một bài hát cũng lấy tựa là “Thập niên đăng”:

*túi quà may mắn: là dạng túi quà mà phần quà trong đó sẽ không được biết trước, có thể rất có giá trị nhưng cũng có thể ngược lại, thường được các cửa hàng bán ra vào dịp đầu năm để khách hàng mua cầu may. Đọc thêm:link.

*chùy 锤

Xem chùy đây!

*mai 冬梅: chính xác là đông mai, mai mùa đông, cái hoa mà đi truyện nào cũng tả mai đỏ giữa tuyết trắng ấy, cái hoa mà Cao Bá Quát nói rằng “cả đời chỉ biết cúi đầu trước hoa mai” ấy.

*Giang Nam vào tiết tháng Tư (四月江南), thời tiết dễ chịu, cây cối tốt tươi, trăm hoa đua nở, các sản vật theo mùa cũng trù phú.

*chú thích bù chương trước: đây là biểu cảm mới của Ba Tám: vẫy tay tạm biệt

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẼO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

44. Chương 44: Thập Niên Đăng 2

Diệp Trần quay về phái Nhạc Sơn, trong đầu vang lên tiếng âm báo kêu “ting” một tiếng.

“Nhiệm vụ “Diễn trò như xiếc” hoàn thành, điểm thiện cảm +5, chỉ số thiện cảm hiện tại: 5, thưởng điểm tích lũy: 10. Kí chủ tiếp tục cố gắng nhé!”

“Anh đừng có nói chuyện nghe gớm như thế...”

Diệp Trần nghe từ “nhé” của Ba Tám mà ớn hết cả người, điểm tích lũy nhận được gần như cũng bằng không.

Ba Tám vẫy tay tạm biệt. Lần trước hoàn thành nhiệm vụ xong anh ta không thể thăng cấp vì chỉ được điểm B. Vậy nên, lần này anh ta phải nhấn mạnh: “Tiểu Trần à, lần này cô phải phấn đấu đấy nhé, đừng để nhân vật phản diện lại ngoẻo nữa.”

“Được rồi, được rồi mà,” Diệp Trần phẩy tay qua quýt, “thực ra, tôi thấy, nếu anh chịu để tôi tự do yêu đương thì nhân vật phản diện đã không ngoẻo.”

“Người anh em à,” Ba Tám suýt thì tức trào nước mắt, “mỗi lần làm nhiệm vụ, cô đều làm tiêu hao năng lượng của tôi đó, cô mà không hoàn thành nhiệm vụ kịp thời thì tôi sẽ cạn sạch năng lượng luôn, đến lúc đấy, đừng bảo là để cô yêu đương, tôi e là đến năng lượng để hoàn thành nhiệm

vụ cũng không có mà dùng đâu, càng miễn bàn tới chuyện tôi được thăng cấp nữa.”

“Vâng, vâng, vâng.” Diệp Trần leo lên đỉnh núi, vận động cơ thể, nói cho qua chuyện, “Tôi biết rồi.”

Nói xong, Diệp Trần bước nốt bậc cuối cùng. Vừa đặt chân xuống, một đám thiếu nam thiếu nữ liền quỳ gối trước mặt cô, một cặp trai gái đẹp nhất trong số họ ôm đùi cô khóc nức nở.

“Sư tỷ ơi! Chúng em có lỗi với tỷ! Để tên họ Thẩm bắt nạt tỷ! Tiếc là Thẩm Cảnh Phùng chạy nhanh quá! Bằng không chúng em sẽ đâm chết hắn! Độc chết hắn! Châm chết hắn!”

Diệp Trần: “...”

Cô cúi đầu nhìn họ, đây là đội quân kế cận tương lai của Dục Vương cốc.

Trong trí nhớ của bản gốc, đám người này... vô cùng hoạt bát.

Cả đám nói thì rất to mồm, cái gì mà muốn tự tay đâm Thẩm Cảnh Phùng, sao vừa nãy không thấy đứa nào. Diệp Trần giật giật mép, rút chân ra khỏi tay bọn họ: “Xuân Sinh, Thu Sinh, mau buông ra.”

Nam tên Xuân Sinh, nữ tên Thu Sinh lập tức thả đùi Diệp Trần ra, cầm kiếm lên: “Sư tỷ đừng ngăn cản chúng em, chúng em phải đi giết Thẩm Cảnh Phùng, báo thù cho sư tỷ!”

Diệp Trần gật đầu: “Đi đi.”

Xuân Sinh: “...”

Thu Sinh: “...”

Xuân Sinh vội nói: “Sư tử, vừa rồi đệ nói chơi thôi, phái Nhạc Sơn thật quá đáng, chúng ta đi thôi!”

Diệp Trần tiếp tục gật đầu: “Vậy đi đi.”

“Sư tử,” Thu Sinh dè dặt hỏi, “có phải sư tử bị đả kích nặng nề lắm phải không? Sư tử đừng buồn.”

“Ta không buồn gì hết.” Diệp Trần bước tới chào Diệp Phong, cốc chủ của Dược Vương cốc, “Phụ thân ạ.”

Diệp Phong gật đầu, vỗ vai Diệp Trần: “Con gái ta làm tốt lắm.”

Nói xong, Diệp Phong quay ra thưa chuyện với Thẩm Thu Hà: “Lão Thẩm à, hôm nay nhà ông làm vậy là không được, ta sẽ đón con gái ta về, ông không có ý kiến gì chứ?”

“Ông thông gia à...”

“Ông gọi ai là thông gia?”

“Diệp cốc chủ, hôm nay đã trễ rồi, trước cứ nghỉ tạm ở Nhạc Sơn đã, xin cốc chủ nguôi giận cho, ở lại đây ít hôm, cốc chủ thấy thế nào?”

“Sư tử,” Xuân Sinh lén lút nói với Diệp Trần, “đệ thấy đầu bếp của Nhạc Sơn tài nghệ được lắm, chúng ta có thể ở lại thêm mấy ngày được không?”

“Được!” Diệp Trần đáp dứt khoát, trong khi Diệp Phong còn đang mĩa mai Thẩm Thu Hà, cô đứng ra thưa: “Phụ thân à, mọi người đều mệt cả rồi, nghỉ lại ít bữa rồi cả đi nhé ạ?”

Diệp Phong là một người cha hết mực yêu thương con gái, Diệp Trần rất ít khi xin xỏ ông điều gì, giờ đã mở lời rồi, tất nhiên là phải chiều.

Thế là tối đó, sau khi xảy ra trò hề ở hôn lễ, toàn bộ người của Dưộc Vương cốc đều thoải mái ngồi lại dùng bữa ở Nhạc Sơn phái.

Xuân Sinh, Thu Sinh và Diệp Trần ngồi chung một bàn, ba người tranh nhau cướp thức ăn. Vì phải bảo vệ hình tượng lạnh lùng, kiêu ngạo mà Diệp Trần vừa phải lo cướp đồ ăn với Xuân Sinh, Thu Sinh thật nhanh lại vừa phải chú ý cướp làm sao cho thật phong độ.

Bọn chúng nói đúng, đầu bếp của phái Nhạc Sơn rất giỏi, giỏi gấp nghìn lần đầu bếp của Dưộc Vương cốc theo như những gì “Diệp Trần” bản gốc nhớ. Tuy vẫn còn thua nhân vật phản diện ở thế giới trước nhưng Diệp Trần là người dễ thỏa mãn, chỉ cần nghĩ đến chuyện quay về Dưộc Vương cốc lại phải ăn mấy món “dược thiện” đáng sợ kia là cô lại có quyết tâm ở lại phái Nhạc Sơn ăn bám đến già.

Vì ham ăn mà đám người Diệp Trần đã ở lại phái Nhạc Sơn tận mấy ngày liền.

Là một mỹ nhân được phái nam mến mộ, phái nữ ghen tị, Diệp Trần vừa từ hôn hôm qua thì hôm nay đã có người nườm nượp kéo tới cửa. Diệp Trần vẫn còn đang ở lì ở Nhạc Sơn kiếm bữa cơm nên việc này khiến cha của Thẩm Cảnh Phùng tức đến nổi suýt thổ huyết.

Ngang nhiên đi cầu thân con dâu chưa qua cửa của ông ta, đám người đó có còn biết xấu hổ là gì không cơ chứ!

Hơn nữa, ông ta còn đang cố gắng tìm thẳng con trai về xem nó có thể dựa vào bản mặt kia làm Diệp Trần hồi tâm chuyển ý không cơ mà, chưa biết chừng, nàng dâu này lại rước được qua cửa thì sao?

Theo lời đồn đại của mọi người, Diệp Trần là đệ tử chân truyền của Dưộc Vương cốc, môn đệ ưu tú nhất trong năm đời đổ lại đây. Một môn phái chuyên về kiếm thuật liên thủ với một đại phái về y dược, đây chính là hổ mọc thêm cánh, có thể nói là hoàn mỹ.

Thế mà cuối cùng Thấm Cảnh Phùng lại chạy mất!

Chạy à!

Thấm Thu Hà tức nghiến răng nghiến lợi.

Một mặt tìm cách giữ chân đám người Diệp Trần, một mặt dốc sức tìm kiếm tung tích Thấm Cảnh Phùng.

Thế nhưng, cho dù Diệp Trần ham ăn đến mức nào cũng không thể không cần giữ gìn thanh danh. Một tân nương bị đá ngay trong hôn lễ lại còn cứ ở lì ở nhà vị lang quân kia, có nói thế nào cũng không xuôi, đám phụ nữ trên giang hồ ghen tị với Diệp Trần đã nói cho chẳng ra gì rồi.

Vậy nên Diệp Trần phải ngoan ngoãn theo Diệp Phong về Dược Vương cốc.

Sau khi đến Dược Vương cốc, ngày nào Ba Tám cũng giục Diệp Trần luyện tập kỹ thuật châm cứu, vì từ trước đến nay Diệp Trần chỉ mới luyện kiếm, đây là lần đầu tiên trở thành đại phu. Thế nhưng, Diệp Trần lại bỏ ngoài tai, cho rằng mình có trí nhớ của bản gốc, có gì mà sợ!

Vậy là ngày nào cô cũng nghĩ kể rủ Xuân Sinh, Thu Sinh lén lút trốn ra ngoài kiếm đồ ăn. Tay nghề của đầu bếp Dược Vương cốc quả thực là một lời khó nói hết. Hành vi này tuy không giống một Diệp Trần cao quý, lạnh lùng nhưng mọi người đều cho là cô bị vụ từ hôn làm chấn động tâm lý.

Trong lòng mọi người đều thầm thương hại cô. Diệp Phong sau khi nghe kể con gái mình rủ đệ tử lén lút trốn đi mua đồ ăn xong liền thở dài mà rằng: “Trong lòng con bé chắc buồn khổ lắm, cứ tùy nó đi.”

Thế là, chưa đầy hai tháng, Diệp Trần đã béo thêm hẳn một khúc, da dẻ hồng hào, mắt sáng lấp lánh. Đến hôm Diệp Trần quyết định sẽ vượt hai

ngày đường đi nếm thử món vịt quay lưng danh nước tiếng gần xa mọi người bảo thì Ba Tám bỗng hỏi: “Kí chủ, cô còn nhớ nhiệm vụ của mình không?”

“Nhiệm vụ hả? Nhớ chứ, nhớ chứ, tôi đi mua vịt quay trước cái đã, đừng quấy!”

“Cút mẹ cô đi!” Ba Tám quát ầm lên, “Nhiệm vụ tới rồi đấy! Cô phải đi cứu Thẩm Cảnh Phùng trước! Còn vịt quay khỉ gió gì nữa!”

Diệp Trần sững sờ, dờ dẫm ngồi trong kiệu: “Chàng ta... chàng ta mới đó mà đã bị ám sát rồi à?”

“Mới cái gì mà mới hả? Người anh em đã ăn hại hai tháng liền rồi đó. Cô không biết hả? Người cô đã béo thêm một khúc rồi kia kìa!”

Ba Tám sốt ruột gần chết: “Đừng nói nữa, mau chạy đi, nhanh lên, tôi gửi bản đồ cho cô, mau mau đi cứu người.”

Diệp Trần nghe vậy, lòng thấy hơi không nỡ, cô đã ngắm món vịt quay của nhà đó lâu lắm rồi.

Thế nhưng vì ba nhiệm vụ trước đều không làm tốt, Ba Tám nhà cô đã gầy còm đi nhiều, cô thấy, nhiệm vụ rốt cuộc vẫn quan trọng hơn. Diệp Trần nhanh chóng di chuyển đến địa điểm mà Ba Tám gửi bản đồ tới, vừa đi vừa hỏi: “Tôi cứu anh ta xong có thể đi mua vịt quay không?”

“Mua! Mua! Bảo Thẩm Cảnh Phùng đi mua cho cô.”

“Liệu chàng ta có mua không?”

“Ồn cứu mạng, mua vịt báo đáp!”

“Anh nói đúng!” Diệp Trần gật gù, tự nhiên thấy chuyển đi cứu Thẩm Cảnh Phùng này cũng hay, có một người đẹp ngày ngày dẫn mình đi ăn,

đúng là cuộc sống đáng mong đợi!

Diệp Trần có động lực để làm, cuốn rèm lên bảo với Xuân Sinh: “Nhanh thêm chút nữa, không là không kịp mua món ngon nữa đâu.”

Xuân Sinh gạt đầu ngay tắp lự: “Sư tử cứ yên tâm, chúng ta sắp đến quán đậu phụ ở cầu đá rồi!”

Ba người và phu kiệu đi một lúc lâu, khi ngang qua một con đường nhỏ heo hút, Diệp Trần thấy đã rất gần với chấm sáng trong đầu mình, bèn nín thở, lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Khi hai điểm sáng trùng vào nhau, Diệp Trần lập tức hô: “Chờ một chút!”

“Dạ? Sư tử sao thế?” Xuân Sinh rút kiếm ra, Diệp Trần cuốn màn kiệu lên, nhíu mày hỏi: “Mọi người có nghe thấy có tiếng người kêu cứu không?”

“Đâu có đâu.”

“Hình như ta có nghe thấy.”

Nói xong, Diệp Trần chủ động xuống kiệu, đi thẳng đến đồng cỏ khô theo hướng chỉ đường của Ba Tám, liền đó, bắt gặp một người máu me đầy mình đang nằm im trong đồng cỏ khô.

Cô giả vờ ngạc nhiên “á” một tiếng rồi ngoái đầu lại bảo: “Mau đem hòm thuốc của ta tới đây!”

Thu Sinh lập tức quay trở lại kiệu lấy hòm thuốc. Diệp Trần ngồi xổm xuống cạnh kẻ máu me đầy mình kia, sốt ruột bắt thử mạch cho gã.

Chẩn mạch xong, Diệp Trần cũng yên tâm thêm mấy phần, chỉ bị thương ngoài da, không phải chuyện lớn, cầm máu, điều hòa tâm mạch

trước đã là đủ.

Tính toán xong, Diệp Trần cầm châm bạc Thu Sinh đưa, định ổn định tâm mạch cho Thẩm Cảnh Phùng. Xuân Sinh bỗng đầu ló đầu lại nhìn, gã này máu me khắp người, trông rất thảm hại nhưng không hề che giấu được tư sắc vốn có, Xuân Sinh lập tức nhận ra: “Thẩm Cảnh Phùng!”

Nói xong, Xuân Sinh liền tiếp luôn: “Sư tỷ không cần phải ra tay, để đệ một kim châm chết hẳn đi.”

“Đừng có làm bừa.” Diệp Trần lắc đầu, tay cầm châm, ra vẻ chuyên nghiệp, “Đề hẳn lại, ta khám bệnh từ thiện cho hẳn trước đã.”

Kỹ thuật châm cứu của Diệp Trần là thiên hạ đệ nhất, mọi người tuyệt đối hết sức tin tưởng, không một ai may mắn hoài nghi, lập tức giữ người Thẩm Cảnh Phùng cho cô châm cứu.

Diệp Trần cũng rất tin tưởng vào bản thân, dựa theo trí nhớ và cảm giác, châm ngay một kim! Vừa nhanh vừa chuẩn! Vừa châm xong, máu lập tức phun ngay vào mặt cô.

Mọi người có mặt ở đây đều sợ hãi người. Diệp Trần cũng sợ hãi người, liền đó, Ba Tám trong đầu cô và Xuân Sinh, Thu Sinh cùng đồng thanh la toáng lên...

“Kí chủ/sư tỷ! Đó là tử huyết mà!”

Vừa dứt lời, Thẩm Cảnh Phùng co giật mạnh một cái, một búng máu phun ra, đầu ngoẹo sang một bên, không còn thấy hít thở.

“Chết... chết rồi hả?”

Xuân Sinh ngơ ngác hỏi rồi ngẩng phắt đầu lên: “Sư tỷ, vừa rồi đệ chỉ nói đùa thôi! Đây đâu gì cũng là Thẩm Cảnh Phùng mà, chúng ta đến bị

phái Nhạc Sơn diệt môn mất!!!”

Diệp Trần không hề đổi sắc mặt, trong đầu thực ra đã phát điên.

“Tôi châm chết nhân vật phản diện mất rồi... Tôi một châm giết chết luôn nhân vật phản diện!!! Thế giới này thật quý quái, tôi phải làm sao bây giờ! Ba Tám ơi!”

“Im lặng nào, mau nhường chỗ cho tôi!”

Ba Tám lập tức khởi động hệ thống thể thân, Diệp Trần vừa bảo “được” một cái, lập tức cơ thể đã bị Ba Tám tiếp quản, anh ta ra tay vèo vèo, cắm châm như tiên nữ múa điệu vung hoa, tiếp đó ấn thêm vài huyết vị, Thấm Cảnh Phùng lại thổ huyết thêm một lần nữa, Diệp Trần lo lắng hỏi: “Chàng ta... chàng ta chết chưa?”

“Anh ta có bệnh ẩn, phải dùng phương pháp đưa về cõi chết rồi hồi sinh trở lại này để chữa trị.” Ba Tám kiểm soát cơ thể Diệp Trần, nói hươu nói vượn với bọn Xuân Sinh, Thu Sinh xong thì trả cơ thể lại cho cô.

Diệp Trần nhìn Thấm Cảnh Phùng, trong lòng ngổn ngang, lúng túng nói: “Dù người ta lên đi.”

Xuân Sinh phải đi đỡ Thấm Cảnh Phùng dậy.

Thấm Cảnh Phùng từ từ hé mắt nhìn, trông có vẻ như chẳng thấy gì.

“Sư tỷ,” Thu Sinh là người đầu tiên nhận ra điều bất thường, “mắt hằn hình như không ổn.”

Tim Diệp Trần run lên: “Thấm Cảnh Phùng?”

“Cô nương,” Thấm Cảnh Phùng cười, vẻ mặt điềm tĩnh, “có vẻ như hiện tại, tại hạ không thể nhìn thấy. Tại hạ là Thấm Cảnh Phùng. Xin hỏi phương danh của cô nương là gì?”

Tim Diệp Trần thất hết lại.

Xong rồi! Cô làm nhân vật phản diện bị mù rồi!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

45. Chương 45: Thập Niên Đăng 3

Đâm mù đối tượng mục tiêu của nhiệm vụ, cho dù tố chất tâm lý có tốt mấy tốt nữa cũng không bình tĩnh nổi.

Diệp Trần sáp tới, kéo tay Thẩm Cảnh Phùng ra kiểm tra cẩn thận: “Huynh không nhìn thấy? Thực sự không nhìn thấy hả?”

Đối phương nghe tiếng Diệp Trần hỏi chuyện, để kệ cho cô nghịch, một lát sau mới do dự hỏi: “Diệp cô nương à?”

Diệp Trần ngạc nhiên: “Thế mà huynh cũng nhận ra ta là ai hả?”

“Tuy chỉ gặp Diệp cô nương một lần,” Thẩm Cảnh Phùng cười, “nhưng vẫn nhận ra được.”

Thẩm Cảnh Phùng vừa nói xong, trong đầu Diệp Trần lập tức “ting” một tiếng, một khung chữ hiện lên.

“Nhiệm vụ ba: Truyền đạo dạy nghề.”

“Mô tả nhiệm vụ: Ở chung với Thẩm Cảnh Phùng ít nhất một năm, gia tăng độ thiện cảm của Thẩm Cảnh Phùng đồng thời tẩy não, hướng Thẩm Cảnh Phùng làm người tốt.”

Xem xong nhiệm vụ, Diệp Trần lập tức bấm nhận rồi đỡ Thẩm Cảnh Phùng dậy, tươi cười bảo: “Thẩm công tử có trí nhớ thật là tốt. Thương thế

của huynh rất nghiêm trọng. Nào nào, để ta đưa huynh về Dực Vương cốc chữa trị.”

Xuân Sinh nghe xong, nghĩ đến một châm vừa hiểm vừa chuẩn ban nãy của Diệp Trần, tò mò thì thầm với Thu Sinh: “Có phải sư tỷ tính kéo hẳn về để hành hạ đến chết không nhỉ?”

Thẩm Cảnh Phùng đi đằng trước, tuy bị trọng thương nhưng thính lực vẫn tốt, nghe một câu như thế, trong lòng liền thấy nặng nề, ngoài mặt thì vẫn giả vờ không biết gì.

Một cô nương bị từ hôn, trong lòng tất nhiên là thấy vô cùng nhục nhã, cho dù hôm đó Diệp Trần trông có vẻ rất phóng khoáng nhưng nội tâm chưa chắc đã không thấy gì, giờ chàng đang bị trọng thương, khó mà đảm bảo nàng ta sẽ không nhân cơ hội này trả thù.

Diệp Trần kiêu ngạo, lạnh lùng băng giá trong lời đồn của mọi người, giờ lại có vẻ nhiệt tình như vậy, có âm mưu, nhất định là có âm mưu!

Thế là Thẩm Cảnh Phùng lặng lẽ trượt thanh kiếm giấu trong ống tay áo xuống cầm trong tay, vẫn tiếp tục cười nói: “Hai tháng trước mới tạm biệt Diệp tiểu thư, giờ lại gặp lại, thật là hữu duyên. Diệp tiểu thư không để bụng chuyện cũ, Cảnh Phùng cảm kích vô cùng.”

“Việc nhỏ, việc nhỏ thôi, ta vốn không để bụng.” Diệp Trần đưa Thẩm Cảnh Phùng đến gần xe ngựa thì nhắc nhở: “Cẩn thận bậc thềm.”

Thẩm Cảnh Phùng hơi nhú nhú mày. Diệp Trần nói chuyện rất bình thường khiến chàng cảm thấy có vài phần bất an. Chàng được đỡ lên xe ngựa. Diệp Trần cho chàng nằm trong xe, cẩn thận chăm sóc, nhiệt tình tận tâm, tuy không giống như người muốn giết chàng nhưng lại càng khiến Thẩm Cảnh Phùng thấy sợ hãi hơn.

Chàng vẫn luôn thủ sẵn thanh kiếm ngắn trong tay, kết quả là đối phương lại chẳng hề có ý định giết chàng. Trong lòng chàng thầm thở phào nhẹ nhõm, uống một ngụm nước Diệp Trần đưa rồi mới điềm đàm nói: “Hôm nay may nhờ cô nương cứu giúp nên mới giữ được một mạng, nếu không có Diệp cô nương, chớ nói là một cặp mắt, chỉ e đến tính mạng cũng chẳng còn.”

Lời này khiến Diệp Trần chột dạ, cứng cả người.

Thực ra, nếu không có cô, Thẩm Cảnh Phùng chỉ bị một chút ngoại thương, không thể chết được... còn có cô...

Cô đã chọc mù luôn mắt hắn rồi.

Điều này khó có thể nói rõ là họa hay là phúc, Diệp Trần chỉ có thể kìm nén sự áy náy trong lòng, tìm cách đối tốt với Thẩm Cảnh Phùng thêm một chút. Thế là Diệp Trần bèn tự tay băng bó vết thương cho Thẩm Cảnh Phùng. Tay cô hơi lạnh lạnh, lúc chạm lên da sẽ làm đối phương đỡ được vài phần cảm giác đau đớn. Thẩm Cảnh Phùng không nhìn thấy Diệp Trần nhưng vẫn còn nhớ mang máng hình ảnh người con gái mặc đồ cưới đỏ rực như lửa hôm nào, từ đó mà tưởng tượng ra dáng vẻ của cô hiện giờ.

Chàng ta đỏ mặt: “Diệp cô nương, chi bằng để được đồng làm cho?”

“Không sao,” Diệp Trần không chịu, “ta muốn đích thân băng bó cho huynh!”

... để bù lại sự áy náy trong lòng mình.

Thế nhưng câu trả lời này lại khiến Thẩm Cảnh Phùng điếng người, trong đầu chàng ta có một suy đoán thật là lớn mật...

Một cô nương đối xử cực kỳ tốt với một chàng trai cực kỳ ưa nhìn, ngoại trừ muốn giết hắn thì còn có một khả năng...

Nàng ta thích chàng.

Với suy đoán này, Thẩm Cảnh Phùng có thể lập tức giải thích được mọi hành vi của Diệp Trần. Nó khiến chàng phải thở dài.

Bản thân là loại người gì, chàng rất rõ. Tuy chàng là một tên khốn nhưng là một tên khốn vẫn còn giữ được những nguyên tắc làm người cơ bản, chính yếu nhất. Diệp Trần đã cứu chàng, tất nhiên chàng sẽ không cố tình làm tổn thương Diệp Trần. Chàng không thể thích Diệp Trần thì sẽ không để nàng hi vọng.

Thế là chàng bèn nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, xin hãy gọi được đồng đến đây đi.”

“Ta đã băng bó xong rồi.” Tốc độ băng bó của Diệp Trần rất nhanh. Cô kéo y phục của Thẩm Cảnh Phùng lên, đắp chắn cho chàng ta, ngồi sang một bên: “Vết thương trên người huynh không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng cẩn thận là được, vấn đề chính hiện giờ là đôi mắt...”

Thẩm Cảnh Phùng nghiêm túc lắng nghe cẩn thận. Đã băng bó xong rồi, chàng cũng không cần phải nói lại nữa, nghe đối phương nhắc đến đôi mắt, chàng liền hỏi ngay: “Mắt ta bị làm sao vậy?”

Diệp Trần chột dạ, nói bừa: “Trong lúc đánh nhau, đầu bị tụ huyết, cần phải điều trị từ từ.”

“Đầu bị tụ huyết?” Thẩm Cảnh Phùng cẩn thận suy nghĩ, “Nhưng đầu tại hạ không hề bị va đập mà.”

“Đầu bị tụ huyết cứ nhất định là do đụng vào đâu đó sao?” Diệp Trần nóng ruột, “Có thể là do áp lực, ví dụ như ta đánh huynh một đòn vào bụng, máu của huynh sẽ bị dồn lên trên phải không? Lực ép quá mạnh thì sẽ tổn thương đến đầu...”

Diệp Trần càng nói càng thấy chột dạ. Trong đầu cô, Ba Tám đang vỗ tay dồn dập.

“Bịa, cứ bịa tiếp đi, trình độ như của cô, chỉ có thằng ngốc mới tin...”

“Ta hiểu rồi.” Ba Tám vừa nói xong, Thẩm Cảnh Phùng liền gật gù, trịnh trọng thưa: “Đôi mắt này của tại hạ, xin được nhờ cô nương.”

Đợi... đợi đã!

Tất cả mọi người ở đây, Ba Tám, Diệp Trần, Xuân Sinh, Thu Sinh, mặt ai nấy đều đại cả ra. Bọn họ rất muốn hỏi cái vị công tử có vẻ cực kỳ thông minh này rằng: người anh em à, huynh hiểu cái gì vậy?

Thế nhưng chẳng ai dám hỏi thật. Diệp Trần chột dạ gật đầu. Thẩm Cảnh Phùng thấy người mệt mỏi bèn hỏi: “Cô nương, ta có thể ngủ một giấc không?”

“Ngủ đi, mau ngủ đi.”

Thẩm Cảnh Phùng ừm một tiếng rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

Diệp Trần nhìn khuôn mặt tuần tú của chàng ta, thực sự không nhận được nữa, cuốn rèm lên, thì thầm với Xuân Sinh: “Xuân Sinh, đệ thấy chúng ta đi mua vịt rồi hăng về được không?”

Xuân Sinh: “...”

Thẩm Cảnh Phùng bị mùi vịt thơm đánh thức.

Lúc này đã gần về tới Dục Vương cốc. Thẩm Cảnh Phùng có cảm giác mình đã ngủ rất lâu, bèn mơ mơ màng màng hỏi: “Diệp cô nương, chúng ta vẫn đang trên đường à?”

“Ừ, đúng vậy.” Diệp Trần đáp lấy lệ. Thấm Cảnh Phùng ngửi thấy mùi vịt quay, bụng đói cồn cào, nhưng vì là một chàng trai thích giữ gìn phong độ, chàng không tiện lộ mồm, bèn cười cười bảo: “Ta vốn tưởng là lúc đó mình đã ở rất gần Duyệt Vương cốc rồi.”

“Đường vòng ấy mà.”

“Vòng còn xa không?”

“Không xa.”

“Nói ra thật xấu hổ, từ lúc trốn khỏi Ma giáo, đã gần một ngày tại hạ không ăn gì rồi.”

“Ồ.”

Chỉ nói đến đó rồi thôi. Diệp Trần gặm miếng thịt vịt, ngậm mỹ nam trước mặt, tâm tình rất tốt. Thấm Cảnh Phùng im lặng một lúc lâu, cuối cùng phải nói: “Ý ta là... cô nương liệu có thể, cho tại hạ một chút gì đó để ăn không?”

Con vịt kia thật thơm chết đi được!

Diệp Trần giật mình hiểu ra: “Huynh nói con vịt này hả? Huynh lâu rồi chưa ăn cơm, không ăn được đâu. Vừa nãy ta đã bảo Thu Sinh về trước nấu cháo rồi, huynh về tới là có thể ăn ngay, sắp tới nơi rồi.”

“Còn bao lâu nữa?”

“Nửa canh giờ nữa thì phải.”

Thấm Cảnh Phùng: “...”

Lại thêm một lúc, Thấm Cảnh Phùng không chịu nổi nữa, nghiêm túc nói với Diệp Trần: “Cô nương, cứ cho tại hạ một chút vịt ăn đi. Nếu xảy ra

chuyện gì, tại hạ tự chịu trách nhiệm.”

Diệp Trần ngó người, nói cả buổi, hóa ra là hắn ta thèm thường con vịt của cô!

Nhìn vào khuôn mặt của Thẩm Cảnh Phùng, nhìn vào đôi mắt mù lòa của Thẩm Cảnh Phùng...

Diệp Trần cuối cùng vẫn quyết định chia một chút vịt quay cho chàng ta.

Thẩm Cảnh Phùng có thịt vịt để ăn, dạ dày thấy cực kỳ thoải mái, cho tới giờ, chàng ta không hề biết mình lại là người dễ hài lòng như vậy. Mùi thịt vịt cuốn theo mọi nỗi lo lắng trôi tuột xuống bụng trong lúc cô nương ngồi bên vẫn đang luyện thuyên tràng giang đại hải giới thiệu về lai lịch của con vịt này.

Biết được con vịt này mua ở cửa hàng nào, nhớ lại chỗ mình ngã xuống, lại nghĩ xem Dưộc Vương cốc ở đâu, Thẩm Cảnh Phùng nhắm tính thời gian.

Còn cái gì mà chàng không hiểu nữa?

Cô nương này lại dám kéo một người bị thương, chính là chàng đây, đi mua vịt nướng, có thể thấy là loại háu ăn đến cỡ nào...

Diệp Trần tích cực giới thiệu các chỗ bán đồ ăn ở vùng lân cận Dưộc Vương cốc cho Thẩm Cảnh Phùng biết, nói một thôi một hồi xong lại thở dài: “Có điều, phải công nhận là, đồ ăn của phái Nhạc Sơn các huynh ngon thật đấy...”

“Phái Nhạc Sơn có công thức nấu ăn riêng,” Thẩm Cảnh Phùng ăn no nê xong, chùi chùi tay, tâm trạng khá tốt, “đầu bếp đều bắt đầu học nghệ từ nhỏ, không giống ở bên ngoài.”

“Phải, phải.” Diệp Trần gật gù, tự nhiên nhớ ra vị này chính là đại sư huynh của phái Nhạc Sơn, con trai độc nhất của chưởng môn, bèn ướm hỏi ngay: “Thấm công tử, có thể dẫn ta lên Nhạc Sơn ăn mấy bữa cơm không?”

Thấm Cảnh Phùng thầm thở dài trong dạ.

Diệp Trần quả nhiên yêu chàng rất sâu đậm, rào trước đón sau này giờ cũng chỉ vì một câu này.

Thế nhưng, chàng nhất định phải cự tuyệt. Thấm Cảnh Phùng ngẩng đầu lên, nói rất chân thành: “Cô nương cứu ta, đại ân đại đức này không biết lấy gì báo đáp. Sau khi thương thế bình phục, tại hạ tất nhiên có thể dẫn cô nương lên Nhạc Sơn mời cơm.”

Ý ở đây là, tất cả những gì ta làm chỉ là để trả ơn, nàng nghìn lần chớ có nghĩ nhiều.

Thế nhưng, tất nhiên là Diệp Trần nghe không hiểu ra ý tứ này, hồ hồ hởi hởi túm chặt tay Thấm Cảnh Phùng, phấn khích nói: “Cảnh Phùng à, huynh đúng là người tốt thực sự!”

Thấm Cảnh Phùng bị lôi lôi kéo kéo, im lặng rút tay về. Vừa hay đã về đến Dực Vương cốc, Diệp Trần cuộn rèm lên, tự mình đỡ Thấm Cảnh Phùng bước từng bước một xuống.

Diệp Phong nghe tin Diệp Trần dẫn một người sống về, bèn lật đật chạy ra xem, vừa thấy là Thấm Cảnh Phùng liền chửi ầm lên: “Mẹ nhà mày, Thấm Cảnh Phùng, đồ con rùa nhà mày còn dám đến đây à?!”

Nói xong, Diệp Phong liền lao tới chỗ Thấm Cảnh Phùng, Diệp Trần phải cản vội lại, nói gấp: “Cha, đừng đánh, đừng đánh, đây là người của con!”

Diệp Phong sững sờ, hết nhìn Diệp Trần lại nhìn cái thằng đã mù rồi mà vẫn đứng rất hiên ngang, ra điệu công tử phong lưu đẳng kia, một lúc sau, ông nghiêng răng nghiêng lợi bảo: “Con lớn khó bảo. Thấm Cảnh Phùng, mày chẳng qua dựa vào cái mặt này đi lừa con gái yêu của ông! Ông nói cho mày biết, nếu mày dám làm nó tổn thương, ông nhất định sẽ đâm chết mày!”

“Vâng, đâm chết, đâm chết,” Diệp Trần đẩy Diệp Phong vào trong cốc, “con sẽ tự tay đâm chết huynh ấy! Phụ thân đừng quan tâm nữa, mau vào đi.”

Diệp Trần dạo này ăn nhiều, rất khỏe. Diệp Phong bị con gái đẩy đi, quay sang nhìn thân thể phì nhiêu của con mình, thấy cách Thấm Cảnh Phùng đã khá xa, chắc chắn không bị nghe thấy mới thì thầm khe khẽ: “Thu Sinh nói với cha, mắt thằng kia là do con đâm mù.”

Diệp Trần: “...”

Diệp Phong tiếp tục nói: “Thế nên ta mới bảo con ăn ít thôi mà, con xem đi, nếu mà ăn ít thì đã không đến mức phải đâm mù mắt cậu ta để giấu diếm chuyện con đã béo lên rồi.”

Diệp Trần: “(ノ`Д)ノ cú!”

Con gái ra oai, Diệp Phong vội vàng chạy biến.

Diệp Trần điều chỉnh tâm trạng bản thân rồi quay lại chỗ Thấm Cảnh Phùng, hăng giọng bảo: “Thấm công tử, để ta dẫn huynh vào.”

Nói xong, Diệp Trần túm góc tay áo của Thấm Cảnh Phùng, dắt anh ta vào trong cốc.

Cô rất cẩn thận, chu đáo, đi thật chậm, vừa đi vừa cẩn thận miêu tả cho Thấm Cảnh Phùng biết xung quanh có những gì.

Thẩm Cảnh Phùng cẩn thận ghi nhớ tất cả. Có người nọ đi đằng trước, chàng thấy vô cùng yên tâm.

Sắp xếp xong chỗ ở cho Thẩm Cảnh Phùng, Diệp Trần kiểm tra toàn diện cho chàng ta một lượt. Lần đầu tiên Thẩm Cảnh Phùng ở trần toàn bộ trước mặt một cô nương, cảm thấy hơi ngượng ngùng. Diệp Trần vừa kiểm tra vết thương cho Thẩm Cảnh Phùng, tim vừa đập bùm bùm.

Cô gắng nhịn không xị máu mũi, kiểm tra cho Thẩm Cảnh Phùng thật cẩn thận, ngoài mặt còn phải cố tỏ ra thờ ơ, điềm tĩnh.

Kiểm tra xong, Thẩm Cảnh Phùng vui mặt trong gối, cảm thấy mặt hơi nóng lên. Diệp Trần đứng dậy nói: “Không có vấn đề gì lớn. Thuốc ta sẽ lo, huynh chỉ cần cố gắng uống đúng giờ là được. Mắt của huynh phải điều trị lâu dài, hãy ở lại Dược Vương cốc chữa cho khỏi đã.”

Thẩm Cảnh Phùng nhú mày: “Tại hạ là người của phái Nhạc Sơn, ở lại Dược Vương cốc có vẻ không được ổn lắm thì phải?”

“Ta đã nhờ phụ thân báo tin cho cha huynh. Hãy chờ hồi âm của cha huynh đi. Hơn nữa, ta cứu huynh, huynh không định trả ơn à?”

Thẩm Cảnh Phùng ngẩn ra: “Cô nương muốn thế nào?”

“Ở lại Dược Vương cốc một năm.” Diệp Trần nhấp chén trà, thản nhiên nói, “Chờ lúc nào huynh có thể dùng kiếm thì làm thị vệ cho ta, đủ một năm, ta sẽ để huynh đi.”

Làm thị vệ cho cô nghĩa là có người đi mua đồ ăn cho cô rồi.

Diệp Trần nghĩ đến là đẹp. Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng Thẩm Cảnh Phùng xách vọt quay trở về, Diệp Trần đã cảm thấy, thế giới thật là tốt đẹp.

Tác giả có chuyện muốn nói:

[Mẫu truyện nhỏ]

Bác sĩ: “Dạo gần đây độc giả trách cứ, nói cô bị liệt dương, muốn tôi kê cho cô ít thuốc.”

Mặc Thư Bạch: “...”

Bác sĩ: “Cô hãy giải thích cho tôi nghe xem nào, không là tôi sẽ cho cô bị giật điện đấy.”

Mặc Thư Bạch: “Là thế này... Gần đây tác giả bề bộn nhiều việc, cho nên thời gian đăng chương mới không được đúng giờ lắm... Chương mới cũng hơi ngắn một chút...”

Bác sĩ: “Thế cô nói xem chừng nào mới có thể dài đây?”

Mặc Thư Bạch: “Sau ngày 24 tôi sẽ ổn định trở lại...”

Bác sĩ: “Ừ, vậy thì tốt.”

Mặc Thư Bạch: “Tôi không đủ dài, không thỏa mãn được bác sĩ phải không?”

Bác sĩ: “Ha ha.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

46. Chương 46: Thập Niên Đăng 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Cảnh Phùng cau mày vì câu nói của Diệp Trần nhưng nghĩ đến đôi mắt và tình trạng thương thế của bản thân, chàng cân nhắc giây lát rồi vẫn đồng ý: “Được, có điều khoảng thời gian sắp tới, có lẽ phải làm phiền cô nương chiếu cố cho.”

“Đừng ngại.”

Diệp Trần phẩy tay. Thu Sinh bê bát thuốc vào. Diệp Trần dứt thuốc cho Thẩm Cảnh Phùng xong thì để anh ta đi ngủ.

Kể từ bữa đó, ngày nào Diệp Trần cũng đích thân đến xoa cao và dứt thuốc cho Thẩm Cảnh Phùng. Ngày thường, Diệp Trần vẫn khá là lạnh lùng, giọng của cô mát lạnh như nước, cách nói chuyện nhẹ nhàng khiến người nghe cảm thấy trong lòng vô cùng bình yên.

Thẩm Cảnh Phùng đã nhiều năm rồi không hề có giấc ngủ ngon, thế mà khi ở Dược Vương cốc, có cô nương này kề cận, chàng toàn thiếp đi lúc nào không biết.

Hồi đầu, chàng cảm thấy như vậy thật là thất lễ nhưng Diệp Trần bảo trong thuốc có thành phần có tác dụng an thần, thế là chàng cũng không thấy sao nữa.

Thư gửi cho phái Nhạc Sơn, chỉ mấy ngày sau đã nhận được hồi âm. Diệp Trần đọc thư cho chàng ta nghe. Ý của Thẩm Thu Hà là giao Thẩm Cảnh Phùng cho Dực Vương cốc chăm sóc, tiền thuốc men toàn bộ do Nhạc Sơn lo liệu, Dực Vương cốc thấy chàng ta cần ở lại đó bao lâu thì cứ ở bấy lâu, cuối thư còn nhắc nhở Thẩm Cảnh Phùng cố lên, mau chóng rước nàng dâu về.

Đọc đến khúc này, Diệp Trần không tránh khỏi cảm giác xấu hổ, gấp thư lại bảo: “Phụ thân của huynh thật thú vị.”

Thẩm Cảnh Phùng cười xòa, đánh trống lảng: “Giờ đang đúng dịp tiết trời đẹp cuối xuân, thế mà mắt của tại hạ lại không khỏe, e là phải chờ một năm mới có thể nhìn thấy hoa cỏ tháng Tư.”

“E là huynh phải chờ một năm thật đấy.” Diệp Trần cười, “Còn phải uống thêm ba tháng thuốc nữa huynh mới khỏi được.”

“Ngắm hoa chỉ là chuyện nhỏ, lời hứa làm hộ vệ cho cô nương không thực hiện được mới là nỗi hổ thẹn trong lòng.”

“Giờ chưa vội, huynh đang là bệnh nhân của ta, đừng nghĩ nhiều.”

Dứt lời, Diệp Trần đứng dậy, nói với Thẩm Cảnh Phùng: “Ta dẫn huynh đi dạo quanh vườn để huynh quen đường, sau này có thể tự đi được nhé.”

“Làm phiền cô nương.”

Thẩm Cảnh Phùng gật đầu, cứ tưởng là Diệp Trần sẽ gọi người tới dìu chàng đi, không ngờ chàng vừa dứt lời, Diệp Trần liền cầm luôn tay chàng, nói rất tự nhiên: “Đi thôi.”

Thẩm Cảnh Phùng sửng sốt nhưng mà đối phương lại tỏ vẻ bình thường, nàng chỉ là nắm bàn tay chàng, không hề có ý đồ gì khác. Sau một

thoáng bất ngờ, chàng cũng trở nên tự nhiên, tập trung lắng nghe tiếng của nàng, đi theo bước chân nàng, bước từng bước một.

“Chỗ này là bậc thềm, đúng rồi, huynh cẩn thận...”

Nàng cẩn thận nhắc chàng nhưng mà chàng vẫn bị hẫng chân, ngã dúi về trước, nàng đưa tay ra đỡ nhưng thực sự không đủ sức, thế là chàng ngã đè luôn lên người nàng, hai người cùng nhau ngã. Diệp Trần va vào thân cây lê, cánh hoa tung bay rơi rụng, chàng ở bên trên, tuy mắt nhìn rất đại nhưng nó không hề mảy may làm giảm chút mỹ mạo nào của chàng.

Diệp Trần nhìn chàng chăm chăm đến tận lúc nghe đối phương gọi: “Diệp cô nương?”

Diệp Trần mới vội vàng đứng dậy. Thẩm Cảnh Phùng nghe tiếng, nghiêng đầu qua, đôi môi lạnh vừa khéo chạm vào một nơi mềm mại như là da thịt của đối phương, mang đến một chút ấm áp thoáng qua.

Cả hai người đều giật mình. Thẩm Cảnh Phùng tỉnh táo trước, vội vàng nói: “Thất lễ rồi.”

“Đành chịu,” Diệp Trần tỏ vẻ điềm tĩnh, “huynh thẳng người lên đi rồi ta đỡ huynh dậy.”

Thẩm Cảnh Phùng gật đầu, quỳ thẳng người trên mặt đất. Diệp Trần đứng dậy, phui cánh hoa rơi vào người. Thẩm Cảnh Phùng cảm giác có thứ gì đó rơi xuống mặt và vai, tò mò hỏi: “Có hoa rơi à?”

“Đúng vậy.”

“Hoa gì thế?”

“Hoa lê.”

“Lê hoa viện lạc dung dung nguyệt,

Thanh thảo trì đường đậm đậm phong.”

Trong đầu Thẩm Cảnh Phùng chợt hiện lên cảnh này, bất giác nhớ lại một thoáng rực rỡ của Diệp Trần, dung nhan thanh lệ của cô nương khi ấy đã khắc sâu trong tâm trí chàng, chàng dường như có thể nhìn thấy nàng đang đứng dưới gốc hoa lê, dáng dấp thong dong, tự tại.

Chẳng hiểu sao, trong lòng chàng bỗng có một cảm giác rất kỳ lạ. Ba Tám “ồ” một tiếng, hóng hớt báo: “Chỉ số tình cảm tăng nhanh thật, 15 rồi.”

Diệp Trần sợ kinh hồn.

Thế này mà bảo là nhanh à?!

Diệp Trần bình tĩnh chờ Thẩm Cảnh Phùng dậy, tiếp tục dẫn chàng ta đi dạo.

Thẩm Cảnh Phùng không giống những nhân vật phản diện khác. Những người kia bình thường hầu như không tiến triển gì, chỉ đến thời khắc đặc biệt quan trọng thì chỉ số mới tăng đột biến. Còn chỉ số tình cảm của Thẩm Cảnh Phùng thì tăng rất đều đặn, mỗi ngày đều đều nhích thêm 0.1, 0.1.

Giống như con người của chàng ta, luôn luôn ôn hòa, bình tĩnh, thong dong.

Ngày nào Diệp Trần cũng dẫn chàng ta đi dạo, giới thiệu xem chỗ nào có những gì, sai người chuyển hết các chương ngại vật đi chỗ khác.

Chưa đầy một tháng, Thẩm Cảnh Phùng đã có thể dùng lại kiếm. Chàng ta thuộc nằm lòng vị trí mọi thứ trong sân, chẳng khác gì người mắt sáng.

Ngày nào Thẩm Cảnh Phùng cũng luyện kiếm trong sân. Diệp Trần tựa vào cây cột trong hành lang, vừa ăn điểm tâm vừa yên lặng xem.

Thẩm Cảnh Phùng có một vẻ đẹp rất tĩnh lặng, hài hòa, quân tử như ngọc chính là từ dùng để miêu tả người như vậy. Bất kể chàng ta đưa kiếm nhanh cỡ nào hay mỗi một chuyển động đều mạnh mẽ, dứt khoát thì vẫn không làm cho người xem có cảm giác vội vàng, gấp gáp, chẳng khác gì nước sông lặng lặng chảy xuôi theo dòng dưới ánh trăng dát bạc, khiến lòng người thư thái, bình yên.

Diệp Trần rất khó hiểu, người này, thế quái nào mà lại là nhân vật phản diện chứ?

Lại còn cần cô phải đi “truyền đạo dạy nghề”, chỉ cho chàng ta những thường thức căn bản về cách làm người tốt nữa.

Khóa học này dài một năm, Diệp Trần đã biên soạn hẳn một lịch học “làm người tốt” rồi. Hai tháng đầu chủ yếu là học lý luận căn bản, mỗi ngày chỉ cần rảnh tay là Diệp Trần liền bắt đầu kể chuyện cho Thẩm Cảnh Phùng nghe, nêu cao các tấm gương người tốt việc tốt, tranh thủ hết mọi lúc có thể để dạy.

Ví dụ như Thẩm Cảnh Phùng luyện kiếm xong thấm mệt thì sẽ ngồi xuống cạnh Diệp Trần, Diệp Trần đưa nước và khăn cho chàng ta, chàng ta uống hết xong, lau mồ hôi xong, sẽ ngồi yên cạnh cô, nghe cô nói.

Hồi đầu là Thẩm Cảnh Phùng muốn cô tả cảnh vật xung quanh hiện tại trông như thế nào, nhưng rồi chẳng hiểu sao, mỗi lần tả cảnh xong, Diệp Trần đều thích kể truyện cho chàng nghe.

Nội dung của mấy mẫu truyện này cơ bản đều nói về việc hành hiệp trượng nghĩa quên mình. Thẩm Cảnh Phùng chẳng hiểu tại sao Diệp Trần lại thích kiểu truyện như vậy nhưng nàng thích nói thì chàng đành ngồi nghe.

Thế là, mỗi ngày luyện kiếm xong, Thẩm Cảnh Phùng đều lên lớp “học làm người tốt”.

Diệp Trần ngồi một bên nói, Thẩm Cảnh Phùng im lặng lắng nghe, nghe kể xong, Thẩm Cảnh Phùng bỗng lại hỏi: “Ta kể cho nàng nghe chuyện hồi nhỏ của ta nhé?”

Diệp Trần thoáng ngạc nhiên rồi liền gật đầu ngay: “Ừ.”

Thẩm Cảnh Phùng bắt đầu kể chuyện hồi nhỏ của bản thân. Thời thơ ấu của chàng ta rất tẻ nhạt, cuộc sống cũng rất đơn điệu, nội dung câu chuyện hầu như đều là luyện kiếm, luyện kiếm, lại luyện kiếm.

Luyện kiếm với sư huynh, luyện kiếm với sư đệ, luyện kiếm với phụ thân.

Từ bài kiếm căn bản đến Nhạc Sơn kiếm pháp...

Quá trình học tập buồn tẻ như vậy mà Thẩm Cảnh Phùng lại còn nói rõ lâu, mới đầu Diệp Trần còn làm bộ như rất hứng thú lắng nghe, thỉnh thoảng lại chêm vào một câu như “Ồ?”, “Lợi hại thật”, “Quá lợi hại”.

Sau cùng, thực sự không chịu nổi nữa, đầu ngoẹo sang một bên, tựa vào vai Thẩm Cảnh Phùng, ngủ mất.

Thẩm Cảnh Phùng cảm thấy nàng dựa vào vai mình, tiếng hít thở đều đều, bất giác chàng nhoẻn miệng cười.

Thu Sinh cầm áo choàng tới. Thẩm Cảnh Phùng nghe có tiếng bước chân người, đoán là Thu Sinh đem y phục sang, bèn đưa tay lên môi, ra dấu “suyt” một tiếng.

Thu Sinh rón rén đi đến chỗ hai người, đắp áo choàng cho Diệp Trần rồi rời đi.

Thẩm Cảnh Phùng cúi đầu muốn nhìn Diệp Trần, tuy chàng không thấy gì cả nhưng vẫn có cảm giác, gần như có thể mừng tượng ra bóng dáng cô nương đang tựa vào bờ vai.

Chẳng hiểu sao, chàng lại cảm thấy cảnh tượng này thật quen thuộc, cảm thấy chuyện cô nương này im lặng dựa vào chàng, ở bên chàng như thế này là việc vốn dĩ nên như vậy.

Chàng cứ ngồi im như vậy cho đến tận khi trời trút mưa tầm tã.

Diệp Trần nghe tiếng mưa, tỉnh dậy, phát hiện ra bản thân đang tựa vào người Thẩm Cảnh Phùng.

Người Thẩm Cảnh Phùng rất ấm, giữa thời tiết cuối xuân này, hơi ấm ấy khiến Diệp Trần lưu luyến không nỡ rời.

Cô dựa vào Thẩm Cảnh Phùng, nhìn thẳng phía trước, ngắm những đóa hoa lê rụng vì trời mưa, khẽ khàng gọi: “Thẩm Cảnh Phùng.”

“Gì?”

“Vai huynh có mỏi không?”

“Không mỏi.”

“Vậy để ta dựa thêm một lát nữa nhé?”

Thẩm Cảnh Phùng bật cười khanh khách, nói bằng giọng bất lực: “Ừ.”

Thế là Diệp Trần liền dựa thêm một lúc nữa, cảm thấy như có hơi ấm ở trong lòng.

Tự dưng cô nhớ đến rất nhiều người, cảm thấy khi dựa vào Thẩm Cảnh Phùng cũng tựa như lúc dựa vào những người đó.

Cô đã làm tắt trừ tình cảm, không còn nhớ rõ cảm xúc với những người đó vào lúc đấy nhưng điều khó hiểu là, khi tựa vào vai Thẩm Cảnh Phùng, trong một thoáng, cô dường như đã thấy có một luồng cảm xúc trào dâng từ tận đáy lòng, khiến cô không thở nổi, không nói được nên lời.

Thẩm Cảnh Phùng thấy cô là lạ bèn nhẹ nhàng hỏi: “Cô nương làm sao vậy?”

“À, không sao.” Diệp Trần sợ Ba Tám biết sự biến thiên cảm xúc của bản thân nên đứng dậy gọi, “Chúng ta về đi.”

“Ừ.”

Thẩm Cảnh Phùng cầm kiếm đứng dậy, đi theo sau Diệp Trần. Diệp Trần nghe tiếng bước chân của người đi sau, không nhịn nổi, dừng chân lại gọi: “Thẩm Cảnh Phùng.”

“Gì?”

“Huynh biết nấu ăn không?”

Thẩm Cảnh Phùng ban đầu ngạc nhiên, sau đó mới gật đầu: “Có học một chút.”

“Huynh nấu cơm cho ta đi.”

“Chờ mắt ta khỏi,” Thẩm Cảnh Phùng nhoẻn cười, “ta sẽ làm cho cô nương.”

“Ừ.” Diệp Trần đáp lại, quay sang nói với Ba Tám đang chơi game trong đầu: “Chúng ta có loại thuốc nào công hiệu nhanh hơn không?”

Ba Tám: “...”

Có vội đến vậy không? Một bữa cơm thôi mà.

Ba Tám cự tuyệt dứt khoát: “Không có. Lúc cầm kim châm người ta sao không nghĩ trước đi, cứu lại được đã là tốt lắm rồi, lại còn muốn công hiệu nhanh? Mơ hão!”

Câu trả lời của Ba Tám khiến Diệp Trần đau khổ, cô thở dài, chỉ còn nước dẫn Thẩm Cảnh Phùng về chờ hai tháng nữa, thuốc của Ba Tám bắt đầu công hiệu.

Thẩm Cảnh Phùng mù, thật là bất tiện.

“Cô đừng buồn,” Ba Tám nhắc nhở Diệp Trần, “nếu không phải hấn bị mù thì đời nào chịu ngoan ngoãn ở cạnh cô chứ? Cô phải biết là, trong giai đoạn này, thể giới của hấn chỉ có cô, chỉ có thể dựa vào cô, cô phải mau mau cải thiện độ thiện cảm đi. Theo tôi tính, nếu lên được đến 30 thì hấn ta mới có thể thực sự ngoan ngoãn làm thị vệ cho cô. Cô làm mau lên.”

Ba Tám nói vậy khiến Diệp Trần rất sốt ruột. Vì nghiệp lớn cải thiện độ thiện cảm, ngày hai lần sáng tối Diệp Trần đều đến hỏi han, gần như dính lấy Thẩm Cảnh Phùng hai tư trên hai tư. Thế mà, kết quả, độ thiện cảm của Thẩm Cảnh Phùng... vẫn rất ổn định như trước, tăng trưởng rất ổn định.

Thấy mắt Thẩm Cảnh Phùng sắp nhìn được trở lại mà vẫn còn thiếu 5 điểm thiện cảm nữa, Diệp Trần sốt ruột điên lên được.

“Thật sự không làm được thì để tôi dạy cho cô một chiêu.” Ba Tám hút một hơi thuốc, “Đợi đến lúc anh ta nhất định phải đi, cô vào phòng anh ta, đè anh ta xuống!”

Diệp Trần: “...”

“Với tính cách của anh ta,” Ba Tám nhả khói, “chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm với cô.”

Diệp Trần nghe đến đó, không thể nhịn nổi nữa, tức quá quát: “Mau vớt cái điều thuốc của anh đi cho tôi!”

Cả đầu cô mù mịt toàn khói là khói, đến chết mất thôi.

Diệp Trần nôn nóng, đã sắp đến lễ Vu Lan rồi.

Được Vương cốc tọa tại vùng Tây Nam, bên ngoài cốc, Vu Lan là ngày hội rất lớn của địa phương. Diệp Trần cố kìm nén sự lo lắng trong lòng, quyết tâm dẫn Thẩm Cảnh Phùng đi dạo phố.

Hôm đó người qua kẻ lại rất đông, Thẩm Cảnh Phùng cố che cho Diệp Trần đi khiến Diệp Trần bất giác nhớ lại hội hoa đăng năm nào đi cùng Quân Diễm, phố chợ năm nao đi cùng Elter, họ cũng luôn che chắn cho cô như vậy. Tuy tính cách các nhân vật phản diện không giống nhau nhưng lại luôn trùng lặp trong những chi tiết nhỏ mê người.

Trong lòng Diệp Trần hơi xao xuyến. Thẩm Cảnh Phùng cẩn thận lắng tai nghe tiếng người xung quanh.

Sau đấy, chàng ta bỗng hỏi: “Đến lúc thả hà đăng chưa?”

Tiết Vu Lan, nhà nhà đều thả hà đăng để tưởng nhớ các vong hồn.

Diệp Trần ước lượng thời gian, gật đầu: “Đến rồi.”

“Cô nương,” Thẩm Cảnh Phùng thỉnh cầu, “có thể dẫn ta đi châm hà đăng không?”

“Tất nhiên là được.” Diệp Trần gật đầu, cầm tay chàng ta, “Ta dẫn huynh đi.”

Hiện giờ, Thẩm Cảnh Phùng đã quen bị nàng lôi kéo, bình thường là kéo tay áo, nhưng những lúc đông người thế này, nàng sẽ kéo tay chàng đi.

Tay nàng rất ấm áp, Thấm Cảnh Phùng cảm thấy rất yên tâm, cho dù không nhìn thấy gì chàng cũng thấy không sao.

Diệp Trần dẫn chàng ta đến bờ sông, mua một chiếc hà đăng, cầm giấy bút hỏi: “Viết gì đây?”

Thấm Cảnh Phùng mấp máy môi, do dự giây lát rồi đáp: “Thấm Thu Sương.”

Diệp Trần ngạc nhiên: “Là ai vậy?”

Thấm Cảnh Phùng không đáp, chàng phóng tầm mắt về phương xa, cho dù không nhìn thấy nhưng cũng có cảm giác đang nhìn chăm chú vào xa xăm.

“Mẫu thân của ta.”

Giọng chàng nghèn nghẹn.

Diệp Trần ngạc nhiên, đầu óc hơi mông lung.

Cô bỗng nhớ ra, trong nội dung thế giới mà Ba Tám gửi cho mình, hình như chưa từng nói rõ vì sao Thấm Cảnh Phùng nhất quyết phải tiêu diệt Ma giáo.

Cô cho là vì Nguyệt Sinh nhưng vào lúc này đây, cô bỗng nhiên ý thức được.

Thấm Cảnh Phùng, không phải một người xử sự theo cảm tính như vậy, không phải người sẽ vì một cô gái mà trở nên điên cuồng như thế.

Chú thích:

*Lê hoa viện lạc dung dung nguyệt, Thanh thảo trì đường đạm đạm phong: Là 2 câu thơ xuất phát từ bài “Ngự ý” của nhà thơ Ân Thù thời Bắc

Tổng nhưng thay chữ “liễu như” (tơ liễu) bằng chữ “thanh thảo” (cỏ xanh), không biết là do tác giả nhớ nhầm hay cố tình đổi.

Dịch nghĩa:

Hoa lê rụng trong sân, ánh trăng mênh mông

Ao hồ đầy cỏ xanh (tơ liễu), gió nhẹ nhàng thổi

Đọc toàn bài thơ và bản dịch thơ tại link.

*hà đăng (tiếng Trung:河灯) đèn để thả trên sông, giống như hoa đăng nhưng không nhất định có đế đèn hình bông hoa, phổ biến có hình lăng trụ lục giác đều, hình lập phương.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

47. Chương 47: Thập Niên Đăng 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hà đăng trôi xuôi dòng, muôn vạn ánh sao lấp lánh. Thầm Cảnh Phùng cầm trường kiếm đứng bên bờ sông cứ y như thực sự có thể nhìn thấy, đôi mắt hướng về phía mặt sông, thật sự giống đang chăm chú ngắm nhìn hà đăng trên mặt nước.

Những lời này vốn không nên nói với một cô nương chỉ mới quen vài tháng nhưng không biết vì đâu, khi nàng hỏi tới, có thể là vì hôm nay là một ngày đặc biệt, cũng có thể là vì cảm giác quen thuộc lạ kỳ, chàng đã bật thốt ra cái tên bị đồng đạo võ lâm né tránh nhiều năm nay. Nói ra rồi, chàng mới thấy mình lỡ lời, lại tiếp tục im lặng. Cũng may là cô nương kia không truy hỏi mà chỉ nói: “Mẫu thân của huynh nhất định là một người rất dịu dàng phải không?”

“Đúng vậy.” Thầm Cảnh Phùng nở nụ cười, đôi mắt ánh lên nỗi nhớ nhung.

“Bà là một người cực kỳ, cực kỳ tốt.”

Diệp Trần im lặng. Cô đứng trên bậc thềm, nhìn người thanh niên mặc trường sam phản chiếu ánh trăng đứng bên mép nước.

Hà đăng sáng lấp lánh, gió luồn vào mái tóc, Diệp Trần đứng trân ra nhìn, cảm thấy khoảnh khắc này, ánh mắt của chàng ta đã vượt qua muôn trùng cách trở về địa lý để nhìn thấy điều chàng vẫn hằng tưởng niệm.

Diệp Trần vỗ vai chàng ta, nhẹ nhàng nói: “Bà ấy nhất định mong huynh sẽ sống tốt.”

Thẩm Cảnh Phùng ngẩn người, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trần.

Chàng mấp máy môi, dường như có điều muốn nói, song cuối cùng vẫn không nói một lời.

Trên đường về, Diệp Trần nắm tay chàng dẫn đi, đi chưa được bao lâu, đột nhiên có người va phải Diệp Trần. Diệp Trần đang định chửi thì bỗng thấy nghi nghi, tìm thử túi tiền xem còn không sau đó hét lên: “Túi tiền!”

“Cô nương đứng yên đây, để ta đuổi theo cho.” Thẩm Cảnh Phùng đáp ngay. Diệp Trần còn chưa kịp giữ lại thì Thẩm Cảnh Phùng đã nhảy lên mái hiên, đuổi theo người kia.

Hiện giờ chàng đã rất giỏi nghe tiếng động đoán vị trí, có thể dựa vào tiếng bước chân để truy đuổi kẻ vừa rồi. Diệp Trần vốn đang định bảo chàng đừng đuổi nhưng người ta đã chạy xa tít mất rồi. Diệp Trần không dám đi lung tung, đứng yên ở ven đường. Đứng được một lúc thì nghe sau lưng có người nói: “Cô nương, đây là túi tiền của cô à?”

Diệp Trần quay lại nhìn, là một chàng trai mặc áo tím.

Màu tím mặc rất khó tôn người nhưng bộ trang phục màu tím nhạt thêm hoa người này mặc trông lại cực kỳ ổn, tôn được nước da trắng trẻo, trông vừa tuấn lãng lại có chút nữ tính.

Chàng ta một tay đưa túi tiền, một tay để ở sau lưng, cười tủm tỉm, trông y như một con hồ ly gian xảo.

Diệp Trần đứng ngây ra như trời trồng.

Đẹp, khuôn mặt này, cô thích!

Đối phương có vẻ đã rất quen với phản ứng kiểu này, không trách Diệp Trần thất lễ mà còn cười hỏi lại một lần nữa: “Cô nương, có phải không?”

“Phải phải.” Diệp Trần giật mình, xòe tay ra nhận lại túi tiền rồi ngẩng đầu, nở nụ cười: “Cám ơn.”

“Chỉ cảm ơn một tiếng vậy thôi hả?”

Đối phương tủm tỉm cười. Diệp Trần lại ngây ra nhìn. Chàng ta phe phẩy cây quạt, chỉ sang tiệm văn thẩn bên cạnh: “Có thể nào cũng phải mời một bát văn thẩn mới phải chứ. Văn thẩn quán này được lắm, ông chủ là người Tô Châu, hương vị rất chính tông đấy.”

“Đi nào.” Diệp Trần nghe giới thiệu như vậy liền biết ngay đây cũng là một kẻ thích ăn uống giống mình bèn đáp ngay, “Đều là người cùng chung sở thích, hôm nay có duyên gặp mặt, tại hạ tất nhiên sẽ mời huynh đây một bát văn thẩn.”

“Hay lắm, hay lắm.” Đối phương gật gù, “Thực ra, ngoài văn thẩn, quán này còn có rất nhiều món điểm tâm khác khá ngon, tại hạ rất rành rẽ...”

“Ăn, ăn, ăn!” Diệp Trần đáp ngay, “Ta mời huynh ăn!”

Có mỹ nhân, có đồ ăn, cuộc đời thật viên mãn.

Hai người vào trong quán văn thẩn ngồi, con cà con kê chia sẻ những món ăn mình tâm đắc và các quán ăn ngon quanh vùng, nói chuyện rất ăn ý

với nhau. Diệp Trần mời đối phương ngày mai đi nếm thử đậu phụ ở cầu đá, đối phương liền quyết ý mời Diệp Trần thử món vịt quay của Phúc Lâu.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, không biết bao lâu sau, bỗng có một bóng người xuất hiện trước bàn.

Đối phương có khuôn mặt tuấn tú, phong độ quân tử, tay đặt trên thân kiếm, đứng ngay trước bàn, mỉm cười gọi một tiếng: “Cô nương.”

Diệp Trần giật mình, quay ra nhìn, Thẩm Cảnh Phùng có vẻ không được vui.

Thế là đến giờ cô mới nhớ ra, vừa nãy Thẩm Cảnh Phùng dặn mình đứng yên tại chỗ, hình như cô đã di chuyển mấy chục thước mất rồi. May mà Thẩm Cảnh Phùng là một người mù có thính lực rất tốt, bằng không chắc có lẽ sẽ thực sự không tìm được cô.

Diệp Trần cảm thấy có lỗi, chủ động nói: “Xin lỗi, xin lỗi. Vừa nãy, vị công tử này tìm được túi tiền của ta nên ta mới mời huynh ấy một bữa văn thẩn. Văn thẩn quán này ngon lắm, huynh có muốn thử một bát không?”

“Cảnh Phùng từ chối thì bất kính.” Thẩm Cảnh Phùng tỏ vẻ hết sức bình thường, mặt vẫn luôn nở nụ cười. Diệp Trần vội vàng chìa tay đỡ chàng ta, Thẩm Cảnh Phùng cũng thuận theo tay cô ngồi xuống kế bên Diệp Trần.

Diệp Trần gọi ông chủ cho thêm một bát mì văn thẩn nhân rau cải đại rồi quay sang nói với Thẩm Cảnh Phùng: “Thật sự ngon lắm đấy! Nào, huynh thử đi.”

“Ừm.” Thẩm Cảnh Phùng ừm một tiếng, quay sang cười hỏi chàng thanh niên ngồi đối diện: “Là công tử nhặt được túi tiền à?”

“Ừ.” Trông thấy Thẩm Cảnh Phùng, đối phương lập tức thay đổi thái độ, tỏ vẻ thờ ơ, không quan tâm, “Là tôi.”

“Vậy tại hạ thay tiểu thư cảm tạ công tử. Xin hỏi tôn tính đại danh của công tử, ngày khác nhất định sẽ đến cửa cảm ơn.”

“Họ Mạc, tên chỉ có một chữ “Minh”, “minh” trong “minh thiên”.”

“Mạc công tử.” Thẩm Cảnh Phùng gật đầu: “Tại hạ là Thẩm Cảnh Phùng, hạnh ngộ.”

“Ừm.” Người nọ không mấy để tâm đến Thẩm Cảnh Phùng, quay sang nhìn Diệp Trần, cười thật dịu dàng, “Không biết phương danh của tiểu thư là gì?”

“Ta...”

“Cô nương chưa xuất giá, khuê danh không tiện nói với người ngoài.” Thẩm Cảnh Phùng đáp thay. Đang lúc Diệp Trần ngạc nhiên thì bát vắn thăn rau cải đại được đem lên, Thẩm Cảnh Phùng cầm thìa, cúi đầu nếm thử một miếng.

Mạc Minh chống cằm, nhìn Diệp Trần đầy hứng thú: “Tên không biết cũng được nhưng họ thì có thể biết chứ nhỉ?”

“Ta...”

“Ngon thật.” Diệp Trần lại bị ngắt lời. Thẩm Cảnh Phùng quay sang mỉm cười với Diệp Trần: “Cô nương, giờ cũng khuya rồi, phải về thôi.”

Nói xong, Thẩm Cảnh Phùng đứng luôn dậy, lần đầu tiên chủ động cầm tay Diệp Trần, chào Mạc Minh: “Mạc công tử, tạm biệt.”

“Tạm biệt, tạm biệt.” Diệp Trần nói bằng khẩu hình miệng với Mạc Minh, đồng thời vẫy vẫy tay.

Mạc Minh bật cười, nhìn Diệp Trần và Thẩm Cảnh Phùng tay nắm tay ra về. Một người lạ bất ngờ xuất hiện sau lưng Mạc Minh: “Giáo chủ, có giết Thẩm Cảnh Phùng không?”

“Giết hẳn làm gì?” Mạc Minh cau mày, “Đừng tin Nguyệt Sinh nói bừa, từ xưa tới nay, ta chưa từng muốn thống nhất võ lâm, ai còn vào hùa với nàng ấy, ném hết xuống hồ răn!”

“Rõ.” Người nọ đáp ngay lập tức. “Thuộc hạ cáo lui.”

“Khoan đã!” Mạc Minh gọi, chỉ tay về phía Thẩm Cảnh Phùng và Diệp Trần đã đi xa, “Đi điều tra xem, cô nương kia là ai.”

“Giáo chủ?” Người nọ tỏ vẻ ngạc nhiên. Mạc Minh đã đến tuổi bị toàn bộ người trong giáo bức hôn. Người này rất phong lưu, đa tình, có quan hệ mập mờ với Nguyệt Sinh, thế nhưng, những thuộc hạ thân tín đều biết rõ, giáo chủ trước nay chỉ là thuận miệng nhìn thấy mấy cô gái đó thì hỏi mấy câu, ngay cả Thánh nữ cũng chỉ nói chuyện lấy lệ, chưa từng chủ động hỏi thăm ai, hôm nay là làm sao đây??

Trông thấy cái nhìn khó hiểu của thuộc hạ, đôi mắt Mạc Minh, hay chính là Mạc Tinh Thần, ánh lên vẻ tinh quái.

“Để cô nương đó làm giáo chủ phụ nhân, ta thấy cũng được đấy, mặt mũi ưa nhìn, còn đẹp hơn cả Nguyệt Sinh, người thấy sao?”

Cấp dưới: “...”

Tự dưng bất thành linh quyết định vị trí giáo chủ phụ nhân, giáo chủ à, ngài có nghiêm túc không vậy?! Hơn nữa, là ngài cưới thê tử mà, hỏi ta để làm gì?!

Thẩm Cảnh Phùng kéo Diệp Trần đi, chẳng hiểu sao, Diệp Trần lại nghe thấy tiếng tim mình đập bùm bùm.

Rõ ràng đã từng dắt tay chàng ta nhiều lần như vậy rồi, thế mà hôm nay đổi chiều thành đối phương chủ động kéo tay mình, Diệp Trần lập tức mặt đỏ, tim đập loạn, cực kỳ thẹn thùng (ω), cho nên suốt cả quãng đường đi đều không nói tiếng nào.

Ba Tám bị dáng vẻ thiếu nữ e thẹn của Diệp Trần làm giật mình đến mức đánh rơi cả máy chơi game: “Cô có ổn không thế? Chỉ là dắt tay thôi mà?”

“Đâu có giống nhau, anh không hiểu đâu.” Diệp Trần thẹn thùng nói: “Đồ AI độc thân nhà anh làm sao có thể hiểu được tâm tình của tôi.”

“Cô đủ rồi nhé...” Ba Tám tức giận: “Nếu không phải tốc độ hoàn thành nhiệm vụ của cô quá chậm, hại tôi mãi không thể thăng cấp được thì tôi có đến mức ngay cả hệ thống xem mắt cũng không đăng ký nổi không?!”

“Vâng vâng.” Diệp Trần lập tức đầu hàng: “Tôi làm nhiệm vụ. Lần này tôi nhất định sẽ làm thật tốt, được chưa?”

Diệp Trần đấu khẩu với Ba Tám xong thì mặt cũng dần hết đỏ. Thẩm Cảnh Phùng trầm ngâm suy nghĩ, đi một lúc lâu rồi mới phát hiện ra mình vẫn đang kéo tay Diệp Trần, bèn vội vàng buông ra ngay: “Mạo phạm rồi.”

“Ừm...” Diệp Trần hơi ngượng ngùng. Thẩm Cảnh Phùng mấp máy môi, không biết nên giải thích thế nào.

Chàng không mơ tưởng tình cảm Diệp Trần dành cho mình sâu bao nhiêu, dù sao thì chàng cũng là người như vậy...

Nhất định là không xứng đáng có được những thứ tốt đẹp.

Tuy vậy, lúc quay trở lại, không tìm thấy Diệp Trần đâu, sau đó, lúc nghe thấy tiếng nàng nói chuyện cực kỳ vui vẻ với một người đàn ông hoàn

toàn xa lạ, chàng lại nôn nóng muốn cầm tay Diệp Trần.

Khoảnh khắc ấy, chàng biết rất rõ, mình đang cảnh cáo, ám chỉ cho gã đàn ông đối diện biết, đây không phải người cho mày chơi đùa, mau cất hết mấy suy nghĩ của mày đi!

Thế nhưng, làm xong tất cả rồi, chàng lại thấy hơi hối hận, khiến cho việc cầm tay nhau trở nên thật ngượng ngùng. Chàng không biết mình nên nói gì, ngược lại, Diệp Trần còn cầm tay chàng, nhẹ nhàng nói: “Về thôi, bữa khác ta dẫn huynh đi ăn nhé.”

Thẩm Cảnh Phùng thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nói: “Ừ, cô nương.”

Cũng chính khoảnh khắc đó, Ba Tám liền thông báo: “Chúc mừng, độ thiện cảm 27, còn thiếu 3 điểm nữa thì hãn mới đồng ý ở lại bên cạnh cô một năm cơ. Nếu không, mắt khỏi rồi là hãn sẽ không ở nữa đâu.”

“Thế anh thấy,” Diệp Trần nghiêm túc suy nghĩ, “tôi lại chọc mù mắt chàng ta thêm lần nữa để chàng ta tiếp tục ở lại đây thì thế nào?”

Ba Tám giật mình, nói chắc nịch: “Quả nhiên không gì độc ác bằng lòng dạ đàn bà.”

“Anh nói xem có được không hả?”

“Kí chủ, tôi thấy cô đừng làm cái chuyện tự đào hố chôn mình như thế thì hơn. Cô nghĩ mà xem, cô chọc mù mắt hãn xong, sau này để hãn biết được, cô có tin là hãn sẽ hắc hóa ngay lập tức cho cô xem không?”

“Ừm...” Diệp Trần chột dạ, hệ thống lại tiếp tục nói: “Hơn nữa, cô làm đối tượng mục tiêu bị mù thì cuối cùng tôi lại phải đi xin cấp trên phê duyệt cho phép sử dụng thuốc loại VIP, rất bất lợi đối với việc đánh giá kết quả của cô. Cô cứ ngoan ngoãn làm nhiệm vụ là được rồi, chỉ ba điểm nữa thôi, nếu không được thì cứ nghe theo tôi bảo.”

“Nghe anh bảo gì?”

“Cường bức hần!”

Diệp Trần: “...”

Ý tưởng này, có hơi bị táo bạo quá.

Ở một nơi khác, Mạc Tinh Thần nắm được thông tin về thân thế của Diệp Trần xong liền chống cằm suy nghĩ: “Người thấy ta nên làm thế nào để tiếp cận cô nương này một cách tương đối tự nhiên đây?”

Bọn thuộc hạ suy nghĩ một hồi lâu, một kẻ trong số đó phát biểu: “Bị người đuổi giết?”

Một chàng trai bị người đuổi giết, ngã dưới chân một nữ lang y, chắc sẽ không thấy chết không cứu... chứ?

Chú thích:

*cây cải đại: tên khác là tề thái, cỏ tam giác, là 1 loại cây thân thảo, rất phổ biến ở Trung Quốc, dùng để chế biến thức ăn có tác dụng thanh nhiệt, lợi tiểu. Văn thẩn nhân rau cải đại (荠菜馄饨) có thể là nhân rau trộn trứng cũng có thể là rau trộn thịt, tỉ lệ rau tương đối nhiều. Đọc thêm: Một số bài thuốc từ cây cải đại.

*minh thiên: nghĩa là ngày mai

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẼO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

48. Chương 48: Thập Niên Đăng 6

Mạc Tinh Thần cảm thấy ý tưởng này cực kỳ hay.

Thế là chàng ta cho người canh giữ ở lối ra vào Duyệt Vương cốc không rời nửa khắc, chờ Diệp Trần ra ngoài.

Tuy vậy, vì mắt Thảm Cảnh Phùng đã dần dần tốt lên, Diệp Trần không ra khỏi cốc nữa mà sốt sắng lo chữa trị cho Thảm Cảnh Phùng. Mạc Tinh Thần và đám thuộc hạ ngồi canh rất lâu mà vẫn chẳng thấy Diệp Trần đi ra. Mạc Tinh Thần bắt đầu sốt ruột, ngồi xồm ngay lối ra vào của cốc bảo: “Người nói xem sao bọn họ vẫn chưa ra nhỉ?”

Thuộc hạ Giáp nói: “Giáo chủ, hay là chúng ta tấn công bọn họ đi!”

Mạc Tinh Thần lấy quạt đập: “Cút!”

Thuộc hạ Ất nói: “Chúng ta dụ họ ra xem sao ạ?”

Mạc Tinh Thần thấy phương án này khá khả thi.

Những gì chàng ta biết về Diệp Trần có thể gói gọn trong ba từ: ham ăn, hồn nhiên, xinh đẹp.

Chàng ta rất tự tin nhắm ngay vào từ đầu tiên, giục thuộc hạ mau mau đi mua hơn chục con vịt quay ở trấn Phúc Đức về rồi sai họ đứng ngay trước cốc, quạt cho mùi bay vào.

Diệp Trần đang chăm cứu cho Thăm Cảnh Phùng, bỗng thấy mùi vịt quay, run tay, suýt chút nữa là cầm lệch châm, đâm mù Thăm Cảnh Phùng.

Diệp Trần cực kỳ giận dữ.

Là ai! Ai mà xấu vậy! Nhè đúng lúc cô chăm cứu đi mua vịt ngang qua Dực Vương cốc.

Vịt của trấn Phúc Đức, thơm lừng khắp mười dặm, chỉ cần có người xách vịt đi ngang qua, là cô có thể ngủi ra ngay!

Con sâu thềm ăn trong bụng cô ngộ nguậy không yên.

Thăm Cảnh Phùng cũng ngủi thấy mùi vịt. Mùi thơm ấy rất đậm, chắc chắn không phải chỉ đi ngang qua. Chàng nhú mày, thấy Diệp Trần đã nhanh chóng chăm cứu xong, đứng dậy bảo với chàng: “Cảnh Phùng, huynh nghỉ ngơi đi, ta có chút việc muốn ra ngoài.”

Diệp Trần nói với vẻ rất đứng đắn nhưng Thăm Cảnh Phùng cứ cảm thấy...

“Cô nương,” chàng không dẫn nổi lòng hỏi, “muốn ra khỏi cốc đi mua vịt quay à?”

Diệp Trần: “...”

Bị nói trúng rồi, xấu hổ.

Thăm Cảnh Phùng cau mày, nghiêm túc nói: “Cô nương, mùi vịt này không giống tình cờ đi ngang qua, ta e là có người cố ý gài bẫy, đang chờ cô nương ở cửa cốc.”

Diệp Trần cười kiêu hãnh như một nữ thần: “Ta giống người có thể bị một con vịt quay gài bẫy hay sao?”

Thẩm Cảnh Phùng không đáp, dùng sự im lặng thay cho lời khẳng định.

Xuân Sinh, Thu Sinh đứng bên cạnh cúi đầu, lí nhí nói: “Sư tỷ, đừng ra ngoài thì hơn.”

Diệp Trần: “...”

Thì ra hình tượng của cô trong lòng mọi người đã bằng hoại đến mức này.

“Được.” Diệp Trần gật đầu: “Không ra, ta đi nghỉ ngơi một chút. Cảnh Phùng, huynh cũng nghỉ ngơi đi.”

Nghe được cô nói như vậy, mọi người cuối cùng cũng yên tâm.

Sau khi Diệp Trần đi, Thẩm Cảnh Phùng đứng dậy thay đồ. Xuân Sinh giúp chàng mặc y phục và hỏi: “Thẩm công tử muốn đi đâu vậy?”

“Giúp cô nương mua vài thứ.” Thẩm Cảnh Phùng cười, “Nàng đi ra ngoài, ta không yên tâm, nhưng cứ thềm mãi, thì lại khổ nàng.”

“Công tử sao không nói với cô nương?”

“Nàng sẽ không cho ta một mình ra khỏi cốc, nhưng ta đi một mình thì sẽ nhanh hơn.”

Thẩm Cảnh Phùng giải thích xong, mặc quần áo xong liền ra ngoài.

Chàng mới tới gần cửa cốc, đám thủ hạ đứng quạt mùi vệt bay vào trong lập tức báo ngay cho Mạc Tinh Thần biết: “Giáo chủ, có người ra rồi!”

“Trốn đi!” Mạc Tinh Thần thấy Thẩm Cảnh Phùng tới liền hô, “Mau trốn đi!”

Thế là cả đám liền trốn hết sạch, chỉ còn một mình Mạc Tinh Thần cầm một con vịt quay đứng đó.

Thẩm Cảnh Phùng ra đến cửa cốc, lập tức ngửi thấy có hơn chục con vịt quay... À không, là cao thủ đem theo vịt quay nấp ở trong rừng. Chàng không nói nhiều, đá chân vào gốc cây làm người ở trên rơi xuống.

“Ôi chết tiệt!”

Kẻ bị rơi xuống gào một tiếng rồi lại hét lên: “Chạy hay là giết đây?!”

Mạc Tinh Thần nháy mắt ra hiệu với thuộc hạ, một kẻ hô to: “Chạy!”

Thế là cả đám người liền xách vịt bỏ chạy. Chỉ còn chừa lại tên vừa mới bị ngã từ cây xuống, hắn thấy Thẩm Cảnh Phùng bị mù bèn nín thở, nép mình dưới đất, không phát ra tiếng động nào. Thứ hắn giỏi nhất chính là bế khí, có thể nín thở ở dưới nước tận nửa canh giờ. Thẩm Cảnh Phùng đứng một lát, không nghe thấy tiếng hít thở của đối phương liền bỏ đi.

Đợi Thẩm Cảnh Phùng đi hẳn, Mạc Tinh Thần mới vội vàng chạy đến chỗ người nọ, kéo hắn ta từ dưới đất dậy, vỗ mặt gọi: “Lão Tam, không sao chứ?”

“Giáo chủ...” Lão Tam thở hồng hộc, chỉ tay về phía cửa cốc, hỗn hển nói, “Tối... người tối...”

Mạc Tinh Thần vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy cô nương mà mấy bữa nay chàng ta ngày nhớ đêm mong đang đánh xe ngựa tới đây. Không nói một lời, chàng lập tức ấn Lão Tam xuống đất trở lại.

“Đừng nói chuyện, đừng động cựa, nếu nàng ấy không cứu ta và người, ta giết người luôn đấy!”

Nói xong, Mạc Tinh Thần nhanh tay móc một túi máu ra vấy khắp người rồi nằm lăn ra đường.

Diệp Trần đánh xe ngựa, thông dong ra khỏi cốc.

Cô biết là họ sẽ không chịu cho cô đi.

Nhưng nghĩ thật kĩ thì cái loại người lợi dụng vệt quay để giăng bẫy cô chắc chắn là loại bại nào. Đã bại nào thì có gì mà sợ. Hơn nữa, công phu cô tích góp được ở Thiên Kiếm tông và khi làm kiếm sĩ cũng đủ để cô đối phó với cao thủ hàng đầu của thế giới này, cỡ giỏi như Thẩm Cảnh Phùng ấy. Thẩm Cảnh Phùng không sợ hành tẩu giang hồ, cô càng không sợ.

Thế là cô xách theo một thanh kiếm, định bụng nếu quả thực có người thì sẽ đem hết tài nghệ mình có được qua bốn thế giới ra thi thố! Lặng lẽ, lén lút đi mua vệt quay.

Có ai mà ngờ, vị sư tử kiêu kỳ, lạnh lùng, à không, là coi như là nền nã, có khuôn phép, ngoài việc ham ăn ra lại còn biết làm chuyện lén lút: âm thầm trộm xe bỏ chạy.

Diệp Trần đang ung dung thẳng tiến thì bỗng trông thấy một kẻ máu me khắp người mặc quần áo đẹp đẽ, sang quý nằm ngã ở vệ đường.

Ôi, chết tiệt.

Diệp Trần thót tim, vội vàng thúc cho ngựa chạy nhanh hơn, đi thẳng một mạch.

Ngựa chạy cuốn bụi đất bay hết vào mặt Mạc Tinh Thần. Cả Mạc Tinh Thần, Lão Tam và Ba Tám đều đứng hình điếng người.

Ba Tám sốt ruột hỏi: “Kí chủ, ban này, ven đường có người, cô không cứu à?”

“Cứu cứu ấy!” Diệp Trần đáp ngay, “Tôi nói cho anh biết nhé, cái tên đó tiếng hít thở còn khỏe lắm, thế mà khắp người lại là máu, nhìn cái là biết ngay là đồ ăn vạ. Tôi mà dừng xe là không đi nổi nữa đâu. Ba Tám, anh chẳng hiểu gì hết, thế giới con người, làm lái xe cũng nguy hiểm lắm, nhiều quy tắc lắm, sau này anh còn phải học nhiều.”

Ba Tám cảm thấy Diệp Trần nói thật chí lý, đầu gật gù liên tục: “Kí chủ thật thông minh.”

Diệp Trần đánh xe chạy thẳng một mạch. Mạc Tinh Thần ngơ ngác đứng dậy. Lão Tam sán tới gần, sốt ruột hỏi: “Giáo chủ, cô nương đó chạy mất rồi, làm sao bây giờ?!”

“Ta thật không ngờ...” Mạc Tinh Thần quỳ rạp trên mặt đất, nhìn theo hướng Diệp Trần chạy ngày một xa, chầm chậm nói, “nàng quả là một cô nương trong sáng, không chút giả bộ...”

Diệp Trần thẳng tiến đến trấn Phúc Đức, mới được nửa đường đã ngừng thấy mùi vịt quay. Cô ngoái đầu lại nhìn theo bản năng thì trông thấy Thẩm Cảnh Phùng mặc áo trắng, cầm vịt quay, đang điểm chân nhanh thoăn thoắt trên cành cây, chạy về phía Dục Vương cốc.

Diệp Trần gọi to: “Thẩm Cảnh Phùng!”

“Cô nương?!” Thẩm Cảnh Phùng đứng lại, ngoảnh đầu rồi lập tức nhảy xuống, đi tới chỗ Diệp Trần, nhú mày hỏi: “Sao cô nương lại tới đây?”

“Sao huynh lại tới đây?” Diệp Trần vừa nói vừa dán mắt nhìn con vịt quay trên tay chàng ta, “Vội đi mua vịt quay cho ta à?”

Thẩm Cảnh Phùng cười dịu dàng: “Đúng vậy. Cô nương cũng đi mua vịt quay à?”

Diệp Trần ngượng ngùng vì bị bắt quả tang. Thấm Cảnh Phùng đưa vệt quay cho Diệp Trần xong, cảm thấy đối phương hình như hơi hơi thẹn thùng, thấy buồn cười, bèn giơ tay xoa đầu Diệp Trần.

Tóc Diệp Trần rất mềm, lòng bàn tay vuốt lên có cảm giác hết như đang vuốt lông một con thú nhỏ. Trái tim Thấm Cảnh Phùng mềm đi.

“Vào đi.” Thấm Cảnh Phùng thu tay, nhẹ nhàng bảo. “Ta đưa cô nường về.”

“Ừ.” Diệp Trần ôm vệt, tim đập bùm bụp, ngoan ngoãn chui vào trong xe.

Diệp Trần cuốn màn xe lên. Thấm Cảnh Phùng nghe thấy tiếng động bèn tò mò hỏi: “Cô nường đang làm gì vậy?”

“Cuốn màn lên.” Diệp Trần nói thật, “Ta muốn vừa ăn vừa nhìn huynh.”

“Tại sao?”

“Tại vì huynh đẹp.”

Diệp Trần ngọam một miếng đùi vệt, miệng nói ngồm ngồm: “Chưa từng có ai khen huynh à?”

Thấm Cảnh Phùng nghe xong liền nghiêm túc suy nghĩ.

“Có thể là vì quen rồi nên cũng không để ý đến những lời khen đó nữa.”

Diệp Trần: “...”

Luận về làm bộ làm tịch, huynh xứng đáng được tôn là cao thủ hàng đầu.

Diệp Trần vừa gặm vệt vừa ngắm Thẩm Cảnh Phùng, tán gẫu câu được câu chẳng với chàng ta. Khi Duyệt Vương cốc đã ở ngay trước mặt, đột nhiên có tiếng người quát to: “Chờ đã!”

Diệp Trần bị giật mình bởi tiếng quát to, miếng thịt nghẹn lại ở cổ, ho khan sù sụ. Thẩm Cảnh Phùng vội dừng xe, quay đầu lại: “Cô nương?”

Diệp Trần nghẹn thịt mất một lúc mới trở lại bình thường, bực mình quát: “Ai nói đó?!”

“Cô nương!” Mạc Tinh Thần bước ra, “Thì ra là cô!”

Diệp Trần sững sốt, liền đó, thấy Mạc Tinh Thần quay sang nhìn Thẩm Cảnh Phùng, lập tức thay đổi thái độ, kéo kẻ mặt mũi bị đánh sưng vù, đang đứng thở không ra hơi lại, hùng hổ quát: “Thẩm Cảnh Phùng, công tử vô cớ đánh trọng thương người hầu của ta, món nợ này nên tính thế nào đây?!”

Thẩm Cảnh Phùng nhú mày không đáp. Diệp Trần ngạc nhiên thốt lên thành tiếng.

“Thì ra kẻ định ăn vạ hôm nay chính là huynh à?”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

49. Chương 49: Thập Niên Đăng 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều đứng hình. Thẩm Cảnh Phùng khẽ cười, hỏi: “Vị này là người hầu của Mạc công tử à?”

Mạc Tinh Thần tỉnh táo lại, đáp: “Phải, đây là người hầu của nhà ta, hắn đi mua vịt quay ngang qua cửa Duyệt Vương cốc, công tử vừa đi ra liền đánh hắn thành ra thế này. Công tử không muốn giải thích gì sao?”

“Đây là huynh đánh hả?” Diệp Trần dè dặt hỏi. Thẩm Cảnh Phùng gật đầu: “Phải.”

“Vì... Vì sao?”

“Dáng vẻ khả nghi, mai phục ở ngoài cốc, không giống người tốt.”

Lý do rất đầy đủ. Diệp Trần quay sang hỏi Mạc Tinh Thần: “Các huynh mai phục ngoài cốc để làm gì?”

“Bọn ta không mai phục!” Mạc Tinh Thần vội đáp, “Bọn ta chỉ đi ngang qua thôi!”

Diệp Trần lại nhìn Thẩm Cảnh Phùng. Thẩm Cảnh Phùng mặc kệ bọn họ, nói thẳng: “Cô nương, chúng ta về đi.”

Nói xong, Thăm Cảnh Phùng đánh ngựa, chuẩn bị đi. Lão Tam bất ngờ ngã lăn ra đất rên rỉ như sắp chết.

Diệp Trần bỗng nhiên nhớ tới khóa học “mỗi ngày một việc tốt” bèn nói với Thăm Cảnh Phùng: “Khoan đã, Cảnh Phùng, chúng ta không thể như vậy được, phải có lòng hướng thiện, là một người của chính phái, thấy có người bị thương, cần tích cực tương trợ. Nào, Cảnh Phùng, huynh giúp Mạc công tử đỡ vị kia dậy theo chúng ta cùng vào cốc nhé?”

Thăm Cảnh Phùng nhú nhú mày, muốn nói nhưng đã bị Diệp Trần nói át trước: “Cảnh Phùng, chúng ta phải làm người lương thiện.”

“Đúng đúng.” Mạc Tinh Thần đã khiêng Lão Tam lại gần xe ngựa, hai mắt nhìn Diệp Trần sáng như sao sa: “Cô nương nói đúng. Cô nương xin nhường lối, để ta tự khiêng người lên xe, không cần phiền Thăm công tử.”

Nói xong, Mạc Tinh Thần liền sẵn tới, Diệp Trần vội vàng tránh ra. Mạc Tinh Thần thả Lão Tam vào trong xe. Diệp Trần lập tức đi chẩn bệnh cho Lão Tam, trao đổi câu được câu chăng với Mạc Tinh Thần. Thăm Cảnh Phùng ngoài mặt vẫn mỉm cười nhưng sâu trong đáy mắt rất lạnh lùng.

Sau khi đưa đám người Mạc Tinh Thần vào cốc, Diệp Trần dồn mọi tâm trí để chữa trị cho Lão Tam.

Lão Tam bị trúng hai đòn, rõ ràng không do cùng một người làm. Diệp Trần vừa kiểm tra vết thương vừa hỏi Mạc Tinh Thần đang chống cằm ngồi đối diện nhìn mình: “Rõ ràng hắn bị hai người đánh, tại sao huynh nói là một mình Thăm công tử đánh?”

“Ta chưa hề nói là một mình Thăm công tử đánh mà.” Mạc Tinh Thần khoái chí ngăm nhìn nhan sắc của Diệp Trần, cả người nhẹ băng lâng lâng, “Thăm công tử là một hung thủ trong số đó, ta bắt gặp liền ra tay ngăn lại.”

“Thế còn một hung thủ nữa đâu?”

“Không biết...” Mạc Tinh Thần hơi chột dạ, đổi sang đề tài khác, “Cô nương, vết thương này của hãn phải bao lâu mới khỏi?”

“Huynh yên tâm.” Diệp Trần đáp dứt khoát, “Y thuật của ta không tồi, ba hôm là khỏi.”

“Đừng!” Mạc Tinh Thần bật thốt, “Hãy chữa lâu lâu một chút, cho hết bệnh tận gốc luôn đi. Cứ chữa ba tháng đi nhé, cô nương thấy sao?”

Diệp Trần ngớ người, thuận miệng đáp lại: “Tiền chẩn bệnh...”

“Ta chi,” Mạc Tinh Thần đáp ngay, “Cô nương, ta có tiền, ta chi.”

Diệp Trần: “...”

Thật sự có cảm giác trên mặt người này viết rõ bốn chữ “thằng ngốc lắm tiền”, Diệp Trần ho nhẹ một tiếng: “Thực ra không cần lâu đến thế...”

“Không, cô nương,” Mạc Tinh Thần bước tới gần Diệp Trần, đôi mắt chân thành chan chứa, “cô nương không biết, được ở lại bên cạnh cô nương là việc tại hạ ngày đêm đều ao ước. Tại hạ nguyện đổi hết núi vàng núi bạc, chỉ mong được sớm chiều bầu bạn với cô nương.”

Diệp Trần đại ra, mặt của Mạc Tinh Thần đã gần trong gang tấc, đôi mắt đa tình của chàng ta lúc nhìn cô cho cô cảm giác như thế nó là tình cảm chân thành độc nhất.

Sao sáng, trăng vắng vặc, ánh sáng chan hòa khắp nơi. Diệp Trần nhìn vào đôi mắt đó, đầu óc dần trở nên mù mịt. Mạc Tinh Thần chậm chậm kề sát lại, đúng lúc sắp hôn được thì bỗng có tiếng gọi: “Cô nương.”

Diệp Trần quay ngoắt đầu lại, vẻ mặt thản nhiên: “Ồ, Thẩm công tử.”

Thẩm Cảnh Phùng đứng im, cầm một chiếc khay trên tay.

“Cô nương, Thu Sinh nói, lê nấu đường phèn đã được rồi, nhờ ta đem tới cho cô nương.”

Chàng nói rất tự nhiên, miệng luôn mỉm cười, chẳng biết là có nhìn thấy cảnh vừa rồi không. Chẳng hiểu sao Diệp Trần lại thấy hơi chột dạ, chào Mạc Tinh Thần rồi bước ra ngoài, đón chén lê nấu đường phèn từ tay Thẩm Cảnh Phùng rồi nắm tay áo, dắt chàng đi về hướng phòng mình.

Mạc Tinh Thần đứng đằng sau hai người, tay chống cằm, nhìn họ đi xa.

Dưới ánh đèn đuốc, chàng trai kia quay đầu, đôi mắt mù lòa dường như bỗng sáng trở lại, khiến ai nhìn thấy cũng lạnh cả người.

Mạc Tinh Thần thoáng giật mình rồi liền bật cười thành tiếng.

Diệp Trần nắm tay áo của Thẩm Cảnh Phùng, dẫn đường cho chàng ta, miệng nói không ngừng: “Loại chuyện này sao lại để huynh làm chứ? Thu Sinh lại lười rồi phải không?”

“Thu Sinh còn vương bệnh nhân,” Thẩm Cảnh Phùng thông dong trả lời, “giờ ta cũng không có chuyện gì làm, giúp cô nương làm chút chuyện là điều nên làm.”

Nói xong, chàng dựa vào tiếng nói để xác định vị trí khuôn mặt của Diệp Trần: “Cô nương đang chẩn bệnh cho thuộc hạ của Mạc công tử à?”

“Ồm, vâng.”

Diệp Trần cũng không hiểu nổi tại sao mình vẫn thấy hơi chột dạ nhưng nghĩ đến sự nghiệp cải tạo nhân vật phản diện bèn tận dụng cơ hội để nói: “Ta cảm thấy thế giới này tràn ngập tình yêu thương. Thẩm công tử, chúng ta là người giang hồ, tất nhiên phải giữa đàng thấy chuyện bất bình chẳng tha, huynh thấy có phải không?”

“Cô nương nói phải.”

Thẩm Cảnh Phùng mỉm cười. Đúng lúc này, Ba Tám nhắc nhở: “Độ thiện cảm -2, hiện tại còn 25.”

Diệp Trần đơ ra, độ thiện cảm tăng chỉ toàn không thấy mấy, không thấy mấy, giảm thì nhanh thế? Có biết cô kiếm được 2 điểm đó vất vả thế nào không?!!

Thẩm Cảnh Phùng không biết vẻ mặt lúc này của Diệp Trần, hướng mặt về phía phòng cô và bảo: “Cô nương vào ăn chút gì đi, đêm khuya rồi, Cảnh Phùng xin cáo lui.”

“Đợi đã!” Diệp Trần bậm môi, hơi hơi tủi thân.

“Sao huynh lại không vui?”

“Hả?” Thẩm Cảnh Phùng ngược lên, tỏ ra khó hiểu, “Tại sao cô nương lại nghĩ là ta không vui?”

Chàng hỏi lại rất tự nhiên, rất thờ ơ, khiến trong thoáng chốc, Diệp Trần âm nghi ngờ: “Ba Tám, có phải anh bị hỏng rồi không? Trông chàng ta chẳng có vẻ gì là giảm điểm thiện cảm hết mà?”

“Cô đừng có tin hắn.” Ba Tám trả lời, “Hệ thống giám sát chỉ số thiện cảm của nhân vật phản diện của tôi đã được nâng cấp lên bản tối ưu nhất, tuyệt đối không có vấn đề gì hết.”

Nghe Ba Tám trả lời như vậy, Diệp Trần thở dài, đưa bát lê nấu đường phèn tới trước mặt Thẩm Cảnh Phùng, mở nắp đậy ra, xúc cho chàng ta một thìa, đưa tới tận miệng.

Thẩm Cảnh Phùng ngạc nhiên nhưng vẫn ngoan ngoãn ăn thìa lê nấu đường phèn đó rồi mới hỏi: “Cô nương?”

“Có ngọt không?”

“Ngọt.”

Thẩm Cảnh Phùng không hiểu Diệp Trần có ý gì. Diệp Trần lại đút tiếp một thìa nữa cho chàng, nói rất nghiêm túc: “Đã ngọt rồi thì đừng khó chịu nữa nhé?”

Thẩm Cảnh Phùng không đáp, chàng cụp mắt lảng tránh.

Đúng lúc này, Ba Tám trong đầu cô thông báo: “Chỉ số thiện cảm +2, điểm hiện tại: 27.”

Chàng không biết mình bị làm sao mà khi nghe Diệp Trần nói như vậy, lại được nàng đút cho từng thìa từng thìa lê nấu đường phèn, chàng lại cảm thấy vị ngọt của lê nấu đường phèn dường như ngấm vào tận đáy lòng, một chút chua xót mới rồi cũng dần dần tiêu tán.

Chàng rất muốn nhìn thấy dáng hình của người trước mặt.

Chàng rất muốn hỏi thử nàng, đối với nàng, có phải ai cũng giống ai, bất kể là ai ngã trong bụi cỏ, nàng đều sẽ cứu, sẽ chăm sóc chu đáo như vậy, rồi được nàng nắm tay từng bước một rời khỏi thế giới tối tăm.

Thế nhưng, những lời này đâu thể hỏi.

Chàng chỉ có thể lặng lẽ chôn giấu nó dưới đáy lòng, lặng lẽ chờ đợi.

Diệp Trần cứ thế đút hết cả bát lê nấu đường phèn cho Thẩm Cảnh Phùng rồi kéo ống tay áo chàng ta, tiễn chàng về.

Thực ra, chàng ta đã không còn cần cô phải dắt tay đi như vậy nữa, có điều, Diệp Trần để ý thấy, dắt đi như thế này, độ thiện cảm sẽ tăng nhanh hơn một chút nên không tiếc công sức làm chuyện thừa thãi để kiếm điểm thiện cảm.

Hai người đi được một đoạn, Diệp Trần rất muốn hỏi vì sao chàng ta không vui nhưng lại nghĩ Thẩm Cảnh Phùng chưa chắc sẽ chịu trả lời, vì giữ sĩ diện nên không hỏi nữa. Tiễn Thẩm Cảnh Phùng về đến tận cửa phòng, đúng lúc cô quay người đi về thì chàng ta bất thành lời hỏi: “Cô nương phải đi xem cho Mạc công tử à?”

“Xem cái gì?” Diệp Trần ngó ra. Thẩm Cảnh Phùng cười: “Tại hạ nghĩ là, A Tam và Mạc công tử đều bị thương, Mạc công tử vẫn chưa được chẩn bệnh nên cô nương phải đi xem.”

“Mạc công tử không sao cả.” Diệp Trần phẩy tay, “Tinh thần tốt lắm. Chúng tôi còn hẹn ngày mai cùng đi ăn đậu phụ ở cầu đá nữa.”

Thẩm Cảnh Phùng gật đầu: “Vậy, cô nương ngủ ngon.”

Diệp Trần ừm một tiếng rồi ra về.

Vừa mới đi được mấy bước, Ba Tám lại lên tiếng: “Chỉ số thiện cảm -2, điểm hiện tại: 25.”

Diệp Trần: “...”

Lòng dạ đàn ông như mò kim đáy bể, cô thật sự tin rồi.

Đối mặt với một gã Thẩm Cảnh Phùng thích giả vờ giả vịt, giữa lúc đêm khuya thanh vắng thế này, cô quyết... đi ngủ trước đã.

Trong lúc xem bệnh cho A Tam, Diệp Trần và Mạc Tinh Thần đã hẹn xong lịch trình cho mấy ngày liền. Mạc Tinh Thần biết rất rõ các quán ăn ngon, các điểm ngắm cảnh ở đây, sau khi trao đổi bản đồ các quán ngon với nhau xong, họ liền nhanh chóng xác định các điểm đến.

Sáng sớm tinh mơ, Diệp Trần đi thăm bệnh cho A Tam xong liền kéo Mạc Tinh Thần xách xỏ chuẩn bị rời cốc. Mới ra tới cửa, cả hai đã thấy

Thẩm Cầm Phùng chuẩn bị xong tất cả, đứng trước xe ngựa, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Cô nương.”

Diệp Trần giật mình, cố giữ bình tĩnh: “Thẩm công tử đứng đây làm gì vậy?”

“Đêm qua cô nương có nói muốn đi ăn đậu phụ cầu đá, ta đã hỏi Xuân Sinh, Thu Sinh, hôm nay cả hai đều vướng bệnh nhân, không thể rời khỏi cốc, vậy nên ta sẽ đi theo bảo vệ cô nương. Cô nương muốn xuất phát luôn giờ chưa?”

“Thẩm công tử không cần đi theo.” Mạc Tinh Thần từ đằng sau bước tới, phe phẩy cây quạt, “Có tại hạ ở đây, Thẩm công tử cứ yên tâm.”

“Cũng bởi vì có Mạc công tử ở đây,” Thẩm Cảnh Phùng cười dịu dàng, nói thẳng thừng, “tại hạ mới thấy lo lắng.”

Mạc Tinh Thần: “...”

Chẳng nể mặt nhau chút nào hết, hơi bị quá đáng.

Thế nhưng chàng ta cũng hiểu, Thẩm Cảnh Phùng nói phải, nếu đổi lại chàng là Thẩm Cảnh Phùng thì chàng cũng sẽ muốn làm vậy.

Mạc Tinh Thần hừ một tiếng, nhảy lên xe ngựa.

Thẩm Cảnh Phùng đứng cạnh xe, chìa tay cho Diệp Trần, Diệp Trần vịn tay chàng trèo lên xe. Thẩm Cảnh Phùng lên xe ngựa sau cùng, dong ngựa thẳng tiến.

Diệp Trần và Mạc Tinh Thần ngồi trong xe ngựa, có thêm Thẩm Cảnh Phùng ở ngoài, không hiểu sao, cứ có cảm giác là lạ. Cũng may Mạc Tinh Thần giỏi ứng biến, nhanh chóng tán gẫu quên trời quên đất với Diệp Trần.

Mạc Tinh Thần rất giỏi nói chuyện, đề tài cuộc trò chuyện của hai người trải rộng khắp trời nam đất bắc, tiếng nói cười ríu rít lọt qua rèm cửa.

Thẩm Cảnh Phùng im lặng đánh xe ngựa, lơ tai nghe không sót một câu, tiếng cười của người trong xe lạnh lạnh như chuông ngân khiến chàng giật mình nhận ra, trước đây, lúc ở với chàng, nàng chưa từng cười vui như vậy.

Trước mặt chàng, nàng luôn dịu dàng, nhẹ nhàng, dường như đang phải áp chế bản tính vốn có của bản thân, đối đãi khách sáo như với một người lạ.

Chàng không nén nổi tiếng cười bật ra, nghiêng tai lắng nghe những âm thanh khác.

Diệp Trần và Mạc Tinh Thần, chỉ trong mấy ngày đã ăn hết các quán ăn ngon quanh vùng, lúc nào cũng vậy, Thẩm Cảnh Phùng đánh xe ngựa, Diệp Trần và Mạc Tinh Thần đi ăn.

Ban đầu, ba người còn rụt rè, sau vài lần, Diệp Trần và Mạc Tinh Thần bắt đầu thả ga, ăn hết món nọ đến món kia.

Mạc Tinh Thần thật sự cảm thấy Diệp Trần cực hợp tính với mình. Ở cùng với Diệp Trần, chàng cảm thấy thoải mái chưa từng có. Chàng cực kỳ thích ngồi xem Diệp Trần ăn, rõ ràng là một mỹ nhân nhưng lúc ăn uống lại hoạt bát như một chú chuột hang. Chàng cũng thích ngồi xem Diệp Trần châm cứu chữa bệnh, cảnh ấy khiến chàng có cảm giác, thì ra giang hồ cũng có nơi bình yên như vậy.

Nếu như nói ban đầu đến bên nàng là vì say đắm sắc đẹp thì sau khi quen biết, ở cùng nhau, chàng càng ngày càng thấy nàng tốt hơn.

Thế nên, lúc nói chuyện, Mạc Tinh Thần đều vô thức mềm giọng hơn, làm việc cũng chu đáo hơn trước.

Chuyện này, loại người thần kinh thô như Diệp Trần sao có thể hiểu được, lúc Mạc Tinh Thần gấp miếng móng giò thui cho cô, cô sẽ chỉ nghĩ, Mạc Tinh Thần đúng là người tốt!

Thế nhưng, Thẩm Cảnh Phùng rõ ràng đã nhận ra.

Lúc Diệp Trần lên xe ngựa, Mạc Tinh Thần sẽ là người chìa tay ra. Lúc Diệp Trần ăn cơm thì chủ động đưa đĩa. Lúc Diệp Trần ăn mỳ, sẽ giúp nàng gấp hết hành ra trước.

Những chuyện này vốn đều do chàng làm. Mạc Tinh Thần đang thay thế chàng từng chút một.

Thẩm Cảnh Phùng không biết gọi cảm giác lúc này là gì khi trông thấy một người tương tự mình, làm những chuyện tương tự với mình.

Đều là một bệnh nhân được nàng nhặt ở ven đường về, đón về cốc chữa trị rồi ở lại bên nàng.

Nàng không nhận ra sự thay đổi của những người quanh mình, cũng không hiểu được thứ tâm tư của bọn họ. Cuộc đời nàng đơn giản chỉ có thể, chữa bệnh cứu người, thưởng thức món ngon.

Còn chàng... từng có khoảnh khắc chàng cảm thấy mình là người đặc biệt, thế nhưng, cùng với sự xuất hiện của Mạc Tinh Thần, chàng dần nhận ra, mình dường như cũng chẳng có gì khác biệt.

Người ấy, vốn chỉ là một người tốt.

Hành y giúp đời, chỉ đơn thuần là một lang y.

Một người tốt đến xa vời như thế khiến Thẩm Cảnh Phùng không dám chạm tay tới, chỉ lẳng lặng ngắm nàng từ xa. Mạc Tinh Thần trò chuyện với nàng, chàng im lặng. Mạc Tinh Thần lấy đĩa cho nàng, chàng không tranh

việc. Việc Mạc Tinh Thần không làm thì chàng mới làm, việc Mạc Tinh Thần làm, chàng sẽ im lặng lùi sang một bên.

Thương thế của A Tam không nặng, thế mà Mạc Tinh Thần cũng cố thủ ở tận hai tháng. Ma giáo liên tục gửi thư tới, giục chàng ta về, nhất là Nguyệt Sinh, Thánh nữ đương nhiệm chuyên quản lý mọi sự trong giáo, mỗi ngày một phong thư gửi tới Dực Vương cốc thúc giục.

Mạc Tinh Thần bị giục đến phát bực, cắt đứt luôn liên hệ với Ma giáo, định bưng cửa đổ được Diệp Trần rồi tính tiếp.

Trong khoảng thời gian này, mắt Thẩm Cảnh Phùng đã khá lên rõ rệt. Chàng bắt đầu có thể lơ mờ nhìn thấy một số thứ, có điều, lúc Diệp Trần hỏi chàng, không biết xuất phát từ toan tính gì, chàng đã giấu nhem tình trạng tiến triển này đi.

Vậy nên, ngày ngày, Diệp Trần vẫn tiếp tục thoải mái cầm tay áo, dẫn chàng đi.

Đây là đặc quyền của riêng chàng, là sự dịu dàng duy nhất của Diệp Trần mà chỉ mình chàng được hưởng.

Chàng không nói rõ được lòng mình lúc này, cũng chẳng muốn nghĩ nhiều nữa, chỉ một lòng chờ cho mắt khỏi hẳn, sẽ hoàn thành tâm nguyện Diệp Trần bảo, làm cho nàng một bữa cơm.

Mùa hạ trôi nhanh. Những cơn mưa thâm rả rích suốt ngày báo cho tất cả mọi người trong Dực Vương cốc biết, thu đã về.

Đêm đến, trời càng mưa dữ dội hơn. Lão Tam nhận được thư từ ngoài cốc gửi tới, ngồi trước cửa phòng Mạc Tinh Thần, nói nhỏ: “Giáo chủ, không hay rồi, có chuyện lớn.”

“Gì?”

“Phân đà ở Tây Vực của chúng ta bị Thánh giáo diệt gọn rồi! Thánh nữ gọi Người về xử lý.”

Mạc Tinh Thần biến sắc, bặm chặt môi, cuối cùng nói: “Người đi sắp xếp đi, chúng ta sẽ về ngay.”

Đồng thời, phía Thấm Cảnh Phùng cũng nhận được tin từ phái Nhạc Sơn. Đệ tử của Nhạc Sơn phái cung kính thưa: “Chưởng môn nói, nếu mắt sư huynh đã khỏi, tốt nhất là hãy đi cùng chưởng môn tới Tây Vực một chuyến. Ma giáo và Thánh giáo chuyển này tương tàn, chúng ta tuy không nhúng tay vào chuyện của chúng nhưng e rằng bọn chúng sẽ gây ra gió tanh mưa máu ở các thành trì để trả thù, cần phải sơ tán dân chúng đi trước, tránh lạm sát người vô tội. Có điều, chưởng môn cũng có nói, đây không phải là chuyện lớn, sư huynh có lòng thì hãy đi, nếu còn có chuyện khác thì cũng không bắt buộc.”

Thấm Cảnh Phùng gật đầu, bỏ lá thư vào gần lửa, ngọn lửa bén vào giấy, vẽ mặt Thấm Cảnh Phùng điềm tĩnh, lạnh nhạt đáp: “Ta biết rồi, chờ ta thương lượng với Diệp cô nương một chút đã.”

Nói xong, Thấm Cảnh Phùng đứng dậy đi tìm Diệp Trần. Trùng hợp là, lúc này, Mạc Tinh Thần đã đứng sẵn trước cửa phòng thuốc chờ Diệp Trần.

Diệp Trần đang chẩn bệnh, lúc nàng chẩn bệnh thì không ai được phép quấy rầy. Mạc Tinh Thần đứng bên cửa sổ, lẳng lặng ngắm cô nương trong phòng.

Giang hồ chìm nổi, chỉ có nơi đây là yên ổn.

Chàng nhìn nàng chăm chú không dời nổi mắt, đợi hồi lâu, cuối cùng Diệp Trần cũng khám xong, rời khỏi phòng.

Bắt gặp Mạc Tinh Thần, nàng rất ngạc nhiên: “Huynh đứng đây làm gì thế?”

“Ta chờ cô nương.” Mạc Tinh Thần cười, chỉ tay về phía hành lang, “Ta có thể có vinh hạnh đi dạo đêm cùng cô nương chăng?”

“Tất nhiên là có thể.” Diệp Trần biết Mạc Tinh Thần có chuyện muốn nói nên đi cùng chàng ta dọc theo hành lang dài.

Lá phong đổi màu, thấp thoáng những chấm đỏ tươi dưới ánh đèn. Mạc Tinh Thần vỗ vỗ cây quạt nhỏ vào lòng bàn tay, dẫn đo nói: “Tại hạ đến Được Vương cốc đã ngoài hai tháng, chắc cô nương cũng đã nhìn ra, tại hạ tới đây, không phải vì cầu y.”

Diệp Trần gật đầu, nếu vì cầu y thì đã sớm đưa A Tam về rồi.

Mạc Tinh Thần thấy dáng vẻ thờ ơ của nàng, cười gượng: “Cô nương không hiếu kỳ tại hạ là vì điều gì ư?”

“Chỉ cần không phải chuyện bất lợi cho cốc, huynh tới chơi ngắm cảnh, ta không ngăn cản.” Diệp Trần nhìn đối phương, nói rất nhẹ nhàng, “Có ác ý hay không, tại hạ vẫn có thể phân biệt được.”

“Có ác ý hay không, có thể phân biệt được, vậy có tình ý hay không, cô nương có nhận ra được chăng?”

Diệp Trần ngạc nhiên, đứng lại, ngơ ngác nhìn Mạc Tinh Thần.

Dung nhan mỹ miều của nàng hồng lên dưới ánh đèn, khuyên tai ngọc trai hình giọt nước nhẹ nhàng lắc lư.

Ánh mắt của nàng như hồ trong soi bóng núi, trong suốt thấy đáy, không vẩn bụi trần, chỉ đơn giản là hơi kinh ngạc. Mạc Tinh Thần lập tức

hiếu ý, trước khi Diệp Trần kịp nói gì, chàng ôm chầm lấy nàng, cúi đầu hôn.

Nụ hôn của chàng mang theo cái lạnh của ngày thu, nhẹ nhàng đáp xuống môi nàng, trước khi Diệp Trần phản kháng thì đã kịp lùi lại, ngẩng đầu lên.

“Diệp Trần,” chàng trịnh trọng gọi, “ta muốn cưới nàng. Chờ ta trở về ta sẽ đích thân tới cửa cầu thân, có được không?”

Diệp Trần tròn mắt nhìn, đúng vào lúc này, có động, một chiếc lá phong đỏ quên mình lìa cành rớt xuống, Diệp Trần và Mạc Tinh Thần đồng thời quay ra nhìn về phía đó, chỉ trông thấy một con mèo con đang vội vàng bỏ chạy.

Sau gốc đại thụ, Thẩm Cảnh Phùng, không hiểu vì sao, cũng vội vàng bỏ đi.

Chàng không hiểu tại sao mình phải chạy, càng không hiểu tại sao mình muốn trốn, chỉ là, vào lúc ấy, chàng cảm thấy kiếm kêu lên ong ong.

Chàng muốn rời đi, muốn về Nhạc Sơn phái.

Cũng chính trong khoảnh khắc đó, Ba Tám bực tức gào lên.

“Chết tiệt!! Chỉ số thiện cảm -10!!”

Chú thích:

*Mạc Tinh Thần: tên của Mạc giáo chủ, “tinh thần” có nghĩa là các vì tinh tú, bao gồm cả mặt trăng, mặt trời và các vì sao.

*chuột hang 小仓鼠 thực ra nó là một giống thuộc hamster nhưng để tên hamster dễ hiểu thì lại hơi kỳ kỳ trong bối cảnh truyện giang hồ. Em

này có nhiều tranh so ciu lắm. Đề cử mọi người lưu về cất
giấu:<http://huaban.com/search/....93%E9%BC%A0>

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

50. Chương 50: Thập Niên Đăng 8

Diệp Trần giật bắn người, đẩy phắt Mặc Tinh Thần ra, xoay người bỏ chạy.

Mặc Tinh Thần ngơ ngác, gọi với lại sau lưng: “Diệp cô nương!”

“Xin lỗi.” Diệp Trần tạm dừng bước, thái độ nói rất nghiêm túc, “Mặc công tử, ta không có ý đó với huynh. Nếu như huynh đồng ý, chúng ta vẫn là bạn ăn cơm, nếu không đồng ý, vậy mọi người bèo nước gặp nhau, duyên đến duyên đi là chuyện bình thường.”

Nói xong, Diệp Trần liền xách váy, chạy thẳng một mạch đến phòng Thẩm Cảnh Phùng. Mặc Tinh Thần dợm đuổi theo thì bị Lão Tam chạy tới ngăn lại: “Giáo chủ, mặc kệ đi, xe ngựa tới rồi, chúng ta mau đi thôi!”

“Đợi...”

“Không thể đợi, Thánh nữ đang ở ngay cửa cốc rồi, còn không ra thì sẽ đánh vào đây đấy!”

“Sao nàng ấy điên quá vậy!”

Mặc Tinh Thần tức mình quát lên, xoay người đi theo Lão Tam.

Thẩm Cảnh Phùng trở về phòng mới bình tĩnh lại, thay đồ xong, ngồi trên nệm bồ đoàn, gác kiếm ngang trên hai đầu gối, nhắm mắt lại, ngưng thần tĩnh khí.

Lúc Diệp Trần bước vào phòng, chỉ trông thấy một bóng lưng, tóc dài để xõa, áo trắng như tuyết.

Trong chớp mắt, thật kỳ lạ, bóng dáng Quân Diễm nhiều năm trước bỗng ủa về, tầm mắt tối sầm lại, Diệp Trần suýt thì ngã, chống vịn vào cạnh cửa, cúi đầu thở hổn hển.

“Diệp cô nương.”

Thẩm Cảnh Phùng đưa lưng về phía nàng, tay vuốt thanh kiếm gác trên chân.

Diệp Trần không đáp lời, bỗng dừng, trong lòng cô cảm thấy rất đè nén, rõ ràng là một người đã từng làm tẩy trừ tình cảm, vậy mà vẫn cảm thấy tình cảm cuộn cuộn đổ về như trước, khóe mắt cay xè.

“Kí chủ, cô sao vậy?” Ba Tám hoảng hốt, “Có phải có vấn đề gì rồi không?”

Diệp Trần không trả lời, bấu chặt khung cửa, phải một lúc sau mới bình thường trở lại.

Cô hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Thẩm Cảnh Phùng.

Chàng ta quay đầu lại, thái độ điềm tĩnh, mắt nhìn xuống đất: “Ta đang định tìm cô nương để nói lời từ biệt, không ngờ cô nương lại đến đây.”

“Nói lời từ biệt?” Diệp Trần ngơ ngác, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Ma giáo giao tranh với Thánh giáo ở Tây Vực, Nhạc Sơn phái có phân đà ở đây, Cảnh Phùng được chương môn gọi về đi bảo vệ dân chúng.”

“Ồ, vậy à.” Diệp Trần gật đầu, bảo vệ dân chúng, loại chuyện này cần phải ủng hộ. Cô ngẩng đầu nhìn đối phương: “Thế chừng nào huynh về?”

Thẩm Cảnh Phùng vẫn nhìn xuống đất, không nói gì. Diệp Trần lại gật đầu thêm lần nữa, coi như đã hiểu: “Huynh không định quay lại đây nữa.”

“Cô nương sống ở Dục Vương cốc rất tốt.” Thẩm Cảnh Phùng ôn tồn nói, “Tại hạ rất yên tâm. Dù sao tại hạ cũng là đệ tử của Nhạc Sơn, phải có trách nhiệm với môn phái, không thể trốn tránh.”

“Phái Nhạc Sơn là môn phái của huynh, huynh phải có trách nhiệm.” Diệp Trần nghiêng người dựa vào khung cửa, nhìn những giọt mưa thu tí tách bên ngoài, điềm đạm nói, “Thế ta là thế tử đã bái thiên địa với huynh, sao không thấy huynh nghĩ đến chuyện chịu trách nhiệm với ta?”

Mặt Thẩm Cảnh Phùng đổi sắc.

Diệp Trần cảm thấy hơi hơi tủi thân.

Cô cảm thấy mình đã rất nỗ lực đối xử tốt với chàng ta lắm rồi, thế mà chỉ số thiện cảm cứ nói rớt là rớt ngay, tuy cô đúng là thích người đẹp, đúng là có làm chút chuyện vì người đẹp thì cũng vui vẻ làm, nhưng không hiểu tại sao, cô vẫn luôn hi vọng, những gì mình bỏ ra, cũng sẽ được Thẩm Cảnh Phùng báo đáp lại.

Cô đối tốt với Mạc Tinh Thần, tốt với Tạ Vô Song, tốt với Kyle, với Chu Ngọc Thừa, những việc đó đều không đáng gì, tiện tay thì làm, đối phương có đối xử lại thế nào cũng không quan trọng.

Thế nhưng, Thẩm Cảnh Phùng thì khác, cô không chỉ vì khuôn mặt đẹp trai của đối phương, cô còn thoáng có chút hi vọng đối phương đáp lại tình cảm và những gì mình đã bỏ ra.

Lúc này đây, Diệp Trần vẫn chưa hiểu được là vì sao.

Nhưng, mất rất nhiều năm sau, Diệp Trần mới hiểu ra, khi một người vô tâm vô tư lại mong chờ một người khác đáp lại mình, thường không

phải vì muốn đổi phương trả lại công sức những gì mình đã làm, mà là muốn tình cảm của mình được đáp lại.

Có điều, hiện giờ cô vẫn còn chưa hiểu, cô chỉ là cảm thấy tủi thân, nhìn những chiếc lá phong ướt mưa bên ngoài cửa sổ, chờ đợi câu trả lời của Thẩm Cảnh Phùng, vậy mà chàng chẳng hề nói tiếng nào.

Thẩm Cảnh Phùng cứ im lặng mãi, hồi lâu sau, chàng bỗng nói: “Cô nương có biết, Ma giáo nằm trên núi Bà Sa, núi Bà Sa một mặt giáp vực sâu, đại điện của Ma giáo nằm ngay trên vách đá, trong đại điện có một tòa tháp vàng, dưới chân tháp có một cái đài khắc kinh văn, chú ngữ, theo truyền thuyết, nếu đem thi thể người đặt trên đài dưới chân tòa tháp vàng thì nó sẽ vĩnh viễn không hư hại, cho dù mười mấy năm sau, thi thể sẽ vẫn sống động y như trước.”

Diệp Trần ngơ ngác, không hiểu tại sao tự dưng Thẩm Cảnh Phùng lại nói với mình điều này.

Thực ra, ngay chính Thẩm Cảnh Phùng cũng không hiểu, cũng giống như chàng không hiểu, tại sao lại nhắc tên của mẫu thân với cô nương này hôm lễ Vu Lan, tại sao mắt đã bắt đầu bình phục mà vẫn nói dối.

Chàng luôn dẫn lòng không cho phép bản thân nghĩ nhiều.

Vậy mà hết lần này đến lần khác vẫn luôn nhớ tới cái đài cao khắc đầy chú ngữ dưới chân tòa tháp vàng ấy.

Cô nương trước mặt nhìn chàng đầy thắc mắc, có vẻ như không hiểu điều chàng đang nói.

Chàng nhắm mắt lại, nói thật chậm: “Tuy nhiên, điều kiện trao đổi, là hồn phách người ấy sẽ bị giam cầm suốt đời ở đó, không thể siêu thoát, không có luân hồi.”

“Huynh nói với ta chuyện này,” Diệp Trần cau mày, “là có ý gì?”

“Không có gì.” Thẩm Cảnh Phùng cảm thấy lòng mình lắng lại, hoặc có thể nói là lạnh đi, như lạc giữa những núi băng.

Đây là con đường cô độc chàng phải đi một mình, không ai có thể theo chàng, cũng không nên đi theo chàng. Chàng cười, ngược nhìn lên: “Vậy nên, Ma giáo không phải người tốt, ta phải trở về Nhạc Sơn, giúp võ lâm trừ ma vệ đạo. Cô nương nói có phải không?”

Giờ mắt chàng đã nhìn rõ.

Cô nương trước mặt đầy đà hơn nhiều hồi mới gặp nhưng do trước kia là nàng gầy, giờ có da có thịt hơn lại hóa vừa đẹp, trông bớt lạnh lùng, kiêu ngạo, thêm mấy phần đáng yêu.

Dường như là đang suy nghĩ, hàng mày của nàng nhíu lại: “Ma giáo không ắt tất cả đều là người xấu.”

“Đúng vậy.” Thẩm Cảnh Phùng gật đầu, “Vậy nên, ta cũng chỉ mong sẽ giúp được chút người tốt ít ỏi mà thôi.”

Lý do này rất kín kẽ, Diệp Trần không tìm ra được lý do ngăn cản. Cô mấp máy môi, không biết làm thế nào để giữ chàng lại. Ba Tám châm thuốc hút trong đầu cô, thở dài thườn thượt: “Đây là kết quả của việc không chú tâm làm nhiệm vụ đấy, giờ sắp thất bại đến nơi rồi chứ gì?”

“Huynh...” Diệp Trần do dự hỏi, “chỉ theo ta một năm cũng không được ư?”

“Thiếu vài tháng,” Thẩm Cảnh Phùng cười, “có quan trọng lắm không?”

“Quan trọng.” Diệp Trần đáp quả quyết, ngẩng đầu nhìn Thẩm Cảnh Phùng, “Huynh ở bên ta, nhiều mấy tháng hay thiếu mấy tháng, đều rất quan trọng.”

Thẩm Cảnh Phùng hơi bất ngờ, nhìn ánh mắt kiên định của đối phương, miệng lưỡi đắng nghét.

Chàng quay đầu đi, chậm chậm trả lời: “Nhưng tại hạ còn bề bộn nhiều việc phải làm... Nếu phái Nhạc Sơn không có chuyện gì, ta sẽ quay lại, cô nương thấy vậy có được không?”

Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm, gật đầu: “Được, ta chờ huynh.”

Đến lúc đó, cho dù không có chuyện gì cô cũng sẽ làm cho chàng phải có chuyện không may mới được.

Thẩm Cảnh Phùng gật đầu, đôi mắt nhìn ra ngoài đình, cầm chiếc áo choàng vắt trên bàn, giương ô lên, nhẹ nhàng bảo: “Để ta tiễn cô nương về.”

Diệp Trần gật đầu, Thẩm Cảnh Phùng khoác áo choàng cho cô, che ô, đưa cô về.

Giờ mắt chàng đã khỏi rồi, cô không cần phải nắm tay áo chàng nữa. Không hiểu sao, khi đi bên cạnh chàng, góc áo cọ vào nhau, tự dừng lại thấy hơi hụt hẫng.

Cô cúi đầu nhìn góc áo chạm đi chạm lại vào nhau, Thẩm Cảnh Phùng vẫn luôn nhìn thẳng, chiếc ô vẽ hình bông lau che nghiêng về phía Diệp Trần, không để giọt mưa nào rơi trúng người cô. Diệp Trần có cảm giác, giữa hai người họ bỗng lại càng thêm xa cách, sự xa cách khiến lòng cô xót xa, buồn tủi.

Đi được một đoạn, cuối cùng, thực sự không chịu nổi bầu không khí này nữa, Diệp Trần đưa tay nắm góc tay áo đối phương, như thể hồi mắt chàng vẫn còn chưa sáng.

Thẩm Cảnh Phùng ngẩn người, cúi xuống nhìn, không dám nói câu nào.

Diệp Trần bất an, nắm góc áo chàng, rụt rè bảo: “Lúc đi cạnh huynh đã quen nắm góc áo của huynh rồi, giờ huynh sắp phải đi, để ta nắm thêm một lần, coi như là nói lời từ biệt, huynh đừng giận.”

Thẩm Cảnh Phùng không nói gì, chỉ còn tiếng mưa đập bồm bộp vào tán ô. Trong lòng Diệp Trần có hơi hụt hẫng, dừng khí đồn mãi mới có bị sự im lặng của đối phương đập vỡ tan tành. Diệp Trần chầm chậm thả tay đối phương ra, nhưng mà, đúng vào lúc này, một bàn tay ấm áp bất ngờ nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô.

Thẩm Cảnh Phùng run run.

Chàng cũng không biết tại sao mình lại giữ tay đối phương lại, chàng chỉ biết, lúc nàng bỏ tay ra, trong lòng chàng bỗng thấy vô cùng hoảng hốt, chính chàng cũng chẳng biết thứ cảm giác hoảng hốt này xuất phát từ điều gì, trong lúc chàng còn chưa kịp suy nghĩ kỹ thì tay chàng đã nắm tay đối phương rồi.

Chàng cố gắng kiểm soát cảm xúc của bản thân nhưng bàn tay nắm tay nàng vẫn cứ run lên.

Diệp Trần ngơ ngác nhìn chàng nường theo ánh sáng của những ngọn đèn, chàng cúi nhìn, giọng khàn khàn: “Trời giá rét, đừng để bị lạnh.”

Nói xong, chàng càng nắm chặt tay nàng hơn, tiễn nàng về tới tận phòng.

Tim Diệp Trần chột đập nhanh, bàn tay chàng ta rất lớn, rất ấm áp, hai người nắm tay nhau rất chặt, vì căng thẳng mà lòng bàn tay rịn mồ hôi, đến tận cửa, Thẩm Cảnh Phùng mới thả tay.

Chàng không dám nhìn Diệp Trần, chỉ buông một câu: “Cô nương vào trong phòng đi.”

“Huynh...” Diệp Trần có hơi ngượng ngùng, túm chiếc áo choàng được chàng ta khoác cho, lí nhí hỏi, “Huynh xử lý xong chuyện ở Tây Vực, sẽ về lại chứ?”

Thẩm Cảnh Phùng không trả lời, chàng cúi nhìn, Diệp Trần ngược lên, đôi mắt đong đầy chờ mong, dưới ngọn đèn sáng, in trong đôi mắt lấp lánh ánh lửa, là bóng dáng của chàng.

Chàng nghe tiếng tí tách bên ngoài, cảm thấy lòng lắng lại, dường như, khắp thế gian, nơi đây, là chốn an thân của chàng.

Chàng nghĩ tới lần đầu tiên thấy nàng, nàng mặc bộ đồ đỏ rực đứng đối diện với chàng.

Đây là thê tử của chàng, chí ít thì, từng đã là thê tử của chàng.

Chàng không thể nào từ chối lời thỉnh cầu của nàng, chàng khẽ thì thào: “Được.”

“Chờ ta hết bận,” chàng ôn tồn bảo, “ta sẽ quay về.”

“Tốt quá,” Diệp Trần gật lia lịa, “ta chờ huynh về! À, huynh còn từng bảo sẽ làm cơm cho ta nữa, ta chờ huynh về đấy!”

“Được.” Chàng mỉm cười.

Sau đó quay lưng, che ô bước đi.

Chiếc trường sam trắng ướt mưa, kiếm đeo bên hông, bông lau trên tán ô, dưới ánh đèn mờ tỏ, dường như đang khẽ đung đưa, đẹp hết một bức tranh.

Diệp Trần tựa người bên khung cửa, lồng hai tay vào trong tay áo, xúc động cảm thán: “Đúng là mỹ nhân, đẹp thật đấy.”

Nói xong, Diệp Trần vui vẻ hỏi: “Độ thiện cảm được bao nhiêu rồi?”

“Ề...”

“Sao?”

“Hình... hình như tôi bị hỏng rồi.”

Ba Tám lúng túng bảo: “Cô chờ một chút, tôi sửa xong ngay đây.”

“Sao mà hỏng?” Diệp Trần thắc mắc. Ba Tám thở dài một tiếng, sốt ruột bảo: “Chỉ số thiện cảm cứ nhảy lên nhảy xuống suốt, lúc 15, lúc lại 30, có lúc lên 70, lát sau lại còn có 5, cô nói coi không phải hỏng thì là gì?”

Diệp Trần ngạc nhiên, tình huống này, thực ra...

Hình như cô cũng đã từng gặp rồi.

Nhưng Diệp Trần quyết định giữ im lặng, chỉ len lén hỏi một câu: “Lúc cao nhất là bao nhiêu?”

“92.” Ba Tám nhìn xong liền bấm màn hình gọi điện cho tổng bộ.

“Anh 3 quản lý có ở đó không? Ồ, không có à? Anh hỏi giúp tôi thử, chỗ tôi lại hỏng rồi... Có phải lỗi của tôi đâu? Đợi đã, đừng cúp, tôi vẫn chưa nói... Đệt! Ai cho cúp máy hả!”

Ba Tám bị cấp trên cúp máy, tức mình đứng bấm gọi lại điên cuồng.

Diệp Trần ngồi xuống chiếc bàn ngay trước mặt, nhìn mưa thu bên ngoài, lòng lặng lẽ suy tư.

92, cao thật.

Vậy nên... huynh sẽ về, đúng không?

Diệp Trần ngồi yên ngẫm nghĩ, Ba Tám đứng một bên lầu bầu. Ngồi một lúc, thấy mền mệt, Diệp Trần bèn bảo Ba Tám tắt hệ thống âm thanh rồi đi ngủ.

Ngủ dậy giấc xong, giật mình tỉnh dậy, Thu Sinh bê chậu nước rửa mặt vào gọi: “Sư tỷ, Thấm công tử đi theo người của phái Nhạc Sơn đi rồi.”

Diệp Trần ngồi đực ra rồi gật đầu: “Ờ.”

Xuân Sinh cầm khăn vào, nói tiếp: “Sư tỷ, Mạc công tử cũng mang người đi rồi.”

Diệp Trần gật đầu: “Biết rồi.”

Hai người đó đi hết rồi, nhịp sống của Diệp Trần bỗng hơi đơn điệu.

Ngày ngày, Diệp Trần ở trong phòng thuốc châm cứu, được ít hôm thì thôn trấn quanh vùng mắc phải dịch bệnh, Diệp Phong dẫn người của Dược Vương cốc đi chữa bệnh hết, chỉ còn mỗi mình Diệp Trần ở lại trông coi cốc. Diệp Phong đi được một ngày thì ngày hôm sau, đám đệ tử Diệp Phong dẫn đi đã rầm rập chạy về.

“Sư tỷ, không hay rồi!” Xuân Sinh sốt ruột la, “Cốc chủ bị người ta bắt cóc rồi!”

“Bắt... bắt cóc?!”

Diệp Trần ngẩn ra: “Ai bắt?”

“Thánh nữ Nguyệt Sinh.”

Xuân Sinh lập tức nói ra một cái tên Diệp Trần rất quen tai khiến cô hóa đá.

Nguyệt Sinh bắt cha cô làm cái gì? Nhìn trúng cha cô chắc?

“Nàng bắt cha ta làm gì?”

Diệp Trần hỏi thẳng ra miệng. Xuân Sinh thở lấy hơi rồi nói tiếp: “Nguyệt Sinh bảo sư tỷ đi một mình đến Ma giáo, không được dẫn theo bất kỳ ai. Đi người không lên núi hoặc là đem theo người và ngày hôm sau sẽ nhận được đầu của cốc chủ đưa xuống núi!”

“Vô liêm sỉ!” Diệp Trần đập tay xuống bàn, tức giận quát, “Bắt nạt người quá đáng! Mang hộp kim châm của ta tới đây, cả kiếm nữa, ta lập tức lên núi!”

“Sư tỷ...” Thu Sinh lí nhí hỏi, “sư tỷ đi... không phải là chịu chết hay sao?”

“Ta không đi thì biết làm sao bây giờ? Nhìn cha ta chịu chết chắc?”

Diệp Trần lạnh lùng nói. Kim châm và kiếm được đem tới. Diệp Trần mặc áo khoác, cắt ngân châm vào túi, vơ hết các thể loại độc dược và thuốc viên bỏ vào xong liền đi thẳng ra ngoài, sai người dắt ngựa tới, dặn dò Xuân Sinh, Thu Sinh xong, lập tức thúc ngựa phi tới chỗ Ma giáo.

Diệp Trần mới ra khỏi Dục Vương cốc, Thu Sinh đã lẩm bẩm: “Giờ biết làm sao đây? Dục Vương cốc chúng ta chắc chắn không thể động vào Ma giáo được đâu!”

“Làm sao? Báo cho Thẩm công tử chứ sao!” Xuân Sinh sốt sắng đi tìm bồ câu đưa thư, “Giờ trong võ lâm, có thể đối đầu với Ma giáo, ngoài

Nhạc Sơn phái còn có ai khác nữa? Phải mau báo tin thôi!”

Xuân Sinh nhanh chóng viết thư gửi cho Thẩm Cảnh Phùng.

Còn Diệp Trần thì đã bắt đầu bôn ba trên hành trình đi đến chỗ Ma giáo.

Từ lúc đến thế giới này, đây là lần đầu tiên bên cạnh cô không còn một ai, có cảm giác cuối cùng cũng có thể đại sát tứ phương rồi.

“Kí chủ, cô kiểm chế chút đi.” Ba Tám bó tay ngao ngán, “Không đến mức vạn bất đắc dĩ thì đừng động thủ, giờ cô là lang y, không phải kiểm khách đâu.”

“Biết rồi, biết rồi.” Diệp Trần gật gù, “Có thể dùng độc được thì không dùng ngân châm, có thể dùng ngân châm thì không dùng kiếm, anh cứ yên tâm đi.”

Nói xong, Diệp Trần thúc ngựa chạy như điên, thẳng một mạch tới dưới chân núi của Ma giáo.

Dưới chân núi Ma giáo có một con sông dài, trên con sông dài có một đường cáp treo. Diệp Trần dừng ngựa trước cáp treo, một người của Ma giáo đứng bên bờ đối diện hô to: “Người tới là ai?!”

Diệp Trần hô to trả lời: “Diệp Trần Được Vương cốc, xin được bái kiến!”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[Mẫu truyện nhỏ]

Mặc Thư Bạch: “Chào mọi người, tôi về rồi đây.”

Bác sĩ (đăng sau có một đám người đi theo): “Vượt ngục lâu lắm, cô cũng có năng lực phết nhỉ?”

Mặc Thư Bạch: “Quá khen, quá khen, cũng nhờ mọi người chung phòng bệnh giúp đỡ, tạo cho tại hạ cơ hội này.”

Bác sĩ: “Bệnh tình của cô lại nặng lên rồi.”

Mặc Thư Bạch: “Hả? Sao lại nói vậy?”

Bác sĩ: “Giờ ở xung quanh cô toàn là độc giả của cô cả đó, họ còn lâu mới giúp cô vượt ngục. Cô tưởng tượng ra một đám bệnh nhân trợ giúp cô, không phải là bệnh nặng lên rồi à?”

Mặc Thư Bạch: “Cái gì? Độc giả của tôi là bạn cùng phòng với tôi á? Bọn họ đang yên đang lành chui vào nằm viện làm gì?”

Bác sĩ: “Từ ngày cô mở hồ truyện này, việc làm ăn của bệnh viện chúng tôi ngày càng tốt. Đám độc giả đọc những thứ độc hại của cô lâu dần cũng bị lây bệnh theo...”

Mặc Thư Bạch: “...”

Thực xin lỗi, không kiến thiết được một xã hội hài hòa, đó là trách nhiệm của tôi.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

51. Chương 51: Thập Niên Đăng 9

Sau khi Diệp Trần trả lời, cánh cổng thành lớn tráng lệ dẫn vào sơn cốc từ từ mở ra. Diệp Trần nhảy xuống ngựa, đi cáp treo qua. Một ông cụ mặc áo choàng đen đứng cạnh cổng lồng hai tay trong ống tay áo, tiến về phía Diệp Trần, làm lễ chào rồi nói: “Diệp tiểu thư, mời đi hướng này.”

Diệp Trần gật đầu, đi theo ông cụ vào thành. Sau khi qua cổng là đến một thành nhỏ dưới chân núi, người người ở chỗ này trông đều hung thần ác sát, tiếp đó là dãy bậc thang dài uốn lượn vòng quanh núi dẫn lên trên. Diệp Trần đi theo ông cụ lên núi, đi được một lúc thì thấy xuất hiện một bãi đất trống, giữa bãi đất trống dựng một pho tượng phượng hoàng, sau bãi đất trống là bậc thềm xây bằng đá cẩm thạch đen, chính giữa có phù điêu bằng ngọc trắng tạc hình long phụng. Ở đầu thềm, một thiếu nữ mặc váy dài màu lửa đỏ rực đang đứng, giữa trán vẽ hoa văn hình ngọn lửa, trên tay đeo một con điều hầu, nghiêng nghiêng nhìn Diệp Trần.

Đứng cạnh ả là Diệp Phong bị người ta bắt giữ, hai thanh đao kề trên cổ. Diệp Phong trông thấy Diệp Trần, thương con như đứt từng khúc ruột.

Con gái à, sao con lại tới đây chứ, con tới làm cái gì, đã đi sao chỉ đi có một mình chứ...

Vân vân mây mây.

Diệp Trần trông thấy dáng vẻ héo rũ của Diệp Phong, vì giữ gìn tôn nghiêm của võ lâm đệ nhất mỹ nhân, Diệp Trần làm ra vẻ lạnh lùng, cao

ngạo, ngẩng đầu nhìn Nguyệt Sinh, dùng nội lực truyền âm: “Cô muốn ta tới đây làm gì?”

Nói xong, Diệp Trần lại hiếu kỳ hỏi trong đầu: “Anh bảo thế giới này nếu không có nội lực, khoảng cách xa như vậy, tôi mà gân cổ lên gọi Nguyệt Sinh thì có phải trông sẽ hay ho lắm không?”

“Phải đấy.” Ba Tám lập tức gật gù, “Tôi nghĩ cô chỉ có thể kêu được một tiếng “Nguyệt Sinh” thôi!”

“Hầy!”

“Nguyệt Sinh!”

“Hầy!”

“Nguyệt Sinh!”

“Ta bảo cô tới, là vì giáo chủ của bọn ta.” Nguyệt Sinh bất ngờ lên tiếng, cắt ngang đoạn rap hát đối của một người một hệ thống.

Diệp Trần vẫn đang còn quay cuồng trong màn đọc rap, trong đầu toàn là “Nguyệt Sinh”, “Hầy!” nhưng vẫn cố gắng tỏ vẻ ung dung, nói với Nguyệt Sinh: “Nói thẳng đi.”

“Giáo chủ của bọn ta nhìn trúng cô, muốn cưới cô. Cho cô hai con đường, hoặc là làm thị thiếp của Giáo chủ Ma giáo bọn ta, Ma giáo và Được Vương cộc kết thông gia, hoặc là hôm nay sẽ được xem phụ thân cô đổ máu ngay lập tức, cô thấy sao?”

Diệp Trần hoảng hốt, nhanh tay lật một lượt xem lại nội dung của thế giới, xác nhận cẩn thận ba lượt, cuối cùng nói với Ba Tám: “Cô ta đúng là nữ chính.”

“Có nữ chính nào giúp nam chính mở hậu cung như vậy không?!”

“Trong truyện “ngựa đực”, có loại con gái nào mà không có? Cô có tin, giờ cô hỏi ả tại sao, ả sẽ đáp là, trái tim của nam chính cuối cùng vẫn thuộc về ả không?”

Ba Tám thở dài, bật game lên: “Thế giới này đáng sợ quá, tôi phải đi chơi game để an ủi mình đây.”

“Cô... không mến mộ Mạc giáo chủ à?” Diệp Trần không thể hiểu nổi, bèn hỏi thẳng. Nguyệt Sinh cười khẩy một tiếng: “Ta muốn để chàng biết, đám đàn bà các người chẳng thú vị cỡ nào! Vị trí giáo chủ phụ nhân cuối cùng chỉ có thể là ta, cô cũng chỉ có thể làm thiếp mà thôi!”

Đồ thần kinh!

Cô gặp phải một đứa thần kinh cái chắc rồi!

Theo bản năng, Diệp Trần đặt tay lên thân kiếm, Ba Tám cũng đồng thời chạm tay lên nút giật điện.

“Đừng trách tôi không nhắc cô nhé,” Ba Tám khoan thai nói, “chưa đến thời điểm sống còn, không được làm sai lệch bản chất đã thiết lập sẵn của nhân vật. Tôi không biết là tôi sẽ làm gì đâu.”

Cô phải làm gì thì cô tự biết rồi đấy. Cảm ơn.

Diệp Trần rời mắt khỏi cái nút bấm giật điện trên tay Ba Tám, thuận thế rút tay khỏi thân kiếm.

Diệp Phong vẫn tiếp tục rên rỉ, Nguyệt Sinh lạnh lùng nhìn Diệp Trần: “Nghĩ xong chưa?”

“Xong rồi.” Diệp Trần bình tĩnh đáp, “Trước khi thành hôn, ít nhất cũng phải để ta diện kiến giáo chủ của các người chứ?”

“Chỉ nạp thiệp thôi, thành hôn gì chứ?” Nguyệt Sinh cười khẩy, “Ta đã phát thiệp mời rồi, hôm khác sẽ rước cô qua cửa. Giáo chủ hiện không có ở tại bốn giáo, tất cả mọi sự đều do ta làm chủ.”

“Thế, ta có một câu hỏi...”

Diệp Trần cau mày. Nguyệt Sinh hơi hếch cằm lên: “Nói đi.”

“Rốt cuộc là cô cưới ta hay là giáo chủ?”

Nguyệt Sinh hóa đá trong giây lát, sau đó giận dữ quát lên: “Cút!”

Diệp Trần: “...”

Cô gái này thật là vui buồn mừng giận thất thường.

Có điều, tuy Nguyệt Sinh mừng giận thất thường nhưng cũng không đến nỗi quên hết mọi chuyện cần làm. Sau khi đồng ý gả cho Mạc Tinh Thần, Nguyệt Sinh sai người lấy hết mọi thứ Diệp Trần mang theo, nhốt cô trong một gian phòng nhỏ rồi báo tin cho các đại môn phái của võ lâm, bảy ngày sau, Diệp Trần sẽ được đón vào cửa làm thiệp thất của Mạc Tinh Thần.

Con gái của cốc chủ Dược Vương cốc, vợ cũ của con trai chương môn phái Nhạc Sơn bỗng nhiên trở thành thiệp của Giáo chủ Ma giáo, đây đúng là chuyện vô cùng nhục nhã, vả mặt võ lâm bôm bốp.

Nhưng mà, nhiều năm qua, Ma giáo đã xây dựng được tầm ảnh hưởng quá lớn, người trong võ lâm lại chia năm xẻ bảy, không ai muốn là kẻ đứng mũi chịu sào. Vậy nên, sau khi biết tin, tức thì tức nhưng chẳng có ai dám ra mặt.

Lúc nhận được tin, Thẩm Thu Hà giận đến mức ở lì trong phòng đập phá đồ đạc. Thẩm Cảnh Phùng vừa về đến Nhạc Sơn, nghe tiếng Thẩm Thu

Hà đập đồ trong phòng bèn hỏi: “Phụ thân, sao vậy ạ?”

Thẩm Thu Hà mở miệng định nói nhưng lời ra đến miệng rồi, chẳng biết nghĩ gì mà lại nuốt lại: “Không sao cả. Àmà này, Cảnh Phùng à, cô nương nhà họ Diệp kia, rốt cuộc con nghĩ thế nào?”

Thẩm Cảnh Phùng im lặng một hồi rồi mới trả lời: “Cảnh Phùng không có ý gì với Diệp cô nương cả.”

“Con bé tốt biết mấy.” Thẩm Thu Hà cảm thán một tiếng xong, đột nhiên hỏi: “Cảnh Phùng, con không có gì với Diệp cô nương, không phải là vì vẫn còn vướng mắc chuyện của mẹ đấy chứ?”

Thẩm Cảnh Phùng không trả lời. Thẩm Thu Hà vỗ vai chàng, bùi ngùi bảo: “Cảnh Phùng à, qua rồi thì thôi. Lần này con theo Nguyệt Sinh tới Ma giáo, tuy không mang được thi cốt về nhưng con cũng đã nỗ lực rồi. Sau này hãy nhìn thoáng ra một chút. Hiện giờ, Ma giáo và chính phái chung sống hòa bình, con chỉ cần chăm chỉ lo tập luyện võ nghệ, sau này dẫn dắt Nhạc Sơn phái ta phát dương quang đại là được rồi.”

Thẩm Cảnh Phùng cup mắt xuống, tránh để lộ cảm xúc, nói nhẹ nhàng: “Phụ thân yên tâm, Cảnh Phùng sẽ không sống buông thả.”

“Giỏi lắm. Cũng muộn rồi đấy, mai con còn phải đi Tây Vực nữa, mau đi nghỉ đi.”

Thẩm Cảnh Phùng gật đầu, để bữa khuya bưng tới lại rồi ra khỏi phòng. Chàng vừa ra tới ngoài cửa liền nghe thấy tiếng Thẩm Thu Hà cảm khái: “Tiếc thay cho con bé Diệp Trần, kiếp này đành phải chấp nhận số mệnh vậy.”

Thẩm Cảnh Phùng sững người.

Chàng vội đảo bước trở về, mở toang cửa phòng Thẩm Thu Hà, lo lắng hỏi: “Diệp Trần sao ạ?”

Thẩm Thu Hà giật mình nhìn Thẩm Cảnh Phùng: “Sao mà con thính tai quá thế?!”

“Rốt cuộc Diệp Trần làm sao?!”

Thẩm Cảnh Phùng cao giọng, nhìn chăm chăm vào tên sai vật đứng cạnh Thẩm Thu Hà. Thường ngày, chàng rất có uy ở Nhạc Sơn phái, tên sai vật lập tức quỳ xuống thưa: “Nguyệt Sinh bắt cóc chủ Dực Vương cóc uy hiếp, đòi Diệp tiểu thư phải gả cho Mạc Tinh Thần làm thiếp, mừng Ba tháng Chín sẽ làm lễ qua cửa ạ!”

Thẩm Cảnh Phùng không nói gì, đi thẳng ra ngoài. Thẩm Thu Hà đuổi theo: “Đứng lại! Con muốn đi làm gì hả?”

“Đi cứu nàng.”

“Con quay lại đây cho ta!” Thẩm Thu Hà quát, “Con lấy gì để cứu hả? Giờ võ lâm suy tàn, võ lâm chính đạo liên thủ còn có chút khả năng, một mình con đi là để chịu chết hay sao hả?! Hay con muốn cả phái Nhạc Sơn này chôn cùng con, để cơ đồ trăm năm của Nhạc Sơn phái ta sụp đổ trong tay một mình con?!”

Thẩm Cảnh Phùng đứng sững tại chỗ, chàng đưa lưng về phía Thẩm Thu Hà, bàn tay cầm kiếm run lên nhẹ nhàng.

Thẩm Thu Hà thở dài: “Cảnh Phùng à, cho dù con không lo cho mình thì cũng phải nghĩ cho phái Nhạc Sơn chứ...”

“Phái Nhạc Sơn! Phái Nhạc Sơn!” Thẩm Cảnh Phùng không chịu nổi nữa, quay ngoắt người lại, gào lên: “Cha yếu đuối, không có năng lực, chịu trơ mắt nhìn muội muội mình bị người cướp đoạt, làm nhục, thì cốt giữ ở

tháp vàng không thể siêu thoát, còn muốn ép con cũng phải dẫm theo vết xe của cha, để thê tử của mình cũng bị như thế sao?!”

Thẩm Thu Hà đứng ngây ra như trời trồng.

Chàng thanh niên tuần tú đối diện đau khổ nhắm mắt lại, sau đó vén vạt áo, quỳ rạp xuống đất.

“Cảnh Phùng không thể làm theo.” Giọng Thẩm Cảnh Phùng khàn khàn.

“Bái biệt từ đây.”

Chú thích:

*Phát dương quang đại (tiếng Trung: 发扬光大): nghĩa là tiếp nối truyền thống, làm cho nó rực rỡ, phát triển hơn.

*Truyện “ngựa đực” (tiếng Trung: 种马小说): kể về các nhân vật nam rất thích gái nhưng không như các truyện nam chính đào hoa, những truyện “ngựa đực” thường không miêu tả thế giới tình cảm mà nhân vật nam giống như một con ngựa đực, chỉ biết làm thế nào để được giao phối. Các tiểu thuyết “ngựa đực” kinh điển trong văn học Trung Quốc có thể kể đến như: Kim Bình Mai (Tây Môn Khánh), Lộc Đĩnh Ký (Vi Tiểu Bảo), Tầm Tàn Ký (Hạng Thiếu Long).

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

52. Chương 52: Thập Niên Đăng 10

Thẩm Thu Hà im lặng, ông nhìn chàng trai đang phủ phục dưới đất, sau một hồi lâu, cuối cùng ông chậm chậm cất lời: “Thì ra, con vẫn còn nhớ à.”

Thẩm Cảnh Phùng im lặng không đáp, từng giọt mưa thu bắt đầu rơi tí tách, xung quanh chỉ còn tiếng nước mưa đập vào những chiếc lá. Thẩm Cảnh Phùng dập đầu đứng dậy, không trả lời câu hỏi của Thẩm Thu Hà, lập tức rời khỏi Nhạ Sơn, thúc ngựa phi suốt đêm.

Trời mưa ba ngày, áo choàng chàng cũng không kịp đổi, cứ thế đội mưa đi thẳng một mạch.

Chàng không biết mình bị sao nữa, trong đầu chỉ quẩn quanh toàn là bóng dáng Diệp Trần.

Áo cưới đỏ như máu, thân như phượng hoàng lửa.

Giữa bóng tối mịt mù, nàng dắt chàng đi, từng bước từng bước về phía trước.

Nàng tựa vào vai chàng trong tiếng mưa rơi, hơi thở ấm áp, tiếng hít thở đều đều, khiến cơn mưa mùa hạ dường như cũng trở nên êm ái, dịu dàng.

Nàng ngã dưới gốc hoa lê, nằm bên dưới chàng, chỉ hơi quay đầu, môi đã đi lướt qua làn da.

Chàng nhớ rất nhiều khoảnh khắc, ngay cả khi chàng đang không nhìn thấy gì thì tựa hồ chàng vẫn có thể phác họa được bóng dáng nàng trong ký ức. Đến tận lúc này đây, chàng mới nhận ra, người ấy đã ngự trị trong tim chàng lâu như vậy, sâu đến thế.

Hình bóng nàng trộn lẫn vào hình bóng mẫu thân đầm đìa máu, bốn năm sống không bằng chết ở Ma giáo, mẫu thân che chở để chàng chạy xuống núi, họ bị bao vây, muốn bức hai mẹ con phải tự sát vì tuyệt vọng nhưng mẫu thân vẫn luôn che chở cho chàng, máu tươi đỏ thắm thấm vào lòng đất.

Chàng siết chặt dây cương, chưa lúc nào cảm thấy sợ hãi như lúc này.

Chàng chỉ muốn, nhanh hơn một chút, nhanh thêm chút nữa, chàng quyết không thể, tuyệt đối không được để Diệp Trần bị đẩy vào chung một kết cục với mẫu thân.

Trong lúc Thẩm Cảnh Phùng gấp rút đi, Diệp Trần bị nhốt trong một căn phòng tối, đối diện hoa mào chóng mặt.

Nguyệt Sinh không thích cô nên muốn trả thù, để tra tấn Diệp Trần, không cho cô ăn cơm, mỗi ngày chỉ có nửa cái bánh bao và một chút nước cầm hơi, nhốt cô trong phòng tối, dưới sàn toàn chuột là chuột. Nếu Diệp Trần là một đại tiểu thư liễu yếu đào tơ thật thì chắc đã sợ chết khiếp rồi.

Cũng may Diệp Trần lại là một đứa dám bắt chuột nướng ăn trên núi của Thiên Kiếm tông, có sẵn cái uy mà chẳng chuột nào dám tới gần. Dù không bị lũ chuột làm tình làm tội nhưng không có cơm ăn nên Diệp Trần vẫn không ngủ nổi. Sau bảy ngày, Diệp Trần hấp hối hỏi Ba Tám: “Ba Tám, giờ tôi đã được tính là vào lúc sinh tử chưa...”

“À...” Ba Tám ngượng ngùng nhắc nhở Diệp Trần: “Kí chủ này, chỉ số thể lực của cô hiện tại là 70 đấy.”

“Cái đệt?!” Diệp Trần kinh ngạc giật nảy mình, “tổ chất thể lực của tôi tốt đến vậy cơ à?!”

“Hắn là do bình thường ăn nhiều đấy...”

Diệp Trần: “...”

Diệp Trần ỉu xiu ngồi bệt xuống, rầu rĩ hỏi: “Anh bảo giờ biết làm gì đây? Chẳng lẽ tôi thực sự phải gả làm thiếp của Mạc Tinh Thần à?”

“Kệ nó đến đâu thì đến, dù gì thì giờ hắn cũng vẫn chưa về đây, cô đâu đã bị thiệt gì.” Ba Tám khuyên bảo, “Chuyện cấp bách lúc này là phải cứu cha cô xuống núi đã, ông ấy xuống được núi là chúng ta chạy.”

Diệp Trần gật gù, mình cô chạy đúng là không thành vấn đề, chỉ cần Diệp Phong xuống núi được là được.

Thế là Diệp Trần ngoan ngoãn ngồi chờ đến ngày làm lễ, định bụng hễ Diệp Phong xuống núi là mình liền tìm cơ hội chuồn ngay. Nguyệt Sinh đã hứa với cô hôm thành hôn sẽ thả Diệp Phong rồi.

Ở thế giới này, cho dù là trong giang hồ, danh tiết vẫn vô cùng quan trọng với các tiểu thư khuê các. Nếu Nguyệt Sinh thực sự làm chuyện này và cô cứ thế ngoan ngoãn ngồi trong tân phòng cả đêm, bất kể Mạc Tinh Thần có ở trong phòng hay không thì đối với người giang hồ, cô đã không còn đường quay về nữa rồi.

Ví như năm xưa, giang hồ từng có một vị mỹ nhân cũng bị Ma giáo bắt, sau đấy đã dùng cái chết để tỏ rõ sự trong sạch của bản thân.

Mỹ nhân đó tên là gì nhỉ?

Diệp Trần tạm thời không nhớ ra, cô đói quá rồi.

Trời sáng, Nguyệt Sinh dẫn theo người tới, khinh khỉnh nhìn Diệp Trần: “Đứng dậy đi, ăn bữa cơm rồi chuẩn bị lên kiệu.”

“Nói thật,” Diệp Trần bị người ta lôi dậy, hỗn hển nói với Ba Tám, “nếu không phải nàng ta bảo là lên kiệu hoa, khéo tôi lại tưởng là lôi đi ăn bữa cuối trước khi chém đầu cơ đấy.”

“Kí chủ, chỉ số thể lực của cô đang 70 đấy, đừng có giả vờ yếu ớt như vậy có được không?” Cảnh này thật khó coi. Diệp Trần eo uột bám lấy người một thị nữ, ra bộ sắp ngất xỉu đến nơi, lườm xéo Ba Tám: “Anh thì hiểu cái gì, đây gọi là có sách lược!”

Ba Tám: “...”

Không hiểu gì hết, kí chú ngớ ngẩn nhà anh ta mà cũng biết có sách lược, thật là đáng giật mình.

Diệp Trần bị người ta lôi đi tắm rửa sạch sẽ, mặc một bộ đồ đỏ. Dựa theo lễ nghi của Ma giáo, loại đàn bà là đồ chơi cho giáo chủ như cô thì không cần phải có giáo chủ có mặt, cứ đón thẳng vào Thánh điện cho Thánh nữ làm lễ rửa tội là xong.

Mối quan hệ giữa Giáo chủ Ma giáo và Thánh nữ rất là kỳ lạ. Giáo chủ và Thánh nữ về nguyên tắc là tương đương như phu thê, con của họ sẽ là giáo chủ đời kế tiếp. Thế nhưng Giáo chủ tiền nhiệm lại không thích Thánh nữ, không có con nối dõi chính dòng, Mạc Tinh Thần được Giáo chủ tiền nhiệm nhận làm con nuôi, mà quan hệ giữa Mạc Tinh Thần với Thánh nữ đương nhiệm Nguyệt Sinh cũng hết sức thú vị. Nghe đồn là Nguyệt Sinh yêu đơn phương Mạc Tinh Thần nhưng Mạc Tinh Thần không thích Nguyệt Sinh, toàn đi trêu hoa ghẹo nguyệt ở ngoài. Để giữ chân Mạc Tinh Thần, hể chàng ta thích ai là Nguyệt Sinh liền đi quấy rối người đó.

Và giờ đến phiên Diệp Trần bị nàng ta quấy rối...

Diệp Trần ngẫm nghĩ, chẳng lẽ Mạc Tinh Thần để ý mình?

Cũng phải, cô là vô lâm đệ nhất mỹ nhân, Mạc Tinh Thần để ý cô, chẳng kỳ lạ chút nào hết.

Diệp Trần bị trùm khăn hỉ đỏ rồi được người ta dắt từng bước một đi tới Thánh điện.

Tới trước Thánh điện, Diệp Trần nghe thấy tiếng cửa lớn mở, thị nữ đang định kéo cô vào thì Diệp Trần bất ngờ lên tiếng: “Khoan đã.”

“Sao nào, muốn đổi ý à?”

Giọng Nguyệt Sinh vọng ra từ trong đại điện. Diệp Trần đáp: “Ta không đổi ý, chỉ là ta muốn xác nhận xem cha ta có phải đã thực sự được thả hay chưa.”

“Cô tưởng là ta giống lũ khỉ các người nói lời không giữ lời hay sao?”

Nguyệt Sinh cười khẩy: “Lão ta đã ở dưới chân núi rồi, cô bắt đầu làm lễ, bọn ta lập tức sẽ thả người.”

Diệp Trần gật đầu, để Ba Tám xác thực một lượt những gì Nguyệt Sinh nói là thật xong mới theo người ta vào trong. Cúi đầu nhìn xuống, dưới chân cô có một chiếc đệm bồ đoàn, trên vai là một chiếc roi và giọng nói lạnh tanh của Nguyệt Sinh: “Quỳ xuống.”

Diệp Trần quỳ xuống. Vừa quỳ xong, khăn hỉ bị Nguyệt Sinh dùng roi hất ra, Diệp Trần nheo mắt quan sát kết cấu bên trong của đại điện. Thánh điện có hình tròn, bốn cột đá khắc hình rồng xếp thành nửa vòng tròn, trước cột rồng là một cái đài cao màu trắng vẽ chi chít kinh văn bằng chu sa,

trông rất quái dị. Trên đài kê một cái đệm đôi hai người ngồi, bình thường Thánh nữ và Giáo chủ sẽ ngồi chung với nhau trên đó.

Tòa nhà này có kết cấu mái vòm lộ thiên, đóng cửa lại là cả đại điện tối om như mực, chỉ có một lỗ nhỏ trên đỉnh là có ánh sáng rọi xuống, luồng sáng đó chiếu đúng vào chỗ Diệp Trần đang quỳ.

Trong bóng tối, có chín cô gái đứng xung quanh Diệp Trần, tay mỗi người cầm một ngọn nến cầm trong chén nhỏ, đưa lưng lại với Diệp Trần.

Diệp Trần cảm thấy khá bối rối.

Tình cảnh này trông thật quái gở, tổ chất tâm lý của cô không tốt lắm đâu.

Nguyệt Sinh nheo mắt nhìn cô ả trông đầy ung dung tự tại trước mặt, lạnh lùng ra lệnh: “Cởi đồ ra.”

Diệp Trần: “...”

Tự dưng bảo một câu như vậy, cô đến chết mất thôi.

Cô... cô không nghe nhầm chứ? Nguyệt Sinh bảo cô cởi đồ ra?!!

Diệp Trần hoảng hốt nhìn Nguyệt Sinh, Nguyệt Sinh cả giận quát: “Cô nhìn thế là có ý gì hả! Không tẩy rửa cái cơ thể dơ bẩn ấy đi thì sao có thể gia nhập Thánh giáo ta chứ?!”

Diệp Trần sức hiểu ra, gật gù bảo: “Hiểu, hiểu, là do ta suy nghĩ quá nhiều, Thánh nữ làm sao có thể có ý với ta chứ.”

“Diệp Trần! Cô thật là dơ bẩn!”

Diệp Trần gật gù: “Xin lỗi, là do đầu óc ta xấu xa.”

“Cởi đồ!”

Diệp Trần: “...”

Vì chỉ có mỗi Nguyệt Sinh nhìn, lại là nữ, Diệp Trần cũng không thèm đôi co, cứ coi như là mình đang đi nhà tắm công cộng là xong, thoải mái cởi đồ ra, vừa cởi vừa dặn: “Cô đừng có nhìn ta đấy...”

“Ai nhìn chứ!”

“Ta cảnh cáo cô, thực sự đừng nhìn ta.”

“Nhìn cô thì làm sao?” Nguyệt Sinh bị kích nên lại nhìn, Diệp Trần kéo áo che mặt, cười đê tiện: “Ta sợ bộ ngực to của ta đâm mù mắt cô.”

Vừa nói đùa một câu liền bị một dòng điện chạy qua người, Diệp Trần đau “ó” lên một tiếng, tức quá quát lên: “Ba Tám, anh điên rồi à?!”

“Tôi thấy cô mới điên ấy.”

Ba Tám co người lại: “Lần này không phải tôi nhấn, là tổ tuần tra trên tổng bộ kiểm tra thử nghiệm. Ngoan, tiếp tục diễn trò với Nguyệt Sinh đi.”

Diệp Trần cảm thấy hôm nay vận may của mình chắc đã chạm đáy mất rồi. Cô hít sâu một hơi, nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Nguyệt Sinh, nghiêm túc nói: “Tiếp tục đi để còn thả cha ta ra sớm một chút.”

Nguyệt Sinh thu biểu cảm về, ngày hôm nay cứ như gặp phải ma vậy, nàng ta ngẩng đầu nhìn lên trời, điềm tỉnh nói: “Chờ đó.”

Nói xong, chín người kia bắt đầu hát một làn điệu kỳ lạ, Nguyệt Sinh đứng khoanh tay, nhắm mắt lại nghe. Diệp Trần tự ôm lấy mình, trời vốn hơi lạnh, nghe mấy người kia hát lại càng thấy lạnh hơn.

Không biết phải bao lâu sau, mặt trời trốn đi đâu mất, một giọt nước mưa rớt trúng mặt Diệp Trần, cô ngẩng đầu nhìn lên, vừa hay nhìn thấy Nguyệt Sinh mở mắt ra, từ trong tay áo, chiếc roi phóng ra và quất tới.

Diệp Trần: “!!!”

“Chấn cảm giác đau!!” Ba Tám giật mình hét toáng lên, động tác chuẩn bị bỏ chạy của Diệp Trần lập tức dừng lại, Ba Tám nghiêm túc bảo: “Kí chủ, cố chịu một chút, cố chịu một chút nhé, để cứu Diệp Phong ra ngoài đây!”

“Cái nghi thức của mẹ gì đây?!! Nguyệt Sinh, cô đợi đó!”

“Bình tĩnh chút nào!” Ba Tám và Diệp Trần nói qua nói lại trong đầu trong lúc cơ thể Diệp Trần đổ sập về trước, Nguyệt Sinh không biết là đang tụng cái gì, vừa tụng vừa quất lên lưng Diệp Trần. Đến tận lúc cả lưng cô đầm đìa máu mới thấy ả ta dừng tay, ngồi xổm xuống, dùng máu vẽ những hoa văn quỷ quái lên người Diệp Trần.

Vẽ hoa văn kín người Diệp Trần xong, Nguyệt Sinh đứng dậy, phẩy tay rồi liền đó có tiếng đánh chuông.

Đúng lúc này, Ba Tám báo với Diệp Trần: “Diệp Phong được thả rồi.”

“Được, hay lắm...” Diệp Trần thở hỗn hển, “Vậy là, tôi có thể đánh ả ta rồi chứ gì?!!!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

53. Chương 53: Thập Niên Đăng 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ba Tám im thin thít.

Diệp Trần cười gằn: “Mẹ kiếp, anh đừng có nói với tôi là tôi vẫn chưa được đánh ả nhé!”

“Chờ thêm một canh giờ! Chỉ một canh giờ nữa thôi!”

“Gì?” Diệp Trần ngơ ngác, Ba Tám nghiêm túc nói: “Chờ thêm một canh giờ, sẽ có người tới đánh giúp cô!”

Diệp Trần nổi cáu: “Người khác đánh sao có thể sảng khoái bằng tự mình đánh chứ?!”

“Kí chủ,” Ba Tám quỳ xuống, đổi mặt thành cái biểu cảm “cười khóc”, “Cô đừng làm khó tôi mà! Giờ trong hệ thống, tôi đã là một thanh niên lớn tuổi rồi, thế mà đến hệ thống đăng ký tìm bạn trăm năm cũng không thể đăng ký được, cô biết vì sao không?”

“Đủ rồi đấy, có thể dừng lần nào cũng nhắc chuyện này không?!”

Cứ nhắc chuyện này là Diệp Trần lại thấy nản.

Ba Tám lúc nào cũng canh cánh trong lòng chuyện mình không thể đăng ký tìm bạn trăm năm, cho rằng đây chính là nguyên nhân anh ta bị độc thân. Diệp Trần rất muốn nói với anh ta rằng, với cái bộ dạng này của anh, dù có đăng ký tìm bạn trăm năm cũng không có ai chịu xem mắt đâu!

Tuy vậy, nghĩ đến chuyện Ba Tám đến nay vẫn không thể thăng cấp, Diệp Trần cũng có chút chột dạ bất an. Cô thở dài, tử tế nói: “Anh đừng có mà gạt tôi đấy, một lát nữa, không có ai đánh, tôi đánh.”

Nói xong, cô ngoan ngoãn bám theo Ba Tám trong đầu đi mua hàng trên mạng. Ba Tám tính mua online mấy thứ để lần nghỉ ngơi giữa hai thế giới tiếp theo Diệp Trần dùng, một người một hệ thống nghiêm túc thảo luận với nhau xem dịp nghỉ giữa quãng tới sẽ làm gì, chưa được bao lâu, bỗng nghe bên ngoài có tiếng ồn huyên náo, có ai đó nói: “Thánh nữ, Thẩm Cảnh Phùng đang đánh từ dưới núi lên đây!”

“Hắn còn dám tới?” Nguyệt Sinh cười gằn, “Lần trước ta còn chưa tính sổ với hắn, hắn lại còn dám tự tới nạp mạng. Cho người đi ngăn lại, để ta xem xem, Thẩm Cảnh Phùng có bản lĩnh lớn cỡ nào!”

Nghe Nguyệt Sinh nói vậy, Diệp Trần ngẩn ra: “Người đến đánh mà anh nói chính là chàng ta hả?”

“Cô cứ ngồi im, chờ đó mà xem. Đây, game Contra, mua không?”

Trong lòng Diệp Trần suy nghĩ nhiều bao nhiêu, ngoài mặt lại càng bình tĩnh bấy nhiêu, vừa nói chuyện với Ba Tám, vừa chú ý động tĩnh bên ngoài.

Người đứng ngoài đều đi nghênh chiến hết, Nguyệt Sinh ngồi trên đài, vuốt ve chỗ ngồi, cười khẩy: “Tên Thẩm Cảnh Phùng này, cô quen chứ nhỉ?”

Diệp Trần không trả lời, tuy đã sử dụng chấn cảm giác đau nhưng vẫn làm bộ bị đánh cho gần chết. Nguyệt Sinh chống cằm nhìn điệu bộ hấp hối của cô, kiêu ngạo bảo: “Sao có thể không quen cho được? Hẳn chính là chồng trước của cô cơ mà. Trước khi gả cho hẳn, cô kiêu ngạo lắm nhỉ? Con trai độc nhất của chương môn phái Nhạc Sơn, nhân vật ưu tú trong lớp trẻ của võ lâm. Hừ...”

Nguyệt Sinh mỉa mai: “Nhưng có ai biết, thân thế thực sự của hẳn ghê tởm thế nào?”

Nói xong, Nguyệt Sinh bước từng bước từ trên đài xuống, mắt nhìn dưới chân đài, giọng điệu đầy miệt thị: “Mẫu thân của hẳn đang ngay dưới chân ta, còn phụ thân của hẳn, căn bản chẳng biết là ai. Có thể là giáo chủ đời trước, có thể là một tên hộ pháp, ai mà biết được? Có mẫu thân là cái loại sống làm vợ khắp người ta, ai mà nói được hẳn là con ai?”

Nghe đến đây, Diệp Trần ngạc nhiên đờ cả người. Nguyệt Sinh đã bước tới trước mặt Diệp Trần, cầm roi kề vào cằm cô, đôi mắt tràn ngập đổ kỵ.

“Nói ra thì, cô với bà ta cũng thật giống nhau đến lạ. Đệ nhất mỹ nhân Thẩm Thu Sương năm nào, muội muội ruột của chương môn phái Nhạc Sơn, bị đại giáo chủ của chúng ta vừa ý. Giáo chủ bày mưu lợi dụng lúc võ lâm mở Thất tông đại hội, bao vây hết đám chóp bu của bảy tông phái, ép bọn chúng dùng Thẩm Thu Sương đổi mạng. Nói ra thì, cựu giáo chủ vốn cũng không hề thực sự muốn lấy mạng đám nhân sĩ võ lâm này, lúc đó chỉ là kế dương đông kích tây, mục đích chính là tiêu diệt Hằng Sơn phái. Yêu sách đó cũng chỉ là thuận miệng nói đại, ai ngờ đám người võ lâm này lại đồng ý thật.”

“Vì mạng mình, bọn chúng đã cống nộp Thẩm Thu Sương lên Thánh giáo, làm thị thiếp của Giáo chủ Thánh giáo. Biết thị thiếp là gì không?” Nguyệt Sinh vượt mặt Diệp Trần, giọng điệu ngạo mạn, “Thị thiếp chính

là, lúc giáo chủ còn thích cô, cô là một con chó, lúc giáo chủ không còn thích cô nữa, thì đến chó cũng chẳng bằng. Thấm Thu Sương cũng chỉ được cái mặt mà thôi, chẳng bao lâu đã bị cự giáo chủ chơi chán, thường cho người trong giáo. Lúc mang thai Thấm Cảnh Phùng, Thấm Thu Sương đã chẳng khác gì một kỹ nữ. Để che chở cho đứa con trai, bà ta âm thầm nhẫn nhịn năm năm, sau đấy đem con bỏ trốn, cuối cùng vẫn bị bắt trở lại. Chỉ mình Thấm Cảnh Phùng chạy được. Cự giáo chủ giận vì bà ta không biết tốt xấu, giết chết rồi để xác dưới đài tế thần này. Còn Thấm Cảnh Phùng thì một bước lên mây, bỗng chốc trở thành con của chương môn phái Nhạc Sơn, ha ha...”

Nguyệt Sinh mỉa mai: “Thấm Thu Hà không làm chuyện ấy được, việc này người trong võ lâm các người còn không biết chắc? Năm xưa, vì đi cứu muội muội, lão đã bị giáo chủ tiền nhiệm của chúng ta phế rồi.”

“Sao thế?” Nhìn vẻ mặt khiếp đảm của Diệp Trần, Nguyệt Sinh nhướn mày, “Cô thật sự không biết chút gì hết hả? Giờ đã biết sợ chưa?”

Nói rồi, Nguyệt Sinh đưa tay sờ mặt Diệp Trần, nhẹ nhàng hỏi: “Cô cảm thấy, với khuôn mặt này thì Tinh Thần sẽ thích cô bao lâu đây? Bị kẻ luôn mồm nói yêu mình đẩy vào địa ngục, thứ cảm giác này, đau khổ, tuyệt vọng biết bao nhỉ?”

“Nguyệt Sinh...” Diệp Trần cuối cùng cũng lên tiếng, “Những gì cô nói, đều là thật ư?”

“Lừa cô làm gì?” Nguyệt Sinh bật cười, “Cô nghĩ là ta dọa cô à?”

Diệp Trần không trả lời.

Cô đang nhớ lại rất nhiều chuyện đã qua.

Hôm lễ Vu Lan, người đó ngồi bên bờ sông, thả hà đăng xuôi dòng, bóng dáng cô đơn, lẻ loi.

Hôm quyết định ra đi, chàng nhìn xa xăm, nói với cô rằng, trên đài cao trong đại điện của Ma giáo có một thi thể nằm ở đấy, vĩnh viễn không được siêu thoát.

Ánh mắt chàng lúc nào cũng trông như vừa muốn tới gần hơn lại vừa sợ tới gần hơn, chàng cầm tay cô run rẩy, độ thiện cảm lúc 15 lúc lại 92.

Diệp Trần bỗng thấy nhói đau, chưa bao giờ thấy đau lòng cho một người đến vậy.

Cố Gia Nam có thân thể thê thảm, nhưng cậu ta còn biết khóc, biết dùng những ngôn ngữ không lời để nói ra, để khi cậu ta khóc nước nỡ, Diệp Trần còn có thể ôm cậu ta.

Còn Thẩm Cảnh Phùng thì vẫn luôn trầm như vậy, tĩnh lặng, bình thản, nuốt mọi nỗi buồn, biến nó thành một nụ cười thoáng qua, thành gió xuân tháng Ba ấm áp, không mảy may làm phiền bất kỳ ai.

Chàng hành tẩu khắp giang hồ, dù cho xung quanh rộn ràng, náo nức thì từ trước tới nay chàng vẫn luôn chỉ một mình.

Thù mẹ chưa báo, mẹ chàng vẫn còn đang nằm kia nhục nhã, vĩnh viễn không được siêu thoát.

Lúc này, chàng làm sao có thể cho phép mình yêu ai? Con đường chàng đi là con đường không có lối về, là con đường tuyệt lộ, cho dù yêu người con gái ấy khắc cốt ghi tâm, chàng cũng chỉ có thể lạnh nhạt, lãng quên nhưng hễ có kẻ nào định làm nhục nàng, chàng nhất định sẽ rút kiếm đứng lên.

Diệp Trần không biết có phải mình tưởng tượng quá nhiều hay không, đến lúc ý thức được thì viền mắt đã rưng rưng.

Ba Tám dè dặt hỏi: “Kí chủ, cô đang nghĩ gì thế?”

“À,” Diệp Trần trả lời, “tôi, thấy hơi đau.”

“Sao có thể?” Ba Tám ngạc nhiên, “Tôi đã mở tính năng chặn cảm giác đau rồi cơ mà? Chẳng lẽ tôi lại hỏng nữa rồi?”

Diệp Trần khịt khịt mũi: “Ba Tám, mau đi tìm người sửa đi.”

Đến lượt Ba Tám im lặng, một hồi sau mới chậm rì rì nói: “Thôi, cô không biết chứ, bọn họ chuyên gia sửa bò lành thành bò què đấy.”

Diệp Trần cúi đầu trầm ngâm. Ba Tám bắt đầu kiểm tra xem có phải tính năng chặn cảm giác đau của mình có vấn đề hay không. Nguyệt Sinh thấy Diệp Trần ôm người cuộn mình nằm trên mặt đất, từ từ nhắm mắt lại thì cho là Diệp Trần sợ hãi, tuyệt vọng, ả đứng dậy, cười khẩy một tiếng: “Làm thiếp thất của giáo chủ hả? Nếu nó thực sự là chuyện tốt lành, cô tưởng là còn đó đến lượt cô hay sao? Tinh Thần của bọn ta, đâu phải loại người nào cũng có thể chạm vào!”

Diệp Trần chẳng buồn nói lại.

Lúc này, bên ngoài bỗng cực kỳ ồn ào.

Thẩm Cảnh Phùng xách kiếm xông vào Thánh điện, thương tích đầy mình, bộ đồ trắng nhuộm máu màu, nhưng chàng vẫn kiên quyết đi tiếp, tàn nhẫn như một sát thần.

Nhạc Sơn kiếm pháp trong tay chàng được phát huy tới đỉnh cao, kiếm bay như rồng múa, kiếm chém nhẹ liễu đưa.

Mỗi bước đi đều phải xuyên qua lớp lớp người, cực kỳ gian nan nhưng chàng vẫn kiên quyết không đổi hướng.

Chàng nhìn thẳng cánh cửa lớn trước mặt, trong đầu trở đi trở lại hình bóng của Diệp Trần.

Thực ra, chàng chưa nhìn thấy nàng được mấy lần, trong thế giới của chàng, giọng nói của nàng, hơi ấm của nàng, mùi hương của nàng còn rõ ràng hơn thế.

Thế nhưng, giờ khắc này, trong đầu chàng lại có rất nhiều dáng vẻ của nàng. Thậm chí có phải nàng hay không, chàng chỉ liếc một cái là có thể nhận ra.

Chàng cúi đầu thở dốc, không ngừng gọi đi gọi lại một cái tên, Diệp Trần, Diệp Trần, như một sự cố chấp, chàng không cách nào từ bỏ được, không cách nào thay đổi được. Sự cố chấp ấy dường như đã khắc sâu vào tận xương tủy, chảy trong máu, ngấm vào mỗi một tắc da tắc thịt, toàn bộ thế giới của chàng, đều bị cô nương ấy chiếm cứ.

“Diệp Trần... Diệp Trần...”

Cuối cùng chàng cũng đến được trước cánh cửa lớn, đặt bàn tay dính máu lên nó, đẩy mạnh một cái, rồi bước vào.

Chàng ngẩng đầu nhìn, một cô nương nằm trong vũng máu, trên người vẽ đầy những đường ngoằn ngoèo bằng máu tươi, cơ thể trần trụi nằm cuộn người trên mặt đất, ôm xiết lấy tấm thân.

Đầu chàng trống rỗng, cảnh tượng trước mặt và ký ức năm bốn tuổi, mẫu thân bị mũi tên bắn trúng, đan xen vào nhau.

Sự sợ hãi khủng khiếp choán hết đầu óc chàng, chàng cầm kiếm, mấp máy môi, không thốt ra được một chữ nào.

Dưới gốc hoa lê, đôi môi chàng đã từng chạm đến đôi gò má của nàng; trong lễ Vu Lan, nàng dịu dàng nói “mẫu thân huynh nhất định là một người rất tốt”; cùng với nụ cười mỹ lệ của nàng khi nói “ta chờ huynh”.

Có thứ gì đó trong tim chàng vừa đứt xích thoát ra.

Nước mắt chàng bỗng rơi. Chàng lật đặt bước tới, ôm cô nương trần trụi vào lòng, cả người chàng run lên.

Chàng rất rất muốn gọi tên nàng.

Nhưng chàng lại càng sợ người ấy sẽ không trả lời.

Môi chàng run run muốn nói nhưng răng va lập cập khiến chàng không sao nói được.

Nước mắt rơi từng giọt từng giọt, chàng cố ôm nàng thật chặt, vùi đầu vào gáy nàng.

Diệp Trần đứng ngoài quan sát tất cả xong mới cố hết sức tàn, đưa tay, ôm lại chàng.

Thẩm Cảnh Phùng ngẩn người, nghe thấy giọng nói rất mỏng của đối phương: “Huynh... quay về rồi... Ta vẫn luôn... chờ huynh...”

Lời này hết như một con dao sắc đâm vỡ lớp băng vây kín trái tim chàng, trong tiếng băng âm âm nứt vỡ, Thẩm Cảnh Phùng hốt hoảng đáp lời: “Đúng vậy, cô nương, ta đã quay về rồi.”

“Quay về rồi,” Diệp Trần nở nụ cười mong manh, “còn đi nữa không?”

“Đã về rồi, ” Thẩm Cảnh Phùng cũng cười, lệ long lanh trên hàng mi, “ta sẽ không đi nữa.”

Nói xong, Thẩm Cảnh Phùng cởi áo choàng, phủ lên người Diệp Trần, bế nàng dậy, giọng khàn khàn: “Cô nương, ta đưa nàng đi.”

“Nói đến là đến, nói đi là đi,” Nguyệt Sênh ngồi trên đài, gầy gầy móng tay, “Thẩm công tử cảm thấy Thánh giáo bọn ta rất dễ bắt nạt có phải không? Lần trước lừa ta nói yêu ta, đi theo ta về Thánh giáo, cuối cùng hóa

ra là muốn ăn trộm hài cốt của mẫu thân. Giờ hài cốt vẫn đang còn ở đây này!” Nguyệt Sinh giẫm chân xuống đài, cao giọng, “Thấm công tử, tới lấy đi chứ?!”

Thấm Cảnh Phùng không trả lời, chàng nhẹ nhàng đặt Diệp Trần xuống, ôn tồn dặn dò: “Cô nương, ta có chút việc phải xử lý, nàng ngủ tạm một lúc nhé.”

Nói xong, Thấm Cảnh Phùng cầm kiếm bước tới. Nguyệt Sinh nhìn chàng đầy lạnh lùng.

Một người con gái cao ngạo khi đối mặt với kẻ phản bội, ánh mắt có lẽ đều sẽ không mấy dễ chịu.

Diệp Trần nhìn Thấm Cảnh Phùng bước đi, sốt ruột hỏi: “Ba Tám, Thấm Cảnh Phùng đánh không lại phải không?”

“30 điểm tích lũy, cho cô có máu độc đầy người.”

Diệp Trần: “...”

“Có thể cho chút thuốc khác không...?” Diệp Trần lúng túng hỏi, “Máu độc đầy người hình như hơi bị phong cách quá thì phải.”

“Không được đâu.” Ba Tám nói đầy chí lý, “Người cô đang trần trụi không có gì, bỗng dưng biến ra một lọ độc dược, điều này rất vô lý. Một người có y thuật cao siêu có thể biến đổi máu trong cơ thể sao cho trong tình huống cấp bách, có thể trở thành máu độc hạ độc đối thủ, cái này thì còn có thể có.”

“Thế... cũng được.” Diệp Trần tưởng tượng nếu người mình có độc, chạm phải phát là chết ngay, nghe ra cũng... không tồi.

Tiếng âm báo trừ điểm tích lũy vang lên trong đầu Diệp Trần, liền đó, cô lập tức có cảm giác như vừa được sống dậy, máu cũng nóng lên.

Có được sức mạnh, Diệp Trần liền xông tới chỗ Nguyệt Sinh và đám người của Ma giáo đang đánh nhau với Thẩm Cảnh Phùng! Nhè lúc Nguyệt Sinh bị Thẩm Cảnh Phùng khống chế, vung tay tát một tát thẳng mặt Nguyệt Sinh!

Tay Diệp Trần nhơm nhớp máu tươi đập vào mặt Nguyệt Sinh khiến da mặt ả như bị ăn mòn, chớp mắt liền lở loét. Nguyệt Sinh hét lên khiếp đảm. Diệp Trần cúi đầu thở hỗn hển, đứng che đàng trước Thẩm Cảnh Phùng, nói với tất cả: “Đừng có tới đây! Kẻ nào dám tới, ta giết kẻ đó!”

“Giải được trong miệng cô.” Ba Tám nhắc Diệp Trần: “Chỉ có một viên thôi.”

Diệp Trần quát xong, quay đầu, không chút do dự, hôn lên môi Thẩm Cảnh Phùng. Thẩm Cảnh Phùng tròn mắt nhìn, một viên đan được được đổi phương dùng đầu lưỡi đẩy sang. Đầu lưỡi của nàng có vị giòn ngọt, cả người chàng như dính sét, da đầu run lên. Cũng may, chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, đối phương nhanh chóng lùi lại, một tay giữ y phục, một tay vịn vào người Thẩm Cảnh Phùng, cơ thể kiệt sức run rẩy, nàng nhọc nhằn nói: “Kẻ nào đụng tới ta liền chết, Nguyệt Sinh chính là minh chứng nhân tiên!”

“Con khốn...” Nguyệt Sinh đau lăn qua lăn lại dưới đất, “Mau giao thuốc giải ra đây, khốn kiếp!”

“Thả bọn ta đi.” Diệp Trần lạnh lùng nhìn Nguyệt Sinh, tay cầm tay đứng bên Thẩm Cảnh Phùng. Thẩm Cảnh Phùng cảm thấy cô nương lúc này thật giống một chú báo con, trái tim chàng đập đầy dịu dàng. Nguyệt Sinh đau nghiêng răng chẳng lợi, da khắp người bắt đầu chảy mủ. Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng thông báo: “Giáo chủ quay về rồi!”

Diệp Trần và Thẩm Cảnh Phùng đánh mặt quay đầu.

Mạc Tinh Thần, giáo chủ Ma giáo, chính là đệ nhất cao thủ đương thời.

Trong lời đồn đại, giáo chủ Ma giáo Mạc Tinh Thần là một kẻ còn trẻ mà đã vô cùng ác độc.

Nhưng, thực tế, khi giáo chủ Ma giáo Mạc Tinh Thần khoác chiếc áo choàng đen bước vào đại điện, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Diệp Trần ngơ ngác nhìn Mạc Minh, hoặc nói là, Mạc Tinh Thần.

Một lát sau, cô gượng cười một tiếng: “Hóa ra, là huynh à.”

Chú thích:

*Contra: game điện tử bằng 2D của Nhật Bản hồi những năm 2000, hiện tại đã có bản dùng cho smartphone nhưng nói chung nó vẫn là đồ cổ,

*chú báo nhỏ (小豹子 – tiểu báo tử)

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

54. Chương 54: Thập Niên Đăng 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mạc Tinh Thần im lặng nhìn Diệp Trần, môi mấp máy một lúc, cuối cùng nói: “Lần này là Nguyệt Sinh làm bậy, ta thay nàng ấy xin lỗi nàng, nàng...”

Chàng ta ngáp ngừng, nhìn đôi chân trần của Diệp Trần: “Đi nghỉ ngơi trước đã, chuyện này để ta xử lý.”

“Không cần.” Diệp Trần giơ tay cự tuyệt, yếu ớt nói, “Ta và Thẩm công tử sẽ xuống núi.”

Nói xong, Diệp Trần vịn vào Thẩm Cảnh Phùng, lê từng bước bỏ đi. Thẩm Cảnh Phùng chìa một tay đỡ cô, để cả người cô dựa hẳn vào người chàng.

Rõ ràng chàng cũng chẳng chột thương tích nhưng khi được cô nương dựa vào người, chàng vẫn tiếp tục đứng vững như bàn thạch. Diệp Trần ngược lên nhìn chàng, người thanh niên này vẫn như mọi khi, ôn hòa, điềm đạm. Chàng cúi xuống nhìn lại, nở nụ cười, nhẹ nhàng bảo: “Chớ sợ.”

Nói xong, chàng bế ngang Diệp Trần lên, xoay người đi về phía lối ra. Mạc Tinh Thần xiết chặt dây quạt, chàng biết lúc này mình không nên nói gì cả, cũng không thể nói được gì cả nhưng phải trơ mắt nhìn họ ôm ấp

nhau bỏ đi, nhìn hoa văn vẽ bằng máu chứng minh nàng là người của chàng trên cổ chân trắng nõn của nàng, cuối cùng Mạc Tinh Thần cũng không kìm được hỏi: “Huynh có thể mang nàng đi đâu?”

Thẩm Cảnh Phùng dừng chân, Mạc Tinh Thần hỏi lại: “Thẩm Cảnh Phùng, thiên hạ rộng lớn, huynh có thể mang nàng đi tới đâu?”

“Nàng đã...” Mạc Tinh Thần lúng túng nói, “đã gả cho ta rồi.”

Chàng biết lời này của mình thật vô liêm sỉ, nói ra thật khó nghe, nhưng đây chính là sự thật.

Nghi thức cưới gả của Diệp Trần đã hoàn thành, người trong thiên hạ đều biết Diệp Trần đã là người của Ma giáo, nếu như nàng không thể sống làm người của Ma giáo, vậy thì chỉ có thể chết vùi thân tại Ma giáo, không thể bỏ đi. Cho dù là Mạc Tinh Thần cũng khó lòng thay đổi tập tục ngàn năm này.

Không một ai đã làm lễ rửa tội của Ma giáo nhưng không phải là người của Ma giáo mà còn sống.

Cho dù Mạc Tinh Thần thả Diệp Trần đi thì những người khác cũng chẳng tin.

Một mỹ nhân bị Ma giáo bắt giữ suốt bảy ngày, tin đồn bên ngoài đã tam sao thất bản chẳng ra cái dạng gì. Diệp Trần không ở lại Ma giáo thì còn có thể đi đâu?

Thẩm Cảnh Phùng cứng người. Mạc Tinh Thần tiến tới, chìa tay về phía Thẩm Cảnh Phùng, ôn hòa nói: “Thẩm Cảnh Phùng, ta sẽ đối tốt với nàng.”

Diệp Trần không nói gì, nàng ngửa đầu nhìn Thẩm Cảnh Phùng, giọt lệ mấp mé trên bờ mi, tựa hồ như đang chờ đợi quyết định của chàng.

Thẩm Cảnh Phùng im lặng một lúc lâu, sau cùng chàng cất lời.

“Huynh biết không,” chàng nói, “năm đó, cựu giáo chủ Ma giáo cũng đã nói với mẫu thân ta như vậy.”

Tất cả mọi người đều không biết, Thẩm Cảnh Phùng thật sự là con của giáo chủ tiền nhiệm, mẫu thân chàng là tự nguyện sinh chàng.

Khi một người đàn ông anh tuấn, đầy hào khí đưa một cô nương từ tay những kẻ bắt lức đi, khi hắn trở thành chỗ dựa duy nhất của cô nương đó, khi hắn ngọt ngào hứa hẹn, cho dù chỉ là những lời trên giường, người con gái đó cũng sẽ tưởng là thật.

Mẫu thân chàng tin, cho dù sau này gặp bao nhiêu chuyện, cho đến lúc sắp mất, bà vẫn giữ trong lòng một chút dịu dàng của người đàn ông ấy thuở đầu.

Chàng siết chặt vai Diệp Trần như nắm chặt kiếm của bản thân, đôi mắt sáng ngời nhìn Mạc Tinh Thần, khàn khàn nói: “Thiên hạ rộng lớn, nơi nào có Thẩm Cảnh Phùng ta thì nơi đó là chốn về của Diệp Trần.”

“Người trong thiên hạ cười nhạo nàng, ta che chở cho nàng;”

“Người trong thiên hạ kỳ thị nàng, ta chiều chuộng nàng;”

“Người trong thiên hạ ruồng rẫy nàng, ta chỉ cưới mình nàng.”

“Thiên hạ này cho nàng bao nhiêu nỗi khổ nan kham, ta sẽ cho nàng bấy nhiêu niềm vui mỹ mãn.”

“Chỉ cần Thẩm Cảnh Phùng ta còn sống một ngày thì tuyệt đối không để kẻ khác lăng nhục nàng.”

“Mạc Tinh Thần,” Thẩm Cảnh Phùng nghiêm trang nhìn Mạc Tinh Thần, nói gần từng tiếng: “Diệp Trần không phải Thẩm Thu Sương, cũng

tuyệt đối sẽ không trở thành Thấm Thu Sương.”

Mạc Tinh Thần sửng người, ngay cả Diệp Trần cũng thấy đôi phần cảm động.

Cô cúi đầu, nắm chặt cổ áo chàng, Ba Tám thì tặc lưỡi thành tiếng: “Chắc chắc, không ngờ tình cảm của Thấm Cảnh Phùng lại sâu đậm như vậy, quả nhiên là tôi bị hổng.”

Diệp Trần im lặng dựa vào ngực chàng ta, lắng nghe tiếng tim đối phương đang đập.

Chưa bao giờ thấy yên lòng như thế.

Thấm Cảnh Phùng bế Diệp Trần rời khỏi đại điện, giống như năm đó Elter bế cô từ đài thi đấu xuống, mưa thu rả rích, đám người cầm đao nhìn họ, Thấm Cảnh Phùng bình tĩnh, cúi xuống nói với cô: “Mưa rồi, ta không mang ô, nàng nép sát vào một chút.”

Diệp Trần ừm một tiếng, ôm chặt lấy chàng, không nói thêm tiếng nào.

Đám người Ma giáo muốn xông lên, Mạc Tinh Thần quát một tiếng: “Đứng lại.”

“Giáo chủ?” Một kẻ trong bọn hỏi, “Nàng ta đã làm lễ rửa tội rồi!”

Vừa dứt lời, cây quạt nhỏ của Mạc Tinh Thần đập tới, đánh bay gã đi.

“Ta nói là để cho họ đi!”

Mạc Tinh Thần lạnh lùng ra lệnh, đám người còn lại không ai dám nói tiếng nào nữa, cảnh giác đứng hai bên nhìn Thấm Cảnh Phùng bế Diệp Trần đi thẳng xuống núi.

Vòng ôm của Thẩm Cảnh Phùng rất ấm áp, trái tim chàng đập rất vững vàng, Diệp Trần lắng nghe tiếng đập thình thịch trong lồng ngực, tò mò hỏi: “Sao huynh lại tới đây?”

“Nghe nói nàng gặp chuyện không may, ta bèn tới.”

“Thẩm Cảnh Phùng.”

“Hả?”

“Có phải huynh,” Diệp Trần ngửa đầu lên nhìn chàng ta, đôi mắt mông lung, “rất quan tâm ta phải không?”

Thẩm Cảnh Phùng không trả lời. Chàng bế Diệp Trần xuống núi, đi qua cáp treo, đặt nàng lên yên ngựa.

Lúc này, Diệp Trần chỉ mặc mỗi một chiếc áo choàng của chàng, đôi chân ngọc trắng ngần lộ ra ngoài, chàng cẩn thận chỉnh trang lại y phục cho Diệp Trần rồi mới xoay người lên ngựa, ôm nàng vào trong lồng ngực.

Ngựa chạy băng băng, Diệp Trần thấm mệt, dần dần thiếp đi, bỗng nhiên, chàng lại lên tiếng.

“Đúng vậy.”

Một câu trả lời có lẫn cả tiếng thở dài chua xót.

Diệp Trần nhắm mắt lại, vờ như đã ngủ. Không thấy Diệp Trần trả lời, chàng yên lòng, cúi xuống nhìn người con gái trong lòng và hôn lên trán nàng.

Thẩm Cảnh Phùng dùng áo choàng của mình bao bọc Diệp Trần rất cẩn thận, đi thẳng vào thành, đặt một phòng trọ rồi nhanh chóng bế Diệp Trần lên lầu, sai tiểu nhị đi mua hai bộ quần áo và một ít thuốc cho Diệp

Trần, rồi lại gọi người đem nước và cháo tới, xong xuôi mới quay lại nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần nằm trên giường, chăn bọc kín người.

Trên mặt của nàng, trên người, mỗi một tấc da đều vẽ kín hoa văn màu đỏ, trông thật đáng sợ.

Thẩm Cảnh Phùng ngồi bên người Diệp Trần, thổi nguội cháo, bón từng thìa cho nàng. Diệp Trần im lặng nhìn chàng, không nói một lời.

Nàng quá bình tĩnh, quá im lặng, quá thông dong, khiến Thẩm Cảnh Phùng nhớ tới mẫu thân thuở chàng còn nhỏ.

Bà luôn ngồi ở bậc cửa trước sân, lặng lẽ nhìn bên ngoài. Sau đó, có người của Ma giáo tới, kéo mẫu thân vào phòng trong, bên trong vọng ra tiếng khóc, tiếng la hét, sau đó thì im bật. Mỗi lần như vậy, chàng đều bị người ta nhốt vào một phòng nhỏ, đến lúc được ra, mẫu thân sẽ vẫn như thường ngày, dường như không hề có chuyện gì xảy ra, bà vẫn tĩnh lặng ngóng nhìn ngoài sân.

Lúc nhỏ, chàng không biết sự tĩnh lặng ấy nghĩa là gì, mãi sau này chàng mới hiểu, ánh mắt ấy, là sự tuyệt vọng như đã chết.

Vì bà biết mình không thể quay về cố thổ, cũng không cách nào đối mặt với tương lai, càng không thể nào bỏ chàng còn ít tuổi ở lại, chỉ có thể dùng sự tĩnh lặng ấy che giấu thế giới cảm xúc suy sụp của bản thân.

Chàng không biết lúc này Diệp Trần có phải cũng trong trạng thái như vậy hay không, cũng không biết Diệp Trần có suy nghĩ như vậy hay không, chàng nhìn Diệp Trần bình tĩnh ngay trước mắt, tay run lên nhẹ nhẹ.

Chàng muốn làm gì đó để vỗ về nàng nhưng lại không dám nói ra, đành cố nén sự thấp thỏm và đau khổ, dứt nàng ăn hết một bát cháo xong

thì hỏi: “Ta bế nàng đi tắm rửa nhé được không?”

Diệp Trần ngược nhìn chàng, im lặng, gật đầu.

Trong lòng thì kích động nói với Ba Tám: “Chàng ta muốn bế tôi đi tắm rửa kìa, anh nói có phải là sắp có chuyện gì đó không?!”

Ba Tám tuyệt vọng: “Cô mong là có chuyện gì hả?”

“Ba Tám,” Diệp Trần nghiêm túc nói, “Anh tính xem tôi bao nhiêu tuổi rồi.”

“Một... một trăm có lẽ?” Ba Tám cũng không dám chắc. Diệp Trần thở dài: “Đúng vậy, đã ngoài trăm tuổi, đáng lẽ tôi phải có con cháu đầy nhà rồi đấy...”

“Đủ rồi...” Ba Tám lập tức hiểu rõ ý của Diệp Trần, “Nghĩ sao nói vậy đi, khỏi cần vòng vo tam quốc.”

Diệp Trần hơi hơi ngượng ngùng: “Đừng nói thẳng vậy mà.”

Ba Tám ha ha: “Cô chẳng qua là thấy người ta đẹp trai, háo sắc!”

“Đâu có đâu!” Diệp Trần lập tức làm bộ đứng đắn, “Anh thấy tôi giống người như thế à?”

“Chẳng lẽ cô không phải chính là như thế?”

“Không, tôi không phải!” Diệp Trần nói rất đường hoàng lắm liệt, “Đừng có tưởng tượng tôi nông cạn như thế!”

“Chẳng lẽ cô không nông cạn?”

Diệp Trần: “...”

Hôm nay không thể nói chuyện tiếp được nữa.

Trong lúc Diệp Trần và Ba Tám đấu khẩu, Thẩm Cảnh Phùng đã bế cô đến bên thùng nước tắm, tay run run cởi y phục cho cô.

Hành động này của chàng khiến Diệp Trần giật mình, Ba Tám cũng giật mình. Thẩm Cảnh Phùng vừa mới mở vạt áo, thấy nàng ngẩng đầu nhìn mình, động tác của chàng liền dừng lại, cúi đầu né tránh cơ thể nàng, khàn khàn bảo: “Nếu nàng bảo ta ngừng, ta sẽ lập tức dừng lại.”

“Bảo ngừng đi! Dừng lại! Đây không phải xe đi nhà trẻ! Thả tôi xuống!”

Ba Tám la hét ồm tỏi.

Nhưng Diệp Trần chỉ chăm chú nhìn Thẩm Cảnh Phùng, sau đó, cúi đầu, không nói gì.

Thẩm Cảnh Phùng được cho phép, hít một hơi thật sâu, quyết đoán gạt vạt áo của nàng ra, kéo mảnh y phục duy nhất trên người Diệp Trần xuống, bế nàng vào trong thùng nước tắm, tự cởi quần áo của mình rồi cũng bước vào.

Chàng không làm gì cả, chỉ cẩn thận dùng cầm khăn chà rửa những hoa văn trên người Diệp Trần.

Những hoa văn mờ dần đi, trả về diện mạo vốn có của Diệp Trần. Thẩm Cảnh Phùng tỉ mỉ, cẩn thận chà lau sạch sẽ cho nàng, không hề có ý dâm tà. Diệp Trần thì cứ lặng lẽ nhìn chăm chú đối phương như vậy.

Ánh nền mờ ảo ấm áp, người công tử như ngọc, không chút tì vết ở đối diện cũng có một loại ấm áp kỳ lạ.

Diệp Trần nhìn chàng không chuyển mắt một lúc lâu, chàng ngẩng đầu nhìn nàng, không nén nổi nụ cười: “Nhìn ta làm gì?”

“Huynh rất đẹp.”

Diệp Trần đáp ngay, giọng hơi khàn. Thăm Cảnh Phùng cầm khăn tay, hơi ngó người ra, chàng cười: “Nàng thích là được.”

“Vâng.”

Diệp Trần cúi đầu, không nói nữa.

Thăm Cảnh Phùng siết nhẹ khăn tay, một tiếng “vâng” nhẹ nhẹ vẩy thôi, chàng có cảm giác như mình đã chờ đợi nó rất nhiều năm, khoảnh khắc nàng nói ra tiếng ấy, trong lòng chàng vui như pháo nổ.

Chàng cố nén niềm vui lẫn niềm thương trong lòng, tắm rửa sạch sẽ cho Diệp Trần xong thì bế nàng ra, đặt xuống giường.

Chiếc giường tơ lụa lạnh lẽo, Diệp Trần hơi lạnh, Thăm Cảnh Phùng tắt đèn, lặng lẽ lên giường.

Diệp Trần cảm thấy tim đập nhanh như bay, nằm cứng đờ một chỗ, người kề bên cũng nằm cứng còng queo, không ai nói tiếng nào. Ánh trăng cuối giường, lá phong đỏ ngoài cửa sổ. Diệp Trần hồi hộp quên cả thở, rụt rè hỏi chuyện Ba Tám.

“Anh bảo chàng ta định làm gì?”

“Rất rõ ràng.”

“Tôi có nên phản kháng không?”

“Cô vui là được.”

“Ba Tám này,” Diệp Trần buồn rầu, “mỗi thế giới tôi lại thích một nhân vật phản diện, có phải tôi là đứa con gái rất lằng nhằng không?”

“Phải.”

Diệp Trần: “...”

Người anh em thật là ngay thẳng.

“Nhưng thích thì thích thôi.” Ba Tám nói tiếp, “Thích thì đi luôn, dù sao xong việc là đi, cứ thoải mái đi.”

“Vẫn phải đi à...” Diệp Trần rầu rầu. Ba Tám “cười mỉm” nhìn cô: “Cô thấy một chút năng lượng của tôi có thể giữ cô ở mãi thế giới này à? Sớm muộn gì cũng phải đi, chỉ cần còn sống, nói không chừng sau này còn gặp lại.”

“Thì ra,” Diệp Trần chầm chậm hỏi, “là còn có thể gặp lại?”

Ba Tám: “...”

Trúng kế, nói hớ rồi.

Ba Tám tự tát mình một cái, quay đầu đi: “Cô chơi đi, tôi phải tự che chắn cho mình.”

“Anh còn tự che chắn nữa hả?”

“Tôi không che chắn thì cấp trên cũng sẽ che chắn, có hệ thống bảo vệ quyền riêng tư mà.”

“Thế sao ngày trước anh xem tôi với Quân Diễn rất vui vẻ hả?”

“Trắng xóa một màu.” Ba Tám thở dài: “Chưa nói tới có gì vui hay không vui, tôi suýt thì mù mắt đây này.”

Diệp Trần: “...”

Câu này cô không tiếp được nữa.

Diệp Trần luyện thuyền với Ba Tám, sắp thiếp đi rồi mà người nằm bên vẫn không nhúc nhích.

Diệp Trần cảm thấy có lẽ Thẩm Cảnh Phùng thực sự chỉ định tắm rửa cho cô, cô không nên suy nghĩ đen tối như vậy, chuyện gì cũng nghĩ theo hướng đó, phải trong sáng hơn, đơn thuần hơn.

Diệp Trần gần như đã thiếp đi thì bỗng nhiên, một vòng ôm rất ấm áp kéo cô lại gần.

“Đến rồi! Đến rồi!”

Diệp Trần vui sướng hò reo. Ba Tám trợn tròn mắt, chỉ trông thấy trắng xóa một màu: “Hắn ta làm sao? Tôi không nhìn thấy! Sao?!”

Lúc này, Diệp Trần đã không thể nói chuyện tiếp với Ba Tám nữa. Thẩm Cảnh Phùng run run ôm cô, vuốt tóc cô, giọng khàn khàn: “Gả cho ta đi, được không?”

“Vâng...”

Vừa nói xong, cơ thể bị người ta lật lại, đè lên, ngón tay Thẩm Cảnh Phùng luồn vào giữa những sợi tóc, đầu cúi gập lại, hôn lên môi cô, lưu luyến, triền miên.

Diệp Trần chưa từng có cảm giác như lúc này.

Giống như bay giữa tầng mây, được người ta nâng niu trong lòng bàn tay, được yêu bằng tất cả sự chiều chuộng có thể có trên đời này.

“Diệp Trần.”

Chàng gọi tên cô, giọng khàn khàn, lặp đi lặp lại.

Lồng ngực Diệp Trần phập phồng cuối cùng chỉ ậm ở một tiếng đáp lại chàng.

Chàng ôm chặt Diệp Trần, dựa vào ngực nàng, nước mắt lặng lẽ chảy xuôi.

Diệp Trần nhắm mắt lại, tay luồn vào tóc đối phương, vuốt tóc chàng, dịu dàng nói: “Ta ở đây, Cảnh Phùng, ta ở bên cạnh chàng rồi đây.”

Thấm Cảnh Phùng im lặng, lắng nghe tiếng tim nàng đập, cảm nhận sự sống trong cơ thể nàng, chậm chậm bảo: “Suýt chút nữa, ta tưởng rằng, nàng đã mất.”

“Lúc đó, ta thực sự rất sợ.”

“Ta đã từng cho rằng, cả đời này sẽ không vì bất kỳ ai mà buông bỏ thù hận, nhưng vào khoảnh khắc ấy, A Trần à, ta mới biết, trên đời này, không có gì là nhất định không buông bỏ.”

Nói xong, chàng nhắm mắt lại, nắm tay nàng.

“A Trần, ta sẽ bảo vệ nàng.”

“Nàng đừng sợ.”

Chàng nhẹ nhàng hôn, từng chút từng chút, dịu dàng, tỉ mỉ, mười ngón tay đan vào nhau, dây dưa quấn quýt.

Diệp Trần đỏ mặt, khó có thể nói rõ cảm xúc lúc này, trái tim như được thứ gì đó rót đầy, khiến lòng người say đắm.

Lúc này Ba Tám đã bị che mờ, đầu óc không ngừng tưởng tượng, sốt ruột lắm lắm: “Đang làm gì rồi? Làm gì rồi? Tôi không nhìn thấy gì cả, đã đến đâu rồi?!”

“Ừ...”

Diệp Trần không muốn trả lời Ba Tám vào lúc này cho lắm nhưng Ba Tám thực sự rất ồn ào, không đáp không yên, đành phải nói: “Trẻ con không nên xem, anh đừng có làm ồn nữa.”

“Cảm giác thế nào?” Ba Tám hóng hớt hỏi, “Kích thích không? Sợ hay vui? Có đau không?”

Diệp Trần ngượng ngùng, tát yêu Ba Tám một cái: “Ôi chao, anh đừng hỏi nữa.”

“Trời, ngủ có một cái mà cô bị biến dị rồi đấy à? Kí chủ, không phải cô bị ma nhập đấy chứ?”

Diệp Trần: “...”

Không phải là bị anh nhập rồi đấy thôi? Có một tên hệ thống đóng quân trường kỳ trong đầu, cách bị ma nhập cũng không xa.

Ba Tám thấy Diệp Trần không nói nữa, ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Có phải tôi quấy rầy tâm hồn thiếu nữ của cô không?”

Diệp Trần không trả lời, Ba Tám thở dài: “Được rồi, tôi chỉ hỏi một câu nữa thôi, cô nhất định phải trả lời tôi.”

“Nói đi.” Diệp Trần nhin mãi, cuối cùng cũng cáu. Ba Tám rụt rè hỏi: “Sướng chứ?”

“Sướng!” Diệp nghiêng răng đáp. Ba Tám lại suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Kí chủ, lần đầu tiên mà cô không đau chút nào à?”

“Không đau chút nào.”

“Xem ra, Thảm Cảnh Phùng thật nhỏ...”

Diệp Trần: “...”

Rõ ràng là do kỹ thuật đủ dẹt, hiểu không hả!

Nhưng cô chẳng muốn giải thích cái vấn đề này với một tên AI, cô chỉ muốn được để yên để tập trung nói chuyện yêu đương, dứt khoát đá Ba Tám đi chỗ khác.

Ba Tám không còn lý do gì để nấn ná thêm, đành quay về cập nhật hệ thống xem mắt của mình.

Muốn thăng cấp quá, muốn đi xem mắt, muốn có đối tượng...

Sau khi Ba Tám đi, hai người tiếp tục thú vui chần gối thêm vài hiệp rồi ngủ.

Sáng hôm sau, lúc Diệp Trần dậy, Thẩm Cảnh Phùng đã tỉnh trước, ngồi bên cửa sổ, tay cầm một quyển sách, cúi đầu lật sách trong tay. Năng sớm xuyên qua ô cửa sổ hắt lên người chàng. Thẩm Cảnh Phùng nghe tiếng, ngẩng đầu lên, Diệp Trần đang ngẩn ngơ nhìn chàng. Chàng mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Chào.”

Lúc này, Ba Tám cuối cùng đã được thả ra, nó kiểm tra các chỉ số rồi liền đó hét to: “Ôi trời, chỉ số thiện cảm 98! Ngủ một giấc thật là đáng giá quá! Kí chủ, cô mau mau hỏi hân, bảo hân ở lại bên cạnh cô, đừng đi báo thù nữa!”

“Hỏi xong thì sao?”

“Hỏi xong thì hoàn thành nhiệm vụ rồi chứ sao!”

Diệp Trần mỉm cười: “Thế thì sao tôi phải hỏi? Anh nghĩ tôi ngu à?”

Ba Tám: “...”

“Khó lắm mới được yêu đương một lần, tôi thêm vào hỏi!”

“Kí chủ... /(T o T)/~~ “

“Đừng có làm nũng, tôi muốn yêu, yêu thật tử tế!”

“Kí chủ,” Ba Tám thở dài, “năng lượng của tôi lâu nhất cũng chỉ có thể giữ cô ở đây một năm, đừng bốc đồng nữa, tôi sợ chúng ta không trụ được đến thế giới tiếp theo mất, hãy tốc chiến tốc thắng đi.”

Diệp Trần im lặng, mấp máy môi, cuối cùng nói: “Ba Tám ơi, lần nào cũng phải ly biệt như vậy à?”

“Tất nhiên là không.” Ba Tám đáp, “Kí chủ à, cô muốn ở lại một thế giới nào đó thì phải dựa vào năng lượng của tôi, mỗi nhiệm vụ cô hoàn thành có điểm đánh giá càng cao thì năng lượng tôi nhận được sẽ càng nhiều, thời gian có thể giữ cô ở lại một thế giới càng lâu. Ví dụ, nhiệm vụ trước được B, dựa vào lượng năng lượng cô tiêu hao thì có thể ở lại đây 2 đến 3 năm, nếu lần trước cô được A, vậy sẽ ở lại được lâu hơn, từ 4 – 6 năm, nếu là cấp S, nhân lên, là 8 đến 12 năm.”

“Hơn nữa, thế giới trước có cấp bậc theo thang xếp hạng năng lượng của thế giới là C. Cấp bậc của tôi càng cao thì càng có thể đưa cô đến thế giới có năng lượng cao, nếu cô hoàn thành nhiệm vụ đạt loại S ở một thế giới có năng lượng cấp S thì cô muốn ở lại thế giới đó đến già cũng được.”

“Không phải tôi cố ý làm khó cô,” Ba Tám nói nhỏ dần, “tôi cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi.”

Cho dù có bốc đồng thế nào, cũng không thể liều mạng chứ!

Diệp Trần im lặng lắng nghe, một lúc lâu sau, cuối cùng cô nói: “Tôi hiểu rồi.”

Nói xong, Diệp Trần chui ra khỏi chăn, bước tới trước mặt Thẩm Cảnh Phùng, ngồi xổm bên chân chàng, gối đầu lên đùi chàng.

“Sao vậy?” Thẩm Cảnh Phùng nhẹ nhàng hỏi. Diệp Trần dựa vào người chàng, lập tức như được tiếp thêm vô vàn sức mạnh.

“Thẩm Cảnh Phùng này,” Diệp Trần thông thả hỏi, “chàng bảo, con người có kiếp trước không?”

“Trước đây, ta cảm thấy là không có.” Thẩm Cảnh Phùng bỏ sách sang một bên, vuốt tóc nàng, dịu dàng trả lời, “Nhưng kể từ lúc gặp nàng, ta cảm thấy là có.”

“Lần đầu tiên trông thấy nàng, ta liền có cảm giác, chúng ta nhất định có quen biết. Nếu như quả có kiếp trước,” Thẩm Cảnh Phùng cười, vẻ mặt khá là bất đắc dĩ, “thì nhất định là ta có yêu nàng, yêu đã nhiều kiếp.”

Diệp Trần giật mình, trong đầu cô thoáng qua rất nhiều gương mặt.

Trong khoảnh khắc, đột nhiên cô cảm thấy, người trước mặt này, và những nhân vật phản diện cô từng quen, thật giống nhau.

Diệp Trần bất giác đưa tay lên vuốt ve gương mặt đối phương, mê mẩn nhìn chàng ta.

Những ngón tay lạnh lạnh chạm nhẹ vào gương mặt Thẩm Cảnh Phùng, giọng Diệp Trần dịu dàng: “Thẩm Cảnh Phùng, ta hi vọng là có kiếp trước.”

“Bởi vì, nói như vậy, ta nhất định đã từng gặp chàng, đã gặp nhiều kiếp rồi.”

Đã nhiều kiếp gặp nhau, quen biết nhau, yêu nhau và lại trùng phùng.

Thế nên, ngay từ lúc mới quen đã cảm thấy như đã vượt qua muôn sông nghìn núi để tới đây, để gặp nhau.

Lẳng nghe lời tâm tình của Diệp Trần xong, Thẩm Cảnh Phùng im lặng, cúi xuống hôn nàng.

Diệp Trần khép mi mắt nhìn xuống, nắm tay áo chàng, nói thật chậm: “Vậy nên... nếu quả có kiếp sau, chàng nhất định phải tìm ta nhé, được không?”

“Được.” Thẩm Cảnh Phùng dịu dàng đáp, “Đường xuống suối vàng, ta sẽ đi cùng nàng, cầu Nại Hà, chúng ta cùng bước qua, kiếp sau đầu thai, ta sẽ ở bên nàng từ thuở ấu thơ, che chở cho nàng, nàng thấy có được không?”

“Nói hay lắm.” Diệp Trần cảm thấy trái tim mình bình yên, “Chàng nhất định phải tới tìm ta.”

“Nhất định sẽ tới.”

“Vậy, Cảnh Phùng,” Diệp Trần cúi đầu nhìn xuống, “đời này, vì ta, chàng không báo thù nữa có được không?”

Thẩm Cảnh Phùng không trả lời.

Diệp Trần bỗng thấy phân vân. Một mặt, cô hi vọng Thẩm Cảnh Phùng đồng ý, vậy là có thể hoàn thành nhiệm vụ, được thưởng nhiều điểm tích lũy, đi tiếp sang thế giới mới. Một mặt, cô lại hi vọng Thẩm Cảnh Phùng không đồng ý, vậy thì cô sẽ có lý do, để ở lại bên chàng ta lâu thêm chút nữa.

Trong lòng cô phân vân nên cũng không giục Thẩm Cảnh Phùng trả lời, một lúc sau, chàng đáp: “Được.”

Diệp Trần khá ngạc nhiên, đối phương bảo: “Thực ra, từ lúc cứu nàng, ta đã quyết định rồi. A Trần à, ta sẽ ở bên nàng.”

Diệp Trần cúi đầu, khóe mắt ươn ướt.

Diệp Trần nghèn nghẹn ừm một tiếng, nắm chặt tay chàng ta, đợi hệ thống bắt đầu đếm ngược. Thế nhưng, đợi một hồi...

“Ba Tám?” Diệp Trần ngờ vực gọi. Ba Tám hút một hơi thuốc, âu sầu đáp: “Nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành.”

“Gì???”

Diệp Trần ngu người, Ba Tám nói đầy băn khoăn: “Chắc là... do chỉ số thiện cảm vẫn chưa đủ chăng?”

Diệp Trần: “...”

Không biết là nên vui hay buồn.

Người luôn miệng nói yêu mình, vậy mà chỉ số thiện cảm vẫn chưa đủ, cô nên làm gì bây giờ?

“Vậy nên...” Diệp Trần hỏi ngập ngừng, “giờ tôi, vẫn phải tiếp tục cải thiện chỉ số thiện cảm hả?”

“Đúng vậy...” Ba Tám thở dài, “một năm nữa thôi. Gánh nặng đường xa, đồng chí hãy gắng lên, không là cả hai chúng ta đều game over luôn đấy.”

Diệp Trần cứng mặt, Thẩm Cảnh Phùng cúi xuống trông thấy vẻ mặt nặng nề của Diệp Trần bèn nhú mày: “Có phải vết thương làm nàng đau không?”

Hôm qua cả hai đều không khỏe, chàng quá kích động. Thể chất của Diệp Trần có vẻ khác thường, khả năng tự lành rất tốt, lúc tắm vì thấy miệng vết thương của nàng hầu như đã khép lại nên chàng tưởng là không có gì đáng ngại, giờ nghĩ lại mới thấy thật là lỗ mãng.

Diệp Trần giờ mới nghĩ tới, hôm qua Ba Tám đưa cho cô khả năng máu độc đầy người, còn tặng kèm khả năng phục hồi siêu mạnh, quả là bước đệm tốt cho đêm qua!

Diệp Trần ho khẽ một tiếng: “Không sao.”

Trong lúc Diệp Trần và Thẩm Cảnh Phùng đang quần lấy nhau, tại Ma giáo, Nguyệt Sinh nằm trên giường, gập lưng thở hổn hển. Khắp người ả lở loét, trông thật kinh khủng.

Mạc Tinh Thần đứng ngoài cửa, lẳng lặng nhìn mưa thu ngoài hiên.

Chàng và Nguyệt Sinh lớn lên bên nhau từ nhỏ. Chàng là con nuôi của Giáo chủ Ma giáo còn nàng ấy là Thánh nữ chân chính. Chàng nương tựa vào nàng còn nàng thì thích chàng. Công pháp hai người tu luyện có tương quan chặt chẽ với nhau. Nếu Nguyệt Sinh chết, đồng nghĩa rằng công phu cả đời chàng khó có thể tiến thêm. Cách luyện võ của Ma giáo có phần tà môn nhưng đồng thời cũng mạnh lên rất nhanh. Một Giáo chủ Ma giáo cũng có thể đàn áp cả giang hồ không ngần đầu lên nổi. Ma giáo càn rỡ đã quen, nếu như Giáo chủ không thể mạnh lên, không có người che chở, e là tai ương sẽ ngập đầu.

Bất kể là xuất phát từ tình cảm thừa nhỏ hay là vì Ma giáo, chàng đều không thể để Nguyệt Sinh chết.

“Thế nào rồi?”

Đại phu đi từ trong ra, Mạc Tinh Thần xếp quạt lại, hỏi lạnh tanh. Thất lưng vị đại phu còng xuống, dè dặt nói: “Thánh nữ đại nhân e là khó qua

được mùa xuân năm sau...”

“Sống được bao lâu biết bấy lâu.” Mạc Tinh Thần gật đầu, cất bước đi vào phòng.

Chàng bước tới trước cửa phòng Nguyệt Sinh, Nguyệt Sinh đã quát âm lên: “Không được vào đây! Không được!”

Mạc Tinh Thần dừng bước, nghe thấy người con gái trong phòng khẽ nức nở, chàng im lặng một hồi lâu rồi hỏi: “Đã biết sai chưa?”

“Ta làm gì sai? Sao lại là ta sai?!” Nguyệt Sinh quát lên giận dữ, “Kẻ sai là con khốn kia! Tinh Thần,” Nguyệt Sinh mềm giọng, “chuyện ta làm chẳng lẽ không đúng sao? Không tốt hay sao? Chàng muốn thứ gì, ta đều lấy thứ đó cho chàng!”

“Nguyệt Sinh...” Mạc Tinh Thần thở dài, “Ta muốn thứ gì, sao lại cần nàng phải đi lấy chứ? Ta thích nàng ấy thì tất nhiên sẽ đi theo đuổi, tại sao nàng phải nhúng tay vào?”

“Biến con gái của cốc chủ Dược Vương cốc thành thiếp,” Mạc Tinh Thần cười mỉa mai, “Nguyệt Sinh à, nàng thực sự coi ta là thằng ngốc hay sao? Có phải nàng cho rằng, ta là nghĩa phụ, Diệp Trần sẽ là Thẩm Thu Sương tiếp theo chẳng?”

Nguyệt Sinh không đáp, một lúc sau, nàng ta cười phá lên: “Đúng vậy, ta quả thực hi vọng ả sẽ là Thẩm Thu Sương. Ta thực không hiểu nổi các người, cả đám các người, tại sao lại luôn thích phụ nữ chính phái chứ? Giáo chủ tiền nhiệm, dùng thủ đoạn cướp người về đây, cầu không được thì làm nhục, cuối cùng người chết rồi, lão còn muốn đem xác về đặt trong thánh đài.”

“Chàng thì sao? Chàng lại đi thích Diệp Trần. Nàng ta có gì tốt chứ? Cũng chỉ được cái mặt mà thôi. Ta cũng rất đẹp mà, tại sao? Tại sao chàng

không ngó ngang đến ta chứ?”

“Chàng muốn làm giáo chủ, ta cho chàng làm. Chàng nói Thẩm Cảnh Phùng có thiên phú, khiến người người đổ kỵ, ta liền hao tâm tổn sức hủy hoại hẳn. Chàng thích Diệp Trần, ta liền nghĩ cách cột nàng ta ở bên chàng. Chàng xem, ta đối tốt với chàng cỡ nào, Mạc Tinh Thần, chàng có trái tim không hả?”

Mạc Tinh Thần không trả lời, hồi lâu sau, chàng nói: “Ưu ái của Thánh nữ, Tinh Thần không gánh vác nổi. Tinh Thần nghĩ, trong thiên hạ này, cũng không có ai muốn sự ưu ái này.”

“Nguyệt Sinh,” chàng nói, “tại sao nàng lại biến thành như thế này?”

“Ta biến thành thế nào?” Nguyệt Sinh cao giọng, “Ta xấu, ta ác, chàng ghét ta rồi phải không? Rõ ràng hồi nhỏ chàng còn từng nói sẽ cưới ta, rõ ràng chàng từng nói cả đời này chỉ yêu mình ta, thế nhưng chàng đã làm gì?!”

Mạc Tinh Thần không đáp. Chàng đứng một lúc, cuối cùng nói: “Nguyệt Sinh, tỉnh dưỡng cẩn thận đi.”

Nói xong, chàng xoay người bỏ đi.

Cuối cùng chàng cũng biết, đôi khi, có một số thứ không thể né tránh, có một số người không thể cứu vãn.

Sau khi Mạc Tinh Thần bỏ đi, Nguyệt Sinh nhìn theo bóng lưng chàng, răng cắn chặt, người run lên nhè nhẹ, nước mắt trào ra như đê vỡ, hòa vào với máu, mồ hôi, trông thật sự kinh khủng. Nguyệt Sinh siết chặt năm ngón tay, khàn khàn nói: “Diệp Trần... Tao nhất định khiến mày... thân bại danh liệt, chết không tử tế!”

Nói xong, ả ngẩng đầu lên, mắt lạnh lùng sáng quắc: “Gọi quý y tới đây!”

Thương thế của Thẩm Cảnh Phùng thực ra nặng hơn Diệp Trần. Sau khi xác định quan hệ, hai người tìm một trấn nhỏ hẻo lánh đặt chân, ở tạm một thời gian để Thẩm Cảnh Phùng dưỡng thương.

Thẩm Cảnh Phùng cảm thấy thực ra mình vẫn còn khá ổn nhưng Diệp Trần, thân là thầy thuốc, biết rõ tình trạng của Thẩm Cảnh Phùng, đã đi mua một chiếc xe lăn, ép Thẩm Cảnh Phùng phải điều dưỡng.

Đi qua nhiều thế giới rồi nhưng Diệp Trần chưa từng sống cuộc sống có quy luật như thế này. Mỗi ngày ngủ đến lúc mặt trời lên cao mới dậy, rửa mặt cho mình, súc nước, rửa mặt cho Thẩm Cảnh Phùng.

Ở lâu với nhau mới biết, Thẩm Cảnh Phùng, đằng sau lớp vỏ bọc một người đàn ông ưu tú, thực ra cũng không có gì khác một thanh niên bình thường. Buổi sáng thích ngủ nướng, nếu đêm hôm trước có vận động nữa thì sẽ ngủ rất say.

Diệp Trần không chịu để Thẩm Cảnh Phùng phải làm gì mệt nhưng riêng khoản này thì Thẩm Cảnh Phùng gần như là nghiện, không khuyến nổi.

Chàng đã kiên quyết muốn làm thì cho dù hết đổ lại lừa, vừa đâm vừa xoa, Diệp Trần cũng không có cách nào ngăn cản, hơn nữa, trong lòng cô cũng không kiên định, kết quả là, mỗi ngày đều đi một lối mòn: Không đồng ý – dao động – đồng ý – hối hận.

Mỗi sáng thức dậy là lúc Diệp Trần thấy hối hận nhất, nhưng nhìn người bên cạnh nằm say ngủ như một đứa trẻ, Diệp Trần lại mềm lòng.

Để trả đũa vì Thăm Cảnh Phùng không ngoan, sáng sáng Diệp Trần lại cố ý múc nước lạnh lau mặt đánh thức chàng ta. Chàng hờn dỗi thức dậy nhưng lại không dám thể hiện ra, chỉ ngồi trên giường tỏ thái độ. Diệp Trần vui vẻ hỏi: “Sao, vẫn giận à?”

“Không dám.” Thăm Cảnh Phùng ôm gối ngồi trên giường, Diệp Trần tỏ vẻ giận, chàng liền vội vàng cười hề hề: “Phu nhân rửa mặt cho tại hạ, tại hạ rất vinh hạnh, đâu có gì bất mãn chứ?”

Diệp Trần nhìn điệu bộ lấy lòng của chàng liền bật cười thành tiếng. Ánh nắng hắt vào phòng, có thể nhìn rõ từng hạt bụi, nụ cười tươi rói của Diệp Trần trông thật động lòng người, đẹp như một bức tranh. Thăm Cảnh Phùng nhất thời ngẩn ngơ rồi cũng phá lên cười.

Hai người ở lại chỗ này một thời gian. Diệp Trần dẫn Thăm Cảnh Phùng đi lần lần nếm thử các món ngon quanh vùng.

Thăm Cảnh Phùng ăn uống rất tao nhã, cho dù là đậu phụ thối, chàng cũng có thể ăn thật quý tộc. Diệp Trần ngồi bên liếc xéo chàng, thấy chàng tao nhã ngồi ăn tào phớ bèn đập một chưởng vào tay chàng, định làm tào phớ đổ hết vào miệng chàng, kết quả, đối phương nghiêng người, bắt được tay Diệp Trần, kéo nàng ngã vào lòng, ép nàng ngồi lên đùi chàng, nhẹ nhàng nói: “Phu nhân ngã vào lòng tại hạ là muốn cho tại hạ ăn đậu hủ chăng?”

Diệp Trần giương nanh múa vuốt, chàng giữ cổ tay cô lại rồi bật cười tươi rói, hôn phớt qua má Diệp Trần, thái độ Diệp Trần lập tức mềm mỏng hẳn, y hết một con mèo ngoan ngoãn, còn không quên lăm bằm: “Tự dừng hôn ta làm gì?”

“Phu nhân dung mạo diễm lệ, tại hạ khó lòng kìm nén.”

Cuộc sống đôi lứa êm đềm chớp mắt đã qua hai tháng, khi trận tuyết lớn đầu mùa tới, thương thế của Thăm Cảnh Phùng đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Trấn nhỏ xa xôi, ngày thường không có người ngoài tới, gần như không có chút tin tức nào của võ lâm. Diệp Trần không khỏi cảm thấy lo lắng, cô nói với Thẩm Cảnh Phùng: “Cảnh Phùng, vết thương của chàng đã khỏi rồi, chúng ta trở về thôi chứ?”

“Ừ.” Thẩm Cảnh Phùng cười tươi, “Chờ qua hết mùa đông này đã. Mấy bữa tới ta sẽ đi nghe ngóng tin tức, nàng đừng lo.”

“Vâng.” Diệp Trần gật đầu. Thẩm Cảnh Phùng ngẩng đầu xem sắc trời, thoải mái nói: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, ta đi luôn vậy.”

“Vâng. Chàng đi về thì chúng ta đi ăn gà om của thím Triệu nhé!”

“Ừ.” Thẩm Cảnh Phùng cũng phải bó tay. Diệp Trần không vào bếp bao giờ. Ban đầu, chọn dừng chân ở trấn nhỏ này, ngoài vì nó hẻo lánh thì một phần là vì nó có nhiều món ngon, Diệp Trần không thể không được ăn ngon.

Thẩm Cảnh Phùng tạm biệt Diệp Trần xong bèn đi vào trấn lớn hỏi thăm tin tức. Mới vào đến đầu trấn, Thẩm Cảnh Phùng đã bất ngờ nghe thấy tiếng người trong quán trà kháo nhau.

“Nghe nói gì chưa, Diệp Trần của Dược Vương cốc ấy, bữa đó lúc Thẩm Cảnh Phùng bế ra là đang trần truồng đấy!”

“Phải đấy, phải đấy,” một người khác nói, “có người tận mắt nhìn thấy trên người nàng ta vẽ đầy hoa văn. Ma giáo không phải có một cái nghi lễ mà làm xong nó rồi thì nghe nói không phải người của Ma giáo, chỉ có thể là người chết đó ư. Huynh nói xem tại sao Diệp Trần vẫn còn sống mà ra? Hơn nữa, cũng không thấy người Ma giáo truy lùng. Có phải hiện giờ Ma giáo đã không còn được như trước rồi không?”

“Sao có thể?” Lại có một người nói, “Huynh không biết năm đó Ma giáo lúc bấy giờ mới chỉ là một giáo nhỏ, có một nương tử làm lễ rửa tội

xong còn dám chạy, nương tử đó còn là phu nhân của Võ lâm Minh chủ, Ma giáo gần như là chấp nhận diệt giáo vẫn phải giết nương tử ấy bằng được. Đây là tôn nghiêm của Ma giáo! Diệp Trần ra được ngoài thì chắc chắn vẫn là người của Ma giáo!”

“Đúng rồi! Đúng rồi! Huynh không thấy các đại tông phái đã kéo lên Nhạc Sơn cả rồi sao, họ đang ép phái Nhạc Sơn phải giao người ra đấy. Chắc chắn là vì Diệp Trần là người của Ma giáo.”

“Thế lỡ như không phải thì sao?”

“Một cô nương của danh môn chính phái nếu bị chịu vũ nhục như vậy thì đáng lẽ phải tự sát rồi chứ, bất kể có phải hay không, Diệp Trần đều nên lấy cái chết để chứng tỏ sự trong sạch! Bằng không, không chỉ nàng ta mất thể diện mà còn là cả võ lâm chính phái chúng ta mất thể diện!”

“Thế mà Thẩm Cảnh Phùng còn che chở cho nàng ta, không biết hẳn bị điên nổi gì nữa...”

“Chậc, tại sao Thẩm Cảnh Phùng đem Diệp Trần rời khỏi đó huynh không hiểu à? Chắc chắn là vì ngũ sương...”

Nói chưa dứt lời, một lưỡi đao sắc đã cửa đứt cổ họng người nọ, máu bắn ra tung tóe, người trong quán hoảng hốt la hét, bỏ chạy tứ tán.

Thẩm Cảnh Phùng xách kiếm lạnh lùng như núi tuyết đi giữa đám đông hỗn loạn.

Trước mắt chàng hiện lên cảnh tượng năm đó sau khi mẫu thân đưa chàng xuống núi, nhớ tới cảnh đám người gọi là chưởng môn và trưởng lão của Thất đại tông phái đã ép mẫu thân chàng phải tự sát như thế nào.

“Nương tử là con nhà danh môn, chịu nổi nhục này, sao có thể ham sống sợ chết? Hôm nay đao sắc hay lựa trắng, nương tử hãy tự chọn đi!”

“Ta chết là chuyện nhỏ nhưng con của ta thì sao?”

“Thứ nghiệt chủng này sao có thể lưu lại?”

...

Thẩm Cảnh Phùng nhắm mắt lại, chàng đứng ở ngưỡng cửa, lắng nghe tiếng tuyết lớn rơi lộc cộc.

Sau một lúc lâu, chàng mở mắt ra, dấu tay in trên thân kiếm, đôi mắt hiện đầy sát khí.

Còn Diệp Trần, lúc này cô đang quanh quẩn trong phòng. Cô đã mua khá nhiều đèn lồng, định bụng sẽ treo hết chúng lên trước khi Thẩm Cảnh Phùng về, để tạo cho chàng một bất ngờ thú vị.

Ba Tám không chịu nổi phải bảo: “Cô có biết là lúc cô yêu đương trông giống đứa mất trí lẩm không?”

“Hả? Không biết. Ba Tám à, anh còn độc thân, anh không hiểu được đâu.”

“Đủ rồi đấy...” Ba Tám chán ngán, “Tôi ghét ăn thức ăn cho chó!”

Diệp Trần cười tủm tỉm, chăm chú treo đèn lồng lên dây nhỏ.

Cô mặc kệ Ba Tám, Ba Tám càng chán ngán chứng tỏ cô càng ngọt.

Diệp Trần treo chiếc đèn lồng cuối cùng lên xong thì ra cửa đứng chờ Thẩm Cảnh Phùng.

Buổi tối, Thẩm Cảnh Phùng về, đứng trước cửa cổng phủ tuyết, vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy giữa màn tuyết trắng, một cô nương mặc áo choàng đỏ, viền lông cáo trắng đứng ở cửa, trước nàng là tuyết trắng, sau

nàng là ánh sáng lấp lánh như sao trời. Ánh đèn lồng ấm áp, sáng ngời, như muốn soi rõ con đường về nhà của chàng.

Bàn tay cầm kiếm lạnh giá của chàng bỗng được sưởi ấm, cô nương kia chạy về phía chàng, mỉm cười túm tìm nhào vào lòng chàng.

“Chàng về rồi à?”

Câu nói đẹp nhất trên đời này, cũng chỉ đẹp đến thế là cùng.

Tác giả có chuyện muốn nói:

[Mẫu truyện nhỏ]

Bác sĩ: “Mặc Thư Bạch, cô có biết vì sao cô phải vào bệnh viện chúng tôi không?”

Mặc Thư Bạch: “Bởi vì tôi rất ưu tú?”

Bác sĩ: “Bởi vì bị phàn nàn quá nhiều, vì xã hội hài hòa, đề nghị cô sửa đi.”

Mặc Thư Bạch: “ $\Sigma(\circ \triangle \circ |||)\}$ tôi có gì phải sửa?”

Bác sĩ: “Tại sao cô không thể xây dựng một xã hội hài hòa, viết truyện ngọt đi hả?”

Mặc Thư Bạch: “Ngọt đắng đan xen... mới không ngấy chứ phải không?”

Bác sĩ: “Cô xem các tác giả nhà người khác là gì! Cô làm ảnh hưởng đến xã hội hài hòa đấy biết chứ hả?”

Mặc Thư Bạch: “Hắn là... tôi là con cừu đen giữa bầy cừu trắng, tôi nhất định phải mở một đường máu trong thế giới truyện ngọt ở khắp nơi

nơi!”

Độc giả: “Run run, bác sĩ, tôi quên góp tiền...”

Mặc Thư Bạch: “Đợi chút! Bác sĩ! Sẽ ngọt, tôi sẽ ngọt!! Tôi ngọt một lát rồi ngược... à không, tôi không ngược, đừng đánh aaaa, đừng đánh aaa, đưa cái gậy đó cho tôi đi!!!”

Chú thích:

*đậu phụ thối 臭豆腐

*tào phớ (đậu hủ/hũ) 豆腐花. “Ăn đậu hủ” là tiếng lóng chỉ việc sàm sỡ.

*gà om 焖鸡

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

55. Chương 55: Thập Niên Đăng 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Cảnh Phùng ngơ ngẩn trong phút chốc, người ấy rất ấm áp, rất thiêu đốt, khiến cả cơ thể đi đường lạnh như đá tảng của chàng chớp mắt tan chảy, lòng chàng trào dâng một niềm xúc động kỳ lạ, chàng vòng tay ôm Diệp Trần vào ngực, ôm thật chặt.

“Cảnh Phùng?”

Diệp Trần thấy hơi lạ, Thẩm Cảnh Phùng không buông nàng ra, hiểu ý nàng nên khàn giọng trả lời: “Nhớ nàng.”

“Mới đi có một ngày.” Diệp Trần bật cười, “Thế mà đã nhớ ta rồi à?”

“Ừ.”

Diệp Trần lùi ra khỏi vòng ôm của chàng, nắm tay chàng, hớn hở khoe: “Ta treo hoa đăng đấy, nào, chàng xem thử xem có đẹp không.”

Nói xong, Diệp Trần nắm tay kéo chàng vào trong nhà, đóng cửa lớn lại, đứng ngay ở cửa, chỉ vào đám hoa đăng và nói: “Hôm nay ta treo hết một ngày đấy!”

Thẩm Cảnh Phùng không đáp lời, chàng ngẩng đầu ngắm đèn hoa. Hoa đăng chiếu sáng khắp nhà, mỗi một ngọn đèn lại được vẽ một hoa văn

khác nhau, cho thấy người làm nó đã bỏ rất nhiều công sức. Nàng kéo chàng đi vào trong, tả cho chàng nghe trên đó vẽ gì.

Thấm Cảnh Phùng lẳng lặng ngắm góc nghiêng khuôn mặt của nàng, làn da nàng dưới ánh đèn căng mịn như ngọc, nụ cười hiện rõ trên khuôn mặt dịu dàng, đôi mắt trong veo, tựa hồ như không hề mảy may bị chuyện thế tục vấy bẩn.

Thấy chàng ta mãi không nói gì, Diệp Trần quay đầu lại, thì ra chàng đang im lặng nhìn mình, cô nghiêng đầu cười mỉm gọi: “Cảnh Phùng?”

Chàng bỗng đưa tay tới, giữ gáy và cúi đầu hôn.

Dưới nền có tấm lót mềm mại, than củi nổ lách tách trong phòng, ngoài cửa sổ bông tuyết bay tán loạn đầy trời, chàng áp nàng dưới nền nhà, quần quýt không rời.

Nến trong hoa đăng tỏa sáng, trước mắt Diệp Trần là khuôn mặt lấm lấm mồ hôi của người nọ.

Cô ôm chàng, như con thuyền nhỏ dập dềnh trên sóng biển, trời nghiêng đất lệch.

“A Trần,” Thấm Cảnh Phùng khẽ gọi, “ta sẽ che chở cho nàng, đừng sợ.”

Diệp Trần ậm ừ, vốn không nghe rõ chàng nói gì.

Làm xong, hai người nằm dưới nền nhà, Diệp Trần lẩm bẩm: “Bản thảo rồi.”

Thấm Cảnh Phùng ôm cô vào lòng, hiểu ý trả lời: “Để ta giặt.”

Diệp Trần vụng trộm làm dấu tay chữ V trong lòng. Một lát sau, Thấm Cảnh Phùng nói: “Ngày mai ta đưa nàng tới chỗ một vị bằng hữu của ta,

phái Nhạc Sơn có việc, ta về xử lý một chút.”

“Bằng hữu của chàng à,” Diệp Trần uể oải hỏi, “thế chừng nào chàng sẽ quay lại đón ta?”

“Vài bữa nữa ta sẽ về thăm nàng,” Thẩm Cảnh Phùng mỉm cười, “nàng đừng lo.”

“Vâng,” Diệp Trần nằm trong lòng chàng, díp mắt lại giống một chú mèo con, “biết rồi ạ, ta đâu có bám theo đeo đéo đâu.”

Thẩm Cảnh Phùng cúi đầu hôn nàng, không nói thêm gì nữa.

Hôm sau, Thẩm Cảnh Phùng gói ghém hành lý, cùng Diệp Trần lên đường. Bằng hữu của chàng có vẻ ở một nơi khá hẻo lánh, Thẩm Cảnh Phùng đi men theo những đường mòn nhỏ, có thể gọi là trèo đèo lội suối, hễ bắt đầu đi là Diệp Trần liền buồn ngủ, ngày nào cũng ngồi trong xe ngựa, ôm lò sưởi ngủ say sưa. Đi hết ba ngày mới đến được nơi cần đến.

Đó là một tòa miếu lợp xúp, trong miếu có một vị hòa thượng, gọi là Ngô Duyên.

Vị hòa thượng giật mình nhìn Thẩm Cảnh Phùng, Thẩm Cảnh Phùng chủ động bảo: “Chúng ta vào trong nói.”

Nói xong, chàng thuộc đường dẫn Diệp Trần vào nhà sau còn chàng và Ngô Duyên thì vào phòng nói chuyện.

Diệp Trần không biết Thẩm Cảnh Phùng và Ngô Duyên nói với nhau những gì, chỉ chăm chú quét dọn phòng ở, chuyển đồ từ trong xe ngựa vào, trải chăn chiếu, xếp y phục, trang sức. Ba Tám suốt ruột hỏi: “Kí chủ à, cô có còn muốn cải thiện độ thiện cảm không thế?”

“Không phải tôi đang làm đây à?”

“Cô làm đâu nào?”

“Ngày nào tôi cũng tích cực chăm chỉ làm chuyện ấy, anh nghĩ là để làm gì hả?”

Ba Tám sững người, sau đó nhảy dựng lên: “Cô còn định lừa cả hệ thống à?! Rõ ràng cô làm là để sướng cái thân cô!”

“Ôi chao, gì mà anh lại nói trắng ra như thế.” Diệp Trần đáp, “Đó không phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao?”

“Tôi khinh!”

Ba Tám có phần quá khích, Diệp Trần mặc kệ cho Ba Tám lải nhải, tiếp tục đi sắp xếp lại phòng ốc. Một lúc lâu sau mới thấy Thẩm Cảnh Phùng về phòng. Thấy phòng ở đã gọn gàng, sạch sẽ, chàng cười: “Ta đi múc nước cho nàng tắm rửa nhé.”

“Vâng.”

Thẩm Cảnh Phùng ở ngoài sân bồ củi, nấu nước, múc nước đó cho Diệp Trần tắm còn mình thì tắm qua bằng nước lạnh.

Lúc này, đêm đã khuya, chàng biết mình tắm xong người lạnh nên ngồi bên bếp lò một lúc, hơi ấm người rồi mới chui vào trong chăn. Diệp Trần đang ngủ, mơ mơ màng màng bị chàng kéo vào lòng, nàng thì thầm: “Sao giờ mới vào?”

“Sợ làm nàng lạnh.”

Diệp Trần ôm cổ chàng, hôn một cái. Thẩm Cảnh Phùng nhìn cô nường mơ mơ màng màng thơm mình, nhin không được phì cười.

“A Trần à,” chàng nhẹ nhàng nói, “mai ta phải ra ngoài, chắc phải bữa kia mới về, cơm ta làm sẵn để trong ngăn tủ, nàng đói thì lấy ra hâm lại cho

nóng rồi cả ăn nhé, biết chưa?”

“Vâng...”

Diệp Trần đang mãi ngủ, gật đầu vâng dạ một tiếng.

Thẩm Cảnh Phùng cúi đầu hôn nàng, không nói thêm gì nữa.

Sáng hôm sau, Diệp Trần ngủ đến khi mặt trời lên cao tít mới dậy, trời đã trưa, Ngô Duyên đang quét tước trong sân. Diệp Trần nheo mắt nhìn vị hòa thượng đầu trọc, tò mò hỏi: “Thầy tên gì ạ?”

“Tại hạ là Ngô Duyên.”

“Ồ, Ngô Duyên đại sư.” Diệp Trần vỗ tay chào, “Nghe danh đã lâu.”

Đối phương dừng chổi, ngẩng đầu nhìn, cười bảo: “Tại hạ khổ tu trong núi nhiều năm, cô nương biết tại hạ ư?”

“Không biết.” Diệp Trần thành thật, “Khách sáo, khách sáo thôi ạ.”

“Cô nương thật thẳng thắn.”

Diệp Trần gật đầu, sau đó chẳng biết nghĩ đến chuyện gì, nhảy đến trước mặt Ngô Duyên, quan sát ông rồi hỏi: “Quan hệ giữa đại sư và Cảnh Phùng là thế nào vậy?”

Ngô Duyên không trả lời. Trông qua thì tuổi ông cũng xấp xỉ tuổi Thẩm Thu Hà nhưng anh tuấn hơn nhiều, lúc trẻ ắt cũng là một mỹ nam khiến bao thiếu nữ xiêu lòng. Ông nhìn Diệp Trần bằng ánh mắt đầy từ ái, có đôi nét ôn hòa giống Thẩm Cảnh Phùng: “Tại hạ là bạn cũ của mẫu thân Thẩm công tử.”

Diệp Trần giật mình trước đáp án này.

Thực ra cô cũng rất hiếu kỳ về quá khứ của Thẩm Cảnh Phùng nhưng đó là nỗi đau của người ta, không tiện tìm Thẩm Cảnh Phùng hỏi thẳng. Nghe thấy đây là cố nhân của mẹ Thẩm Cảnh Phùng, Diệp Trần lập tức hứng khởi: “Ngộ Duyên tiền bối, xin hỏi nhờ, tiền bối quen biết mẫu thân của Cảnh Phùng như thế nào ạ?”

Ngộ Duyên mời Diệp Trần về phòng. Trên bàn có bày sẵn chút điểm tâm, đốt chút gỗ thơm, hầm một ấm trà Phổ Nhĩ.

Ngộ Duyên có vẻ đã sớm chuẩn bị sẵn chờ Diệp Trần tới, mọi thứ đều rất chu đáo.

Diệp Trần ngồi xuống nệm bồ đoàn, cách Ngộ Duyên một chiếc bàn, nhón một miếng điểm tâm, tiện thể nói: “Tiền bối cứ nói từ từ, ta có rất nhiều thời gian để nghe.”

Ngộ Duyên bật cười, không câu nệ, điềm đạm nói: “Thí chủ có biết Thẩm Thu Sương, mẫu thân của Cảnh Phùng, võ lâm đệ nhất mỹ nhân năm xưa, con gái của chương môn phái Nhạc Sơn là muội muội ruột cùng chung một bụng mẹ của Thẩm Thu Hà?”

Diệp Trần ngạc nhiên, tuy đã từng nghĩ xem quan hệ giữa Thẩm Thu Sương và Thẩm Thu Hà là gì nhưng không hề ngờ rằng Thẩm Thu Sương hóa ra lại là em gái ruột của Thẩm Thu Hà.

“Thế có nghĩa là Cảnh Phùng không phải con ruột của Thẩm chương môn?”

“Đúng vậy.” Ngộ Duyên rót cho Diệp Trần một chén trà, thông thả kể lại câu chuyện cũ.

“Hồi đó, tại hạ tên là Tục Giang Hàn, là sư huynh của Thu Sương, lớn lên cùng nàng ấy, khi Thu Sương đến tuổi cập kê thì đôi bên định chuyện hôn sự. Thu Sương ngày ấy rất đẹp, có rất đông người theo đuổi nên cũng

khá kén chọn, không để ý đến tại hạ, chỉ là tại hạ một lòng ngưỡng mộ, được sư phụ coi trọng nên mới có được cửa đề thân này. Sau khi đính hôn, tại hạ tìm đủ cách để lấy lòng Thu Sương cho nên Quân tử hội năm đó mới lén dẫn Thu Sương ra ngoài chơi.”

“Hai mươi mấy năm trước, võ lâm vẫn còn sức đấu lại Ma giáo, quân tử hội là đại hội tỷ thí của những người trẻ tuổi ưu tú trong võ lâm mỗi năm một lần, năm đó có đủ người từ các môn phái võ lâm lúc ấy tham gia. Thu Sương cải trang nam nhi để đi. Một lần bọn ta đi dạo phố, nàng bị tách ra, sau đó, có một nam tử đưa nàng về, người này trông cực kỳ tuấn tú, tướng tá hiên ngang. Ta cũng không biết là đã xảy ra những gì, Thu Sương chỉ nói là nàng cứu y, y cũng biết được thân phận nữ tử của nàng.”

“Khoảng thời gian sau đó, Thu Sương thường xuyên vô cớ biến mất, có lần ta lén lút bám theo mới biết, thì ra là nàng vụng trộm đi gặp gã nam tử kia. Trong lòng ta ghen nhưng không thể nói ra, đành phải vờ như không biết. Không lâu sau đó, hôm Quân tử hội diễn ra, Ma giáo bất ngờ đem người bao vây bọn ta, những nhân vật ưu tú của các đại môn phái lúc ấy đều ở hết đó, liên thủ với nhau để phá vây. Không ngờ giáo chủ Ma giáo Mạc Minh Nguyệt lại xuất hiện, chém ngay ba người thị uy. Lúc ấy ta đương đứng đằng trước, khoảnh khắc nhìn thấy đường kiếm của Mạc Minh Nguyệt, lòng ta đã sinh ra sự e ngại, lập tức biết, bản lĩnh của người này hơn mình một trời một vực. Lúc nhìn thấy mặt đối phương, ta thể mới biết, hóa ra đối phương chính là gã nam tử ngày ngày lén lút gặp Thu Sương.”

“Mạc Minh Nguyệt không hề tỏ ra quen biết Thu Sương, kể từ lúc hắn xuất hiện, mọi người không còn ai dám xông lên nữa. Bọn ta bị bao vây suốt bảy ngày. Bảy ngày sau, Mạc Minh Nguyệt bất ngờ hạ lệnh tấn công, mọi người tìm cách lẩn trốn, cực kỳ sợ hãi, đúng khi ấy, Mạc Minh Nguyệt lại bất ngờ ngừng tay, nói với bọn ta rằng, chỉ cần tặng Thu Sương cho hắn, hắn sẽ tha cho chúng ta.”

“Thật là xiết bao nhục nhã...”

Ngô Duyên cười gượng gạo, mắt sụp xuống, không thể nhìn thấy được nhiều hơn từ đôi mắt ông, giọng kể vẫn điềm đạm như lúc đầu: “Cả thế hệ trẻ ưu tú của võ lâm đều ở đây nhưng không một ai dám cầm kiếm lên bảo vệ một người phụ nữ, chỉ có Thẩm Thu Hà là liều mạng xông lên, bị tên thị vệ đi theo Mạc Minh Nguyệt chém một kiếm phế mệnh căn. Thu Sương vốn định tự sát nhưng sau khi thấy Thẩm Thu Hà bị thương, nàng đã đứng ra, nói với Mạc Minh Nguyệt, mình đồng ý đi theo hắn. Thế là Thu Sương bị Mạc Minh Nguyệt đưa đi, đi suốt mấy năm.”

“Ta trơ mắt nhìn nàng đi mất, vậy mà không nhắc nổi kiếm lên một lần. Sau khi Mạc Minh Nguyệt đưa nàng đi rồi, bọn ta mới biết, hóa ra lúc đó Ma giáo chỉ phái vài người tới Quân tử hội, còn lại đều đi Hằng Sơn phái. Mạc Minh Nguyệt bất ngờ tấn công bởi vì người của các môn phái đều đã kéo tới giải vây, bọn chúng chỉ muốn kiếm một cái cớ hợp lý để rời đi mà thôi, Thu Sương chính là lý do đó.”

“Nếu như lúc đó ta cầm kiếm lên...” Ngô Duyên nhắm mắt lại, bỏ lửng nửa câu.

Nếu như lúc đó dũng cảm hơn một chút, nếu như lúc đó đã chống lại Mạc Minh Nguyệt thì dựa vào thân thủ của đại đệ tử Nhạc Sơn phái lúc đó, chắc chắn có thể kéo dài tới lúc người của sư môn tới ứng cứu. Thế nhưng, lúc ấy lão sợ hãi, bỏ trốn, nấp sau lưng kẻ khác, chẳng dám cầm kiếm lên, đứng im nhìn vị hôn thê bị bắt đi.

Đây là nỗi sỉ nhục cả đời này của lão, cũng là nỗi sỉ nhục muôn đời của võ lâm.

“Sau đó thì sao?”

Diệp Trần không lấn cấn lắm chuyện lúc đó Ngô Duyên đã làm gì. Ngô Duyên đã làm gì, thực ra không quan trọng. Ngô Duyên bình ổn tâm trạng, kể tiếp: “Thu Sương bị cướp đi, phái Hằng Sơn vẫn luôn đối đầu với

Ma giáo bị diệt môn. Từ đấy, Ma giáo trở nên hưng thịnh, người trong võ lâm đều bo bo giữ môn phái mình, không dám ho he. Bọn họ không dám đối diện với sự thực là Thu Sương đã bị đưa đi khi cả đám người võ lâm đều đang ở đó, dù sao năm đó hầu như bọn họ đều ngằm ái mộ nàng. Vậy là dần dần có tin đồn, Thu Sương và Mạc Minh Nguyệt đã tăng tịu với nhau từ trước, chuyện hôm đó chẳng qua là phối hợp với nhau diễn trò như vậy. Lúc trước cũng không phải chỉ có ta nhìn thấy Thu Sương và Mạc Minh Nguyệt bên nhau, họ đều đứng ra làm chứng, dần dà, Thu Sương từ chỗ bị cướp đi biến thành chủ động dâng hiến.”

“Cũng từ ngày đó, ta không sao cầm nổi kiếm lên nữa, nấu mình trong Nhạc Sơn phái uống rượu suốt ngày. Ngược lại, Thu Hà từ một đệ tử bình thường, bắt đầu khổ luyện học tập, hạ qua đông đến, chưa từng rời kiếm nửa ngày.”

“Thu Hà vẫn luôn dò la tin tức của Thu Sương, nghe nói những năm đầu mới đến Minh giáo, nàng được Mạc Minh Nguyệt hết mực chiều chuộng, gần như đã sắp trở thành giáo chủ phụ nhân nhưng vì Thánh nữ xen vào mà việc bất thành. Thí chủ cũng biết đấy... tính tình của Thu Sương, từ nhỏ lớn lên ở danh môn chính phái, kiêu căng đã quen, làm sao nhẫn nhịn được chuyện lừa dối, phản bội của Mạc Minh Nguyệt, huống hồ thuộc hạ của Mạc Minh Nguyệt còn làm Thẩm Thu Hà bị thương.”

“Ta cũng chỉ là nghe nói thôi... Nàng đối xử lãnh đạm với Mạc Minh Nguyệt suốt một thời gian dài, cuối cùng Mạc Minh Nguyệt tính khí cao ngạo, chịu nhún nhường ngày một ngày hai chữ sao chịu nổi lâu dài? Sau đó, hình như giữa hai người xảy ra cãi vã, Mạc Minh Nguyệt đuổi nàng khỏi chủ cung của giáo chủ, từ đó thì không nghe được thêm tin tức gì của nàng nữa. Về sau, Mạc Minh Nguyệt nạp liền hơn mười người thiếp, ngày ngày vui ca hoan ái.”

“Thu Sương xinh đẹp, Thánh nữ vốn đã ghen tị từ lâu. Sau khi bị đuổi ra ngoài, đã xảy ra những gì thì mọi người không thể biết được, có điều

cũng không khó tưởng tượng. Tám tháng sau, Thu Sương sinh con, không ai dám chắc đứa trẻ này là con ai, người duy nhất biết chắc chỉ có Thu Sương. Đứa trẻ này chính là Cảnh Phùng.”

Kể xong, Ngô Duyên nở nụ cười ôn hòa: “Với tính tình của Thu Sương thì đã sớm không chịu đựng nổi, nhưng vì đứa trẻ này mà nàng từ một tiểu thư kiêu ngạo, yêu kiều trở thành một người mẹ. Mất bốn năm, nàng đã tìm được một vị hộ pháp ở Ma giáo yêu mình, được vị này giúp chạy trốn khỏi núi. Lúc đó, vừa đúng kỳ đại hội võ lâm, trưởng lão và chưông môn của bảy đại môn phái đều tề tựu đông đủ. Phái Nhạc Sơn bấy giờ vẫn chưa được coi là đại môn phái, không có quyền tham gia. Thu Sương lo một mình Nhạc Sơn phái không che chở được cho mình nên đã chạy tới chỗ đại hội võ lâm diễn ra, muốn cầu xin Minh chủ võ lâm che chở.”

“Bốn năm đi qua, những người tham gia Quân tử hội năm đó đã trở thành những trụ cột vững chắc của võ lâm, trông thấy Thâm Thu Sương dắt con trốn tới đó đã nhắc nhở nỗi nhục năm đó của bọn họ, thí chủ cảm thấy họ sẽ làm gì?”

Ngô Duyên bật cười thành tiếng, tiếng cười đầy mỉa mai.

“Bọn họ không cứu, chẳng những không cứu còn đổ ngược lại gán cho nàng tội tư thông với Mạc Minh Nguyệt mưu hại võ lâm, ép nàng tự vẫn để chứng tỏ sự trong sạch. Không chỉ nàng phải chết mà Thâm Cảnh Phùng là máu mủ của người trong Ma giáo cũng phải chết.”

“Thu Sương bị phần đến tận cùng, dắt Cảnh Phùng bỏ trốn. Lúc ấy, trùng hợp ta có ở gần đó, biết chuyện liền chạy tới. Trong lúc Thu Sương giao đấu với người của võ lâm, Mạc Minh Nguyệt cũng tới, giữa lúc đôi bên chém giết, Thu Sương đã len lén giao Cảnh Phùng cho ta, sau đó nhặt một đứa trẻ đi ngang qua bị ngộ sát ôm vào người rồi xông ra ngoài.”

“Mạc Minh Nguyệt đơn thương độc mã đến đây, mọi người cho rằng đây là thời cơ tốt nhất để giết Mạc Minh Nguyệt, bèn tập trung vây công y. Vậy nhưng, lúc vạn mũi tên phóng tới, Thu Sương lại ôm lấy Mạc Minh Nguyệt, đỡ tên thay y. Vợ con đều đã chết, Mạc Minh Nguyệt cực kỳ đau lòng, đem thi thể Thu Sương bỏ đi. Còn ta ôm Cảnh Phùng trốn trong một góc khuất gần đó, nhìn Mạc Minh Nguyệt thương tích đầy mình đem theo di thể của Thu Sương phá vòng vây. Sau khi đám người đi hết, ta mới đưa Cảnh Phùng đi, giao lại cho Thu Hà. Để tránh người ngoài nghi kỵ đuổi cùng giết tận, một năm sau Thẩm Thu Hà mới tuyên bố với bên ngoài Cảnh Phùng là đứa con rơi của ông ta. Không lâu sau khi Mạc Minh Nguyệt đưa di thể của Thu Sương đi thì Ma giáo châm Thánh hỏa. Người trong võ lâm đều biết Thánh hỏa là nghi lễ long trọng nhất của Ma giáo, châm Thánh hỏa có nghĩa là sẽ có một người bị bỏ vào dưới Thánh đài của Ma giáo. Đó là hình phạt tàn khốc nhất, người bị đặt vào Thánh đài, nghe đồn thi thể trường tồn, hồn phách bị giam giữ, không được siêu thoát. Sau này, thám tử của bọn ta báo cho biết rằng, người bị đặt vào Thánh đài, chính là Thu Sương.”

“Không lâu sau khi châm Thánh hỏa, có tin Mạc Minh Nguyệt bị bệnh liệt giường, Thánh nữ một tay chưởng quản giáo hội. Từ đó bên cạnh Mạc Minh Nguyệt không còn người đàn bà nào nữa, y thu nhận một đứa trẻ có thiên phú xuất chúng làm con nuôi, đặt tên là Mạc Tinh Thần. Mười năm sau, Mạc Minh Nguyệt bệnh mất. Mạc Tinh Thần tiếp nhận vị trí giáo chủ, Nguyệt Sinh chính tay đâm chết mẫu thân, trở thành Thánh nữ đời kế tiếp, phò tá Mạc Tinh Thần giữ chắc địa vị trong Ma giáo. Đồng thời, nhờ sự nỗ lực phát triển của Thu Hà, phái Nhạc Sơn đã trở thành đệ nhất danh môn chính phái của võ lâm.”

“Còn ta, sau khi đưa Cảnh Phùng về Nhạc Sơn, không còn muốn tranh đua với đời nên đã đến nơi rừng sâu núi thẳm này, dựng một ngôi miếu nhỏ, quy y cửa Phật.”

Kể ra hết xong, vẻ mặt Ngô Duyên trở nên tĩnh lặng, gỗ thơm cháy, khói lượn lờ bay lên, khuất sau làn khói, vị tăng nhân trông đầy từ bi, dường như toàn bộ câu chuyện đau lòng này chưa từng xảy đến với ông.

Ngoài cửa, tuyết rơi từng cơn, Diệp Trần không biết diễn tả tâm trạng của mình lúc này như thế nào nữa, chỉ thấy rất nhớ Thẩm Cảnh Phùng, nhớ nụ cười ấm áp của chàng.

Chàng vẫn nhớ chuyện về mẫu thân.

Chàng từng nói, bà là một người rất dịu dàng.

Lễ Vu Lan, chàng thả hà đăng cho bà, ngẩn người vọng nhìn về hướng Thánh giáo. Chàng từng nói, dưới chân tòa tháp vàng có chôn một người, thi thể vĩnh viễn không tiêu, không được siêu thoát.

Diệp Trần bưng chén trà Phổ Nhĩ lên, lòng cảm thấy nặng nề.

Cô cố gắng nhớ lại nội dung của thế giới gốc. Trong câu truyện đó, Thẩm Cảnh Phùng là một tên ngụy quân tử, liêu lĩnh tiêu diệt những môn phái nhỏ, lạm sát người vô tội, giá họa cho Ma giáo, khơi mào cuộc chiến giữa Ma giáo và võ lâm, tay nhuộm đầy máu tanh, leo lên ngôi vị Minh chủ võ lâm, khiến giang hồ chốn chốn gió tanh mưa máu.

Cô từng nghĩ người này hẳn là vì say mê quyền thế hoặc là do hận Nguyệt Sinh và Mạc Tinh Thần lừa gạt mình.

Khi hiểu ra sự thực về thế giới này, khi biết được câu chuyện ẩn giấu phía sau mà tác giả chưa từng viết trong truyện, bỗng nhiên cô phát hiện, hiểu biết của mình về một nhân vật, quá phiến diện, quá giản đơn. Nếu có ai đó có thể giúp Thẩm Cảnh Phùng một tay, có lẽ, chàng đã không đi đến kết cục sau cùng.

Diệp Trần nhấp một hớp trà Phổ Nhĩ, thấy thật chua xót, nhưng cũng lại thấy vô cùng may mắn, vì mình đã ở bên Thẩm Cảnh Phùng.

“Chuyện cũ kể xong rồi.” Ngô Duyên dõi mắt theo cô nhìn ra bên ngoài, bất tri bất giác, họ đã hàn huyên suốt một buổi chiều, ngày đã sắp tàn, Ngô Duyên thở dài: “Ta kể cho thí chủ nghe chuyện này chỉ vì hy vọng, nếu có một ngày thí chủ phát hiện ra Cảnh Phùng không giống như trong tưởng tượng của mình, cho dù không thương thì ít nhất cũng đừng hận cậu ta.”

“Tiền bối nói đùa rồi,” Diệp Trần lắc đầu, “sao ta lại hận chàng chứ? Ta chỉ đơn thuần là... thương chàng.”

Nói xong, Diệp Trần đứng dậy, lúc này mới nhớ ra: “Thật là đến cả cơm trưa cũng quên ăn.”

“Thí chủ đã ăn cả khay điểm tâm rồi.”

Ngô Duyên chỉ vào cái khay trống. Diệp Trần cười khi khi. Đúng lúc này, trong đầu cô bỗng vang lên tiếng hét dồn dập điếc tai của Ba Tám: “Kí chủ, không hay rồi! Thẩm Cảnh Phùng ra tay rồi!!”

“Ra... ra tay?”

Diệp Trần sửng sốt, Ba Tám sốt ruột nói: “Hắn ta mới giết hai môn phái nhỏ dưới chân núi, đó là môn phái năm xưa đã ép mẹ hắn tự sát. Dựa theo nội dung gốc, đây là một bước lớn trong quá trình hắc hóa của hắn đấy! Sau khi giết môn phái nhỏ này, hắn sẽ liên tiếp sát hại thêm những môn phái khác, giá họa cho Ma giáo, khơi mào cuộc chiến trên giang hồ. Mạc Tinh Thần cuối cùng điều tra ra được chân tướng, vạch mặt Thẩm Cảnh Phùng! Không nói nữa, cô mau mau đi ngăn hắn ta lại đi!”

Ba Tám vừa dứt lời, Diệp Trần lập tức xông ra ngoài, Ngô Duyên vội gọi: “Cô nương...”

Còn chưa nói hết, Diệp Trần đã bứt một viên trân châu trên đầu xuống bắn qua, điểm huyết Ngộ Duyên đứng yên tại chỗ.

Ngộ Duyên tròn mắt nhìn.

Con gái của cốc chủ Được Vương cốc... có thân thủ tốt đến vậy?

Ba Tám và Diệp Trần đều không để tâm một chút OOC này. Diệp Trần tất nhiên hiểu Ngộ Duyên là người thay Thẩm Cảnh Phùng để mắt đến mình, cô muốn đi, Ngộ Duyên đời nào cho phép?

Vậy nên cô mới điểm luôn huyết đạo của Ngộ Duyên, chạy thẳng vào rừng, đâm đầu lao xuống núi.

Cành cây cắt vào quần áo và da mặt, Diệp Trần dùng khinh công bay thẳng theo hướng Ba Tám chỉ, chạy như điên gần hai canh giờ, cuối cùng cũng tới được chỗ môn phái kia nhưng giờ chỗ đó đã là một vùng đất chết, cửa lớn của môn phái mở rộng, dưới đất nằm la liệt xác người. Diệp Trần ngơ ngác đứng ở ngưỡng cửa, nhìn bóng lưng trắng thuần trong sân.

Chàng mặc đồ tang màu trắng từ đầu đến chân, đầu thắt khăn tang, trường kiếm trên tay vẫn còn đang rỏ máu, máu ngấm vào trong tuyết như những đóa mai mùa đông đang nở rộ.

Chàng nghe thấy tiếng người, quay đầu lại nhìn, khoảnh khắc chạm mặt đối phương, đồng tử trong mắt co lại.

Nhưng chỉ giây lát sau, chàng đã bình tĩnh lại, tra lại kiếm vào trong vỏ, quay hẳn người lại nhìn Diệp Trần.

Hai người im lặng nhìn nhau, sau một hồi, Diệp Trần mở miệng nói câu đầu tiên: “Về đi.”

Thẩm Cảnh Phùng cười: “Ta còn có thể về ư?”

“Chàng không về,” Diệp Trần khàn giọng, “chẳng lẽ vẫn muốn tiếp tục à?”

Thẩm Cảnh Phùng không trả lời, dùng sự im lặng thay cho lời đáp.

Bàn tay Diệp Trần vịn khung cửa run run, giọng khàn hẳn đi: “Cảnh Phùng, chàng có nhớ không, ta đã từng nói với chàng, ta hi vọng chàng có thể làm một người tốt.”

“Ta hi vọng chàng có thể hành hiệp trượng nghĩa, giết người đáng giết. Nhưng, chàng xem, những người của môn phái này... chàng nhìn cậu ta đi...” Diệp Trần run rẩy chỉ vào thi thể một thiếu niên, “Cậu ta mới chừng mười bảy, cả tương lai tốt đẹp đang còn phía trước, cậu ta đã làm gì sai, chàng muốn thế ư?!”

Diệp Trần cao giọng: “Thẩm Cảnh Phùng, chàng sai rồi, chàng sai rồi chàng có biết không?!”

“Đúng vậy, ta sai rồi.” Thẩm Cảnh Phùng chầm chậm nở nụ cười, “Nhưng, ta còn có thể làm gì khác được?”

“Bọn chúng đã bức tử mẫu thân ta, giờ lại muốn bức tử nàng.” Thẩm Cảnh Phùng từng bước từng bước đi tới, dừng lại trước mặt Diệp Trần.

Bàn tay dính máu của chàng phủ lên gương mặt trắng ngần của Diệp Trần, đôi mắt ánh lên nét dịu dàng, bi thương: “Ta muốn bảo vệ nàng, ta muốn sống, ta muốn có một ngày, ta có thể trở về bên cạnh nàng, nhìn con của chúng ta lớn lên, nàng nói đi, ngoại trừ giết chúng, ta còn có biện pháp nào khác nữa đây?”

“Có rất nhiều cách mà.” Diệp Trần sốt ruột nói, “Chỉ cần chúng ta đủ mạnh thì bọn họ cũng không thể làm gì chúng ta được!”

“Đủ mạnh?” Thẩm Cảnh Phùng cười mỉa mai, “Thế nào mới là đủ mạnh? Một mình ta có thể diệt một môn phái nhưng có thể không giết hại người vô tội mà vẫn đả bại được thất đại môn phái hay sao?”

“Diệp Trần à,” Thẩm Cảnh Phùng khàn khàn nói, “ta chỉ có mình ta, chẳng còn cách nào cả. Thất đại môn phái đã liên thủ với nhau kéo lên Nhạc Sơn đòi người. Ta chỉ còn cách đánh bại từng phần từng phần, dời sự chú ý của bọn chúng sang Ma giáo, làm cho đôi bên lưỡng bại câu thương. Chờ chúng đều đã tàn phế rồi, ta mới có thể xây lại một võ lâm mới, võ lâm thuộc về ta.”

“A Trần,” mắt chàng rơm rớm, “ta muốn bảo vệ nàng. Ta muốn nàng được sống, sống thật tốt, không phải trốn chui trốn lủi khắp nơi. Nàng không làm gì sai cả, người sai là bọn chúng.”

“Nhưng...” Diệp Trần khàn khàn đáp, “giết người là không đúng.”

“Vậy thì cứ không đúng đi.” Thẩm Cảnh Phùng cười dịu dàng, “Sai là ở ta. Phải gánh tội nghiệt là ta. Phải xuống địa ngục cũng là ta. Ta không quan tâm.”

“Cả đời này của Thẩm Cảnh Phùng đã từng làm đủ chuyện đáng để không được chết tử tế. May mắn có được mấy tháng đáng nhớ vừa qua, tại hạ thấy, thế đã đủ rồi.”

“A Trần à, ta biết, nàng là một lang y, bàn tay nàng sạch sẽ, tâm địa nàng thiện lương, không chấp được một kẻ như ta, ta cũng không bắt ép.”

“Dù sao...” trong mắt Thẩm Cảnh Phùng ánh lên cái nhìn đầy bất đắc dĩ, “đây cũng là con đường ta đã lường trước, ta cam lòng gánh chịu.”

“Nếu nàng có thể chấp nhận, vậy hãy ở lại trên núi, chờ ta về nhà. Nếu nàng không thể chấp nhận, vậy nàng vẫn hãy ở lại trên núi, chờ ta gây dựng

cho nàng một võ lâm mới, để nàng có thể thuận lợi, vui vẻ, quang minh chính đại sống tiếp.”

“Nàng không cần phải làm gì cả,” Thẩm Cảnh Phùng nghiêng đầu, mỉm cười, “chỉ cần, chờ ta là được.”

Diệp Trần không nói gì, nước mắt rơi như mưa.

“Ta không muốn chờ chàng...” Diệp Trần khàn khàn đáp. Thẩm Cảnh Phùng như đã sớm có dự liệu, chàng cười: “Vậy thì đừng đợi.”

“Ta không thèm để ý mấy lời đồn đại vớ vẩn đó.”

“Ta để ý.”

“Ta không phải mẫu thân chàng.” Diệp Trần khóc nghẹn cả thở, “Ta sẽ không bị họ bức tử đâu.”

“Nhưng ta sợ.” Thẩm Cảnh Phùng ghì trán lên trán nàng, dịu dàng nói: “Diệp Trần, nàng vĩnh viễn không biết, với ta nàng quan trọng biết chừng nào.”

Diệp Trần nói không nên lời.

Cô không ngăn cản được chàng ta, chàng có thể từ bỏ báo thù nhưng không thể không lo lắng mỗi nguy bất cứ lúc nào cũng có thể bức tử Diệp Trần. Mỗi nguy này và lòng thù hận đặt cùng nhau, trở thành lý do Diệp Trần không sao ngăn cản được.

Cô không ngăn cản được chàng ta nhưng nhiệm vụ tối cao của cô là bảo vệ sự bình yên của thế giới này, cô không thể để chàng tùy ý làm bậy được.

Đầu cô rối như tơ vò. Thẩm Cảnh Phùng không nói nhiều thêm, bế ngang cô nương đang khóc này lên quay về chùa.

Diệp Trần khóc suốt dọc đường đi. Cô không phải người có đầu óc lợi hại, cô không biết một khi không cảm hóa được nhân vật phản diện thì phải làm gì tiếp nữa. Cách duy nhất cô có thể nghĩ ra, chính là giết chết Thẩm Cảnh Phùng.

Nhưng, chỉ cần nghĩ đến chuyện giết Thẩm Cảnh Phùng là cô lại không kìm được, tiếp tục khóc.

Thẩm Cảnh Phùng biết cô đang rất khó xử. Từ hồi ở Dược Vương cốc chàng đã biết, Diệp Trần là một người lương thiện biết chừng nào, nàng lúc nào cũng giảng đạo lý thương người như thể thương thân cho chàng nghe, hành thiện tích đức, là một lang y trời sinh, hoàn toàn khác với kẻ cầm kiếm giết người như chàng.

Thẩm Cảnh Phùng thấy nàng khóc mãi không ngừng bèn đi vào bếp, hâm nóng lại đồ ăn rồi quay về phòng, dịu dàng nói: “Có phải nàng chưa ăn cơm không? Trong bếp có sẵn đồ ăn, ta đã đun lại rồi.”

Diệp Trần không đáp, vẫn vùi đầu khóc.

Thẩm Cảnh Phùng cười: “Ta đi nhé.”

Trong đầu Diệp Trần vô cùng hỗn loạn, cô không biết nên hay không nên làm gì lúc này bây giờ, một câu nói giữ cũng không nói, dù sao... cô cũng đâu có giữ được.

Thẩm Cảnh Phùng thấy Diệp Trần không ngó ngang gì đến mình, gượng cười một tiếng rồi cầm kiếm đi mất. Diệp Trần không dám ngẩng đầu lên, nhìn chòng chọc vào nước mắt rớt trong lòng bàn tay, hồi lâu sau, cuối cùng cô cũng khóc ra được chút lý trí, nhớ ra Thẩm Cảnh Phùng có nhắc đến đồ ăn, bèn đi vào bếp.

“Kí chủ...” Ba Tám bối rối, “Cô đừng khóc. Nếu nhiệm vụ thực sự không hoàn thành nổi thì chúng ta cứ chọn nhận xếp hạng đánh giá thấp

nhất là được. Chúng ta cứ giết quách Thẩm Cảnh Phùng đi, bết ra cũng sẽ được điểm D, không kiếm được điểm tích lũy thì thôi, thế giới sau chúng ta lại kiếm. Nín khóc đi, được không?”

Nghe bảo vậy, Diệp Trần lại càng òa khóc to hơn.

“Hay là...” Ba Tám ấp úng nói, “tôi lại chỉ cho cô một cách khác, chúng ta đánh đổi điểm tích lũy đang có, cô đi giết hết kẻ thù của Thẩm Cảnh Phùng đi, lấy thi hài mẹ hân ta về, Thẩm Cảnh Phùng vậy là hết cách, cũng chẳng còn lý do để đại sát tứ phương, khơi mào mâu thuẫn với Ma giáo nữa.”

“Cách này không phải rất tốt sao?” Diệp Trần ngớ ra, “Sao anh không nói sớm!”

“Chuyện này, là thế này, chúng ta dù sao cũng là phe chính diện, cô chủ động giúp Thẩm Cảnh Phùng giết người, báo thù, dù sao cũng là không đúng. Biện pháp ưu tiên của chúng ta là cảm hóa. Vậy nên, nếu cô làm như vậy, chẳng những điểm tích lũy mất sạch mà sau khi rời khỏi thế giới này rồi... còn có thể sẽ bị phạt.”

“Phạt thế nào?”

“Đã từng nghe nói đến “roi đánh hồn” chưa?”

Diệp Trần: “...”

Nghe tên là đã thấy không hay ho gì rồi.

“Ngoài bị đau ra, quan trọng nhất là, có thể cô sẽ bị đánh chết...” Ba Tám hơi do dự, “Kí chủ à, thực ra tôi chỉ kiến nghị vậy thôi, tốt nhất là cô đừng thử, thực sự đau lắm đấy.”

Diệp Trần không đáp, trong lòng cô, thực sự thấy hơi sợ.

Nghiêm túc thì, tình cảm cô dành cho Thẩm Cảnh Phùng có thực sự sâu sắc đến thế không?

Thật sự có thể vì chàng ta mà không màng tính mạng không?

Không.

Trong lòng Diệp Trần biết.

Nếu như tình cảm Thẩm Cảnh Phùng dành cho cô là yêu, vậy thì tình cảm của cô với Thẩm Cảnh Phùng, chỉ vẹn vẹn dừng lại ở chữ thích mà thôi.

Thích như vậy, với Cố Gia Nam, Quân Diễm, Elter, cô cũng đều đã từng. Tình cảm hời hợt như vậy, ít ỏi chỉ có thế.

Diệp Trần cúi đầu, tay run run, trong đầu cô có hai luồng suy nghĩ không ngừng giằng co, một là Thẩm Cảnh Phùng, một là tính mạng của bản thân.

Ba Tám không chịu nổi nữa, rụt rè hỏi: “Kí chủ, hay là ăn cơm đi đã?”

“Ừm...”

Diệp Trần đè nén cảm xúc đang trào lên trong lòng, cầm đĩa lên, gắp một miếng sườn xào chua ngọt.

Vừa mới gắp miếng sườn lên, cô liền giật mình.

Cô thích sườn xào chua ngọt và tất cả các nhân vật phản diện cô đã gặp đều rất giỏi bếp núc. Cố Gia Nam đã cho cô biết sườn xào chua ngọt là món ngon mỹ vị nhân gian, Quân Diễm và Elter đã giữ lại nguyên bản mùi vị ấy.

Lần đầu tiên thấy mùi vị Quân Diễn giống y hệt của Cố Gia Nam, cô cho là mình nhớ nhầm.

Lần thứ hai, Elter làm giống y Quân Diễn và Cố Gia Nam, cô tự nói với bản thân là trùng hợp, chôn vùi ngay sự nghi ngờ của bản thân.

Lần thứ ba, nếu vẫn giống thì sao?

Diệp Trần nhớ lại khi mới quen Thẩm Cảnh Phùng ít lâu, cô cũng đã từng hoài nghi.

Người này rõ ràng chỉ mới gặp nhưng cô lại cảm thấy rất thân quen, rõ ràng không cùng một tính cách nhưng lại luôn khiến cô liên tưởng tới cảm giác như khi ở bên Quân Diễn, Cố Gia Nam hoặc là Elter.

Vậy nên cô mới bảo chàng làm một bữa cơm.

Thế nhưng, chuyện đã qua lâu, cô cũng quên mất, tựa hồ người này có phải những người đó hay không cũng không quan trọng.

Tuy nhiên, giây phút này, cô bỗng lại rất muốn biết...

Có phải không?

Nếu như là những người đó, nếu như bao lâu nay, hết lần này đến lần khác, bất kể gặp nhau trong hoàn cảnh nào, cô đều vẫn thích, đều thích cùng một người, nếu thật là vậy, thì tình cảm sâu đậm biết bao.

Nếu như cô không làm tẩy trừ tình cảm, nếu như tình cảm của cô có thể tích lũy, vậy thì, cô sẽ yêu người này nhiều bao nhiêu đây?

Tay gấp miếng sườn của Diệp Trần run bần bật. Ba Tám hút một hơi thuốc: “Mau ăn đi, lạnh lại không ăn được nữa đây.”

Diệp Trần cúi đầu, bỏ miếng sườn vào miệng.

Khi cái vị chua ngọt quen thuộc đó lại ngập trong khoang miệng, vô số hình ảnh bỗng chốc ùa về, tình cảm mạnh mẽ như một cơn sóng thần dữ dội, đổ bộ thẳng vào tim cô.

Ban đầu là cậu thiếu niên kiêu lời, trầm tính, lúc kiêu ngạo cảm vẫn hay hếch lên, lén lút lập một tài khoản thật ngẫu để chơi game cùng cô, sáng sáng ngồi trên xe đạp chờ cô đi học.

Sau này là vị kiếm tiên lạnh lùng, cao ngạo, làm bạn cùng cô trưởng thành, tết cào cào cho cô chơi, luôn che chở cho cô, cho dù chân bị ăn mòn tro xương trắng vẫn nhất mực công cô đi tiếp.

Sau này nữa là một chàng thiếu niên quý tộc đẹp trai và kiêu ngạo, mắt sáng như nước đại dương, có thể buông bỏ thù hận vì cô, có thể vì cô mà tay không mở cánh cổng nối liền hai thế giới, dù cho thịt nát xương tan cũng quyết tới gần cô cho bằng được...

Những ký ức ấy lướt qua đầu, mang theo vô vàn tình cảm không thể nào kiểm soát nổi, như thể một cơn lốc xoáy đang bủa vây trái tim cô.

Cô đau đến nỗi phải túm chặt y phục trước ngực, còng lưng xuống, cả người run rẩy, không thốt nên lời.

Ba Tám sốt ruột hỏi: “Kí chủ, cô làm sao vậy?! Sao thế này?!”

Diệp Trần mở miệng nhưng không nói được nên câu.

Những người đàn ông ấy không ngừng biến đổi trước mặt cô, cuối cùng hợp lại thành chàng thiếu niên với nụ cười ấm áp.

Lễ Vu Lan, hà đẳng lấp lánh, chàng mỉm cười, dịu dàng như gió xuân.

Diệp Trần bật người đứng dậy, chạy ra ngoài.

Lúc chạy đi, tình cảm của cô lại dần lắng lại, dường như có một cái hộp đang thu nhặt hết tình cảm của cô cất vào trong đó.

Lấy đi cảm xúc lúc này của cô, giúp cô thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Chỉ cần không đau đớn nữa, vậy là được.

Muốn thu nhặt tình cảm của cô thì cứ nhu nhặt đi.

Thế nhưng, lúc này đây, khi chạy vù vù trong tuyết, cô nghĩ đến cái tên kia, gương mặt kia, lần đầu tiên Diệp Trần nhận ra, tình cảm này quý giá đến thế, cô không muốn từ bỏ, không muốn lãng quên, không muốn nó biến mất.

Cô muốn giữ nó lại, muốn ghi nhớ rằng mình đã từng thích một người đến thế.

Diệp Trần chạy như điên, không ngừng tự nói với bản thân.

Cô thích Cố Gia Nam, thích Quân Diễm, thích Elter, thích Thẩm Cảnh Phùng.

Bất kể chàng là ai, cô thích chàng, thích chàng đến thế, có liều mạng vì chàng cũng thấy đáng giá.

Cảm xúc đã bình tâm trở lại nhưng cô sẽ vẫn nhớ kỹ câu này.

Cô thích chàng, cô muốn cứu chàng, bằng bất cứ giá nào.

Diệp Trần chạy vội vã, xuyên qua cánh rừng, cuối cùng cũng trông thấy bóng người màu tuyết trắng kia.

Lúc này, trận tuyết lớn đã ngừng từ lâu, trăng sáng nhô trên trời cao, chàng đi giữa cánh đồng tuyết mênh mông, bỗng nghe có tiếng người gọi

chàng: “Thăm Cảnh Phùng!”

Thăm Cảnh Phùng dừng bước, quay đầu lại liền trông thấy một cô nương áo đỏ, dường như cả cánh cánh đồng tuyết này bỗng ảm hẳn lên.

Diệp Trần thở hổn hển, đứng lặng nhìn Thăm Cảnh Phùng, thầm hạ quyết tâm.

“Chàng nhất định phải báo thù phải không?”

Thăm Cảnh Phùng nở nụ cười: “Vấn đề này, không phải ta đã trả lời rồi sao?”

“Cho dù để mất ta, cũng sẽ không tiếc?”

“A Trần,” Thăm Cảnh Phùng dịu dàng nói, “ta hy vọng nàng sống tốt.”

So với việc để mất nàng thì việc nàng có được sống tốt hay không quan trọng hơn gấp nhiều lần.

Chàng vốn tưởng rằng chỉ cần cưới nàng là có thể bảo vệ được danh dự cho nàng, nhưng chàng đã quá xem nhẹ sự nhơ bẩn của lòng người.

Một khi đã vậy, thì chàng cũng chẳng ngại xấu đến cùng, đánh đổi cả đời chàng tắm tối, che chở nàng trọn kiếp vô ưu.

Diệp Trần dịu dàng nở nụ cười, lặng ngắm khuôn mặt bình thản của chàng trai trẻ dưới ánh trăng, điềm đạm nói: “Vậy thì, Cảnh Phùng à, chàng có thể hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của ta không?”

Thăm Cảnh Phùng mấp máy môi, cuối cùng hỏi: “Chuyện gì?”

“Chàng từng nói,” Diệp Trần nhắc lại lời nói đùa của hai người trước đây, “sen tuyết trên Thiên Sơn rất đẹp, ta vẫn chưa từng được thấy, chàng đi

hái nó giúp ta được không?”

“Ta ở lại miếu chờ chàng, chàng hái sen tuyết về, chàng muốn làm gì, ta sẽ không bao giờ ngăn cản nữa.”

Thẩm Cảnh Phùng ngẩn người, chàng không ngờ, Diệp Trần sẽ đưa ra yêu cầu như vậy vào lúc này.

Nhưng nhìn vẻ mặt như sắp khóc của Diệp Trần, nhớ lại cái đêm nói những lời này, nàng nằm gọn trong lòng chàng, chàng liền đồng ý, sẽ tự tay hái hoa sen tuyết đem về cho nàng.

Chàng nhầm tính thời gian, cả đi cả về cùng lắm cũng chỉ mất khoảng hơn một tháng. Cả cuộc sau này, khi tay chàng đã nhuộm đầy tội nghiệt, sợ là sẽ chẳng bao giờ còn có thể xuất hiện trước mặt nàng nữa.

Chàng cười dịu dàng: “Được.”

“Được... Được.” Diệp Trần gục đầu xuống, giấu điếm giọt nước mắt sắp trào khỏi bờ mi, “Ta chờ chàng về, ở lại đây, chờ chàng về.”

“Ừ.”

Hai người lặng lặng nhìn nhau, Diệp Trần tiến lên, ôm chàng một hồi lâu, cuối cùng nói: “Đi thôi.”

Thẩm Cảnh Phùng gật đầu, lại tiếp tục lên đường.

Chờ Thẩm Cảnh Phùng đi xa, Diệp Trần bảo Ba Tám chú ý giám sát vị trí của chàng ta, quay về miếu, vác Ngộ Duyên đi thẳng về hướng Ma giáo, trên đường đi, ngang qua Dực Vương cốc, Diệp Trần thả ông ta lại đó, dặn Xuân Sinh chăm sóc cẩn thận, thay y phục xong lại tiếp tục lên đường.

Xuân Sinh ngơ ngạc nhìn Diệp Trần thi triển khinh công chạy đi, một lúc sau mới ú ớ hỏi: “Sư tỷ... võ công của sư tỷ giỏi như vậy từ lúc nào nhỉ?”

Diệp Trần chạy một mạch tới Ma giáo, hết một ngày đường, vừa đến được Ma giáo, cô nói thẳng luôn: “Ta muốn gặp Mạc Tinh Thần!”

Mạc Tinh Thần nghe nói là Diệp Trần đến, vội vàng ra gặp, vừa ra tới cửa liền trông thấy bóng nàng mặc một bộ thanh sam, lưng đeo hồ lô rượu, tay cầm ngang thân kiếm, đang ngắm cảnh núi non xa xăm.

Mạc Tinh Thần đứng lại. Diệp Trần cũng xoay người, cười nhẹ nhàng.

Nụ cười ấy thật tiêu sái, phong lưu.

Mạc Tinh Thần không dám tiến lại gần thêm. Diệp Trần nói: “Mạc công tử, đã lâu không gặp.”

Mạc Tinh Thần mấp máy môi. Diệp Trần cướp lời: “Lần này lên đây, Diệp Trần muốn làm một vụ giao dịch với Mạc công tử.”

Mạc Tinh Thần chấn chỉnh tinh thần, xếp quạt lại trong lòng bàn tay: “Nàng nói đi.”

“Nghe nói Thánh nữ của quý giáo thọ mệnh không còn bao lâu, tại hạ nghĩ, bởi công pháp của quý giáo, ắt giáo chủ rất buồn rầu. Trong tay tại hạ vừa khéo có một quyển bí tịch, có thể bù được khuyết điểm trong công pháp của giáo chủ, cho dù Thánh nữ không còn tại thế, giáo chủ vẫn có thể tinh tiến như thường.”

“Nàng muốn gì?” Mạc Tinh Thần phá lên cười to. Diệp Trần đổi hướng nhìn ra đài cao sau lưng Mạc Tinh Thần, điềm tĩnh nói: “Ta muốn giáo chủ đích thân đưa thi hài Thẩm Thu Sơn về an táng tại Nhạc Sơn phái,

hơn nữa phải thế, nếu võ lâm Trung Nguyên không động thủ trước thì Ma giáo tuyệt đối không dấy binh gây loạn.”

Mạc Tinh Thần thoáng ngạc nhiên, trong đôi mắt chàng ánh lên niềm chua xót, chàng chậm rãi nói: “A Trần, nàng thực sự thích hẳn.”

“Đúng vậy.” Diệp Trần cười thoải mái, “Ta rất thích, rất rất thích chàng ta.”

Mạc Tinh Thần nhắm mắt lại, không nói thêm gì.

Một lúc sau, cuối cùng chàng nói: “Ta đồng ý, nhưng ta không cần quyền bí tịch đó.”

“Vậy huynh muốn gì?” Diệp Trần ngạc nhiên. Mạc Tinh Thần ngược lên nhìn: “Ta muốn nàng cứu Nguyệt Sinh.”

Diệp Trần không đáp ngay, sau một hồi lâu mới nở nụ cười khoan thai: “Hiện giờ trên giang hồ đang đồn đại những gì, tại sao thất đại tông phái lại vây công phái Nhạc Sơn, Nguyệt Sinh giờ trò gì sau lưng, Mạc Tinh Thần, huynh thực sự cho là ta không biết gì hết sao?”

Nói xong, Diệp Trần ngẩng đầu lên, mắt long lanh: “Nàng ta suýt nữa đã bức tử người ta yêu sâu đậm, Mạc Tinh Thần, ta có thể tha thứ chuyện nàng ta làm hại ta nhưng ta không thể tha thứ việc nàng ta làm hại người trong tim ta được. Mạc Tinh Thần, ý của ta, huynh hiểu rồi chứ?”

Mạc Tinh Thần không đáp, hồi lâu sau, chàng thở dài.

“Ta hiểu rồi.”

Diệp Trần gật đầu, nói thẳng: “Bí tịch sẽ được để ở Nhạc Sơn phái, khi nào thi hài của Thẩm tiên bối được đưa về thì khi đó huynh sẽ lấy được quyền bí tịch này. Ta đi đây.”

Nói xong, Diệp Trần quay lưng bỏ đi. Mạc Tinh Thần nhìn theo bóng lưng thanh tú của nàng, thất thần nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau hôm lễ Vu Lan.

Thời gian dường như không hề làm nàng thay đổi, nàng mãi mãi vẫn luôn xinh đẹp như thuở ban đầu.

Cô nương duy nhất chàng từng thương nhớ thời niên thiếu, chàng đứng yên tại chỗ, nhìn bóng nàng khuất dần, coi như nói lời tạm biệt.

Chàng nhìn chăm chú không chuyển mắt. Một người hầu rụt rè tới gần, quỳ dưới nền đất: “Giáo chủ, Thánh nữ... Thánh nữ...”

Hắn không nói ra hết nhưng Mạc Tinh Thần vẫn hiểu.

Chàng nhắm mắt lại.

“Biết rồi.”

Sau khi rời Ma giáo, Diệp Trần cứ dựa theo danh sách Ba Tám cho mình, đi thẳng tới chỗ những người Thẩm Cảnh Phùng muốn giết.

Những người năm đó đã bức tử mẹ của Thẩm Cảnh Phùng, cô đi tìm từng người một, không nói hai lời, lập tức giết luôn.

Tuy họ đều là những nhân vật năm xưa đã từng một thời danh chấn võ lâm nhưng Diệp Trần là đệ tử của Thiên kiếm tông, khả năng dùng kiếm rõ ràng bọn họ không thể bì được, lại thêm có hệ thống giúp sức, kế hoạch tiến hành rất thuận lợi.

Cứ ẩn theo danh sách mà giết, Diệp Trần không cảm thấy vậy là có lỗi. Cô không để Thẩm Cảnh Phùng ra tay bởi vì nếu là Thẩm Cảnh Phùng thì chàng sẽ giết sạch cả môn phái, không để lại manh mối sơ hở, còn cô thì chỉ giết người đáng giết, bị người khác nhìn thấy cũng chẳng sao. Có lần

lúc nhảy vào phòng ngủ của một vị trưởng lão, tình cờ va phải nha hoàn, cô còn chìa tay ra đỡ và bảo: “Đừng ngã.”

Diệp Trần hành sự bừa bãi như thế, tin đồn lập tức lan khắp giang hồ, từ chỗ là “nghe đồn” là người của Ma giáo trở thành yêu nữ Ma giáo thực sự. Diệp Trần lại còn lớn tiếng nói: “Yêu nữ Ma giáo gì chứ, ta chẳng có chút liên quan gì với Ma giáo hết, những kẻ này mắng ta, chẳng lẽ ta không thể giết chúng hay sao?”

Lý do như vậy lại càng khiến người ta cảm thấy hoang đường gấp bội. Bấy giờ, hài cốt Thẩm Thu Sương đã được đưa về phái Nhạc Sơn. Mạc Tinh Thần đích thân quỳ gối xin lỗi, thề suốt đời này nếu võ lâm không chủ động trước thì Ma giáo tuyệt đối không xâm phạm. Hành động này của Ma giáo càng làm người ta thêm khẳng định Diệp Trần là một yêu nữ độc lập, không mấy may có chút quan hệ nào với Ma giáo.

Sau khi liên tiếp sát hại mười mấy người, cuối cùng mọi người cũng để ý thấy, những người bị giết, hình như đều... có liên quan đến Thẩm Thu Sương.

Nhưng mà chuyện năm đó từ lâu đã trở thành một bí mật chỉ những người tham gia Quân tử hội năm ấy biết mà những người này thì đã sớm trở thành những nhân vật đức cao vọng trọng, một người nói vạ người nghe trong chốn võ lâm. Bọn họ dùng văn chương để lên án tội trạng của Diệp Trần xong liền kêu gọi mọi người đi bao vây tiêu diệt Diệp Trần.

Diệp Trần nhẩm tính thời gian, nếu không nhanh lên là Thẩm Cảnh Phùng sắp về rồi.

Vậy nên, mặc dù biết rõ bọn họ hẹn mình tới để bao vây tiêu diệt nhưng Diệp Trần vẫn vui vẻ tới nơi hẹn.

Hôm ấy là trận tuyết lớn cuối cùng của mùa đông, người trong chốn võ lâm mượn danh Diệp Phong hẹn Diệp Trần tới gặp. Diệp Trần xem thư

một cái liền biết ngay là giả, Diệp Phong chắc đã sớm được Ngô Duyên kể cho nghe sự thật rồi. Cô cũng không phải không đâu tự dưng đưa Ngô Duyên tới chỗ Diệp Phong ở. Dựa theo tính cách yêu con gái hơn cả mạng sống của Diệp Phong thì sẽ tôn trọng ý kiến của Diệp Trần, cố thủ ở Dục Vương cốc, vờ điếc không xuất đầu lộ diện.

Có điều, bất luận là thật hay giả, cô vẫn tới chỗ bọn họ đã mai phục sẵn. Nơi đó là một sơn cốc. Diệp Trần mặc một bộ thanh y, lưng đeo hồ lô rượu, cưỡi ngựa đi vào sơn cốc, thấy có người thì dừng ngựa lại, ngửa cổ uống một hớp rượu làm ấm thân xong mới nhú mào nhìn về phía đám người: “Chư vị hôm nay tề tựu đông đủ nhỉ?”

“Yêu nữ!” Một người trong đám đông đứng ra quát lớn, “Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

“Phải. Phải” Diệp Trần gật gù, nói nhẹ tênh: “Hôm nay là ngày chết của ta, nhưng nó cũng là ngày chết của vài vị ngụy quân tử nữa.”

Nói xong, Diệp Trần đảo cặp mắt lạnh nhìn quanh. Ba Tám nhanh chóng liệt kê trong đầu Diệp Trần vị trí đứng của kẻ thù của Thẩm Cảnh Phùng.

Diệp Trần cảm khái: “Đồ đặt tiền thật là tiện dụng quá.”

“Thấy cảm giác kiếm củi ba năm thiêu một giờ được chứ hả?” Ba Tám trêu chọc. Một tháng qua, Diệp Trần đã dùng hết số điểm tích lũy mình tích góp được, có thể không tiện dụng hay sao?

“Tôi nghèo méo xeo cả mặt rồi đây này.” Diệp Trần than thở xong, điểm nhẹ mũi chân một cái, bay thẳng vào trong rừng!

Mọi người đều không ngờ Diệp Trần có thể xác định mục tiêu giỏi như vậy. Diệp Trần cất lời: “Hôm nay, ta sẽ nói cho mọi người cùng biết, việc xấu mà đám ngụy quân tử này đã làm!”

Dứt lời, Diệp Trần vanh vách kể lại rõ ràng một năm một mười chuyện năm xưa bọn họ đã theo đuổi Thẩm Thu Sương như thế nào, sau khi người bị bắt đi đã mắng chửi bà ra sao, cuối cùng khi Thẩm Thu Sương trở về đã ép bà phải tự sát như thế nào. Vừa kể vừa vung kiếm, không hề dưng chạm đến đám tiểu đệ tử, chiêu kiếm trí mạng luôn chỉ nhắm tới những kẻ kia. Mọi người dần dần nhận ra vấn đề, một vị trưởng lão đẩy một tên đệ tử trẻ tuổi lên trước, nói: “Mau, giết ả đi! Ả không động vào người đâu!”

Tên đệ tử kia giật mình, nhìn lại vị sư phụ nấp sau lưng mình, nghiêng răng xông lên.

Diệp Trần nhú nhẹ chân mày, cất cao giọng: “Hôm nay tại hạ đến chỉ vì báo thù, không muốn làm bị thương người vô tội, nhưng nếu mọi người cố ý làm trái lương tâm, cản trở Diệp Trần, vậy vì tự bảo vệ mình, chớ trách Diệp Trần xuống tay vô tình!”

Một câu nói này đã đủ để kìm chân không ít người. Nhiều đệ tử chỉ làm bộ làm tịch khoa tay múa chân xông lên. Tuy vậy, vẫn có không ít người cẩn rằng xông tới, chiêu nào chiêu nấy đều vô cùng hung hiểm.

Diệp Trần cười gằn một tiếng, đại khai sát giới, nhắm thẳng về phía kẻ thù.

Người đông nghìn nghịt, máu thịt văng tứ tung.

Vẻ mặt Diệp Trần lạnh như băng, sau khi dùng kiếm ép đám người phải lùi lại, dốc ngược hồ lô uống một hớp rượu, đưa tay quệt miệng, rượu và máu hòa vào với nhau. Diệp Trần đứng trên núi xác người, hơi hơi thở dốc, cao giọng hô: “Tiếp nào!”

Cũng vào lúc này, Thẩm Cảnh Phùng đang thúc ngựa đem sen tuyết về, ngang qua quán trà, nghe thấy có người nói: “Yêu nữ Diệp Trần kia hôm nay chết là cái chắc nhỉ?”

“Tất nhiên rồi. Bảy tông phái liên thủ mai phục, lại còn ở Đoạn Hồn cốc có đi không có về, Diệp Trần có mà chạy đằng trời!”

Thẩm Cảnh Phùng giật mạnh dây cương, ghìm ngựa, quay ngược về.

Tác giả có chuyện muốn nói:

[Mẫu truyện nhỏ – mỗi ngày một vạn chữ]

Mặc Thư Bạch: “Các anh em, tôi muốn đặt mục tiêu, tháng này mỗi ngày một vạn chữ!”

Độc giả A: “Chắc chắc, mục tiêu mà đạt được thì sao còn gọi là mục tiêu?”

Độc giả B: “Cứ theo cái thói viết văn của cô, tôi chờ ngày mục tiêu vào sọt rác.”

Độc giả C: “Chị đại à, tự mình hiểu mình chút đi.”

Mặc Thư Bạch: “...”

(trong nhóm)

Độc giả Y: “Đại Bạch, bọn họ đều không tin chị có thể mỗi ngày một vạn chữ.”

Mặc Thư Bạch: “Đó là do bọn họ thiếu hiểu biết.”

(ngày thứ ba)

Mặc Thư Bạch quay cuồng nằm trên giường, uống một ngụm nước, thở hổn hển.

Xin lỗi... Là tôi không có hiểu biết...

Chú thích:

*sen tuyết (tiếng Trung: 雪莲花) loài này mọc ở trên núi cao vùng Tân Cương, Tây Tạng, Himalaya, sinh trưởng trong điều kiện nhiệt độ dưới 0, là một vị thuốc quý, thuộc họ Cúc nhưng khi nở cánh trông giống cánh sen nên mới được gọi là sen tuyết.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

56. Chương 56: Thập Niên Đăng – Kết Thúc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Cảnh Phùng xoay người xuống ngựa, xông thẳng vào trong quán, túm cổ áo đối phương, hoảng hốt hỏi: “Huynh nói Diệp Trần làm sao?!”

Đối phương sững người, lắp bắp nói: “Huynh... huynh là ai?”

“Huynh nói Diệp Trần là Diệp Trần nào? Nàng làm sao? Nàng đang ở đâu?!”

“Thiên hạ này còn có mấy Diệp Trần nữa...” Người nọ chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, bối rối đáp, “Chính là Diệp Trần thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, con gái của cốc chủ Dược Vương cốc chứ ai. Một tháng qua ả đã liên tiếp sát hại trưởng lão, chương môn và người có liên can của ba tông phái, giết rất nhiều người, hiện giờ bảy tông phái đã liên thủ với nhau giăng bẫy, bao vây tiêu diệt ả ở Đoạn Hồn cốc...”

Còn chưa nói hết, Thẩm Cảnh Phùng đã lại vọt đi.

Chàng đem theo đóa sen tuyết, thúc ngựa chạy tới Đoạn Hồn cốc. Đoạn Hồn cốc nằm ở ngay vùng phụ cận của trấn nhỏ này nên đám người nọ mới biết rõ như vậy. Thẩm Cảnh Phùng phi ngựa nhanh như tên bắn, chỉ hận không thể mọc thêm cánh, bay thẳng đến Đoạn Hồn cốc.

Giờ thì còn gì mà chàng không hiểu nữa?

Diệp Trần đâu hề muốn có hoa sen tuyết gì, Diệp Trần chỉ muốn để chàng đi, sau đó một mình làm hết chuyện chàng phải làm.

Nhưng tại sao lại chọn cách này? Tại sao muốn cả thiên hạ đều biết như vậy?

Cứ làm như chàng, chậm chậm bày mưu tính kế, giá họa cho người khác không phải tốt hơn sao? Tại sao nhất định phải cược cả tính mạng của mình vào chỗ hiểm chứ?

Những kẻ xấu xa kia, thứ người đáng ghê tởm đó, có đáng để nàng dùng tính mạng đánh đổi không?!

Trong lòng Thẩm Cảnh Phùng vô cùng sốt ruột, còn Diệp Trần thì thân giữa biển người nhưng vẫn ung dung ngồi xếp bằng trên núi tuyết, uống hết ngụm rượu cuối cùng.

Xung quanh chất đầy thi thể, đám tiểu đệ tử còn lại sợ sệt nhìn Diệp Trần, bao vây cô lại nhưng không tên nào dám nhích lên nửa bước.

Trên người Diệp Trần chẳng chít vết thương, thực ra cô đã sớm không còn trụ vững nữa rồi, nhưng vẫn còn một người...

Giết nốt tên đó, thù của Thẩm Cảnh Phùng, mới xem như là đã báo hết.

Đám người xung quanh bị Diệp Trần dọa sợ mất mật, bọn họ chưa từng thấy một người nào trúng nhiều vết thương trí mệnh như vậy mà vẫn còn có thể cầm cự được lâu đến thế.

Ả Diệp Trần này, chẳng những kiếm thuật thượng thừa, lại còn có máu độc đầy người, không ai dám chạm trực tiếp vào người ả, những kẻ làm bị

thương được Diệp Trần đều đã hóa thành bùn.

Ả y như một con quái vật, khiến người người khiếp sợ, giật mình run rẩy đồng thời cũng phải kính nể, sùng bái.

Đối với đám người võ lâm sùng bái kẻ mạnh, sâu tận đáy lòng, họ nghĩ về Mạc Minh Nguyệt năm xưa như thế nào thì Diệp Trần hôm nay cũng y như vậy.

“Thẩm Cảnh Phùng còn bao lâu nữa?”

Diệp Trần nhờ Ba Tám xác định vị trí của Thẩm Cảnh Phùng. Ba Tám nhanh chóng báo lại: “Chưa đầy mười phút nữa sẽ tới.”

“Năng lượng của anh còn có thể giữ tôi ở lại thế giới này bao lâu nữa?”

“Chưa đến 20 phút.”

“Tôi biết rồi.”

Diệp Trần thở hổn hển, chống người đứng dậy.

Vết thương toàn thân đang chảy máu, dáng đứng lung lay như sắp đổ, người cô muốn giết lại nấp sau lưng đệ tử, bo bo giữ thân, mắt đối mắt với Diệp Trần.

“Lưu chương môn,” Diệp Trần mỉm cười, “Giờ đã thấy hối hận chuyện năm đó chưa?”

“Lời đồn thế nào, chân tướng ra sao, ông yếu đuối, ích kỷ, không có năng lực như thế nào, Lưu chương môn đã nhìn rõ rồi chứ?”

“Câm miệng!” Người đàn ông trung niên quát lên, lùi lại một bước, hô hào mọi người: “Lên! Xông lên cho ta! Ả không xong rồi!”

Diệp Trần bật cười to, quảng hồ lô rượu rỗng tuếch đi, trường kiếm phá vòng vây, đâm thẳng về phía kẻ kia.

Lưu chương môn hoảng sợ rút kiếm ra, bước giật lùi, lựa lúc kiếm Diệp Trần tới gần, vận nội lực vào thân kiếm, vung kiếm chém tới.

Dù sao cũng là nhân vật nổi danh võ lâm một thời, là người đứng đầu một môn phái, tất nhiên không dễ đối phó như đám lâu la tiểu tốt kia. Diệp Trần bị thế kiếm tới ép phải lùi lại, lập tức căn răng, lách kiếm tiến lên.

Ba Tám liên tục bơm thêm năng lượng cho Diệp Trần. Diệp Trần bám vào nguồn năng lượng Ba Tám tiếp tế và một phần ý chí của bản thân, chuôi kiếm xanh biếc, vẽ nên những đường sáng xuất thần, như rồng thiêng gặp nước, khiến Lưu chương môn không còn đường lùi.

Thái độ được ăn cả ngã về không, chẳng màng sống chết như vậy khiến đối thủ phải rùng mình.

“Vì sao... Vì sao...”

Ông ta lắp bắp nói, nhắm ngay lúc đó, tận dụng sơ hở, Diệp Trần đâm mạnh kiếm cắm ngập vào người lão, cuối cùng còn bồi thêm một nhát thấu tim.

Đối phương thổ ra một ngụm máu đen, khiếp nhược nhìn Diệp Trần: “Người... Vì sao...”

“Chẳng vì sao hết,” Diệp Trần cúi đầu, lạnh nhạt đáp, “ta chỉ là, muốn để người kia, sống tiếp.”

Vừa nói xong, sau lưng bỗng có tiếng người gọi to: “Diệp Trần!”

Diệp Trần cười chua xót: “Chàng đến rồi.”

“Kí chủ, tôi không xong rồi.” Ba Tám thều thào nói, “Ba phút.”

“Được.”

Diệp Trần đáp xong liền xoay người lại. Nàng đứng trên chỏm núi nhỏ, gió cuốn gấu váy dài bay phấp phật, tóc xõa ra trong lúc đánh nhau bay tán loạn trong gió, trông vô cùng đẹp, vô cùng cuốn hút, khiến người ta phải bối rối ngẩn ngơ.

Diệp Trần nhìn chàng trai trẻ cười ngửa phi tới, cánh môi cong lên, cách một biển người, cười to mà rằng: “Thẩm Cảnh Phùng của Nhạc Sơn phái, tới đúng lúc lắm! Khi trước ngươi phụ ta, hôm nay hãy để mạng lại đây, Diệp Trần đến lấy!”

Nói xong, Diệp Trần nhún nhẹ mũi chân, lao thẳng đến chỗ Thẩm Cảnh Phùng, đâm mạnh kiếm tới. Thẩm Cảnh Phùng nhảy khỏi ngựa, rút kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần chuyển mình, nhào người thẳng vào mũi kiếm của Thẩm Cảnh Phùng!

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong tích tắc, Thẩm Cảnh Phùng tròn mắt, ngơ ngác nhìn Diệp Trần, kiếm của chàng đã cắm vào ngực nàng, máu của nàng chảy dọc theo thân kiếm tới bàn tay chàng, ấm gần như nóng giãy.

Thẩm Cảnh Phùng cảm thấy bàn tay mình dinh dính, đầu óc trống rỗng, người bất giác tiến lên trước một bước, bắt đầu run lên lấy bầy.

Diệp Trần ngược nhìn chàng, khuôn mặt đoan trang, toàn thân không còn chút khí lực nào. Ba Tám đã rơi vào trạng thái hôn mê, màn hình đen ngòm, chỉ còn đồng hồ đếm ngược đang chạy.

Cô gắng gượng nở nụ cười, vươn tay tới, ôm lấy từng đường nét trên khuôn mặt chàng, dịu dàng và lưu luyến.

“Kẻ thù của chàng, ta đã giết hết rồi.”

Diệp Trần khàn khàn nói: “Mẫu thân chàng, ta cũng đã đón về rồi.”

“Thẩm Cảnh Phùng...” cô nói thật dịu dàng, “sau này, hãy làm người tốt nhé, được không?”

Thẩm Cảnh Phùng không nói gì, cả người chàng run lên bần bật, mắt ầng ậc nước, một người đã lớn đến độ này, vậy mà lại trông như một đứa trẻ.

Diệp Trần nâng mặt chàng lên, nhìn chàng chăm chú, cố gắng cười: “Ta mong sau này, chàng có thể hành hiệp trượng nghĩa, không trái với lòng, có thể trừ gian diệt bạo, giúp người yếu thế, có thể làm một người tốt, rất tốt.”

“Ta cũng mong sau này, chàng có thể quảng giao với nhiều bằng hữu tốt, chu du thiên hạ, mỹ tửu giai nhân, sống một cuộc đời hạnh phúc.”

“Ta hy vọng chàng, giúp ta, chăm lo cho Được Vương cốc, chăm lo cho người nhà của ta.”

“Ta còn hy vọng...” Diệp Trần bỗng dừng lời, ngấm khuôn mặt chàng, nhất thời không tách bạch được ai là ai.

“Nàng còn hy vọng điều gì?” Thẩm Cảnh Phùng rơi lệ, Diệp Trần mỉm cười, nói rõ từng chữ: “Ta còn hy vọng, có một ngày, chàng có thể nhớ ra ta.”

“Nếu như ta nói không, thì sao?”

Thẩm Cảnh Phùng nhìn đôi mắt dần dại ra của người trước mặt, lòng lặng ngắt như tờ nhưng chàng không cam tâm, chàng không muốn buông tay, chàng không muốn thấy nàng đi, không muốn nàng dặn mình làm gì hết.

Nếu như ta nói không thì sao?

Nếu như ta không làm người tốt thì sao? Nếu như ta không để nàng được yên lòng thì sao? Nếu như ta không nhận lời nàng chăm lo cho Được Vương cốt, nếu như nàng còn nhiều điều lưu luyến thế gian này, có phải nàng sẽ ở lại không?

Ở lại đi, đừng đi, Diệp Trần, tại sao không thể bình an đi theo ta, trọn đời này chứ?

Chàng ôm siết lấy Diệp Trần, vùi đầu vào gáy nàng.

Diệp Trần mỉm cười, thời gian đếm ngược chuyển sang màu đỏ, cô nhắm mắt lại: “Nhưng mà, Cảnh Phùng, ta đã đánh đổi nhiều thế rồi...”

“Nên... hãy nhận lời ta đi.”

“Làm... người tốt nhé...”

Nói xong, đồng hồ đếm ngược nhảy về “0”, trong chớp mắt, trời đất quay cuồng, tất cả đều rời xa.

Dường như cô đã rơi xuống một đại dương mênh mông, không ngừng chìm sâu xuống đáy.

Dường như cô thoáng có nghe thấy tiếng gọi xé ruột xé gan của Thẩm Cảnh Phùng, thoáng nghe thấy tiếng chàng gọi tên mình và cả tiếng khóc của chàng.

Nhưng rồi xung quanh dần dần yên tĩnh, cuối cùng, cô không còn nghe thấy gì nữa.

Thẩm Cảnh Phùng phát hiện người con gái trong lòng không còn sinh lực, tuột dần khỏi lòng chàng, không còn hơi thở, cuối cùng chàng cũng không thể kìm nén cảm xúc của mình thêm nữa, ôm ghì lấy nàng, quỳ rạp xuống đất.

Ngay khoảnh khắc Diệp Trần ngã xuống, đám đệ tử xung quanh lập tức hò reo hoan hô, trận chiến đẫm máu này, cuối cùng cũng đã đi đến hồi thắng lợi.

Cho dù người giết được ả lại đang ôm ấp thi thể của ả ta, cho dù sơn cốc này đã máu chảy thành sông.

Tất cả, vào thời khắc Diệp Trần ngã xuống, đã kết thúc, đám đệ tử sợ hãi ôm nhau ăn mừng may mắn.

Thẩm Cảnh Phùng ôm Diệp Trần, người run lên bần bật, chàng cắn chặt răng, nước mắt rơi ào ạt.

Tiếng hò reo râm ran rộn rã, chàng nghe thấy mọi người gọi Diệp Trần là yêu nữ, nghe thấy tiếng mọi người vừa khóc vừa cười, cảm xúc trong chàng cuối cùng bộc phát thành một tiếng cười cuồng tiếu, sau đó, chàng bật khóc thất thanh.

Tiếng khóc da diết, ai oán như tiếng khóc kêu đêm hè, khiến lòng người nao nao trong nỗi niềm tuyệt vọng, hoảng hốt.

Đám đệ tử đứng quanh dần nhỏ tiếng lại, họ chăm chú nhìn người đàn ông đang ôm xác ả yêu nữ khóc đứt ruột đứt gan.

Dáng vẻ người đó lúc này trông y như một đứa trẻ nhưng làm gì có đứa trẻ chưa rành sự đời nào có thể khóc đến mức khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng như vậy.

Cuối cùng, tiếng khóc ấy trở thành thứ âm thanh duy nhất vang vọng trong sơn cốc, lẫn vào tiếng tuyết rơi lộp độp, như điệu kèn tiễn người đi xa.

Đóa sen tuyết chàng vất vả lắm mới đem về được vẫn còn đặt kề bên người nọ nhưng nàng thậm chí chẳng kịp mở ra xem một lần.

Chàng ôm Diệp Trần khóc khản giọng, khóc đến mức mắt cả tiếng.

Người trong sơn cốc lúc này đã tản đi hết, trận tuyết lớn đã chôn vùi hết dấu máu tươi và các thi thể, đến tận lúc này, Thẩm Cảnh Phùng mới mở miệng, bằng phần cổ họng đã bị mất tiếng, chàng cố gắng nói ra: “Ta nhận lời với nàng.”

Ta nhận lời với nàng, sau này sẽ hành hiệp trượng nghĩa, không trái với lòng, trừ gian diệt bạo, giúp người yếu thế, làm một người tốt, rất tốt.

Ta nhận lời với nàng, sau này sẽ quảng giao với nhiều bằng hữu tốt, chu du thiên hạ, mỹ tửu giai nhân, sống một cuộc đời hạnh phúc.

Ta nhận lời với nàng, sẽ chăm lo cho Dục Vương cốc, chăm sóc người nhà của nàng, bằng hữu của nàng, sư huynh sư đệ sư muội của nàng.

Ta còn nhận lời với nàng, có một ngày, ta sẽ nhớ ra nàng.

Tuy rằng ta không hiểu, thế nào là “cuối cùng có một ngày, ta sẽ nhớ ra nàng”.

Diệp Trần, nàng đã phải đánh đổi nhiều như vậy, nàng yêu ta như vậy, tất nhiên ta, sẽ nhận lời với nàng tất cả.

Nếu như, ta không giữ được nàng.

Thẩm Cảnh Phùng nhắm mắt lại, bế nàng rời khỏi sơn cốc.

Thẩm Cảnh Phùng công Diệp Trần, đưa nàng và đoá sen tuyết về cùng chôn ở Dục Vương cốc.

Về sau, Thẩm Cảnh Phùng hành hiệp trượng nghĩa, giúp đỡ dân chúng khắp nơi.

Về sau, Thăm Cảnh Phùng trở thành minh chủ võ lâm, mở thiện đường, thành lập Quân tử minh, bảo vệ bốn cõi yên bình.

Về sau, thiên hạ đại loạn, Thăm Cảnh Phùng và Mạc Tinh Thần liên thủ, dốc hết sức mình bảo vệ dân chúng khỏi phải khổ vì chiến tranh.

Về sau, bằng hữu của Thăm Cảnh Phùng rải khắp thiên hạ, đi ngao du bốn phương, ngắm non xanh nước biếc. Chàng vẫn luôn mang theo mình một hồ lô rượu, hành tẩu khắp nơi.

Lại về sau của về sau, Thăm Cảnh Phùng bị bệnh qua đời. Hôm qua đời đúng vào ngày trận tuyết lớn cuối cùng của mùa đông trút xuống, chàng nằm trong Dược Vương cốc, ôm hồ lô rượu, tự đào phần mộ của Diệp Trần lên rồi nằm xuống cạnh nàng. Lúc ấy, người kia từ lâu đã chỉ còn là một nắm xương trắng.

Chàng nhắm tính sơ sơ, cách ngày nàng đi, đã tròn mười năm.

Đào lý xuân phong nhất bôi tửu

Giang hồ dạ vũ, Thập niên đăng.

[Cuốn bốn – Thập niên đăng: hết]

Thăm Cảnh Phùng nhắm mắt lại, ôm bộ xương khô kia, cảm giác xung quanh dần trở nên đen kịt.

Đám đệ tử đứng bên cạnh đợi, thấy Thăm Cảnh Phùng hoàn toàn không nói tiếng nào nữa, một đệ tử của Dược Vương cốc mới nhảy xuống kiểm tra hơi thở của Thăm Cảnh Phùng, sau đó lắc đầu.

Các đệ tử lặng lẽ xúc đất chôn Thăm Cảnh Phùng.

Lúc bùn đất rơi xuống người Thăm Cảnh Phùng, một luồng sáng xanh lam mà mắt thường của mọi người không thể nhìn thấy được bỗng lọt vào

trong cơ thể Thẩm Cảnh Phùng.

Cạch cạch hai tiếng xong liền có tiếng người máy.

“Báo cáo tổng đài, hệ thống nhân vật phản diện lợi ngược dòng 666 đã load, đang trong quá trình tải xuống, năng lượng hệ thống giám sát không đủ, xin được kích hoạt.”

“Báo cáo tổng đài, đã nhận được lệnh, 666 tạm thời đang hôn mê, xin được kích hoạt.”

Nói xong, luồng sáng xanh biến mất.

Trận tuyết lớn ở thế giới này, vẫn tiếp tục rơi.

Lúc Diệp Trần tỉnh lại, trước mắt là ánh sáng trắng chói lóa, xung quanh là một pháp trận quý quái, trên mặt bị vẽ hoa văn kỳ lạ bằng máu. Dựa vào vốn hiểu biết ít ỏi về trận pháp học được lúc ở Thiên Kiếm tông, Diệp Trần có thể miễn cưỡng nhận ra, đây...

Là một trận pháp rất không tốt.

Dù sao thì cái trận pháp này cũng được vẽ bằng máu.

Diệp Trần không hiểu tình hình hiện tại là thế nào, nhắm mắt lại gọi: “Ba Tám?”

“Kí chủ, cô tỉnh rồi à?!”

Ba Tám bổ nhào tới, cái biểu cảm lè lười ra “lêu lêu lêu” làm Diệp Trần giật nảy mình. Diệp Trần sửng sốt, ngơ ngác gọi: “Ba... Ba Tám?”

“Kí chủ, là tôi đây! Là Ba Tám đây! Tôi thăng cấp rồi!”

Nói xong, Ba Tám lại biến về khuôn mặt mỉm cười quen thuộc.

Diệp Trần chẳng hiểu ra làm sao, không phải là mất hết điểm tích lũy rồi sao? Không phải là sẽ bị phạt roi đánh đòn sao? Sao lại thăng cấp thế này?

Ba Tám nhìn thấu những ngờ vực của Diệp Trần, ngượng ngùng nói: “Chuyện là thế này, nhiệm vụ lần này của chúng ta được đánh giá hạng A...”

“???”

Cực nhọc, vất vả làm nhiệm vụ không được A, đánh liều một phát lại được A?

“Do là, lần này, nhân vật phản diện không chết, lại còn tạo phúc cho thế giới nên đã thưởng cho cô rất nhiều điểm tích lũy. Vốn chuyện cô làm là không đúng nhưng vì nhiệm vụ lần này của chúng ta được loại A nên năng lượng của tôi cực kỳ dồi dào, tôi bèn xin với tổng đài, đổi điểm tích phân của cô và một nửa năng lượng của tôi để cô không bị đánh nữa...”

Diệp Trần mở tròn mắt, run run hỏi: “Bao... bao nhiêu điểm?”

Ba Tám ngượng ngùng cười: “5000...”

Trước mặt Diệp Trần bỗng tối sầm, tóm Ba Tám lại hỏi: “Có thể nói lại với tổng đài để tôi bị đánh đi được không? Đánh chết tôi còn hơn để tôi chết vì nghèo!”

“Kí chủ đừng lo!” Ba Tám cắt lời, “Không phải còn có tôi hay sao? Chúng ta mỗi người góp một phần sức lực, ra sức phấn đấu!”

“Ừ... Được rồi...”

“Có điều, bởi vì tôi chỉ có một nửa năng lượng, nên nhiệm vụ lần này chúng ta làm... cũng chỉ... có một nửa thời gian.”

Diệp Trần: “...”

“Còn bao lâu?”

“Hơn năm năm...”

“May quá.” Diệp Trần rất biết tự động viên bản thân, “Không phải năm tháng là may rồi. Nào,” Diệp Trần nhắm mắt lại, “đi thôi.”

“Ừ!” Ba Tám gật đầu thật mạnh. Diệp Trần lập tức thấy đầu óc quay cuồng, đã kinh qua bốn thế giới, cảm giác này thực sự rất quen thuộc, cô nhanh chóng được cho biết nội dung của thế giới.

Thế giới này gần như không khác gì xã hội hiện đại, chỉ có điều ở đây, phong thủy huyền học rất thịnh hành, thầy phong thủy là một nhân vật cực kỳ có quyền lực, bất kể là giới chính trị hay thương nghiệp đều phải nể họ mấy phần.

Thầy phong thủy ở đây, tuy gọi là thầy phong thủy nhưng cũng không hẳn vậy, chiêm tinh, đoán mệnh, bắt quỷ, bắt yêu, phong thủy, phàm là chuyện có dính dáng đến huyền học là họ đều làm được. Chỉ là bình thường, việc họ hay làm nhất là xem phong thủy nên mọi người chỉ nhớ gọi họ là thầy phong thủy mà quên mất năng lực thực sự của họ.

Thế giới phong thủy này, có hai nhà đại thế gia, nhà họ Lâm ở phía Nam giới bày trận, đoán mệnh, nhà họ Diệp ở phía Bắc giới phong thủy, vẽ bùa.

Câu chuyện bắt đầu khi nhà họ Lâm bắt đầu sa sút, Lâm Tuyên, gia chủ mới của nhà họ Lâm, trong trận đấu “định Càn Khôn”, cuộc thi dành cho những ngôi sao mới trong giới phong thủy, đã dễ thua Diệp Lăng, gia chủ

mới của nhà họ Diệp. Người nhà họ Lâm đều biết đây là điểm bắt đầu đánh dấu sự suy tàn của Lâm gia. Lâm Tuyên không cam chịu số mệnh, lúc đó, con trai trưởng của ông là Lâm Giản Tây vừa mới chào đời, có cơ thể thuần dương, Lâm Tuyên liền bày một pháp trận tụ tai để bảo vệ sự hưng thịnh của Lâm gia.

Pháp trận tụ tai có nghĩa là chuyển vận rủi sang một nơi khác, vận rủi và vận may cũng như hai mặt âm dương, bởi vậy muốn dời được nó, thì cần phải có âm dương cân bằng. Lâm Giản Tây có cơ thể thuần dương, vốn đáng ra sẽ được may mắn thuận lợi cả đời thân thể, vừa khéo có đủ “dương” để cân bằng với “vận rủi”, thế là Lâm Tuyên đã dùng Lâm Giản Tây như vật dẫn, dời hết mọi vận rủi của Lâm gia sang người Lâm Giản Tây.

Là mắt trận của pháp trận tụ tai, cả đời Lâm Giản Tây nhất định sẽ đầy đau khổ, người ở bên cạnh cậu ta cũng không được chết già. Người của Lâm gia tuyên bố với bên ngoài rằng Lâm Giản Tây có mệnh cách “thiên sát cô tinh”, đem đuổi ra khỏi nhà.

Lâm Giản Tây lớn lên ở cô nhi viện từ nhỏ, âm khí đầy người, cơ thể ốm yếu, nhiều bệnh tật, hơn nữa, chuyện đáng buồn nhất là, phàm người nào đối tốt với cậu bé thì đều sẽ chết.

Cũng may là cậu bé có tấm lòng rất lương thiện, chủ động xa lánh mọi người, đi về một mình, cuối cùng trở thành một tiểu thuyết gia, cả ngày say mê game, tiểu thuyết, vẽ tranh, một tên ru rú xó nhà chính hiệu.

Sau này lớn lên, Lâm Giản Tây thích một cô gái tinh thông phong thủy, tên là Giang Huyền. Giang Huyền có thể chất thuần dương, không sợ tai họa. Cô bạn dạy cho Lâm Giản Tây về thuật phong thủy, Lâm Giản Tây thì dần dần yêu cô ấy, nhưng thật không ngờ, hóa ra, Giang Huyền lại vốn là vợ sắp cưới của Lâm Dục, em trai Lâm Giản Tây.

Lâm Dục là người thừa kế đời tiếp theo của nhà họ Lâm. Sau khi biết anh trai mình bị bày pháp trận tự tai mà vẫn còn sống được nhiều năm như vậy, bèn kết luận rằng thể chất của Lâm Giản Tây đã được chuyển hóa thành thể chất “cực âm”, thế là nảy sinh ý đồ biến Lâm Giản Tây thành “âm cốt”.

“Âm cốt” là một loại pháp khí rất quan trọng, có được pháp khí này, Lâm Dục chắc chắn có thể áp đảo hoàn toàn những người khác trong giới phong thủy.

Lâm Giản Tây bị Giang Huyền lừa đi tu luyện, sau khi hoàn toàn trở thành thể chất âm cốt thì bị bắt về Lâm gia, luyện hóa trực tiếp luôn từ người sống.

Tuy nhiên, nhờ thiên phú khác người, Lâm Giản Tây đã động tay động chân, dùng trận pháp luyện hóa của Lâm gia để tiêu diệt Lâm gia. Sau đó, y trở thành thầy tà phong thủy, làm hại nhân gian.

Mười năm sau, nam chính chân chính của thế giới này mới xuất hiện, trở thành kình địch của Lâm Giản Tây. Lâm Giản Tây đấu qua đấu lại với nam chính nhiều lần, cuối cùng tạo nên thể cực phong thủy “Đoạn Long đài” khiến đất nước rung chuyển, tai họa tận thế, nam chính tuy đã cố sức ngăn cơn sóng dữ nhưng cũng chỉ là vớt vát lại chút ít, không tránh khỏi cảnh chúng sinh lầm than.

“Nhiệm vụ lần này rất đơn giản, chỉ cần bảo vệ Lâm Giản Tây, trợ giúp cậu ta trở thành gia chủ nhà họ Lâm sau đó chờ nam chính xuất hiện thì nhận làm tiểu đệ của nam chính là xong rồi đấy.”

Ba Tám sử dụng cái biểu cảm “lêu lêu lêu”: “Có phải là đơn giản siêu cấp không?”

“emmm...”

Diệp Trần không nói gì, nhiệm vụ đơn giản thế này cứ làm cô thấy sờ sợ.

Bảo vệ Lâm Giản Tây thì phải làm sao để người nhà họ Lâm không tìm ra được cậu ta.

Trợ giúp cậu ta trở thành gia chủ nhà họ Lâm? Thế thì lại phải dạy cậu ta mấy thứ thuật pháp phong thủy linh tinh chường, dù sao nhân vật phản diện trước nay đều là kẻ thông minh kiệt xuất, chắc là cũng không cần phải lo lắng chuyện dạy thế nào.

Làm tiểu đệ của nam chính? Vậy chắc chỉ có thể nhờ vào... tẩy não...

Diệp Trần ngẫm nghĩ một hồi mới nghĩ tới một vấn đề: “Tôi là ai?”

“À, quên không gửi trí nhớ cho cô.”

Ba Tám vội vàng tải trí nhớ xuống cho Diệp Trần, lập tức trong đầu Diệp Trần xuất hiện rất nhiều thông tin.

Chủ nhân của cơ thể này cũng tên là Diệp Trần, trưởng nữ nhà họ Diệp, được ngẫm định là người thừa kế đời kế tiếp của gia tộc.

Diệp Trần là một thiên tài, thiên tài thực sự, có giai thoại kể rằng, ngay khi vừa mở mắt chào đời, thứ đầu tiên cô bé nhìn thấy là một tờ phù chú, thứ đầu tiên cô bé cầm bút lông vẽ ra là một tờ chú văn, bức tranh đầu tiên cô bé vẽ là một trận pháp, bài văn đầu tiên cô bé viết là “Mười điều kiêng kỵ trong phương pháp giải hung cát phong thủy theo phi tinh”.

....khi đó, cô chưa đầy bảy tuổi.

Một thiên tài như vậy, chưa tròn hai mươi tuổi đã là một ngôi sao sáng trong giới phong thủy, cho dù là người có vai vế cao đến đâu, ngay cả Diệp Lăng, cha Diệp Trần, gặp cô cũng đều cung kính.

Thiên tài thì có tính cách của thiên tài. Tính tình của Diệp Trần từ trước đến nay luôn là, cực kỳ lười, cực kỳ không thích quan tâm người khác, cực kỳ không thích nói chuyện.

Người ta nói với cô chục câu, cô cũng chỉ lười biếng liếc mắt lên, “ừ” một tiếng.

Đây là lúc tâm trạng tốt. Còn lúc không tốt, bạn sẽ bị sút bay luôn ra ngoài.

Vì có tính cách như vậy, và vì quá có thiên phú, vì chưa từng biết nhường ai, lại hay thích tranh đoạt nợ kia...

Tóm lại là vì có cực kỳ nhiều khuyết điểm nên dù cho địa vị trong giới cực kỳ kỳ cao nhưng danh tiếng của Diệp Trần cực kỳ không tốt đẹp, người ghét cô có cả núi.

Nhưng đây chỉ mới là người ghét thôi, đáng sợ nhất là, người hận cô, cũng có cả núi.

Diệp Trần tuy không thích nói chuyện nhưng tính lại cực kỳ thích lo chuyện bao đồng.

Những gã thầy phong thủy cố tình hại người, những gã thầy phong thủy cố ý lừa người để moi tiền, tóm lại, chỉ cần là những gã thầy phong thủy không nghiêm chỉnh, Diệp Trần gặp người nào đánh người đó. Còn loại thầy tà phong thủy thì là gặp một người giết một người.

Vậy nên, đám yêu quái, quỷ hồn bị cô giết tới giết lui mỗi ngày muốn thủ tiêu cô.

Đám thầy phong thủy không nghiêm chỉnh bị cô đánh tới đánh lui mỗi ngày muốn thủ tiêu cô.

Đám thầy tà phong thủy bị cô chém tới chém lui mỗi ngày, lại càng muốn xử lý cô.

Cũng may, Diệp Trần rất có thực lực, cho tới nay vẫn chưa hề xảy ra chuyện gì.

Đáng tiếc, đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Diệp Văn Văn, em gái ruột của Diệp Trần, vốn cũng có thể coi là một người có thiên phú, đáng tiếc ngày ngày phải sống dưới cái bóng của Diệp Trần, không gây được tiếng vang gì. Diệp Văn Văn ganh ghét Diệp Trần suốt nhiều năm nhưng Diệp Trần lại quá sơ ý, không hề biết, lại còn vô cùng yêu thương cô em gái này, chỉ có điều là cô quá lười, lười cả thể hiện nó ra. Thế nên, Diệp Văn Văn chưa từng được biết đến tình cảm Diệp Trần dành cho mình.

Vốn Diệp Văn Văn vẫn cố nhẫn nhịn.

Cho đến tận khi Diệp Trần đính hôn với Giang Hoài.

Nhà họ Giang và nhà họ Diệp có quan hệ thâm giao nhiều đời. Diệp Trần, Diệp Văn Văn và Giang Hoài cùng lớn lên bên nhau. Diệp Trần lúc nào cũng chỉ một lòng dốc sức vào học tập đủ thứ đông tây kim cổ, vốn không hề thân thiết với Giang Hoài. Tuy vậy, nó không hề ảnh hưởng đến việc Giang Hoài yêu cô gái thiên tài xinh đẹp mạnh mẽ này. Là thanh mai trúc mã, Diệp Văn Văn lại một lòng thầm mến Giang Hoài, sau khi đủ tuổi thành niên, cô đã mạnh dạn tỏ tình với Giang Hoài, không ngờ Giang Hoài lại bị lời tỏ tình của Diệp Văn Văn gây kích động đến mức quyết định tỏ tình thẳng với Diệp Trần.

Diệp Trần lười, chẳng thèm quan tâm chuyện này, để mặc cho hai bên gia đình làm chủ. Diệp Văn Văn bị cướp người yêu, không thể nhẫn nhịn nổi nữa, bèn liên thủ với kẻ thù bên ngoài bày đại pháp trận hại chết Diệp Trần.

Sau khi Diệp Trần chết, Diệp Văn Văn với tư cách là một người trẻ tuổi có thiên phú không tồi, tất nhiên dần dần có cơ hội được thể hiện, lúc nào cũng ở bên Giang Hoài như hình với bóng, vài năm sau, hai người thành hôn, trở thành trụ cột vững vàng của giới phong thủy chính đạo, sau này cũng tham gia vào việc đối phó, chống lại Lâm Giản Tây.

Nói về Diệp Trần, cô gái này rốt cuộc ấn tượng đến mức nào?

Ấn tượng đến mức, sau khi cô chết mười mấy năm, khi Lâm Giản Tây làm hại thế gian, vẫn còn có người bù ngùi thâm tiếc...

Nếu Diệp Trần còn sống thì tốt biết mấy.

Nhận được thông tin về “Diệp Trần”, Diệp Trần lâm vào trầm tư.

Cô vừa phát hiện ra một chuyện thật khiến người ta tuyệt vọng.

Diệp Trần quan sát đại trận pháp xung quanh, nhìn mái nhà rách nát trên đầu, nhìn tàn tích hỗn loạn của cuộc giao tranh, cô bỗng nhận ra...

“Vậy là, tôi đã chết rồi hả?!”

“Phải...”

Ba Tám lúng túng nói.

Tiếp đó, một người, một hệ thống cùng im bật.

Một lúc sau, Ba Tám mới chầm chậm nói: “Kí chủ, cô đừng lo, ở thế giới này, có tồn tại quỷ!”

“Thế Diệp Trần nguyên bản đâu rồi?”

“Tất nhiên là đã hồn phi phách tán...”

Diệp Trần hít hà: “Diệp Văn Văn ác đến vậy cơ à...”

“Còn gì độc ác hơn lòng dạ đàn bà.” Ba Tám thở dài rồi nói tiếp, “Thôi thôi, kìa chủ à, chúng ta chỉ có thời gian tối đa năm năm thôi, cô càng sớm hoàn thành nhiệm vụ thì chúng ta càng sớm được đi thế giới tiếp. À, tôi phải nhắc cô một câu, điểm tích lũy của chúng ta hết sạch rồi, thế giới này mà không qua được là nghèo đấy, cô biết rồi chứ?”

Diệp Trần: “...”

Diệp Trần bắt đầu nhớ lại những kiến thức mà bản gốc đã học được, sau một hồi, cô sụp xuống, ôm đầu gào khóc.

Dung lượng não của thánh học thật là lớn, cô thực sự không chứa nổi!!

“Đừng khóc ...” Ba Tám hút một hơi thuốc, “Mau mau đi tìm nam chính đi, để tôi gửi bản đồ cho cô.”

“Được rồi...” Diệp Trần phúi phúi bụi trên người... Thôi được, cô không có bụi để phúi, một con quỷ thì lấy đâu ra bụi?

Diệp Trần ủ rũ rời khỏi căn nhà gỗ rách nát, đập vào mắt, bao quanh cô là một cái hố to...

Xem ra sức chiến đấu của bản gốc, thực sự khủng khiếp!

Diệp Trần nhìn quanh cái hố sâu, cau có hỏi: “Làm sao mà tôi leo lên được đây?”

“Bay thôi.”

Ba Tám đáp: “Chưa từng xem phim ma à?”

Phim ma thì xem rồi, còn quỷ làm thế nào bò ra khỏi hố... thì thực sự chưa từng xem.

Cũng may Diệp Trần cũng tương đối có tinh thần học tập, cô phát hiện ra, khác nhau giữa người và quỷ cơ bản là cơ thể nhẹ hơn một chút, có thể lựa chọn bay, cũng có thể lựa chọn đi, đi thì mệt hơn một chút.

Còn leo lên khỏi hố thì dùng hai chân hai tay leo lên dễ hơn một chút, thế là cô liền hì hà hì hục leo lên.

Leo lên được rồi, đập vào mắt lại là một cánh rừng rậm, Diệp Trần đến là nản.

Nhưng nghĩ kĩ thì, cũng chẳng sao, cô là quỷ, thể lực của cô rất tốt...

“Ọc ọc..”

Bụng cô kêu.

Diệp Trần nản thực sự: “Khỉ thật, quỷ cũng biết đói à?!”

Ba Tám câm nín không nói tiếng nào, nó đã làm quỷ bao giờ đâu, không biết.

Diệp Trần biết Ba Tám không biết, đành phải cắn răng bay tiếp.

Diệp Trần bay suốt đêm, cuối cùng cũng ra được khỏi khu rừng, đến lúc này thì Diệp Trần đã đói đến hoa mắt chóng mặt, nhìn thấy ở đằng xa có một bến xe buýt, bèn vội vàng chạy qua đó, đọc thử biển báo. Cô đứng cạnh một người, xung quanh còn có mấy con quỷ bu quanh, người nọ đang chơi game, lũ quỷ đứng sau lưng xem anh ta chơi game, vừa xem vừa thảo luận.

“Đánh chán thế...”

“Trình độ cỡ này thì đừng có chơi làm gì kéo lại kéo tụt điểm của đồng đội.”

“Chắc chắc, tôi quá, tôi quá.”

Diệp Trần tò mò, cũng ngó đầu qua xem.

Ừm, thế giới này ngoài có thêm giới phong thủy ra thì những thứ khác vẫn giống như thế giới của Cố Gia Nam, vẫn có game “Vương giả vinh diệu” này.

Cô xem một lúc, gật đầu đồng tình: “Đúng là tôi thật.”

Đám quý kia liền xán lại bắt chuyện, mọi người bình phẩm trình độ kém cỏi của người nọ một lúc thì một chiếc xe buýt chạy tới, người nọ lên xe, Diệp Trần cũng vội vàng lên theo, kết quả là dương khi bỗng ùn ùn ập tới khiến cô gần như không thở nổi.

Đám quý vừa nãy mới nói chuyện với cô vội vàng kéo cô về, tỏ vẻ sợ hãi ra mặt: “Đó là xe của người, lại còn có nhiều người ở trong xe như thế, cô muốn đi chết à?”

“Hả?” Diệp Trần ngơ ngác, thì ra xe có nhiều người thì quý không lên được.

Một con quý thấy đáng vẻ ngô nghê của Diệp Trần bèn thở dài: “Từ nông thôn lên, chưa ngồi xe buýt bao giờ phải không?”

“Ờ... vâng.” Diệp Trần vội vàng gật đầu, “vừa mới lên thành phố, chưa ngồi bao giờ ạ.”

“Không sao, không sao, tôi dẫn cô đi. Cô định đi đâu?”

Diệp Trần xem thử vị trí của Lâm Giản Tây, đáp luôn: “Tiểu khu Hòa Nhuận, anh biết chứ?”

“Tiểu khu Hòa Nhuận? Tôi biết, cô đi cùng xe với tôi rồi, có điều tôi xuống trước.”

“Tốt quá.” Diệp Trần cảm kích ra mặt, “Tôi là Diệp Trần, người anh em họ gì?”

Nghe thấy cái tên này, cả đám quý đều ngoái đầu lại nhìn, con quý nói chuyện với cô đâm ra cảnh giác: “Cô... cô là Diệp Trần nào thế?”

“Tôi... chẳng qua chỉ là một Diệp Trần rất bình thường.”

Diệp Trần lập tức hiểu ra, cái tên Diệp Trần này rất nổi tiếng.

Cả đám quý lại trở lại bình thường, tên quý kia bảo: “Tôi biết ngay mà, Diệp đại sư sao có thể thân thiện như thế này được. Tôi là Trình Lực, mất được mười năm rồi, trước kia là cảnh sát.”

“Hân hạnh, hân hạnh, trước kia tôi... trước kia tôi là người nhà quê, mới mất gần đây.”

Trình Lực và Diệp Trần huyền thuyên trò chuyện với nhau. Ba Tám không nói tiếng nào. Trình Lực rất hay chuyện, dẫn cô lên xe cho quý xong còn chỉ đường cho cô biết. Diệp Trần thuận lợi tới được tiểu khu Hòa Nhuận, sau đó tìm kiếm vị trí của Lâm Giản Tây.

Lâm Giản Tây ở cô nhi viện đến năm mười tuổi thì được một bà lão đón về nuôi. Bà lão vốn có một người con, chẳng may mất sớm, không còn người thân chăm sóc trước lúc lâm chung nên đã nhận nuôi Lâm Giản Tây. Kết quả, năm Lâm Giản Tây chưa đầy mười bốn, bà lão bị bệnh rồi mất. Bà lão vốn cũng chỉ có một thân một mình, sau khi bà mất, toàn bộ gia sản đều thuộc về Lâm Giản Tây, người giám hộ mới là một người chú họ xa nhưng ông ta chẳng bao giờ ngó ngàng tới. Lâm Giản Tây sống một mình trong tiểu khu Hòa Nhuận, đi về một mình, không có ai quản lý.

Hôm nay, Lâm Giản Tây vừa khéo gặp được một người bạn học sống cùng tiểu khu. Cha của bạn ấy đưa Lâm Giản Tây về. Sau khi xuống xe, vì nhà ở tòa khác nên Lâm Giản Tây đi một mình ra thang máy.

Tầng ngầm để xe bí bách, Lâm Giản Tây cố đi thật nhanh.

Cậu ta không thích mấy chỗ này lắm, những chỗ như thang máy, hàng hiên, hầm để xe đều rất âm u, khiến cậu ta cảm thấy cực kỳ sợ. Thế chất mình thế nào, cậu ta hiểu rất rõ.

Cậu ta có thể nhìn thấy quỷ, cũng hay gặp phải quỷ, có quỷ tốt cũng có quỷ xấu, Lâm Giản Tây thì rất hay đụng phải cái loại muốn giết người.

Phải nói là, nếu không phải cậu ta mạng lớn thì chắc đã sớm bị lũ quỷ này giết chết.

Cậu ta mạng lớn nhưng người bên cạnh thì không, bà đã mất thế nào...

Lâm Giản Tây cúi đầu, không dám nghĩ nhiều, chân vội bước mau hơn.

Đúng lúc này, một cơn gió lạnh thổi qua, đèn dưới tầng hầm để xe bắt đầu chớp tắt nhay nháy.

Lâm Giản Tây không chút do dự, ôm cặp sách chạy bạt mạng, không dám quay đầu lại nhìn, cảnh này cậu ta đã gặp nhiều rồi, đã rất có kinh nghiệm.

Trước lối vào tầng hầm để xe có ánh sáng, quỷ không thích những chỗ thế này lắm.

Diệp Trần từ rất xa đã phát hiện ra Lâm Giản Tây, biết làm sao được, cậu thiếu niên này rất ưa nhìn.

Tuy mới mười bốn, mặc đồng phục học sinh, ôm cặp sách, tóc rối tung nhưng cũng khó mà rời mắt được.

Thế là Diệp Trần bước tới gần cậu ta hơn, kết quả, mới tới gần một chút, Lâm Giản Tây đã co giò chạy như điên.

Diệp Trần sốt sắng gọi to: “Lâm Giản Tây!”

Khỉ thật!

Trong lòng Lâm Giản Tây run rẩy.

Gọi mình.

Loại lệ quỷ biết gọi người thế này, tuyệt đối không thể quay đầu!

Cậu ta càng cố chạy nhanh hơn. Diệp Trần buồn bực, đi theo đằng sau.

Lâm Giản Tây chạy một mạch khỏi hầm để xe. Diệp Trần ngẫm nghĩ một hồi, dù sao cô cũng biết nhà Lâm Giản Tây ở đâu, cứ thế chui vào một thang máy, bay lên tầng trên rồi bay vào phòng Lâm Giản Tây.

Cô thấy hơi đói đói nhưng không biết làm sao để ăn.

Diệp Trần ngồi vắt vẻo trên sofa, không có việc gì làm, món đồ nào ở đây, cô cũng đều không dùng được.

“Ba Tám ơi...” Diệp Trần thở dài, “Tôi đói quá, làm sao để ăn đây...”

“Kí chủ, cô đợi một chút,” Ba Tám phấn khởi nói, “tôi tìm được một thứ hay ho, nhất định có thể giúp cô!”

Nói xong, mấy quyển sách nện uỳnh uỳnh rơi xuống.

Diệp Trần cúi đầu xem thử, đồng sách này đều là...

“Ta làm quỷ những năm ấy”

“Bí kíp sinh tồn khi thành quỷ”

“Làm thế nào để trở thành một con quỷ tốt”

Diệp Trần: “...”

Lúc này, Lâm Giản Tây chạy một hồi lâu, cuối cùng cũng về tới nhà, nhà này được bà trùm cao nhân bày đại trận pháp, vẽ vô số phù chú, tuyệt đối an toàn, là chốn ẩn náu an toàn duy nhất của cậu ta.

Cậu ta tưởng rằng mình đã thoát khỏi con quỷ kia, kết quả, vừa mở cửa nhà.

Cậu ta nhìn thấy gì thế này!

Nhìn thấy gì thế này!

Một đứa mặc áo đen lượn lờ trên sofa nhà cậu ta, lật sách đọc, ngẩng đầu nhìn cậu ta và mỉm cười.

“Lâm Giản Tây, về rồi đấy à?”

“A a a a a!!!! Cứu với a a a a!!!!”

Lâm Giản Tây cặp cặp bỏ chạy.

Nhìn Lâm Giản Tây chạy xa.

Diệp Trần lặng thinh không nói nổi tiếng nào.

Cô cảm thấy nhiệm vụ này thật gian nan.

Chú thích:

*Tiếng cuốc kêu: ngày xưa trong sách chưa cải cách có truyện về sự tích con cuốc, giờ không biết còn không nhưng nói chung tiếng cuốc kêu là một thứ âm thanh rất khắc khoải, nghe muốn cõn cào ruột gan. Có một đoạn trích từ báo viết thế này:

“Chẳng hạn tiếng cuốc kêu giữa trưa làm tăng thêm sự tĩnh mịch. Cuốc kêu lúc mặt trời xuống núi như kéo dài mãi một nỗi buồn đầy tính hoài niệm. Cuốc kêu giữa đêm trăng thanh, khi trời đất chỉ còn lại một màu vàng sáng gợi đến niềm thao thức về ngày mai. Sau mưa rào cuốc kêu, hân hoan và đắm thắm. Cuốc kêu báo hạn khắc khoải lo âu. Tiếng cuốc rộn lên vào ngày mùa. Tiếng cuốc kêu da diết, ai oán khi làng có người vĩnh viễn đi xa...”

*biểu cảm “lêu lêu lêu” là cái mặt này

*phi tinh (tiếng Trung: 飞星) là một khái niệm thuộc về cửu cung phi tinh trong phong thủy, sự thay đổi của phi tinh được dùng để đoán định hung, cát trong một quẻ.

*666: tên của hệ thống 666 trong ngôn ngữ mạng có nghĩa là rất mạnh mẽ, trâu bò.

*lệ quỷ (tiếng Trung: 厉鬼): quỷ xấu, quỷ ác. Quỷ: hồn ma của người chết.

*tiểu đệ: ở đây không có nghĩa là em trai mà nghĩa như “thằng đệ”, bạn bè, cách gọi nhẹ nhàng giữa hai người đàn ông thân thiết.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

57. Chương 57: Thế Giới 5: Phong Thủy: Trong Lòng Người Có Quỷ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cậu ta chạy rồi.”

Ba Tám nhắc nhở Diệp Trần, Diệp Trần thở dài, bưng tay che mặt: “Tôi biết rồi.”

“Không đuổi theo à?”

“Đuổi theo cái của khi... Tôi mà đuổi khéo lại hù chết cậu ta.”

Nói xong, Diệp Trần thấy hơi thắc mắc: “Không phải anh bảo chuyện phong thủy ở thế giới này là hết sức bình thường sao? Sao tên này lại sợ quỷ như vậy?”

“Tôi bảo bình thường thì cũng chỉ mang tính tương đối thôi.” Ba Tám giải thích, “Giới phong thủy, sở dĩ gọi là giới, là bởi họ tạo với nhau một mạng lưới, người ngoài chỉ biết là có một mạng lưới như vậy tồn tại nhưng không tiếp xúc đến. Lâm Giản Tây giờ chỉ là một học sinh trung học bình thường, cô nghĩ lại xem hồi cô học trung học thì cô như thế nào? Cô không sợ quỷ chắc?”

Sợ...

Sợ chết đi được.

Diệp Trần rụt cổ, cô hiểu cảm giác của Lâm Giản Tây rồi. Vậy nên, cô thấy, việc cấp bách lúc này, là phải tìm một cái gương, soi xem bộ dạng mình bây giờ trông như thế nào, nếu mà mặt mày hung tợn thì có lẽ trước hết cô phải đi tìm một bác sĩ trong giới quý để phẫu thuật thẩm mỹ cái đã. Cho dù có là quý tốt mà vẻ ngoài trông ghê rợn thì cũng khó mà được một người bình thường chấp nhận.

Thế là Diệp Trần bay vào nhà vệ sinh. Đến lúc này cô mới phát hiện ra nhà Lâm Giản Tây thật thú vị, phù chú dán khắp nhà, vị trí các đồ đạc cũng được chú ý sắp xếp, mục đích chính là để đuổi quỷ, nhưng chẳng hiểu tại sao mấy thứ này lại không hề có chút tác dụng nào với Diệp Trần.

Vấn đề này nhanh chóng tìm ra được câu trả lời.

Theo góc nhìn của người trong giới phong thủy, muốn biết một con quỷ có mạnh hay không thì phải xem mức độ thật của hồn phách, người trong giới phong thủy hầu như đều đã nâng cấp hồn phách mạnh mẽ hơn nên cho dù đã chết thì cũng mạnh hơn hẳn quỷ bình thường. Cờ người thiên tài như Diệp Trần thì... đương nhiên là mạnh đến không thể tưởng nổi.

Diệp Trần biết đây là kiến thức của “Diệp Trần” nguyên bản. “Diệp Trần” nguyên bản có thể coi là có hiểu biết về đề tài này, chỉ có điều là cô ấy chưa từng chết nên mới không biết gì về sinh hoạt hằng ngày của một con quỷ.

Diệp Trần bay vào nhà vệ sinh, nhìn mình trong gương.

Thực ra hiện giờ trông cô cũng chẳng khác gì Diệp Trần lúc còn sống, mắt phượng mũi cao, khuôn mặt thanh tú, trông vừa cao ngạo vừa mạnh mẽ, nếu ví Diệp Trần của Dược Vương cốc là một đóa hoa trên núi cao thì vị Diệp Trần thầy phong thủy này lại là một kẻ mạnh từ trong cốt cách, lạnh như cơn gió rét ngọt của mùa đông, khiến người ta không chỉ không dám tiếp cận mà còn sinh ra sự e ngại trong lòng.

Vì thế, đẹp thì đẹp thật nhưng chỉ nhìn thôi đã khiến người ta muốn lùi bước, từ khoe mắt đến đuôi mày đều viết rõ bốn chữ to: “Ta là cao thủ”.

Diệp Trần mím môi, khuôn mặt này... emmm... quả thực có phần không dễ tiếp cận các thanh thiếu niên như Lâm Giản Tây.

Hơn nữa, Diệp Trần nhanh chóng phát hiện ra một chuyện.

Bất kể cô làm biểu cảm thế nào thì khuôn mặt này vẫn không hề thay đổi chút nào. Diệp Trần đứng hình, cuối cùng mới ngó ra...

“Bệnh mặt đơ còn truyền sang cả hồn phách nữa hả?!”

“Sao cô không nghĩ là do hồn phách bị mặt đơ nên làm cho thân xác cũng bị đơ mặt chứ?”

Diệp Trần: “...”

Hay lắm, cô biết nguyên nhân của sự cao ngạo, lạnh lùng của “Diệp Trần” rồi.

Một cô gái có ngoại hình như vậy lại còn bị mặt đơ, khó mà trông không cao ngạo, lạnh lùng phải không?!

Diệp Trần tưởng tượng đến hình tượng một thiên tài mặt đơ kiêu ngạo, thật là một cái hình tượng rất không dễ ưa.

Cô run run lo lắng: “Anh bảo tôi phải làm sao để tiếp cận Lâm Giản Tây đây? Tôi thực sự đói lắm rồi. Lúc này tôi đọc trong sách thấy có nói loại cô hồn dã quỷ như tôi thì phải có người cúng dường mới được...”

Một người một hệ thống cùng lâm vào trầm tư, một lát sau, Diệp Trần nói: “Hay là thế này, để mấy con quỷ khác đi bắt nạt cậu ta rồi tôi tới cứu, anh thấy thế nào?”

“Hay lắm.” Ba Tám đáp ngay, “Ký chủ thật là thông minh.”

“Được rồi, Ba Tám, anh đi làm đi, đừng tìm con lợi hại quá, tôi không quen dùng cơ thể này, lỡ như đánh không thắng được thì nguy.”

Ba Tám nín thinh, một hồi sau, anh ta xòe bàn tay ngăn ngùn ra trước mặt Diệp Trần.

“Anh làm gì thế?” Diệp Trần ngơ ngác. Ba Tám chậm rì rì đáp: “Điểm tích lũy.”

“Tình cảm của chúng ta tốt như vậy mà anh còn đòi điểm tích lũy của tôi hả?!” Diệp Trần giật mình. Ba Tám đáp ngay: “Tình cảm của chúng ta tốt như vậy mà cô còn không chịu nhè điểm tích lũy ra cho tôi hả?”

Diệp Trần nín thinh, ngồi xuống xếp bằng.

“Kế hoạch khác đi.”

Một người, một hệ thống lại tiếp tục trầm tư.

Tiếp tục ngồi thêm một lúc nữa, Ba Tám bất ngờ la lên: “Kí chủ, cơ hội tới rồi, ngay ở công viên bên cạnh!”

“Hả?”

Diệp Trần ngơ ngác, Ba Tám phấn khích nói: “Lâm Giản Tây bị mấy thứ linh tinh bám rồi, cô mau đi cứu cậu ta đi!”

Mắt Diệp Trần lập tức sáng lên, nhẹ nhàng bay đi tìm Lâm Giản Tây.

Lúc này, Lâm Giản Tây đang ngồi trên băng ghế trong công viên, nói chuyện với một ông cụ râu tóc bạc phơ mặc bộ đồ thái cực quyền.

Ông cụ vốn đang luyện quyền trong công viên, Lâm Giản Tây chạy một mạch đến đây, không biết đi đâu tiếp, thấy công viên đông người, bèn ngồi lại luôn. Ông cụ đang luyện thái cực quyền, bỗng dừng liếc mắt nhìn sang cậu ta, một con quỷ nhỏ đang lén lút tới gần Lâm Giản Tây, ông cụ đánh úp bất ngờ, túm được tên tiểu quỷ, quát bảo: “Đồ nghiệp chướng!”

Liền đó, tay nhóm lên ngọn lửa, con quỷ nhỏ rên la mấy tiếng rồi chớp mắt đã hồn phi phách tán.

Lâm Giản Tây tròn mắt há hốc mồm ngồi xem, sau đó mới sực nhận ra, cao nhân! Đây đúng là cao nhân rồi!

Thế là Lâm Giản Tây liền nhào tới, mếu máo gào lên: “Đại sư! Đại sư cứu cháu với!”

Ông cụ nở nụ cười hiền từ, điềm đạm nói: “Ông mới rồi thấy sau lưng cháu có âm khí bao phủ, e là đã gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ, vốn cũng đang định hỏi, cháu không ngại thì kể cho ông nghe xem, chuyện là thế nào?”

Thế là Lâm Giản Tây ngồi xuống nói chuyện với ông lão, kể lại tỉ mỉ chuyện gặp phải quỷ mấy năm nay, nhắc cả chuyện hôm nay gặp phải nữ quỷ, hoảng hốt nói với ông cụ: “Bình thường nhà cháu ở rất an toàn, lần này không biết vì sao cái thứ cháu đụng phải lại hoàn toàn không thấy sợ phù chú, trận pháp, tự do ra vào nhà cháu. Giờ không thấy nó theo cháu nữa nhưng cháu cũng chẳng biết phải làm sao...”

Ông cụ gật gù, đứng dậy bảo: “Tình hình này của cháu, quả thực là cực kỳ khó giải quyết, cháu tên là Giản Tây, “giản” là Thủy, “tây” là Kim, Kim sinh Thủy, ngũ hành của cháu thiếu Thủy à?”

Lâm Giản Tây ngẩn người, cậu ta không hề biết ngụ ý trong tên mình, nghe nói khi nhật được cậu ta ở trước cửa cô nhi viện thì đã có tên như vậy rồi.

Giản Tây... là nước ư?

Cậu ta ngơ ngác đi theo ông cụ, ông cụ dẫn cậu ta đi đến chỗ một cây cầu, Lâm Giản Tây mãi suy nghĩ, không để tâm xem mình đang đi đâu, thật thà hỏi: “Chuyện cháu gặp phải có liên quan đến tên của cháu sao ạ?”

“Độc ông xem thử ngày sinh tháng đẻ của cháu nào.”

Đối phương nói với vẻ đầy hiểu biết, Lâm Giản Tây đực mặt ra, ngại ngần trả lời: “Cháu... cháu không biết.”

Một đứa trẻ mồ côi làm sao biết ngày sinh tháng đẻ của mình chứ? Giỏi lắm thì biết mình được nhật hôm nào, lấy luôn nó làm sinh nhật thôi.

Ông cụ ngạc nhiên, sắc mặt hơi khó coi: “Thế thì cho ông xin một cọng tóc.”

Lâm Giản Tây giật mình, tiếp xúc với mấy thứ linh tinh nhiều, tất nhiên cậu ta biết những thứ thuộc về thân thể mình quan trọng thế nào. Vị đại sư này muốn có tóc của cậu ta?

“Sao thế?” Đối phương đọc ra sự do dự qua nét mặt của cậu ta, “Không được à? Không cho cũng được, có điều nếu không cho ông thì ông đành chịu, đưa cho ông một cọng tóc thì ông mới có thể tìm tòi, nghiên cứu nguyên nhân, giúp cháu giải quyết vấn đề.”

Lâm Giản Tây cắn môi.

Từ sau khi bà mất, cậu ta sống một mình, sợ muốn chết. Cậu ta muốn làm một người bình thường, rất muốn có cuộc sống bình thường như mọi người, niềm khát khao này thôi thúc cậu ta liều một phen, Lâm Giản Tây cắn môi đáp: “Vâng!”

Nói xong, Lâm Giản Tây thò tay bứt một cọng tóc.

Đúng lúc này, Diệp Trần vừa may đuổi tới nơi, thấy Lâm Giản Tây bứt tóc định đưa cho cái thứ kia.

Lâm Giản Tây không thấy nhưng Diệp Trần thì thấy rất rõ ràng, cái thứ kia sát khí khát máu toàn thân, trên mặt cầu ở đằng sau có vẽ một đại pháp trận, rõ ràng ràng là một gã thầy phong thủy đã chết rồi lại còn muốn hiển tế người sống để hấn sống lại!

Đại pháp trận kia, Diệp Trần nhìn một cái là biết ngay nó là gì, chỉ cần Lâm Giản Tây đưa ngày sinh tháng đẻ hoặc là một phần thân thể cho đối phương, gã dụ Lâm Giản Tây vào trận pháp là cơ thể cậu ta lập tức thuộc về lão!

Tuy không biết tại sao lão lại nhắm vào loại có thể chất nhìn thấy ma quỷ như Lâm Giản Tây nhưng mục đích của đối phương thì không có gì phải bàn cãi nữa.

Trước khi Lâm Giản Tây kịp đưa tóc cho lão, Diệp Trần la lên: “Đừng đưa cho lão!”

Đồng thời nhấm một pháp quyết của Thiên Kiếm tông đánh tới.

Đặc tính của thể giới phong thủy và tu chân có tính chất tương đồng nhưng yếu tố pháp thuật của tu chân ở thế giới này vô cùng ít ỏi, linh khí không thể đủ để thể hiện hết uy lực của chiêu pháp quyết vừa rồi, chỉ có thể cảnh cáo đối phương một chút khiến lão phải rút tay về, tận dụng thời cơ, Diệp Trần chạy tới chắn trước người Lâm Giản Tây, lạnh lùng nhìn lão già đối diện: “Lừa gạt một đứa con nít, e là không hay.”

“Diệp Trần” bản gốc trước khi chết thì mới đi từ nhà của gia tộc ra thì gặp phải mai phục nên hiện giờ Diệp Trần vẫn đang mặc trang phục đặc thù của thầy phong thủy Diệp gia. Áo không bầu, viền cổ có thêu hoa văn phức tạp, thân áo choàng để rũ tự nhiên, tay áo dài rộng lút quá bàn tay một chút, mép áo có thêu những hình thù khó hiểu bằng tơ trắng, trông trang trọng,

thanh lịch, kết hợp với phong độ cao ngạo, lạnh lùng của Diệp Trần, bùng nổ một cảm giác chính trực vô cùng!

Đối phương giật mình, lạnh mặt quát hỏi: “Mày là thứ nghiệp chương quần đũa trẻ này phải không? Lại còn dám tới đây sinh sự hả?!”

Bị nói như thế, nếu là “Diệp Trần” thực thì đã nhào vào đánh nhau rồi.

Nhưng...

Diệp Trần thì không dám.

Cô không quen dùng cơ thể này, tri thức trong đầu không nhuần nhuyễn, còn ánh mắt của đối phương thì viết rõ rành rành rằng “Hóa ra là Diệp Trần” khiến cô lại càng không dám ra tay tránh làm lộ.

Diệp Trần giả vờ làm theo cung cách hành xử của bản gốc, nhếch mép, giơ tay lên: “Chết đi mới biết ai là nghiệp chương.”

Nói xong, lập tức nhào tới, Diệp Trần vốn chỉ định hù dọa lão ta nhưng nào ngờ, vung ta lên một cái, trên tay liền có một ngọn lửa màu vàng đập thẳng tới chỗ lão ta.

Đối phương thấy lửa, tái mặt, không dám giao chiến, vội vàng hóa thành một làn khói chuồn mất!

Lửa đập xuống mặt cầu, cây cầu nổ tung, Lâm Giản Tây đứng sau lưng Diệp Trần run như cây sậy.

Mạnh, quá mạnh.

Con mụ điên này... À không, con quỷ này tại sao lại bám theo cậu ta.

Tiêu rồi, cậu ta tiêu đời thật rồi.

Lâm Giản Tây chấp nhận sự thực này rồi thì cũng bình tĩnh hẳn ra, không buồn chạy trốn, hoàn toàn từ bỏ phản kháng.

Chạy làm cái gì? Nó mạnh như thế, chạy đâu cho thoát?

Cậu ta ôm chặt cặp, chuẩn bị sẵn tâm lý bị con mụ này lột da róc xương. Dù sao người thân đều đã mất, cậu ta cũng chẳng còn gì lưu luyến, tuy muốn sống nhưng mà không sống được... thì cũng chẳng tiếc.

Chỉ lạ là, trong lòng cậu ta vẫn còn một chút không cam lòng, giống như đang chờ một người, chưa chờ được đã phải đi.

Người cậu ta run run, mặt sợ tái mào.

Diệp Trần nhìn cây cầu gãy, sững sờ cúi xuống nhìn bàn tay.

Tự nhiên cô hiểu ra tại sao bản gốc dám đắc tội với người người khắp nơi nơi, trâu bò cỡ này cơ mà, phải kính trà!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Lâm Giản Tây nhìn nữ quỷ mãi không thấy quay đầu lại, mồ hôi lạnh đổ ròng ròng.

Ban này chỉ lo chạy, cậu ta không kịp để ý xem con quỷ này trông thế nào.

Giờ mới quan sát bóng lưng của nó, con quỷ này coi bộ khá cao, nhỉnh hơn cậu ta tầm nửa cái đầu, khoảng 1m7, người gầy, nước da trắng xanh đặc trưng của quỷ hồn, tóc xõa sau lưng dài gần tới hông hết như một thác nước tuôn chảy, hòa làm một với bộ đồ màu đen.

Lâm Giản Tây đã từng thấy rất nhiều quỷ, mỗi con một vẻ, con quỷ này quả thực rất ưa nhìn.

Áp lực trong lòng cậu ta nhỏ đi một chút, nhưng dù sao đây cũng vẫn là quỷ, có nhỏ đi cũng chẳng bớt được bao nhiêu.

Lâm Giản Tây đang ngẫm nghĩ về nữ quý thì hình như ả cũng bỗng nhớ ra cậu ta.

Ả đứng đĩnh xoay mặt lại, một khuôn mặt tuyệt đẹp, mắt phượng, môi mỏng, nét mặt lạnh lùng như một con phượng hoàng kiêu ngạo bề ngoài nhìn cậu ta.

Lâm Giản Tây đứng đực ra nhìn, trong lòng tự dưng thấy đâu đó chút cảm giác thân thuộc, tâm trạng như đang chờ đợi ai đó bỗng dưng... cũng biến mất sạch tăm.

Đối phương mở miệng nói chậm rãi, có vẻ như đang cố lựa lời nói sao cho ổn: “Tôi là Diệp Trần, là một thầy phong thủy vừa mới chết. Tôi muốn làm một vụ trao đổi với cậu. Tôi bảo vệ cậu, cậu nuôi tôi ăn, thấy sao?”

Nó không có ác ý.

Lâm Giản Tây cảm thấy như thế nhưng vẫn rất thận trọng: “Nuôi ăn... Nuôi ăn như thế nào?”

“Cái này,” Diệp Trần rầu rĩ, “tôi với cậu cần phải nghiên cứu thêm, dù sao trước đây tôi cũng đã làm quý lần nào đâu.”

Nói xong, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn về phía tiểu khu Lâm Giản Tây ở, lồng hai tay vào tay áo, nhẹ nhàng lướt đi.

“Đi thôi, chúng ta về trước đã, tôi đói rồi.”

Lâm Giản Tây căng thẳng, đã đói rồi, có phải ý là sẽ ăn thịt cậu ta không?!

Thấy đối phương hóa đá, Diệp Trần dừng bước, quay lại, cau mày: “Cậu lại sao nữa?”

Nhân vật phản diện kiếp này, Cố Gia Nam, Quân Diễn, Elter, Thẩm Cảnh Phùng của cô, thôi, gọi là Thẩm Cảnh Phùng đi, cô thích tên này nhất...

Thẩm Cảnh Phùng kiếp này tại sao lại lảm chuyện thế chứ? Rõ ràng ngày xưa có cần ai phải quan tâm đâu!

Lâm Giản Tây thấy Diệp Trần cau mày, cậu ta nuốt nước bọt, gom góp dũng khí lại hỏi: “Cô... cô muốn ăn gì?”

Diệp Trần giật mình hiểu ra, liếc xéo Lâm Giản Tây: “Yên tâm đi, không phải ăn cậu.”

Có muốn ăn, cũng phải chờ cậu lớn lên tôi mới ăn.

Nghĩ đến chủ đề này, Diệp Trần lại thấy đau. Cô với Thẩm Cảnh Phùng mới đây còn vừa tân hôn, vậy mà đảo mắt một cái chàng đã biến thành thiếu niên.

Mười bốn tuổi, làm sao mà cô xuống tay được!

“Ba Tám ơi,” Diệp Trần buồn bã nói, “đã định nhân vật phản diện của thế giới tiếp theo chưa?”

“Chưa đâu, chưa thấy trên tổng nói gì cả.”

“Chọn người nào tuổi thích hợp một chút, ngoài hai mươi là tốt nhất.”

Tuổi này ăn ngon nhất.

“Ôi... ôi trời...”

Ba Tám lắp bắp, thở dài: “Kí chủ này, sau vài thế giới, tôi thấy cô càng ngày càng không có biết điểm dừng. Trước kia cô chỉ xem mặt, không xuống tay, giờ cô xem cô kia...”

Diệp Trần không đáp trả.

Chẳng lẽ muốn cô nói với anh ta là, Ba Tám à, tôi phát hiện, hóa ra người tôi thích đều là một.

Nếu không phải vì thích thì tất nhiên cô sẽ đặt sự nghiệp lên hàng đầu!

Nhưng Ba Tám là đồ hệ thống gốc gác.

Diệp Trần thấy mình đã gốc rồi, nhưng Ba Tám còn gốc hơn, nếu Ba Tám không gốc thì nhất định là đồ hệ thống tâm tư thâm trầm. Bất kể thế nào, trước khi biết rõ quy tắc vận hành của hệ thống, cô sẽ không vội vàng nói phát hiện của mình cho Ba Tám biết.

Vậy nên Diệp Trần không tiếp tục cuộc nói chuyện, nhẹ nhàng đi mấy bước rồi quay đầu lại nhìn Lâm Giản Tây ở đằng sau.

Lâm Giản Tây hiện tại mười bốn tuổi, cao trên 1m6, hơi hao hao Cố Gia Nam.

Nhưng so với Cố Gia Nam thì cao hơn một chút, khỏe mạnh hơn một chút, không như Cố Gia Nam mười bốn tuổi, vừa còi vừa nhỏ. Xem ra, kiếp này, cuộc sống của Lâm Giản Tây cũng không quá tệ, ít ra có thể nói là cơm no áo ấm.

Vì điều kiện sống khá hơn một chút nên tính tình Lâm Giản Tây cũng ôn hòa hơn, không có thái độ thù hận, lạnh lùng như Cố Gia Nam, trông giống một học sinh trung học bình thường, trẻ trung và hơi... nhát gan.

Nhìn cái điệu ôm chặt cặp sách, căng thẳng ra mặt của Lâm Giản Tây, Diệp Trần thấy hơi khó chịu. Cô khó chịu, khuôn mặt bị đờ càng thêm lạnh lẽo, Lâm Giản Tây lại càng sợ.

Một người một quỷ không nói với nhau tiếng nào, đi thẳng về nhà Lâm Giản Tây. Về đến nhà, Diệp Trần ngồi xếp bằng dưới đất, bảo với Lâm Giản Tây: “Đi nấu cơm đi.”

Về mặt tài nấu ăn không đổi của nhân vật phản diện, Diệp Trần vô cùng tin tưởng.

Cô đói sắp phát điên rồi.

Lâm Giản Tây không dám cãi một câu, chạy vào bếp nấu cơm. Trong gian bếp vang lên tiếng nồi niêu xúng xoảng, Diệp Trần tập trung vắt óc nghĩ cách cho một con quỷ ăn cơm.

Trong mấy quyển sách hệ thống tìm được, chỉ nói đúng một câu liên quan đến chuyện ăn cơm: “Ăn đồ người ta cúng dường.”

Vấn đề quan trọng là, cúng dường như thế nào?

Có phải là cần lập một cái bài vị?

Tranh thủ lúc Lâm Giản Tây nấu cơm, Diệp Trần nhẹ nhàng ra ngoài, tìm một quán bán đồ nhang đèn, ăn trộm một cái bài vị, bát hương và tiền giấy, về đến nhà thì Lâm Giản Tây đã nấu xong cơm.

Thịt nấu hai lần, thịt xào ớt xanh, sườn xào chua ngọt, canh xương hầm ngô và cà rốt.

Diệp Trần nhìn cả bàn toàn là món ăn thường ngày mình thích, gắng gượng không làm những chuyện trái với tính cách gốc của nhân vật, ném bài vị cho Lâm Giản Tây và bảo: “Viết tên tôi lên rồi cúng đi.”

Lâm Giản Tây nghe lời, về phòng lấy bút lông, nắn nét viết mấy chữ: linh vị của Diệp Trần.

Đơn giản, rõ ràng.

Sau đó bày bát hương, cắm hương, bày đồ ăn trước mặt bài vị, đốt tiền giấy.

Tiền giấy vừa đốt xong, trên tay Diệp Trần liền có một xấp tiền âm phủ. Diệp Trần thả nhiên cho vào túi tiền, mùi hương ngửi vào rất thoải mái, cảm thấy hồn phách có sức sống hơn hẳn.

Sau đó, Diệp Trần phát hiện, vấn đề duy nhất là đồ ăn... vẫn không ăn được.

Lâm Giản Tây cung kính đứng bên nhìn, thấy sắc mặt Diệp Trần khó coi, cứ nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn, tay cầm xuyên qua đôi đũa.

Nhìn một lúc, xem nữ quỷ lạnh lùng kiêu ngạo tìm đủ mọi cách để ăn được cơm, Lâm Giản Tây thấy buồn cười, trong lòng cũng đỡ căng thẳng đi nhiều. Diệp Trần bỗng nghĩ ra một cách mới, bảo với Lâm Giản Tây: “Cậu đốt đồ ăn đi.”

Lâm Giản Tây: “???”

“Đốt sao cháy được...”

“Hắt thêm ít xăng vào.”

“Mùi vị liệu có thay đổi không?”

“Thế cậu bảo phải làm sao đây?!” Mãi không ăn được cơm, Diệp Trần nổi cáu, đứng bật dậy, gào lên: “Tôi đói, rất đói, cực kỳ đói! Tôi sắp chết đói rồi đấy cậu biết không hả?!”

“Không phải cô đã chết rồi à?” Lâm Giản Tây nhìn con quỷ chỉ vì một bữa cơm mà phát khùng, nỗi sợ hãi trong lòng hoàn toàn bay biến hết, còn dám nói mỉa lại một câu.

Diệp Trần: “...”

Cơm tức lập tức xì hơi, Diệp Trần ỉu xìu như một con chó con lang thang không ai nuôi không ai thương. Lâm Giản Tây rụt rè đề nghị: “Hay là... tôi vấy nước cơm cho cô nhé?”

Vấy nước cơm vốn là tục dùng để đuổi quỷ, đối với những con quỷ nhỏ, vấy nước cơm cũng giống như một kiểu đút lót, bọn chúng nhận rồi thì sẽ không quấy rầy nữa, với những con quỷ xấu thì cần phải có phù thủy, đạo sĩ ra tay.

Còn cỡ quỷ cực kỳ tham ăn như Diệp Trần thì...

Vấy nước cơm có khác nào mới nó ăn cơm.

Mắt Diệp Trần sáng bừng lên, tuy khuôn mặt có biểu cảm rất hạn chế nhưng Lâm Giản Tây có thể quan sát được sự hưng phấn trong đáy mắt!

Lâm Giản Tây ghen cười, đi lấy một cái bát, trút đồ ăn vào đó rồi chan nước vào.

Diệp Trần chê bai: “Làm thế có phải sẽ ảnh hưởng đến mùi vị không?”

“Không ăn được thì đừng có ăn.”

Diệp Trần: “...”

Diệp Trần thấy Lâm Giản Tây không còn sợ mình nữa, chẳng những không còn sợ mà lại còn dám cãi lại, tiến bộ thật là ghê gớm.

Diệp Trần đi theo Lâm Giản Tây ra ngoài cửa, Lâm Giản Tây hắt cơm xuống đất, lẩm nhẩm khẩn: “Cúng cơm cho Diệp Trần, cúng cơm cho Diệp Trần...”

Diệp Trần: “...”

Không thể không thừa nhận, câu khẩn lúc hắt nước cơm của người đời nay thực sự vô cùng giản dị.

Lâm Giản Tây khẩn xong, trước mặt Diệp Trần liền xuất hiện một mâm cơm, còn kèm theo cả một đôi đũa.

Diệp Trần cầm lấy đũa, mừng suýt khóc, ngồi xuống xếp bằng, ăn hì hà hì hục.

Mùi vị quen thuộc, người quen thuộc, Diệp Trần cầm cúi ăn, nước mắt chực trào ra.

Lâm Giản Tây nghiêng đầu nhìn cô gái ngồi ăn rất ngon miệng, bỗng dừng lại cảm thấy cảnh này thật sự vô cùng quen thuộc, bất giác cũng mỉm cười.

Chờ Diệp Trần ăn xong, cậu ta đốt thêm một tờ giấy.

Diệp Trần chùi miệng, gật gù khen: “Khá lắm, rất chu đáo.”

“Nên thế mà.” Lâm Giản Tây gật đầu rồi do dự hỏi: “Sau này... cô sẽ che chở cho tôi hả? Cô có che chở cho tôi được không đấy?”

Tự dưng nuôi thêm một con quỷ trong nhà, có thể nào cũng phải kiếm chút lợi.

Diệp Trần gật đầu rồi như nghĩ ra chuyện gì đó, quay đầu lại nói với Lâm Giản Tây: “Chẳng những tôi muốn che chở cho cậu mà còn muốn cậu bá tôi làm thầy.”

Lâm Giản Tây ngạc nhiên ra mặt. Diệp Trần vỗ tay sau lưng, thản nhiên nói: “Tư chất của cậu rất tốt, nếu có lòng chính nghĩa, chăm chỉ tu luyện, nhất định sẽ trở thành một thầy phong thủy giỏi, cậu có muốn không?”

“Không muốn!” Lâm Giản Tây từ chối chắc nịch khiến Diệp Trần ngó cả người.

Không muốn?

Oắt con à, có cần phải trả lời khác hẳn với thông lệ như thế không?

Lâm Giản Tây từ chối xong, đi thẳng vào nhà, Diệp Trần vội vàng đuổi theo: “Không muốn hả? Tại sao không muốn? Cậu có biết thầy phong thủy một năm kiếm được bao nhiêu tiền không? Cậu có biết địa vị của thầy phong thủy cao thế nào không? Cậu có biết thầy phong thủy có thể làm được những gì không? Cứu thế giới, làm anh hùng, trở thành thầy phong thủy là con đường duy nhất cho cậu!”

“Tôi từ chối.” Lâm Giản Tây nói thẳng tuột, chẳng cần nghĩ, “Ước mơ của tôi là có một ngày có thể thay đổi thể chất của mình, không nhìn thấy quỷ, sống như một người bình thường, tan làm thì về nhà, tìm một người bạn gái, mua nhà, lấy vợ, sinh con.”

“À, tốt nhất là có thể trở thành một lập trình viên.”

“Lập... lập trình viên?”

Diệp Trần ngơ ngác: “Tại sao lại muốn làm lập trình viên?”

“Tiền lương cao, không cần xã giao nhiều, cuộc sống đơn giản.”

Diệp Trần: “...”

Lý tưởng thật giản dị, Diệp Trần hoàn toàn không thể phản bác, dù sao, cô cũng thấy Lâm Giản Tây nói rất có lý...

Cái con khi!

Cậu ta là nhân vật phản diện cơ mà, cậu ta có tài năng thiên bẩm giỏi như vậy cơ mà! Cậu ta có cả đàn cả lũ kẻ thù, cô không huấn luyện cho cậu ta lợi hại lên thì sau này nhà họ Lâm tới tìm, cậu ta sẽ ra sao?! Cô chỉ có thể ở đây năm năm thôi! Cô phải bảo đảm an toàn và cả tư tưởng của cậu ta không bị biến chất, phải để cậu ta trở thành gia chủ của Lâm gia, sau này còn làm tiểu đệ của nam chính, cô lại còn muốn nói chuyện yêu đương nữa.

Lập trình viên ư?

Kiếp này cậu ta có thể yên ổn làm một lập trình viên mới là chuyện lạ đấy!

Nhưng những thứ này giờ không thể nói ra được.

Diệp Trần đã đi nhiều thế giới, cảm giác độ thông minh cũng đã tăng lên, những thông tin này cứ để từ từ rồi sẽ đến lúc nói.

Diệp Trần hít sâu một hơi, bắt kịp bước chân của Lâm Giản Tây. Cậu ta bảo: “Tôi thấy, thực ra việc cúng dường cái chính là ở việc xác định đối tượng cúng rõ ràng, để đến mai chúng ta thử xem xem có phải chỉ cần gọi tên là cô có thể ăn cơm không, ngoài cơm ra, cô còn muốn gì nữa không?”

Lâm Giản Tây mở cửa nhà: “Tôi sẽ cố gắng hết sức làm những việc tôi có thể làm nhưng tôi cũng mong cô có thể tận lực bảo vệ tôi.”

“Hiểu, hiểu...” Diệp Trần gật đầu, “Tôi không có yêu cầu gì khác. Cho hỏi chút với... Cậu có thể giúp tôi mở tivi không? Tôi muốn xem phim Hàn mới nhất.”

Có quỷ mới biết, từ sau thế giới đầu tiên, đã trăm năm có lẽ rồi cô không hề được xem phim truyền hình!

Lâm Giản Tây bày ra vẻ mặt rất lạ lùng.

Một thầy phong thủy đoán mệnh thích xem phim Hàn, đến TV còn không bật được... liệu có thật là có thể bảo vệ cậu ta không?

Diệp Trần đọc thấy sự bất tín nhiệm trong mắt đối phương, lập tức phải nói: “Tôi vừa mới chết, vẫn chưa hiểu rõ cách sử dụng sức mạnh của hồn phách. Nhưng mà, xua đuổi tà ma thì tuyệt đối không thành vấn đề!”

“Ồ.”

Lâm Giản Tây hoàn toàn không thấy có chút cảm giác tin tưởng nào.

Diệp Trần sốt ruột nói: “Hay là cậu thử đi tìm hiểu xem thanh danh của tôi thế nào một chút xem?”

“Không cần.” Lâm Giản Tây mỉm cười: “Tôi tin cô...”

Diệp Trần yên lòng, Lâm Giản Tây nói tiếp: “Chẳng phải nhân vật lợi hại gì.”

Diệp Trần: “!!!”

Đang định phản bác thì Lâm Giản Tây đã tiếp luôn: “Nếu là nhân vật lợi hại, chẳng lẽ lại lưu lạc đến mức cơm chẳng có mà ăn phải tới tìm tôi chắc?”

Diệp Trần: “...”

Đúng rồi, kẻ lợi hại là “Diệp Trần” bản gốc, không phải cô. Nếu là bản gốc, sao có thể để đến nông nỗi cơm chẳng có mà ăn chứ?

Diệp Trần sa sút tinh thần, cúi đầu ủ rũ.

Lâm Giản Tây mở tivi cho cô xem, chọn phim Ju-on trên mạng, tua đến trước cảnh kinh dị nhất rồi bỏ về phòng.

Diệp Trần nghe thấy tiếng Nhật Bản, đã thấy hơi ngờ ngợ rồi, chẳng lẽ Lâm Giản Tây mở phim Nhật?

Không sao hết, cô cũng thích xem phim Nhật.

Sau đó ngẩng đầu lên xem, cảnh trên màn hình...

Cái gì thế này! Cái gì thế này! Đây là cơn ác mộng thuở nhỏ, nỗi ám ảnh suốt đời của cô, Ju-on!!

“Aaaa cứu với!!”

Diệp Trần hét thất thanh, chạy sầm sập vào phòng Lâm Giản Tây, ôm người Lâm Giản Tây run lên bần bật.

Cô vốn không làm sao chạm vào Lâm Giản Tây được nhưng trong khoảnh khắc, không biết đã làm thế nào, trong người bỗng dâng trào một loại sức mạnh kỳ lạ, tự dừng lại ôm được Lâm Giản Tây, ôm chặt!

Cơ thể Lâm Giản Tây rất ấm áp, khiến cơ thể lạnh giá của quỷ hồn cảm thấy vô cùng an tâm. Diệp Trần rúc đầu vào ngực cậu ta run rẩy, Lâm Giản Tây cảm nín không biết nói gì nữa.

“Cô sợ cái gì?”

“Tôi sợ quỷ aaa!”

Lâm Giản Tây: “...”

Quỷ còn sợ quỷ, cậu ta đúng là được một phen mở rộng tầm mắt.

Có điều, lúc cậu ta mở Ju-on, cậu ta thực ra là muốn biết...

Ma có sợ xem phim ma không.

Diệp Trần đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cậu ta, đồng thời cũng khiến cậu ta hoàn toàn an tâm.

Cái thứ quý thích xem phim Hàn, sợ phim ma, nghĩ hết cách để ăn cơm, thực ra có quái gì đáng sợ chứ?

Có điều, thứ quý này, xem ra cũng chẳng thể bảo vệ cậu ta được. Nó không sợ trận pháp, có lẽ là vì là một nguyên nhân đặc biệt nào đó.

Sự an tâm của Lâm Giản Tây lại rơi rớt tan tành, thở dài trong lòng một hơi, cúi xuống nhìn nữ quý đang ôm mình: “Ôm đủ chưa? Đủ rồi thì mau đi ra đi, tôi phải làm bài tập.”

Diệp Trần giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, đến lúc này mới phát hiện ra, mình có thể đụng vào Lâm Giản Tây!

Có lần một ắt có lần hai. Diệp Trần cảm nhận luồng sức mạnh kỳ dị trong cơ thể, cô thu nó về thì liền không đụng vào người Lâm Giản Tây được nữa, phóng nó ra, là lại đụng được. Thế là cô liền hiểu ra thế nào là sức mạnh linh hồn.

Diệp Trần đứng dậy, nghĩ đến chuyện Lâm Giản Tây hiện giờ mới mười bốn, trong thế giới gốc, hình như cậu ta không lên đại học mà ở lì luôn trong nhà suốt ngày, không ra khỏi cửa.

Lần này... cô hi vọng cậu ta có thể được học hành tử tế.

Diệp Trần nhìn quyển bài tập đang để mở trước mặt Lâm Giản Tây, xoa đầu cậu ta, ôn tồn bảo: “Có vấn đề gì có thể tìm tôi, thành tích của tôi cũng không tệ.”

“Vậy à?” Lâm Giản Tây ngẩng đầu lên, hỏi luôn: “Cô có làm được bài này không?”

Diệp Trần vừa thấy là đề Toán, đầu liền đặc quánh lại, đọc đề xong bèn bảo ngay: “Thanh niên trai tráng, sách phải tự đọc, đường phải tự đi, gặp khó khăn phải dùng cảm xông pha, nghĩ cách giải quyết, sao cậu có thể thấy khó liền hỏi ngay thế hả? Trước tiên cậu phải động não đi đã, nghĩ một tháng không ra thì quay lại hỏi tôi!”

Nói xong, Diệp Trần vỗ tay sau lưng, ung dung đi ra ngoài.

Lâm Giản Tây cười khẩy một tiếng, mở laptop lên mạng, nhập vào ô tìm kiếm hai chữ.

Diệp Trần.

Nếu như là người bình thường duyệt web thì chắc cũng chỉ thấy những câu chuyện bình thường như được tặng thưởng gì, giỏi về những gì những gì, còn Lâm Giản Tây, bẩm sinh đã có thể nhìn thấy một số thứ mà người bình thường không thấy được, ví dụ như một số trang web kỳ lạ, ví dụ như...

Diễn đàn fan support Diệp Trần

Diễn đàn Lưỡng Nghi: Chúc mừng Diệp Trần vinh dự giành được hạng nhất tại Đại hội ngôi sao mới của giới phong thủy lần thứ XV

Weibo: Thầy phong thủy XX: Hôm nay Diệp Trần đại sư lại ra tay, dùng tay xé tên tà sư phong thủy Khương Sảng chuyên mượn danh xem phong thủy để giết người! Xé bằng tay, là xé bằng tay thật đấy nhé! Xé rất hay rất thần kỳ rất tuyệt vời!

...

Vân vân và mây mây.

Với lượng tin tức nhiều như vậy, đã đủ để chứng tỏ địa vị của Diệp Trần trong giới phong thủy.

Trong lòng Lâm Giản Tây dăm ra nghi hoặc, hay đây đúng thật là cao thủ?

Cậu ta click mở hội fan support Diệp Trần, sau đó phát hiện bài hot nhất đang là: Video fanmade Diệp Trần – tuyển tập hình ảnh mười năm chinh chiến

Lâm Giản Tây giật giật mép, click mở video.

Nhạc nền mạnh mẽ khoáng đạt vang lên cùng với sự xuất hiện của một loạt ảnh có mặt Diệp Trần, có hình cô rút kiếm, pháp trận rực sáng trong lòng bàn tay, có hình đang cầm bùa, niệm chú... có hình chụp từ trên xuống, từ dưới lên, từ trái qua, từ phải tới...

Các tấm ảnh ghép lại với nhau xếp thành một câu: Dung nhan của Diệp Trần, không hề một khuyết điểm!

Tiếp đó, điệu nhạc chuyển dồn dập, bừng bừng khí thế, các hình ảnh bắt đầu chuyển động, Diệp Trần bổ thanh kiếm xuống, ánh sáng trong bàn tay bùng lên, Diệp Trần đứng giữa đàn tế, xung quanh là không biết mấy trăm cô hồn cuồn cuộn vút qua...

Chẳng rõ là do hiệu ứng âm thanh hay hình ảnh, Lâm Giản Tây mê mẩn ngắm hình Diệp Trần từ năm mười hai tuổi cho tới hiện tại, dường như mỗi một trận chiến tuyệt vời đều được ghi lại đầy đủ và cắt nối biên tập, ghép thành video.

Bất kể là trong hoàn cảnh nào, đối thủ nào, Diệp Trần vĩnh viễn chỉ có một biểu cảm duy nhất, lạnh lùng, ung dung, cao quý, kiêu ngạo, cứ như thế, trên thế gian này, không có việc gì khiến Diệp Trần phải chùn bước. Như loài phượng hoàng, mạnh mẽ và kiêu hãnh.

Diệp Trần xuất hiện ở đâu là có thể cảm nhận được sức mạnh nghiêng thành ở đó.

Sự mạnh mẽ này buộc bạn phải cúi đầu, khiến lòng bạn rộng mở, khiến bạn muốn vùng tay hô thật to và cũng khiến bạn muốn nỗ lực hết mình tiến lên.

Sùng bái Diệp Trần, “đu” theo Diệp Trần, toàn tâm toàn ý, trong lòng chỉ có Diệp Trần.

Đoạn video 15 phút, Lâm Giản Tây xem không chớp mắt một lần, cho đến tấm ảnh cuối cùng biến mất, một giọt nước rơi xuống như nước mưa rơi xuống mặt hồ, để lại những gợn sóng lăn tăn, người con gái mặc áo bào không bầu cổ màu đen, đeo cặp hình bướm màu xanh, cầm kiếm đứng hiên ngang giữa khung hình trắng tinh dần dần hiện ra, nhạc nền nhỏ dần, người con gái nghiêng người, quay đầu, một cây bút lông phóng khoáng họa hai chữ lớn

Diệp Trần.

Diệp Trần Diệp Trần Diệp Trần.

Trong nháy mắt, trong đầu Lâm Giản Tây ngập tràn cái tên này.

Bỗng nhiên cậu ta rất muốn lao ra ngoài, rất muốn bày tỏ tình cảm sùng bái của bản thân, bỗng nhiên cậu ta hiểu rõ một khái niệm: fan cuồng.

Thế nào gọi là fan cuồng?

Ất là như cậu ta lúc này đây.

Cậu ta đứng dậy, sắp sửa ra khỏi phòng, bỗng thấy Diệp Trần cầm điều khiển từ xa đứng ngay ở cửa, vỗ vỗ nó và bảo: “Giản Tây ơi, TV đơ

rồi, không điều khiển được, là do mạng hỏng hay là do điều khiển hỏng? Oppa của tôi sắp xuất hiện rồi!”

Lâm Giản Tây: “...”

Như có nước lạnh dội thẳng từ trên trời xuống, cậu ta lập tức tỉnh táo trở lại.

Đưa tay vuốt sạch nước trên mặt đi, Lâm Giản Tây đáp: “Để tôi kiểm tra mạng.”

“Giản Tây này,” Diệp Trần bám theo đuôi cậu ta, “mai cuối tuần phải không? Chúng ta đi đâu đó chơi đi.”

Lâm Giản Tây không đáp, từ nhỏ cậu ta đã rất hiếm khi ra ngoài, bởi vì, với cậu ta, thế giới là một bãi tha ma đầy ẩn số, cậu ta không dám đi tới nơi mình không quen. Nhất là những nơi như khu vui chơi, những chỗ đó, trẻ con nhiều, quý không sợ, hơn nữa, quý sống mãi cũng chán nên những con quý mạnh rất thích đi đến các chốn ăn chơi.

Lâm Giản Tây mới mười bốn tuổi, thực lòng cũng rất muốn thử khám phá nhiều điều mới mẻ, cậu ta khởi động lại mạng internet, hồi tưởng lại trong lòng dáng vẻ oai hùng của Diệp Trần trong clip, cuối cùng nói: “Cô có phải là Diệp Trần, cô chủ nhà họ Diệp lợi hại nhất miền Bắc nổi tiếng không?”

Diệp Trần giật mình, sau đó sức tỉnh, cậu ta muốn báỉ sư! Nhất định là thế! Cậu ta bị sức mạnh của cô chinh phục rồi!

Thế là Diệp Trần gật đầu, nghiêm mặt liếc nhìn cậu ta: “Phải, làm sao?”

“Thế thì tôi muốn đi chơi khu vui chơi một lần,” Lâm Giản Tây mấp máy môi, hơi ngượng ngùng, “cô có dám đảm bảo không?”

Đi chơi... khu vui chơi?

Diệp Trần ngần ngợ, nhìn đôi tai đỏ hồng của Lâm Giản Tây, cô thật muốn nói, Cảnh Phùng à, ta quen chàng bốn kiếp, chàng không phải người như thế này!

Sau đó, Diệp Trần lại nghĩ, không đúng, mỗi một kiếp, mỗi một nhân vật phản diện là một tính cách riêng biệt, có lẽ kiếp Lâm Giản Tây này... tương đối bình thường.

Lớn lên từ cô nhi viện, cả đời chỉ bo bo giữ mạng, tất nhiên là có rất nhiều khát vọng về thế giới bên ngoài.

Diệp Trần muốn từ chối cậu ta lắm vì dù sao cô cũng không quen sử dụng cơ thể này nhưng nhìn thấy ánh mắt khát khao của Lâm Giản Tây, Diệp Trần lại mềm lòng.

Bốn kiếp trước, chàng thực sự rất ít, rất ít khi muốn cô làm cho mình điều gì.

Thế là Diệp Trần nhếch mép.

Thầy kệ, nếu thực sự không ổn thì cứ xách kiếm lên là xong!

“Chuyện vặt.”

Cô điềm nhiên đáp, sau đó tivi có mạng trở lại, nam chính xuất hiện, Diệp Trần lập tức xoay người lại, nói nhẹ bằng: “Đến oppa của tôi rồi.”

Lâm Giản Tây: “...”

Nói đến oppa mà lạnh lùng như vậy, thật là kỳ quái.

Tác giả có chuyện muốn nói:

[Mẫu truyện nhỏ]

Bác sĩ: “Thư Bạch, cô còn nhớ mình đã nhập viện như thế nào không?”

Mặc Thư Bạch: “Nhớ, hôm đó, hai cảnh sát đến trước cửa nhà, bảo tôi đã phạm tội, áp giải tôi đi, sau đó phát hiện ra tôi bị tâm thần nên đưa tới đây.”

Bác sĩ: “Ồ? Phạm tội gì?”

Mặc Thư Bạch: “Ngộ sát. Họ nói tôi rải nhiều vật thể rắn trong vãn, khiến độc giả ăn vào tử vong.”

Bác sĩ: “Cô rải gì?”

Mặc Thư Bạch: “Mấy thứ mảnh chai, lưỡi dao...”

Bác sĩ: “Căn cứ theo quan sát của tôi, độc giả của cô trước mắt đã có thể nuốt mảnh chai mà mặt không biến sắc rồi, cô có rải mấy thứ đó vào thì cũng không đến mức ấy chứ?”

Mặc Thư Bạch: “Không nuốt được thì đều đã không còn, số còn lại tất nhiên đều có thể nuốt được mảnh chai, đây là quy luật chọn lọc, anh hiểu chứ?”

Bác sĩ: “Ồ...”

Y tá: “Bác sĩ, không hay rồi, cảnh sát tới, bảo là độc giả của Mặc Thư Bạch lại nghèo hàng loạt rồi?!”

Bác sĩ: “Σ(° △ °|||) ! Mặc Thư Bạch, không phải cô bảo giờ họ đều có thể nuốt mảnh chai rồi hay sao?!”

Y tá: “Nhưng lần này cô ấy rải kim cương!!”

Bác sĩ: “...”

Chú thích:

*Giản Tây 涧西: “giản” nghĩa là khe suối, ngay trong chữ “giản” cũng có bộ Thủy, “tây” là hướng Tây, theo thuyết ngũ hành, hướng Tây thuộc hành Kim. Người ta cho rằng, mệnh có đủ ngũ hành là mệnh tốt, ngũ hành khuyết gì thì đặt tên có thêm hành đó vào để cân bằng. Ví dụ, trong truyện “Cố hương”, Lỗ Tấn viết:

“Tôi cũng rất thích vì đã có nghe nói đến Nhuận Thổ, lại biết Nhuận Thổ với tôi tuổi cũng suýt soát bằng nhau. Hễ sinh tháng nhuận, ngũ hành khuyết thổ, nên bố hễ đặt tên là Nhuận Thổ. Hễ bắt chim tước thì tài lắm.”

*Lưỡng nghi 两仪 nghĩa là hai mảnh hình bán nguyệt của vòng tròn âm dương, đại diện cho âm và dương. Theo thuyết âm dương thì “lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, bát quái định càn khôn”, lưỡng nghi là nguồn gốc của vạn sự, cho nên vòng tròn âm dương tức lưỡng nghi là biểu tượng đặc trưng của giới phong thủy.

*Ju-on: The Grudge (tựa Việt là “Lời nguyền”) là tên loạt phim kinh dị của Nhật Bản, phần đầu tiên ra mắt năm 2003.

*hắt nước cơm (tiếng Trung: 泼水饭) là một phần trong tục lệ cúng cô hồn, nước cơm có thể là cháo loãng cũng có thể là cơm chan nước, tùy tập tục từng vùng, trong lễ Xá tội vong nhân, các gia chủ thường vẩy cháo, rắc gạo, muối để bố thí thức ăn khắp 4 phương 8 hướng nhằm tứ tán các cô hồn. Sau khi cúng xong, đốt vàng mã ngay tại chỗ để các cô hồn nhận và đi ngay, không lẫn quẩn quấy nhiều gia chủ.

*thịt nấu hai lần: xem lại chú thích chương 20

thịt xào ớt xanh (tiếng Trung: 农家小炒肉) thịt nạc tằm ướp gia vị, thịt ba chỉ thái miếng, rang trước cho ra bớt mỡ, ớt xanh cắt vừa ăn, bỏ vào xào chung với nhau. Ớt xanh (tiếng Trung: 尖椒) ở Việt Nam thường gọi là ớt xanh Hàn Quốc, cay nhẹ và thơm.

*canh xương hầm ngô và cà rốt (tiếng Trung: 玉米胡萝卜排骨汤) cách nấu giống canh xương hầm khoai tây nhưng không có khoai tây

*mèo dựng thẳng đuôi lên trời

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

58. Chương 58: Trong Lòng Người Có Quỷ 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Diệp Trần và Lâm Giản Tây hẹn nhau đi chơi khu vui chơi vào luôn ngay hôm sau.

Diệp Trần không biết có giống những con quỷ khác không, quỷ bình thường đều sợ ban ngày, nhất là những nơi có ánh nắng mặt trời sẽ cố hết sức tránh, đây là kiến thức cơ bản mà Lâm Giản Tây biết nên lúc ra khỏi nhà đã chu đáo mang theo một cái dù đen che cho Diệp Trần.

Diệp Trần hơi cao, Lâm Giản Tây cầm ô đi sau, Diệp Trần lồng hai tay vào trong tay áo, thoải mái bay trước, Lâm Giản Tây cuống quýt đuổi theo sau, y như thái giám đi sau lưng thái hậu.

Đuổi được một lúc, Lâm Giản Tây bắt đầu bức bối: “Tôi có lòng tốt che ô cho cô, cô không thể nghĩ cho tôi mà đi đằng hoàng một chút hả? Đừng có xuyên thẳng qua mấy chỗ có cột điện được không?”

“Hả?” Diệp Trần ngạc nhiên, “Cậu che ô cho tôi à?”

“Đúng thế.” Lâm Giản Tây đáp, “Chứ không cô nghĩ tôi là đàn ông thì che ô làm gì?”

“Tôi tưởng cậu sợ đen.”

Lâm Giản Tây: “...”

Diệp Trần xoa đầu cậu ta, mặt mày hiền từ: “Con trai tầm tuổi cậu đều thích làm đẹp, tôi hiểu mà.”

Lâm Giản Tây không buồn nói thêm tiếng nào, gập luôn ô lại. Ánh mặt trời lập tức chiếu thẳng xuống đầu hai người. Diệp Trần hạnh phúc híp mắt: “Ôi, ánh mặt trời kìa.”

Lâm Giản Tây vuốt mặt.

Là do cậu ta thiếu suy nghĩ. Tuy Diệp Trần hơi thần kinh một chút nhưng cô ta đúng là một con quỷ rất mạnh.

Hai người đi thẳng một mạch tới khu vui chơi. Thứ Bảy, khu vui chơi rất nhộn nhịp, người ra người vào đông đúc, chắc sẽ khó có chỗ trống, Diệp Trần nằng nặc đòi: “Mua riêng cho tôi một vé.”

Cô không muốn tranh chỗ ngồi với người khác, kể cả là cô có thể ngồi xuyên qua người đối phương đi nữa.

Lâm Giản Tây giật giật mép, cuối cùng vẫn phải mua cho Diệp Trần một vé.

Diệp Trần nói: “Tôi muốn ăn bỏng ngô với kẹo bông.”

Lâm Giản Tây không ừ hử tiếng nào, im im đi mua kẹo bông với bỏng ngô theo yêu cầu của Diệp Trần, trông cực kỳ xuống tinh thần.

Kết quả là mọi người chứng kiến cảnh một cậu thiếu niên mười bốn tuổi, tay cầm kẹo bông màu hồng và bỏng ngô, lại còn mua hai tấm vé, một mình đi chơi đu quay, thuyền hải tặc.

Bác gái cũng đi mua đồ bù ngủ lấm lấm.

“Mới nhỏ vậy đã thất tình, đáng thương quá.”

Lời này bị Lâm Giản Tây nghe được, suýt chút nữa là cậu ta bóp nát luôn cây kẹo bông đang cầm trên tay.

Nhưng nhìn thấy Diệp Trần đang lạnh lùng nhìn chăm chăm vào thứ trên tay mình, lại để ý thấy nơi hai người đi qua, đám ma quỷ đều rủ nhau chạy trốn, Lâm Giản Tây nể mặt thực lực của Diệp Trần, lạnh mặt gọi...

“Diệp Trần, ăn cơm.”

Vừa nói xong, trên tay Diệp Trần liền xuất hiện kẹo bông và bỏng ngô. Tuy không thể nhìn ra biểu cảm gì trên mặt cô nhưng đôi mắt đã nói lên tất cả sự hài lòng. Nếu Diệp Trần có đuôi, chắc đã vểnh lên tận trời.

Lâm Giản Tây nhìn bóng lưng Diệp Trần, bất giác có cảm giác như mình là chủ của một con mèo...

Hai người đi chơi thuyền hải tặc, lần đầu tiên chơi nên Lâm Giản Tây khá là căng thẳng, cậu ta và Diệp Trần sánh vai ngồi cạnh nhau, người xung quanh đều nhìn cậu thiếu niên đi một mình mà mua tận hai vé này bằng ánh mắt kỳ quặc. Lâm Giản Tây mặt không biến sắc nhưng tay lại túm dây an toàn thật chặt, rõ ràng là rất căng thẳng.

Thuyền hải tặc bắt đầu chuyển động. Diệp Trần bỗng dừng nhớ đến chuyện hôm qua Lâm Giản Tây bật phim ma cho mình xem, nheo mắt lại hỏi: “Giản Tây, cậu là người thích những thứ kích thích hả?”

“Khôngggggg...”

Còn chưa nói hết, Diệp Trần đã nhắm xong quyết tạo gió, đẩy thuyền hải tặc lao tít lên cao.

Cao hơn hẳn mức bình thường!

Lâm Giản Tây tái mặt, hét ầm lên, Diệp Trần bật cười sảng sặc. Bất ngờ, đúng lúc này, bỗng có cảm giác xuất hiện một luồng âm khí tấn công tới, Diệp Trần giật mình.

Gặp quỷ thì phải làm gì đây...

Vừa mới nghĩ một cái, tay liền bắt giác làm động tác kết ấn nhưng mới làm chưa được một nửa, cơ thể đã cảm thấy đau nhói lên.

Đúng rồi, đây là phù chú chuyên dùng để đuổi quỷ, giờ cô cũng là quỷ, tất nhiên không thể dùng.

Thế phải làm sao đây?

Quỷ với quỷ đánh nhau như thế nào?

Tất nhiên là, cứ thế đánh thôi.

Nghĩ rồi, Diệp Trần nhảy ra, bổ thẳng về phía đám khí đen ở dưới gầm thuyền hải tặc, vùng bàn tay lửa về phía nó.

Lửa của cô giờ là lửa ma chơi, màu xanh lập lòe rờn rợn, đám khí đen trông thì chỉ có một cục sì sì nhưng cực kỳ thông minh, vừa thấy có lửa ma chơi liền lăn mình bỏ chạy. Trong nháy mắt, Diệp Trần liên tiếp đánh ra hơn chục đám lửa ma chơi tấn công đám khí đen, đám khí đen bị ép phải nhảy vào nước trốn, đến lúc này Diệp Trần mới được nhìn thấy hình dáng của nó ở trong nước...

Sau khi vào nước, đám khí đen bên ngoài liền biến mất, hình dáng thật của nó lộ ra, là một con nhện tám chân khổng lồ giống nhện góa phụ đen, tám cái chân liều mạng khua khoắng trong nước, ở mỗi khớp chân có một khuôn mặt, hai trong số đó, Diệp Trần đã từng thấy.

Một cái là gã lừa đảo Lâm Giản Tây ở công viên.

Một cái...

Là người đàn ông nhiệt tình chỉ đường cho cô đến tiểu khu Hòa Nhuận.

Lâm Giản Tây ở lại trên thuyền hải tặc, ban quản lý khu vui chơi nghi ngờ xảy ra sự cố nên yêu cầu dừng lại, sơ tán mọi người xuống thuyền.

Diệp Trần cảm giác quanh mình có vô số cặp mắt rình mò làm cô không dám rời Lâm Giản Tây đi quá xa, vội vàng quay về.

Lâm Giản Tây đứng chống vào một cái cột, nôn thốc nôn tháo, thấy Diệp Trần tới, uể oải ngẩng đầu lên: “Xảy ra chuyện gì...”

“Không có gì.”

Diệp Trần không muốn nói làm cậu ta lo, hỏi sang chuyện khác: “Cậu ổn không đấy?”

“Tạm... Ờ...”

Lâm Giản Tây lại tiếp tục nôn.

Diệp Trần vội vàng lùi ra xa, Lâm Giản Tây lờm cô một cái rồi lại nôn đến xây xẩm mặt mày.

Diệp Trần lấy tiền trong túi Lâm Giản Tây, chạy đến chỗ máy bán hàng tự động, thừa dịp không ai để ý, lén mua một chai nước khoáng về đưa cho Lâm Giản Tây.

Lâm Giản Tây dựa người vào lan can, thều thào nói: “Cảm ơn.”

“Ừ.”

Diệp Trần nhìn Lâm Giản Tây uống nước ừng ực, tò mò hỏi: “Lâm Giản Tây, cậu làm thế nào mà sống sót được tới giờ?”

Diệp Trần là một thầy phong thủy vô cùng lợi hại, tất nhiên chết hóa thành quỷ cũng là một con quỷ vô cùng lợi hại, cứ từ chuyện ngay khi cô bước chân vào khu vui chơi, đám quỷ ở đây liền rủ nhau bỏ trốn là thấy.

Thế nhưng cái thứ bám riết lấy Lâm Giản Tây kia, bất chấp Diệp Trần, vẫn cố tình mò tới và lần nào cũng toàn thân tháo chạy. Chuyện này tất nhiên có phần liên quan đến việc Diệp Trần chưa quen với cơ thể ở trạng thái hồn phách nhưng rõ ràng cũng có thể thấy rằng đối phương là hạng không tầm thường.

Bị cái thứ quỷ quái như thế bám theo, Lâm Giản Tây rốt cuộc làm sao sống được tới giờ? Cái thứ đó mạnh như vậy, tại sao không giết luôn Lâm Giản Tây lúc ở công viên? Lần đầu tiên cô gặp thứ đó, tại sao đối phương lại muốn đưa cô tới tiểu khu Hòa Nhuận?

Lúc đó rõ ràng là cô đang mặc áo của thầy phong thủy nhưng đối phương lại hỏi cô có phải mới từ nông thôn lên hay không, gỡ thế bí cho cô lúc đó, bởi vậy nên cô mới tiếp tục trò chuyện với gã, rốt cuộc là gã muốn làm gì?

Gã biết cô không phải Diệp Trần? Gã muốn giết Lâm Giản Tây? Gã giết Lâm Giản Tây để làm gì?

Cả loạt vấn đề lớn vờn trong đầu Diệp Trần, cô cúi đầu trầm ngâm nghĩ ngợi, cuối cùng phải hỏi Ba Tám: “Ba Tám, anh có thể cung cấp thêm chút thông tin không?”

“Điểm tích lũy...”

Ba Tám lơ dờ đáp.

Diệp Trần: “...”

Ba Tám hờ hững nhìn Diệp Trần: “Cô cũng đừng trách tôi, giờ tôi chỉ còn có một nửa năng lượng thôi, tùy tiện đem đi đổi chác thì là có còn định làm nhiệm vụ này nữa hay thôi? Cô lấy điểm tích lũy sạc năng lượng cho tôi, tôi làm trâu làm ngựa cô. Cô không cho được điểm thì tôi phải tiết kiệm năng lượng. Hơn nữa, ngày trước cô đã nói với Lâm Giản Tây thế nào?”

“Thanh niên trẻ trung, đường phải tự đi...”

“Được rồi.” Diệp Trần không muốn nghe hết câu, ngắt lời, bắt đầu suy nghĩ, tuy thứ kia cô không có ấn tượng gì trong đầu nhưng chắc chắn là nó sẽ được ghi chép lại ở đâu đó, nơi có khả năng cao nhất...

Tất nhiên là thư viện.

Ý là, thư viện chuyên về phong thủy.

Giờ cô phải bảo vệ Lâm Giản Tây chu đáo đồng thời giúp cậu ta nâng cao năng lực, trở thành gia chủ nhà họ Lâm. Chuyện gì cũng phải làm từ từ từng bước, bước đầu tiên cô phải làm chính là xử lý cái thứ đang bám theo Lâm Giản Tây.

Hoạch định xong xuôi, Diệp Trần liền kéo Lâm Giản Tây đi. Thư viện của giới phong thủy, cô là quý, tuyệt đối không thể vào, đành phải trông cậy vào Lâm Giản Tây.

Diệp Trần đột ngột dừng bước, quay đầu lại nói với Lâm Giản Tây: “Mua vé đi, chúng ta đi thành phố B.”

“Hả?!!”

Lâm Giản Tây ngẩng đầu lên: “Tại sao?”

“Tôi muốn tìm hiểu một số thứ, phải vào thư viện tra tài liệu.” Diệp Trần lãnh đạm nhìn Lâm Giản Tây: “Cậu bị mấy thứ đó bám theo đấy, cậu biết chứ?”

Ánh mắt của Diệp Trần khiến Lâm Giản Tây run lên cầm cập, chắc là Diệp Trần đã đụng phải chuyện khó giải quyết ở khu vui chơi rồi!

“Nếu đã bị thứ đó bám theo, chúng ta đi ra ngoài không phải là cho nó thêm cơ hội à?”

“Cậu cho là cái phòng rách kia thì không cho ai cơ hội hả?”

Lâm Giản Tây: “...”

Cậu ta thấy nhà mình rất an toàn mà.

Nhưng lời này đứng trước một con quỷ ra vào nhà cậu ta như chốn không người thì tựa hồ không hề có chút sức thuyết phục nào. Lâm Giản Tây gục đầu xuống, lí nhí “ờ” một tiếng.

Vì là chuyện lớn liên quan đến tính mạng, Lâm Giản Tây vội vàng tìm mua vé giường nằm ở chợ đen, chuẩn bị Bắc tiến ngay hôm sau, đi thành phố B.

Thành phố B là đại bản doanh của nhà họ Diệp, cũng giống như thành phố G ở miền Nam là sân nhà của nhà họ Lâm. Thư viện đầy đủ đầu sách nhất của giới phong thủy lại vừa hay ở ngay thành phố B, càng vừa hay hơn nữa là nó nằm ngay gần nhà họ Diệp.

Vì mua vé chợ đen nên Lâm Giản Tây chỉ mua được một vé. Cậu ta mua thêm một cái đệm bồ đoàn hóa nó cho Diệp Trần, buổi tối Lâm Giản Tây đi ngủ, Diệp Trần ngồi yên ở lối đi.

Về phần, một con quỷ thì ngồi để làm gì...

Diệp Trần nghĩ, ngoài để làm màu ra, cô không còn cách giải thích nào khác.

Tàu hỏa chạy xình xịch xình xịch qua một cây cầu nằm giữa hai khối núi, dưới chân núi nước sông chảy cuộn cuộn, trên trời cao trắng tỏ sáng ngời, triệu vì sao lấp lánh. Lâm Giản Tây nửa đêm mơ mơ màng màng tỉnh lại, trông thấy Diệp Trần khoanh tay đứng kế bên, phóng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giây phút đó, bóng dáng cô gái trông cực kỳ dịu dàng, cả người được bao trùm trong luồng sáng, giống như ánh trăng chiếu đầu giường.

Lâm Giản Tây thấy tim bỗng đập loạn lên.

Nó không giống cảm giác kích động và si mê khi xem video fanmade, tình cảm lúc này, giống như ánh trăng, trong dịu dàng có thêm chút ngọt ngào, chút ngượng ngùng khó nói, khiến cậu thiếu niên miệng lưỡi khô khốc, xấu hổ đến bối rối.

“Cậu trông đi.” Diệp Trần có cảm giác cậu ta đã tỉnh, mắt vẫn nhìn bên ngoài, dịu dàng nói, “Thật đẹp.”

Lâm Giản Tây ngẩn cổ nhìn lên theo lời cô nói, trông thấy núi sông ở bên ngoài.

Đôi mắt cậu ta mở to.

Cả cuộc đời cậu ta vẫn luôn gói gọn trong dăm tấc đất, nhà trẻ, nhà bà, nhà trường. Cậu ta chưa từng rời khỏi thành phố đó, thậm chí ngay trong thành phố, cũng còn rất nhiều nơi cậu ta chưa từng đến. Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng bao la hùng vĩ như vậy, trong lòng không khỏi trầm trồ, ngạc nhiên.

Diệp Trần quay mặt lại, trông thấy vẻ mặt ngây ngô của Lâm Giản Tây, khóe môi giãn giật, cố nín cười.

Cậu ta trông y như thằng nhóc nhà quê ngô nghê đáng yêu, Diệp Trần không kìm nổi, vươn tay xoa đầu cậu ta.

Vì Diệp Trần sử dụng sức mạnh của linh hồn nên Lâm Giản Tây cảm nhận rất rõ cảm giác bị chạm vào. Cậu ta đánh mắt lườm nguýt, ánh sao sa vào đáy mắt.

Diệp Trần buột miệng thốt lên: “Thật là đẹp.”

Lâm Giản Tây giật mình, mặt dần dần đỏ lên, cố tỏ vẻ bình tĩnh, nằm xuống, trằm chằm lên, lí nhí nói: “Ngủ đây.”

Người đàn ông nằm giường bên bồng ngời dậy, gắt lên: “Hơn nửa đêm rồi, nói mớ gì lắm thế?!”

Diệp Trần: “...”

Hai người ngồi tàu một ngày một đêm, cuối cùng cũng đến được thành phố B.

Không như các thành phố miền Nam, thành phố B nằm trên dải đồng bằng mênh mông, được quy hoạch gọn gàng, trông rất hoành tráng. Lâm Giản Tây xách hành lý nhìn luồng xe chạy, giống y sì người nhà quê lần đầu lên tỉnh: “Giờ... chúng ta đi đâu đây?”

Diệp Trần lục tìm trong trí nhớ một hồi, “Diệp Trần” bản gốc là người cực kỳ lười biếng, có một khoản gửi rất giá trị ở một ngân hàng cổ có từ thời Đường được truyền đời qua nhiều thế hệ, tồn tại đến tận bây giờ, đồ gửi ở đó, chỉ cần có thể đưa ra câu trả lời chính xác cho ba câu hỏi mà người chủ đưa ra, khai báo với ngân hàng chỗ giữ chứng từ là có thể lấy đồ người chủ để lại.

Có điều, giờ tin Diệp Trần chết hẳn là đã tới tai người nhà họ Diệp, bỗng dưng lại có người đến lấy tiền của Diệp Trần đi, dựa vào thế lực của Diệp gia, e là khó tránh khỏi tai mắt của họ, thế lực của nhà họ Diệp ở phương Bắc quá hùng mạnh, Diệp Trần thầm tính chờ thêm một thời gian nữa cả đi rút tiền.

Sau khi cân nhắc kỹ, Diệp Trần nói: “Tới thư viện trước đã.”

Nói xong, Diệp Trần đọc địa chỉ của thư viện cho Lâm Giản Tây biết, Lâm Giản Tây bắt taxi đi thẳng tới đó, thuê một khách sạn ở vùng phụ cận.

Thư viện nổi tiếng nhất của giới phong thủy nằm ngay ở chân núi cách đó không xa, tách rời với khu vực được quy hoạch ngay hàng thẳng lối của thành phố B nhưng nơi này không hề cô quạnh. Vô số các thầy phong thủy từ khắp các nơi liên tục đổ về là nguồn khách dồi dào cho hơn chục khách sạn đóng ở đây.

Cách thư viện không xa là tòa biệt thự của nhà họ Diệp, thế lưng dựa núi, phong thủy tuyệt vời, tường trắng ngói đỏ bao quanh trên ngàn mẫu đất, chẳng khác gì một tòa thành nhỏ.

Lâm Giản Tây ở trên tầng hai mươi, từ đây vừa khéo có thể trông thấy điền sản của Diệp gia. Trong lúc Lâm Giản Tây sắp xếp đồ đạc, Diệp Trần ra đứng trước cửa sổ sát đất nhìn tòa nhà cổ kính đằng xa, trong lòng lệ rơi như suối chảy.

Có tiền, đúng là người có tiền có khác.

Phải biết rằng, vào thời cô sống, với giá nhà ở thành phố B lúc đó, cả đời cô có gom góp tiền giỏi lắm cũng chỉ đủ mua một cái nhà vệ sinh.

“Nếu giờ tôi hỏi hồn về Diệp gia, anh thấy liệu họ có nhận ra tôi không?” Diệp Trần nói đầy thảm thiết, “Tôi cũng muốn hưởng thụ một chút cuộc sống của kẻ có tiền.”

“Nói cứ như cô chưa từng hưởng thụ bao giờ ấy.” Ba Tám phì cười, “Từ lúc cô gặp tôi, cô thấy đã khi nào tôi bạc đãi cô chưa? Có nhân vật nào cô sắm vai mà không phải thuộc dạng có tiền, xinh đẹp, tài giỏi chứ hả mà phải than?”

“Ha ha,” Diệp Trần cười mỉa, “chắc anh đã quên tôi học cách giết gà thế nào rồi.”

Ba Tám: “...”

Diệp Trần ngây ngốc ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Lâm Giản Tây sắp xếp xong mọi thứ, ra chỗ cô đứng, cũng học theo cô nhìn ra ngoài.

Sân nhà họ Diệp nở đầy hoa trắng, Lâm Giản Tây cố nhớ lại những gì Diệp Trần miêu tả về Diệp gia, ngẫm nghĩ một hồi rồi bỗng hỏi: “Đó không phải là nhà cô đấy chứ?”

“Ừ.” Diệp Trần đáp.

Lâm Giản Tây tròn mắt rồi quay phắt đầu lại, Diệp Trần tưởng cậu ta sẽ nói gì đó đại loại như “không hổ là Diệp gia”, “quả nhiên là đệ nhất gia tộc của giới phong thủy”, thế mà điều cậu ta chú ý lại là...

“Nhà cô thật là lắm tiền!”

Nói thật, Lâm Giản Tây đúng là nhân vật phản diện tầm thường nhất mà cô từng gặp.

Cậu nói quá thẳng thắn, Diệp Trần không còn biết nói gì hơn, gật đầu xong liền im lặng. Lâm Giản Tây đánh giá cô một hồi rồi rụt rè hỏi: “Cô sẽ về đó à?”

Hỏi xong, kỳ thực trong lòng cậu ta thấy rất bất an.

Cậu ta không muốn Diệp Trần đi.

Dù có xảy ra chút chuyện ở khu vui chơi nhưng phải thừa nhận là, sự hiện diện của Diệp Trần cho cậu ta một cảm giác rất an toàn. Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên cậu ta không cần phải lo lắng bị ma quỷ bóp chết bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu, có thể yên tâm đánh một giấc ngon.

Ngay cả khi ở trong phòng mà bà mời thầy về bày trận pháp, dán bùa chú cũng không thấy đuôi quỷ hiệu quả bằng Diệp Trần ngồi trong nhà xem phim Hàn.

Con người là vậy đấy, một khi đã từng được hưởng thụ thì sẽ không muốn ngừng lại, phải tìm mọi cách để tiếp tục cái cảm giác sung sướng đó.

Vậy nên, khi phát hiện thì ra Diệp Trần có ích như vậy, Diệp gia bề thế như vậy, Lâm Giản Tây không khỏi thấy đôi phần sợ hãi.

Diệp Trần nhìn chăm chú vào lá phước chiêu hồn màu trắng trên đỉnh một tòa tháp trong khuôn viên nhà họ Diệp, đôi mắt chất chứa suy tư.

Cái lá phước chiêu hồn kia rõ ràng là được nhà họ Diệp dùng để chiêu hồn cô, cô có nên về không?

Riêng cô thì tất nhiên là cô không muốn về, nhà họ Diệp quá phức tạp, cô về đó không khéo lại khiến Diệp Văn Văn lo lắng, thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện, dù sao cô cùng lắm cũng chỉ có thể ở đây năm năm, không cần phải tiếp xúc với Diệp gia làm gì.

Nhưng “Diệp Trần” bản gốc thì sao?

Cô chiếm cơ thể của người ta, nếu đây là nguyện vọng của cô ấy thì cô sẽ nghe theo.

Người tu đạo tin vào nhân quả, những ngày tháng ở Thiên Kiếm tông, tư tưởng nhân quả đã ăn sâu vào trong tư tưởng của Diệp Trần. Thế nhưng,

khi cố gắng cảm nhận tình cảm mà bản gốc để lại, cô ngạc nhiên phát hiện...

Không thấy có tình cảm gì.

Không yêu không hận, không luyến tiếc, cho dù hồi tưởng lại cảm giác trước lúc chết, cũng chỉ có một tiếng thở dài lặng lẽ và một chút thắc mắc, tại sao?

Với một người thiên tài như “Diệp Trần”, cô chỉ là một kẻ xuyên nhanh vội vàng đi ngang qua.

Diệp Trần cảm thấy thật bất ngờ. Lâm Giản Tây đứng đằng sau cô, rụt rè gọi: “Diệp Trần?”

Diệp Trần hoàn hồn, đáp nhẹ nhàng: “Không về.”

“Tại sao?”

Lâm Giản Tây hỏi, Diệp Trần không trả lời.

Nghỉ ngơi một lúc, Lâm Giản Tây đi ăn rồi tới thư viện, bắt tay vào làm việc.

Lâm Giản Tây làm theo những gì Diệp Trần chỉ, bỏ cô vào trong một cái túi khóa hờn, vẽ loăng ngoăng bên ngoài một cái bùa. Bùa này là sáng chế độc quyền của “Diệp Trần”, có khả năng ngăn cản những kẻ bên ngoài tò mò tìm hiểu thứ bên trong. Thế là, Diệp Trần ngoan ngoãn ở trong túi, dễ dàng vượt qua được dụng cụ kiểm soát ở cửa thư viện.

Lâm Giản Tây y theo lời Diệp Trần, đi tới khu sách phân loại các loại quý. Cả giá sách khổng lồ ở đó, hầu như trước đây Diệp Trần đều đã đọc hết, chỉ còn chừa lại hơn chục quyển là chưa. Diệp Trần ở trong túi có thể

nhìn thấy cảnh bên ngoài, dùng bùa truyền âm chuẩn bị sẵn từ trước, bảo Lâm Giản Tây vác mình lên vai rồi bắt đầu tìm sách.

Họ lật hết hơn chục quyển Diệp Trần chưa đọc ra, lật xem từng quyển một.

Diệp Trần thấy, cái danh thiên tài của bản gốc quả không phải là nói suông, cho dù chỉ còn là một hồn phách nhưng vẫn được kế thừa năng lực vốn có của bản gốc, đọc nhanh như gió, không hề nói quá chút nào.

Người trong thư viện vẫn dần, Lâm Giản Tây thấp nển, thả Diệp Trần trong túi khóa hồn ra.

Diệp Trần ngồi xếp bằng, lật nhanh từng trang sách, chăm chú, tập trung, ánh nển nhấp nháy chiếu lên khuôn mặt lạnh lùng, nước da trắng xanh trở nên sáng hơn.

Không biết họ đã ngồi bao lâu, bỗng nghe bên ngoài có tiếng sáo trúc nào nê. Diệp Trần giật mình, cô biết, đây là nhạc tang lễ của riêng Diệp gia.

Lâm Giản Tây thấy Diệp Trần ngẩn người, bèn hỏi thử: “Sao thế?”

Diệp Trần quay lại nhìn sách, không trả lời.

Hai người ngồi một mạch tới tận nửa đêm, bỗng trong thư viện xuất hiện tiếng động. Lâm Giản Tây giật mình đứng dậy. Trước khi Diệp Trần niệm quyết bảo vệ Lâm Giản Tây, một tiếng nói vang lên: “Xin lỗi.”

Nghe thấy giọng nói này, Diệp Trần giật mình, liền đó, vội vàng biến thành một chùm sáng, chui về trong túi khóa hồn, sốt ruột nói với Lâm Giản Tây: “Nhanh, nhanh, khóa túi lại!”

Lâm Giản Tây thắc mắc: “Sao...”

Đúng lúc này, một người mặc áo choàng của thầy phong thủy giống với cái của Diệp Trần bước ra từ sau giá sách.

Người nọ mặt mũi tuần tú, lịch lãm, trông rất quân tử. Lúc anh ta xuất hiện, Lâm Giản Tây vừa khéo đang cầm túi khóa hồn trên tay.

Cậu ta len lén giấu cái túi ra sau lưng, hỏi người mới tới: “Anh là ai?”

“Tôi là Giang Hoài.” Người nọ cười, mặt hơi tái, “Hôm qua tôi bói quẻ thì được biết hôm nay tới đây có thể gặp lại được cố nhân, không biết cậu đã từng gặp tôi chưa?”

Giang Hoài?

Lâm Giản Tây cau mày.

Tất nhiên là cậu ta chưa từng gặp nhưng vẫn cảm thấy cái tên này hơi quen quen, hơn nữa, nhìn vào phản ứng trốn tránh của Diệp Trần thì rõ ràng đây không phải người lạ.

Cậu ta lắc đầu: “Tôi chưa từng gặp anh.”

Giang Hoài cười, có vẻ rất lưu tâm: “Thế hôm nay cậu có từng thấy một người, là một cô gái, khoảng ngoài hai mươi, trông rất lạnh lùng, ngoại hình... vô cùng đẹp mắt không?”

Nói xong, trong mắt anh ta ánh lên nỗi chua xót: “Nếu cậu hiểu rõ về giới phong thủy, có lẽ là có biết cô ấy.”

“Tên cô ấy là Diệp Trần.”

Chú thích:

*lá phướn chiêu hồn招魂幡

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

59. Chương 59: Trong Lòng Người Có Quỷ 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâm Giản Tây chột dạ nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra như thường, giả vờ không hiểu đối phương đang nói gì.

Trông thấy cách Lâm Giản Tây phản ứng, Giang Hoài không giấu nổi nụ cười bất lực.

Thực ra, vốn cũng đã đoán được, trông cậu bé này, hoàn toàn chẳng giống người có quan hệ với Diệp Trần chút nào.

Diệp Trần ấy à, lúc nào cũng đối xử lạnh lùng với người ta, trong giới này, mọi người đều chỉ có thể ngưỡng mộ cô, phấn đấu được như cô, ngay cả anh ta là người lớn lên từ nhỏ với cô ấy, trong lòng cô, có lẽ cũng chỉ là một người hay gặp mà thôi.

Thế nhưng, khi gặp cậu thiếu niên này, anh ta vẫn thầm nghĩ mình vất vả hao tâm tổn sức mới bói ra được kết quả này, quyết không thể vội vã từ bỏ, móc từ trong người ra một tấm ảnh, tiếp tục hỏi: “Cậu thực sự chưa từng gặp cô ấy à?”

Bức hình trong tay anh ta đã ố vàng từ lâu, được lồng vào trong một mặt dây chuyền, có lẽ là chụp khoảng năm Diệp Trần mười tám, mười chín tuổi.

Lâm Giản Tây tỉnh bơ lắc đầu: “Thật sự chưa từng gặp.”

Giang Hoài tỏ vẻ thất vọng ra mặt, nhắm mắt lại thở dài, cất mặt dây chuyền đi.

Một lúc sau, anh ta mở mắt ra, nhìn cậu thiếu niên, cay đắng nói: “Nếu cô ấy từng gặp cậu, nhất định sẽ không để mặc cậu.”

“Hả?” Lần này là Lâm Giản Tây thực sự không hiểu ý đối phương. Giang Hoài không đáp, nhìn cậu ta bằng cặp mắt hiền từ.

Anh ta giỏi về bói toán, xem tướng, cậu thiếu niên này thực ra có vẻ ngoài rất đoan chính, đáng lẽ là vận số đại phú đại quý, một bước lên mây, nhưng không biết vì cớ gì mà người lại nặng âm khí, rõ ràng là đã bị người ta cải đổi số mệnh.

Diệp Trần bình thường rất lười, lười nói, lười đi, lười để ý đến người khác nhưng lại cực kỳ thích xen vào những chuyện phạm vào lẽ trời thế này, nếu như cô ấy gặp được cậu thiếu niên này, nhất định sẽ giúp đỡ.

Có điều, cô có thực lực, còn những người khác thì chưa chắc đã có. Giang Hoài cầm một cái ống trúc, lắc qua lắc lại rồi đổ ba đồng xu âm dương ra lòng bàn tay, cau mày nói: “Cậu trai trẻ, vận mạng của cậu nằm ngoài khả năng của tôi, tôi không thể giúp được. Tương lai, cần phải cẩn thận.”

Nói xong, Giang Hoài thở dài một tiếng, quay lưng bỏ đi.

Đi được vài bước anh ta bỗng ngồi xổm xuống nhìn xung quanh một vòng, thấy chắc chắn không còn ai khác ngoài Lâm Giản Tây đang đứng cạnh cây nền nghệt mặt ra nhìn mình.

Giang Hoài đưa tay day huyệt thái dương. Từ khi nhận được tin Diệp Trần qua đời, anh ta liên tục mất ngủ, hao tâm tổn sức bói sinh tử và nơi

hồn phách Diệp Trần đi. Đến giờ, tia hy vọng cuối cùng cũng không còn, anh ta thấy thực sự mệt mỏi.

Tiếng bước chân của Giang Hoài càng lúc càng xa, một lúc sau, cuối cùng, thư viện cũng quay về cái tĩnh lặng vốn có. Diệp Trần chui ra khỏi túi. Khả năng bói toán của Giang Hoài khiến cô phải dè chừng, nhất là Giang Hoài càng ở gần đối tượng thì sẽ bói càng chuẩn. Vừa rồi Diệp Trần phải liều mạng che giấu dấu vết của bản thân, chỉ sợ ba đồng âm dương của Giang Hoài sẽ bói ra gì đó.

Thành phố B thật là quá nguy hiểm, Diệp Trần nôn nóng nói: “Chúng ta đọc nhanh lên, đọc xong thì đi luôn.”

Thấy dáng vẻ tránh Giang Hoài như kiêng dè rần rết của Diệp Trần, Lâm Giản Tây tò mò hỏi: “Cô với anh ta có quan hệ gì đấy? Người yêu cũ à?”

Diệp Trần dừng tay lật sách, ngẩng đầu nhìn Lâm Giản Tây: “Biết tôi chết thế nào không?”

Lâm Giản Tây giật mình, hít sâu một hơi, chỉ về hướng Giang Hoài bỏ đi: “Anh ta giết á? Trông anh ta đâu có giống người như thế!”

“Không phải.” Diệp Trần lắc đầu, chỉ về phía nhà họ Diệp, “Em gái tôi thích anh ta, vì anh ta mà giết tôi.”

“Nghĩa là, anh ta thích cô hả?” Lâm Giản Tây nhanh nhẩu suy luận. Diệp Trần vỗ đầu cậu ta: “Con nít không lo học, đi dò hỏi chuyện người lớn để làm gì.”

Lâm Giản Tây trợn mắt: “Tôi không phải con nít!”

“Nhanh lên!”

Diệp Trần lạnh lùng nhìn cậu ta một cái, Lâm Giản Tây thấy cô nghiêm túc, không dám mặt dày nói tiếp, bèn ngồi xuống cùng xem sách với Diệp Trần.

Đến khi trời gần sáng, Lâm Giản Tây đã mệt nhoài nhưng liếc thấy Diệp Trần vẫn lãnh đạm như thường, cậu ta liền bất giác liên tưởng tới hình ảnh trong đoạn clip tổng hợp mười năm chinh chiến của cô.

Diệp Trần trong đó thật là mạnh.

Đằng sau mỗi kẻ mạnh, có lẽ đều là những đánh đổi, trả giá vượt hơn hẳn người thường như vậy chẳng?

Cậu ta ngơ ngác nhìn Diệp Trần một lúc, bỗng dừng như được nạp thêm năng lượng, xốc lại tinh thần, tập trung tiếp tục xem sách. Vài tia nắng đầu ngày len qua chõng sách báo, Lâm Giản Tây bỗng lên tiếng: “Này, xem thử, con nhện lớn, trên chân có mặt người, có phải thứ này không?”

Nói xong, Lâm Giản Tây dịch sách sang cho Diệp Trần xem.

Diệp Trần đọc thử, trên trang sách viết: nhện Bát Âm Quỷ Diện

Nhện Bát Âm Quỷ Diện là thứ chí âm.

Nó không phải là sản phẩm của tự nhiên, nó là “nghiệt” người khác tạo ra. Một người mỗi lần phạm tội đều sẽ để lại “nghiệt”, “nghiệt” tích tụ trong trời đất, cuối cùng trở thành một đám khí âm, trả thù kẻ gây tội kia. Nếu không thể trả thù ngay, âm khí sẽ không ngừng biến đổi, ấp trứng, cuối cùng nở ra nhện Bát Âm Quỷ Diện.

Nhện Bát Âm Quỷ Diện rất mạnh, quan trọng nhất là, gần như không thể tiêu diệt.

Bạn có thể đánh nó trọng thương, làm nó yếu đi, nhưng chỉ cần kẻ gây tội lại phạm thêm lỗi lầm, âm khí mạnh mẽ trở lại, nó sẽ lại xuất hiện.

Lần sau mạnh hơn lần trước, cho đến tận khi kẻ gây tội không thể phạm thêm sai lầm.

Đây là thứ tà vật mà trời xanh tạo ra để bảo vệ sự cân bằng, nhân quả luân hồi, báo ứng phải tới.

Khi nhện Bát Âm Quỷ Diện cắn được kẻ phạm tội, nó sẽ tự động biến mất.

Diệp Trần nghiêm túc đọc phần giới thiệu. Lâm Giản Tây hỏi: “Là nó phải không? Đến cả thấy con kiến tôi còn phải đi đường vòng, sao có thể gây tội gì được?”

Diệp Trần không trả lời.

Lâm Giản Tây tất nhiên không làm gì nên tội nhưng nhà họ Lâm thì sao?

Gánh nặng Lâm Giản Tây mang bao gồm toàn bộ những chuyện Lâm gia đã làm, số lượng mặt trên chân nhện Bát Âm Quỷ Diện đại diện cho mức độ nặng nề của tội lỗi. Con nhện kia cả tám chân đều có mặt người, có thể thấy những năm qua, nhà họ Lâm đã làm biết bao nhiêu chuyện trái với lẽ trời.

Cô nghĩ, không biết có nên nói điều này cho Lâm Giản Tây biết không.

Việc xử lý trận pháp tụ tai trở thành chuyện cấp bách lúc này. Nhện Bát Âm Quỷ Diện không phải là mối nguy lớn nhất bởi vì chỉ cần Lâm gia còn, nhện Bát Âm Quỷ Diện sẽ không ngừng hồi sinh, ngày càng mạnh

hơn, thay vì nuôi dưỡng nó như thế, chẳng bằng phá trận pháp tụ tai, để cho oan có đầu, nợ có chủ, ai gây nghiệt, người đó chịu.

Nhưng cô là một con quỷ, có thể phá trận pháp tụ tai chẳng?

Diệp Trần không dám chắc.

Cô chuyển mắt nhìn sang Lâm Giản Tây. Năm đó Lâm Giản Tây đã làm được. Là một nhân vật phản diện, là người mà hệ thống mong sẽ trở thành người trợ giúp đắc lực nhất cho nam chính sau này, là một kẻ đối đầu với toàn thể giới nhưng vẫn đấu tranh tới tận phút cuối cùng, Diệp Trần là thiên tài thì cậu ta lại càng là thiên tài.

Năm đó, cậu ta chẳng qua là được Giang Huyền dạy cho vài kiến thức căn bản về phong thủy, thế mà cuối cùng, vào phút cuối, đã lật kèo, phản lại Lâm gia, chẳng những hủy được trận pháp tụ tai mà còn san Lâm gia thành bình địa. Nếu giờ cô dạy dỗ cẩn thận, phải chăng cũng có thể trông chờ vào chuyện cậu ta tự lực cánh sinh, tự thay đổi vận mệnh của mình?

Còn về nhện Bát Âm Quỷ Diện, chỉ cần cô luôn ở bên bảo vệ cậu ta không rời phút nào là được.

Suy nghĩ cẩn thận xong, Diệp Trần đứng dậy, nói với Lâm Giản Tây: “Mua vé đi, về luôn.”

“Hả?”

Lâm Giản Tây đứng dậy: “Gì mà gấp vậy?”

“Chạy giữ mạng.”

“Ờ...”

Lâm Giản Tây hiểu được tầm quan trọng của sự việc, lấy điện thoại ra, định đặt mua vé tàu. Diệp Trần bỗng quay sang: “Mua vé máy bay.”

Lâm Giản Tây lúng túng: “Không... không có nhiều tiền như vậy.”

Dùng di sản bà để lại, phải tiết kiệm một chút.

Diệp Trần nói: “Tôi có, tôi dẫn cậu đi lấy. Đặt chuyến bay lúc hai giờ chiều, hai vé khoang hạng nhất.”

Nói xong, Diệp Trần lồng hai tay vào ống tay áo, bay đi trước.

Lâm Giản Tây há hốc mồm, tự dừng lại có cảm giác...

... bị bao nuôi.

Xuất phát từ sự tín nhiệm tuyệt đối với Diệp Trần, Lâm Giản Tây đã đi đặt hai vé khoang hạng nhất thật. Có điều, bỗng nhiên cậu ta ý thức được một vấn đề...

“Diệp Trần,” cậu ta đuổi theo Diệp Trần, nhăn nhó nói: “Nghe nói mua vé máy bay cần phải có chứng minh thư nhỉ?”

Cậu ta còn nhà quê, chưa ngồi máy bay bao giờ, tất cả những gì biết được đều là nghe nói.

Diệp Trần dừng lại, sau một lúc thì hậm hực phẩy ống tay áo, nổi nóng chửi công ty hàng không: “Đồ cổ hủ!”

Người ta thích mua hai vé thì mua hai vé, đòi gì lắm thế?!

Thấy Diệp Trần phản ứng như vậy, Lâm Giản Tây liền hiểu, “nghe nói” là thật.

Thế là cậu ta điền số chứng minh thư của mình vào, sau đó mua một vé, khoang hạng nhất!

Sau khi rời thư viện, hai người đi mua hai cái bánh mì rán đồ nhân trứng gà, mang bánh đi vào một khu “hồ đồng” cũ của thành phố B. Tận trong cùng của khu hồ đồng là một ngôi nhà cũ, sân rộng, cổng lớn trông khá là tả tơi lụp xụp, hai con sư tử đá bệ đặt trước cổng.

Diệp Trần bảo Lâm Giản Tây vào trong đó, báo ngay số hiệu: “Chín.”

Ở chỗ này, số hiệu được sắp xếp theo mức độ quan trọng. Mười số đầu tiên đều là những nhân vật lớn. Người phục vụ tiếp họ giật mình, nhìn Lâm Giản Tây rồi vội vàng nói: “Xin chờ, tôi đi gọi ông chủ tới.”

Một lát sau, một người thanh niên mặc trang phục đời Đường đi ra. Người này trông có vẻ ôn hòa, lịch sự, tay cầm theo một túi thuốc khảm vàng, trên thân túi treo một gói thuốc nhồi màu đỏ. Anh ta nhìn nhanh Lâm Giản Tây một cái rồi tiện thể hỏi: “Trưởng thành chưa nhỉ?”

“Chưa...”

Lâm Giản Tây bối rối đáp.

Người thanh niên bật cười: “Nào, ai tới cũng đều là khách. Ba câu trả lời cho ba câu hỏi, mời đáp.”

Lâm Giản Tây ngơ ngác, đang định hỏi thế câu hỏi là gì thì Diệp Trần bèn nói luôn: “Diệp Trần. Diệp Trần. Diệp Trần. Đáp đi.”

Lâm Giản Tây hoàn toàn ngơ ngác nhưng vẫn ngoan ngoãn nói theo: “Diệp Trần. Diệp Trần. Diệp Trần.”

Người thanh niên hút một hơi thuốc rồi nhả khói ra đầy điệu nghệ, quay lại nhìn cậu ta một cái, trong mắt ẩn giấu ý cười.

“Được rồi,” người thanh niên hất cằm, nói với người đứng bên, “đưa đồ cho cậu ta đi. Cậu em à, đọc giúp anh sổ tài khoản ngân hàng đi.”

“Đọc đi.” Diệp Trần nhắc. Lâm Giản Tây hoàn toàn không biết mình đang làm gì nữa rồi, họ bảo cậu ta làm gì thì cậu ta làm y như thế.

Cậu ta đi lại điền tên ngân hàng và thông tin tài khoản, sau đó, có người mang hai cái hộp từ sau nhà đi ra.

Người thanh niên đứng dậy nói: “Lượng tiền hơi nhiều, chuyển khoản có lẽ sẽ mất chút thời gian. Cái hộp hoa mẫu đơn này là bảo bối Diệp Trần gửi tại đây, còn cái hộp hoa phù dung kia là tiền. Tôi bảo người ta lấy trước cho cậu năm trăm ngàn tiền mặt, muốn đi đâu thì mau đi đi. Tôi muốn đi ngủ.”

Nói xong, người thanh niên đứng dậy đi mất. Một người phục vụ mặc tây trang đi giày da tới cầm hộp lên, cung kính nói: “Tiên sinh, để tôi đưa ngài ra sân bay.”

“Hả?” Lâm Giản Tây ngạc nhiên, “Sao anh biết tôi muốn ra sân bay?”

Đối phương cười: “Người đến chỗ chúng tôi, hầu như đều là lấy đồ rồi đi vội, chỗ chúng tôi có bộ phận chuyên phục vụ, xe đều là loại chống đạn, xin ngài yên tâm.”

Lâm Giản Tây: “...”

Cậu ta nói rồi mà, giới phong thủy quá nguy hiểm, làm lập trình viên tốt hơn nhiều.

Lâm Giản Tây được người ta đưa thẳng ra sân bay. Tới sân bay, Diệp Trần mới chui từ túi khóa hờn ra, Lâm Giản Tây qua cửa kiểm soát an ninh, đi làm thủ tục.

Trong lúc chờ lên máy bay, Lâm Giản Tây đặt cả hai cái hộp lên ghế rồi ngồi đè lên trên cùng. Diệp Trần ngồi bên cạnh, trở mắt ra nhìn: “Cậu ngồi lên chúng làm gì, ấp trứng à?”

“Không phải,” Lâm Giản Tây thì thầm, “đồ quý, tôi phải giữ cẩn thận.”

Thế nên cậu bèn ngồi lên chúng hả?

Diệp Trần ngơ ngác, lối tư duy của tiểu thị dân quả là đầy bất ngờ.

Một lát sau, Diệp Trần hướng dẫn Lâm Giản Tây lên máy bay. Lúc máy bay cất cánh, Lâm Giản Tây vô cùng lo lắng, ngay sau đó, liền có người nắm tay cậu ta.

Lâm Giản Tây ngoảnh đầu sang, Diệp Trần đang an vị trên tay vịn cạnh cậu ta, vẻ mặt lạnh nhạt, thờ ơ.

Giữa không gian toàn tiếng động cơ máy bay ù ù, Lâm Giản Tây lại cảm thấy hết thảy đều tĩnh lặng, chỉ có duy nhất bóng hình của người này tồn tại trên thế gian.

Cậu ta không lo âu, không sợ hãi, không hoảng hốt.

Mười bốn năm lênh đênh trên đời, đến tận khi gặp được Diệp Trần, cho dù cô chỉ là một con quỷ, lần đầu tiên cậu ta có cảm giác bình yên, an tĩnh.

Cái cảm giác được đối phương nắm tay khiến tim cậu ta đập rộn ràng, những rung động đầy mạnh mẽ.

Diệp Trần có cảm giác bị ai đó nhìn, quay đầu sang, bắt gặp đôi mắt trong veo của Lâm Giản Tây, Diệp Trần cười.

“Đừng sợ, không sao đâu.”

Máy bay lao thẳng lên bay giữa những tầng mây, Lâm Giản Tây thấp thỏm hỏi: “Lỡ máy bay rơi xuống thì làm sao bây giờ?”

“Ồ, khách quan thì, 99% khả năng rơi là ở lúc cất cánh, đã bay lên được rồi thì sẽ không rơi đâu.” Diệp Trần đem những thứ trước kia người ta nói với mình ra lèo Lâm Giản Tây. Thế nhưng Lâm Giản Tây vẫn chưa hết lo, nuốt nước bọt hỏi: “Thế lỡ chúng ta rơi vào trúng 1% kia thì sao?”

“Nếu lỡ chúng ta rơi trúng vào 1% kia thì...” Diệp Trần ngẫm nghĩ, “tôi sẽ nâng máy bay lên!”

Nữ quý một tay nâng máy bay...

Lập tức trong đầu Lâm Giản Tây hiện lên nào là người nhện, nào là Thor, đủ loại anh hùng siêu nhân trong phim Mỹ. Bất giác, bỗng nhiên cậu ta lại thấy không còn gì phải sợ.

Lâm Giản Tây hạ thấp lưng ghế, nghiêng người, nhường ra một góc, bảo với Diệp Trần: “Cô cũng lại đây nằm đi.”

Diệp Trần ngoan ngoãn nằm xuống. Với cô, Lâm Giản Tây chỉ là một đứa trẻ. Cô nghiêng người nằm xuống cạnh cậu ta, nghe tiếng cậu ta thì thầm: “Câu hỏi cô đặt ra ở đó là gì thế?”

Diệp Trần lúng túng: “Tôi không nói được không?”

“Thế tôi không cúng dường cho cô nữa.”

Diệp Trần: “...”

Hay lắm, còn biết đe dọa cả mình.

Diệp Trần nghiêm mặt đáp: “Câu thứ nhất, thầy phong thủy lợi hại nhất thế giới là ai. Câu thứ hai, thầy phong thủy đẹp nhất thế giới là ai. Câu thứ ba, thầy phong thủy chính nghĩa nhất thế giới là ai.”

Lâm Giản Tây tròn mắt: “Thì ra cô lại ngây thơ như thế!”

Diệp Trần không nói gì, cô cũng cảm thấy một đời thiên tài sao có thể ngây thơ như thế.

“Vậy rốt cuộc cô gửi ở đó bao nhiêu tiền?”

“Một chút tiền tiêu vặt thôi...” Diệp Trần cố nhớ lại, “Khoảng tám mươi triệu thì phải. Có điều tiền thì chỉ đáng mấy xu sứt, cái quý giá hơn cả là các pháp khí.”

Lâm Giản Tây: “...”

Nội tâm của Diệp Trần: “Ha ha làm màu thật là vui!”

Ba Tám: “Tôi cũng muốn có nhiều tiền như vậy T T.”

Nghe thấy con số tám mươi triệu, Lâm Giản Tây giật nảy mình.

Cậu ta chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, ở thành phố Z, một căn hộ cũng chỉ mấy ngàn một mét vuông, tám mươi triệu ư?

Nói không chừng cậu ta có thể nằm không, chẳng cần thi đại học, chẳng cần làm gì, sống xa hoa như con nhà giàu ấy chứ.

Chẳng trách Diệp Trần lại coi thường nghề lập trình...

Giữa lúc Lâm Giản Tây còn đang chấn động, tiếp viên hàng không đẩy đồ ăn thức uống tới, lịch sự hỏi Lâm Giản Tây: “Tiên sinh, xin hỏi ngài có muốn uống chút gì không?”

Lâm Giản Tây từ chối theo phản xạ: “Không không, tôi không cần!”

Trước đây cậu ta đã từng tìm hiểu, đồ trên tàu hỏa cái gì cũng rất đắt, tốt nhất là tự mang theo, vậy nên cậu ta đã chuẩn bị sẵn mì ăn liền. Tiền vé máy bay đắt hơn tiền đi tàu nhiều như vậy, đồ trên máy bay nhất định cũng đắt hơn hẳn trên tàu.

Bạn nghĩ mà xem, máy bay bay ở trên trời, chi phí cho mấy thứ này nhất định còn cao hơn nữa.

Lâm Giản Tây cảm thấy mình thật là thông minh, sành sỏi. Tiếp viên nói: “Chỗ chúng tôi có coca, nước hoa quả...”

“Không không, không cần, cô không cần quảng cáo bán hàng với tôi...”

Diệp Trần ở một bên im nghe, nghe đến mấy chữ “quảng cáo bán hàng” thì hiểu ngay ra vấn đề của Lâm Giản Tây, mở miệng nhắc: “Miễn phí. Đồ trên máy bay đều miễn phí.”

Vừa dứt lời, khí thế của Lâm Giản Tây thành linh nổi lên như rồng cuộn, gọi người tiếp viên vừa đi lại.

“Chờ đã! Các cô có những gì, lấy cho tôi mỗi loại một phần!”

Diệp Trần: “...”

Tiếp viên hàng không: “Σ(° △°|||) } “

Diệp Trần trở mắt ra nhìn Lâm Giản Tây liều mạng nhồi nhét đủ các thứ vào dạ dày, đến lúc xuống máy bay, đi không nổi, phải vịn tường mà đi, trông như sắp nôn ra đến nơi.

Diệp Trần đi theo sau cậu ta, ngập ngừng nói: “Cậu... không cần phải đối xử với mình như vậy.”

“Tôi muốn ăn bù lại tiền.” Lâm Giản Tây nắc lên một tiếng. Diệp Trần cầm nín mất một lúc, sau đó đâm thêm một nhát: “Vé máy bay đắt như thế, cậu có ăn đến bội thực cũng không bù được đâu.”

“Ăn được bao nhiêu hay bấy nhiêu!” Lâm Giản Tây nói đầy nghiêm túc. Diệp Trần im lặng suy nghĩ, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với

nhân vật phản diện ở thế giới này vậy? Hình tượng của những người tiền nhiệm rõ ràng đều thuộc kiểu ngẩng cao đầu, đầy mạnh mẽ, có chăng chỉ là khác nhau một chút ở tính cách, ngay cả Cố Gia Nam thì toàn thân cũng luôn tạo cho người ta cảm giác “Bố đây không phải người thường”, tại sao nhân vật phản diện của thế giới này lại...

.... giống hàng dõm thế.

Tuy vậy, nhìn vào ngoại hình của Lâm Giản Tây, Diệp Trần liền ngừng ngay suy nghĩ trên, thầm nói với bản thân, chỉ số nhan sắc là tất cả.

Cho dù có tiểu thị dân thì cũng là một tiểu thị dân có chỉ số nhan sắc vượt trội!

Về đến nhà Lâm Giản Tây, vừa mới bước qua cửa liền trông thấy người chú họ xa của Lâm Giản Tây đồng thời là người giám hộ hiện tại của cậu ta đang ngồi trong phòng.

Lâm Giản Tây dần mặt, người chú nói: “Thầy giáo gọi điện cho chú, bảo cháu đã bỏ học gần một tuần trời.”

Lâm Giản Tây không nói gì, người chú châm điếu thuốc lên hút: “Cháu nghĩ cái gì thế, nói chú nghe xem.”

“Cháu...”

“Cậu định đến đạo quán ở một thời gian.”

Diệp Trần lập tức ngắt ngang Lâm Giản Tây, mồm lời: “Đạo này cậu thấy trong người không ổn, như bị thứ gì đó theo, có cao nhân chỉ cậu đi đạo quán trừ tà, ngày nào cũng phải xin về sớm.”

Lâm Giản Tây nhăn nhó mặt mày nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm tuyệt đối với Diệp Trần, cậu ta vẫn nói theo y như vậy. Người chú họ cười

khẩy một tiếng: “Rốt cuộc là đã đi lâu lổng ở những đâu hả? Bà cháu già nên mê tín đã đành, cháu cho là chú cũng tin mấy lời này hả? Cháu...”

Còn chưa nói xong, Diệp Trần đã sử dụng sức mạnh thần hồn, tát mặt đối phương bốp một cái.

Người chú giật mình thốt lên: “Ai?!”

Sau đó nhận ra sự lạ, gió lạnh cuồn cuộn thổi, nhiệt độ trong phòng giảm mạnh, ngọn đèn chớp nháy, người chú đánh mặt quát: “Ban ngày ban mặt, đừng có giả thần giả... A a a a...”

Diệp Trần không để người chú nói hết câu liền đạp ông ta ra ngoài, đánh túi bụi, cuối cùng ông ta không chịu nổi nữa, chạy ù tè vào thang máy, vừa chạy vừa la “Có maaaaaaaa...”

Lâm Giản Tây trợn mắt há mồm ra nhìn. Ít phút sau, cậu ta nhận được cuộc gọi đến của người chú nọ.

“Đi đạo quán, mau đi đi, tiện thể xin giúp chú một tấm bùa. Cháu đã trêu vào cái quỷ gì thế hả!”

Nói xong, người chú họ liền cúp luôn điện thoại. Lâm Giản Tây quay đầu nhìn Diệp Trần đang đứng xoa tay.

“Nhìn tôi làm gì?”

“Không có gì. Thấy cô cũng thật thông minh.”

Diệp Trần bảo Lâm Giản Tây đi đạo quán là phải đi thật. Thành phố Z không có nơi nào tương tự như đạo quán. Diệp Trần mượn bản đồ nhìn một hồi, bảo Lâm Giản Tây đi cùng mình đến một nơi xem, cuối cùng ưng ý một ngọn núi hoang ở vùng ngoại ô.

Ngọn núi này ở gần trường Lâm Giản Tây theo học nhất. Diệp Trần bảo Lâm Giản Tây đi mua lại nó. Lâm Giản Tây giả bộ là một cậu ấm con nhà giàu được cha mẹ cho đi học cách buôn bán, bỏ tám triệu ra mua lại ngọn núi hoang này sau đó lại nghe lệnh Diệp Trần đi mua cây.

Đào, liễu, bạch quả, ngải cứu, bồ hòn, trồng năm giống cây này tại các vị trí theo pháp đồ Diệp Trần vẽ.

Lâm Giản Tây nhìn chăm chăm vào bản đồ một hồi rồi bỗng chỉ vào vị trí của một cây bồ hòn: “Vị trí của nó và ngải cứu có phải dịch đi một chút sẽ hay hơn không?”

“Hả?” Diệp Trần nhìn thử, thử dịch theo ý Lâm Giản Tây, quả là tốt hơn nhiều. Trong lòng Diệp Trần thấy hơi bất mãn, có cảm giác khó chịu như sóng trước bị sóng sau đè, ngã sấp mặt trên nền cát, lạnh mặt hỏi: “Sao cậu lại thấy dịch nó đi một chút thì tốt hơn?”

“Thì tôi thấy trồng ngải cứu cao hơn bồ hòn một chút trông sẽ đẹp hơn.”

Diệp Trần: “...”

Cô thấy năm đầm tay hơi ngứa ngáy rồi.

Lâm Giản Tây chỉ huy người ta trồng cây, đồng thời còn thuê người xây nhà, vung tay một phát chi hết hai mươi triệu, mọi người đều ngằm bàn tán sau lưng, cậu ta nhất định là cậu ấm nhà giàu.

Thế là, một đêm tối trời, có người lén lút theo dõi Lâm Giản Tây, định bắt cóc cậu ta.

Lâm Giản Tây đang trên đường từ lớp tự học buổi tối về nhà thì cảm thấy sau lưng có gì đó là lạ, vội vàng bước nhanh hơn. Diệp Trần liếc cậu ta

một cái, không nói một lời, đi vòng ra đằng sau, đánh gã kia một trận tả tơi rồi ném vào trong thùng rác.

Diệp Trần đánh sướng tay quá, nhất thời quên mất Lâm Giản Tây còn Lâm Giản Tây thì nôn nóng quá mà đã đi khá xa, đi một hồi lâu mới sức nhận ra, Diệp Trần đâu mất rồi?!

Nỗi sợ ùn ùn kéo tới, cũng chẳng rõ là đang sợ gì, có thể là sợ trong lúc Diệp Trần không ở đây, đám yêu ma quỷ quái sẽ tấn công, cũng có thể là vì đã quen với sự hiện diện của một người, cậu ta chẳng kịp nghĩ kỹ nguyên nhân, chỉ biết rằng, phải tìm được Diệp Trần, phải tìm Diệp Trần cho bằng được.

Thế là, cậu ta bắt đầu chạy thực mạng, vừa chạy vừa gọi Diệp Trần.

Diệp Trần đi đâu rồi?

Tại sao không thấy Diệp Trần?

Trong đầu cậu ta chỉ quanh quẩn mấy câu hỏi này, một góc trong lòng cậu ta đang gào thét, có vô số những ý tưởng thô bạo, như thể là chuyện để lạc mất này đã từng trải qua nhiều đến quen rồi.

Vào lúc sợi dây trong đầu sắp đứt phụt, cậu ta nghe thấy một tiếng rầm như có thứ gì đó bị tống vào trong thùng, Lâm Giản Tây vội vàng chạy lại xem thử. Diệp Trần đang đứng trước thùng rác, trong thùng rác có hai gã đàn ông bị đánh đến tả tơi bầm dập.

Diệp Trần quay đầu lại dưới ngọn đèn đường, mặt thản nhiên như không, sự hoảng hốt trong lòng chớp cái liền hóa thành nỗi tủi thân dâng đầy khóe mắt khiến mắt đỏ lên, cậu ta gào lên: “Cô đi đâu sao không nói với tôi một tiếng hả! Tôi lo lắng tôi sợ lắm cô có biết không!”

Diệp Trần ngạc nhiên, sau đó đôi mắt đóng đầy lệ dạt dào.

Mặt cô khá là đơ, cậu ta cũng biết thế, nhưng chẳng hiểu sao, đúng vào phút ấy, dưới ngọn đèn và vầng trăng, người con gái mặc áo choàng đen, dùng kẹp tóc hình bướm bướm màu xanh lam lại khiến cậu ta có cảm giác dường như cô ấy đang cười.

Dịu dàng biết mấy, rạng rỡ biết mấy.

“Xin lỗi,” giọng nói đầy chân thành, “sau này sẽ không thế nữa.”

Lâm Giản Tây nhào tới, ôm chặt lấy cô.

Diệp Trần vẫn chưa thu sức mạnh thần hồn về, thấy cậu ta ôm mình, bèn tiếp tục sử dụng.

Cậu thiếu niên mười bốn tuổi ôm lấy kẻ đã sớm rời khỏi thế gian kia, như thể đang ôm lấy cả thế giới.

Chú thích:

*ba đồng xu âm dương三枚铜钱 là ba đồng xu hình tròn, trong đục lỗ hình vuông, tượng trưng cho thiên địa, đồng xu càng cổ thì được cho là càng linh vì hấp thụ nhân khí nên có đầy đủ ba yếu tố thiên, địa, nhân, được dùng để gieo quẻ, cầu phúc, tùy theo số lượng và hoa văn trên đồng xu mà còn có những tác dụng khác.

*nhện Bát Âm Quỷ Diện (八阴鬼面蛛) nghĩa là con nhện có tám mặt quỷ

*trang phục đời Đường (唐装: Đường trang) có hai loại là Đường trang và Đường trang Tân thời (新唐装). Đường trang kiểu cổ được sử dụng ở thời nhà Đường, cổ áo tròn, hai mảnh, thân dài. Đường trang Tân

thời ra đời và phát triển từ thời nhà Thanh cho đến nay, có cổ đứng và cài khuy móc hàng giữa.

*tầu thuốc và bao thuốc nhồi

*tiểu thị dân 小市民 là từ dùng để chỉ chung những người lao động làm ăn nhỏ ở thành phố thường kèm theo những đặc điểm được gán cho đối tượng dân chúng này như kém giác ngộ, ích kỷ, bo bo giữ thân, sợ thay đổi, chỉ lo cái lợi trước mắt, suy nghĩ thiên cận, đôi khi được cho là “ngây ngô, trẻ con”, bướng bỉnh, mù quáng, không muốn người khác tốt hơn mình, đặc biệt có thái độ hung hăng với những người mà họ cho rằng có nguy cơ làm tổn hại đến lợi ích của họ.(Nguồn:baidu)

Từ này từng được sử dụng ở Việt Nam nhưng hiện nay mình chỉ còn thấy lác đác ở một số bài báo (VD:Tiểu thị dân và vỉa hè,Ký ức tiểu thị dân), có lẽ vì xu hướng xã hội không còn khai thác đề tài này nữa.

*Hồ đồng 胡同 là một loại đường phố hẹp hoặc những con hẻm, thường làm người ta liên tưởng tới các thành phố ở miền Bắc Trung Quốc, trong đó nổi tiếng nhất là Bắc Kinh. Tại Bắc Kinh, hồ đồng là những con hẻm hình thành theo dãy tứ-hợp-viện (siheyuan), những căn nhà truyền thống có sân, được bao quanh 4 mặt bởi các nhà khác.[1] Nhiều khu dân cư

hình thành bằng cách nối liền một tứ-hợp-viện (siheyuan) này với một tứ-hợp-viện (siheyuan) khác để lập nên một Hồ đồng, và tiếp tục nối liền Hồ đồng này với Hồ đồng khác. Từ Hồ đồng cũng được sử dụng để chỉ những khu dân cư như vậy. (Nguồn:Wikipedia)

*Đạo quán道观 là nơi tu luyện và cử hành nghi thức tôn giáo của các đạo sĩ. Đôi khi gọi là cung quán, ngoài ra còn có các kiến trúc với tên gọi theo quy mô lớn nhỏ khác nhau như: điện, đường, phủ, miếu, am, lâu, xá, trai, các, khuyết, đàn; mang đậm nét kiến trúc truyền thống của Trung Quốc, các chi tiết trang trí mang tính biểu tượng cao.

*bánh mì rán đỗ nhân trứng gà鸡蛋灌饼: bột mì nhồi kĩ, quét một lớp bột mì trộn dầu và bột nở ở mặt trong, gói lại, đem rán với rất ít dầu, đợi bánh phồng lên thì chọc thủng, rót trứng gà đã đánh sẵn vào trong lòng bánh, lật mặt đợi chín thì lấy ra, ăn kèm với rau và nước sốt.

*Đào, liễu, bạch quả, ngải cứu, bồ hòn ngoài ra còn có hoàng đàn, thù du, bầu hồ lô là tám loại cây theo phong thủy có tác dụng xua đuổi tà ma, đem lại may mắn, phù hộ gia chủ.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

60. Chương 60: Trong Lòng Người Có Quý 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhờ kỹ thuật xây dựng hiện đại và nỗ lực siêu phàm vì kiếm tiền của nhóm thợ, chưa đầy ba tháng, đạo quán đã xây xong.

Diệp Trần và Lâm Giản Tây nhanh chóng chuyển qua đó ở. Hôm chuyển nhà đúng dịp Lâm Giản Tây được nghỉ lễ, cậu ta gọi người của công ty chuyển nhà mang thùng lớn thùng nhỏ sang đạo quán. Diệp Trần vào đây ở cảm thấy hơi không thoải mái lắm vì mọi thứ ở chỗ này đều được bài trí để trừ tà nhưng may mà cô có thực lực mạnh, chẳng qua chỉ hơi không thoải mái một chút, chốc lát sau liền ổn.

Lâm Giản Tây hướng dẫn người ta sắp xếp đồ đạc xong xuôi, thở phào một hơi, lại chỗ Diệp Trần nói chuyện: “Chỗ này không khí tốt thật đấy, Diệp Trần nhỉ!”

Diệp Trần nhìn điệu bộ vui vẻ của cậu ta thấy hơi khó chịu, nhăn nhó nói: “Đến chỗ ở mới, chúng ta cũng phải thay đổi địa vị một chút.”

“Hả?”

“Cậu phải đổi cách xưng hô đi.”

“Gì?”

“Bà chủ, sư phụ, chị gái, cậu chọn đi.” Diệp Trần đưa luôn ra các lựa chọn. Lâm Giản Tây đang tính cự nự, Diệp Trần chặn luôn: “Cậu ăn của tôi, mặc của tôi, được tôi bảo vệ, cậu còn cãi gì nữa?”

Lâm Giản Tây lập tức nhụt chí, lúng búng mãi mới gọi được một tiếng: “Chị...”

Diệp Trần cười sảng sặc trong bụng, trộm nghĩ, sau này nếu có ngày nhân vật phản diện nhớ lại ngày hôm nay, nhất định sẽ coi đây là quá khứ đáng xấu hổ cần được chôn vùi của cậu ta!

Diệp Trần xoa đầu Lâm Giản Tây, tóc cậu ta mềm mềm, sờ rất thích. Diệp Trần dễ chịu híp híp mắt cho đến tận khi Lâm Giản Tây không chịu nổi gắt lên một tiếng “Sờ đủ chưa?”, Diệp Trần mới tiếc rẻ rút tay về, “ừ” một tiếng nhẹ tựa lông hồng đầy ung dung tự tại.

Diệp Trần quyết định phải bảo Lâm Giản Tây mua một chiếc sập gỗ hòe kê trong sân để cô ngày ngày nằm ở đó chứ không mấy cái cây trừ tà kia sẽ làm cô bức bối chết mất.

Có đạo quán, lập tức đám quỷ vo ve xung quanh Lâm Giản Tây chạy sạch, ngay cả con nhện Bát Âm Quỷ Diện cũng vậy, lượn lờ thám thính dưới chân núi một vòng rồi chuồn thẳng.

Lâm Giản Tây có thể tự do hoạt động trong đạo quán, vấn đề an toàn tạm thời giải quyết được một nửa. Diệp Trần bắt đầu chuyển sang nhiệm vụ ngày ngày tẩy não, dụ dỗ cậu ta đi theo cô học nghề phong thủy. Kết quả là, Lâm Giản Tây vô cùng nghiêm túc ở lại trên núi học toán lý hóa sinh nhưng kiên quyết bài trừ thứ mê tin dị đoan Diệp Trần chỉ.

Có điều Diệp Trần cũng đâu chịu ngừng tay, vẫn một mực ngày ngày giảng đạo bên tai Lâm Giản Tây, nói ra rả một mớ lý thuyết, Lâm Giản Tây làm như không nghe thấy gì hết, chờ Diệp Trần từ từ bay ra ngoài, Lâm Giản Tây làm đề một lát lại không ngồi yên được. Diệp Trần ngồi dưới tán

cây hóng mát, Lâm Giản Tây ngồi dưới tán cây học thuộc văn. Diệp Trần ra khe nước bắt cá, Lâm Giản Tây ngồi trên tảng đá ngắm trời ngắm đất, đến lúc Diệp Trần ngả lưng ngủ trưa trên sập gỗ hòe, Lâm Giản Tây mới về phòng làm đề.

Thoắt cái lại đã đến ngày Lâm Giản Tây bắt đầu đi học trở lại. Diệp Trần theo cậu ta đến trường, Lâm Giản Tây vào lớp học, Diệp Trần ở bên cửa sổ lượn lờ không có việc gì làm.

Lâm Giản Tây từng hỏi thử cô đứng trông vậy có chán không.

Diệp Trần quay đầu lại nhìn đầy khó hiểu.

“Cậu thấy cuộc đời tôi giờ có gì để vui?”

Nói xong, cô ngồi lên cửa sổ, nhìn cậu thiếu niên đang ngẩng đầu nhìn mình dưới ráng chiều, đưa tay xoa tóc cậu ta, dịu dàng nói: “Ở bên cạnh cậu, tôi đã cảm thấy thú vị lắm rồi, không chán chút nào.”

Lâm Giản Tây “ừm” một tiếng, cúi đầu nhìn lại vào đề toán của mình.

Tiếng bút sột soạt trên trang giấy nháp át đi thứ tiếng trong lòng cậu ta.

Lâm Giản Tây bất ngờ phát hiện ra, không biết là từ lúc nào cậu ta bắt đầu có một niềm tin kỳ quặc.

Rằng Diệp Trần sẽ ở bên cậu ta, luôn luôn ở bên cậu ta.

Ở bên cậu ta, là lựa chọn tốt nhất của Diệp Trần.

Đến mùa đông, Lâm Giản Tây đón sinh nhật mười sáu tuổi. Cậu ta không biết sinh nhật thật của mình, chẳng qua là lấy ngày được người của cô nhi viện nhật được làm ngày sinh.

Sinh nhật năm ngoái, Lâm Giản Tây và Diệp Trần còn đang bận xây sửa đạo quán, Lâm Giản Tây tự nấu cho mình một bát mì coi như xong chuyện. Đến sinh nhật năm nay, vừa khéo trùng với ngày Đông chí, Diệp Trần bảo với Lâm Giản Tây, cô sẽ nấu cơm cho cậu ta.

Nấu cơm mà Diệp Trần nói chỉ dừng ở mức nấu sủi cỏ. Sủi cỏ đông lạnh mua từ siêu thị về, thả vào nồi nước sôi, chấm với tương và dấm chua, cắn một miếng, nước xuýt bắn ra tứ phía.

Rõ ràng chỉ là một món ăn đơn giản, vậy mà Lâm Giản Tây nhìn cô gái cùng ngồi ăn chung với mình, bất giác có cảm tưởng nó cũng là một món ngon trên đời, ăn hết sạch sành sanh một bát sủi cỏ liền thấy vô cùng ấm áp, hạnh phúc vô ngần.

Cậu ta ngẩng đầu lên gọi Diệp Trần một tiếng: “Chị à.”

Diệp Trần ngược đầu lên khỏi bát sủi cỏ, nhìn Lâm Giản Tây, cậu ta trang trọng nói: “Cám ơn chị.”

Cám ơn chị đã đến bên tôi.

Cám ơn chị đã cho tôi một cuộc sống tốt đẹp như vậy.

Diệp Trần hơi giật mình. Lâm Giản Tây mười sáu tuổi lớn vững hẳn lên, so với một năm rưỡi trước thì nay đã sơ sơ có dáng dấp thanh niên. Hiện giờ cậu ta đã cao hơn cô đến nửa cái đầu, đường nét cũng sáng hơn nhiều, mỗi lúc nhìn cô nghiêm túc như thế này lại khiến Diệp Trần cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Cô bỗng nhớ ra, thực sự thì đi qua biết bao thế giới, chỉ có ánh mắt này là chưa từng thay đổi.

Ánh mắt nóng bỏng lại rất dịu dàng, cũng giống như tài nấu nướng của người nọ, chưa từng đổi khác.

Cô cúi đầu, cố giấu cảm xúc trong lòng, “ừ” một tiếng.

Cùng với một tiếng “ừ”, khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng, kiêu ngạo cũng trở nên vô cùng dịu dàng. Tim Lâm Giản Tây bỗng đập loạn, miệng lưỡi khô không khốc, ngượng ngùng quay đầu đi, không nói gì nữa.

Cậu ta bất ngờ có một sự thôi thúc kỳ quái trong lòng, muốn cúi đầu hôn chị ấy, ôm chị ấy.

Chỉ thế mà thôi.

Thế nhưng Lâm Giản Tây buộc phải ngăn ý nghĩ này lại, nói với Diệp Trần: “Chúng ta xuống núi đi xem phim đi?”

“Hả?” Diệp Trần giật mình rồi gật đầu, “Được thôi.”

Thế là một người một quý đi ra lấy xe, chiếc xe ma của Diệp Trần, sau khi Lâm Giản Tây ngồi vào, người ngoài không ai nhìn thấy được cô. Diệp Trần lái thẳng xe chở cậu ta tới rạp chiếu phim, tìm một chỗ khuất nẻo đỗ lại rồi hai người cùng xuống xe. Lâm Giản Tây đi mua vé, Diệp Trần đứng chờ. Một lát sau, có một bé trai đưa tay kéo người cô.

Diệp Trần ngơ ngác, cúi xuống nhìn tay cậu bé...

Cậu nhóc là con người.

Diệp Trần chắc chắn vậy.

Nhưng, cô là quý mà!

Bé trai này, làm thế nào mà kéo được người cô vậy!

Diệp Trần vẫn chưa hiểu ra sao thì lại thấy cậu bé cười với mình, nói ngọt lịm: “Chị ơi, chị đẹp thật đó.”

Cậu bé kháu khỉnh, trông rất đáng yêu.

Diệp Trần nhìn không rời mắt. Đúng lúc này, một người phụ nữ trung niên bước tới ôm cu cậu: “Tiểu Thiên à, con đứng đây làm gì vậy?”

Cậu bé chỉ tay về phía Diệp Trần: “Ở đó có một chị rất xinh.”

“Lại nói linh tinh!”

Người phụ nữ dắt cậu bé cùng một người đàn ông đi xa rồi, Diệp Trần vẫn còn ngơ ngác nhìn theo, thấy rõ cạnh người đôi vợ chồng đó có huyết quang.

Lâm Giản Tây quay về, gọi Diệp Trần: “Sao thế?”

“Cậu giúp tôi một việc nhé,” Diệp Trần chỉ vào cặp vợ chồng kia, “cậu qua đó nhắc họ một tiếng, tối nay ngủ nhớ khóa chặt cửa, sợ là sắp có họa đổ máu đấy.”

“Kí chủ,” Ba Tám bỗng lên tiếng, “tôi cảm thấy cậu bé kia cứ sai sai, cô có muốn xem lại thử không, tôi cảm thấy cậu bé là một nhân vật quan trọng đấy.”

“Anh kiểm tra lại nội dung thế giới thử xem.”

“Cô chờ một chút, tôi hiện đang bảo trì hệ thống.”

Diệp Trần: “...”

Cái hệ thống ghê này đúng là chẳng thể khá lên được.

Diệp Trần cứ nóng ruột suốt buổi xem phim, xem hết phim, đưa Lâm Giản Tây về đạo quán rồi, Diệp Trần vẫn cứ thấy lo, bèn nói với Lâm Giản Tây một tiếng: “Tôi đi ra ngoài một lát.”

Không đợi Lâm Giản Tây trả lời đã hóa thành một ngọn gió bay xuống núi.

Diệp Trần quay vào nội thành, chỗ rạp chiếu phim, dùng hồi quang thuật, lần theo dấu về tận nhà cậu bé kia.

Đến lúc này, cuối cùng Ba Tám cũng đã bảo trì xong, hét lên ầm ĩ: “Aaaa tôi xem được nội dung thế giới rồi!!”

“Cậu bé tên là Tiểu Thiên phải không? Nhân vật chính tên là Sở Thiên đó!”

“Hả?”

Diệp Trần giật mình, Ba Tám tiếp tục giải thích: “Vừa rồi tôi đã xem kĩ rồi. Là thế này, thế giới chúng ta đang ở thực ra là thuộc về phần trước của sách, chính là chỗ tiền truyện ấy, nhân vật chính bắt đầu xuất hiện sau khi Lâm Giản Tây tiêu diệt Lâm gia bảy năm, cũng chính là lúc Lâm Giản Tây hai mươi lăm tuổi, nhân vật chính thiên tài mười sáu tuổi xuất thế, đánh bại BOSS phản diện Lâm Giản Tây. Thế nên suy ra, hiện tại nhân vật chính Sở Thiên mới chỉ có bảy tuổi.”

“Cô mau đi xem thử đi,” Ba Tám giục, “xem xem có phải thằng bé đúng thật là Sở Thiên không, nếu đúng là Sở Thiên thì chúng ta bắt ra cũng phải giúp gì đó.”

“Hiểu rồi,” Diệp Trần gật đầu, sau đó nghĩ thêm rồi bảo, “nếu quả thật là cậu ta thì tôi sẽ đem luôn về nhà nuôi cho xong chuyện.”

“Cô làm gì cơ?” Ba Tám ngạc nhiên, “Nuôi nhiều quá đâm nghiện rồi à?”

“Cứt ấy!” Diệp Trần thật muốn bổ thử đầu Ba Tám ra xem trong đó có cái gì, “Tôi đây là biết nghĩ xa. Không phải chúng ta có hai nhiệm vụ sao?”

Cái đầu là đưa Lâm Giản Tây lên làm gia chủ Lâm gia, bồi dưỡng tư tưởng tử tế cho cậu ta. Thứ hai là để Lâm Giản Tây làm đệ cho nam chính, trợ giúp nam chính chinh phục thiên hạ. Đúng không? Cái đầu thì chúng ta đang làm rồi, cái thứ hai, giờ Lâm Giản Tây vẫn còn nhỏ, tôi để cho Lâm Giản Tây và nam chính bồi dưỡng tình cảm từ giờ, hai anh em lớn lên cùng nhau, sau này Lâm Giản Tây không giúp anh em nhà mình thì giúp ai?”

“Cô nói... cũng có lý.” Ba Tám gật gù, “Kí chủ, cô làm gì tôi cũng đều ủng hộ cô, cô lên!”

Diệp Trần bay vù tới nhà Sở Thiên nhưng vẫn bị chậm một bước.

Máu bắn tung tóe, có ở khắp mọi nơi trong nhà, các ngăn tủ mở toang, xộc xệch.

Diệp Trần đi tìm thằng bé, vừa tìm vừa gọi: “Tiểu Thiên. Tiểu Thiên!”

Tìm hồi lâu không thấy, Diệp Trần gần như muốn bỏ cuộc, ngồi xuống giường nghỉ tạm thì bỗng cảm thấy dưới giường hình như... có động tĩnh.

Nhưng vừa rồi cô có nhìn thử dưới gầm giường rồi, ngẫm nghĩ giây lát, Diệp Trần dùng sức lật ngược chiếc giường lên!

Bấy giờ mới thấy rõ, thằng bé đánh đu cả người nó lên ván giường, không biết lấy sức ở đâu ra mà bám được vào các thanh ngang. Vì thằng bé dán người lên ván giường như vậy nên người cúi xuống nhìn mới không phát hiện ra.

Nhưng cũng bởi vì tư thế này mà tay thằng bé chảy máu be bét, trông đến là thương.

Thằng bé nhìn Diệp Trần, nước mắt rưng rưng, vô cùng sợ hãi. Diệp Trần mấp má môi, cuối cùng nói: “Chị... chị là chị gái hôm nay em gặp

này, chị hỏi nhé... Cha mẹ em đều chết cả rồi, em có muốn đi theo chị không?”

Thằng bé nghe hỏi vậy thì ngậy ra rồi òa lên khóc nức nở.

Diệp Trần chẳng biết phải làm thế nào, lại hỏi: “Thế, Tiểu Thiên à, có phải em tên là Sở Thiên không? Em tên là Sở Thiên phải không?”

Thằng bé cứ khóc mãi không dứt, Diệp Trần sợ có người tới, đến lúc đó có muốn mang thằng bé đi cũng khó bèn xốc ngang vác thằng bé lên vai mang đi luôn.

Trên đường đi, thằng bé cứ khóc mãi, đến lúc về tới đạo quán thì đã khóc đến nổi mất cả tiếng rồi. Diệp Trần phải dỗ mãi, dỗ mãi, cuối cùng thằng bé mới nín. Nó chạy tới, hai tay giữ chặt người Diệp Trần, hai mắt dầm lệ rưng rưng nhìn lên.

Diệp Trần thấy thật đau đầu, vẫn phải dỗ dành: “Tiểu Thiên ngoan, sao thế em?”

“Chị đừng vứt bỏ em.” Mắt thằng bé đỏ hoe, giọng trẻ con líu ríu, “Cha với mẹ đều không cần em nữa rồi, chị đừng vứt bỏ em.”

Diệp Trần lập tức mềm lòng, cầm tay Tiểu Thiên, dịu dàng nói: “Sao chị lại vứt bỏ em được?”

Lúc này, Lâm Giản Tây nghe có tiếng ồn cũng chạy xông xộc từ phòng ngủ ra, chỉ mặc mỗi bộ đồ ngủ mỏng, gió đông se lạnh phả vào người, lạnh tái lạnh tê nhưng cũng không khiến cậu ta thấy lạnh bằng những lời Diệp Trần nói. Diệp Trần ngồi xồm trước cửa, nắm bàn tay nhỏ của một thằng bé, vẻ mặt hết sức dịu dàng: “Chị sẽ không bỏ Tiểu Thiên đâu, chị sẽ mãi mãi ở bên Tiểu Thiên.”

Trong nháy mắt đó, Lâm Giản Tây như rơi xuống vực sâu.

Cậu ta không biết mình làm sao, cũng không biết là tại sao, chỉ biết là có cái gì đó bỗng chèn ngang cổ họng.

Cậu ta bỗng hiểu ra, hóa ra sự dụi dằm này chưa bao giờ chỉ thuộc về riêng mình và mình ở trong lòng người kia, có lẽ cũng chẳng phải là độc nhất vô nhị.

Chẳng qua chỉ là gặp nhau sớm hơn, chẳng qua là vừa khéo thì gặp.

Khi cậu ta lớn hơn một chút, hiểu chuyện hơn một chút thì mới hiểu ra, lời lúc trước Giang Hoài nói với mình thực ra rất đúng.

Giang Hoài từng nói... nếu Diệp Trần gặp cậu ta, nhất định sẽ không mặc kệ.

Sự thật quả đúng như thế.

Diệp Trần gặp cậu ta, cho dù đã thành quỷ cũng vẫn theo bảo vệ cậu ta lâu như vậy. Thế nhưng, điều này không có nghĩa là Lâm Giản Tây quan trọng với Diệp Trần chứ nói gì tới chuyện không thể rời xa. Cậu ta chỉ là một người qua đường hết sức bình thường, bị yêu ma quỷ quái bắt nạt, được Diệp Trần yêu chính nghĩa ra tay cứu giúp.

Đối lại là một người khác thay thế vị trí của cậu ta, Diệp Trần sẽ vẫn ra tay giúp đỡ như vậy. Sau này cũng sẽ vẫn như vậy.

Ví như ngay đêm gió tuyết này đây, đúng vào ngày sinh nhật mười sáu tuổi của cậu ta, ngày Đông chí tối tăm, Diệp Trần đã đem toàn bộ sự dụi dằm trao cho kẻ khác, dẫu rằng nó chỉ là một đứa trẻ.

Sự ganh tị ùn ùn kéo đến chôn vùi Lâm Giản Tây, cậu ta bậm môi đứng trước cửa, lẳng lặng chờ Diệp Trần.

Gió lạnh vô cùng, mặt cậu ta tím tái nhưng vẫn không chịu ỉ ử tiếng nào, cậu ta muốn biết, rốt cuộc thì lúc nào Diệp Trần mới quay đầu lại, chú ý tới sự tồn tại của cậu ta.

Tiếc là lúc này Diệp Trần đã bị tiếng khóc của thằng bé con làm đau cả đầu, còn đâu sức để ý tới một người lớn như vậy lù lù đứng cạnh mình. Diệp Trần ra sức dỗ dành, cuối cùng cũng dỗ được thằng bé, cu cậu được ôm, tựa đầu lên vai Diệp Trần, buồn ngủ không mở nổi mắt, mơ màng nói: “Chị ơi, em tên là Sở Thiên.”

Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không cứu nhầm người.

Sau đó, quay đầu lại, thành linh thấy Lâm Giản Tây đứng đực ở cửa.

Môi cậu ta lạnh tím tái, chẳng biết đã bị đông lạnh bao lâu rồi. Diệp Trần cau mày hỏi: “Sao lại đứng ở đây? Mau vào trong! Bị lạnh ra nông nỗi nào rồi đây này!”

“Tôi đứng đây...” Lâm Giản Tây nói run run, “chờ chị về...”

“Về rồi.”

Diệp Trần bế Sở Thiên vào trong nhà. Lâm Giản Tây vẫn đứng không nhúc nhích. Diệp Trần dừng bước: “Sao chưa vào đi?”

“Nó là ai thế?”

Lâm Giản Tây chỉ tay vào Sở Thiên Diệp Trần đang bế.

Diệp Trần ngỡ ngàng, không ngờ Lâm Giản Tây lại chú ý tới Sở Thiên, nhắc tới thằng bé, vẻ mặt Diệp Trần bất giác nhu hòa hơn: “Cha mẹ thằng bé có lẽ là bị cướp hoặc là bị người ta đến báo thù, tóm lại là đều chết cả rồi, tôi đón nó về đây.”

“Thế, từ nay, nó...” Lâm Giản Tây rằng va lập cập, “sẽ ở đây?”

“Ừ.” Diệp Trần gật đầu: “Sau này thằng bé sẽ là anh em của cậu, có thêm em trai, có vui không?”

Nói xong, Diệp Trần ngó ra nhìn tuyết rơi, giục: “Mau vào trong đi, trời lạnh quá, đồ bệnh lại khổ ra.”

“Sao không cho nó vào trại trẻ mồ côi đi?”

Lâm Giản Tây phớt lờ lời Diệp Trần, hỏi thẳng thừng.

Thâm tâm cậu ta bị lòng ganh tị gặm cắn.

Có một người, nhỏ hơn cậu ta, khiến Diệp Trần yêu thương nhiều hơn cậu ta, gặp được Diệp Trần sớm hơn cậu ta, sau này sẽ luôn bám theo sau lưng Diệp Trần, cũng giống như cậu ta, gọi Diệp Trần là chị.

Cậu ta không cần anh em gì hết, anh em cùng chung một mái nhà ư? Cậu ta chỉ cần Diệp Trần, trong cuộc đời này, cậu ta chỉ cần duy nhất một Diệp Trần thôi.

Diệp Trần ngỡ ngàng, nói đầy thương cảm: “Đưa đi trại trẻ mồ côi ư... Thật đáng thương quá...”

“Nó đáng thương chứ tôi thì không?!” Lâm Giản Tây nổi khùng, gất lên, “Tôi có thể lớn lên ở trại trẻ mồ côi thì cơ sao nó không thể?! Tôi mười bốn tuổi mới gặp được chị, nó dựa vào đâu chứ!”

Diệp Trần ngơ ngác nhìn Lâm Giản Tây, Lâm Giản Tây nói xong một tràng liền sẵn tới giảng Sở Thiên ra, lớn tiếng nói: “Tổng nó ra đi, đây là nhà tôi, tôi không cho nó vào, tôi...”

Vừa nói Lâm Giản Tây vừa kéo đứa trẻ, Sở Thiên sợ quá khóc òa lên, Diệp Trần bực mình, xô Lâm Giản Tây ra, quát: “Cậu học đâu ra cái thói

này hả?!”

Lâm Giản Tây vốn đã bị lạnh, người đã yếu sẵn, Diệp Trần xô một cái, cậu ta liền ngã sấp xuống đất.

Trong lòng Diệp thấy xót lắm nhưng nhìn Lâm Giản Tây bây giờ, Diệp Trần có cảm giác rất rõ ràng rằng mình đã nuôi hư con trẻ.

Vì mình không có tuổi thơ tốt đẹp mà không muốn người khác được sống tốt ư?

Suy nghĩ quái gở gì vậy?! Đúng là tính cách của nhân vật phản diện!

Cô muốn nuôi nấng nên người một đứa trẻ có tư tưởng chính trực, người anh em tốt giúp đỡ nhân vật chính, không phải là kẻ lòng dạ hẹp hòi, nhân vật phản diện lúc nào cũng chỉ nghĩ cách không cho người khác sống yên!

Thế là Diệp Trần lạnh lùng nhìn Lâm Giản Tây, răn dạy: “Lâm Giản Tây, cậu phải biết, là tôi cứu cậu, là tôi cho cậu tất cả, tại sao? Vì tôi muốn cậu được sống tốt. Thế gian này, phần lớn người người đều như thế, muốn mình được sống tốt, cũng muốn để người khác được sống tốt. Làm gì có chuyện vì mình sống không tốt mà muốn người khác cũng không được sống yên?”

“Cậu lớn lên trong trại trẻ, cậu ganh tị với Sở Thiên, tôi hiểu. Nhưng, cậu lớn rồi, cậu phải biết phân biệt thị phi, đúng sai. Những điều bình thường tôi vẫn dạy, cậu đã quên hết rồi phải không?”

Lâm Giản Tây ngồi bệt dưới đất, miệng mấp máy nhưng không nói được tiếng nào.

Những thứ chị ta nói, Lâm Giản Tây đều biết cả.

Nhưng, chị thì là chuyện khác chứ...

Không phải cậu ta ganh tị Sở Thiên sống tốt hơn mình, nếu cậu ta gặp đứa trẻ như thế này, cậu ta cũng sẽ cứu, cũng sẽ nghĩ cách để nó không phải trải qua những gì cậu ta đã nếm trải.

Nhưng... Diệp Trần thì khác.

Cậu ta không muốn chia sẻ chị với người khác, không muốn bất kỳ ai thay thế mình. Cậu ta muốn là người độc nhất vô nhị trong lòng Diệp Trần, muốn cả đời này, Diệp Trần chỉ làm bạn với cậu ta.

Sự xuất hiện của Sở Thiên khiến cậu ta nhận ra trong lòng Diệp Trần, mình bình thường cỡ nào, cậu ta làm tất cả, cũng chỉ là muốn chứng minh một chút đặc biệt của bản thân.

Lâm Giản Tây cúi đầu, giãy dụa lần cuối: “Tôi mặc kệ...”

“Nếu chị muốn giữ nó thì không có tôi. Cứ để tôi chết cồng trong sân đi cho xong.”

Diệp Trần cười gằn một tiếng.

Sống trên đời, Diệp Trần ghét nhất là bị người khác uy hiếp: “Thế cậu cứ chết cồng đi.”

Nói xong, Diệp Trần bế Sở Thiên vào nhà. Sở Thiên sợ sệt nhìn Diệp Trần: “Chị ơi, anh sao vậy?”

“Cậu ta uống nhầm thuốc.”

Diệp Trần trải giường cho Sở Thiên.

Tuy còn nhỏ nhưng thằng bé rất hiểu chuyện. Cu cậu nhìn Diệp Trần trải giường cho mình, khe khẽ thì thầm: “Chị ơi, cha mẹ em, không về được

nữa, phải không ạ?”

Diệp Trần thoáng ngừng tay, đứng dậy, bế Sở Thiên ngồi vào lòng mình, dịu dàng nói: “Tiểu Thiên à, tuy cha mẹ đã mất rồi nhưng em vẫn còn chị, còn cả anh nữa. Anh sẽ luôn ở bên, chăm sóc em, em đừng buồn nhé, được không?”

“Được ạ...”

Sở Thiên cúi đầu, nước mắt ứa ra.

Diệp Trần trải giường cho Sở Thiên xong, Sở Thiên nín tay Diệp Trần lại, hai mắt đăm lẹ rưng rưng hỏi: “Chị ngủ với Tiểu Thiên được không ạ?”

Diệp Trần đỡ ra, nhìn vào đôi mắt khiếp đảm của đứa trẻ, cuối cùng đành chịu: “Được, em đừng sợ.”

Nói xong, Diệp Trần liền nằm xuống cạnh Sở Thiên, vỗ lưng thẳng bẻ: “Ngủ đi.”

Diệp Trần kể chuyện cổ tích cho Sở Thiên nghe, trong lòng lại vẫn luôn canh cánh Lâm Giản Tây còn ở ngoài.

“Cậu ta sẽ vào nhà chứ?” Diệp Trần sốt ruột hỏi Ba Tám. Ba Tám vừa xem phim vừa cắn hạt dưa: “Cô ra xem thử đi là biết?”

Diệp Trần xì mặt, trước nay nếu cãi nhau, Diệp Trần tuyệt đối không bao giờ nhận thua trước: “Cậu ta lớn tướng vậy rồi, chắc chắn sẽ tự biết đường vào. Hôm nay lạnh thế cơ mà, phải không?”

Ba Tám cười khẩy một tiếng, chẳng buồn nói nữa.

Diệp Trần dỗ Sở Thiên ngủ xong, nằm trên giường, trần trọc mãi không ngủ được, cuối cùng đành phải ngồi dậy, bỗng nghe bên ngoài

“thịch” một tiếng, Diệp Trần lo lắng, chạy ra xem. Lâm Giản Tây nằm ngất dưới đất.

Tuyết đã rơi một lớp dày, tuyết bám trên người cậu ta tan thành nước rồi lại đông lại thành băng, cả người bị đông lạnh như đá. Diệp Trần hoảng hốt vội bế cậu ta vào nhà, quấn chăn, bật thảm điện, đổ nước ấm ra lau người cho cậu ta, nấu canh gừng đút cho uống, nghĩ cách làm ấm người cho cậu ta.

Mãi một lúc sau, người Lâm Giản Tây mới bình thường lại, sau đó liền bắt đầu sốt cao.

Trong lúc Diệp Trần vội sắp vội ngựa, Lâm Giản Tây nằm mơ, mơ thấy trời đổ tuyết rất to, rất lạnh. Diệp Trần hết lần này đến lần khác ra đi ngay trước mắt cậu ta.

Lần đầu tiên, chị nằm giữa những cánh hoa trắng muốt, khuôn mặt bình yên.

Lần thứ hai, chị nằm trên giường, vỡ vụn thành tro bụi trong vòng tay cậu ta.

Lần thứ ba, không biết là chị đi vào trong một con đường hầm tối đen ngòm để đi đâu, bóng lưng đi mỗi lúc một xa.

Lần thứ tư, trời đổ tuyết to, người chị đầy máu, nằm trong lòng cậu ta, cậu ta khóc tới khản cả giọng.

Cuối cùng, chị bế Sở Thiên đứng trước mặt cậu ta, lạnh lùng nói, vậy cậu cứ chết đi.

Đừng đối xử với tôi như vậy...

Một mình cậu ta đứng giữa trời tuyết to, muốn đuổi theo bóng người đang đi xa dần, cậu ta vói tay, không ngừng gọi tên, Diệp Trần, Tiểu A Trần, chị.

Nhưng chị không quay đầu, không một lần nào. Chị dắt Sở Thiên đi, cậu ta chân trần đuổi theo giữa cánh đồng hoang vu, gió lạnh như dao cắt.

Cậu ta bỗng nhận ra, trong mối quan hệ này, cậu ta yếu thế nhường nào. Tất cả của cậu ta đều là Diệp Trần cho. Diệp Trần bảo vệ cậu ta, làm bạn với cậu ta, cho cậu ta cuộc sống đủ đầy, Diệp Trần cho cậu ta có tất cả, còn cậu ta lại chẳng có gì để cho lại Diệp Trần.

Cho dù thành quý, thiên tài của giới phong thủy cũng chẳng cần cậu ta phải cho gì.

Cậu ta dựa vào đâu để uy hiếp Diệp Trần? Diệp Trần là Diệp Trần không thể thay thế của Lâm Giản Tây, Lâm Giản Tây là Lâm Giản Tây có cũng được mà không có cũng chẳng sao của Diệp Trần. Trong đoạn quan hệ này, từ trước tới nay, cậu ta đều không phải là người có thể rời khỏi người kia.

Nước mắt Lâm Giản Tây trào ra, đứng giữa gió và tuyết, trơ mắt nhìn Diệp Trần dắt Sở Thiên đi xa.

Đừng rời khỏi tôi, đừng đối xử với tôi như vậy.

Tôi sẽ nghe lời.

Sau này, tôi sẽ nghe lời chị, chị bảo tôi học phong thủy thì tôi sẽ học phong thủy.

Chị bảo tôi đối xử tốt với thằng bé kia, tôi sẽ đối xử tốt với nó.

Chị muốn tôi làm gì, tôi làm cái đó, cho dù là chết.

Nhưng, đừng đi, đừng bỏ tôi lại.

Chị ơi.

Diệp Trần.

Chú thích:

*hồi quang thuật回光术 “hồi quang” nghĩa đen là ánh sáng phản chiếu lại, thường dùng chỉ hình ảnh còn lại của những sự kiện đã qua, “thuật” trong chiến thuật, phép thuật.

*gỗ hòe槐木 ở miền Bắc và đặc biệt là Bắc Kinh, người ta trồng rất nhiều hòe, gỗ hòe hay được dùng để đóng gia cụ, bàn thờ từ thời xưa.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

61. Chương 61: Trong Lòng Người Có Quỷ 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâm Giản Tây sốt cao không hạ, Diệp Trần chăm sóc quên cả nghỉ ngơi. Thình thoảng Lâm Giản Tây lại nói mớ gọi tên cô, Diệp Trần ngồi ngay bên cạnh, liên tục lấy rượu lau người cho cậu ta.

Sở Thiên rất hiểu chuyện, dùng chậu nhỏ múc nước, bê tới bê lui đỡ Diệp Trần việc thay nước, giúp cô chăm sóc cho Lâm Giản Tây.

Mãi Lâm Giản Tây mới chịu hạ sốt, Sở Thiên tì vào giường, nhìn Diệp Trần ngồi bên trông Lâm Giản Tây, cu cậu mở đôi mắt to tròn hỏi: “Chị ơi, anh bị ốm ạ?”

“Ừ.” Mắt Diệp Trần vẫn tia máu, giục Sở Thiên, “Mau đi ngủ đi.”

“Tiểu Thiên không dám ngủ một mình.” Cậu bé nhìn Diệp Trần đầy tha thiết chờ mong, “Tiểu Thiên ngủ cạnh anh được không ạ?”

Diệp Trần gật đầu, bế Sở Thiên lên giường.

Diệp Trần cũng hơi mệt, nằm xuống chung luôn, cách ra một khoảng. Sở Thiên nhìn Diệp Trần chăm chú, thủ thủ hỏi: “Chị kể truyện cổ tích được không chị?”

Diệp Trần không nói gì, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của Sở Thiên.

Một lúc lâu sau, cuối cùng kể: “Có một cô gái được ông trời giao cho nhiệm vụ đi cứu một vị hoàng tử.”

“Vị hoàng tử kia bị phù thủy nguyên rủa, mỗi ngày tỉnh dậy đều sẽ quên hết chuyện của ngày hôm qua. Nhiệm vụ của cô gái là phải dẫn vị hoàng tử liên tục mất trí nhớ này đi tìm thứ mà ông trời yêu cầu họ tìm, tìm được hết mọi thứ thì hoàng tử sẽ khỏi bệnh.”

“Ngày đầu tiên, họ phải tìm một quả táo. Hoàng tử tìm thấy, giao quả táo cho cô gái đưa cho ông trời.”

“Ngày thứ hai, họ phải tìm một quả lê. Hoàng tử tìm thấy, hoàng tử muốn ăn nó nhưng vẫn giao quả lê cho cô gái đưa cho ông trời.”

“Ngày thứ ba, họ phải tìm một quả dâu tây. Hoàng tử tìm thấy, lần này, hoàng tử bảo với cô gái rằng hoàng tử muốn ăn nó, cô gái không thể làm trái ý trời nên vẫn đưa nó cho ông trời.”

“Ngày thứ tư, họ phải tìm một quả dưa hấu. Hoàng tử tìm thấy, lần này, cô gái yêu hoàng tử, cô gái nói với hoàng tử rằng, chàng muốn ăn thì cứ ăn đi.”

Kể tới đây, Diệp Trần dừng lại, Sở Thiên tò mò hỏi: “Sau đó thì sao ạ? Cô gái thế nào ạ?”

“Cô gái bị ông trời tước đi tất cả những gì đã cho trước đó, sau đó, nói với cô gái rằng, nếu còn tái phạm thì sẽ phải chết.”

“Thế là cô gái lại đi gặp hoàng tử. Hoàng tử vẫn như những hôm trước, không nhận ra cô gái. Lần này, họ phải tìm quả ngõa mật, loại quả

hoàng tử cực kỳ yêu thích. Hoàng tử tìm được, lén giấu đi. Cô gái rất giận, thế là hai người họ cãi nhau.”

Diệp Trần lại dừng kể. Sở Thiên im lặng chờ, chờ lâu quá, Sở Thiên mới lí nhí hỏi: “Sao nữa ạ? Cô gái ra sao ạ?”

Diệp Trần mấp máy môi, không biết truyện này phải kể tiếp thế nào, Sở Thiên hỏi: “Chị ơi, có phải cô gái đó sẽ khóc không ạ?”

Diệp Trần hỏi: “Sao em cho là cô gái sẽ khóc?”

“Tại vì cô ấy rất đáng thương.” Sở Thiên nghiêm túc trả lời, “Cô gái vẫn nhớ được hoàng tử nhưng mỗi ngày tỉnh dậy hoàng tử lại đều quên cô gái. Ngày nào cô gái cũng phải lo lắng, không biết hôm nay hoàng tử có yêu mình không, nếu hoàng tử không yêu cô gái nữa nhưng cô gái lại vẫn luôn nhớ hoàng tử thì biết làm sao bây giờ?”

“Thế nên cô gái mới cố gắng hoàn thành nhiệm vụ ông trời giao cho. Ấy vậy mà thứ ông trời muốn lần nào cũng là thứ hoàng tử muốn, lần nào cô gái cũng cầm đi, hoàng tử sẽ ngày càng ghét cô gái. Có khi sau khi hoàn thành hết nhiệm vụ, hoàng tử nhớ được tất cả thì sẽ không thích cô gái nữa thì sao?”

“Cô gái vừa sợ bị ông trời phạt thì sẽ chết lại vừa sợ hoàng tử sẽ mãi mãi ở trong tình trạng này, mỗi ngày đều phải làm quen lại từ đầu, yêu nhau lại từ đầu, lại sợ sau này hoàng tử sẽ thực sự ghét cô gái.”

“Quan trọng nhất là, hoàng tử không biết tất cả những điều này, cô gái chỉ có một mình gánh vác tất cả, vậy nên,” Sở Thiên tỏ vẻ rất đau lòng, “cô gái nhất định sẽ rất buồn.”

Diệp Trần không nói gì, hàng mi chớp chớp, cuối cùng nhắm hằm lại, che đi mọi cảm xúc trong đôi mắt.

“Ngủ đi.” Diệp Trần ôm Sở Thiên vào lòng, “Muộn rồi.”

“Vâng ạ, chị ngủ ngon nhé! Ngày mai chúng ta lại kể tiếp đoạn kết của cô gái và hoàng tử nhé!”

Sở Thiên ngoan ngoãn nằm trong lòng Diệp Trần. Đợi Sở Thiên ngủ say, Diệp Trần cắn chặt môi, người run run, nước mắt bấy giờ mới trào ra.

Ba Tám lãnh đạm nói: “Kí chủ, cô khóc kìa.”

“Tôi cãi nhau cũng không cho khóc à...” Diệp Trần khóc nước mắt nước mũi tèm nhem.

Cô cứ tưởng Ba Tám sẽ còn nói thêm gì đó nữa nhưng anh ta chỉ dùng cái mặt mỉm cười đưa cho cô một chiếc khăn.

“Trẻ con thôi mà.” Ba Tám điềm đạm nói, “Cô đừng nóng.”

Diệp Trần được dỗ lại òa khóc to hơn.

“Tôi cũng là cục cưng mà!”

Diệp Trần khóc xé gan xé ruột.

Ba Tám: “...”

Ba Tám vỗ vai Diệp Trần, trong giọng nói của người máy có thêm chút dịu dàng.

“Cô đừng buồn mà,” nó dịu dàng nói, “Ba Tám sẽ vĩnh viễn ở bên cô.”

Diệp Trần ngó người ra, từ từ ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Ba Tám sau đó bồ nhào qua, ôm chặt Ba Tám, khóc nức nở: “Tôi không yêu đương nữa, Ba Tám, anh với tôi ở với nhau đi!”

“Cút...” Ba Tám quát lên, “Tôi thềm vào làm chim liền cánh, cây liền cành với con người nhé!”

Diệp Trần: “...”

Trình độ văn hóa của anh cao thật đấy nhỉ.

Diệp Trần nằm khóc trong lòng Ba Tám một lúc, cuối cùng mệt quá, mơ màng ôm Sở Thiên ngủ thiếp đi.

Đến lúc Lâm Giản Tây tỉnh dậy, cảnh tượng đập vào mắt là, Diệp Trần và Sở Thiên đang nằm ngủ bên cạnh, Diệp Trần ôm Sở Thiên, Sở Thiên ngủ thở khò khè.

Lâm Giản Tây giật mình, nỗi sợ hãi trong giấc mơ vẫn đang còn ám ảnh trong lòng, cậu ta muốn vứt đứa trẻ trong lòng Diệp Trần đi nhưng rất cuộc cũng không dám làm thật, im lặng một hồi, khẽ khàng vươn tay ra kéo Sở Thiên ôm sang chỗ mình.

Sở Thiên ngủ say tít thò lò, bị người khác ôm cũng không có cảm giác gì, lại còn rúc vào ngực Lâm Giản Tây cọ cọ đầy thân thiết. Lúc Sở Thiên bị ôm đi, Diệp Trần liền tỉnh ngay, thấy Lâm Giản Tây tròn mắt nhìn mình bèn tiện tay áp lên trán kiểm tra thử, khàn khàn nói: “Ổn rồi, cậu muốn ăn gì, tôi làm cho.”

Nhưng mà, vừa nói ra miệng, Diệp Trần liền nghĩ ra, cô là quỷ, đồ làm ra đều có âm khí, cơ thể Lâm Giản Tây lúc này không thể để bị lạnh lại, nếu không phải không còn ai chăm sóc thì Diệp Trần đáng ra không nên tới gần cậu ta.

Diệp Trần bỗng thấy ghét thân phận làm quỷ của mình, chuyển tầm mắt, lạnh nhạt nói: “Tôi quên mất, tôi không hợp làm cơm cho cậu đâu, cậu chỉ có thể tự dựa vào mình thôi.”

“Ừ...”

Lâm Giản Tây ừ một tiếng, Diệp Trần thấy tinh thần cậu ta bình thường bèn đứng dậy bảo: “Cậu với Sở Thiên ngủ thêm đi, tôi về phòng mình.”

Nói xong, Diệp Trần liền bay đi, chưa ra tới cửa đã nghe thấy sau lưng có tiếng người nói: “Xin lỗi chị.”

Diệp Trần dừng lại, một câu xin lỗi nhẹ nhàng, bất giác lại khiến cô cảm thấy tủi thân vô cùng.

Trẻ con bị ngã được người lớn nâng dậy mới òa khóc, thực ra người lớn cũng chẳng khác thế là bao.

Bận bịu suốt một đêm, Diệp Trần chưa từng cảm thấy khổ nhưng trong khoảnh khắc đưa trẻ này nghiêm túc nói câu xin lỗi, bỗng nhiên cô lại cảm thấy trong lòng chua xót, khổ sở vô cùng.

Diệp Trần ngoái đầu lại, giọng ghen ghen: “Tối hôm qua tôi nói có hơi nặng lời, cậu đừng để bụng.”

“Ừm...” Lâm Giản Tây cúi đầu nhìn xuống, “Tôi biết chị không có ác ý, tôi không để bụng đâu.”

Thấy Lâm Giản Tây có vẻ hiểu chuyện như vậy, Diệp Trần bất giác muốn bước lại gần.

Muốn ôm cậu ta, muốn nói rất nhiều điều, nhưng, ngay khi nhìn thấy khuôn mặt thiếu niên mười sáu tuổi, tất cả mọi động tác đều dừng lại.

Cô đứng im trước mặt Lâm Giản Tây, rốt cuộc chỉ nói: “Giản Tây, có rất nhiều chuyện tôi không thể nói với cậu nhưng cậu phải biết rằng, trong lòng tôi, cậu luôn luôn là người quan trọng nhất, cậu hiểu chưa?”

Lâm Giản Tây ngẩng đầu, sắc mặt ôn hòa: “Tôi hiểu, chị sẽ không đối xử tệ bạc với tôi.”

Nói xong, Lâm Giản Tây nắm lấy tay Diệp Trần, nghiêm túc nói: “Trước đây là do tôi trẻ con, không hiểu ý tốt của chị, sau này tôi sẽ không thế nữa. Chị luôn luôn tốt với tôi, phải vậy không?”

“Cậu biết,” Diệp Trần ngắc ngứ nói, “vậy thì tốt quá. Thỉnh thoảng tôi nói chuyện không suy nghĩ, cậu phải biết cách linh hoạt. Tối hôm qua đáng lẽ cậu nên quay về phòng nghỉ ngơi, bị rét cóng sinh bệnh như vậy rất không tốt.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Lâm Giản Tây lễ phép bất ngờ, “Chị về đi ngủ đi, để tôi ở đây với Tiểu Thiên.”

Diệp Trần cũng thấy hơi mệt, gật gật đầu rồi ra khỏi phòng.

Chờ Diệp Trần ra ngoài rồi, Lâm Giản Tây mới nhắm mắt, nằm lại xuống giường.

Mấy hôm sau, sức khỏe của Lâm Giản Tây đã khá lên, đi học bình thường trở lại. Trong lúc Lâm Giản Tây ở trường, Diệp Trần rảnh rang không có việc gì làm bèn đi xem thử vụ án của cha mẹ Sở Thiên đang được phía công an điều tra, biết là một vụ vào nhà cướp của bèn không để tâm quá nhiều nữa, bắt đầu dạy cho Sở Thiên một chút về phong thủy.

Dù sao cũng là nam chính, cậu bé học gì cũng nhanh, nghe một hiểu mười, đọc nhanh như gió, cộng thêm bẩm sinh đã ham thích những thứ này, Diệp Trần bắt đầu dạy là dạy liền một mạch, không cần nghỉ. Thế là, Diệp Trần và Sở Thiên hằng ngày cùng đưa Lâm Giản Tây đến trường, bắt đầu vào học, Diệp Trần và Sở Thiên sẽ ở dưới sân vừa học phong thủy vừa quan sát được Lâm Giản Tây ở trên lớp. Lâm Giản Tây ngồi trong lớp học cũng thỉnh thoảng quay ra nhìn cửa sổ, nữ quý áo đen vốn luôn ngồi ngoài đó, giờ đây không còn nữa, không còn chút bóng dáng nào nữa.

Cậu ta xoay xoay bút, cúi đầu, không nói một lời.

Quá một dạo, cậu ta băng quơ nhắc nhở Diệp Trần: “Chị, Tiểu Thiên vẫn đang tuổi đến trường, cần quay về đi học.”

Diệp Trần đang dạy Sở Thiên rất hứng khởi, nghe nói như vậy thì ngẩn ra.

Ngày sau, Sở Thiên sẽ là thầy phong thủy danh chấn giới phong thủy, nghe đồn cậu ta chưa từng đi học, chắc là bắt đầu từ lúc bái làm đệ tử của người ta.

Thực ra, với người trong giới phong thủy, hình như chẳng có ai là đến trường đi học, kể cả Diệp Trần chính hiệu cũng không hề, bọn họ có quá đủ thứ phải học rồi. Ngẫm nghĩ một hồi, Diệp Trần hỏi Sở Thiên: “Tiểu Thiên, em có muốn đi học không?”

Sở Thiên sợ hãi ra mặt, lắc đầu nguầy nguậy: “Tiểu Thiên không rời khỏi chị đâu, Tiểu Thiên không đi đâu hết.”

Lâm Giản Tây đành mặt nhìn Sở Thiên, lúc Diệp Trần quay đầu lại, cậu ta lại ra vẻ tươi cười. Diệp Trần nói: “Thằng bé đã không muốn đi, vậy thì không cần đi, tôi sẽ dạy.”

Lâm Giản Tây gật gật đầu, sau đó nói: “Thế tôi cũng có thể học chứ?”

Diệp Trần ngạc nhiên, cô nài nỉ cậu ta học thứ này bao lâu nay, Lâm Giản Tây đều không chịu, sao bỗng dưng lại thay đổi suy nghĩ vậy?

Cô bất giác hỏi lại: “Cậu không làm lập trình viên nữa à?”

“Chị muốn cho tôi làm à?”

Lâm Giản Tây mỉm cười với Diệp Trần, trong nháy mắt, Diệp Trần có cảm giác Thẩm Cảnh Phùng năm nao lại xuất hiện trước mắt mình.

Người thanh niên đó lúc nào cũng như thế, giấu mọi cảm xúc đằng sau khuôn mặt mỉm cười. Diệp Trần thấy không yên lòng, im lặng trong thoáng chốc rồi đáp: “Không phải tôi không muốn cậu làm lập trình viên mà là... cậu không thể.”

Diệp Trần nhìn đối phương, cậu ta đã cao hơn nhiều so với năm mười bốn tuổi, không còn có cảm giác trẻ con nữa. Diệp Trần nghĩ, có nhiều chuyện đã đến lúc nói rồi.

Trước đây, mỗi lần nhìn Lâm Giản Tây, Diệp Trần đều có cảm giác đó chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ cần cô bảo vệ, cần cô bầu bạn.

Thế nhưng, lúc này đây, cậu ta mỉm cười, lẳng lặng nhìn cô như vậy, cô bỗng cảm thấy, đã đến lúc rồi.

Diệp Trần thở dài, nói với Lâm Giản Tây: “Giản Tây, lại đây, tôi kể cho cậu nghe một chuyện. Tiểu Thiên, em đi chỗ khác chơi một lúc đi được chứ?”

Sở Thiên chạy ra ngoài chơi, Diệp Trần bảo Lâm Giản Tây ngồi xuống, mím môi ngồi một lúc lâu, cuối cùng mới đem tất cả kể hết ra cho Lâm Giản Tây nghe.

Cậu ta là cháu đích tôn của nhà họ Lâm, vốn có vận mệnh rất tốt, có lẽ cũng sẽ có thiên phú tuyệt đỉnh, cuộc sống thuận buồm xuôi gió giống như cô nhưng cuối cùng lại bị gia tộc vứt bỏ.

“Con nhện Bát Âm Quỷ Diện lần trước bám theo cậu không phải vì cậu từng làm bậy, mà là vì Lâm gia. Vậy nên, Giản Tây, không phải tôi không muốn cho cậu làm một người bình thường mà là do cậu không thể làm một người bình thường được.”

Lâm Giản Tây lắng nghe xong, ngẩng đầu lên, cười cay đắng: “Sao trước đây không thấy chị nói với tôi?”

“Tôi... sợ cậu không chịu nổi.”

Diệp Trần do dự nói: “Hồi đó cậu còn nhỏ quá, lại không có ai bên người...”

Lúc một người trong lòng không có điểm tựa, yếu ớt thế nào, cô quá rõ.

“Thế giờ thì tôi có ai bên người à?” Lâm Giản Tây im im nhìn cô, Diệp Trần đáp đầy bản năng: “Tôi này.”

“Chị à,” Lâm Giản Tây nở nụ cười, “cho nên là, năm đó chị nhìn thấy tôi, là do biết tôi là con nhà họ Lâm nên chị mới ở lại bên cạnh tôi hả?”

Diệp Trần không mở miệng nói gì.

Cô cứ thế lẳng lặng nhìn đối phương, đôi mắt lạnh lẽo, hững hờ, trong veo chứa đầy cảm xúc phức tạp.

Hình như cô đang hơi căng thẳng.

Vốn đã quen thói nói đùa, quen thói giấu diếm nội tâm, Diệp Trần túm chặt gấu áo, nghiêm túc nhìn đối phương.

“Tôi ở lại bên cạnh cậu,” cô nói rành mạch từng chữ một đầy trịnh trọng, “chỉ vì cậu là cậu.”

“Vậy liệu có có ngày chị sẽ bỏ đi không?”

Diệp Trần ngẩn người, mím môi, không trả lời.

Cô có thể lừa Sở Thiên nhưng cô không muốn lừa Lâm Giản Tây. Cuộc đời Lâm Giản Tây sau này còn rất dài, cô không muốn để phần đời còn lại của cậu ta đều sống trong lời nói dối của mình. Nhưng cô cũng không cách nào mở miệng nói rằng, ba năm rưỡi nữa tôi sẽ đi.

Cô vốn định đợi đến lúc chia tay, mới nhẹ nhàng băng quơ nói một câu tạm biệt. Không ngờ cậu ta lại hỏi tới nó sớm như vậy.

Lâm Giản Tây phá lên cười, cúi đầu nói: “Tôi biết rồi. Vậy, kể từ hôm nay, tôi sẽ đi theo chị học phong thủy. Tôi không đi học nữa.”

“Nếu cậu muốn thì đi học cũng...”

“Không cần.” Lâm Giản Tây nghiêm nghị nói: “Con nhện Bát Âm Quỷ Diện kia vẫn luôn theo dõi tôi, thực ra, mỗi ngày ra khỏi đạo quán đều rất nguy hiểm, chẳng bằng cứ ở luôn lại đó, bớt cho chị một việc phải lo.”

“Đã khiến chị phải quan tâm nhiều rồi.” Lâm Giản Tây vươn tay, nắm bàn tay cô, chân thành nói, “Không thể để chị phải quan tâm nhiều thêm nữa.”

Tay cậu ta rất ấm, cô chỉ là hồn phách, tay lạnh lạnh, không có trọng lượng. Cậu ta nắm tay cô, tim đập bồi hồi, ngoài mặt lại vẫn cố tỏ ra không có gì.

Trong lòng Diệp Trần thấy hơi chua xót, dường như nỗ lực bao lâu nay, cuối cùng cũng được đáp lại một chút. Cô nhìn xuống dưới chân, lạnh nhạt đáp: “Ừ.”

Kể từ ngày đó, Lâm Giản Tây và Sở Thiên ở cùng nhau trong đạo quán, theo Diệp Trần học nọ học kia.

Sở Thiên học nhanh, Lâm Giản Tây cũng rất nhanh. Sở Thiên vẫn còn là một đứa trẻ, vẫn còn hơi ham chơi nhưng Lâm Giản Tây thì khác, cứ như thể được bàn tay vận mệnh thôi thúc, mỗi ngày, trời còn chưa sáng hẳn đã rời giường, đêm đã khuya vẫn còn chưa đi ngủ.

Diệp Trần làm quý nhưng thỉnh thoảng vẫn ngủ, lúc nào thức dậy cũng thấy phòng đối diện vẫn còn sáng đèn.

Có một tối, cô bay tới cửa sổ phòng đối diện, ngó thấy Lâm Giản Tây ngồi trước bàn học, hình như đang vẽ tranh.

Cậu ta đã gầy đi nhiều, bắt đầu có dáng dấp khôi ngô trưởng thành, khiến các em gái cỡ sần sần tuổi nhìn thấy cậu ta đều tim đập rộn ràng.

Hình như là đang nghĩ đến ai đó, bút vẽ đưa trên trang giấy, ánh mắt vừa dịu dàng vừa lưu luyến. Trong lòng Diệp Trần có chút cảm xúc phức tạp không chịu khống chế, bất giác lặng lẽ bay xuyên tường vào trong phòng, muốn xem trong tranh vẽ ai.

Nhưng mà Lâm Giản Tây sau một thời gian đi theo Diệp Trần học đạo pháp, cô vừa vào phòng, cậu ta liền cảm giác được, trước khi Diệp Trần tới gần, cậu ta đã giật mình giấu bức tranh đi, Diệp Trần vươn tay tới giật, Lâm Giản Tây hốt hoảng tránh né, đứng không vững suýt thì ngã, Diệp Trần cuống quýt giữ cậu ta lại, Lâm Giản Tây chớp thời cơ nhét cục giấy vào mồm rồi mới đưa tay ra tóm lấy cô.

Không ngờ tay vừa đưa tới, liền tóm phải một thứ gì đó mềm mềm.

Diệp Trần giật mình đứng đực ra, Lâm Giản Tây tròn mắt, ngã lăn ra đất.

Diệp Trần ngơ ngác nhìn Lâm Giản Tây miệng nhét căng phòng như sóc, tay vẫn còn ở nguyên tư thế đưa tay ra như cũ, trông cực kỳ buồn cười.

Hai người đều hơi xấu hổ, Diệp Trần ho khẽ một tiếng: “Mau nhổ ra đi, tôi không nhìn đâu.”

Lâm Giản Tây ra dấu bằng tay, bảo chờ một chút rồi nhồm dậy, chạy vào nhà vệ sinh nhổ tờ giấy ra, ném vào bồn cầu.

Xả nước xong đi ra, cậu ta vẫn còn ngượng, Diệp Trần bật cười: “Không phải cậu vẽ thứ gì xấu hổ đấy chứ...”

Lâm Giản Tây đỏ mặt: “Không hề...”

“Được rồi,” Diệp Trần vỗ đầu cậu ta, giờ cậu ta cao hơn cô nhiều quá rồi, phải vươn tay lên mới vỗ được, Diệp Trần nhìn cậu thiếu niên đang dần trưởng thành trước mắt, đôi mắt đong đầy dịu dàng: “Muộn quá rồi, ngủ đi.”

“Ừm. Tôi ngủ ngay đây.”

Lâm Giản Tây nói năng thận trọng. Diệp Trần gật đầu, kéo tấm áo choàng trên người lại, đi ra khỏi phòng.

Sau khi cô về phòng, Sở Thiên từ trên xà nhà mới ló đầu ra nói: “Anh, em thấy anh vẽ chị rồi nhé.”

“Im mồm, lo mà ngủ đi!”

Lâm Giản Tây cầm sách ném về phía đó.

Sở Thiên rất có thiên phú, cũng rất hoạt bát, dạo này nảy ra thói quen thức khuya, Diệp Trần không biết nhưng Lâm Giản Tây ở cùng phòng thì rõ mười mươi.

Nghe Sở Thiên nói là Lâm Giản Tây biết ngay thẳng này chắc đã ở trên xà ngang một lúc lâu rồi. Lâm Giản Tây tức nổi gân mặt, lôi cổ thẳng bé xuống dưới, trối nghiêng lại, đè xuống giường, nghiêm mặt nói: “Không được mách chuyện này với chị, nếu không anh sẽ...”

“Anh sẽ làm gì?” Sở Thiên mở to mắt nhìn Lâm Giản Tây, Lâm Giản Tây nằm chật nồm đấm, danh mặt nói: “Anh sẽ đánh mày như từ.”

Sở Thiên nhếch mép, không ứ hử tiếng nào nữa.

Đêm đó, Lâm Giản Tây nằm mơ một giấc mơ.

Ban đầu là mơ thấy tay mình chạm vào một thứ mềm mại, sau đó biến thành đang nằm trên một chiếc giường gỗ, đè lên người Diệp Trần, tay lùa vào trong suối tóc của đối phương, giọng khàn khàn hỏi: “Gả cho ta đi, được không?”

Đối phương “vâng” một tiếng vô cùng mềm mại, cậu ta nằm trên, như sóng triều, lên lên xuống xuống.

Đó là một cảm giác vô cùng mất hồn, khó mà quên được, hết như cậu ta đã từng làm vậy rất nhiều lần.

Lâm Giản Tây miệt mài không ngừng nghỉ trong giấc mơ, thở dốc liên hồi.

Đến khi tỉnh dậy, cậu ta mới thấy người dính dính, người dưới ướt ướt. Lâm Giản Tây ngẩn ra, tuy không hiểu quá rõ nhưng đại khái cũng đoán được đó là gì, nhất thời ngượng ngùng, lúng túng, vội vàng đi thay ga giường mới. Sở Thiên vừa khéo ngủ dậy, thấy Lâm Giản Tây đang thay ga giường, dụi mắt hỏi: “Anh, anh cũng ái dâm à?”

Lâm Giản Tây: “...”

Sở Thiên nhảy xuống giường, vỗ đùi Lâm Giản Tây, vốn là cu cậu muốn vỗ vai cơ nhưng không đủ cao nên mới phải vỗ đùi: “Anh đừng lo, em không mách chị đâu.”

“Ừ, phải giữ bí mật.”

Lâm Giản Tây đỏ mặt.

Nhưng mà, chưa đầy nửa tiếng đồng hồ sau, Lâm Giản Tây đánh răng rửa mặt xong, ra phòng chính ăn sáng liền nghe thấy Sở Thiên dùng giọng điệu cực kỳ khoa trương mách với Diệp Trần: “Chị không biết đâu, anh lớn vậy rồi mà còn ái dâm đấy!”

Lâm Giản Tây lập tức trào máu, quát lên: “Sở Thiên!”

Phải đánh chết thằng này, nhất định phải đánh chết cái thằng này!!

Ngày xưa cậu ta muốn vứt cái thằng này vào trại trẻ là đúng đấy!!

Vừa nghe thấy tiếng Lâm Giản Tây, Sở Thiên liền co cẳng bỏ chạy, Lâm Giản Tây hùng hổ xông vào, nhìn thấy ánh mắt nửa cười nửa không của Diệp Trần liền hóa đá.

Dường như chị biết hết tất cả nhưng lại không nói ra, khiến nội tâm Lâm Giản Tây hoảng loạn, do dự, khí thế lập tức ỉu xìu, cắn chặt xuống đất nói: “Ăn... Ăn cơm thôi...”

Diệp Trần cố nhịn cười, gật gù: “Ừ, ăn cơm thôi.”

Lâm Giản Tây ngồi xuống cạnh Diệp Trần, lén lút quan sát cô. Diệp Trần mất năm hai mươi tuổi, giờ cậu ta đã mười bảy rồi.

Còn ba năm nữa, cậu ta cũng sẽ lớn bằng chị.

Nhưng lớn bằng chị, thì sao?

Lâm Giản Tây bối rối nhìn chị gấp thức ăn cho mình, nhắc cậu ta vài việc vặt, nét mặt dịu dàng, điềm tĩnh, vững vàng như vốn dĩ phải thế.

Cậu ta không ngừng tự hỏi mình, nếu cũng lớn bằng chị rồi, thì sẽ có gì khác?

Có lẽ... Có lẽ không cần gọi là chị nữa.

Có lẽ... Ở trong lòng cô, mình sẽ không phải là trẻ con nữa...

Nếu không phải là trẻ con nữa...

Lâm Giản Tây ngẩn người, thì sao đây?

Vấn đề này, nhìn Diệp Trần, ngay lúc này, cậu ta thực sự không trả lời được, cũng không cách nào trả lời được.

Nhưng nó nằm lại trong lòng Lâm Giản Tây, nhiều lần, vào đêm khuya thanh vắng, cậu ta đều tự hỏi mình, tìm kiếm một câu trả lời, lại ngượng ngùng không dám trả lời.

Đạo quán đã xây được ba năm. Cuối mùa xuân, hoa đào nở đầy núi. Diệp Trần đánh giá thực lực của Lâm Giản Tây, rồi đem ra so với Lâm gia trong trí nhớ, vẫn cảm thấy hơi lo lắng.

Thế nhưng, thời gian cũng không cho cô có lựa chọn khác. Diệp Trần lên diễn đàn phong thủy, tìm hiểu tin tức về Lâm gia.

Diễn đàn này có một loại tài khoản cao cấp mà chỉ tài khoản cao cấp khác mới xem được, đại gia tộc như họ Lâm tất nhiên là tài khoản cao cấp, “Diệp Trần” bản gốc cũng có tài khoản cao cấp, thế là Diệp Trần liền đăng nhập tài khoản này, vào diễn đàn.

Tài khoản cao cấp của diễn đàn cần phải xác thực hồn phách của thầy phong thủy, cũng giống như cách kiểm tra thần thức ở Tu Chân Giới, Diệp Trần thử dùng thần thức để xác thực, quả nhiên có thể đăng nhập dễ dàng.

Thế nhưng, ngay trong chớp mắt thần thức cô chạm vào mạng internet, tại nhà họ Giang ở xa tận thành phố B, trong một căn phòng, vô số chuông đồng đồng loạt rung lên.

Giang Hoài vốn đang ở nhà ngoài tiếp khách, nghe thấy tiếng chuông reo lên, ngẩn người rồi liền chạy như điên về phòng để chuông.

Căn phòng treo đầy chuông gió, giăng kín phù chú, khoảnh sân trống duy nhất trong phòng bày một trận pháp vẽ chi chít những đường ngoằn ngoèo kỳ lạ được bao quanh bởi một chuỗi chuông đồng.

Giang Hoài thở hỗn hển đứng ở cửa nhìn trận pháp sáng lập lòe.

Anh ta run run bước vào giữa trận pháp, quỳ dưới sàn, vuốt ve phiến đá đang phát sáng, nước mắt bỗng rơi.

“A Trần...” Anh ta khàn khàn gọi, “Cuối cùng em... cũng về rồi.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[vở kịch nhỏ]

Gần đây phát sinh bạo động, độc giả xông vào bệnh viện.

Độc giả: “Mặc Thư Bạch đâu?!”

Bác sĩ: “Chết rồi.”

Độc giả: “Là kẻ nào đi trước chúng tôi một bước?!”

Bác sĩ: “Vạn.”

Độc giả: “???”

Bác sĩ: “Mỗi ngày một vạn chữ.”

Độc giả: “...”

Cho nên... Sau mấy ngày hùng hục cày, gục rồi, tôi không cày nổi nữa, hôm nay chỉ 6000 chữ thôi, mỗi ngày 6000 chữ... Rồi tôi sẽ lại mỗi ngày một vạn...

Nhưng phải từ từ...

Chú thích:

*quả ngõa mật (无花果) hình giống củ hành, bên dưới có một lỗ nhỏ, chín màu đỏ mận, ruột giống sung, thuộc họ Sung, vị ngọt, dùng để giải khát, làm mát

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẼO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

62. Chương 62: Trong Lòng Người Có Quý 6

Giang Hoài nói xong, cúi rạp xuống đất, rút từ trong ống tay áo ra hai tờ bùa dán lên người, tiếp đó, lấy thêm ra một dây ống dẫn nhọn một đầu, Giang Hoài đọc thần chú, từ từ cắm một đầu dây vào mạch máu.

Máu tươi chảy ra theo ống dẫn lưu tưới lên tảng đá đang phát sáng, cũng chính trong chớp mắt ấy, Diệp Trần nhận thấy có một luồng lực mạnh mẽ đang triệu hồi mình. Luồng lực này vô cùng thân thuộc, vô cùng ôn hòa, hoàn toàn không có vẻ gì là có ác ý. Diệp Trần còn đang dẫn đó thì bỗng có một luồng ý thức mơ hồ xuất hiện: “Đi theo đi.”

Diệp Trần giật mình, đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống như vậy. Mỗi lần tới thế giới mới, cô sẽ có được cơ thể của nhân vật còn luồng ý thức của đối phương thì đã bị loại bỏ, cùng lắm cô chỉ có thể “thấu cảm” cảm nhận được những cảm xúc từng có còn để lại, chưa bao giờ từng có chuyện như lúc này, tự dưng lại có cảm giác... cô và một người khác đang tranh đoạt cơ thể!

Sau giây lát choáng váng, hồn phách của Diệp Trần liền bị một luồng lực mạnh mẽ hút vào, đến khi cô đứng vững lại được thì phát hiện ra mình đang đứng giữa một trận pháp. Theo bản năng, Diệp Trần tự kết một cái ấn trong lòng bàn tay, bất thành linh nghe thấy một tiếng gọi vừa kích động vừa dè nén: “A Trần...”

Diệp Trần quay đầu lại nhìn. Giang Hoài đang đứng cạnh trận pháp, tay vẫn còn chảy máu thành giọt, người trông như sắp ngất đến nơi, tựa cơ thể vào giá sách bên cạnh, gương mặt nở nụ cười tươi, nước mắt rưng rưng, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cô: “Em... em đã trở về rồi...”

Diệp Trần không đáp lời, nhất thời có hơi lúng túng.

Cô không biết nên đối mặt với Giang Hoài như thế nào, nhìn tình trạng hiện giờ của anh ta, rõ ràng là do yêu quá sâu đậm, nếu cô thừa nhận mình là “Diệp Trần”, tất nhiên Giang Hoài sẽ chuyển tình cảm đó sang cho cô. Nhưng, cô không phải Diệp Trần.

Cô đã chiếm dụng hồn phách của “Diệp Trần”, tuy nói là hồn phách của “Diệp Trần” nếu không có cô thì cũng đã sớm hôi phi yên diệt nhưng bất kể thế nào, cô là bất đắc dĩ lắm mới phải kế thừa nó, cũng chỉ nên dừng ở mức độ này thôi, không có lý nào, đến cả tình cảm cũng phải kế thừa.

Làm vậy là không công bằng với bản gốc, càng không công bằng với Giang Hoài.

Còn nếu nói rằng cô không phải Diệp Trần, vậy thì phải giải thích thế nào đây?

Đây đúng là linh thể của “Diệp Trần”, Giang Hoài có bản lĩnh triệu hồi cô, tất nhiên là do đã dùng phương pháp truy nguyên hồn phách, cô có nói không phải, Giang Hoài cũng chẳng tin. Nếu cô nói rằng mình đang chiếm dụng linh thể của “Diệp Trần”...

Thế thì liệu mà chờ chết thôi. Giang Hoài nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách bắt cô phải chết.

Diệp Trần lâm vào thế lưỡng nan. Giang Hoài gắng gượng lê người tới gần, toàn thân run rẩy, dường như đang phải cực lực kiềm nén cảm xúc,

gắng gượng cười: “A Trần, mọi người đều nói em đã hồn phi phách tán, anh không tin...”

“Mọi người nói đã tìm được hung thủ, anh cũng không tin... Chỉ hai kẻ tôm tép như vậy, sao có thể giết được em?”

“A Trần...” Giang Hoài đứng ngay trước mặt Diệp Trần, áp bàn tay chảy máu lên mặt cô.

Anh ta không chạm được vào cô, Diệp Trần không biến về dạng thực thể thì anh ta tuyệt đối không đời nào chạm vào được. Tuy vậy, anh ta chẳng mảy may để tâm, anh ta đã quen với sự lãnh đạm này, vờ như có thể chạm vào cô thật, run run căn môi nói: “Rốt cuộc là ai đã giết em? Tại sao em không vào luân hồi?”

Diệp Trần nhìn thẳng vào anh ta, cẩn thận tìm kiếm xem có gì khác tồn tại trong cơ thể hay không.

Vấn đề này, cô muốn để chính chủ tự trả lời.

Nếu chính chủ muốn báo thù thì cô sẽ nói cho Giang Hoài biết.

Nếu chính chủ không muốn, vậy thì thôi.

Thế nhưng tìm kiếm khắp lượt, Diệp Trần cũng không hề cảm ứng được chút gì, một câu mệnh lệnh ban nãy có lẽ đã hao hết sức lực của bản gốc. Diệp Trần im lặng không trả lời, Giang Hoài nhìn cô dăm dăm: “Em không nói được ư?”

“Tôi có chút chuyện riêng.”

Cuối cùng Diệp Trần cũng nói, chuyện kia thì đợi trao đổi với chính chủ rồi trả lời sau: “Làm xong tôi sẽ quay lại.”

Nói xong, Diệp Trần liền muốn bỏ đi nhưng vừa rời khỏi trận pháp, dây chuông đồng liền rung liên hồi kỳ trận, cảm giác đau đớn bao trùm đầu óc, bắt ép Diệp Trần phải bước giật lùi trở về, ngã lăn dưới nền nhà, thở dốc hốn hển.

Cả đời này, Giang Hoài chưa từng chứng kiến một “Diệp Trần” khổ sở, chật vật như vậy. Trong tâm trí anh ta, đối phương chẳng khác gì một vị thần bách chiến bách thắng. Cô ấy chưa từng ngã xuống, càng chưa từng chịu yếu thế. Cho dù thương tích đầy mình, đầm đìa máu tươi, cô cũng vẫn luôn bình tĩnh hoàn thành một loạt động tác chuẩn mực, niệm chính xác từng câu thần chú.

Anh ta đã quen với một Diệp Trần mạnh mẽ, bất ngờ lại chứng kiến đáng vẻ yếu đuối như thế này, trong lòng anh ta rất đau đớn.

Nhưng anh ta không thể thả cô đi được.

Anh ta đã đợi ba năm ròng...

Anh ta đã đợi ba năm ròng trong nỗi tuyệt vọng, anh ta quyết không thể để cô lại ra đi. Cho dù chỉ có thể nhìn như thế này cũng được, cho dù bị cô căm hận cũng được, anh ta không thể chịu nổi cái cảm giác đau đớn khi cô biến mất khỏi cuộc đời mình một lần nữa.

Ba năm trước, giữa lúc anh ta còn đang chuẩn bị cho hôn lễ, cảm giác đau đớn khi tin cô từ trần truyền đến tai, anh ta vẫn còn nhớ rõ như in, anh ta không cách nào chịu đựng nó thêm lần thứ hai.

Giang Hoài đứng giữa trận pháp, nhìn Diệp Trần nằm sõng soài dưới đất, khàn khàn nói: “A Trần, em muốn làm gì, anh làm giúp em, em cứ ở lại đây, được không?”

“Anh sẽ nuôi dưỡng hồn phách cho em,” Giang Hoài ngồi xổm xuống, đôi mắt tràn ngập si mê nhìn đắm đắm vào cô, nước mắt rưng rưng, môi

mỉm cười, “hôn ước của chúng ta vẫn còn, chúng ta kết hôn ở đây đi, anh sẽ nghĩ cách nuôi dưỡng hồn phách cho em, chờ anh chết, chúng ta cùng nhau luân hồi, được không?”

Diệp Trần khiếp sợ nhìn người trước mặt, môi mấp máy nhưng không nói ra được.

Cô không biết chính chủ nghĩ thế nào nhưng cô biết mình không thể ở lại, chỉ còn một năm rưỡi, Lâm Giản Tây còn đang chờ cô!

“Giang Hoài,” Diệp Trần cau mày, “Tối đa một năm rưỡi nữa tôi sẽ quay về.”

“Rốt cuộc em muốn làm gì chứ, A Trần?” Giang Hoài gắng gượng cười, “Anh đều sẽ giúp hết mà.”

Cô cũng muốn Giang Hoài giúp mình nhưng mà...

Đã mượn dùng năng lực của bản gốc còn mượn dùng luôn cả người yêu của người ta đi giúp cô hoàn thành nhiệm vụ, không khỏi dễ tiện quá đáng. Diệp Trần chỉ còn cách nói: “Là việc riêng của tôi, anh chờ một năm rưỡi đi, tôi nhất định sẽ về.”

Tay Giang Hoài run run, Diệp Trần nghiêm nghị nhìn anh ta: “Anh tin tôi đi, lâu nhất là một năm rưỡi...”

“Cô không phải Diệp Trần!”

Giang Hoài ngẩng phắt đầu lên, giật lùi về sau, rút trường kiếm đặt trên giá nằm kế bên, chỉ thẳng vào Diệp Trần.

Trên lưỡi kiếm có vẽ những hoa văn kỳ dị, rõ ràng là một thanh kiếm trấn tà, khí trừ tà tỏa ra từ nó khiến Diệp Trần vô cùng không thoải mái nhưng cô không thể lùi bước được. Chính chủ là người chưa bao giờ biết

lùi bước, lúc này Giang Hoài đang hoài nghi, cô nhất quyết không thể để anh ta nhìn ra.

Diệp Trần lạnh lùng nhìn mũi kiếm, Giang Hoài cúi đầu thở hỗn hển, ép hỏi: “Cô đã làm gì linh thể của Diệp Trần?! Cô là ai?!”

“Tôi không phải Diệp Trần,” Diệp Trần hờ hững đáp, “thế tôi là ai?”

“Cô là ai...” Giang Hoài ngẩn người.

Từ cổ chí kim, chỉ có quỷ ám người, vậy còn thứ gì có thể ám quỷ?

Giang Hoài nhất thời ghen lời, nhưng anh ta biến, kẻ trước mặt lúc này không phải Diệp Trần. Diệp Trần tuyệt đối không đời nào nói như vậy, cũng tuyệt đối không đời nào làm như vậy.

Không phải là Diệp Trần, thì là ai?

Cô ta rõ ràng đang mặc bộ đồ lúc mất của Diệp Trần, trên cơ thể chảy dòng linh khí chỉ Diệp Trần mới có. Truy hồn đại pháp sử dụng một phần cơ thể của người đã khuất như móng tay, da tóc, máu thịt để truy ngược tới hồn phách, giống như phương pháp xét nghiệm ADN, tuyệt đối không sai được.

Hồn phách này nhất định là Diệp Trần, nếu cô ta không phải Diệp Trần, vậy là... chuyện gì đây?

Đầu óc Giang Hoài rối bời nhưng anh ta dám chắc đây không phải Diệp Trần, chắc chắn không phải. Trực giác đối chọi với lý trí, sắc mặt Giang Hoài liên tục thay đổi. Một hồi sau, Giang Hoài tỉnh táo lại, lãnh đạm nói: “Cô cứ nghỉ ngơi trước đã.”

“Giang Hoài!” Diệp Trần lạnh lùng gọi, “Tôi có chuyện rất quan trọng, cam đoan một năm rưỡi nữa nhất định sẽ quay về, anh chờ...”

“Tôi chờ đủ rồi.” Giang Hoài ngắt ngang lời Diệp Trần nói, lạnh lùng nhìn cô, phong thái ôn hòa lần đầu tiên gặp nhau đến giờ không còn sót lại chút nào, so với hồi đó, anh ta đã gầy đi rất nhiều, đúng là chỉ còn da bọc xương, trông có vẻ khắc khổ, tàn nhẫn. Anh ta nhìn chăm chăm vào Diệp Trần, lạnh lùng nói: “Tôi đã chờ ba năm rồi, tôi không muốn chờ nữa, cũng không chờ nổi nữa.”

“Cô có biết cảm giác chờ đợi là thế nào không?”

Giang Hoài cười cay đắng, đôi mắt vẫn đỏ ánh lên chút điên cuồng: “Ngày qua ngày, năm qua năm, không biết người ấy có về thật không, thậm chí không biết người ấy có thật sự còn tồn tại hay không.”

“Không biết ai là kẻ giết hại người ấy, không cách nào báo thù. Tất cả mọi người đều khuyên, hung thủ đã tìm được rồi, đến quê hương cũng nói, kẻ đó đúng là hung thủ, thù này đã báo xong rồi, nhưng chỉ có trong lòng mày biết, không phải. Người như cô ấy, sao có thể chết trong tay lũ tôm tép ấy được?”

“Mày không biết cô ấy đang ở đâu. Tất cả mọi người đều bảo, hồn phách người ấy đã không còn, nhưng mà mày biết, không thể, người ấy vẫn đang chờ, sẽ có một ngày, mày có thể giúp cô ấy.”

“Ngày ngày sống trong nỗi tuyệt vọng vô tận, không thấy quá khứ, chẳng biết tương lai, bản đồ sao rồi tung rồi mù, quê hương thật giả khó đoán, thức trắng đêm không nghỉ để chiêu hồn, dùng máu tươi làm vật dẫn nhưng dù cho máu đã chảy tận, vẫn chẳng nhận lại được một chút hồi đáp.”

“Tôi không muốn tiếp tục sống cuộc sống như thế nữa...”

Giang Hoài gục đầu xuống, tựa như cuối cùng cũng chịu khuất phục.

“Cô là cô ấy, phải không?”

Anh ta khàn khàn hỏi, rồi không đợi Diệp Trần trả lời, anh ta liền xoay người, lê kiềng đi ra ngoài, không biết là tự nói với mình hay là nói với Diệp Trần.

“Cô nhất định là cô ấy. Nếu cô không phải cô ấy, vậy thì, cô ấy nhất định ở trong thân thể cô.”

Nói xong, cửa phòng đóng lại, “cạch” một tiếng, cả căn phòng chìm vào tĩnh lặng.

Diệp Trần bị giữ lại giữa trận pháp, im lặng không nói tiếng nào, những lời Giang Hoài nói cùng với biểu cảm của anh ta cứ quanh quẩn mãi trong đầu cô. Cô bỗng nhớ tới Thẩm Cảnh Phùng.

Ba Tám nói chàng ở thế giới đó hưởng thọ viên mãn, không biết cuộc sống thiếu vắng cô, chàng sống có tốt không?

Chàng vẫn sống như vậy, hay còn có thêm người mới?

Có thêm người mới thì vẫn tốt hơn, nếu không, cả đời chàng sẽ quá cô đơn.

Nhưng nghĩ như vậy, trong lòng lại vô cùng chua xót.

Lý trí áp xuống, Diệp Trần hít sâu một hơi, bỗng nhiên nghĩ, đời này, không ở bên Lâm Giản Tây thì tốt hơn.

Lâm Giản Tây còn nhỏ, cậu ta còn có thể có một cuộc đời mới, cô chẳng mấy nữa phải đi rồi, cậu ta thì còn cả quãng đường dài phía trước, giờ cậu ta đang làm rất tốt, một đứa trẻ rất ưu tú. Thế giới tiếp theo, gặp lại nhau... sẽ tốt hơn.

Giờ phải cố gắng làm nhiệm vụ, kiếm thật nhiều điểm tích lũy, để thế giới tới gặp lại nhau, nói không chừng có thể nghỉ ngơi vài chục năm thì

sao?

Diệp Trần dẫn đo cân nhắc, cảm thấy vui vẻ hơn một chút, ngồi xuống xếp bằng, sử dụng cách làm của thế giới này để hấp thụ linh khí phục vụ việc tu dưỡng đồng thời hỏi chuyện Ba Tám: “Có phải Diệp Trần vẫn còn trong cơ thể này không?”

“Cái này thì không rõ.” Ba Tám có vẻ cũng thấy nghi ngờ, anh ta lật tài liệu đọc một hồi, nói không được tự tin lắm: “Có thể đây là ý thức cô ấy để lại, nhưng cũng có thể là... cô ấy vẫn còn tồn tại thật. Dù sao thì Diệp Trần cũng là một người rất mạnh, chuyện chúng ta tới đây, có thể vừa khéo đã cho cô ấy cơ hội, chúng ta giúp cô ấy duy trì linh thể còn cô ấy thì trốn đi để hồi phục.”

“Thế... tôi giúp cô ấy nhé?”

Diệp Trần ỉu xiu hỏi: “Phải giúp thế nào đây?”

“Cô chịu khó tu luyện nhiều lên, hấp thụ thêm nhiều linh khí, tôi thấy vậy là được rồi. Hơn nữa, tôi cho là, cô ấy chắc đang nấu mình ở một góc nào đó trong cơ thể cô.”

Diệp Trần gật đầu, làm theo cách Ba Tám chỉ, thử đi thăm dò vị trí của hồn phách kia.

Căn phòng này có vẻ đã được bài trí rất cẩn thận, vô cùng thích hợp cho hồn phách tu luyện, Diệp Trần có cảm giác được tẩm bổ rất dễ chịu, thậm chí nhất thời có chút không nỡ đi khỏi đây. Nhưng cô vẫn còn nhớ Lâm Giản Tây, chỉ có thể nghỉ ngơi một chốc thôi, tốt nhất là tìm ra Diệp Trần chính chủ, để cô ấy đi thuyết phục Giang Hoài cho mình đi.

Trận pháp Giang Hoài bày ở đây, Diệp Trần cũng có chút ấn tượng, là dùng một phần thân thể của chính chủ để tạo ra, tự cô không thể phá được,

chỉ có thể trông chờ vào Giang Hoài hoặc là có ai đó tới phá mắt trận của trận pháp... chính là chỗ đặt di thể của Diệp Trần.

Thế nên, trái lo phải nghĩ một hồi, Diệp Trần vẫn cảm thấy để Diệp Trần chính chủ thân chinh đi thuyết phục Giang Hoài là tốt nhất.

Sau khi thử liên hệ với Lâm Giản Tây bất thành, Diệp Trần liền tập trung dò tìm “Diệp Trần” trong thân thể.

Trong lúc Diệp Trần đang tập trung dò tìm trong hồn thể của mình, Lâm Giản Tây vào phòng Diệp Trần, hôm nay cậu ta làm một món mới từ cánh hoa đào, định gọi Diệp Trần ra nếm thử, kết quả, vào phòng xong, cậu ta liền giật mình, căn phòng trống không, không có bóng dáng của bất kỳ ai.

Lâm Giản Tây cau mày, quan sát căn phòng, máy tính vẫn còn đang mở trang diễn đàn phong thủy hướng dẫn xác thực thần hồn, xung quanh còn có một chút linh khí kỳ lạ biến thành sợi tơ lơ lửng trong không khí. Sợi tơ này người bình thường không thể thấy được nhưng Lâm Giản Tây bẩm sinh có thể nhìn thấy những thứ kia, cậu ta có thể nhìn thấy rõ sợi tơ này, trông giống như một cái lưới đánh cá.

Lâm Giản Tây lập tức cảm thấy bất thường, trong đầu lướt nhanh qua các trận pháp có thể là nó một lượt, cuối cùng xác định đây là vết tích còn sót lại của trận truy hồn đại pháp, sau đó liền dùng các công cụ thông tin của giới phong thủy để tìm Diệp Trần, mặt khác đi tìm Sở Thiên.

Sở Thiên tinh thông bói toán, vô cùng có thiên phú, tuy còn nhỏ nhưng bói toán thì cực chuẩn. Lúc Lâm Giản Tây vào phòng, Sở Thiên đang nói chuyện với con rùa con mới nuôi. Lâm Giản Tây túm thẳng bé lại bảo: “Mau, chị bị người ta bắt đi rồi, mau mau xem xem chị đi đâu rồi!”

Sở Thiên giật mình, lập tức lấy mai rùa ra bói.

Lâm Giản Tây ngẫm nghĩ, chạy lên diễn đàn phong thủy, bắt đầu tìm tòi những chuyện có liên quan đến Diệp Trần.

Trước kia cậu ta không tìm là vì không muốn biết về cuộc đời đã qua của cô, trong thế giới của mình, cậu ta luôn cảm thấy, Diệp Trần lúc sinh thời và Diệp Trần sau khi mất là hai người khác nhau, cô ấy đã mất, đã thành một cô hồn nghĩa là đã cắt đứt với quá khứ, những chuyện đã qua chẳng hề liên quan với cô, cô là một người hoàn toàn mới, là Diệp Trần thuộc về riêng Lâm Giản Tây.

Nhưng đến lúc này đây, Lâm Giản Tây bỗng ý thức được, không phải như vậy.

Cậu ta nhanh chóng tìm kiếm những mối quan hệ cũ của Diệp Trần, sắp xếp lại chúng, ánh mắt chợt dừng ở một cái tên.

Giang Hoài.

Vị hôn phu của cô, Giang Hoài.

Ba chữ “vị hôn phu” kéo theo hình ảnh ba năm trước khi Diệp Trần bắt gặp Giang Hoài như thanh kiếm sắc đâm vào tim cậu ta, trái tim thắt lại, đau vô chừng.

Người đó nhất định là cực kỳ thích Diệp Trần.

Còn Diệp Trần... cũng không hẳn là vô tình.

Nếu thực sự vô tình thì sao phải trốn tránh?

Hơn nữa còn là thanh mai trúc mã, xứng đôi vừa lứa...

Lâm Giản Tây nhất thời không muốn nghĩ tiếp nữa, có gì đó nghẹn ứ ở yết hầu.

Bỗng nhiên Sở Thiên vui mừng nói: “Anh, ở phương Bắc, họ Giang.”

Thế này thì còn cần nói gì nữa?

Lâm Giản Tây vừa thấy yên tâm hơn lại vừa thấy chua xót, cậu ta cũng chẳng biết mình đang chua xót cái nỗi gì nữa, vội vàng gói ghém đồ đạc, đặt vé máy bay, kéo Sở Thiên đi phương Bắc.

Năm đó, sau khi Sở Thiên được Diệp Trần đón về, Lâm Giản Tây đã phải tới chỗ công an, dùng danh nghĩa của đạo quán để nhận nuôi Sở Thiên. Thời nay, địa vị của giới phong thủy rất cao, nếu là đạo quán ra mặt thì cho dù Lâm Giản Tây chưa đủ mười sáu tuổi, phía cảnh sát cũng không làm khó dễ gì mấy.

Trên đường đi, Sở Thiên quan sát sắc mặt của Lâm Giản Tây, ghé sát lại hỏi nhỏ: “Anh, anh không vui à?”

Lâm Giản Tây hờ hững nhìn Sở Thiên, ở chung với nhau mấy năm, tuy vẫn bất mãn chuyện Diệp Trần bị Sở Thiên cướp đi mất nhưng có không muốn thừa nhận cũng không được, nếu không kể đến Diệp Trần thì Sở Thiên cũng coi như là một đứa trẻ khiến người khác yêu mến. Cho dù là con mèo con chó thì nuôi lâu cũng còn có cảm tình, huống chi là con người.

Lâm Giản Tây đẩy thẳng bé ra, gắt gỏng nói: “Ngồi yên chút đi. Đến Bắc Kinh, anh đi cứu chị, mày ở khách sạn đợi, đừng có đi lung tung.”

“Ấy đừng.”

Sở Thiên vội nói: “Anh mang theo em đi đi, em cực kỳ hữu dụng đó!”

“Đừng có sinh sự.”

“Anh không đem em theo, em không nói đường cho anh đâu!”

Lâm Giản Tây: “...”

Cậ ta không bói được, chỉ đường đúng là phải dựa vào Sở Thiên.

Lâm Giản Tây đành phải chịu: “Thế mặc cái áo choàng tàng hình vào đi, thấy không ổn thì phải chạy cho nhanh.”

“Em không chạy!” Sở Thiên xiết chặt nắm tay, “Em muốn cùng mọi người đồng sinh cộng tử!”

“Mày không chạy là chúng ta diệt môn luôn đấy.” Lâm Giản Tây dỗ Sở Thiên. Sở Thiên ngớ ra: “Ồ... Thôi được, vậy sau này em sẽ giúp mọi người báo thù.”

“Ừ ừ,” Lâm Giản Tây gật gù, “sau này phải trông cậy vào mày báo thù cho anh chị.”

Nói xong, Lâm Giản Tây quay ra nhìn bầu trời bên ngoài, chợt nhớ tới, lần đầu tiên ngồi máy bay, trong lúc hoảng sợ, người đó đã dịu dàng cầm tay mình.

Lâm Giản Tây thở dài, nhắm mắt lại.

Đến thành phố B, dựa vào quẻ bói của Sở Thiên, hai người đi thẳng một mạch tới một ngôi nhà lớn. Ngôi nhà này về kiến trúc thì so ra kém hơn nhà họ Diệp từng nhìn thấy lần trước nhưng quy mô cũng không nhỏ. Lâm Giản Tây lượn bên ngoài một vòng, tìm một chỗ thích hợp, vác Sở Thiên trèo tường vào trong.

Hai người lén lút lén vào nhà, quanh nhà không thấy một bóng người, chỉ có một vườn hoa đào, hoa quế đương kỳ nở rộ, hoa đào thắm, hoa quế thơm.

Sở Thiên sờ mai rùa, liên tục chỉ đường, Lâm Giản Tây đi được một đoạn, bỗng ngừng bước.

“Không đúng!”

Mặt Lâm Giản Tây biến sắc, thế giới thực tế, lấy đâu ra chuyện hoa đào và hoa quế cùng nở? Kể cả giới phong thủy có những chuyện không tuân theo lẽ thường nhưng vì sao cả khoảnh sân rộng như vậy lại chẳng có một ai?

Cậu ta đứng bất động, Sở Thiên thắc mắc gọi: “Anh?”

“Mày đừng yên nhé.”

Lâm Giản Tây đặt Sở Thiên xuống bên cạnh, lấy dây thừng ra, mỗi người cầm một đầu, ngồi xuống xếp bằng, nhanh chóng tính toán.

Trong khi đó, Diệp Trần sau mấy ngày mấy đêm cố gắng, cuối cùng cũng tìm ra được một góc bất thường trong cơ thể. Cái góc đó, có một chùm sáng yếu ớt đang nghỉ ngơi. Diệp Trần dè dặt dùng thần thức tiếp cận, lượn quanh vài vòng rồi rút linh lực vào trong.

Đúng lúc này, bỗng có tiếng mở cửa, Diệp Trần sợ xảy ra sự cố, cẩn thận thu thần thức về, ngẩng đầu nhìn người bước vào.

Là Giang Hoài.

Cũng chỉ có thể là Giang Hoài.

“Hôm nay tôi bói quẻ, biết sẽ có người đột nhập vào nhà.”

Giang Hoài tựa lưng vào cạnh cửa, bình thản hỏi: “Cô đoán là ai?”

Diệp Trần ngăn người rồi ngay đó liền biết là ai tới.

Có kẻ lẻn vào nhà Giang Hoài, Giang Hoài lại chạy tới hỏi mình, ngoài Lâm Giản Tây, cô không nghĩ ra ai nữa.

Trong lòng sốt ruột, ngoài mặt vẫn phải giấu diếm. Tâm tình Giang Hoài rõ ràng không tốt lắm, cô không dám chọc giận anh ta nên không đáp tiếng nào.

Giang Hoài bước lại gần, đứng tại rìa trận pháp, bàn tay xiết chặt thành nắm đấm hơi run lên: “Ba năm trước tôi đã từng gặp nó, lần đó tôi phải dùng máu trong tim mới bói ra được một chút tung tích của em. Đó là hy vọng duy nhất của tôi kể từ lúc em mất, tôi đi tìm em, tôi tìm thấy nó...”

Mắt Giang Hoài dâng đầy lệ, dường như có thể trào ra ngay lập tức nhưng anh ta vẫn cố khống chế bản thân, cắn răng gằn rõ từng chữ: “Lúc đó, em có ở đó, đúng không?”

Diệp Trần không đáp, cô không giải thích, cũng chẳng nhìn. Giang Hoài phá lên cười: “Sao nào, giờ ngay cả một cậu cũng không chịu nói với tôi nữa hả?”

“Tôi nói, anh có tin không?”

Diệp Trần nhìn anh ta: “Câu trả lời, chẳng phải anh nhìn quẻ tượng là biết sao? Còn hỏi tôi làm gì?”

“Đúng vậy...” Giang Hoài cười cay đắng, “A Trần, sau khi gặp lại em, anh lấy quẻ bói năm đó ra xem lại, bất ngờ phát hiện ra có người động tay động chân vào quẻ bói của anh.”

Nói xong, Giang Hoài tới gần Diệp Trần, như một con báo chực chờ vồ tới cắn xé cô, giọng run run: “Em có biết, tôi bỏ lỡ em lần đó, đã sống thế nào suốt ba năm qua không?”

Nói xong, Giang Hoài xắn tay áo lên.

Trên cánh tay anh ta chẳng chịt sẹo, từng vết từng vết sắp hàng nổi nhau.

“Anh chiêu hồn trên tám trăm lần, Diệp Trần, rốt cuộc vì cố gì mà em đối xử với tôi như vậy?”

Giang Hoài tựa như không còn chịu nổi nữa, nước mắt trào bờ mi.

Anh ta cao giọng quát lên: “Em nói đi! Cho dù là bạn bè, cho dù em chẳng có một chút tình nghĩa nào với anh, nói một tiếng em còn sống, có khó đến vậy không?!”

Diệp Trần không nói gì, hoảng hốt nhìn Giang Hoài.

Cô không biết anh ta lại khổ như vậy.

Dù sao, trong nội dung gốc, cuối cùng anh ta cưới Diệp Văn Văn...

Cô tưởng là tình cảm anh ta dành cho Diệp Trần cũng... kết thúc ở đó.

Nhưng, nhìn những vết sẹo kia, cô bỗng hiểu, thâm tình chẳng cứ riêng ai, ai cũng đều có thể có một mối tình thâm thiết.

Nhưng cô nên nói thế nào đây?

Cho dù quay lại ba năm trước, có lẽ cô sẽ vẫn chọn không gặp.

Dù sao, năm năm sau cũng phải ra đi, lúc ấy cô không biết “Diệp Trần” còn sống, cô có xuất hiện trước mặt Giang Hoài, cũng chỉ là lừa dối.

“Diệp Trần” chết, là chết thật. Sao cô có thể nhẫn tâm lừa gạt một kẻ thâm tình như vậy ném nỗi khổ chia lìa một lần nữa.

Nhìn Giang Hoài khóc, Diệp Trần kinh hãi.

Cô cảm thấy chùng sáng trong hồn thể hình như hơi rung lên. Diệp Trần hạ tầm mắt, che giấu sự khác thường của bản thân, khàn khàn nói:

“Xin lỗi, tôi có lý do làm vậy, anh có thể cho tôi thêm một chút thời gian không?”

Giang Hoài cười phá lên.

“Xin lỗi,” anh ta đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, đôi mắt lấp lánh ánh lệ lạnh như băng, sắc như dao: “Một chữ của cô, tôi cũng không tin.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[vở kịch nhỏ]

Bác sĩ: “Nói xem, trong truyện này, cô thích ai nhất?”

Mặc Thư Bạch: “Diệp Trần.”

Bác sĩ: “Diệp Trần nào?”

Mặc Thư Bạch: “Diệp Trần thiên tài.”

Bác sĩ: “Vì sao?”

Mặc Thư Bạch: “Bởi vì... cô ấy biết nấu cơm.”

Bác sĩ: “???”

Mặc Thư Bạch: “Một cô gái có thể dùng tay xé đôi người khác... nhất định làm món gà xé sẽ rất giỏi!”

Bác sĩ: “...”

Hiện tại nam phụ không thích Diệp Trần đâu nhéahaha~

Tôi cực kỳ không thích kiểu đã chiếm đoạt cơ thể của người khác lại còn cướp cả đàn ông của người ta, đến người mình yêu còn không nhận ra nổi thì cũng không coi là yêu nghiêm túc được =.=”

Vậy nên, tôi vẫn luôn không hiểu cái kiểu tim đã thay đổi rồi nhưng vẫn yêu đối phương là thế quái nào.

Tiếp nữa là, tại sao năm đó Giang Hoài lại cưới Diệp Văn Văn? Là vì năm đó Diệp Trần không tiếp quản hồn thể của chính chủ, Giang Hoài dù là bói toán hay trực giác đều làm theo những gì Diệp Văn Văn tính kế, Giang Hoài cho rằng Diệp Trần đã mất, cũng cho rằng mình đã giúp Diệp Trần báo thù, tiếp đó, sinh tiền, người Diệp Trần quan tâm nhất là Diệp Văn Văn, xuất phát từ trách nhiệm gia tộc và suy đoán ý nguyện của Diệp Trần của bản thân, sau khi Diệp Văn Văn tìm tới cái chết, Giang Hoài liền đồng ý cưới Diệp Văn Văn.

Còn hiện tại, Diệp Trần tiếp quản hồn thể của “Diệp Trần”, cả quẻ tượng và trực giác của Giang Hoài đều liên tục cảm thấy Diệp Trần chưa chết, vậy nên anh ta vẫn luôn cố gắng kiên trì tìm kiếm Diệp Trần và báo thù.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

63. Chương 63: Trong Lòng Người Có Quỷ 7

Vừa nói xong, bên ngoài liền vọng tới tiếng nổ “đùng”, Giang Hoài buông Diệp Trần ra, đứng thẳng người lại, lạnh nhạt nói: “A Trần, anh đi một chốc sẽ quay lại.”

“Khoan!” Diệp Trần lập tức hỏi: “Anh đi làm gì?!”

Giang Hoài cười ôn hòa: “Em đừng lo,” anh ta nói dịu dàng, “thằng nhóc kia, anh sẽ giết nó.”

“Giang Hoài!”

Diệp Trần đứng bật dậy nhưng lúc này, Giang Hoài đã sập cửa đi mất rồi.

Diệp Trần sốt ruột không chịu nổi, bặm chặt môi, bắt đầu vẽ một loạt chú văn phức tạp.

Trận pháp của Giang Hoài gần như không thể phá nhưng cũng chỉ là gần như thôi. Nếu Diệp Trần liều mạng muốn ra, dựa vào sức mạnh vượt trội của hồn phách, chưa hẳn là không có cơ may nào.

Diệp Trần tiêu tốn gần sạch sức mạnh thần hồn mới viết xong được cái phù chú này, chòm sáng trong cơ thể dường như không mấy tán thành hành vi này của cô, không ngừng lóe sáng. Nhưng Diệp Trần không quan tâm

nổi: “Nếu không nhờ có tôi xuất hiện, Diệp Trần, cô sớm đã không còn tồn tại nữa rồi.”

Người vốn đáng ra đã không còn tồn tại, thì còn sợ sống chết làm gì?

Chùm sáng đó không lóe lên nữa, có vẻ như là đang suy nghĩ, sau đó nó cũng chịu nằm yên.

Trong lúc Diệp Trần nôn nóng phá trận, Lâm Giản Tây đã phá được trận pháp, dẫn Sở Thiên thoát ra ngoài, đập vào mắt là một đám người mặc áo choàng trắng.

Sắc mặt Lâm Giản Tây bất động, giữ chặt Sở Thiên. Sở Thiên hơi sợ nhưng vẫn ngạo nghễ ưỡn ngực. Hai người mặc áo choàng đen giống nhau, giống với kiểu áo choàng của Diệp Trần, một lớn một nhỏ đứng thẳng tắp, trông vô cùng hài hòa.

“Tôi tới tìm Diệp Trần,” Lâm Giản Tây mở miệng nói trước, “Bảo Giang Hoài ra đây!”

“Cần rồi!”

Đám người đó quát: “Thân đã là thầy phong thủy thì nên biết tôn ti trật tự, gia chủ là bề trên của cậu, sao cậu dám trực tiếp gọi tước danh của ngài?”

“Bề trên với chẳng không bề trên gì chứ,” Lâm Giản Tây cau mày, “bảo hẳn ra đây!”

“Cậu Lâm,” giọng Giang Hoài vọng tới, Lâm Giản Tây ngẩng đầu, một người thanh niên mặc áo bào trắng đang đứng ở đầu lối rẽ hành lang.

So với năm đó, anh ta đã gầy hơn, trông cũng khó tính hơn, kể cả có cười cũng vẫn làm người ta thấy không thoải mái. Anh ta đứng giữa hành

lang, hai tay lồng vào tay áo, mắt nhìn thẳng Lâm Giản Tây, tươi cười ôn hòa: “Lại gặp nhau rồi.”

“Bớt nói nhảm đi.” Tay Lâm Giản Tây bấm quyết, “Giao Diệp Trần ra đây.”

“Giao ra?” Giang Hoài cười to, cứ như thể nghe thấy chuyện gì hài hước lắm, anh ta nhướn mày, nghiêng người hỏi Lâm Giản Tây: “Cậu lấy tư cách gì đòi tôi giao Diệp Trần ra?”

Lâm Giản Tây sững người, Giang Hoài cao giọng, nói vừa nhanh vừa bức, khí thế như sấm vang chớp giật: “Cô ấy là vợ của Giang Hoài này, chúng tôi đã đính hôn với nhau, là thanh mai trúc mã, xứng đôi vừa lứa, thi thể của cô ấy giờ đang được đặt trong phần mộ của Giang gia, cho dù đã mất thì cô ấy cũng nên ở bên cạnh tôi, thuộc về từ đường nhà họ Giang, cậu lấy tư cách gì mà đòi tôi thả người!”

Lâm Giản Tây không nói được.

Mặt cậu ta đanh lại, cúi đầu, chầm chậm nói: “Tôi không biết cô ấy là ai, cũng không biết anh là ai, càng không biết ân oán tình nghĩa giữa hai người, tôi chỉ biết đó là chị tôi, nếu chị muốn ở lại đây, tôi cũng chẳng cản, nếu chị muốn đi thì không ai có thể ngăn cản được.”

Nói xong, Lâm Giản Tây ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Giang Hoài, trịnh trọng nói: “Bất kể anh là người quen cũ, thậm chí có là chồng thì cũng không thể can thiệp vào quyết định của cô ấy được.”

Cậu ta vẫn còn tính khí trẻ con, vẫn chưa trưởng thành, vẫn còn là thằng nhóc choai choai hơi mùi sữa nhưng đứng trước bậc bề trên trong giới phong thủy được người người ca tụng cũng không hề lùi nửa bước.

Ánh mắt trong veo kiên nghị ấy khiến Giang Hoài phải giật mình, anh ta nhìn vào mắt Lâm Giản Tây, thầm nghĩ đây chính là người Diệp Trần đã

ở bên suốt ba năm qua, trong lòng anh ta cảm thấy hoảng loạn như kiến bò chảo nóng.

Thế nên, dù biết rõ là sai, biết rõ làm vậy là phạm vào tôn chỉ thiện tâm nhất quán của mình, anh ta vẫn quyết phải động thủ!

Ngọn lửa bay vút từ mặt đất lên không trung, Lâm Giản Tây biến sắc, đẩy Sở Thiên lùi lại sau, quát: “Đi!”

Sở Thiên nhắm thần chú, lập tức biến mất giữa đám đông, đám người vây xung quanh ủa lên, Lâm Giản Tây rút kiếm cầm chắc trong tay, cũng xông về phía họ. Giang Hoài đứng một bên im lặng quan sát, mở rộng trận pháp dưới chân Lâm Giản Tây, thao túng từng gốc cây ngọn cỏ xung quanh, cát bay đá chạy ồ ạt tấn công Lâm Giản Tây.

Lâm Giản Tây vừa phải tránh người vừa phải né vật, chẳng mấy chốc đã thương tích đầy mình, động tác dần chậm lại.

Cậu ta nhìn đối phương lạnh lùng đứng phía trước, lần đầu tiên thấy hận chính mình.

Hận mình đã không đủ nỗ lực, hận mình không đủ mạnh, hận năm đó bao lần Diệp Trần bảo muốn dạy cậu ta thứ nọ thứ kia, cậu ta đều từ chối.

Nếu cậu ta bắt đầu học sớm hơn, nếu cậu ta nỗ lực nhiều hơn, phải chăng lúc này đây sẽ khác, biết rõ người đang trong tay đối phương mà chẳng thể làm gì được.

Thấp thoáng, cậu ta có cảm giác, vẫn còn một ý nghĩ khác nữa.

Chẳng qua là ý nghĩ ấy bị cậu ta chôn giấu quá sâu, sâu đến mức không thể nghĩ ra.

Khi Lâm Giản Tây bị Giang Hoài ép nằm dưới đất, bị dẫm đạp không thể kháng cự lại, ý nghĩ ấy bỗng trời lên mặt đất.

Anh ta thật là mạnh.

Vị hôn phu của Diệp Trần quả nhiên ưu tú hơn Lâm Giản Tây này rất nhiều.

Nhưng cậu ta so sánh mình với vị hôn phu của Diệp Trần để làm gì chứ?

Lâm Giản Tây nhắm mắt lại, những suy nghĩ chôn chặt trong lòng bắt đầu cựa mình, cậu ta không dám đào sâu nghiên cứu chúng, gắng gượng vùng thanh kiếm trong tay, bức Giang Hoài phải lùi lại, loạng choạng lộn vòng dưới đất.

Giang Hoài cướp kiếm từ tay thuộc hạ, chớp lấy sơ hở của Lâm Giản Tây, đâm kiếm tới.

Bất ngờ, đúng lúc này, Giang Hoài nghe thấy một tiếng quát: “Dừng tay!”

Mọi người đồng loạt quay lại nhìn, kiếm trong tay Giang Hoài cũng thoáng dừng lại, cũng trong chính khoảnh khắc đó, một luồng lực bỗng đập trúng tay anh ta, cướp mất thanh kiếm.

Tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong tích tắc, Diệp Trần đoạt được kiếm, che chắn trước người Lâm Giản Tây, mặt Giang Hoài biến sắc, muốn cướp kiếm về, bỗng một con dao găm thành linh đâm anh ta từ đằng sau!

Mọi người đồng loạt tái mặt, thân thể Diệp Trần phản ứng nhanh hơn đầu óc, không, không phải cô, nói chính xác phải là đến lúc Diệp Trần ý thức được thì cô đã bị người khác thay thế, Diệp Trần chính chủ lật ngược tình thế, giam ngược lại cô vào trong thân thể, tiếp quản thân thể của Diệp

Trần, một tay cướp kiếm từ tay Giang Hoài, một tay nện xuống người Sở Thiên đang ẩn mình dưới tấm áo tàng hình!

Sở Thiên lập tức bị đánh bay ra ngoài, va vào người Lâm Giản Tây, miệng trào máu.

Lâm Giản Tây tròn mắt, cậu ta và Sở Thiên cùng ngẩng đầu nhìn Diệp Trần đỡ Giang Hoài.

“Cút.”

“Diệp Trần” không buồn quay đầu, mắt nhìn chăm chăm vào vết thương của Giang Hoài, bàn tay đỡ anh ta run run.

Vì phá trận, Diệp Trần đã hao tổn quá nửa năng lượng của hồn thể, hồn phách lúc này rơi vào trạng thái nguy hiểm có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

Diệp Trần không thể dùng sức mạnh thần hồn để đỡ Giang Hoài nhưng hơi ấm của đối phương lại khiến cô lưu luyến không rời.

Suốt một đời luôn giữ tâm tính lạnh nhạt, cứ tưởng rằng thứ đáng để cả đời theo đuổi là giới hạn lớn nhất của sức mạnh, nào ngờ, khi được người này ngày đêm kiên trì chiêu hồn, cô mới hiểu ra, chung quy bản thân cũng chỉ là một người bình thường.

Cô cũng có buồn vui mừng giận, cũng biết áy náy bất an khi chứng kiến một người điên cuồng chấp nhất.

Cô không biết thứ tình cảm này là gì, lúc nào cô cũng lười, chẳng muốn tìm hiểu thử, muốn làm gì thì liền làm như vậy.

Thế là Diệp Trần đặt tay lên che miệng vết thương của anh ta, lòng bàn tay tỏa sáng.

Giang Hoài hiểu ra cô muốn làm gì, một tay giữ chặt tay cô, quát lên: “Dừng lại!”

“Anh đang bị thương,” “Diệp Trần” ngược mắt nhìn anh ta, đôi mắt lạnh giá, là sự hững hờ anh ta vẫn luôn quen thuộc, cứ như thể đã siêu thoát khỏi cõi trần, “sẽ chết đấy.”

Là cô ấy.

Chẳng biết tại sao, chỉ cần một chớp mắt thôi, Giang Hoài liền nhận ra ngay, là Diệp Trần thật.

Anh ta si mê nhìn cô, cầm tay cô, kích động đến run rẩy, mắt ầng ậc nước: “Em... em đã về rồi... Em thực sự đã về rồi...”

“Ừ.” “Diệp Trần” thờ ơ đáp lại, cúi đầu nhìn vết thương của anh ta. Giang Hoài chợt nhận ra ý tứ của cô, vội ngăn lại: “Không đâu, anh sẽ không chết đâu. Anh có mang theo nhiều bùa chữa thương lắm.”

Nói xong, anh ta liền dán lá bùa lên người mình rồi nói tiếp: “Em chờ một lát, anh vẽ cho em một trận pháp tụ hồn... em...”

Còn chưa nói hết, “Diệp Trần” liền lấy mấy lá bùa từ tay anh ta ném cho Lâm Giản Tây, lạnh lùng bảo: “Quen biết là duyên, niệm tình cậu ta tuổi nhỏ, hãy mang cậu ta đi đi. Đợi bình phục rồi, sẽ chủ trì công đạo cho cậu, cậu cứ về chờ đi.”

Lá bùa bay bay đáp xuống mặt Lâm Giản Tây, hiệu quả của chúng đúng là tốt thật, nháy mắt vết thương đã bắt đầu khép miệng.

Nhưng Lâm Giản Tây chẳng thấy dễ chịu chút nào, cậu ta xiết chặt nắm đấm, nghiến răng nói: “Vậy lúc nào chị mới về?”

“Diệp Trần” nói thẳng: “Tôi không phải cô ta, không về.”

Tôi không phải cô ta?

“Tôi không phải cô ta” là ý gì?

Lâm Giản Tây hoang mang ngơ ngác nhìn “Diệp Trần” kiểm tra vết thương cho Giang Hoài.

Dáng vẻ dịu dàng như vậy hoàn toàn đối lập với vẻ lạnh lùng mới rồi.

Đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao bỗng nhiên lại thay đổi?

Vì Giang Hoài không thích cậu ta, vì Sở Thiên làm Giang Hoài bị thương, hay là vì, cô ấy đã quay về bên Giang Hoài, không muốn anh ta nhìn thấy cô đối tốt với bọn họ?

Đầu óc Lâm Giản Tây trống rỗng, Sở Thiên khóc òa lên, chạy ồa tới, vừa khóc vừa gọi “chị ơi”, “chị không cần bọn em nữa sao, chị ơi”.

Đám người đứng quanh ngăn thẳng bé lại, không có áo tàng hình, Sở Thiên cũng chẳng giỏi hơn một đứa trẻ bình thường là bao.

“Diệp Trần” dường như chẳng hề nghe lọt vào tai, vẫn nghiêm túc kiểm tra cẩn thận vết thương của Giang Hoài.

Cô lười phải quan tâm người khác, ngoài người cô để ý, từ trước tới nay, cô không thích phải nhiều lời với mọi người. Những gì nên giải thích thì cô cho là mình đều đã giải thích đủ rồi, lười chẳng muốn đi trấn an thêm mấy câu làm gì.

Sở Thiên đứng gôn cổ khóc bên cạnh làm phiền cô chẩn bệnh cho Giang Hoài, “Diệp Trần” cau mày, nhìn sang đám vệ sĩ: “Ồn.”

Ở đây đều là những người đi theo Giang Hoài từ nhỏ, biết rõ tính cách của “Diệp Trần”, chỉ cần cô nói một chữ là họ liền hiểu ý ngay, lập tức kéo Sở Thiên lại chỗ Lâm Giản Tây: “Chuyện đã nói rõ ràng, tiểu thư tự nguyện ở lại, hai đứa đi được rồi chứ?”

Lâm Giản Tây nhìn Diệp Trần.

Cậu ta cũng muốn khóc lóc ăn vạ giống Sở Thiên, muốn hỏi một câu tại sao, nhưng đối mặt với bóng lưng lạnh lùng của người ấy, cậu ta lại cảm thấy, một khi hỏi câu này ra, chẳng khác gì phó mặc tình cảm của bản thân cho người ta giẫm đạp.

Đáng sợ nhất là, người đó có thể sẽ giẫm đạp thật.

Vậy nên, Lâm Giản Tây không thể hỏi, cũng không dám hỏi. Cậu ta cố gắng mím cười cố giữ lại chút phong độ cuối cùng, giữ lại sự tôn nghiêm duy nhất trong mối quan hệ này.

Lâm Giản Tây cầm tay Sở Thiên, lạnh lùng nói: “Chị đã tự nguyện ở lại, sống cũng rất tốt, vậy thì là do tôi với Sở Thiên nhiều chuyện rồi, bọn tôi về đây.”

Nói xong, Lâm Giản Tây kéo Sở Thiên đi.

Sở Thiên sống chết không chịu đi, khóc ăn vạ đòi đi tìm Diệp Trần, mãi cho đến khi ra đến cửa lớn nhà họ Giang, Sở Thiên vẫn còn khóc. Lâm Giản Tây không chịu nổi, quát lên: “Đừng khóc nữa!”

“Thả em ra! Em muốn đi tìm chị! Em muốn đi tìm chị!”

“Không còn chị nữa đâu!” Lâm Giản Tây lớn tiếng, “Cô ta không cần mày nữa, mày còn đi tìm làm gì?!”

Nói ra lời rồi, nước mắt cũng trào ra, bối rối, quay mặt đi hướng khác.

Thực ra ấy chỉ là lời dối lòng, động chạm đến Diệp Trần, cậu ta cũng chẳng hơn gì Sở Thiên.

Lâm Giản Tây giật khóe môi, người run run, giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống rồi thì những giọt tiếp sau bỗng trở nên dễ vô cùng.

Sở Thiên bị quát sợ quá, không dám nói tiếng nào. Lâm Giản Tây áp đầu thẳng bé lên cổ mình, khàn khàn nói: “Ngủ đi, chúng ta về nhà. Anh nuôi mày, cũng sẽ tốt cả thôi.”

Sở Thiên không nói gì, ôm cổ Lâm Giản Tây, rấm rứt khóc khe khẽ.

Lâm Giản Tây bế Sở Thiên đi tìm khách sạn, đặt một phòng, nằm nghỉ một lúc. Sở Thiên vẫn còn trẻ con, khóc mệt là lăn ra ngủ nhưng Lâm Giản Tây thì không làm sao ngủ được.

Rõ ràng phòng không lớn, một mình cậu ta ngồi một sofa lại cảm thấy sợ.

Trong lòng cậu ta trống rỗng, không biết tương lai muốn đi đâu, muốn làm gì.

Cậu ta biết mình phải đối mặt với cái gì, có một con nhện Bát Âm Quỷ Diện có thể xuất hiện giết chết cậu ta bất cứ lúc nào, có một gia tộc vẫn luôn muốn mạng của cậu ta. Từ lúc sinh ra, cậu ta đã phải gánh vác số mệnh này nhưng trước đây cậu ta chưa từng sợ.

Cuộc sống trước đây rất giản đơn, vì cậu ta có Diệp Trần bên cạnh.

Lúc cậu ta sợ hãi hay bối rối, sẽ luôn có một người... cho dù là một người đã khuất từ lâu, lặng lẽ ở bên bảo vệ cậu ta.

Nàng trầm tĩnh và mạnh mẽ, cho dù đôi lúc không hòa hợp, nhưng trước giờ vẫn luôn khiến cậu ta biết rõ rằng, có cô ấy ở đây thì không cần

phải nghĩ gì hết, không cần phải sợ gì hết.

Cậu ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện cô sẽ ra đi.

Ấy nhưng, bỗng có một ngày, người đó đi mất.

Còn cậu ta thì chỉ có thể trơ mắt nhìn, thậm chí, cho dù hôm nay cô không đuổi bọn họ đi thì có lẽ cậu ta cũng chỉ dám lảng lạng quan sát cô và Giang Hoài, sau đó nói một câu... chúc cô hạnh phúc.

Nếu là tại hôn lễ, có lẽ còn phải thêm một câu... trăm năm hòa hợp.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Lâm Giản Tây đưa tay lên, che mắt mình lại, rứt người vào trong sô pha.

Cậu ta không phải Sở Thiên.

Trong đêm đen, giữa bóng tối, ở một góc không một ai nhìn thấy, cuối cùng cậu ta cũng không cần phải giấu diếm cảm xúc của chính mình nữa, có thể tự nói với bản thân, tình cảm cậu ta dành cho Diệp Trần, không giống Sở Thiên.

Không biết bắt đầu từ khi nào, càng không biết khi nào sẽ kết thúc.

Cậu ta đã không còn là thằng nhóc mười bốn tuổi đơn thuần chỉ xem xong một đoạn video liền sùng bái, ngưỡng mộ người ta. Có một thứ cảm giác vừa ấm áp vừa chua chát nằm trong tim cậu ta, bén rễ, nảy chồi. Cậu ta không dám nói ra, vì quá sợ đánh mất, quá sợ nói ra miệng rồi, ngay cả tư cách được ở bên người đó cũng sẽ bị tước đoạt.

Có thể quen biết người đó, có thể đứng bên cạnh người đó, đã là một loại may mắn. Thế nhưng, tại sao, cậu ta đòi hỏi ít như vậy, cậu ta cố gắng như vậy, mà người đó vẫn đi mất?

Lâm Giản Tây nhắm mắt lại, trong bóng đêm, tự ôm chặt lấy mình, nước mắt rơi vào lạng cằm.

Còn “Diệp Trần”, sau khi vào trận pháp tụ hồn, thần hồn ổn định trở lại, cô dạo một vòng, thả Diệp Trần bị giam giữ hồi lâu ra.

Diệp Trần thực sự rất hoảng hốt, từ lúc bị “Diệp Trần” nhốt lại, cô bắt đầu suy đoán xem đối phương sẽ làm gì. Quả nhiên giống như những gì cô biết, người này là một kẻ vừa ngạo mạn lại vừa lười, lười đến độ không thèm để ý đến ai, không muốn nói thừa một chữ.

Nhìn Sở Thiên khóc nức nở và Lâm Giản Tây gắng tỏ ra mạnh mẽ, Diệp Trần ôm chầm lấy Ba Tám, khóc nức lên. Thế nên, vừa được thả ra, hai cô gái đứng đối mặt với nhau trong thần thức, Diệp Trần lập tức vung tay tát “Diệp Trần”.

“Diệp Trần” nhanh chóng né được, hai người vèo vèo giao thủ liên ba hiệp, cuối cùng “Diệp Trần” lãnh đạm nói: “Còn đánh?”

Diệp Trần thu tay, ngồi xuống xếp bằng, nén giận nói: “Đâu phải cô không biết quan hệ giữa tôi với Lâm Giản Tây và Sở Thiên là gì, cô nói nhiều thêm một câu thì chết à?”

“Tôi nói rồi.”

“Rõ là họ nghe không hiểu.”

“Không liên quan đến tôi.”

“Mẹ kiếp!”

“Sở Thiên, tha mạng cho nó, là tôi rộng lượng rồi.”

“Mẹ kiếp!”

“Còn mẹ kiếp?”

Diệp Trần: “...”

Thôi thôi, cô biết đối phương là cái loại tính nết này mà. Diệp Trần hít sâu một hơi, ngẩng đầu nói: “Cô có biết cô sống được là nhờ có tôi không? Có cần tôi kể lại cho cô hay nếu tôi không tới thì kết cục của cô là thế nào không?”

“Tôi với cô cùng chung trí nhớ.” “Diệp Trần” lạnh nhạt mở miệng. Diệp Trần sốc.

“Ba Tám,” Diệp Trần vội vàng gọi, “Hệ thống của các anh có bug!”

Ba Tám đổi biểu cảm thành “cười khóc”, phát ra dòng chữ “/(ㄟ o ㄟ)/~~”, bi thương thống thiết nói: “Ba Tám không có năng lượng, Ba Tám không thăng cấp được, vị đây là cao thủ, Ba Tám cũng hết cách!”

“Các người nói chuyện, tôi cũng nghe được.”

“Diệp Trần” đứng bên lạnh nhạt mở miệng.

Diệp Trần chết lặng một lúc, cuối cùng hỏi: “Thế cô nói xem phải làm sao bây giờ? Tôi chỉ còn một năm rưỡi nữa, xong nhiệm vụ là đi. Giới phong thủy các cô cũng coi trọng nhân quả phải không? Tôi giúp cô một việc lớn như vậy, cô không định hồi đáp à?”

“Tôi giúp cô.”

“Diệp Trần” lãnh đạm nói thẳng: “Chúng ta có thể hợp tác, cô đi nhanh nhanh, trả thân thể cho tôi.”

Diệp Trần ngẩn người, mau chóng trả thân thể cho cô ấy... nghĩa là, cô phải nhanh chóng rời thế giới này.

Cô rời thế giới này rồi, Lâm Giản Tây biết làm sao bây giờ?

Nhưng đi sớm hay đi muộn, rốt cuộc vẫn phải đi. Cô đi rồi, Lâm Giản Tây sẽ sống phần đời còn lại thế nào đây?

Kiếp trước, Thẩm Cảnh Phùng sống có tốt không nhỉ?

Ba Tám kể là chàng sống rất tốt, kể là chàng có rất nhiều bằng hữu, đi rất nhiều nơi, sống thật sự hạnh phúc.

Nhưng nhìn Giang Hoài ở thế giới này, Diệp Trần bỗng không dám chắc.

Thẩm Cảnh Phùng là người xưa nay vẫn luôn giấu vết thương đằng sau nụ cười, đường dài mưa gió dãi dầu, mình chàng đi. Ba Tám chỉ là một hệ thống, sao có thể thực sự biết chàng vui hay không vui đây?

Nếu như Thẩm Cảnh Phùng không vui, vậy thì Lâm Giản Tây thì sao?

Nghĩ tới vấn đề này, Diệp Trần lại bỗng nghĩ tới tiếp một vấn đề khác...

Kiếp trước Thẩm Cảnh Phùng và cô là phu thê, chàng yêu cô, kiếp này, Lâm Giản Tây thì sao?

Diệp Trần ngần ngừ, cô không dám chắc.

Cô biết, đối với Lâm Giản Tây, cô rất quan trọng, nhưng vì sao quan trọng đây?

Là người yêu, hay là người thân. Cô không rõ.

“Cô còn do dự gì nữa?” “Diệp Trần” tỏ vẻ bất mãn, Diệp Trần mím môi nói: “Tôi muốn hỏi Giang Hoài một vài câu.”

“Ừ.”

“Diệp Trần” gật đầu, thực ra cô cũng đại khái đoán được Diệp Trần lúc này đang nghĩ gì nhưng cô lười không muốn nói, cứ thế đi tìm Giang Hoài, nói rõ cho anh ta biết quan hệ giữa cô và Diệp Trần, sau đó nhường quyền kiểm soát cơ thể cho cô ta.

Lúc này, Giang Hoài đang nằm trên giường, mỉm cười nhìn cô.

“Diệp Trần” thật trở về, Giang Hoài lập tức khôi phục phong thái công tử như hồi mới gặp, nho nhã, lịch thiệp, như ánh trăng chiếu vào lòng.

Diệp Trần có hơi dè dặt, đối mặt với người này, cô luôn có chút cảm giác áy náy như vậy: “Giang tiên sinh, trước đây tôi... đã mạo phạm rồi.”

“Không sao.” Giang Hoài ôn hòa đáp, “Tôi đã được A Trần cho biết đại khái sự việc, quả thực tôi phải cảm ơn cô đã giúp A Trần được sống.”

“Cũng không phải do tôi chủ động giúp nên Giang tiên sinh không cần phải cảm ơn.” Diệp Trần vội đáp, “Tôi tìm Giang tiên sinh là có một chuyện muốn hỏi...”

“Mời cô nói.”

“Thì là... tiên sinh biết đấy... lâu nhất là một năm rưỡi nữa tôi sẽ phải đi. Nhưng tôi không muốn người mình yêu phải đau khổ như Giang tiên sinh, tôi muốn biết phải làm thế nào để người tôi thương cảm thấy tốt hơn một chút?”

Nói xong, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn Giang Hoài: “Nếu như là Giang tiên sinh, người yêu bỗng biến mất không thấy nữa, thì là tình huống nào có thể khiến tiên sinh cảm thấy bớt đau khổ hơn?”

Giang Hoài cười, trong đôi mắt ẩn chứa cả nỗi đau lẫn sự tôn trọng, anh ta ôn hòa nói: “Vậy thì tất nhiên là, cần phải có hy vọng.”

“Hi vọng?”

“Đúng vậy.” Giang Hoài thở dài, “Con người sở dĩ đau khổ là vì tuyệt vọng, nếu vẫn còn hy vọng thì cho dù có hơi khổ một chút, cũng sẽ vẫn kiên trì được. Người cô nói, phải chăng là Lâm Giản Tây?”

Diệp Trần ngạc nhiên, ngượng ngùng “ừm” một tiếng.

Cô không giỏi bộc lộ cảm xúc, bị Giang Hoài đoán trúng thế này, không khỏi cảm thấy ngượng. Giang Hoài cười: “Nếu là Lâm Giản Tây, sao cô không trực tiếp nói rõ với người ta? Nói cho cậu ta biết, cô và A Trần không phải một người, chờ khi xong việc, cô chỉ cần nói dối rằng cần phải vào bí cảnh của Diệp gia để dưỡng hồn, dưỡng hồn khỏe mạnh rồi sẽ ra, cho cậu ta một tia hy vọng.”

“Cậu ta có thể tới trước cửa bí cảnh của Diệp gia nói chuyện với cô bất kỳ lúc nào, nếu cần, thì để A Trần giả làm cô, nói chuyện với cậu ta một lát. Nếu thế, việc cô đã đi, đối với cậu ta, cũng chỉ là tạm thời xa cách. Có hy vọng, trong lòng sẽ không thấy khổ.”

“Nhưng mà...” Diệp Trần bối rối, “anh có thể nhận ra “Diệp Trần”, có lẽ cậu ta cũng phân biệt được thì sao?”

“Tôi cũng đâu có dám chắc cô không phải A Trần.” Giang Hoài gượng cười, “Chẳng qua là, tôi cảm thấy, đây không phải là người mình quen. Nếu A Trần cứ mãi không xuất hiện, tôi nghĩ, lâu dần, có lẽ tôi sẽ nghĩ là, mình không còn yêu nữa.”

“Nếu cậu ta có thể cảm giác được, chắc cũng chỉ đau khổ nhất thời, sau đó sẽ cho rằng mình không còn yêu nữa.”

“Tự mình lựa chọn không yêu nữa, so với đau đớn vì mất đi người thương, rõ ràng là khác nhau.”

Diệp Trần không nói gì, im lặng nghe Giang Hoài nói, cuối cùng hỏi một câu: “Thế, lỡ đợi mười năm, hai mươi năm vẫn không thấy người ra thì sao?”

“Nếu tôi là cậu ta”, Giang Hoài mỉm cười, “tôi thà nuôi hy vọng tới chết, hơn nữa sẽ chết ở nơi tôi cho rằng nó cách chỗ người đó gần nhất.”

“Chuyện người đó có còn ở thế giới này hay không, đến nghĩ tôi cũng không dám nghĩ.”

“Bởi vì, sao tôi dám nghĩ một chuyện tàn nhẫn như vậy chứ?”

“Nhất định là còn sống, cả thế giới đều nói với tôi là còn sống, vậy thì nhất định là còn sống.”

“Cô gái à,” Giang Hoài nhẹ tiếng thở dài, “cô phải đi, đây vốn đã là một sự thực quá mức tàn nhẫn rồi. Chúng ta cùng lắm cũng chỉ là nghĩ cách tô vẽ sao cho đẹp, để nhát dao này, đâm nông hơn một chút mà thôi.”

“Tóm lại, vẫn cứ phải đau.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[tiểu phẩm]

Cảnh sát: “Mặc Thư Bạch, mở cửa.”

Mặc Thư Bạch: “Chú à, cháu làm gì sai sao?!”

Cảnh sát: “Đừng có bắt quàng làm họ, tôi không phải chú của cô. Gần đây chúng tôi phát hiện ra cô có giao dịch rất nhiều vật phẩm nguy hiểm, nghi ngờ cô là kẻ chủ mưu, mời cô theo chúng tôi về làm việc.”

Mặc Thư Bạch: “Gì cơ? Cháu chỉ là một tác giả vô cùng trong sạch, sao có thể có liên quan đến loại chuyện đó được! Nhất định là chú nhầm lẫn gì rồi!”

Cảnh sát: “Không nhầm, chúng tôi thu giữ được trong vật phẩm gửi cho cô có 200 hộp Viagra, 100 hộp Kim Qua, một tấn dao bầm, 300 cây Quan đạodài 50 mét, cô có nghĩ rằng người bình thường sẽ nhận được những món đồ như vậy không?”

*Kim Qua 金戈:hàng nội địa TQ sản xuất cũng tương tự Viagra

Mặc Thư Bạch: “...”

Sau hai tiếng đồng hồ thẩm vấn.

Cảnh sát: “Cô có thể đi rồi.”

Mặc Thư Bạch: “Không, cháu không đi! Chú cảnh sát, chú mau bắt cháu lại để bảo vệ đi!! An toàn tính mạng của cháu đang bị đe dọa!!!”

Cảnh sát: “Ai đe dọa cô?”

Mặc Thư Bạch: “Chú nghĩ mấy thứ đó là ai gửi? Là hung thủ!”

Cảnh sát tép riu: “Lão đại, không ổn rồi, có một đám người đang kéo tới!”

Cảnh sát: “Kéo tới?”

Cảnh sát tép riu: “Phải, ở ngay cổng! Họ giờ biểu ngữ đòi nghiêm trị tác giả Mặc Thư Bạch bắt lương, khẩn thiết yêu cầu áp dụng thập đại khổ hình...”

*thập đại khổ hình (十大酷刑) vốn để chỉ mười hình thức tra tấn tàn ác thời phong kiến nhưng từ sau bộ phim hài khiêu dâm “Mãn Thanh thập

đại khốc hình” thì từ này lại có thêm chút thú vị =)))

Mặc Thư Bạch ngồi bệt dưới đất, ôm đầu gào khóc.

“Cháu đã nói rồi mà,” giọng điệu vô cùng bi thương, “An toàn tính mạng của cháu đang bị đe dọa khủng khiếp...”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

64. Chương 64: Trong Lòng Người Có Quỷ 8

Diệp Trần cúi đầu im lặng, một lúc sau, cuối cùng mới nói: “Tôi biết rồi.”

Nói xong, Diệp Trần đứng dậy: “Giang tiên sinh, một năm tới, tôi phải mượn dùng linh thể này, mong tiên sinh thứ lỗi.”

Giang Hoài gật đầu, Diệp Trần bỏ đi tìm Lâm Giản Tây.

“Diệp Trần” trong cơ thể lại đi nghỉ ngơi, mỗi lần cô ấy xuất hiện đều tiêu tốn rất nhiều năng lượng, trụ không nổi.

Diệp Trần cứ tưởng Lâm Giản Tây và Sở Thiên đã về nhà, không ngờ bói ra mới biết, hai đứa đang ở một nơi rất kỳ lạ. Diệp Trần đi thẳng tới đó tìm, tìm cả tháng trời nhưng chẳng thu được chút tin tức nào của cả hai. Diệp Trần sốt ruột gần chết, cuối cùng tự dừng lại... tìm ra hai người trong một sơn động ẩn sau thác nước.

Tình trạng của cả hai rất là thảm hại, áo quần thì bẩn thỉu, tả tơi, may là trạng thái tinh thần đều rất tốt. Lúc Diệp Trần tìm ra họ, hai anh em đang nhóm lửa nướng cá, ba người ngây ra nhìn nhau. Sở Thiên đánh rơi con cá nướng đang cầm, khóc òa lên, lao về phía Diệp Trần: “Chị! Chị về rồi!”

Diệp Trần đón lấy Sở Thiên, thằng bé đã gầy đi nhiều, đôi mắt sáng lấp lánh, nước mắt long lanh, trông đáng thương vô cùng.

Tim Diệp Trần lập tức mềm ra, vừa ôm thẳng bé vừa đỡ dành, đồng thời lặng lẽ quan sát Lâm Giản Tây ngồi bên cạnh nướng cá.

Lâm Giản Tây làm như thể không nghe thấy, không trông thấy gì hết, lật qua lật lại con cá nướng trên đồng lửa, sắc mặt thờ ơ, hững hờ, cứ y như người tới chỉ là một kẻ lạ. Chỉ có nhìn đôi tay đang lên gân xanh mới có thể biết được cậu ta cũng có cảm xúc.

Sở Thiên khóc một trận xong xuôi, cuối cùng thút thít ôm cổ Diệp Trần, Diệp Trần bế thẳng bé đến gần đồng lửa.

Cô ngồi xuống cạnh Lâm Giản Tây, Sở Thiên ngồi cạnh cô, tay cô vỗ lưng thẳng bé, rụt rè nhìn sang Lâm Giản Tây hỏi: “Hai đứa... sao không về?”

Lâm Giản Tây không đáp. Sở Thiên riu rít nói: “Chị ơi, bọn em gặp một con yêu tinh nhện siêu to nhé! Nó xấu kinh khủng luôn, trên chân còn có mặt nữa, hung dữ cực kỳ! Nó đuổi, bọn em chạy, sau đó thì rơi xuống đây.”

Diệp Trần cau mày, hỏi Lâm Giản Tây: “Cậu gặp nhện Bát Âm Quỷ Diện hả? Sao không nói với tôi?”

“Đã quyết định ở lại nhà họ Giang,” Lâm Giản Tây mĩa mai, “còn quan tâm tôi sống hay chết làm gì?”

Diệp Trần im lặng, Lâm Giản Tây đưa con cá đã nướng chín cho Sở Thiên, bảo với thẳng bé: “Đi chơi đi, để anh nói chuyện với chị.”

“Ồ...”

Sở Thiên nhìn nhìn hai người, biết cả hai có chuyện muốn nói bèn cầm cá, chạy ra ngoài.

Đợi Sở Thiên đi rồi, Lâm Giản Tây đứng dậy, cách xa Diệp Trần ra rồi mới ngồi xuống lại, lấy một con cá trong sọt đã được làm sạch ra tiếp tục nướng.

Diệp Trần gượng cười: “Cậu có biết tôi ghét nhất điều gì ở cậu không?”

Lâm Giản Tây thoáng khựng người, cười nhếch mép: “Tôi có chỗ nào mà cô không ghét hả?”

“Đời này,” Diệp Trần ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Lâm Giản Tây, “ghét nhất, chính là cậu cứ mãi giống một đứa trẻ con.”

“Động một tí là đòi sống đòi chết. Cậu có biết được sống là đáng quý thế nào không? Chuyện có bao lớn mà cậu đã đem sống chết ra nói với tôi.”

“Phải,” Lâm Giản Tây ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng bùng nổ, “tôi là trẻ con, tôi ngây thơ đấy, vô tích sự đấy, không trưởng thành, không ưu tú, không khôn khéo bằng Giang Hoài đấy, được chưa?! Cô tha cho tôi để tôi về nhà, sống với Sở Thiên qua ngày không được à? Cứ nhất định phải ép tôi phải thừa nhận chuyện này, cô mới thấy vui hả?”

“Tôi không so được với anh ta, tôi biết,” Lâm Giản Tây quay đầu đi, lệ rưng rưng bờ mi, giọng nói khàn khàn, “nhưng mà, cô cũng đâu có chịu chờ tôi thêm nữa đâu.”

Nếu chờ thêm một chút nữa, chưa chắc cậu ta đã không so được.”

Nếu cho cậu ta thêm thời gian mấy năm nữa, có lẽ cậu ta cũng có thể trở thành người ưu tú như Giang Hoài.

Nhưng họ gặp nhau quá muộn, lúc cậu ta gặp cô, cô đã vang danh thiên hạ, đã có Giang Hoài, thậm chí, đã chết.

Cậu ta cũng muốn lập tức có thể trở nên ưu tú, trưởng thành, có thể che gió che mưa cho cô, nhưng cậu ta đã làm hết khả năng mà vẫn bị Giang Hoài giẫm dưới chân.

Cậu ta chẳng còn cách nào, cũng đâu có cách nào.

Nhưng cậu ta lại chẳng thể nói những lời này ra, thậm chí đến nhìn thẳng cũng thấy khó khăn, cậu ta chưa bao giờ thấy hận tuổi của mình như vậy. Nếu cậu ta không phải mười bảy, nếu cậu ta có thể lớn hơn một chút, liệu có phải sẽ không thảm hại như vậy, ấu trĩ như vậy, trong mắt cô, không phải mãi mãi là một đứa trẻ.

Nhìn Lâm Giản Tây như vậy, Diệp Trần ngẩn người, mấp máy môi mãi mới nói được: “Xin lỗi.”

“Tại tôi quá nôn nóng.” Diệp Trần thở dài, “Dù sao cậu vẫn còn quá nhỏ...”

Còn chưa nói dứt lời, Lâm Giản Tây bỗng lao tới.

Cậu ta bổ nhào tới vừa nhanh vừa mạnh, Diệp Trần chưa kịp phản ứng gì đã bị sức cậu ta xô xuống đất, được cái là cậu ta vẫn cẩn thận lấy tay đệm sau gáy cô, giảm bớt lực va đập.

Môi cậu ta đập xuống môi cô, của cậu ta nóng rực, của cô lạnh băng, Diệp Trần mở tròn hai mắt, chàng trai trước mắt cứ như thể liều mạng bất kể sống chết, ra sức cắn môi cô, cảm giác nơi đó vừa lạnh giá lại vừa mềm mại và kỳ diệu.

Trong trái tim cậu ta dường như có vô số kiến bò, lần tìm một lối ra. Cậu ta nghe cô bảo tuổi mình còn nhỏ, thế là liền nôn nóng muốn nói cho cô biết:

Không, cậu ta không nhỏ, cậu ta đã thích một người, biết thích một người là thế nào, cậu ta đuổi theo cô ấy, đi theo cô ấy, cậu ta đã rất cố gắng, rất cố gắng trưởng thành.

Điều Giang Hoài có thể làm, cậu ta đều có thể làm. Điều Giang Hoài có thể cho, cậu ta cũng có thể cho.

Có lẽ hiện giờ cậu ta chưa ưu tú bằng Giang Hoài nhưng chờ thêm chút nữa... cậu ta nhất định sẽ trưởng thành, trở thành một người đàn ông tốt hơn hẳn Giang Hoài.

Nhưng tất cả những lời này, cậu ta đều chẳng biết phải nói ra thế nào, chỉ có thể cậy nhờ vào rằng môi nói hộ. Nụ hôn này là tất cả dũng khí cậu ta có, chỉ cần đối phương hơi tỏ vẻ cự tuyệt một chút thôi, có lẽ cậu ta sẽ lập tức bại trận rút lui.

Nhưng có vẻ như cô bị giật mình, không thấy có phản ứng gì, thế là cậu ta nhắm mắt lại, cắn nhẹ môi dưới của cô.

Một tí tẹo đau giúp Diệp Trần tỉnh táo lại, cô gọi tên cậu ta: “Lâm Giản Tây.”

Lâm Giản Tây cứng người, một lúc sau, ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn cô, cuối cùng cũng nói ra.

“Tôi không nhỏ.”

“Diệp Trần, tôi đã, biết thích cô rồi.”

Diệp Trần im lặng, đưa tay sờ khuôn mặt cậu ta. Người Lâm Giản Tây cứng đờ, giống y như đang chờ tuyên án, nghiêm túc nhìn Diệp Trần. Trong mắt Diệp Trần đọng đầy dịu dàng, trước câu nói của cậu ta, không có vẻ gì là sợ hãi, cũng không thấy ghét, trong lòng Lâm Giản Tây bắt đầu vang lên

những âm thanh réo rắt, cậu ta không dám cử động, mặc cho ngón tay cô vuốt ve từng đường nét trên gương mặt cậu ta.

Một lúc sau, Diệp Trần bảo: “Cậu thích tôi, vậy thì thật hay quá.”

Lâm Giản Tây mở tròn mắt nhìn, Diệp Trần dịu dàng nhìn lại: “Bởi vì, rất đúng lúc, vừa khéo tôi cũng thích cậu.”

Nói xong, Diệp Trần vòng tay ôm cậu ta.

Trái tim Lâm Giản Tây thăng thốt: “Nhưng mà... nhưng mà Giang Hoài...”

“Giản Tây,” Diệp Trần thở dài, “tôi không phải Diệp Trần, hoặc nên nói là tôi không phải là thầy phong thủy Diệp Trần, từ trước tới nay, tôi chỉ là một người bình thường.”

“Một cách tình cờ, hoặc có thể là do tên chúng tôi giống nhau nên sau khi tôi chết thì liền nhập vào trong thân thể này, còn thầy phong thủy Diệp Trần chân chính thì lại bị trọng thương nên chìm vào ngủ say. Lúc Tiểu Thiên làm bị thương Giang Hoài, Diệp Trần kia trong người tôi mới cướp lại quyền khống chế cơ thể. Thế nên, xin lỗi nhé.”

Lâm Giản Tây ngơ ngác nghe Diệp Trần nói, trong đầu cậu ta lướt qua rất nhiều những ký ức về cô. Nếu lúc mới quen biết là ngưỡng mộ, thì về sau, những ấn tượng về một kẻ mạnh dần dần phai nhạt trong tâm trí, thay vào đó là những ký ức khi cô ở bên cậu ta, như một người chị, như một cô gái bình thường, dịu dàng và hoạt bát. Vừa giống một gốc đại thụ cho cậu ta nương náu, lại vừa giống một đóa hoa đẹp khiến lòng người thương mến.

“Vậy nên...” Lâm Giản Tây nhận ra một vấn đề quan trọng, “cô không có thân thể của riêng mình, phải không?”

“Ừ,” Diệp Trần nói dối không chớp mắt, “Diệp Trần chân chính và Giang Hoài đã chuẩn bị cho tôi một thân thể khác, cậu yên tâm đi. Chờ tới sau này, tôi cũng sẽ có thân thể của riêng mình.”

Nói xong, Diệp Trần nhìn cậu ta, đôi mắt sáng ngời: “Thế nên, tranh thủ lúc tôi còn có một linh thể hùng mạnh, Giản Tây, tôi giúp cậu lên làm gia chủ Lâm gia nhé?”

“Tôi...” Lâm Giản Tây đỏ mặt, “Tôi chỉ muốn cùng cô yên ổn sống bên nhau.”

“Muốn yên ổn sống bên nhau,” Diệp Trần thuyết phục, “cũng phải giải quyết chuyện Lâm gia trước mới phải, đúng không? Hơn nữa, Giản Tây à,” trong mắt cô ánh lên sự hâm mộ, “tôi cũng rất muốn được thấy dáng vẻ uy phong giống Giang Hoài của cậu đó. Lúc khoe với người khác đây là ông xã của tôi đấy, thật là oai biết mấy.”

Lâm Giản Tây nghe Diệp Trần nói vậy, mày hơi nhúu lại. Lúc này cậu ta mới nhớ tới chuyện cậu ta ăn của Diệp Trần, mặc của Diệp Trần, người ngoài nhìn vào thật chẳng khác gì một thằng được bao nuôi.

Vậy là cậu ta cả quyết nói: “Được.”

Nói xong, bỗng nhớ ra một chuyện, lại nói thêm: “Linh thể này không phải của cô, vậy thì chỗ tiền kia tất nhiên cũng không phải của cô, sau này tôi sẽ trả lại cho Diệp Trần. Sau đó,” cậu ta quay mặt đi, khuôn mặt đỏ ửng khác thường, “tôi sẽ cho cô càng nhiều thứ tốt hơn.”

“Được,” đôi mắt Diệp Trần lấp lánh ý cười, “tôi chờ cậu cho tôi những thứ tốt hơn đấy.”

“Vậy cô,” Lâm Giản Tây quay đầu lại nhìn cô, hơi căng thẳng một chút, “cô bảo cô và chị kia cùng tên, nghĩa là cũng tên là Diệp Trần à?”

“Ừ.” Diệp Trần gật đầu: “Tôi cũng tên là Diệp Trần, giống tên của cô ấy.”

“Thế... từ này tôi có thể gọi tên của cô không?”

Lâm Giản Tây căng thẳng, mấp máy môi mãi mới gọi được một tiếng: “Diệp Trần.”

Diệp Trần “ừ” đáp lại, bất giác, Lâm Giản Tây cảm thấy hình như trong chớp mắt, có thứ gì đó đã đổi khác.

Diệp Trần thấy cậu ta ngơ ngác nhìn mình, chợt nhớ lại vấn đề lúc đầu: “Hai người bị nhện Bát Âm Quỷ Điện truy đuổi, sau khi cắt đuôi được nó rồi, sao không về mà lại còn ở lại đây?”

“À, là thế này,” Lâm Giản Tây lục ra một quyển sách, “bọn tôi phát hiện được trong này có một quyển bí tịch tiên bối nào đó để lại, vừa hay chỗ này lại có dương khí dồi dào, phong thủy tuyệt đẹp, âm tà không dám bén mảng, vậy nên hai anh em liền ở lại đây, học theo cuốn sách tiên bối để lại. Máy thứ tiên bối viết trong này hữu dụng lắm đấy, ví dụ như, bùa sét trước đây chúng ta vẽ, sau khi cải tiến, uy lực tăng lên gấp chục lần, tốc độ vẽ bùa cũng nhanh hơn hẳn...”

Lâm Giản Tây tỉ mỉ giới thiệu những thứ Sở Thiên tìm ra được, Diệp Trần ngoài mặt thì bình tĩnh nghe, trong lòng lại khiếp sợ không thôi.

“Tôi còn biết nói gì nữa đây?” Diệp Trần nói với Ba Tám, “Nam chính đúng là nam chính mà, bị truy đuổi còn nhặt được bí tịch cao nhân để lại nữa ư?!”

“Ôi dào, do tốt số cả thôi.” Ba Tám cắn hạt dưa, vô tư đáp, “Cho nên tôi mới nói chứ, Lâm Giản Tây đi theo thằng bé này tuyệt đối là chuyện tốt, Sở Thiên có số mệnh may mắn cỡ này, đi đến đâu nhặt được bảo vật đến đấy, hơn nữa lại vô cùng hào phóng, chơi với cậu ta chắc chắn có hời.”

Diệp Trần vô cùng đồng tình với ý kiến của Ba Tám, vỗ vai Lâm Giản Tây: “Đối xử tốt với Tiểu Thiên vào nhé, thằng bé là phúc tinh đấy.”

“Ừ,” Lâm Giản Tây cảm giác Diệp Trần chạm vào vai mình, cúi đầu xuống nói, “tôi biết rồi, tôi nghe cô.”

Lúc Diệp Trần đến đây, Lâm Giản Tây đã học các thứ được hòm hòm rồi, vậy nên ba người cùng nhau quay về đạo quán, Lâm Giản Tây lo chuyên tâm tu luyện, Diệp Trần cùng với Giang Hoài và “Diệp Trần” chính chủ bắt đầu lên kế hoạch làm thế nào để đối phó với nhà họ Lâm.

Chuyện Lâm Tuyên bày trận pháp tụ tai không có mấy người trong Lâm gia biết. Cách làm nham hiểm, xằng bậy như vậy suy cho cùng cũng sẽ làm tổn thương tận căn cơ gốc rễ của một gia tộc. Nhưng mà, khoan nói đến vị thế vững chắc của Lâm Tuyên hiện giờ trong gia tộc, cho dù không vững, trận pháp tụ tai nói cho cùng cũng là cách hy sinh một Lâm Giản Tây, bảo vệ lợi ích toàn thể gia tộc. Nếu không phải tuyệt đối chắc thắng, người của Lâm gia sẽ không đứng về phía Lâm Giản Tây. Trong thế giới gốc, Lâm Giản Tây đã chọn cách tiêu diệt toàn bộ gia tộc, còn hiện giờ, Diệp Trần nghĩ, oan có đầu nợ có chủ, cô mong có thể giữ Lâm gia lại, để Lâm Giản Tây ngồi chắc trên vị trí gia chủ.

Lâm Giản Tây muốn ngồi vào vị trí gia chủ của nhà họ Lâm, điều cần làm trước nhất tất nhiên là nhận tổ quy tông.

Vừa hay, tháng Sáu, giới phong thủy sẽ có một cuộc thi dành cho thế hệ trẻ, Giang Hoài bàn bạc với Diệp Trần, quyết định để Lâm Giản Tây tham gia cuộc thi này. Nếu Lâm Giản Tây có thể giành được ngôi đầu, tất nhiên sẽ được người nhà họ Lâm coi trọng, Lâm Giản Tây nhân ngay lúc đó nhận Lâm Tuyên trước mặt mọi người, Giang Hoài ở bên giúp sức, chắc chắn Lâm Giản Tây có thể trở về Lâm gia.

Chờ khi về được Lâm gia rồi, Lâm Giản Tây lại tạo quan hệ tốt đẹp với người nhà họ Lâm, cố gắng lập nhiều công lao, chờ đến khi người của Lâm gia bắt đầu quen thói dựa dẫm vào Lâm Giản Tây rồi, Diệp Trần và Giang Hoài sẽ giúp Lâm Giản Tây diệt trừ Lâm Tuyên nữa là sạch hết mọi trở ngại.

Giang Hoài và Diệp Trần bày mưu tính kế xong xuôi, Diệp Trần mới quay ra hỏi Lâm Giản Tây. Lúc đó, Lâm Giản Tây đang ngồi đọc sách trong sân, Diệp Trần trình bày kế hoạch cho Lâm Giản Tây nghe rồi hỏi: “Cậu có ý kiến gì không?”

Lâm Giản Tây cười: “Cô mong tôi thắng chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

“Được.” Lâm Giản Tây giãn mặt cười, “Vậy tôi sẽ thắng.”

Tháng Sáu, giữa mùa hè, Diệp Trần đi cùng Lâm Giản Tây và Sở Thiên đáp chuyến bay tới nơi tổ chức cuộc thi. Lúc máy bay vút lên không trung, Lâm Giản Tây lặng lẽ đặt một tay lên tay Diệp Trần.

Diệp Trần quay sang nhìn, cậu ta mấp má môi như đang nói gì đó.

Máy bay đang bay lên, tiếng ồn động cơ rít ngay bên tai, máy bay ngày một gần với tầng mây hơn rồi đâm xuyên qua nó, lơ lửng trên tầng không, giữa màn trời xanh thẳm không mây.

Diệp Trần không nghe được, nhú mày hỏi: “Cậu vừa bảo gì?”

Cậu ta chỉ cười, tiếng động cơ máy bay nhỏ lại, nghe thấy tiếng cậu ta nhẹ nhàng nói: “Không có gì.”

Diệp Trần nhìn cậu ta, gương mặt đã trưởng thành hơn, so với đứa trẻ năm mười bốn tuổi, cậu ta cao rất cao, đường nét thêm cương nghị, sáng

sủa, chỉ duy ánh mắt kia, là vẫn luôn lấp lánh như đá quý, sáng tựa sao trời, như vàng trắng bỏ quên trên dòng sông, nắng ấm phản quang trên tuyết.

Cô không dẫn nổi lòng, đưa tay lên xoa mái tóc cậu ta như ngày còn nhỏ.

Tóc đã cứng lên rồi, đâm vào tay hơi đau đau.

Như đâm vào trái tim, rất nhẹ nhàng, rất thông thả, từng chút từng chút một, khiến người ta không muốn dừng lại.

Lâm Giản Tây tự báo danh dưới danh nghĩa cá nhân mình.

Bắt đầu từ lúc cậu ta báo danh, liên tục có người tới truy sát. Để bảo tồn thể lực cho Lâm Giản Tây, buổi tối, Diệp Trần ngủ luôn bên cạnh cậu ta, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu.

Có đôi lần, Lâm Giản Tây tỉnh lại lúc nửa đêm, trông thấy Diệp Trần ngồi ở đầu giường, tay cầm thanh đao rỏ máu, dường như đang chờ ai.

Thấy cậu ta mở mắt, cô nhẹ nhàng bảo: “Ngoan, ngủ đi.”

Đây là sự dịu dàng của riêng cô.

Dùng máu tươi, dùng ánh trăng, dùng sức mạnh và sự lạnh lùng của mình, dựng nên bức tường kín không kẻ hở che chở cho cậu ta, để mưa gió trên thế gian này không thể nào hắt tới người cậu ta dù chỉ một chút.

Thế nên cậu ta ngưỡng vọng, cậu ta mến mộ, cậu ta tôn sùng, cậu ta si mê.

Cậu ta cố sức muốn đuổi theo cô, nóng lòng muốn thể hiện mình trong trận đấu.

Cuộc thi này thi đấu ở tất cả các mặt, trận đầu tiên là “xem nhà”.

Ứng dụng phổ biến nhất của phong thủy chính là xem nhà cho dân chúng. Đây là công việc cơ bản nhất, cũng là phần nội dung huyền ảo nhất. Phàm là thầy phong thủy thì đều biết xem nhà nhưng giỏi xem thì không có mấy.

Nội dung “xem nhà” rất cơ bản, có một căn nhà cụ thể tại vị trí xác định đã từng xảy ra án mạng, mọi người tham gia thi sẽ đi xem, sau đó tường thuật lại nguyên nhân phát sinh án mạng và phương án giải quyết.

Lâm Giản Tây xem xong nhanh nhất, vội vàng vào trong nhà đi một vòng, sau đó đi dọc theo nhà một vòng, dừng ở cửa một lát rồi ra, bắt đầu cầm bút viết câu trả lời.

Trước sau cả thầy chỉ tốn chưa tới 15 phút, Lâm Giản Tây đã hoàn thành xong phần thi.

Chờ cậu ta đi xuống, Diệp Trần không khỏi thắc mắc: “Nhanh vậy đã xem xong rồi à?”

“Xong rồi. Tổng cộng từng có bốn người chết, một người chết đuối, một người tự sát, một người chết bệnh, còn một người... bị thiếu một cánh tay, chết do nhiễm trùng.”

“Trong đó có gì thế? Sao cậu xem nhanh vậy?”

Diệp Trần thắc mắc. Lâm Giản Tây cười: “Trong đó không có gì, quan trọng là bên ngoài. Cô xem vị trí của ngôi nhà này đi, cửa mở đối diện đường cái, bên kia đường là ruộng, hướng tây nam có một cái hồ nhưng xung quanh lại không có nhiều hàng xóm.”

“Nước thuần âm, người thuần dương. Muốn sống gần nước thì hoặc là phải người đông thể mạnh, dương thắng âm, hóa giải thể nước, mưu lợi cho mình; hoặc là phải lưng dựa vóc núi, lấy thể núi chế ngự thể nước. Nhưng rõ ràng là ngôi nhà này của họ không thắng thể được so với hồ. Trong nhà

có một phòng đơn nằm đúng ngay hướng tây nam, cho nên tất có một người bị nước dìm.”

Diệp Trần gật gù: “Thế ba người còn lại thì sao?”

“Ba người còn lại, chị nhìn mảnh ruộng kia đi, có phát hiện ra gì không?”

“Gì?” Diệp Trần cố nhìn thật kỹ, loáng thoáng thấy có mấy tảng đá, ngẫm nghĩ một hồi, bỗng sực nghĩ ra: “Đó là bia!”

“Đúng vậy,” Lâm Giản Tây gật đầu: “Là bia vỡ. Chứng tỏ nơi này, ban đầu là nghĩa địa.”

“Cửa chính mở ra đường cái vốn đã là mở cửa gấp sát, lại thêm đối diện với tàn tích mồ mả, đây chính là tử sát.”

Diệp Trần gật gù: “Thế làm sao cậu biết được ba người kia chết thế nào?”

“Nói thực ra thì...” Lâm Giản Tây cười cười: “Sở dĩ tôi đoán được, là vì, tôi nhìn thấy họ.”

Diệp Trần: “...”

“Họ vẫn còn ở trong?”

“Không phải.” Lâm Giản Tây lắc đầu, nói thật: “Tôi dùng cách vị tiên bối kia dạy, thấy được cái bóng của họ còn lưu lại. Căn nhà này tuổi chưa quá năm năm, trong bí tịch của tiên bối, có một quyển tên là “Truy ảnh tập”, chuyên viết về cách tìm kiếm dấu vết ma quỷ lưu lại, nhìn thấy được dáng vẻ của ma quỷ vào lúc đó. Tôi đã dùng cách này.”

“Thế mà không nói sớm.” Diệp Trần tròn mắt, “Tôi lại tưởng cậu lợi hại lắm.”

“Không phải là tôi... muốn để cô cảm thấy tôi lợi hại sao.” Lâm Giản Tây ngượng ngùng gãi mũi. Diệp Trần lườm xéo Lâm Giản Tây một cái như nhìn thẳng ngốc.

Các phần thi tiếp theo đều qua cửa rất thuận lợi. Đây là cuộc thi tuyển chọn ngôi sao mới của giới phong thủy nhưng trình độ của Lâm Giản Tây thì rõ ràng là đã vượt qua cái cấp bậc gọi là “ngôi sao mới” rồi, ngay đến cả Giang Hoài, ở một số phương diện, cũng còn phải thấy không bằng.

Diệp Trần sốt ruột đứng xem đằng sau sân khấu, bùi ngùi nói với Ba Tám: “Tôi bỗng nhiên tin số mệnh.”

Ba Tám: “Ngày nào tôi cũng thấy cô xem cung hoàng đạo, cứ tưởng là cô vẫn luôn tin chứ.”

“Không, thực ra tôi tin tưởng chính mình hơn.” Diệp Trần thở dài, “Nhưng hôm nay tôi bỗng phát hiện ra, khổ cực bao nhiêu năm không bằng may mắn một tháng. Anh bảo Sở Thiên thế nào mà tìm ra thứ lợi hại vậy nhỉ? Lâm Giản Tây mới học hơn một tháng đã lợi hại gấp mấy lần tôi dạy cậu ta bao nhiêu lâu nay...”

“Kí chủ hãy nghĩ thế này đi,” Ba Tám an ủi Diệp Trần, “không có cô khổ cực dạy căn bản, không có nền móng vững chắc, cậu ta sao có thể thành công. Mỗi một tòa nhà cao, dưới chân nó đều có một tảng đá vững chắc làm nền. Cô, chính là tảng đá vững chắc của Lâm Giản Tây!”

Diệp Trần: “...”

Không, cô không muốn bị người giẫm đạp một chút nào hết.

Diệp Trần tuy ghen tị với vận may của Lâm Giản Tây nhưng hơn tất cả là cảm giác tự hào. Mỗi lần thấy dáng vẻ cậu ta hăng hái đàm luận, tranh tài, thấy cậu ta bất kể gặp phải chuyện gì cũng đều bình tĩnh vượt qua, nghe thấy người ta khẽ thì thầm với nhau “ồ, ai vậy nhỉ, đẹp trai quá!!” “Lâm

Giản Tây đấy, không biết ở đâu ra, sư phụ là ai nhưng là một thầy phong thủy vô cùng lợi hại đấy! Lại còn rất đẹp trai nữa, tuyệt thật!”, trong lòng Diệp Trần đều có cảm giác kiêu ngạo như thể chính mình được khen ngợi vậy.

Cô sắm vai fan hâm mộ siêu cấp của Lâm Giản Tây, ngày ngày đi khắp nơi viết bài ủng hộ cậu ta, còn tự tay cắt nối biên tập video tập hợp các cảnh thi đấu của Lâm Giản Tây, xây dựng fandom, nhóm QQ, thu hút rất đông thiếu nam thiếu nữ ủng hộ Lâm Giản Tây. Trong thời gian ngắn, Lâm Giản Tây có xu thế trở thành nhân vật nổi bật như “Diệp Trần” năm đó, trở thành thầy phong thủy được hâm mộ nhiều nhất... nhờ vào diện mạo.

Lâm Giản Tây dở khóc dở cười, nhưng chứng kiến Diệp Trần nghiêm mặt cãi nhau trên mạng vì cậu ta, đêm đêm cầm đao bảo vệ cậu ta, cậu ta liền bất giác cảm thấy ngọt ngào đến lạ, khiến cậu ta có vô vàn lời muốn nói lại không biết làm sao để nói ra miệng.

Cậu ta cảm thấy mình dường như đã tới gần Diệp Trần hơn, như một gã tín đồ thành kính, dập đầu hướng về thánh địa. Diệp Trần chính là người trên đất thánh còn cậu ta thì đang bước từng bước một tới gần cô.

Thậm chí, có đôi khi Lâm Giản Tây còn có ảo giác, rất nhanh thôi, cậu ta có thể chạm được tới cô.

Sáng sớm ngày diễn ra trận chung kết cuối cùng, Lâm Giản Tây một mình đi trước.

Diệp Trần không thể tới quá gần khu vực thi đấu, nếu không bị đám thầy phong thủy phát hiện thì phiền phức to.

Trước khi đi, Diệp Trần tự mình sửa sang lại áo choàng cho Lâm Giản Tây rồi đưa tặng cậu ta một tấm bùa may mắn mình đích thân viết, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm trang, đôi mắt rất sáng và nói: “Cố lên!”

Lâm Giản Tây đeo tấm bùa may mắn lên cổ, tấm bùa chạm vào lồng ngực, cảm giác trái tim cũng ấm áp theo.

Cậu ta ừ một tiếng rồi cầm những thứ Diệp Trần đã chuẩn bị sẵn từ trước xuất phát lên đường.

Đi được mấy bước, cậu ta lại bồi hồi quay đầu lại nhìn, nhìn Diệp Trần đứng ngay nơi ngưỡng cửa.

Cuộc thi tài kéo dài liên tục hai tháng, hoa quế cũng đã nở rồi, Diệp Trần trông vẫn y như khi mới quen biết, áo choàng màu đen, kẹp tóc hình bướm bướm màu lam ghim tóc sau vành tai.

Gió đưa hương hoa quế tỏa khắp không gian, Diệp Trần đứng trong nắng sớm, ánh mắt ấm áp, dịu dàng.

Lâm Giản Tây buột miệng gọi: “Chị.”

“Sao?”

“Nếu, tôi nói là nếu, nếu tôi thắng trận này, chị gả cho tôi, vĩnh viễn ở bên tôi nhé, được không?”

Diệp Trần sững sờ.

Như đá rơi xuống nước tạo nên những gợn sóng dập dờn lan rộng, trong tim cô, gọi lên những xót xa.

Thế nhưng Diệp Trần vẫn mỉm cười như cũ, hai tay lồng trong tay áo, nhẹ nhàng đáp lời: “Được.”

“Nếu cậu thắng,” cô nói, “tôi sẽ ở bên cạnh cậu, chờ cậu trưởng thành, sẽ gả cho cậu.”

“Vĩnh viễn không xa rời.”

Chú thích:

*mở cửa gặp sát: cái này thuộc về phong thủy, mình không rõ lắm nhưng từ sát煞 còn có một nghĩa khác là phanh, thắng xe nên có thể đây là lý do mà cửa hướng thẳng ra đường là gặp sát nhưng cũng có thể không phải vậy vì từ trước khi có xe đạp, xe máy thì phong thủy đã nói như vậy rồi, mẹ mình thì giải thích nôm na là do ngoài đường có tai nạn. Tóm lại thì đây là lý do mà mấy ngôi nhà kiểu cũ sau cổng trước sân nhà có xây một cái bình phong chắn ngang để chắn tai, để ngăn người ngoài đường nhìn tồng tộc vào nhà.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

65. Chương 65: Trong Lòng Người Có Quỷ 9

Diệp Trần nhìn Lâm Giản Tây đi rồi kéo Sở Thiên ngồi xuống, lấy ra một tấm gương, vẽ bùa dán lên sau nó, trên gương liền xuất hiện Lâm Giản Tây.

Sở Thiên ngồi cạnh Diệp Trần, cầm tấm gương Diệp Trần đưa cho, vui vẻ reo lên: “Ồa, cái này giống hệt như tivi chiếu trực tiếp vậy.”

“Ừ.” Diệp Trần ngồi xuống, nhìn Lâm Giản Tây trong gương, Lâm Giản Tây cứ như thể cảm giác được Diệp Trần đang xem, quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Chàng thiếu niên khoác áo trường bào màu trắng đặc trưng của thầy phong thủy trên người, tóc dài chấm lưng, cậu ta cũng học Diệp Trần dùng kẹp tóc vấn lên, cái kẹp hơi na ná với cái của Diệp Trần, mà xanh, có hình cánh bướm, vốn là đồ con gái nhưng kết hợp với khuôn mặt khôi ngô, thế mà lại rất hợp, trông vừa có nét mỹ mạo của thiếu niên vừa có phần thành thực ổn trọng của người trưởng thành, vừa tao nhã vừa xinh đẹp.

Lúc cậu ta quay đầu lại, mắt liếc nhìn qua, đôi mắt phản chiếu ánh sáng, chỉ một cái thoáng nhìn nhẹ nhàng như vậy, cũng đủ khiến người ta cảm thấy lu mờ tất cả mọi thứ xung quanh, chỉ còn duy độc người này.

Diệp Trần bất giác mỉm cười, nếu không có Sở Thiên ở đây, cô thậm chí còn muốn chạm tay vào tấm gương, vuốt ve gương mặt này.

Có vẻ là hiểu được tâm trạng của Diệp Trần, “Diệp Trần” trong cơ thể cô bỗng lên tiếng: “Ngoại hình cậu ta trông cũng không tồi.”

“Phải đấy.” Diệp Trần cười tươi, “Cô cũng thấy vậy hả?”

“Ừ.” “Diệp Trần” đáp, một lúc sau, chậm rãi hỏi: “Cô sẽ cứ luân hồi mãi như vậy sao?”

Diệp Trần ngạc nhiên, ngoại trừ Ba Tám, đây là người đầu tiên hỏi cô câu này.

Toàn bộ về sự hiện diện của hệ thống không thể tiết lộ ra bên ngoài, cho dù mạnh như “Diệp Trần”, vì bị hệ thống chặn, cũng không thể nhắc một chữ nào với Giang Hoài mà chỉ có thể nói cho anh ta biết rằng, chờ xong việc, hồn phách của Diệp Trần sẽ tan biến, “Diệp Trần” chân chính có thể vĩnh viễn ở lại.

Người duy nhất biết tất cả chân tướng, chỉ có “Diệp Trần” cùng chung trí nhớ với cô. Nghe đối phương hỏi vậy, Diệp Trần đáp: “Ừ, đúng vậy.”

“Cô tồn tại là để cứu vớt hòa bình thế giới à?”

“Phải đấy.”

“Cô thật dũng cảm.”

“Cũng không hẳn.” Diệp Trần cười, hồi tưởng lại tâm tình lúc ban đầu khi nhận lời với Ba Tám. Vốn chẳng qua cũng chỉ là một kẻ trí thức bình thường, vốn tưởng sẽ cứ sống bình lặng đơn giản như thế hết một đời, kết quả, có một ngày, trời thử lòng trao cho mệnh lớn, cô nghiêm nhiên bị ép phải trở thành một người hùng. Lúc gặp được Ba Tám, cảm thấy thế nào nhỉ? Hẳn là... một bất ngờ vui vẻ.

Bởi vì cuộc sống bình lặng, êm đềm cuối cùng cũng có lối thoát, bởi vì cuối cùng cũng có cơ hội khẳng định giá trị của đời người, bởi vì một kẻ tầm thường, vô vị, cuối cùng cũng có thể giúp được rất nhiều người.

“Đại khái chẳng qua là tôi cảm thấy... sống như vậy, thú vị hơn.”

“Diệp Trần” không nói gì, một hồi lâu sau, cô ấy nói: “Làm nhiệm vụ cho tốt, còn cứu Lâm Giản Tây ra.”

“Cứu ra?” Diệp Trần ngạc nhiên, không hiểu ý của “Diệp Trần”, “Diệp Trần” điềm tĩnh giải thích: “Nhân vật phản diện sẽ không vô duyên vô cớ liên tục là một người, nhất định là vì có một mục đích nào đó. Hết kiếp này đến kiếp khác, số cậu ta đều rất khổ, cô xem mấy kiếp cô gặp cậu ta đó, có kiếp nào không khổ đâu. Có cô xuất hiện, cậu ta chịu nổi khổ để mất cô, không có cô, cậu ta chịu nổi khổ của thế gian. Giống hệt như là ý trời vậy, cậu ta nhất định phải như thế, nhất định phải chịu khổ. Cô không thấy vậy rất kỳ lạ sao?”

Diệp Trần không đáp.

Cô nhớ lại cơ chế vận hành của thế giới này.

Trong thế giới lớn có rất nhiều thế giới nhỏ, mỗi thế giới nhỏ là một quyển sách, mỗi quyển sách có một chủ đề, chủ đề này là ngọn nguồn năng lượng của toàn bộ thế giới. Cô là một người xuyên nhanh “cứu vớt thế giới”, Ba Tám tồn tại là vì cứu vớt thế giới, mỗi lần cô cứu được một thế giới, Ba Tám sẽ có thêm năng lượng, dựa vào năng lượng, giữ cho cô ở lại một thế giới. Cô không có cách nào ở lại một thế giới trong thời gian dài, vì Ba Tám giống như một cục pin vậy, không thể dùng mãi không hết.

Trong cơ chế thiết kế như thế này, nhân vật chính trời sinh đã là tốt, là gốc rễ năng lượng của thế giới, cần được bảo vệ. Ví dụ như Kyle, cho dù anh ta hắc hóa, cho dù anh ta suýt hủy diệt thế giới nhưng vẫn phải bảo vệ anh ta.

Còn nhân vật phản diện nhất định sẽ có cuộc đời bất hạnh. Diệp Trần xuất hiện, anh ta yêu cô rồi nhất định sẽ để mất; Diệp Trần không xuất hiện, thế thì anh ta sẽ càng sống trong địa ngục trần gian, sau khi nhận hết mọi khổ đau, sẽ không được chết tử tế.

Cuộc đời của nhân vật phản diện dường như ngầm bị hoạch định theo hai con đường tuyệt lộ, không còn lựa chọn nào khác.

Lối thoát duy nhất, có vẻ như chính là, đừng để anh ta yêu Diệp Trần.

Chỉ cần không yêu Diệp Trần, cuộc đời anh ta, có vẻ sẽ vô cùng êm đềm.

“Nhân quả tuần hoàn, một người chịu nhiều đau khổ như vậy, tất phải có nguyên do và mục đích. Trở nên mạnh mẽ rồi cứu cậu ta, chính là điều cô nên làm.”

Diệp Trần gật đầu: “Cám ơn cô.”

“Ừ.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Lâm Giản Tây đã lên sàn thi đấu.

Hiện tại chỉ còn cậu ta và một đại diện của Lâm gia tranh ngôi đầu. Sau khi Diệp gia không còn “Diệp Trần”, các thế hệ sau không có ai là thiên tài xuất sắc như vậy nữa, còn Giang gia thì trước nay vốn không thuộc diện xuất sắc nổi bật, ngược lại, Lâm Dục, thiếu gia của Lâm gia lại cực kỳ hăng hái, không chịu thua kém, nếu không có sự xuất hiện của Lâm Giản Tây, ngôi đầu phen này chắc chắn sẽ là của Lâm Dục.

Tên Lâm Dục này, trong thế giới gốc, chính là kẻ đích thân ra tay luyện chế anh trai mình, Lâm Giản Tây, thành âm cốt.

Diệp Trần nhìn Lâm Giản Tây và Lâm Dục đứng đối mặt với nhau trong gương. Lâm Dục có vóc người cao to, ngũ quan xuất sắc, trông đầu vào đấy, cũng coi như là đẹp trai. Tuy nhiên, nếu so với Lâm Giản Tây thì còn thua nhiều lắm.

Trong thế giới gốc, năm đó Lâm Dục để vị hôn thê của mình đi quyến rũ Lâm Giản Tây, khiến Lâm Giản Tây chủ động tu luyện thuật pháp, biến mình thành cơ thể tuyệt vời để luyện âm cốt. Lâm Giản Tây năm đó chỉ là một người bình thường, tuổi thơ thiếu vắng sự che chở của cha mẹ nên sản sinh ra tính cách khúm núm, chắc chắn không thể so được với phong độ của thiếu gia Lâm gia. Thế nên, Giang Huyền vẫn luôn một lòng một dạ với Lâm Dục, cho dù Lâm Giản Tây móc tim móc phổi ra với cô ta thì vẫn cứ kém Lâm Dục nửa phần.

Còn Lâm Giản Tây hôm nay được Diệp Trần một tay chăm sóc ba năm qua cũng chính là ba năm quan trọng hình thành tính cách một người. Trong ba năm này, tuy lớn lên ở đạo quán nhưng ăn mặc ở không chỗ nào là không tốt nhất, lại thêm được Diệp Trần chiều chuộng, che chở, cộng với tài năng và ngoại hình bẩm sinh đã hơn người, giờ đứng đối diện nhau trên đài, hai người đúng là chệnh nhau một trời một vực.

Lâm Dục quan sát đối thủ, bắt đầu từ lúc anh ta báo danh, cha đã vô cùng để ý hẳn, liên tục phái sát thủ đi nhưng đều bị âm thầm diệt sạch, Lâm Dục không nhận được hỏi cha tại sao lại hành xử khác lạ với Lâm Giản Tây như vậy, nhờ vậy mới biết được, hóa ra, người này chính là anh ruột của mình.

Nhưng mà, trên người hẳn có trận pháp tụ tai của Lâm gia, đã bị trục xuất khỏi gia tộc, thế là, mọi thứ vốn nên thuộc về hẳn ta, nay đều nằm trong tay Lâm Dục.

Đối diện với Lâm Giản Tây, Lâm Dục có cảm xúc rất phức tạp, vừa thương hại, vừa sợ hãi.

Thương hại vận mệnh bi thảm của anh ta, lại lo sợ một ngày anh ta báo thù.

Những thứ hôm nay Lâm Dục này có, vốn đều là của Lâm Giản Tây.

“Không môn không phái, Lâm Giản Tây.”

Hai người đứng trên đài thi đấu, Lâm Giản Tây lên tiếng chào hỏi trước. Lâm Dục xiết chặt sợi roi trong tay, nhớ tới lời cha dặn dò đêm qua.

“Ta đã yểm bùa diệt hồn lên cái roi này. Uy lực vĩ đại, không dễ mà thoát, nhân vật lợi hại như Diệp Trần năm xưa, cũng phải chết bởi cái bùa diệt hồn này và Tru Thần trận. Ngày mai, con bày Tru Thần trận, kết hợp với bùa diệt hồn này, chắc chắn có thể xử Lâm Giản Tây ngay trên đài...”

“Miễn để lại hậu họa.”

“Mọi chuyện đã có ta, con cứ giết nó đi là được!”

Những lời này quanh quẩn trong đầu, bàn tay cầm roi phát đau, Lâm Dục vẫn duy trì phong độ vốn có, cố cười thật tươi: “Lâm gia, Lâm Dục.”

“Có người nhờ tôi thu hồi một vài thứ từ chỗ các người.” Lâm Giản Tây nhìn đối thủ, trong chính chớp mắt đó, lập tức bắn ra chục đạo pháp quyết, cả người lao tới như tên bắn, trường kiếm bên hông nhắm thẳng vào Lâm Dục, đồng thời cất lời: “Mời trả lại!”

Vừa dứt lời, hơn chục ngọn lửa lao tới chỗ Lâm Dục, Lâm Dục vội vàng xoay người né tránh, đồng thời cảm giác có một luồng sáng lạnh đang tới, lập tức giờ kiếm cản trường kiếm của Lâm Giản Tây!

Lâm Giản Tây chưa vội thu thế kiếm về, miệng nhắm đọc thần chú, tay Lâm Dục cũng nhanh chóng bấm quyết, hai pháp trận màu xanh lam và xanh lá lập tức mở rộng dưới chân, va vào nhau và bùng nổ.

Cùng với cú nổ, hai người nhanh chóng tách ra rồi lại lao vào cuộc chiến, toàn bộ khu vực thi đấu bao phủ trong đủ thứ ánh sáng, bùa chú liên tục va chạm vào nhau, một loạt pháp trận phát nổ, khắp sân thi đấu lỗ chỗ hố. Linh khí dao động kịch liệt, ngay cả các khán giả cũng cảm nhận được áp lực và có cảm giác không khỏe.

Cuộc đấu cường độ cao, chất lượng cao như vậy khiến các bậc tiền bối trên khán đài cũng phải đổ mồ hôi lạnh, cảm khái rằng sau Diệp Trần, giới phong thủy nay lại có thêm hai thiên tài mới. Trong số đó, một vị gọi là Tổ Văn lão giả cười khà khà bảo với Lâm Tuyên: “Hai vị này đều họ Lâm, không phải đều là đệ tử của Lâm gia đấy chứ? Nếu thật vậy thì, lão Lâm à, ta thấy vị trí thủ lĩnh giới phong thủy của Lâm gia chắc chắn còn trụ vững rất nhiều năm.”

Vị Tổ Văn lão giả này là một thầy phong thủy tuổi ngoài tám mươi, đức cao vọng trọng trong giới, hội trưởng hiệp hội phong thủy. Cho dù là Lâm Tuyên cũng phải nể mặt ông mấy phần, gọi ông là “Tổ lão tiên sinh”.

Nghe Tổ Văn nói như vậy, Giang Hoài bèn nói theo: “Tổ lão tiên sinh đúng là nói đùa. Vừa nãy Lâm Giản Tây vừa mới nói là không môn không phái, nếu thật là đệ tử của Lâm gia, sao gia tộc có thể để một nhân tài ưu tú như vậy lưu lạc ở ngoài. Nếu nhà họ Giang mà có người như vậy thì đã rước về cung phụng ngay rồi.”

“Tiểu Giang nói sai rồi.” Lâm Tuyên không dám không nể mặt Tổ Văn nhưng hạng như Giang Hoài tuổi chỉ bằng nửa tuổi lão thì ông ta dư sức nói lại mấy câu. Lâm Tuyên nghiêm mặt nói: “Đều là người trong nhà, sao có thể dựa vào năng lực để phân biệt đối xử? Chớ nói Lâm Giản Tây kia không phải người của Lâm gia ta, cho dù thật là đệ tử của Lâm gia thì cũng phải tuân theo quy của của Lâm gia. Tuyệt không có khái niệm cung phụng.”

“Nhà nào có quy củ của nhà đó.” Giang Hoài cười, nhìn cuộc đấu trên sàn thi đang diễn ra vô cùng quyết liệt, lại cười thêm tiếng nữa: “Có điều, nói ra thì, gia chủ Lâm gia đã nhấn mạnh chuyện Lâm Giản Tây không phải người của Lâm gia nhưng chẳng hiểu tại sao, tại hạ nhìn Lâm Giản Tây và Lâm gia gia chủ, tựa hồ trông có mấy phần giống nhau đấy.”

Nói xong, Giang Hoài quay đầu sang, nửa cười nửa không: “Không phải là Lâm gia gia chủ ái ân bên ngoài để rơi gì chứ?”

Trong lúc Giang Hoài và Lâm Tuyên nói chuyện, Diệp Trần cùng Sở Thiên chăm chú theo dõi cuộc đấu, dần dần phát hiện ra điểm bất thường.

“Tôi có cảm giác thực lực của Lâm Dục không chỉ có như vậy.” Khả năng quan sát của Diệp Trần rất tốt, cô nhìn chăm chăm vào từng động tác của Lâm Dục, nhú mày nói: “Tôi cảm thấy, hình như hắn đang bố trí gì đó thì phải?”

“Hắn đang bày trận.” “Diệp Trần” lãnh đạm lên tiếng, từng chữ lạnh lùng băng giá.

“Năm đó, tôi đúng là chết trong cái trận pháp này và bùa diệt hồn. Tru thần diệt hồn, không ai không thể giết.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[mẫu truyện nhỏ: dăm ba chuyện ngọt ngào giữa tôi và bác sĩ]

Bác sĩ: “Mặc Thư Bạch, cô có thể xuất viện rồi.”

Mặc Thư Bạch: “Không, tôi từ chối.”

Bác sĩ: “Tại sao?”

Mặc Thư Bạch: “Xuất viện, tôi sẽ không được gặp anh nữa.”

Bác sĩ: “Đúng vậy, ngoài cửa có nhiều người chờ đánh chết cô như vậy, cô xuất viện rồi, đời này quả thực chắc sẽ không gặp lại nhau nữa.”

Mặc Thư Bạch: “Vậy mà anh còn bảo tôi xuất viện?”

Bác sĩ: “Tôi đã tuyệt vọng với kiếp này của cô rồi, hy vọng kiếp sau cô có thể ưu tú hơn một chút.”

Mặc Thư Bạch: “Không, không có khả năng, dù so với các kiếp trước hay những kiếp sau, tôi chính là kiếp ưu tú nhất.”

Bác sĩ: “Vậy thì giá trị lớn nhất của cô, thật sự hơi bị thấp...”

Hôm nay hơi mệt.

Chú thích:

*Tru Thần 誅神 nghĩa là diệt Thần, giống như tên truyện “Tru Tiên”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

66. Chương 66: Trong Lòng Người Có Quỷ 10

Nghe thấy vậy, Diệp Trần giật mình kinh hãi, lập tức ôm Sở Thiên bay ra ngoài.

“Diệp Trần” nói thẳng: “Lúc cô tới được đó, trận pháp này cơ bản đã được bày xong rồi. Nhiều nhất tôi chỉ có thể giữ mạng cho Lâm Giản Tây, có một số tổn thương không thể đảo ngược được thì cũng đành chịu.”

“Tổn thương không thể đảo ngược là gì?”

“Không biết.” “Diệp Trần” đáp, “Sau khi chết tôi đã suy nghĩ rất lâu mới tìm ra được cách giữ mạng, giới lắm cũng chỉ có thể phá trận pháp còn bùa diệt hồn thì tôi không biết nó sẽ gây ra tổn thương cho Lâm Giản Tây tới mức độ nào. Có thể là chết, có thể là vẫn sống tốt, cũng có thể là từ nay sẽ trở thành một người tàn phế.”

Diệp Trần giật mình, Ba Tám bỗng lên tiếng.

“Kí chủ, nếu cô đồng ý kết thúc sớm nhiệm vụ, chúng tôi có cách!”

“Gì?”

“Tôi có thể dùng năng lượng để chữa trị tổn thương do bùa diệt hồn gây ra nhưng sau khi hoàn thành, tối đa tôi chỉ cầm cự được một tháng, ký chủ nhất định phải cùng tôi rời khỏi thế giới, lĩnh điểm tích lũy và năng lượng rồi đi sang thế giới tiếp theo. Để thế giới tiếp theo có đủ năng lượng

thì ký chủ phải đưa bằng được Lâm Giản Tây lên làm gia chủ Lâm gia đồng thời khiến Lâm Giản Tây đảm bảo về sau sẽ tạo phúc cho thế giới này, trợ giúp Sở Thiên bảo vệ hòa bình thế giới. Nếu ký chủ có lòng tin, Ba Tám đồng ý giúp đỡ ký chủ!”

Ba Tám nói đầy tự hào, giúp được Diệp Trần chuyện này khiến nó cực kỳ vui vẻ.

Diệp Trần không đáp vội, cô nói chuyện với “Diệp Trần” trong cơ thể: “Có thể liên hệ với Giang Hoài được không?”

“Hội trường có thiết bị cách ly, không thể.”

Giọng “Diệp Trần” vô cùng bình tĩnh, bất giác khiến Diệp Trần có cảm giác như là mình có tới hai hệ thống.

Diệp Trần nhanh chóng cân nhắc lại kế hoạch của Giang Hoài, “Diệp Trần” và cô. Hôm nay, Giang Hoài sẽ giúp một tay để Lâm Giản Tây nhận tổ quy tông. Sau khi Lâm Giản Tây lấy lại thân phận con trai trưởng, bước vào Lâm gia, Giang Hoài và Diệp Trần sẽ giúp Lâm Giản Tây phá trận pháp tụ tai, đến lúc đó nhện Bát Âm Quỷ Diện sẽ quay sang tìm Lâm gia.

Nhện Bát Âm Quỷ Diện sau khi cắn được người mang oán khí nặng nhất xong thì sẽ thôi, lúc này hiệp hội phong thủy sẽ ra mặt yêu cầu người làm ác tự sát để tiêu trừ oán nghiệt. Bởi kẻ có thể khiến nhện Bát Âm Quỷ Diện sinh ra, nhất định là hạng người đại gian đại ác.

Căn cứ vào hiểu biết mấy năm năm Diệp Trần thu được, con nhện Bát Âm Quỷ Diện bám theo Lâm Giản Tây kia chính là tà vật do đám người Lâm Tuyên tạo ra. Những năm qua, không biết họ đã lén lút làm biết bao nhiêu là chuyện thương thiên hại lý. Lâm Dục hiện giờ mạnh như vậy, không tránh khỏi có công giúp sức của cha hẳn sau lưng.

Có nhện Bát Âm Quỷ Diện trừ bỏ Lâm Tuyên và Lâm Dục, Lâm Giản Tây tất sẽ trở thành người ưu tú nhất trong thế hệ con cháu, chuyện thành gia chủ kế nhiệm là đương nhiên.

Hiện giờ lại có thêm một biến cố mới. Năm đó, “một nhóm người” bên ngoài liên thủ với Diệp Văn Văn sát hại “Diệp Trần”, “Diệp Trần” và Giang Hoài hiện tại vẫn đang án binh bất động, định chờ thời cơ giăng lưới tóm gọn một mẻ, hôm nay Lâm Dục lại dùng cách y hệt cách năm đó giết “Diệp Trần” để giết Lâm Giản Tây, điều này có nghĩa là gì?

Nghĩa là, Lâm Tuyên và cái chết năm đó của “Diệp Trần”, tất có liên quan.

“Diệp Trần” tuy không phải người được lòng mọi người nhưng cũng là nhân vật nổi bật của giới phong thủy, là thiếu chủ tương lai của nhà họ Diệp, nếu cái chết của “Diệp Trần” có liên quan tới Lâm gia, vậy thì Diệp gia tuyệt đối sẽ không buông tha.

Xuất hiện biến cố này, hơn nữa tình hình Lâm Giản Tây hiện tại đang nguy ở một mai sớm tối, hết thầy đều không còn có thể nói trước được.

Diệp Trần nhắm mắt lại: “Diệp Trần, lát nữa có lẽ phải kéo cả cô vào rồi.”

“Cứ thoải mái đi.”

Giọng “Diệp Trần” rất dứt khoát, bấy giờ Diệp Trần mới nhớ ra, người này vốn là kẻ thích chen chân vào lo những chuyện như thế này.

Diệp Trần đi thẳng tới trường thi, bỗng lại nghĩ ra một chuyện, tại sao Lâm Tuyên lại muốn giết Lâm Giản Tây?

Trận pháp tụ tai mấy năm gần đây đã dần dần yếu đi, Lâm Giản Tây không còn mấy tác dụng, điều này Diệp Trần hiểu. Nhưng cũng chưa hẳn

vậy, nhện Bát Âm Quỷ Diện vẫn còn đó, Lâm Tuyên chẳng lẽ sẽ không sợ nhện Bát Âm Quỷ Diện sao?

Hay là...

Lúc Diệp Trần đến trường thi, trận pháp của Lâm Dục chỉ còn thiếu một nét cuối cùng, “Diệp Trần” nhìn thấy toàn cảnh trận pháp xong thì thốt lên: “Đây không phải là Tru Thần trận!”

“Đúng vậy...”

Giọng Diệp Trần run run, cô cũng nhận ra rồi.

Không phải Tru Thần trận, không phải.

Đây hoàn toàn vô cùng chính xác là trận pháp luyện hóa Lâm Giản Tây thành âm cốt trong thế giới gốc!

Một khi Lâm Giản Tây trở thành âm cốt, trong mắt mọi người, cậu ta không còn là người nữa, cậu ta chính là một món pháp khí biết đi, cậu ta chết có giá trị hơn hẳn lúc sống!

Trong nháy mắt, cảm xúc phẫn nộ cuộn cuộn dâng lên trong tim Diệp Trần.

Sao có thể có người cha như vậy...

Sao có thể có người cha như vậy!

Lâm Giản Tây là con đẻ của ông ta, sao ông ta có thể làm ra chuyện như vậy, không những đẩy cậu ta vào chỗ chết mà còn muốn tận dụng triệt để thân thể của cậu ta.

Ở trong lòng Lâm Tuyên, giết một kẻ như Lâm Giản Tây vốn chẳng cần dùng tới Tru Thần trận và bùa diệt hồn kết hợp, đó là đãi ngộ dành

riêng cho bậc thiên tài tầm cỡ “Diệp Trần”. Trong lòng ông ta, thằng con này chỉ cần một tấm bùa diệt hồn là có thể giải quyết sạch sẽ, ông ta bày trận pháp, chẳng qua là vì muốn luyện hóa thi cốt của nó.

“Lâm Giản Tây!!”

Diệp Trần hét lên, đồng thời đặt Sở Thiên xuống đất, lao tới sàn đấu. Cũng chính vào lúc này, trận pháp của Lâm Dục hoàn thành, hắn ta vung roi về phía Lâm Giản Tây, rút khỏi sàn đấu. Lâm Giản Tây nghe tiếng quay đầu lại, trong khoảnh khắc, lửa bốc ngùn ngụt thẳng từ dưới đất lên trên không!

Ngọn lửa lập tức nuốt chửng người đứng trên sàn đấu, trận pháp dưới chân tỏa ánh sáng đỏ rực, bện vào nhau như những sợi dây mây, tạo thành chiếc lồng giam, nhốt chặt người ở trong. Mọi người xung quanh hoảng hốt la hét, Tổ Văn và người bên ban tổ chức lập tức sơ tán mọi người rời khỏi đây. Giang Hoài xông thẳng về phía Lâm Dục vừa rời sàn đấu, Lâm Tuyên cũng đuổi theo, giữ chặt ống tay áo Giang Hoài, ngăn cản anh ta hành động.

Hiện trường rối tung rối mù, Lâm Dục đọc thần chú ẩn thân, lẩn vào một góc tối. Lâm Tuyên vừa giữ chân Giang Hoài vừa bắt đầu đếm ngược thời gian.

Lâm Dục tưởng đây là trận pháp giết người nhưng ông ta thì biết rõ tác dụng chân chính của trận pháp này.

Chỉ có năm phút đồng hồ, sau năm phút này, người trong trận pháp kia sẽ biến thành một món pháp khí thực sự, có được món pháp khí này, Lâm Tuyên sẽ trở thành kẻ đứng đầu giới phong thủy thực sự!

Không ai có thể làm gì ông ta, ông ta cũng không cần phải nể mặt mũi bất kỳ kẻ nào nữa, cho dù dồn hết toàn lực của giới tu sĩ, cũng chẳng thể làm khó được ông ta!

Lâm Tuyên nhẫn nại chờ đợi, mọi người xung quanh không biết ý đồ chân chính của ông ta, chỉ cho rằng Lâm Dục phạm quy, giết đối thủ. Ngọn lửa đang cháy hừng hực kia chẳng phải lửa thường, không có một ai dám tới gần, chứ đừng nói tới chuyện cứu người.

Diệp Trần nhìn ngọn lửa lớn trong nhà giam, không thể chần chừ thêm nữa, giữa tiếng gào thét của Giang Hoài, cô lao thẳng vào trong nhà giam, chìm vào trong biển lửa.

Ngọn lửa cháy hừng hực thiêu đốt linh thể của Diệp Trần, Diệp Trần dùng linh lực bao bọc cơ thể, kháng cự lại cảm giác đau đớn do bị thiêu, lần tìm tới chỗ Lâm Giản Tây.

Lâm Giản Tây ngồi xếp bằng giữa biển lửa, lửa bao trùm toàn bộ cơ thể, nhưng kỳ lạ là, ngọn lửa này không hề hủy hoại da thịt cậu ta, trông hết như nó là lửa bốc ra từ bên trong cơ thể, cháy từ trong cháy ra.

Mặt cậu ta tái mét, trán túa mồ hôi, rõ ràng là đang bị hành hạ rất đau đớn.

Diệp Trần nhói lòng, kể từ khi cậu ta gặp được cô, có bao giờ phải chịu đau đớn và thiệt thòi như vậy đâu? Cô nhào tới ôm chầm lấy đối phương, truyền linh lực sang bao trùm từ trên đỉnh đầu xuống tới dưới, ngăn cách với đám lửa kia.

Thế nhưng ngọn lửa đã cháy vào trong, không thể lấy ra, nó chạy tán loạn trong cơ thể Lâm Giản Tây khiến cậu ta đau mãi không ngừng.

Lâm Giản Tây cảm thấy có một luồng hơi mát lạnh từ trên trời giáng xuống, rồi lại thấy mình bị ai đó ôm, gắng gượng mở mắt ra nhìn thử, trông thấy khuôn mặt bình tĩnh của Diệp Trần, cô ấy đang ôm cậu ta, thản nhiên nhìn xung quanh, bình tĩnh, ung dung cứ như không phải bản thân đang trong cảnh sinh tử mà chỉ là một trận quyết đấu bình thường.

Từ trước tới nay cô ấy vẫn luôn như vậy, từ lần gặp đầu tiên đến vô số lần mạo hiểm sau này, lúc thường ngày tính tình tùy tiện, có đôi khi còn có nét đáng yêu như một thiếu nữ, thậm chí có lúc chỉ số thông minh bất chợt tụt đáy, hành xử như đồ mất trí làm người khác phải khô lời. Thế nhưng, hễ là vào thời khắc mấu chốt, cô sẽ liền chớp mắt biến thành cây tùng cây bách trên núi cao, là chỗ dựa vững chắc đáng tin cậy nhất để người khác dựa vào.

Dường như cô vĩnh viễn luôn như vậy, che gió chắn mưa cho cậu ta, giúp cậu ta vượt mọi chông gai.

Thế nhưng, cũng chính sự mạnh mẽ khiến cậu ta cảm động ấy cũng đồng thời khiến cậu ta cảm thấy vô cùng xấu hổ vì sự vô năng của bản thân.

Cậu ta phấn đấu trưởng thành nhưng mãi mãi vẫn luôn đứng sau cô, nằm trong lòng cô.

Cậu ta rất muốn giờ phút này mình là người ôm cô, thay cô chịu hết tất cả mọi đòn đau.

“Chị... à...”

Cậu ta cố gắng mở miệng, muốn đưa tay lên chạm vào cô nhưng ngọn lửa trong cơ thể giống như đang ngấu ngiến hết nội tạng của cậu ta, làm cho cậu ta đến thở cũng khó khăn.

Cậu ta chống mắt nhìn Diệp Trần, chỉ có con người là chuyển động được.

Diệp Trần ôm cậu ta, trút toàn bộ linh lực vào người cậu ta, che chắn cho cậu ta, những ngọn lửa kia hùng hổ cắn ngược lại linh thể của cô.

Lửa này không phải lửa thật, nó xâm nhập vào cơ thể, chui vào thần thức, Diệp Trần bị lửa thiêu đau đớn vô cùng, mặt “Diệp Trần” cũng tái

hắn.

“Xin lỗi...”

Diệp Trần run run nói, “Diệp Trần” liếc xéo cô một cái, thản nhiên nói: “Trừ ma vệ đạo, trách nhiệm đời tôi, là tôi thì cũng sẽ làm như thế.”

“Nhưng che chở cậu ta,” Diệp Trần cười đau khổ, “không phải trách nhiệm của cô.”

“Diệp Trần” không đáp, cô ngược mắt nhìn ngọn lửa quanh thân mình.

Linh thể này không còn chịu được thêm là bao, Ba Tám cũng thấy hơi khó chịu, đúng lúc anh ta đang định nói thì Diệp Trần đột ngột lên tiếng: “Ba Tám, cố chống thân thể này.”

“Ừ.” Ba Tám thều thào đáp, “Tôi chống, nhưng mà, ký chủ, năng lượng dưới 20% là chúng ta phải đi thật đấy.”

Diệp Trần gật đầu, cả người cô đau phát run, đưa mắt nhìn người bên trong thân thể, trịnh trọng nói: “Tôi muốn che chở cho cậu ta, phần trách nhiệm này, hãy để tôi gánh vác.”

“Diệp Trần” không đáp, cô ấy nhắm mắt lại, xem xét cái trận pháp kia. Diệp Trần ôm Lâm Giản Tây, cậu ta nhắm nghiền mắt, không biết đang làm gì, dường như cũng đang chiến đấu với thứ gì đó trong cơ thể, vật lộn khổ sở.

Diệp Trần ôm chặt cậu ta, tranh thủ lúc này ở đây không còn ai khác, cúi đầu hôn cậu ta.

“Chàng luôn nói... ta không thích chàng.”

Diệp Trần nhớ tới Quân Diễn, Elter trước đây, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Cô nhìn khuôn mặt người thiếu niên tuần tú trước mắt, áp mặt mình lên mặt cậu ta, khàn khàn nói: “Giờ chàng xem, có phải ta cũng đủ thích chàng rồi không.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

67. Chương 67: Trong Lòng Người Có Quý – Kết Thúc

Lâm Giản Tây không thể đáp lời Diệp Trần, cơ thể cậu ta đang phải chịu đựng cơn đau khủng khiếp.

Cậu ta cảm giác cơ thể mình như đã bị gặm sạch nhưng không biết một ý nghĩ từ đâu tới không ngừng lặp đi lặp lại với cậu ta rằng cậu ta phải sống sót, phải tiếp tục cầm cự.

Diệp Trần từng nói, chỉ cần cậu ta thắng trận so tài này, cô ấy sẽ mãi mãi ở bên cậu ta, cô ấy sẽ gả cho cậu ta.

Còn bốn năm nữa thôi là cậu ta đủ tuổi đi đăng ký kết hôn, sắp đến lúc có thể cưới Diệp Trần rồi.

Cậu ta sẽ giúp cô tìm thân thể của chính mình về, cho dù không tìm về được, cậu ta cũng sẽ giúp cô tạo ra một cái mới.

Diệp Trần còn, là mọi hy vọng còn, là mọi điều tốt đẹp còn, thế giới đẹp đẽ như vậy, sao cậu ta có thể vội vã giã từ?

Lâm Giản Tây không ngừng nhắc đi nhắc lại những điều này, cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo, không gục ngã. Giữa lúc mơ hồ, dường như trong cơ thể cậu ta xuất hiện một luồng sáng kỳ lạ. Đó là một luồng sáng màu xanh lá tỏa ra hơi lạnh khiến người ta sởn người, không biết tại sao, nó đi tới đâu, Lâm Giản Tây thấy mát lạnh, thoải mái tới đó. Nhờ vậy, Lâm Giản Tây biết, đây là thứ mấu chốt cứu mạng mình.

Cậu ta liều mạng bắt lấy chùm sáng đó, dẫn dắt nó đi khắp mọi ngóc ngách của cơ thể. Hình như nó có một loại sức mạnh thần kỳ, những vết thương hở được nó lướt qua đều nhanh chóng khép miệng.

Cậu ta muốn sống sót, cậu ta phải sống sót.

Tính mệnh này là của cậu ta, không phải của bất kỳ kẻ nào khác. Thứ cậu ta muốn, cậu ta nhất định phải có được. Cậu ta muốn đứng dậy, muốn đứng trước mặt Diệp Trần, muốn che chở cô sau lưng, muốn cản gió che mưa cho Diệp Trần.

Lâm Giản Tây thở dồn dập, Diệp Trần nhận thấy sự thay đổi ấy, dường như sau khi không còn ngọn lửa bên ngoài luyện hóa, cơ thể cậu ta đã dung nhập những ngọn lửa kia vào, hình thành một nguồn sức mạnh kỳ lạ.

Nguồn sức mạnh đó khiến cậu ta như được tái sinh, quanh người có linh khí vờn quanh, quạ đen bay tới kết thành bầy che kín bầu trời, từng đóa từng đóa mạn châu sa hoa chui từ dưới đất lên, vươn dây mây, hoa bung nở. Âm khí quanh người cậu ta chuyển động thành hình xoáy nước trên sàn đấu, ngay cả người có kiến thức uyên bác nhất trong giới phong thủy như Tổ Văn cũng phải giật mình, hô lớn: “Đi mau! Không một ai được ở lại! Đi càng xa càng tốt!”

Chỉ trong một thời gian ngắn, đám người xung quanh đều đã chạy sạch, cuối cùng chỉ còn dư lại Lâm Dục đang trốn trong góc, Lâm Tuyên và Giang Hoài, cùng với Sở Thiên ở góc phòng là ở nguyên chỗ cũ.

Chưa tới mười phút, cả vùng đất tối sầm, quạ đen chặn hết toàn bộ ánh sáng, mạn châu sa hoa nở rộ khắp nơi, hơn nữa, không giống những đóa mạn châu sa hoa bình thường, mạn châu sa hoa ở nơi này còn tỏa ra quang sáng màu xanh lá, khiến người ta có cảm giác như lạc bước vào âm tào địa phủ đường hoàng tuyền.

Lâm Tuyên vẫn đang chờ lửa tắt nhưng ngọn lửa này vẫn cứ cháy mãi chưa thôi, giống như đang không ngừng đối kháng trong cơ thể. Cuối cùng, Lâm Tuyên không kiên nhẫn nổi nữa, đang tính ra tay thì âm khí bất ngờ bùng nổ, gió cuốn thổi ào ào vào trong đám lửa.

Đám lửa đang cháy hừng hực như bị dội mưa to, lập tức nhỏ hẳn lại, âm khí càng ngày càng nặng, cả sàn đấu bị bao phủ trong một màn đen kịt, không trừ một kẽ hở. Diệp Trần đã mất tri giác từ lâu, chỉ còn biết ôm Lâm Giản Tây không nhúc nhích, dường như có chết cũng vẫn phải ôm thật chặt.

Trong cơ thể Lâm Giản Tây có một luồng sức mạnh càng ngày càng lớn mạnh, giống một cái phễu xoáy nước hút hết mọi linh lực vào bên trong. Cậu ta đấu tranh kịch liệt, thở dốc hào hển, không ngừng gọi đi gọi lại tên Diệp Trần, trong đầu là muôn hình muôn vẻ hình bóng cô. Sau một hồi, cậu ta cảm thấy một cơn đau lan khắp người, có thứ gì đó đang xé toạc cơ thể cậu ta chui ra.

Bục bục bục...

Cơ thể cậu ta nứt toác máu phun ra, sau đó miệng vết thương nhanh chóng khép lại. Một lúc sau, lại tiếp tục nứt toác thêm lần nữa.

Sau nhiều lần tái diễn cảnh tượng đó, thứ sức mạnh dữ dội trong cơ thể cậu ta dần lắng sóng, cậu ta có cảm giác như cơ thể mình đã hoàn toàn thay đổi, vạn vật xung quanh đều có vẻ chậm đi, mọi âm thanh đều nghe rõ như ghé vào sát tai nói.

Lâm Giản Tây từ từ mở mắt ra, điều đầu tiên trông thấy là Diệp Trần vẫn đang ôm cậu ta.

Cơ thể Diệp Trần đã gần như trong suốt, Lâm Giản Tây vừa động một cái, Diệp Trần liền ngã xuống. Lâm Giản Tây đưa tay đỡ người cô, run giọng gọi: “Chị... Chị ơi!!”

“Chị!” Sở Thiên nãy giờ núp một bên nhìn cũng mò ra, lao tới cạnh Diệp Trần, gào khóc rõ to: “Chị đừng đi mà, chị đừng chết...”

“Diệp Trần!”

Nghe thấy tiếng Lâm Giản Tây, trông thấy ngọn lửa quanh người Lâm Giản Tây đã tắt hẳn, Giang Hoài bất chấp tất cả, vượt qua người Lâm Tuyên, lao thẳng lên sàn đấu.

Lâm Tuyên thấy Giang Hoài hành động như vậy, tham đỏ mắt quát lên: “Nó là của ta!”

Lâm Giản Tây nghe tiếng Lâm Tuyên bèn quăng cây roi cạnh mình qua đó, nó đập mạnh vào ngực Lâm Tuyên, đẩy người ông ta va vào vách tường đá, hộc ra một búng máu.

Giang Hoài cuống cuống xông lên sàn đấu, ôm Diệp Trần dậy, liên tục lấy cơ man bùa dưỡng hồn ra dán lên người Diệp Trần.

Thấy Giang Hoài đến, “Diệp Trần” gắng gượng mở mắt, bình thản nhìn anh ta, nói cộc lốc: “Không chết được đâu.”

Vừa mở miệng nói liền ho ra một ngụm máu màu xanh lam.

Giang Hoài sửng sốt. Anh ta bỗng nhớ lại ba năm qua, từng ngày từng ngày mình đều thử chiêu hồn.

Anh ta cầm tay Diệp Trần, cúi đầu xuống, không còn một chút khí lực nào cả.

“Em thật là tùy tiện, Diệp Trần à,” giọng anh ta khàn đặc nhưng giọng nói thì hết sức bình thản, “em lúc nào cũng vậy, chẳng bao giờ đắn đo giữ mạng, vì chút chuyện của người khác không liên quan tới mình, vì công lý

chính nghĩa trong lòng em, vì tôi rèn ngày càng mạnh mẽ, lần nào em cũng làm cho mình thương tích khắp người.”

“Anh quen rồi,” anh ta nhắm mắt lại, “lờ như em đi, anh cũng sẽ đi theo em. Chẳng có gì vương bận cả.”

“Diệp Trần” cúi đầu, bùa dưỡng hồn giúp hồn phách cô trở nên thật hơn một chút, không còn trong tình trạng có thể tiêu tan bất cứ lúc nào như hồi nãy nữa. Lâm Giản Tây nhìn thoáng qua “Diệp Trần” và Giang Hoài nói chuyện với nhau, cầm kiếm rời sàn đấu, đi tới trước mặt Lâm Tuyên.

Lâm Tuyên vẫn còn đang ho ra máu, sau khi bị Lâm Giản Tây đả thương, ông ta gượng đứng dậy, thấy Lâm Giản Tây bước tới đây thì liên tục bước giật lùi hòng tăng thêm chút cảm giác an toàn.

“Cha.”

Lâm Giản Tây đứng trước mặt Lâm Tuyên, mở miệng gọi ông ta, Lâm Tuyên điếng người, ngẩng phắt đầu lên: “Không phải, tao không phải cha mày, mày chỉ là một món pháp khí, đừng có gọi tao là cha. Mày chết rồi, chắc chắn là chết rồi, làm gì có kẻ nào làm pháp khí mà chưa chết...”

Càng nói, Lâm Tuyên càng lắc đầu mạnh hơn, tự trấn an bản thân: “Mày không thể chưa chết được...”

“Cha.”

“Tao không phải cha mày!” Lâm Tuyên gào lên, “Tao chỉ có một thằng con trai! Nó là Lâm Dục! Chỉ có một thôi! Tao không phải cha mày, mày đừng có gọi nữa được không!”

Lâm Giản Tây nhếch mép, cười phá lên.

“Tiếng đầu tiên tôi gọi ông là cha là để cảm ơn ông đã cho tôi tới thế giới này.”

Xung quanh vắng vắng có tiếng thú rừng kêu khiến người ta lạnh toát sống lưng. Lâm Giản Tây cầm trường kiếm trên tay, quần áo bay bay, mặt nở nụ cười ấm áp, giống như công tử nhà giàu đang dạo chơi.

Nhưng đặt nụ cười ấy giữa cảnh tượng lúc này chỉ càng làm cho người ta thêm ớn lạnh.

Lâm Tuyên nghe Lâm Giản Tây bảo vậy thì ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhìn nụ cười của Lâm Giản Tây, vừa sợ hãi, lại vừa dấy lên chút hi vọng: “Giản Tây... Ta là cha ruột của con đây, ta... thực ra ta rất yêu con... Đều tại mẹ con, tại người Lâm gia, bọn họ giết dây ta, là bọn họ ép ta!”

Lâm Giản Tây dừng dừng dí thanh kiếm lên ngực Lâm Tuyên, nhẹ nhàng nói: “Tiếng cha thứ hai là muốn hỏi ông, thân là một người cha, phải độc ác đến mức nào mới làm ra loại chuyện như vậy với con đẻ mình?”

“Không... Là bọn họ ép ta... Giản Tây, hãy tin cha.”

Mũi kiếm đâm qua lớp y phục, người Lâm Tuyên cứng lại.

Ông ta muốn phản kháng nhưng có một sức ép khổng lồ khiến cả người ông ta không tài nào động cựa nổi, đối phương không chỉ là một thiếu niên, trong cơ thể nó ẩn chứa một nguồn năng lượng vĩ đại, không cần phải tập trung cảm nhận, không cần có pháp khí cảm ứng, chỉ cần đứng cạnh nó thôi là có thể cảm nhận được khí thể mạnh mẽ bất phàm ấy rồi.

Lâm Tuyên run rẩy nhắm mắt lại, mũi kiếm đâm vào da thịt, cuối cùng ông ta không chịu nổi, quát to: “Thế con nói ta phải làm sao bây giờ!”

“Lâm gia đã đứng bên bờ vực suy vong, vận thế của gia tộc đã đứt, tư chất ta tầm thường, xoàng xĩnh, con bảo ta phải làm sao đây?!”

Nói xong, khóe mắt Lâm Tuyên chảy ra hai hàng lệ nhưng ông vẫn không mở mắt, không dám nhìn thẳng Lâm Giản Tây, không dám nhìn đứa con trưởng này.

“Ta sao có thể để Lâm gia suy tàn trong tay mình?! Sao ta có thể để người đời nói Lâm Tuyên ta làm gia chủ Lâm gia chẳng qua chỉ là một kẻ tầm thường! Con cho là ta không thương con sao? Con cho là sao ta lại đưa con tới cô nhi viện? Bởi vì ta không dám nuôi con, không dám đối mặt với con, không dám nhìn dám gặp con! Ta không cách nào coi con là con ta... Nếu ta coi con là con ta, ta phải làm sao mới đối diện được với những việc mình đã làm?!”

Nghe những lời này xong, sắc mặt Lâm Giản Tây vẫn bình thản.

Cậu ta biết được câu trả lời rồi, dường như cũng chẳng thấy có cảm giác gì cả.

Thuở nhỏ, đã từng không biết bao lần nghĩ, tại sao cha mẹ lại vứt bỏ mình. Cũng từng không biết bao lần nghĩ, khi mình biết được lý do, không biết có buồn bã, đau khổ không.

Thế nhưng, khi đáp án thực sự xuất hiện, cậu ta bỗng nhận ra.

Tất cả những điều này đều không quan trọng.

Vì cậu ta đã gặp được một người, cho cậu ta cảm giác, không có cha mẹ cũng không phải là điều để lại quá nhiều tiếc nuối.

Người đó đem mọi thứ tốt nhất trên đời này cho cậu ta, gặp được người đó, là một chuyện cực kỳ may mắn.

Cậu ta thấy vậy là đủ rồi.

“Tôi biết rồi.”

Chỉ đáp lại một câu như thế, Lâm Giản Tây liền đâm kiếm ngấp sâu vào lồng ngực đối phương, thanh kiếm không đâm thẳng vào tâm mạch của ông ta, Lâm Giản Tây nói: “Ân oán giữa tôi và ông, coi như hết.”

Nói xong, Lâm Giản Tây rút kiếm, quay lưng bỏ đi.

Lâm Giản Tây quay trở lại sàn đấu, Diệp Trần mắt nhắm nghiền.

Hao tổn một nửa lượng năng lượng của Ba Tám Diệp Trần mới ổn định lại được, nhưng lúc này, thời gian cô còn chỉ còn một tháng.

Lâm Giản Tây quỳ bên người Diệp Trần, cô mở mắt nhìn cậu ta. Cô vừa mở mắt ra, Lâm Giản Tây liền biết ngay chị của cậu ta đã quay lại.

Cậu ta mỉm cười, ánh mắt rất mực dịu dàng: “Chị ơi, tôi thắng.”

“Tôi vẫn còn sống.”

Diệp Trần cố gắng mỉm cười: “Tôi biết là... cậu sẽ thắng mà.”

Lâm Giản Tây nhìn Giang Hoài một cái, Giang Hoài hiểu ý liền lùi ra xa.

Lâm Giản Tây đưa âm khí trong cơ thể mình vào người Diệp Trần rồi bế cô lên, định đưa cô về nghỉ ngơi nhưng mới đi được mấy bước, đằng sau có tiếng Lâm Tuyên hét to: “Hãy chăm sóc mẹ con cho tốt!”

Lâm Giản Tây dừng bước, Lâm Tuyên bịt miệng vết thương, hỗn hển nói: “Ta có lỗi với con nhưng... bà ấy không có lỗi gì hết. Bà ấy... bà ấy bị nhốt dưới tầng hầm trong phòng ngủ của ta, bà ấy là một người mẹ tốt, con... hãy chăm sóc mẹ cho tốt...”

“Ừm.”

Lâm Giản Tây lạnh nhạt ừm một tiếng rồi bế Diệp Trần đi thẳng.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn cậu ta: “Chỉ vậy thôi hả?”

“Không thì còn muốn sao nữa?”

“Ông ta muốn giết cậu.”

“Nhện Bát Âm Quỷ Diện còn đang chờ phía sau. Ông ta muốn giết tôi, dù sao cũng chưa giết được thật, tôi cho ông ta một kiếm là đủ rồi. Những chuyện còn lại, ác giả ác báo, tôi không nên là người giết ông ấy.”

“Giản Tây.” Diệp Trần yếu ớt gọi khẽ. Lâm Giản Tây cúi đầu nhìn: “Ồi?”

Diệp Trần cười dịu dàng: “Cậu trưởng thành rồi.”

Tựa vào ngực cậu ta, nghe tiếng tim đập, nhìn khuôn mặt trưởng thành của cậu ta, nghe cậu ta nói: “Tôi không nên là người giết ông ấy.”

Khoảnh khắc đó, Diệp Trần cuối cùng cũng cảm thấy, cô đã đợi được ngày cậu ta trưởng thành.

Mắt cô ươn ướt, dụi đầu vào ngực Lâm Giản Tây.

Ba Tám thều thào nói: “Kí chủ, tốt nhất cô nên đi sớm một chút, năng lượng của tôi cũng có thể tiết kiệm thêm một chút, bớt mạo hiểm đi một chút.”

Hiện tại hai người họ đều phải dựa vào một chút năng lượng ít ỏi của nó, nếu xảy ra chuyện gì, một người một hệ thống sẽ ngum tập thể luôn.

Diệp Trần ừm một tiếng nhưng mãi không thấy nói tiếp. Chờ hai người đi ra ngoài rồi, Diệp Trần mới hỏi: “Giản Tây, “Diệp Trần” trong người tôi có chút chuyện muốn nói với Giang Hoài, cậu chờ một chút được không?”

“Được.” Lâm Giản Tây gật đầu, đứng chờ Diệp Trần chờ Giang Hoài tới: “Cô ấy có chuyện muốn nói với anh.”

Giang Hoài ngạc nhiên, trông thấy ánh mắt của người con gái trước mặt dần dần thay đổi.

Diệp Trần và “Diệp Trần” đổi chỗ cho nhau, “Diệp Trần” vừa ra ngoài liền nói ngay với Giang Hoài: “Lần này bị thương quá nặng, phải về bí cảnh tu dưỡng, tài nguyên anh đã chuẩn bị đủ rồi chứ?”

Giang Hoài vừa nghe “Diệp Trần” nói liền biết Diệp Trần sẽ đi sớm hơn dự định, bình tĩnh đáp: “Đủ rồi.”

“Ừ.”

“Diệp Trần” gật đầu, quay sang nói với Lâm Giản Tây: “Tôi phải vào bí cảnh của Diệp gia một chuyến. Tôi muốn tách Diệp Trần trong người mình ra, đưa vào bí cảnh để tắm bổ hồn phách cho cô ấy, chờ một thời gian sau, Diệp Trần sẽ có thân thể riêng của mình. Cậu có ý kiến gì không?”

Lâm Giản Tây ngạc nhiên, không đợi cậu ta nói gì, “Diệp Trần” lại bổ sung: “Đây là ý của cô ấy.”

Lâm Giản Tây im lặng hồi lâu, cuối cùng cậu ta hỏi: “Một thời gian là bao lâu?”

“Có thể rất dài, cũng có thể rất ngắn.”

Lâm Giản Tây ngẩn người, lát sau, cậu ta hoang mang gật đầu: “Cũng được... Thế bí cảnh của Diệp gia... tôi có thể vào không?”

“Không thể.”

“Diệp Trần” đáp dứt khoát nhưng bổ sung: “Nhưng cậu có thể đứng ở cửa nói chuyện với cô ấy. Cô ấy có thể nghe được.”

“VẬY là tốt rồi.”

Lâm Giản Tây gật đầu rồi mỉm cười: “Đã vậy thì tôi cứ ở đây chờ cô ấy là được.”

“ĐƯỢC.”

“Diệp Trần” nhìn sang Giang Hoài: “VẬY chúng ta đi thôi.”

“ĐỢI ĐÃ!” Lâm Giản Tây bất ngờ lên tiếng, “Hai người... lúc hai người tách ra, tôi có thể có mặt không?”

“Diệp Trần” và Giang Hoài đưa mắt nhìn nhau, “Diệp Trần” hỏi ý Diệp Trần trong người, Diệp Trần quay sang hỏi Ba Tám: “Ba Tám, tôi có thể rời khỏi cơ thể này, làm bộ như bị tách ra, có làm vậy được không?”

“Có thể được,” Ba Tám đáp ngay, “tôi tháo dỡ rời khỏi cơ thể Diệp Trần là được. Nhưng sau khi tháo dỡ, thời gian cô ở lại đây không thể quá ba ngày.”

Diệp Trần gật đầu: “ĐƯỢC.”

“Diệp Trần” nghe xong câu trả lời của Ba Tám, quay sang gật đầu với Lâm Giản Tây: “Cứ đến đi, sau khi tách ra, cô ấy phải lập tức vào trong bí cảnh.”

Lâm Giản Tây gượng gạo nói: “ĐƯỢC...”

“Em cũng đi!” Sở Thiên thấy ba người đã thương lượng với nhau xong bèn chen vào: “Em cũng muốn đi!”

“Đi đi đi,” Lâm Giản Tây nóng nảy nói, “Đi đâu cũng cho mày theo hết!”

Bốn người đang nói chuyện thì đằng sau bỗng có tiếng kêu của nhện Bát Âm Quỷ Diệt, Lâm Tuyên kêu gào thảm thiết, Lâm Dục la hét ầm ỹ, bốn người liếc nhau, “Diệt Trần” nói: “Đi thôi.”

Nói xong, “Diệt Trần” liền đi về Diệt gia. Giang Hoài giật mình, bực tức nói: “Cô ấy lại chán sống rồi!”

Lâm Giản Tây và Sở Thiên không còn biết phải nói gì, cô gái này thật thú vị.

Bốn người đi thẳng về nhà họ Diệt. Giang Hoài dẫn “Diệt Trần” vào nhà. Diệt Văn Văn lập tức tính bài chuồn nhưng Giang Hoài có sắp xếp người của mình cạnh cô ta, Diệt Văn Văn vừa có chút động tĩnh, Lâm Giản Tây liền chạy tới, lôi người quay về.

Cơ thể Lâm Giản Tây hiện giờ đã được luyện hóa thành âm cốt, biến cậu ta bỗng chốc trở thành cao thủ độc nhất vô nhị đương thời.

“Diệt Trần” trói Diệt Văn Văn ngồi dưới đất, còn mình thì ở trên ghế cao, nói với mọi người trong Diệt gia: “Mọi người xem làm thế nào?”

“Ngài nói... nên làm thế nào ạ?”

Lòng tôn kính của người họ Diệt với “Diệt Trần” là xuất phát từ tận đáy lòng, cho dù “Diệt Trần” đã thành quỷ thì vẫn không thể thay đổi được thói quen dè dặt, cẩn trọng cố hữu. “Diệt Trần” nhìn Diệt Văn Văn quỳ dưới đất, kỳ thực cô cũng không biết nên làm thế nào mới phải, nhất thời không biết nên xử trí người này thế nào.

Diệt Trần biết nổi rồi lòng của “Diệt Trần” bèn nói: “Có ý định mưu sát, báo cảnh sát đưa đến chỗ công an đi.”

“Diệt Trần” giật mình, trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu nói với mọi người: “Giao cho công an đi, để tòa án phán quyết xem nên thế

nào.”

Mọi người: “...”

Người của giới phong thủy giao cho công an, đây đúng là chuyện mới thấy lần đầu.

Diệp Văn Văn kinh ngạc, sau đó giận dữ gào lên: “Diệp Trần, chị bớt vờ vĩnh, giả bộ đi, muốn giết thì cứ giết đi, cứ nhất định phải làm nhục tôi như vậy sao?!”

“Xã hội pháp trị, giới phong thủy cũng chỉ là một phần trong đó.”
“Diệp Trần” bình thản nói với người đứng cạnh, “Kéo đi đi.”

Diệp Văn Văn mở mồm chửi bậy nhưng rốt cuộc vẫn bị kéo đi.

“Diệp Trần” ngẩng đầu nhìn mọi người một lượt, sau đó dừng lại trên gương mặt tiêu tụy của cha. Cô đi tới gần cha mình, vỗ vai ông, nhẹ nhàng nói: “Tuy con đã chết nhưng sẽ vẫn luôn ở lại trên thế gian cùng cha, vẫn còn em trai con nữa, cha đừng buồn.”

Vừa nói hết câu, ông Diệp liền bật khóc nức nở.

Mọi người: “...”

“Diệp Trần”, cô thực sự không biết an ủi người khác đâu.

Xử lý xong chuyện của Diệp gia, Diệp Trần và Giang Hoài lại cùng Lâm Giản Tây đi Lâm gia một chuyến.

Có “Diệp Trần” và Giang Hoài trợ uy, hơn nữa tự thân Lâm Giản Tây bây giờ cũng là chủ nhân của “pháp khí”, Lâm gia nhanh chóng chấp nhận vị “đại thiếu gia” mới này.

Lâm Giản Tây hỏi: “Mẹ tôi đâu?”

Mọi người ngẩn ra, dè dặt hỏi: “Phu nhân không phải... mười năm trước đã qua đời rồi sao?”

Lâm Giản Tây mặc kệ họ, đi thẳng tới phòng ngủ của Lâm Tuyên, tìm hết mọi góc ngách mới tìm ra được một gian mật thất.

Sau khi mở mật thất ra, đằng sau cánh cửa đóng sập của mật thất là một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó tóc trắng như sương, bà ôm một chiếc gối, dịu dàng nói: “Giản Tây đừng khóc mà, mẹ ôm, mẹ ôm.”

Lâm Giản Tây ngẩn người, người phụ nữ quay đầu lại, nhìn Lâm Giản Tây đứng ở cửa, kinh ngạc thốt lên: “Ôi, cậu thật giống Giản Tây nhà tôi lúc lớn đấy.”

Lâm Giản Tây mấp máy môi, cuối cùng cũng bật ra một tiếng: “Mẹ.”

Cứu được mẹ ra, chấp vá mọi chuyện lại, mọi người mới biết năm đó Lâm Tuyên đã làm gì.

Năm đó, Lâm Tuyên biến Lâm Giản Tây thành mắt trần trần pháp tu tai, là mẹ tất nhiên bà Lâm không chịu đồng ý. Thế là, Lâm Tuyên liền nhốt bà lại, nói với người ngoài rằng bà bị ốm nặng, hai năm sau, Lâm Dục chào đời.

Sau khi sinh Lâm Dục, cảm giác áy náy với đứa con đầu quá nặng nề, bà Lâm liền hóa điên. Để tránh gièm pha, Lâm Tuyên bèn nói với mọi người rằng bà Lâm đã mất, kể từ đó, bắt đầu nhốt vợ trong gian phòng tối này, nhốt trọn mười lăm năm.

Sau khi bà Lâm được thả ra, Lâm Giản Tây dốc lòng chăm sóc, Lâm gia nhìn thấy vậy mới thực sự công nhận Lâm Giản Tây là đại thiếu gia. Hiện tại, Lâm Tuyên đã mất, Lâm Dục cũng đã mất, chỉ còn sót lại Lâm

Giản Tây, tất nhiên cậu ta sẽ trở thành gia chủ Lâm gia, người thừa kế của Lâm gia.

Diệp Trần không cầm cự được nên mấy ngày trước khi Lâm Giản Tây chính thức lên làm gia chủ, Diệp Trần phải về Diệp gia.

Lâm Giản Tây đi theo tới nhìn Diệp Trần tách ra khỏi cơ thể “Diệp Trần”.

Một hồn ma phân thành hai, một người vô cùng đẹp, đẹp như phượng hoàng; một người lại vô cùng thanh tú, khiến người ta liên tưởng tới hoa lê, hải đường.

Đây là ngoại hình ban đầu của Diệp Trần nhưng do tích lũy sau vài thế giới mà tướng mạo ban đầu cũng in dấu chút hình bóng của những người từng sắm vai, từ một cô gái hết sức bình thường nay đã trở nên vô cùng xinh đẹp.

Nếu đưa Diệp Trần trở về thời đại ban đầu cô sống, với ngoại hình hiện tại, có lẽ sẽ trở thành tình đầu quốc dân trong lòng cánh mày râu.

Vẻ đẹp dịu dàng, không gai góc, như cánh hoa lê, dòng nước mát khiến Lâm Giản Tây nhìn đến ngây ngẩn.

Cậu ta rụt rè đưa tay tới nhưng không sao chạm vào cô được.

“Giờ sức mạnh của tôi không đủ,” Diệp Trần nhẹ nhàng nói, “sau này mới có thể chạm vào tôi.”

“Ừm.”

Lâm Giản Tây cười: “Tôi không sốt ruột, tôi chờ chị.”

“Có thể,” Diệp Trần nhìn cậu ta, nghiêm túc biết bao, xót xa biết bao nhưng đều phải giấu diếm tất cả, Diệp Trần cẩn thận đè nén cảm xúc, đem

hết dịu dàng trong lòng ra mà nói: “phải tốn rất nhiều thời gian.”

“Không sao.” Lâm Giản Tây ôn hòa đáp: “Bao lâu tôi cũng vẫn chờ chị.”

“Chăm sóc Sở Thiên cho tốt nhé, bất kể có tôi ở đó hay không, cũng không được bắt nạt thằng bé.”

“Tôi biết chị không yên tâm nó mà.” Lâm Giản Tây thở dài: “Tôi thề, tôi nhất định sẽ chăm lo cho thằng bé thật tốt. Sau này chị đừng luôn miệng nhắc nó nữa nhé?”

Họ là người theo huyền học, rất coi trọng lời thề.

Diệp Trần nghe thấy vậy cũng yên tâm.

Ngoài trời đổ mưa nhỏ, Diệp Trần nghe tiếng mưa rơi, bảo với Lâm Giản Tây: “Cậu xem, ngoài trời mưa đẹp quá.”

Lâm Giản Tây nghiêng mặt đi, phút giây ấy, cậu ta có cảm giác như có một đôi môi mềm mại lướt qua hai gò má, chỉ chạm nhẹ một cái, cậu ta giật mình quay đầu lại thì người nọ đã ngồi xuống xếp bằng tại chỗ, nhìn cơn mưa thu bên ngoài, y như thể chẳng có gì xảy ra.

Tim Lâm Giản Tây đập nhanh như bay, cậu ta cúi đầu, lí nhí nói: “Tôi... Tôi thắng.”

“Ừm.”

“Chờ chị trở về, tôi... tôi trưởng thành, là có thể cưới chị rồi.”

“Ừm...”

Diệp Trần cúi đầu, nghe mấy lời lí nhí của cậu ta, bất giác cảm thấy nước mắt muốn trào ra.

Sợ cậu ta nhìn thấy mình buồn, Diệp Trần bèn đứng dậy, xoay người đi: “Cơ thể tôi không chịu được nữa, tôi đi đây.”

“Ừ...”

Lâm Giản Tây ngẩn ngơ, trông theo Diệp Trần xoay người đi mất.

“Diệp Trần” và Giang Hoài đã đứng sẵn chờ cô, đi hết một đoạn hành lang rất dài, bước vào sau cánh cửa lớn, sau cánh cửa ấy, chính là bí cảnh của Diệp gia.

Lâm Giản Tây nhìn cô đi càng lúc càng xa, không biết tại sao nhưng bỗng có cảm giác như ở nơi đó có một con mãnh thú có thể nuốt chửng người ấy bất cứ lúc nào.

Nhưng...

Sao có thể chứ?

Lâm Giản Tây nghĩ, Diệp Trần đi là để tu dưỡng, chờ cô điều dưỡng khỏe rồi, cô có thể về, trở thành cô dâu của cậu ta.

Nhưng vào khoảnh khắc ngay trước khi cô bước vào bí cảnh, Lâm Giản Tây vẫn không nhận được gọi cô.

“Diệp Trần!”

Diệp Trần dừng bước, quay đầu lại.

Mưa thu nặng hạt, qua màn mưa, cô trông thấy cậu trai trẻ đứng trên hành lang dài, thân thẳng dáng cao, khôi ngô tuấn tú.

Cậu ta mấp má môi, cuối cùng chẳng qua chỉ nói câu: “Tôi chờ chị!”

“Tôi biết.”

Diệp Trần cười tươi, gật đầu: “Ừ, tôi biết.”

Lúc nói, tay cô nắm chặt thành quyền, nụ cười vẫn trong veo trên khuôn mặt, không một ai có thể nhận ra, cô đã ở bên rìa sự sụp đổ.

Diệp Trần xoay người, cất bước, bước cuối cùng để bước vào trong bí cảnh, hết thấy sau lưng đều trở nên xa xôi, trước mặt là đỉnh đài lâu gác, đẹp không sao tả xiết.

Diệp Trần không nghe thấy gì hết, cô ngã ngối dưới đất, bật khóc nước nở.

Trông thấy Diệp Trần rời đi, Lâm Giản Tây cuối cùng cũng không kiềm nén nổi nữa, hét to hết mọi lời trong lòng chưa kịp nói ra.

“Chị nhớ về sớm một chút nhé!”

“Muộn cũng không sao! Tôi vẫn chờ chị!”

“Cả đời này, tôi đều chờ chị!”

“Nhưng, chị nhất định phải về đây!”

Nhất định, sẽ về.

Lâm Giản Tây khi đó, đã nghiêm túc nghĩ như vậy.

Từ đó, cậu ta vẫn luôn giữ lời hứa, vẫn luôn chờ.

Năm đầu tiên, hằng tháng Lâm Giản Tây đều đi gặp Diệp Trần một lần, đứng trước cửa vào bí cảnh, kể cho cô nghe mọi chuyện đã xảy ra. Mỗi lần kể xong, Diệp Trần lại viết cho cậu ta một lá thư hồi âm, trong thư kể cuộc sống gần đây của cô nhưng không hề nhắc gì đến những chuyện cậu ta đã kể, không một chữ.

Năm thứ năm, Lâm Giản Tây vẫn đều đặn mỗi tháng đi gặp Diệp Trần một lần, vẫn đứng ở chỗ cũ, lúc này cậu ta đã là đại đương gia nói một không nói hai của nhà họ Lâm, Lâm gia trong giới phong thủy cùng với Diệp gia và Giang gia có thể nói là tam đại gia tộc. Họ làm rất nhiều chuyện tốt, được mọi người khắp nơi ca tụng. Mỗi ngày cậu ta đều nói rất nhiều với Diệp Trần, cô vẫn hồi đáp bằng những lá thư vô thưởng vô phạt kia, không hề đề cập tới những chuyện cậu ta đã nói, không một chữ.

Năm thứ mười, người trong nhà bắt đầu giục cậu ta kết hôn. Cậu ta đến giận dữ mấy câu với Diệp Trần, có khi nói đùa rằng “Nếu chị không ra, tôi sẽ bị người khác cướp mất đấy”, nhưng Diệp Trần vẫn không đáp lại. Kể cả có nhắc chuyện Sở Thiên, người chị rất mực quan tâm đã trưởng thành thế nào, cuộc sống may mắn ra sao, Diệp Trần cũng không hề đáp lại nửa chữ. Có đôi khi, Lâm Giản Tây nghĩ, có phải Diệp Trần đã quên mất bọn họ rồi không.

Năm thứ mười lăm, Lâm Giản Tây vẫn mỗi tháng đi gặp Diệp Trần một lần. Cậu ta chuẩn bị sẵn nhẫn kim cương, hỏi Diệp Trần có phải cô sắp về rồi không. Nhưng Diệp Trần vẫn không trả lời. Cậu ta nghĩ, có lẽ cô còn cần thêm chút ít thời gian nữa. Nhưng không sao, cậu ta có thể chờ.

Năm thứ hai mươi...

Năm thứ hai mươi lăm...

Năm thứ ba mươi...

Năm thứ bốn mươi...

Bốn mươi năm sau, Lâm Giản Tây đã già, Sở Thiên đã là lão đại của giới phong thủy, Giang Hoài đã mất từ lâu, cùng đi đầu thai với “Diệp Trần”.

Lâm Giản Tây sống một mình suốt bốn mươi năm, chưa từng có bất kỳ ai đầu gối tay ấp nhưng trên bàn tay ông ta luôn đeo một chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út, tỏ rõ ông đã có người yêu.

Ông ta vẫn luôn chờ đợi, mỗi tháng một lần, chưa từng để gián đoạn chuyện đi thăm Diệp Trần. Nhưng đến tận khi ông tóc sương da mồi, cái người ông vẫn luôn chờ đợi, vẫn không thấy về.

Năm Lâm Giản Tây năm mươi tám tuổi thì lâm bệnh nặng. Lúc sắp đi, ông ta nói với Sở Thiên: “Anh muốn đi gặp chị, mày dẫn anh đi gặp chị một lần, được không?”

Sở Thiên rưng rưng lệ gật đầu bảo được. Ông ta cõng Lâm Giản Tây chạy thẳng tới Diệp gia, xông thẳng vào trong, lao vào tận trong bí cảnh.

Trong bí cảnh hai người bước vào, không có một bóng người.

Không có Diệp Trần mà họ tưởng rằng đang tỉnh dưỡng bên trong, chỉ có rất nhiều thư chất thành đống bên trong, những lá thư đó đã được viết từ rất lâu trước đây, xếp ngay ngắn từng chồng ở đó.

Lâm Giản Tây nhìn những lá thư đó, dựa vào lưng Sở Thiên, bất giác nở nụ cười.

Ông ta dùng “truy ảnh thuật” học được từ nhiều năm trước, thuật pháp có thể nhìn thấy dấu vết những việc từng xảy ra ở đây.

Năm xưa ông ta chỉ có thể nhìn thấy cảnh năm năm trước, còn hiện tại, đã có thể nhìn thấy rất rất nhiều năm trước.

Rất rất nhiều năm trước đây, cô gái ấy đã tới nơi này đứng một lần duy nhất, đứng trước ngăn tủ này, trên ngăn tủ, những xấp thư chất thành núi, cô mỉm cười nói với Giang Hoài: “Toàn bộ thư này đều là tôi viết, mỗi

tháng một bức, anh nhớ gửi cho cậu ấy. Tôi viết 800 bức, chắc là đã đủ để lừa cậu ấy cả đời rồi...”

“Một lời nói dối, nếu có thể lừa được cả đời,” Diệp Trần cúi đầu mỉm cười, “so với nói thẳng cho cậu ấy biết, tốt hơn rất nhiều, phải không?”

Nụ cười của cô rất tươi tắn.

Ánh mắt của cô rất dịu dàng.

Cách bốn mươi năm, cuối cùng ông cũng gặp lại được người con gái trong trí nhớ ấy.

Cuối cùng cũng phát hiện, bốn mươi một năm ông chờ đợi người con gái ấy, nhất định sẽ không có ngày về như đã ước hẹn.

Ông thủy chung vẫn đợi.

Nhiều năm qua, người khác hỏi ông, có phải trong lòng ông có người rồi không?

Ông đều trả lời họ rằng...

Trong lòng tôi không có người, trong lòng tôi có quý.

Con quý này mang ở trong tim, một lần đợi dài trọn cả đời.

[Cuốn năm – Trong lòng người có quý: hết]

[Cuốn sáu – Nam sủng của nữ vương]

“Chỉ số bi tình: thu thập – xong.”

“Chỉ số bi thảm: thu thập – xong.”

“Tích lũy ý nguyện lợi ngược dòng: thu thập – xong...”

“Mọi chỉ số đều đã chuẩn bị đủ, đạt tới tiêu chuẩn kích hoạt, 666 khởi động! Biển rộng trời sao, chờ ta vươn tới!”

Lâm Giản Tây tỉnh lại, nghe thấy một giọng nói đáng yêu đang gọi mình: “Kí chủ! Kí chủ, anh tỉnh rồi à?!”

Lâm Giản Tây hơi đau đầu, cảm giác như đang lơ lửng giữa chân không, cậu ta hỏi lại theo bản năng: “Ai vậy?”

“Kí chủ, tôi là 666!”

Một quả cầu tròn màu vàng khổng lồ xuất hiện ngay trước mắt Lâm Giản Tây, trong đầu cậu ta được rót vào vô số ký ức. Trong những ký ức đó, có lúc cậu ta tên là Cố Gia Nam, có lúc tên là Quân Diễm, có lúc tên là Elter, lại có lúc tên là Thẩm Cảnh Phùng...

Những người này ở những không gian thời gian khác nhau, có những thân phận khác nhau nhưng giữa họ đều có một điểm chung, ấy chính là họ đều yêu một người con gái tên là Diệp Trần.

Lâm Giản Tây ôm đầu, cảm thấy đau lâm râm, 666 sốt ruột gọi: “Kí chủ, anh vẫn ổn chứ?”

“Rốt cuộc cô là thứ gì vậy...”

Lâm Giản Tây nghiêng răng hỏi. 666 thông thả nói: “Tôi là một hệ thống lợi ngược dòng dành cho nhân vật phản diện, nghĩa như tên gọi, chúng tôi tìm được một nhân vật phản diện chuyên nghiệp, trợ giúp người đó lật đổ nhân vật chính, lợi ngược dòng thành công, xưng bá thiên hạ! Kí chủ, anh chính là một nhân vật phản diện chuyên nghiệp!”

“Nhân vật phản diện chuyên nghiệp?”

Lâm Giản Tây ngẩn ra. 666 gật đầu: “Đúng vậy, vận mệnh của ngài đây nhất định là trở thành nhân vật phản diện, vì nhân vật chính phục vụ. Kí chủ xin hãy hồi tưởng một chút lại cuộc đời của mình đi, lúc nào cũng bị người khác thao túng trong tay, không nói xa, nói gần thôi, lúc ngài là Lâm Giản Tây, ngài nghĩ vì sao Diệp Trần lại nỗ lực quan tâm ngài nhiều như vậy? Không ngừng yêu cầu ngài trợ giúp Sở Thiên? Đó là bởi vì, Sở Thiên mới là nam chính của thế giới này! Diệp Trần muốn ngài làm tiểu đệ cho hắn!”

“Cô nói người tên Diệp Trần kia...” Lâm Giản Tây nhú mày: “là vì muốn ta làm tiểu đệ cho Sở Thiên?”

“Đúng vậy.”

Răng 666 lóe sáng, nhú nhú lông mày gật gật gù: “Nếu tôi quan sát không sai, tôi nhận định rằng cô ấy bị trói buộc bởi một hệ thống trợ giúp nhân vật chính hoặc là một hệ thống khiến anh thay đổi triệt để. Dù sao, tóm lại cô ấy chính là một loại bàn tay vàng của nam chính. Chúng ta muốn lợi ngược dòng, sau này nhất định phải nghĩ cách lợi dụng cô ấy!”

Lâm Giản Tây gật đầu, tiếp đó nói: “Cô nói nhiều như vậy, tại sao tôi phải nghe theo cô?”

666 ngẩn người: “Ngài không nghe theo tôi, ngài định tiếp tục làm nhân vật phản diện bị hành hạ tới chết à?”

“Tôi nghe theo cô, cô có khả năng gì hay ho hả?”

“Đương... đương nhiên là có.”

“Cô có cái gì hay?”

“Cái này giải thích ra thì rất phức tạp...” 666 nhăn nhó nói, “Một lời khó nói hết, dù sao, anh cứ biết là, kỳ thực trên thế giới có rất nhiều nguồn

năng lượng, loại nào chính thì bọn tôi cũng không rõ. Hệ thống của chúng tôi mỗi cái có một nguồn năng lượng riêng, có cái là hủy diệt thế giới để thu được năng lượng, có cái là làm cho một người đàn ông yêu kí chủ sẽ thu được năng lượng,... Mỗi hệ thống khác nhau, đứng đầu là một máy chủ. Nguồn năng lượng của máy chủ là nguồn năng lượng trụ cột cho cả hệ thống. Ví dụ như có máy chủ có nguồn năng lượng là giấy cam kết phát triển nội dung. Máy chủ của tôi có nguồn năng lượng là giữ gìn cân bằng thiên đạo...”

“Dù sao, tóm lại, anh làm nhiệm vụ, tôi có năng lượng, tôi có năng lượng, có thể cho anh điểm tích lũy đối vật phẩm, cũng chính là bàn tay vàng, anh biết bàn tay vàng chứ?”

“Vậy nên... chúng ta là quan hệ đôi bên cùng có lợi?”

Lâm Giản Tây gật gù, nhìn 666: “Thế nếu tôi không làm nhiệm vụ thì sao?”

666 ngẩn người, nó hoàn toàn không ngờ Lâm Giản Tây lại không muốn làm nhiệm vụ???

Đã bị bắt nạt ra nông nổi này rồi, là con người thì đều sẽ muốn vùng lên! Anh ta lại còn không muốn làm nhiệm vụ?!!!

666 nghiêm mặt nói: “Kí chủ, nếu anh không phối hợp làm nhiệm vụ này, vậy chỉ còn nước nhận cái chết nhân đạo.”

“Cô biết không,” Lâm Giản Tây cười rộ lên, “tôi ghét nhất là người khác uy hiếp mình. Diệt tôi, cô dựa vào năng lượng của tôi, cô còn sống được chắc?”

666: “Kí chủ... Đừng vậy mà...”

“Thế rốt cuộc cô có ích gì hả?”

“Không, kí chủ, tôi rất hữu dụng đó! Tôi có thể giúp anh tiến công chiếm đóng mục tiêu, có thể nói cho anh biết chuyện xảy ra trong tương lai, có thể thỏa mãn mọi mong muốn của anh!”

“Bao gồm cả phụ nữ?”

“Bao gồm cả phụ nữ.”

“Chà,” Lâm Giản Tây gật gù, “nhưng tôi không có hứng thú với phụ nữ.”

666: “...”

Rõ ràng là anh có, không làm tẩy trừ tình cảm, giờ có mà anh còn đang khóc ấy!

666 mắng thầm Lâm Giản Tây trong bụng xong hít một hơi thật sâu: “Kí chủ...”

“Được rồi, tôi sẽ làm nhiệm vụ này.” Lâm Giản Tây chìa tay ra, “Nhưng tôi cảnh cáo cô, sau này, tuyệt đối đừng có nghĩ đến chuyện uy hiếp tôi một lần nữa, tôi là chủ nhân, cô là hệ thống, cô phục vụ tôi, hiểu chưa?”

“Hiểu...”

666 yếu ớt đáp, sau đó bắt đầu líu lo: “Kí chủ, nào nào, chúng ta đi làm nhiệm vụ đi! Tiền tài mỹ nữ, biển rộng trời sao, đều là của chúng ta! (^o^)/ “

“Ừ.” Lâm Giản Tây nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói: “Bắt đầu đi.”

Lúc Diệp Trần tỉnh lại, cô đang nằm trên một chiếc giường lớn phong cách châu Âu.

Cô mặc áo choàng tơ lụa trắng muốt được thiết kế theo hơi hướng cổ phong Trung Quốc, không hề hợp với chiếc giường này. Diệp Trần ngẩn người, rụt rè gọi Ba Tám: “Ba Tám?”

“Kí chủ, chúc mừng cô!”

Ba Tám phấn khởi nói: “Đạt được nhiệm vụ cấp A! Cấp A! Chúng ta nhận được năm ngàn điểm tích lũy, sướng kinh khủng khiếp đi phải không!”

“Lâm Giản Tây,” Diệp Trần đã trải qua một lượt tẩy trừ tình cảm mới, cảm xúc về người kia đã nhạt đi rất nhiều nhưng cô biết cô đã từng dốc hết trái tim thích người đó, vậy nên mới hỏi: “Cậu ta sao rồi?”

“Rất tốt, trước khi chết mới biết chân tướng, trước khi biết chân tướng vẫn luôn vui vẻ.”

Thế này... coi là tốt?

Diệp Trần hoang mang.

Có điều cô cũng nhanh chóng điều chỉnh lại được tâm trạng, hít sâu một hơi, qua thì đã qua cả rồi, dù sao, cô cũng sẽ được gặp lại nhân vật phản diện ngay thôi!

Diệp Trần bảo ngay: “Gửi nội dung thế giới đi.”

Thế giới lần này Diệp Trần tới là một thế giới khoa học viễn tưởng tương lai, kể về câu chuyện của Minh Hạo, một thiếu niên xóm nghèo làm thế nào từng bước một xưng bá các vì sao.

Giai đoạn này, loài người đã phân chia lãnh địa dựa theo các hành tinh. Thế giới hình thành thế chân vạc ba phe, một phe chiếm lĩnh thiên hà Á Đông kế thừa văn hóa truyền thống châu Á, áp dụng chế độ quân chủ chuyên chế. Một phe chiếm lĩnh thiên hà Xít-tơ kế thừa văn hóa truyền thống Âu Mỹ, áp dụng chế độ tổng thống, còn lại là thiên hà Musen kế thừa văn hóa tôn giáo, chính giáo hợp nhất, giáo chủ đứng đầu.

Ba thiên hà không ngừng phân tranh, dân chúng trôi dạt khắp nơi, thiếu thốn về vật chất. Khi còn nhỏ, Minh Hạo và một thiếu niên quý tộc sa sút tên là Lục Lương cùng bị bán vào hoàng cung làm nô lệ, lại vừa khéo được nữ vương chọn làm ám vệ của nàng, hai cậu thiếu niên vượt qua muôn vàn trận chém giết, cuối cùng leo tới vị trí bên cạnh nữ vương.

Hai người vốn tính tình hòa hợp, tương thân tương ái, ai ngờ sau khi trưởng thành, cả hai lại cùng được nữ vương nhìn trúng chọn làm bạn giường. Sau này, nữ vương yêu Minh Hạo, cho Minh Hạo rất nhiều lợi ích, Lục Lương ghen tị với Minh Hạo, không ngừng nghĩ kế hãm hại Minh Hạo, bị Minh Hạo tố giác, Lục Lương bị bắt đuổi đi thiên hà khác, nhờ có tài năng, anh ta trở thành một vị đại tướng quân và là kẻ thù lâu năm của Minh Hạo.

Sau khi có được tình yêu của nữ vương, Minh Hạo cuối cùng trở thành kẻ nắm thực quyền ở thiên hà Á Đông, dành cả đời để đấu tranh, cuối cùng thống nhất được các thiên hà.

Diệp Trần xem xong nội dung, cảm thấy hướng phát triển câu chuyện lần này thoải mái hơn các lần trước rất nhiều, có điều vị nữ vương này...

“Nàng ta bao nhiêu tuổi rồi? Ưng ý hai thằng bé mười bảy tuổi, có biết xấu hổ hay không chứ?”

“Nàng ta tuổi chưa lớn, lúc ưng ý họ thì mới chỉ mười bảy.”

“Nhỏ vậy thôi? Chắc chắc.” Diệp Trần trầm trồ một hồi, sau đó hỏi:
“À, thế lần này nhân vật của tôi là ai?”

“Nữ vương.”

Diệp Trần: “...”

Tác giả có điều muốn nói:

Xong..... Hoàn rồi.....

Hôm nay không cần thận..... chữ nghĩa bùng nổ..... Vậy nên đăng
hơi muộn, thực sự xin lỗi. Tôi vốn dĩ chỉ định viết 6000 chữ thôi.....

(Chương này tác giả viết 10 593 từ)

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

68. Chương 68: Thế Giới 6: Tinh Tế: Nam Sủng Của Nữ Vương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không khí lặng ngắt như tờ.

Ba Tám im lặng đối mắt với Diệp Trần.

“Tôi vẫn nhớ, tôi là người đã có đối tượng.”

Diệp Trần trịnh trọng nói. Ba Tám chột dạ, liền đó, nghe thấy Diệp Trần nói câu tiếp theo: “Anh không thể bỏ tôi ở một nơi tràn ngập cảm dỗ dụ hoặc như vậy được, tôi không giữ mình nổi mất!”

Nữ vương, một nữ vương có thể lựa chọn bạn giường, đối với một con chó háo sắc, đây đúng là khiêu khích trắng trợn!

Cô nhất định phải bình tĩnh, cô nhất định phải kiềm chế bản thân, cô chỉ có thể nói: “Tuy tôi đã quyết định đời này sẽ không để nhân vật phản diện yêu mình nhưng tôi cũng không thể phản bội anh ta phải không, anh giao nhân vật này cho tôi rồi cuộc là có ý gì hả?”

“Đây cũng đâu phải là do tôi muốn giao cho cô đâu.” Ba Tám bó tay, “Cô tưởng cô muốn làm ai thì làm à? Cái này phải xem độ tương thích nữa. Ở thế giới này, ngoài cái thân thể này còn thân thể của một cô gái nghèo là

thích hợp đấy, cô gái đó thân thể tàn tật, nợ nần chồng chất, cô chọn đi, cô muốn làm cô ấy thì tôi đổi cho cô ngay.”

“Không cần.” Diệp Trần lập tức trịnh trọng nói, “Tôi muốn rèn luyện ý chí, hãy để tiền tài mỹ nhân ăn mòn tôi đi. Tôi chịu được!”

Ba Tám: “...”

Trong lúc hai người nói chuyện, Ba Tám chuyển trí nhớ của chính chủ cho Diệp Trần.

Người này cũng tên là “Diệp Trần”, vốn có một người chị, tên là Diệp Linh. Ngay từ khi mới sinh, Diệp Linh đã được lập làm thái tử, tính tình từ nhỏ đã bướng bỉnh, kiêu ngạo không ai bằng, thường xuyên bắt nạt cô em gái “Diệp Trần”, mẹ của hai người lại có tính tình nham hiểm, độc ác, lạnh lùng, những chuyện kiểu như Diệp Linh bắt nạt Diệp Trần, bà đều mặc kệ. Vậy nên “Diệp Trần” bị bắt nạt từ nhỏ tới lớn, hình thành nên nhân cách nội tâm vụn vặt, ngoài mặt ngây trang là người dịu dàng, hồn nhiên, đồng thời trong lòng lại hoang dã, bạo ngược.

Có rất ít người biết được bộ mặt bạo ngược của cô, chỉ những người luôn đi theo bên người cô lại có thân phận thấp hèn mới bị cô đem ra trút giận. Vậy là những người bên cạnh cô thì vô cùng e sợ cô, còn toàn bộ con dân, triều thần thì lại đều yêu kính cô.

Nhờ vào chiếc mặt nạ này cùng khả năng ẩn nhẫn, “Diệp Trần” cuối cùng cũng xử được Diệp Linh, được mọi người ủng hộ, mười bốn tuổi đăng cơ lên ngôi nữ vương.

Theo nội dung thế giới gốc, sau khi đăng cơ nữ vương, cô liền phóng túng hoàn toàn sự hoang đường của bản thân, tìm kiếm rất nhiều bạn giuờng, người được yêu thích nhất chính là Minh Hạo và Lục Lương, sau này yêu Minh Hạo, ruồng rẫy Lục Lương. Sau khi Lục Lương hãm hại Minh Hạo, kẻ làm Minh Hạo bị thương là cô ấy nhưng đến lúc chân tướng

bị vạch trần thì cô ấy lại gán tội lên đầu Lục Lương, Lục Lương đào tẩu sang thiên hà khác, hận thiên hà Á Đông tận xương tủy, sau này còn làm nổ toàn bộ thiên hà, những chuyện này không hẳn không có liên quan đến những việc “Diệp Trần” đã làm.

Diệp Trần yêu Minh Hạo sâu sắc nhưng Minh Hạo từ đầu chí cuối không hề thích cô ấy, trước đây phải lên giường với cô chỉ là chuyện bất đắc dĩ, người thực sự trong tim Minh Hạo là em họ của “Diệp Trần”, Diệp Hiểu Hiểu, một nữ nghị viên rất nổi danh. Vị Diệp Hiểu Hiểu này không đẹp bằng “Diệp Trần”, tất nhiên rồi, kỳ thực phóng mắt nhìn khắp thiên hà cũng chẳng có mấy cô gái có thể so được với vẻ đẹp của Diệp Trần, nhưng cô gái này dịu dàng, lương thiện, quang minh lỗi lạc, ôm cả thiên hạ trong lòng...

Nói đơn giản, chính là những điểm nam chính chính trực Minh Hạo thích nhất.

Sau khi hai người mắt qua mày lại với nhau, Minh Hạo và Diệp Hiểu Hiểu lợi dụng tình yêu của Diệp Trần, hợp mưu với nhau hạ bệ Diệp Trần, Minh Hạo trở thành tân quốc vương Liên minh Á Đông, Diệp Hiểu Hiểu là vương hậu, còn Diệp Trần...

Hạng nhân vật lót đường thế này, tất nhiên là nghèo.

“Nhiệm vụ của cô cũng như những lần trước, một là ngăn cản Lục Lương hắc hóa, không được để hắn sau này làm nổ cả một thiên hà hay những loại chuyện điên cuồng tương tự.”

“Hai là làm cho Lục Lương và Minh Hạo hợp tác với nhau, cùng kiến thiết một thiên hà tốt đẹp, phồn vinh.”

Ba Tám nói một thôi một hồi, mắt lấp lánh nhìn Diệp Trần: “Kí chủ, cô có thể làm được, đúng không!”

Diệp Trần im lặng nhìn chăm chăm vào cặp mắt sáng lấp lánh của Ba Tám, nghiền ngẫm một hồi rồi bảo: “Biểu cảm mới này của anh đẹp đấy, sau này cứ dùng nó nhìn tôi nhé.”

“Không.” Ba Tám lập tức đổi sang khuôn mặt “cười mỉm”, “Tôi từ chối. Tôi thích là bản thân không kiêu ngạo không siểm nịnh như thế này.”

Anh có chắc đấy không phải là biểu cảm trào phúng chứ?

Diệp Trần và Ba Tám đôi co một lúc, bên ngoài bỗng có tiếng thị nữ: “Bệ hạ, đại nhân quan nội thị đã đưa những người hầu đủ tư cách đến rồi, bệ hạ đã xong chưa?”

“Hả?”

Diệp Trần được thị nữ nhắc nhở thì nhớ ra.

Hiện tại, Diệp Trần vừa đăng cơ, thời điểm cô tới đây, vừa khéo là lúc Diệp Trần chọn Minh Hạo và Lục Lương làm bạn giường!

Rút kinh nghiệm từ năm thế giới trước, Diệp Trần tổng kết ra rằng, muốn nhân vật phản diện có cuộc sống hạnh phúc, cách tốt nhất là đừng yêu nhân vật phản diện. Nếu nhất định không có được, vậy chi bằng ngay từ đầu chẳng có gì hết. Chờ cô phấn đấu kiếm đủ điểm tích lũy có thể bầu bạn với anh ta cả đời thì đến lúc đó cô và nhân vật phản diện cả yêu nhau!

Trước lúc đó, đối mặt với nhân vật phản diện, chỉ cần...

Hoàn thành được nhiệm vụ là được rồi.

Cô phải học cách tuyệt tình, tránh xa nhân vật phản diện, không thể cho anh ta có cơ hội yêu mình!

Vậy nên, hôm nay tuyển chọn bạn giường, tất nhiên không thể chọn Lục Lương.

Diệp Trần ngẫm nghĩ xong, gọi thị nữ vào, rửa mặt rồi ra ngoài sảnh lớn, bắt đầu hoạt động “chọn người đẹp” ngày hôm nay.

Lúc ra ngoài, tâm tình Diệp Trần quả thực có hơi phấn khích, qua nhiều thế giới như vậy, lần đầu tiên cô có được loại đãi ngộ kiểu này, trái tim của cô háo sắc vô cùng hân hoan. Cho dù chẳng định làm gì thì cũng không có nghĩa không thể nhìn nhiều thêm một lúc.

Nhất là nhân vật phản diện, từ trước tới nay điểm nhan sắc lúc nào cũng đạt tuyệt đối, dùng để rửa mắt thì quá tuyệt vời.

Diệp Trần mang theo tâm trạng đầy mong đợi bước vào đại điện. Vừa bước qua ngưỡng cửa liền trông thấy một đám thiếu niên đồng loạt quỳ xuống, cung kính hô: “Bái kiến bệ hạ!”

Mọi người trông đều mới chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, lớn nhất cũng không quá hai mươi, thần thái sáng láng, đẹp trai ngời ngời.

Trải qua nhiều năm giao lưu học hỏi, phục sức ở thiên hà Á Đông vẫn giữ lại trang phục trường bào truyền thống nhưng cũng có một số thay đổi nhỏ, đại đa số mọi người đều mặc áo có cổ tay bó sát, chỉ có tầng lớp quý tộc và trường hợp lễ nghi trang trọng mới mặc đồ ống thụng. Vậy nên nhóm thiếu niên trước mặt cũng mặc đồng loạt trường bào màu đen, cổ áo không bầu, phần thân bó sát lấy cơ thể, tôn lên những đường nét nam tính nổi bật.

Diệp Trần mỉm cười bước vào, hình tượng của nhân vật là bản chất nham hiểm, ngoại hình yếu điệu, dịu dàng.

Cô gật đầu với mọi người, ngồi xuống ngai vàng, nói với họ: “Đứng lên đi.”

“Đa tạ bệ hạ!”

Mọi người đứng lên đều rầm rập, động tác hết như đã được huấn luyện chuyên nghiệp. Sau khi đứng dậy, Diệp Trần cuối cùng cũng thấy rõ được mặt họ. Những người được đứng ở đây không có ai là khó coi, chỉ cần một người ở đây xuất hiện là đã khiến đám con gái phải la hét gào rú rồi.

Họ đứng thẳng tắp, vô cùng nghiêm túc.

Mỗi người một vẻ phong tình riêng, quyến rũ, rất ngẫu, thư sinh, cường tráng...

Diệp Trần nhìn đến hoa cả mắt, tim đập bùm bùm, cảm tưởng như sắp xị máu mũi tới nơi.

Ba Tám thấy không ổn, vội vàng bảo: “Kí chủ, ăn dưa đi này, mau ăn đi, bình tĩnh nào, hạ hỏa, hạ hỏa...”

“Không được... Tôi không được rồi... Viên đạn bọc đường này có lực sát thương quá khủng khiếp...”

Ở trong đầu, Diệp Trần ngửa mặt lên, bịt mũi: “Ba Tám, mau, nhanh cho tôi một viên thuốc trợ tim loại mạnh nhất đi.”

Ở ngoài mặt, Diệp Trần vẫn mỉm cười như trước, quét mắt nhìn mọi người y như đã nhìn quen rồi, hờ hững nói: “Những người khác lui ra ngoài trước đi.”

Đám người hầu hiểu ý Diệp Trần, lập tức lui xuống, đóng cửa lại. Trong phòng lập tức chỉ còn một vị quan nội thị và nhóm người chờ được tuyển chọn là vẫn đứng ở đó.

Quan nội thị thấy xung quanh không còn ai khác, lập tức dâng lên một chiếc roi.

Diệp Trần ngần người nhìn chiếc roi, sau đó mới sức nghĩ ra, vào những lúc không có người, vị nữ vương này... rất thích chơi roi.

Diệp Trần đen mặt nhưng vì không thể thay đổi tính cách sẵn có của nhân vật, cô vẫn mỉm cười gật đầu, nói với vị quan nội thị Lăng Vũ đi theo mình từ nhỏ: “Ngoan lắm.”

Nói xong, cô cầm roi lên, đi xuống dưới đài cao.

“Nói tên xem.”

Diệp Trần cầm roi nâng cầm đối phương lên, bắt đầu từ người đầu hàng.

Đối phương báo danh, Diệp Trần gật đầu, không phải.

Không phải nhân vật phản diện, cũng không phải nam chính.

Nhưng ngoại hình rất khá...

Diệp Trần không tránh khỏi liếc nhiều thêm mấy lần.

Ngay sau đó liền phát hiện, thực ra người tiếp theo, cũng rất đẹp...

Trong lúc Diệp Trần chọn người, Lâm Giản Tây, à không, hiện giờ phải gọi anh ta là Lục Lương.

Lục Lương đứng nói chuyện với 666: “Cô bảo đối tượng mục tiêu của tôi chính là cô ấy hả?”

“Đúng vậy.” 666 đáp ngay, “Kí chủ, ngài cũng đã xem qua nội dung thế giới rồi. Sở dĩ Minh Hạo có thể từ một nô lệ trở thành người đứng đầu thiên hà, không thể thiếu công của cô gái này. Nếu ngài muốn thay đổi vận mệnh, bước đầu tiên là phải cướp được cơ duyên này của Minh Hạo!”

“Trước đây vị nữ vương này nâng đỡ Minh Hạo lên tới vị trí nào, sau khi ngài hạ gục được cô ta, ngài cũng có thể có được nó!”

“Chắc...”

Lục Lương liếc nhìn Minh Hạo đang đứng cách không xa.

Anh ta đến thế giới này từ năm mười tuổi, lúc đến đã ở sẵn trên xe nô lệ, bắt đầu quen Minh Hạo từ lúc đó, dựa theo kế hoạch, lập tức đánh bại trở thành anh em tốt với nam chính.

Sau đó, hai người cùng bị đưa tới một căn cứ chuyên bồi dưỡng lực lượng ám sát, họ nuôi dưỡng trẻ như người xưa luyện cổ vậy, để chúng chém giết lẫn nhau, người sót lại sau cùng mới có thể trở thành ám vệ của nữ vương.

Anh ta và Minh Hạo cùng lũ trẻ mười tuổi chém giết đến mức mày không chết thì tao chết, cuối cùng chỉ còn hai người, chỉ bởi vì nữ vương nói...

“Hai người đều đẹp, sau này đưa lên giường cũng không tồi.”

Hai người chẳng bao giờ ngờ, có một ngày, phao cứu mạng lại là khuôn mặt này.

Có điều vậy cũng chẳng sao. Kể từ đó, anh ta và Minh Hạo trở thành anh em tốt. Minh Hạo khá may mắn, Lục Lương đi theo cậu ta được hưởng sái không ít, hưởng lợi nhiều đến nỗi, suýt chút nữa Lục Lương đã coi Minh Hạo là người anh em tốt thật.

Cũng may là có 666 vẫn luôn ở bên.

666 nói mấy câu, Lục Lương liền sẽ nhớ lại trong kịch bản gốc, cuối cùng Minh Hạo đã giết mình như thế nào.

Anh ta không thể chết được, cũng không muốn mất hết tất cả.

Lục Lương nhớ tới Lâm Giản Tây, Thẩm Cảnh Phùng, Elter...

Nhớ tới những chuyện từng trải qua ở năm kiếp trước, Lục Lương lạnh mặt, ngẩng đầu nhìn người con gái đang đi về phía mình.

Diệp Trần hỏi hết quá nửa hàng, cuối cùng cũng thấy được một thiếu niên có ngoại hình cực kỳ xuất chúng.

Người thiếu niên này cao hơn người đứng bên cạnh nửa cái đầu, làn da màu lúa mạch răn chắc, khỏe mạnh, vẻ mặt nghiêm nghị nhưng lại có một cặp mắt yêu cười, cho dù cố tỏ ra đứng đắn thế nào, Diệp Trần vẫn có thể nhìn thấy cảm giác giác vui vẻ trong mắt người này.

Một đôi mắt mà chỉ cần nó nhìn bạn sẽ làm bạn liên tưởng ngay tới cú cưng bạn từng nuôi, khiến bạn bất giác cảm thấy vui vẻ, yêu thương.

“Đây là nam chính, tuyệt đối chính xác luôn.”

Diệp Trần lập tức kết luận, Ba Tám cũng tỏ vẻ đồng tình.

Quả nhiên sau đó đối phương báo tên mình là “Minh Hạo”, Diệp Trần và Ba Tám liếc nhìn nhau, cười đầy đắc ý.

Vầng hào quang của nam chính quả nhiên sáng lấp lánh.

Diệp Trần gật gù: “Giữ lại.”

Minh Hạo ngạc nhiên, rõ ràng không mấy mong muốn, ấp úng nói: “Bệ hạ...”

“Gì?” Diệp Trần cười trêu mếu, “Có chuyện gì sao?”

“Tôi... Tôi không muốn...”

“Không muốn gì?”

Diệp Trần mỉm cười càng tươi hơn, Lăng Vũ cau mày, bước lên nói: “Bệ hạ, để thần...”

Diệp Trần liếc nhìn Lăng Vũ, vị quan nội thị vốn am hiểu tính cách của nữ vương lập tức hiểu ý Diệp Trần, đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn kẻ vừa mở miệng ấp úng nói, tay đang nắm chặt thành quyền kia.

Muốn chết đây mà.

Lăng Vũ và những người ẩn mình ở các góc bí mật gần đó đồng loạt nghĩ, ai chẳng biết Diệp Trần đích thực là một tên quân chủ bạo ngược cỡ nào.

“Người không muốn gì?” Diệp Trần mỉm cười tỏ vẻ thân thiện, “Nói ta nghe đi.”

“Tôi không muốn... làm bạn giường của bệ hạ. Tôi muốn đi học lái phi thuyền, ra chiến trường cống hiến cho Tổ quốc!”

Minh Hạo nhắm mắt lại, gom hết dũng khí để nói!

Nhiệt độ ở nơi này nháy mắt giảm mạnh, Diệp Trần mỉm cười nhìn cậu ta.

Khó thật.

Diệp Trần thầm cân nhắc, dựa theo tính cách gốc của nhân vật, cậu ta nhất định sẽ bị kéo ra đánh chết. Ở thế giới gốc, Minh Hạo cũng từng nói như vậy, kết quả...

Bị “Diệp Trần” sai người lôi ra ném thử mỗi loại cực hình một lần, còn bắt là vẫn phải còn sống kéo về lại.

Minh Hạo còn sống quay về, từ đó ngoan như cún con.

Nhưng Diệp Trần không phải người như thế, bắt cô làm vậy với nam chính...

Cô không có gan.

Nhưng nếu phạt nhẹ quá thì nhất định là bị OOC.

*OOC: xem lại chú thích chương 2

Diệp Trần dẫn đo cân nhắc mãi, bất ngờ một giọng nói cất lên: “Bệ hạ!”

Diệp Trần quay ra nhìn nơi phát ra âm thanh.

Mỹ nhân.

Một mỹ nhân làm lu mờ nhan sắc tất cả mọi người.

Anh ta đẹp vô cùng sắc nét, da trắng mịn đẹp như miếng ngọc trắng được mài, mắt phượng môi anh đào, mũi cao thẳng, ngũ quan không phân rõ là thư sinh hay hào hùng, kết hợp hài hòa vẻ đẹp của cả hai, đẹp như một đóa hoa anh túc nở rộ.

Diệp Trần đứng hình, tim đập vang bùm bùm.

Đối phương quỳ gối hướng về cô, trang trọng nói: “Thần tình nguyện tận tâm tận lực hầu hạ bệ hạ, hi vọng bệ hạ có thể thương cho tấm lòng son của Minh Hạo mà tha thứ cho sự mạo phạm của anh ta.”

Diệp Trần không đáp, ở thế giới gốc... đâu có chuyện này đâu chứ?

Cô nhớ Minh Hạo và Lục Lương đều là hai kẻ tính tình vô cùng kiêu ngạo, tuyệt đối không chịu trở thành bạn giường của nữ vương, sau khi bị

nữ vương dạy dỗ mới chịu ngoan như chó.

Khác nhau là, Minh Hạo là một con chó sói biết thu giấu móng vuốt, ngoài mặt nghe lời nhưng trong lòng thì chưa bao giờ nguôi khát vọng, ý chí và giấc mộng của bản thân.

Còn Lục Lương thì lại chìm trong sự sùng ái của nữ vương mà đánh quên bản thân, trở thành một trong những gã đàn ông lục đục đấu đá nhau ở hậu cung. Tận đến lúc bị ép phải rời khỏi thiên hà Á Đông, cuộc đời anh ta mới bắt đầu lại một lần nữa.

Dựa theo những gì nhớ được thì Lục Lương đáng ra nên phản kháng theo Minh Hạo mới đúng.

Khoảnh khắc sự kinh ngạc thoáng vụt qua trong mắt Diệp Trần bị Lục Lương bắt giữ được. Lục Lương cúi đầu, cung kính nói: “Bệ hạ, Minh Hạo là một người vô cùng tài hoa, bệ hạ cần người làm bạn, thần xin nguyện được cúc cung tận tụy.”

“Bệ hạ...” Lăng Vũ cau mày: “Hai tên này cùng xử phạt chứ ạ?”

“Gì?” Diệp Trần quay sang nhìn, nhẹ nhàng hỏi, “Ta nói muốn xử phạt họ à?”

Lăng Vũ bị bất ngờ, có chút dự cảm chẳng lành, lập tức quỳ xuống, liều mạng dập đầu: “Bệ hạ tha mạng, là thần mạo phạm, đi quá giới hạn, thần sẽ đi ngay...”

“Lăng Vũ,” Diệp Trần biếng nhác gọi, “đừng nói như ta là sai lang hổ báo thế.”

“Lăng Vũ không dám.”

Nghe nói như thế, Lăng Vũ mới dám ngừng động tác, cung kính phủ phục không dám ngẩng đầu.

Diệp Trần thở dài, quay lại nhìn Minh Hạo.

“Ôi, một cậu chàng thật dễ nhìn.” Diệp Trần nắm cằm Minh Hạo, bắt cậu ta đang quỳ phải ngẩng đầu lên nhìn mình, nhẹ nhàng nói, “Ở lại bên cạnh ta đi, người muốn gì, ta đều cho hết, được chứ?”

“Bệ...”

“Người dám nói một chữ không,” Diệp Trần chỉ tay vào Lục Lương, nhẹ nhàng nói, “Ta sẽ giết cậu ta.”

Lục Lương rùng mình nhìn sang Minh Hạo.

Minh Hạo đón nhận cái nhìn của người anh em, đau khổ nhắm mắt lại, đang định nói thì Lục Lương lại lên tiếng trước: “Vậy bệ hạ hãy giết thần đi.”

Diệp Trần quay ngoắt đầu sang: “Người nghĩ là ta không dám giết người à?!”

“Nếu Lục Lương trở thành kẻ ngáng chân huynh đệ mình thì Lục Lương cam nguyện được chết!”

Sống lưng Lục Lương thẳng tắp, chịu đựng cái nhìn của Diệp Trần. Diệp Trần cười gằn thành tiếng: “Giỏi, giỏi lắm. Kéo vào thủy lao cho ta, ta đích thân xử phạt!”

“Bệ hạ! Xin hãy tha cho cậu ấy!”

Minh Hạo vừa thấy Lục Lương bị người ta kéo đi thì lập tức nhào tới, sốt sắng nói: “Bệ hạ, ta bằng lòng làm tất cả, xin người...”

“Bằng lòng làm tất cả cơ đấy,” Diệp Trần cười phá lên, “Thật là có triển vọng.”

Nói xong, Diệp Trần thẳng người dậy, nói với Lăng Vũ đang quỳ dưới đất: “Cứ vậy đi. Ta mệt rồi. À, còn tên vừa rồi,” Diệp Trần híp mắt, ánh mắt quá trắng trợn khiến tất cả mọi người đều thấy rõ cô đang nghĩ gì, “Mỹ nhân đã cầu xin cho hần, vậy thì thôi vậy.”

“Vâng.”

Lăng Vũ cung kính đáp sau đó đi gọi người mở cửa.

Mọi người đi ra ngoài, chỉ có Minh Hạo là vẫn quỳ dưới đất, mặt trắng bệch đành lại, trông vô cùng suy sụp.

Diệp Trần hờ hững nhìn cậu ta một cái, xoay người bỏ đi.

“Kí chủ,” Ba Tám hỏi, “cô đang nghĩ cái gì thế?”

“Có gì đâu, tạo quan hệ tốt đẹp với nhân vật chính thôi mà,” Diệp Trần thờ ơ đáp, “Làm không khéo, khéo lại bị nhân vật chính giết.”

“Thế mà cô còn bắt nạt hần?”

“Trước đấm sau xoa,” Diệp Trần nói đầy thâm thúy, “con người mà, anh lúc nào cũng đối tốt với hần, hần sẽ cảm thấy những việc tốt đó là đương nhiên có được. Anh đánh hần một gậy rồi mới cho một quả táo, hần sẽ thấy quả táo đó ngọt hơn hần. Chờ đó mà xem.”

Diệp Trần chỉ nói đến đó rồi thôi, dẫn Ba Tám đi làm quen với môi trường mới.

Trong lúc Diệp Trần khoan khoái đi tìm hiểu thế giới tương lai với Ba Tám, Lục Lương quay về phòng của mình.

Anh ta biết, dựa vào tính cách của Minh Hạo, chỉ cần mình nói ra những lời như vậy, Minh Hạo nhất định sẽ thuận theo yêu cầu của Diệp Trần. Anh ta chẳng lo Diệp Trần sẽ làm gì mình lắm nhưng ngược lại, lại thấy thái độ của Diệp Trần có hơi kỳ quái.

Theo những gì anh ta biết, sở dĩ Diệp Trần thích Minh Hạo mà không phải Lục Lương vốn có là vì cô ưng ý sự lương thiện, trong sạch của Minh Hạo.

Vì là thứ bản thân không có nên mới quý trọng nó gấp bội. Còn Lục Lương thì là loại người tương tự mình nên cho dù vừa đẹp vừa có lòng thì cũng chỉ là thứ có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Bởi vậy, muốn hạ gục được Diệp Trần, bước đầu tiên là không thể để cô ta cảm thấy mình rất nham hiểm, độc ác. Theo như Lục Lương nghĩ, Diệp Trần đáng lẽ sẽ càng cảm thấy hứng thú với anh ta hơn mới phải, nhưng ngược lại, Diệp Trần hoàn toàn không liếc nhìn anh ta!

À, ban đầu có bị diện mạo này làm ấn tượng nhưng sau đó thì không còn gì nữa, thế là sao nhỉ? Là anh ta phân tích sai nhân vật, hay là...

Lục Lương đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Những lần trước, anh ta đều gặp một người tên là Diệp Trần...

Vậy Diệp Trần lần này, cũng là Diệp Trần có mang theo hệ thống như lời 666 nói chứ?

Hay chỉ là trùng tên trùng họ?

Lục Lương không dễ phán đoán nhưng có một điểm anh ta chắc chắn, nếu theo câu chuyện gốc thì Diệp Trần sẽ thích cái mặt này của anh ta; nếu là Diệp Trần anh ta quen biết thì người ấy kỳ thực rất yếu đuối và khá thiện

lượng, tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì gây nguy hiểm đến tính mệnh của anh ta.

Nghĩ tới chuyện Diệp Trần này có thể là Diệp Trần mình quen, vậy mà lại chọn Minh Hạo, trong lòng Lục Lượng thấy đôi chút không thoải mái. Nhất là nghĩ đến đêm nay Minh Hạo sẽ được tắm rửa sạch sẽ, đóng gói đưa tới tận giường Diệp Trần, trong lòng anh ta lại càng không thoải mái.

Tuy anh ta không biết vì sao vẫn duy trì một loại lý trí kỳ lạ với cái người mà mình từng yêu đến chết đi sống lại trong trí nhớ nhưng anh ta trước sau vẫn nhớ, người này chính là cô gái mình đã từng cưới hỏi đàng hoàng.

Xét trên một mặt ý nghĩa nào đó, cô ta chính là vợ của mình, tuy rằng chính anh ta cũng chẳng muốn thừa nhận.

“Kí chủ,” 666 thấy Lục Lượng uống một ngụm nước xong liền đứng đực ra bèn rụt rè gọi, “Tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lần này, kí chủ ngay cả tới gần nữ vương cũng không làm được thì còn nói gì tới chuyện hạ gục cô ta nữa!

666 rất sốt ruột, nôn nóng hỏi: “Kí chủ, hay là tôi nghĩ cách dùng điểm tích lũy mua cho anh một cái vàng hào quang vạn người mê nhé?”

“Không cần.” Lục Lượng đặt cốc xuống, mở trang web thương mại điện tử lên.

Mua cái vàng hào quang vạn người mê kia sẽ tốn hết sạch điểm tích lũy của anh ta, hơn nữa anh ta cũng không muốn thứ đó.

Lục Lượng lướt xem, mua một món trang bị ẩn thân và bản đồ chỗ giam Minh Hạo xong liền lắp luôn trang bị ẩn thân lên quần áo, chạy tới chỗ Minh Hạo.

Chỗ Minh Hạo ở bị một đám người coi giữ, Lục Lương không dám hành sự lỗ mãng, kiên nhẫn chờ thời cơ, chờ đến tận lúc Minh Hạo bị đưa vào phòng ngủ của nữ vương, đặt lên giường, vì người anh ta không mặc gì nên xung quanh hạ màn che xuống, toàn bộ người hầu lui ra gian ngoài đợi nữ vương về. Lục Lương thừa dịp này, nhảy lên giường, bịt miệng Minh Hạo, thì thầm: “Tôi đây.”

Minh Hạo tròn mắt, tỏ vẻ sốt ruột, Lục Lương ấn nút trên trang bị tàng hình, cả người liền hiện ra đằng sau Minh Hạo. Anh ta bắt đầu cởi áo, vừa cởi vừa khẽ thì thào: “Cậu mặc quần áo xong thì mau chạy đi, đi càng xa càng tốt.”

Nói xong, Lục Lương choàng trang bị ẩn hình lên người Minh Hạo. Minh Hạo nhìn qua thứ đó liền biết ngay nó có giá trị xa xỉ, nhất thời nghĩ không thông Lục Lương lúc nào cũng ở bên cậu ta thì lấy thứ đồ cao cấp này ở đâu ra, khe khẽ hỏi: “Không được, chúng ta cùng đi đi.”

“Tôi muốn ở lại chỗ này.”

Lục Lương nói thẳng, đôi mắt lạnh lùng không chứa chút tình cảm nào: “Minh Hạo, cậu muốn làm một phi công ưu tú, cậu đi đi. Tôi muốn vinh hoa phú quý, đây là con đường tôi chọn, mong cậu tác thành cho.”

“Cậu...”

Minh Hạo tỏ vẻ khiếp sợ ra mặt, bên ngoài bỗng có tiếng người tới, Lục Lương lúc này đã cởi chỉ còn độc chiếc quần lót, đẩy Minh Hạo một cái: “Chạy mau!”

Minh Hạo không giằng dai thêm nữa, sắp sửa chạy ra ngoài thì bỗng bị hỏi: “Có quần lót không?”

“Để lại cho tôi.”

Minh Hạo: “...”

Diệp Trần đã đi tới cửa, tiếng mở cửa vang lên, toàn bộ mọi người đồng loạt quỳ xuống, Minh Hạo nhặt quần áo nhảy ra ngoài qua lối cửa sổ, bám vào tường, nhảy xuống đất, mặc đồ của Lục Lương vào, nhìn thoáng qua cửa sổ phòng nữ vương, cắn chặt răng nói: “Lục Lương, tôi nhất định sẽ quay lại cứu cậu.”

Nói xong, nhờ có đồ ẩn thân, Minh Hạo liền chạy một mạch lần đi.

Lục Lương nằm trên giường, trong lòng bất an. Anh ta bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, cái quần lót này rốt cuộc nên cởi hay là không đây.

Anh ta biết phụ nữ muốn dụ dỗ đàn ông thì nên thế nào, cứ cởi sạch bách là được.

Nhưng anh ta không biết đàn ông muốn dụ dỗ phụ nữ thì nên như thế nào...

Trong trí nhớ về năm kiếp trước của anh ta, hiểu biết về phụ nữ của anh ta đều chỉ giới hạn ở mỗi Diệp Trần, cô gái này thích gì?

À, thích mặt...

Lục Lương bất giác sờ thử mặt mình, lúc này, Diệp Trần đã đi đến bên giường.

Hôm nay, cô và Ba Tám đã đi dạo một vòng quanh đây. Thế giới này thật thú vị chết đi được.

Đủ chủng tộc người ngoài hành tinh có mặt ở khắp mọi nơi, còn có rất nhiều loài thú cưng đáng yêu, đi đâu ra ngoài đều dùng điểm truyền tống, tốc độ thang máy thì nhanh như muốn bay đến tận trời.

Quan trọng nhất là, ở thế giới này, chỉ cần bạn có tiền thì sẽ có đủ loại đồ ăn sẵn sàng chờ bạn, mức độ phong phú vượt xa sức tưởng tượng của Diệp Trần.

Xã hội thời này đã phân hóa thành hai cực rõ ràng, tầng lớp quý tộc xa hoa tốt bậc, dân chúng nghèo đói bị chiếm đoạt tài nguyên và chịu khổ vì chiến loạn.

Đi dạo suốt một ngày, Diệp Trần cũng đã thấm mệt. Cô ngồi xuống mép giường, gọi người hầu ngâm chân cho mình xong thì nói với người đứng bên: “Lui ra đi.”

Diệp Trần gốc vốn là một người thích tắm bồn, mọi người nghe cô nói vậy thì liền nghĩ rằng nữ vương định đi tắm bồn.

Họ đưa mắt nhìn nhau, có điều muốn nói nhưng lại e sợ tính cách hiên ngang vô thường của Diệp Trần nên đành im lặng, lui ra ngoài.

Diệp Trần cởi đồ đi vào phòng tắm, là nữ vương, phòng tắm nhất định phải xa hoa! Phải lớn!

Diệp Trần cởi trần chạy trong đó một vòng, máy mát xa khiến cô thoải mái cả người, nhin không được khen một tiếng: “Sướng!”

Lục Lương vẫn đang trong ổ chăn ấm: “...”

Đây tuyệt đối chính xác là Diệp Trần kia rồi.

Diệp Trần sướng phát điên, bắt đầu ngân nga hát.

Dây thanh quản của nữ vương không tồi, chẳng qua là ngũ âm không lên được đủ các nốt, Diệp Trần í éo hát mấy khúc, không được khúc nào đúng nhạc, lỗi tai Lục Lương muốn điếc đến nơi.

Anh ta lạnh mặt nhìn nóc màn, 666 thấp thỏm hỏi: “Kí chủ không vui à?”

“Không,” Lục Lương nói như muốn chết, “Chẳng qua là tôi rất muốn cho cô ấy tiền.”

“Ơ, vì sao ạ?”

“Người ta ca hát đòi tiền, cô ấy ca hát đòi mạng, tôi muốn xin cô ấy đừng hát nữa.”

666 vừa nghe, lập tức nổi giận: “Thật quá đáng! Cô gái này lại dám dùng cách ca hát để mưu hại kí chủ của tôi!”

Lục Lương: “...”

666 rụt rè gọi: “Kí chủ?”

Lục Lương: “Hệ thống các cô thăng cấp thì chỉ số thông minh có thăng cấp theo không?”

666: “...”

Thế là, 666 òa một tiếng bật khóc.

“Đừng mà, đừng vứt bỏ tôi, kí chủ đừng vứt bỏ 666... Sau này 666 sẽ thăng cấp thành 999!”

“Nó là gì? Cảm Mạo Linh?”

*Có 1 loại thuốc trị cảm mạo, giảm đau, hạ sốt tên là Viên hoàn 999 Cảm Mạo Linh, gọi tắt là 999.

“Nó là,” 666 khóc thút thít, “6 lật ngược, trở mình, giỏi gấp bội.”

*tiếng lóng trên mạng, chơi chữ: 9 = số 6 lộn ngược, từ lộn ngược này còn có nghĩa là trở mình, giỏi gấp bội, 666 vốn có nghĩa là trâu bò, vậy nên 999 là “666 lật ngược” nghĩa là “càng trâu bò gấp nhiều lần”.

Lục Lương: “...”

Anh ta bắt đầu thấy hơi tuyệt vọng rồi đây, bị hai đứa nào ngăn vây quanh, anh ta rất sợ mình cũng bị ngăn nào theo.

Diệp Trần nào ngăn hoàn toàn không biết trong phòng còn một người khác, khoan khoái tiến tới mép giường, thả mình xuống đệm!

Theo cô tưởng tượng thì hẳn là mình sẽ được chìm vào trong lớp đệm êm. Thế nhưng, vì bị chỉ số thông minh của 666 gây sốc, Lục Lương mất tập trung một tích tắc, chưa kịp phản ứng lại gì đã bị Diệp Trần ngã thẳng đè lên người như một khối núi giáng xuống.

Hai người ở trong tư thế giang rộng hai tay chập vào làm một với nhau, mặt Diệp Trần vùi vào bụng anh ta, cả hai đều bị giật mình. Tay chân nhanh hơn đầu óc, Diệp Trần bật nảy người ngồi dậy, chuồn khỏi giường, cách xa ba bước, đồng thời rút cái kiểm trang trí trên tường xuống, làm tư thế phòng vệ rồi quát: “Ai!”

Lục Lương không đáp, kéo cái quần của mình rồi lại kéo kéo cái chần.

Diệp Trần nhìn thấy bóng cái lưng đàn ông đang sau bức màn thì bỗng nhớ ra, ồ, Minh Hạo.

Diệp Trần bình tĩnh lại, lại bày ra dáng vẻ dịu dàng, bước lại gần nói: “Làm người giật mình à, Minh Hạo.”

Nói xong, cô vén bức màn lên, đang còn định nói tiếp gì nữa thì, kết quả là, vừa ngẩng đầu lên...

Là ai!

Ai đây!

Mẹ kiếp, đây không phải là đại nhân vật phản diện Lục Lương hay sao?!!

Không phải cô đã tiễn bước anh ta đi rồi sao? Chẳng lẽ thần vận mệnh vẫn khiến anh ta và Minh Hạo cùng được đưa tới đây, nhất định phải làm bạn giường của cô mới được?!

Đợi đã!

Diệp Trần sức nhận ra, ở đây chỉ có một người, vậy thì, nam chính, Minh! Hạo! Đâu!

“Người đâu?!”

Diệp Trần khẽ kiểm lên cổ Lục Lương, giọng lạnh lùng: “Người bị người đuổi đi rồi phải không?”

Quả nhiên là nhân vật phản diện cô yêu nhất, còn chưa trưởng thành đã trâu bò vậy rồi, ngay dưới tầm mắt nữ vương mà vẫn có thể tráo người.

Có điều, hướng phát triển nội dung có phải là đã khác biệt quá lớn rồi không?

Diệp Trần nhanh chóng vận dụng đầu óc, cười gằn một tiếng: “Không nói hả? Không nói thì chớ trách ta động thủ.”

Nói xong, Diệp Trần lại khẽ kiểm sát thêm một chút, nào ngờ Lục Lương bỗng nhiên lại nở nụ cười.

Nụ cười đó như hoa nở khắp núi đồi, quyến rũ vô cùng, đẹp không gì sánh nổi.

Diệp Trần đứng hình, cũng trong chính tích tắc ấy, Lục Lương lật chân lên, để lộ dáng người hoàn mỹ như tạc trên bạch ngọc, hai chân bắt chéo, mắt nhìn đầy tình tứ, ngọt ngào nói: “Thần đến hầu hạ bệ hạ, bệ hạ không vừa lòng sao?”

Diệp Trần câm nín, mắt nhìn dán vào khuôn mặt của Lục Lương, cả người lâng lâng như người mất hồn, hoàn toàn bị sắc đẹp phong ấn.

Cái cổ dài trắng ngần kia, những đường nét tao nhã kia, chỉ có tài năng của một họa sĩ thiên tài mới có thể phác họa lại được khuôn mặt này, suối tóc đen dài óng ả như tơ lụa, đồ dài như thác nước kia...

Diệp Trần quét mắt nhìn từng tắc từng tắc một, kiểm kê trên cổ cũng lệch hẳn đi. Lục Lương mỉm cười hài lòng, để mặc cho đối phương quan sát. Hệ thống của Ba Tám muốn sập đến nơi, nó bắt đầu liều mạng hò hét gọi thần trí Diệp Trần về.

“Kí chủ! Tỉnh táo lại đi! Bình tĩnh nào! Không là tôi dùng biện pháp mạnh đấy nhé!!”

Còn 666 thì đặc ý huyết sáo.

Cô biết ngay kí chủ của cô là tuyệt nhất mà!

Ánh mắt của Diệp Trần làm Lục Lương rất vừa lòng. Anh ta thích dáng vẻ cô toàn tâm toàn ý nhìn mình, cho dù chỉ vì sắc đẹp.

Lục Lương đổ người về phía trước, áp tay lên mặt Diệp Trần, sáp lại gần cô, hơi thở thơm ngọt như lan: “Bệ hạ, thần lạnh.”

Diệp Trần giật mình hồi thần.

Thực ra là vẫn chưa thể suy nghĩ được ở mức bình thường nhưng cô biết như thế này chắc chắn là không bình thường!

Diệp Trần xô Lục Lương ra theo bản năng, ấn xuống giường, loáng cái lấy chăn quấn anh ta bao chặt từ đầu tới đuôi từ mặt xuống chân đều kín mít.

“Lạnh thì đắp thêm nhiều chăn vào! Người nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài trước.”

Nói xong, Diệp Trần quay đầu bỏ chạy.

Lục Lương cảm nín nằm trong ổ chăn không thốt nên lời.

666 cũng phải ngây trước ra trước phản ứng của Diệp Trần: “Đây đúng thực là một nữ vương thơ ngây...”

Lục Lương: “Ha ha.”

Diệp Trần chạy ra gian ngoài, túm túm áo choàng tắm, bỗng sức nhớ ra.

Chết tiệt, việc cấp bách bây giờ là phải đuổi theo Minh Hạo!

Diệp Trần nhanh chóng sai phái người đi lòng tìm Minh Hạo, chỉnh sửa lại y phục, hùng hổ xông trở về phòng, ngồi xuống một góc ghế tựa, nói với kẻ đang lười biếng nằm trên giường ngủ: “Xuống mau!”

Lục Lương tự nhiên ngồi dậy, vén rèm lên, Diệp Trần sức nhớ ra, anh ta vẫn chưa mặc quần áo!

Lại thấy quanh đây có nhiều phụ nữ như vậy, lập tức nổi giận quát: “Bỏ rèm xuống!”

Lục Lương: “...”

Cô gái này thật khó chiều.

Anh ta vừa nghe lời buông rèm xuống, Diệp Trần lại bổ sung: “Mặc quần áo vào!”

“Bệ hạ, thần không có quần áo.”

Giọng nói của Lục Lương dịu dàng mềm mại, có đôi phần quyến rũ. Diệp Trần nổi da gà khắp cả người.

Cô nhin không xông tới đánh chết cái người ngồi bên trong, nói với Lăng Vũ: “Tìm cho hăn một bộ quần áo, mặc xong thì ra gặp ta.”

Nói xong, Diệp Trần đứng dậy, ra gian ngoài chờ. Chờ một lát thì Lục Lương ra.

Nói thật lòng thì Lục Lương hợp với thẩm mỹ của Diệp Trần hơn hăn Minh Hạo. Diệp Trần thích kiểu đàn ông đẹp ngút ngàn này chứ không phải kiểu ngầu ngầu ấm áp như ánh mặt trời. Diện mạo của Lục Lương, nếu anh ta muốn quyến rũ thì sẽ quyến rũ từ tận xương tủy, nếu anh ta muốn lạnh lùng kiêu ngạo thì sẽ lạnh lùng, kiêu ngạo như tuyết trắng núi cao, không thể chạm đến. Nếu không phải nhất định không thể giữ lại được nên không muốn dính vào, với diện mạo như thế này của nhân vật phản diện, Diệp Trần nhất định phải làm anh ta!

Nhưng cô đã làm tổn thương anh ta nhiều lắm rồi, lần này cô muốn để anh ta vui vẻ một chút.

Lục Lương bước tới trước mặt Diệp Trần, anh ta mặc trang phục cung đình, có hơi hướng cổ phong, quỳ một gối trước mặt Diệp Trần, cung kính gọi: “Bệ hạ.”

“Là anh chủ động chạy hay là do người cứu?”

Diệp Trần lạnh lùng hỏi. Lục Lương cúi đầu, không đáp. Diệp Trần cười lạnh: “Không nói, vậy là do người cứu phải không?”

Lục Lương vẫn không nói. Diệp Trần vùng roi hất cằm Lục Lương lên: “Biết ở chỗ của ta, những kẻ giống như người sẽ chết như thế nào không?”

“Bệ hạ nữ đế ta chết sao?”

Lục Lương cười nhẹ nhàng, như đóa hoa sen nở rộ. Diệp Trần sững sờ. Lục Lương vòng hai tay ôm cổ cô, hà hơi lên đó: “Lời bệ hạ từng hứa với A Lương, bệ hạ còn nhớ chăng?”

Diệp Trần ngẩn người.

Hứa hẹn với Lục Lương??

Diệp Trần này hóa ra còn từng hứa hẹn với Lục Lương?

Hứa hẹn cái gì? Cô với Lục Lương từng tiếp xúc với nhau hồi nào? Cái thân này tại sao chẳng nhớ một chút gì vậy? Là không nhớ hay là trong quá trình tái trí nhớ về bị thất thoát?!

Nhất thời Diệp Trần không biết phải trả lời thế nào, cuống cuống gọi Ba Tám.

“Ba Tám, tôi hoàn toàn không nhớ gì hết, có chuyện gì vậy nhỉ? Trông anh ta không giống nói láo đâu phải không?”

“Cô lừa hân thử xem!” Ba Tám đáp ngay, “Chưa biết chừng hân đang lừa cô đấy!”

Diệp Trần gật đầu, nghiêm mặt nói: “Ta từng hứa hẹn gì với người?”

“Bệ hạ thật sự là hay quên,” Lục Lương bĩu môi, “Lúc trước rõ ràng bệ hạ từng nói người thích A Lương nhất, sau này có một ngày sẽ đưa A Lương đi.”

Diệp Trần liền hiểu ra, đây rất có thể là lời hứa hẹn nói từ rất nhiều năm trước khi Diệp Trần gặp Lục Lương lần đầu tiên, Diệp Trần chẳng qua chỉ thuận miệng nói vậy, Lục Lương lại coi là thật.

Trong lòng Diệp Trần vừa đau xót vừa ghen ghét.

Một mặt thấy thương nhân vật phản diện nhà cô bị người ta lừa gạt.

Một mặt thấy ghen ghét, nhân vật phản diện nhà cô sao có thể bị người khác lừa?!

Vẻ mặt của cô khá khó coi, Lục Lương làm ra vẻ điềm đạm, đáng yêu nói: “Bệ hạ... Không phải người... quên rồi chứ?”

Diệp Trần im lặng, cái nhìn dừng lại trên khuôn mặt Lục Lương.

Cô vốn vẫn chưa nghĩ ra phải xử lý chuyện này thế nào, nếu lần này còn tha cho Lục Lương thì người ở đây có thể sẽ hoài nghi thân phận của cô. Thời nay, trong vũ trụ có rất nhiều gián điệp giả làm quan chức cấp cao, có thể cô cũng sẽ bị bắt đem đi thẩm vấn kiểm tra trí nhớ chưa biết chừng. Cô không biết trình độ thẩm vấn của người ở đây cao tới mức nào, có phần hơi nguy hiểm.

Nhưng nếu phạt Lục Lương...

Cô không nỡ. /(T o T)/~~

Nhân vật phản diện đẹp trai như vậy, nhân vật phản diện cô nâng niu trong tim, sao nỡ đánh chứ!

Vừa hay Lục Lương lại cho cô một cái cơ.

Cô nhìn Lục Lương, sắc mặt dịu lại đôi phần.

“Sao có thể,” cô dịu dàng nở nụ cười, “ta vẫn luôn nhớ mà. Chẳng qua ta đùa người một chút thôi. Hôm nay người cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi trước đi.”

Nói xong, cô thu roi về, lãnh đạm nói với Lăng Vũ đứng bên cạnh: “Đưa hân về đi.”

“Không!” Lục Lương ôm chầm lấy chân Diệp Trần, “Bệ hạ, ta không đi, ta muốn ở lại bên Người. Ta chờ ngày này đã lâu lắm rồi! Cho ta ở lại bên Người đi!”

Diệp Trần: “...”

Giờ phút này, Diệp Trần, có hai lựa chọn.

Thứ nhất, làm một tên quân chủ hoang dâm vô đạo giữ nam sủng lại.

Thứ hai, làm một tên quân chủ bạo ngược vô đạo đánh chết kẻ cãi lời mình.

Thứ ba... Thứ ba là lựa chọn OOC.

Diệp Trần hít sâu một hơi, nhìn khuôn mặt mỹ nhân vô song của Lục Lương.

Cô bịt mắt lại.

Không suy nghĩ nổi, hoàn toàn không suy nghĩ được gì.

“Bệ hạ...”

“Ở lại đi.”

Diệp Trần chấp nhận cam chịu.

Anh ta thắng! Anh ta thắng triệt để rồi!

Đánh không nổi, cô còn có thể làm gì được đây?!!

Đến vai một vị quân chủ bạo ngược cũng sấm không nổi, cô cũng tuyệt vọng lắm chứ!

Ba Tám: “Vậy nên cô liền chọn hoang dã.”

Diệp Trần: “...”

“Thật là hợp với tính cách chó háo sắc của cô.”

Diệp Trần: “Đủ rồi...”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[vở kịch nhỏ]

Bác sĩ: “Đại Bạch, cô đang làm gì thế?”

Mặc Thư Bạch: “Chọn gói thức ăn giảm cân.”

Bác sĩ: “Tại sao phải làm vậy?”

Mặc Thư Bạch: “Độc giả của tôi đều rất béo, tôi muốn giúp họ giảm cân.”

Bác sĩ: “Cô làm thế nào mà rút ra được kết luận này?”

Mặc Thư Bạch: “Bởi vì tôi toàn thấy họ kêu là “Tôi cười/khóc hết như một con chó X trăm cân” “Tôi cười/khóc hết như một con mèo vàng X trăm cân”... Anh nghĩ mà xem, nặng tận mấy trăm cân, còn có thể không béo hay sao?”

*2 câu trên đều là tên của meme hài hước, không ai hiểu theo nghĩa đen như Đại Bạch cả (X trăm cân là nói tắt thay cho hai trăm cân, ba trăm cân, bốn trăm cân, v.v...)

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

69. Chương 69: Nam Sủng Của Nữ Vương 2

Sau khi Diệp Trần đồng ý cho ở lại, Lục Lương liền không quấy nữa.

Diệp Trần khá là tuyệt vọng về bản thân, vẫy vẫy tay nói với người đứng bên: “Đuổi theo Minh Hạo, lui ra cả đi.”

Mọi người thức thời lui xuống, đi truy đuổi Minh Hạo bỏ trốn. Trong phòng chỉ còn thừa lại hai người Lục Lương và Diệp Trần.

Lục Lương vẫn ở trong tư thế quỳ dưới đất lúc này, mắt lấp lánh nhìn Diệp Trần đầy chân thành, ngập tràn tỏ ý “Bệ hạ, ta chính là của người”, “Bệ hạ mau tới sủng hạnh ta đi”.

Diệp Trần nhìn Lục Lương, ghen hòng hồi lâu mới nói được: “Đứng lên đi.”

Lục Lương ngoan ngoãn đứng dậy, Diệp Trần thở dài: “Người đi đi.”

“Bệ hạ không cần thần sao?” Lục Lương tỏ vẻ hoảng hốt. Diệp Trần nhắm mắt lại, ép mình không được nhìn diện mạo của đối phương, khổ sở nói: “Ta không thích người như vậy, ban đầu người học ám sát phải không? Muốn học gì thì đi học cái đó đi, đừng làm phiền ta nữa.”

“Không, nhất định là bệ hạ đang lừa ta!”

Lục Lương sẵn tới, nắm tay Diệp Trần làm cô giật nảy mình.

Lá gan tên Lục Lương này lớn thế cơ à? Dựa theo tính cách vốn có của Diệp Trần thật, chỉ cần một tích tắc là anh ta lìa đời ngay, có tin không hả?!

“Bệ hạ xem,” Lục Lương trịnh trọng nói, “thần mạo phạm người như vậy mà người cũng không nổi giết thần, chẳng lẽ còn không phải là rất sủng ái hay sao?”

Ta sủng ái...

Ta sủng ái cái cóc khô!

Diệp Trần bỗng cảm thấy, độ khó của vai phản diện này thật là cao.

Diệp Trần ghìm hãm tâm tình xao động của bản thân, trợn mắt nhìn Lục Lương chăm chăm.

“Lục Lương,” Diệp Trần vuốt ve mặt đối phương, ánh mắt nghiêm túc, y như thể một vị quân chủ chính trực, “Ta không muốn, không muốn những người như ngươi và Minh Hạo, làm nam sủng của ta.”

Lục Lương ngạc nhiên ra mặt, còn có thêm đôi phần sợ hãi.

Diệp Trần hiểu rõ anh ta nghĩ gì. Đối với Lục Lương, việc được Diệp Trần yêu thích có liên quan trực tiếp tới vận mệnh của anh ta, chuyện sống chết chỉ phụ thuộc vào một ý niệm của đối phương. Anh ta phải cố gắng để được Diệp Trần yêu thích, một chút không vui thôi cũng có thể là nguyên nhân dẫn tới cái chết cho anh ta.

Trong lòng Diệp Trần thấy hơi đau xót, thấy nhân vật phản diện phải sống e dè như vậy, không khó để đoán ra mấy năm qua cuộc sống cũng chẳng dễ dàng gì.

Cô không nỡ hất bàn tay của đối phương ra, vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng của kẻ ở trên cao nhìn xuống, bình thản nói: “Người và Minh Hạo đều là hiền tài của nước nhà, ta hi vọng các người có thể học tập, trưởng thành, một ngày nào đó có thể ra sức anh tài cho đất nước. Ta không muốn từ trong lòng mình, người cảm thấy mình chỉ vển vẹn là một nam sủng.”

“Người không cần sợ ta, cũng không cần phải nguy trang bản thân. Hãy nói thật lòng cho ta biết,” Diệp Trần kề tới gần hơn, mang theo một sức hút thần bí, cô trình trọng hỏi, “Người muốn gì?”

Vận mệnh.

Trong khoảnh khắc, hai chữ ấy lướt qua trong đầu Lục Lương.

Anh ta muốn vận mệnh, muốn tự mình có thể nắm giữ tương lai của bản thân, muốn tương lai thay đổi bởi nỗ lực của mình, chứ không phải chỉ là một nhân vật, từ lúc sinh ra đã được sắp đặt sẵn sẽ phục vụ cho ai, hy sinh vì ai, làm bàn đạp cho ai hay hủy diệt ai.

Chỉ có điều Lục Lương không nói nó ra. Anh ta nhìn thẳng vào mắt Diệp Trần, vẻ mặt bình tĩnh.

Giờ này khắc này, gỡ bỏ hoàn toàn lớp nguy trang, không còn sự giả tạo thiếu tự nhiên ban nãy, người này đẹp kinh diễm như một khối ngọc thượng đẳng.

Diệp Trần đối mắt với anh ta, thấy mình in bóng trong đó, nghe thấy anh ta nói rành mạch từng chữ: “Bắt đầu từ khoảnh khắc bệ hạ trở thành chủ của Lục Lương, Lục Lương đã thề, cuộc đời này, bệ hạ chính là thần thánh của Lục Lương.”

“Bệ hạ cho ta thứ gì, ta sẽ nhận thứ đó. Bệ hạ muốn ta muốn thứ gì, ta sẽ muốn thứ đó.”

Diệp Trần im lặng, trong lòng cô vô cùng phức tạp.

Lần nào cũng đều như vậy.

Lần nào người này cũng nói với cô cùng một dạng câu như vậy, lần nào nghe xong cô cũng thấy hạnh phúc, vui mừng, nhưng hôm nay đây, cô lại hy vọng, anh ta không nói những lời ấy, vậy sẽ tốt hơn.

Đừng yêu một người nhất định sẽ ra đi, đây mới là điều tốt nhất với anh ta.

Diệp Trần chậm rãi đáp: “Vậy ta muốn người đừng coi ta là thần thánh của người.”

Lục Lương tỏ vẻ bất ngờ. Diệp Trần đặt tay lên trán anh ta: “Lục Lương, ta muốn người có cuộc đời của riêng mình, ước mơ của riêng mình. Cuộc đời người cần có giá trị riêng của nó, hãy cố gắng thực hiện nó, vì nó nguyện phần đấu suốt đời. Ta hy vọng người có thể trở thành một người đàn ông tốt.”

“Trong trái tim cất giữ ước mơ và vũ trụ, người nên yêu mến cuộc sống này, biết lo cho người khác, đi trải nghiệm những niềm vui của thế gian, che chở cho kẻ yếu, trở thành một anh hùng.”

Nói đoạn, Diệp Trần hạ giọng mềm mỏng, dịu dàng nhìn Lục Lương. Cô không sai khiến nổi ánh mắt mình, vốn muốn tỏ ra lạnh lùng một chút nhưng khi miêu tả đến tương lai của Lục Lương, cô lại không khống chế nổi sự yêu mến và sùng bái trong tim.

“Lục Lương,” cô trịnh trọng nói, “người sẽ trở thành một anh hùng.”

Lục Lương im lặng.

Ánh mắt đối phương thâm tình dịu dàng như vậy khiến trái tim anh ta rung động.

Anh ta chợt hiểu ra vì sao năm kiếp trước mình đều yêu cô gái này.

Cho dù không nhớ rõ điều gì, cho dù ở những quãng thời gian, nơi chốn khác nhau, anh ta đều sẽ, hết lần này đến lần khác, dễ dàng rơi vào lưới tình của cô.

Lục Lương nhắm mắt lại, bình ổn cảm xúc, anh ta sẽ không giẫm lại lên vết xe đổ ấy nữa.

Lục Lương điều chỉnh trạng thái của mình sao cho thật thích hợp, dùng tốc độ nói thật chậm, nói rõ: “Bệ hạ tựa hồ rất không giống với bình thường.”

“Bởi vì,” Diệp Trần lôi lý do mình đã biên sẵn ra, “ta hy vọng người có thể trở thành tâm phúc của ta.”

Lục Lương nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

Diệp Trần và Lục Lương đứng quá gần nhau làm cô không suy nghĩ được gì. Diệp Trần lùi người lại, đi ra góc khác ngồi, thông thả nói: “Người biết ta lên được tới vị trí này gian nan biết bao chứ?”

Lục Lương bước tới gần, cung kính rót trà cho cô.

Diệp Trần hồi tưởng lại tình thế hiện tại của bản thân, từ từ phân tích cho Lục Lương nghe: “Tuy ta là quân chủ của đất nước này nhưng thừa tướng đại nhân Diệp Văn mới là người thực sự nắm quyền lực điều hành đất nước. Ông ta muốn ta làm một con rối ngoan chứ không muốn ta làm một hoàng đế tốt.”

“Sự tồn tại của ta giống như một vật biểu tượng, một pho tượng trong miếu để mọi người lui tới thăm viếng. Ta không cần phải nắm giữ quyền lực thật, chỉ cần mọi người tin rằng ta có quyền lực, ta yêu mến dân chúng, ta có thể vỗ về tinh thần của nhân dân cả nước, vai trò của ta vậy là đủ.”

“Người bên cạnh ta đều là người của ông ấy.”

Diệp Trần thoáng nhìn ra ngoài rồi nói tiếp: “Nhưng ta không muốn cứ sống mãi như thế.”

“Vậy ý bệ hạ là,” Lục Lương phỏng đoán, “người mượn danh nghĩa tuyển nam sủng để chọn người cho mình?”

Diệp Trần gật đầu: “Đúng vậy. Thực ra ta nhìn trúng người và Minh Hạo, ta muốn sắp xếp Minh Hạo bên cạnh mình, mượn danh nghĩa nam sủng để hắn làm hộ vệ cho ta, thay ta hành sự. Còn người, ta sẽ làm cho người ta thấy hai chúng ta đối đầu, tiếp đó, người hãy gia nhập vào lực lượng của đối thủ, gia nhập quân đội, bắt đầu từ đó đi lên.”

“Người sẽ trở thành một vị sĩ quan xuất sắc, tay nắm trọng quyền. Minh Hạo thì sẽ trở thành một vệ sĩ kiêm đội viên ám sát ưu tú.”

“Lục Lương,” Diệp Trần nghiêm mặt, “ta kỳ vọng vào người, còn nhiều hơn cả Minh Hạo.”

Lục Lương bật cười, tỏ vẻ hồn nhiên: “Nhưng ta muốn ở lại bên cạnh người.”

Ở lại bên cạnh nữ vương, khiến nữ vương điên đảo vì mình, lại âm thầm móc nối với thế lực đối địch, lợi dụng sự sủng ái của nữ vương để tự gây dựng tất cả cho mình.

Một bước lên trời, đường mây nhẹ bước, cuối cùng ngay cả vương vị cũng phải đổi họ.

Thế nào là sủng ái? Chính là đây.

Làm gián điệp với bồi dưỡng cái gì chứ, những thứ này chỉ dùng để lừa những kẻ ngây thơ thôi, anh ta còn lâu mới tin.

Muốn giữ Minh Hạo ở lại, chẳng qua là vì Minh Hạo là nam chính của thế giới này.

Muốn bồi dưỡng anh ta, chẳng qua là vì thấy anh ta là nhân vật phản diện của thế giới này, muốn cảm hóa, muốn cải tạo.

Nói khó nghe một chút thì cô ta và quản giáo trại giam, về chức trách, bản chất cũng giống nhau.

Lục Lương nghĩ đến đó, một chút cảm động vì sự dịu dàng ban nãy liền lắc đầu.

Nhưng chẳng hiểu tại sao, trong tim vẫn mơ hồ như có tiếng quát lên án anh ta.

Cô ấy không phải người như thế.

Cô ấy là một người con gái rất dịu dàng, không phải người như thế.

Anh ta đưa tay cầm tay Diệp Trần, trịnh trọng nói: “Bệ hạ, ta thật lòng mong mọi có thể ở lại bên cạnh người. Việc Minh Hạo có thể làm, ta cũng có thể. Việc Minh Hạo không thể làm, ta vẫn làm được.”

Diệp Trần im lặng. Lục Lương quỳ một gối trước mặt cô, cầm tay cô, giống một người đang cầu hôn, dịu dàng nói: “Xin hãy đồng ý đi, bệ hạ của ta.”

Diệp Trần choáng váng trước cảnh này.

Ba Tám lập tức đỡ lấy Diệp Trần, nặng nề gọi: “Kí chủ, bình tĩnh, chúng ta có thể thắng!”

“Thắng... không nổi...”

Diệp Trần trong đầu bịt cái mũi đang chảy máu, ngửa mặt lên nói: “Giờ tôi có thể đưa cả dải thiên hà cho anh ta cũng được.”

Ba Tám: “...”

Sao lại gặp phải một kí chủ như vậy chứ.

Đáy lòng Ba Tám vô cùng bi thương.

Thấy Diệp Trần im lặng, Lục Lương bần khoản.

Tại sao Diệp Trần lại cự tuyệt mình? Vì anh ta chiếm vị trí của Minh Hạo ư?

Không đúng, vốn dĩ nữ vương chọn cả hai người làm nam sủng cho nên anh ta và Minh Hạo vốn đều cùng tồn tại, hiện giờ Diệp Trần lại kiên quyết chỉ cần một mình Minh Hạo.

Không phải anh ta chiếm chỗ của Minh Hạo mà là cô ấy đang tước đoạt vị trí của anh ta.

Tại sao?

Lục Lương nheo mắt, nghiêm túc nghiền ngẫm ý đồ của Diệp Trần.

Cô muốn cắt phăng đôi cánh của anh ta, để anh ta không thể bay lên sao?

Nếu là vậy...

“666, tôi có thể đổi đổi tượng mục tiêu không?”

“Gì ạ?”

666 ngậy người: “Kí chủ có ý gì?”

“Tôi thấy đối phương cũng là một kẻ có hệ thống, mục đích của cô ta và chúng ta hoàn toàn bất đồng, chọn cô ta làm mục tiêu, độ khó quá cao. Tôi đối đối tượng mục tiêu, khó khăn chẳng phải sẽ bớt đi sao?”

“Vâng...” 666 bối rối nói, “nhưng con đường sau này sẽ không thể thuận lợi bằng. Dù sao thì cô ta cũng là nữ vương, sở hữu những tài nguyên vượt trội hơn hẳn người khác. Hơn nữa, kí chủ, nếu cô ta thực sự là người có hệ thống, vậy thì hạ được cô ấy sẽ có thêm điểm cộng.”

“Thêm điểm cộng?”

Lục Lương nhếch mép: “Tôi muốn hỏi một chút, cô nói mục tiêu cuối cùng của tôi là nhân vật phản diện lợi ngược dòng, cô định nghĩa thế nào là lợi ngược dòng?”

“Thì chính là trở thành một người giống nam chính, có phụ nữ, địa vị, tiền tài, được muôn người sùng bái, kính trọng! Nhất là, nếu như có thể biến nam chính thành đệ của anh, vậy thì quá hoàn mỹ!”

“Nếu tôi có phụ nữ, có tiền tài, địa vị hơn nam chính, được người người sùng bái nhưng bị chết rất sớm thì sao?”

“Thế... cũng coi như đạt đi...” 666 chợt dạ, Lục Lương gật gù: “Tôi biết rồi.”

“Kí chủ,” 666 hơi sờ sờ, “anh tính giờ làm sao đây?”

“Không làm sao hết,” Lục Lương cười rạng rỡ, “tất nhiên là toàn tâm toàn ý yêu cô ấy thôi.”

666: “...”

Cô càng sợ hơn.

Trong lòng Lục Lương đã có tính toán, anh ta ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi: “Bệ hạ, người vẫn muốn Minh Hạo ở bên cạnh người, ta ra bên ngoài làm nhiệm vụ phải không?”

“Đúng vậy...”

Diệp Trần chẳng biết tại sao mình lại lúng túng không dám nhìn thẳng vào mắt Lục Lương.

Lục Lương gật đầu, tỏ vẻ “ta hiểu”: “Được. Ta nhận lời bệ hạ.”

“Tất cả những việc bệ hạ muốn ta làm, ta đều sẽ thuận theo như bệ hạ mong muốn.”

Nói xong, Lục Lương cúi đầu hôn lên mu bàn tay Diệp Trần rồi đứng dậy, nói chúc ngủ ngon, sau đó định xoay người bỏ đi.

“Khoan đã,” Diệp Trần gọi anh ta lại, “tối nay người ngủ lại đây đi.”

Lục Lương ngăn người rồi mới sực hiểu ra ý của Diệp Trần.

Cô đã đắp nệm hình tượng một quân chủ hoang dã bạo ngược để đối phó với Diệp Văn, đã gọi nam sủng vào, tất nhiên nửa đêm sẽ không để người đi ra.

Lục Lương cười: “Không phải bệ hạ muốn tạo cơ hội để tỏ ra ta và bệ hạ căng thẳng với nhau, để ta lên vào làm gián điệp bên hàng ngũ đối thủ sao? Cứ nói ta hầu hạ người không tốt, gọi người đánh chết ta đi là xong.”

“Chỉ cần xuống tay nhẹ một chút, ném ta ra ngoài hố xác ở ngoài cung, tự ta sẽ ra được.”

“Không cần phải ác như vậy chứ...”

“Không ác một chút, sao có thể giống thật?”

Lục Lương mỉm cười cầm thanh kiếm trang trí trên tường, quay lại nói: “Bệ hạ vì ẩn giấu bản thân, những năm qua số người đã giết cũng đâu ít, sao đến Lục Lương lại làm như không nữa vậy?”

Đã nói đến mức này, nếu còn không nữa thì hoặc là Diệp Trần thừa nhận mình thích anh ta, hoặc là chịu lỗi OOC.

Diệp Trần cảm tưởng tự mình đã đào cho mình một cái hố to, thực sự cô chỉ muốn làm bộ đánh mấy cái rồi đuổi Lục Lương đi thôi.

Dựa vào năng lực của Lục Lương, nếu không làm nam sủng, anh ta nhất định có thể một bước lên mây.

Anh ta sẽ không làm con chim bị gãy cánh, sẽ không bị Diệp Trần làm thay đổi bản tính, cũng sẽ không hắc hóa thành phản diện.

Rời xa “Diệp Trần”, Lục Lương sẽ có vùng trời bao la.

Là tử sĩ “Diệp Trần” bồi dưỡng, muốn anh ta có thể thuận lợi phát triển ở nơi chốn khác, nhất định phải chịu đựng hình phạt không thể tha thứ nổi.

Diệp Trần dẫn lòng, nhẫn tâm nói: “Được!”

Vừa dứt lời, Lục Lương liền nhào tới hôn!

Diệp Trần tròn mắt, Lục Lương giữ mặt cô, hôn gần như là cắn.

Đối mặt anh ta đậm màu như mực, Diệp Trần nhắm mắt, cả người run run.

Cô muốn giãy dụa lại bị khống chế, anh ta xoay người áp cô xuống giường, kéo quần áo cô, những đốm đỏ loang lỗ hằn lên.

Sau đó, anh ta ngẩng đầu, tủm tỉm cười: “Bệ hạ có thể gọi người xử phạt ta rồi.”

Diệp Trần thở dốc, không nói tiếng nào, Lục Lương lần ngón tay xuống bụng cô, cười hỏi: “Hay là bệ hạ muốn tiếp tục?”

“Người đâu!”

Diệp Trần nhắm mắt lại gọi to. Ánh mắt Lục Lương lạnh lùng. Bọn thị vệ xông vào. Lục Lương lấy chân đạp lên người Diệp Trần, tỏ vẻ sợ hãi, quỳ rạp xuống đất, run rẩy gọi: “Bệ hạ...”

“Kéo ra ngoài!”

Diệp Trần nói với giọng ngượng ngùng: “Loạn côn đánh chết!”

“Bệ hạ!”

Lục Lương ngẩng đầu, hoàn toàn không biết mình đã làm gì. Lăng Vũ ra dấu bằng mắt cho đám thị vệ, đám thị vệ liền lôi Lục Lương ra ngoài. Lục Lương liều mạng cầu xin tha thứ, Lăng Vũ nhìn Diệp Trần ngồi sau màn, dè dặt vén màn lên, dịu dàng hỏi: “Bệ hạ, đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Trần quay đầu qua, Lăng Vũ trông thấy cô nắm chặt vạt áo bị Lục Lương xé rách, đôi môi đỏ có vài vết rách nhỏ, vết rách rỉ ra những giọt huyết châu như chấm sương đọng trên hồng lựu, khiến lòng người rạo rực một nụ hôn.

Mắt Lăng Vũ tối lại nhưng vẫn giữ điệu cười quen thuộc: “Hắn làm đau bệ hạ?”

“Ừ.”

Diệp Trần nhắm mắt lại, có vẻ như là mệt: “Lui ra đi.”

“Vâng.”

Lăng Vũ lui ra.

Ra tới cửa, mặt Lăng Vũ lạnh hăn đi. Hăn đi thẳng tới chỗ nhà giam. Lục Lương đang bị cột trên ghế, gã đứng trước mặt Lục Lương, tỏ thái độ lạnh lùng.

“Chỗ nào từng chạm vào nàng?”

Nghe tiếng, Lục Lương ngẩng đầu lên. Lăng Vũ nắn cầm anh ta, mắt nhìn đầy hăn học: “Ta hỏi người, chỗ nào từng chạm vào nàng?!”

“Quan nội thị đại nhân,” Lục Lương nói chắc nịch, “ngài nhớ thương bệ hạ.”

“Ta không nhớ thương nàng,” Lăng Vũ cười gằn, “nàng vốn, là của ta.”

Lục Lương không đáp, lưỡi kiếm mỏng kẹp giữa ngón tay.

Hăn?

Lục Lương cười mỉa, hăn là cái thá gì!

Lăng Vũ thấy Lục Lương không trả lời, quay lưng sang nói với kẻ đứng bên: “Giết.”

Vừa dứt lời, lưỡi kiếm kẹp giữa ngón tay cửa đứt dây thừng, Lục Lương bật người nhảy lên, cửa đứt yết hầu của kẻ đứng bên cạnh trong chớp mắt, lập tức áp sát Lăng Vũ!

Lăng Vũ hoảng sợ lui về sau, Lục Lương túm cổ gã dí lên tường, gằn giọng nói: “Diệp Trần không phải của mày, nàng là của tao.”

Lăng Vũ trợn mắt nhìn, lưỡi dao sắc lạnh cửa ngang động mạch của gã, tiếng báo động vang khắp cung đình. Lục Lương dùng tay không đâm vỡ cửa sổ kính, đu người nhảy thẳng xuống.

Là tuyển thủ ám sát hàng đầu, toàn bộ chuỗi động tác này được Lục Lương thực hiện rất trôi chảy, vừa nhanh vừa chuẩn.

Sau khi tiếp đất, Lục Lương lập tức chạy lẩn vào trong đám cây cối.

666 cảm thấy Lục Lương có vẻ không ổn, chờ chạy khỏi khu rừng cây, 666 mới rụt rè gọi: “Kí chủ?”

Lục Lương không đáp. Anh ta cất gọn số vũ khí hiện có, đứng kề một gốc đại thụ, im lặng hít thở sâu sau đó đá mạnh vào thân cây, hung dữ đập mấy phát xong, chẳng biết là bất mãn chuyện gì mà mắng: “Đệt!”

“Kí chủ...” 666 không biết nó có nên hỏi hay không, rụt rè nói, “không... không phải anh ghen đấy chứ?”

“Câm miệng.”

Lục Lương trừng mắt nhìn lại.

666 cuống quýt làm động tác giả vờ kéo khóa miệng. Lục Lương xả cơn tức xong, thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Anh ta bỗng cảm thấy mình nhận lời rời khỏi Diệp Trần đúng là một quyết định sai lầm. Ở bên cạnh cô ấy có nhiều yêu ma quỷ quái như vậy, anh ta không trông coi sao được?

Nhưng mà...

Lục Lương lại cảm thấy mình quá kỳ lạ, bên cạnh cô ta có nhiều yêu ma quỷ quái thì liên quan cóc gì với mình?

Anh ta bậm môi, cất dao đi, quyết định vẫn hành động theo kế hoạch.

Sự cảnh giác của Diệp Trần với anh ta quá mạnh mẽ, anh ta ở bên cô sẽ chỉ càng kích thích cô cảnh giác thêm.

Chuyện hiện giờ anh ta phải làm chính là đắp nặn hình tượng một kẻ trung thành, trước đây Diệp Trần mắc nợ anh ta nhiều như vậy, dựa theo hiểu biết của anh ta về cô gái này, trong lòng cô ta ít nhiều cũng sẽ có chút áy náy. Anh ta chỉ cần thể hiện sao cho trông thật thâm tình, Diệp Trần nhất định sẽ mềm lòng trong một giới hạn nào đó với anh ta.

Tiền tài, địa vị, phụ nữ, muôn người tôn kính.

Chỉ cần bốn mục này anh ta đều mạnh hơn Minh Hạo, vậy coi như là đã lợi ngược dòng thành công.

Cho nên, hiện tại, điều cần phải làm là, kiếm tiền, leo lên trên cao!

Lục Lương ngẫm nhẩm tính trong bụng, đối thủ lớn nhất của Diệp Trần là Diệp Văn, vậy thì anh ta... đầu nhập vào phe Diệp Văn là tốt nhất.

Nghĩ sao làm vậy, Lục Lương lập tức nghĩ cách tiếp cận Diệp Văn.

Lục Lương hăm hở bắt đầu con đường thăng quan phát tài của mình còn Diệp Trần thì lại đang trong tình thế có phần chẳng biết làm sao.

Cô đứng trong nhà để xác, nhìn năm thi thể xếp năm cạnh nhau, mặt lạnh tanh hỏi: “Người nói, tất cả đây đều là Lục Lương giết?”

“Đúng vậy.”

“Trước sau các người chỉ vắng mặt chưa tới 30 giây, hắn ta đã giết được nhiều như vậy?”

“Vâng...”

“Một lũ ăn hại!”

Diệp Trần gầm lên một tiếng, tất cả đám người rầm rập quỳ xuống, còn trong lòng Diệp Trần thực ra đang vỗ tay khen Lục Lương.

Không hổ là nhân vật phản diện của cô, trâu bò cỡ vậy đấy.

Nhưng mà...

Diệp Trần cũng rất muốn tóm anh ta lại mắng một trận.

Đi thì cứ đi, giết nhiều người vậy làm gì?! Tuy ở thế giới này mọi người đều ăn bữa nay lo bữa mai, mạng người chỉ bé bằng con kiến nhưng anh ta cũng đừng có như sát thủ hành nghề vậy chứ?

“Nghề của anh ta vốn chính là sát thủ mà.”

Ba Tám đứng đỉnh bổ sung: “Cô quên anh ta trưởng thành như thế nào rồi à?”

Diệp Trần: “...”

Cô chợt cảm thấy, đáng lẽ cô nên giữ Lục Lương lại, giáo dục tử tế một phen.

Giữ Lục Lương lại, nói không chừng Lục Lương lại yêu cô, bi kịch cuộc đời.

Không giữ Lục Lương lại dạy dỗ, một kẻ hành nghề sát thủ, trái tim tràn ngập tình yêu với thế giới...

Có mà mơ.

Diệp Trần thở dài, cô bỗng dưng rất muốn gọi Lục Lương quay về thương lượng thử xem anh ta có thể đổi một nghề khác không, ví dụ như

làm... cha sứ?

Có điều cô chẳng kêu nổi, ẩn náu là nghề của người này, sao có thể để cô bắt lại được?

Lục Lương chạy, Minh Hạo chạy, nhiệm vụ của Diệp Trần đứt gánh giữa đường.

Cô gánh vác trọng trách của nữ vương, bắt đầu sự nghiệp ngày ngày phê tấu chương, xử lý công vụ.

Chủ tinh, tương đương với hành tinh làm Thủ đô, của thiên hà Á Đông là Sao Lam. Mỗi sáng thứ Sáu lúc chín giờ, quốc hội họp ở Sao Lam, ngày hôm đó hầu như các quan viên cấp thành phố đều sẽ có mặt, tiến hành thảo luận và biểu quyết các đề án nhiệm vụ từ thứ Hai đến giờ.

Mỗi lần Diệp Trần đều cẩn thận quan sát đám quan viên đó, hễ có gương mặt nào mới, cô liền nghĩ không biết đó có phải là Lục Lương không.

Trình độ phẫu thuật thẩm mỹ ở thời này rất tiên tiến, khó đảm bảo Lục Lương không chỉnh sửa gì.

Kết quả, cô cẩn thận quan sát mấy tháng ròng, không hề phát hiện ra chút manh mối nào, ngay cả Minh Hạo cũng không thấy sùi tăm, tiến độ nhiệm vụ cứ mãi dừng lại ở 5% khiến trong lòng Diệp Trần cảm thấy rất thất bại.

Ba Tám cũng chẳng buồn giục cô, sau khi có được 5000 điểm tích lũy và năng lượng, anh ta cứ như thể bần cố nông mới phát, trở mình sau một đêm, cảm thấy bản thân có rất nhiều tiền.

Bất tri bất giác một năm trôi qua, có thêm một đám người mới được đề bạt lên. Gần đây, bên phía Diệp Văn có tiến cử một lượng lớn các quan

viên, tuy Diệp Trần không thoải mái nhưng chỉ có thể đồng ý.

Dù sao, lựa lúc này chống đối Diệp Văn là một quyết định rất không sáng suốt.

Dưới quyền Diệp Văn có ba quân đoàn, trong tay Diệp Trần chỉ có hai, nếu giao chiến, Diệp Văn có thể nói là ưu thế áp đảo. Điểm duy nhất tạm coi là ưu thế của Diệp Trần chính là dòng máu hoàng thất chính thống.

Với người dân của thiên hà Á Đông, họ luôn có một loại tín ngưỡng với “minh quân”, cho rằng một quốc gia nếu có một vị quân chủ mạnh thì tốc độ phát triển sẽ nhanh hơn hẳn các nước có thể chế chính trị khác. Vậy nên, chỉ cần giữ được cái danh “minh quân”, dân chúng sẽ đứng về phía quân chủ vô điều kiện.

Có điều, gần đây, Diệp Văn đang nghĩ cách để dân chúng chấp nhận chế độ tổng thống, đây rõ ràng là bước đệm cho tham vọng cải cách của ông ta.

Diệp Trần bị Diệp Văn lấn tới từng bước một nhưng cô cũng không hoảng hốt.

Vì cô biết, ba năm nữa, thiên hà Musen sẽ gây chiến với hai thiên hà còn lại. Cô muốn tận dụng cơ hội đó, hoặc làm mình mạnh lên, hoặc làm Diệp Văn suy yếu. Hiện giờ cô chỉ cần án binh bất động, ngăn cản Diệp Văn phát triển quá nhanh, ghìm chân ông ta lại là được.

Diệp Trần chìm trong cuộc chiến chính trị ngoài tầm kiểm soát, đồng thời sốt sắng tìm cách liên hệ với Lục Lương và Minh Hạo. Tình cờ có một hoạt động thị sát ba mươi một hành tinh của thiên hà Á Đông, Diệp Trần cảm thấy đây là cơ hội tốt để tìm người, liền gửi phúc đáp sẽ tham gia.

Nữ vương xuất hành, huy động hai mươi một chiếc quân hạm. Diệp Trần ngồi trên quân hạm, lính điều khiển tới gặp cô.

Một phi thuyền có tới tận ba phi công, có lẽ là để phòng ngừa có sự cố. Diệp Trần để ý thấy trong số đó có một phi công tuổi còn rất trẻ, trông như chỉ mới mười bảy, mười tám, mắt rất đẹp, như có cả muôn vì sao sa. Diệp Trần ngần ngừ nhìn người đó, bên cạnh có người nói: “Đó là sinh viên mới tốt nghiệp loại ưu của Học viện Hàng không.”

“Tên là gì?”

“Thẩm Cảnh Phùng.”

Diệp Trần: “...”

Khéo quá vậy?

Diệp Trần hồ nghi liếc nhìn đối phương, sau khi về tới phòng mình liền ra lệnh: “Trình hết tư liệu về Thẩm Cảnh Phùng cho ta xem.”

Đối phương vâng dạ, chỉ một lát sau, Diệp Trần đang uống nước liền thấy màn hình hiển thị tư liệu về Thẩm Cảnh Phùng.

Từ xuất thân đến thời điểm tốt nghiệp hiện tại, toàn bộ lý lịch không hề có một kẽ hở, trình bày trọn vẹn cuộc đời của một người, thậm chí từng thích những cô gái nào cũng được ghi lại trong hồ sơ.

Chắc là...

Không phải Lục Lương rồi.

Biết được điều này, Diệp Trần nhoen cười.

Sao có thể là Lục Lương được chứ? Thật ra anh ta có nhớ gì đâu, cho dù có đặt tên giả, cũng sẽ không đặt là Thẩm Cảnh Phùng phải không?

Chắc hẳn, chỉ là trùng hợp.

Diệp Trần thở dài, bỗng thấy hơi buồn.

Cô vẫn luôn nhớ chàng, còn chàng thì đã quên cô rồi.

Có điều, nghĩ kỹ thì, anh ta vẫn luôn yêu cô, còn cô lại luôn rời bỏ anh ta. Đối với nhân vật phản diện, hản cũng là một nỗi khổ.

Vấn đề này không nên nghĩ nhiều, Diệp Trần quyết định đi rửa mặt rồi đi ngủ.

Khoảng cách giữa các hành tinh phải tính bằng năm ánh sáng, cho dù đã đạt tới tốc độ vũ trụ siêu việt cấp III, từ hành tinh này tới hành tinh kia cũng phải mất dăm mười ngày. Tuổi thọ của người thời này nhờ có nền y học phát triển mà cũng tăng lên rất nhiều. Đối với nữ vương, một lần tuần tra thiên hà tốn mất khoảng vài năm nhưng tuổi thọ của một nữ vương tận những mấy trăm năm tuổi.

Bởi vậy, một đời nữ vương, những lần tuần tra quy mô lớn như thế này có thể làm vài lần.

Chẳng qua là bắt đầu sớm như Diệp Trần, thì hơi ít.

Ngủ đến nửa đêm, Diệp Trần bị Ba Tám đánh thức.

“Kí chủ, dậy đi, cho cô ngắm sao này!”

Diệp Trần mơ mơ màng màng, ngắm sao cái gì thế.

“Kí chủ, cô dậy mau lên, đồ người địa cầu thiếu hiểu biết!”

Diệp Trần thật muốn đánh chết cái hệ thống này nhưng vì Ba Tám quá ồn ào nên cuối cùng Diệp Trần vẫn phải mơ màng bò dậy, hắt nước lạnh vào mặt cho tỉnh táo, lơ mơ chạy ra chỗ cửa sổ quan sát của phi thuyền.

Cửa sổ quan sát hình bán nguyệt bằng thủy tinh được thiết kế chuyên dành cho khách tham quan quan sát cảnh bên ngoài. Lúc Diệp Trần tới được chỗ cửa sổ, phi thuyền vừa khéo bay ngang qua một hành tinh. Hành tinh này màu sắc rực rỡ, trông vô cùng kỳ diệu. Diệp Trần và hành tinh lướt qua nhau, cảnh tượng như thế này thật khiến người ta sửng sờ.

“Kí chủ, quá đẹp đi phải không!”

Ba Tám có vẻ rất phấn khích: “Lần đầu tiên được thấy loại cảnh tượng này chứ gì!”

Diệp Trần im lặng, cô đã hoàn toàn bị quan cảnh mênh mông của vũ trụ làm cho ngây ngẩn.

Cô từng nhìn thấy thiên hà, vũ trụ qua màn ảnh nhỏ vô số lần, nhưng giữa ống kính máy quay và mắt người thật có sự khác biệt không thể nào khắc phục, độ chân thật của cảnh quan không máy quay nào có thể dựng được.

Diệp Trần áp lại gần cửa sổ, đặt tay lên tấm thủy tinh, muốn kề sát với bên ngoài gần nhất có thể.

Giống một đứa trẻ lần đầu tiên thấy món đồ chơi mới lạ, Diệp Trần ngơ ngác ngăm nhìn không gian. Bỗng một giọng nói vang lên sau lưng: “Có muốn ra ngoài xem thử không?”

Diệp Trần giật mình quay lại, là Thẩm Cảnh Phùng.

Anh ta rất tuần tú.

Là loại tuần tú khác hẳn với nhân vật phản diện. Đây không liệt vào loại khẩu vị Diệp Trần thích nhưng đối với trai đẹp, thì không thể không thiên vị, không thể thờ ơ.

Diệp Trần cười ra vẻ điềm tĩnh, giấu điếm sự quẽ mùa của bản thân: “Người dám mang ta ra ngoài?”

“Sao không dám?”

Thẩm Cảnh Phùng bước lại gần cô, ấ ấ mấy cái nút bên cạnh, một cánh cửa từ từ mở ra. Thẩm Cảnh Phùng lấy một sợi dây thừng, trên dây thừng có một nhãn dán tròn màu trắng. Thẩm Cảnh Phùng bước ra sau lưng Diệp Trần, mỉm cười hỏi: “Bệ hạ, ta giúp ngài?”

Trong lòng Diệp Trần thấy hơi hưng phấn và có chút mong chờ nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ lạnh lùng, kiêu ngạo, gật đầu như ban ơn: “Ừ.”

Thẩm Cảnh Phùng cúi đầu cười, có vẻ như đã nhìn thấy chút bí mật nhỏ của cô. Diệp Trần xấu hổ, thực sự cảm thấy đối phương có phần quen thuộc.

Thẩm Cảnh Phùng dán cái nhãn tròn lên lưng cô, một lớp chần mỏng lập tức bao trùm toàn bộ cơ thể. Thẩm Cảnh Phùng cũng tự dán nhãn tròn lên lưng mình, đằng sau miếng dán tròn là một sợi dây thừng có thể co giãn. Thẩm Cảnh Phùng kéo dài hai sợi dây thừng sau đó kéo van cửa xuống.

Hơi lạnh ủa vào, Diệp Trần bỗng chốc đối mặt với vũ trụ bao la, lòng không tránh khỏi cảm giác sợ hãi.

Thẩm Cảnh Phùng đứng cạnh cô, gọi thử: “Bệ hạ?”

Diệp Trần hơi run run.

Cô muốn đi về phía trước nhưng lại có phần không dám, trong lúc cô còn do dự, Thẩm Cảnh Phùng bất ngờ giữ chặt tay cô, sau đó đột ngột lôi cô ra ngoài!

Diệp Trần hét lên sợ hãi, ôm cứng lấy anh ta.

“Thẩm Cảnh Phùng” bật cười, ôm lại cô, nét mặt ôn hòa.

Hai người nổi lơ lửng giữa không trung trong trạng thái không trọng lượng. Diệp Trần không có cảm giác bị rơi xuống.

Cô nhắm tịt mắt lại, được một lúc thì nghe thấy tiếng Thẩm Cảnh Phùng cười: “Bệ hạ vẫn còn sợ à?”

Diệp Trần xấu hổ từ từ hé hé mắt ra nhìn. Khuôn mặt đối phương ở ngay trước mắt, cảm giác quen thuộc lại ủa tới, Diệp Trần mím môi, cố gắng xua đuổi ý nghĩ ấy đi.

Thẩm Cảnh Phùng buông cô ra, Diệp Trần liền lơ lửng trôi nổi.

Diệp Trần không được huấn luyện chuyên nghiệp, quơ loạn cả buổi, càng ngày càng cách xa nơi muốn tới. Diệp Trần hoảng hốt, nhìn Thẩm Cảnh Phùng cầu cứu: “Sao ta không qua đó được?”

“Bệ hạ thử nhiều lên là được.”

“Ta thật sự không qua được, hình như càng ngày càng trôi xa khỏi phi thuyền!”

“Bệ hạ cố lên.”

Trong lòng Diệp Trần càng ngày càng sợ hãi, sợi dây thừng rất mảnh, cô lo lắng hỏi: “Sợi dây thừng này không đứt chứ??”

“Lỡ có trục trặc thì cũng sẽ đứt.”

Thẩm Cảnh Phùng ăn ngay nói thật, tươi cười rạng rỡ, có vẻ rất vui.

Diệp Trần hoảng hốt, nhắc Thẩm Cảnh Phùng: “Giờ ta cách người hình như cũng càng ngày càng xa.”

Thẩm Cảnh Phùng ngoẹo đầu: “Thì liên quan gì?”

“Thẩm Cảnh Phùng...” Diệp Trần cảm thấy dây thừng đã căng, không nhìn được run giọng bảo, “Người mau kéo ta về đi.”

Thẩm Cảnh Phùng chẳng chịu nhúc nhích. Diệp Trần cảm tưởng như mình sắp bật khóc rồi, mình nhất định là nữ vương kém cỏi nhất: “Mau lên!”

“Được thôi,” Thẩm Cảnh Phùng thở dài sườn sượt, trôi về phía Diệp Trần, nắm tay cô an ủi: “Bệ hạ đừng lo.”

Anh ta trịnh trọng nói: “Bệ hạ cách ta ngày càng xa, nhưng ta vẫn luôn đuổi theo bệ hạ, rồi cũng sẽ tới được tay.”

Diệp Trần nắm chặt tay Thẩm Cảnh Phùng, lần này không dám thả ra nữa.

Tay chân cô lạnh cóng, đối phương thì lại rất ấm áp, anh ta kéo cô về, Diệp Trần cúi đầu, bất giác tim đập hơi nhanh.

Hai người trở lại cabin, Diệp Trần vẫn im lặng. Thẩm Cảnh Phùng thu hết thiết bị về. Diệp Trần im lặng bỏ đi.

Chờ Diệp Trần đi xa rồi, Thẩm Cảnh Phùng mới phá lên cười.

“Đúng là qua cầu rút ván.”

Diệp Trần vội chạy về như vậy là vì...

“Tôi cảm thấy người này có vấn đề, tuyệt đối chắc chắn là có vấn đề!”

“Đúng!” Ba Tám đồng tình, “Tôi cảm thấy vừa rồi anh ta tán tỉnh cô.”

“Không thể nghi ngờ!”

Sau khi nói xong, một người một hệ thống mặc niệm một giây.

“Tôi cảm thấy tôi bị lừa rồi.”

Ba Tám: “Không thể nghi ngờ.”

“Ôi...” Diệp Trần rên rỉ thành tiếng. Đúng lúc này, phi thuyền “rầm” một tiếng, lắc lư rất mạnh. Diệp Trần giật mình, theo bản năng móc chiếc súng cất dưới giường ra, cài kiếm laser và kiếm thường lên lưng.

Chỉ trong nháy mắt, bên ngoài có tiếng la hét ầm ĩ, sau đó, một nhóm người xông vào, kẻ cầm đầu sốt sắng nói: “Bệ hạ, ta tới để bảo vệ người.”

Diệp Trần nấp trong ngăn tủ không trả lời, đám người bắt đầu tản ra tìm kiếm xung quanh.

Về mặt người mới tới rất sốt ruột nhưng mắt lại lạnh lùng, trong đó có một thứ cô quen thuộc, là sát ý.

Bọn họ không phải tới tìm người.

Diệp Trần bặm môi, nắm chắc khẩu súng. Đúng lúc này, một kẻ trong bọn nói: “Mẹ kiếp, không thấy, cho nổ hết đi. Rút!”

Nói xong, toàn bộ người liền rút ngay. Diệp Trần Trần lập tức hiểu ý đồ của bọn chúng.

Chiếc phi thuyền này rõ ràng đã bị khống chế, bọn họ rút khỏi đây để cho nổ phi thuyền.

Chiến tranh vũ trụ là cuộc chiến khoa học kỹ thuật, chuyện nhặt xác là không cần thiết, một chiếc phi thuyền bị nổ, tỷ lệ sống sót xấp xỉ 0.

Diệp Trần rùng mình. Đối phương có quá nhiều người, cô vội vàng chui ra chính là đâm đầu vào chỗ chết.

Đúng lúc này, một người nhẹ nhàng lên vào.

Bước chân của hắn vô cùng nhẹ nhàng, thân thủ nhanh nhẹn, nhìn là biết không phải binh lính bình thường, ắt phải thuộc loại lực lượng được bồi dưỡng chuyên để ám sát.

Diệp Trần ngừng thở, nắm chặt súng.

Người nọ dừng lại nghe ngóng một lát rồi đi thẳng về phía Diệp Trần.

Diệp Trần không chút chần chừ, lộn người lăn ra ngoài, nổ súng!

Tiếc là đối phương phản ứng nhanh hơn, một tay đè súng của Diệp Trần, một tay đè cô lên tường, đồng thời dùng chân ghì người cô, trong chớp mắt, Diệp Trần đã bị khống chế.

Lúc này cô mới nhìn rõ, là Thẩm Cảnh Phùng!

Diệp Trần gườm gườm nhìn hắn ta, bất kể ai xuất hiện lúc này đều rất đáng ngờ.

Thẩm Cảnh Phùng có vẻ nhìn ra được sự cảnh giác của cô, bất mãn hạ thấp giọng nói: “Tôi đây, Lục Lương!”

Diệp Trần ngăn người: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Để nói sau đi, theo tôi.”

Diệp Trần biết tình hình nguy cấp, lập tức đi theo Thẩm Cảnh Phùng.

Lục Lương vô cùng quen thuộc với phi thuyền, dẫn cô đi thẳng một mạch tới khoang cứu hộ.

Chỗ này đã bị đám người đó chiếm lĩnh, hai người ẩn mình quan sát từ một góc kín đáo, thấy họ lần lượt lên hết trên thuyền cứu hộ.

Sức chứa của thuyền cứu hộ chỉ có hai người, tương đương một tiểu hạm nhưng tốc độ nhanh, tính cơ động rất cao. Vì chỉ có một lối thoát duy nhất, đám người này liên tục nhìn đồng hồ, rõ ràng là đang sốt ruột.

Đám người rút dần, chỉ còn sót lại một chiếc thuyền cứu hộ. Lục Lương đẩy người Diệp Trần, Diệp Trần hiểu ý, giơ súng nhắm thẳng một đầu người.

Đúng lúc này, Lục Lương lách người ra, xông thẳng về phía đối phương!

Súng nổ, người ngã xuống, Lục Lương cũng đồng thời tiếp cận kẻ kia.

Anh ta rất tốc độ, quá nhanh, lưỡi kiếm mỏng trong tay trong nháy mắt đã cắt ngang yết hầu người nọ. Diệp Trần nhảy ra, hai người lên thuyền cứu hộ. Diệp Trần bỗng nghĩ ra: “Người biết lái chứ?”

Lục Lương giật nắp, kéo động cơ, “ùng” một tiếng, phi hạm liền lao ra ngoài!

Phản lực quá lớn làm Diệp Trần giật mình hét ầm lên. Lục Lương lạnh lùng, giọng điệu như là bất mãn: “Phi thuyền tôi còn lái được.”

Cũng chính vào lúc đó, phi thuyền sau lưng họ nổ ầm ầm như xác pháo.

Thiếu chút nữa, họ đã phải vùi thây trong biển lửa.

Diệp Trần bị tiếng nổ làm đau màng nhĩ, không nghe rõ Lục Lương nói gì, lỗ tai cô ong ong, trong lòng hoảng hốt.

Không phải là cô bị điếc chứ?!!

Thế là Diệp Trần gân cổ gào lên: “Ta không nghe thấy!”

“Người nói gì?!”

“Vừa rồi người nói gì?! Có phải người vừa nói gì không?”

Lục Lương nhắc lại nhưng cô đều không nghe ra, nói càng ngày càng to, gần như gào lên, người không biết còn tưởng cô đang ở trên núi.

Lục Lương bị hét đau cả đầu, bực bội gào lại rõ to: “Ta nói ta thích cô, nghe thấy chưa?!”

Diệp Trần ngây người, Lục Lương cũng ngây người, hai người bốn mắt nhìn nhau, Diệp Trần lắp bắp nói: “Nghe... nghe thấy rồi...”

Lục Lương: “...”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[mẫu chuyện nhỏ]

Diệp Trần: “Nghe... nghe thấy rồi.”

Lục Lương: “Thật giỏi nghe.”

666: “Girl tâm cơ...”

Ba Tám: “Kí chủ nhà tôi thế không phải gọi là tâm cơ, gọi là... ngu có phúc của ngu.”

Diệp Trần: “Người... Người nói thật hả?”

Lục Lương: “Không.”

Diệp Trần: “Ồ.”

Lục Lương: “Thật ra phải nói là, Diệp Trần, tôi rất yêu cô.”

Tôi đã bảo ngọt rồi mà, ngọt đấy, sao các bạn không ai tin tôi vậy!!!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

70. Chương 70: Nam Sủng Của Nữ Vương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rời xa phi thuyền, không còn áp lực lớn từ vụ nổ, phi thuyền ở sau lưng bùng lên như những đốm pháo hoa lạng lẽ nở, ánh lửa bập bùng chiếu sáng khuôn mặt người đối diện, khiến khuôn mặt người ấy nhuộm lên sắc đỏ hồng.

Sợ nhất là khi bầu không khí đột nhiên yên tĩnh.

Sợ nhất là khi bạn và tôi đột nhiên không nói lời nào.

Bởi thế lúc này...

“Bệ hạ, người không điếc?”

Lục Lương bỗng lên tiếng, đánh vỡ bầu không khí ngưng ngùn.

Diệp Trần: “...”

Cô khụ một tiếng, quay mặt đi, cố ra vẻ tự nhiên: “Vẫn tốt. Xin đừng dùng chữ “điếc” này, nói như vậy nghe có vẻ vô cùng không tôn trọng ta.”

“Xin lỗi,” Lục Lương mỉm cười, “ta không được huấn luyện lễ nghi của hậu cung, nếu có gì mạo phạm, mong bệ hạ lượng thứ.”

“Thế bình thường người được huấn luyện cái gì?”

Diệp Trần lơ đãng, buột miệng hỏi một câu, Lục Lương đưa mắt nhìn lướt qua cảnh đang sau hiển thị trên màn hình, lạnh lùng nói: “Giết người.”

Vừa dứt lời, Lục Lương điều khiển phi hạm tăng tốc, đảo đầu quay ngược lại. Cùng lúc đó, Diệp Trần trông thấy những phi hạm lao qua ngay bên cạnh.

Tiếng hét bị Diệp Trần nuốt sạch vào bụng, ngoái đầu nhìn lại, họ đã bị đám người ban này bao vây. Lục Lương đành mặt, gạt động cơ lên mức cao nhất và dặn: “Ngồi cho chắc!”

Diệp Trần lập tức vươn tay bám chặt vào tay vịn, nuốt nuốt nước bọt hỏi: “Tôi có thể làm gì?”

“Ngồi cho chắc, đừng nói linh tinh.”

Lục Lương nói xong, bất ngờ làm một loạt động tác đánh vòng rẽ trái rẽ phải, đánh bật một chiếc phi hạm vừa tới gần.

Phi hạm đối diện nổ ầm ầm, đồng thời phi hạm của họ, thân máy cũng rung lên, Diệp Trần buột miệng hỏi: “Sao thế?!”

Lục Lương bấm một loạt các điểm sáng trên màn hình, tay còn lại nắm tay lái tránh né đám phi hạm bám đuôi.

“Vừa rồi cánh trái của chúng ta bị tấn công, chúng ta phải nhanh chóng hạ cánh. Một trăm dặm nữa có một trạm bước nhảy không gian, bệ hạ chuẩn bị đi.”

Trạm bước nhảy không gian, Diệp Trần cũng có biết sơ sơ, dù sao cũng đã xem phim khoa học viễn tưởng bao nhiêu năm, nhưng mà...

“Ta nên chuẩn bị gì?”

“Ngậm chặt miệng!”

Vừa nói xong, Lục Lương lao mạnh xuống, quay ngược lại phóng đạn về phía đám người bám đuôi, đối phương cũng đồng thời bắn đạn tới!

Lục Lương xông thẳng vào trong trạm không gian, trong nháy mắt, Diệp Trần cảm giác áp lực quanh người tăng lên, áp lực lớn đến mức làm lục phủ ngũ tạng đau đớn. Cô ngậm miệng thật chặt, toàn thân bị áp lực đè ép đến biến dạng, thời gian dài như cả thế kỷ trôi qua rồi áp lực bỗng giảm hẳn, cô còn chưa kịp thở phào thì thân máy lại chấn động một lần nữa, lần này không cần hỏi cũng biết, lại trúng đạn rồi.

“Lục Lương, không được rồi phải không?”

Diệp Trần thở hỗn hển.

Rõ ràng trong phim, nhân vật chính toàn rất hiếm khi bị đánh trúng mà.

Lục Lương lừ lừ liếc nhìn cô một cái, chẳng buồn giải thích, nói thẳng: “Chuẩn bị dịch chuyển lần hai.”

“???”

Vừa dứt lời, Diệp Trần lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác khổ sở khi vào trong Trạm bước nhảy không gian, một phút sau, bị đẩy ra, Diệp Trần bật khóc nức nở, găng nhìn không nôn mửa, giơ tay nói: “Đừng vào nữa, thật đấy... Người giao ta cho bọn chúng đi, đừng dịch chuyển nữa, ta không chạy...”

“Chạy cũng không được.”

Lục Lương nhìn thẳng phía trước, trước mặt là một hành tinh rác.

Hành tinh rác, nghĩa như tên gọi, chính là một hành tinh chuyên nhận rác tới.

Trên hành tinh rác có rất nhiều xóm nghèo, điều kiện sống ở đây cực kỳ khắc nghiệt nên con người cũng trở nên vô cùng hung tàn.

Nhưng Lục Lương không còn lựa chọn nào khác, anh ta chuyển hướng hạ cánh xuống hành tinh rác, tháo dây an toàn cho mình rồi sang tháo dây an toàn cho Diệp Trần, kéo cô dậy, đeo lên lưng cô một cái túi, tự anh ta cũng đeo một túi.

Phi hạm bắt đầu va chạm với tầng khí quyển, thân máy rung bần bật, nhiệt độ trong khoang tăng cao bất thường, tiếng ma sát ồn khủng khiếp. Lục Lương hướng dẫn Diệp Trần cách sử dụng trang bị, phi hạm đã ở lưng chừng trời, Lục Lương đá văng cửa cabin, túm Diệp Trần nhảy xuống!

Hai người mở dù bay lơ lửng giữa bầu trời, phi hạm bay về phía xa như sao băng. Diệp Trần cuối cùng cũng thấy yên lòng, thở dài nói: “Họ chắc sẽ không đuổi theo nữa đâu nhỉ.”

Lục Lương vẫn nắm tay cô, hai người giống hai hạt bồ công anh từ từ rơi xuống, Lục Lương cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó liền phát hiện một cảnh kinh người...

Một đám người, có lẽ không thể nói là người, có người, có cả động vật, trông xa chỉ thấy một đám xúm xít tụ lại với nhau như một dòng sông đang nhào về phía họ chuẩn bị rơi xuống.

Những thứ đó đến từ khắp nơi, cảm giác như những đội quân đang tụ về đây để tranh đoạt thứ gì đó.

Về phần thứ bị tranh đoạt là gì thì...

Dùng đầu nghĩ là biết ngay, chính là Diệp Trần và Lục Lương!

Từ trên trời rơi xuống lại còn có dù nhảy, chắc chắn là người có nhiều tiền hơn hẳn người trên hành tinh rác này.

Không cướp họ thì còn cướp ai!

Diệp Trần cũng nhìn thấy đám người này, nuốt nuốt nước bọt, cảm giác người dần dần bị kéo xuống dưới do tác dụng của trọng lực, cô sốt ruột hỏi: “Chúng ta... có thể quay về trên trời không?”

“Đừng lo, tôi đã báo tin cho đội cận vệ rồi, chúng ta kiên nhẫn một chút.”

Lục Lương vỗ tay Diệp Trần, trong lòng Diệp Trần bỗng cảm thấy an toàn hẳn.

Lúc này anh ta vẫn mang khuôn mặt trẻ trung kia, lại tỏ cái vẻ lạnh lùng, nghiêm túc, khiến Diệp Trần cảm thấy là lạ.

Khuôn mặt trước kia vẫn đẹp hơn nhiều. Diệp Trần thầm nghĩ.

Hai người vừa đáp xuống đất đã bị đám người đó với đủ các loại vũ khí lạc hậu muôn hình vạn trạng bao vây. Lục Lương kéo tay Diệp Trần giờ lên đầu hàng.

“Những thứ này đều cho các người hết.” Lục Lương sử dụng ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ, vừa nói vừa thông thả cởi túi trên người xuống, đám người vây quanh thấy họ có thái độ không tồi bèn bắt đầu nói chuyện. Có vẻ như mấy thủ lĩnh của các băng nhóm đang thương lượng với nhau cách phân chia chiến lợi phẩm, sau một hồi, một gã đi lại chỗ Diệp Trần, nói thứ tiếng thông dụng trong vũ trụ không được sỏi: “Người, đi theo ta.”

Diệp Trần ngơ ngác nhìn sang Lục Lương. Lục Lương lạnh mặt, bước lên trước Diệp Trần một bước, chắn trước mặt gã: “Thưa ông, chúng tôi đã đưa tiền rồi.”

“Tiền, cho chúng.”

Gã chỉ sang hai kẻ đứng bên rồi chỉ vào Diệp Trần: “Nó, của tao. Mày, của nó.”

Nói đoạn, gã chỉ sang một người đàn bà đang hút thuốc.

Người đàn bà đó đầu mọc hai sợi râu, đồng tử mắt hình khe dọc, rõ ràng là con lai hỗn huyết.

*mắt hình khe dọc

À cầm tẩu, nhả một hơi thuốc, nói với Lục Lương: “Trai đẹp, đi thôi, tao sẽ đối xử tốt với mày.”

Lục Lương im lặng, chuyển mắt nhìn lướt qua xung quanh.

Quá đông người.

Chỗ này người đông như kiến,бет cũng phải mấy ngàn, nếu đánh nhất định không có đường sống. Lục Lương cân nhắc sức mạnh đôi bên, hỏi 666: “Có loại hàng nào đối phó được tình huống này không?”

“Kí chủ, không phải anh định đấu lại đấy chứ?” 666 tỏ vẻ sợ hãi, “Không được, vật phẩm dùng cho kiểu đánh chính diện này đều rất đắt đỏ, kí chủ không mua nổi đâu! Tôi... tôi cũng không có mà bán.”

Lục Lương: “...”

Lục Lương bậm môi, lại hỏi tiếp: “Thế nếu nữ vương chết ở đây, tôi sẽ thế nào?”

“Trừ điểm tích lũy, nhưng nếu kí chủ chết thì nhiệm vụ sẽ thất bại hoàn toàn, kí chủ, anh đừng làm chuyện điên rồ nhé.”

666 lo lắng bổ sung: “Hơn nữa, kí chủ à, thực ra đây là nhiệm vụ đầu tiên của anh, cái cô nữ vương kia nhất định cũng là một kẻ đang làm nhiệm vụ, cô ta... cô ta có hệ thống cao cấp hơn một chút, anh khỏi cần lo...”

Lục Lương nghe vậy cũng không vặn hỏi 666 tại sao giờ mới nói chuyện hệ thống của Diệp Trần cao cấp hơn mình, thầm thở dài trong lòng, nói với đám người: “Thực ra, không dám đối gạt mọi người, chúng tôi là quý tộc của thiên hà Á Đông, nếu các người bằng lòng giúp chúng tôi liên lạc với người nhà, chúng tôi có thể cống nhiều tiền tài hơn nữa.”

Nói xong, Lục Lương đặt hai tay lên vai Diệp Trần, nghiêm túc nói: “Nhất là vị này, đây là đại tiểu thư của nhà chúng tôi, nếu tiểu thư có mệnh hệ nào...”

Anh ta không nói hết nhưng ý cảnh cáo thì đã rõ ràng. Đám người quét mắt đánh giá họ từ trên xuống dưới mấy vòng, gã ban nãy híp mắt lại: “Vây hả...”

Mắt gã ánh lên vẻ tham lam, cảm thán mà rằng: “Vây thì tốt quá, ta chưa từng nếm thử mùi vị của tiểu thư quý tộc.”

“Thằng ngốc này,” ả đàn bà sau lưng Lục Lương gõ đầu thuốc, nhếch mép cười, “nếu chúng mày đúng là xuất thân quý tộc, bọn tao chỉ là hành tinh rác, có bị nổ tung cũng chẳng ai thèm xót, người nhà biết chúng mày bị bọn tao bắt giữ, chúng tao còn đường sống sao chứ?”

“Trên người bọn tôi có thiết bị định vị,” Diệp Trần lạnh lùng nói, “gia tộc đã biết bọn tôi rơi xuống đây, nếu bọn tôi chết, các người càng không thể sống tiếp.”

“Chắc, đúng là đại tiểu thư,” ả ta tỏ vẻ chê bai, “hành tinh này của bọn tao, sở dĩ trở thành hành tinh rác là vì bề mặt của nó có một loại khoáng vật đặc biệt cản được tín hiệu từ bên ngoài tới, cho nên không thể giao tiếp tín hiệu với vũ trụ, dần dần mới xuống dốc thế này. Thiết bị định vị hả?”

Ả liếc mắt nhìn đồng bọn, sau đó bật cười ha hả, dường như đang mỉa mai Diệp Trần chẳng biết gì.

Diệp Trần sa sầm mặt nhìn đám người bu quanh, tay cầm kiếm laser, sẵn sàng lao vào đánh nhau bất cứ lúc nào: “Vậy nghĩa là các người chắc chắn sẽ không tha cho bọn ta phải không?”

“Đoán xem?”

Ả nhìn thanh kiếm trong tay Diệp Trần, mắt hần lên ý giết chóc: “Đại tiểu thư à, tính mạng quan trọng hơn tất cả mọi thứ, nhan sắc mày thế kia, muốn sống sót ở chỗ này của bọn tao, thì quá dễ.”

Diệp Trần cười khẩy một tiếng.

Cô đánh mắt nhìn Lục Lương.

Những cái khác cô không lo, cô có tận năm ngàn điểm tích lũy, cùng lắm thì cá chết lưới rách với đám người này. Giờ cô có tiền, làm người có tiền thì có quyền nói đến tôn nghiêm.

Giờ cô đã có thể vì tôn nghiêm mà chiến một trận rồi. Điều duy nhất khiến cô bận tâm là, mỹ nhân cứu anh hùng thế này, sẽ làm Lục Lương yêu cô mất.

Thế giới này thuộc cấp bậc tương đối cao, Ba Tám không thể xác định chính xác độ thiện cảm của đối tượng nhưng dựa vào kinh nghiệm ở những thế giới trước, chỉ số thiện cảm với cô của Lục Lương hiện tại chắc đã

tương đối cao, nếu cô đối tốt với Lục Lương thêm một chút, khó tránh khỏi tình cảm nảy mầm.

Cô phải làm thế nào để vừa cứu Lục Lương lại vừa không khiến đối phương sinh lòng ái mộ đây?

Diệp Trần rơi vào thế bí. Cô nhìn quanh bốn phía, ngoảnh sang nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lục Lương, đắn đo giây lát, Diệp Trần quyết định không cần nói gì nữa, cứ đánh thôi, đánh xong sẽ đem Lục Lương đi! Đi được rồi sẽ nghĩ cách đả kích giảm điểm thiện cảm của Lục Lương với cô sau.

Quyết định xong xuôi, Diệp Trần không nói hai lời, nháy mắt ra hiệu với Lục Lương, xuất kiếm thôi!

Sau khi Lục Lương nhận được cái nháy mắt của cô...

Anh ta quay ngoắt lại phía ả đàn bà cầm tẩu, “bùm” một tiếng, quỳ gối xuống, thành khẩn nói: “Chủ nhân!”

Diệp Trần đã rút kiếm, những người khác cũng đã rút vũ khí, một cái quỳ gối này của Lục Lương, khiến tất cả mọi người đều hóa đá.

Trong lòng Diệp Trần bốc lửa giận ngàn ngút.

Tuy tôi không muốn làm anh yêu tôi nhưng ai cho anh phản bội tôi chứ?!!

Đã nói tôi là tín ngưỡng của anh cơ mà?!!

Đã nói sẽ trung thành với nữ vương cơ mà?!!

Vứt cho chó ăn hết rồi sao!! (ノ`□')ノ へ————

Phần nộ che mờ đôi mắt, Diệp Trần cầm kiếm chuẩn bị đại sát tứ phương. Bỗng đúng lúc này, một cây châm không biết từ đâu phóng tới đâm phập vào người cô, trước mắt tối sầm, Diệp Trần chỉ kịp mắng một tiếng “con bà mày...” rồi ngã xuống.

Lục Lương thấy Diệp Trần ngã xuống, mắt liền sáng lên, nói với ả đàn bà trước mặt: “Chủ nhân, từ nay ta chính là người của ngài, ta nhất định sẽ tận tâm hầu hạ ngài!”

“Ngoan.” Ả đàn bà có vẻ rất vừa lòng với biểu hiện của Lục Lương. Lục Lương trông thấy những người khác khiêng Diệp Trần đi, anh ta cúi đầu, giấu diếm cảm xúc của mình. Đến tận khi nghe tiếng ả đàn bà gọi anh ta đứng lên đi theo ả, Lục Lương mới đứng dậy.

“Giúp tôi để ý tới Diệp Trần.”

Lục Lương dặn 666, 666 lập tức trừ 5 điểm tích lũy, nghiêm túc hô: “Yes, sir!”

“Bớt bớt xem phim hình sự Hồng Kông lại đi.”

Lục Lương vừa nghe cách đáp của 666 liền đoán ra ngay dạo này 666 đang làm gì. 666 ngậm ngùi “ơ” một tiếng.

“Vừa rồi ai động vào cô ấy?” Lục Lương xoay lưng kiểm mông trên đầu ngón tay, mặt lạnh tanh, “Truy tìm cho tôi.”

“Rõ!”

666 luôn luôn ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh của Lục Lương, không hề ý kiến lại gì. Sắp xếp mọi việc xong xuôi, 666 mới tò mò hỏi: “Chủ nhân, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

Lúc này, Lục Lương đã bị người ta đẩy vào trong một nhà giam rách nát, ả đàn bà đứng trước cửa, đuôi mắt lẳng lơ: “Đêm nay có người đẹp chờ ta rồi, người chịu thiệt ở lại chỗ này đi.”

“Vâng, thưa chủ nhân.” Lục Lương ngoan ngoãn cười một cái. ả đàn bà rất vừa lòng, tặng lại một cái hôn gió rồi bỏ đi.

Chờ ả đi khỏi, Lục Lương ngưng cười, ngồi dưới đất bắt đầu tháo đồ nghề trên cổ tay xuống, lắp ráp công cụ đào tẩu.

“Nói đi.”

“Chủ nhân này...” giọng 666 ngốc nghếch, hồn nhiên, “sao anh lại lo nhiều chuyện của Diệp Trần như vậy? Cứ lo chuyện của mình thôi không được sao?”

Lục Lương hơi cứng người lại, 666 lại nói: “Chủ nhân có biết không, anh như thế này, rất giống mấy tên tâm thần cuồng khống chế người khác đó!”

“666,” Lục Lương liếc mắt nhìn 666, làm mặt tỉnh bơ hỏi: “Sao cô không đổi tên thành Ba Tám đi?”

666 nghệt mặt, sau đó bực bội nói: “Tôi thềm vào làm Ba Tám! Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc chết là tên cặn bã nổi tiếng trong giới AI bọn tôi, tôi thềm vào!”

*Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc chết: là câu chửi, tiếng lóng của nó là 3838438, chính là số hiệu đầy đủ của hệ thống Ba Tám. Xem lại chú thích chương 1

Ở bên kia, Ba Tám bỗng hắt xì một cái.

“Ai? Ai đang mắng tôi?!”

Diệp Trần mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm trên một đồng cỏ khô.

Diệp Trần chán nản nhìn lên đỉnh vòm, hỏi ba câu hỏi kinh điển...

“Tôi là ai? Từ đâu tới đây? Sẽ đi về đâu?”

“Kí chủ!” Ba Tám choáng, “Cô sao vậy!”

“Ba Tám...” Diệp Trần nhớ tới tên Lục Lương phản chủ theo địch, trong lòng thổn thức bị thương, “tôi cảm thấy, mình bị thất tình rồi.”

Sao nhân vật phản diện của cô có thể dễ đầu hàng như vậy?!!

Vào lúc ấy, chẳng phải nhân vật phản diện nên hô “”Các người muốn đụng đến một cọng tóc của nàng thì phải bước qua xác ta” hay sao?!

Chẳng lẽ không phải là đến lượt cô giữ chặt anh ta lại và nói: “Lục Lương, đừng làm nhiều chuyện vì ta như vậy” sao?!

Cô lại còn lo hăn quá yêu mình, thế mà quay đầu một cái cô đã bị đá luôn!!!

what the fuck!

Nhất định là cô cầm nhầm kịch bản rồi, đó nhất định là nhân vật phản diện giả!

Tác giả có lời muốn nói:

[Lảm nhảm về nội dung của truyện]

Ờm, thế giới này chủ yếu là để phát triển cốt truyện nên phong cách tương đối thoải mái, không tập trung xây dựng dòng cảm xúc nội tâm mâu thuẫn sâu sắc, vậy nên có một số bạn thấy không quen.

Với tôi mà nói, nếu cứ viết lặp đi lặp lại thì chán vô cùng.

Vậy nên tôi phải thay đổi.

Tiếp nữa là, về mô tả nhân vật, mỗi lần nam chính thay đổi một cơ thể là tính cách cũng sẽ thay đổi tùy theo tính cách của nhân vật, từ đó dẫn tới sự khác nhau về tính cách ở mỗi thế giới.

Cũng giống như những truyện xuyên nhanh khác, thực ra nam chính của tôi cuối cùng cũng sẽ thức tỉnh một nhân vật thuộc về riêng mình, hiện tại tuy nhớ tất cả những tình cảm không quá nồng nhiệt, tính cách hơi hơi dễ thương, ngô ngố thế này của nam chính thực ra là khá gần với nhân vật gốc.

Đại khái cuộc đời nam chính kỳ thực là: niên thiếu (Cố Gia Nam)——> tuổi trưởng thành (Quân Diễn)——> trải qua rất rất nhiều chuyện——> cuối cùng trở thành người ẩn giấu mọi thứ trong tim, dễ thương hơn và cũng biết co được duỗi được như hiện tại.

Coi như là nói trước với mọi người một tiếng, nếu mọi người muốn bỏ hố..... làm ơn đừng nói với tôi.

Thật lòng mà nói, tôi sẽ không thay đổi nhân vật của mình chiều theo sở thích của bạn đọc, vậy nên... đừng nói với tôi, tôi sẽ thấy hơi buồn đó.

Nếu mà chiều theo ý mọi người, chắc phải viết mấy truyện ngọt ngào, dễ thương, còn tôi thì toàn viết truyện ngược đăng trên Tấn Giang thôi, thật sự không viết được.

Nhưng nếu bạn không thích truyện này cũng không sao, có thể đọc đến tận bây giờ, tôi đã cảm ơn rất nhiều rồi. Tôi viết khá nhiều truyện, hy vọng sẽ có truyện nào đó mà bạn thích, hy vọng sẽ có cơ hội gặp lại bạn, moa moa.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

71. Chương 71: Nam Sủng Của Nữ Vương 4

“Kí chủ à,” Ba Tám vỗ về Diệp Trần, “đừng suy nghĩ nhiều quá, phần chần lên chút nào, ít nhất như thế cũng chứng tỏ rằng nhân vật phản diện không yêu cô không phải sao?”

“Anh ta yêu tôi, tôi lo lắng.” Diệp Trần thở dài, “Anh ta không yêu tôi, tôi đau lòng. Anh bảo tôi phải làm sao đây?”

“Thế thì...” Ba Tám do dự đáp, “để cho anh ta không yêu cô một lần, rồi lại yêu cô một lần. Ví dụ như bây giờ, anh ta không yêu cô, sau này lại yêu cô. Như vậy hai người sẽ lần lượt đều bị đau lòng, vậy được chưa?”

Diệp Trần: “...”

Cô chợt nhận ra, cách tư duy của AI quả thực khác người thường.

Nghĩ ngợi một hồi, Diệp Trần quyết định nghĩ thoáng hơn. Thực ra, đối với họ, quan trọng nhất là lần cuối cùng, lần cuối cùng suốt đời, sau khi cô hoàn thành được nhiệm vụ cấp S, anh ta có thể yêu cô, bọn họ có thể bên nhau dài lâu.

Còn những đoạn ở giữa... anh ta đừng thích cô thì hơn.

Diệp Trần củng cố xong tư tưởng liền bắt đầu quan sát bốn phía xung quanh, quay sang hỏi Ba Tám: “Tình hình bây giờ là sao?”

“Ồm, thì là cái gã bắt cô về đây chính là thủ lĩnh chỗ này, hắn đi ra ngoài uống rượu rồi, định lát về sẽ ngủ với cô.”

“Ngủ với tôi?” Diệp Trần ngơ ngác, “Định ngủ với tôi mà bỏ tôi lại đây, không chú ý gì vậy hả?”

“Ừ, phải rồi,” Ba Tám gật đầu, “đây là hành tinh rác mà, cô nhìn hướng Đông mà xem, một bãi phế liệu khổng lồ, rác từ các hành tinh khác đều đổ về đây, cung cấp cho họ một chút vật dụng sinh hoạt là hết, cô cho là bọn họ có gì cần phải chú ý chứ?”

“Thôi được, không nói nữa, anh xác định giúp tôi thử xem Lục Lương đang ở đâu đi.”

“Kí chủ muốn làm gì?” Ba Tám vừa thắc mắc vừa thoăn thoắt mở bản đồ ra cho Diệp Trần xem, đánh dấu vị trí của Lục Lương. Diệp Trần vào trang mạng thương mại điện tử mua hai món thiết bị ẩn thân và một gói đồ dùng sinh hoạt cơ bản. Trước khi rơi xuống hành tinh này, Lục Lương đã phát tín hiệu với bên ngoài, không lâu nữa sẽ có người tới cứu cô, cô chỉ cần kiên nhẫn ở lại đây một thời gian là được. Hiện tại, cô chỉ cần cứu Lục Lương ra, tìm một chỗ ẩn náu chờ cứu viện tới thôi.

Toàn bộ vũ khí trên người đều đã bị tịch thu, Diệp Trần mua thêm vài món vũ khí rồi xuất phát.

Cùng lúc đó, Lục Lương cũng đã lắp ráp xong đồ để đào tẩu. Đầu tiên, anh ta giả vờ đau bụng để gọi người tới, sau đó cắt cổ đối phương rồi dùng dây thép mở khóa nhà giam.

Đồ ở chỗ này toàn là thứ hành tinh khác vứt đi nên dây xích cũng là hàng cổ đại từ nhiều năm trước. Nếu mà dùng khóa mật mã thì...

Chắc sẽ còn bị Lục Lương phá nhanh hơn.

Lục Lương giết người mở khóa không phát ra một tiếng động, cởi áo khoác dỡ khung cửa sổ, bò ra ngoài rồi chạy thẳng tới chỗ Diệp Trần.

Cả quá trình được thực hiện vừa nhanh vừa gọn, 666 say mê xem, vừa theo dõi vừa hò hét cổ vũ trong đầu Lục Lương: “Chủ nhân ngẫu quá! Chủ nhân thật trâu bò! Chủ nhân là hoàn mỹ nhất!”

Lục Lương bị cô nàng hò hét nhức hết đầu, thật không hiểu tại sao một người đứng đắn như mình lại có một cái hệ thống ồn ào như vậy. Lục Lương lạnh nhạt nói: “Ngậm miệng!”

666 vô cùng tủi thân ngậm miệng lại.

Trước khi ngậm miệng còn phải cố nói thêm một câu: “Ông chủ không thương tôi.”

“Tôi vốn không thương cô.”

Lục Lương nhìn lướt qua bản đồ 666 mở cho mình xem, trên bản đồ có một chấm sáng đánh dấu vị trí của Diệp Trần và một loạt chấm sáng là những kẻ từng chạm vào Diệp Trần.

Lục Lương nhanh chóng vạch lộ trình sao cho có thể đánh thẳng một mạch tới chỗ Diệp Trần.

Anh ta không thể một mình chống lại cả nhóm mấy ngàn người nhưng đơn đả độc đấu ám sát thì...

Anh ta rất chuyên nghiệp.

Lục Lương giết một loạt như cắt tiết gà, gần như không để đối phương kịp kêu lên tiếng nào đã chết ngay trên chính giường nhà mình. Bọn họ thậm chí còn chẳng nhìn thấy kẻ giết mình thì đã phải chào vĩnh biệt thế gian.

Lúc giết người Lục Lương rất chuyên tâm nên không phát hiện ra điểm mục tiêu cuối cùng đang không ngừng dịch chuyển...

Còn Diệp Trần lo lắng sốt ruột đi cứu Lục Lương thì lại phát hiện, tại sao người này...

Cứ dịch chuyển suốt vậy?

Anh ta di chuyển khá nhanh, giống như là có một mục tiêu rõ ràng, Diệp Trần đuổi theo chăm sóc, liền thấy dọc theo lộ trình toàn là:

Thi thể.

Thi thể.

Thi thể đầy đường.

Diệp Trần từ khiếp sợ chuyển sang lạnh lùng, tới lúc bắt kịp được Lục Lương, cũng vừa khéo Lục Lương đã giết sạch số người định giết, đứng cách chỗ giam Diệp Trần không xa kiểm tra lại bản đồ, nhú nhú mày nhìn chăm sóc của Diệp Trần không hiểu sao lại ngay gần sau lưng mình.

Tự cô ấy chạy ra được?

Lục Lương khá bất ngờ... Được đấy.

Ở trong lòng anh ta, Diệp Trần là người luôn cần phải chờ anh ta tới cứu.

Lục Lương đứng lại chờ Diệp Trần, thấy cô đã tới gần, làm bộ “tình cờ” ngẩng đầu, liền bắt gặp đôi mắt dè dặt giận dữ trong bóng đêm của cô.

Lục Lương làm bộ như chẳng hề mảy may cảm nhận được sự giận dữ của cô, vẫn nhoẻn miệng cười gọi một tiếng: “Bệ hạ.”

Vừa nhìn thấy nụ cười đó, chẳng biết bị làm sao, Diệp Trần liền không giận nổi nữa.

Cô thực không hiểu sao lại thế này, sao kiếp này người đó lại trở nên vô lại như vậy?

Nghĩ lại tính cách của Lâm Giản Tây kiếp trước, cuối cùng Diệp Trần cũng không còn thấy lạ với cái kiểu mỗi thế giới một tính cách của nhân vật phản diện nữa. Ngưng dòng chảy cảm xúc hỗn loạn trong lòng mình, Diệp Trần lạnh tanh nói: “Mau chạy thôi.”

“Chạy đi đâu?”

Diệp Trần xem bản đồ, ở một góc xa có một chỗ vắng người qua lại vì đó là nơi tập kết rác thải, vô cùng trống trải, ô nhiễm nặng nề, không ai cư ngụ, rất thích hợp cho họ ẩn náu.

Diệp Trần nói: “Đi theo ta.”

Lục Lương nhìn theo hướng đi của cô, đối chiếu với bản đồ trong đầu liền đoán ra chỗ cô chọn, không dị nghị tiếng nào, ngoan ngoãn đi theo cô. Mới đi được một đoạn đường, thôn xóm sau lưng bỗng loạn cả lên, tiếng còi báo động hú ầm ỹ, một đám người đang đuổi tới. Diệp Trần và Lục Lương không cần nói tiếng nào, cùng quay người chui vào trốn trong một cái rương to ngay bên cạnh.

Trong rương còn sót lại vài món đồ linh tinh, chắc là hòm giữ đồ đặt ở cửa của nhà người ta. Một thùng chứa hai người thì hơi chật một chút, cả người Diệp Trần gần như là bị Lục Lương ôm vào trong lồng ngực.

Hai cơ thể nép sát vào với nhau, thân nhiệt của Lục Lương hơi cao, hơi thở nóng rực phả vào gáy Diệp Trần khiến cô có những phản ứng kỳ quái.

Anh ta ôm cô, cô dựa vào anh ta, có thể nghe rõ tiếng tim đập của người kia, giữa họ không còn chút khoảng cách nào, Diệp Trần bỗng nhớ một đêm của nhiều năm trước, ở thế giới có Thảm Cảnh Phùng, đêm động phòng hôm ấy.

Nhiệt độ cơ thể của Thảm Cảnh Phùng cũng rất cao.

Anh ta cũng giống chàng, lúc ôm cô, tim sẽ đập rất nhanh.

Diệp Trần nghĩ như vậy, Lục Lương tất nhiên cũng hồi tưởng.

Tuy rằng anh ta không nhớ yêu cô là thứ cảm giác như thế nào... Chính anh ta cũng rất thắc mắc tại sao mình không nhớ.

Trước đây anh ta từng hỏi 666, 666 nói, lúc bắt đầu nhiệm vụ thì sẽ tiến hành công tác xử lý làm nhạt tình cảm với quá khứ.

Anh ta không thấy việc làm nhạt tình cảm với quá khứ thì có gì xấu, dù sao thì tình cảm từ những chuyện đã qua cũng rất hỗn tạp.

Người đó cố tình tiếp cận anh ta, cố tình làm anh ta yêu, tình cảm như vậy, ngay từ đầu, đã không trong sáng.

Nếu thứ tình cảm này là thật, thì cho dù làm nhạt tình cảm, anh ta tin mình sẽ vẫn lại yêu người đó một lần nữa.

Nếu thứ tình cảm này không đủ thật, vậy có làm nhạt tình cảm cũng không có gì phải tiếc.

Nhưng, không có tình cảm, vẫn còn trí nhớ, cảm giác độc chiếm kỳ lạ vẫn còn.

Lục Lương ôm Diệp Trần, kề sát như vậy, anh ta có thể cảm nhận được nhiệt độ trong rương đang tăng vọt rất nhanh, cơ thể cũng có những phản ứng tự nhiên nhất.

Diệp Trần thấy anh ta có phản ứng, không nhin được cửa cửa người, Lục Lương ôm chặt cô, khàn khàn bảo: “Đừng cửa.”

Diệp Trần cứng người lại, thực sự không dám cửa nữa.

Bên ngoài có tiếng người rầm rập chạy tới, sau một lúc, cuối cùng cũng hết tiếng. Diệp Trần thử thăm dò tình hình bên ngoài, thì thầm nói: “Chắc là đi hết rồi.”

Lục Lương khàn khàn ừ một tiếng, Diệp Trần đẩy nắp rương lên, rón rén chui ra ngoài.

Hai người đều thấy ngượng ngùng, Diệp Trần giả vờ như không biết, khe khẽ gọi Lục Lương: “Đi thôi.”

Lục Lương gật đầu, hai người đang chuẩn bị đi thì nghe thấy cuối đường có một tiếng nói lạnh lạnh: “Đứng lại!”

Hai người cùng quay đầu lại, dưới ánh trăng màu đỏ, có một thiếu nữ cầm một chiếc liềm đứng tận cuối đường lạnh lùng nhìn họ.

Hai người lặng lẽ xiết chặt vũ khí của mình, thiếu nữ đó lại hỏi: “Có muốn an toàn ra khỏi thôn không?”

Cả hai người đều cảm thấy bất ngờ. Thiếu nữ đó liếm khóe môi: “Nhà tôi ở ngoài thôn, tôi biết một lối đi bí mật, cam đoan đưa được các người ra, còn có thể cho các người ở tạm một thời gian. Chờ các người được an toàn rồi thì trả cho tôi một khoản tiền, thế nào?”

Vận may trời cho.

Chuyện tốt như vậy khiến cả hai đều sinh lòng cảnh giác, Lục Lương cười: “Cô muốn bao nhiêu tiền?”

“Hai người thì mười năm dung dịch dinh dưỡng, một chiếc phi thuyền nhỏ loại tiên tiến nhất.”

“Dung dịch dinh dưỡng thì được,” Lục Lương nheo mắt, “còn đòi cả phi thuyền, có phải hơi tham quá rồi không?”

“Các người đánh nhau bị rơi xuống đây, nhất định là đang bị người đuổi giết, giữa lúc bị đuổi giết, cô gái kia còn mặc váy dài, có thể thấy thân phận cô ta nhất định vô cùng cao quý. Còn trang phục của anh, là quân trang.”

Lục Lương đánh mặt lại, cô gái kia vẫn còn nói tiếp: “Một tháng trước có tin nữ vương đi tuần tra thiên hà. Dựa theo kế hoạch, hiện giờ nữ vương bộ hạ đáng ra phải đến Sao Bạch Lang nhưng đến lúc này bên Sao Bạch Lang không hề có chút tin tức nào. Tôi thấy mình đòi một chút đồ như vậy là đã rất hời cho hai người rồi.”

“Được.”

Đã nói đến nước này rồi, Diệp Trần không muốn giằng dai thêm nữa, bèn nói luôn: “Đi thôi.”

“Bộ hạ anh minh.”

Thiếu nữ khiêu khích nhìn Lục Lương, đi tới chỗ hai người, kéo dịch cái rương ra chỗ khác, mở nắp cổng thoát nước, hất cầm: “Xuống đi.”

Diệp Trần và Lục Lương liếc nhau.

Diệp Trần cảm thấy, quả là hơi đắt.

Cô còn tưởng cô gái này còn phải vất vả thế nào để đưa họ ra ngoài chứ!

Có điều giờ không phải lúc để nghĩ chuyện này, Diệp Trần và Lục Lương đi theo cô gái chui vào trong cống thoát nước như bầy chuột. Diệp Trần đi đằng sau hỏi nhỏ: “Cô gái, cô tên gì?”

“Tôi?”

Cô gái đi trước dò đường, không buồn quay đầu lại nhìn: “Tôi là Diệp Trần, các người cứ gọi tôi là Tiểu Trần là được.”

Diệp Trần, Lục Lương: “!!!”

Trong lòng Lục Lương rối lên, anh ta nhìn chăm chăm cái cô Diệp Trần đi đằng trước, lập tức gọi 666: “Có cách nào xác định ai là người có hệ thống không?”

Cách nhận biết Diệp Trần của anh ta là dựa vào tên, giờ bỗng dưng xuất hiện những hai Diệp Trần, anh ta đột nhiên thấy hơi hoảng hốt.

Nhưng 666 lại đáp đầy bí hiểm: “Kí chủ, dựa vào trái tim của anh.”

“Cô cút đi.”

Lục Lương nhìn thoáng qua cô thiếu nữ Diệp Trần đi đằng trước rồi lại nhìn nữ vương Diệp Trần đi bên cạnh, lòng hơi lo lắng.

Nhưng Lục Lương cũng nhanh chóng chú ý tới một lượng lớn vũ khí trong tay Diệp Trần, lúc họ tách nhau ra, vũ khí của Diệp Trần đều đã bị tước hết rồi, chính anh ta cũng vậy, chẳng qua là nữ thủ lĩnh thấy anh ta ngoan ngoãn mới để lại mấy món trang sức cho anh ta, có điều, với một kẻ ám sát, mỗi sợi tóc trên người đều là vũ khí, cho nên đồ trang sức của anh ta...

Tất nhiên cũng là trang bị.

Còn vũ khí của Diệp Trần thì từ đâu mà ra? Cũng... là mua phải không?

“666,” Lục Lương lại hỏi, “trang mạng mua sắm trực tuyến của cô có giống của hệ thống khác không?”

“Giống, có điều...” 666 lí nhí đáp, “ông chủ à, tôi còn chưa thăng cấp.”

Có cô ta để làm gì chứ?

Lục Lương tự nhiên như thường đi theo cô thiếu nữ Diệp Trần ra khỏi cổng thoát nước.

Còn Diệp Trần, sau tích tắc giật mình thì liền hiểu ra, đây chắc có lẽ chính là cái cô Diệp Trần vừa nghèo vừa tàn tật kia.

May mà cô không xuyên vào người người này...

Thật cảm kích Ba Tám quá.

Hai người cùng nhau đi theo Tiểu Diệp Trần về nhà cô ta. Nhà của Tiểu Diệp Trần chính là một sơn động lụp xụp. Về được đến sơn động, Tiểu Diệp Trần cũng lơ là cảnh giác, vứt đồ lung tung khắp nơi, thoải mái nói: “Các người cứ ngủ tự nhiên, thoải mái đi, tôi không lo cho các người đâu. À, các người tên gì?”

“Lâm Trần.”

“Thẩm Cảnh Phùng.”

Hai người không hẹn mà cùng nói tên giả. Tiểu Diệp Trần gật gù, hoàn toàn không quan tâm tên của họ, quay người vào trong nói: “Mặc kệ các người, tôi đi ngủ đây.”

Tiểu Diệp Trần đi được mấy bước, bên trong có một giọng nói dịu dàng vọng ra: “Tiểu Trần về rồi đấy à?”

Nghe thấy giọng nói ấy, Diệp Trần và Lục Lương đồng loạt ngoái đầu!

Sau đó trông thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc bước ra từ sau rèm.

Ba người trở mắt nhìn nhau. Diệp Trần là người la lên trước tiên: “Minh! Hạo!”

“Bệ hạ,” Minh Hạo đánh mặt, bỗng nghĩ ra chuyện gì, cuộn nắm đấm lại bước tới: “Không ngờ ngài cũng có ngày hôm nay.”

“Người... Người muốn làm gì...”

Nhìn thấy ánh mắt của Minh Hạo, Diệp Trần có cảm giác bất an. Minh Hạo bước tới gần Diệp Trần, nện một quyền lên bức tường ngay cạnh cô, trên tường lập tức lõm một lỗ. Minh Hạo hằm hằm nhìn Diệp Trần: “Người! Nói! Xem?! Bệ hạ của ta!”

Vừa dứt lời, Minh Hạo đã bị người ta tóm cổ áo lẳng sang một bên.

Người này vô cùng hiểu anh ta, đến cả động tác tránh né của anh ta cũng đoán ra được khiến anh ta không tránh nổi, bị ném thẳng ra ngoài sơn động.

Thủ pháp quen thuộc như vậy...

Minh Hạo sững sờ bên ngoài hang một giây rồi liền nghe thấy giọng nói quen thuộc của người anh em tốt của mình: “Cách nàng xa một chút, lần sau còn dựa gần như vậy nữa, tôi đánh gãy tay cậu.”

Minh Hạo quỳ rạp dưới đất, ngơ ngác ngóc đầu dậy, Lục Lương sờ sờ chỗ vành tai một hồi, sau đó một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước

mắt Minh Hạo.

“Lục Lương!”

Minh Hạo vui mừng gọi, đứng dậy khỏi mặt đất, chạy bổ về phía Lục Lương: “Lục Lương, cậu vẫn còn sống à?”

“Ừ.” Lục Lương gật đầu, đã quá quen với sự nhiệt tình của người anh em may mắn này của mình. Minh Hạo mừng rỡ ôm anh ta một hồi, đang định mở miệng nói thì Lục Lương lại đột nhiên nhớ ra vừa rồi vẫn còn lời chưa nói xong, trịnh trọng nói: “Còn nữa,”

“Hả?”

“Đó không phải là bộ hạ của cậu.”

Minh Hạo: “...”

Người anh em của anh ta chắc là bị trúng độc của nữ vương mất rồi.

Nhìn cái ánh mắt muôn lời khó nói hết của Minh Hạo, Lục Lương hỏi: “Vừa rồi cậu muốn nói gì?”

“Không...” Ngàn lời mắng chửi Diệp Trần Minh Hạo vừa tích được đều bị nghẹn lại trong bụng, sắc mặt rất khó coi: “Không có gì ...”

Tiểu Diệp Trần đứng đực một bên này giờ nhìn ba người, giờ mới giật mình hiểu ra: “Anh Minh Hạo quen họ à?”

“Ừ...” Minh Hạo gật đầu, giới thiệu Lục Lương: “Đây là người anh em của anh, Lục Lương.”

Lục Lương nhìn lướt qua Minh Hạo, có vẻ không đồng tình lắm với cách giới thiệu của Minh Hạo, Minh Hạo hiểu ý Lục Lương, khoát tay nói: “Không sao đâu, đều là người một nhà.”

Lục Lương không còn gì để nói nữa rồi. Minh Hạo có một loại bản năng rất kỳ lạ, người mà anh ta cảm thấy tốt thì về cơ bản đều đúng là người tốt, từ trước tới nay chưa bao giờ đoán sai.

Dù sao cũng là nam chính, phụ nữ sẽ chẳng phản bội anh ta.

Minh Hạo giới thiệu hai người với Tiểu Diệp Trần. Tiểu Diệp Trần lè lưỡi với Diệp Trần: “Hóa ra cô cũng tên là Diệp Trần à, vậy sau này tôi là Tiểu Diệp Trần, cô là Đại Diệp Trần.”

“Ừ.” Diệp Trần cười tủm tủm. Minh Hạo bất giác quay sang nhìn cô.

Trong trí nhớ của anh ta, bệ hạ là người rất tàn bạo, nào có lúc dịu dàng như vậy, nếu có dịu dàng, thì hoặc là để cho truyền thông xem, hoặc là đang muốn giết người.

Anh ta đã quen với việc phải cảnh giác với Diệp Trần, không ngờ Diệp Trần nghe thấy Tiểu Diệp Trần nói vậy xong cũng không có vẻ gì là có sát ý.

Hai chị em Tiểu Diệp Trần và Diệp Trần tay nắm tay nhau nói chuyện, bỏ lại Minh Hạo và Lục Lương ra ngoài gác đêm. Minh Hạo nhìn nhìn Diệp Trần đầy băn khoăn. Lục Lương thờ ơ liếc anh ta một cái, nhắc: “Còn nhìn gì nữa?”

“Ông có bệnh à?”

Minh Hạo buột miệng hỏi.

Người anh em này mặt nào cũng tốt, chỉ có điều là bản năng chiếm hữu với những thứ thuộc về lãnh địa của mình quá mạnh mẽ, rất phiền phức.

Ví dụ như ngày xưa có hồi ông ta từng nuôi một con rùa, không cho bất kỳ ai đút cho nó ăn, cũng không cho ai chạm vào, đứa nào dám đụng là liệu chừng. Có một lần bất ngờ bị điều đi làm nhiệm vụ một tháng, không có ai lo cho con rùa kia, cuối cùng con rùa bị chết đói.

Lại ví dụ như trên giường ông ta có một con búp bê vải, một con búp bê vải thật đó, một thằng đàn ông lớn tướng vậy rồi mà còn chơi búp bê.

Cái con búp bê rách đó, ai mà động vào, dễ chừng ông ta dám đánh chết người ta luôn.

Với những thứ thuộc về lãnh địa của mình, bất kể thích hay không thích, một khi đã thuộc quyền của ông ta, đứa nào dám đụng vào đứa đó chết.

Lần này dính tới nữ vương, bệnh hình như còn nặng hơn.

Minh Hạo không dám vô đoán Lục Lương có ý gì với Diệp Trần, chỉ cho rằng Lục Lương lại phát bệnh. Giờ Lục Lương đã là nam sủng của nữ vương, là người của mình tất nhiên là có ham muốn chiếm hữu.

Chẳng qua là... đó dù sao cũng là nữ vương.

Minh Hạo thở dài, vỗ vai Lục Lương: “Tính tôi thế nào ông còn không biết à? Chẳng qua là tôi thấy nàng ta có phần không giống trước mới nhìn thêm mấy cái. Có điều cái tính này của ông phải sửa đi.”

“Sửa cái gì?”

“Đó dù sao cũng là nữ vương, sao có thể chỉ có mỗi một người đàn ông. Ông từng thấy nữ vương nào chỉ trung trinh một người đàn ông cả đời chưa? Cho dù chỉ có một chồng thì bên ngoài cũng có vô số tình nhân...”

Còn chưa nói dứt lời, mặt Lục Lương đã sa sầm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nàng dám.”

“Lương ca này,” Minh Hạo thở dài, bùi ngùi nói, “mệnh chúng ta thế nào, ông còn không biết sao?”

“Mệnh chúng ta làm sao?” Lục Lương lườm Minh Hạo. Minh Hạo giật mình, lại nghe đối phương nói tiếp: “Từ trước tới nay tôi không biết cái gì là số mệnh đã định hết.”

Lục Lương nói lời này với một thái độ rất kiên định, trong chớp mắt, Minh Hạo có cảm tưởng như tới tận bây giờ mình vẫn không hiểu người này.

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy lại làm Minh Hạo cảm thấy như có một loại sức mạnh kỳ lạ khiến anh ta muốn quỳ gối, muốn thần phục, muốn đi theo người này.

“Ông nói đúng.” Minh Hạo nở nụ cười: “Không có gì là số mệnh đã định hết.”

Nói xong, Minh Hạo bỗng nghĩ đến một chuyện, đẩy đẩy người Lục Lương hỏi: “Phải rồi, phen này ông biết mùi vị đàn bà là thế nào rồi hả? Chia sẻ chút xem?”

“Hiện tại tôi đang là đội trưởng đội bốn, Quân đoàn Ba, Không quân.”

Minh Hạo chờ người.

Đó chính là vị trí anh ta ngày đêm mơ ước.

Học trường không quân, điều khiển phi thuyền, vào sinh ra tử vì đất nước. Kết quả, anh ta chạy trốn vì ước mơ và trinh tiết, nấu mình ở cái

hành tinh rác này, Lục Lương hy sinh vì anh ta lại trở thành đội trưởng trong Không quân?!

Không khoa học, không công bằng, không có lý nào.

Nhìn cái điệu muốn nói lại thôi của Minh Hạo, tâm trạng Lục Lương tốt hẳn lên.

“Ông nói thật với tôi đi,” Minh Hạo cuối cùng không nhịn nổi, “có phải bệ hạ nể cái mặt của ông nên mới cho ông vị trí này không?”

“Ông xéo đi!”

Vừa dứt lời, Minh Hạo lại bị sút đi.

Tiếng Minh Hạo rên rỉ làm Tiểu Diệp Trần hoảng hốt nhảy dựng lên, Diệp Trần đang bày bí quyết chăm sóc da cho Tiểu Diệp Trần, nghe thấy tiếng kêu, Tiểu Diệp Trần cầm dao lên hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?!”

Diệp Trần bảo Ba Tám xem thử bên ngoài xong, bình tĩnh nói: “Không có gì đâu, bọn họ đùa nhau.”

“Đùa?”

Tiểu Diệp Trần nhìn thấy tình hình bên ngoài, khó hiểu hỏi: “Có kiểu đùa như vậy sao?”

“Ừ, người ở chỗ chúng tôi thường xuyên dùng cách này để thể hiện tình cảm, đây là dấu hiệu tình cảm tốt.”

“Hay thật nhỉ,” Tiểu Diệp Trần mỉm cười, cổ Diệp Trần bỗng lạnh, cô bị Tiểu Diệp Trần ném ra ngoài!

Trong chớp mắt đo, Diệp Trần nghe thấy tiếng Tiểu Diệp Trần khoan khoái nói: “Tôi và chị tình cảm cũng rất tốt!”

Diệp Trần: “...”

Muốn chửi con bà nó lại thôi.

Đại khái chính là thứ cảm giác lúc này.

Tác giả có chuyện muốn nói:

[mẫu truyện nhỏ]

Diệp Trần: “Nghe nói thiết lập hình tượng của anh là lạnh lùng.”

Lục Lương: “Thiết lập hình tượng gì cơ?”

Diệp Trần: “Là thiết lập hình tượng của nam thần.”

Lục Lương: “Ai nói tôi là nam thần?”

Diệp Trần: “Bọn họ...”

Lục Lương: “Đó là do bọn họ chưa từng bước vào thế giới của tôi.”

Diệp Trần: “Xem ra chúng ta cần làm một kỳ phóng sự, “Khám phá khoa học: Bước vào thế giới của Lục Lương”.”

Lục Lương: “...”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

72. Chương 72: Nam Sủng Của Nữ Vương 5

Diệp Trần và Minh Hạo liếc nhìn nhau, tiếng than ôi đều trở về với đất mẹ. Sắc mặt Lục Lương khá khó coi nhưng anh ta không nổi cáu, chỉ nói là: “Đừng âm ỉ nữa, ngủ đi.”

Diệp Trần cũng hơi mệt, quay về trong sơn động, lấy bình tắm rửa trong túi vật dụng đổi được qua hệ thống để dùng. Bình tắm rửa thực ra là một cái bình nước nóng nối với vòi phun, lượng nước khá nhiều, một bình nhỏ có thể tắm hơn ba chục lượt. Diệp Trần lắc lắc cái bình hỏi mọi người: “Muốn tắm không?”

Ba người nhìn cái bình tắm rửa, mắt người nào người nấy sáng ngời. Tiểu Diệp Trần muốn lấy bình tắm rửa, Lục Lương lại nhanh tay hơn Tiểu Diệp Trần, cướp được bình xong đưa cho Diệp Trần: “Cô đi tắm trước đi, ta canh cho.”

“Ta muốn tắm, ta cũng muốn tắm!”

Tiểu Diệp Trần bất mãn la lên: “Ta đã mệt mỏi cả ngày trời rồi, ta muốn đi ngủ sớm một chút!”

“Cô ấy cũng muốn đi ngủ sớm một chút.”

Lục Lương liếc Tiểu Diệp Trần một cái, đẩy người Diệp Trần: “Còn ngây ra đó làm gì, mau lên, tắm rửa đi còn ngủ.”

Lục Lương rất cao, lúc đứng chắn trước mặt cô, có cảm giác rất an toàn. Diệp Trần nghe xong, trong lòng thấy rất ấm áp. Lục Lương che chở cho cô, điều này khiến cô thấy khá vui mừng. Bởi vì, vào những lúc thế này, cô có thể tìm thấy bóng dáng người trong lòng mình trên người anh ta.

Diệp Trần đè nén cảm giác mừng thầm nhỏ bé trong lòng mình, đi vào một gian được ngăn lại trong sơn động, Lục Lương lấy một cái chắn treo lên che lối vào rồi đứng canh ở đó, vô tư nhìn ra ngoài.

Diệp Trần hơi ngại ngùng, vừa xả nước, vò tóc vừa nói: “Hay là người để Tiểu Trần lại canh đi thì hơn...”

“Nàng ta không đáng tin.”

Lục Lương đáp chắc nịch. Mới ở chung mấy canh giờ, Lục Lương đã nhìn ra, Tiểu Diệp Trần đúng là đồ điên, ai mà biết lúc Diệp Trần đang tắm, cô ta có xông vào cùng tắm chung hay không.

“Ờm.”

Diệp Trần không nói tiếp nữa.

Con người khi không mặc quần áo rất dễ nảy sinh cảm giác không an toàn. Diệp Trần vốn cho rằng tắm rửa ở chỗ như thế này cô sẽ cảm thấy vô cùng bất an, nào ngờ ngay khi biết có Lục Lương đứng ở bên ngoài, cô lại chợt thấy an tâm vô cùng.

Tắm rửa xong, Diệp Trần lấy quần áo mới trong túi đồ ra thay, sạch sẽ thơm tho đi ra ngoài, cầm khăn bông lau tóc, nói với Lục Lương: “Ta canh giúp người nhé?”

“Ừ.”

Lục Lương nhìn cô một cái. Con gái tắm rửa sạch sẽ xong, da thịt nõn nà, nước lẫn dọc từ mặt xuống cổ rồi xuống dưới nữa, thấm vào trong.

Mắt anh ta sâu thẳm, bất ngờ vươn tay tới kéo cổ áo cô lại. Diệp Trần giật mình, Lục Lương thu luôn tay về, thản nhiên đi vào trong: “Chờ tôi ra.”

Diệp Trần ừ một tiếng rồi nhớ ra: “À, quần áo của người này.”

Nói xong, cô lấy một bộ đồ mới sạch sẽ trong túi ra đưa cho Lục Lương. Lục Lương nhìn thoáng qua bộ đồ trong tay, có vẻ cũng chẳng bận tâm, thờ ơ nói: “Cô có nhiều đồ lạ thật.”

Diệp Trần đứng hình, sợ bị hỏi tiếp mấy thứ này là gì từ đâu ra. May mà Lục Lương không có thói quen tò mò chuyện của người khác, chỉ dặn cô: “Cô cầm đi, lát nữa đưa cho ta.”

Nói xong Lục Lương đi vào trong, bên trong vọng ra tiếng nước chảy. Diệp Trần ôm quần áo đứng tựa vào tường, bỗng nhớ lại hồi xưa, rất nhiều năm về trước, lúc Cố Gia Nam chơi bóng rổ cũng rất thích đưa quần áo cho cô cầm, bảo cô đứng giữ đồ chờ cậu ta.

Những chi tiết nhỏ nhặt như vậy tạo cho cô cảm giác thân thuộc, bất giác nhoèn miệng, cúi đầu cười. Lục Lương bỗng đưa tay ra gọi: “Đồ”. Diệp Trần giật mình, bối rối cúi quần áo đang cầm vào tay Lục Lương. Lục Lương mặc đồ xong đi ra, cúi xuống nhìn cô một cái: “Cô làm chuyện gì khuất tất hả, sao chột dạ vậy?”

“Đâu có, đang ngăn người thì bị giật mình.”

Diệp Trần vội vàng giấu diếm sự thực là mình vừa mới nhớ tới đối phương. Lục Lương nhìn cô đầy kỳ quái: “Ngăn người mà mặt mũi như hoài xuân vậy hả?”

Diệp Trần: “...”

Đủ rồi, cái người này trình độ bắt chẹt người khác ngày càng cao.

Lục Lương cầm khăn lau tóc đi ra ngoài, gọi Minh Hạo và Tiểu Diệp Trần vào tắm, đồng thời với tay kéo Diệp Trần đi.

Tóc Diệp Trần dài hơn hăn của Lục Lương, đến giờ vẫn chưa khô. Lục Lương nhìn nó xong nhíu mày: “Sao tóc cô vẫn còn nước thế hả?”

Diệp Trần bị người ta kéo đi, đi thất tha thất thểu, bỗng chợt nhận ra, kể từ lúc hai người rơi xuống cái hành tinh ghẻ lở này, Lục Lương càng ngày càng chẳng buồn khách khí gì với mình.

Diệp Trần cau mày: “Lục Lương, người còn nhớ ta là nữ vương không?”

“Nhớ chứ,” Lục Lương quay đầu lại cười tủm tỉm, “ta còn nhớ ta là nam sủng của cô nữa, không hầu hạ tốt bị cô sai người loạn côn đánh chết, may mắn thoát hiểm, trốn ra.”

Diệp Trần: “...”

Hơi lạnh.

Diệp Trần rùng mình. Lục Lương kéo cô tới gần đồng lửa, một tay ấn cô ngồi xuống, tay kia ném khăn bông lên đầu cô. Diệp Trần cau có gọi: “Này!”

“Đừng nói.”

Lục Lương đặt tay lên đầu Diệp Trần, cầm khăn lau tóc cho cô. Lời đã đến bên miệng lại bị người ta chặn lại, Diệp Trần ngồi ngoan như một con mèo được gãi lông, vuốt một cái đang xù lông liền hiền ngay.

Tay Lục Lương rất lớn, rất ấm áp, lúc lau tóc cho cô, vừa dịu dàng vừa cẩn thận. Khác biệt hoàn toàn với cái thói ăn nói cay độc lúc bình thường.

Diệp Trần trộm nhìn Lục Lương, dưới ánh lửa, khuôn mặt anh ta ấm màu vàng quất chín, chính anh ta cũng không biết, ánh mắt mình nhìn Diệp Trần lại dịu dàng, mê đắm tới vậy.

Diệp Trần sợ bị phát hiện nhìn trộm, chỉ dám liếc một cái rồi thôi. Lục Lương thì lại đang chìm trong cảm giác sung sướng khi lau tóc cho Diệp Trần, hoàn toàn không để ý thấy.

Chờ Minh Hạo và Tiểu Diệp Trần tắm xong đi ra, tóc Diệp Trần gần như đã khô hẳn. Lục Lương liếc nhìn Minh Hạo: “Chúng ta gác luân phiên đi, tôi gác từ nửa đêm tới sáng, ông gác nửa đầu.”

“Được.” Minh Hạo rất tinh ý, “Ông và bộ hạ canh nửa đêm về sáng, tôi với Tiểu Trần canh nửa đầu.”

“Đợi...”

“Đừng nói nhiều nữa, ngủ thôi.”

Lục Lương kéo Diệp Trần vào chỗ cái giường duy nhất trong sơn động.

Diệp Trần gần như chẳng có cơ hội nào để thương lượng, Lục Lương đẩy thẳng cô vào nằm trong còn anh ta nằm ngoài, nghiêng người chắn ánh sáng từ ngoài hắt vào, nhắm mắt lại bảo: “Ngủ đi.”

Anh ta nằm cách rất gần, Diệp Trần quay lưng về phía Lục Lương, mặt đối diện với vách tường nhưng vẫn cảm giác rõ thân nhiệt nóng rực tỏa ra từ người anh ta.

Điều này làm Diệp Trần cảm thấy khó ngủ, cô cứ thế mở to mắt nhìn vách tường. Ba Tám sốt ruột nhắc: “Kí chủ, cô còn không ngủ là nửa đêm về sáng không canh nổi đâu.”

“Ba Tám ơi...”

Diệp Trần lo lắng hỏi: “Anh có cảm thấy Lục Lương hơi bị tốt với tôi không?”

Nói xong, không đợi Ba Tám đáp, Diệp Trần đã vội nói: “Không không không, nhất định là tôi bị ảo tưởng.”

“Thực ra thì,” Ba Tám buồn bã nói, “tôi cảm thấy là rất tốt.”

Nghe bảo vậy, Diệp Trần bỗng muốn ôm đầu khóc một trận.

Cô không muốn tán tỉnh nhân vật phản diện mà! Thật sự không muốn đâu!

Thế giới này cô đã cố gắng hết sức giữ khoảng cách rồi mà, tại sao nhân vật phản diện vẫn cứ tốt với cô chứ!

Tuy vậy, chẳng hiểu tại sao, nhờ biết được điều này, trong lòng cô lại thầm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Đã đi qua vài thế giới rồi nhưng kỳ lạ là Diệp Trần vẫn cảm nhận được cái cảm giác mâu thuẫn giống y như mỗi tình đầu.

Một cô gái trẻ mới biết yêu, lúc nào cũng có nhiều vấn đề để rồi rắm.

Thực ra giãy vò một hồi, Diệp Trần cũng bắt đầu thấy mệt, đang thiu thiu chuẩn bị ngủ thì Lục Lương lại bỗng vươn tay sang kéo cô vào lòng.

Diệp Trần tròn tròn mắt, cả người cứng đờ ra còn đối phương thì hình như đã ngủ say rồi, kề sát vào cọ cọ như con chó con, hơi thở đều đều.

Diệp Trần vốn định lay anh ta dậy nhưng vào lúc Lục Lương cọ cọ vào người cô, Diệp Trần bỗng thấy mềm lòng.

Thực ra, cô cũng muốn ôm anh ta lâu rồi.

Nhưng vẫn luôn kìm hãm bản thân, sợ sơ sẩy sẽ khiến đối phương nảy sinh rung động gì đó rồi lại thích mình.

Đương lúc này, anh ta thực sự chẳng biết gì hết, giờ mà chạm nhẹ một xíu như vậy, chắc là cũng tha thứ được phải không?

Diệp Trần thầm nghĩ vậy rồi bỗng cảm thấy cái ôm này thật quý giá.

Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn đưa tay lên, rụt rè, cẩn thận đặt tay mình lên tay Lục Lương. Thấy Lục Lương không có động tĩnh gì, Diệp Trần hài lòng, thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Chờ Diệp Trần thiếp đi, tiếng hít thở đều đều, Lục Lương mới chậm chậm hé mắt nhìn, lảng lảng quan sát thật kỹ đối phương, suy nghĩ trong lòng đầy phức tạp.

Người này rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?

Lục Lương nghiêm túc nghĩ, không hề nhận ra chút cảm giác hơi hơi vui sướng nơi đáy lòng. Chút vui vẻ ấy bị chôn vùi quá sâu khiến ngay cả chính anh ta cũng không tìm thấy chút dấu vết nào nhưng bất kể chuyện gì thì cũng không thể nói đến tuyệt đối không, ví như cảm giác mềm mại tràn ngập con tim do niềm vui ấy mang tới thì anh ta có thể cảm nhận được.

Lục Lương nhìn cô, cảm giác rất muốn tới gần hơn nữa nhưng đầu tranh một hồi, cuối cùng vẫn nhịn, cúi đầu, dịu dàng hôn lên tóc cô.

Diệp Trần đã ngủ say, chẳng hề hay biết gì.

Vào cái khoảnh khắc hôn lên tóc ấy, trong đầu Lục Lương bỗng có một ý nghĩ kỳ lạ.

Tha thứ cho cô ấy đi.

Ý nghĩ này khiến chính anh ta phải giật mình, bắt đầu nghiêm túc xem xét lại bản thân, tha thứ chuyện gì vậy?

Trong tâm tư của anh ta với cô gái này... hóa ra là có cảm giác bất mãn sao?

Lục Lương nằm trên giường nghiêm túc suy nghĩ nhưng nhất thời cũng không làm rõ được bèn thôi không nghĩ nữa, nhắm mắt lại, ôm người trong lòng chặt thêm chút nữa, bắt đầu ngủ.

Ngủ một mạch tới nửa đêm, Minh Hạo vào đánh thức hai người dậy, Diệp Trần mắt nhắm mắt mở đi gác đêm cùng với Lục Lương.

Diệp Trần chưa ngủ đủ, vẫn còn mơ mơ màng màng, ngồi ở cửa, cố gắng chống mí mắt lên nhìn.

Lục Lương thấy cô ăn mặc áo quần mỏng manh bèn hỏi: “Cô có chăn không?”

“Chăn?” Diệp Trần gà gà gật gật, nghĩ mãi mới trả lời được, “Có!”

Lục Lương đi lấy chăn đắp lên người cô, kéo đầu cô gối lên đùi mình, ra nghiêm lệnh: “Ngủ.”

Diệp Trần muốn chống đối nhưng Lục Lương cứ ghì chặt đầu cô xuống, hơn nữa cô thật sự rất buồn ngủ, cảm giác dựa vào người Lục Lương quá thoải mái, cô từ chối tượng trưng một tí rồi không chối nổi nữa, quấn chặt chăn, từ từ nhắm mắt ngủ.

Trước lúc nhắm mắt, Diệp Trần nhìn thấy ánh trăng của hành tinh này, nó có màu hơi đỏ đỏ. Còn người đàn ông dưới ánh trăng, cao to, tuấn tú, giống như một pho tượng canh gác sẽ mãi mãi ở bên bảo vệ cô.

Cô ở bên cạnh anh ta có thể yên tâm làm tất cả mọi chuyện, anh ta sẽ mãi mãi bao dung cho cô, bầu bạn với cô, trân trọng cô.

Đây là may mắn lớn nhất cả đời cô, đồng thời là báu vật quý giá chỉ mình cô có.

Diệp Trần nhắm mắt lại, bất giác, thấy trong lòng hơi xót xa khổ sở.

Lục Lương tựa vào vách tường, vẫn luôn cảnh giác nhìn bốn phía. Cô gái ngoan như một chú mèo con, rúc vào trong lòng anh ta ngủ, trái tim anh ta ngập trong cảm giác dịu dàng.

“Kí chủ,” 666 nhỏ giọng gọi, “tôi thấy anh có hơi là lạ.”

“Gì?”

“Tôi có cảm giác quanh người anh...” 666 kéo dài giọng, “đầy bong bóng màu hồng!”

Lục Lương: “...”

“Ít xem phim, đọc thêm sách đi, sau này còn nói mấy câu vớ vẩn kiểu vậy nữa, tôi cấm cô mở kênh phim Hàn.”

Nghe bảo vậy, 666 òa một tiếng bật khóc.

Trời sáng Diệp Trần thức dậy, nắng ban mai chiếu vào mắt cô, Diệp Trần cảm giác có bàn tay ấm áp che lên mắt mình, chần chừ giúp cô.

Diệp Trần mở mắt nhìn, lông mi cọ vào lòng bàn tay Lục Lương, Lục Lương biết cô đã tỉnh bèn giải thích: “Nặng chói mắt lắm.”

Chút dịu dàng lơ đãng khiến trái tim Diệp Trần rung động, đập vang lên bùm bùm, Diệp Trần lúng túng đáp: “Biết rồi...”

Lục Lương tách kẽ hai ngón tay ra cho Diệp Trần quen dần với ánh sáng nhờ vậy cô mới nhìn thấy rõ khuôn mặt của đối phương.

Không biết sao Diệp Trần cảm thấy hôm nay Lục Lương cực kỳ đẹp trai.

Bốn người phải dựa vào đồ của Diệp Trần để sống, ngồi trong sơn động, chân không rời khỏi hang, chờ đội cứu viện tới.

Diệp Trần không hề lo lắng có đủ đồ để dùng hay không, dù sao hết thì lại mua tiếp, có tiền thật sướng.

Tranh thủ lúc này, Diệp Trần bắt đầu suy nghĩ chính sự.

Ba Tám là một hệ thống, sếp của nó là một máy chủ, một máy chủ có một số hệ thống làm thuộc hạ, mỗi hệ thống có một cách thu hoạch năng lượng khác nhau nhưng năng lượng thu hoạch được trong tình huống bình thường sẽ là cơ sở để máy chủ vận hành ổn định.

Máy chủ vận hành ổn định chính là cách máy chủ thu hoạch năng lượng, dựa vào việc bảo vệ nội dung cốt lõi của thế giới mà ra. Nội dung cốt lõi của thế giới không bị ảnh hưởng thì máy chủ sẽ ổn định.

Ví dụ như ở thế giới đầu tiên có Cổ Gia Nam, đó là quyển truyện ngôn tình, nội dung cốt lõi là nam nữ chính yêu nhau, vậy nên Chu Vũ và Diệp Mẫn nhất định phải yêu nhau nếu không máy chủ sẽ không đủ năng lượng để vận hành, máy chủ không thể vận hành thì hệ thống Ba Tám cũng không thể vận hành.

Nội dung cốt lõi của thế giới này là Minh Hạo lợi ngược dòng, vậy thì các sự kiện mang tính mấu chốt trong cuộc đời Minh Hạo như nhận được

sự sủng ái của nữ vương, mượn sức của nữ vương bước vào vũ đài chính trị, nhờ nữ vương mà xây dựng được hạm đội của riêng mình nhất định phải xảy ra, càng ít sự kiện xảy ra, máy chủ càng bị ảnh hưởng lớn.

Vậy nên, trước khi Diệp Trần hoàn thành nhiệm vụ chính là ngăn cản Lục Lương đại khai sát giới, trước hết phải giúp Minh Hạo quay lại quỹ đạo vốn có của anh ta.

Thế là Diệp Trần bắt đầu tận tình khuyên nhủ Minh Hạo.

“Chờ đội cứu viện đến, người hãy theo ta về cùng. Ta nói rõ cho người biết, ta không thực sự muốn người làm nam sủng của ta mà là muốn mượn danh nghĩa tuyển nam sủng để qua mắt thừa tướng, gây dựng người của mình. Người không cần lo ta làm gì người, người chỉ là một nam sủng trên danh nghĩa mà thôi...”

Diệp Trần nói rất rõ ràng rồi nhưng Minh Hạo vẫn không thấy trả lời gì, anh ta dè dặt nhìn sang Lục Lương, Diệp Trần cũng nhìn theo, Lục Lương đang dùng dao đẽo cành cây làm vũ khí.

Bàn tay thoăn thoắt vót nhánh gỗ thành hình mũi tên, rất là nhọn.

Nhìn những mũi tên đó, Minh Hạo cảm thấy lạnh cả sống lưng, vậy nên anh ta vội vàng lắc đầu: “Bệ hạ, ta không quay về đâu. Hay là cô để Lục Lương làm nam sủng đi? Tôi thấy cậu ta cực kỳ thích hợp đấy.”

“Chuyện này liên quan gì tới anh ta?” Diệp Trần không hiểu nổi, rời mắt khỏi Lục Lương, tiếp tục khuyên bảo Minh Hạo: “Người về đi, ở lại hành tinh rác này làm gì chứ? Người về, ta nâng người một bước lên mây xanh, cam đoan mọi chuyện đều nước chảy mây trôi, làm nam sủng trên danh nghĩa, ta sẽ sủng ái người tới tận...”

Còn chưa nói dứt lời, con dao găm nhỏ sắc lẹm bỗng bay xẹt qua gò má Diệp Trần, ghim cứng một con côn trùng nhỏ không bằng cái móng tay

lên vách tường. Diệp Trần ngơ ngác nhìn con côn trùng đoản mệnh đang giãy giãy, nhà ra nốt chữ cuối: "... trời."

"Ngại quá," Lục Lương bước tới, rút con dao ra, nói nhẹ tênh, "tôi hay bị lỡ tay chệch hướng."

Vừa nghe lời này, Minh Hạo lập tức kiên định hóa quyết tâm.

Nếu không dứt khoát cự tuyệt Diệp Trần, cái dao kia vừa rồi sẽ không chệch chút nào, nhất định sẽ đâm trúng người anh ta.

Minh Hạo vội nói: "Bệ hạ, ta không về đâu, cô đừng nuôi hy vọng nữa."

Vụ này khó rồi đây.

Diệp Trần nghĩ lý do Minh Hạo không chịu về với mình chẳng qua là do không tin tưởng cô, nghĩ cô sẽ hại anh ta, vậy thì cô phải dùng hành động thực tế để cho Minh Hạo thấy cô tốt thế nào.

Diệp Trần là người thuộc phái hành động, nói là làm. Ngày ngày cô đều ân cần hỏi han Minh Hạo, lấy trong túi những món ngon nhất cho anh ta ăn, quần áo đẹp nhất cho anh ta mặc, ngày ngày tẩy não, dụ anh ta đi theo mình, một bước lên mây, tương lai vô cùng tốt đẹp.

Mỗi lần Diệp Trần nói chuyện, Lục Lương liền đứng sau lưng cô, thờ ơ xoay lưỡi kiếm trên tay, cười đến là quái gở.

Quen nhau đủ lâu, Minh Hạo tất nhiên biết tâm trạng lúc này của Lục Lương là thế nào, không nói ra được nên mới nghịch lưỡi kiếm kia, Minh Hạo biết, Lục Lương đang tức lắm. Anh ta chẳng muốn chết chút nào, liều mạng từ chối Diệp Trần, ai ngờ Diệp Trần lại càng thêm hăng máu, càng từ chối, cô lại càng siêng đi quấy rầy Minh Hạo hơn.

Lục Lương thấy Diệp Trần làm vậy cũng chẳng nói năng gì, dù sao thì Minh Hạo sẽ phải đi, hơn nữa ông ta cũng biết chừng mực nên anh cũng yên tâm.

Cảm xúc bị dồn nén ức chế, tính tình Lục Lương trở nên xấu vô cùng, Diệp Trần có nói chuyện với anh ta, anh ta cũng đều thờ ơ, hoàn toàn không có chút thái độ cung kính nào như lần đầu gặp Diệp Trần.

666 tận tình khuyên nhủ: “Đừng vậy mà, dù gì cô ấy cũng là nữ hoàng mà phải không? Thái độ của anh thế này thật kiêu ngạo quá rồi đấy...”

Lục Lương chẳng đáp lời, anh ta ngồi ở cửa, nhìn Diệp Trần nói chuyện với Minh Hạo bên đồng lửa. Rõ ràng Minh Hạo thấy ngại nên cứ liên tục nhìn anh ta, Lục Lương chẳng ứ hử tiếng nào, vờ như không thấy.

Cố chịu một lúc lâu, cuối cùng Minh Hạo không nhịn nổi nữa: “Bệ hạ, ta mệt rồi, hay là cô đi nói chuyện với Lục Lương đi.”

“Ôi nói chuyện với anh ta thì có gì hay, Minh Hạo, người phải tiếp xúc với ta nhiều một chút thì mới biết được con người ta cũng không tồi.”

Minh Hạo ngại quá, ngẩng đầu nhìn Lục Lương, Lục Lương lại cúi đầu, Minh Hạo bèn nói: “Bệ hạ, ta đi ngủ, ngủ thật.”

Nói xong, Minh Hạo chạy vù đi tìm Tiểu Diệp Trần, Diệp Trần “ôi” một tiếng, Minh Hạo đã chạy mất rồi, không làm gì được đành thở dài.

Lục Lương bước tới, ngồi xuống đối diện Diệp Trần, bỏ thêm quặng vào đồng lửa, Diệp Trần chống cằm, mặt ủ mày chau.

Cô đã rất cố gắng nhưng Minh Hạo hoàn toàn không tỏ ra chút nào là muốn về, cô nên làm gì bây giờ?

Thấy Diệp Trần buồn rầu, Lục Lương không kìm được hỏi: “Ta thật sự đáng chán vậy à?”

Diệp Trần ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lục Lương. Lục Lương hơi nhếch môi, tựa hồ đang cố hết sức giữ sự tự tôn của bản thân, hỏi ra câu này là đã chạm tới giới hạn cuối cùng rồi. Diệp Trần nhìn anh ta, bất giác nghĩ tới anh ta những kiếp trước.

Tính cách của anh ta thường xuyên thay đổi nhưng dù có đổi kiểu gì thì vẫn luôn có những khoảnh khắc nào đó đem lại cho Diệp Trần một cảm giác hết sức quen thuộc.

Ví dụ như mím môi, tự phụ hỏi cô “Ta thật sự đáng chán vậy à?” làm Diệp Trần nhớ tới Cố Gia Nam, nhớ tới Lâm Giản Tây, nhớ tới Tạ Vô Song và Elter.

Cô không thể nói ra những câu làm tổn thương người.

Nhưng cũng không thể khen ngợi hay nói ra những lời trong lòng.

Cô chỉ có thể ngoảnh mặt đi, ấp úng nói: “Cũng... không phải vậy.”

“Thế cô nói chuyện với ta là được rồi,” Lục Lương lạnh lạnh nhìn cô, “sao cứ phải quẩn quýt lấy Minh Hạo?”

Diệp Trần cúi đầu không đáp. Lục Lương thấy cô như vậy lại càng tức thêm.

Thực ra trong lòng anh ta hiểu rõ, Diệp Trần quẩn quýt lấy Minh Hạo chẳng qua là vì Minh Hạo là nam chính, chẳng qua là vì nhiệm vụ cô phải làm. Tuy anh ta không đoán được nhiệm vụ của cô là gì nhưng cũng mừng tượng ra được nhiệm vụ của cô nhất định có liên quan tới việc giúp đỡ nam chính.

Điều này làm cho trong lòng anh ta nổi giận.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì đều là Minh Hạo, đều là nam chính chứ?

Thế giới này đã bất công như thế, đã chèn ép anh ta như thế, tại sao ngay cả Diệp Trần, cũng bị buộc đứng về phe Minh Hạo chứ?

Lục Lương rầu rĩ, anh ta chẳng biết nên trách ai bây giờ. Trách Diệp Trần sao? Cô ấy có làm gì được đâu? Giống anh ta, cô ấy chẳng qua cũng chỉ là một người làm nhiệm vụ mà nếu không làm xong sẽ bị phạt mà thôi.

Trách hệ thống sao?

Thế giới này có quy tắc của nó, họ chẳng qua chỉ là những kẻ sinh tồn dựa vào quy tắc vận hành của thế giới.

Lục Lương đứng dậy, đi ra ngoài, mới đi ra đến cửa hang liền trông thấy bầu trời bỗng sáng lòe lên, tiếng phi thuyền gầm rú từ xa lại gần, Lục Lương lập tức cảnh giác, quay đầu lại gọi: “Chuẩn bị mau, có người đến!”

Kẻ đến chưa biết là địch hay bạn, mọi người không dám vội vàng xuất đầu lộ diện. Minh Hạo bảo vệ Diệp Trần, Lục Lương đi ra ngoài thám thính. Diệp Trần và Tiểu Diệp Trần căng thẳng nấp sau Minh Hạo, Lục Lương đi vào thôn.

Lục Lương đi một lúc thì dẫn theo một nhóm người về.

Diệp Trần trông thấy cô em họ của mình, hiện giờ là nghị viên nội các Diệp Hiểu Hiểu đi cùng một nhóm thị vệ tới.

Trong thế giới ban đầu, Diệp Hiểu Hiểu cuối cùng đứng về phe Minh Hạo. Cô gái này là một chính trị gia có năng lực lại rất chính trực, ngay thẳng, trước khi phát giác bản tính tàn bạo của Diệp Trần, nàng ta vẫn luôn

rất mực trung thành, tận tâm với quân chủ. Gặp được Diệp Hiểu Hiểu vào lúc này, Diệp Trần liền biết cứu viện tới rồi. Diệp Hiểu Hiểu người cao gầy, mặc áo gió bó sát màu đen, vội vã chạy tới trước mặt Diệp Trần, quỳ một gối xuống, cung kính nói: “Bệ hạ, thần tới chậm.”

“Tới được là tốt rồi.” Diệp Trần cười đầy phong độ, nâng Diệp Hiểu Hiểu dậy, bùi ngùi bảo: “Khanh đã vất vả rồi.”

“Đây là bốn phận của thần.” Diệp Hiểu Hiểu cung kính đáp. Lục Lương lặng lẽ tránh mặt đi, thân phận hiện tại của anh ta là người của Diệp Văn, vừa rồi đi cùng Diệp Hiểu Hiểu, Lục Lương phải cải trang thành diện mạo của Minh Hạo, về đến sơn động thì đánh tráo với Minh Hạo thật, trốn đi không ra.

Diệp Trần rất vui vì Lục Lương đã đổi thân phận thành Minh Hạo, cô xoay người sang, túm cổ tay Minh Hạo trước khi anh ta kịp trốn đi, mỉm cười bảo: “Lần này ít nhiều cũng nhờ có Minh Hạo, nếu không hôm nay mọi người đã không thể còn gặp được ta, ta nhất định phải mang Minh Hạo về trọng thưởng.”

“Không...” Minh Hạo nhả mặt, “Bảo vệ bệ hạ vốn là chức trách của thần, thần còn có việc khác phải làm, không thể đi theo bệ hạ...”

“Cứu bệ hạ là công lớn, tất nhiên phải trọng thưởng.” Diệp Hiểu Hiểu mỉm cười, “Vị tiên sinh đây không muốn bị bắt trói về để thụ phong chứ?”

Minh Hạo không còn nói được câu nào nữa, lặng lẽ đưa mắt nhìn vào trong sơn động.

Người anh em à, không phải ta không giúp mà là do bệ hạ thực sự quá cố chấp.

Minh Hạo chấp nhận số phận, đưa Tiểu Diệp Trần theo cùng nhóm người của Diệp Trần về.

Trước khi đi, Diệp Trần nói với Diệp Hiểu Hiểu: “Ta đã đồng ý để cho cô nương kia một chiếc phi thuyền, vậy để một chiếc lại đây đi, chờ khi nào nàng ta về thì dùng.”

“Vâng.”

Diệp Hiểu Hiểu tuân mệnh không chút nghi ngờ, dồn người lại, để dành ra một chiếc phi thuyền trống bỏ lại rồi đưa Diệp Trần đi.

Trước khi đi, Diệp Trần nhìn qua sơn động một vòng, không biết Lục Lương đi đâu rồi, chẳng thấy chút sủi tăm.

Cô không nhìn thấy Lục Lương, trong lòng ủ ê, lên phi thuyền bay xa rồi, tâm trạng vẫn còn thất thần. Diệp Hiểu Hiểu đứng bên cạnh báo cáo tình hình hiện tại, nghiêm trang nói: “Hiện tại đã tạm dừng cuộc tuần du, hung thủ vẫn đang được điều tra, sẽ nhanh chóng có kết quả.”

Diệp Trần gật đầu.

Cần gì phải điều tra nữa? Chưa đủ rõ ràng hay sao? Hiện giờ muốn trừ bỏ cô, ngoài ông cậu thừa tướng được hưởng lợi, còn ai muốn giết cô nữa?

Mà thôi, cũng chẳng thể nói vậy được, người muốn giết cô thực sự nhiều.

Đón được Minh Hạo lên phi thuyền, Diệp Trần cũng thấy an tâm hơn nhiều. Cô bỗng nhận ra, với người như Minh Hạo, cứ cưỡng chế bắt ép sẽ hữu hiệu hơn nhiều. Thế là cô chẳng buồn lấy lòng anh ta nữa, chỉ cần biết anh ta vẫn còn ở bên cạnh mình là được rồi.

Ngược lại, cô bắt đầu lo lắng cho an nguy của Lục Lương.

Sau khi trở về hoàng cung, Diệp Trần khôi phục lại kiếp sống bình thường trước đây. Còn Minh Hạo thì bị Diệp Trần sai người trói gô lại, ném

vào trong tấm cung, cùng ăn cùng ở với cô, khiến người bên ngoài lầm tưởng rằng hẳn đang được ân sủng.

Diệp Trần kín đáo dò hỏi tin tức của “Thẩm Cảnh Phùng”, biết anh ta đã quay về, tâm lý của cô mới thôi bất an, bắt đầu chờ đợi Lục Lương tới tìm mình nhưng rốt cuộc mở rộng cửa sổ chờ suốt ngày suốt đêm cũng chẳng thấy Lục Lương tìm tới.

Trong lòng cô thấy hơi bức bối liền ngày ngày đều đi tìm Minh Hạo.

Không tìm cô thì cũng phải tìm Minh Hạo chứ?

Kết quả là chờ rồi lại chờ, Diệp Trần chờ hoài không thấy.

Cô bức mình gần đây thiết bị theo dõi ở chỗ Minh Hạo, rình bắt Lục Lương bất cứ lúc nào.

Cô chẳng biết mình đang tin vào cái gì nữa nhưng trực giác cho rằng anh ta nhất định sẽ tới tìm người này.

Kiên nhẫn suốt hai tháng ròng, cuối cùng, vào một ngày nọ, lúc trời chưa sáng, cô nghe thấy tiếng chuông báo động, vội vàng bật người bò dậy, quả nhiên là Lục Lương tới tìm Minh Hạo!

Cô lăn lông lốc từ trên giường xuống, mặc một cây đồ màu trắng, túm gấu váy, vội chẳng kịp xỏ hài, cứ thế chạy chân trần sang phòng Minh Hạo, một hàng thị nữ chạy theo sau lưng, sốt ruột gọi: “Bệ hạ! Bệ hạ! Xin chờ chút!”

Diệp Trần không chờ nổi, trong lòng cô nôn nóng vô cùng, chạy một mạch như điên, muốn được nhìn thấy người kia sớm một chút.

Muốn hỏi thử xem anh ta có khỏe không, muốn biết anh ta có bị thương không, muốn hỏi xem dạo này anh ta sống thế nào.

Cô có cảm tưởng trong lòng đã tích đầy cảm giác tủi thân và vô số câu hỏi, chỉ cần nhìn thấy người kia là sẽ ào ào tuôn ra.

Thế mà, khi cô chạy thục mạng tới, mở toang cửa ra, lại phát hiện, chỉ có một mình Minh Hạo ngồi trong phòng.

“Người đâu?!” Diệp Trần nghiêng răng hỏi.

Minh Hạo tỏ vẻ hoang mang: “Bệ hạ hơn nửa đêm chạy tới đây làm gì vậy?”

“Ta hỏi người, Lục Lương đâu?!”

Diệp Trần cuộn chặt năm đấm, Minh Hạo vẫn giả ngu đến cùng: “Sao thần biết Lục Lương ở đâu chứ? Thần đâu có đi ra ngoài lần nào.”

“Bớt giả vờ đi, ta biết hắn có đến đây!” Diệp Trần đánh mắt ra hiệu cho đám thị nữ để bọn họ đóng cửa chính lại.

Diệp Trần bắt đầu sục sạo tìm người như nổi cơn điên, mở ngăn tủ, lật chăn lên, nằm rạp xuống nhìn gầm giường...

Không hề có chút bóng dáng nào.

Minh Hạo bó tay nhìn Diệp Trần tìm tới tìm lui: “Bệ hạ, thần thực sự không hề gặp anh ta.”

Diệp Trần không nói tiếng nào, cẩn thận tìm từng góc một, sau khi thực sự chắc chắn Lục Lương không có ở đây, không biết tại sao, cô bỗng nhiên có cảm giác vô cùng hụt hẫng.

Cảm giác tủi thân trào lên trong lòng.

Chẳng qua chỉ là muốn gặp mặt một lần, muốn gặp mặt một lần mà thôi, sao mà khó vậy.

Cô đâu có định làm gì anh ta đâu, tại sao anh ta cứ sống chết không chịu gặp cô vậy?

Cô chỉ muốn biết anh ta sống có tốt hay không mà thôi.

Diệp Trần ngăn dòng cảm xúc lại, khuôn mặt không một cảm xúc, xoay người bỏ đi.

Thế nhưng đi chẳng được mấy bước, mắt đã đỏ hoe, Diệp Trần cắn chặt môi, không nói tiếng nào.

“Kí chủ,” Ba Tám thở dài, “cô đừng chiều quá hóa hư nhé.”

Diệp Trần: “...”

“Chỉ có phụ nữ bị chiều sinh hư mới có tư cách hể không theo ý mình liền cảm thấy tủi thân thôi.”

Diệp Trần: “...”

Cũng hơi có lý.

Nhưng mặc kệ là thế nào, cô vẫn cảm thấy rất tủi thân.

Người trêu ghẹo là anh ta.

Giờ người ung dung bỏ trốn cũng là anh ta.

Vốn cô đã kìm nén lòng mình rất cẩn thận rồi, anh ta lại cứ đi trêu ghẹo, đi thăm dò, đi cưng chiều hết lần này tới lần khác, hại cô trở nên yếu đuối.

Cảm giác tủi thân nghẹn ứ trong lòng, vừa về tới phòng, Diệp Trần ngăn toàn bộ đám người ở ngoài cửa, đóng cửa lại, tựa vào cạnh cửa, cúi đầu im lặng.

Căn phòng tối om, chỉ có ánh trăng rọi sáng.

Nó khiến Diệp Trần có cảm giác an toàn.

Bỗng có một giọng đàn ông ngả ngớn chọc ghẹo: “Ồi chao, nữ vương đại nhân của chúng ta sao thế này?”

Diệp Trần ngẩng đầu lên, Lục Lương đang ngồi trên cửa sổ.

Anh ta mặc áo choàng trắng, chân co chân duỗi, lưng dựa vào khung cửa sổ.

Ánh trăng chiếu lên người anh ta khiến tấm áo choàng lấp lánh ánh sáng. Lục Lương mỉm cười nhìn cô, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, nửa như trêu chọc, nửa như cười trộm, giống như đã sớm biết tình cảm của Diệp Trần nên trốn ở một góc cười cô.

Diệp Trần giận điên người, cho dù đối phương có đẹp đắm say lòng người cỡ nào đi nữa, cô cũng không nguôi giận nổi: “Người xuống đây cho ta!”

“Xuống đó làm gì?” Lục Lương nghiêng đầu, “Cô bảo ta xuống thì ta phải xuống sao?”

“Lục Lương!” Diệp Trần quát, “Người có còn nhớ ta là nữ vương không?!”

Lục Lương lập tức thay đổi sắc mặt.

Anh ta cười mỉa mai: “Vâng, cô là nữ vương, tất nhiên là ta nhớ chứ.”

Nói xong, anh ta vung tay lên vẫy một cái: “Thôi được, ta đi đây, thưa nữ vương.”

“Đứng lại!”

Diệp Trần giật mình gọi nhưng người đã đi rồi. Diệp Trần nhào người ra ngoài cửa sổ, bên dưới không có một bóng người. Cô ngơ ngác nhìn dưới sân, nhất thời bối rối.

Thực ra... vẫn còn rất nhiều lời muốn nói.

Nhưng, đúng vào lúc cô đang ủ ê, một đóa hoa vương hơi sương đêm lành lạnh bỗng được cài lên mái tóc.

Diệp Trần ngơ ngác quay đầu lại nhìn, anh ta đang đứng ngay sau lưng, tay vừa cài hoa lên tóc cô.

“Đồ ngốc,” thấy Diệp Trần ngơ ngơ ngác ngác, Lục Lương bật cười, “khó lắm ta mới tới được đây, sao có thể về nhanh như vậy.”

“Người đã gặp Minh Hạo rồi,” Diệp Trần đánh mặt, nghiêm túc nói, “còn gặp ta làm gì?”

“Cô muốn biết?” Lục Lương hỏi. Diệp Trần cau mày, trực giác cảm thấy lời đối phương sắp nói chẳng phải điều hay gì. Lục Lương cúi đầu xuống, môi kề sát gần tai Diệp Trần, chỉ cách nhau trong gang tấc.

Giọng anh ta phảng phất ý cười, vừa đẹp vừa quyến rũ, dịu dàng: “Bệ hạ, ta nhớ nàng.”

Câu nói này có sức công phá ngang cỡ một quả bom nguyên tử nổ tung trong lòng Diệp Trần.

Cô ngơ ngác nhìn Lục Lương, Lục Lương nghiêm túc nhìn lại cô, trong mắt chỉ in hình bóng cô.

“Ta nói nghiêm túc đấy,” anh ta nói, “ta nhớ nàng, nhớ rất lâu rồi.”

Anh ta lúc nào trông cũng có vẻ không được đứng đắn lắm nhưng lúc nói câu này, Diệp Trần lần đầu tiên cảm thấy người này mà đứng đắn thì

trông cũng rất ưa nhìn.

Nhưng cho dù ưa nhìn, cũng không phải của Diệp Trần.

Diệp Trần vẫn hy vọng có thể ngăn người này phát triển tình cảm sâu hơn với mình, cô đành mặt nói: “Ồ, cảm ơn.”

Lục Lương tỏ vẻ thất vọng: “Chỉ cảm ơn thôi sao?”

“Không thì người còn muốn thế nào nữa?”

“Tốt xấu gì cũng phải,” Lục Lương kể đầu lại gần, gò má sát gần cô, vẻ mặt thản nhiên như không hề thấy việc mình đang làm có vấn đề gì, “thơm ta chứ?”

Diệp Trần: “...”

Cái quái gì đã xảy ra vậy.

Trong lúc cô vắng mặt, Lục Lương đã làm gì đời anh ta thế?

Lục Lương có vẻ cũng biết không ổn, tự rứt người về, mặt đối về về đứng đắn: “Bệ hạ biết chuyện chính biến ở thiên hà Musen rồi chứ?”

Thiên hà Musen đã bất ổn trong một thời gian dài, là một thiên hà hợp nhất các tôn giáo, giáo lý nào là chính thống vẫn luôn là vấn đề tranh cãi trọng tâm của họ. Phái bảo thủ của thiên hà Musen rất thủ cựu, phản đối sự tồn tại của các tôn giáo khác, phái cải cách thì tương đối ôn hòa hơn. Trước mắt, người nắm quyền ở thiên hà Musen thuộc về phái cải cách nhưng ba ngày trước, chính biến xảy ra, phái bảo thủ kiểm soát bề quan tòa cảng hoàn toàn mọi cửa ngõ liên lạc giữa chủ tinh với bên ngoài. Diệp Trần biết thiên hà Musen có chính biến nhưng rất nhiều tin tức khác thì vẫn chưa rõ.

Lục Lương nhắc chuyện này rõ ràng là đã nắm được nhiều tin tức hơn thế.

“Vụ việc đã ngã ngũ, Arhan hiện là tân lãnh tụ của thiên hà Musen, đêm qua hẳn đã tới tìm Diệp Văn.”

Diệp Trần im lặng lắng nghe, Arhan là thủ lĩnh phái bảo thủ. Arhan cầm quyền đồng nghĩa với việc thiên hà Musen sẽ bắt đầu cách thức đối ngoại thù địch. Có lẽ sẽ chưa khai chiến ngay lúc này vì bọn họ còn cần một thời gian nhất định để khắc phục hậu quả chính biến nhưng thêm một thời gian nữa thì chưa chắc.

Arhan liên hệ với Diệp Văn, rõ ràng là muốn Diệp Văn ủng hộ bọn họ. Nhưng thiên hà Musen và Á Đông đã có hiệp nghị, khi phái bảo thủ của Musen chiếm thượng phong thì sẽ liên hợp lại đối kháng với phái bảo thủ, hiệp nghị này đã tồn tại mấy trăm năm nay, chỉ cần Diệp Trần còn tại vị một ngày, hiệp nghị này sẽ không thay đổi.

Trong thế giới gốc, Lục Lương đi sang thiên hà Musen, trở thành phần tử cấp tiến thuộc phái bảo thủ của thiên hà Musen. Không biết rốt cuộc là Lục Lương lợi dụng hay thực sự trở thành giáo đồ thành kính của tôn giáo này, Diệp Trần chỉ biết là, cuối cùng Lục Lương giống một kẻ điên, quay sang tấn công thiên hà Á Đông mà anh ta đã từng yêu.

Bi kịch cuộc đời của Lục Lương bắt đầu từ lúc nữ vương thay đổi thái độ với anh ta, khát vọng quyền lực của anh ta bắt nguồn từ lòng ghen tị điên cuồng với nam chính Minh Hạo.

Hiện tại, Diệp Trần đã thành công rẽ hướng cuộc đời Lục Lương sang một con đường mới, thay đổi ảnh hưởng của nữ vương với anh ta nhưng mãi vẫn không thấy thông báo hoàn thành nhiệm vụ, phải làm sao để thay đổi sự ghen tị của Lục lương với Minh Hạo đây?

Cho anh ta tất cả những gì anh ta muốn hay là thế nào đây?

Diệp Trần thử phán đoán mức độ ảnh hưởng của sự thay đổi của thế giới mới với Lục Lương, bèn quay sang hỏi Ba Tám: “Tại sao tiến độ

nhiệm vụ của Lục Lương cứ dừng mãi ở mức 50%?”

“Cái này,” Ba Tám đang ngậm kẹo mút, nói không rõ chữ, “là bởi vì tư tưởng của Lục Lương vẫn chưa có thay đổi gì.”

“Thay đổi tư tưởng là ý gì?”

“Thì là nhận thức của Lục Lương về thế giới không thay đổi, cho dù kí chủ có đưa tặng cả thế giới cho hần thì cũng không có ảnh hưởng thực chất gì. Hần vẫn là một kẻ hay ganh tị, một thanh niên không có tinh thần trách nhiệm trước quốc gia, dân tộc. Cô đi rồi, chỉ cần một lần thất bại là lại có thể đẩy hần ta quay về con đường cũ.”

“Kí chủ lần này không muốn dùng phương pháp tăng chỉ số thiện cảm để hoàn thành nhiệm vụ cho nên hần không giống những nhân vật phản diện trước đây vì chỉ số thiện cảm với cô cao mà thay đổi góc nhìn về cuộc đời. Do đó, cô nhất định phải dùng một cách nào đó khác để thay đổi tư tưởng của hần.”

Cô không định dùng cách cải thiện độ thiện cảm để hoàn thành nhiệm vụ của Lục Lương nhưng mà...

Diệp Trần tỏ vẻ tự nhiên, hỏi Ba Tám: “Anh có thể xác định độ thiện cảm của anh ta không?”

“Nếu nhất định phải biết thì, phải tốn tiền.”

Ba Tám thờ ơ đáp, Diệp Trần gật đầu, Ba Tám lập tức trừ 500 điểm tích lũy.

Mẹ kiếp!

Chết mất, làm xong hết một nhiệm vụ mới được 5000 điểm tích lũy, sao bọn họ không đi ăn cướp đi!

“Độ khó càng cao, phí càng cao, quen đi là được. Nông dân lên thành phố cũng đều có cảm giác thế đấy. Kí chủ phải cố gắng lên, cố thêm chút nữa là tôi có thể đi mua một bộ quần áo rồi.”

Nói xong, Ba Tám bắt đầu điều khiển màn hình, lẩm nhẩm hát mấy câu.

Diệp Trần thấy Ba Tám có vẻ vui vẻ thì dừng dừng bảo: “Cái người hình quả bóng này của anh thì biết mặc quần áo kiểu gì? Không cần đâu.”

“Đừng mà,” Ba Tám sốt ruột kêu lên, “tôi muốn mua mũ đội, hiện giờ hệ thống tìm bạn trăm năm đã cho tôi được vào sổ xếp hàng đội rồi, một thời gian nữa nói không chừng tôi sẽ có đối tượng xem mắt đấy!”

Đối tượng xem mắt...

Diệp Trần khô lời, thế giới AI thật khó hiểu, một lũ hệ thống với nhau thì xem mắt cái gì?

“Ồ, có kết quả độ thiện cảm rồi này.”

Ba Tám nhả cây kẹo mút ra, ngạc nhiên thốt lên: “70.”

“70 là ở mức nào rồi?”

Không phải cứ có độ thiện cảm thì là yêu mà phải đạt tới một mức nhất định mới được.

Diệp Trần không hiểu lắm cách xác định mức thiện cảm, chỉ biết là mình phải liều mạng nâng nó lên 100 mới được. Ba Tám giải thích: “70 là đạt trên mức tiêu chuẩn, nghĩa là có khả năng có tình bạn, cảm giác ngưỡng mộ, sùng bái hoặc là cảm xúc khác nhưng chưa sinh ra cảm xúc đặc biệt hơn.”

Diệp Trần thoáng yên tâm hơn một chút, nhưng càng nghĩ càng thấy sai: “Thế anh ta tốt với tôi như vậy làm gì?”

“Thực ra cách anh ta nói chuyện với cô cũng đâu có tốt lắm.” Ba Tám rụt rè nói, “Còn về hành vi... Có thể chỉ là vì cô là nữ vương chăng?”

Hóa ra Lục Lương là như thế, tận lực làm nữ vương vui lòng vì biết nữ vương vui sẽ có lợi cho anh ta.

Diệp Trần bỗng cảm thấy, trước đây mình lo lắng cho Lục Lương chỉ là lo thừa, cái gì mà sợ tiếp xúc nhiều một chút thì sẽ yêu mình chứ?

Giờ tiếp xúc còn chưa đủ nhiều hay sao? Cô đã yêu anh ta rồi còn anh ta độ thiện cảm mới 70.

Đồ sói phản bội khó thuần hóa.

Diệp Trần nghĩ, nếu tiếp xúc với nhân vật phản diện nhiều hơn thì rất nhiều việc sẽ trở nên dễ dàng, cô tỉnh bơ nghe Lục Lương trình bày thể cục hiện tại xong, từ từ đưa mắt nhìn anh ta.

“Bệ hạ, sao vậy?” Lục Lương mỉm cười, Diệp Trần phát hiện, từ lúc trở về hoàng cung, thái độ của thằng cha này với mình liền tốt hẳn ra. Lúc ở bên ngoài không có ai...

Chắc.

“Lục Lương à,” Diệp Trần nói, “ngươi đã từng tiếp xúc với dân chúng chưa?”

“Dân chúng?” Lục Lương khá là bất ngờ, anh ta ngơ ngác lắc đầu, “Thần tử nhỏ đã bị bán vào hoàng cung rồi. Sao bệ hạ lại đột nhiên hỏi vậy?”

Chẳng trách lại chẳng hề có chút ý thức trách nhiệm với quốc gia, dân tộc hay ý thức về sứ mệnh gì hết.

“Được,” Diệp Trần gật gù, “vậy về sau, mỗi tuần người tới đây một lần, đi cùng ta đi tiếp xúc với dân chúng.”

Lục Lương ngạc nhiên, anh ta nhú mày hỏi: “Thế chuyện thiên hà Musen và Diệp Văn...”

“Người cứ chú ý theo dõi trước đã, những chuyện khác không cần lo.”

Lục Lương gật đầu, hai người cùng không nói gì nữa. Sau cùng, Lục Lương hỏi: “Thế, bệ hạ, ta đi nhé?”

“Đi đi.” Diệp Trần gật đầu.

Lục Lương nhảy ra ngoài qua lối cửa sổ, lúc nhảy xuống, nhớ lại phản ứng vừa rồi của Diệp Trần, trong lòng cảm thấy hơi không yên.

“666,”

“Chủ nhân!”

“Cô không thể kiểm tra độ thiện cảm của Diệp Trần à?”

“Không thể... Có điều,” 666 lí nhí nói, “thực ra độ thiện cảm có biết được cũng chưa chắc đã hữu dụng.”

“Hả?”

“Cách tính độ thiện cảm rất phức tạp. Nói đơn giản thì chính là số liệu hóa trạng thái tình cảm tổng quát với một người. Nhưng cảm xúc của con người rất phức tạp, có đôi khi là đơn thuần thích một người, độ thiện cảm là 70 nhưng cũng có khi có thể là một mặt thích đối phương, điểm thiện cảm 90 nhưng đồng thời lại hận đối phương, điểm thiện cảm giảm 20, tính tổng

lại cũng vẫn là điểm thiện cảm 70. Cùng một kết quả nhưng bản chất lại khác nhau hoàn toàn. Vậy nên, nếu kí chủ muốn thông qua việc biết độ thiện cảm để xác định bản chất tình cảm của đối phương, 666 cho rằng là không thể làm được!”

Nghe 666 nói xong, Lục Lương gật đầu, còn thối phòng thêm một câu: “Kiến thức căn bản rất chắc chắn.”

“Tất nhiên!” 666 hào hứng nói, “Tôi là AI tốt nghiệp hạng ưu đấy nhé, sách giáo khoa tôi có thể đọc ngược từng chữ cơ! Khác hẳn mấy tên cặn bã dốt nát thi lại mấy lần không qua!”

Ba Tám học dốt thi lại chục lần môn nguyên lý căn bản bồng hắt xì.

Ai, là ai lại đang mắng hần!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

73. Chương 73: Nam Sủng Của Nữ Vương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Diệp Trần nghĩ, muốn thay đổi Lục Lương, phải bắt đầu từ những việc nhỏ nhất.

Diệp Trần chuyển Lục Lương sang viện phúc lợi xã hội để Lục Lương tiếp xúc nhiều hơn với người dân, đồng thời, dựa theo thế giới gốc, điều chuyển Minh Hạo sang Không quân.

*viện phúc lợi: vai trò giống trung tâm bảo trợ xã hội ở Việt Nam, chuyên tiếp nhận, chăm sóc, nuôi dưỡng người già cô đơn không nơi nương tựa, trẻ mồ côi, trẻ có hoàn cảnh đặc biệt khó khăn trên địa bàn.

Trong thế giới gốc, không quân là nơi giúp Minh Hạo bộc lộ tài năng, sau đó được Diệp Trần đặc biệt thăng lên làm thiếu tướng.

Diệp Trần vứt đại Minh Hạo vào không quân xong thì chuyển sang quan tâm trạng thái tinh thần của Lục Lương.

Lục Lương thích ứng rất tốt ở viện phúc lợi, hằng ngày đều giúp người già, đỡ kẻ yếu. Diệp Trần âm thầm theo dõi anh ta, thấy mỗi ngày anh ta đều vui vẻ vì làm được chuyện tốt, trong lòng cô thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Cô đứng phía sau Lục Lương, lặng lẽ theo dõi những thay đổi của anh ta, thấy Lục Lương kết giao bạn bè, có hàng xóm mới, sống cuộc sống của một người bình thường, cô cảm thấy vui mừng vô cùng.

Chớp mắt hai năm liền qua, Minh Hạo sống trong quân đội như cá gặp nước còn Lục Lương đã lên làm viện trưởng viện phúc lợi. Thiên hà Musen cuối cùng cũng đã ổn định trở lại, bắt đầu phát động chiến tranh với các thiên hà khác. Thiên hà Á Đông thắt chặt cảnh giới, gửi nhân lực vật lực tới chiến trường Viễn Đông. Toàn bộ thiên hà chìm trong bầu không khí chiến tranh, lòng người người hoảng sợ.

Tính tình Lục Lương trở nên ôn hòa vì thường xuyên làm công tác từ thiện, phúc lợi trong thời gian dài, lại có ngoại hình ưa nhìn nên được cộng đồng mạng rất ủng hộ, có rất đông người yêu mến, đi đến đâu cũng có người đi theo.

Tình hình trên chiến trường Viễn Đông đang diễn biến bất lợi cho thiên hà Á Đông, họ đã thua liên tiếp năm trận, bị gần như diệt sạch một quân đoàn.

Tin này khiến toàn thể thiên hà Á Đông chấn động, từ thượng tầng tới những người dân bình thường nhất, ai nấy đều thấy hoảng sợ.

Thế nhưng Diệp Trần lại không sợ, vì cô biết, tất cả những điều này sẽ dẫn đến trận chiến vây hãm Sao Thiên Nga lần thứ bảy, trong trận này, Minh Hạo bị dồn vào đường cùng, dựa vào kỹ thuật điều khiển phi thuyền xuất sắc của mình may mắn làm nổ được phi thuyền mang vũ khí siêu tối tân của thiên hà Musen, tiêu diệt sạch một quân đoàn của kẻ địch đồng thời Minh Hạo còn may mắn rơi vào một trạm trung chuyển không gian bị bỏ hoang, tẩu thoát thành công.

Quân đoàn quan trọng nhất của thiên hà Musen bị tiêu diệt khiến lực lượng phe địch bị tổn hại nghiêm trọng, Minh Hạo vang danh khắp thiên

hà, nhân cơ hội này, anh ta cưới nữ vương Diệp Trần, là bước tiến mấu chốt trên con đường trở thành quốc vương của anh ta.

Diệp Trần biết trước tương lai nên không hề sợ hãi chút nào, sức chú ý của cô đều tập trung vào Lục Lương, ngày ngày quan sát tiến độ nhiệm vụ.

Bắt đầu từ lúc Lục Lương giúp đỡ càng ngày càng nhiều người, thanh tiến độ nhiệm vụ không ngừng nhích lên phía trước, điều này làm Diệp Trần rất yên tâm.

Diệp Trần rất yêu những tháng ngày lặng lẽ đi theo anh ta thế này, anh ta không biết được cô đang làm gì, không biết được chút tâm tư nhỏ nhoi của cô khiến cô rất yên tâm.

Một tuần trước kế hoạch tác chiến Sao Thiên Nga, Diệp Trần vẫn tiến hành theo dõi Lục Lương như thường lệ. Hôm nay Lục Lương tan sở sớm, đi tới một con đường nhỏ, Diệp Trần mang theo thị vệ đi theo sau, họ đi tới một công viên thì Lục Lương bất ngờ dừng bước, xoay người lại.

Ánh chiều tà kéo dài cái bóng của anh ta, Diệp Trần đang định khom lưng trốn đi thì đã thấy Lục Lương nửa cười nửa không nhìn mình, dường như đã sớm biết sự có mặt của cô.

Diệp Trần cứng người, chầm chậm đứng thẳng người dậy, ho nhẹ một tiếng: “Đi dạo công viên hả?”

Lục Lương mỉm cười: “Đúng vậy, khéo quá nhỉ?”

“Ừ, thế người cứ từ từ dạo đi.”

Diệp Trần xoay lưng tính bỏ đi, Lục Lương bỗng hỏi: “Bệ hạ, đã lâu không gặp, người không muốn hỏi xem ta sống có tốt không hay sao?”

Diệp Trần không quay đầu lại, anh ta liền đi từ đằng sau tới, đặt tay lên vai cô, làm bộ thân thiện nói: “Tốt xấu gì cũng từng đồng sinh cộng tử, đi dạo chung một chút chứ?”

“Bỏ tay người ra.” Diệp Trần cau có, “Đi thì đi, làm gì vậy?”

Lục Lương bật cười, nhú mày hỏi: “Có nhớ ta không?”

“Không.”

Lục Lương dùng một tay giữ mặt cô: “Mau, nói thật đi.”

Diệp Trần: “...”

Thật muốn đánh người.

Thấy Diệp Trần sắp điên lên, Lục Lương bỏ tay ra: “Bệ hạ,” anh ta mỉm cười, “cho ta quay về quân đội đi.”

Diệp Trần không ngờ anh ta sẽ đưa ra yêu cầu này, cô khó hiểu hỏi: “Ở viện phúc lợi không tốt à?”

“Rất tốt,” Lục Lương đi về phía trước, Diệp Trần đi theo bên cạnh, nghe anh ta nói, “ở viện phúc lợi rất tốt, ta đã gặp rất nhiều người, họ đều rất tốt. Lần đầu tiên ta biết, hóa ra được nhiều người yêu mến là chuyện hạnh phúc như vậy.”

“Các cô các bác ở đó đều rất thú vị, lũ trẻ cũng rất đáng yêu, lần đầu tiên ta không còn giết người mà là đi giúp đỡ người khác, thứ cảm giác này khiến ta có cảm giác hạnh phúc khó nói thành lời.”

“Đã vậy...” Diệp Trần mấp máy môi, “sao không tiếp tục ở viện phúc lợi nữa chứ?”

“Chính bởi có nhiều người yêu mến mình như vậy”, Lục Lương nở nụ cười, “nên ta mới muốn bảo vệ họ. Bệ hạ, ta trước sau vẫn là một người chiến sĩ.” Lục Lương quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt vô cùng trịnh trọng.

“Một người chiến sĩ, thì nên để anh ta sống trên chiến trường.”

Diệp Trần im lặng nhìn ánh mắt của đối phương.

Đó là một đôi mắt đẹp biết bao, nó ôm ấp năng chiều, ôm ấp dịu dàng, ôm ấp cô.

Cô thậm chí không muốn kiểm tra số liệu đã muốn tin tưởng anh ta ngay. Cô gật đầu, nghiêm túc nói: “Được, chờ chiến dịch này xong, ta sẽ điều người về.”

“Tại sao phải đợi chiến dịch này xong chứ?” Lục Lương thắc mắc. Diệp Trần không thể trả lời rằng trong chiến dịch này, thiên hà Á Đông sẽ thiệt hại quá nửa số binh sĩ, trong tổng lính tiên phong, ngoài Minh Hạo, toàn quân đều bị diệt.

Dựa vào tính cách của Lục Lương, nếu anh ta lên chiến trường, Minh Hạo đi đâu, anh ta chắc chắn sẽ ở đó, cô sao có thể nói với anh ta, cô biết trước vận mệnh, ngoài Minh Hạo, những người khác đều có kết cục đau lòng.

Có thể nhân vật phản diện sẽ khác nhưng cô không dám đánh cược.

Cô nhẹ giọng bảo: “Người đi làm quen với phi thuyền và các thứ trước đã, đã nhiều năm không đụng tới, ta sợ người không quen.”

Lục Lương có vẻ như là chấp nhận đề nghị này, anh ta gật đầu, sau đó nghiêng đầu nhìn Diệp Trần: “Bệ hạ, thế nếu, ta lập quân công, bệ hạ sẽ khen thưởng cho ta chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

Diệp Trần gật đầu: “Tất cả những người lập quân công, ta đều khen thưởng, không quên người đâu, yên tâm đi.”

Lục Lương liếc cô một cái: “Thế bệ hạ chờ xem đi.”

Hai người đi dạo một lát, Lục Lương đưa Diệp Trần về hoàng cung rồi đi thẳng tới doanh trại huấn luyện quân đoàn II.

Anh ta vừa bước vào phòng mô phỏng phi thuyền, Minh Hạo liền ra đón, Minh Hạo kéo Lục Lương sang một bên, nhỏ giọng thì thầm: “Tôi nghe nói lần này ông sẽ đi, thật vậy hả?”

“Danh sách đã đưa xuống rồi, sao có thể giả được?”

Lục Lương đeo găng tay vào, mặt tỉnh bơ, Minh Hạo nhìn bốn phía, thấy không có ai mới nói tiếp: “Ông không sợ bệ hạ phát hiện à?”

“Tôi muốn lập đại công, phát hiện thì đã sao?”

Lục Lương đi vào khoang điều khiển mô phỏng, Minh Hạo đi sát theo, sốt ruột hỏi: “Lỡ bệ hạ biết Diệp Văn tạo thân phận giả cho ông, nàng ta không vui thì làm sao?”

“Ông nên hỏi là nàng ta sẽ làm gì.”

Lục Lương ngồi vào khoang điều khiển, mặt dừng dừng: “Nàng ta có thể đối xử với tôi tệ hơn một chút chẳng?”

Minh Hạo bị câu này chặn họng, anh ta cảm thấy Lục Lương cũng thật to gan, anh ta thật muốn nói lại rằng, thực ra hiện giờ bệ hạ đối với ông đâu tệ, với cái thái độ nói chuyện kia của ông, không bị kéo xuống loạn côn đánh chết đã là may.

Nhưng anh ta chẳng dám.

Hai năm trước, Lục Lương bị Diệp Trần điều tới viện phúc lợi, Diệp Văn lập tức sắp xếp một vị trí trong quân cho anh ta, ngênh ngang dùng tên thật Lục Lương, đảm nhiệm một chức vụ sĩ quan nhỏ bé.

Vì có ô dù nên Lục Lương không cần huấn luyện nhiều, hằng ngày anh ta đều ngủ trưa làm việc ở viện phúc lợi, tan làm, cắt đuôi Diệp Trần xong sẽ tới quân doanh huấn luyện.

Cứ thế qua mặt suốt hai năm trời.

Lục Lương biết Diệp Trần đang tính toán điều gì, chẳng qua là muốn làm anh ta yếu đi và nhường vị trí cho Minh Hạo. Hiện giờ nếu xét về kỹ thuật, Minh Hạo so ra vẫn kém hơn Lục Lương, nếu Lục Lương được ra chiến trường thì đâu ra chỗ cho Minh Hạo nữa?

Còn sở dĩ Diệp Trần muốn để sau chiến dịch mới cho anh ta ra trận, Lục Lương cũng biết thừa, chẳng qua là vì trận này là trận thành danh của Minh Hạo, không thể để xảy ra sự cố được.

Lục Lương biết, biết hết, anh ta cũng tự nói với mình là quen rồi, Diệp Trần đã giúp nam chính suốt năm kiếp, đâu phải mỗi kiếp này.

Nhưng mà, có lẽ là vì bị nhiệm vụ ảnh hưởng, hoặc là chính nội tâm anh ta nghĩ như thế, lúc Diệp Trần bảo chờ sau trận này sẽ cho anh ta đi, Lục Lương quả thực suýt thì tức quá hóa cười.

Muốn để Minh Hạo chiến một trận thành danh chứ gì?

Muốn để Minh Hạo chiến một trận thành danh sau đó cưới cô ta chứ gì?

Lục Lương ngồi trong khoang điều khiển, phóng đạn nhằm thẳng bắn, tiền phương ầm ầm tiếng nổ.

Muốn hay lắm!

Không buông tha bất kỳ kẻ địch nào, tiêu diệt hoàn toàn một chiến hạm, đạt thành tích cấp S, Lục Lương đứng lên, vỗ vai Minh Hạo.

“Lần này ông đừng đi, mình tôi đi thôi.”

“Được đấy.” Minh Hạo đi theo anh ta ra ngoài, thoải mái đáp, “Vừa khéo, tôi cũng đang hơi mệt.”

Lục Lương gật đầu, hai người cùng đi tắm, Lục Lương quay về căn hộ của mình. Mới rời quân doanh chưa được bao xa thì bắt gặp một chiếc xe không chạm đất cỡ nhỏ đậu ở ven đường.

*xe không chạm đất 悬浮车: là kiểu xe công nghệ cao hay xuất hiện trong các phim khoa học viễn tưởng có thể di chuyển trên mọi địa hình không cần chạm đất hay đường ray, ví dụ như hình:

Lục Lương rất quen với chiếc xe đó, anh ta lập tức nghiêm túc hẳn ra, bước tới chỗ Diệp Văn, cung kính chào: “Đại nhân.”

Diệp Văn ngồi trong xe, trông qua chỉ mới chừng ngoài bốn mươi, mặc âu phục phẳng phiu, đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Hôm nay bệ hạ diệt mất một một người của ta,” ông ta thông thả nói, “ta tốn nhiều công sức bồi dưỡng cậu như vậy, Lục Lương, cậu đừng để ta phải thất vọng.”

“Đại nhân yên tâm,” Lục Lương lạnh mặt, “ta còn đang chờ một ngày ngồi lại ôn chút chuyện cũ với bệ hạ.”

“Lần này về xong, ta có đại sự muốn nói với cậu, nhất định phải mang quân công về,” Diệp Văn mở mắt, “bất kể là dùng thủ đoạn gì.”

Ngụ ý rất rõ ràng, chính là cho dù không lập được quân công thì chỉ cần có bản lĩnh cướp, có cướp cũng phải mang nó về cho bằng được.

Lục Lương hiểu ý của Diệp Văn, khom người đặt tay lên ngực làm động tác tuyên thệ.

Diệp Văn rất thích người trẻ tuổi hiểu chuyện như Lục Lương, ông ta gật đầu, cho xe chạy đi.

Chờ Diệp Văn đi rồi, Lục Lương lạnh mặt, lưỡi kiếm mỏng xoay xoay giữa những ngón tay, quay lưng bỏ đi.

Một tuần sau, thiên hà Á Đông đã chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh mở màn bằng trận chiếm lại Sao Thiên Nga.

Trong sảnh hội nghị, Diệp Trần ngồi ở vị trí tối thượng, nhìn cảnh phóng to trên màn chiếu. Máy trăm chiếc phi thuyền đang chờ xuất phát, kiểm tra lần cuối độ an toàn bay của phi thuyền. Diệp Hiểu Hiểu ngồi gần Diệp Trần, báo cáo: “Lần này chúng ta phải đi tổng cộng 200 phi thuyền, trong đó có ba chiếc phi thuyền cấp hàng không mẫu hạm, 170 chiếc phi thuyền bình thường, 27 chiếc hạm đội tiên phong.”

Hạm đội tiên phong hay còn gọi là sát thủ đoàn, tử sĩ đoàn. Phi thuyền nhỏ, vũ khí tân tiến, hội tụ công nghệ khoa học kỹ thuật hàng đầu, tính linh hoạt cao, khả năng sát thương mạnh, thường được dùng để tập kích phá hoại hàng không mẫu hạm hoặc mở đường máu khi bị bao vây.

Hạm đội này là đặt mạng sống lên nòng đại bác, tỉ lệ sống cực thấp nhưng nhờ vậy mà thắng chức rất dễ dàng. Diệp Trần để Minh Hạo tham gia hạm đội này cũng là vì vậy.

Ngay từ hình ảnh đầu tiên, Diệp Trần đã dễ dàng nhận ra phi hạm của Minh Hạo, chiếc phi hạm này được phun sơn số 1 màu trắng trên thân, cực dễ thấy.

“Trên Sao Thiên Nga hiện có một trăm nghìn quân, chúng ta có một trăm năm mươi nghìn quân, chỉ cần đổ bộ thành công, chúng ta sẽ có ưu thế tuyệt đối.”

“Trên chiến trường vũ trụ, số hạm đội của chúng ta gấp đôi quân lực của Musen trên Sao Thiên Nga, chỉ cần thiên hà Xít-tơ không tiếp viện quân lực được cho Musen, chúng ta sẽ có ưu thế tuyệt đối.”

Nói xong, Diệp Hiểu Hiểu nhìn sang phía vị đại sứ của Xít-tơ, Whis.

Whis gật đầu với Diệp Trần: “Bệ hạ yên tâm, Xít-tơ tuyệt đối có thành ý hợp tác.”

Diệp Trần gật đầu, nhìn về phía tổng thống Will của Xít-tơ trong máy chiếu, nghiêm túc nói: “Lúc này đây, xin nhờ thiên hà Xít-tơ.”

Will cũng lịch sự khách sáo đáp lại mấy câu, sau đó tiếp tục trò chuyện với đại diện của thiên hà Á Đông, Diệp Văn.

Hai quốc gia đều phái một vị quan chức cấp cao tới làm đại sứ, tương đương như con tin.

Quân đội bắt đầu tiếp cận Sao Thiên Nga, trong lòng Diệp Trần nảy sinh chút bùi ngùi.

Trận này thắng rất thảm, cô không biết rõ tình hình cụ thể, chỉ biết sơ bộ kết quả nhưng dầu là thế cô cũng không thể nghịch chuyển chiến cuộc, để ngăn cục diện trở nên tồi tệ hơn, cô chỉ có thể giữ im lặng.

Dù sao, thắng dù phải hy sinh rất nhiều thì vẫn là thắng, lỡ như hành động của cô tạo thành hiệu ứng lan tỏa, khiến Minh Hạo rơi vào hậu quả không thể vãn hồi, vậy thì đúng là hồng phúc.

Nhìn những chiếc phi thuyền đẹp đẽ trên màn chiếu và những người trẻ tuổi đi tới đi lui trong phi thuyền, Diệp Trần bỗng cảm thấy, không để Lục Lương ra chiến trường, thật sự là một quyết định quá chính xác.

Ở bên kia, Lục Lương đang ở trong phi thuyền hiệu chỉnh thiết bị, 666 vô tư trò chuyện với Lục Lương: “Kí chủ, lần này thắng xong anh muốn làm gì?”

“Còn chưa đánh đã nói trước chuyện sau khi thắng làm gì, có phải là còn quá sớm không?”

“Kí chủ lợi hại như vậy, nhất định không thua!” 666 tự tin nịnh bợ, “Kí chủ định cầu hôn bệ hạ à?!”

“Cầu chứ.” Lục Lương vô tư đáp, “Sao lại không cầu? Không cầu chẳng lẽ chờ Minh Hạo cầu?”

“Ừm, có điều, kí chủ à, Diệp Trần bắt nạt anh như vậy, anh vẫn muốn cưới cô ta hả?! Anh xem, cô ta lúc nào cũng đem những thứ tốt nhất cho Minh Hạo, tôi thấy cô ta đúng là ngốc!”

“Ừm,” Lục Lương gật đầu, “tôi cũng thấy cô ta thật ngốc.”

“Nhưng mà...” Lục Lương tỏ vẻ bó tay, “tôi có thể làm gì được đây? Tất nhiên là phải chọn tha thứ cho cô ta rồi.”

Đã từng giận, đã từng ghét.

Nhưng mỗi lúc tới gần cô ấy, những cảm giác bức dọc hay phẫn nộ đều sẽ hóa thành những lời tự nhủ yếu đuối, hèn nhát.

Bỏ qua đi, so đo với con gái làm gì.

Đều là vì nhiệm vụ, đều có nỗi khổ riêng.

Dù sao thì... vào cái khoảnh khắc ôm cô ấy trong lòng, cúi đầu hôn lên mái tóc ấy, không phải lúc đó đã quyết định sẽ tha thứ cho cô ấy rồi sao?

Lục Lương nhớ lại những tháng ngày cùng người con gái đó đào vong, bất giác bỗng thấy lòng đầy ngọt ngào.

Phi thuyền đã gần tới được Sao Thiên Nga, là lính tiên phong, Lục Lương và hơn hai mươi chiếc phi hạm loại nhỏ đi tiên phong xuất phát, bay về phía thiết bị phòng không mặt đất.

Thiết bị phòng không mặt đất chuyên được dùng để phòng ngự loại phi thuyền hạng nặng, đứng trước loại phi hạm nhỏ có tính linh hoạt cao như của Lục Lương thì hoàn toàn không làm gì được nên phía thiên hà Musen buộc phải phái quân hạm thích khách đồng kích cỡ ra, bầu trời trở thành một chiến trường quần ẩu, Lục Lương bình tĩnh điều khiển phi hạm luồn lách trên không.

Thao tác kỹ thuật của anh ta vô cùng nhuần nhuyễn, tính toán quỹ đạo của đối phương cũng cực kỳ chuẩn xác, trong chớp mắt đã tiêu diệt của đối phương ba phi hạm. Diệp Trần quan sát đường di chuyển hoàn mỹ của phi hạm số một, ánh mắt bất giác bị hút theo, Diệp Hiểu Hiểu quan sát biểu cảm của Diệp Trần, cười nói: “Biểu hiện lần này của Minh Hạo xuất sắc bất ngờ.”

“Tất nhiên rồi, nam chính mà.”

Ba Tám thầm tiếp lời thay Diệp Trần.

Diệp Trần cười: “Ta vẫn luôn nhận định anh ta là một nhân tài.”

... chẳng qua là vì cô chưa được thấy Lục Lương đó thôi.

So với Lục Lương, sự ưu tú của Minh Hạo dường như không thể coi là số một, trình độ thao tác như vậy...

Ở trong lòng Diệp Trần, không ai vượt được Lục Lương.

Với Diệp Trần mà nói, lời khen ngợi cao nhất là, trình độ người này không thua kém Lục Lương.

Song phương giao chiến một hồi, nhờ có Lục Lương, cục diện nhanh chóng có dấu hiệu thăng áp đảo, Lục Lương oanh tạc một nửa số thiết bị phòng không mặt đất của đối phương, quay trở về hàng không mẫu hạm, chuẩn bị đợt công kích lần hai, quân hạm tầm trung ở phía sau bắt đầu chuẩn bị tiếp đất, bỗng đúng lúc này, Diệp Trần bất ngờ nghe thấy tiếng súng!

Tiếng súng này phát ra từ trong màn hình, sau tiếng súng ấy, cửa sổ giao diện bên phía tổng thống Will liền đen sì, tất cả mọi người đều không biết có chuyện gì xảy ra. Diệp Hiếu Hiếu sợ tái mặt, Diệp Trần tuy cũng hoang mang nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh nói: “Lập tức liên hệ với phó tổng thống của thiên hà Xít-tơ và những người có thể liên lạc được. Ta muốn nhanh nhất có thể biết chuyện gì đã xảy ra ở thiên hà Xít-tơ.”

“Rõ.”

Còn chưa liên hệ được với người bên thiên hà Xít-tơ, Diệp Trần đã phát hiện trên màn chiếu hình như có một hạm đội đang áp sát.

Số lượng của hạm đội đó vừa đông lại vô cùng nhanh, Diệp Trần lập tức nhận ra, chính là cánh quân tiếp viện đáng lẽ nên ở vùng ngoại vi của thiên hà Musen!

“Người của thiên hà Xít-tơ đâu?!”

Diệp Trần đứng bật dậy, nồn nóng cao giọng, người phụ trách liên lạc vội ngẩng đầu lên, tâu với Diệp Trần: “Bệ hạ, hạm đội III gửi tin báo về, quân đoàn Xít-tơ bất ngờ rút quân, hỏi chúng ta có rút hay không?”

Nếu có thể rút, tất nhiên là phải rút.

Quân Xít-tơ đã chạy, dựa theo cách làm liều mạng của thiên hà Musen, trong trường hợp đối phương chiếm ưu thế, thiên hà Á Đông tuyệt đối không có đường lui.

Tuy là chiến tranh nhưng độ liều mạng để thắng của Xít-tơ và Á Đông còn lâu mới bằng đối thủ.

Giờ không rút được, cũng không thể rút.

Một khi rút, thế trận của quân ta sẽ bị vỡ, tách ra năm bè bảy mảng, người của Musen nhân đó mà đuổi theo, đến lúc đó thì quả thực đúng là toàn quân bị diệt.

Giờ phải ở lại, liều chết chiến một trận.

Muốn chạy cũng làm gì có đường chạy đâu.

Diệp Trần xiết chặt năm đấm, nhìn những binh lính hoảng loạn trên màn chiếu.

Các binh sĩ không biết kẻ địch từ đâu xuất hiện nhiều như vậy, người người đang đua nhau hỏi đội trưởng của mình.

Họ còn rất trẻ, họ còn có tương lai.

Không biết có phải là vì làm quân chủ của đất nước này quá lâu hay vì những tháng ngày lén đi theo Lục Lương ở viện phúc lợi mà Diệp Trần đã nảy sinh sự đồng cảm với nhân dân. Diệp Trần nhìn những gương mặt trẻ

trung đó, lần đầu tiên, từ tận đáy lòng, cảm nhận được, trách nhiệm và tình yêu với quốc gia.

Rõ ràng đã biết trước kết cục nhưng vào lúc thực tế xảy ra như vậy, hốc mắt vẫn đỏ hoe, khàn khàn nói: “Báo với chư vị tướng sĩ, chuẩn bị sẵn sàng, liều chết chiến một trận!”

Mệnh lệnh của Diệp Trần nhanh chóng được truyền đi. Thiên hà Á Đông lại một lần nữa xây dựng kế hoạch tác chiến. Đúng lúc này, cũng nổi được liên lạc với Xít-tơ.

“Diệp thừa tướng của các người bắt cóc tổng thống Will ép chúng tôi phải lập tức lui binh, khiến chúng tôi chịu tổn thất trầm trọng. Diệp Trần bệ hạ, chuyện này các người không định giải thích gì với chúng tôi sao?!”

Đầu dây bên kia là giọng nói gay gắt của vị phó tổng thống rõ ràng đang rất căm phẫn.

Diệp Trần day day huyết thái dương, người đứng bên rụt rè hỏi: “Bệ hạ?”

“Tắt đi!”

Diệp Trần mở mắt.

Will bị Diệp Văn bắt cóc, tín nhiệm của thiên hà Xít-tơ với Á Đông cũng hoàn toàn bốc hơi. Có nói nhiều lời thêm nữa cũng là vô nghĩa.

Diệp Trần nhìn lại màn chiếu, đã khai chiến rồi. Cô nhìn những phi thuyền liên tục phát nổ trên chiến trường, sự sống đang không ngừng bị hủy diệt, cố gắng nhớ lại ở thế giới gốc rốt cuộc đã diễn tiến thế nào...

Minh Hạo làm sao thắng được?

“Trong lúc hai bên giao tranh, phi thuyền của thiên hà Musen mang theo bom, thành quả của công nghệ khoa học tân tiến nhất, xuất hiện trên chiến trường, chỉ cần một quả phát nổ, gần như hủy diệt toàn bộ phi thuyền của thiên hà Á Đông...”

“Trên phi thuyền đó có gắn một lá cờ hình đầu lâu...”

“Minh Hạo luôn lách giữa các phi thuyền, lao thẳng vào phi thuyền đầu lâu đó!”

“Chấn động rung chuyển phi thuyền, kích nổ trái bom, toàn bộ không gian rung lên, không một chiếc phi thuyền nào may mắn thoát hiểm... ngoại trừ chiếc phi hạm thân tàn ma đại của Minh Hạo, vừa khéo rơi vào một trạm bước nhảy không gian di động...”

Một chiếc thuyền gắn cờ đầu lâu, một quả bom bị dẫn nổ hủy diệt tất cả...

Diệp Trần nhìn lên màn chiếu, một chiếc phi thuyền treo cờ đầu lâu lơ lửng xuất hiện.

Tốc độ di chuyển của nó rất chậm, có vẻ như là do phải chịu tải nặng.

Lúc này, bằng vào thực lực của mình, Lục Lương đã ngăn cản quá nửa mũi tiến công.

Mọi hỏa lực đều tập trung nhằm vào Lục Lương, mũi tiến công của thiên hà Musen bị Lục Lương làm nhiễu loạn. Diệp Trần đeo tai nghe, chuyển kênh sang kênh của Lục Lương.

“Minh Hạo.” Giọng Diệp Trần vang lên. Lục Lương nhìn lướt qua màn hình, bật cười thành tiếng.

Minh Hạo Minh Hạo Minh Hạo, trong lòng Diệp Trần, chắc suốt đời chỉ có nhiệm vụ và nam chính thôi phải không?

Lục Lương xiết tay lái, dẫn lòng mình không được lên tiếng.

Diệp Trần bình tĩnh nói: “Phiền anh, thu hút sự chú ý của đối phương, dẫn dụ bọn họ.”

“Ta muốn để hạm đội lùi về sau...”

“Ta biết, chuyện này có lẽ sẽ đẩy anh vào hiểm cảnh nhưng ta tin, bất kể thời điểm nào, anh đều sẽ được thần vận mệnh chiếu cố.”

Nói xong, Diệp Trần lệnh cho Diệp Hiểu Hiểu chỉ huy hạm đội lặng lẽ lùi về sau, mong sao khi bom phát nổ có thể giảm thiểu được thương vong.

Lục Lương nghe Diệp Trần nói vậy, môi nhếch lên, tuân theo mệnh lệnh, xông vào giữa trận phi thuyền của địch.

Đây là hành động rất có tính khiêu khích, giám xông thẳng tới hàng không mẫu hạm của đối phương. Đối thủ bị chọc giận, dồn hỏa lực vào Lục Lương.

Kỹ thuật của anh ta rất tốt, rất tuyệt vời, luôn lách y như một con cá chạch không bị tóm trúng, nhưng dần dần hỏa lực ngày càng dâng cao, mọi người đều có thể nhận ra anh ta đang dần lâm vào thế khó.

Lúc này, phi thuyền của thiên hà Á Đông đã lùi về sau được một nửa, một nửa vẫn ở lại tiền phương, nhiều loạn tâm quan sát của đối thủ, nguy trang giống như vẫn đang tiếp tục chiến đấu.

Diệp Hiểu Hiểu quan sát phi thuyền do Lục Lương điều khiển. Phi thuyền của thiên hà Musen dàn trận như một bức tường vây Lục Lương ở

giữa. Diệp Trần không hề ra lệnh cử cứu viện phá tường, vòng vây dần thắt chặt, Diệp Hiếu Hiếu cau mày: “Tiếp tục như vậy... anh ta sẽ chết mất.”

Diệp Trần xiết chặt nắm đấm, cố tỏ vẻ bình tĩnh: “Ta tin thần linh sẽ chiếu cố, nhất định sẽ phù trợ cho Minh Hạo.”

Dù sao cũng là nam chính... Dù sao cũng là người mà cả quân đoàn chết mình không chết, đâu có thể chết dễ vậy được?

Nhưng mà, sau khi nói xong câu đó, Diệp Trần bỗng nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

“Thần vận mệnh sẽ chiếu cố Minh Hạo,” giọng Lục Lương cất lên bình thản, lúc này, bức tường của quân địch đã hoàn toàn bao vây Lục Lương, Lục Lương lơ lửng giữa không trung, không còn chỗ trốn.

Nhưng ngay cả như vậy, giọng của anh ta vẫn bình tĩnh như trước.

“Tôi thì sao?”

Anh ta hỏi.

Thần vận mệnh chiếu cố Minh Hạo, em chiếu cố Minh Hạo, hết thấy may mắn đều chiếu cố Minh Hạo, cho nên em yên tâm ra lệnh như vậy...

Tôi thì sao?

Ai chiếu cố cho tôi?

Vừa dứt lời, đội phi thuyền của Musen đồng loạt khai hỏa, Diệp Trần, cách khoảng cách tính bằng năm ánh sáng, hét lên: “Đừng!!”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[mẫu truyện nhỏ – bác sĩ rác rưởi]

Bác sĩ: “Đại Bạch.”

Mặc Thư Bạch: ” Gì?”

Bác sĩ: “Nghe nói hôm nay cô kết hôn.”

Mặc Thư Bạch: “Đúng vậy.”

Bác sĩ: “Vậy cô xuất viện đi.”

Mặc Thư Bạch: “Vì sao???”

Bác sĩ (mỉm cười): “Vì, cô kết hôn rồi.”

Cô kết hôn, thì đừng có nằm bệnh viện của tôi nữa.

Dù sao, cũng chẳng phải là Đại Bạch của tôi.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

74. Chương 74: Nam Sủng Của Nữ Vương 7

Trong khoảnh khắc Diệp Trần hét lên ấy, mọi người trông thấy vô số đầu đạn lao tới chiếc phi hạm nhỏ. Đồng thời, chiếc phi thuyền in hình đầu lâu cũng đã di chuyển tới, cùng với tiếng hét của Diệp Trần, một quả tên lửa đạn đạo bắn thẳng về phía quân đoàn Á Đông.

“Lùi lại!” Diệp Hiểu Hiểu quát to, ngay khi nhìn thấy đầu tên lửa đạn đạo khổng lồ xuất hiện, Diệp Hiểu Hiểu đã hiểu ngay ra lý do vì sao Diệp Trần ra lệnh phi thuyền rút lui về sau. Toàn bộ tâm trí Diệp Trần đều dồn vào chiếc phi hạm đang bị bao vây kia, căn bản không còn hơi sức đâu quan tâm những người khác. Diệp Hiểu Hiểu lập tức chỉ huy cho toàn bộ phi thuyền lùi lại, nhưng, đã không còn kịp nữa rồi...

Quả tên lửa nổ tung ầm ầm giữa trời, một hố đen bất ngờ xuất hiện, hút hết tất cả mọi thứ xung quanh nó.

Đoàn quân của thiên hà Á Đông đã lùi được phân nửa, chỉ còn những chiếc phi thuyền ở lại che chắn ở tiền phương, những chiếc phi thuyền này không có cái nào thoát khỏi lực hút của hố đen, không hề có chút cơ may phản kháng nào.

Đối mặt với công nghệ đáng sợ như vậy, trong lúc các phi thuyền của thiên hà Á Đông đang nổ tung, những quân hạm bao vây Lục Lương bắt đầu nhanh chóng lùi lại.

Diệp Hiếu Hiếu thấy tình hình thương vong không quá nặng nề mới chuyển mắt sang nhìn màn hình bên cạnh, trên màn hình lúc này chỉ còn duy nhất một mình phi hạm do Lục Lương điều khiển. Theo Diệp Hiếu Hiếu dự tính, Lục Lương đáng lẽ đã bị nổ tan xác trong màn mưa đạn kia rồi, thật không ngờ, khi cô ta quay lại nhìn... Lục Lương vẫn còn!

Lục Lương tăng cường mức bảo vệ của màn chắn lên mức tối đa, sau đó khéo léo điều khiển phi hạm bay xuyên qua màn mưa bom bão đạn, phi hạm đã bị trúng đạn không ít chỗ nhưng Lục Lương vẫn duy trì được trạng thái bay, không hiểu sao không bị nổ cũng không bị rơi.

Sau khi xác nhận toàn bộ quân lực đã rút lui an toàn, mọi người chuyển sự tập trung chú ý sang phía Lục Lương.

Diệp Hiếu Hiếu là người đầu tiên nêu ý kiến: “Mau! Phát trực tiếp! Phát trực tiếp cả nước!”

Lúc này mọi người mới ý thức được mục đích di chuyển của Lục Lương.

Vì anh ta không thể tránh được việc bị trúng đạn nên mục tiêu của Lục Lương là bảo vệ động cơ và khoang điều khiển an toàn.

Cho dù cánh đã trúng đạn, cho dù thân máy bị đánh thủng, nhưng nó vẫn có thể chiến đấu!

Đây là tinh thần bất khuất, liều chết quyết chiến với đối phương tới tận giây phút cuối cùng.

Đây là tinh thần mà một quốc gia đang trong thời chiến cần có nhất!

Giữa màn mưa đạn vẫn bảo toàn được khoang điều khiển và động cơ, trình độ điều khiển phi hạm phải nói là đỉnh cao, trong suốt lịch sử quân

đội, ngay cả các anh tài của không quân cũng phải thừa nhận, là không thể, Lục Lương là người đầu tiên, cũng là người duy nhất.

Giây phút này đây, ánh nhìn của nhân dân cả nước đều tập trung vào Lục Lương. Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, không mảy may kích động, cánh tay đằm tĩnh điều khiển hướng đi của phi thuyền, bình thản đối kháng với quân địch.

Hình ảnh được phát trực tiếp trên sóng truyền hình quốc gia, mọi người ban đầu là trầm trồ vì độ anh tuấn của anh ta nhưng chẳng mấy, tất cả đều im lặng, nảy sinh lòng kính ngưỡng với con người này.

Tất cả mọi người đều biết, anh ta không thể sống sót.

Trong vòng vây như vậy, một mình đối địch, không có quân tiếp viện.

Nhưng đến tận giây phút này, anh ta vẫn kiên quyết chống cự, vẫn chiến đấu hết mình, không hề có ý từ bỏ.

Bỗng có người nhận ra: “Ôi... Đây là viện trưởng viện phúc lợi...”

“Là viện trưởng Lục!”

“Là Lục ca ca!”

Rất nhiều người đồng thanh gọi tên anh ta, vốn đã là người có danh vọng nhưng vào khoảnh khắc này, danh vọng của anh ta đã đạt tới đỉnh cao.

Cả phòng họp chìm trong tĩnh lặng, Diệp Trần xiết chặt nắm đấm, tay run run.

“Minh Hạo đâu...” Cô khàn khàn hỏi. Diệp Hiểu Hiểu không rõ vì sao lúc này rồi mà Diệp Trần còn để ý tới Minh Hạo, ngơ ngác đáp: “Anh ta đã nghỉ phép.”

“Gọi hắn đi cứu Lục Lương!”

Diệp Trần ngẩng đầu lên.

Vào thời điểm như thế này, người duy nhất có thể cứu Lục Lương, chỉ có thể là Minh Hạo.

Là nam chính, là người được thần vận mệnh chiếu cố.

Cô thân là nữ vương, trước tình quân địch xuất ra vũ khí hủy diệt kiểu mới, cô không thể để cả đất nước liêu chết vì một mình Lục Lương nhưng cô cũng không cách nào nhìn Lục Lương đi vào chỗ chết.

“Gọi Minh Hạo,” giờ này khắc này, Minh Hạo là chiếc người duy nhất cô có thể gửi gắm niềm hy vọng, cô quát lên, “Gọi Minh Hạo đi cứu anh ta đi!”

“Bệ hạ,” Diệp Hiểu Hiểu nghiêm mặt, “một mình Minh Hạo không có khả năng cứu được Lục Lương.”

“Anh ta có thể.” Diệp Trần nghiêm nghị nhìn Diệp Hiểu Hiểu: “Anh ta có thể làm được.”

“Bệ hạ...”

“Gọi anh ta đi!”

“Bệ hạ! Người tỉnh táo lại đi!” Diệp Hiểu Hiểu cũng quát lên, “Minh Hạo không hề hoàn mỹ như trong tưởng tượng của người đâu. Minh Hạo đâu có ưu tú như vậy. Lục Lương, anh ta, mới nên là anh hùng của chúng ta!”

“Nếu ngay cả Lục Lương còn không thể về,” Diệp Hiểu Hiểu nghiêm mặt, “vậy Minh Hạo càng không thể.”

Diệp Trần im lặng.

Cô không thể giải thích, không thể nói cho người khác hiểu sự tín nhiệm tuyệt đối cô dành cho Minh Hạo. Sao cô có thể nói với người ta rằng, vì anh ta là nam chính, là căn nguyên nguồn năng lượng của máy chủ, máy chủ sẽ bất chấp tất cả cứu anh ta nên chắc chắn Minh Hạo sẽ không chết, tuyệt đối không!

Cô trân trân nhìn màn hình: “Được, Minh Hạo không cần đi cứu.”

Nói xong, Diệp Trần đi thẳng ra ngoài: “Ta tự đi.”

“Bệ hạ!” Diệp Hiểu Hiểu vội giữ chặt tay Diệp Trần, thanh giọng nói: “Xin người nghĩ cho kỹ, người là nữ vương của thiên hà Á Đông! Tính mệnh của người hết sức quan trọng.”

“Ta...”

Còn chưa kịp nói, trong màn hình bỗng phát ra một tiếng nổ lớn.

Diệp Trần và Diệp Hiểu Hiểu đồng thời quay đầu lại, phi hạm của Lục Lương bị trúng đạn, cũng may hệ thống phòng thủ đã đỡ thay anh ta được phát này nhưng lớp màng bảo vệ đã bị rách.

Thân máy rung lên do cú nổ.

Lục Lương giục 666: “Còn bao lâu nữa mới đến thời điểm 12 giờ 31 phút 27 giây?”

Nội dung thế giới gốc 666 năm được là Minh Hạo va chạm làm nổ phi thuyền có hình đầu lâu, trước đó, Lục Lương đã cẩn thận xem đi xem lại vô số lần, mỗi một phút, một giây, vị trí trạm không gian, anh ta đều tính toán hết sức tỉ mỉ.

12 giờ 31 phút 27 giây, vì dư chấn sau vụ nổ, màng phòng vệ của phi thuyền quân địch bị mất hiệu lực tạm thời, đồng thời trạm không gian di chuyển đến đúng tọa độ (332, 411, 317), Minh Hạo đã tình cờ chớp đúng thời khắc này tấn công phi thuyền, bom trên phi thuyền tự bị kích nổ sau 1 phút 20 giây, cú nổ tiêu diệt toàn bộ đội phi thuyền tiên phong trên chiến trường của thiên hà Musen, Minh Hạo rơi vào một trạm không gian di động, may mắn thoát nạn.

Có phải là quá khéo hay không?

Nhưng nhân vật chính có bàn tay vàng trợ giúp chính là như vậy, có vận khí tốt như vậy, gặp được nhiều chuyện trùng hợp ngẫu nhiên như vậy đấy.

Lục Lương điều khiển phi thuyền, 666 bật bộ đếm ngược thời gian, hỏi Lục Lương: “Chủ nhân, lời thoại nghĩ kĩ rồi chứ?”

Lục Lương hết sức chuyên chú nhìn phía trước, khi đến 12 giờ 31 phút 10 giây, Lục Lương bất ngờ lao thẳng tới phi thuyền có gắn cờ đầu lâu!

Tất cả mọi người đều sửng sốt, chiếc phi thuyền mang tinh thần thấy chết không sờn đột phá tường vây, hướng thẳng về phía chiếc phi thuyền chở bom hạng nặng vừa tham chiến kia.

Không ai hiểu được Lục Lương đang nghĩ gì, mọi người chỉ thấy là thùng nhiên liệu của phi thuyền đã bị trúng đạn, phi thuyền bắt đầu bốc cháy, khoang điều khiển nhờ được bảo vệ đặc biệt mà vẫn còn, toàn bộ phi thuyền trông xa như một quả cầu lửa biết bay đang lao thẳng tới chiếc phi thuyền đầu lâu.

Một chiếc phi hạm nhỏ một người lái đụng độ với phi thuyền hàng không mẫu hạm cỡ lớn.

Anh ta đang nghĩ gì vậy?!

Lục Lương nhìn đồng hồ, khống chế tốc độ, kiểm tra vị trí trạm bước nhảy không gian di động.

20, 21, 22...

Lục Lương sắp va chạm với phi thuyền, anh mở cửa khoang điều khiển, mặc sẵn áo du hành vũ trụ, nhảy ra ngoài!

Mọi người trở mắt nhìn Lục Lương nhảy ra khỏi khoang điều khiển, hình như anh ta có mang một loại thiết bị tăng tốc, vọt tới một mục tiêu cụ thể!

Khi mà tất cả mọi người đều cho rằng cú va chạm không thể gây tổn thất gì cho phi thuyền thì cú va chạm xảy ra, dẫn nổ bom và vật liệu nổ trên phi thuyền, tất cả bùng lên, nổ tan tành.

Màng phòng vệ vô hiệu!

Cho dù là tầng lớp dân thường không hiểu gì về quân sự thì, vào khoảnh khắc ấy, đều có thể hiểu ra, chiếc phi thuyền khổng lồ ấy đã mất khả năng phòng vệ!

Một mình Lục Lương dẫn dụ sự chú ý của cả quân đoàn Musen, tranh thủ thời gian cho đội quân chủ lực của Á Đông lùi về sau đó lại lao phi hạm vào phi thuyền, dùng cách đồng quy vu tận như vậy khiến thiên hà Musen bị tổn thất nghiêm trọng!

Ai nấy đều phải choáng váng, đồng thời dấy lên lòng tôn kính.

Mọi người nhìn Lục Lương bay mình giữa không trung, một con người nhỏ bé, giữa vũ trụ bao la, chỉ như một hạt bụi.

Những người có hiểu biết căn bản đều biết, với trình độ khoa học hiện có, lượng dưỡng khí và khả năng bảo vệ của áo du hành vũ trụ chỉ có thể đủ

cho một người duy trì trong chưa đầy hai giờ đồng hồ.

Hơn nữa, hiện giờ, người này còn đang bị vây quanh giữa trùng trùng quân địch.

Vậy nên, khoảnh khắc Lục Lương nhảy khỏi khoang điều khiển, nhất định anh ta đã ra một quyết định gần như lựa chọn cái chết.

Không một lời bình, không một điệu nhạc, hình ảnh cứ chậm chậm trôi trong tịch lặng.

Giọng người anh hùng đó, như tiếng suối trong, như viên ngọc quý, chậm chậm vang lên.

Giọng nói ấy ôn hòa và bình thản biết mấy.

“Không biết mọi người có thể nghe thấy tôi nói hay không...”

Giọng anh ta vang lên qua màn hình, lúc này, hầu như toàn bộ người dân của thiên hà Á Đông đều đang nhìn anh, nhưng anh chẳng thể nào biết được.

Có lẽ anh chỉ cho rằng mình đang trò chuyện với kênh chỉ huy, thậm chí là chẳng trò chuyện với ai cả.

Anh giang hai tay, trôi nổi trong không trung, ánh mắt dịu dàng.

“Tôi đã tận lực.”

Anh nói: “Hi vọng mọi người đã lui về an toàn, hi vọng các anh em có thể về nhà, đoàn tụ với người nhà.”

“Hi vọng chú Trương chăm sóc đùi mình cẩn thận, Tiểu Bàn Tử chăm chỉ học bài.”

“Lục Lương không về được, mọi người, phải cố lên nhé.”

Trong lúc anh nói, có người đã không nhịn được bật miệng khóc thút thít. Nhất là những người được nhắc tên, những người từng được anh chăm sóc, những người từng là bạn bè thì càng khóc dữ hơn.

Diệp Trần lặng lẽ nhìn anh ta, không thể hiện chút cảm xúc nào.

Sau đó cô thấy người đàn ông đó nhìn vào màn hình, cứ như thể biết cô đang nhìn anh ta vậy, đôi mắt dịu dàng giống cái đêm trăng khi họ còn là những kẻ đào vong.

Anh ta nói...

“Nữ vương của ta,” giọng anh dịu dàng, “nếu ta có thể sống sót trở về, nàng gả cho ta nhé, được không?”

Diệp Trần không đáp, ánh sao, ánh lửa trở thành bức nền sau lưng anh ta.

Không biết ai là người đầu tiên lí nhí lên tiếng trước: “Nhận lời đi...”

Thế là kéo theo sau, cả thành phố, cả đất nước, tiếng người nói ào lên như thủy triều.

“Bệ hạ, nhận lời đi! Nhận lời đi!”

Chưa từng có tiền lệ nào như vậy, Diệp Trần nghe tiếng hò hét bên ngoài cung, đôi môi nhẹ mỉm cười.

Người đứng bên đã bật sẵn kênh cho cô, nhỏ tiếng giục: “Bệ hạ...”

Diệp Trần cúi đầu, khàn khàn đáp.

“Được.”

Âm thanh ấy vượt qua khoảng cách tính bằng năm ánh sáng, màn hình bỗng rung lên, trên một màn hình khác, mọi người nhìn thấy, chiếc chủ hạm của thiên hà Musen, không biết vì sao, bỗng dừng phát nổ đùng đùng.

Quả bom kia trở thành tử thần của chính bọn họ, trên trăm chiếc quân hạm muốn liều mạng bỏ chạy, nhưng không được rồi, tất cả bị hút sạch vào trong hố đen.

Màn hình rung bần bật. Dư chấn vụ nổ khiến không gian trở nên bất ổn định, sau ít phút khó khăn, màn hình chuyển sang đen kịt.

Lục Lương cũng biến mất.

Lục Lương chỉ kịp nghe Diệp Trần nói một tiếng “được” thì đã rơi vào trong trạm bước nhảy không gian, một luồng áp lực quen thuộc lại tới, sau đó anh ta được truyền tổng ra ngoài.

Sắc mặt Lục Lương rất không dễ coi, 666 hoàn toàn hiểu.

Vì dựa theo kế hoạch ban đầu, sau khi Lục Lương hỏi xong câu đó còn muốn nói với Diệp Trần một câu: “Bệ hạ, nói một câu yêu ta đi.”

Vào lúc như thế, Diệp Trần nhất định sẽ không từ chối, vậy là Lục Lương có thể lừa được một câu ta yêu người rồi.

Nhưng vì Diệp Trần im lặng quá lâu, không đủ thời gian, Lục Lương không thể nghe được câu đó nữa. Lục Lương tỏ vẻ, ta đây đang cực kỳ không vui!

666 an ủi Lục Lương: “Chủ nhân, anh đã làm rất tốt rồi. Anh xem, không phải đã xả giận với Diệp Trần được rồi đó sao?”

“Đó là vì cô ấy làm tôi giận trước!”

Lục Lương hừ lạnh một tiếng.

Màn biểu diễn này Lục Lương đã trù tính từ rất lâu. Diệp Trần lùi quân về, vốn cũng nằm trong tính toán của anh ta. Anh ta cần đáp nện cho mình hình tượng anh hùng trước nhân dân cả nước nên thứ tình huống rơi vào tuyệt địa, trở mình phản kích như thế này ắt không thể thiếu được.

Anh ta đã mua sẵn đồ tăng cường phòng hộ cho phi hạm từ chỗ 666, còn mua thêm cả thiết bị dùng khi phải chạy trốn rồi mới bắt đầu kế hoạch.

Diệp Trần ra lệnh cho một mình anh ta dẫn dụ hỏa lực của thiên hà Musen, đúng thật là chuyện cầu còn chẳng được. Một mặt, hai năm huấn luyện, nhìn các anh em của mình hy sinh uổng phí, anh ta cũng không đành lòng, mặt khác, làm vậy đúng là đã tạo cơ hội để anh ta trở nên nổi bật!

Nếu anh ta đoán không sai, với tính cách của một chính khách sành sỏi như Diệp Hiểu Hiểu, anh ta nhất định sẽ được tôn lên làm mẫu anh hùng điển hình, kiến thiết ý chí chiến đấu của quốc dân, nhất định sẽ phát trực tiếp sự tích anh dũng của anh ta!

Có một người anh hùng vì đất nước đối đầu với cả hạm đội như vậy, lại phớt lời sinh tử, tấn công cảm tử, hơn nữa, cuối cùng quả thực đã tiêu diệt được quân chủ lực của thiên hà Musen và sau cuối vẫn không quên khích lệ mọi người, lừa được lời hứa hẹn của Diệp Trần, sau khi trở về, địa vị của anh ta tuyệt đối sẽ thăng cấp chóng mặt.

Đến lúc đó, bất kể là danh vọng hay địa vị, anh ta đều vượt xa những gì Minh Hạo chiếm được năm đó.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, Diệp Trần đã nhận lời anh ta rồi.

Chờ anh ta trở về là có thể danh chính ngôn thuận làm đám cưới với Diệp Trần, không có bất luận kẻ nào dám phản đối.

Trôi nổi trong vũ trụ, Lục Lương kiểm tra màn hình gắn trên cánh tay, tìm kiếm một hành tinh có thể duy trì sự sống gần nhất, đồng thời phát tín

hiệu cầu cứu về cho quân đội.

Sau khi làm xong xuôi đâu đấy, Lục Lương liền thẳng tiến tới hành tinh kia.

Vị trí anh ta được truyền tổng tới sau khi thực hiện bước nhảy rất tuyệt, chỉ mất chưa tới 30 phút là có thể đặt chân lên hành tinh gần nhất có thể duy trì sự sống, anh ta được đồ bảo hộ du hành vũ trụ bảo vệ, không thì vẫn còn có 666.

Vừa di chuyển Lục Lương vừa nghĩ miên man rồi bỗng nhiên vui vẻ hỏi: “Vừa rồi có phải Diệp Trần đã khóc vì tôi không?”

“Chủ nhân...”

666 không thể không nói: “Anh có biết là anh ngây thơ lắm không?”

Lục Lương cười cười, không nói gì.

Không ngây thơ, sao anh ta có thể như bây giờ chứ?

Ghét người ta không đặt mình trong tim, ghen tị với Minh Hạo và đám nam chính kia lúc nào cũng được người đó tận tụy phò tá.

Tuy anh ta không biết nhiệm vụ của cô ấy cụ thể là gì nhưng anh ta rất ghét cô lúc nào cũng có thể sẵn sàng hy sinh anh ta vì nghĩa lớn.

Anh ta đã trả giá nhiều như vậy, mỗi đời mỗi kiếp, bất kể là trong hoàn cảnh nào, anh ta vẫn luôn hết lần này đến lần khác yêu người con gái đó.

Còn cô ấy thì...

Anh ta không biết.

Rất nhiều lúc, nhìn vào mắt cô, anh ta có cảm tưởng như cô ấy có thích mình.

Nhưng rồi sau đó hồi tưởng lại, anh ta nhận ra, cô ấy vẫn luôn nhìn mình bằng ánh mắt thâm tình như vậy.

Rất thâm tình với bạn nhưng cũng đồng thời không hề do dự đâm bạn một nhát.

Dẫu vậy, anh ta vẫn không thể thực sự hận cô ấy. Cho dù kiếp này tình cảm đã bị làm nhạt nhưng cũng chỉ được lúc đầu là còn giữ được lý trí, biết là đang làm nhiệm vụ.

Dần dà, chẳng biết từ lúc nào, anh ta bắt đầu bất giác muốn đối tốt với cô, muốn thấy cô ấy cười, muốn ở bên cạnh cô, muốn cô chỉ nhìn một mình mình.

Mỗi lần hồi tưởng lại những điều tốt đẹp từng có, không khoảnh khắc nào xa rời hình bóng cô.

Cả đời này, với Lục Lương, thời khắc hạnh phúc nhất, không ngờ lại là khoảng thời gian đào vong ở hành tinh rác cùng cô, cô gối lên đùi anh ta, chìm trong giấc ngủ say, ánh trăng ngoài kia vừa sáng vừa lạnh, cô nằm cuộn như một con mèo nhỏ, ngoan ngoãn, dịu dàng kề bên.

Giây phút ấy, anh ta nghĩ, bất kể là chuyện gì, anh ta đều có thể tha thứ.

Vì vào giây phút ấy, anh ta thực sự đã cảm thấy, cô ấy thích mình.

Chỉ cần cô ấy thích anh ta thì cho dù biết đường đi khó, anh ta vẫn vì cô vượt mọi chông gai, mở một lối đi.

Anh ta biết cô thân mang nhiệm vụ, biết nội dung của thế giới này là cô phải gả cho Minh Hạo.

Nhưng, cũng chẳng sao, cô bị ép phải gả cho Minh Hạo, vậy thì anh ta sẽ thay đổi thế giới này, thay đổi vận mệnh, để cô lại gả cho mình.

Cô là vợ của anh ta, bầu bạn bên anh ta, có một ngày, rồi cô sẽ, thật lòng thật dạ, nói tiếng yêu.

“Tiến độ nhiệm vụ của tôi tới đâu rồi?”

Lục Lương bồng ngĩnh tới chuyện này, 666 xem thử rồi đáp: “Ồ, 60%, có điều, chờ anh quay về, chắc sẽ lên được 90%.”

Là một nhân vật phản diện, Lục Lương chỉ cần ở vị thế cao hơn, có được nhiều hơn Minh Hạo, thế là đủ.

Tình yêu, bạn bè, quyền thế, tài phú, địa vị và sự công nhận của công chúng.

Hiện giờ, sự công nhận của công chúng anh ta có được đã cao hơn hẳn Minh Hạo, đợi quay về được, anh ta cũng sẽ có tài phú, địa vị và quyền thế. Minh Hạo hiện làm bạn tốt của anh ta và Lục Lương cũng có thêm những người bạn tốt khác.

Điểm còn thiếu duy nhất, có lẽ chỉ còn tình yêu.

“Tình yêu muốn đạt tiêu chuẩn, thì đại khái phải thế nào?”

Lục Lương nhú mày, 666 đáp ngay: “Giữa việc hoàn thành nhiệm vụ và anh, nếu Diệp Trần chọn anh vậy có nghĩa là cô ấy thật sự toàn tâm toàn ý yêu anh.”

“Yêu cầu cao vậy?” Lục Lương khá bất ngờ, “Đến nghĩ tôi cũng chẳng dám nghĩ có ngày cô ấy sẽ đối tốt với tôi đến vậy. Nghĩ thôi đã thấy

sợ rồi!”

Nói xong, Lục Lương đi vào lớp ngoài tầng khí quyển.

Đồ du hành vũ trụ nhanh chóng bốc cháy nhưng nhờ có chuẩn bị thiết bị bảo hộ, Lục Lương chỉ có cảm giác hơi nóng một chút.

Anh ta rơi thẳng xuống tầng bình lưu, mở dù, từ từ tiếp đất.

Lúc này 666 mới thở phào, tiếp tục cuộc trò chuyện: “Kí chủ, kỳ vọng của anh với Diệp Trần thấp thật đấy.”

“Đúng vậy.” Lục Lương ngay thẳng đáp, “Yêu cầu của tôi với cô ấy là... chỉ cần có thích tôi, thế là đủ rồi.”

Thích nhiều một chút hay ít một chút, đều không quan trọng.

Dù sao, anh ta cũng thích cô, rất rất thích cô, có thể nhận lại một chút hồi đáp là đã vui mừng lắm rồi.

Khi Lục Lương chạm đất, bên phía Diệp Trần cuối cùng cũng thu được tín hiệu.

Lúc nhận được tín hiệu cầu cứu của Lục Lương, Diệp Trần vô cùng hoang mang, trong khoảnh khắc, cô còn tưởng mình nhận nhầm nam chính.

Nhưng sau khi khoảnh khắc ấy qua đi, cô giật mình ngó ra, giờ căn bản không phải lúc để thảo luận Lục Lương có phải là nam chính hay không.

Cô lập tức nói: “Ta đi tiếp hân, ta tự mình đi!”

“Bệ hạ,” Diệp Hiểu Hiểu nói: “Chúng ta sẽ phái người đi, người cứ ở đây chờ là được rồi.”

“Không, ta đi đón hân.”

Diệp Trần lo lắng, hiện giờ cô vô cùng lo lắng cho Lục Lương, chỉ sợ có gì sơ xuất xảy ra.

Lục Lương một mình phiêu bạt ở ngoài, có thể chết bất cứ lúc nào. Thiên hà Á Đông coi anh ta là anh hùng thì cũng có nghĩa là, thiên hà Musen coi anh ta là kẻ thù, phải hạ sát anh ta bằng mọi giá.

Năng lực ám sát của thiên hà Musen, Diệp Trần không dám xem thường.

Cô hạ lệnh tập hợp người, lập tức xuất phát đi cứu viện cho Lục Lương.

Ngồi trên phi thuyền, Diệp Trần thử liên hệ với Lục Lương.

Lục Lương đang ngồi trong sơn động gặm bánh mì thì bắt được tín hiệu của Diệp Trần, anh ta hớn hờ gọi: “Nữ vương bệ hạ của ta, nàng tới tìm ta hả?”

“Bớt nói nhảm đi!”

Diệp Trần hơi giận: “Có bị thương không?”

“Không, khỏe lắm.” Lục Lương uống một hớp nước: “Nàng gọi tới làm ta cắn bánh mì khô cũng thấy ngon như sơn hào hải vị.”

Diệp Trần: “...”

Người này thực sự càng ngày càng không biết tôn ti trật tự là gì hết, trước đây sao không biết Lục Lương là người thế này chứ.

Nhưng chuyện Lục Lương suýt chết vẫn còn ám ảnh nặng nề trong lòng Diệp Trần, cô im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Chúc mừng người trở

thành anh hùng của thiên hà Á Đông.”

Lục Lương dựa lưng lên vách sơn động, nghe Diệp Trần nói, ngẩng đầu nhìn ra bầu trời mênh mông mịt mù sương bên ngoài.

“Có trở thành anh hùng của thiên hà Á Đông hay không không quan trọng, quan trọng là...”

Lục Lương hạ thấp giọng xuống nhưng cũng chẳng giấu nổi sự dịu dàng xen lẫn thấp thỏm chờ mong trong lời nói: “Diệp Trần, ta có trở thành anh hùng của nàng không?”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[mẫu chuyện nhỏ – tỏ tình]

Dân chúng: “Bệ hạ, gả đi! Gả đi!”

Diệp Hiếu Hiếu: “Bệ hạ, gả đi! Gả đi!”

Mọi người: “Ở bên nhau! Ở bên nhau!”

Diệp Trần: “Các người tưởng đây là dưới lầu ký túc xá đại học đấy à? Có thể nghiêm túc một chút không!”

Lục Lương: “Thảo luận chuyện kết hôn của chúng ta, là chuyện nghiêm túc nhất vũ trụ.”

Diệp Trần: “...”

Mẹ, đồ trâu bò.

[mẫu chuyện nhỏ – năm viện]

Bác sĩ: “Cô có thể xuất viện rồi. Cô kết hôn rồi, nhất định không còn là Mặc Thư Bạch của tôi nữa.”

Mặc Thư Bạch: “Người kết hôn là Đại Bạch, tôi là Mặc Thư Bạch.”

Bác sĩ: “Có gì khác?”

Mặc Thư Bạch: “Đối tượng của Đại Bạch là Trương nhị cầu, đối tượng của Mặc Thư Bạch, ờm ờ...”

Bác sĩ: “Đối tượng của Mặc Thư Bạch là ai?”

Mặc Thư Bạch: “Cô ấy không có đối tượng.”

Bác sĩ: “Thế thì giờ có.”

[Tác giả có chuyện muốn nói]

Có bạn hỏi tôi, tại sao vào thời điểm tân hôn hạnh phúc như vậy lại đi viết truyện ngược.

Tôi trả lời cho các bạn biết nhé...

Là vì muốn cuộc sống êm đềm có thêm chút gợn sóng...

Độc giả: “Đi chết đi!!!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

75. Chương 75: Nam Sủng Của Nữ Vương 8

Diệp Trần im lặng, thấy trong lòng rối bời, cô cúi đầu đáp: “Người chờ ta tới đón người.”

Nói xong, Diệp Trần liền vội vàng kết thúc cuộc gọi, tim đập thành thịch, suy nghĩ lộn tung phèo, cô sợ bị Lục Lương nhìn ra gì đó nên mới vội vàng cúp máy.

Cô phát hiện, đối diện với Lục Lương, cô chẳng cách nào khống chế trái tim mình.

Cô muốn trốn chạy nhưng Lục Lương, bằng cách nào đó, vẫn luôn thận trọng bước tới bên cô, khiến cô chẳng biết trốn vào đâu.

Lục Lương không hề giống bất kỳ nhân vật phản diện nào trước đây. Những nhân vật phản diện trước đây luôn cho cô một cảm nhận rất rõ ràng rằng thế giới của họ chỉ duy nhất như vậy, đơn giản như vậy, sinh mệnh của họ dường như đều chỉ gắn liền với Diệp Trần. Cho dù là Quân Diễm xuất thân từ Thiên Kiếm tông, có rất nhiều sư huynh, sư đệ, sư muội nhưng thế giới tình cảm của chàng ta thì cực kỳ đơn điệu, cả cuộc đời dường như chỉ có mỗi Diệp Trần.

Diệp Trần có thể nắm chắc đối phương đang nghĩ gì còn với Lục Lương thì không.

Cho dù đi tới tận hôm nay, Diệp Trần vẫn không dám chắc, người này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Dường như mọi chuyện lại quay về như lúc ban đầu, về với khoảng thời gian sống chung cùng Cố Gia Nam, cô không cách nào phân biệt được rốt cuộc là Cố Gia Nam thực sự thích mình hay là ham mê cuộc sống an nhàn mà cô mang tới. Với Lục Lương cũng như vậy.

Cô tin rằng nhân vật phản diện này không thích mình nhưng khi đối diện với Lục Lương, niềm tin này bỗng chốc đều bay biến hết, tâm tư của anh ta cứ như đang chơi trốn tìm với cô, khi gần khi xa, khiến cô không thể phán đoán được.

Thế giới của anh ta rất phong phú, có ước mơ, có bạn bè, có vô vàn cảm xúc với thế giới này, Diệp Trần không phải là duy nhất trong thế giới ấy, có lẽ anh ta có thích cô, cho dù còn lâu mới bằng với sự cố chấp của những nhân vật phản diện trước đây.

Một Lục Lương như vậy lại khiến cô ngày càng thêm vấn vương, bất giác bị hấp dẫn, bất giác đuổi theo bóng dáng anh ta, bất giác ủng hộ theo anh ta và bất giác vui mừng thay cho anh ta.

Giờ phút này, xung quanh không có ánh nhìn của người khác, tay Diệp Trần run run.

Anh ta có trở thành anh hùng của cô không?

Có.

Một người ngẫu nhiên như vậy, cả vũ trụ đều bị anh ta chinh phục, tất nhiên là có.

“Kí chủ à...”

Ba Tám làm một hơi thuốc, làn khói bay lượn lờ, Diệp Trần tỉnh táo trở lại.

Đầu cô mù mịt toàn là khói, Diệp Trần cúi: “Đừng hút nữa!”

“Tôi là đang nhắc nhở cô,” Ba Tám âu sầu nói, “chỉ số tình cảm của cô vượt mức quy định rồi.”

Diệp Trần: “...”

“Thôi thôi,” Ba Tám băng quơ nói, “cô cũng chẳng phải tay mơ, đừng có suy nghĩ đến chuyện ở lại chỗ này là tốt rồi.”

“Chỉ số tình cảm vượt mức mà anh không tẩy trừ cho tôi à?”

Diệp Trần nhướn mày. Ba Tám nói đầy bất đắc dĩ: “Bày ra cái đo đạc chỉ số tình cảm chỉ là phần phụ trợ cho người làm nhiệm vụ của hệ thống, sợ các cô lún sâu vào tình cảm, cố ý ở lại một thế giới nào đó chịu chết. Giờ cô không còn là kẻ mới làm nhiệm vụ như năm đó nữa, cho dù chỉ số tình cảm hơi cao một chút, cô cũng sẽ không làm những chuyện phi lý trí, đúng không?”

Diệp Trần rất hiếm khi được nghe Ba Tám nói những lời sâu sắc như vậy nên cảm thấy hơi ngượng ngùng: “Ngại quá, làm phiền anh phải quan tâm...”

“Không có gì.” Ba Tám dụi tắt điếu thuốc, rầu rĩ nói tiếp, “Dù sao cô cũng đã chìm đắm đến mức này, tôi còn có thể làm gì được nữa? Tất nhiên là phải tha thứ cho cô thôi.”

Nói xong, Ba Tám lấy từ sau lưng ra một cái mũ xanh lục, viết hai chữ “tha thứ” lên trên rồi đội lên đầu.

Diệp Trần: “...”

Trong lúc hai người thủ thủ với nhau, phi thuyền vẫn đang nhằm thẳng hướng tới chỗ Lục Lương, chưa đầy nửa ngày, Diệp Trần bỗng cảm thấy phi thuyền bị va chạm mạnh, cô đứng dậy, Diệp Hiểu Hiểu dẫn đội thị vệ bất ngờ xông vào.

“Bệ hạ, bị tập kích bất ngờ,” Diệp Hiểu Hiểu nôn nóng nói, “xin hãy đi cùng chúng thần.”

Diệp Trần không hề nghi ngờ. Đúng lúc này, bỗng có tiếng âm báo nhiệm vụ vang lên.

“Nhiệm vụ cuối cùng: Anh dũng hy sinh.”

“Mô tả nhiệm vụ: Anh dũng hy sinh để thức tỉnh dân chúng tình yêu và sự kiên trì với chính nghĩa, khiến nhân vật phản diện kiên định quyết tâm bảo vệ nhân dân.”

Diệp Trần rất hiếm khi nhận được loại nhiệm vụ mệnh lệnh trực tiếp thế này, dù sao thì hiện giờ cô cũng đã là một người làm nhiệm vụ thành thục rồi.

Diệp Trần nhú nhú mày nhìn Diệp Hiểu Hiểu đang nôn nóng muốn dẫn cô đi, trực giác mách bảo có chuyện bất thường, phi thuyền vẫn rung lên liên tục, cô hỏi Diệp Hiểu Hiểu: “Đã xin cứu viện từ bên ngoài chưa?”

“Rồi, thưa bệ hạ.” Diệp Hiểu Hiểu dẫn cô tới khoang cứu hộ, cửa phi thuyền mở ra, một chiếc thuyền cứu hộ lao ra ngoài, đội cận vệ đi theo Diệp Trần, Diệp Hiểu Hiểu hộ tống cô lên chiến hạm cứu hộ, một chiến hạm cứu hộ có thể chịu tải được hai người, Diệp Hiểu Hiểu nôn nóng giục: “Bệ hạ, nhanh lên.”

“Chờ một chút.” Diệp Trần mở màn hình trên cánh tay lên, liên lạc với Minh Hạo. Diệp Hiểu Hiểu biến sắc, cố tỏ ra bình tĩnh nói: “Bệ hạ, mau lên phi hạm cứu hộ đi.”

Diệp Trần phớt lờ nàng ta, cả phi thuyền rung lên, Diệp Hiểu Hiểu nói với đội cận vệ: “Các người đi trước đi, ta sẽ bảo vệ bệ hạ!”

Đám thị vệ không may nghĩ ngờ, lần lượt lái phi hạm bay ra ngoài. Minh Hạo nhận cuộc gọi, Diệp Trần lập tức nói: “Bên ta xảy ra chút chuyện, người đi đón Lục Lương đi.”

Nói xong, Diệp Trần liền gửi tọa độ của Lục Lương cho Minh Hạo sau đó tắt liên lạc, hít sâu một hơi, bước lên phi hạm cứu hộ.

Đến lúc này, nếu cô còn không nhận ra Diệp Hiểu Hiểu có vấn đề thì đúng là đồ ngốc.

Nhưng Diệp Hiểu Hiểu vốn là nữ chính trong thế giới gốc, sao lại có vấn đề được?

Diệp Trần có hơi khó hiểu.

Diệp Hiểu Hiểu bình tĩnh khởi động phi hạm cứu hộ, phi hạm nhanh chóng lao ra ngoài.

Bên ngoài phi thuyền bị bủa vây bởi đội phi thuyền của thiên hà Musen, Diệp Trần vờ lơ đãng hỏi: “Sao họ biết lộ trình của ta?”

Diệp Hiểu Hiểu không đáp. Diệp Trần liếc nhìn thiết bị liên lạc trên cánh tay, gửi tin báo cho Lục Lương.

Thế nhưng, thật không ngờ, chiếc phi hạm cứu hộ này không cho phép gửi tin đi.

Diệp Trần vờ hồn nhiên, ngẩng đầu hỏi Diệp Hiểu Hiểu: “Hiểu Hiểu, sao không gửi tin được vậy nhỉ?”

Diệp Hiểu Hiểu vẫn không đáp. Diệp Trần liếc mắt nhìn bản đồ, hướng phi hạm đang bay tới, là thiên hà Musen.

Diệp Trần lặng lẽ nhếch môi, vẻ mặt thản nhiên: “Hiếu Hiếu, hướng bay của người không đúng lắm thì phải?”

Vừa dứt lời, ghế ngồi bỗng mọc ra thêm chục sợi dây thừng, trói chặt người Diệp Trần lại. Diệp Hiếu Hiếu dí súng lên trán Diệp Trần, vừa điều khiển phi thuyền, vừa nói lạnh ngắt: “Ngậm miệng.”

“Diệp Hiếu Hiếu,” Diệp Trần hoàn toàn không kích động chút nào, “người có biết tội mưu phản sẽ có hậu quả thế nào không?”

“Biết.”

“Vì sao?” Diệp Trần khá là tò mò, Diệp Hiếu Hiếu dừng dừng, không chút biểu cảm, lạnh nhạt nói: “Vì một thế giới vô cùng tốt đẹp.”

Diệp Trần im như thóc. Diệp Hiếu Hiếu có vẻ cũng bất ngờ vì Diệp Trần không nói tiếng nào, nàng ta nhìn Diệp Trần một cái, nhẫn nại giải thích: “Người không thấy là, thế giới hiện tại phát triển quá nhanh sao?”

“Chúng ta không ngừng phát triển khoa học kỹ thuật, không ngừng cướp đoạt, đề xướng tự do, khiến con người chúng ta trở nên vừa ngạo mạn vừa yếu ớt.”

“Thế giới không nên như vậy, nó nên quay về lại thời đại như mấy ngàn năm trước...”

Mắt Diệp Hiếu Hiếu sáng lấp lánh đầy cuồng nhiệt: “Nhà tiên tri lãnh đạo của chúng ta đã báo cho chúng ta biết, ngàn năm sau, thánh chiến sẽ tới, tà ác sẽ thống trị thế giới, nó làm con người yếu đuối, xấu xa, lừa dối, ác độc, núp dưới cái bóng khoa học kỹ thuật, đưa chúng ta tới chỗ diệt vong!”

“Bọn ta là những kẻ tiên phong của Thánh chiến, chúng ta đang cứu vớt thế giới này, ngăn cản loài người tự hủy diệt mình, bọn ta sẽ xây dựng

nên một đất nước tốt đẹp, bởi vậy,” Diệp Hiểu Hiểu quay đầu lại nhìn Diệp Trần, trịnh trọng nói, “không hề hối tiếc.”

Diệp Trần im lặng, thực ra trong đầu, miệng đã ngoác thành hình chữ O giống như Ba Tám.

Luận điệu này Diệp Trần từng nghe vô số lần, đám phần tử hiếu chiến thuộc phe bảo thủ của thiên hà Musen, tất cả bọn họ đều tin theo cái lý luận này.

Bọn họ nhất quyết muốn đưa xã hội loài người trở về thời mấy ngàn năm trước, nhà tiên tri của bọn họ đã tiên đoán về Thánh chiến, những chiến sĩ tham gia cuộc Thánh chiến này đều sẽ được thần ban phước.

Một đất nước hợp nhất các tôn giáo luôn có rất nhiều kiểu lý luận kỳ lạ, tuy Diệp Trần cảm thấy quái lạ sao có người lại tin nó được, nhưng sự thật là, ở thiên hà Musen, từ trên xuống dưới, có vô số người tin.

Điều này đã khó hiểu lắm rồi, không ngờ, Diệp Hiểu Hiểu, nữ chính trong thế giới gốc, một người phụ nữ là sự kết hợp hoàn mỹ giữa trí tuệ và thiện lương, thế mà cũng tin cho được?!!

Diệp Trần khiếp sợ toàn thân, cô từng nghĩ tới rất nhiều loại khả năng vì sao Diệp Hiểu Hiểu bắt cóc mình, có thể vì quyền lợi, cũng có thể vì khúc mắc tình cảm, nhưng trước giờ không hề ngờ tới, Diệp Trần này có một ngày, hóa ra sẽ chết vì vấn đề tín ngưỡng...

“Hiểu Hiểu à...” Diệp Trần cố gắng khuyên nhủ, tuy đã nhận nhiệm vụ anh dũng hy sinh nhưng cô vẫn muốn khuyên cô em họ mà cô rất xem trọng này: “Làm người phải coi trọng khoa học, không nên quá mê tín...”

Diệp Hiểu Hiểu: “...”

Dám coi tín ngưỡng của nàng ta là mê tín phong kiến, Diệp Hiểu Hiểu đứng hình trong giây lát không biết đáp lại thế nào. Nàng ta chỉ còn nước cúi lên nói: “Người khỏi cần nhiều lời, bất luận là ai cũng không thể làm lung lay tín ngưỡng của ta.”

“Hiểu Hiểu à...”

Diệp Trần cúi người: “Những năm qua người đã trải qua những chuyện gì vậy.”

Từ một nữ chính sa đọa thành gián điệp của Musen, rốt cuộc là đã trải qua biến cố lớn lao đến thế nào mới khiến người ta nảy sinh sự thay đổi đến trái ngược như vậy.

Diệp Hiểu Hiểu cúi kính không đáp lời. Diệp Trần cũng biết không thể hỏi được gì từ miệng nàng ta, bèn thay đổi đề tài: “Các người định bắt ta tới làm gì?”

“Bệ hạ,” Diệp Hiểu Hiểu trịnh trọng đáp: “bệ hạ vẫn có cơ hội sống sót.”

“Ồ?”

Diệp Trần nhíu mày: “Điều kiện là gì?”

“Nếu bệ hạ đồng ý làm lễ rửa tội.”

Nhận lễ rửa tội của thiên hà Musen cũng đồng nghĩa với việc theo đạo, Diệp Trần là nữ vương, điều này tiếp tục đồng nghĩa với việc biến thiên hà Á Đông thành một bộ phận của thiên hà chính giáo hợp nhất.

Diệp Trần tức quá bật cười: “Đây đâu phải chuyện một mình ta có thể quyết định phải không?”

“Hiện tại chỉ cần bệ hạ đồng ý thì coi như là đã định.”

Diệp Hiểu Hiểu đáp quá nhanh, Diệp Trần ngẩn người rồi cũng hiểu ra.

“Khoan đã, Diệp Văn cũng là người của các người?!”

Bảo sao Diệp Văn lại làm phản, hóa ra Diệp Văn cũng là người của Musen?

Quyền lực ở thiên hà Á Đông tập trung chủ yếu trong tay ba người, nữ vương, bộ trưởng bộ tài chính Diệp Hiểu Hiểu và thừa tướng Diệp Văn. Hiện tại, Diệp Văn và Diệp Hiểu Hiểu đều quy thuận thiên hà Musen, vật thì chuyện thiên hà Á Đông bị tôn giáo hóa chỉ còn mỗi một mình Diệp Trần đối kháng.

Diệp Trần ngây người, cô thật không biết, từ khi nào, thiên hà Á Đông tự xưng là có nền văn hóa, kỹ thuật tiên tiến lại trở nên... mê tín dị đoan như vậy?

Cô thật muốn tóm hai vai Diệp Văn mà hét lên: “Thừa tướng, tỉnh táo lại, tỉnh táo lại đi!”

Người mưu phản, soán vị, phát động chính biến, mưu sát nữ vương, ta đều có thể hiểu được, nghĩ cái gì mà tự dừng đi theo đạo vậy?!!

Diệp Trần ngoài mặt khó hiểu, trong lòng bùng nổ.

Cô cực kỳ muốn tóm Diệp Văn lại, bắt ông ta chép phạt nội dung những giá trị trọng tâm của chủ nghĩa xã hội khoa học một trăm lần.

Nhưng đồng thời, cô cũng bắt đầu suy nghĩ, làm thế nào để có thể hi sinh thật oanh liệt đây?

Hy sinh thì quá đơn giản, thà chết cũng không chịu làm lễ rửa tội là xong.

Nhưng làm sao mới oanh liệt đây?

Diệp Trần nghiêm túc ngẫm nghĩ, lục tìm trên trang mua bán điện tử xem có cái gì hữu dụng không, không ngờ kiếm được một cái thật.

Thiết bị phát sóng trực tiếp liên vũ trụ...

Thứ đồ trâu bò cỡ này, Diệp Trần lập tức mua ngay.

Mua xong, Diệp Hiểu Hiểu chở Diệp Trần đáp xuống chủ tinh của thiên hà Musen. Lúc bước ra khỏi phi hạm, Diệp Trần bất giác nuốt nước bọt, hỏi Ba Tám: “Tôi nhớ là ở bên này, người ta tử hình bằng... cách xử trảm đúng không?”

“Cô chớ có lo,” Ba Tám phẩy tay, “Tôi sẽ mở tính năng chặn cảm giác đau cho cô, hơn nữa, cô phải nghĩ tích cực lên, nhiệm vụ chết xong là xong rồi!”

“Xong nhiệm vụ á?” Diệp Trần ngẩn người, Ba Tám gật đầu: “Ừ, cô chết, coi như chặt đứt con đường trở thành phản diện của Lục Lương, sau này hẳn sẽ vì cô mà sống mãi tới chết với Musen!”

“Sao không thấy anh sợ anh ta sẽ làm nổ cả thiên hà Musen luôn?”

Diệp Trần thẳng thắn: “Anh ta sẽ trở thành một kẻ cuồng chiến tranh đấy...”

“Cái này thì phải trông vào cô rồi.”

Ba Tám thở dài, vỗ vai Diệp Trần: “Ngoan, chết cho oanh liệt vào, truyền bá thêm chút năng lượng tích cực nhé.”

Diệp Trần không đáp nổi nữa, đi theo Diệp Hiểu Hiểu vào trong đại điện hình vòm.

Trên đại điện tráng lệ, có một người đàn ông mang theo ánh vàng rực rỡ, mặc tầng tầng lớp lớp quần áo hoa lệ, rõ ràng người này chính là kẻ nắm quyền thực tế ở thiên hà Musen, giáo hoàng Arhan.

Arhan là kẻ tập trung quyền lãnh đạo của cả quốc vương và giáo hoàng, lần gần đây nhất xuất hiện một kẻ như vậy, thiên hà Musen đã phát động chiến tranh kéo dài suốt hai trăm năm.

Diệp Trần nhìn Arhan, hai người đối mắt nhìn nhau, một lúc sau, Arhan cười to: “Bệ hạ Diệp Trần.”

“Giáo hoàng Arhan.”

Diệp Trần gật đầu, Arhan đứng dậy: “Hoan nghênh bệ hạ đi tới nơi linh hồn bệ hạ thuộc về.”

Diệp Trần nghe xong run hết cả da đầu.

Quả nhiên, Arhan liền bắt đầu bán hàng đa cấp... à không, bắt đầu khoe khoang quốc giáo của thiên hà Musen.

Diệp Trần bình tĩnh như thường, Arhan không ngừng tẩy não cô, Diệp Trần vẫn nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng còn gật gù mấy cái, Arhan tỏ ra vui mừng thì lại nghe Diệp Trần nói: “Có điều, thưa giáo hoàng, ta có một vấn đề.”

“Bệ hạ nói đi.”

“Ngài từng gặp thần chưa?”

“... Tất nhiên là gặp rồi.” Arhan tỏ ra nghiêm trang, “Ta có thể cảm nhận được Người, là sứ giả cho Người.”

Diệp Trần gật gù, nghe gã ta tiếp tục nói hươu nói vượn, sau đó, nghiêm túc hỏi lại: “Thế, thần đẹp trai chứ?”

Arhan: “...”

“Bệ hạ Diệp Trần,” Arhan giận tái mặt, “bệ hạ đang trêu đùa ta à.”

“Không hề,” Diệp Trần cười tủm tỉm đáp, “ta đang rất nghiêm túc học hỏi văn hóa của các ngài.”

“Thế hiểu biết nhiều vậy rồi, bệ hạ đã quyết định được chưa?” Arhan không muốn vòng vo với Diệp Trần thêm nữa, nói huých toẹt ra, “Ngài đồng ý làm lễ rửa tội chứ?”

Diệp Trần cúi đầu, không đáp, Arhan thấy có vẻ có khả năng, bèn nói: “Bệ hạ phải nghĩ cho thật kĩ, mạng sống là vô giá.”

“Tôi nghĩ rồi.”

Diệp Trần nói: “Ta muốn ngủ một giấc, một mình yên tĩnh suy nghĩ một chút.”

Arhan hơi chần chừ trong giây lát, Diệp Trần nhìn gã ta, thành khẩn nói: “Hãy tin ta, ngày mai, ta nhất định sẽ cho ngài một câu trả lời thuyết phục.”

“Được rồi,” Arhan giơ tay lên, “xin bệ hạ tin tưởng, sau khi nhập giáo, bệ hạ vẫn là quốc vương của thiên hà Á Đông như trước, chúng tôi sẽ cho bệ hạ đủ sự tôn trọng cần thiết.”

Diệp Trần gật đầu, một lúc sau, có người vào dẫn cô về phòng ngủ.

Phòng ngủ này được trang hoàng theo lối kiến trúc hoàng gia tiêu biểu. Diệp Trần đuổi bọn thị nữ ra ngoài xong, đóng cửa lại, ngồi trong phòng.

Cô nhanh chóng lên mạng mua một loạt các thiết bị bảo vệ đặt trong phòng để bảo vệ quanh người mình.

Sau đó, Diệp Trần chỉnh sửa lại áo sống, rửa mặt sạch sẽ, luyện tập cách mỉm cười, lấy thiết bị phát trực tiếp liên vũ trụ ra.

Thiết bị phát trực tiếp liên vũ trụ có thể đồng thời phát trực tiếp toàn vũ trụ, Diệp Trần chọn phạm vi ngoài thiên hà Musen xong liền bắt đầu trực tiếp.

Lục Lương đang khép hờ mắt hát lẩm nhẩm một khúc ca, anh ta đang chờ Diệp Trần tới, anh ta đã nghĩ xong, sau khi trở về, phải làm thế nào để ép Diệp Trần chịu gả cho mình rồi.

Diệp Trần chắc sẽ không vui, dù sao đó cũng là vị trí của nam chính nhưng anh ta muốn cướp bằng được vị trí này.

Anh ta đã tưởng tượng ra sẽ tổ chức hôn lễ như thế nào, hôm đó Diệp Trần sẽ mặc trang phục ra sao, tưởng tượng ra hôm đó Diệp Trần sẽ lo lắng, rồi bối rối, lại xen lẫn một chút vui mừng như thế nào.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện Diệp Trần bị anh ta ép bước vào giáo đường, cái vẻ mặt không tình nguyện lại hơi hơi mừng thầm ấy là Lục Lương liền muốn cười.

Thế nhưng, đúng vào lúc này, giọng Diệp Trần bỗng vang lên.

“Hỡi con dân của ta...”

Giọng Diệp Trần chưa từng có lúc nào trang trọng hơn thế, Lục Lương bừng mở mắt, hình ảnh Diệp Trần đang hiển thị trên một màn chiếu khổng lồ lơ lửng giữa trời.

Cô ấy không trang điểm, tóc hơi rối một chút, trên cổ vẫn còn vết lằn đỏ do dây thừng thít chặt.

Rõ ràng Diệp Trần đang ở trong tình huống nguy hiểm nhưng cô vẫn ung dung, điềm nhiên như thế.

Lục Lương đứng bật dậy, điên cuồng tìm cách liên lạc với Diệp Trần nhưng không thể. Diệp Trần lại tiếp tục nói.

“Ta là nữ vương của thiên hà Á Đông, Diệp Trần.”

“Giờ phút này đây, vì thừa tướng Diệp Văn và bộ trưởng bộ tài chính Diệp Hiếu Hiếu phản bội, thân ta hiện đang ở chủ tinh của thiên hà Musen. Ta đã cự tuyệt yêu cầu làm lễ rửa tội của họ. Ta biết điều này khiến ta phải trả giá đắt thế nào và cũng vui vẻ chấp nhận.”

“Từ ngày kế vị tới nay, ta không phải là một nhà lãnh đạo tốt, không thể mang tới phồn vinh, cũng không thể mở rộng lãnh thổ cho thiên hà Á Đông. Đối với riêng mình, ta vẫn luôn cho rằng, trách nhiệm lớn nhất của ta, chính là đảm bảo con dân của thiên hà Á Đông được an toàn, đảm bảo thiên hà ổn định, tiến bộ. Đảm bảo nền văn minh của chúng ta sẽ được tiếp tục kế tục, đảm bảo quyền tự do của chúng ta không bị xâm phạm.”

“Ta lớn lên trong một đất nước phồn vinh, tự do, văn minh, ta hi vọng con dân ta cũng được sống trong một đất nước như vậy.”

“Vì thế, ta cự tuyệt lễ rửa tội, cự tuyệt ký tên vào hiệp ước. Có lẽ, rất nhanh thôi, mọi người sẽ không còn được thấy ta nữa...”

Trong lúc Diệp Trần nói chuyện, thiên hà Musen bắt được tín hiệu tiếp sóng lại từ nơi khác truyền tới, Arhan dẫn người xông vào phòng Diệp Trần.

Vậy là, điều mà tất cả mọi người đều nhìn thấy là, đằng sau Diệp Trần, Arhan và đám người của gã xông vào, ra sức tấn công lớp bảo vệ của cô.

Nhưng Diệp Trần không hề nao núng, vẫn bình thản, ung dung, ôn hòa nhìn thẳng vào ống kính, đôi mắt ánh lên ánh sáng của hy vọng.

“Nhưng, ta hy vọng, mọi người sẽ không phụ lại sự hy sinh của ta.”

“Ta hi vọng các con dân của ta, hãy đứng lên, cầm lấy vũ khí, kẻ thù đang tới rồi, chúng ta không còn con đường nào để lùi, không còn nơi nào để ẩn náu!”

“Chúng ta hãy đối diện với bom đạn, đối diện với chiến tranh, đừng e ngại...”

“Đem mạng sống này xây tường thành, dùng máu tươi này góp thành sông, để chống lại áp bức, chống lại tàn bạo, chống lại bất công, chống lại chiến tranh.”

“Chiến đấu vì văn minh, chiến đấu vì hòa bình, chiến đấu vì tự do, vì cuộc sống của chính chúng ta, vì quốc gia, vì gia đình, vì những người ta thương yêu nhất, hãy chiến đấu!”

Diệp Trần nói xong, Lục Lương nghe thấy có tiếng phi thuyền gầm rú, anh ta ngẩng đầu lên nhìn, là chiến hạm của thiên hà Á Đông. Lục Lương vội vã chạy như bay về phía phi thuyền, lòng rối tung rối mù.

Chết tiệt.

Chết tiệt.

Diệp Trần chết tiệt!

Lục Lương nhếch môi, gió thổi ngược qua hai bên tai, trong lòng anh ta lúc này thật khó nói rõ là thứ cảm xúc gì.

Anh ta biết Diệp Trần đang làm nhiệm vụ nhưng không biết là nhiệm vụ của cô lại đi đến bước này. Thấy cô sẵn sàng chịu chết như vậy, anh ta

biết, nhiệm vụ của cô sắp kết thúc rồi.

Nhiệm vụ kết thúc, cô sẽ phải rời khỏi thế giới này.

Nhưng anh ta vẫn còn đang chờ cô để thành hôn, chờ cô gả cho anh ta, chờ một hôn lễ thế kỷ của hai người.

Đây chẳng phải lần đầu tiên anh ta bị cô bỏ bom, lần này cũng lại vậy nữa ư?

Hơn nữa...

Lục Lương vừa chạy vừa nhìn Diệp Trần trên màn ảnh, nhìn đám người hung thần ác sát sau lưng cô.

Cô không thấy sợ hãi sao?

Đám người kia đông như vậy, anh ta không tài nào tưởng tượng nổi, khi họ nổi điên, họ sẽ làm gì một người con gái như Diệp Trần.

“Lục Lương!”

Minh Hạo thả thang dây xuống, gọi to: “Lên mau!”

Lục Lương leo lên.

Màng bảo vệ sau lưng Diệp Trần bắt đầu nứt nhưng trên màn hình, người con gái vẫn tiếp tục đứng ngẩng cao đầu.

“Chúng ta không hề sợ hãi, cũng không cần sợ hãi.”

“Bởi vì những người anh em của chúng ta luôn sát cánh bên nhau, có vô số người, cũng giống như chúng ta, chiến đấu quên mình vì cuộc chiến này, lớp lớp thế hệ, tre già măng mọc.”

“Chúng ta quyết không đầu hàng, quyết không chịu thua, bất kỳ nơi nào vẫn còn chiến tranh, dù là vũ trụ hay thiên hà, dù là bầu trời hay mặt đất, chúng ta nguyện dốc hết sức mình, chiến đấu tới hơi thở cuối cùng!” Lớp phòng hộ bị phá, Lục Lương mở mắt nhìn trùng trùng Diệp Trần trên màn ảnh từ từ nhắm mắt lại, dịu dàng gọi hai tiếng “Lục Lương”.

Tiếng cô gọi anh ta, vang khắp vũ trụ: “Nguyện vọng của ta, người nghe thấy rồi chứ?”

“Diệp Trần!!”

Lục Lương gào lên.

Cũng ngay phút giây ấy, hình ảnh hoàn toàn biến mất.

Lục Lương nhảy vào khoang điều khiển, cướp quyền kiểm soát từ tay Minh Hạo, nói với anh ta: “Ông ra khoang cứu hộ đi đi.”

“Ông muốn đi đâu?”

Minh Hạo sửng sốt, Lục Lương bấm chặt môi: “Cứu nàng!”

“Ông điên rồi à?!” Minh Hạo quát lên, “Nàng ta đang ở chủ tinh của Musen, một mình ông đi thì làm được gì? Đi để chịu chết à?!”

“Đúng! Tôi đi chịu chết!” Lục Lương cao giọng gào lên, “Nàng ta chịu chết, tôi đi chôn cùng đấy, được chưa?!”

Minh Hạo sửng sờ, Lục Lương biết mình quá nóng nảy, cúi đầu kiểm tra đồng hồ đo, chuyển hướng đi.

Mắt anh ta hấp háy, hàng mi run run, tuy không nói lời nào, nhưng Minh Hạo biết...

Anh ta khóc.

Lục Lương kiêu ngạo như chim khổng tước, trong lòng vừa ích kỷ vừa thích tính toán chi li, khi thấy người phụ nữ kia liều mạng vì nghĩa lớn,

Thế mà vẫn khóc.

Tác giả có chuyện muốn nói: [ghi chú]đoạn Diệp Trần phát biểu là cải biên từ bài diễn thuyết của Churchill trong thế chiến thứ II. Cảm ơn những người anh hùng đã chiến đấu vì hòa bình cho mọi người.

[mẫu chuyện nhỏ – phỏng vấn]

Độc giả: “Nữ chính thích khóc nhất mà cô từng viết là ai?”

Mặc Thư Bạch: “Diệp Trần.”

Độc giả: “Vậy nam chính thích khóc nhất mà cô từng viết là ai?”

Mặc Thư Bạch: “Tạ Tử Thần.”

Độc giả: “Thế Tạ Tử Thần khóc nhiều hơn hay Diệp Trần khóc nhiều hơn?”

Mặc Thư Bạch: “Tôi thấy hai người này rõ ràng là không cùng một thứ bậc.”

Độc giả: “Ồ?”

Mặc Thư Bạch: “Diệp Trần khóc còn chưa nhiều bằng nhân vật phản diện, tuổi nào mà đòi so với Tạ Tử Thần.”

Độc giả: “...”

Tôi hẳn là tác giả thích viết nam chính khóc nhất...

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

76. Chương 76: Nam Sủng Của Nữ Vương 9

Trong lúc Lục Lương đang trên đường tới chủ tinh của thiên hà Musen, Diệp Trần bị binh lính ghì chặt dưới đất, tóc bị kéo ngược, ép phải ngẩng mặt lên, Diệp Trần vùng vằng hất mạnh, giận dữ quát: “Buông ra!”

Đám người giật mình, Diệp Trần đứng dậy, lạnh lùng nhìn những kẻ đứng quanh người, sửa sang lại quần áo và bảo: “Đây là lễ nghi các người dùng để đối đãi với nữ vương một nước sao?”

Bọn lính đâm ra do dự, Arhan bất ngờ lên tiếng đầy bình tĩnh: “Để cô ta tự đi.”

“Xuất phát từ sự tôn kính với thân phận và lòng dũng cảm của ngài,” Arhan lạnh lùng nói, “ta cho ngài sự tôn trọng cuối cùng.”

“Cám ơn.”

Diệp Trần hếch cằm đầy cao quý và kiêu ngạo.

Arhan quay lưng đi: “Dẫn ra pháp trường.”

Thiên hà Musen vẫn giữ cách tử hình theo lối truyền thống, chém đầu.

Đối với kẻ thù, họ luôn dùng cách chém đầu để tỏ rõ lập trường của mình cho thế giới biết.

Diệp Trần diễn thuyết trước toàn vũ trụ như vậy cũng đồng nghĩa cô ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận đề nghị của Arhan, đứng về phía đối lập với thiên hà Musen. Một nữ vương như vậy, một nữ vương của quân địch, giá trị duy nhất của Diệp Trần, chính là tác dụng thị uy.

Arhan đưa Diệp Trần ra pháp trường, trói cô lại, Diệp Trần quỳ gối trên chính giữa pháp trường.

Arhan đứng cạnh Diệp Trần, đợi dân chúng tới ngồi kín khán đài pháp trường.

Người kéo tới ngày càng đông, các thiết bị quay chụp đều đã sẵn sàng.

Lúc này, Lục Lương và Minh Hạo vẫn đang trên đường tới đây. Minh Hạo kiểm tra thiết bị trên phi thuyền, lắp thêm đạn dược, bật mic nói chuyện với Lục Lương: “Ông thích nàng ta thật đấy à?”

“Ngậm miệng lại.”

Lục Lương có vẻ cáu, Minh Hạo chặc chặc mấy tiếng, nói: “Đúng là tình sâu nghĩa nặng. Có điều, vụ này bất ngờ quá, Diệp Văn và Diệp Hiểu Hiểu không ngờ lại là người của Musen...”

“Thực ra,” Lục Lương suy ngẫm một hồi rồi mới nói, “chuyện này đã sớm có dấu hiệu báo trước.”

“Lúc trước, khi Arhan lên nắm quyền đã từng liên lạc với Diệp Văn, khi đó, tôi cũng từng bấm lại chuyện này với bộ hạ, chúng tôi đoán rằng, với tính cách của Diệp Văn, không thể chỉ là có liên lạc với Arhan. Nhưng chúng tôi lại bỏ qua, bất kể là so về huyết thống, danh vọng, năng lực hay địa vị, thực ra người gần với bộ hạ nhất, là Diệp Hiểu Hiểu.”

Là em họ của Diệp Trần, trong trường hợp Diệp Trần không có con, Diệp Hiểu Hiểu là người thừa kế số một.

Điều này cũng từng được nhắc đến trong thế giới gốc, Minh Hạo và Diệp Hiểu Hiểu kết làm một đôi, nhờ có lợi thế này nên mới có thể thuận lợi trở thành quốc vương.

Trong thế giới đó, Diệp Trần để Minh Hạo làm chồng mình, trao cho anh ta rất nhiều quyền lực, sau khi Minh Hạo đủ lông đủ cánh thì anh ta lại cưới Diệp Hiểu Hiểu.

Người thừa kế số một này lại từ bỏ vương vị, nhường ngôi cho “Minh Hạo”, người có năng lực hơn.

Trước lúc yêu Minh Hạo, Diệp Hiểu Hiểu là một người rất có tham vọng, Lục Lương và Diệp Trần đều chỉ biết Diệp Hiểu Hiểu là một cô gái chính trực, lương thiện, có lý tưởng, đáng tin nhiệm mà vô tình bỏ qua, là bộ trưởng bộ tài chính, là người thừa kế ngai vàng số một và có danh vọng đỉnh cao, Diệp Hiểu Hiểu không thể là một kẻ dễ chơi.

Trong thế giới gốc, nàng ta và Minh Hạo kết bè với nhau, nhìn qua thì là vì yêu, nhưng nhìn vào những gì nàng ta làm ở hiện tại, có lẽ, đối với Diệp Hiểu Hiểu, năm đó chọn người đó hoàn toàn là vì đó là người có thể đưa nàng ta vươn tới đỉnh cao danh vọng tốt nhất.

Còn hiện giờ, Diệp Trần không trở thành một quân chủ bạo ngược, ngược lại, theo những gì đang diễn ra, có lẽ Diệp Trần còn có thể ngồi chắc trên ngai vị rất nhiều năm, chờ Diệp Trần thành hôn, có thái tử, khả năng Diệp Hiểu Hiểu có thể có được ngai vị sẽ trở nên cực kỳ thấp.

Vậy nên chuyện hôm nay, Diệp Văn và Diệp Hiểu Hiểu rất có khả năng đã liên thủ với nhau.

Nếu Diệp Văn và Diệp Hiểu Hiểu liên thủ, vậy thì thiên hà Musen liên lạc với Diệp Văn cũng chẳng khác nào liên lạc với Diệp Hiểu Hiểu.

Lục Lương sắp xếp lại nội dung thế giới, nói tiếp với Minh Hạo: “Sau đây, trước khi tôi ra trận, Diệp Văn đã nói với tôi, bất kể thế nào cũng nhất định phải lập công, tại sao? Còn cả chuyện phát sóng trực tiếp hành động tác chiến của tôi trên sóng truyền hình, biến tôi trở thành anh hùng dân tộc, là ai?”

“Cuối cùng, nếu Diệp Văn không liên thủ với Diệp Hiểu Hiểu, một mình Diệp Văn ở thiên hà Xít-tơ, sao dám bắt cóc tổng thống Will?”

“Chẳng lẽ ông ta không sợ bị bắt giam ở Xít-tơ không về được, thế cục trong nước sẽ ra sao? Ông ta đích thân bắt cóc tổng thống Will, mạo hiểm lớn như vậy, để được gì?”

Nói đến đây, Minh Hạo cuối cùng cũng hiểu được ý của Lục Lương.

“Tôi hiểu rồi.” Minh Hạo nói, “Nói cách khác, hai năm trước, Diệp Hiểu Hiểu và Diệp Văn đã có ước định, Diệp Văn sẵn sàng trả giá để Diệp Hiểu Hiểu trở thành nữ vương.”

“Kế hoạch của họ, một mặt là muốn làm suy yếu thực lực của bộ hạ, trong chiến dịch Sao Thiên Nga, quân đoàn II chủ yếu là người của bộ hạ vậy nên Diệp Văn mới bỏ nhiều công sức như vậy, bắt cóc tổng thống Will, ép thiên hà Xít-tơ lui binh, để thiên hà Á Đông đối chiến trực diện với Musen. “

“Số lượng binh sĩ cũng như trang bị vũ khí của thiên hà Musen trong trận này, rõ ràng là đã có chuẩn bị trước, chắc chắn là có người đã mật báo, chuyện này nhất định là do Diệp Văn và Diệp Hiểu Hiểu làm.”

“Mặt khác, bọn họ cũng hy vọng nhân cơ hội này đập nặn hình tượng anh hùng dân tộc cho ông. Bởi vậy nên lúc đó Diệp Hiểu Hiểu mới cho phát sóng trực tiếp.”

“Một khi ông có hình tượng người anh hùng dân tộc rồi, chúng lại ép Diệp Trần làm lễ rửa tội của thiên hà Musen. Nếu Diệp Trần làm vậy thật thì chúng có thể đổ hết mọi chuyện Diệp Văn đã làm cho Diệp Trần, nói rằng Diệp Trần ra lệnh cho ông ta phải bắt cóc tổng thống Will, Diệp Trần đã sớm là giáo đồ của Musen.”

“Thế là Diệp Văn tẩy trắng được lý lịch, còn thiên hà Á Đông nhất định sẽ đồng tâm đồng lòng chống lại việc bị tôn giáo hóa, mỗi một tín ngưỡng đều cần có một tín ngưỡng khác đối chọi, vào loại thời điểm như vậy, ông là anh hùng dân tộc, là trụ cột tinh thần của nhân dân, lời ông nói sẽ trở nên cực kỳ có trọng lượng.”

“Mà ông lại là người của Diệp Văn, bất kể là ông sống hay chết, bọn họ đều có thể vạch trần chuyện năm đó Diệp Trần đã làm với ông, ông từng bị huấn luyện như thế nào, bị bắt làm nam súng ra sao, làm thế nào thoát được khỏi hoàng cung, nương tựa Diệp Văn, Diệp Văn đã trợ giúp ông như thế nào... Làm đến bước này, sinh mệnh chính trị của Diệp Trần coi như hết. Còn ông, sẽ là quân cờ đặc lực nhất họ nắm trong tay để lòn thiên hạ.”

“Nhưng,” Minh Hạo nhíu mày, “tại sao Diệp Văn lại đồng ý trợ giúp Diệp Hiếu Hiếu?”

Vấn đề này, Lục Lương không trả lời được. Hồi tưởng lại thế giới gốc mới phát hiện ra, không chỉ hiện tại mà cả trong thế giới gốc, Diệp Văn cũng đều trợ giúp Diệp Hiếu Hiếu.

Lục Lương nghiền ngẫm về mối quan hệ giữa hai người này. Minh Hạo từ khoang thuyền quay trở về ghế phó lái, hiếu kỳ hỏi: “Có điều bệ hạ của chúng ta cũng thật là lợi hại, ông bảo, nàng ta đã bị bắt giam vậy rồi, sao mà phát bản tin toàn vũ trụ vậy được nhỉ? Nàng ta làm một cú như vậy, Diệp Hiếu Hiếu và Diệp Văn không thể diễn tiếp được nữa.”

Lục Lương không trả lời. Làm thế nào à? Mua đồ qua hệ thống chứ sao.

Diệp Trần đã kinh qua năm kiếp, nhất định là có nhiều tiền hơn anh ta, mua một thiết bị phát sóng thôi mà, hoàn toàn không thành vấn đề.

Lục Lương nhìn lướt qua màn hình, họ đã vào không phận của thiên hà Musen, trên màn hình bỗng xuất hiện một điểm đỏ chớp sáng.

Đây là kênh tin tức vũ trụ do chính phủ kiểm soát.

Minh Hạo cắn hạt dưa bặt màn hình, trên màn hình đột ngột xuất hiện Diệp Trần. Lục Lương liếc mắt nhìn, Diệp Trần đang quỳ gối giữa pháp trường, Arhan đứng bên đang đồng dục diễn thuyết, lên án mạnh mẽ kẻ chống lại ý chí của thần như Diệp Trần sẽ phải chịu kết cục đáng sợ như thế nào.

Với những người không thuộc tôn giáo của họ mà nói, không nghi ngờ gì, bài diễn thuyết của Arhan là tuyệt đối vớ vẩn, nhưng với người của thiên hà Musen, bài diễn thuyết này lại vô cùng truyền cảm. Trên màn hình, Diệp Trần vẫn luôn bình thản mặc những tiếng mắng chửi bủa vây xung quanh. Lục Lương xiết chặt tay lái, tăng tốc động cơ lên mức tối đa, Minh Hạo căng thẳng bám chắc vào tay vịn, thắt dây an toàn, nuốt nước bọt: “Lương ca, bình tĩnh chút đi...”

Lục Lương không đáp tiếng nào, bay thẳng tới không phận chủ tinh của thiên hà Musen.

Hệ thống phòng không lập tức phát hiện ra vụ xâm nhập của Lục Lương, một tên lửa tự dẫn được phóng lên, màng phòng vệ mặt đất được khởi động nhưng tốc độ của Lục Lương quá nhanh, màng phòng vệ còn chưa kịp triển khai hoàn tất, Lục Lương đã xâm nhập thành công vào tầng khí quyển, bay thẳng tới pháp trường.

Trên màn hình, Arhan đã kết thúc bài diễn thuyết của mình, ngẩng đầu nhìn lên trên trời cao, trông thấy phi hạm của Lục Lương xẹt qua tầng mây.

“Thiên hà Musen chúng ta tuyệt đối không lùi bước, chính nghĩa vĩnh viễn đứng về phía chúng ta, chúng ta nguyện kính dâng sinh mệnh và linh hồn, chiến đấu vì thế giới!”

“Hãy xem kết cục của kẻ gian ác này...”

Arhan lùi lại một bước, Diệp Trần quỳ dưới lưỡi đao của đao phủ hiện rõ trên màn hình.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lòng cuống lên.

Ai đây?

Không phải là tới cứu cô đây chứ?

Mà cứu thật thì cô phải làm sao đây? Nhiệm vụ hồng bút mất!

Diệp Trần thầm nhủ trong lòng, ngoài mặt vẫn bình tĩnh như không, thậm chí còn mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Về đi con,”

Cô nói với vẻ chân thành: “Ta đã sẵn sàng hiến dâng vì đất nước, con hãy giữ sinh mệnh của bản thân cho chiến trường, ta...”

“Diệp Trần, mẹ kiếp, nàng nói thêm câu nữa thử xem?!”

Lục Lương không nhin nổi nữa, dùng thiết bị phát sóng quát lên.

Giả vờ giả vịt!

Cái ngữ cô mà là người cao thượng như vậy sao?

Giả, giả hết, đều là vì nhiệm vụ cả! Cô ta tưởng anh không nhìn ra chắc?!

Diệp Trần nghe thấy tiếng Lục Lương xong, mặt nứt toác ra.

“Bố khỉ, là Lục Lương! Aaaaa!!”

Diệp Trần suy sụp trong lòng: “Anh ta tới làm gì chứ! Muốn chết hả! Tôi không chết có được không, Ba Tám, để tôi đưa anh ta về trước đã...”

“Đừng đừng,” Ba Tám nói, “tôi mở chần cảm giác đau cho cô rồi, cô xem, dao sắp trảm tới rồi, điểm đã sắp về tay, đừng để nó bay đi mất, thế giới sau hai người còn gặp lại mà. Sợ gì.”

Nhắc tới chuyện thế giới sau còn gặp lại, Diệp Trần mới bình tĩnh lại.

Cô thấy thế giới trước “Diệp Trần” nói rất đúng, cô phải chấm dứt cái vòng luân hồi này, phải chấm dứt kiếp sống làm nhân vật phản diện của Lục Lương, cô phải mạnh lên, cô phải có sức mạnh.

Cô không thể vì tình cảm mà làm lỡ dở, dù sao... thế giới sau sẽ lại gặp nhau.

Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm. Kẻ đứng bên đề cổ cổ xuống, cái cổ mảnh khảnh của cô lộ ra.

Lục Lương bị một đám tên lửa tự dẫn bám đuổi, Minh Hạo ngồi bên ghế phó lái la hét ầm ĩ.

Anh ta tự thấy mình rất mạnh, không ngờ Lục Lương còn mạnh hơn!

Lục Lương nhìn lướt nhanh màn hình, Diệp Trần đã bị người ta ấn đầu xuống, trong lòng anh ta nổi lửa, thét lên: “Các người nổ hết đi cho ta...”

Còn chưa nói hết, ánh đao sáng lòe, máu tươi phun ra.

Phi thuyền của Lục Lương lách qua khe hở của một tên lửa, đám tên lửa đuổi theo lao vào quả tên lửa kia, nổ ầm ầm trên bầu trời, tạo thành

những đám mây năm không lồ.

Lục Lương cảm giác như thời gian bỗng ngừng lại, xung quanh là những đám mây mù, đầu óc trở nên ngưng trệ.

Nàng chết rồi.

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Thật sự, chết rồi?

Lục Lương có phần không thể tin nổi.

Người đó, ở ngay trước mắt anh ta, bị người khác ấn đầu xuống, chém đầu.

Anh biết cô ấy sẽ vẫn sống, biết cô đang làm nhiệm vụ, biết họ sẽ gặp lại nhau ở thế giới tiếp theo...

Nhưng liệu có khi nào có khả năng...

Họ không còn hội ngộ nữa không?

Nếu tất cả những phán đoán của anh ta là sai lầm, nếu anh ta sẽ chẳng bao giờ gặp lại cô ấy nữa, anh ta nên làm gì đây?

Cô ấy chết ngay trước mắt anh ta.

Anh ta nghĩ rằng mình rất ưu tú, rất lợi hại, mọi việc đều trong tầm khống chế của mình.

Nghĩ rằng mình đã tiên liệu được hết thảy, một cách cẩn thận, có thể hoàn thành nhiệm vụ và ôm người trong lòng về nhà.

Kết quả rồi sao?

Điều anh ta không tính tới, người anh ta muốn bảo vệ, anh ta liều mạng cũng bảo vệ không xong.

Nếu Diệp Trần chỉ xuất hiện ở thế giới này và cô ấy đã chết ngay trước mắt anh ta như thế.

Nếu như tương lai một lần nữa chuyện này lại tái diễn, anh ta cũng chỉ có thể như thế, trơ mắt nhìn cô ấy bị người nhục mạ rồi chém đầu.

Mây bụi xung quanh dần tản đi, Minh Hạo ngồi ghế phó lái điều khiển phi thuyền né trái tránh phải, sốt ruột gọi: “Đại ca, tỉnh táo lại đi! Đừng nản! Đứng dậy đi! Bệ hạ chết thì ông vẫn còn tôi mà, tôi muốn sống, đại ca ơi!!”

Lục Lương từ từ hoàn hồn, nhìn xuống pháp trường bên dưới, cơ thể đứt lìa của người thiếu nữ nằm trong vũng máu, đám người xung quanh điên cuồng tay đập chân đá lên thi thể ấy.

Đây là một cách nhục mạ đặc thù của thiên hà Musen. Lục Lương bình tĩnh...

Không, đây chẳng phải bình tĩnh.

Nó là một loại trạng thái bỗng trở nên điên cuồng đặc biệt lý trí.

Anh ta không thể cứ đi như vậy, anh ta phải làm chút gì đó, khiến bọn chúng phải trả giá đắt vì hành động ngông cuồng ngày hôm nay!

Lục Lương bất ngờ nhào xuống, Minh Hạo giật mình, vò đầu bứt tai, hét lên thảm thiết: “Lương ca! Đại ca! Ông có tuần táng theo bệ hạ cũng đừng mang tôi theo aaaaa...”

Lục Lương bổ nhào xuống, mở kho đạn, trút toàn bộ tên lửa xuống!

Pháp trường nổ tung trong nháy mắt, mọi người bỏ chạy tán loạn, thi thể của Diệp Trần cũng hóa thành tro bụi, Lục Lương vẫn cảm thấy chưa đủ.

Bám đuôi anh ta là rất nhiều tên lửa tự dẫn và một lượng lớn hạm đội, đạn bay đầy trời, phi hạm của anh ta đang nguy ngập nhưng anh ta vẫn tiếp tục phóng tên lửa, vẫn bắn trả, thái độ như liều chết báo thù, sẵn sàng đồng quy vu tận, trả thù đám người ở đây!

Tất cả những điều này đều được ống kính ghi lại, người dân của thiên hà Á Đông chứng kiến nữ vương bị chém đầu sau đó thấy một chiếc chiến hạm xuất hiện...

Nó đang báo thù, đang chiến đấu vì nguyện vọng cuối cùng của nữ vương.

“Chúng ta quyết không đầu hàng...”

Có người bắt đầu nói, dõi theo chiếc phi hạm đó, tiếng nói của toàn thể mọi người dần tụ lại, cùng đồng thanh nhắc lại câu nói cuối cùng của nữ vương: “Cũng quyết không chịu thua!”

“Bất kỳ nơi nào vẫn còn chiến tranh, dù là vũ trụ hay thiên hà, dù là bầu trời hay mặt đất...”

“Chúng ta nguyện dốc hết sức mình, chiến đấu tới hơi thở cuối cùng!”

Tiếng hô vừa tắt, chiếc phi hạm kia cũng bắn đến viên đạn cuối cùng, nó bất ngờ chuyển hướng, quay trở về điểm xuất phát!

Tốc độ của nó quá nhanh.

Minh Hạo ngăn người: “Tôi tưởng ông muốn cùng bọn họ đồng quy vu tận...”

Lục Lương mặt lạnh tanh: “Ông thấy tôi giống người như thế à?”

Minh Hạo không đáp, cố gắng nuốt chữ “giống” ngược vào bụng.

Lục Lương lao thẳng một mạch ra ngoài tầng khí quyển, tìm được một trạm bước nhảy không gian di động.

Lần trước, để đoạt cơ hội nổi bật của Minh Hạo, anh ta đã mua một cái máy tìm kiếm trạm bước nhảy không gian di động, giờ lại phát huy công dụng, phi hạm linh hoạt như một con cá trạch tránh né đòn tấn công của truy binh sau đó, trước sự ngỡ ngàng của mọi người, Lục Lương nhảy vào trong một trạm bước nhảy không gian.

Sau khi vào trạm bước nhảy không gian, có rất nhiều ngã đường để chọn, Lục Lương chọn trở về thiên hà Á Đông, sau đó bắt liên lạc với chỉ huy.

Ngay sau khi Diệp Trần đọc diễn văn, thân tín của cô liền lập tức khống chế cục diện, Diệp Văn và Diệp Hiểu Hiểu không còn đường quay về nước, đội trưởng đội ám vệ của Diệp Trần, Dạ Oanh tiếp quản cục diện chính trị hiện tại.

Dạ Oanh nguyên vốn là sếp cũ của Minh Hạo và Lục Lương, sau khi Lục Lương liên lạc với đối phương thì nhanh chóng được sắp xếp điểm hạ cánh.

Lúc Lục Lương chạm đất, nhân dân toàn thành phố đều kéo tới, Lục Lương vừa xuất hiện, mọi người liền vỗ tay, vung mũ đón chào.

Lục Lương nghe rõ thấy tiếng người đang gọi tên mình: “Lục Lương! Lục Lương!”

Chẳng biết tại sao, bỗng nội tâm anh ta chấn động, tiếp đó, trong đầu vang lên “ting” một tiếng.

Tiếp nữa là một dòng chữ vàng:

Thành tựu danh vọng đạt 100 điểm, hoàn thành.

“Chủ nhân, chúc mừng nhé!” 666 vui vẻ nói: “Bốn mục tiêu chí, danh vọng, tiền tài, địa vị, người đẹp, chỉ số danh vọng đã đạt mức tối đa. Có danh vọng rồi thì hai mục kia không thành vấn đề!”

“Người đẹp thì sao?” Lục Lương đi theo Dạ Oanh bước vào trong tòa nhà quốc hội, không cần 666 trả lời, Lục Lương đã tiếp, “Người đẹp chết rồi, nhiệm vụ này không hoàn thành được phải không?”

“...” 666 dè dặt cẩn trọng nói: “Chủ nhân xin đừng quá đau lòng...”

“Tôi không đau lòng.” Lục Lương đẩy cửa phòng, đứng trước toàn thể mọi người trong phòng hội nghị, Lục Lương cố tỏ ra mạnh mẽ, nói với 666: “Tôi có gì mà phải đau lòng. Dù sao cô ấy cũng đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, thế giới sau lại gặp lại. Chính cô ta còn chẳng thấy gì, sao tôi phải đau hộ.”

“Chút chuyện vặt có đáng là bao.”

Lục Lương nói tiếp: “Không phải là cô ta chưa từng muốn làm hôn lễ với tôi, trong lòng cô ta nhiệm vụ là quan trọng nhất, chưa từng biết nghĩ cho tôi thôi sao? Vậy có là gì chứ? Tôi cũng chẳng trông mong cô ta sẽ tốt với mình, đời này coi như tôi nợ cô ta đi, tôi không thể làm vậy à?”

“Dầu gì...”

“Lục thiếu tướng, lần này mời ngài tới đây chủ yếu là vì hiện tại danh vọng của ngài ở thiên hà Á Đông rất lớn.” Một nghị viên đứng lên giới thiệu, “Sau khi quốc hội họp bàn, nhận thấy thiên hà Á Đông hiện tại đang trong trạng thái thời chiến, bề hạ lại không có người thừa kế thích hợp,

chúng tôi hy vọng ngài có thể tạm thời đảm đương chức trách của một quốc vương.”

Cái gọi là quốc vương chính là một vị lãnh tụ tinh thần, trong thời chiến, để một anh hùng đảm nhiệm vai trò này không phải quá hợp hay sao. Lục Lương gật đầu, đang định nói mấy lời thì đối phương lại nói tiếp: “Nhưng trước đây, bệ hạ từng để lại di chúc, căn dặn sau khi bệ hạ băng hà, vương vị sẽ được truyền lại cho Minh Hạo. Ngài và thiếu tướng Minh Hạo liệu có thể thương thảo...”

Vị nghị viên này còn chưa nói xong đã cảm thấy bầu không khí trong phòng họp bỗng trở nên hết sức áp lực.

Lục Lương ngẩng đầu nhìn Minh Hạo, Minh Hạo sợ quá vội xua tay.

“Tôi không có quan hệ gì với bệ hạ hết! Lương ca tin tôi đi, tôi còn chẳng gặp qua bệ hạ mấy lần!”

Nhưng lời này chẳng có mấy ai tin, tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận mối quan hệ kín giữa Minh Hạo và Diệp Trần.

Dù sao... không có quan hệ kín gì, sao Diệp Trần lại truyền ngôi lại cho Minh Hạo chứ?

Diệp Trần mới hai mươi tuổi, đâu thể sinh ra một đứa con riêng lớn như Minh Hạo được, chỉ có thể là do tình cảm khiến Diệp Trần làm như vậy mà thôi.

Lục Lương cuộn chặt tờ di chúc, người run lên.

Hay... Hay lắm...

Chết vẫn không quên Minh Hạo.

Người làm nhiệm vụ tận tâm tận lực hoàn mỹ như vậy, thật là mẹ kiếp.

Không sao, anh ta không thèm chấp.

Anh ta quen rồi, không thèm chấp, không...

“Chủ nhân,” 666 thở thè, “chỉ số giận dữ của anh tăng đột phát lên 99, anh có cần khống chế nó chút không? Hay là tôi bật cho anh nghe bài “Chớ nóng giận” nhé?”

Lục Lương: “...”

666 thấy Lục Lương không nói gì, bèn bật ngay bài “Chớ nóng giận” lên.

Thế là, trong đầu Lục Lương lập tức toàn là:

Cuộc đời tựa như một vở tuồng,

Vì hữu duyên mới được sum vầy.

Sống đến già thật không dễ.

Càng cần phải quý trọng hơn.

Nóng giận vì chút việc nhỏ,

Quay đầu ngẫm lại cần gì phải thế...

“Đủ rồi!!”

Lục Lương phát điên, anh ta quay phắt đầu lại, nói với Minh Hạo: “Ông rút ra đây cho tôi!”

Minh Hạo: “...”

Anh ta đã làm gì sai?! Anh ta đâu đã làm gì đâu!!

Quá đẹp trai được nhiều phụ nữ thích mà là lỗi của anh ta sao?!

“Khoan đã... Lương ca, đừng đánh mặt... Đừng đánh... Mẹ kiếp, đã bảo đừng đánh rồi mà... Á á!!”

Diệp Trần từ từ tỉnh lại, xung quanh toàn là cát.

Cô bò từ trong cát ra, cảm thấy rất đổi hoang mang.

Cô chết, sau đó thì sao?

Bình thường không phải sẽ được nghỉ ngơi sao? Sao lại đi thẳng tới thế giới tiếp theo thế này?

Diệp Trần đứng dậy, phúi cát trên người đi, nhìn thấy tay mình, Diệp Trần liền điếng người.

Cô chỉ có chín ngón tay.

“Tiểu Diệp Trần” sở dĩ bị nói là tàn tật, là bởi, cô ấy cũng chỉ có chín ngón tay.

Diệp Trần cảm thấy hơi không ổn rồi, cô ngẩng đầu nhìn quanh tứ phía, để rồi kinh ngạc nhận ra, chỗ này cô từng tới rồi.

Chính là nơi mà cô và Lục Lương bị truy sát, rơi xuống hành tinh rác, sau đó quen “Tiểu Diệp Trần”.

“Ba Tám,” Diệp Trần hoảng hốt, “Ba Tám, tỉnh lại đi! Chúng ta đang ở đâu thế này?!”

Đây là đâu, tôi là ai, tôi phải làm gì đây.

Diệp Trần hoàn toàn không biết.

Ba Tám thở dài: “Kí chủ, chúc mừng cô, chúng ta hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

“Rồi sao? Sao chúng ta vẫn chưa rời khỏi thế giới này?!”

“Đúng vậy...” Ba Tám cũng không biết phải làm thế nào, “Nhiệm vụ cứu vớt hòa bình thế giới cô đã hoàn thành rồi nhưng chúng ta lại có thêm một nhiệm vụ khẩn...”

“Lục Lương chiếm hết mọi ưu việt của Minh Hạo rồi, giờ anh ta là lãnh tụ của liên minh thiên hà Á Đông và Xít-tơ, ngồi trên đồng gia sản khổng lồ. Minh Hạo hiện giờ chỉ là một tiểu đệ dưới quyền anh ta...”

“Nội dung cốt lõi của thế giới đi đời nhà ma rồi, cho nên,”

Ba Tám nói như muốn dứt hơi, trình bày nội dung nhiệm vụ: “Nhiệm vụ khẩn của chúng ta chính là phò tá Minh Hạo quay trở về địa vị nên có trong thế giới gốc, sửa chữa lại nội dung cốt lõi của thế giới.”

“Sau khi hoàn thành, được thưởng 3000 điểm tích lũy. Nếu thất bại, trừ 3000 điểm tích lũy.”

Diệp Trần: “...”

Dạo này nhiệm vụ đều thật bất ngờ.

Nhưng ngẫm lại, Diệp Trần bỗng ý thức được một vấn đề.

Nhân vật phản diện kiếp này, thật trâu!

Chú thích:

*tên lửa tự dẫn: một loại tên lửa có khả năng tự khóa mục tiêu sau đó tự xác định đường bay chính xác tới mục tiêu đó, ngay cả khi mục tiêu đang di động bằng công nghệ tia laze hoặc hồng ngoại

*bài “Chớ nóng giận”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

77. Chương 77: Nam Sủng Của Nữ Vương 10

Trong lòng dù có muôn nghìn câu chữ thề muốn tuôn ra nhưng Diệp Trần vẫn cố nhịn, cố bình tĩnh lại.

Chuyện cần kíp lúc này là làm rõ xem bản thân đang ở đâu, phải làm thế nào mới có thể phò tá Minh Hạo trở về vị trí nên có, sửa chữa nội dung cốt lõi của thế giới này.

Diệp Trần phải sạch bụi đất trên người, đứng dậy, rồi bỗng nhận ra, cô ở đây, thế Tiểu Diệp Trần ở đâu?

Cô đem thắc mắc đi hỏi Ba Tám, Ba Tám chần chờ một hồi rồi mới rụt rè nói: “Giờ đã là ba năm sau rồi...”

“Vậy thì sao?” Diệp Trần không hiểu, chuyện này thì liên quan gì?

“Thời gian trôi qua sẽ có rất nhiều việc thay đổi.” Ba Tám đáp, “Trong mấy năm qua, thiên hà Musen với Á Đông và Xít-tơ đã trải qua nhiều trận chiến lớn, Tiểu Diệp Trần là một thường dân, có thể kiên cường sống tới giờ đã khó lắm rồi.”

“Minh Hạo không quan tâm à? Không phải quan hệ của họ rất tốt hay sao?” Diệp Trần thắc mắc.

Ba Tám thở dài: “Nam chính mà, lúc nào cũng có nhiều ong bướm vờn quanh, chắc Tiểu Diệp Trần không quen cái kiểu bạ ai cũng tốt với

người ta của hắn nên ở bên nhau một thời gian rồi chia tay. Sau khi chia tay, Tiểu Diệp Trần quay về hành tinh của mình, lại tìm một người bạn trai mới, sống cuộc sống của riêng mình, không liên lạc với Minh Hạo nữa.”

“Có điều, Tiểu Diệp Trần đúng là một người phụ nữ lợi hại. Cô ta đem tiền Minh Hạo cho mình đi thu mua hàng hóa đầu cơ trục lợi, giờ đã có sự nghiệp riêng của mình, còn có một đám tiểu đệ dưới quyền. Tiếc là, số mệnh xui xẻo, mấy hôm trước bị trúng bom, chết rồi.”

Diệp Trần nghĩ, mây gió chuyển vần, ở đời ai nói trước được ngày mai là họa hay là phúc, tuy cô rất tiếc thương trước cái chết của Tiểu Diệp Trần nhưng cũng đều là số mệnh cả rồi.

“Nhưng!” Ba Tám hứng khởi nói, “Nếu nhiệm vụ lần này cô thành công, chúng ta có thể xin đặc cách để cô ấy sống lại!”

“Còn có thể hay vậy à?” Mắt Diệp Trần sáng lên, bụng cũng réo rất kêu theo, Diệp Trần lắc đầu, phải đi kiếm cơm ăn trước đã, mặc kệ, ăn cơm xong rồi tính tiếp!

Tiểu Diệp Trần vẫn ở trong cái sơn động ngày xưa họ ở, có điều hiện giờ nó đã được tân trang đẹp hơn nhiều. Diệp Trần tắm rửa một lượt, ngồi xuống bật tivi xem tin tức, bản tin đang phát trực tiếp chương trình nghị sự của quốc hội. Khuôn mặt anh tuấn của Lục Lương thỉnh thoảng lại xuất hiện trên màn hình.

Hiện giờ anh ta đã là quốc vương của thiên hà Á Đông danh chính ngôn thuận.

Như Ba Tám kể, lúc ban đầu, mọi người chỉ muốn anh ta tạm thời thay thế vị trí quốc vương nhưng chưa đầy hai năm, tài năng lãnh đạo và quân sự ưu tú của anh ta đã khiến mọi người đều phải phục sát đất! Hiện giờ tất cả mọi người đều công nhận anh ta là quốc vương, không hề có ý thay người.

Còn Minh Hạo, nhờ vào sự may mắn đặc biệt của bản thân, leo lên được chức vụ thủ tướng, trên danh nghĩa thì quyền lực của thủ tướng ở thiên hà Á Đông cũng ngang bằng với quốc vương nhưng trên thực tế, vị thủ tướng Minh Hạo này hoàn toàn chỉ là đệ của Lục Lương, tiền hô hậu ủng.

Diệp Trần biết chuyện Lục Lương và Minh Hạo mấy năm qua xong cũng phải vỗ tay khen Lục Lương, một nhân vật phản diện có thể làm được tới mức này, đúng là quá ngoài sức tưởng tượng.

Chẳng lẽ đây chính là cuộc sống của nhân vật phản diện hậu trường thành nếu không bị trượt ngã?

Diệp Trần ngồi trong sơn động tìm hiểu đầy đủ những chuyện quan trọng xảy ra trong thời gian qua, chuẩn bị sẵn sàng xong liền leo lên phi thuyền, rời khỏi hành tinh rác.

Kế hoạch của cô là lợi dụng mối quan hệ giữa Tiểu Diệp Trần và Minh Hạo, giả vờ là bạn gái cũ của Minh Hạo, lại tiếp cận anh ta một lần nữa, sau đó, phò tá anh ta đánh bại Lục Lương...

Nhắc đến chuyện này, Diệp Trần có hơi thiếu tự tin.

Chẳng biết tại sao nhưng cô luôn cảm thấy Lục Lương kiếp này, cực kỳ trâu, muốn đối đầu trực diện với anh ta, Diệp Trần nghĩ...

Chính cô cũng không có lòng tin.

Nhưng trước mắt cũng chỉ còn cách đi bước nào tính bước đó. Diệp Trần điều khiển phi thuyền, định vị tọa độ của Minh Hạo rồi bay thẳng tới đó.

Chiếc phi thuyền này cực kỳ tân tiến, có thể thấy, thời gian qua, cuộc sống của Tiểu Diệp Trần cũng không tồi.

Diệp Trần hỏi Ba Tám: “Đây là cơ thể của Diệp Trần, sao tôi không có kế thừa trí nhớ cũ của cô ấy vậy?”

“Muốn kế thừa trí nhớ cần có vật trung gian truyền tải đặc biệt, mỗi thế giới chỉ có một cái, máy chủ không có đưa thừa cho tôi cái nào.”

“Thế nếu tôi bị hớ trước mặt Minh Hạo thì sao?”

“Chuyện này...” Ba Tám trầm ngâm mất một hồi, “tôi thấy cô đã đạt được đến 80% độ thông minh và tài trí của tôi rồi, đối phó với một tên Minh Hạo thì không thành vấn đề.”

“80% độ thông minh và tài trí của anh á?” Diệp Trần thấy tuyệt vọng rồi, “Thế là hết, thế là hết thật rồi.”

Trong lúc hai người nói chuyện, phi thuyền đã thẳng tiến tới chủ tinh của thiên hà Á Đông.

Phi thuyền ngoại lai muốn tới chủ tinh phải qua một cửa giám sát, Diệp Trần bỗng nhớ ra, hình như cô không có thấy hộ chiếu của Tiểu Diệp Trần trên phi thuyền. Diệp Trần dừng phi thuyền lại để lục tìm hộ chiếu.

Trong lúc Diệp Trần còn đang tìm, cục cảnh sát chủ tinh bỗng trở nên hỗn loạn.

Từ lúc Diệp Trần tới gần chủ tinh của thiên hà Á Đông, cục cảnh sát chủ tinh liên tục nhận được vô số lượt báo cáo từ các phi thuyền bay ngang qua.

“Alo, cảnh sát phải không, vừa rồi tôi thấy thủ lĩnh hải tặc vũ trụ Dạ Oanh Hào hình như đang đi về hướng chủ tinh, các anh xem có cần chú ý một chút không?”

“Phải, tôi chắc chắn, tôi đã thấy trên báo rất nhiều lần rồi, đúng là Dạ Oanh Hào, chắc chắn không nhận nhầm.”

“Anh hỏi tôi tại sao cô ta dám tới à? Tôi cũng không biết, tôi chỉ là một người dân bình thường thôi mà.”

Vì nhận được quá nhiều cuộc gọi tới, cục cảnh sát bị buộc phải thả quả cầu do thám ra, hỏng bát, đúng là Dạ Oanh Hào thật.

Là một hải tặc vũ trụ từng gây án nhiều lần, có kinh nghiệm đánh cướp phong phú, Dạ Oanh Hào là tội phạm truy nã số một toàn vũ trụ liên thiên hà, tin về ả khiến dân chúng ai ai nghe xong cũng đều sợ mất mật. Vậy nên, sau khi xác nhận đúng là Dạ Oanh Hào, phía cảnh sát lập tức liên hệ với quân đội, bố trí nhân lực đầy đủ.

Sở dĩ cái tên Dạ Oanh Hào khiến người ta đau đầu là bởi chiếc phi thuyền của ả có công nghệ cao vượt trội hơn hẳn các thiên hà, không ai biết trình độ công nghệ kỹ thuật của nó đi trước các thiên hà bao nhiêu năm, chỉ biết, đấu chính diện, không thiên hà nào từng thắng được.

Vậy nên, việc Dạ Oanh Hào không kiêng dè gì, thẳng tiến tới chủ tịch khiến tất cả mọi người đều có dự cảm rằng ả nhất định còn có hậu chiệu, ai nấy đều cảm thấy áp lực. Cục trưởng cục cảnh sát nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn lên gọi một cuộc điện thoại cho Minh Hạo.

Minh Hạo đang ngồi cùng Lục Lương bàn thảo về kế hoạch sắp xếp nhân lực vật lực trong tương lai thì thấy cục trưởng gọi tới, nhíu nhíu đầu mày, Lục Lương nhìn anh ta một cái, thoải mái nói: “Nghe đi.”

“Xin phép.”

Minh Hạo chào hỏi đối phương xong thì nói luôn: “Có chuyện gì nói nhanh lên.”

“Rằng thì là, thưa thủ tướng, tôi muốn tham vấn ý kiến của ngài một chút, trên phi thuyền của bạn gái cũ của ngài rất cuộc được trang bị những gì vậy?”

“Bạn gái cũ?” Minh Hạo ngẩn người: “Ông muốn nói tới ai?”

“Thì là... Dạ Oanh Hào ấy...”

Nghe thấy cái tên này, Minh Hạo hít một hơi thật sâu: “Cái gì, Diệp Trần đến à?!”

Lục Lương khựng người lại nhìn sang Minh Hạo, Minh Hạo hiểu ngay phản ứng của Lục Lương, vội vàng giải thích: “Tiểu Diệp Trần, không phải người ấy nhà ông.”

Lục Lương không nói gì, lại cúi đầu xuống, nói chuyện với tướng quân vũ trụ ngồi bên về kế hoạch sắp xếp nguồn lực. Minh Hạo cố hạ giọng thật thấp: “Bà cô ấy tới làm gì thế?”

“Không biết? Nàng ta vẫn còn ở chỗ cửa kiểm soát à? Cái phi thuyền đó không có công nghệ gì quá kinh khủng khiếp đâu, nàng ta không có gan giết người đâu mà, các ông muốn bắt thì cứ mạnh dạn lên!”

“Thế diện của ta? Ta không có thể diện gì hết, nên làm gì thì cứ làm đó, bắt luôn lại đi.”

“Thôi thôi cứ thế nhé, phát trực tiếp cho ta, ta cúp máy đây.”

Minh Hạo nói xong, Lục Lương ngược mắt nhìn anh ta một cái: “Tiểu Diệp Trần đến à?”

“Đúng vậy, cái đồ ngốc này chẳng biết bị sao nữa, biết rõ bản thân là tội phạm truy nã hạng một mà còn ngớ ngẩn bay thẳng tới chủ tinh, lại còn xếp hàng qua cửa giám sát nữa! Hải tặc thì qua cửa gì chứ...”

Nghe đến những lời này, Lục Lương bỗng ngậy người ra.

Chẳng biết là thế nào, trong lòng anh ta có một ý nghĩ rất kỳ quặc, rất vô đoán rằng...

Mỗi lần Diệp Trần tới một thế giới mới đều vẫn tên là Diệp Trần.

Tiểu Diệp Trần cũng tên là Diệp Trần, hiện giờ nàng ta lại làm một chuyện kỳ quặc như vậy...

“Chủ nhân,” 666 hiểu kỳ hỏi, “anh sao thế?”

“Không có gì,” Lục Lương cố dẫn lòng lại, “666, có tình huống gì có thể khiến một người làm nhiệm vụ xong rồi vẫn ở lại thế giới đó không?”

“Có chứ,” 666 lập tức giải đáp, “có rất nhiều tình huống có thể dẫn tới kết quả này. Ví dụ như là người làm nhiệm vụ làm ảnh hưởng tới nguồn năng lượng của máy chủ chẳng hạn.”

“Nguồn năng lượng của máy chủ?”

“Đúng vậy,” 666 nghiêm túc giải thích, “công việc của hệ thống bọn tôi không giống với máy chủ, máy chủ có nguồn năng lượng riêng của nó, chúng tôi muốn có được năng lượng thì tiền đề là phải đảm bảo nguồn năng lượng của máy chủ vẫn được cung cấp bình thường. Nếu làm ảnh hưởng tới nguồn cung cấp năng lượng của máy chủ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ xong sẽ bị ép quay lại thế giới đó để sửa chữa sai lầm.”

Nghe xong lời 666 nói, Lục Lương gật đầu, lẳng lặng nhìn màn hình Minh Hạo mới mở.

Minh Hạo cầm điện thoại, nói với Lục Lương: “Tôi xem nàng ấy thế nào, các ông làm gì thì cứ làm đi.”

Được Minh Hạo cho phép, phía cảnh sát và quân đội hợp đồng tác chiến. Lúc Diệp Trần đang chuẩn bị xuất trình giấy thông hành thì bỗng nghe thấy tiếng còi hụ của phi thuyền cảnh sát tuần tra ở bên ngoài.

Diệp Trần không quan tâm, công dân tốt như cô đây chưa bao giờ phải lo lắng khi nghe thấy thứ tiếng này.

Nhưng chỉ ít phút sau, bên ngoài liền có tiếng người gọi.

“Dạ xoa vương Diệp Trần! Cô đã bị bao vây! Không cần kháng cự! Đầu hàng đi! Bước ra khỏi phi thuyền sẽ được xử khoan hồng, đừng phản kháng vô ích!”

Diệp Trần vẫn đang bò dưới đất tìm hộ chiếu, nghe xong, ngẩn ra, sững sờ, ngẩng đầu lên, hỏi Ba Tám: “Họ... gọi tôi hả?”

“Phải... đấy...”

Ba Tám bối rối đáp. Diệp Trần ngơ ngác: “Dạ xoa vương?”

Cái quái gì vậy?

Ba Tám náu thình.

Diệp Trần sức nhận ra, cung cách nói chuyện kia, tuyệt đối là của cảnh sát. Diệp Trần nhìn ra bên ngoài, nhìn trái rồi lại nhìn phải, xung quanh toàn là phi hạm cảnh sát. Diệp Trần câm nín mất mấy giây, cuối cùng cũng ý thức được một vấn đề.

“Ba Tám, anh nói thật với tôi đi,” sắc mặt Diệp Trần nặng nề, “rốt cuộc nàng ta làm nghề gì?”

“Ồ?” Ba Tám mờ mịt: “Cái này có quan trọng lắm không??!”

Chẳng lẽ không quan trọng hả?!

Diệp Trần muốn phát điên, Ba Tám vội vàng nói: “Cô chờ một chút, để tôi tra tư liệu, muốn biết càng nhiều thì càng tốn nhiều điểm tích lũy, không phải là tôi muốn tiết kiệm tiền hộ cô hay sao?”

Tiết kiệm tiền cũng được thôi nhưng đừng tiết kiệm đúng cái vấn đề mấu chốt như vậy chứ?!

Ba Tám im re một lúc xong thì reo lên: “Tra ra rồi, tra ra rồi!”

Ba Tám gấp gáp nói: “Nghề của cô ấy là... ực... buôn lậu vũ khí quân dụng... đầu cơ trục lợi văn vật... Ăn cướp...”

“Hay lắm, anh đừng nói nữa.” Diệp Trần giơ tay ngăn lại, kéo động cơ: “Chuồn thôi!”

Cái gì mà bạn gái cũ của Minh Hạo muốn quay lại chứ?

Có thủ tướng nào muốn có một cô bạn gái buôn lậu vũ khí quân dụng, đầu cơ trục lợi văn vật lại còn ăn cướp chứ?! Rõ ràng là hải tặc vũ trụ chứ còn gì!!

Diệp Trần bay thẳng lên trên trời, cảnh sát lập tức nổ súng.

Minh Hạo đang cầm điện thoại, thấy nổ súng liền giật mình, vội vàng gọi cho cục trưởng cục cảnh sát.

“Các ông làm gì vậy?! Sao lại nổ súng?! Chết người ra đó thì làm sao?!”

Chỉ chậm lại một tích tắc, Diệp Trần liền chớp được thời cơ chuồn mất.

Lục Lương nhìn đường bay của phi thuyền của Diệp Trần, không nói tiếng nào, đứng dậy bỏ đi, vừa đi vừa cời áo khoác ngoài vứt cho trợ lý: “Chuẩn bị cho ta một chiếc phi hạm lai dắt.”

Trong vũ trụ thỉnh thoảng sẽ xuất hiện trường hợp có phi thuyền nào đó bị hư hỏng, cần lai dắt trở về, từ đó sinh ra loại phi hạm chuyên dụng để lai dắt này.

Trợ lý ngạc nhiên nhưng vẫn nhanh chóng đi làm.

Diệp Trần chạy thẳng một mạch cho tới khi không nhìn thấy phi thuyền nào khác nữa mới thở phào, nói với Ba Tám: “Anh lo mà kiểm điểm đi.”

Ba Tám co người lại, ôm lấy cơ thể tròn trịa của bản thân. Màn hình bỗng sáng lên, Diệp Trần thấy kỳ lạ nhưng vẫn nhận cuộc gọi.

Là Lục Lương.

Lục Lương đang ngồi trên phi hạm.

Anh ta mặc âu phục không có áo khoác ngoài, chỉ còn một chiếc sơ mi trắng xắn cao ống tay áo, bắp tay trắng răn chắc nổi rõ.

Anh ta điều khiển phi thuyền, bình tĩnh gọi: “Diệp Trần.”

“Chào bộ hạ!” Diệp Trần học theo điệu bộ của “Tiểu Diệp Trần” trong ký ức, phỏng đoán cung cách nói năng của nàng ta.

Lục Lương mím môi, vẻ mặt dường như có chút không vui làm Diệp Trần chột dạ. Một hồi sau, Lục Lương nói: “Cô có thể chọn tự về hoặc tôi sẽ kéo cô về.”

Diệp Trần: “...”

“Tôi biết là cô, đừng giả vờ nữa.”

Diệp Trần: “...”

“Sao lại thế này?” Diệp Trần ngơ toàn tập, “Sao cảm giác cái gì anh ta cũng biết hết vậy?!”

Ba Tám cũng ngơ ngác: “Tôi thấy nhân vật phản diện ở thế giới này rất là lạ nhé... Sao lại lợi hại vậy chứ...”

“Mỗi người lái phi thuyền đều có phong cách riêng, Diệp Trần,” Lục Lương thờ ơ lên tiếng, “Đừng trốn tôi.”

Diệp Trần ngẩn người, trong lòng thoáng yên tâm hơn chút ít, ít nhất cũng biết vì sao Lục Lương nhận ra được, thắc mắc được giải đáp, cô nhìn khuôn mặt tái tái của người thanh niên trên màn hình, bất giác, trong lòng hơi nhói lên một chút.

Anh ta đang buồn ư?

Diệp Trần không dám chắc. Cô không biết nhân vật phản diện ở thế giới này có yêu mình không, cô không cảm nhận được cái cảm giác toàn tâm toàn ý coi cô là tình yêu duy nhất trước đây nhưng nếu Lục Lương không yêu cô thì đã chẳng đơn thương độc mã tới thiên hà Musen cứu cô.

Thực ra giữa cô và Lục Lương có nhiều điều tốt đẹp để hồi tưởng, chẳng qua là tính cách của Lục Lương quá khó đoán khiến cô không dám quá tự tin về thứ tình cảm này.

Lục Lương tới gần Diệp Trần, Diệp Trần hãy còn ngờ ngàng.

Cô không biết mình có nên quan tâm Lục Lương không, cô không có nguyện vọng gì, cô chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ sớm một chút, thu thập năng lượng xong sớm một chút, sau đó có thể được một lần yêu đương tử tế với anh ta, chỉ vậy thôi.

Trong lúc cô im lặng, phi hạm của Lục Lương đã tới gần ngay sát cô, anh ta bình tĩnh nói: “Tôi cho cô ba giây suy nghĩ, ba, hai...”

“Xin lỗi...” Diệp Trần mở miệng, thở dài nói: “Tôi có...”

Cô có nhiệm vụ.

Cô nhất định phải giúp Minh Hạo.

So với chuyện đứng bên cạnh anh nhưng lại giúp người khác, chẳng thà ngay từ đầu không ở bên nhau.

Nhưng có vẻ như Lục lương đã sớm đoán được đáp án của cô, cô còn chưa nói xong, một cái lưới khổng lồ bỗng trùm lên phi thuyền, Diệp Trần giật mình, ngẩng đầu lên, lưới là do Lục Lương tung, cả phi thuyền nằm trọn trong lưới, phi thuyền Lục Lương chuyển động, phi thuyền của Diệp Trần cũng bị kéo đi theo...

Kéo đi...

Như chiếc xe hỏng nằm chết trên đường cao tốc bị xe cứu hộ lôi đi.

Diệp Trần vốn còn muốn thử phản kháng nhưng Lục Lương nói: “Đây là một chiếc phi thuyền bình thường, không được trang bị vũ khí. Diệp Trần, chỉ cần cô muốn, cô có thể giết tôi ngay bây giờ.”

Tay Diệp Trần đặt trên phím bấm, nhìn chằm chằm người đàn ông trong màn hình thân nhiên nói: “Chỉ cần cô muốn, dùng bất kỳ thứ vũ khí nào trên phi thuyền của cô, đều có thể giết tôi ngay lập tức.”

“Giết đi!”

Ba Tám hùng hổ hét lên: “Giết xong là chúng ta xong nhiệm vụ rồi! Không có hấn, Minh Hạo tất nhiên cứ thế mà lên thôi! Sợ gì không giết?! Giết hấn đi! Đáng đời! Giết chết hấn! Tôi xem hấn còn trâu cở nào nào!!”

“Bình tĩnh chút đi...”

Diệp Trần nghe Lục Lương nói vậy, đừng nói động thủ, cả người cô đều hóa đá.

Diệp Trần không biết sao mình phải chột dạ, nghĩ kỹ thì, hẳn là... là vì, cô sợ phụ tấm chân tình của Lục Lương.

Cô đã phản bội nhân vật phản diện nhiều lần lắm rồi, dù cho chỉ là bắt đắc dĩ thì thực tế, phản bội vẫn là phản bội, tổn thương vẫn là tổn thương.

Cô luôn luôn hy vọng thương tích sẽ ít nhất có thể nhưng cũng chẳng làm được.

Diệp Trần im lặng nhìn Lục Lương, anh ta đã gầy đi nhiều, ngũ quan anh tuần hơn nhiều, mới mấy năm không gặp, giờ anh ta đã rất có khí thế của kẻ đứng đầu thiên hạ rồi.

Cao ngạo, lạnh lùng càng làm con người này trở nên quyến rũ hơn. Giống một vò rượu ngon được ủ lâu năm, có được thứ hương vị đậm đà mà khi còn niên thiếu không thể nào có được.

Nhưng trên đời này chẳng có cái gì là vô duyên vô cớ, lạnh lùng là thứ được tôi luyện mà ra, là thứ cần có quyết tâm sắt đá mới thành.

Diệp Trần nhìn khuôn mặt tuần tú đó, lòng thấy ít nhiều chua xót, cô muốn chạm vào người đó, đứng trước mặt người đó, hỏi người đó một câu, sống có tốt không. Nhưng cô không có dũng khí đó.

Thế là, cô không tấn công được, cũng chẳng chạy được. Cô chỉ có thể đứng như trời trồng nhìn đồng hồ đo, thử nghĩ xem có thể thoát khỏi cái lưới này không.

Nhưng nhà chế tạo phi thuyền hẳn là đã sớm xét đến khả năng này nên đã thiết kế cái vòng này quá bền chắc, mọi nỗ lực của Diệp Trần đều không có kết quả.

Diệp Trần bị thả xuống dưới đất. Lục Lương đậu phi thuyền xong bước ra, đứng trước cửa phi thuyền của Diệp Trần, lãnh đạm nói: “Mở cửa.”

Diệp Trần tuyệt vọng, cô hỏi Ba Tám: “Tôi có nên mở cửa không?”

Ba Tám trả lời: “Cô nên liều chết một phen.”

Diệp Trần quả quyết lắc đầu: “Không dám.”

Ba Tám chần chừ: “Thế thì mở cửa?”

Diệp Trần tiếp tục lắc đầu: “Không dám.”

Ba Tám bó tay: “Thế cô dám làm gì?”

“Tôi không biết T T.”

Ba Tám biết một chuyện, Diệp Trần đúng là đồ bỏ đi.

Lục Lương đợi một lát, hết sạch kiên nhẫn, vẫy tay gọi người đứng gần đó: “Phá cửa.”

Diệp Trần bỗng thấy xung quanh rung ầm ầm lên, cô chui xuống gầm bàn trốn, để tránh bị đồ đạc rơi xuống đập vào người. Cơn rung chuyển chỉ kéo dài trong tích tắc, Diệp Trần nghe thấy tiếng bước chân, tiếng bước đều nhịp của quân nhân cực kỳ rõ ràng, họ đi thẳng tới trước cửa khoang điều khiển. Diệp Trần run rẩy núp dưới gầm bàn. Ba Tám cũng đến bó tay: “Cô run cái gì thế?”

Diệp Trần nói: “Tôi sợ.”

“Cô sợ gì?”

Diệp Trần không đáp được. Cô không biết làm sao để nói cho Ba Tám hiểu, trong lòng cô, thay vì nói là sợ hãi, chẳng bằng gọi nó là chột dạ. Đối mặt với Lục Lương ngay lúc này với cô là rất khó.

Cô đã bỏ rơi nhân vật phản diện hết lần này đến lần khác. Lúc rời bỏ Lâm Giản Tây, rời bỏ Thẩm Cảnh Phùng, cô đều dặn họ sống cho tốt nhưng bọn họ chờ cô, nghe lời cô sống tốt xong, suốt quãng đời còn lại, cô không hề trở về.

Cô từng thử nghĩ, nếu vào lúc đó, cô có thể trở về, liệu cô có dũng khí đối mặt với người đã chờ đợi cô cả đời người không? Cô có thể坦然 nhiên đối diện với sự đau khổ của đối phương không? Không, chắc chắn không. Có lẽ cô sẽ bất chấp tất cả mà ở lại thế giới đó để anh ta được một chút vui vẻ.

Cũng may cô đã không trở về. Còn hiện giờ, cô bị buộc phải đối mặt với chuyện này, cô không còn cách nào phớt lờ sự tồn tại của đối phương nữa.

Lục Lương tới gần cửa, lần này, anh ta không gọi Diệp Trần nữa, dùng lại chiêu cũ, ầm một cái, cửa khoang điều khiển bị mở toang.

Sau đó, anh ta đi vào, đứng trước bàn. Diệp Trần biết cái bàn này chẳng có tác dụng gì hết, anh ta vẫn có thể thấy rõ cô đang trốn ngay bên dưới.

Lục Lương cúi nhìn: “Trốn dưới đó làm gì? Ra đây!”

Diệp Trần náu thình. Lục Lương ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cô: “Có phải muốn tôi bế cô ra không?”

Diệp Trần cuống quýt xua tay, đáp ngay tắp lự: “Tôi ra đây.”

Lục Lương phì cười, đứng dậy nhường chỗ cho cô chui ra. Diệp Trần lồm cồm bò ra khỏi gầm bàn, ngẩng đầu chào hỏi: “Lâu lắm không gặp nhỉ...”

Lục Lương nhếch môi, ánh mắt lạnh lùng: “Phải đấy, nhiều năm không gặp, không biết cô không gặp tôi bao lâu rồi nhỉ?”

Diệp Trần xấu hổ cười hềnh hệch, đứng thẳng dậy, phúi phúi bụi trên người: “Nghĩ thức đón tiếp của ngài quá long trọng... Tôi thật không quen mấy. Có điều, tôi còn có việc khác, chúng ta ăn một bữa cơm rồi chào nhé?”

Lục Lương cười, bị trình độ giả ngu của người này làm tức quá hóa cười.

Đừng tưởng anh ta không nhìn ra, Diệp Trần đã trở lại nhưng không muốn nói cho anh ta biết. Ngay từ đầu, cô ấy đã chỉ định đi tìm Minh Hạo rồi.

Anh ta biết cô là vì nhiệm vụ, biết cô cũng giống mình, nhưng cũng chính vì thế, anh ta mới lại càng thêm phần nộ.

Thật bất công, thế giới này thật bất công.

Anh ta không nỗ lực ư? Anh ta không ưu tú ư?

Tại sao Minh Hạo lại dễ dàng có được tất cả, tại sao đối tượng nhiệm vụ của Diệp Trần cứ nhất định phải là Minh Hạo chứ?

Còn Diệp Trần thì sao?

Rõ ràng cô đã trở lại, giả như cô có quan tâm anh ta, dù chỉ một chút quan tâm thôi thì đã chẳng có cái thái độ này, chẳng phải cái thái độ chẳng muốn chào nhau một câu này.

Nếu anh ta không nhận ra, nếu anh ta không vừa khéo ngồi cạnh Lục Lương, nhận ra sự khác thường của cô, phải chăng cô muốn làm lại từ đầu mà chẳng để anh ta được biết?

Cô làm con nước xuân tháng Ba gợn sóng nhưng chính cô thì vẫn là trời đông giá rét tháng Mười.

Nỗi phần nộ thiêu đốt trong lòng Lục Lương, anh ta cuộn chặt năm đăm, ngoài mặt vẫn vô cùng cố gắng kiểm soát.

“Chào gì chứ? Chúng ta còn một chuyện rất quan trọng chưa làm đấy.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện kết hôn.” Lục Lương cười tủm tỉm nói: “Diệp Trần, chuyện chúng ta sẽ kết hôn, chắc cô quên mất rồi phải không?”

Diệp Trần cứng đờ, chuyện này, cô căn bản chẳng nghĩ là sẽ làm thật.

Lục Lương đọc được ý tứ của cô, anh ta cười một tiếng lạnh lùng.

“Cô quên hay không cũng không sao, không thành vấn đề, tôi không quên, tôi vẫn luôn chờ cô đây.”

Tác giả có chuyện muốn nói:buồn ngủ chết...

[vở kịch nhỏ]

Bác sĩ: “Mặc Thư Bạch, cô có tiền không?”

Mặc Thư Bạch: “Không...”

Bác sĩ: “Vậy cô chịu chết đi.”

Mặc Thư Bạch: “Vì sao?”

Bác sĩ: “Gan cô vỡ rồi, cô biết chứ?”

*Vỡ gan: được cho là hậu quả của những người hay thức khuya thâu đêm.

Mặc Thư Bạch: “...”

Bác sĩ: “Vỡ gan, không có tiền thay cái mới, ngoài chờ chết ra thì còn có thể làm gì?”

Mặc Thư Bạch: “Vẫn còn có chuyện có thể làm mà...”

Bác sĩ: “Chuyện gì?”

Mặc Thư Bạch: “Chờ anh...”

Bác sĩ (vui vẻ): “Chờ tôi làm gì?”

Mặc Thư Bạch: “Chờ anh cho tôi mượn tiền...”

Bác sĩ: “(ノ`Д)ノ cú “

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

78. Chương 78: Nam Sủng Của Nữ Vương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Diệp Trần không nói gì, nghe Lục Lương nói vậy, cô chỉ thầm thở dài trong lòng.

“Tôi có cảm giác mình như mắc nợ bọn cho vay nặng lãi ấy.”

“Chứ không phải hả?” Ba Tám cắn hạt dưa, “Cô nhìn điệu bộ của Lục Lương kia, có giống đến đòi nợ hay không chứ!”

“Được rồi,” Diệp Trần gật gù, “tôi sẽ trả tiền.”

“Ừ... Gì gì gì kia?!” Ba Tám giật mình, “Cô trả nợ gì hả?”

“Đối với thứ tình cảm bất chấp trong gió trong mưa vẫn chờ đợi em kiểu này,” Diệp Trần nghiêm mặt, “tôi cảm thấy mình không thể nào cự tuyệt được.”

Ba Tám: “...”

“Thế nhiệm vụ thì sao?” Ba Tám nhặng lên, “Không làm nhiệm vụ nữa hả?”

“Ai bảo không làm, nhưng anh xem, hiện giờ tôi cũng đâu làm được đâu...”

Ba Tám cầm nín, tay cầm nắm hạt dưa, nhìn cái vẻ mặt đầy hy sinh của Diệp Trần một hồi lâu, cuối cùng anh ta nói: “Cô đừng diễn nữa... Tôi nhìn thấy cái ánh sáng vui sướng lấm lét trong mắt cô rồi đấy...”

Diệp Trần lắc đầu: “Đâu, đâu có vui, tôi là một người làm nhiệm vụ rất nghiêm túc đấy!”

“Ừ.” Ba Tám gật gù, “Tôi tin cô.”

Nói xong, Ba Tám vứt vỏ hạt dưa vào thùng rác, vẻ mặt dừng dừng kia, nhìn là biết ngay nói dối.

Diệp Trần chột dạ, với Ba Tám, với cả Lục Lương. Lục Lương thấy cô cúi đầu đứng lủi thủi một góc, tức mà không biết trút vào đâu: “Còn không đi à?”

“Ờm...” Diệp Trần cun cút đi theo Lục Lương như tù binh. Lục Lương ngoái đầu lại liếc cô, thấy cô chỉ cách mình chưa đầy nửa bước chân, bỗng nhiên anh vươn tay, kéo người đó lại.

Diệp Trần giật mình nhìn lên. Lục Lương nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, trái tim đập như điên nhưng vẫn cố nhịn không thể hiện ra, ngoài mặt tỏ vẻ lạnh lùng nói: “Nhìn cái gì? Không được à?”

“Không...”

Diệp Trần bị dắt tay, lòng bàn tay người nọ âm ẩm mồ hôi, cô quay đầu đi, lí nhí nói: “Không phải không được...”

Lục Lương hừ một tiếng, dắt cô đi tiếp: “Đi thôi.”

“Ờm...”

Diệp Trần cúi đầu, giấu điếm vẻ mặt của mình. Ba Tám dừng dừng ngời nhìn, còn chỉ trỏ: “Cúi thấp thêm chút nữa đi, mặt cô cười tươi quá rồi

đó, giấu không hết kìa.”

Diệp Trần: “...”

Không được, cô không thể trắng trợn như vậy được.

Diệp Trần cố hết sức điều chỉnh tâm trạng và vẻ mặt, tự nói với mình, tuyệt đối không thể để thứ đạn bọc đường này đánh bại, nhất định phải lý trí, cô về để làm nhiệm vụ, không phải để yêu đương.

Nhưng mà tác phong của Lục Lương quá mạnh mẽ, quá cương quyết, thế tới áp đảo khiến trong lòng cô xuất hiện một thằng người nhỏ xiu, nói đầy có lý có tình: “Cũng đâu phải cô không làm nhiệm vụ đâu, cô bị ép thôi! Là bị ép! Cô cũng đâu muốn! Cô vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp! Ban đầu không phải là lo anh ta thích cô, cô chết anh ta sẽ buồn khổ sao? Giờ thích thì cũng thích rồi, còn làm gì được nữa đúng không? Vậy nên, nay có rượu thì nay cứ say, cứ cười đã, khác tính sau.”

Nhưng một thằng người nhỏ khác lại nói: “Mau mau làm cho xong nhiệm vụ đi đã. Cô phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, còn sang thế giới tiếp theo, vậy mới nhanh chóng mạnh lên được. Đây mới là con đường đúng đắn! Thế giới nào cũng có nhiều chuyện cô muốn làm như vậy, ngày nào cô cũng lãng phí thời gian, thì phải chờ tới khi nào mới có thể thay đổi vận mệnh của nhân vật phản diện đây? Hơn nữa, chuyện yêu đương, chỉ có lún càng ngày càng sâu chứ lấy đâu ra có tận cùng? Cô có chắc là giờ anh ta thích cô không? Nếu hiện giờ anh ta không thích cô, ở chung với cô xong lại thích cô thì sao?”

“Nói bừa! Sao giờ anh ta lại không thích cô chứ? Trước kia cô là nữ vương, anh ta còn có thể kiểm soát, giờ cô chẳng có gì hết, anh ta vẫn muốn cưới cô, ngoài thích ra thì còn có thể là gì? Ở bên nhau đi! Ở bên nhau đi! Dù sao cũng là do anh ta ép! Ba Tám không trách móc nổi cô đâu!”

...

Hai vị thiên thần trong lòng Diệp Trần liên thoảng đấu khẩu với nhau điếc cả tai. Lục Lương kéo cô ra ngoài phi thuyền. Phóng viên, hộ vệ rầm rập ủa tới. Kết quả, chạy được nửa đường thì sững người.

Cứ tưởng sẽ là vở anh hùng ca “Quốc vương bắt giữ nữ tặc trừ hại cho dân”, kết quả, hai người đó tay nắm tay bước ra, một người thì mặt mày cau có nhưng khóe môi lại chẳng nhin nổi cười, một người thì cúi đầu đầy ngượng nghịu...

Tình huống đảo ngược cái kiểu quái gì đây?

Cả đoàn người đều ngơ ngác, sau đó là tiếng la hét nẩy lửa của Minh Hạo: “Bệ hạ, ngài kéo tay bạn gái cũ của ta làm gì!!”

Mọi người đồng loạt hít hà, phóng viên đứng hình chỉ tích tắc, lập tức chia ống kính về phía ba người Lục Lương, Diệp Trần, Minh Hạo, ra sức tác nghiệp.

Quốc vương nắm tay bạn gái cũ của thủ tướng – Dạ xoa vương Diệp Trần, hải tặc bị truy nã hạng một của vũ trụ, cùng xuống phi thuyền! Scandal thật quá chấn động!

Lục Lương nhíu mày, nói thẳng: “Nàng ấy không phải Tiểu Diệp Trần.”

Minh Hạo ngẩn người, chẳng hiểu gì. Lục Lương đẩy Diệp Trần tới trước mặt Minh Hạo: “Giải thích đi.”

Ánh đèn flash bao vây quanh người khiến Diệp Trần rất ngượng ngùng, cô bịt tay che mặt, xòe khe hở ra nhìn Minh Hạo, đau khổ nói: “Minh Hạo à...”

“Tiểu Trần,” vẻ mặt Minh Hạo còn đau khổ hơn, “Em không thích anh cũng chẳng sao nhưng sao em lại thích anh em của anh chứ?! Cứ cho là em thích anh em của anh thì cũng phải cho anh một cơ hội chuẩn bị tâm lý chứ?!”

“Minh Hạo à... Chuyện này hơi phức tạp một chút, là...”

“Đừng giải thích! Đừng nói nữa!” Minh Hạo đỏ hoe mắt, giơ tay ra hiệu Diệp Trần ngừng nói, “Hai người, một người là anh em của tôi, một người là người yêu của tôi, tôi biết làm gì đây?! Cứ ở bên nhau đi, tôi chúc phúc cho các người! Tạm biệt!”

Nói xong, Minh Hạo xoay người bưng mặt bỏ chạy...

Chạy.

Lại còn chạy rõ nhanh, cứ như đem hết bản lĩnh hồi còn là ám vệ sát thủ ra dùng hết công suất vậy.

Diệp Trần và Lục Lương nhìn cái bóng lưng vội vã chạy đi của Minh Hạo, trong lòng Diệp Trần khá là phức tạp, cô xoắn xuýt nói: “Thế... để tôi đi giải thích cho anh ta một chút thì hơn...”

“Ta cảm thấy nàng nên giải thích với ta trước thì hơn.”

Lục Lương nhìn đám phóng viên tới ngày càng đông, khoác tay lên người Diệp Trần, dùng tư thế của một người vệ sĩ, ôm Diệp Trần đi về phía chiếc phi hạm đã được chuẩn bị sẵn.

Các phóng viên ủa theo, lớn tiếng hỏi: “Bệ hạ! Nàng là ai? Rốt cuộc quan hệ chân chính giữa ngài và Dạ xoa vương là gì?”

Các câu hỏi được đặt ra liên tiếp nhưng Lục Lương đều không trả lời.

Sau khi đưa Diệp Trần vào trong phi hạm, không gian lập tức yên tĩnh. Diệp Trần bị Lục Lương ấn xuống ghế ngồi, anh ta nghiêng người, thắt dây an toàn cho cô.

Động tác của anh ta vừa dịu dàng lại vừa trẻ con, từ đầu chí cuối không nói một lời như thể đang hờn dỗi chuyện gì. Diệp Trần không dám bắt chuyện, đành cứ ngồi im như vậy nhìn anh ta.

Mấy năm không gặp, Lục Lương đã đẹp trai hơn nhiều, lúc anh ta cúi người thắt dây an toàn cho cô, Diệp Trần bỗng nhận ra, đây không còn là cậu thiếu niên nam sủng cần nịnh nọt lấy lòng cô, anh ta giờ đã là lãnh tụ một nước, là anh hùng dân tộc nhiều năm chinh chiến.

Anh ta đã xây dựng phòng tuyến chống lại thế tiến công mạnh mẽ của thiên hà Musen, anh ta kiên cường không chịu khuất phục, bảo vệ quyền tự do của dân chúng, giữ gìn nền văn minh của thiên hà.

Diệp Trần lẳng lặng nhìn đối phương. Lục Lương thắt dây an toàn cho cô xong thì cũng tự thắt cho mình, tựa lưng vào ghế.

Từ đầu chí cuối, anh ta đều không nói một lời. Diệp Trần bị anh ta làm cho cảm thấy căng thẳng, lúng túng không biết có nên bắt chuyện trước không. Vào phút giây bối rối như vậy, người nọ lặng lẽ đặt một tay lên tay cô.

Diệp Trần nhìn anh ta, anh ta vẫn tự nhiên nắm tay cô, giọng nói rất mực dịu dàng: “Hôn lễ sẽ tổ chức sau nửa tháng nữa, được không?”

“Anh...” Diệp Trần rụt rè lên tiếng, “không có gì muốn hỏi tôi à?”

Ví dụ như, vì sao lại quay về, vì sao chết rồi lại sống lại...

Đôi mắt Lục Lương như thể anh ta đã sáng tỏ mọi chuyện từ lâu, anh ta chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Em sẽ nói với anh à?”

“Tôi...” Diệp Trần mở miệng nhưng nhất thời không biết đáp tiếp thế nào.

Sự tồn tại của hệ thống tuyệt đối không thể tiết lộ, cô phải làm sao để miêu tả tình cảnh của mình lúc này đây?

Lục Lương nhìn vẻ mặt của cô, như đã sớm đoán được, đôi mắt ánh lên đôi chút thất vọng, anh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Dù sao cũng không quan trọng.”

“Em đã trở lại, vậy là đủ rồi.”

Diệp Trần nghe anh ta nói, nhìn anh ta dựa lưng vào ghế, trong lòng thấy hơi khó chịu.

Vẻ mặt thất vọng ấy in rõ trong mắt cô, cô muốn giải thích, muốn nói cho anh ta biết nhưng không thể mở miệng nổi.

Cô xoắn xuýt một hồi, đắn đo lí do thoái thác, còn chưa kịp nói, đối phương đã cướp lời: “Diệp Trần, anh biết em có rất nhiều bí mật.”

“Em không giống nữ vương trước kia, em không phải nàng ta. Em đến từ một nơi kỳ lạ, có một nhiệm vụ, nhiệm vụ của em có liên quan với Minh Hạo, toàn bộ những chuyện em làm, đều rất là bất đắc dĩ.”

Diệp Trần giật nảy mình, không gian của Ba Tám hú lên từng hồi tiếng còi báo động.

“Cảnh báo, cảnh báo, có nguy cơ bị phát hiện...”

“Xin mời chuẩn bị rút lui, xin mời chuẩn bị rút lui...”

“Cảnh báo, cảnh báo, hệ thống có nguy cơ bị phát hiện, xin mời chuẩn bị rút lui...”

Đây là trang bị bảo vệ hệ thống được lắp đặt sẵn của Ba Tám, khi phát sinh nguy hiểm, nó sẽ tự khởi động. Ba Tám vội vàng điều chỉnh hệ thống, đồng thời nói với Diệp Trần: “Mau, dập tắt suy đoán của anh ta mau lên, không là chúng ta sẽ bị cưỡng chế rời đi đấy!”

Cùng lúc này, 666 cũng đang nhắc nhở Lục Lương: “Kí chủ, anh nói thẳng ra về sự tồn tại của hệ thống sẽ kích hoạt trang bị bảo vệ hệ thống của đối phương, họ rất có thể sẽ phải rời đi luôn đấy.”

Lục Lương vội vàng nuốt hết những lời còn lại vào trong.

Anh quan sát vẻ mặt của Diệp Trần, đến lúc này thì, anh ta mới dám chắc, Diệp Trần quả thực có hệ thống.

Trước đây, dựa vào suy đoán của 666, anh ta chỉ mới chắc tám, chín phần mười nhưng chưa từng nghiệm chứng, giờ thì cuối cùng cũng xác nhận được rồi.

Diệp Trần nhìn vẻ mặt của Lục Lương, cứng mặt hỏi: “Anh thấy tôi có bí mật gì?”

“Không có.” Lục Lương nhún nhún vai: “Anh chỉ đoán thế thôi.”

“Sao lại đoán vậy?” Diệp Trần không dám nhìn đối phương, người này cứ nắm tay cô mãi không buông, cả hai đều hơi hồi hộp, không tiện mặt đối mặt. Lục Lương nhìn thẳng phía trước, thông thả nói: “Ngay từ đầu, anh đã cảm thấy em và nữ vương có quá nhiều khác biệt. Cho nên, anh mới đoán chừng em không phải nữ vương.”

“Sau đó, anh từng thử em nhiều lần, nếu em là nữ vương thật, chắc anh đã bị đánh chết rồi. Nhưng em không, nên anh mới dám chắc, em không phải nữ vương.”

“Anh đã đọc rất nhiều sách, ngay từ thời cổ đại đã từng xuất hiện chuyện một người bỗng dưng biến thành một người khác, hiện tượng này ở cổ đại được gọi là vong ám, hoặc là đoạt xác.”

Diệp Trần thở phào một hơi, từ từ bình tĩnh lại, nghe Lục Lương nói tiếp: “Em có thể là thần tiên trong truyền thuyết, cũng có thể là yêu quái, thậm chí là quỷ hồn,... Dù sao em cũng không phải người thường. Em vẫn luôn cố gắng tiếp cận Minh Hạo, thậm chí bất chấp lễ thường, rõ ràng là phải có mục đích. Em làm tất cả vì Minh Hạo đều là để giúp hắn ta có một vận mệnh hoàn mỹ. Anh từng đoán rằng, không biết có phải là vì em thích hắn ta không... nhưng sau này, anh cảm thấy, không phải.”

Lục Lương quay sang nhìn Diệp Trần, ánh mắt đầy nghiêm túc và chăm chú: “Diệp Trần, ta hỏi nàng một lần, chỉ hỏi một lần này thôi, nàng phải trả lời ta thật lòng.”

“Nàng nhất định phải nghĩ cho kỹ, nghĩ thật kỹ vào.” Lục Lương lặp lại đầy cường điệu, cứ như sợ cô nghe không hiểu vậy, có lẽ là chính anh ta cũng cảm thấy hơi sợ, bàn tay nắm cô hơi run run, “Nàng hãy nói cho ta nghe sự thật, nói cho ta biết, nàng đang nghĩ gì.”

“Nàng đừng sợ, bất kể kết cục thế nào, ta đều có thể chịu được, ta muốn biết chân tướng, ta chỉ cần nàng nói với ta một câu, trọn con đường này ta sẽ đi cùng nàng, mọi cực khổ cứ để ta gánh vác. Nếu không phải là đáp án ta mong đợi, ta sẽ buông tay, tôn trọng nàng.”

“Diệp Trần,” anh ta nhìn đối phương, hơi ngắt lời, Diệp Trần nhìn xuống đất, tay run run, phi hạm từ từ đáp xuống, Lục Lương nhìn người con gái đang ngay trước mặt, trang trọng hỏi: “Rốt cuộc, nàng có thích ta không?”

Diệp Trần không đáp, Lục Lương tay nắm chặt tay cô, mắt nhìn thẳng mắt cô.

“Diệp Trần, ta thích nàng.” Anh ta nói, như đã dùng hết mọi dũng khí có được, “Ta bằng lòng vì nàng chống lại cả thế giới, cả vũ trụ, tất cả những thứ đã biết hoặc là chưa biết, Ta chỉ muốn hỏi nàng, rốt cuộc, nàng... có thích ta không?”

Diệp Trần run rẩy.

Hai thằng người nhỏ trong đầu cô lại tiếp tục tranh cãi, cô thấy hơi sợ, cô không biết câu trả lời của mình, rốt cuộc sẽ dẫn tới kết quả thế nào.

Đáp án đã ở ngay đầu lưỡi, sắp thốt ra nhưng vẫn sợ, sợ đây chỉ là phút bông bột của mình, Diệp Trần liên tục nhắc nhở mình, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, phải lý trí suy xét hậu quả có thể có rồi mới được trả lời.

Ba Tám đã tắt được chuông báo động, anh ta thở phào nhẹ nhõm, trông sang thấy Diệp Trần đang mấp máy môi, cúi đầu, ra vẻ sầu bi khổ não.

Ba Tám thở dài, đẩy Diệp Trần một cái, nói to: “Thích thì lên đi! Anh ta đã nói tới đó rồi, cô còn sợ cút gì nữa!”

“Tôi... tôi nói có... thực sự không sao chứ?”

Diệp Trần phân vân, Ba Tám giục: “Trong lòng cô đã quyết rồi thì nói mau đi, nói cho anh ta biết mau lên.”

“Tôi... tôi chưa từng... nói rõ một năm một mười với anh ấy bao giờ...”

Diệp Trần run rẩy toàn thân.

Đối diện với tình cảm của chính mình, Diệp Trần chưa bao giờ dám nhìn thẳng, đối mặt với thứ tình cảm nồng cháy này, cô vẫn luôn cảm thấy sợ.

Hạnh phúc khiến cô sợ hãi, khiến cô e ngại, khiến cô bất an.

Cô đã quen, một mình ôm ấp cảm xúc của bản thân, một mình vượt qua những chặng đường gian nan, gặp ghềnh.

Rồi bỗng có một người tới nói với cô, anh ta sẽ che gió che mưa cho cô, sẽ vì cô vượt mọi chông gai, sẽ dắt tay cô qua những cung đường tối tăm. Cảm giác này thật quá xa lạ.

Cô chờ đợi, cô sợ hãi. Nỗi sợ hãi không tên phủ bóng lên cô, nhưng tình yêu và hy vọng lại thúc giục cô.

“Đừng sợ, gái à, tôi ở ngay sau cô đây!” Ba Tám cổ vũ, “Nói ra đi! Cố lên! Cô là kí chủ của Ba Tám này, sao cô có thể nhát gan vậy được! Lên đi, xử anh ta đi!”

Diệp Trần được Ba Tám động viên, lại tự khích lệ bản thân thêm một lần nữa.

Đừng sợ, cô là chó háo sắc, thấy đàn ông là muốn đùa giỡn, cô là nữ lưu manh, sợ quái gì!

Lục Lương chờ Diệp Trần trả lời nhưng mãi cô chẳng có phản ứng gì, trong lòng anh ta cứ thế lạnh dần.

Diệp Trần là vậy, bất kể mây dùng thứ tình cảm nóng rực cỡ nào chạm vào cô ấy, cô ấy đều vẫn sẽ co đầu rụt cổ ở trong mai rùa, cẩn thận bảo vệ bản thân, không chịu lộ đầu ra một đốt ngón tay.

Anh ta biết cái khó của cô, cũng biết tính cô, nhưng, một người thích một người thì vẫn luôn hy vọng sẽ được đối phương đáp lại chút gì đó.

Tôi thích cô ấy 100 điểm, cô ấy không thể thích lại 100 điểm thì 70 cũng được.

Nhưng mà anh ta đã đào vét hết tình cảm ra cho cô, cô vẫn cứ một mực núp sau bức tường đó như chẳng thèm đếm xỉa tới.

Lục Lương hạ tầm mắt, hồi tưởng lại những lần như thế này trước đây.

Anh ta không còn cảm nhận được những đau khổ, tuyệt vọng năm đó, không cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của Cố Gia Nam, không cảm nhận được nỗi đau đớn của Quân Diễn khi cô chết, không cảm nhận được cảm giác buồn khổ của Elter khi cô tan thành tro bụi, không cảm nhận được nỗi đau mười năm ngày ngày đêm đêm đều mơ về cô của Thẩm Cảnh Phùng...

Nhưng anh ta biết, anh ta làm Lục Lương, làm một người thích cô, nhớ lại cảnh tượng mỗi lần cô dứt khoát bỏ đi, không chút luyến lưu như thế, trong lòng không khỏi cảm thấy không cam lòng, cảm thấy tủi thân.

Giả như cô do dự một chút, dịu dàng hơn một chút, nói thêm mấy lần em yêu anh, có lẽ anh ta đã chẳng đau khổ như vậy.

Cô ấy có thích anh ta, nhưng cái thích này, thực sự quá ít ỏi.

Lục Lương cảm giác mắt mình cay xè đi, anh ta rút tay về: “Ta không ép nàng, không thích thì không thích, cũng không...”

Đúng lúc anh ta rút tay về, Diệp Trần cuối cùng cũng được khích lệ đủ, Lục Lương vừa mới mở miệng, dũng khí của Diệp Trần liền trào dâng, chống tay lên một bên tường cạnh Lục Lương, nhắm thẳng đôi môi, hôn tới!

Lục Lương giống cô thiếu nữ bị kabe-don, mắt mở tròn xoe.

Tim Diệp Trần đập nhanh như bay, ôm người ta cắn lung tung một hồi. Lục Lương thất thần mấy giây rồi bừng tỉnh, cảm giác vui mừng dâng nhanh như thủy triều, đảo khách thành chủ, nâng mặt đối phương lên, cúi đầu xuống hôn.

Hai người hôn hết lần này lại thêm lần nữa, đến tận khi không ai còn thở nổi, phi hạm đã tiếp đất từ lâu, tùy tùng đều đã thức thờ chờ sẵn bên ngoài. Hai người thở hỗn hển, Diệp Trần ngẩng mặt lên, ánh mắt sáng ngời, tay nắm chặt tay Lục Lương, nghiêm túc nhìn đối phương, trả lời một tiếng danh thếp: “Thích.”

Trong nháy mắt ấy, cô vượt qua nỗi sợ, toàn bộ nỗi sợ, để nói với mình.

Bất luận hậu quả là gì...

Bất luận sẽ tạo ra kết cục không thể xoay chuyển thế nào...

Cô vẫn muốn nói với người đó, em thích anh, vẫn luôn thích anh.

Lục Lương thở hỗn hển, nhìn vào đôi mắt sáng ngời của người ấy, khàn khàn nói: “Nói lại lần nữa đi.”

“Ta nói,” Diệp Trần đón lấy ánh nhìn của đối phương, nói lại một lần nữa, “Ta thích chàng, rất thích chàng, vô cùng thích chàng.”

Vừa dứt lời, nước mắt Lục Lương liền tràn ra ngoài bờ mi.

Chính anh ta cũng không hiểu mình bị làm sao nữa, cứ như thế, anh ta đã chờ đợi câu nói này rất nhiều năm, rất rất nhiều nhiều năm.

Diệp Trần thấy anh ta khóc, không khỏi sửng sốt: “Này... này, làm sao vậy...”

Lục Lương tự thấy quá xấu hổ, anh ta quay đầu đi, không muốn để Diệp Trần thấy. Diệp Trần đưa khăn giấy cho anh ta, cuống quýt nói: “Chàng khóc gì chứ?”

“Không... Không có gì...” Lục Lương nghèn nghẹt đáp rồi đứng bật dậy: “Anh đi vệ sinh.”

Nói xong, Lục Lương liền chạy thẳng một mạch.

Trong nhà vệ sinh có tiếng nước chảy, Diệp Trần cũng cảm thấy hơi bị ngỡ ngàng.

Nói ra rồi?

Chính cô cũng chẳng tin nổi, không ngờ mình lại có dũng khí này!

Nói ra rồi...

Nhiệm vụ của cô là đưa Minh Hạo trở về vị trí vốn có. Vị trí hiện tại của Lục Lương, chính là của Minh Hạo, cô nói với Lục Lương mình thích anh ta xong lại nói tiếp với anh ta, hãy giao hết những thứ anh nỗ lực có được cho Minh Hạo đi ư?

Lục Lương sẽ nghĩ sao?

Cho dù Diệp Trần cảm thấy EQ mình siêu thấp thì cô vẫn biết, lúc đó Lục Lương nhất định sẽ rất băng giá, rất rất băng giá.

Hơn nữa, chính cô, cũng không nói ra nổi.

Thích một người, tất nhiên muốn cố gắng để đối phương sống thật tốt, sao có thể ỷ vào việc đối phương thích mình để đòi hỏi vô hạn chứ?

Lục Lương tự nguyện cho, là một chuyện.

Còn cô đi đòi, lại là chuyện khác.

Diệp Trần nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ xem sau này nên làm thế nào.

Còn lúc này, trong buồng vệ sinh, Lục Lương hắt nước lên mặt, tỉnh táo hơn ít nhiều.

“666,” Lục Lương chống tay lên bồn rửa, nói với vẻ không tin nổi, “Có phải tôi đang nằm mơ không?”

“Chủ nhân, anh đang rất tỉnh.”

“Thế hay là Diệp Trần bị choáng?”

“Chủ nhân, sao anh lại nghĩ vậy chứ?”

“Thì cái tính cô ấy như thế...” Lục Lương thấy thật lạ lùng, “không ngờ cũng có ngày mở miệng nói thích tôi hả?”

666: “...”

Cô bỗng phát hiện ra mình có hơi không hiểu vị ký chủ này cho lắm. 666 dẫn đo hỏi: “Thế anh thấy đáng ra cô ấy sẽ thế nào?”

“Thì sẽ trốn tránh chứ sao,” Lục Lương đáp trôi chảy, “trốn tránh không trả lời hoặc nói mấy câu linh tinh vớ vẩn.”

“Thế mà anh còn hỏi?” 666 đứng hình, kí chủ của mình là đồ cuồng M ư?

“Tôi không hỏi thì không cam lòng chút nào.” Lục Lương đáp chắc nịch, “Có cố gắng mới có kỳ tích, cô xem, có kỳ tích thật rồi kìa!”

“Thế mà vừa rồi anh còn bảo sẽ tôn trọng lựa chọn của cô ấy, sẽ buông tay...”

“Lừa cô ấy thôi.” Lục Lương tỉnh bơ đáp, “Cái chuyện vớ vẩn đó mà cô cũng tin được? Nếu cô ấy dám nói một chữ không, tôi sẽ trối gô cô ấy lại, mỗi ngày hỏi một lần.”

666: “...”

Câm nín nửa buổi, 666 mới mở miệng được: “Chủ nhân à... Dưa chín ép không ngọt.”

“Dưa hái xanh không ngọt, nhưng quả dưa này khác lắm.”

Lục Lương đáp chắc nịch: “Tôi không vằn vò nó một chút là nó không nứt ra được.”

“Thế nghĩa là... anh biết cô ấy thích anh hả?” 666 nghiền ngẫm hàm ý của Lục Lương. Lục Lương rút khăn giấy lau mặt, khước mắt đuôi mày đều ngập trong niềm vui, chỉ còn thiếu chưa hát lên, anh ta gật đầu: “Tất nhiên rồi, có mù mới không nhận ra cô ấy thích tôi.”

“Thế mà anh... còn hỏi tới hỏi lui?”

“Thì muốn thử nghe cô ấy nói thích tôi thôi. O(∩_∩)O~~ “

666: “...”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[mẫu truyện nhỏ]

Mặc Thư Bạch: “Diệp Trần, Lục Lương, mời hai người dùng hai chữ để đánh giá đối phương.”

Diệp Trần: “Xấu ngấm.”

Lục Lương: “Kỳ lạ.”

Mặc Thư Bạch: “Vậy mời hai người vẫn dùng hai chữ để tự đánh giá mình.”

Diệp Trần: “Vô tư.”

Lục Lương: “Chính trực.”

Mặc Thư Bạch: “Hai người chẳng hợp làm một đôi gì cả... Suy nghĩ khác biệt hơi bị nhiều.”

Diệp Trần: “Vớ vẩn, tính cách bổ sung mới tốt!”

Lục Lương: “Nói bừa, chúng tôi thế này là hiểu sâu sắc đối phương ngay cả mặt chính đối phương cũng không biết.”

Mặc Thư Bạch: “Được, tôi thu hồi lại đánh giá vừa rồi.”

Diệp Trần: “Cô đừng cứ hỏi mãi nữa, đến lượt tôi hỏi cô.”

Mặc Thư Bạch: “Mời nói.”

Diệp Trần: “Tôi đã sắp kết hôn rồi, cô vẫn còn đơn chiếc hả?”

Mặc Thư Bạch: “...”

Bác sĩ: “Ai bảo cô ấy đơn chiếc?”

Tôi hỏi các người vậy đã ngọt chưa! Có ngọt không cơ chứ! Ngọt chết tôi rồi đây này.

Chú thích:

*Nay có rượu thì nay cứ say: câu thứ ba trong bài tứ tuyệt “Tự khiển” (Giải sầu) của La Ẩn

“Đắc tức cao ca thất tức hựu,

Đa sầu đa hận diệc du du.

Kim triêu hữu tửu kim triêu túy,

Minh nhật sầu lai minh nhật sầu.”

Dịch thơ:

“Mất thời buồn bã, được thời vui,

Đa cảm đa sầu mặc bóng câu.

Có rượu hôm nay xin hãy uống,

Ngày mai sầu đến lại mai sầu.”

*Kabe-don

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

79. Chương 79: Nam Sủng Của Nữ Vương 12

Lục Lương bình tĩnh lại, ra khỏi buồng vệ sinh, Diệp Trần lúc này cũng đã tỉnh táo hơn nhiều.

Cô nghĩ xong rồi, có chuyện gì cũng cứ chờ xong lễ cưới rồi tính tiếp, đã đi tới bước này rồi thì cứ thoải mái mà xả thôi.

Vậy nên, lúc Lục Lương đi ra, Diệp Trần vác vể mặt thấy chết không sờn nhìn anh ta, Lục Lương bước tới chỗ cô, hai tay cầm trong túi quần, cúi đầu nhìn cô, mày nhíu nhíu: “Em ra cái vẻ như sẵn sàng hy sinh này là sao?”

“Hả???”

Diệp Trần không ngờ mình muốn thể hiện ra ngoài nội tâm kiên định của bản thân, kết quả lại thành ra như vậy, cô đưa tay xoa xoa mặt, cố nặn ra một nụ cười: “Vậy tốt hơn rồi chứ?”

Lục Lương phì cười, xoa xoa tóc cô: “Đi thôi.”

“Ừ.”

Diệp Trần tháo dây an toàn ra, bật người đứng dậy, ngay cạnh người Lục Lương, Lục Lương ngoan ngoãn đưa tay ra đỡ cô rồi bỗng nảy ra ý gì đó, anh ta lấy điện thoại di động ra, bảo với Diệp Trần: “Sát vào người anh thêm chút nữa.”

“Gì?”

Tuy không hiểu là để làm gì nhưng Diệp Trần vẫn ngoan ngoãn nghe theo, tựa sát vào người Lục Lương, đầu hai người nghiêng lại, tựa vào nhau, cùng chụp chung một bức ảnh.

Chụp chung ảnh xong, Lục Lương nhăn nhó phát hiện, mặt Diệp Trần thì đơ đơ còn mặt anh ta thì lạnh lùng, hoàn toàn chẳng giống một đôi đang yêu gì hết.

Diệp Trần thắc mắc: “Rốt cuộc là làm gì vậy?”

Lục Lương một tay nắm tay cô, tay kia lướt lướt di động: “Đăng lên vòng bạn bè thôi.”

Diệp Trần: “...”

Chà, vòng bạn bè, weibo, đúng là truyền thống tốt đẹp, hằng bao nhiêu năm rồi mà vẫn được ưa chuộng như trước.

Diệp Trần đi theo Lục Lương về nhà, cả hai rửa mặt chải đầu xong, Lục Lương đứng cạnh cô, lại tiếp tục kéo cô chụp ảnh chung.

Tay cầm tay, đầu tựa đầu ...

Lục Lương nghiêm túc nghiên cứu đủ các tư thế chụp ảnh của các đôi yêu nhau, cuối cùng thì Diệp Trần cũng không chịu nổi nữa, để robot đi theo chụp ảnh cho họ trong hai giờ, sau đó, Lục Lương tỉ mỉ chọn lựa ra một tấm Diệp Trần tựa vào sô pha đọc sách còn anh ta thò đầu ra từ đằng sau thơm trộm lên má cô, giao cho trợ lý photoshop cẩn thận rồi trả về cho anh ta.

Lục Lương rất ưng ý tấm ảnh này, lập tức đăng ngay lên tài khoản công khai, viết kèm chú thích:

Bạn gái.

Mười phút sau, hệ thống bị sập.

Lục Lương tắt hết các kênh liên lạc, ngồi yên cạnh Diệp Trần, vui vẻ ngắm cô đọc sách.

Diệp Trần nhìn cái mặt hớn hở kia của Lục Lương, ngược mắt lên nhìn: “Có chuyện gì mà vui vậy?”

“Ồ, trông anh vui lắm sao?” Lại còn làm bộ như “Em nhìn lầm rồi” nữa chứ, dịch sát lại gần người Diệp Trần, dựa vai cô hỏi: “Tối nay ăn gì được?”

“Anh thích là được.” Diệp Trần đến mệt. Lục Lương ngắm nghĩ: “Sườn xào chua ngọt nhé?”

Diệp Trần tròn mắt: “Có phải anh chỉ biết nấu mỗi sườn xào chua ngọt thôi không vậy?”

“Ồ? Em từng ăn sườn xào chua ngọt anh nấu rồi hả?” Lục Lương thắc mắc. Diệp Trần chết cứng.

Đây là lần đầu tiên trong kiếp này Lục Lương thực sự nấu cơm cho cô. Diệp Trần khụ khẽ một tiếng, lấp liếm cho qua: “Em chỉ tiện miệng hỏi thế thôi.”

Lục Lương cười cười không nói gì, ánh mắt đầy thâm ý.

“Chủ nhân,” 666 nhắc, “Anh cười gian lắm nhé.”

“Tôi bỗng thấy có một câu nói rất đúng.”

666: “?”

“Con đường ngắn nhất đến trái tim phụ nữ là đi qua dạ dày.”

666: “...”

Chủ nhân, hình như anh nhớ ngược rồi.

Lục Lương ngân nga hát khe khẽ, bỏ đi nấu cơm. Diệp Trần quảng ngay sách đi, mở tài khoản cá nhân lên load tin mới.

Hệ thống vừa được phục hồi, Diệp Trần vào trang của Lục Lương xem, tấm ảnh mới chụp kia đang nằm chễm chệ ngay đầu trang đính kèm hai chữ “bạn gái”.

Bình luận bên dưới toàn là mắng chửi Diệp Trần, một số thì khóc lóc nước nỡ, bình luận top là của Minh Hạo...

Chúc hai người hạnh phúc /(T o T)/~~

Diệp Trần vào xem thử trang của Minh Hạo, thấy trong đó toàn là các bình luận an ủi anh ta.

“Đừng buồn (mũ xanh)”

“Không sao đâu, cuộc đời có gì mà không vượt qua được (mũ xanh)”

“Thủ tướng đại nhân, ngài vẫn còn có chúng tôi mà (mũ xanh)”

“Không biết nói gì cho phải (mũ xanh)”

Đồng thời, hệ thống tặng cho Lục Lương một chiếc ảnh bán thân đội mũ xanh.

Còn về chuyện tình tay ba này, các kênh tin tức đã xào xáo lộn tung phèo hết cả. Diệp Trần nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định gọi cho Minh Hạo.

Cô liên tục bấm gọi lại cho anh ta còn đầu dây bên kia thì vẫn liên tục báo bận. Diệp Trần thật thắc mắc không biết anh ta đang nói chuyện với ai, chạy đi hỏi Lục Lương xem anh ta có cách nào khác liên lạc với Minh Hạo không, kết quả, vừa bước chân vào phòng bếp, liền trông thấy, Lục Lương, vừa nấu cơm, vừa đeo tai nghe nói chuyện với người ta, giọng điệu dịu dàng như dỗ ngọt bà xã...

“Được rồi, đừng khóc mà.”

“Phải rồi, giờ cô ấy là bạn gái tôi, cô ấy không phải Tiểu Diệp Trần. Tiểu Diệp Trần đi đâu hả? Để tôi hỏi cô ấy đã, dù sao ông cũng đừng buồn nha.”

“Ngoan nào, ngoan nào, tôi vẫn còn ở đây mà, tôi không phản bội ông đâu, chúng ta là anh em bao nhiêu năm, sao tôi có thể làm vậy với ông chứ, phải không nào?”

“Rồi, tôi biết ông yêu tôi rồi, được được, tôi cũng yêu ông.”

...

Diệp Trần: “...”

Thật muốn lên diễn đàn đăng bài hỏi bạn trai cũ trở thành tiểu tam thì phải làm sao.

Diệp Trần đứng sau lưng Lục Lương, Lục Lương quay đầu nhìn cô một cái, cho dấm chua vào nồi, tiện thể hỏi: “Diệp Trần, em ở trong cơ thể này, thế Tiểu Diệp Trần thì sao?”

“À,” Diệp Trần thờ ơ đáp, “nàng ta không chết đâu, bảo anh ta đợi đi, qua hai năm nữa em sẽ tìm Tiểu Diệp Trần về.”

Nghe bảo vậy, tay Lục Lương khựng lại, dấm chua lỡ tay cho hơi nhiều.

Lục Lương giật mình, vội thu tay lại, đưa mắt nhìn xuống, tránh để đối phương nhận ra cảm xúc của mình lúc này, nhắc lại lời Diệp Trần vừa nói cho Minh Hạo nghe.

Minh Hạo cuối cùng cũng chịu nín khóc, chuyển sang “hội đàm thổ lộ tình cảm anh em” với Lục Lương một hồi nữa rồi mới cúp máy.

Lục Lương cũng vừa nấu xong cơm, ba món ăn thêm một bát canh, anh quay sang ngọt ngào hỏi: “Ăn cơm chứ?”

“Ừ.”

Hai người cùng sắp bàn ăn. Để chào mừng Diệp Trần trở về, Lục Lương cho toàn bộ người làm được nghỉ phép, cả biệt thự rộng lớn chỉ có hai người họ, người làm thì ở trong một sân khác.

Hai người ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn dài. Diệp Trần nhìn Lục Lương: “Em thấy cái bàn này hơi bị dài quá, sau này chúng ta mua một cái ngắn hơn một chút nhé.”

“Ừ.” Lục Lương gấp đồ ăn cho cô, thoải mái trả lời, “Em tính ở đây bao lâu?”

Diệp Trần khựng người, lúng túng nói: “Sao... sao cái gì anh cũng đoán được cả thế.”

“Em đang mượn cơ thể của Tiểu Diệp Trần, em cũng mới hứa với Minh Hạo sẽ đưa Tiểu Diệp Trần về, ngoài cách rời đi, em còn cách nào khác sao?”

Quan trọng nhất là, kiếp Lâm Giản Tây cũng giống như vậy.

Diệp Trần thật quay về, cô sẽ phải đi.

Vì sẽ phải đi nên mới cố hết sức nghĩ cách lừa anh ta.

Lục Lương bất giác xiết chặt đôi đũa, gần như muốn bẻ gãy đôi nó nhưng anh ta vẫn cố làm ra vẻ như không hề gì: “Anh giúp được gì cho em không?”

“Thực ra, làm xong một việc là em... sẽ phải đi.”

Diệp Trần cúi đầu bối rối, Lục Lương múc cho cô một chén canh, ôn tồn bảo: “Cứ nói từ từ.”

“Em phải... giúp Minh Hạo.”

“Giúp anh ta làm gì?”

Lục Lương thản nhiên ngồi ăn cơm, Diệp Trần chăm mắt nhìn bàn ăn, không làm sao mở miệng được.

Giúp Minh Hạo lấy lại vị trí của anh ta?

Giúp Minh Hạo trở thành quân chủ của thiên hà Á Đông, liên thủ với thiên hà Xít-tơ đánh bại Musen, trở thành lãnh tụ của liên minh chính nghĩa?

Những lời này, làm sao cô có thể nói ra được?

Nhưng không cần cô phải nói ra, Lục Lương cũng đã đoán được phần nào: “Nhiệm vụ có liên quan tới anh, sẽ làm hại anh nên em không thể nói, hoặc là không dám nói, hay là không biết phải nói thế nào?”

“Ừm...” Diệp Trần cắn răng trả lời. Lục Lương ngả người dựa vào lưng ghế, anh ta đã sớm biết rồi, cũng chẳng thấy buồn mấy nữa, chỉ nhìn

thẳng vào người con gái cúi đầu bên kia bàn, hờ hững nói: “Em không nói được, vậy để anh đoán, em xem thế nào nhé.”

“Muốn giết anh hả?”

“Không...”

“Muốn vị trí hiện tại của anh?”

“Ừm...”

“Muốn ngai vị quân chủ của thiên hà Á Đông, hay là tiền?”

“Cả...”

“Muốn có danh tiếng cao hơn anh?”

“Ừm...”

Diệp Trần không nói nổi nữa nhưng Lục Lương thì vẫn bình tĩnh như thường.

Giống y như anh ta đoán.

Nhiệm vụ của anh ta là, đưa bốn chỉ số danh vọng, địa vị, tiền tài, phụ nữ đều đạt mức 100. Hiện tại, ba mục đã đầy 100, chỉ còn mục thứ tư là vẫn thiếu một đoạn như trước.

Mục phụ nữ này, hoặc là đạt về số lượng, không thì phải là đạt về chất lượng. Số lượng thì anh ta không thêm làm, chỉ còn cách trông chờ vào Diệp Trần để đạt về chất lượng.

Lúc nào Diệp Trần yêu anh ta, hoàn toàn yêu anh ta, có thể chọn vì anh ta mà từ bỏ nhiệm vụ thì lúc đó bốn chỉ số mới đạt tối đa, nhiệm vụ của anh ta mới hoàn thành.

Nếu nhiệm vụ chính của Diệp Trần là trợ giúp Minh Hạo, vậy rất có thể cũng là bốn chỉ số này.

Lục Lương khoanh tay trước ngực nhìn Diệp Trần, thái độ bình tĩnh: “Còn gì nữa không?”

“Còn...”

“Danh vọng, địa vị, tiền tài, cái cuối cùng là gì, người đẹp vây quanh à?”

“Là... tình yêu.”

Một cuộc đời viên mãn, một nam chính truyện sáng văn, tất nhiên là phải có được tất cả.

Lục Lương gật gù, tỏ vẻ đã hiểu: “Trong cái tình yêu này, có gồm cả em không?”

Diệp Trần sững người, sau đó sực hiểu ra, vội lắc đầu nguầy nguậy: “Không không không, không gồm em. Chỉ cần số lượng hoặc chất lượng, thỏa mãn một trong hai là được...”

“Hiểu rồi.” Lục Lương gật gù: “Xong nhiệm vụ là em phải đi hả?”

Diệp Trần không đáp, Ba Tám sốt ruột nặng lên: “Cô đừng có nói thật mà, đừng có nói thật, hắn ta nhất định sẽ nghĩ cách phá hoại để cô không làm xong được đó đồ ngốc ạ! Hắn cứ giữ rịt cô ở đây thì biết làm sao đây hả?”

Nỗi băn khoăn của Ba Tám, Diệp Trần hiểu, nhưng đối diện với người trước mặt này, cô nhận ra mình căn bản không có dũng khí lừa gạt anh ta.

Cô đã lừa anh ta quá nhiều lần rồi.

Trong suốt bao nhiêu kiếp, đây là lần đầu tiên họ thẳng thắn thành khẩn với nhau như vậy, cô không đành lòng nói dối thêm gì nữa.

Thấy Diệp Trần im lặng, Lục Lương gật đầu: “Anh hiểu, hiểu rồi. Không sao, chúng ta không cần nghĩ nhiều vậy, cứ kết hôn trước đã.”

Nói xong, Lục Lương đứng dậy đi thẳng ra ngoài. Diệp Trần gọi giật lại: “Lục Lương.”

Lục Lương dừng bước, nghe thấy người kia nói: “Không phải em không yêu anh, chẳng qua là em sợ chết.”

“Không làm xong,” giọng cô khàn đi, “em sẽ chết.”

“Em không cứu được anh, cũng chẳng cứu nổi mình.”

Nói xong, chẳng biết bị sao nữa, Diệp Trần bỗng khóc.

Người cô run run, Lục Lương đưa lưng về phía cô, giây lát sau, anh xoay người lại, ấn đầu cô vào lồng ngực mình.

“Đừng khóc,” anh thở dài, “anh bảo rồi, có anh ở đây, em khóc gì chứ.”

“Xin lỗi...” cô nhắc đi nhắc lại, “Xin lỗi...”

“Anh biết, anh biết.” Lục Lương ngồi xổm xuống, ôm cô, xoa lưng cho cô, nghe tiếng cô khóc, trái tim đau không thở được, nhất thời cảm thấy hận cái mồm chó của mình, hỏi gì mà hỏi, cứ làm luôn đi cho rồi, hỏi nhiều vậy mà làm gì?

Anh thơm hai má cô rồi hôn cả trán, muốn dỗ dành cô một chút, anh luống cuống nói: “Nín đi, có anh ở đây, có anh ở đây rồi.”

Nghe câu này xong, Diệp Trần càng không nhịn nổi, bật khóc nức nở.

Lục Lương: “...”

Mẹ kiếp, rốt cuộc phải làm sao đây?!

Diệp Trần khóc làm Lục Lương đau cả đầu, khóc một hồi lâu, Lục Lương cuối cùng cũng dỗ được cô ngừng khóc, dỗ cho cô ăn cơm, rồi dỗ cô đi ngủ, xong xuôi, anh ta liền chạy đi tìm Minh Hạo.

666 thắc mắc: “Chủ nhân, giờ anh tính làm thế nào? Nhiệm vụ của cô ấy và chúng ta hoàn toàn đối lập, anh cũng không đến mức định hy sinh chính mình chứ? Chủ nhân à, giờ cô ấy có nhiều điểm tích lũy lắm rồi, cô ấy không chết thật đâu, cùng lắm thì trừ điểm thôi, anh chớ có mềm lòng đấy...”

“Trừ nhiều điểm tích lũy quá thì sẽ thế nào?” Lục Lương ngồi lên phi hạm, nhìn ra bầu trời bên ngoài rực rỡ ánh đèn, lại nhớ đến những giọt nước mắt của Diệp Trần.

Qua nhiều kiếp như vậy, rất hiếm khi Diệp Trần khóc trước mặt anh ta.

Ở những thế giới đã qua, Diệp Trần là người biết trước tương lai và có ưu thế tuyệt đối, cho nên, ở trước mặt anh, cô ấy luôn là phía chủ động, tuy trông có vẻ ngốc nghếch, chẳng đáng tin nhưng trên thực tế, trong mỗi quan hệ của họ, cô ấy vẫn luôn là người quyết định.

Cô ấy nói đến, vậy thì đến; cô ấy nói đi, vậy thì đi. Cô ấy lên kế hoạch cho cuộc đời của họ, cho tình cảm của họ. Còn anh ta vĩnh viễn chỉ luôn bước đi trên con đường cô đã mở sẵn, bôn ba đi mà chẳng biết gì.

Cho đến tận lúc này đây, khi anh biết được chân tướng, cuối cùng không còn đi theo con đường cô ấy đã vẽ sẵn nữa, họ cuối cùng cũng đứng ở vị thế ngang bằng nhau, anh không cần phải đuổi theo cô, ngưỡng vọng cô nữa. Giây phút này đây, cuối cùng người ấy cũng có thể dựa vào anh.

Khoảnh khắc khi người đó dựa vào ngực anh khóc tựa đứt gan đứt ruột, Lục Lương bỗng cảm thấy, nỗi bất cam và oán hận ngập trong lòng khi trước, đột nhiên đều tiêu tán hết.

Không chỉ tiêu tán, nó còn hóa thành cảm giác đau lòng vô hạn.

Con đường này, mình cô đi, đã lâu như vậy.

Mà anh hoàn toàn chẳng biết gì cả.

“Trừ nhiều điểm tích lũy quá...,” 666 lí nhí nói, “thì... người không còn...”

Lục Lương cười: “Đó không phải là chết sao?”

Nói xong, phi hạm đáp xuống mặt đất, Lục Lương cúi đầu nói: “Tôi không thể dồn ép cô ấy tới nỗi ấy được.”

“Nhưng mà không vậy thì anh sẽ sao đây!”

666 sốt ruột la lên, Lục Lương cười: “Thực ra, hai nhiệm vụ này cũng chưa chắc là đã xung đột nhau đâu.”

666 ngăn người, cho dù nổi tiếng học giỏi, trong khoảnh khắc, nhất thời cô cũng không nghĩ ra ý Lục Lương là gì. Lục Lương gõ cửa nhà Minh Hạo, khước môi thấp thoáng ý cười: “Đừng lo, tôi có cách.”

Nói xong thì tiếng Minh Hạo vang lên: “Lương ca à?”

“Ra đây đi,” Lục Lương đứng trước cửa, cười vô tư, “tôi dẫn ông đi chơi.”

Minh Hạo chạy từ tầng trên xuống, vẫn còn mặc nguyên áo ngủ, chiếc áo sọc xanh lam kết hợp với đôi mắt sưng đỏ khiến anh ta trông hết như bệnh nhân tâm thần trốn trại ra vậy.

Lục Lương quàng vai bá cổ kéo anh ta đi: “Đi nào, tôi dẫn ông đi tìm gái.”

“Khoan đã...” Minh Hạo sợ hết hồn, “Anh không sợ Diệp Trần đánh chết anh à?”

“Có phải tôi tìm đâu.” Lục Lương liếc anh ta một cái, “Là ông mà.”

Minh Hạo nhất thời không nói nổi tiếng nào. Lục Lương kéo anh ta lên phi hạm, đi thẳng đến một phố làng chơi xa hoa. Lục Lương gọi người, cột chặt Minh Hạo, vứt vào trong đó rồi bỏ đi.

Tối đó, Minh Hạo mới biết, thế nào là, Lan-Quế-Phường!

Anh ta bị dọa khiếp vía, liều mạng phản kháng, giành giật quần áo trên người với các mỹ nữ, vác nguyên bộ đồ in đầy dấu son môi, chạy bán sống bán chết mới thoát được.

Lục Lương đang ở nhà ngủ, mơ mơ màng màng nhận cuộc gọi của Minh Hạo: “Anh, có ai đùa người khác như ông không?!! Tiểu Diệp Trần mà về là tôi chết chắc!”

Lục Lương hạ giọng thật thấp: “Nhỏ tiếng chút đi.”

Minh Hạo ngẩn người, sau đó mới hiểu ra, lại gào lên: “Đó là cơ thể của Tiểu Diệp Trần, ông dám chạm vào, tôi liều mạng với ông!!”

Lục Lương vò đầu, biết, tất nhiên là biết, chính anh ta cũng đang phiền não vì chuyện này đây.

“Biết rồi, biết rồi, ông ngậm miệng lại đi.”

Nói xong, Lục Lương liền cúp máy.

Minh Hạo hết hồn nhìn điện thoại, ông ta ngủ với bạn gái cũ của mình mà lại còn có mặt mũi cúp điện thoại trước nữa hả?!

Có nên tuyệt giao hay không chứ?

Vấn đề này của Minh Hạo cũng là một câu hỏi khó trong lòng Lục Lương.

Tiểu Diệp Trần rồi sẽ quay về. Diệp Trần chỉ ở tạm trong cơ thể này. Đối mặt với tình huống như vậy, Lục Lương thực sự không xuống tay nổi...

Thế nên, Lục Lương cũng chỉ là coi giữ Diệp Trần, chứ chẳng làm ăn gì được, nắm tay, ôm hôn thôi cũng thấy có chướng ngại tâm lý khủng khiếp rồi.

Lục Lương hao tổn tinh thần muôn phần vì vấn đề này, nửa đêm vẫn không ngủ được. Diệp Trần thì đã ngủ từ lâu, hoàn toàn không biết có chuyện gì xảy ra quanh mình, loáng thoáng nghe thấy tiếng Lục Lương nhận điện thoại sau đó lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Nghe thấy tiếng người trở mình liên tục, Diệp Trần không chịu nổi, gác tay ngang hông Lục Lương, ngái ngủ hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Lục Lương được ôm một cái từ sau lưng, lập tức ngoan như mèo.

Anh ta bỗng cảm thấy, thế là đủ hài lòng rồi.

Anh có thể ngủ chay cả đời. Có người này nằm bên, nửa đêm mơ màng khó ngủ sẽ được ôm một cái, chỉ vậy là đã đủ đầy rồi.

Anh nắm tay cô, dịu dàng gọi: “Diệp Trần.”

“Dạ?”

“Gả cho anh đi.”

“Vâng.”

Lục Lương không nói thêm nữa, anh mở mắt, nhìn bầu trời đêm ngoài kia, tay cầm tay.

Trong lòng anh rất yên bình.

Sau khi nhận lời cầu hôn của Lục Lương, Diệp Trần và Lục Lương lúc nào cũng dính lấy nhau.

Lục Lương ném hết mọi việc công vụ lại cho Minh Hạo, dồn toàn tâm toàn lực chuẩn bị cho hôn lễ.

666 khá là lo lắng.

“Chủ nhân,” 666 nhắc nhở, “Chỉ số danh vọng, địa vị, tiền tài của Minh Hạo đều đang áp sát anh rồi, một khi anh ta vượt qua anh, điểm nhiệm vụ của chúng ta sẽ giảm đi, đến lúc đó thì nhiệm vụ lại không hoàn thành được.”

“Không sao đâu.” Lục Lương đang đọc báo cáo về hôn lễ trợ lý gửi cho mình, “Anh ta không vượt nổi đâu mà.”

“Anh có lòng tin đến vậy ư???” 666 bất an. Lục Lương cười: “666, cô có biết trên đời này, người nào là không thể vượt qua nổi không?”

“?” Là một hệ thống, cô cảm thấy ký chủ của mình thật là hơi bị bí hiểm.

Lục Lương lướt ngón tay trên trang thiết kế hội trường hôn lễ tốt nhất, đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng: “Người chết.”

666: “!!! Chủ nhân, anh định làm gì!”

“666,” Lục Lương chuyển bản vẽ thiết kế cho Diệp Trần xem rồi nói với 666: “Nếu tôi chết vào đúng thời điểm hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ vẫn được đi sang thế giới tiếp theo chứ?”

“Được...”

Trong lòng 666 thấy hơi sợ, cô cảm thấy mình có một chủ nhân thật đáng sợ, trong đầu anh ta nghĩ gì 666 hoàn toàn không đoán ra nổi.

“VẬY, nếu trước khi Minh Hạo vượt qua tôi, tôi chiếm được tình cảm của Diệp Trần, nâng chỉ số “người đẹp” lên đủ 100 thì tôi có thể sang thế giới tiếp theo. Diệp Trần ở lại thế giới này phò tá Minh Hạo, cố gắng nâng chỉ số của cô ấy lên đủ 100 thì có phải là nhiệm vụ của chúng tôi không hề xung đột không?”

“Thời đại luôn thay đổi, mỗi thời đại có một anh hùng, tôi đã sáng tạo nên một thời đại của Lục Lương, vậy thì Minh Hạo hãy đi sáng tạo một thời đại mới của riêng anh ta, có gì là không thể chứ?”

“Kể ra... cũng phải...”

666 cảm thấy hơi khó tiếp thu.

Trong những gì cô được dạy, hệ thống huấn luyện AI đã nói với họ rằng, kể từ khi họ bắt đầu nhận nhiệm vụ thì phải liều mạng giấu diếm, vì đối thủ nhất định là kẻ thù.

Họ phải tranh đoạt tài nguyên của đối thủ, tài nguyên không phải của anh thì là của tôi.

Đây là lần đầu tiên 666 nghe thấy ý tưởng win-win này, sau vài phút điều chỉnh tư tưởng, 666 trịnh trọng nói với Lục Lương: “Chủ nhân thật uy vũ, chủ nhân thật trâu bò.”

Lục Lương cười, ngồi chờ Diệp Trần trả lời, ánh mắt có phần lo lắng: “Có điều, làm vậy chắc cô ấy buồn lắm nhỉ?”

“Mà chắc không đâu,” Lục Lương tự nói tiếp một mình, “dù sao có phải lần một lần hai cô ấy thấy tôi chết đâu.”

Nói xong, anh ta cụp mắt xuống, 666 ngẫm nghĩ một hồi rồi rút ra một cây kẹo mút.

“Chủ nhân, tôi mua cho anh loại kẹo que tôi thích ăn nhất này, anh đừng buồn, hãy vui lên.”

Lục Lương không nhận được, phì cười thành tiếng.

“Không cần đâu,” Lục Lương ôn tồn nói, “tôi có phải con nít đâu, tôi đâu có buồn.” Anh ta cúi đầu nhìn màn hình chờ Diệp Trần trả lời, nhấn mạnh lại một lần nữa: “Thật đấy, không hề buồn.”

Trong một căn phòng khác, Diệp Trần vừa nghe thấy âm báo tin nhắn, nhấn mở ra xem, cảnh hội trường hôn lễ 3D hiện lên giữa không trung.

Đây là ý tưởng thiết kế hôn lễ của hai người, gu thẩm mỹ của Lục Lương, không biết vì sao, nhưng nó rất gần với xu hướng thẩm mỹ nhiều năm trước của người địa cầu. Anh chọn một hành tinh có giáo đường cổ gần nghìn năm tuổi. Hành tinh này rất đặc biệt, đứng trên đó nhìn ra vũ trụ, có cảm giác rất giống như đứng xem trên phi thuyền.

Lộng lẩy trời sao, mệnh mệnh ngân hà gần ngay trước mắt.

Diệp Trần xem cẩn thận từng chi tiết một, một lúc lâu sau mới nhấn lại cho Lục Lương: “Cảm ơn anh, em rất thích.”

Giờ phút này, trong đầu Diệp Trần bỗng có tiếng chửi tục của Ba Tám.

“Đệt!”

“Ồ? Sao thế?” Diệp Trần hỏi. Ba Tám vò cái đầu trọc lóc của anh ta, cái kính nói: “Kẹo mút Vui Vẻ bản số lượng giới hạn lại bị người ta cướp mất rồi, không biết là cái tên chết tiệt nào, lần nào cũng cướp của tôi!!”

Diệp Trần bó tay: “Anh lớn rồi, đừng ăn kẹo nữa.”

“Ừ,” Ba Tám gật đầu, móc chục điều thuốc trong ngăn kéo ra cắm trên tay, châm lửa. Diệp Trần nổi khùng: “Bỏ ngay thuốc xuống cho tôi!!”

Cô chịu đủ cái tên AI này rồi, sao có thể nghĩ ra cái cách trả thù chủ mình như vậy chứ, cô không tài nào chịu nổi khói thuốc mù mịt trong đầu, đây đúng là ngược đãi trắng trợn!

Ba Tám thông thả hút một hơi, quay đầu lại.

“Tôi lớn rồi, không ăn kẹo.”

Diệp Trần: “...”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[vở kịch nhỏ – trường học những năm tháng ấy]

Thầy: “Các trò sắp tốt nghiệp rồi, dựa vào thành tích, các trò có thể lựa chọn số hiệu tối ưu cho mình. Đầu tiên, mời thủ khoa của chúng ta, hàng A nhóm A3, chọn số hiệu cho mình.”

666: “666”

Thầy: “Tại sao trò muốn là 666?”

666: “Vì em hy vọng ký chủ của mình có thể cảm nhận được em là một AI cực kỳ lợi hại, hơn nữa, còn hiểu, sẽ có một ngày, em sẽ thăng cấp thành 999.”

Thầy: “Thăng cấp thành 999 là sao?”

666: “Là 6 lật ngược sẽ thành 9.”

Ba Tám: “Ha ha ha ha ha ha...”

666: “Bạn cười gì?”

Ba Tám: “Bạn à, bạn có biết, ngoài nghiệp vụ lợi hại, thực ra vẫn còn có một cách để bạn lật ngược không?”

666: “Cách gì?”

Ba Tám: “Ha ha ha ha ha ha ha...”

Sau này, Ba Tám tự mình chỉ cho 666 biết, còn có thể lật thế nào.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

80. Chương 80: Nam Sủng Của Nữ Vương 13

Trong lúc Lục Lương và Diệp Trần chuẩn bị cho hôn lễ, ngoài tiền tuyến cũng liên tiếp gửi về tin chiến thắng, thiên hà Musen liên tục thua trận phải thối lui, chiến thắng dễ dàng tới mức tưởng như đối thủ đã bị tráo người.

Minh Hạo từng đặt ra nghi vấn trước thế cục này, Lục Lương nhìn chồng chiến báo gửi về, vẻ mặt vô cùng bí hiểm.

“Mỗi lần họ đều xuất quân rất ít.” Minh Hạo nói, “Tôi nghi ngờ họ đã điều binh đi chỗ khác, chuẩn bị cho một kế hoạch mới.”

Lục Lương không đáp, anh đọc kỹ nội dung trong chiến báo, chỉ vào bản đồ: “Chúng ta thua ở ba chỗ này?”

Minh Hạo ngẩn người rồi gật đầu: “Phải, ngoài trận đánh vùng phụ cận ba hành tinh này thua ra thì năm mươi một trận khác kể ở tất cả các quy mô chiến trường lớn nhỏ đều thắng lợi.”

Lục Lương gật đầu, lúc Minh Hạo cứ tưởng anh ta sắp có cao kiến gì thì Lục Lương lại nói: “Hôm tôi kết hôn ông đừng mặc đẹp quá đấy.”

Minh Hạo: “...”

Đổi đề tài nhanh như điện xẹt vậy, đây không phải Lục Lương mà anh ta quen.

Cũng may mà Minh Hạo có năng lực thích ứng rất tốt, lập tức đuổi theo đề tài mới: “Tôi có mặc đẹp thì vẫn không đẹp bằng ông, ông đừng lo vợ vẫn nữa.”

“Vậy thì chưa chắc.” Lục Lương nhìn anh ta bằng vẻ mặt quái gở, “Hồi xưa, Diệp Trần chỉ nhìn một lần đã ưng ông ngay rồi.”

Đoạn lịch sử đen tối ấy xin đừng nhắc lại nữa đi...

“Được rồi,” Thấy Minh Hạo ngượng, Lục Lương xem đồng hồ, cầm áo khoác lên bảo, “Đến giờ về nhà rồi, tôi đi đây.”

“Đợi đã!” Minh Hạo gọi Lục Lương lại, do dự một hồi, cuối cùng hỏi: “Thế... Tiểu Diệp Trần... khi nào mới về?”

Lục Lương không trả lời. Minh Hạo mấp máy môi: “Tôi biết là không nên hỏi...”

“Sắp.” Giọng Lục Lương man mác cô đơn, “Nàng ta sắp về rồi.”

Cô ấy sắp đi rồi.

Nói xong, Lục Lương ra về.

Anh đã hứa với Diệp Trần, mỗi ngày sẽ về nhà trước sáu giờ tối.

Tuy Diệp Trần bảo không nhất định ngày nào cũng phải về đúng giờ như vậy, nhưng hễ vừa đến giờ là anh lại nhớ tới chuyện mình đã hứa, trong lòng nôn nóng nhớ nhung.

Lúc Lục Lương về nhà, Diệp Trần đang nấu cơm.

Ngày nào cũng ở nhà rảnh rang, Diệp Trần cũng muốn làm chút việc gì đó nhưng cô làm không khéo, lúc Lục Lương về, tay cô đã nổi cả bọng nước. Diệp Trần vừa mở cửa, Lục Lương liền nhìn ngay thấy, không nói

tiếng nào, anh kéo cổ tay cô đi về phòng ngủ, Diệp Trần nhắc: “Đừng, nồi vẫn đang nấu.”

“Không sao.” Lục Lương lục tìm bình xịt, kéo tay Diệp Trần lại gần, cẩn thận xịt lên ngón tay cô, ôn tồn nói: “Để anh.”

Xịt xong, Lục Lương lấy tạp dề, thuần thục mặc nó vào rồi đi sang phòng bếp.

Diệp Trần nhìn vết bỏng, đứng ngây ra một lúc rồi cũng theo sang bên bếp.

Người đàn ông đứng trong bếp nấu ăn rất nghiêm túc, cẩn thận, kỹ thuật dùng dao điêu luyện, mọi chuyện đều làm rất trôi chảy, chính xác, giống như có kinh nghiệm đứng bếp rất nhiều năm.

Lúc anh cúi đầu, gương mặt anh tuần trở nên mềm mại hơn, biến thái độ lạnh lùng vốn có thành ra dịu dàng, dịu dàng thấm vào tim người đứng xem.

“Lục Lương.” Diệp Trần không ghìm nổi, gọi một tiếng. Lục Lương ngẩng đầu lên, Diệp Trần nghiêng người tựa khung cửa, đôi mắt trong veo chăm chú nhìn anh. Lục Lương nhú mày: “Ơi?”

Diệp Trần thấy cái vẻ khá là khiêu khích của anh thì cười tít cả mắt, nói thật nhỏ.

Cô mấp máy môi nói gì đó không ra tiếng, Lục Lương lại nhú nhú mày: “Em nói gì?”

Diệp Trần nhún vai: “Không nghe thấy thì thôi.”

Nói xong, Diệp Trần liền xoay người bỏ đi, Lục Lương gọi cô lại, Diệp Trần quay lại, Lục Lương cũng mấp máy môi nói gì đó không ra

tiếng. Diệp Trần nhú mày: “Anh nói gì?”

Lục Lương nhún nhún vai: “Không nghe thấy thì thôi.”

“Anh...” Diệp Trần đang muốn bảo anh thật ngây thơ nhưng chợt hiểu ra anh nói gì, cô cong môi cười, hừ một tiếng, quay người bỏ đi.

Lục Lương và Diệp Trần tình tứ vui vẻ. Ba Tám và 666 thì sầu não muốn chết. Ký chủ không lo làm nhiệm vụ, họ biết làm sao đây?

Họ hết cách rồi.

Thế là, Ba Tám đặt mua rất nhiều thuốc lá, 666 đặt mua rất nhiều kẹo mút, hai cái hệ thống chịu áp lực quá lớn, chúng cần được giải tỏa.

Chẳng mấy chốc đã tới ngày cưới. Ngày hôm ấy, Lục Lương và Diệp Trần tách nhau ra, người ở thiên hà Á Đông cho rằng gặp mặt nhau trước lễ cưới là điềm xấu nên một tuần trở lại đây, hai người đều không gặp nhau.

Mấy ngày không gặp Diệp Trần, Lục Lương cảm thấy chóng mặt, hoa mắt, tim đập nhanh.

Minh Hạo bảo, đây là triệu chứng của bệnh tương tư.

Lục Lương cảm thấy khá kỳ lạ: “Bệnh tương tư còn có cả thể loại này à?”

Minh Hạo thở dài: “Bệnh tương tư thể loại nào chẳng có, có hồi tôi thích một em, không gặp cô ấy liền thấy yếu ớt, vô lực, khó chịu, thích đồ chua.”

“Ông đấy không phải là bệnh tương tư.” Lục Lương thản nhiên đáp, “Đấy là triệu chứng mang thai thời kỳ đầu.”

Lục Lương vốn có gọi bác sĩ nhưng rồi bận quá nên mãi vẫn chưa khám được, hôm cử hành hôn lễ, đành phải cố ăn nhiều thêm một chút, anh ta nghĩ, triệu chứng của mình có thể là do hạ đường huyết.

Sáng hôm làm lễ cưới, năm giờ sáng Diệp Trần đã dậy, các cung nữ nối đuôi nhau vào, bắt đầu trang điểm, vấn tóc cho cô.

Đầu cô đội mũ miện đính trân châu, khoác trên mình chiếc áo cưới hoa lệ cầu kỳ, đuôi váy dài phải đến năm thước, lúc bước đi phải có thị nữ theo nâng.

Trang điểm xong, một thị nữ mang một đôi giày thủy tinh ra, Diệp Trần biến sắc, nhìn đôi giày óng ánh trong veo đó, thứ nghĩ đến đầu tiên là...

Nó có hỏng không?

Giày thủy tinh mà hỏng thì sẽ đâm vào chân mất.

Bọn thị nữ ngậy ra trước câu hỏi, mãi một lúc mới mạnh dạn đáp: “Ngài yên tâm, tuyệt đối sẽ không hỏng đâu.”

Từ đôi giày thủy tinh này có thể đoán ra phong cách của lễ cưới hôm nay.

Một lễ cưới theo phong cách cổ tích. Lúc Diệp Trần đáp xuống hành tinh tổ chức lễ cưới, một chiếc xe bí đỏ tỏa ánh sáng xanh đi tới, bầu trời sao trên đỉnh đầu đẹp như đang đứng giữa vũ trụ, cả lễ cưới nhuộm màu mộng ảo.

Lúc thề ước, Lục Lương nắm tay cô không rời.

Xung quanh toàn là phóng viên, cả vũ trụ đều đang phát trực tiếp hôn lễ thế kỷ này. Lục Lương, người nổi tiếng là điềm tĩnh, lúc đọc lời thề,

giọng bỗng run run. Tất cả mọi người đều đang nhìn anh, vậy nhưng, cuối cùng, chàng trai chẳng những nói run run mà hốc mắt cũng đỏ luôn.

Sau khi đôi bên trao nhẫn, Minh Hạo, người chứng hôn, tình cảm nói: “Lương ca, từ nay về sau, Diệp Trần là vợ anh.” Lục Lương cầm tay Diệp Trần, bất ngờ, rơi nước mắt.

Chính Lục Lương cũng không hiểu mình bị làm sao nữa, chẳng qua là bỗng nhớ tới rất nhiều chuyện, quá nửa cuộc đời anh đều là chờ đợi người này, không phải chờ cô ấy đến, thì là chờ cô ấy quay về.

Chờ biết bao nhiêu năm, chính anh cũng không biết rốt cuộc mình đang chờ điều gì nữa. Vậy mà, trong khoảnh khắc này đây, anh bỗng hiểu, hóa ra, mình vẫn luôn chờ, một ngày, cô gái này, danh chính ngôn thuận trở thành vợ anh, hai người, từ nay, vĩnh viễn bên nhau.

Mọi người đều cảm thấy lúng túng trước tình huống này nhưng may mà Lục Lương cũng nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, lau nước mắt nói: “Xin lỗi, tôi vui quá, mọi người bỏ quá cho.”

Cả hội trường cười vang. Diệp Trần cũng tủm tỉm cười, nhìn anh, dịu dàng nói: “Vui vậy cơ à?”

Lục Lương không đáp, anh quay đầu lại nhìn cô.

Thái độ quá trịnh trọng của anh khiến Diệp Trần sửng ra, sau đó, anh nói, bằng âm lượng chỉ hai người nghe được, cực kỳ nghiêm túc nói: “Em biết không, có đôi khi, anh có cảm giác, anh đã chờ đợi ngày hôm nay, lâu tận năm kiếp vậy.”

Diệp Trần cứng người, Lục Lương quay đầu đi.

Minh Hạo kéo Lục Lương đi dự tiệc, Lục Lương ngoái đầu lại nói: “Vợ à, em chờ anh một lát, anh sẽ về nhanh thôi.”

Nói xong, Lục Lương bị Minh Hạo kéo đi âm ỉ cùng một đám anh em của mình.

Diệp Trần đứng lại đó, hồi lâu sau mới sức tỉnh ra.

Tay cô run run: “Ba Tám, mau, mau an ủi tôi chút đi.”

“Kí chủ, cô làm đúng, quyết định của cô là chính xác. Có một ngày, cô sẽ cứu được anh ta, hai người sẽ ở bên nhau. Ráng nhìn một chút, mọi chuyện sẽ qua!”

Ba Tám mở máy nói, đọc lại y lời thoại Diệp Trần đã chuẩn bị trước cho anh ta.

Nghe được những câu này, trong lòng Diệp Trần mới dịu đi phần nào.

Tới lúc Lục Lương quay về, Diệp Trần đã bình thường trở lại, Lục Lương thấy cô vẫn đứng đó, dịu dàng, tĩnh lặng, anh chạy tới, nửa quỳ xuống, ngẩng mặt lên: “Vợ à, chờ anh hả?”

Diệp Trần xoa xoa tóc Lục Lương, Lục Lương dụi dụi đầu trong tay cô như con chó con làm Diệp Trần bật cười: “Đúng vậy.” trong mắt cô chỉ có người này, “Em đang chờ anh về nhà đây.”

Tối đó, vì là cơ thể của Tiểu Diệp Trần nên Lục Lương không xuống tay được, hai người ngồi trên giường cùng nhau, lúc ấy, ánh trăng rất đẹp, Lục Lương hỏi cô: “Diệp Trần, rốt cuộc em trông như thế nào?”

Diệp Trần ngẫm nghĩ giây lát rồi bảo Ba Tám tháo đời khỏi cơ thể Tiểu Diệp Trần.

Cách này giống cách lần trước rời hồn phách khỏi Diệp Trần ở thế giới phong thủy, Ba Tám rời khỏi cơ thể ở nhờ, linh hồn của Diệp Trần sẽ hiện

ra. Tuy nhiên, trạng thái này không duy trì được lâu vì nó quá tốn năng lượng của Ba Tám và cũng vi phạm quy tắc.

Lục Lương trông thấy một bóng người dần dần hiện ra, cô gái ấy thực sự thanh tú, không rực rỡ, không diễm lệ, vừa mềm mại cũng vừa cứng cỏi, giống một gốc hoa lê mới nở, đẹp mong manh làm lòng người lưu luyến.

Cô ngồi dưới ánh trăng như nhành hoa lê rung rung hòa vào trăng sáng. Lục Lương sững sờ nhìn người con gái bất ngờ xuất hiện, mất một lúc mới gọi được: “Diệp Trần?”

“Đúng vậy,” Diệp Trần cười rộ lên, “em trông thế này đấy.”

Lục Lương im lặng, tham lam nhìn cô không chớp mắt. Anh đã từng trông thấy cô như thế này, hồi anh là Lâm Giản Tây, lần đầu tiên thấy cô và cũng là lần cuối cùng trong đời.

Anh vươn tay tới, chạm vào khuôn mặt cô, cô đang trong trạng thái linh hồn nên không thể chạm vào được nhưng anh vẫn có cảm tưởng như người ấy thực sự đang ngay sau lòng bàn tay, lạnh lạnh, mềm mềm.

Anh nghiêng người tới, trịnh trọng hôn cô.

Kỳ thực, họ không thể nào chạm vào nhau được nhưng anh vẫn như một kẻ nghiện, cứ làm như thể chạm được thật, hôn rồi lại hôn hết lần này tới lần khác.

Diệp Trần bị hôn đỏ cả mặt, lí nhí nói: “Được rồi, em phải quay lại đây.”

“Thế em hôn anh đi.”

Lục Lương đưa mặt qua, sốt ruột giục: “Nhanh lên, không kịp mất, hôn anh đi!”

Diệp Trần: “...”

Diệp Trần không hôn, cô tát anh một cái rồi quay về cơ thể của Tiểu Diệp Trần.

Sau khi quay về, hai người không làm gì nữa, nhắm mắt lại trò chuyện câu được câu chăng với nhau.

Đến nửa đêm, Lục Lương nhận được cuộc gọi của Minh Hạo. Minh Hạo thở dài: “Lương ca ơi...”

“Có chuyện gì nói đi.”

“Cũng không có gì... Tôi chỉ muốn kiểm tra xem ông có làm bậy gì không thôi...”

“Cút!”

“Lương ca à...” Minh Hạo rầu rĩ gọi, “tôi không yên tâm với nhân phẩm của ông được, ông nói chuyện điện thoại với tôi đi, thế thì lòng tôi mới thấy khá hơn được.”

Lục Lương cúp luôn điện thoại.

Lục Lương cúp điện thoại, dẫn tới một chuyện khác, xảy ra vào sáng hôm sau. Lục Lương nhận được tin nhắn của Minh Hạo, đại ý là, anh ta muốn bỏ nhà ra đi, không quay về nữa.

Lục Lương chỉ nhắn lại cho anh ta một chữ: Cút.

Minh Hạo cút thật, bắt đầu sự nghiệp ngoại giao trong vũ trụ, chuẩn bị cho công cuộc đàm phán phân chia lợi ích với thiên hà Xít-tơ sau khi chiến thắng.

Cuộc chiến đã bước vào hồi kết, thắng lợi đã cận kề, giờ là lúc hai thiên hà bắt đầu thảo luận việc phân chia miếng bánh chiến lợi phẩm.

Minh Hạo cúp rồi, Lục Lương và Diệp Trần tận hưởng cuộc sống tươi đẹp bên nhau, hết truyện...

Năm mơ!

Minh Hạo cúp rồi, hôn lễ cũng xong xuôi rồi nhưng vấn đề cơ thể của Tiểu Diệp Trần vẫn chưa được giải quyết, hai người hằng ngày chỉ có thể làm vài chuyện ngọt ngào vật vãn, những chuyện lớn lao hơn đều không thể.

Diệp Trần thường xuyên nấu cơm, tay nghề dần dần tiến bộ, tuy là vẫn hay làm ra mấy món đen sì khó tả nhưng chỉ cần là cô nấu thì Lục Lương đều ăn sạch bách lại còn đem ra khoe với đồng nghiệp: “Vợ tôi nấu cơm cho tôi...”

Sau đó, trên trang cá nhân của anh ngập toàn là ảnh Diệp Trần nấu cơm và thành phẩm.

Nói về chuyện này, nhân dân cả nước đều đồng lòng phẫn nộ.

Đây là ngược đãi!

Lục Lương đích thân nhắn lại: Đây là yêu!

Thế là câu “Đây là ngược đãi, không, đây là yêu” lập tức trở thành hot trend trên mạng của thiên hà Á Đông.

Minh Hạo ngày nào cũng bị màn show tình củm các kiểu của Lục Lương làm phiền, mới đầu anh ta còn bấm like một cái, giờ thì bực mình, like cũng chẳng buồn like nữa.

Diệp Trần thấy Lục Lương show tình cảm cũng đành chịu, anh chàng này cứ như thể thiếu thốn yêu đương lắm ấy, bỗng dưng có một chút, thế là liền đem khoe với cả thế giới.

Hai người cứ ngọt như mật vậy suốt nửa năm, sức khỏe của Lục Lương ngày càng kém đi. Anh nói với Diệp Trần: “Vợ à, anh thấy mình sắp chết rồi.”

Diệp Trần bỏ sách xuống cười: “Nói linh tinh, chẳng qua là anh lao lực quá thôi.”

Nói xong, Diệp Trần ấn huyết thái dương cho Lục Lương để anh dễ chịu hơn, anh tựa vào người Diệp Trần, lẩm bẩm nói: “Nếu anh chết thì em làm sao bây giờ?”

“Đừng lo,” giọng Diệp Trần rất dịu dàng, “Lục Lương, anh có tin con người có kiếp trước kiếp sau không?”

“Gì kia?” Lục Lương vui trong lòng cô, thiu thiu như sắp ngủ, đôi mắt Diệp Trần tĩnh lặng, lạnh lùng, cô bình thản nói: “Em tin.”

“Em tin chúng ta sẽ còn gặp nhau ở những thế giới khác và vẫn yêu nhau. Vậy nên, Lục Lương à, thực ra chết chẳng đáng sợ chút nào, chúng ta sẽ vẫn còn gặp nhau, hiểu không?”

Lục Lương không đáp, anh ôm Diệp Trần, Diệp Trần nhỏ giọng gọi: “Lục Lương?”

Không có tiếng trả lời, bấy giờ Diệp Trần mới nhận ra, Lục Lương đã ngủ rồi.

Diệp Trần nhẹ nhàng thở một hơi, cẩn thận kéo người anh ta ra rồi đi tìm chăn, đắp cho anh ta.

Tuy Diệp Trần nhắc khiến Lục Lương chú ý nghỉ ngơi hơn nhưng sức khỏe của anh vẫn không khá lên. Anh buộc lòng phải nhắn tin cho Minh Hạo, bảo anh ta mau về đi.

Minh Hạo giận dỗi cũng đã lâu. Trước đây, mỗi lần họ mâu thuẫn quan điểm cãi nhau, Minh Hạo đều bỏ đi làm ngoại giao. Khoảng cách giữa các hành tinh trong vũ trụ rất xa xôi, đi một phát nửa năm trời cũng không phải không thể.

Nhưng lần này rất lạ, Minh Hạo không chỉ đi mà còn hiếm khi trả lời tin nhắn nữa. Lục Lương đang tâm hôn, chiến tranh với Musen đang ác liệt, Lục Lương không quá chú ý tới chuyện này, tới lúc Lục Lương muốn tìm Minh Hạo thì mới phát hiện ra.

Người đâu rồi?!

Lục Lương ngay lập tức liên hệ với chính quyền địa phương các nơi Minh Hạo tới, hỏi khắp một lượt, câu trả lời đều là:

Minh Hạo đã đi rồi.

Cho đến tận mười lăm ngày trước, Minh Hạo xuất phát từ hành tinh Z đi nhưng không thấy đến hành tinh tiếp theo như trong kế hoạch đã định, nói cách khác, từ mười lăm ngày trước, Minh Hạo đã mất liên lạc với tất cả mọi người.

Nhưng không thấy ai hoài nghi trước sự mất tích này của thủ tướng bởi vì hành tinh đích đến theo kế hoạch thực tế không hề nhận được thông báo tiếp đón, còn những người khác thì vẫn thấy Minh Hạo đăng bài mới lên trang cá nhân, nhắn tin tới, Minh Hạo vẫn trả lời ngắn gọn lại.

Thế Minh Hạo đi đâu?

Lục Lương nảy sinh lòng cảnh giác trước tin này, anh vội vã cho người tìm kiếm Minh Hạo khắp nơi, nghĩ một hồi, lại phái thêm một đám tử sĩ, chỉ một vị trí trên bản đồ: “Tiểu hành tinh này, các anh hãy nghĩ cách đổ bộ lên đó, xem xem rốt cuộc ở đó đang xảy ra chuyện gì.”

“Phải tra cho kỹ.”

Sau khi mọi người đi hết, Lục Lương đang định về nhà thì vừa đứng dậy, trời đất liền quay cuồng, đến khi tỉnh lại thì anh đã nằm trên giường. Diệp Trần ngồi bên đang gọt táo cho anh.

Lục Lương hơi mờ mịt lung: “Anh bị sao vậy?”

“Bác sĩ nói anh dạo này bị thiếu máu.” Diệp Trần cười, “Ăn nhiều một chút, nghỉ ngơi tử tế đi, đừng vậy nữa, em đau lòng lắm.”

Lục Lương không đáp, anh chỉ nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần cười rất mực dịu dàng, bất giác trái tim anh thấy lạnh hắt đi.

Diệp Trần trước nay không phải người như thế, sự dịu dàng của cô đều chỉ thoáng qua trong chốc lát, cười đùa... hoặc là nói mấy câu ngớ ngẩn mới là cô chân chính.

Thế nhưng, bắt đầu từ lúc nào, cô ở bên anh, lại trở nên dịu dàng như vậy?

Giống như mắc nợ anh rất nhiều nên mới chiều theo anh, khoan nhượng với anh.

Lục Lương mấp máy môi, buột miệng hỏi: “Thật vậy à?”

Diệp Trần nghiêng đầu: “Thật gì cơ?”

“Em thật sự sẽ đau lòng vì anh à?”

“Tất nhiên rồi.” Diệp Trần đưa táo cho Lục Lương, “Đừng nghĩ lung tung nữa, mau mau khỏe lên đi.”

“Ừ.” Lục Lương cắn một miếng táo, cụp mắt xuống. Diệp Trần thu dọn các thứ, làm bộ băng quơ hỏi: “Em nghe nói Minh Hạo mất tích hả?”

“Ừ.” Lục Lương buồn buồn nói, “Anh đang tìm.”

“Có manh mối gì chưa?”

“Vẫn chưa.”

Diệp Trần gật đầu, thu dọn xong các thứ, cô nói với Lục Lương: “Em đi vứt rác một tí.”

Lục Lương không đáp gì, chờ Diệp Trần đi ra ngoài rồi, anh ném mạnh quả táo đang cầm đi, ra sức đập mấy cái rồi cuộn người lại, tự ôm lấy mình.

“Chủ nhân...” 666 nhất thời không biết phải nói gì, cô muốn an ủi Lục Lương một chút nhưng nhận ra mình không cách nào mở lời được.

“Không sao, tôi sẽ bình tĩnh.” Lục Lương nhắc lại, “Bình tĩnh một chút, không sao hết.”

Sau khi ra khỏi phòng, Diệp Trần mở thiết bị thu thập tin tức, tải tin mới nhất để xem.

Nửa năm qua, cô vẫn luôn chú ý chặt chẽ mọi tin tức có được. Hiện giờ Lục lương là quốc vương của thiên hà Á Đông, cục diện đối kháng với Musen tất nhiên cũng thay đổi. Trong thế giới gốc, tuy cuối cùng Musen cũng bị Minh Hạo đánh bại nhưng nhìn nhận một cách tổng thể thì họ vẫn

là một đối thủ mạnh, liên minh có thể giành thắng lợi liên tục như lúc này khiến Diệp Trần từ lâu đã sinh lòng cảnh giác.

Cô luôn có dự cảm rằng thiên hà Musen đang muốn làm một điều gì đó nhưng thật không ngờ, Minh Hạo lại mất tích.

Chuyện Minh Hạo mất tích nhất định không thoát khỏi có liên quan với thiên hà Musen. Nhưng có một vấn đề cô không hiểu, tại sao Minh Hạo lại trở thành mục tiêu? Thiên hà Musen muốn bắt giữ anh ta hay là muốn giết hại anh ta?

Minh Hạo đã mất tích 15 ngày, nếu là bắt giữ thì thiên hà Musen đã sớm lôi ra bàn điều kiện rồi, nếu là để giết hại vậy thì hẳn là cũng sẽ giống Diệp Trần năm xưa, phát trực tiếp toàn vũ trụ để thị uy.

Nhưng đối phương không hề có chút động thái nào, chứng tỏ Minh Hạo vẫn còn giá trị lợi dụng nào đó khác.

Minh Hạo có giá trị gì?

Diệp Trần không biết.

Lục Lương lợi ngược dòng thành công khiến nội dung thế giới thay đổi quá nhiều, nếu Minh Hạo mà chết thì sai lầm không thể cứu vãn được nữa. Là người làm nhiệm vụ ở thế giới này, Diệp Trần sẽ bị phạt nặng. Vậy nên, cô nhất định phải mau chóng tìm ra Minh Hạo.

Hơn nữa...

Diệp Trần đọc bản tin, nghĩ tới Lục Lương hôm nay mặt mũi trắng bệch được đưa vào bệnh viện, trong lòng cô thấy rất xót xa.

Cô đã phải trả giá nhiều đến thế...

Diệp Trần nhắm mắt lại.

Cô không thể thua.

Phải mạnh mẽ hơn, một ngày nào đó sẽ không còn bị vận mệnh an bài nữa, sau đó...

Mới có thể tựa định đoạt vận mệnh của mình.

Nghĩ rõ mọi chuyện rồi, Diệp Trần hít sâu một hơi xong quay trở về phòng.

Lục Lương đang nằm trên giường xem ti vi, ti vi đang phát phim tình yêu anh ghét nhất. Loại phim ngớ ngẩn này suốt từ cổ đại cho tới mấy ngàn năm sau vẫn luôn là loại hình giải trí được yêu thích nhất. Anh yêu em, em yêu anh, yêu đến thiên thu vĩnh hằng.

Diệp Trần ngồi cạnh Lục Lương, hỏi anh ta: “Sao lại xem cái này? Không phải anh ghét nhất xem thể loại này à?”

“Diệp Trần,” Lục Lương bỗng gọi tên cô một cách lạnh ngắt, “Anh hỏi em một chuyện, em phải trả lời thật với anh.”

“Dạ?”

“Nếu giữa anh và Minh Hạo, chỉ có một người có thể sống, em sẽ chọn ai?”

Diệp Trần không đáp, Lục Lương lẳng lặng nhìn cô, đôi mắt dường như đã sớm sáng tỏ tất cả.

Diệp Trần cười gượng một tiếng.

“Lục Lương, không phải anh đang hỏi em giữa Minh Hạo và anh, em chọn ai.”

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn anh: “Mà là anh đang hỏi em, giữa mạng em và mạng anh, em chọn ai.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

81. Chương 81: Nam Sủng Của Nữ Vương – Kết Thúc

Lục Lương cười cười, anh không trả lời.

Anh đưa mắt nhìn xuống, dịu dàng nói: “Nhưng A Trần à, em biết không, nếu là giữa mạng của anh và mạng của em, anh nhất định sẽ chọn em.”

Diệp Trần cup mắt không đáp, bàn tay Lục Lương đang cầm nhẹ nhẹ run.

666 thấy hơi khó hiểu, nó hỏi Lục Lương: “Kí chủ, vấn đề này không phải anh đã hiểu rất rõ rồi sao, sao còn muốn hỏi lại chứ?”

“Tôi mà không hỏi, cô ấy sẽ quên.”

Lục Lương tự nhiên đáp: “Chỉ có nhắc nhở cô ấy đang làm một chuyện tàn nhẫn cỡ nào thì tới phút cuối bùng nổ, cô ấy mới biết lỗi của mình quá đáng biết bao.”

“Giờ cô ấy hành sự càng quyết tuyệt thì tới phút cuối sẽ càng hối hận, đủ hối hận và thâm tình mới có thể lay động quyết tâm của cô ấy.”

“Chủ nhân...” 666 hơi do dự: “Cô ấy chắc sẽ khổ sở lắm nhỉ?”

“Tôi cũng đâu còn cách nào?” Lục Lương cười tươi, ánh mắt nhìn Diệp Trần chứa chan dịu dàng, “Có khổ sở cỡ nào cũng vẫn tốt hơn là nhất định một trong hai người phải chết.”

Lục Lương nằm viện mấy hôm rồi xuất viện. Trên dưới cả nước đều đang tích cực tìm kiếm Minh Hạo. Nhóm người được Lục Lương phái đi thăm dò hành tinh duy nhất mà thiên hà Musen dành chiến thắng đã quay về.

“Hình như họ đang nghiên cứu chế tạo cái gì đó, chúng tôi phát hiện họ có một nhà máy khổng lồ nằm sâu dưới lòng đất năm mươi mét, chúng tôi không xác định được nó là gì.”

Nhân viên báo cáo với Lục Lương: “Nhưng chúng tôi phát hiện được một việc. Mười ngày trước, hành tinh này đã bắn thử nghiệm một tên lửa đạn đạo. Sau đó, cũng mười ngày trước, trên bản đồ của thiên hà Musen, có một tiểu hành tinh không người ở bỗng biến mất.”

Lục Lương nghe báo cáo xong, gật đầu, nói với anh ta: “Mọi người ra ngoài đi.”

Nhân viên báo cáo đi rồi, Lục Lương ngồi tựa lưng trên ghế suy nghĩ hồi lâu.

Minh Hạo vẫn luôn là một người có số may đến kỳ lạ, lúc nào cũng tiện tay nhặt được rất nhiều thứ hay ho, ví dụ chiếc phi thuyền có trình độ kỹ thuật vượt trội kia, cũng là do Minh Hạo nhặt được.

Chiếc phi thuyền đó ở đâu ra thì không ai biết nhưng chuyện này chứng tỏ, ngoài ba thiên hà ở đây, ngoài kia còn có một nền văn minh cao vượt trội đang quan sát họ.

Thiên hà Musen là một quốc gia tôn giáo thuần túy, sau khi Arhan cầm quyền, khoa học kỹ thuật đã tiến bộ vượt bậc, ví dụ như quả bom khổng lồ lần trước, đã phô bày năng lực khoa học kỹ thuật tiến bộ của Musen, chỉ là quả bom lần đó ở chiến trường Sao Thiên Nga cũng cho thấy tính bất ổn định của nó, thiên hà Musen không dám tiếp tục sử dụng nữa nhưng việc họ có thể chế tạo ra vũ khí công nghệ cao này đã là một việc không thể khinh

thường, vấn đề đặt ra là, thực lực khoa học kỹ thuật của Musen tại sao bỗng cao như vậy?

Minh Hạo từng nhặt được một chiếc phi thuyền có kỹ thuật tiên tiến vượt xa trình độ của các thiên hà, vậy chẳng, liệu có khả năng, chiếc phi thuyền này là sản phẩm sáng tạo của Musen, hoặc là, kỹ thuật công nghệ của Musen và của chiếc phi thuyền Minh Hạo nhặt được, có cùng một nguồn gốc?

Nếu là vậy, việc thiên hà Musen bắt giữ Minh Hạo rất có thể không chỉ đơn giản là uy hiếp thiên hà Á Đông vì nếu là uy hiếp thì đã sớm ra mặt đàm phán rồi, việc cố gắng giữ bí mật như vậy, rất có thể là vì...

Bọn họ cần Minh Hạo.

Trên người Minh Hạo có thứ gì đó có thể là chìa khóa mở lối cho bước nhảy vọt về công nghệ của Musen.

Ý thức được điều này, Lục Lương lập tức hạ lệnh: “Liên lạc với tổng thống Will, ta muốn mời ông ấy tham gia một cuộc hội đàm khẩn cấp về chuyện biến hành tinh 118 trở thành chiến trường chính, thời gian tác chiến càng sớm càng tốt.”

Hành tinh 118 chính là hành tinh lần này người Lục Lương phái đi phát hiện được điều bất thường, nó nằm ngay nơi tiếp giáp giữa thiên hà Musen với hai thiên hà còn lại.

Cuộc hội đàm kết thúc rất sớm, trước mắt, Lục Lương là người có quyền lãnh đạo tuyệt đối, thiên hà Á Đông và Xít-tơ đều răm rắp tuân theo ý của anh. Ba ngày sau, cuộc tiến công được bắt đầu như đã ấn định. Liên minh hai thiên hà huy động 300 phi thuyền hạng trung xuất chiến bao vây hành tinh 118. Bất ngờ là, phía thiên hà Musen cứ ngỡ gần như đã đại bại, lúc này, bỗng huy động được một đội trên 200 phi thuyền hạng trung phòng vệ quanh hành tinh 118.

Phi thuyền hai bên còn chưa trực tiếp giao chiến, phía Lục Lương bỗng nhận được điện đàm của lãnh tụ thiên hà Musen Arhan.

“Bệ hạ,” viên quan nội thị đọc thông tin cuộc gọi, “là Arhan. Có tiếp không ạ?”

“Tiếp đi.” Lục Lương gật đầu. Cùng lúc này, Diệp Trần đang ở trong phòng mình, tập trung nghe lén tin tức bên phía Lục Lương. Biết là Arhan gọi, Diệp Trần liền biết ngay là có tin của Minh Hạo rồi.

“Lục Lương bệ hạ,” khuôn mặt Arhan xuất hiện trên màn hình, Lục Lương nhìn lại ông ta bằng ánh mắt đầy sát ý, ánh mắt của anh làm Arhan bật cười: “Ngài vẫn nhớ chuyện của Diệp Trần bệ hạ phải không?”

“Minh Hạo đâu?”

Lục Lương nói thẳng thừng: “Giao người ra đây.”

“Chớ có nóng.” Arhan nghiêng người qua để đối phương có thể nhìn thấy tình hình Minh Hạo ở phía sau, rõ ràng là đã phải chịu khổ hình, thương tích chằng chịt khắp người, có người đứng sau kéo ngược tóc anh ta lên cho Lục Lương nhận mặt. Minh Hạo đau rên lên, nhìn thấy Lục Lương, Minh Hạo liền kêu to: “Không cần... Ôi...”

Miệng Minh Hạo bị bịt lại, Arhan mỉm cười với Lục Lương: “Bệ hạ đã đoán được ngài thủ tướng đang trong tay ta rồi phải không?”

“Nói điều kiện của ông đi.” Lục Lương không muốn vòng vo với Arhan. Arhan cười: “Chúng tôi cần một thứ, ở trong nhà của ngài thủ tướng, có thể nhờ bệ hạ đưa tới đây được không?”

“Nếu ta nói không thì sao?”

“Chúng tôi có 2000 đầu đạn đủ để hủy diệt cả ba thiên hà chúng ta.” Arhan nói, “Tôi cũng chẳng ngại cùng đồng quy vu tận đâu.”

Lục Lương không đáp. Arhan nói tiếp: “Ta cho ngài thời gian một ngày để suy nghĩ. Ngài đích thân mang thứ ta muốn tới, nhận được đồ rồi chúng tôi sẽ thả thủ tướng ra, hơn nữa còn phá hủy toàn bộ đầu đạn ngay trước sự chứng kiến của các ngài. Nếu ngài từ chối, vậy thì sau mười hai giờ trưa mai, chính là tận thế. À, mấy cái phi thuyền kia của ngài,” Arhan nhìn đối phương bằng ánh mắt thương hại, “vẫn muốn đi tìm đường chết sao?”

Nói xong, Arhan liền ngắt liên lạc.

Cả phòng họp chìm trong tĩnh lặng. Tổng thống Will nóng ruột ngồi không yên: “Bọn họ thực sự có 2000 đầu đạn...”

“Nếu có thì đã đem ra dùng lâu rồi.” Lục Lương đáp chắc nịch. Mọi người trong phòng đều nhẹ lòng đi không ít. Im lặng một lúc, một người rụt rè hỏi: “Thế, bầm bệ hạ, có tiếp tục tiến công nữa không ạ?”

Lục Lương không đáp, một lúc sau, khi anh đang định lên tiếng thì thấy màn hình hiển thị cuộc gọi của Diệp Trần.

Do dự giây lát, Lục Lương vẫn nghe, cô nói: “Dừng tiến công đi, về chúng ta bàn bạc thêm.”

“Em cứ nói luôn đi.” Lục Lương lạnh mặt, trước sự ngỡ ngàng của mọi người, anh đi sang căn phòng bên cạnh, Diệp Trần mím chặt môi, cuối cùng nói: “Minh Hạo không thể chết được.”

“Họ không thể nào có 2000 đầu đạn được.”

Lục Lương nói thẳng. Hệ thống của Diệp Trần cao cấp hơn của anh, cũng quan tâm Minh Hạo hơn anh, Diệp Trần hẳn là có được tin tức xác

thực hơn. Sự im lặng của Diệp Trần đã giúp Lục Lương khẳng định lại suy đoán này.

Diệp Trần không nói tiếp, Lục Lương nói: “Họ nhất định là đang làm gì đó để cải tiến kỹ thuật, hạng mục này nhất định là sẽ nguy hiểm hơn đầu đạn lần trước nhiều, thứ họ đòi chúng ta nhất định là mấu chốt để cải tiến kỹ thuật. “

Diệp Trần vẫn im lặng. Lục Lương coi như lại được khẳng định một lần nữa. Anh hít sâu một hơi: “Lúc này, tấn công hành tinh 118 mới là lựa chọn chính xác nhất, anh không thể vì một mình Minh Hạo mà để ba thiên hà cùng rơi vào nguy hiểm được, cho dù là vì người anh em của mình.”

Diệp Trần biết Lục Lương đã quyết ý, cô cũng hiểu vậy nhưng vẫn cố nói: “Vậy thì có thể cho em thời gian nửa ngày không?”

“Cho em thời gian nửa ngày để làm gì?”

Lục Lương tựa lưng lên tường, sắc mặt lạnh lùng. Diệp Trần nói: “Giờ anh tấn công hành tinh 118 chẳng khác nào hủy diệt hy vọng của thiên hà Musen, nếu làm vậy, Minh Hạo sẽ không thể sống được.”

“Vậy nên?”

“Anh cho em thời gian nửa ngày...”

“Em đi cứu Minh Hạo?”

“Em...”

“Em nghĩ mình là ai?” Nhịp thở của Lục Lương trở nên dồn dập, “Một mình một súng đi tới đó có phải không? Em quên trước đây mình đã chết ở chủ tinh của Musen thế nào rồi à?!”

Diệp Trần không đáp. Lục Lương cao giọng, gần như quát lên: “Em có nghĩ tới anh không? Em có nghĩ tới chuyện em là vợ anh, em còn có anh không? Lúc em liều mạng vì một người đàn ông khác, em có nghĩ tới anh không?! Em nghĩ em chết rồi thì anh sẽ ra sao? Em nghĩ là anh sẽ không buồn không khổ à? Diệp Trần, em có thể có chút lương tâm được không!”

Diệp Trần không nói nổi tiếng nào, cô bị mắng đến nỗi không ngẩng được đầu lên.

Cô còn biết nói gì chứ?

Lục Lương nói đúng, đúng hết.

Cô biết anh ta sẽ buồn sẽ khổ nhưng cô chẳng còn cách nào hết, bao nhiêu năm nay, cô vẫn luôn cố tìm một cách hoàn thành nhiệm vụ mà ít làm tổn thương anh ta nhất nhưng cô không tìm ra được, thực hiện nhiệm vụ và làm tổn thương anh ta dường như luôn là một lựa chọn không thể khác được, trước nay, cô vẫn luôn ích kỷ như vậy.

Ngay cả ở kiếp Thẩm Cảnh Phùng, cô mất cả đời để lao tâm khổ tứ giúp anh ta, nhưng sau này cô mới hiểu ra, cho dù cô đã liều cả mạng này thì cũng chỉ cứu được kiếp ấy, kiếp sau, sẽ vẫn tiếp tục luân hồi.

Không cứu anh ta khỏi vận mệnh của nhân vật phản diện thì vĩnh viễn sẽ vẫn cứ như thế.

Anh ta sẽ buồn sẽ khổ, cô biết.

“Xin lỗi...” Giọng cô run run, “Lục Lương, tôi làm vậy đều là vì anh...”

“Đừng nói nữa.” Giọng Lục Lương nghèn nghẹn, “Em vì ai không quan trọng, Diệp Trần, đời anh không bao giờ làm chuyện có lỗi với quốc gia. Minh Hạo rất quan trọng nhưng không quan trọng đến thế.”

“Em không bảo anh hy sinh quốc gia...”

“Nhưng mà lại phải hy sinh em!” Lục Lương cao giọng, “Em cứ ở yên đó cho anh, không được đi đâu hết! Minh Hạo không quan trọng bằng quốc gia, càng không quan trọng bằng em!”

Nói xong, Lục Lương liền ngắt liên lạc, tháo hết các thiết bị nghe lén Diệp Trần giấu ra, đi ra ngoài.

“Giữ khoảng cách một năm ánh sáng,” Lục Lương đánh mặt, “Tạm thời đừng áp sát.”

Mọi người đều tỏ vẻ thấu hiểu, dù sao thì Minh Hạo cũng là một vị thủ tướng rất được lòng người.

Lục Lương hạ lệnh xong liền đi ra ngoài.

Diệp Trần bị tháo mất thiết bị nghe trộm, nhất thời trở nên bối rối nhưng rồi cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại. Cô bắt đầu chuẩn bị vũ khí, mang hết lên người, lấy chiếc “phi thuyền hải tặc” kia ra treo lơ lửng giữa không trung.

Đương lúc cô chuẩn bị đào tẩu thì bên ngoài bỗng có tiếng Lục Lương quay về. Diệp Trần nghĩ, nếu giờ bắt cóc được Lục Lương, hạ lệnh dừng tấn công, cho cô đủ thời gian để cứu viện thì tốt quá.

Nghĩ sao làm vậy.

Diệp Trần giấu hết vũ khí đi, ngồi trong nhà chờ Lục Lương đi vào.

Lục Lương dừng lại trước cửa. Diệp Trần nhìn anh ta, làm bộ như không hề biết anh đã về, tò mò hỏi: “Sao anh đã về rồi?”

Lục Lương không đáp, anh đi vào phòng, Diệp Trần rót cho anh ta một chén trà, anh cầm chén nước, tay hơi khựng lại giây lát rồi vẫn uống

hết.

Uống xong, anh ngồi xuống sofa, cúi đầu nói: “Em nghĩ thế nào?”

“Cái gì nghĩ thế nào?”

“Minh Hạo. Em muốn đi cứu anh ta à?”

Diệp Trần không đáp. Lục Lương quan sát sắc mặt cô, anh cười: “Là không biết nói dối hay khinh thường chuyện nói dối hả?”

“Không muốn.”

Diệp Trần đáp chắc chắn: “Lục Lương, em không muốn lừa anh.”

Cô đã lừa quá nhiều rồi.

Lục Lương cười: “Em lừa anh còn ít sao? Thêm lần này nữa có là gì.”

“Diệp Trần,” Lục Lương không đợi cô đáp lời mà tiếp luôn, “em vẫn cứ như vậy, lừa người ta một trăm lần, sau đó tự nói với mình, bớt lừa người ta đi một lần là lương tâm sẽ được an ủi.”

“Nhưng lừa chính là lừa, nhiều một lần hay bớt một lần, tóm lại thì người đó vẫn tổn thương.”

Diệp Trần không đáp, cô không nói được lời nào nữa. Hai người cùng im lặng một hồi, Lục Lương rót cho Diệp Trần một chén trà, ôn tồn nói: “Uống trà đi, chúng ta từ từ nói.”

Diệp Trần cúi đầu uống trà, giấu điếm sự chột dạ của bản thân. Lục Lương nhìn cô uống hết chén nước xong, anh gượng cười: “Diệp Trần, chuyện Minh Hạo, không thể từ bỏ được đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy nếu anh nói với em, mạng em quan trọng hơn mạng của chính anh, nếu em chết, anh cũng không sống nữa thì sao?”

Diệp Trần ngược mắt nhìn đối phương, anh đang nhìn cô, rõ ràng đang cười mà giống như sắp khóc vậy. Cô không trả lời, anh đã biết đáp án rồi.

Anh cười nhẹ, cúi đầu, ôn tồn nói: “Diệp Trần, dù nói yêu anh bao nhiêu lần thì trong lòng em, anh vẫn luôn chẳng bằng nhiệm vụ của em, Minh Hạo của em.”

“Em...”

Diệp Trần vừa mở miệng thì bất thành linh thấy đầu vầng mắt hoa, sau đó không thể nói được nữa, cả người đều nhũn ra.

Cô hoảng hốt nhìn Lục Lương, Lục Lương nhìn cô, đôi mắt chứa chan dịu dàng.

“Em bỏ thuốc mê trong nước trà, anh biết.”

Diệp Trần tròn mắt, Lục Lương cúi người cầm chén trà cô đưa cho anh, trông thì vô cùng bình tĩnh nhưng phải nhìn vào bàn tay đang nhẹ nhẹ run của anh mới biết được cảm giác thực trong lòng anh lúc này.

Anh đang buồn, đang đau.

“Những năm anh làm ám vệ đã từng được huấn luyện rồi, Diệp Trần à, thứ này với anh là vô dụng.”

“Chắc là em định bắt cóc anh để ngừng cuộc tiến công.”

“Chắc là em định đi cứu Minh Hạo, một mình một súng, có lẽ cứu được rồi, em sẽ chết ở thiên hà Musen, so với năm đó, vẫn y như vậy.”

“Nhiệm vụ của em, chắc là phải để Minh Hạo thay thế anh. Em không lừa anh, anh biết, lúc em im lặng khi anh hỏi em có phải muốn anh chết không, anh đã biết đáp án rồi.”

“Diệp Trần à,” anh ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt ngân ngấn nước, nhưng anh vẫn cười, vì có lẽ nếu không cười, trong cuộc tình này, anh sẽ thực sự thất bại thảm hại.

“Em biết rõ, em quan trọng với anh thế nào.”

“Em nói em đi cứu Minh Hạo, không phải là dùng mạng em đi cứu hắn, mà là em đang muốn mạng của anh.”

Diệp Trần không nói được, cả người cô cứng lại vì tác dụng của thuốc.

Lục Lương đứng dậy, dáng điệu mỗi mệt: “Anh không còn cách nào khác. Diệp Trần,” anh khàn khàn nói, “trước khi về nhà, anh đã lệnh cho quân đội dừng hành động rồi. Thực ra anh chưa từng thực sự nghĩ sẽ để em đi cứu Minh Hạo, cũng không muốn em phải lựa chọn.”

“Anh yêu em như vậy, sao nỡ nhẫn tâm thực sự nhìn em tại anh mà phải hy sinh?”

“Chẳng qua anh chỉ muốn biết,” Lục Lương đưa tay lên che mắt lại, anh bật cười, “em có bằng lòng hay không thôi.”

Diệp Trần nhìn anh, cố gắng hết sức thử nói.

Cô thấy khó chịu, trong lòng khó chịu, ngập tràn đau khổ. Cô muốn vỗ về anh, cô có rất nhiều lời muốn nói nhưng đều bị răng môi giam chặt lại.

Cô nhìn người đó đi xa, trước khi đóng cửa, anh bỗng dừng bước.

“À,” như là nhắc nhở cô, giọng anh bình bình, “đồ ăn mỗi lần em làm đều có một thứ mùi lạ. Anh biết.”

Diệp Trần mở tròn mắt. Lục Lương quay đầu lại, nhìn cô, dịu dàng cười: “Nhưng anh, vui vẻ chịu đựng.”

Không... Không phải...

Cả người Diệp Trần run lên.

Người đó không còn quay đầu hay liếc mắt nhìn lại thêm lần nào nữa, anh đưa lưng về phía cô, đóng cửa lại.

Diệp Trần ra sức giãy dụa, liên lạc với Ba Tám, cố gắng nghĩ cách giải thuốc. Nhưng thuốc Ba Tám cho cũng chỉ có thể giải được 90% công dụng của thuốc này.

10% còn lại cũng đủ khiến Diệp Trần phải nằm liệt như vậy năm tiếng đồng hồ.

Trong lúc Diệp Trần đang cố gắng nghĩ cách để hoạt động trở lại, Lục Lương bước ra khỏi ngôi nhà của mình. Anh liên lạc với Arhan.

“Ông muốn thứ gì?”

“Một bảng vi mạch.”

“Được.”

Lục Lương cầm bản vẽ Arhan gửi, đi sang nhà Minh Hạo.

Chỗ Minh Hạo để đồ, anh ta rất quen thuộc, nhanh chóng tìm được thứ Arhan muốn.

Sắp xếp xong mọi chuyện cần thiết, truyền lại ngai vị cho Minh Hạo xong, anh để người ta gài bom vào người.

Căn cứ vào miếng vi mạch Arhan cần cùng với tin một hành tinh từng bị phát nổ, người của viện nghiên cứu khoa học nhanh chóng rút ra kết luận, trên hành tinh 118 rất có thể đang nghiên cứu chế tạo một loại bom nguyên tử mới. Chỉ cần một cú nổ mạnh trên hành tinh 118 với điều kiện hệ thống không có vi mạch ổn định chống nổ, hành tinh 118 sẽ bị kích nổ.

Dựa vào vi mạch và mẫu thu thập mảnh vụn vụ nổ tiểu hành tinh trước đây, các nhà khoa học nhanh chóng tính toán được quy mô vụ nổ, gấp rút tiến hành sơ tán dân thường, đồng thời gắn bom vào người Lục Lương.

Mọi chuyện đều được thực hiện khẩn cấp. Ba giờ sau, Lục Lương lên phi thuyền, một mình bay tới hành tinh 118, trao đổi với Minh Hạo.

Lục Lương nhất quyết phải gặp được Minh Hạo trước, sau khi anh ta an toàn rồi đi mới chịu giao vi mạch ra.

Arhan chỉ còn cách chấp nhận yêu sách của Lục Lương.

Sau hơn năm tiếng đồng hồ, tay Diệp Trần bắt đầu cử động lại được, cô bò bằng tay lết từng đoạn một, với lấy điều khiển, mở tivi lên.

Lúc này, chiếm toàn bộ màn hình là phi hạm của Lục Lương, anh lái loại phi hạm cỡ nhỏ tốc độ nhanh, đã tới được hành tinh 118.

Lục Lương vẫn giữ thái độ bình tĩnh, ôn hòa, như thể chỉ là một cuộc gặp gỡ bạn bè bình thường.

Lúc Minh Hạo được kéo ra thì đã trong trạng thái hôn mê. Lúc Lục Lương nhận được người, anh ta còn đang mơ mơ màng màng, khàn cổ nói: “Lương ca... Đừng đến...”

Lục Lương ôm anh ta, nói với người đứng bên: “Đưa ngài ấy về, nhắn với ngài ấy là,” Lục Lương mấp máy môi, nói thật khẽ, “Hãy sống thật tốt, vì tôi.”

Minh Hạo đã lịm đi nhưng dường như anh ta vẫn cảm nhận được Lục Lương đang ở đây, tay anh ta nắm chặt lấy Lục Lương, sống chết không chịu buông ra. Người bên cạnh lúng túng nhìn Lục Lương. Lục Lương nhắm mắt, từ từ gỡ từng ngón tay ra.

Lúc Minh Hạo bị đưa đi, nước mắt trộn lẫn vào máu chảy dài trên gò má, giống như thể anh ta biết chuyện sắp xảy ra nhưng bất lực.

Lục Lương nhìn cho tới khi Minh Hạo đi hẳn, Arhan cười nói: “Bệ hạ, ngài thủ tướng đã về rồi, có thể đưa vi mạch cho chúng tôi rồi chứ?”

Ổng kính máy quay dừng lại trên khuôn mặt Lục Lương, tất cả mọi người đều đang chăm chú nhìn vị bệ hạ này.

Trong lòng mỗi người đều có một cán cân công lý, vào khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người khó tránh khỏi muốn mắng chửi kẻ này.

Người này đã từng là anh hùng dân tộc nhưng vào khoảnh khắc này, anh lại khiến tất cả mọi người phẫn nộ.

Vì tin tức công khai, mọi người đều đã biết được tác dụng của miếng vi mạch này. Một nguyên thủ quốc gia lại đồng ý trao đổi vi mạch lấy thủ tướng, người dân sẽ nghĩ rằng, Lục Lương là vì tình riêng, hy sinh an nguy của dân thường.

Từng có biết bao người tự hào về người đàn ông này, tung hô, ủng hộ anh ta, nhưng đến giờ phút này đây, có lẽ chỉ còn cảm thấy, năm xưa, mình đúng là ngu muội biết bao, đúng là mắt bị mù rồi.

Tiếng chửi rủa lan khắp mọi góc ngách của thiên hà Á Đông và Xít-tơ, để rồi, mọi người nhìn thấy người trên màn ảnh khẽ cười rộ lên.

Anh nói: “Ngài chờ đã.”

Nói xong, Lục Lương ẩn ẩn bên vành tai, Diệp Trần nhận được cuộc gọi của Lục Lương.

Cô nhận máy, nhìn người trên màn hình.

Lời anh nói, cả vũ trụ đều nghe.

Anh nói: “Diệp Trần, lần này, em sẽ chọn anh chứ?”

Sẽ chứ?

Diệp Trần nhìn người đàn ông cười nhẹ nhàng trên màn hình, nhưng không đợi cô nói, anh đã nói trước: “Có điều... cũng chẳng quan trọng.”

“Em chọn anh, hay không chọn anh, anh đều vẫn yêu em.”

“Thế là đủ rồi.”

Nói xong, Lục Lương kết thúc cuộc gọi. Anh ngẩng đầu nhìn Arhan ở tiền phương, trước cái nhìn chờ mong của đối phương, anh cho tay vào trong túi: “Arhan, nếu ông muốn cướp đoạt chính nghĩa từ tay tôi để giẫm nó dưới chân, vậy tôi chỉ có thể trả lời ông hai chữ.”

“Đừng hòng.”

Trong tích tắc con chữ vang lên, Lục Lương ấn nút kích nổ bom.

Trong chớp mắt, đám mây hình nấm bốc cao ngàn ngút, mọi người đều bị sững sốt, hai chữ “Đừng hòng” kia vẫn còn đang văng vẳng bên tai, người đó đã vội hóa thành tro bụi, tan thành mây khói.

Cùng với đó là một chuỗi tiếng nổ lớn, cuộc đời anh lúc sống là truyền kỳ, lúc ra đi cũng vẫn huy hoàng như thế.

Anh vẫn là anh hùng của họ.

Anh chưa từng phụ lại sự mong đợi của nhân dân.

Anh đã dùng một cách quyết tuyệt hơn, triệt để hơn, vĩ đại hơn, để kết thúc cuộc chiến này.

Diệp Trần ngơ ngác nhìn hành tinh nổ tung qua màn hình, nhìn đốm lửa xanh đỏ, đầu cô như đặc lại.

Cô nhớ lúc cùng Lục Lương ở hành tinh rác, cô gối đầu lên đùi anh ngủ, thỉnh thoảng hé mắt nhìn, ánh trăng bên ngoài vẫn luôn sáng ngời.

Cô nhớ lúc bị chém đầu ở chủ tinh của Musen, anh một thân một mình tới, lúc nhìn thấy anh, thực ra trong lòng cô đã từng nhen nhóm chút niềm vui bé nhỏ, bị nhiều người vây quanh như vậy nhưng cô không còn sợ hãi chút nào nữa.

Cô nhớ hôm họ làm lễ cưới, anh nắm tay cô run run, trào lệ.

Cô nhớ lúc anh đứng ở cửa, hơi nghiêng nghiêng mặt, vừa rơi lệ vừa cười, nói cái câu ấy: “Nhưng anh, vui vẻ chịu đựng.”

Cuối cùng, cô nhớ lần họ cười đùa trong bếp, anh mấp máy môi nói không ra tiếng, sau đó cô trả lời.

Khi đó, phải mất rất lâu cô mới nghĩ ra rốt cuộc anh đã nói gì, cô đoán, anh nói là, anh thích em.

Cô cũng dùng khẩu hình miệng để trả lời. Cô đoán, có lẽ, anh cũng phải đoán rất lâu xem cô đã nói gì, cô không biết anh có đoán ra không, nếu không, cô muốn chính miệng nói cho anh nghe một lần nữa, cô nói là, em cũng vậy.

Anh thích em.

Em cũng vậy.

Đây mới là hình dáng chân thực nhất của đoạn tình này.

“Chọn anh...”

Diệp Trần khàn khàn cất lời, nước mắt bỗng rơi.

Vào giây phút sinh mệnh người đó bất ngờ dừng lại, Diệp Trần cuối cùng đã biết, hóa ra, với cuộc tình này, tình cảm của cô đã vượt xa ngoài sức phán đoán của bản thân, càng áy náy, càng nặng tình.

[Cuốn sáu – Nam sủng của nữ vương: hết]

[Cuốn bảy – Chiếc mũ xanh của hoàng đế]

Lúc Lục Lương tỉnh lại, nghe thấy “ting” một tiếng, sau đó là tiếng tiền xu rơi lạnh canh vào trong bình. 666 khoan khoái nói: “Kí chủ thật là lợi hại! Nhiệm vụ được cho điểm tối đa, cấp A, thật trâu!”

Lục Lương kiểm tra thử điểm tích lũy của mình, sau đó hỏi: “Diệp Trần không sao chứ?”

“Không biết ạ ~” 666 vô tư đáp, “Hệ thống bọn tôi không giao lưu với nhau...”

“Thế cô không thể nghĩ cách đi hỏi thử xem sao à?”

“Thôi được,” 666 ngẫm nghĩ một chút: “Để tôi ẩn danh lên diễn đàn hỏi thử!”

Nói xong, 666 lên diễn đàn đăng bài: Hệ thống có ký chủ tên là Diệp Trần ơi, thế giới trước của bạn là tinh tế, nhiệm vụ hoàn thành có tốt không?

Đăng xong, 666 nói: “Tôi chỉ có thể giúp được tới đây thôi.”

Ở bên kia, sau khi Lục Lương chết, Diệp Trần cần mẫn, chăm chỉ bày mưu tính kế giúp Minh Hạo đánh bại thiên hà Musen xong, cuối cùng Minh Hạo cũng quay về được vị trí của mình, cuối cùng Diệp Trần cũng có thể rời khỏi thế giới này. Diệp Trần đi, Tiểu Diệp Trần về bên Minh Hạo, điểm danh vọng, địa vị, tiền tài, người đẹp của Minh Hạo, cả bốn mục cuối cùng đều đã tròn 100.

Vì Minh Hạo là nhiệm vụ thêm của Diệp Trần nên lần này đánh giá nhiệm vụ phải tính từ lúc cô bắt đầu làm nữ vương để xem xét, cả hai nhiệm vụ đều được loại A.

Tiền của Diệp Trần thoát cái tăng vọt nhưng trong lòng cô không hề thấy vui chút nào.

“Kí chủ, cô đừng buồn, chẳng mấy lại gặp lại nhân vật phản diện thôi!”

“Gặp lại, đã là một nhân vật phản diện mới rồi,” Diệp Trần thở dài, “không nhớ kiếp trước... Tôi có muốn xin lỗi cũng không biết nói với ai. Hơn nữa... tôi thực sự muốn nói cho anh ta biết, tôi hạ độc anh ta nhưng không phải muốn độc chết anh ta, tôi chỉ muốn để anh ta thành người bán thân bất toại... thôi...”

Tiếng Diệp Trần cứ nhỏ dần, Ba Tám đưa cho cô mượn cái mic: “Nói, nói nữa đi, cô còn mặt mũi mà nói nữa à? Hạ độc chết người với hạ độc làm người ta thành bán thân bất toại thì có gì khác? Chẳng bằng cứ hạ độc chết luôn đi cho rồi.”

Diệp Trần ôm đầu gào khóc: “Tôi còn làm gì khác được chứ? Tôi cũng đâu còn cách nào đâu... Kết hôn với anh ta, hạnh phúc đủ rồi, nhiệm vụ vẫn cứ phải làm. Lệ rơi đầy mặt, tôi cũng tuyệt vọng lắm chứ.”

“Được rồi, đừng buồn nữa, chuẩn bị truyền tống sang thế giới mới rồi. Lần này là thế giới cổ đại. Nhân vật phản diện là chồng cô.”

“Cái gì???”

Diệp Trần ngơ ngác, thế mà đã bị truyền tống đi mất rồi, tiếng Ba Tám nói vẫn còn văng vẳng bên tai: “Cô gả cho anh ta từ khi anh ta còn là Thái tử, hai người phu thê hòa ái, sau đó cô ngoại tình, anh ta trở thành bạo quân...”

Vừa dứt tiếng, Diệp Trần đã thực sự ở trong cơ thể mới.

Nhưng mà, sau đó, Diệp Trần sợ điếng cả người, cảnh tượng trước mắt làm cô hoảng đến mức ngay cả nội dung thế giới cũng không load nổi nữa rồi!

Cô và đối phương, hai người đều đang trần truồng, ở trên giường, đối phương lại còn đang trong người cô, rõ ràng là đang làm dở nửa chừng.

Nửa chừng!!!

Diệp Trần muốn hét lên.

Đối phương vẫn còn là một thiếu niên, trông như chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi, mặt mày đẹp như tranh vẽ, trông có tới mấy phần phong thái tiên nhân.

Chàng ta cau mày, không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần cũng không dám động, mở to mắt nhìn lại đối phương.

Tim Diệp Trần đập nhanh thật nhanh.

Lục Lương mới vừa tiến vào cơ thể người nào đó, tim đập, cũng nhanh thật nhanh.

Cảnh tượng này quả có hơi xấu hổ, anh ta đâu có ngờ lại tới vào đúng cái lúc thế này, hiện giờ, anh ta chỉ có một câu hỏi...

Người anh ta đang đề, rốt cuộc có phải là Diệp Trần không?

Tác giả có chuyện muốn nói: [mẫu truyện nhỏ]

Mặc Thư Bạch: “Phải hay không phải có quan trọng không?”

Lục Lương: “Quan trọng, nó sẽ quyết định bước tiếp theo của tôi.”

Mặc Thư Bạch: “Nếu không phải thì sao?”

Lục Lương: “Rút gậy ra.”

Mặc Thư Bạch: “Nếu phải thì sao?”

Lục Lương: “Cô thấy sao?”

Mặc Thư Bạch: “...”

[mẫu truyện nhỏ]

Mặc Thư Bạch: “Tôi muốn ôm ôm, bế thật cao.”

Độc giả ôn hòa: “Nào nào, ngoan, ôm ôm này, bế lên thật cao này.”

Độc giả nghiêm khắc: “Ôm cái gì mà ôm! Cô xem giờ cô ta chuyên vứt mảnh chai, lưỡi lam lung tung, toàn là tại các người chiều cả đấy! Còn có mặt mũi đòi ôm nữa cơ à?”

Mặc Thư Bạch: “Oa oa, mọi người không ai yêu tôi hết!”

Độc giả ôn hòa: “Đừng khóc, nào, dịch dinh dưỡng đây... uống nhiều một chút. Mau lớn nhé.”

Độc giả nghiêm khắc: “Ha ha.”

Tổng kết: Thật là cha mắng mẹ bênh

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

82. Chương 82: Thế Giới 7: Cung Đình: Chiếc Mũ Xanh* Của Hoàng Đế

Động tác bỗng dừng hết lại, cả hai người đều rất xấu hổ.

Diệp Trần nhìn đối phương, đơ ra mất một lúc mới tỉnh táo lại, run run bấm “Nhận”, bắt đầu truyền tải nội dung.

Đối phương thấy cô ngây ra, nhú nhú mày mấy cái rồi đứng luôn dậy, cầm y phục ở bên lên, đi sang gian tẩy rửa được đặt sau bình phong.

Hành vi của đối phương đã cho Diệp Trần thời gian để thích ứng, cô nhanh chóng đọc qua nội dung của thế giới này.

Thế giới này là một quyển truyện ngôn tình, tập trung kể về chuyện tình yêu giữa nữ chính Diệp Trần và nam chính Tần Yến Thanh.

Diệp Trần là con gái duy nhất của thừa tướng, không chỉ có dung mạo đẹp đẽ mà còn là một thiếu nữ tài danh, cùng với nữ phụ Mạnh Khanh Khanh, cùng được xưng tụng là “Nam Sở song mỹ”. Năm Diệp Trần mười bảy tuổi, nữ giả nam, hành tẩu giang hồ, có duyên quen biết với Tần Yến Thanh, đôi bên ái mộ lẫn nhau nhưng đều không biết thân phận thật của đối phương. Vì một chuyện ngoài ý muốn, hai người lạc nhau, sau đó vẫn luôn cố gắng tìm lại người kia.

Lại sau nữa, Tuyên đế lâm trọng bệnh, ấn định Diệp Trần là quốc mẫu đời sau, nói rõ chỉ có người nắm ngôi hoàng đế mới được cưới Diệp Trần.

Lúc này, thái tử đương triều là Tần Chiêu, với tư cách là con trai trưởng của hoàng hậu, có sự ủng hộ mạnh mẽ nhưng Tần Yến Thanh không biết Diệp Trần chính là người con gái mình yêu, vì quốc gia an ổn, chàng ta vui vẻ rút lui, làm một vị Vương gia nhàn tản, ngao du giang hồ.

Nhiều năm sau, Tần Yến Thanh trở về kinh thành, gặp lại Diệp Trần, nay đã trở thành hoàng hậu, thì vô cùng giật mình, đôi bên tình cũ lại cháy nhưng ngại vì lễ tiết, không dám vượt quá ranh giới. Lúc này, nữ phụ Mạnh Khanh Khanh, hiện là Quý phi, người vẫn luôn ái mộ Tần Yến Thanh phát hiện ra tình cảm của hai người, đem chuyện này ra uy hiếp sẽ tố giác để một mình hẹn gặp riêng Tần Yến Thanh, hạ thuốc cưỡng bức chàng ta rồi có mang con của Tần Yến Thanh, sau đó báo tin này cho Diệp Trần biết. Diệp Trần thất vọng với Tần Yến Thanh, quay ra lao vào vòng tay của hoàng đế Tần Chiêu trước nay vẫn luôn một lòng một dạ thích nàng. Nhìn Diệp Trần trong vòng tay Tần Chiêu, Tần Yến Thanh đau khổ không thôi, trong một lần bị ám sát, Tần Yến Thanh chặn tên cho Diệp Trần nên bị ngã xuống vách núi. Diệp Trần cảm động vì chuyện này, hai người xóa bỏ hiểu lầm, mây mưa một phen trong sơn động, nhưng sau khi quay về với cuộc sống bình thường, Diệp Trần vẫn e ngại lễ giáo nên không chịu ở bên Tần Yến Thanh. Sau đó không lâu, Diệp Trần phát hiện mình có mang. Tần Yến Thanh lại nhen nhóm lên hi vọng, quyết tâm bằng bất cứ giá nào cũng chờ Diệp Trần, mang Diệp Trần quay về bên mình.

Tần Yến Thanh cắt đứt hoàn toàn với Mạnh Khanh Khanh. Đang mang thai lại bị Tần Yến Thanh vứt bỏ, Mạnh Khanh Khanh sinh lòng căm hận Tần Yến Thanh và Diệp Trần, quyết tâm trả thù hai người, tố giác cho Tần Chiêu biết tình cảm giữa hai người họ, đồng thời mách trước rằng Diệp Trần sẽ bỏ trốn cùng Tần Yến Thanh. Tần Chiêu biết mình bị người yêu phản bội, nổi điên đòi giết Tần Yến Thanh. Tần Yến Thanh rơi vào đường cùng, chạy khỏi kinh thành, về với đất phong của mình, dẫn binh kéo tới đánh kinh thành.

Nhiều năm qua, kể từ khi Tần Chiêu đăng cơ, sưu cao thuế nặng, sát hại trung lương, thượng bất chính hạ tắc loạn, dân chúng lầm than. Sau khi Tần Yến Thanh dấy binh khởi nghĩa, thu hút được rất đông quần chúng nhân dân góp sức, dẫn tới thế cục Nam Sở chia đôi, chiến tranh kéo dài gần mười năm.

Mười năm sau, Tần Yến Thanh đánh bại Tần Chiêu, chiếm được kinh thành. Tần Chiêu vốn định bắt Diệp Trần chôn cùng mình nhưng đến phút cuối lại mềm lòng, đến lúc này, ông ta mới biết được, hóa ra năm đó Diệp Trần tuy yêu Tần Yến Thanh nhưng không hề định rời bỏ y, tất cả là do Mạnh Khanh Khanh châm ngòi li gián. Hơn nữa, chính Mạnh Khanh Khanh cũng là kẻ đội nón xanh cho mình. Trong cơn phẫn nộ, Tần Chiêu hạ sát Mạnh Khanh Khanh rồi tự sát.

Tần Yến Thanh lên ngôi hoàng đế, hạnh phúc bên Diệp Trần.

Trong truyện này, Tần Chiêu là nhân vật phản diện, có tính cách rất đặc biệt.

Tần Chiêu từ nhỏ đã là con trưởng, được lập làm Thái tử, thời niên thiếu, tính cách ôn hòa, lương thiện, mười sáu tuổi, thành thân với Mạnh Khanh Khanh. Sau đó, vì đấu đá triều chính, mẫu thân của chàng bị ban chết, cả nhà đảng ngoại đều bị xử trảm. Nếu không phải chàng ta là người hiếu dễ, vốn không thể soi ra sai lầm gì thì trước sự mạnh lên của phe bảo thủ trong triều, vị trí Thái tử của chàng e là đã không giữ được.

Dẫu vậy, hoàng đế vẫn vô cùng ghét đứa con này, lệnh cho chàng ta đi canh Hoàng lăng, không cho bất kỳ ai đi theo hầu hạ, thậm chí có ý đồ ngầm sát hại chàng, để bề nhường lại vị trí cho ái tử Tần Yến Thanh.

Đứng trước những biến cố lớn lao như vậy, thâm tâm Tần Chiêu dần ngập trong thù hận và hung tàn. Năm năm sau, từ hoàng lăng trở về, sau khi Tần Yến Thanh chủ động từ bỏ ngôi báu, chàng ta trở thành một tên bạo

quân, sát hại bằng sạch tất cả những quan lại tham gia cuộc đấu đá triều chính năm ấy liên quan đến mẫu thân, tất cả đều bị tru di cửu tộc, khiến người người nghe mà kinh sợ.

Do hồi ở Hoàng lăng sống quá kham khổ nên sau này y cực kỳ chú trọng chuyện hưởng lạc, xa hoa. Vì mua một tiếng cười của Diệp Trần, y từng sai người xây lầu cao dát vàng, khiến lòng người bất bình.

Nói một cách đơn giản thì, kỳ thực, đây là hành trình một thiếu niên lương thiện trở thành nhân vật phản diện.

Diệp Trần xuyên đến đây, vừa khéo là lúc Tần Chiêu và Mạnh Khanh Khanh vừa thành hôn, còn chưa hắc hóa.

Thân phận hiện tại của cô là...

“Mạnh Khanh Khanh?”

Diệp Trần bị bất ngờ: “Không phải tôi đều xuyên tới cơ thể của người tên là Diệp Trần sao?”

“Lần này độ tương thích của cơ thể của Mạnh Khanh Khanh cao hơn một chút.” Ba Tám giải thích, “Có thể là vì Diệp Trần là nữ chính, nữ chính hình như khó xuyên vào lắm.”

“Vậy à...”

Diệp Trần gật gù: “Nhiệm vụ lần này vẫn là cảm hóa nhân vật phản diện à? Không có phải giúp Tần Yến Thanh giành thiên hạ chứ?”

“Nhiệm vụ lần này khá giống với nhiệm vụ ở thế giới đầu.”

Ba Tám hiếm khi được một lần có vẻ chuyên nghiệp: “Trước đây tôi đã từng giải thích với cô rồi, thế giới AI chúng tôi, mỗi một hệ thống có một sếp đứng đầu, chính là máy chủ. Mỗi một máy chủ có rất nhiều AI cấp

dưới, sếp là ông chủ, chúng tôi là nhân viên, quan hệ là như vậy. Đảm bảo năng lượng vận hành cho máy chủ là tiền đề quan trọng nhất trong quá trình làm việc của cấp dưới chúng tôi, nguồn năng lượng của tôi có được là nhờ cảm hóa nhân vật phản diện, bảo vệ hòa bình thế giới, nguồn năng lượng của máy chủ mà tôi làm việc là “cốt lõi” của thế giới này. Là truyện ngôn tình thì cốt lõi của nó chính là nam nữ chính ở bên nhau. Cho nên, thế giới này, trong quá trình cảm hóa nhân vật phản diện, cứu vớt thế giới, điều kiện tiên quyết cần đảm bảo là nam nữ chính có thể hạnh phúc bên nhau.

“Ừm, tôi biết rồi.” Diệp Trần đáp, “Thế trước mắt thì đường hướng hoàn thành nhiệm vụ có xác suất thành công cao nhất là gì?”

“Tần Chiêu hắc hóa có hai điểm mấu chốt, thứ nhất là nhà ngoại của Tần Chiêu đều bị xử trảm, hắc bị bắt đi canh Hoàng lăng, sống ở Hoàng lăng quá kham khổ.”

Diệp Trần gật gù: “Vậy nên, tôi phải nghĩ cách thay đổi cục diện, không để cả nhà ngoại của hắc bị chém đầu, không để hắc bị bắt đi canh Hoàng lăng, không để hắc bị chịu khổ.”

“Đúng vậy.”

“Thế điểm mấu chốt thứ hai thì sao?”

“Điểm mấu chốt thứ hai chính là hắc yêu Diệp Trần nhưng Diệp Trần phản bội lại hắc.”

“Vậy nên... tôi phải ngăn cản hắc yêu Diệp Trần?” Diệp Trần sờ cằm, quay sang nhìn Ba Tám: “Thế thì đơn giản quá, làm hắc yêu tôi là xong. Dù sao thì kiếp nào anh ta đều chẳng yêu tôi.”

“Đúng vậy, chủ nhân.” Ba Tám vung tay quyết tâm, “Nhiệm vụ này không khó, cố lên, mạnh mẽ lên!”

“Ừ ừ.”

Diệp Trần gật gù, sau đó tái trí nhớ của Mạnh Khanh Khanh.

Mạnh Khanh Khanh là con gái của một đại học sĩ, vừa đẹp vừa có xuất thân tốt. Lớn lên từ nhỏ với Tần Yến Thanh, vẫn luôn ái mộ chàng ta. Vì bị mẫu thân của Tần Chiêu nhìn trúng nên mới bị ép gả cho Tần Chiêu.

Mạnh Khanh Khanh không mấy coi trọng Tần Chiêu, trong lòng cô, Tần Chiêu là một nam nhân yếu đuối, kém Yến Thanh ca ca của nàng nửa chút. Thế nên, cho dù đêm nay là đêm thành thân, Mạnh Khanh Khanh vẫn tỏ vẻ chán chường ra mặt.

Cũng may Tần Chiêu tính tình dịu dàng, ngỡ rằng nàng không quen.

Có điều, quan sát phản ứng vừa rồi của Tần Chiêu...

Diệp Trần hơi phân vân, phải chăng hẳn ta vẫn nhìn ra và không mấy vui vẻ?

Tần Chiêu không vui khiến Diệp Trần thấy hơi thấp thỏm.

Thực ra, cái chết của Lục Lương đã giúp cô hiểu rõ, mỗi một nhân vật phản diện đều độc lập với nhau.

Tuy cô biết họ đều là một người và cô yêu nhân vật phản diện này nhưng cô cũng biết, mỗi lần đến một thế giới mới, đối mặt với một nhân vật phản diện với tính cách hoàn toàn mới, cô cũng không thể vừa gặp đã yêu ngay nhân vật phản diện này được. Cô cần có thời gian để nhận ra ưu điểm của đối phương, tìm ra được nét tương đồng với người cô yêu, sau đó mới lại yêu đối phương một lần nữa.

Vì đó chính là người cô yêu nên cô có lòng tin sẽ lại yêu một lần nữa.

Vậy nên, lúc này đây, thẳng thắn thật thà mà nói thì, cô không hề có tình cảm gì với Tần Chiêu, chẳng qua là tình cảm với nhân vật phản diện trước khiến cô khi thấy Tần Chiêu không vui mới cảm thấy đôi chút thấp thỏm.

Cô cào tóc lại cho gọn, mặc y phục đàn ông, Tần Chiêu từ phòng tắm rửa đi ra nhìn Diệp Trần bằng ánh mắt không lấy gì làm dễ coi.

Trên thực tế, lúc này Lục Lương cũng đã xem xong nội dung thế giới, vậy nên, anh ta đã biết...

Anh ta “bị ép” ngoại tình rồi.

Tuy đã từng làm tẩy trừ tình cảm, không còn mấy nồng nhiệt với tình cảm trước đây nhưng anh ta là một người vô cùng lý trí, anh ta biết rõ, mình là người đã có người yêu.

Người yêu của anh tên là Diệp Trần, ở thế giới nào cũng vậy, vậy nên, ở thế giới này, anh sẽ phải tranh đoạt chung một người với Tần Yến Thanh.

Thế còn người phụ nữ tên Mạnh Khanh Khanh này...

Tần Chiêu mím môi, trong lòng thấy hơi buồn nôn.

Anh cố dẫn cảm giác khó chịu trong lòng xuống, chậm rãi nói: “Nàng đã không bằng lòng, ta cũng không miễn cưỡng, đi rửa mặt đi thôi.”

Lời này chàng nói rất dịu dàng.

Chàng thiếu niên tên Tần Chiêu này, sự lương thiện, ân cần trong lòng đã sớm ngấm vào máu. Mỗi một người tới làm nhiệm vụ đều ít nhiều chịu ảnh hưởng của cơ thể gốc, vậy nên, cho dù Lục Lương không phải người tốt tính nhưng vào trong cơ thể Tần Chiêu rồi, cung cách nói năng cũng trở nên nhẹ nhàng.

Diệp Trần ngượng ngùng gật đầu, đứng dậy, cảm thấy người dưới có gì đó chảy ra và còn hơi đau đau, cô hít hà một tiếng, sau đó lại càng ngượng ngùng hơn. Tần Chiêu thấy cô như vậy thì sốt sắng nói: “Ta đi gọi người vào, nàng ngồi xuống trước đã.”

Nói xong, Tần Chiêu cúi đầu bối rối vội vàng chạy ra ngoài. Chỉ một lát sau, có mấy thị nữ bước vào, hầu hạ Diệp Trần làm sạch cơ thể.

Tắm rửa xong, Diệp Trần hỏi Tần Chiêu đâu rồi, bọn thị nữ tỏ ra ngượng ngập.

“Thái tử qua thư phòng ngủ...” Một người to gan hơn trong bọn lúng túng đáp. Diệp Trần mím môi, cuối cùng vẫn phải nói: “Ta đi xem thử.”

Nói xong, Diệp Trần liền sang thư phòng.

Tần Chiêu đã ngủ rồi. Diệp Trần đứng cạnh cửa, soi đèn, nhẹ nhàng nói: “Điện hạ, đêm nay là đêm thành thân, xin hãy về nghỉ đi.”

“Không cần.” Tần Chiêu tuy nói năng ôn hòa nhưng lời lẽ từ chối rất dứt khoát, “Nàng đừng nghĩ nhiều, ta ngủ ở đây được rồi.”

Diệp Trần: “...”

Người này quá ân cần, nghĩ đến trong truyện, tương lai, hai đứa con trai của chàng ta đều là của Tần Yến Thanh, Diệp Trần lại thấy hơi đau lòng.

Sao có thể ra tay ác độc như vậy với đứa trẻ ngoan ngoãn thế này! Nhìn xem đầu anh ta xanh lè xanh lợt ra cái giống gì kìa!

Diệp Trần thở dài, đứng trước cửa, người càng khom xuống thấp hơn: “Điện hạ, tì thiếp không có gì không bằng lòng cả, điện hạ xin hãy về đi, chàng ngủ như vậy, để người khác biết lại khó coi.”

Lục Lương rúc trong phòng, quần kỹ chắn, không muốn nói nữa.

Về thì chắc chắn là không rồi, đêm nay làm loại chuyện như vậy, anh ta vốn đã không biết phải làm thế nào để nhìn mặt Diệp Trần rồi. Nếu đêm nay lại quay về ngủ, anh ta còn biết ăn nói làm sao?

“Tuy ta đã ngủ với nàng ấy nhưng ngủ một nửa ta đã đi rồi. Đã đi sau đó lại quay về, hai người một người ngủ giường, một người ngủ đất, không hề làm gì hết...”?

Lời này cho dù Diệp Trần tin thì anh ta nói ra cũng thấy ngượng mồm.

Vậy nên anh ta nhất quyết phải cự tuyệt: “Bằng lòng hay không bằng lòng, ta có thể phân biệt được rõ ràng. Mạnh cô nương đã gả cho ta, không cần phải miễn cưỡng mình. Nàng không đồng ý, ta không thể ép được. Nói thật lòng với cô nương vậy...”

Tần Chiêu dừng một chốc rồi nói tiếp: “Cửa hôn sự này, ta cũng không bằng lòng. Ta vốn đã có ý trung nhân rồi...”

Diệp Trần ngẩn người, nóng ruột đi hỏi Ba Tám: “Không phải anh nói ban đầu quan hệ của họ cũng không tồi cơ mà? Sao ngoảnh đi ngoảnh lại đã lù lù xuất hiện một ý trung nhân rồi?”

“Trái tim tuổi trẻ mà...” Ba Tám thở dài, ra vẻ sâu sắc, “chẳng lẽ không cho người ta có người thầm mến sao? Nói không chừng Thái tử người ta vốn muốn tốt với cô nhưng cô lại đả kích người ta trên giường như vậy, trong lúc bi phẫn mới nhớ lại mối rung động đầu đời.”

Diệp Trần: “...”

Tuy Ba Tám là một tên AI xử nam nhưng Diệp Trần cảm thấy lần này anh ta nói hơi bị có lý. Dựa theo cảnh tượng lúc vừa đến đây, cô bỗng dừng lại ra cái vẻ mặt mũi ngơ ngác, mông lung, sững sờ, người ta vừa đứng dậy

cô liền thở phào nhẹ nhõm, hình như đúng là có hơi làm tổn thương người khác.

Tần Chiêu hiện giờ chỉ mới là cậu trai mười sáu tuổi, cô có kinh nghiệm nuôi bọ trẻ con này lắm, lúc mà cậu ta đang nổi cơn tự ái thì không thể quá cứng được.

Vì thế Diệp Trần quyết định cho Tần Chiêu chút thời gian nguôi ngoai, hạ giọng thật nhỏ, nhẹ nhàng nói: “Vậy điện hạ nghỉ ngơi đi, ngày mai tì thiếp lại đến.”

“Ừ.”

Nghe Tần Chiêu trả lời, Diệp Trần liền về phòng.

Cô vẫn còn đang hơi đau, có thể thấy, về mặt này, Tần Chiêu không mấy dịu dàng. Nhớ Thẩm Cảnh Phùng năm xưa, đâu có đau như vậy...

Quay về giường, thoa thuốc mỡ, đắp kín chắn, Diệp Trần lại nhớ lại khuôn mặt chàng thiếu niên vừa mới đè trên người mình.

Bất giác, khuôn mặt già nua bỗng đỏ lên, cô thấy, chết thật, tay thái tử này đẹp trai quá!

Nhân vật phản diện ở mỗi thế giới lại đẹp theo một vẻ riêng. Vị thái tử lần này vừa có nét vô tư, trong sáng đặc trưng của một thiếu niên, vừa có sự ôn hòa, nho nhã mà những nhân vật phản diện trước không có được.

Trước đây, lúc cô gặp được nhân vật phản diện, họ đều đã tắm mình qua dòng sông hôi tanh của cuộc đời. Còn lần này, khi cô gặp được nhân vật phản diện, đây vẫn đang là quãng thời gian tươi đẹp nhất trong đời chàng ta.

Lúc này, chàng ta vẫn còn cực kỳ trong sạch, cực kỳ đơn thuần.

Trong lòng Diệp Trần, hể nghĩ tới chuyện đã gặp được một nhân vật phản diện như vậy là liền thấy ấm áp.

Ngủ một giấc đến sáng mai, Diệp Trần dậy sớm đi tìm Tần Chiêu, muốn ngắm trai đẹp để rửa mắt. Kết quả, đi đến cửa thì được người ta báo cho rằng, Tần Chiêu đã xin phép với hoàng hậu cho cô không cần đi thỉnh an, Tần Chiêu tự đi một mình rồi.

Diệp Trần ngẩn người, cô không hiểu, chuyện tối qua... ảnh hưởng lớn tới Tần Chiêu như vậy?

Có điều tâm tình Diệp Trần đang tốt, cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, sai người chuẩn bị cơm nước, chờ Tần Chiêu về, đồng thời cho người đi thu thập tài liệu về thế cục triều chính hiện giờ.

Mạnh Khanh Khanh đúng là chẳng quan tâm chính sự gì hết, tầm mắt của nàng ta chỉ có được đến mấy chuyện tầm thường như xem cô nương nào đẹp, nhà nào mẹ chồng con dâu đấu nhau kịch tính nhất. Diệp Trần muốn nghĩ cách vãn hồi thế cục thì chỉ có thể dựa vào sự tự cố gắng của bản thân.

Cô ngồi xem đủ các loại tin tức suốt một ngày, chờ đến tận đêm khuya vẫn không thấy Tần Chiêu về. Bấy giờ Diệp Trần mới thắc mắc: “Thái tử đâu rồi?”

“Điện hạ báo tối nay có việc về muộn, cho nương nương đi nghỉ trước.”

Thị nữ cung kính trả lời. Diệp Trần ngẩn ra, sau đó lại nghĩ, hiện giờ thế cục đang không được tốt, Tần Chiêu có bận một chút cũng là chuyện bình thường, bèn nói: “Không sao, ta chờ chàng, các người để ý giúp ra, chàng về thì báo lại cho ta biết.”

Nói xong, Diệp Trần ngồi yên trong phòng ngủ chờ Tần Chiêu. Cô khơi đèn sáng thêm một chút rồi tiếp tục xem tài liệu Ba Tám vợ vét về được.

Xem hết tờ này sang tờ khác, cô đã mệt nhoài nhưng vẫn muốn thể hiện một chút trước mặt Tần Chiêu nên cứ cố thức cho kỳ được.

Lúc Lục Lương về, người hầu tới bẩm: Điện hạ, nương nương vẫn đang chờ, điện hạ có qua gặp không?”

Lục Lương ngẩn ra, anh ta nhớ rõ, trong thế giới gốc, Mạnh Khanh Khanh được miêu tả là người luôn một lòng một dạ thích Tần Yến Thanh, chưa bao giờ thích mình, lúc phải đi canh Hoàng lăng, nàng ta cũng rất miễn cưỡng, suốt ngày khóc lóc trách cứ Tần Chiêu. Thế sao lúc vừa mới thành hôn... tính tình người này như vậy là sao?

Có điều cảm giác ngạc nhiên cũng chỉ thoáng qua trong chớp mắt, anh ta biết, nội dung thế giới gốc cũng không thể hoàn toàn tin tưởng. Ví dụ như miêu tả nhân vật, thường là quá phiến diện, một chiều. Mặt khác, Mạnh Khanh Khanh rốt cuộc là người như thế nào, anh ta cũng không rành tìm hiểu, anh ta chỉ mong làm sao mau mau chóng chóng được gặp Diệp Trần, đồng thời nhanh chóng giải quyết vấn đề gia tộc đảng ngoại bị diệt môn.

Mặc dù đã rất cố gắng nhưng chuyện triều chính của Nam Sở quá rắc rối, khó giải quyết. Vấn đề của đảng ngoại nhà anh ta, quả thực là hết sức nghiêm trọng, khó có thể bảo toàn tất cả, chỉ đành cố gắng giữ lại càng nhiều vây cánh trợ lực cho mình càng tốt thôi.

Diệp Trần hiện giờ là con gái duy nhất của thừa tướng, vẫn chưa nữ giả nam xông xáo giang hồ, anh ta muốn gặp nàng, quả thực là chuyện có phần khó.

Cả hai việc đều không có tiến triển khiến Lục Lương đau đầu nhưng anh ta cũng không định nghĩ nhiều thêm nữa, ngả lưng ngủ luôn lại thư phòng.

Diệp Trần chưa biết Tần Chiêu đã về và đang ngay trong thư phòng, chờ tới nửa đêm thực sự không thể cố được nữa, cô gục đầu xuống bàn ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau, thị nữ vào hầu mới phát hiện ra cô đang ngủ trên bàn, giật mình la lên: “Nương nương sao không lên giường nghỉ ngơi?”

“Ta định chờ Thái tử, không ngờ ngủ quên mất.” Diệp Trần đứng thẳng dậy, day day cái cổ mỏi, thắc mắc hỏi: “Đêm qua Thái tử không về à?”

Không ai dám trả lời. Diệp Trần ngẩn ra, chỉ vậy là hiểu, cô cụp mắt, che đi cảm xúc: “Về khi nào vậy?”

“Giờ Hợi ạ...”

Thị nữ lí nhí đáp. Diệp Trần nhớ lúc đó mình vẫn còn đang hăng hái ngồi đọc sách.

Cô từng dặn người dưới Thái tử về thì báo cho cô nhưng lại không thấy ai tới báo, chứng minh chuyện này là do Tần Chiêu cản dặn.

Chàng ta biết cô đang chờ mình nhưng lại không để người ta báo cho cô biết. Đây đâu có phải là tương kính như tân? Đây rõ ràng là không thích cô.

Diệp Trần không thể nói rõ cảm xúc của mình lúc này là gì, cảm giác như có mây phần hồn dỗi. Cô đi rửa mặt rồi hỏi: “Thái tử đâu rồi?”

“Thái tử đã ra ngoài rồi ạ...”

“Đi đâu vậy?”

“Không biết ạ.”

Diệp Trần gật đầu, cô không nói nhiều thêm nữa.

Đêm đến, cô chong đèn, đứng chờ ở cửa Đông cung.

Tối hôm đó, gió đêm se se lạnh, lúc Lục Lương về tới Đông cung thì bắt gặp một nữ tử mặc đồ cung trang xanh ngọc cầm đèn đang im lặng đứng chờ trước cửa.

Người nọ có một cặp mắt sáng, tinh tại, ôn hòa, gió đêm thổi gấu váy dài của nàng ta hơi hơi dập dờn. Nàng ta xách đèn, nhìn về phía Lục Lương.

Nàng không hỏi đối phương đã đi đâu, không hỏi sao đêm qua về không nói với mình.

Mọi vấn đề khó trả lời đều không hỏi, giống như một người thê tử bình thường, thái độ ôn hòa, điềm đạm, thấy chàng dừng bước thì nhẹ nhàng hỏi một câu: “Chàng về rồi đấy à?”

Lục Lương nhất thời không biết nói gì.

Đối phương bước tới gần người anh ta, đưa đèn cho thị nữ cầm, lấy áo choàng từ tay thị nữ qua choàng lên vai Lục Lương.

Ngày hôm nay họ đều cùng là những thiếu niên nhưng đối phương đã cao hơn cô nửa tấc, cô phải kiễng mũi chân lên thì vừa khéo xấp xỉ nhau, áo khoác trùm lên hai vai giống như một cái ôm ấm áp.

Lục Lương cứng người, bụng muốn cự tuyệt nhưng người trước mặt này lại cho anh ta một cảm giác quen thuộc khó hiểu, khiến anh ta thần thờ trong chớp mắt.

Sau khi phủ thêm áo choàng thì ấm áp hơn hẳn, Diệp Trần thành thạo thắt dây lại, nhẹ nhàng nói: “Tối nay trời nổi gió lạnh, ta sợ điện hạ lạnh nên cố ý chờ ở đây. Quả nhiên,”

Nói xong, cô ngẩng mặt lên, mỉm cười: “Điện hạ mặc quá ít.”

“Cám ơn.” Lục Lương cố ý nhìn xuống để giấu đi sự hoảng hốt thoáng qua của bản thân khi đối phương cười.

Diệp Trần lẳng lặng nhìn chàng ta, giọng nói mềm mại, dịu dàng như nhàn nhẽu khẽ lay trong gió xuân: “Điện hạ,” cô gọi, Lục Lương vẫn không ngẩng đầu, từ lúc vào cái cơ thể này là liền như biến ngay thành một thằng trẻ ranh ngây ngô, đứng trước mặt con gái là luống ca luống cuống. Đối phương cách chàng ta không thể nói là xa, có thể cảm nhận được cả hơi ấm trên người nàng, giữa đêm lạnh, cảm giác này lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Cô nhìn chàng, đôi mắt ánh lên vẻ chua xót: “Điện hạ không thích ta ư?”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[mẫu truyện nhỏ]

Mặc Thư Bạch: “Lục Lương, bất ngờ vui vẻ chứ hả, ngạc nhiên ngoài mong đợi chứ, phần này anh chẳng những có khúc dạo đầu đầy tính sáng tạo như vậy mà khúc sau còn có con nữa đấy!”

Lục Lương: “Đó không phải con tôi.”

Mặc Thư Bạch: “Cha tu hú thì cũng là cha mà!”

Diệp Trần: “A Lương, em mua mũ cho anh này.”

Lục Lương: “Trần Trần, em thật tốt với anh.”

Diệp Trần: “Mũ tha thứ đấy, sau này, bất kể em làm gì, hãy tha thứ cho em nhé được không?”

*Mũ tha thứ: tên khác của mũ xanh lục, nói chung vẫn là sừng.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

83. Chương 83: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 2

“Nàng cả nghĩ rồi.”

Lục Lương cảm thấy đôi chút bối rối trong lòng, bèn chối đi theo bản năng.

Diệp Trần cup mắt mỉm cười, cô biết mọi việc đều không thể quá nôn nóng, gấp gáp, bèn cầm lại đèn và nói: “Điện hạ, vào trước đã.”

Nói xong, Diệp Trần dẫn Lục Lương đi vào trong. Lục Lương nhìn dáng vẻ dịu dàng yếu điệu của đối phương, bất giác có cảm giác quen thuộc, cũng chẳng biết nghĩ gì mà duỗi tay qua cầm đèn lồng từ tay Diệp Trần khiến cô bất ngờ, Lục Lương cup mắt xuống, vẻ như ngượng ngùng, giọng nói hơi nhỏ: “Để ta cầm cho.”

Diệp Trần nhẹ nhàng cười, nụ cười ôn hòa lịch sự tao nhã của con gái phương Nam: “Điện hạ thật là một người rất dịu dàng.”

“Đâu có...”

Lục Lương vội chối đi.

Lục Lương đưa Diệp Trần về phòng rồi nói với cô: “Ta còn chút chuyện, phải đi...”

“Ta đã quét dọn Tây viện sạch sẽ rồi, sau này ta sẽ ở đó.” Lời Diệp Trần nói khiến Lục Lương ngẩn ra, Diệp Trần nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của

chàng ta, ôn tồn bảo: “Điện hạ xong việc ở thư phòng thì cứ về phòng mà nghỉ. Trời lạnh, cứ ngủ ở thư phòng mãi cũng không nên.”

Lục Lương nghe đối phương nói vậy, không biết phải đáp lại thế nào, trong lòng nảy sinh đôi chút áy náy.

Người con gái này có một sự dịu dàng rất “nhuận vật tế vô thanh”, cho dù biết nàng ta thích Tần Yến Thanh, cho dù biết sau này nàng ta ác độc nhường nào, nhưng vào khoảnh khắc này, Lục Lương quả thực không ghét nổi đối phương.

*nhuận vật tế vô thanh: 1 câu thơ trong bài “Xuân dạ hỉ vũ” (Đêm xuân mừng mưa) của Đỗ Phủ nghĩa là “tươi mát muôn vật mà không nghe tiếng”, ở đây ý nói sự dịu dàng âm thầm lặng lẽ như mưa xuân.

Anh ta không dám chắc mình không thể ghét nổi đối phương là vì bản tính tình của nàng ấy hay là vì cảm giác quen thuộc như có như không kia hoặc cũng có thể là vì bản tính lương thiện của cơ thể này. Riêng một điều chắc chắn là, nhìn người đó cười nhẹ nhàng như vậy là anh biết đây là một người rất tốt, rất rất tốt.

Diệp Trần thấy đối phương không nói gì, vẻ mặt lại dịu đi, cô liền biết rằng hôm nay mình không hề uống công.

Diệp Trần khom người cáo lui, Lục Lương cúi đầu đáp lễ, thấy cô đã ra đến cửa, Lục Lương lại buột miệng gọi: “Mạnh cô nương.”

Diệp Trần dừng bước, quay đầu lại nhìn, Lục Lương mấp máy môi, cuối cùng nói: “Xin lỗi.”

Diệp Trần nghiêng đầu, vẻ như không để tâm, nét mặt dịu hiền.

“Chàng thiệp vốn là phu thê,” giọng cô nghe thật hiền, “sao lại xin lỗi?”

Nói xong, Diệp Trần liền lui ra.

Về đến Tây viện, thị nữ Thu Phù cuối cùng không nhịn nổi, vừa trái chần đệm vừa nói: “Tiểu thư từ lúc nào đã trở nên tốt tính như vậy? Y xem thường chúng ta, chúng ta cũng xem thường lại chứ!”

“Thu Phù,” Diệp Trần nói năng nhẹ nhàng, lời lẽ nghiêm khắc: “Ra ngoài quỳ.”

Thu Phù ngạc nhiên quay đầu lại nhìn: “Tiểu thư?”

Diệp Trần ngồi trước bàn trang điểm, thị nữ đang tháo tóc cho cô, Diệp Trần nhìn thẳng bóng người thị nữ trong gương nói: “Thứ nhất, ta là thái tử phi, không phải tiểu thư, sau này phải gọi ta là nương nương.”

“Thứ hai, Thái tử là trượng phu của ta, sau này ta kính chàng thế nào, các người phải kính chàng gấp bội.”

Nói xong, Diệp Trần đứng dậy nhìn Thu Phù, cười nhẹ một cái: “Hiểu chưa?”

“Tiểu thư...”

“Kéo ra đánh!” Diệp Trần cao giọng, “Tại ta quá tốt tính nên các người tưởng ta là hạng yếu đuối dễ bắt nạt sao?! Kéo ra cho ta!”

Diệp Trần chỉ tay ra ngoài cửa, đám thị nữ sợ hãi vội kéo Thu Phù đi, Thu Phù tái mét mặt mũi, giờ mới hiểu ra Diệp Trần nổi giận thật rồi bèn cuống quýt nói: “Nương nương thứ tội, nương nương...”

“Kéo đi.”

Diệp Trần đánh mặt, mọi người có mặt đều nơm nớp lo sợ. Diệp Trần lắng nghe tiếng xin tha ở bên ngoài, bình thản nói: “Ta không thích lo quá

những chuyện nhưng không có nghĩa là ta mặc kệ. Đã vào Đông cung thì là người của Đông cung, hiểu rồi chứ?”

“Vâng, nương nương dạy phải.”

Tất cả rầm rập quỳ xuống vâng dạ, Diệp Trần thấy vậy mới chịu vừa lòng.

Trước đây Tần Chiêu tính tình quá ôn hòa còn Mạnh Khanh Khanh lại không thích Tần Chiêu, làm cho ở Đông cung, Tần Chiêu không còn chút uy nào, kẻ hầu người hạ ăn cây táo rào cây sung. Trong thế giới gốc, sau khi gia tộc đẳng ngoại của Tần Chiêu ngã ngựa, Tần Chiêu bị đuổi đi Hoàng lăng, đến lúc đó chàng ta mới phát hiện ra mình không còn chút tích lũy nào, không sai bảo nổi kẻ dưới nào, chuyện này không thoát khỏi có liên quan tới Mạnh Khanh Khanh và đám người trong Đông cung.

Giờ Diệp Trần muốn cải mệnh cho Tần Chiêu sự nghiệp thăng tiến, nhà ngoại của Tần Chiêu có lẽ không cứu nổi, dù sao chuyện cũng quá hiểm nghèo, nhưng những việc nhỏ nhặt, giúp được thì phải giúp.

Vậy nên, ngày hôm sau, Diệp Trần bắt đầu chỉnh lý lại trên dưới Đông cung, xem xét cẩn thận thân phận, bối cảnh của từng người, loại ra trước nhất những kẻ nằm vùng, xử phạt những kẻ ngày thường hay mượn danh nghĩa Đông cung để tác oai tác quái bên ngoài, đích thân đến gõ cửa những môn hộ bị hại để vỗ về, cuối cùng là sắp xếp lại đồng số sách rồi tung rồi mù của Đông cung.

Cùng lúc này, Lục Lương ở trên triều cũng vội tới sát đầu mễ trán. Cậu của Tần Chiêu quả thực không phải người tốt lành gì, chứng cứ ăn hối lộ phạm pháp có cả xấp, hơn nữa Lục Lương tới muộn, thực sự không còn cách nào xoay chuyển.

Anh ta không thể tham dự quá nhiều vào việc này nên đành phải chuyển sang lo đối người phụ trách bên Hoàng lăng thành thân tín của mình

trước, đồng thời dùng hết đủ mọi cách để nhét người vào trong bộ Lại.

Bộ Lại là nơi chủ quản việc thăng chức của quan viên địa phương. Lục Lương nghĩ, vụ án của mẹ và cậu không thể lật ngược được nữa, giờ đây vào quá mạo hiểm, hơn nữa hai người đó quả thực không phải hạng người tốt đẹp gì, không ngại phải lấy lùi làm tiến.

Vậy nên Lục Lương tính lo xong đường lui cho mình sẽ quay sang xử lý đám người trong Đông cung.

Kết quả, giữa lúc chàng ta còn đang vui mình trên triều thì bỗng nghe thị vệ đến báo tin Mạnh Khanh Khanh đã thanh lý Đông cung sạch sẽ thay chàng rồi.

Lục Lương không khỏi cảm thấy hoang mang, có cảm giác Mạnh Khanh Khanh này không hề giống trong nội dung thế giới viết chút nào. Tuy nhiên, anh ta cũng nhanh chóng nghĩ thông, trong thế giới gốc, ban đầu Tần Chiêu thích Mạnh Khanh Khanh, lúc mới thành thân vẫn thường quấn quýt bên nàng ta.

Nhưng Mạnh Khanh Khanh không thích Tần Chiêu, Tần Chiêu làm như vậy, đối với Mạnh Khanh Khanh, chẳng khác gì là tra tấn.

Giờ anh ta lại quả quyết buông tay, có lẽ trong lòng Mạnh Khanh Khanh có ý cảm kích anh ta, bọn họ vốn là hai con châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, cùng vinh cùng nhục, Mạnh Khanh Khanh bằng lòng làm chuyện này cho anh ta khiến Lục Lương rất cảm kích.

Vậy nên, tối đến, Lục Lương về sớm hơn, định đi nói lời cảm ơn.

Lúc về tới, Diệp Trần đang chuẩn bị bữa tối, nghe tin Tần Chiêu về, Diệp Trần cảm thấy lạ lùng nhưng chẳng nào thì Tần Chiêu cũng đã về rồi, Diệp Trần rất giỏi ứng biến, sai người xếp thêm bát đĩa, hai người cùng ngồi ăn cơm với nhau.

Trên bàn cơm, Tần Chiêu im lặng không nói tiếng nào, Diệp Trần thì rụt rè câu nệ lễ nghi. Đến khi dùng bữa xong, Tần Chiêu cầm khăn ẩm người hầu đưa lau tay rồi nói: “Mấy ngày gần đây, làm phiền nàng rồi.”

Bấy giờ Diệp Trần mới hiểu ra ý Tần Chiêu là gì. Cô cười, trong lòng thấy khá là thỏa mãn. Tuy lúc làm việc này không hề có ý mong đối phương đáp lại gì nhưng nếu được đáp lại thì tất nhiên là chuyện tốt.

“Đây là chuyện thiệp thân phải làm.”

“Mạnh cô nương...” Lục Lương thấy đối phương đáp lời như vậy thì lại càng thêm áy náy, chàng chăm chú nhìn Diệp Trần: “Nàng bằng lòng làm chuyện này cho ta, ta thực sự rất cảm kích. Ta hy vọng giữa nàng và ta có thể mãi mãi như thế.”

“Điện hạ hi vọng giữa ta và chàng như thế nào?” Diệp Trần dò hỏi. Lục Lương mấp má môi, chàng biết lời này đối với Diệp Trần có hơi tàn nhẫn nhưng vẫn nói: “Tại hạ biết Mạnh cô nương không thích tại hạ, mà trong lòng tại hạ cũng đã có người khác. Nhưng nàng và ta đã thành phu thê, rất nhiều việc đều gắn liền với nhau.”

“Chuyện tình cảm, ta cho phép cô nương được tự do.” Lục Lương nhìn Diệp Trần, ánh mắt rất kiên định, “Ngày sau, nếu cô nương có người thương, Chiêu nguyện bắc cầu trái đường cho cô nương, không một câu oán hối. Đồng thời nếu như Chiêu có thích ai, cũng hi vọng cô nương đừng ngăn trở.”

“Ta và cô nương, nên chẳng nên làm bạn bè tri kỷ, cùng tiến cùng thoái.”

“Ta nguyện lòng che chở cho cô nương suốt đời bình yên, vinh hoa phú quý. Mong cô nương, khi còn ở vị trí thái tử phi này, có thể thay ta bảo vệ hậu phương. Không biết ý cô nương thấy thế nào?”

Lục Lương nói xong những lời này, trong lòng thấy hơi thấp thỏm, người đối diện vẫn luôn tỏ ra lạnh nhạt, điềm tĩnh, không nhìn ra là thích hay không thích. Lục Lương chăm chú nhìn nàng ta, mãi đến giờ mới nhận ra, người con gái này, kể từ lần đầu tiên gặp mặt cho tới nay vẫn luôn luôn như vậy. Hời hợt hợt hợt, như một người được phác họa bằng thủy mặc.

Lục Lương chờ câu trả lời của cô, vẻ mặt rất nghiêm chỉnh. Diệp Trần nâng tay uống một hớp trà, trong lòng thấy nghèn nghẹn.

Cô cảm thấy, đến giờ, mình có thể trả lời được câu hỏi, bị bạn trai trước yêu cầu làm bạn tốt có cảm giác như thế nào rồi.

Diệp Trần nhất định sẽ trả lời là: vung tay lên, tát một cái.

Nhưng kể cũng may, tình cảm cô dành cho nhân vật phản diện ở thế giới hiện tại chưa sâu sắc lắm, nghe xong cũng chỉ thấy hơi nghẹn một chút mà thôi.

Diệp Trần thờ ơ liếc nhìn Tần Chiêu một cái, hờ hững đáp: “Điện hạ nói những lời này, không biết sau này có hối hận chẳng?”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

“Vậy được.” Diệp Trần thở dài, “Điện hạ yên tâm, chuyện phải làm, thiếp thân nhất định sẽ giúp điện hạ làm thật tốt.”

Lục Lương gật đầu, chân thành nói: “Cảm ơn nàng!”

Diệp Trần chỉ cười không đáp, trong nụ cười ấy có lẫn chút xót xa rơi vào trong mắt Lục Lương.

“Đã không còn chuyện gì, thiếp thân xin phép cáo từ.”

Nói xong, Diệp Trần đứng dậy bỏ đi. Lục Lương nhìn nàng đi xa dần, nụ cười pha lẫn xót xa ấy vẫn còn in trong đầu chàng nhưng nghĩ đi nghĩ

lại, chàng lại cảm thấy, chắc chắn là do ảo giác của mình.

Dẫu gì... Mạnh Khanh Khanh cũng đã thích Tần Yến Thanh từ nhỏ, đã thích rất nhiều năm rồi.

Lục Lương cất hết những thứ cảm xúc ngổn ngang đi, toàn tâm toàn lực tính toán nước cờ thế cục tiếp theo. Mở quán ở dân gian, cài người trong bộ Lại, tránh xa mẹ và cậu...

Sau chuyện Diệp Trần chinh đồn lại Đông cung thì nhận được lời nhắc của Hoàng hậu, tận lúc đó Diệp Trần mới nhớ ra, bữa Thu cúc yến ba ngày nữa là do Thái tử phi tân nhiệm cô đây làm chủ sự.

Tiếng là làm chủ sự nhưng thực ra hầu như là do Hoàng hậu một tay lo liệu, chỉ nhường cái tiếng cho cô, cô chỉ cần trước lúc khai yến đi kiểm tra lại một lượt là xong.

Thu cúc yến là ngày hội lớn của hoàng tộc, người tuổi trẻ thì đến gặp gỡ, xem mặt, người đã thành hôn thì đến góp vui, thường là do Thái tử phi đứng ra chủ trì. Vấn đề là mãi tới năm nay mới có tân Thái tử phi nên những năm trước vẫn luôn do hoàng hậu chủ trì. Lần này là yến hội đầu tiên Thái tử phi chủ trì, mọi người không khỏi đều rất trông chờ.

Thu cúc yến tổ chức trong vườn hoa ở ngoại ô của hoàng gia. Trước lúc khai yến, Diệp Trần đi thăm định một lượt, chia khách nam và khách nữ ra làm hai, khách nữ ngồi ngay gần nhà thủy tạ, khách nam được bố trí ở ngoài vườn. Khách nữ do Diệp Trần tiếp đãi, khách nam là phần Thái tử, chờ đến yến hội buổi tối mới cùng ngồi chung.

Diệp Trần nói rõ mọi việc với Lục Lương, Lục Lương gật đầu, sau đó bảo: “Đưa cho ta một bản danh sách.”

Diệp Trần đưa danh sách khách nam cho chàng ta. Lục Lương mím môi, ngượng ngùng nói: “Liệu có thể đưa toàn bộ danh sách người...”

Lúc này Diệp Trần mới nghĩ ra, Lục Lương hỏi xem danh sách e là vì muốn biết cô nương chàng ta ngày nhớ đêm mong có tới không.

Diệp Trần cười, mắt nhìn xuống: “Là sơ suất của thiếp.”

Lục Lương thấy nàng như vậy, bất giác lại có cảm giác như mình đã làm sai, chàng vội nói: “Hay là thôi...”

“Không sao.” Diệp Trần xua tay, nói với Lục Lương, “Để thiếp gọi người đưa tới.”

Nói xong, Diệp Trần và Lục Lương kiểm tra lại một lượt những vấn đề khác rồi rời đi. Một lát sau, danh sách được đưa tới. Lục Lương bâng quơ lật danh sách xem, trong lòng cứ nghĩ mãi về mặt ngây ra của Mạnh Khanh Khanh lúc nghe chàng hỏi tới tờ danh sách.

Chàng nhanh chóng tìm thấy dòng tên “Diệp Trần”, sau khi biết “Diệp Trần” con gái duy nhất của thừa tướng cũng tới thì mới yên lòng.

Chàng tựa lưng vào ghế ngồi một lúc lâu, mắt nhắm lại.

Thực ra, việc tìm cái người tên là “Diệp Trần” kia cũng chỉ là vì cố chấp. Chàng cảm thấy, nếu tìm được người đó, chàng sẽ không hề đắn đo mà yêu người đó ngay.

Định mệnh an bài, không thể tránh được.

Vậy nên, trước đó, ngoài tìm kiếm người ấy ra, chuyện gì chàng cũng không làm được.

Diệp Trần hoàn toàn không biết gì về thứ cảm xúc phức tạp của Lục Lương, cô chỉ cảm thấy, thực ra nhân vật phản diện là một người khá dễ cửa đổ.

Chàng ta dù ở thế giới nào thì cũng vẫn luôn là một người có trái tim nhạy cảm, cư xử rất chu toan, chỉ cần chân thành đối tốt với chàng thì chàng sẽ động lòng.

Chàng thích Diệp Trần, Diệp Trần chỉ cần làm tốt chuyện này thì sẽ không còn gì phải lo lắng nữa.

Diệp Trần lặng lẽ chuẩn bị cẩn thận Thu cúc yến. Ba ngày sau, Thu cúc yến đúng hẹn tới.

Hôm đó, thời tiết rất đẹp, cuối thu, tiết trời mát mẻ. Nhưng Diệp Trần thì không khỏe, quỳ thủy đang tới.

Mạnh Khanh Khanh xương cốt mảnh mai, quỳ thủy đến là đau tưởng chết. Nhưng Diệp Trần cũng chẳng làm thế nào được, cứ phải cố gắng chống đỡ tới cùng.

Vì có mặt hoàng hậu nên Diệp Trần không dám ăn mặc quá phô trương, chỉ chọn mặc một bộ cung trang sáng màu thêu hoa anh đào, rất phù hợp với dung mạo thanh tú của cô.

Lúc chưa xuất giá, Diệp Trần cũng được ca ngợi là Nam Sở song mỹ, chẳng qua là Diệp Trần xinh đẹp động lòng người, mi mục hữu thần, còn Mạnh Khanh Khanh thì thiên về nét đoan trang, tạo cảm giác khó gần, nên tuy ngũ quan của Mạnh Khanh Khanh đẹp hơn Diệp Trần nhưng Diệp Trần lại có nhiều người thích hơn. Người duy nhất thích Mạnh Khanh Khanh là những vị nương nương, quý phụ trong cung, bởi họ cảm thấy Diệp Trần quá cá tính, họ không thể thị uy được.

Thực ra, năm đó, “Diệp Trần” và Mạnh Khanh Khanh đều từng là ứng cử viên cho vị trí thái tử phi của Tần Chiêu nhưng hoàng hậu thích Mạnh Khanh Khanh hơn nên đã chọn nàng ta.

Bây giờ, Mạnh Khanh Khanh đã là gái có chồng, vẻ ngoài trông hiền hòa hơn xưa rất nhiều, không còn kênh kiệu, làm cao nữa, lúc cười với mọi người, khiến người ta thấy dễ chịu như được tắm trong gió xuân.

Mọi người đều thầm lấy làm kinh ngạc, đám công tử trên gác nhìn thấy, nhỏ giọng bàn luận với nhau: “Vốn cảm thấy Mạnh Khanh Khanh rất kiêu, giờ gả cho người rồi mới biết, hóa ra nữ tử có chồng đúng là khác hẳn.”

Lúc này Tần Chiêu không có ở đây, nếu Tần Chiêu có ở đây, đám công tử này đã chẳng dám nói như vậy. Tần Yến Thanh tựa bên cửa sổ, nghe bọn họ kháo nhau xong cũng đưa mắt sang phía hành lang dài nhìn thử Mạnh Khanh Khanh.

Người con gái này chàng ta đã quen biết từ ngày còn nhỏ, cũng từ nhỏ đã thấy nàng ta thật là phiến. Người khác cảm thấy nàng ta đoan trang, còn chàng ta lại thấy, cái người đáng ghét đó không phải đoan trang mà là tâm cơ thâm trầm.

Người ta nói tướng tự tâm sinh, tâm tính không tốt thì ngũ quan xinh đẹp bao nhiêu cũng không che giấu nổi.

Có điều là, không biết tại sao, lần này nhìn lại, nữ tử này dường như đã thay đổi hẳn thành một người khác, nụ cười kia như mưa bụi Giang Nam, nhẹ nhàng, yếu điệu, nhìn một cái liền thấy người thoải mái.

Vậy nên Tần Yến Thanh không khỏi nhìn kỹ thêm một chút, vị công tử ngồi bên thấy vậy bèn trêu: “Thất điện hạ, thái tử phi có đẹp không?”

Tần Yến Thanh liếc lại nhìn, là Vương Nam, cũng là một người chàng ta quen biết từ nhỏ.

Vương Nam cười khì khì sát tới: “Năm xưa Mạnh cô nương từng nói không phải huynh thì không gả, giờ đã gả cho người rồi, không biết Thất

điện hạ có thấy khó chịu, buồn khổ trong lòng không nhỉ?”

“Cút đi!”

Tần Yến Thanh ném thẳng chén rượu về phía Vương Nam, Vương Nam nhảy sang bên tránh, chén rượu liền đập thẳng xuống chân người mới đến đằng sau. Tần Yến Thanh tái mặt, vội vàng nhảy từ qua cửa sổ, ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Hoàng huynh.”

Lục Lương không nói gì, chỉ lạnh lạnh nhìn lại Tần Yến Thanh.

Bất luận là ai cũng không thể hòa ái tươi cười với cái kẻ đã chụp cho mình tận hai chiếc mũ xanh được, nhất là, một khắc trước, kẻ đó lại còn vừa nhìn chăm chăm thê tử của mình.

Cho dù hiện giờ Lục Lương chẳng có cảm tình gì với Mạnh Khanh Khanh nhưng nàng ta vẫn là thê tử trên danh nghĩa của chàng, trước khi Mạnh Khanh Khanh nói cho phép, chàng sẽ không để người khác vui đùa cợt nhả nàng như vậy.

Cái nhìn của Lục Lương khiến Tần Yến Thanh lạnh cả sống lưng, chàng ta vội vàng cười khì khì bước lại gần: “Sao sắc mặt của hoàng huynh lại tệ vậy chứ? Nào nào, lại đây, huynh đệ cùng uống với huynh...”

“Cách xa nàng ra.”

Lục Lương nói thẳng, độ to nhỏ vừa đủ chỉ chàng và Tần Yến Thanh nghe thấy. Mặt Tần Yến Thanh cứng lại, Lục Lương gạt tay đối phương ra, xoay người bỏ đi. Tần Yến Thanh mặt mày khó coi, chờ Tần Chiêu đi xa rồi mới dám “chật” một tiếng, bất mãn nói: “Ai hiểm lạ gì.”

Trong lúc Lục Lương tiếp đón khách nam, Diệp Trần ngồi vào chỗ tiếp đón khách nữ.

Phụ nữ chơi rất giản dị, gõ trống truyền hoa, ngâm thơ vẽ tranh. Mỗi thứ này đều làm Diệp Trần thấy đau đầu, cô ngồi yên trên ghế xem mọi người chơi, không nói một lời.

*gõ trống truyền hoa: mọi người ngồi thành vòng, 1 người bịt mắt lại gõ trống hoặc 1 thứ gì đó kêu được, những người còn lại lần lượt truyền hoa (hoặc bất cứ thứ gì) từ người này sang người khác, khi dứt tiếng trống thì dừng lại, lúc này người nào đang cầm hoa sẽ phải thực hiện 1 yêu cầu của người gõ trống.

“Diệp Trần” ngồi dưới thấy Diệp Trần ngồi trên đài mỉm cười im lặng bèn thầm thì với hảo hữu Liễu Vân Thư ngồi kế bên: “Xem nàng ta kìa, làm thái tử phi cái thật khéo giả vờ.”

Nhóm “Diệp Trần”, Liễu Vân Thư và Mạnh Khanh Khanh luôn đối đầu với nhau. Mạnh Khanh Khanh ganh tị “Diệp Trần” được nhiều người mến mộ, “Diệp Trần” ghét kiểu cách dối trá, thích ra vẻ của Mạnh Khanh Khanh.

Hiện giờ Mạnh Khanh Khanh bị Diệp Trần nhập, trong lòng các thiếu nữ liền cảm thấy, người này quả là giỏi giả vờ.

“Tỷ đừng nói nữa.” Liễu Vân Thư vốn thích Tần Chiêu, nhắc tới chuyện Mạnh Khanh Khanh làm thái tử phi là lại thấy khó chịu, ngoảnh mặt đi, nói: “Nàng ta giờ đã là thái tử phi, sau này chúng ta nên bớt bớt đi.”

“Thái tử phi thì sao chứ?”

Thấy hữu hảo phiền lòng, “Diệp Trần” tức không biết trút vào đâu, bèn thì thầm nói: “Nhìn đây, ta đi giúp muội dạy dỗ nàng ta.”

Nói xong, “Diệp Trần” liền chuồn ra ngoài. Diệp Trần ngồi trên cao nhìn thấy “Diệp Trần” ngồi dưới lên ra ngoài, tuy thấy là lạ nhưng không

muốn quan tâm nên vẫn tiếp tục híp mắt xem các cô nương gõ trống truyền hoa.

Chẳng bao lâu sau, bên cạnh Diệp Trần bỗng có một người nhỏ giọng nói: “Nương nương, Diệp tiểu thư mời nương nương đi gặp mặt “kín”.”

Người nọ cố ý cường điệu chữ “kín”, Diệp Trần liếc mắt nhìn người thị nữ đó, là một người lạ, trong lòng tuy thấy nghi ngờ nhưng nghĩ “Diệp Trần” gọi mình, e là có chuyện gì đó.

Dù sao nữ chính tất nhiên là phải khác hẳn những kẻ qua đường không quan trọng, nàng ta muốn gặp, vẫn nên đi gặp thì hơn.

Vậy là Diệp Trần nói với mọi người một tiếng rồi đứng dậy đi tìm gặp “Diệp Trần”.

Thực ra cô cũng chẳng có gì phải sợ, lần này sân ngôi được đặt trên nhà thủy tạ để từ góc nhìn của khách nam, cảnh bên phía nhà thủy tạ này có thể quan sát gần như không sót một chút gì, để tránh cho các vị tiểu thư thế gia cảm thấy mất tự nhiên, Diệp Trần mới tách riêng cho họ một khu vực riêng.

Vườn này trước nay chưa từng mở cho người ngoài vào, chỉ có hoàng hậu và người trong hoàng thất mới biết được điểm đặc biệt này, hôm nay ai dám làm gì ở đây, Diệp Trần thực sự phải vỗ tay cổ vũ, giơ tay ủng hộ.

... mời bạn bắt đầu biểu diễn.

Diệp Trần thoải mái đi theo thị nữ kia, băng qua một con đường nhỏ dưới tán cây, Diệp Trần hỏi: “Tiểu thư nhà người tìm ta có việc gì vậy?”

“Tiểu thư nói muốn nói với nương nương chuyện của Thất hoàng tử.”

Nghe vậy, Diệp Trần bỗng thấy hoang mang.

Thất hoàng tử, vậy chẳng phải là Tần Yến Thanh sao? Giờ “Diệp Trần” đã quen Tần Yến Thanh rồi?

Diệp Trần khá bất ngờ trước diễn biến này, nhất thời không để ý xem mình đang đi đâu.

Lục Lương ngồi trên gác tiếp khách, lơ đãng nhìn ra ngoài thì bỗng thấy Diệp Trần.

Nàng được người ta dẫn vào một con đường nhỏ, trực giác mách bảo có chuyện không ổn, Lục Lương dẫn đo giấy lát rồi đứng dậy nói với mọi người: “Ta đi ra ngoài xem một chút.”

Nói xong, Lục Lương liền đi về phía Diệp Trần đang tới.

Diệp Trần được đưa tới một cái đình nằm giữa hồ, xung quanh đình bốn phía là nước, “Diệp Trần” đã ngồi sẵn đó chờ cô. Diệp Trần thấy khá là khó hiểu, bước lại gần “Diệp Trần” hỏi: “Diệp cô nương gọi ta tới đây có gì muốn nói vậy?”

“Chắc,” “Diệp Trần” tỏ vẻ khinh ghét, “ở trước mặt ta mà còn phải giả vờ giả vịt nữa sao? Cất cái mặt dối trá đó của người đi, chắc giờ người vui sướng chết được nhỉ?”

“Lời này là có làm sao?” Diệp Trần nhíu mày, nghiêm túc hồi tưởng lại xem địch ý này là từ đâu ra. Lật tung hồi ức của Mạnh Khanh Khanh lên xong, Diệp Trần mới hiểu.

Mạnh Khanh Khanh trước nay chẳng phải kẻ tốt lành gì, bấy nữ chính không chỉ một, hai lần. Đặc biệt, nàng ta còn có sở thích thích cướp nam tử của bằng hữu của nữ chính nên lúc Mạnh Khanh Khanh được gả cho Tần Chiêu, trong mắt nhóm “Diệp Trần” thì đó là vì muốn cướp nam tử của Liễu Vân Thư. “Diệp Trần” tất nhiên sẽ chẳng đối đãi tốt đẹp gì với cô.

“Vẫn còn diễn.” “Diệp Trần” cười khẩy một tiếng, lấy trong túi ra một chiếc túi gấm, “Ta không vòng vo với người nữa, ta tới gửi lời nhắn thay cho Thất hoàng tử.”

Diệp Trần nhú mày, nhất thời không biết nên giải thích thế nào. Mạnh Khanh Khanh thích Tần Yến Thanh, chuyện này tất cả mọi người đều biết, nếu giờ cô sốt sắng phủ nhận thì sẽ có vẻ mất tự nhiên.

Cái nhú mày của Diệp Trần trong mắt “Diệp Trần” lại có nghĩa là đang chột dạ, nàng ta cười, vẫy vẫy tay gọi Diệp Trần: “Người lại đây, ta nói cho người biết chàng ta nhắn gì.”

Nói xong, “Diệp Trần” đánh mắt nhìn về phía con đường nhỏ, thấy xa xa có bóng người hình như được thị nữ dẫn tới.

Diệp Trần không muốn lại đó, lắc đầu: “Thiếp thân đã gả cho Thái tử rồi, chuyện cũ trước kia giờ là mây khói. Diệp cô nương, trước đây ta và cô nương có chút hiểu lầm...”

Còn chưa nói xong, “Diệp Trần” chẳng biết nghĩ gì mà bỗng lao tới, bất ngờ kéo Diệp Trần nhảy xuống hồ.

Diệp Trần giật mình, chỉ trong tích tắc đã bị “Diệp Trần” kéo theo rơi thẳng xuống hồ.

Nước hồ lạnh giá ập tới chảy xộc vào miệng vào mũi Diệp Trần, “Diệp Trần” nín thở, bơi thẳng vào bờ bên kia.

Diệp Trần đang giãy dụa dưới hồ nước thì bất ngờ được một người giữ được, kéo cô nổi lên mặt hồ. Diệp Trần mơ màng, cả người run rẩy, người đó kéo thẳng cô lên bờ rồi ôm cô chạy một mạch. Diệp Trần loáng thoáng có nghe thấy tiếng người đó quát: “Cút hết ngay!”, giọng nói này rất quen, nhưng cô chưa từng nghe thấy người đó nói vậy bao giờ.

Diệp Trần run run, chớp chớp mở mắt ra nhìn mặt người kia.

Lúc này chàng mới mười bảy, vẫn còn nét thiếu niên trẻ con nhưng cũng đã pha lẫn sự khô ngô, tuấn tú của một thanh niên.

Nắng mùa thu chiếu lên mặt chàng, tô vẽ thêm những đường nét anh tuấn càng thêm đẹp đẽ.

Cô không biết có bao nhiêu người đang nhìn mình nhưng cô biết chắc lúc này mình trông rất tệ.

Quỳ thủy ngấm ra ngoài cung trang, gió lạnh thổi tới, Diệp Trần lạnh, run run rụt người vào. Lục Lương cúi đầu nhìn cô, thấy cô nường trong lòng mình co lại như con mèo con khiến lòng chàng vừa thương vừa áy náy.

Vừa nãy chàng đã nhìn thấy hết thấy, có một nữ tử muốn hại nàng, chàng đã thấy rất rõ ràng.

Giờ này ôm nàng trong lòng, trái tim chàng trào dâng uất ức và xót xa. Chàng biết, chàng thương người con gái này. Thương nhất không phải vì nàng chịu tủi, không phải vì nàng đang run rẩy trong lòng chàng, mà là vì, khi bị đối phương kéo xuống nước, trong chớp mắt ấy, bản năng nàng vẫn muốn lao theo giữ người đó lại.

Tuy người nọ muốn hại nàng nhưng trong khoảnh khắc ấy, nàng vẫn hành động theo bản năng, vẫn muốn cứu người.

Đó là một kiểu bản năng.

Chứng tỏ ẩn trong xương tủy người này có lương tâm. Thật giống người con gái mà chàng vẫn ái mộ, trông thì lạnh lùng, kiên cường nhưng lại vô cùng dịu dàng, lương thiện.

Người con gái tên là Diệp Trần ấy, tuy bị hệ thống ràng buộc phải thực hiện nhiệm vụ, tuy cô ấy đã từng từ bỏ chàng rất nhiều lần, nhưng những lúc họ ở bên nhau, chàng biết, nếu cô ấy có lựa chọn, cô ấy nhất định sẽ quyết định làm chuyện thiện lương nhất.

Lục Lương ôm Diệp Trần chạy thẳng một mạch về phòng ngủ, đặt xuống giường, sai hạ nhân đi chuẩn bị y phục, nước ấm, canh gừng, đồng thời nói: “Phong tỏa ven hồ, bắt nữ tử bơi từ dưới nước lên lại đây cho ta!”

Nói xong, chàng nhìn sang Diệp Trần. Nàng cuộn mình, ôm bụng nằm trên giường, cung trang thắm máu, nàng nhỏ tiếng gọi: “Điện hạ...”

“Không sao.” Lục Lương ngoảnh mặt đi, ôn tồn nói, “Ta đã nói rồi, ta sẽ che chở cho nàng, nàng đừng lo. Ngoan nào.” Lục Lương bất giác vuốt tóc đối phương, “Ngủ một giấc thật ngon vào, nhé?”

“Máu...”

Diệp Trần nhỏ giọng nói. Lục Lương lúc này mới hiểu ra nàng ấy đang để tâm chuyện gì, mặt mày cười tươi, dịu dàng nói: “Không sao, ta là trượng phu của nàng mà.”

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn đối phương. Lục Lương ngẩn ra, giờ mới ý thức được mình vừa nói gì. Thị nữ cầm y phục tới, cho Lục Lương cơ hội tránh đi, Lục Lương lập tức đứng dậy, lúng túng nói: “Nàng thay y phục đi...”

Nói xong, Lục Lương bối rối đi ra ngoài. Diệp Trần thay đồ ra, trong lòng vừa chẳng biết làm sao lại vừa vui vui.

Cô biết mà, loanh quanh lòng vòng thế nào, người ấy rốt cuộc sẽ vẫn cứ thích mình.

Lục Lương đứng ngoài cửa, anh ta thật không hiểu mình bị làm sao nữa, chỉ thấy mặt nóng lên như phát sốt.

Chờ Diệp Trần thay y phục xong, Lục Lương mới vào, thị nữ đưa canh gừng tới, ngồi bên cạnh đút cho Diệp Trần uống.

Thị nữ đút quá rụt rè, thỉnh thoảng lại có nước bị đổ ra ngoài, Diệp Trần đang định nói thì Lục Lương đã không chịu được, đưa tay ra: “Để ta làm cho.”

Nói xong, Lục Lương liền cầm luôn lấy bát từ tay thị nữ, ngồi xuống cạnh Diệp Trần, đút canh gừng cho cô. Chàng đút rất cẩn thận, từng tí từng tí một, chỉ sợ nàng bị nóng.

Diệp Trần mỉm cười uống canh. Lúc này, thị vệ dẫn người vào, bẩm với Lục Lương: “Điện hạ, bắt được người rồi.”

Lục Lương thoát cái lạnh mặt, gạt đầu, đặt bát canh gừng xuống khay, đứng dậy nhìn “Diệp Trần” bị giải vào phòng.

“Diệp Trần” đã thay quần áo tử tế, tóc thì còn hơi ướt một chút, nàng ta bất mãn giẫy người: “Buông ta ra! Các người làm cái gì thế hả?! Các người còn dám đề ta, ta sẽ...”

“Người sẽ thế nào?” Lục Lương lạnh lùng lên tiếng.

“Diệp Trần” ngơ ngác ngẩng đầu thấy trước mặt có một người thanh niên mặc trang phục thêu mây cuộn bằng chỉ vàng trên nền vải đen.

Người này rất đẹp, mặt mày như tiên nhân, trước đây, ai từng gặp chàng cũng đều nói một câu “Thái tử rất đẹp, có điều là hơi yếu đuối.”

Nhưng mà, giờ phút này, người thanh niên đứng trước mặt nàng ta, mặt mày tuấn tú, sắc mặt lạnh lùng, đôi mắt tựa như giếng cổ, đầm băng,

tuyết trắng núi cao, rất có khí phách, khiến người ta không dám nhìn thẳng nhưng lại muốn nhìn nhiều thêm một chút nữa.

Như kẻ phàm nhìn thấy thần tiên, vừa hèn mọn lại vừa quyến luyến.

Thấy đối phương sững ra, Lục Lương nóng nảy cau mày lại: “Người đây Thái tử phi xuống nước, nói cho cô xem, người muốn thế nào?”

*cô: là tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến

“Diệp Trần” sững ra giây lát mới sức tỉnh lại, cao giọng nói: “Điện hạ sao lại muốn làm nhục một nữ tử như vậy chứ?!”

“Bốp” một tiếng, tiếng bạt tai vang khắp căn phòng, mọi người đều sợ ngây ra, ngay cả Ba Tám đang cắn hạt dưa xem kịch cùng Diệp Trần cũng bị cái tát của Tần Chiêu làm giật mình đánh rơi hết cả hạt dưa đang cầm.

Tần Chiêu tát xong, thông dong thu tay về, lồng tay vào trong ống tay áo, vẻ mặt hững hờ: “Cô không chỉ làm nhục người như thế mà còn muốn đánh người nữa.”

“Nói đi,” Lục Lương thờ ơ nhìn cô nương bị chàng đánh đỏ bừng khóe mắt, lạnh lùng hỏi, “muốn thế nào đây?”

Tác giả có chuyện muốn nói: [mẫu truyện nhỏ]

Tần Chiêu: “Ngày sau, nếu cô nương có người thương, ta nguyện bắc cầu trái đường cho cô nương.”

Mạnh Khanh Khanh: “Sau này chàng sẽ không hối hận chứ?”

Tần Chiêu: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Sau này...

Mạnh Khanh Khanh: “Tần Chiêu, chàng nhanh lên, ta đang vội gả cho Tần Yến Thanh!”

Tần Chiêu: “Ta không đồng ý!”

Mạnh Khanh Khanh: “Không phải đã nói sẽ không hối hận rồi cơ mà?!”

Tần Chiêu: “Ta nói đùa thôi.”

Mạnh Khanh Khanh: “Không phải đã nói quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy rồi hay sao?”

Tần Chiêu: “Giờ có thiên quân vạn mã đang truy ta.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

84. Chương 84: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Câu nói kết thúc, cả căn phòng lặng ngắt như tờ, Diệp Trần nhặt hạt dưa lên, thầm vỗ tay khen Tần Chiêu trong bụng.

Trâu bò lắm, lão đại, xin được kính trà ngài.

Nữ chính mà nói đánh liền đánh, quả không hổ danh là nhân vật phản diện cấp BOSS!

Tần Chiêu thể hiện ra ngoài rất bình tĩnh, ung dung, “Diệp Trần” tỉnh táo lại, mắt đỏ hoe, cắn chặt môi, trông cực kỳ tủi thân. Tần Chiêu xoay ngang người, đứng tránh ra, giọng lạnh lùng: “Xin lỗi đi.”

“Xin lỗi cái gì chứ?” “Diệp Trần” khóc, “Ta không xin lỗi, nàng ta trước đây làm nhiều chuyện với bọn ta như vậy, nàng ta không xin lỗi, dựa vào cái gì mà ta phải xin lỗi nàng ta?! Ta không xin lỗi!”

“Vẫn chưa được đánh đủ chứ gì?” Tần Chiêu nhếch khóe môi, giọng lạnh tanh: “Người là nữ nhi của vị đại nhân nào? Cô thật muốn xem thử, lén cấu kết với đàn ông bên ngoài hãm hại thanh danh của thái tử phi, đẩy thái tử phi xuống nước, có ý định mưu sát, phụ thân người sẽ giải thích thế nào với cô đây!”

Lời này khiến mặt “Diệp Trần” trắng bệch hẳn ra nhưng vẫn cắn môi không nói một câu. Tần Chiêu nổi nóng, quay sang hỏi kẻ dưới: “Đây là người nhà ai?”

“Bẩm điện hạ,” thị vệ đứng bên nhỏ giọng thưa, “Là nữ nhi của Diệp thừa tướng ạ.”

Nghe được đáp án này, Tần Chiêu sững người, chàng cố dẫn lòng, ra vẻ bình tĩnh tự nhiên nói: “Gọi Diệp thừa tướng tới đây.”

Không cần Tần Chiêu gọi, thị nữ của “Diệp Trần” sớm đã đi gọi rồi. Tần Chiêu cứng người xoay lại nhìn “Diệp Trần”, chàng vốn muốn hỏi người là người con gái nào của Diệp thừa tướng nhưng lại nghĩ ra Diệp thừa tướng chỉ có duy nhất một đứa con gái, vấn đề này không cần phải hỏi.

Nhưng Tần Chiêu thật không thể tin nổi.

Người này sao có thể là “Diệp Trần” chứ?

Tuy Diệp Trần không phải là thánh mẫu cực kỳ lương thiện, trong xương cốt vẫn có chút ích kỷ, lạnh bạc, nhưng tuyệt đối không phải người ác độc đã đẩy người ta xuống nước, biết rõ danh dự quan trọng thế nào với một nữ tử mà còn cố ý dẫn đàn ông tới gặp nữ tử đó.

Hơn nữa, sau khi đã làm tất cả những chuyện này, từ tận đáy lòng vẫn không hề chịu nhận sai, người như vậy, sao có thể là Diệp Trần được?

Tần Chiêu không thể tin nổi, trong lòng vẫn nuôi chút hy vọng, hỏi thiếu nữ đang quỳ dưới đất khóc: “Người tên là gì?”

“Diệp Trần” ngoảnh mặt đi ngó lơ chàng, thị vệ đứng bên đành rụt rè đáp thay: “Là tiểu thư Diệp Trần ạ.”

Tia hy vọng cuối cùng tắt ngúm.

Tần Chiêu nhìn người quỳ dưới đất, mãi một lúc lâu mới nói đầy bứt rứt: “Người không nên như thế này.”

Nữ chính “Diệp Trần” quỳ dưới đất lẫn Diệp Trần nằm trên giường nghe xong câu ấy đều phải ngẩn ra. Tần Chiêu nhắm mắt lại, vẻ như cực kỳ thất vọng: “Sao người có thể như thế này?”

“Trò đùa này tôi xem chẳng hiểu gì hết.” Diệp Trần buồn chuyện với Ba Tám: “Tần Chiêu nghĩ nữ chính phải như thế nào cơ?”

“Tôi thấy ấy là cả hai người này đều sai sai.” Ba Tám cắn hạt dưa, nói nghe cực kỳ cao siêu: “Có nội tình, có gian tình.”

“Có phải trước đây Tần Chiêu từng thích ai không?” Diệp Trần cắn hết hạt dưa mình cầm, thò tay sang lấy của Ba Tám, Ba Tám tiện tay đưa cho cô một cốc coca: “Coca zero không đường đấy, không béo đâu.”

“Linh hồn tôi không hề sợ béo.” Diệp Trần khinh bỉ liếc Ba Tám tròn vo. Ba Tám xoa xoa người mình, ngẫm nghĩ rồi nói: “Không được, tôi là người sắp đi xem mắt, không thể sa đọa như vậy được.”

“Ồ!” Diệp Trần thích thú ồ lên, “Anh đăng ký được vào hệ thống tìm bạn trăm năm rồi à?”

“Được rồi!” Ba Tám tự tin nói, “Vẫn đang chờ xếp số, chờ xếp đến tôi là tôi có thể được đi xem mắt rồi. Dựa vào độ anh tuấn vô song của tôi đây, tôi tin mình sẽ nhanh chóng có đối tượng ngay thôi!”

Diệp Trần hoài nghi ngẫm nghĩ Ba Tám. Ba Tám dùng cái biểu cảm cười mỉm nhìn lại Diệp Trần: “Ánh mắt của cô là ý gì thế hả?”

“Tôi cực kỳ muốn biết thẩm mỹ của giới AI các anh nó như thế nào. Anh thế này mà là anh tuần vô song? Anh có thể nói cho tôi nghe thử chút, mỹ mạo động lòng người trong lòng anh là như thế nào không?”

“Là...” Ba Tám mặc dù vẫn cười mỉm chỉ nhưng Diệp Trần rất thần kỳ có thể cảm giác được một sắc thái gì đó như là “ngượng ngùng” trên mặt anh ta. Ba Tám cúi đầu, giọng then thừng nói: “Là... Cô từng thấy cái icon đội mũ xanh ngậm điều thuốc trong QQ chưa... Bản nâng cấp còn đeo cả vòng cổ ngậm điều thuốc ấy...”

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, Ba Tám ngượng ngùng nói: “Tôi cảm thấy như thế rất đẹp.”

“Được rồi, tôi hiểu rồi.” Diệp Trần lập tức chuyển sang nhìn Tần Chiêu, ý đồ dùng thịnh thế mỹ nhan Tần Chiêu để rửa mắt, trấn an tâm hồn: “Thẩm mỹ của giới AI các anh đúng là khác xa loài người.”

“Cô nói vậy là tôi không vui đâu đó...”

“Điện hạ...”

Giữa lúc Diệp Trần và Ba Tám tán phét với nhau, “Diệp Trần” quỳ dưới đất quan sát sắc mặt của Tần Chiêu, chẳng hiểu sao lại thấy có gì đó giống như là đau lòng. Người đẹp đúng là có ưu thế hẳn, chỉ chau mày thôi cũng khiến người ta thương tâm.

“Diệp Trần” bỗng cảm thấy mình có lẽ đã làm sai điều gì, khe khẽ hỏi: “Điện hạ... trước đây từng quen biết ta sao?”

Tần Chiêu tỉnh lại sau cơn choáng váng vì người nữ tử mình tát chính là Diệp Trần.

Chàng lấy lại bình tĩnh, nhanh nhẹn bịa một lí do: “Diệp tiểu thư tiếng lành đồn xa, trước nay cô luôn cho rằng Diệp tiểu thư là người thông tuệ,

hiếu lý lẽ, không ngờ lại là hạng người không biết phân biệt thị phi như thế này.”

“Điện hạ, là nàng ta sai trước, ta phản đòn lại chẳng lẽ là sai sao?!”
“Diệp Trần” nghe Tần Chiêu đánh giá mình như vậy thì phần nộ chất vẫn, “Điện hạ biết trước đây nàng ta đã làm những gì không? Điện hạ biết vì sao ta lại làm vậy với nàng ta không?!”

Nếu là người khác, tất nhiên Tần Chiêu sẽ nói không, chàng cảm thấy, đánh giá một người không thể dựa vào lời của người khác, chàng tin tưởng vào đôi mắt mình.

Mạnh Khanh Khanh là người thế nào, không cần người khác phải tới nói.

Nhưng mà, lúc này đây, người hỏi chàng lại là Diệp Trần đã dây dưa sáu kiếp cùng chàng, chàng cup mắt xuống, đành phải hỏi: “Vì sao?”

“Điện hạ, nàng ta trước nay vẫn luôn thích cướp đoạt đàn ông của người khác làm vui. Lần trước, một vị bằng hữu của ta thích một nam tử, nàng ta liền ra sức dụ dỗ, khiến nam tử kia từ bỏ bằng hữu của ta, quay sang theo đuổi nàng ấy. Lần này, nàng ta biết rõ...” “Diệp Trần” ngập ngừng một chút, giấu tên bạn mình đi, nói tiếp, “biết rõ một vị bằng hữu khác của ta vô cùng ái mộ điện hạ, nàng ta liền trên nịnh hót dưới bợ đỡ để trở thành thê tử của điện hạ...”

“Không cần nói nữa.”

Tần Chiêu không nghe lọt tai nổi nữa, chàng nhìn “Diệp Trần”, ánh mắt ngập tràn thất vọng.

“Người khác ta không biết, nhưng thái tử phi là do mẫu hậu của cô chọn nàng làm, là do cô đồng ý cưới. Thậm chí, nói ra thì người vốn cũng được lọt vào mắt của mẫu hậu của cô. Nếu lúc trước mẫu hậu không chọn

nàng mà chọn người, há chẳng phải giờ này khắc này người cũng nên tự sát mình một cái?”

“Nếu ta biết bằng hữu mình thích điện hạ thì tuyệt đối sẽ không gả cho điện hạ!” “Diệp Trần” lập tức phản bác. Tần Chiêu bật cười trào phúng: “Nhưng bằng hữu của người là bằng hữu của thái tử phi sao? Nàng ấy có nghĩa vụ này sao?”

Lời này khiến “Diệp Trần” lập tức nghẹn lời. Vừa lúc Diệp thừa tướng chạy tới, vào xin lỗi Tần Chiêu. Tần Chiêu hơi phiền lòng, chàng vốn định phạt nặng “Diệp Trần” nhưng hề nghĩ đó là người chàng ngày nhớ đêm mong thì chàng lại hơi không nỡ hạ quyết tâm.

Tuy vậy, nhìn Mạnh Khanh Khanh nằm trên giường mỉm cười quan sát hết thảy, vẻ mặt điềm đạm, nhu mì, chàng lại cảm thấy, cứ thế bỏ qua thì không khỏi quá bất công với Mạnh Khanh Khanh.

Nghĩ đi nghĩ lại, chàng nói với Diệp Trần đang nằm trên giường: “Khanh Khanh, nàng muốn thế nào?”

Chàng gọi cô là Khanh Khanh.

Đây là lần đầu tiên chàng gọi cô như vậy. Diệp Trần ngẩn ra giây lát mới hiểu được là chàng đang giữ thể diện cho mình trước mặt mọi người.

Tần Chiêu đã nể mặt, cô sao có thể phớt lờ ý tứ của chàng.

Vừa mới đòi đánh đòi giết hùng hổ bỗng nhiên lại mềm lòng ư? E là bỗng nhiên không muốn phạt “Diệp Trần” nhưng lại sợ mất thể diện nên mới kéo cô ra nói thay.

Diệp Trần còn biết nói gì nữa đây?

Nữ chính dù sao vẫn là nữ chính.

Trong khoảnh khắc, Diệp Trần bỗng cảm thấy mình đã có thể hiểu được mấy phần cảm giác bất cam trong lòng Lục Lương rồi.

Cô mỉm cười, nếu không biết trước những chuyện sau này, e là cô đã đứng dậy, trút một cái bạt tai lên mặt “Diệp Trần” rồi. Nhưng cô lại biết, chẳng mấy nữa họ sẽ bị phạt đi trông Hoàng lăng. Lúc này nên bớt gây thù chuốc oán mới phải.

Diệp Trần cười nói: “Cũng không phải chuyện gì lớn, vậy coi như đã xong rồi đi.”

Lời này khiến trái tim Tần Chiêu thắt lại, chẳng biết nghĩ thế nào, chàng mấp máy môi, quay sang nói với “Diệp Trần” quỳ dưới đất: “Người xin lỗi cho cô! Người làm sai thì nên nhận phạt, hôm nay nếu không xin lỗi, cô nhất định sẽ không bỏ qua!”

Nói xong, Tần Chiêu ngồi xuống cạnh Diệp Trần, không dám quay đầu lại, cảm giác như thể mình đã làm sai chuyện gì.

Diệp Trần quan sát sắc mặt của chàng ta rồi nhìn sang nữ chính “Diệp Trần” căn môi quỳ dưới đất tựa như đang đấu tranh tinh thần ghê gớm lắm. Thái độ Tần Chiêu kiên quyết, cứ như thể định đòi lại công bằng đến cùng cho cô vậy.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Diệp Trần cũng nghe được một câu: “Xin lỗi...”

“Nói to lên.” Tần Chiêu cúi đầu, cao giọng.

“Xin lỗi xin lỗi xin lỗi!”

Nữ chính “Diệp Trần” òa khóc, đứng dậy chạy đi. Diệp thừa tướng bất lực thở dài, cáo từ Tần Chiêu rồi đuổi theo đưa con gái.

Trong phòng chỉ còn Diệp Trần và Tần Chiêu cùng mấy người thị nữ. Diệp Trần tủm tỉm cười nhìn Tần Chiêu: “Cảm ơn điện hạ ra mặt giúp ta.”

Tâm tình Tần Chiêu có vẻ không được tốt, chàng ừ một tiếng, dèm lại góc chăn cho cô: “Nghỉ đi cho khỏe.”

“Điện hạ có vẻ không được vui?” Diệp Trần nhìn chàng ta, ánh mắt đầy thấu hiểu. Tần Chiêu lắc đầu: “Nàng nghỉ ngơi đi, ta đi đây.”

“Điện hạ,” Diệp Trần nắm chặt tay Tần Chiêu, Tần Chiêu cứng người lại. Diệp Trần dường như nhận ra hành động của mình vượt quá quy củ, vội vàng buông ngay ra, giọng nói có chút ngượng ngùng: “Điện hạ có thể ngồi với ta thêm lúc nữa không?”

Tần Chiêu giờ mới nghĩ ra, Mạnh Khanh Khanh ban nãy hẳn là bị một phen giật mình, thấy thương nàng, chàng lại ngồi xuống cạnh người nàng, giọng ôn hòa: “Ừm, ngủ đi, ta trông cho.”

Có Tần Chiêu ở bên, trong lòng Diệp Trần thoải mái hẳn.

Thực ra không phải cô sợ, cô chỉ đơn thuần cảm thấy có người này ngồi đây thì ngủ ngon hơn mà thôi.

Diệp Trần đang mơ màng sắp ngủ, bỗng nhớ tới những lời nữ chính nói ban nãy, không kìm được hỏi: “Những lời Diệp cô nương vừa nói ban nãy, điện hạ không để ý sao...”

“Ừm...” Tần Chiêu vô tư đáp, “Nàng không phải người như thế, ta biết.”

Diệp Trần cười khê: “Điện hạ có vẻ rất hiểu ta.”

“Đôi mắt con người không biết nói dối.” Giọng Tần Chiêu rất bình thản, không có chút tí ti nào tính tình non dại mà giống như một kẻ giả đã

trải qua đủ sự đời tang thương, “Nàng có một đôi mắt rất đẹp.”

Nghe chàng nói như thế, Diệp Trần không giấu nổi nụ cười. Bất giác, thấy trong lòng dịu dàng, ấm áp.

Thu cục yển khép màn bằng trò khôi hài của “Diệp Trần”. Vì toàn bộ khách nam đều có thể nhìn thấy hết chuyện ở bên nhà thủy tạ nên tuy rằng “Diệp Trần” không bị phạt công khai nhưng mọi người cũng đều đã biết rõ mười mười tính nết cô nương này.

Vốn dĩ thấy “Diệp Trần” là người hoạt bát, tươi sáng, giờ thì khó tránh khỏi cảm thấy nàng ta quá mức tự phụ, thiếu giáo dục.

Sau này, qua lời người khác, Diệp Trần mới được biết, người nam tử “Diệp Trần” sai nha hoàn gọi tới hôm đó chính là nam chính Tần Yến Thanh.

Mạnh Khanh Khanh thích Tần Yến Thanh là chuyện mọi người đều biết. Nếu hôm đó không phải chuyện ở nhà thủy tạ đều được mọi người thấy rõ một hai, không phải Tần Chiêu tới kịp, “Diệp Trần” kéo Mạnh Khanh Khanh xuống sau đó một mình bơi đi chuồn mất, Mạnh Khanh Khanh lại là người không biết bơi lội, Tần Yến Thanh chỉ còn nước phải đi cứu người, đến lúc đó, kết hợp với chuyện Mạnh Khanh Khanh từng ái mộ Tần Yến Thanh, Diệp Trần đúng là có mười cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng được.

Với một thái tử phi, đây là vết nhơ hủy diệt cả một đời.

“Diệp Trần” chỉ cho đó là đùa dai nhưng hoàn toàn không nghĩ được rằng, đùa như vậy, thực sự ác ý biết bao.

Sau chuyện này, “Diệp Trần” đã bị Diệp thừa tướng cấm túc ở nhà. Diệp Trần nhăm tính thời gian, chẳng mấy năm nữa, vị nữ chính “Diệp Trần” này sẽ nữ giả nam đi phiêu bạt giang hồ rồi. Vấn đề là hiện giờ nàng

ta và Tần Yến Thanh đã gặp nhau, không biết chuyện này có làm thay đổi diễn biến gốc hay không.

Diệp Trần mãi suy tính diễn biến trong thế giới gốc còn Tần Chiêu thì lại chìm sâu trong nỗi rối lòng.

Chàng biết mình nhất định sẽ yêu Diệp Trần, sáu thế giới đã qua, bất kể ban đầu là thích hay không thích, cuối cùng chàng đều sẽ thích Diệp Trần, bởi vì trong sâu thẳm con người Diệp Trần luôn có thứ gì đó thu hút tình yêu của chàng.

Nhất cử nhất động của nàng, nét mặt biểu cảm của nàng, đều có thể khiến chàng yêu.

Nhưng ở thế giới này, Diệp Trần lại khiến chàng thấy thực sự ghét vô cùng, không phải là không thích mà là cực kỳ ghét. Ngược lại, Mạnh Khanh Khanh...

Tần Chiêu không biết tình cảm mình dành cho Mạnh Khanh Khanh là gì. Có thể là đồng tình, có thể là thương hại, có thể là quý mến, có thể là sự đùm bọc giữa bạn bè với nhau.

Hễ nàng đứng bên cạnh chàng, từ tận bản năng, chàng liền cảm thấy không nỡ để nàng chịu chút oan ức nào.

Tình cảm như thế khiến chàng hơi sợ, nếu chàng phóng túng nó, lâu ngày, có lẽ chàng sẽ thực sự yêu người này. Nhưng chờ chàng yêu rồi, chàng và Mạnh Khanh Khanh yêu nhau, sau đó chàng lại yêu Diệp Trần, thế thì thực sự quá bất công với Mạnh Khanh Khanh.

Cứ nghĩ đến đôi mắt trong veo dịu dàng của Mạnh Khanh Khanh là Tần Chiêu lại cảm thấy không thể để như vậy được.

Nghĩ một hồi, cuối cùng Tần Chiêu quyết định, chàng phải tiếp xúc với Diệp Trần nhiều hơn. Có lẽ nếu tiếp xúc nhiều hơn, chàng sẽ nhận ra điểm tốt của người con gái này.

Nghĩ đoạn, Tần Chiêu liền đứng dậy. Giờ phần lớn mọi chuyện đã được an bài xong, chàng đang rảnh tay, tối đến liền tranh thủ lên tới phủ thừa tướng, làm chút chuyện nhòm ngó khuất tất.

Tối đầu tiên chàng đi, chàng trông thấy “Diệp Trần” sinh sự âm ỉ làm chàng đau hết cả đầu.

Tối thứ hai chàng đi, chàng trông thấy “Diệp Trần” cãi nhau với phụ thân, âm ỉ làm chàng đau hết cả đầu.

Tối thứ ba...

Tần Chiêu đi được hai lần thì Diệp Trần liền nhận ra điều bất thường.

Trực giác của phụ nữ trong chuyện chồng mình ngoại tình luôn chuẩn xác chẳng thua kém gì Sherlock Holmes.

Tối ngày thứ ba Tần Chiêu về trễ, Diệp Trần ngồi trước gương tháo trang sức, nói với Ba Tám: “Tra giúp tôi vị trí của Tần Chiêu đi.”

“100 điểm tích lũy.”

Ba Tám những lúc thế này luôn rất nguyên tắc, Diệp Trần hừ một tiếng: “Trừ đi.”

Cô có tiền.

Một lúc sau, trong đầu Diệp Trần xuất hiện một bản đồ, điểm sáng đại diện cho Tần Chiêu đang ở tại...

Diệp phủ.

Nhớ lại thái độ lần trước của Tần Chiêu với nữ chính “Diệp Trần”, Diệp Trần bật cười, coi như đã hiểu.

Tần Chiêu ắt là đã trót nhất kiến chung tình với nữ chính “Diệp Trần” rồi đây mà.

Có điều Diệp Trần cũng không lấy làm lạ, dù sao thì trong thế giới gốc, nữ chính “Diệp Trần” vừa xuất hiện, Tần Chiêu liền yêu nàng ta ngay lập tức.

Tuy vậy, trong lòng Diệp Trần vẫn hơi buồn một chút. Nghĩ đi nghĩ lại, cô quyết định phải đi bắt gian. Diệp Trần gọi thị nữ vào thay y phục cho mình, mang theo thị vệ, đi thẳng tới cửa sau của Diệp phủ.

Cô muốn nhìn thử xem Tần Chiêu sẽ làm thế nào.

Diệp Trần ngầm đoán, dựa vào cái tình dễ mềm lòng, hay áy náy của nhân vật phản diện của thế giới này, bị vợ mình bắt gian tại trận, chắc sẽ chịu ngoan ngoãn một thời gian. Nhưng nếu như vậy thì cô lại càng thấy không vui hơn.

Cô còn chưa chụp mũ xanh cho Tần Chiêu, chàng ta lại đã rục rịch định đội cho cô rồi à?

Xe ngựa đi thẳng về phía Diệp phủ, trong lòng Diệp Trần sóng ngầm cuồn cuộn. Đêm đã khuya, xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng xe ngựa lóc cóc đi trên đường, lọc cà lọc cọc. Diệp Trần lắng tai nghe tiếng xe chạy, thở dài một hơi, đang định tự an ủi bản thân một chút thì xe ngựa bỗng dừng lại.

Diệp Trần lập tức cảnh giác, hỏi người bên ngoài: “Sao vậy?”

“Nương nương, có tảng đá.”

Người nọ đáp. Diệp Trần thở phào một hơi, bình thản bảo: “Chuyển nó ra chỗ khác đi.”

Phu xe vâng dạ, xuống dọn tảng đá đi. Diệp Trần ngả lưng dựa vào thùng xe, bất ngờ rơi vào trong một lồng ngực ấm áp!

Diệp Trần sợ hãi hét lên nhưng đã bị đối phương bịt chặt miệng, ôm cả người cô vào lòng, đối phương hạ thấp giọng nói: “Là ta.”

Tần Yến Thanh!

Cơ thể này quen thuộc với mọi thứ thuộc về Tần Yến Thanh, chàng ta vừa lên tiếng là cô nhận được ngay, lập tức bình tĩnh trở lại.

Thấy cô thả lỏng người, Tần Yến Thanh mới buông cô ra. Xe ngựa lại tiếp tục lăn bánh. Tần Yến Thanh nói khẽ: “Có người truy sát ta, giúp ta chút đi.”

“Giúp thế nào?” Diệp Trần bình tĩnh đến lạ, nam chính bị truy sát, tất nhiên là giúp được là phải giúp. Tần Yến Thanh thấy đối phương bình tĩnh, không mấy may hoảng hốt chút nào, bất giác nhìn kĩ cô hơn, nhanh chóng trả lời: “Chở ta về phủ.”

Diệp Trần gật đầu, nói với ngoài xe: “Lão Trương, ta bỗng nhớ ra mình có chút việc phải đi tìm một vị tỷ muội. Chúng ta tới phủ Yến vương đi.”

“Vâng.”

Phu xe không dám nói nhiều, giục ngựa quay đầu.

Tần Yến Thanh ngồi yên, tựa vào một góc khác, giữ khoảng cách với Diệp Trần.

Đối mặt với vị “cự” tình lang này, Diệp Trần có hơi lúng túng. Hai người quen biết nhau từ nhỏ, Tần Yến Thanh rất hiểu Mạnh Khanh Khanh. Diệp Trần sợ y phát hiện ra sơ hở nên không dám nói nhiều. Tần Yến Thanh tựa vào vách thùng xe, đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới, sau đó khước môi cong lên: “Có gia đình rồi, hấp dẫn hẳn ra.”

Câu nói ngả ngớn này khiến Diệp Trần hơi khó chịu, mặt đành lại: “Điện hạ vượt quá lễ nghi rồi.”

“Xem ra nàng sống cũng không tồi.” Tần Yến Thanh cười, “Hoàng huynh có vẻ rất tốt với nàng.”

Diệp Trần phớt lờ chàng ta. Tần Yến Thanh chặc chặc mấy tiếng rồi nói: “Gả cho người cái liền lạnh lùng vô tình ngay được, đúng là tác phong của Mạnh Khanh Khanh.”

“Đã biết ta đã gả cho người, lại còn là hoàng tẩu của điện hạ, là thái tử phi,” Diệp Trần nhìn chòng chọc đối phương, mặt lạnh lùng, “vậy phiền điện hạ hãy tôn trọng ta!”

Tần Yến Thanh không đáp gì. Nghe Diệp Trần nói những lời như vậy, không hiểu sao, trong lòng rất khó chịu.

Hắn là vì được một người theo đuổi đã thành thói quen, bỗng một ngày mất đi, khó tránh khỏi một chút hụt hẫng.

Tần Yến Thanh cảm thấy bản thân thật buồn cười. Lúc Mạnh Khanh Khanh theo đuổi y, y ghét nàng ta thật là phiền. Giờ Mạnh Khanh Khanh nói năng lạnh nhạt với y, y lại cảm thấy hơi buồn lòng.

Cảm giác khó chịu này thôi thúc chàng lên tiếng: “Giữa ta và nàng còn nói gì tôn trọng hay không tôn trọng chứ? Lúc nàng tự dâng mình mong được đầu gối tay ấp bị ta cự tuyệt, sao không thấy nàng nhắc tới tự trọng?”

Tần Yến Thanh nói vậy làm Diệp Trần phải vội vàng lục tung trí nhớ Mạnh Khanh Khanh lên tìm kiếm. Sau đó...

Diệp Trần bị trình độ hèn mọn của Mạnh Khanh Khanh khi yêu đối phương làm giật mình.

Cô mất một lúc chỉnh đốn lại tinh thần, ngược mắt nhìn Tần Yến Thanh.

“Điện hạ,” cô nói vô cùng nghiêm túc, “Tình cảm là thứ có thời hạn. Lúc ta thích điện hạ, ta có thể toàn tâm toàn ý dâng hiến cho điện hạ. Giờ thời hạn đã hết rồi, ta không còn thích điện hạ nên không muốn cho gì hết nữa.”

Lời của nàng khiến mặt Tần Yến Thanh sa sầm hẳn lại. Diệp Trần không để ý, tiếp tục nói: “Hôm nay ta giúp điện hạ hoàn toàn là vì nể mặt Thái tử. Điện hạ là hoàng đệ của trượng phu ta, ta giúp điện hạ. Nếu không phải nể quan hệ giữa điện hạ và trượng phu ta,” Diệp Trần nói tới đây thì cau mày lại, “điện hạ cho là ta sẽ lo lắng sống chết của điện hạ sao?”

Tần Yến Thanh im lặng. Xe ngựa dừng lại. Diệp Trần liếc nhìn thử bên ngoài, lạnh lùng nói: “Mau đi đi.”

Tần Yến Thanh mím môi, nhảy xuống từ sau xe.

Phu xe ở ngoài kính cẩn thưa: “Nương nương, tới rồi ạ.”

“Ta bỗng nhớ ra việc đó ta không cần làm nữa.” Diệp Trần nói dối không chớp mắt, kiểm tra thử vị trí của Tần Chiêu, đã về phủ rồi, cô nhẹ nhàng nói: “Hồi phủ thôi.”

Phu xe không hỏi nhiều, lại đánh xe ngựa về.

Tần Yến Thanh đứng trước cửa, ôm miệng vết thương, nhìn theo bóng chiếc xe ngựa đi xa.

Không thích... sao?

Tần Yến Thanh mĩa mai nghĩ, lại nhớ tới cặp mắt lạnh giá của Diệp Trần.

Trong lòng chàng ta có gì đó đang cự mình.

Mạnh Khanh Khanh, nàng không thích ta nhưng ta thì lại có hơi thích nàng rồi.

Trong lòng Diệp Trần thấy hơi buồn bực. Ra ngoài bắt gian chồng, không may gặp phải mối tình đầu kiêm đối tượng ngoại tình tương lai, tự mình làm mình tức...

Nhưng không sao, cô, không sợ!

Về tới Đông cung, Tần Chiêu ra đón cô. Bị cái cô “Diệp Trần” kia làm đau cả đầu, Tần Chiêu vừa về là liền muốn đi tìm thái tử phi nhà mình để rửa mắt, không ngờ thái tử phi lại không ở nhà.

Đã trễ thế này, thái tử phi nhà mình còn đi đâu? Tần Chiêu bất giác thấy lo lắng. Chàng ngẫm đoán xem Mạnh Khanh Khanh đi đâu, chờ rồi lại chờ.

Vừa nghe báo thái tử phi về, chàng liền vội chạy ra đón. Diệp Trần vén rèm lên, thấy Tần Chiêu đứng ngóng ngoài xe như chú chó con, có vẻ đã đợi lâu rồi.

Diệp Trần không nhịn nổi cười: “Sao điện hạ lại ra đây chờ ta vậy?”

Tần Chiêu cũng không nhịn được cười, đưa tay ra đón Diệp Trần, mắt nhìn vào trong xe. Chỉ nhìn thoáng qua một cái, chàng liền tinh ý nhận ra,

có máu.

Tần Chiêu giật mình nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ bình tĩnh, cười đáp:
“Ngày thường nàng đều chờ ta về, hôm nay ta chờ nàng một lần.”

Nói xong, chàng lặng lẽ thu tầm mắt về, trong lòng thầm nghĩ...

Rốt cuộc thái tử phi đã đi đâu?

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

85. Chương 85: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 4

Tần Chiêu cất giấu mọi suy nghĩ trong lòng, đưa Diệp Trần về phòng. Chờ cô vào phòng rồi, chàng mới giật tãi mặt quay ngược lại tìm xe ngựa.

Chỉ có một chút máu không đáng kể, chàng dẫn đo một chút rồi hỏi 666: “Có cách nào xác định vết máu này là của ai không?”

“Làm xét nghiệm ADN là được.” 666 mút kẹo que, cái mũ xanh be bé trên đầu trông cực kỳ lương thiện, vui vẻ nói: “Dạo này máy chủ đang có hoạt động giảm giá, tôi chọn cho anh gói ưu đãi và phương thức thanh toán có lợi nhất rồi đấy, đảm bảo kí chủ là người làm nhiệm vụ mua bán có lời nhất trong tất cả mọi người!”

“Đừng luyên thuyên nữa, bao nhiêu điểm?”

Tần Chiêu không có kiên nhẫn để nghe cái trò cứ trước khi chào hàng sản phẩm là phải khoe khoang một chút của 666. 666 không vui, giọng tiu nghỉu: “5.”

Nếu Diệp Trần có ở đây nhất định sẽ khóc một dòng sông, từ trước tới nay, cô chưa từng bao giờ mua được cái gì qua tay Ba Tám giá 5 điểm hết.

Nhưng Tần Chiêu không có cái gì để so sánh, chỉ cảm thấy giá này ở trong vùng hợp lý nên gật đầu. Một lát sau, 666 nói: “Chủ nhân, máy kiểm tra ADN đã ở trên ngón tay của anh rồi, chỉ cần là người anh từng gặp thì đều có thể kiểm tra!”

Tần Chiêu đặt tay lên vết máu, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh Tần Yến Thanh.

Trong lòng chàng có cảm giác rất lạ.

Mạnh Khanh Khanh đã từng thích người kia, dựa theo thể giới gốc thì... trong tương lai, thậm chí sẽ còn...có con... với y... chụp mũ xanh cho chàng...

Trong lòng Tần Chiêu nhất thời thấy hơi khó chịu, chàng không thể gọi tên cảm giác hiện thời của mình, cảm thấy có hơi, có hơi hơi bất cam.

Nhưng mà người đàn ông nào đối mặt với chuyện vợ mình ngoại tình, hẳn là cũng đều sẽ có cảm xúc như vậy thôi phải không?

Tần Chiêu tự trấn an bản thân. Bên ngoài có tiếng mã phu đến hỏi: “Điện hạ ở trong này làm gì vậy ạ?”

“À,” Tần Chiêu hoàn hồn, ngẩng đầu lên nhìn mã phu, “tối nay ông là người đưa thái tử phi ra ngoài à?”

“Vâng...” Mã phu cảm thấy bất an. Tần Chiêu cười, ôn tồn nói: “Ông chớ lo, ta chỉ muốn biết tối nay đã đi đâu thôi.”

“Diệp... Diệp phủ...” Mã phu ấp úng đáp, thấy nụ cười của Tần Chiêu cương lại, sợ đối phương không hài lòng, vội vàng bổ sung thêm: “Nương nương sai tiểu nhân chở nương nương tới hậu viện của Diệp phủ, tiểu nhân cũng không dám hỏi nhiều, đang nửa đường thì chẳng biết làm sao tự dừng nương nương nhớ ra có việc phải đến Yến vương phủ tìm một người tỳ muội, đến Yến vương phủ rồi thì lại bất ngờ nói không cần nữa, bảo tiểu nhân chở về phủ.”

Nghe mã phu thuật lại như vậy, Tần Chiêu cảm thấy khá khó hiểu, hành vi của Mạnh Khanh Khanh thật là rắc rối.

Chàng muốn đi hỏi thử Mạnh Khanh Khanh đến Diệp phủ làm gì, lại còn là đến hậu viện nhà người ta nữa chứ.

Nhưng mà nếu hỏi thì lại có hơi sợ một chút, dù sao thì bốn chữ “hậu viện Diệp phủ” cũng khá là nhạy cảm.

Tần Chiêu nghĩ ngợi một hồi, vòng trở về, đứng nấn ná trước cửa phòng Diệp Trần một hồi, cuối cùng...

Quay về phòng ngủ của mình.

666 không nhìn nổi nữa.

“Chủ nhân, anh cứ đi tới đi lui như vậy làm gì thế?”

“Cô đừng nói chuyện với tôi.” Tần Chiêu nằm trên giường nhìn lên nóc giường, “Tôi đang hơi khó chịu.”

Tần Chiêu rối lòng suốt một đêm, sang ngày hôm sau, không biết nghĩ thế nào mà không khi Diệp phủ nữa, ngồi ở nhà đọc tấu chương, thi thư, Mạnh Khanh Khanh đến thì trò chuyện mấy câu, trong lòng không ngờ lại thấy thoải mái vô cùng.

Còn Diệp Trần, từ lúc trở về, trong lòng cô cảm thấy trống rỗng, tuy cô không có ý gì với Tần Yến Thanh nhưng hề nghĩ tới nội dung thế giới gốc những thứ đã qua và sắp tới, bởi những chuyện Mạnh Khanh Khanh đã làm, với thân phận của cô hiện giờ, bớt gặp Tần Yến Thanh đi thì tốt hơn. Vậy nên Diệp Trần cũng ngoan ngoãn ở yên trong phủ Thái tử.

Lần đầu tiên hai người cùng có mặt trong phủ thời gian dài như vậy, tuy một người ở Đông viện, một người ở Tây viện nhưng dù sao cũng vẫn cùng một nhà, luôn ăn cơm cùng với nhau.

Hai người cùng ăn chung mấy bữa liền hình thành thói quen đợi nhau ăn cơm. Đến giờ cơm là Tần Chiêu sẽ cho người đi gọi Mạnh Khanh Khanh.

Có một hôm Diệp Trần say mê đọc thoại bản, người Tần Chiêu sai đi gọi tới, nàng nói: “Bảo điện hạ ăn trước đi, lát ta ăn sau.”

Tiếp xúc với Tần Chiêu nhiều, biết người này thực sự rất tốt tính nên cô cũng không quá phép tắc nữa.

Tần Chiêu thấy Diệp Trần không đến, trong lòng sinh buồn bực, định đích thân đến gọi nhưng lại sợ mất thể diện, ngẫm nghĩ một hồi, quay sang hỏi thái giám: “Thái tử phi đang làm gì?”

“Xem... Xem thoại bản ạ...”

Thái giám ngượng ngịu đáp. Tần Chiêu tò mò: “Thoại bản gì?”

“Bẩm, là quyển đương thời các nữ tử rất thích xem, “Cứu nhân duyên” ạ.”

“Nó nói về gì?”

Thái giám cảm thấy hôm nay Tần Chiêu nói nhiều hơn mọi ngày, nghiêm túc trả lời cặn kẽ câu hỏi của chàng. Nhờ vậy Tần Chiêu mới biết, quyển sách này kể về một vị Từ thư sinh sống ở ngoại ô đẹp trai tuấn tú, hồ ly tinh thích chàng ta bèn giả vờ được chàng ta cứu, sau đó vẽ nên một chuyện tình giữa người và yêu.

Tần Chiêu nghe kể xong, cảm thấy thật tầm thường vô vị, nhú nhú hàng mày hỏi: “Truyện này thì có gì hay?”

“Có lẽ là... Từ thư sinh rất khôi ngô chẳng?” Viên thái giám do dự đoán, “Bọn nha hoàn lúc đọc nó thường hay nói mấy câu đại loại... Từ lang

thật tuần tú quá...”

Sắc mặt Tần Chiêu càng thêm khó coi.

Ngẫm nghĩ một hồi, chẳng biết thế nào, chàng bỗng nảy ra ý đùa nghịch, sai người mang bút mực tới, viết dăm chữ rồi sai người đưa cho Diệp Trần.

Diệp Trần nhận được giấy gửi đến thì khá là bất ngờ: “Điện hạ đưa thứ này cho ta làm gì?”

Sau khi mở ra xem, Diệp Trần lập tức bật cười.

Trên trang giấy là hàng chữ thanh tú của Tần Chiêu, chỉ có một câu... ta với Từ công ngoại thành, ai đẹp hơn?

Diệp Trần nhin cười, sai người lấy giấy bút, nặn ra mấy chữ nho nhã đáp lại... Quân mỹ thậm, Từ công hà năng cập quân dã?

*đoạn đối đáp này là nhại lại theo tích Trâu Kỵ khéo khuyên vua Tề. Có ý khen đối, lấy lòng. Nội dung tích:link.Câu “Quân mỹ thậm, Từ công hà năng cập quân dã” nghĩa là “chàng rất đẹp, Từ công sao có thể so với chàng được”.

Sau khi viết giấy đáp lại, tự dưng Diệp Trần không còn hứng thú xem sách nữa, có chút chờ mong giấy hồi đáp. Rất nhanh, thái giám đã đưa giấy tới. Diệp Trần mỉm cười, mở ra xem, cứ ngỡ Tần Chiêu sẽ đáp lại mấy câu nho nhã, không ngờ trên đó lại chỉ có một câu tục tằn...

Vẫn chưa ăn cơm!

Diệp Trần thực sự cười phá lên thành tiếng, ném tờ giấy vào chậu than, đứng dậy. Nha hoàn hầu bên tò mò gọi: “Nương nương?”

Diệp Trần ngậm cười đi ra ngoài: “Đi ăn cơm thôi.”

Mới ra khỏi phòng được mấy bước đã gặp Tần Chiêu đứng trên hành lang chờ mình, Diệp Trần khom nhẹ người, như nhàn liêu trước gió: “Sao điện hạ lại đến vậy?”

“Cũng không có gì...” Tần Chiêu nghen lời, bối rối cúi đầu đáp, “Định đi đón nàng. Lại đây.”

Diệp Trần sợ chàng ta xấu hổ, không hỏi tiếp nữa, khước mắt đuôi mày không nén nổi ý cười. Tần Chiêu trộm liếc đối phương một cái, thấy đối phương đang cúi đầu bỗng cũng liếc nhìn mình khiến tim chàng đập như nổi trống.

Trong bữa cơm, Diệp Trần hỏi chàng: “Điện hạ thích cùng ăn cơm với người khác à?”

“Trước kia... cũng không thấy thế.” Tần Chiêu nghiêm túc suy nghĩ, chậm rãi đáp, “Nhưng mấy hôm nay cùng ăn cơm với nàng, bỗng lại cảm thấy, vậy cũng vui.”

Có một người cùng ăn cơm, có một người bầu bạn. Năm tháng trở nên ấm áp, trái tim cảm thấy bình yên.

“Thế,” Diệp Trần được đà lấn tới, “ta cùng đọc sách với điện hạ, điện hạ phê tấu chương, ta ngồi bên đọc sách, điện hạ thấy thế nào?”

Tần Chiêu ngạc nhiên, ngần ngừ một hồi rồi bối rối đáp: “Tất nhiên... là được.”

Những ngày tiếp sau đó, ngày ngày Diệp Trần đều chờ Tần Chiêu về, có đôi khi về sớm, có đôi khi về muộn, Diệp Trần phải qua cửa cung đón chàng.

Thứ cảm giác có người chờ mình này khiến Tần Chiêu thấy vô cùng ấm lòng, khiến chàng thường thấy nhớ nhung, thấp thỏm không biết hôm

nay gió có to không, cô nương kia mặc y phục có đủ đầy không.

Hai người cứ như thế suốt nửa tháng ròng, cuộc sống bình thản khiến Tần Chiêu cơ hồ suýt quên mất “Diệp Trần”, cũng không còn nhớ bản thân là người thân mang nhiệm vụ. Diệp Trần lại càng hưởng thụ hơn thế, mỗi ngày không đắp mặt nạ, cắn hạt dưa thì là buôn chuyện với Ba Tám, thực sự đã sống cuộc đời của một con sâu gạo chính hiệu.

Chớp mắt một cái, mừng Mười tháng Mười tới, một tin tức chấn động lan truyền, con trai của Hộ quốc công cường đoạt dân nữ ở đất phong, tranh giành tình nhân, sát hại cả một nhà, dựa hơi quyền thế chèn ép quan viên dưới quyền, giấu diếm vụ án này suốt ba năm qua.

Ba năm sau, người nhà nạn nhận khi trước may mắn thoát chết chạy được đến kinh thành, chặn khiếu cáo trạng. Ngự sử Phùng Giang tiếp án, vụ án với những tình tiết bi thảm này nhờ vậy mới được phơi bày ra trước ánh sáng.

Sau đó, tiếp tục điều tra sâu hơn, bất ngờ phát hiện gia tộc Hộ quốc công, từ chục năm trước đã bắt đầu tác oai tác quái ở đất phong, tội lỗi chồng chất, chất chồng, chỉ riêng liệt kê các tội phạm phải, Phùng ngự sử đã viết hết mười một trang giấy.

Vụ án này khiến người người khiếp sợ, khắp nơi phẫn nộ, Phùng Giang lại là một người cực kỳ đa mưu túc trí, không cáo trạng trước, thẩm án sau mà tiến hành thu thập chứng cứ đầy đủ rồi trình lên cùng một lúc với đơn kiện.

Hộ quốc công bị bắt giam ngay tại trận. Là cháu ngoại của Hộ quốc công, Thái tử cũng có muôn vạn dây mơ rễ má với vụ án, cũng bị tổng vào ngục theo.

Lúc nhận được tin này, Diệp Trần đang chơi game Contra với Ba Tám, ngoài mặt thì làm bộ như đang ngủ trưa, thái giám cuống quýt xông vào,

quỳ rạp dưới đất: “Nương nương, không hay rồi!”

Diệp Trần giật mình làm rơi cả máy chơi game, vội vàng hoàn hồn, mở mắt, vẻ mặt lạnh tanh: “Sao vậy?”

“Điện hạ... Điện hạ bị Tông Nhân phủ điếu đi rồi, giờ đang bị thẩm vấn trong thiên lao.” Thái giám nơm nớp lo sợ, “Giờ Hộ quốc công phạm vào loại chuyện này, bệ hạ nghi ngờ điện hạ có liên quan, điện hạ thì vào ngồi thiên lao, còn phủ chúng ta thì bị cho người tới bao vây, không cho phép xuất nhập phủ.”

*Tông Nhân phủ (宗人府) là cơ quan quản lý nội bộ hoàng tộc có nhiệm vụ trông nom sổ sách, ngọc phả, đền miếu trong hoàng tộc; giải quyết các vấn đề có liên quan đến các thân vương, công tử, công tôn,...

“Ta biết rồi.” Diệp Trần gật đầu, nhắm mắt lại.

Tần Chiêu có kiếp nạn này là chuyện tất nhiên, Diệp Trần vốn không quá lo. Trước đây cô vốn nghĩ phải giúp nhà ngoại của chàng ta thoát bằng được kiếp nạn này nhưng khi thực sự làm rõ nguyên nhân dẫn tới cái chết của gia tộc đảng ngoại nhà Tần Chiêu, Diệp Trần chỉ còn duy nhất một cảm giác...

Chết cũng chưa hết tội.

Cô không muốn giúp, nhiệm vụ là nhiệm vụ nhưng lương tri tối thiểu vẫn phải giữ, chuyện đổi trắng thay đen như vậy, cô không muốn làm.

Mà thực ra Thái tử cũng không có quan hệ gì với Hộ quốc công, sổ sách rồi tung rồi mù trước đây cô đã xử lý sạch sẽ rồi, dựa theo diễn biến ở thế giới gốc, sau khi Tần Chiêu bị người của Tông Nhân phủ thẩm vấn xong sẽ được thả về.

Chàng là Thái tử, trước khi bị phế, có ai dám đụng hình với chàng, về điểm này thì Diệp Trần vô cùng yên trí.

Điều duy nhất cần lo lắng bây giờ là chặng đường sau này ở Hoàng lăng phải sinh tồn như thế nào.

Làm thế nào để giữ một Tần Chiêu trước nay lương thiện không hắc hóa thành một bạo quân.

Đến lúc này, không hiểu tại sao, khi chuyện thực sự sắp xảy ra, Diệp Trần bỗng cảm thấy thật là vớ vẩn, cô căn bản không sao tưởng tượng nổi, cái gì sẽ khiến Tần Chiêu trở thành bạo quân.

Diệp Trần ngồi chờ trong phủ Thái tử, nhờ Ba Tám tìm hiểu tin tức ở bên ngoài.

Chờ khoảng chừng bảy ngày, vẫn không có chút tin tức nào truyền ra. Trong lòng Diệp Trần bắt đầu thấy bất an. Chiều ngày hôm ấy, giữa lúc cô đang gật gù buồn ngủ thì Ba Tám bỗng la toáng lên: “Khí gió, hồng rồi, Tần Chiêu bị giải vào trong cung rồi!”

“Sao?!” Diệp Trần lập tức tỉnh cả người. Ba Tám vội nói: “Tần Chiêu kiên quyết không nhận tội, Tông Nhân phủ không dám đụng vào chàng, Hoàng đế bèn bảo sẽ đích thân thẩm vấn.”

Nhân vật phản diện trước nay vốn chưa từng có duyên với cha mẹ, huống chi giờ là sinh ra trong nhà đế vương?

Với một người phụ thân luôn một lòng mong sao Tần Chiêu thoái vị, nhường chỗ trống cho Tần Yến Thanh, Diệp Trần không hề ôm bất kỳ hy vọng gì, nghĩ xong, cô lập tức nói: “Không được, tôi phải tiến cung xem thử xem chàng thế nào.”

Tuy cô cũng chẳng biết mình tiến cung thì làm được gì nhưng vào khoảnh khắc này, trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ, cô phải tiến cung gặp Tần Chiêu.

Nghĩ đoạn, Diệp Trần lập tức viết thư gửi cho phụ thân nàng là Mạnh các lão.

*các lão: 1 chức danh tương tự như ông cố vấn, không nắm quyền quản lý thực tế mà chủ yếu là vai trò tư vấn, tham vấn cho Hoàng đế.

Mạnh các lão là tam triều nguyên lão, vô cùng yêu thương Mạnh Khanh Khanh. Tần Chiêu bị rơi vào hiểm cảnh, Diệp Trần không dám nhờ Mạnh các lão ra mặt nói giúp cho Tần Chiêu nhưng cô biết nhà họ có một kim bài ngự ban, dùng nó có thể đi thẳng một mạch tiến cung gặp hoàng đế.

Cô bỏ điểm tích lũy ra mua một con bồ câu đưa thư có thể tàng hình qua mặt đám lính gác, gửi thư mình viết đi. Cô không biết Mạnh các lão liệu có đưa kim bài cho mình không nên cứ đi tới đi lui trong phòng.

Đi đi lại lại một hồi, bên ngoài bỗng có tiếng người náo loạn. Diệp Trần xách váy chạy ra, bên ngoài phủ Thái tử, Mạnh các lão đang sốt ruột đứng chờ, thấy Diệp Trần ra, Mạnh các lão lấy kim bài ra, cao giọng quát: “Tránh hết ra cho ta!”

Bọn lính nhìn thấy kim bài thì ngớ ra một hồi mới biết đó là cái gì, lập tức rầm rập quỳ xuống y như nhìn thấy Hoàng đế đích thân giá đáo. Diệp Trần chạy đến chỗ Mạnh các lão, Mạnh các lão giao lại lệnh bài cho cô, lo lắng nói: “Cha đi cùng con...”

“Không cần ạ,” Diệp Trần lắc đầu, “chuyến này đi e lành ít dữ nhiều, cha, con gái đã liên lụy cha quá nhiều rồi, sau này, ở trong triều, mong cha muôn lần cẩn thận...”

“Cha hiểu,” Mạnh các lão cau mày, “cha chỉ lo con sau này...”

“Con gái không sao ạ.” Diệp Trần tỏ vẻ kiên định, cầm chặt lệnh bài nói, “Phụ thân, con đi trước đây.”

Nói xong, Diệp Trần liền lên luôn chiếc xe ngựa đậu bên cạnh, ra lệnh chạy gấp vào trong cung.

Cùng lúc này, Tần Chiêu đã nhập cung.

Chàng đứng giữa ngự thư phòng, trong phòng chỉ còn hai người, chàng và hoàng đế, thái độ chàng điềm tĩnh, hoàng đế nhìn chằm chằm chàng một hồi rồi chậm rãi nói: “Trẫm trước nay hận nhất là cái vẻ đốn hèn này của ngươi.”

Tần Chiêu không đáp, giống như bỏ ngoài tai. Hoàng đế cười gằn thành tiếng: “Hồi nhỏ, trẫm cũng có mấy phần thích ngươi. Nhưng hôm nay, ngươi lại trưởng thành thành ra cái dạng này, suốt ngày hô hào “tu sinh dưỡng tức”, ngăn cản đại nghiệp của trẫm! Giao ngôi vị hoàng đế này vào tay kẻ như ngươi khiến trẫm thật sự lo lắng!”

*tu sinh dưỡng tức (修身养息) là chính sách được áp dụng sau khi trải qua một cơn khủng hoảng hay binh biến, ngụ ý là ổn định đời sống, phát triển kế sinh nhai, khoan thai sức dân, gìn giữ hòa bình.

“Phụ hoàng không thích nhi thần, nhi thần biết.”

Tần Chiêu bình thản đáp: “Nhưng chuyện không hề làm, nhi thần không thể nhận được.”

“Vẫn còn dám dối trá!” Hoàng đế quăng khay rửa bút về phía chàng, cả giận quát: “Cửu cửu của ngươi với ngươi tính tình thế nào trẫm còn không biết sao? Ngươi dám nói mình không hề biết chút gì về chuyện này không?!”

“Nhi thần, không biết.”

Tần Chiêu gằn từng tiếng, đáp rất kiên định.

Việc này chàng đã thanh lý sạch sẽ từ trước, vốn đã không dính dáng gì nhiều, xử lý xong thì càng không hề có liên can gì, cho dù Hoàng đế có tra xét thế nào, chỉ cần chàng không nhận thì tuyệt đối sẽ không thể có biến gì khác được.

“Trẫm thấy người đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Hoàng đế gằn giọng, “Kéo ra ngoài đánh!”

“Phụ hoàng!” Tần Chiêu ngẩng đầu, “Ta cũng là nhi tử của người!”

“Trẫm không có đứa con trai như người!” Hoàng đế quay ngoắt người lại, chỉ thẳng mặt Tần Chiêu, “Trẫm không có đứa con trai yếu đuối, dối trá như người! Nhi tử của trẫm phải như Yến Thanh vậy, lòng dạ bao la, chứa cả thiên hạ. Người tự nhìn lại mình đi! Chẳng bằng một góc của Yến Thanh!”

Tần Chiêu im lặng, nhìn Hoàng đế dăm dăm.

Thị vệ vào kéo chàng ra ngoài, chàng không hề giãy dụa, đến tận lúc bị ấn xuống ghế dài, chàng vẫn chỉ một mực giữ câu nói cũ: “Ta không sai, ta không nhận.”

“Đánh!”

Hoàng đế bị cái nhìn của Tần Chiêu khiến lòng hốt hoảng, ông quay đầu đi, đưa lưng về phía chàng.

Cây trường côn đập xuống da thịt, từng tiếng từng tiếng, Tần Chiêu cuộn chặt năm tay, không rên tiếng nào.

Thực ra 666 đã mở hệ thống chấn cảm giác đau cho chàng nhưng chàng vẫn phải chịu cỡ 10% cảm giác đau.

Ban đầu thì hơi đau đau, sau đó thì rất đau.

Đến khi mưa bắt đầu tí tách rơi xuống người chàng, từng giọt nước lạnh lạnh kích thích khiến chàng càng cảm thấy đau hơn.

Tâm trí chàng bắt đầu mơ hồ, bên cạnh có ai đó vẫn không ngừng hỏi đi hỏi lại điều gì chẳng rõ, chàng cắn chặt răng, không trả lời.

“Cô vô tội!”

Không biết đã bao lâu, có thể là chỉ nhanh như trong chớp mắt, cũng có thể là lâu tựa cả đời người, giữa lúc hoảng hốt, chàng nghe thấy một giọng nói quen thuộc lọt vào tai.

“Điện hạ!”

Chàng mơ màng hé mắt nhìn, giữa trời mưa xối xả, một nữ tử đang chạy về phía chàng.

Người con gái đó túm gấu váy dài, đôi mắt hoảng hốt, vẻ mặt rất thật, vô cùng lo lắng.

Nước mưa vung vãi đầy trời, cảnh đêm mịt mù, bộ cung trang màu xanh nước biếc ướt sũng nước mưa trở thành thứ màu sắc nổi bật nhất giữa đất trời.

Chàng không biết là thế nào nhưng nhìn thấy nàng đến, trong đầu chàng liền hiện lên những hình ảnh ấm áp, khiến chàng bất giác nở nụ cười.

Diệp Trần nhìn thấy người nọ bị đè trên ghế dài, máu tươi thấm ra ngoài quần áo, khuôn mặt tuấn tú ngẩng lên cười ngây ngô với mình, trong lòng cô như vừa bị một cây búa tạ nện trúng, đau không thở nổi.

Diệp Trần cuống cuống chạy đến trước mặt Tần Chiêu, đẩy kẻ đang dụng hình ra, che chắn trước người Tần Chiêu, lo lắng cạnh người, sốt ruột nói: “Đừng đánh ... Đừng đánh nữa!”

“Thái tử phi nương nương, ” một vị cung nhân đứng ra thưa, “nương nương xin hãy nói với bệ hạ thì tốt hơn. Nương nương ngăn cản như vậy, nô tài vẫn phải đánh.”

“Bệ hạ!” Diệp Trần lớn tiếng hét to, “Hôm nay bệ hạ định đánh chết điện hạ ở đây luôn sao?!”

Trong ngự thư phòng không có tiếng người đáp lời, Diệp Trần che trước người Tần Chiêu, tiếp tục nói: “Nhi tức biết, hôm nay bệ hạ hiểu lầm điện hạ, trong lòng khó tránh khỏi phần nộ nhưng điện hạ là người thế nào, bệ hạ không biết sao?”

“Bệ hạ đã chứng kiến điện hạ lớn lên từ nhỏ, điện hạ vẫn thường nhắc với nhi tức về quãng thời gian bệ hạ chăm sóc cho điện hạ thuở nhỏ.”

“Đánh!”

Người đàn ông trong ngự thư phòng cao giọng: “Kéo thái tử phi ra, không kéo được thì đánh tuốt!”

Bọn thị vệ cố kéo Diệp Trần ra, Diệp Trần dùng toàn thân che cho Tần Chiêu, chết sống không chịu buông ra.

Diệp Trần từng có mấy kiếp biết võ, tuy thân thể Mạnh Khanh Khanh không có công phu nhưng Diệp Trần vẫn có thể dùng kỹ xảo để ngăn cản đối phương.

Mấy tên tráng hán lực lưỡng cũng không kéo được cô ra, đầu óc Tần Chiêu bắt đầu mơ màng, chàng nghe thấy tiếng của Mạnh Khanh Khanh,

nghe thấy tiếng ồn ào xung quanh, chàng cố gắng mở mắt ra, Mạnh Khanh Khanh đang che bên trên người chàng.

Chàng mơ hồ đoán được xảy ra chuyện gì nhưng không đủ tỉnh táo, chỉ có thể gắng gượng đưa tay lên, giữ tay nàng lại, khàn khàn nói: “Về nhà chờ ta đi, ngoan.”

Tim Diệp Trần thắt lại. Cô vẫn che trên người chàng, khóe môi hơi nhếch lên.

Đám người không kéo Mạnh Khanh Khanh ra được, đành phải cầm gậy đánh cả hai. Diệp Trần không nhúc nhích, chắn trước người Tần Chiêu, cắn răng chịu.

Nàng bị đánh vẫn không chịu buông ra, nhắc lại từng chuyện xảy ra trong kiếp này của Tần Chiêu.

Chàng đi cứu trợ thiên tai, xây học đường, dựng thiện đường, giúp đỡ lê dân thấp cổ bé họng bị bệnh tật, quyên tiền tài cho những đứa trẻ không đủ tiền đến trường.

Cô nhớ rõ tất cả những việc thiện chàng từng làm, chàng không phải một Thái tử đạt chuẩn, chàng không tâm cơ thủ đoạn, lắm mưu nhiều kế, chàng cũng không có dã tâm tranh đoạt thiên hạ.

Chàng chỉ là một người tốt cực kỳ bình thường, từng chút từng chút, dốc hết sức mình có thể, để cứu giúp được càng nhiều người càng tốt.

Chàng không thích chiến tranh, vậy nên chàng từng nhiều lần chống lại ý Hoàng đế, mong muốn “tu sinh dưỡng tước”, khiến Hoàng đế không vui.

Nhưng thực ra, là Thái tử, là trưởng tử của Hoàng đế, chàng cũng từng có lúc được yêu thương.

Những lời của Diệp Trần vang dội giữa quảng trường rộng lớn, khiến người nghe xong, bất giác mỗi gậy đánh xuống bất giác lực nhẹ đi.

Tần Chiêu gần như đã ngất lịm, Diệp Trần nắm tay chàng, mười ngón đan cài.

Chỉ chốc lát sau, cả Diệp Trần và Tần Chiêu đều chẳng chịt thương tích, bọn thị vệ không dám đánh nữa, đại thái giám thấy tình thế như vậy bèn tiến vào thưa với hoàng đế: “Bệ hạ... còn đánh tiếp... e là người không xong...”

Hoàng đế không đáp, một lúc sau, ông lên tiếng, giọng hơi khàn một chút: “Thái tử trung hiếu nhân nghĩa, vậy hãy thay trẫm đi thăm liệt tổ liệt tông, coi giữ Hoàng lăng đi.”

Nghe được ý chỉ, mọi người đồng loạt thở phào nhưng đồng thời cũng hiểu rõ, phen này, Hoàng đế đã hạ quyết tâm với Thái tử rồi.

Không ai dám dính vào Tần Chiêu lúc này, cho dù chàng đã được tha bổng nhưng cũng không có ai dám lại điều đôi vợ chồng này một tay.

Diệp Trần loáng thoáng nghe thấy lời Hoàng đế nói, cô cố gắng đứng dậy, quỳ xuống, cung kính nói: “Đa tạ bệ hạ.”

Nói xong, Diệp Trần run rẩy đứng dậy, bước tới bên Tần Chiêu, rơm rớm nước mắt, khàn khàn nói: “Điện hạ, chúng ta có thể về nhà rồi.”

Tần Chiêu không đáp lời, chàng cố mở mắt ra nhìn, thấy đôi mắt cô rưng rưng lệ.

Chàng hé môi, thực ra chàng không biết gì hết, đầu óc chàng trắng xóa, chỉ có người nữ tử đó là rõ ràng.

Cho nên, điều duy nhất chàng có thể nói ra là điều duy nhất chàng biết.

Chàng gọi, Khanh Khanh.

Diệp Trần rơi lệ.

Cô khụt khịt mũi, nâng tay dìu Tần Chiêu đứng dậy.

Tần Chiêu được dìu đứng lên nhưng ý thức chàng hoàn toàn trắng xóa, cả cơ thể phải tựa hẳn vào người Mạnh Khanh Khanh nhưng nàng vẫn giữ thẳng thắt lưng, vòng tay chàng qua vai mình, đỡ chàng đi từng bước một ra ngoài.

Mỗi một bước đi đều đau nát lòng nát dạ.

Mỗi một bước tiến đều vô cùng khó khăn.

Nếu Diệp Trần chỉ đi một mình, có lẽ cô đã không đi nổi nữa. Nhưng giờ phút này, cô phải dìu Tần Chiêu, cô nghĩ, mình không thể gục ngã được.

Mình gục ngã, Tần Chiêu biết làm sao?

Ý nghĩ ấy tiếp thêm cho cô sức mạnh, giúp một cô nương liễu yếu đào tơ dìu được một người nam tử cao lớn, đi từng bước một ra ngoài.

Tần Yến Thanh vội vã tới, chàng nghe tin Tần Chiêu bị hoạn đê triệu kiến liền biết ngay là chẳng lành.

Chàng tuy sống phóng đảng nhưng trong lòng vẫn luôn hết mực kính trọng vị huynh trưởng này. Chàng biết quá rõ mâu thuẫn giữ huynh trưởng và phụ thân nằm ở đâu, chàng bội phục huynh ấy, kính trọng huynh ấy, giờ nghe nói Tần Chiêu gặp nạn, tất cả mọi người đều tránh đi nhưng chàng vẫn vội vã chạy tới.

Lúc chàng tới thì nhìn thấy cảnh tượng như thế này, trên quảng trường, cô nương từng theo đuổi chàng, từng bị chàng ghét đang dìu đỡ Tần Chiêu gần như đã hôn mê bất tỉnh, máu tươi chảy đầm đìa, đi từng bước từng bước ra ngoài.

Y phục của nàng không hoa lệ, quy củ như mọi ngày, phấn son trên mặt đã bị nước mưa xối sạch từ lâu, trâm cài, tóc tai xộc xệch, trông rất thảm hại.

Nhưng vào khoảnh khắc đó, người con gái đó trong mắt chàng lại đẹp như một đóa hoa diễm lệ, bung nở một vẻ đẹp trước nay chưa từng có.

Nàng đỡ Tần Chiêu đi về phía chàng, bước chân dừng lại.

“Điện hạ,” nàng yếu ớt gọi. Tần Yến Thanh lắng tai nghe nàng nói: “Có thể, giúp Thái tử một tay không?”

Tần Yến Thanh trịnh trọng đưa tay ra: “Vốn là chuyện phải làm.”

Nói xong, chàng giúp Diệp Trần đỡ Tần Chiêu ra ngoài.

Nước mưa trút xuống người Diệp Trần, Diệp Trần dìu Tần Chiêu mà lại có cảm tưởng như đang được người đó ôm, ấm áp và yên ổn.

Tần Yến Thanh lặng lẽ quan sát Diệp Trần, nàng ta vẫn luôn bình tĩnh, đôi mắt trong veo diễm nhiên.

Lên được xe ngựa, cuối cùng Diệp Trần mới dám thở phào một hơi nhẹ nhõm: “Cám ơn điện hạ.”

“Là chuyện phải làm ...” Tần Yến Thanh đáp. Diệp Trần mỉm cười, cúi đầu, nhìn Tần Chiêu tựa trong lòng mình.

Ánh mắt của cô rất dịu dàng, giống như đang nhìn vị tình lang đã ái mộ nhiều năm.

Không biết vì sao, trong khoảnh khắc, Tần Yến Thanh, bỗng thấy đôi chút hâm mộ.

Màn xe hạ xuống, cản cái nhìn của chàng, xe ngựa lộc cộc lăn bánh, Diệp Trần ôm Tần Chiêu, tựa lưng vào vách thùng xe, thở phào nhẹ nhõm.

Tần Chiêu mơ màng mở mắt, khàn khàn giọng gọi một tiếng: “Khanh Khanh.”

Diệp Trần cong cong môi, cầm tay Tần Chiêu, dịu dàng đáp: “Thiếp đây.”

Tần Chiêu không nói nữa.

Chàng đang nằm mơ.

Trong mơ, chàng không nhìn thấy đường đi, không nhìn rõ xung quanh, như đứng giữa sương mù, chỉ có một mình chàng.

Chàng gọi ai cũng không nghe được tiếng đáp lại, chàng hơi sợ, cuống cuồng tìm kiếm chung quanh.

Chàng gọi tên những người khác, cho đến tận lúc cuối cùng chàng gọi... Khanh Khanh.

Cuối cùng cũng có một giọng nói dịu dàng, bình yên, ấm áp, đáp lại chàng... Thiếp đây.

Tựa như bất kể lúc nào, nàng cũng luôn có mặt.

Trong giấc mơ, Tần Chiêu từ từ ngoái đầu lại nhìn, giữa màn sương, một nữ tử mặc cung trang xanh biếc cầm đèn đứng ở tiền phương.

Gió đêm thổi gấu váy nàng nhẹ nhàng bay, đôi mắt nàng sáng như sao trời, rất sáng rất dịu dàng.

Nàng giống ngọn đèn hải đăng giữa đêm tối, soi lối dẫn bước người về.

Như ngọn đèn đường soi tỏ đường dài, rọi lối người đi.

Nàng chậm chậm ngẩng đầu, đôi mắt nhìn về phía chàng, nàng cười dịu dàng, nhẹ nhàng nói: “Điện hạ, về nhà thôi.”

Trái tim Tần Chiêu bỗng thấy bình yên.

Không còn sợ hãi, không còn hoảng hốt.

Chàng chậm chậm nở nụ cười, trịnh trọng gật đầu: “Ừ, về nhà thôi.”

Tác giả có chuyện muốn nói: [mẫu truyện nhỏ]

Phóng viên: “Mặc đại đại, nghe nói gần đây ngài được bình chọn là một trong mười nhân vật lớn gây cảm động của Trung Quốc, xin hỏi, ngài đã làm gì vậy?”

Mặc Thư Bạch: “Thực ra tôi cũng không biết mình đã làm gì nhưng chắc là đã giúp rất nhiều người.”

Phóng viên: “Ngài không biết ngài đã làm gì nhưng lại giúp được rất nhiều người, lời này không mâu thuẫn sao?”

Mặc Thư Bạch: “À, là thế này, thực ra tôi chỉ viết truyện ngôn tình tục tằn tầm thường thôi, kết quả, không biết bắt đầu từ lúc nào, có rất nhiều người nói với tôi là họ nhận được sự giúp đỡ của tôi. Ví dụ như “văn chương của tác giả đã thay đổi tôi lúc sinh thời”, hoặc là “cảm ơn tác giả, chồng tôi lại yêu tôi một lần nữa”... Tôi đã giúp rất nhiều người đạt được ước mơ, giải quyết vấn đề giữa vợ chồng, mẹ chồng nàng dâu... Không tin thì các bạn cứ xem thử mục bình luận của tôi đi, xem tôi đã thay đổi được biết bao nhiêu con người.”

Ban tổ chức: “Xin lỗi mọi người, bình chọn có nhầm lẫn. Mặc Thư Bạch không thuộc mười nhân vật lớn gây cảm động nhất Trung Quốc.”

Mặc Thư Bạch: “Dựa vào đâu?! Tại sao?!”

Ban tổ chức: “Là thế này, chúng tôi vừa phát hiện ra, những bình luận dưới văn của cô, tất cả đều là quảng cáo, căn bản không phải là cảm ơn cô.”

Mặc Thư Bạch: “...”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

86. Chương 86: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 5

Diệp Trần điu Tần Chiêu về tới phủ Thái tử thì cả người cũng lả đi. Gọi đại phu trong phủ tới chẩn trị cho Tần Chiêu xong thì gọi người thoa thuốc cho mình.

Lúc nhào qua đỡ thay gậy cho Tần Chiêu cô đã mở hẳn cảm giác đau nên không thấy đau lắm nhưng những vết thương trên cơ thể thì vẫn nguyên đó, chờ cô về phòng ngủ, Ba Tám liền lôi một đồng thuốc ra, vội vàng vàng nói: “Mau, uống đi, mau mau uống hết đi, không là cô chắc hẳn sẽ ốm đó. Đây đang là cổ đại đây, sốt cao một trận là ngủm luôn!”

Diệp Trần rất mệt, giữa không trung thỉnh thoảng rơi bịch bịch xuống một đồng thuốc, Diệp Trần cố gắng uống hết chúng rồi nằm sõng soài ra giường nghỉ ngơi.

Ngủ chừng chưa tới đôi ba canh, Diệp Trần đã cảm thấy khỏe hơn nhiều, bọn nha hoàn sốt sắng chạy vào thưa: “Nường nường, nường nường, không hay rồi, có một vị thái giám dẫn theo thị vệ tới, bảo là tới đón Thái tử điện hạ đi Hoàng lăng!”

Diệp Trần vừa nghe thấy vậy thoát cái tỉnh cả ngủ. Cô lập tức đứng dậy, vừa thẳng người thì mắt hoa lên, thị nữ chạy tới đỡ cô, Diệp Trần cố tỉnh lại, nôn nóng nói: “Đi ta ra ngoài.”

Bọn thị nữ hầu Diệp Trần ra tới đình viện thì gặp đám thái giám đang sai sử người chuyển thứ nọ thứ kia đi. Diệp Trần quát lên: “Các người đang

làm gì vậy!”

“Ôi, là Thái tử phi nương nương.” Viên thái giám quay đầu nhìn Diệp Trần, tươi cười nói, “Lão nô phụng ý chỉ của thánh thượng tới. Bệ hạ nói, hiềm nghi của Thái tử với vụ án của Hộ quốc công còn chưa rửa sạch, cần phải tra xét phủ Thái tử, nương nương không có dị nghị gì chứ?”

Viên thái giám tủm tỉm cười, dáng đứng cung kính nhưng xung quanh thì đã náo loạn hết cả lên, bọn thị vệ kia nào đâu phải tới điều tra phủ đệ? Rõ ràng là trắng trợn tới cướp phủ Thái tử!

Diệp Trần tức run cả người nhưng cô cũng hiểu, việc này rõ ràng đã được Hoàng đế bật đèn.

Ông ta muốn bức bách Tần Chiêu, phế Thái tử là chuyện lớn nhưng nếu Tần Chiêu tự tử hoặc là chết bất đắc kì tử thì lại là chuyện khác.

Ông ta giẫm đạp tôn nghiêm của Tần Chiêu, mài mòn ý chí của Tần Chiêu chính là muốn hủy hoại đứa con trai này. Hễ Tần Chiêu còn một chút cốt khí thì nhất định sẽ không chịu nổi kiếp sống như thế.

Đây là kết cục đã đoán được trước, cho dù Diệp Trần đã chuẩn bị tốt mọi thứ từ trước nhưng khi chuyện đến nước này, cô vẫn rất dâng trào cảm xúc, thực sự muốn xác đao xông vào hoàng cung, làm thịt lão hoàng đế kia cho bồ tức!

“Ý tưởng của kí chủ không lành mạnh, suy nghĩ như vậy rất nguy hiểm.” Ba Tám nhanh nhẩu nhắc nhở.

Diệp Trần bình phục tâm tình, trong lòng nhẩm tính từ mấy hôm trước cô đã di dời phần lớn gia sản của phủ Thái tử đi rồi, giờ có cướp cũng chẳng cướp được bao nhiêu. Diệp Trần hít một hơi thật sâu, bước tới nói: “Công công, làm người phải có lòng khoan dung, ta và điện hạ mặc dù đi

hoàng lãng nhưng chàng vẫn là Thái tử, ta vẫn là Thái tử phi, thế sự khó lường, ngài nói có phải không?”

Viên thái giám mỉm cười không đáp, một thị nữ run run mang trà tới cho y, bất thành lĩnh y bỗng giữ nghiêng tay người thị nữ lại, cười tủm tỉm: “Cô nương này thật là như hoa như ngọc...”

Chứng kiến cảnh này, lửa giận của Diệp Trần bốc lên ngùn ngụt.

Cướp tiền của cô, cô có thể nhịn. Nhưng làm nhục người như vậy, thì không thể nhịn được nữa. Cô bước lên một bước, tát thật mạnh vào mặt viên thái giám kia, kéo người thị nữ ra sau lưng mình, giận dữ quát: “Làm càn!”

“Người!” Thái giám trợn ngược mắt, ôm mặt, hung hăng nói, “Giỏi giỏi, nể mặt người một chút người lại tưởng mình là Thái tử phi thật à? Giờ ai mà chẳng biết người và Thái tử phải đi hoàng lãng, có đi không có về, còn dám nói cái gì mà thế sự khó lường chứ?!”

“Người đâu!” Thái giám quay đầu, hô gọi thị vệ, “Ta hoài nghi trên người nữ tử trong viện này có tang vật, bắt hết lại soát từng người một cho ta!”

“Các người dám!”

Diệp Trần giật mạnh thanh kiếm từ tay tên thị vệ đứng gần đó, chỉ vào đám đông: “Bốn cung có vô dụng cũng là con gái của Mạnh các lão, cũng là thái tử phi, chỉ là hạng tiện nô mà cũng dám to gan làm càn như thế à?! Bốn cung nói cho các người biết,” thanh kiếm trong tay Diệp Trần múa một đường, mắt Diệp Trần lạnh lùng: “Hôm nay các người muốn lục soát thì cứ việc lục soát, nhưng nếu dám động tới bất kể người nào của phủ Thái tử ta, bốn cung có liều mạng này cũng phải bắt các người đền mạng!”

Giữa lúc Diệp Trần đang âm ỉ trong viện với người ta thì Tần Chiêu tỉnh.

Người hầu thấy chàng tỉnh, bèn rưng rưng nước mắt nói: “Điện hạ cuối cùng cũng tỉnh rồi, điện hạ mau đi cứu thái tử phi đi!”

“Nàng làm sao?!” Tần Chiêu nghẹn hơi, ho khan dồn dập, vừa ho vừa gắng gượng đứng dậy, gã hầu kia lại đỡ chàng, nóng ruột thưa: “Người trong cung đến đòi lục soát phủ, có kẻ tay chân bắn thiêu đống vào tỳ nữ của phủ ta, nường nường và họ đang tranh cãi...”

Tần Chiêu vội vàng đổi một viên thuốc tăng lực từ chỗ 666, nuốt vội vào rồi gấp gáp đi ra ngoài.

Sau ít phút bị khí thế của Diệp Trần chấn uy, viên thái giám dần dần tỉnh táo lại, y nhìn mũi kiếm đương chỉ thẳng vào mặt, cứng miệng nói: “Người cho là bọn ta thêm sợ người đẩy phòng?”

Nói xong, y bước lùi về sau một bước, hung hăng nói: “Lên! Bắt lại cho ta...”

“Người muốn bắt ai?!”

Giọng của Tần Yến Thanh truyền sang sảnh từ ngoài vào. Diệp Trần ngẩng đầu, thấy Tần Yến Thanh ung dung dẫn người vào phủ.

Chàng tới vội vã, y phục trên người còn có nút chưa kịp cài chỉnh tề, rõ ràng là vừa mới rời giường chạy tới.

Mọi người đều ngơ ngác, không hiểu tại sao bỗng dưng Tần Yến Thanh lại có mặt ở đây. Tần Yến Thanh đi tới trước mặt Diệp Trần, túm tên thái giám kia lại, lạnh lùng nói: “Người vừa mới nói bắt ai hả?”

“Yến... Yến vương điện hạ...” Viên thái giám nhận ra người tới là ai thì cười một tiếng khô không khốc, “Sao người lại tới đây?”

“Cầu nô tài gió chiều nào xoay chiều nấy!”

Tần Yến Thanh cười gằn một tiếng, sút văng tên thái giám kia ra, sau đó quay đầu lại, bước về phía Diệp Trần, ánh mắt có vẻ lo âu: “Nàng ổn chứ? Có ai làm khó nàng không?”

Diệp Trần mấp máy môi, lặng lẽ lùi lại một bước: “Đa tạ điện hạ.”

“Đưa kiếm cho ta đi.” Tần Yến Thanh chìa tay ra, lấy kiếm trong tay Diệp Trần đi, nhìn cô nương thương tích còn chưa khỏi trước mặt khiến chàng thấy hơi đau lòng.

Họ từ nhỏ đã quen biết nhau, trước nay nàng luôn luôn phô trương, kiêu ngạo, tuy hơi ngốc nghếch nhưng cuộc sống vẫn vô cùng dễ chịu. Giờ thất thế, nhìn khuôn mặt bình tĩnh kia của nàng khiến lòng chàng ta thấy hơi khó chịu.

Chàng lấy kiếm đi, hai người cùng cúi đầu im lặng. Tần Chiêu vội vã chạy tới nơi thì thấy cảnh như thế này.

Trên hành lang, nữ tử thương tích đầy mình im lặng không nói, thiếu niên khôi ngô tuấn tú cầm kiếm trong tay, cúi đầu nhìn nữ tử.

Trong lòng chàng hơi hơi khó chịu, Tần Chiêu không diễn tả được là vì sao, chỉ biết là nó giống như có thứ gì đó chặn ngang cuống họng, khiến chàng cảm thấy đau đớn.

Lúc ấy cuối cùng chàng cũng nhớ ra.

Mạnh Khanh Khanh trước nay vẫn luôn thích Tần Yến Thanh.

Quá khứ thích, tương lai, cho dù chàng là hoàng đế, nàng cũng vẫn thích.

Nàng vui đùa với chàng, nói cười với chàng, chẳng qua chỉ là giao tiếp giữa bằng hữu bình thường với nhau.

Nàng tốt với chàng, nàng đi đón chàng, nàng chịu đòn thay chàng, có lẽ, chẳng qua cũng chỉ bởi, chàng là trượng phu của nàng.

Nếu người nàng thành thân không phải là chàng, nếu người được phụ mẫu an bài cho nàng không phải người tên là Tần Chiêu, nàng cũng sẽ vẫn như thế.

Từ trước tới nay, chàng không phải là người độc nhất vô nhị trong lòng Mạnh Khanh Khanh, không phải.

Tần Chiêu đứng giữa hành lang, trái tim thắt đau từng cơn. Chàng không kịp nghĩ xem rốt cuộc nó là bởi vì gì thì đã nghe thấy tiếng Mạnh Khanh Khanh gọi chàng: “Điện hạ?”

Nàng là người đầu tiên nhận ra chàng tới, sốt ruột đi lại chỗ chàng: “Sao điện hạ không nghỉ ngơi trong phòng? Ra đây làm gì vậy?”

Tần Chiêu không đáp, Diệp Trần nắm tay chàng, tay chàng lạnh ngắt, chàng cứ đứng trân ra nhìn cô khiến Diệp Trần thấy khó hiểu: “Điện hạ?”

Tần Chiêu chuyển mắt đi nơi khác, nhìn sang Tần Yến Thanh, gật đầu chào hỏi.

Tần Yến Thanh cầm kiếm, ngẫm nghĩ một chút rồi vẫn bước tới dừng trước mặt Tần Chiêu, cúi đầu nói: “Hoàng huynh, ta có một chuyện muốn nói với huynh.”

“Ừ.” Tần Chiêu thần thờ gật đầu, quay lưng lại, nhìn về phía viên thái giám đang quỳ ở một bên, bình thản hỏi: “Trần công công tới đây là phụng theo ý chỉ của phụ hoàng à?”

“Vâng vâng vâng,” viên thái giám sốt sắng nói, “Bẩm Thái tử điện hạ, nô tài phụng ý chỉ bệ hạ tới đón điện hạ đi hoàng lăng. Điện hạ mau chuẩn bị đi, chúng ta sẽ khởi hành ngay.”

Tần Chiêu gật đầu, có vẻ không hề bất ngờ trước chuyện này, chàng vỗ tay Diệp Trần, mềm giọng bảo: “Đi gói ghém hành lý giúp ta đi.”

Nói xong, chàng nói với Tần Yến Thanh: “Vào trong rồi nói.”

Uống một viên thuốc của 666, Tần Chiêu thấy bản thân khỏe hẳn lên, cố gắng đi cùng Tần Yến Thanh vào thư phòng, dựa tường đỡ cơ thể, nhắm mắt lại nói: “Muốn nói gì, đệ nói đi.”

“Hoàng huynh lần này đi hoàng lăng, sau này e là cuộc sống chẳng dễ dàng gì...”

“Đệ nói thẳng ra đi.”

“Ý đệ là...” Tần Yến Thanh có vẻ cũng biết lời của mình không ổn nhưng vẫn cứ nói, “Thái tử phi, không đi được không?”

Tần Chiêu không đáp, chàng dựa vào tường, nhắm mắt lại.

Hệ thống mạnh ở chỗ không chỉ giúp bạn có được những ký ức mà chủ thể từng trải qua, mà còn lưu giữ những tình cảm với mỗi một người, tính cách vốn có của chủ thể có thể khiến nội tâm và việc ra quyết định của bạn chịu ảnh hưởng.

Cảm giác phản nộ đang cuồn cuộn dâng trào.

Mọi người đều đang bức bách chàng.

Phụ thân bức bách chàng, giờ cả huynh đệ cũng tới bức bách chàng.

Vì sao Tần Yến Thanh tới đây giúp chàng? Hẳn ta không phải đến giúp chàng, đến giúp huynh trưởng của hẳn, mà là hẳn đến giúp, tẩu tử của hẳn, thê tử của Tần Chiêu này!

Tần Chiêu từ từ mở mắt, ánh mắt lạnh lùng.

“Phải chăng đệ còn muốn khuyên ta, ta đi hoàng lăng chuyển này, đi rồi có về được không cũng không ai biết trước được, để nàng được sống tốt, ta nên hòa ly với nàng?”

Tần Yến Thanh mím môi im lặng.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Tần Yến Thanh quyết định nói: “Thần đệ tin, dựa vào tâm tính của huynh trưởng, tất sẽ quay về hoàng cung, có được Cửu Đỉnh.”

*Cửu đỉnh: là bộ gồm chín cái đỉnh (vạc) tượng trưng cho quyền lực phong kiến tại các nước Á Đông. Theo truyền thuyết thì sau khi Hạ Vũ chia “thiên hạ” thành chín châu (cửu châu), lấy đồng của các châu đúc thành chín đỉnh (cửu đỉnh), mỗi Cửu Đỉnh tượng trưng cho một châu. Vì thế, Cửu Đỉnh trở thành biểu trưng cho quyền uy của chính quyền phong kiến và sự thống nhất quốc gia. Từ đó có câu nói “Có được Cửu Đỉnh là có được thiên hạ”.

“Ha...” Tần Chiêu cười thành tiếng, cứ như thể vừa nghe thấy một chuyện rất buồn cười, chàng vịn tường, mặt tái đi, cúi đầu cười: “Quay về hoàng cung... Có được Cửu Đỉnh... Tần Yến Thanh,” Tần Chiêu ngẩng đầu lên, nghiêm nghị nhìn Tần Yến Thanh, ánh mắt như có thể thiêu đốt người khác, giọng lạnh lùng: “Đi ra ngoài!”

Tần Yến Thanh hiểu nỗi lòng Tần Chiêu hiện giờ tất nhiên là bất ổn.

Bất kể nam tử nào khi biết có người khác nhớ thương thể tử mình, hơn nữa người khác này lại còn là đệ đệ của mình, e rằng đều sẽ không thể chịu đựng được sự sỉ nhục như vậy. Tần Yến Thanh dẫn đo chốc lát, cuối cùng vẫn quyết nói: “Đệ không có suy nghĩ không an phận với Thái tử phi...”

“Cút đi!” Tần Chiêu ngẩng phắt đầu lên, trong ánh nhìn chỉ có sự lạnh lùng: “Tần Yến Thanh, ta nói cho đệ biết, trừ phi Mạnh Khanh Khanh bằng lòng, bằng không thì đệ hãy cách cho xa ra cho ta, cách cho thật xa!”

“Ta không cần đệ thương hại, không cần đệ tội nghiệp ta, Tần Chiêu ta có sự kiêu ngạo của mình. Nếu đệ thực sự coi ta là huynh trưởng thì xin hãy về đi.”

Tần Yến Thanh im lặng một hồi rồi gật đầu, chấp tay cáo từ.

Chờ đối phương ra về, cả người Tần Chiêu bỗng lả đi, dựa hẳn vào tường, nói với hệ thống: “Tôi cảm thấy mình không xong rồi.”

“Chủ nhân, chắc chắn sẽ được mà,” 666 cổ vũ anh ta, “anh đã bố trí rất tốt rồi, chỉ cần chờ thêm vài năm là lại có thể ngóc đầu trở lại, cứ yên tâm đi!”

“Danh vọng, tiền tài, địa vị, người đẹp, chủ nhân không để thiếu một thứ nào! Anh xem, giờ danh vọng của anh vẫn đang tăng lên đây này!”

Tần Chiêu không đáp, anh ta nhắm mắt lại, không muốn nói cho 666 biết.

Không muốn nói, không phải thế.

“Không xong” mà anh ta nói là về tình cảm của bản thân. Anh ta không biết, kiếp này, anh ta còn có thể lại yêu Diệp Trần nữa không.

Cũng không biết, kiếp này, có phải anh ta yêu Mạnh Khanh Khanh rồi không.

Anh ta rất ghét bản thân mình lúc này.

Tần Chiêu tựa vào tường một lúc thì Diệp Trần tới, thấy Tần Chiêu như vậy thì thương quá, giọng mềm hần lại: “Điện hạ, mọi thứ đều đã gói ghém xong rồi.”

“Ừ.” Tần Chiêu mở mắt ra, gật gật đầu, đứng thẳng người dậy, đi ra ngoài.

Diệp Trần đưa tay đỡ chàng, cùng chàng đi ra ngoài phủ. Đến lúc bước lên xe ngựa, chàng bỗng giữ chặt tay cô.

“Tiễn đến đây là được rồi.” Chàng không dám nhìn Mạnh Khanh Khanh, đầu cúi thấp, giọng khàn khàn, “Lúc ta không ở đây, nàng thay ta trông coi phủ Thái tử nhé.”

Diệp Trần ngăn người, sau đó liền hiểu ra: “Ý điện hạ là, chàng một mình đi canh hoàng lăng phải không?”

“Phụ hoàng chỉ bảo ta đi thôi.”

“Nhưng chàng, thiếp vốn là phu thê. Điện hạ đi hoàng lăng, sao ta có thể ở yên trong phủ được?”

“Ở Hoàng lăng kham khổ lắm...”

“Ta không sợ.” Diệp Trần nhìn đối phương bằng ánh mắt kiên định. Tần Chiêu ngẩng đầu nhìn lại nàng, thấy nàng nói: “Nơi điện hạ ở, khổ ta cũng đi.”

“Nhưng mà...” Tần Chiêu không nén nổi cười, đôi mắt chan chứa thương yêu, “Ta không nỡ.”

Diệp Trần hiểu ý của Tần Chiêu, trái tim cô mềm đi, đang định nói thì Tần Chiêu đã đẩy cô ra, ôn tồn bảo: “Ở nhà, chờ ta về.”

Nói xong, chàng liền xoay người lên xe ngựa. Trong khoảnh khắc xoay người đó, Diệp Trần bỗng níu chặt tay áo chàng, Tần Chiêu quay đầu nhìn, chạm phải đôi mắt trong veo của Diệp Trần: “Nơi không có điện hạ, sao có thể gọi là nhà?”

Tần Chiêu im lặng, không hiểu tại sao, chỉ một câu như vậy mà nước mắt đã rơi.

Diệp Trần không chờ chàng trả lời, leo luôn lên xe ngựa, nói với người đứng ngoài: “Đi thôi.”

Nói xong, Diệp Trần kéo Tần Chiêu ngồi xuống.

Cô bắt đầu kiểm kê lại những thứ đi Hoàng lăng cần dùng, đồng thời nói cho Tần Chiêu biết chuyện cô chuyển sản nghiệp đi.

Tần Chiêu lắng lắng nghe, mỗi một câu của cô nghe vào trong tai chàng đều khiến chàng cảm thấy vô cùng dịu dàng.

Nhưng mà, cảm giác dịu dàng này và hình ảnh nàng với Tần Yến Thanh đứng chung một chỗ cùng với những gì chàng biết về tương lai lại đối lập với nhau, càng khiến mọi chuyện trở nên tàn nhẫn hơn.

Cuối cùng, không nhịn nổi nữa, chàng buột miệng gọi: “Mạnh Khanh Khanh.”

Diệp Trần quay đầu lại, nghe thấy chàng bảo: “Ta có thể xin nàng một chuyện không?”

“Vâng?”

“Có thể,” Tần Chiêu khàn khàn nói hết câu, “đừng tốt với ta như vậy không?”

Quá tốt với ta, ta sẽ yêu nàng và sẽ tưởng rằng, nàng yêu ta.

Diệp Trần sững sờ, sau một lúc, cô mới hiểu ra.

Tần Chiêu thích “Diệp Trần”, cô tốt với chàng, e là sẽ trở thành gánh nặng trong lòng chàng.

Vậy là Diệp Trần cười, ôn tồn nói: “Điện hạ, tính ta là vậy đấy, chàng không cần phải cảm thấy có gánh nặng. Ta tốt với chàng, chàng cứ nhận đi là được.”

“Vậy nếu nàng không tốt với ta,” Tần Chiêu cười méo xẹo, “có phải, ta cũng cứ cố chịu đi là được?”

“Sao ta có thể không tốt với chàng được?” Diệp Trần nhìn Tần Chiêu, đôi mắt chan chứa yêu thương, “Điện hạ, cả đời này, ta đều sẽ tốt với chàng như vậy.”

Tần Chiêu nghe vậy, trong lòng nửa thấy may mắn nửa lại buồn thương.

May mắn vì người nàng gả là chàng.

Buồn thương vì nếu không phải chàng, e là cũng chẳng có gì khác biệt.

Hoàng lăng cách kinh thành khoảng chừng nửa ngày đường. Đến giữa trưa, hai người đã tới được hoàng lăng.

Nơi này là một mảnh đất hoang vu nằm kề lăng mộ của Hoàng gia.

Ngoài người canh lãng, chỉ còn dăm tên thị vệ. Người canh lãng không có nhiều, chỉ có ba người, gia đình Tần Chiêu đến đây ở, họ nhường chỗ ở cũ lại cho chàng, đi chỗ khác ở.

Nhà họ là một gian nhà tranh nhỏ, thường ngày ít khi có người ở đây, chỉ lâu lâu đến quét dọn một lần nên gian nhà đã xuống cấp khá nặng. Diệp Trần và Tần Chiêu vào nhà, cả hai đều đang bị thương, Tần Chiêu còn là trọng thương nhưng sau khi xuống xe ngựa, Tần Chiêu lại chủ động giữ tay Mạnh Khanh Khanh lại, nói với nàng: “Để ta chuyển các thứ cho.”

Hoàng đế không cho hai người mang người hầu theo, đã đến đây rồi thì tất cả đều phải tự làm. Tần Chiêu chuyển rương hòm vào sân, Diệp Trần quét dọn trong nhà. Tần Chiêu thấy vậy liền đi vào, kéo nàng ra, bảo: “Nàng còn đang bị thương, để ta.”

“Chàng cũng đang bị thương mà.” Diệp Trần nhắc chàng. Tần Chiêu lắc đầu: “Ta bị thương nhẹ thôi.” Nói xong, Tần Chiêu ấn Diệp Trần ngồi xuống, cố chấp bảo: “Để ta.”

Diệp Trần phải thương lượng với chàng một hồi lâu, cuối cùng Tần Chiêu mới miễn cưỡng đồng ý cho nàng làm chút việc nhẹ nhàng.

Hai người vừa làm việc vừa âm thầm gọi hệ thống bơm máu cho mình.

Làm xong xuôi mọi việc, để tránh bị đối phương nghi ngờ, cả hai lại cùng ra vẻ như sắp ngủm củ tỏi đến nơi vậy.

Ngôi nhà vẫn giăng bụi khắp nơi, chỉ mới có phòng ngủ là được dọn dẹp sạch sẽ. Hai người ngồi nghỉ trong phòng ngủ, ăn bánh nướng Diệp Trần mang từ trong phủ theo.

Hai người trước nay luôn được ăn đồ ngon, bánh nướng này do người hầu trong bếp làm, chỉ ăn bánh uống nước trắng, nhưng chẳng biết là do

quá mệt hay là thế nào mà thấy cũng khá ngon miệng. Diệp Trần vừa gặm bánh vừa ngẩng đầu nhìn thử Tần Chiêu, Tần Chiêu bất ngờ cũng ngẩng đầu nhìn, hai bên nhìn nhau ăn bánh nướng rồi cùng nở nụ cười.

Ăn xong các thứ, Tần Chiêu đi đun nước ấm, hai người lau người sạch sẽ, thay y phục mới, Tần Chiêu lấy thuốc ra, bảo với Diệp Trần: “Nàng giúp ta thoa nó chút với...”

Nói xong Tần Chiêu liền đỏ mặt.

Chỗ chàng bị đánh quả thực là có hơi ngứa nhưng có rất nhiều chỗ chàng không với tới được.

Diệp Trần cũng hơi ngứa nhưng đến lúc này rồi mà cả hai bên đều chỉ biết ngứa ngừng thì sẽ có rất nhiều chuyện bất tiện. Vậy nên Diệp Trần chỉ còn nước thoải mái gật đầu, cầm lọ thuốc Tần Chiêu đưa, xoay lưng về phía Tần Chiêu.

Tần Chiêu cởi thấp y phục, nằm xuống giường, úp mặt xuống gối, nhỏ tiếng gọi: “Được rồi.”

Diệp Trần hít sâu một hơi, quay đầu lại, nhìn thấy vết thương trên người chàng, lòng bỗng đau nhói.

Trong lòng cô không còn suy nghĩ nào khác, chỉ một mực chú tâm cúi đầu thoa thuốc cho Tần Chiêu.

Ngón tay nàng dính lớp thuốc mát, chạm lên trên da chàng, xúc giác trên cơ thể bỗng trở nên vô cùng nhạy cảm.

Cảm giác đau và một thứ cảm giác kỳ diệu khác đồng thời xuất hiện, Tần Chiêu úp người xuống giường, cơ bắp gồng lên, người nằm ngay đơ không động cựa.

Một lúc sau, Diệp Trần thở phào một hơi: “Xong rồi.”

Tần Chiêu lập tức đứng dậy, mặc lại y phục.

Mặc đồ xong, thấy máu thấm ra ngoài áo của Diệp Trần, chàng bảo: “Để ta thoa thuốc cho nàng.”

Diệp Trần ngẩn người, Tần Chiêu sợ nàng hiểu lầm bèn nói ngay: “Ta không có ý gì khác, chỉ là thoa thuốc thôi...”

Lời này nói xong lại càng thấy là nói thừa. Chàng muốn giải thích nhưng không biết nên nói thế nào, ậm ờ cả buổi, thốt ra được một câu: “Dù sao thì... ta cũng đã là trượng phu của nàng rồi.”

Ngày họ thành thân, họ đã là phu thê.

Mặt Diệp Trần bỗng ửng hồng, không ngờ người này từ chuyện bôi thuốc lại nói sang tận chuyện này. Cô quay mặt đi, ra vẻ hờ hững đáp: “Thiếp biết.”

“Ừm...” Tần Chiêu ngắc ngứ xoay người đi, “Xong thì gọi ta, ta có thể nhắm mắt.”

Diệp Trần: “...”

Đề tài này thật ngượng quá, đừng nói tiếp nữa. Tần Chiêu quay lưng đi, Diệp Trần cởi xong y phục, nằm úp xuống giường, vùi mặt vào gối.

“Không được rồi, thấy hơi căng thẳng thì biết làm sao giờ?” Diệp Trần nói chuyện với Ba Tám cho đỡ căng thẳng, “Tôi có cảm giác như sẽ phát sinh chuyện gì ấy.”

“Yên tâm đi,” Ba Tám vô tư cắn hạt dưa, ra vẻ sành sỏi, “theo tôi quan sát thì anh ta thiếu niên ngây thơ như thế, không phát sinh nổi chuyện gì đâu.”

Diệp Trần: “Ồ...”

“Sao có cảm giác như cô thất vọng lắm thì phải?” Ba Tám rất hiểu Diệp Trần.

Diệp Trần thở dài, bảo với Tần Chiêu: “Được rồi.”

Tần Chiêu xoay người lại, giờ chàng mới nhận ra, chuyện như chuyện bôi thuốc này thì nếu nhắm mắt, hoàn toàn không thể làm được.

Chàng xin phép một tiếng rồi lại gần Diệp Trần, lấy thuốc mỡ, tay run run, thoa lên da.

Thuốc mỡ rất mát nhưng chẳng biết thế nào mà ngón tay chàng lại nóng vô cùng.

Cô nương nằm trên giường, chần chừ che đến chỗ không có vết thương, lúc nàng che trên người chàng không chịu đi, những gậy kia đều đánh hết lên người nàng, trên lưng, vết thương chẳng chịt, trông mà giật mình.

Màu máu đỏ khiến người ta ngưng lại những suy nghĩ không nên có, chỉ còn ngập tràn cảm giác đau lòng.

Tần Chiêu thoa thuốc cho Diệp Trần, khàn khàn bảo: “Xin lỗi.”

“Điện hạ không cần xin lỗi.” Diệp Trần gồi đầu lên gối, cảm nhận sự cẩn thận và dịu dàng của đối phương, mắt lấp lánh ánh nến: “Ta là thái tử phi, cùng chung hưởng vinh quang, lúc điện hạ gặp nạn thì cũng nên cùng chịu.”

Tần Chiêu im lặng.

Chàng thoa thuốc cho Diệp Trần xong, đứng lên đi cất thuốc.

Diệp Trần tranh thủ mặc y phục lại cho chỉnh tề. Tần Chiêu mở ngăn tủ ra, Diệp Trần tò mò hỏi: “Điện hạ làm gì vậy?”

“Nàng ngủ trên giường,” Tần Chiêu đang tìm áo khoác dày, “Ta...”

“Điện hạ,” Diệp Trần ngắt lời chàng, thở dài thành tiếng, “Giường rộng lắm, ngủ cùng nhau đi.”

Tác giả có chuyện muốn nói: [mẫu truyện nhỏ]

Tổ trưởng tổ quảng cáo: “Hôm nay mở cuộc họp này chủ yếu là vì vấn đề tay tác giả tên Mặc Thư Bạch kia hô hào phản đối chúng ta. Mọi người có đề xuất gì không?”

Thành viên A: “Làm nhiều nữa lên, đề chết ả đi!”

Thành viên B: “Không được, làm vậy sẽ làm tăng điểm tích lũy cho ả. Loại đàn bà ác độc như thế, chúng ta không thể làm lợi cho ả được!”

Thành viên C: “Tôi có một câu hỏi...”

Tổ trưởng: “Anh nói đi.”

Thành viên C: “Đề mà mọi người đang nói là đề như thế nào?”

Mọi người: “...”

Tổ trưởng: “Không ổn, đăng quảng cáo nhiều quá làm não các anh bị teo hết mất rồi, nghỉ ngơi một ngày đi.”

Cảm ơn mọi người, hôm nay bình luận nhiều thật đó!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

87. Chương 87: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 6

Lời này làm người Tần Chiêu cứng lại. Chàng đưa lưng về phía Mạnh Khanh Khanh, vành tai đỏ lựng, không dám nhúc nhích chút nào.

Diệp Trần dịch người vào trong, tiếp tục nói: “Hôm nay trời lạnh, chàng lại đang bị thương, không ngủ ấm lờ lại bị bệnh thì chăm sóc cũng phiền lắm, còn có rất nhiều chuyện phải làm, chàng phải mau mau khỏe lên mới được.”

“Ừ...”

Tần Chiêu nghe lời nàng, cuối cùng cũng chịu gật đầu. Nếu chàng đổ bệnh thì người phải chăm chàng là Mạnh Khanh Khanh, giờ chàng phải nhanh nhanh khỏe lại mới được.

Tần Chiêu đỏ mặt xoay người, đi đến cạnh giường, đầu vẫn luôn cúi gằm, không dám ngẩng lên tí nào. Diệp Trần dịch người vào trong nằm, nhường chỗ ra cho chàng, Tần Chiêu chui vào nằm, người cứng đờ, không nói tiếng nào.

Chàng nằm cách nàng rõ xa, ở giữa để ra một lỗ hổng, hơi lạnh chui vào trong chăn. Diệp Trần bặm môi, lặng lẽ dịch lại gần Tần Chiêu.

Tần Chiêu hình như bị giật mình, vội vàng rụt người lại. Diệp Trần ngừng động tác, nghẹn họng một hồi cuối cùng vẫn phải nói: “Điện hạ, chăn có khe hở, lạnh lắm...”

“À à.” Tần Chiêu hiểu ra, vội vàng nhích lại gần. Hai người nằm thẳng đuột cạnh nhau, mắt nhìn lên trên trần.

Tần Chiêu đã thối tắt đèn, phòng tối om om, không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Hai người vai kề vai, tình cờ đều không ngủ được.

Diệp Trần không ngủ được là vì cô vẫn còn nhớ rất rõ đêm đầu tiên cùng với Thẩm Cảnh Phùng, người ấy cũng nằm không nhúc nhích như bây giờ, sau đó bắt đầu động, liên động mãi không dừng. Cô và Tần Chiêu nằm cùng nhau, tuy biết Tần Chiêu sẽ không làm gì nhưng bất giác vẫn thấy nhớ Thẩm Cảnh Phùng.

Còn Tần Chiêu không ngủ được là vì một lý do vô cùng đơn giản.

Bất cứ nam tử bình thường nào nằm chung giường với nữ tử mà hẳn có hơi thích thì cùng đều sẽ không ngủ được.

Hai người nhìn chăm chăm trần nhà một lúc, Diệp Trần chán quá, nghe tiếng hít thở của Tần Chiêu có vẻ cũng chưa ngủ, bèn mở miệng hỏi thử: “Điện hạ ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Điện hạ,” Diệp Trần nói chuyện với chàng, “chúng ta sẽ ở đây mãi sao?”

“Không đâu.”

“Phải cũng không sao,” Diệp Trần ôn tồn đáp, “có ta ở cùng điện hạ rồi.”

Lời này nghe vào tai Tần Chiêu lại khiến chàng thấy buồn phiền. Một trong những chuyện nhục nhã nhất của một nam tử là để thê tử phải chịu khổ theo mình, nhất là khi nàng ấy còn có lựa chọn khác tốt hơn.

“Khanh Khanh.” Chàng gọi, giống một người trượng phu bình thường, Diệp Trần cười tươi, nhẹ nhàng đáp lại: “Điện hạ, thiếp đây.”

“Nàng có hối hận không?”

“Hối hận chuyện gì?”

“Gả cho ta, cùng ta tới hoàng lăng.” Tần Chiêu nhắm mắt lại, giọng chua chát, “Nàng vốn có thể có cuộc sống tốt đẹp hơn.”

“Điện hạ,” Diệp Trần cười thành tiếng, “thực ra, ở cùng điện hạ, thiếp cũng thấy rất tốt rồi.”

Tần Chiêu không tiếp lời, hai người dựa vào nhau rất gần, tay gần như chạm vào nhau, từng có một khoảnh khắc nào đó, Tần Chiêu suýt nữa đã nắm tay nàng.

Nhưng chàng vẫn quyết giữ vững ranh giới, rõ ràng người đó đang ngay trong tầm tay nhưng chàng vẫn không dám giữ nàng lại.

Vì có quá nhiều nhân tố chưa xác định, vì có quá nhiều điều tương lai không biết trước.

Chàng không biết Diệp Trần mà chàng vẫn yêu có tới thế giới này không, liệu có một ngày nàng ấy sẽ đột ngột xuất hiện, sau đó, như những lần trước, chàng sẽ lại một lần nữa yêu nàng không màng tất cả.

Nếu quả nhất định sẽ có một Diệp Trần như thế, lúc này chàng ở bên Mạnh Khanh Khanh vậy tương lai làm sao có thể chịu trách nhiệm với nàng?

Huống hồ...

Mạnh Khanh Khanh chắc gì đã bằng lòng.

Nàng có bằng lòng hay không, chàng thực sự không dám xem thử câu trả lời. Chàng có dự cảm, lúc có được đáp án, lòng chàng sẽ đau khổ, khó chịu biết chừng nào.

Chỉ mới nghĩ chút thôi, lòng chàng đã thấy chua xót khổ sở lắm rồi.

Nhưng chàng lại chẳng thể làm được gì, từ tận đáy lòng, chàng hy vọng, Mạnh Khanh Khanh sẽ được sống tốt.

Ở bên người trong lòng, có cuộc đời thuận buồm xuôi gió, cuộc sống tốt đẹp bình yên.

“Khanh Khanh,” chàng khàn khàn cất lời hứa hẹn, “nàng sẽ không phải hối hận vì lựa chọn của mình.”

“Rồi sẽ có một ngày, ta sẽ trở về, ta sẽ trở thành hoàng đế, ta sẽ cho nàng mọi thứ tốt đẹp nhất thế gian.”

Chàng có cảm tưởng trái tim mình đang run rẩy nhưng vẫn nói tiếp: “Bất kể nàng muốn có thứ gì, muốn làm điều gì, ta đều sẽ giúp nàng.”

Cho dù điều nàng muốn là Tần Yến Thanh, ta cũng sẽ giúp nàng.

Nghe lời này, Diệp Trần bỗng cảnh giác.

“Bố khỉ, mau mau kiểm tra chỉ số hắc hóa của chàng ta xem.” Diệp Trần vội vàng giục Ba Tám, Ba Tám ngậm kẹo mút đi kiểm tra thử, phẩy phẩy tay bảo: “Không có gì hết, hắc ta chỉ đang nói luyện thuyên thôi, cô đừng có lo.”

Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng đáp: “Ta tin điện hạ.”

Hai người không ai nói thêm gì nữa, nói chuyện một hồi, đôi bên dần quen với việc có đối phương nằm bên cạnh, cơn buồn ngủ dần kéo tới. Trước lúc thiếp đi, Diệp Trần dặn Ba Tám: “À, chốc nữa đợi chàng ta ngủ

thì nhớ đánh thức tôi dậy nhé, cho tôi một viên thuốc để đút cho chàng ta uống. Với cả, về phủ lấy thêm lấy ít bánh nướng nữa đi, lấy lấy chục cái, với lấy thêm cả mấy món điểm tâm nữa.”

“Được rồi, cô cứ yên tâm ngủ đi.” Ba Tám vỗ vai Diệp Trần, “Vất vả rồi.”

Diệp Trần mặc kệ anh ta, nhắm mắt lại chìm vào mộng đẹp.

Cùng lúc này, Tần Chiêu cũng đang thiu thiu sắp ngủ, trước lúc ngủ, chàng dặn 666: “Đợi nàng ấy ngủ thì nhớ đánh thức tôi, bỏ điểm tích lũy ra mua cho tôi một viên thuốc cho nàng ấy uống. Với về phủ lấy thêm chục cái bánh nướng cộng thêm điểm tâm thật kho các kiểu nữa...”

“Biết rồi, chủ nhân à, anh cứ yên tâm ngủ đi!” 666 vô tư đáp, “Tôi sẽ lo chu đáo hết!”

666 cam đoan xong Tần Chiêu mới ngủ.

Vì giờ giấc ngủ của hệ thống bị mặc định đồng bộ với giờ ngủ của kí chủ nên 666 và 38 chỉ còn cách đặt báo thức, cứ cách một lúc lại dậy một lần kiểm tra xem đối phương ngủ hay thức.

666 là người dậy trước, thấy Mạnh Khanh Khanh đang ngủ liền gọi Tần Chiêu dậy. Thuốc 666 mua cho Tần Chiêu là loại dạng xịt để tránh làm Mạnh Khanh Khanh thức giấc. Tần Chiêu xịt thuốc cho Mạnh Khanh Khanh rồi xịt cho mình, bảo 666 thu dọn các thứ rồi nằm xuống ngủ tiếp.

Chàng ngủ chưa được bao lâu thì đến lượt Ba Tám tỉnh, kiểm tra trạng thái thức ngủ của Tần Chiêu xong rồi gọi Diệp Trần dậy.

“Đây, tôi mua cho cô thuốc dạng xịt đấy, thấy tôi thông minh chưa? Mau khen tôi đi!”

“Vâng vâng vâng, anh thì giỏi nhất rồi.” Diệp Trần xịt thuốc cho Tần Chiêu xong xịt cho mình sau đó nằm xuống ngủ tiếp.

Sáng hôm sau, lúc Diệp Trần dậy, cô phát hiện ra, toi rồi.

Vết thương trên người cô biến mất hết rồi!

Cô vội vàng gọi Ba Tám: “Anh làm gì mà mua thuốc tốt như vậy?! Khỏi nhanh thế này không phải khiến người ta nghi ngờ hay sao?!”

Ba Tám cũng ngỡ ngàng: “Thuốc tôi mua đâu có trâu bò vậy đâu nhỉ...”

“Làm sao bây giờ? Tôi nên giải thích thế nào đây?!”

Diệp Trần lo ngay ngáy, Ba Tám cũng đến chịu, thở dài bảo: “Tùy cơ ứng biến vậy... Nói không chừng... Tần Chiêu bị ngốc thì sao?”

Diệp Trần: “...”

Nhân vật phản diện mà ngốc thì đã không phải là nhân vật phản diện.

Lúc Tần Chiêu dậy cũng được một phen sửng sốt.

Vết thương trên người chàng đều đã khỏi hẳn, thật là quá ảo diệu!

Chàng vội hỏi 666: “Sao lại thế này? Cô mua thuốc gì tốt quá vậy, cô bảo tôi phải giải thích thế nào đây?”

“Kí chủ không cần phải lo.” 666 đáp ngay, “Tác dụng của thuốc cũng phụ thuộc vào thể chất của mỗi người, khỏi nhanh thế này chắc là do năng lực hồi phục tốt, nếu Mạnh Khanh Khanh có hỏi đến thì anh cứ nói là do năng lực hồi phục của mình tốt là được.”

“Được... chứ...”

Tần Chiêu miễn cưỡng nghe theo.

Chàng mở mắt rồi nhìn sang Diệp Trần.

Hai người cùng tỏ vẻ như rất là ngạc nhiên, mắt nhìn đối phương, trầm miệng một lời: “Vết thương đã khỏi rồi!”

Sau khi nói xong, cả hai cùng ngó ra rồi lại cùng im lặng. Diệp Trần tự nói với mình, đến lúc phát huy kỹ năng diễn xuất rồi!

Cô cười bảo: “Có điều, từ nhỏ các vết thương của thiếp đều luôn khỏi rất nhanh... Chỉ là không ngờ lần này lại khỏi nhanh tới vậy...”

Lời này nói ra, chính cô cũng không tin.

Thế mà đối phương lại không chút nghi ngờ, gật gù đáp: “Ta cũng vậy.”

Đối đáp xong, cả hai lại tiếp tục im lặng, đôi bên đều cảm thấy xấu hổ vô cùng, cảnh tượng này thật là hơi bị bất thường.

Tần Chiêu bình tĩnh lại trước, hắng khế một tiếng: “Chúng ta đi rửa mặt rồi ăn gì đó đi.”

Diệp Trần gật đầu, hai người cùng nhau xuống giường.

Tần Chiêu múc nước cho Diệp Trần, hai người rửa mặt xong thì đi lấy đồ ăn, vừa mở nắp vung ra liền sợ ngây người.

Người hầu của phủ thật là tử tế, không ngờ lại chuẩn bị cho họ hẳn một thùng đồ ăn, chỉ riêng bánh nướng đã có tận hai chục cái!

Diệp Trần cố nhớ lại, hôm qua hình như lúc cô kiểm tra bánh đâu có thấy nhiều như vậy đâu nhỉ? Chỉ bỏ thêm mười cái bánh mà nhìn nhiều hẳn ra!

Còn trong lòng Tần Chiêu thì thở phào nhẹ nhõm, may mà tối qua chỉ bỏ thêm chục cái, hóa ra Mạnh Khanh Khanh lại mang nhiều bánh nướng theo như vậy, nếu nhiều thêm chút nữa, chẳng hóa thành một thùng bánh nướng luôn rồi!

Trong lòng hai người đều có chút chột dạ, khen lấy khen để người hầu trong phủ giới giang, ăn bánh nướng với thịt kho, uống thêm chút nước rồi bắt đầu quét dọn nhà cửa.

Gian nhà tranh này bám đầy bụi bặm, chỗ nào cũng bẩn, chắc phải quét dọn mấy ngày mới xong.

Tần Chiêu cố ý không để Diệp Trần phải làm nhiều, để cô được nghỉ ngơi, một mình chàng khiêng đồ, quét dọn nhà cửa, lo trong lo ngoài.

Mới đầu chàng làm còn lúng túng chưa quen nhưng về sau thì càng làm càng nhanh tay, chẳng mấy mà đã học được hết việc gia vụ dọn dẹp vệ sinh.

Diệp Trần ban đầu còn hơi lo lắng nhưng sau khi bị ép phải nằm đọc thoại bản một lúc mới thấy nhân vật phản diện đúng là đẳng cấp vạn năng, không gì không làm được.

Chưa đầy ba ngày, toàn bộ nhà cửa đều đã được quét dọn sạch sẽ, lúc này mới thấy có người đưa đồ ăn tới.

Diệp Trần và Tần Chiêu mang tiếng là đi canh Hoàng lăng nhưng thực chất không khác giam lỏng là bao, ngày nào cũng phải ở trong phạm vi hoàng lăng, mỗi tháng được ra ngoài ba ngày, ngoài những ngày đó ra, bất kể là mua đồ ăn hay là gì khác, đều có người phụ trách riêng.

Thức ăn đưa tới có một ít thịt, tuy không nhiều nhưng ăn chung với rau xanh cũng tạm ổn.

Nhờ vậy, hôm đó, Diệp Trần được ăn một món xa cách đã lâu: sườn xào chua ngọt.

Vì phải duy trì hình tượng của Mạnh Khanh Khanh nên Diệp Trần phải thể hiện sao cho giống với tính cách của người này, cô tao nhã ăn từng miếng sườn xào chua ngọt, không thể nhìn ra là thích hay không nhưng đôi đũa gấp thì vừa nhanh vừa chuẩn.

Tần Chiêu nhìn cô ăn, không nhịn nổi cười: “Thích ăn sườn xào chua ngọt à?”

“Đồ điện hạ làm,” Diệp Trần ngẩng đầu lên, dịu dàng nói, “thiếp đều thích ăn.”

Nói xong, để chứng minh cho lời nói của bản thân, Diệp Trần đã ăn hết sạch đồ chàng ta làm.

Sau màn thể hiện trù nghệ của bản thân, kể từ ngày đó, phòng bếp đều do Tần Chiêu bao thầu.

Chuyện ở Hoàng lăng cũng chẳng có gì nhiều, mỗi ngày đều đặn quét dọn hoàng lăng, quét dọn hoàng lăng và quét dọn hoàng lăng.

Diệp Trần được chăm chăm khác gì con sâu gạo, ngày nào cũng nằm xem thoại bản, tận hưởng lạc thú.

Tần Chiêu không thích cô làm việc, cô mà làm việc, dù chỉ là vắt cái khăn, là Tần Chiêu lại cảm thấy mình khiến cô phải chịu ảm ức.

Ngoài việc quét dọn hoàng lăng, hằng ngày hình như Tần Chiêu còn vụng trộm làm gì đó, Diệp Trần ngày nào cũng thấy có bồ câu đưa tin bay tới bay lui nhà mình. Diệp Trần không hỏi tới, chỉ chăm chăm theo dõi chỉ số hắc hóa của Tần Chiêu, vậy là đủ rồi.

Hôm Đông chí rơi đúng vào một trong ba ngày được ra ngoài hoàng lăng hằng tháng, Tần Chiêu đi ra ngoài mua đồ, Diệp Trần ở nhà chờ chàng về.

Tần Chiêu vào trong kinh thành, việc đầu tiên là tra xét một lượt danh mục sản nghiệp đứng tên chàng, chọn ra vài người, lập một tờ danh sách chuyển cho người của mình ở bộ Lại, lặng lẽ đi báo phỏng dăm vị người quen cũ. Làm xong hết mọi chuyện thì trời đã tối, trên đường về, Tần Chiêu bắt gặp nhiều người khác cũng đang về nhà.

Chàng đi đường vòng mua cho Mạnh Khanh Khanh món gà nướng nàg thích, ngang qua một quán nhỏ, thấy có bày bán dăm món trang sức, chẳng biết làm sao, chàng bỗng dừng bước, chủ quán đứng giậm giậm chân cho đỡ gió lạnh hỏi: “Cậu muốn mua đồ cho nường tử à?”

Tần Chiêu nghe tới hai chữ “nường tử”, bất giác lòng thấy vui vẻ.

Chàng cúi đầu chọn trâm cài tóc, tưởng tượng Mạnh Khanh Khanh không biết cài chiếc nào thì đẹp.

Đương chọn tới chọn lui thì sau lưng bỗng có ai đó nói: “Cái này đẹp này.”

Nói xong, một bàn tay trắng ngần vươn tới, cầm một chiếc trâm lên: “Công tử xem, cái này được không?”

Tần Chiêu ngẩng đầu, là “Diệp Trần”.

Cô nường này hôm nay mặc y phục đỏ toàn thân, cười híp mắt với chàng: “Mua trâm cài cho Mạnh Khanh Khanh hả?”

“Không liên quan tới cô nường.”

Tần Chiêu cũng không biết mình thế này là sao, biết rõ người này có cơ thể của người mình yêu nhưng lại không có nổi chút thiện cảm nào.

Có lẽ bởi, người chàng yêu vẫn còn chưa tới thế giới này chăng?

Tần Chiêu đoán vậy.

Chàng không biết người ấy sẽ lớn lên từ nhỏ với mình như lần làm nhiệm vụ đầu tiên hay là nửa đường tới giống lần này hoặc sẽ là một cách nào đó mà chàng không nghĩ tới.

Chàng bỗng nhận ra, mình hoàn toàn không biết gì về người đó cả. Ngoài việc lần nào nàng cũng đều tên là Diệp Trần, đều trợ giúp nam chính ra thì chàng không biết gì hết nữa.

Tần Chiêu ủ rũ mặt mày, chọn một chiếc trâm mình thích, trả tiền cho chủ quán rồi quay lưng ra về.

“Diệp Trần” đi theo sau chàng, gọi: “Này, đừng đi, ta nói chuyện với công tử mấy câu cũng không được à?”

Tần Chiêu phớt lờ nàng ta, đi thẳng một mạch.

“Diệp Trần” tức lắm, thế là cứ thế đi theo bằng được, theo về tới tận hoàng lăng. Diệp Trần đang đứng ở cửa chờ Tần Chiêu về, thấy xa xa thấp thoáng bóng Tần Chiêu rồi liền đó thấy cả “Diệp Trần”.

Thấy cô nương đó, Diệp Trần giật mình nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra như không, chờ Tần Chiêu đi tới chỗ mình, Diệp Trần mới tủm tỉm cười, làm bộ như không quen “Diệp Trần”, nắm tay Tần Chiêu, dịu dàng hỏi: “Chàng về rồi à? Ăn cơm thôi.”

Tần Chiêu khá ngạc nhiên, hiếm có khi nào Mạnh Khanh Khanh chủ động như vậy, lúc Mạnh Khanh Khanh kéo tay chàng, trong lòng chàng

cảm thấy rất vui.

Chàng không dám nói tiếng nào, không dám phản đối, mặt đỏ rần để Diệp Trần nắm tay mình, ngắc ngứ nói: “Ừm... Ta mua gà nướng cho nàng đây.”

Thấy chàng dễ thương như vậy, trong lòng Diệp Trần vui lắm.

Sức quyến rũ của nữ chính có lớn cỡ nào thì chàng phản diện của cô trước nay cũng chưa bao giờ phụ tâm ý của người khác.

Cô cầm tay Tần Chiêu, ngoái đầu nhìn “Diệp Trần”, cười tủm tỉm: “Sao Diệp cô nướng lại tới đây vậy?”

“Diệp Trần” đứng lại, không biết nghĩ đến chuyện gì, sắc mặt thay đổi hẳn, cuối cùng nói: “Thôi bỏ đi, chẳng qua là thói xấu của ta, vốn gặp trên đường chỉ định chào hỏi mà thôi. Các người sống cũng không tội, ta đi đây.”

Nói xong, “Diệp Trần” vẫy tay ra về.

Đợi nàng ta đi xa rồi, Tần Chiêu mới ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng “Diệp Trần”, trong lòng không mấy may kinh động.

Diệp Trần thấy Tần Chiêu nhìn chăm chăm theo bóng “Diệp Trần”, trong lòng không mấy dễ chịu.

Cô buông tay Tần Chiêu ra, quay người vào nhà. Tần Chiêu không hiểu Diệp Trần bị làm sao nhưng vẫn đuổi theo ngay.

Đêm đó, tới tận lúc đi ngủ, Diệp Trần vẫn không nói tiếng nào. Tần Chiêu thấy bầu không khí không ổn nên cũng cúi đầu im lặng. Thấy Tần Chiêu như vậy, Diệp Trần tức không biết trút vào đâu, chẳng biết bị làm sao mà lại cảm thấy tủi thân.

Cô bỗng hiểu được tâm tình của Lục Lương kiếp trước.

Thứ mình liều mạng mới có, nhân vật chính lại có được dễ như trở bàn tay.

Cô cũng không hiểu thế giới này bị làm sao nữa. So với các nhân vật phản diện trước, Tần Chiêu có vẻ chấp nhất với nữ chính nhiều hơn. Hề nhớ lại ánh mắt nhìn đuổi theo “Diệp Trần” của Tần Chiêu, hề nghĩ tới chuyện lúc đó mình đang đứng ngay bên chàng là cô lại thấy hơi khó chịu.

Lần hờn giận này của Diệp Trần có hơi dài, bắt đầu từ Đông chí cho đến tận trận tuyết lớn đầu tiên trút xuống.

Ngày hôm đó, Tần Yến Thanh đến thăm họ. Tần Chiêu đi vắng, Diệp Trần đang đọc sách thì Tần Yến Thanh bất ngờ tới.

Diệp Trần khá ngạc nhiên nhưng người tới là khách, cô vẫn mời chàng ta vào ngồi, rót trà mời nước.

Tần Yến Thanh mang than, quần áo và thức ăn tới, quan sát xung quanh, uống chén trà nóng rồi hỏi: “Sống có quen không?”

“Vẫn tốt.”

Diệp Trần cười: “Điện hạ đến tặng đồ hay là tìm Thái tử vậy?”

“Đến thăm hai người thôi.” Tần Yến Thanh nhìn trận tuyết lớn, thở dài, “Hôm nay trời tuyết lớn, ta bỗng nghĩ chỗ hai người chắc lạnh khủng khiếp, sợ là sẽ thiếu quần áo thức ăn nên đến thăm. Coi cảnh hôm nay, quả đúng là không ổn lắm.”

“Đi canh hoàng lăng tất nhiên là không thể tốt được rồi.” Diệp Trần tự nhiên đáp lại, “Có điều vậy cũng hay, trong lòng thấy an ổn hơn nhiều.”

Tần Yến Thanh khá bất ngờ trước câu trả lời này, ngược mắt lên nhìn cô.

Trong ấn tượng của chàng ta, Mạnh Khanh Khanh không phải người thế này, nếu là trước kia, đi theo Thái tử phải chịu khổ như vậy, nàng ấy e là đã khóc lóc bù lu bù loa trách mắng Thái tử vô dụng rồi.

Còn người hôm nay thì lại rất bình thản, rất an ổn, điềm nhiên, khiến lòng người cảm thấy bình yên.

Tần Yến Thanh bỗng thấy hơi hâm mộ Tần Chiêu, có một người mang tình cảm đơn thuần như vậy làm hậu phương, mưa gió dường như cũng đều nhỏ bớt lại.

“Ta nhớ hồi nhỏ nàng cực kỳ sợ lạnh.” Tần Yến Thanh nhớ lại chuyện đã qua, thở dài thành tiếng, quay ra nhìn tuyết ngoài trời: “Nhưng lại thích đẹp, thích mặc xiêm y mỏng. Hai nhà chúng ta kế nhau, nàng thường hay mặc váy hoa nhỏ ở trong, khoác áo lông nhung ở ngoài, sau đó sang nhà ta, gọi ta là “Yến Thanh ca ca”, chờ ta đến, nàng liền cởi áo khoác, khoe váy hoa, hỏi ta xem có đẹp không.”

Nghe Tần Yến Thanh hồi tưởng lại, Diệp Trần cũng bị xúc động lây.

Ký ức của Mạnh Khanh Khanh vẫn còn đây, cảm xúc trong lòng cũng vẫn còn đây, trước Tần Yến Thanh, Mạnh Khanh Khanh luôn có một sự dè dặt hơn hẳn với người ngoài.

Diệp Trần tủm tỉm cười, cũng hồi tưởng lại: “Đúng vậy, ta nhớ bộ váy ta thích nhất là chiếc màu hạt lựu.”

“Cái đó bị ta làm rách mất.”

Tần Yến Thanh tiếp lời: “Hồi đó ta không thích nàng.”

Giữa lúc hai người đang trò chuyện thì Tần Chiêu đi mua đồ về.

Nghe tiếng hai người nói chuyện, chàng dừng bước, không dám vào.

Thực ra chuyện hai người nói cũng không có vấn đề gì nhưng nó khiến người ta nghe xong có cảm giác như hai người họ xây một bức tường cao, ngăn những người khác ở bên ngoài.

Chàng tựa vào tường im lặng nghe hai người trò chuyện với nhau, chàng vẫn đứng ngoài cửa không nhúc nhích, có cảm giác gió tuyết bỗng lớn hơn.

Tần Yến Thanh nói chuyện một hồi lâu mới nhận ra trời đã muộn, chàng ta cười cười, đứng dậy: “Hoàng huynh vẫn chưa thấy về, muộn quá rồi, ta không đợi nữa. Lần sau đừng môn thăm hỏi sau vậy.”

Buổi chiều này đã cải thiện không ít thiện cảm của Diệp Trần với Tần Yến Thanh, cô đi ra cửa tiễn chàng ta về, vừa bước tới cửa thì gặp Tần Chiêu đứng ngoài cửa.

Tần Yến Thanh và Diệp Trần cùng giật mình ngạc nhiên: “Điện hạ?”

“Hoàng huynh?”

Tần Chiêu ngượng ngùng cười một tiếng, ngập ngừng hỏi: “Yến Thanh đến đây à?”

Chàng đứng bên ngoài lâu quá, người bị đông lại, mặt tím tái cả đi. Tần Yến Thanh quay đầu nhìn thử Diệp Trần, Diệp Trần sốt ruột kéo Tần Chiêu vào, nói với Tần Yến Thanh: “Yến vương điện hạ về nhé.”

Nói xong, cô kéo hẳn Tần Chiêu vào trong nhà, Tần Chiêu biết ý ra về.

Diệp Trần sờ tay Tần Chiêu, đông cứng, cô vội vội vàng vàng đưa chàng về giường, đắp chăn lại, đưa lò sưởi cho chàng ôm, lấy nước ấm lau mặt và tay cho chàng.

Tần Chiêu im lặng nằm trong chăn run.

Diệp Trần thấy chàng run bèn lật luôn chăn lên, chui tọt vào, áp người lại.

Tần Chiêu sợ quá, vội đẩy cô ra, giọng run run: “Lạnh.”

“Biết lạnh sao không về sớm chứ?”

Diệp Trần mặc kệ chàng đẩy thế nào thì đẩy vẫn cương quyết ôm thật chặt.

Trong lòng Tần Chiêu vừa muốn kháng cự lại vừa thấy vui mừng, cuối cùng chàng vẫn để nàng ôm mình.

Cô nường trong lòng chàng ấm quá, ấm đến nỗi hại chàng suýt thì rơi lệ.

Chàng ôm cô nường, thân nhiệt dần bình thường trở lại. Diệp Trần lên tiếng hỏi trước: “Điện hạ đứng ngoài cửa này giờ đây à?”

“Không phải vậy...”

Tần Chiêu nói dối: “Ta đi ở ngoài hơi lâu, vừa mới về thì gặp hai người. Ngoài trời lạnh quá.”

“Thế mai đừng đi nữa.”

“Ừ.”

Tần Chiêu nhắm mắt, bất giác kê mặt gần vào tóc Diệp Trần.

Chàng ngửi thấy mùi tóc thoang thoảng của Diệp Trần, mùi dầu hoa quế bôi tóc, rất thơm.

Đêm đó, Diệp Trần ôm Tần Chiêu, hai người không tách ra, cứ ngủ như vậy suốt cả đêm. Diệp Trần là một quá không buông, Tần Chiêu là không muốn buông.

Trái tim chàng lúc này rất lạ, một mặt muốn kháng cự, một mặt lại muốn tới gần hơn.

Sau trận tuyết lớn, trời lạnh sâu hơn. Tần Yến Thanh có đến thêm một lần. Tần Chiêu rất tốt với Diệp Trần, mọi việc trong nhà chàng đều làm hết, nhất là những chuyện phải đựng nước lạnh, chàng tuyệt đối không để cô chạm vào.

Dẫu vậy, Diệp Trần vẫn bị nẻ da, Tần Chiêu mua thuốc về, mỗi tối nấu nước ấm cho Diệp Trần ngâm chân.

Diệp Trần thể hàn, bụng dễ đau. Chàng đến chỗ đại phu học cách xoa bóp bấm huyệt, mỗi ngày, lúc Diệp Trần ngâm chân thì ấn cho nàng.

Mới đầu Diệp Trần còn ngượng ngùng không chịu. Tần Chiêu bắt lấy chân nàng, dỗ dành bảo: “Không sao, nàng là thê tử, ta phải chăm nàng nhiều hơn.”

“Nàng đi canh hoàng lăng với ta, không làm nhiều một chút, trong lòng ta sẽ không yên.”

Diệp Trần nghe lời, vì để trong lòng Tần Chiêu thấy dễ chịu hơn, cô liền để chàng làm.

Hằng ngày, rửa chân xong, Tần Chiêu đi tắm rồi hai người nằm nép vào nhau ngủ.

Trời lạnh, con người trong vô thức đều hướng về nơi ấm áp, chẳng biết làm thế nào mà sáng hôm sau thức dậy, lúc nào họ cũng đang ôm nhau.

Mới đầu Tần Chiêu còn xin lỗi, sau này cũng quen dần.

Mấy ngày lạnh nhất, Tần Chiêu vừa chui vào chăn liền chủ động ôm cô, ủ ấm chân cho cô rồi cúi đầu hỏi: “Có lạnh không?”

Diệp Trần mặt đỏ như bị quá nóng, rúc trong ngực chàng, đâu còn biết đáp lạnh hay không, lí nhí thẽ thọt một tiếng: “Ừm...”

Tiếng ừm ấy vừa mềm vừa mảnh, Tần Chiêu nhắm mắt lại, có phần bất lực.

Đã đến nước này, chàng còn làm gì được đây?

Chàng chẳng làm được gì nữa rồi.

Chỉ còn nước thuận theo tính nết người này...

Nàng muốn làm thế nào cũng được hết.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

88. Chương 88: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 7

Tân Chiêu không biết làm thế nào mà mình lại chìm đắm đến mức này.

Trong chuyện tình cảm, nhuận vật tế vô thanh có lực sát thương mạnh hơn tình yêu sét đánh rất nhiều.

Nếu như nói ban đầu thiện cảm của chàng với Mạnh Khanh Khanh bắt nguồn từ sự dịu dàng và thanh lệ trong ấn tượng đầu tiên, vậy thì khi đó mọi chuyện chàng còn có thể ngăn cản được. Thậm chí khi đó, chàng chỉ cảm thấy... cô nương này thật tốt, nàng giúp ta, ta cảm kích nàng, nên báo đáp nàng.

Vậy nên chàng che chở cho nàng, hoàn toàn chỉ dừng ở mức “thiện cảm” mà thôi.

Còn kể từ lúc nàng chặn gậy cho chàng thì phần thiện cảm ấy đã biến đổi về chất, lần đầu tiên chàng ý thức được, trong thế giới của chàng, người ấy, có lẽ không chỉ có “chỉ là thiện cảm”.

Nhưng trong những ngày đó, chàng vẫn còn ghìm được mình, cảm thấy phải đợi xác định chuyện tình cảm này trước đã.

Rồi ngày ngày ở bên nhau, lúc chàng nấu cơm, nàng đứng bên trò chuyện, lúc chàng đi quét hoàng lăng, nàng đi theo cầm đèn, lúc chàng ra ngoài có việc, nàng khoác thêm áo ấm cho chàng, cười nói dặn chàng một

câu “Về sớm nhé”, lúc hai người ngủ cùng nhau, nàng vô thức ôm lấy chàng,...

Lặng lẽ không một chút âm thanh, cứ thế thấm dần vào cuộc đời chàng, để rồi có một ngày chàng chợt nhận ra, tình cảm như vậy quả là thứ khiến người ta không thể ngăn cản nổi.

Biết rõ trước mặt là vách núi đá sâu hun hút nhưng vẫn liều mình đi tiếp.

Mùa đông, nhà tranh lọt gió, Tần Chiêu sửa nhưng không được, đêm đến, gió lạnh ù ù thổi vào nhà.

Hai người xếp lại chiếu chăn, Tần Chiêu nhường nàng ngủ trong, nghiêng người chắn gió cho nàng, ôm cả người nàng vào lòng, tay chân Diệp Trần vẫn lạnh ngắt.

Buổi tối, lúc rửa chân cho nàng, Tần Chiêu thấy máu loang ra nước, chàng lau khô chân cho nàng, thoa thuốc mỡ xong liền ôm chân nàng đặt trong lòng không buông.

Diệp Trần bật cười: “Chàng làm gì thế?”

Tần Chiêu nói mà không ngẩng đầu lên: “Nàng đừng nói gì hết.”

Diệp Trần thấy Tần Chiêu ôm chân mình đầy đau lòng, không nhịn được bật cười thành tiếng, vỗ người chàng: “Đừng vậy mà, chàng là Thái tử, làm vậy còn ra thể thống gì.”

“Làm gì có thái tử nào như ta chứ?” Tần Chiêu liếc nhìn nàng đầy ảm ức, “Đừng cười nhạo ta nữa.”

“Điện hạ,” Diệp Trần nghiêng người tới, cầm tay chàng, dịu dàng nói: “Đừng để việc nhỏ nhặt này mài mòn chí khí của chàng. Bệ hạ bắt chàng

tới đây chính là vì muốn nghe chàng nói những lời như vậy. Chàng phải nhớ, chàng là thái tử, niềm kiêu hãnh của chàng không thể bị chốn này mài mòn, chí khí của chàng không thể bị nơi này làm thui chột. Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày chàng sẽ đăng cơ, nhìn xuống núi sông.”

Tần Chiêu im lặng, từ từ ngẩng đầu nhìn người nữ tử trước mặt.

Trong mắt nàng ngập tràn tình yêu, như thể đối phương là bầu trời của nàng, là tất cả của nàng.

Dường như nàng tin tưởng chàng một cách vô điều kiện, người đời nói chàng yếu đuối nhưng nàng lại cho rằng cho dù ở nơi này, chàng cũng vẫn rực rỡ.

Chàng không biết nàng lấy đâu ra niềm tin như vậy, có lẽ chẳng qua là lời cổ vũ, có lẽ là sự mù quáng, cũng có lẽ là một điều gì đó khác.

Chàng nhìn đối phương chăm chú, chầm chậm nói: “Nàng hy vọng ta có được vị trí đó à?”

“Không phải thiếp hi vọng.” Diệp Trần nhẹ nhàng nói với Tần Chiêu, “Là hy vọng của chàng.”

Cô nhìn thấy dã tâm và tham vọng trong mắt Tần Chiêu, cô nhìn thấy bồ câu đưa tin bay tới bay lui nhà mình, cũng từng xem qua những văn thư lại qua không dứt trên bàn của chàng. Cô biết, người đàn ông này có dã tâm của riêng mình, ở thế giới này, nhiệm vụ của cô không xung đột với dã tâm của chàng, vậy nên, cô hy vọng, chàng có thể có được vị trí mà chàng mong muốn.

Điều duy nhất cô phải làm, chính là bầu bạn bên chàng, cho chàng hơi ấm và tình yêu, để cho dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, chàng đều sẽ không đi tới bước đường tuyệt vọng, trái tim sẽ vẫn luôn sắt son, đừng yêu “Diệp

Trần”, đừng vì nàng ấy làm ra những chuyện khác người gì, đừng trở thành bạo quân.

Nhìn vào đôi mắt Diệp Trần, Tần Chiêu không hiểu được nàng đang nghĩ gì. Thực sự chàng có điều muốn hỏi thử, dẫu rằng chỉ là trong suy nghĩ.

Chàng muốn thử hỏi nàng, Mạnh Khanh Khanh, nếu ta làm hoàng đế, có thể cho nàng mọi thứ tốt nhất trên đời này, nàng có bằng lòng, mãi mãi ở bên ta không?

Nhưng câu hỏi này chàng không hỏi được, chàng có cảm tưởng trái tim mình là con ốc sên yếu đuối không có vỏ ốc, chàng không dám hỏi ra, sợ lời lẽ của đối phương sẽ hóa thành kiếm sắc đâm vào chàng.

Vậy nên chàng chỉ có thể rầu rĩ cúi đầu, không nói một tiếng nào.

Nhờ bàn tay chăm sóc chu đáo của Tần Chiêu, Diệp Trần cuối cùng cũng thích ứng được với mùa đông năm nay. Người Hoàng đế phái tới giám thị Tần Chiêu cuối cùng cũng thả cho họ một chút, Tần Chiêu lấy tiền từ cửa hàng mua thêm y phục mới vừa ấm vừa đẹp cho Diệp Trần.

Lúc chàng mua đồ rất là kiên nhẫn, thuộc hạ đi cùng chàng còn phải thốt lên: “Hôm nay diện hạ ra ngoài, tốn quá nửa thời gian để mua mấy thứ này.”

Tần Chiêu cười cười, chọn một chiếc áo khoác màu đỏ, chàng tưởng tượng ra dáng vẻ Mạnh Khanh Khanh khi mặc nó, ôn tồn nói: “Cần thế mà.”

Diệp Trần để ý thấy đồ Tần Chiêu mua về ngày càng tốt lên, thầm ghi trong lòng, biết Tần Chiêu ngầm có khoản tiền ra tiền vào riêng, cô cũng không nói gì, giả vờ như không biết gì hết cả.

Đến hôm tất niên, Diệp Trần và Tần Chiêu cùng chung tay làm sủi cỏ.

Diệp Trần không biết gói sủi cỏ nên Tần Chiêu phải dạy, dạy thế nào cô cũng không học được, Tần Chiêu cũng đành bó tay, vòng tay qua vai cô từ sau ra trước, nắm tay cô, tự tay dạy cô gói sủi cỏ.

Gói được cái sủi cỏ đầu tiên thành công, Diệp Trần thích thú quay đầu lại, môi tình cờ chạm vào mặt Tần Chiêu.

Cả hai người cùng giật mình, hơi thở gần trong gang tấc, chàng ôm cô, nắm tay cô, hơi ấm ngấm qua lớp quần áo đan vào nhau như hơi thở của họ.

Ánh đèn lúc ấy rất mực êm đềm, ngọn đèn mừng năm mới họ treo tỏa sáng dịu dịu. Tần Chiêu cảm thấy đầu óc mơ màng, từ trái tim tới ánh mắt, đều chỉ có người này.

Diệp Trần không biết bản thân lấy đâu ra dũng khí, nhìn gương mặt kề ngay gần mình, cô bèn ngẩng đầu hôn lên đó.

Hai đôi môi mềm mại dán vào nhau, mắt Tần Chiêu mở tròn, cứng người, không động cựa.

Diệp Trần rút rè len đầu lưỡi vào trong, nhẹ nhàng liếm láp, Tần Chiêu chờ người, tim đập bùm bùm vang dội.

Mọi thứ quay cuồng trong đầu chàng, chàng chỉ còn nhìn thấy người nọ nhắm mắt lại, hàng mi dài rung rung ngay trước mắt.

Chàng không dám đáp lại nhưng cũng không cự tuyệt nổi, cứ chờ người ra cho đến khi Diệp Trần hôn xong, yếu điệu tựa vào ngực chàng, nhắm mắt lại, mặt đỏ rực, thỏ thẻ nói: “Điện hạ, tân niên vui vẻ.”

“Tân... tân niên vui vẻ...”

Tần Chiêu nói có một câu cũng không xuôi làm Diệp Trần bật cười thành tiếng.

Tần Chiêu đỏ bừng mặt, lấp bắp nói: “Gói... gói sủi cỏ...”

“Vâng.” Diệp Trần nhin cười, quay người lại: “Gói sủi cỏ thôi.”

Chờ Diệp Trần xoay lưng đi nghiêm túc gói sủi cỏ, Tần Chiêu mới hoàn hồn, trong lòng chàng nửa vui nửa sầu, nửa sợ hãi nửa hưng phấn, rất nhiều cảm xúc quện vào nhau, chàng thoáng cảm thấy, có một số việc, đã đến lúc cần có kết thúc.

Đêm đó, Tần Chiêu thức trắng cả đêm. Diệp Trần rúc người trong lòng chàng, chàng cứ nằm im lẳng lặng nhìn cô nương ấy như thế, muôn vàn cảm xúc quay cuồng trong tim chàng.

Dòng cảm xúc này cứ duy trì như vậy mấy ngày liền. Tần Chiêu luôn cố gắng giữ khoảng cách với Diệp Trần, trước khi nghĩ kỹ càng, chàng cảm thấy mình không nên đến gần nàng hơn.

Diệp Trần cảm nhận được sự tranh đấu nội tâm của Tần Chiêu, Tần Chiêu muốn có không gian riêng, cô sẽ cho chàng không gian riêng, vậy là Diệp Trần cũng chủ động giữ khoảng cách đó.

Tần Chiêu ra ngoài, cô tiễn chàng, Tần Chiêu về, cô chờ chàng.

Trong khoảng thời gian này, Tần Yến Thanh và “Diệp Trần” luân phiên nhau đến thăm họ, trên danh nghĩa là mang đồ tới tặng nhưng Diệp Trần và Tần Chiêu đều biết hai người này là “Túy Ông ý chẳng say về rượu”.

*Túy Ông ý chẳng say về rượu: câu thơ Nguyễn Khuyến dịch từ bản gốc “Túy ông đình ký” của Âu Dương Tu đời Tống, ngụ ý trong truyện là người đến tặng quà nhưng thực chất là có ý khác.

“Tuý ông ý chẳng say về rượu,

Say vì đâu, nước thăm với non cao.”

Lúc Tần Yến Thanh đến thăm, Tần Chiêu bất kể đang làm gì đều bỏ về gấp, canh giữ một tắc không rời, quét dọn nhà cửa còn cố tình tạo ra tiếng động, về mặt đuổi khách “Đệ mau về đi” rõ ràng rành rành.

Lúc “Diệp Trần” đến, Diệp Trần đích thân tiếp khách, cười tùm tùm nói chuyện sắc như dao.

“Diệp Trần” là người cởi mở, ghét nhất là người khác nói vòng nói vo, Diệp Trần biết thế nên càng cố nói cho kỳ được, chửi gà mắng chó, “Diệp Trần” thấy không gặp được Tần Chiêu, ngồi một lúc rồi đành nói: “Thôi, lần sau ta lại đến.”

Diệp Trần mừng ra mặt tiễn “Diệp Trần” về, đối phương thì tức tối lắm, muốn nói gì đó nhưng nghẹn một hồi cũng không ra được chữ nào, xoay người bỏ đi.

Thực sự có đôi lúc Diệp Trần thấy cũng thật lạ, không hiểu sao “Diệp Trần” cứ đến tìm Tần Chiêu suốt, mấy lần gặp mặt giữa “Diệp Trần” và Tần Chiêu trước đây đều đâu có gì hay ho. Hay là, “Diệp Trần” là một đứa M, càng bị đánh lại càng thích?

Chuyện này thì Diệp Trần không hiểu, cũng chẳng cần hiểu làm gì, cô chỉ cần đảm bảo giữ khoảng cách giữa Tần Chiêu và “Diệp Trần” là đủ rồi.

Xuân về hoa nở đã ngay trước mắt, vậy mà Tần Chiêu vẫn còn luẩn quẩn mãi chưa tìm được đáp án. Ba Tám nhắc nhở Diệp Trần: “Theo nội dung thế giới gốc thì bằng giờ đã đến lúc nữ chính bỏ nhà đi xông xáo giang hồ, Tần Yến Thanh cũng đến lúc rời kinh thành vào giang hồ rồi, thế mà giờ cả hai đều không đi, cái gì đang xảy ra vậy nhỉ?”

“Cái gì ấy à?” Diệp Trần cười khẩy, cắn hạt dưa, “Nữ chính nhìn trúng Tần Chiêu rồi chứ sau, chuyện rõ ràng rành rành như vậy, mắt tôi có mù cũng nhìn thấy.”

“Thế làm sao bây giờ?” Ba Tám ôm đầu: “Hai người họ đều không bỏ nhà ra đi thì sao mà gặp nhau, càng miễn bàn yêu nhau luôn.”

Diệp Trần nghe nhắc vậy cũng thấy khá là đau đầu.

Nội dung cốt lõi của thế giới này là nam nữ chính yêu nhau, cô phải đảm bảo nam nữ chính yêu nhau, hạnh phúc mỹ mãn cả đời, đó là điều kiện tiên quyết trong quá trình cảm hóa nhân vật phản diện, cứu vớt thế giới.

Ấy vậy mà hôm nay nam nữ chính hoàn toàn chưa gặp mặt nhau, thế này thì muốn cô phải làm sao mới được đây?

Diệp Trần khổ não ngâm dâm chuyện này, sang đến đầu tháng Hai thì không ngâm thêm được nữa.

Hôm đó, Tần Chiêu ra ngoài làm việc, mới sớm tinh mơ, Diệp Trần đã bị Ba Tám gọi dậy: “Kí chủ, Tần Yến Thanh bị người ám sát rồi! Đáng ra chuyển này sẽ được nữ chính cứu nhưng giờ họ còn chưa gặp nhau, nữ chính để mất cơ hội thể hiện này thì chuyện yêu nhau thực sự sẽ rất khó khăn!”

Diệp Trần giật nảy mình, bật người dậy, gọi ám vệ cô nuôi từ lâu tới, chạy vội tới chỗ Tần Yến Thanh.

Dựa theo nội dung gốc thì Tần Yến Thanh chắc sẽ bị trọng thương dẫn tới hôn mê, được nữ chính cứu giúp, duyên phận của hai người bắt đầu từ đó.

Thế nhưng, hiện giờ nữ chính không hề ở trên giang hồ, làm sao có thể đi cứu Tần Yến Thanh bị trọng thương?

Diệp Trần chạy một mạch tới chỗ Tần Yến Thanh, trong lòng thầm tính toán, không có cơ hội, cô sẽ tạo ra cơ hội. Dù sao cũng chỉ cần để Tần Yến Thanh gặp nữ chính, để nữ chính cứu anh ta là sẽ nảy sinh thiện cảm đúng không?

Nữ chính vốn có tính thánh mẫu, chắc chắn sẽ cứu Tần Yến Thanh.

Có một vấn đề là, trên thực tế, nữ chính đã từng gặp Tần Yến Thanh, không biết nàng ta có còn nhớ hay không..

Đầu Diệp Trần loạn hết cả lên, không biết phải làm thế nào, thôi cứ nghĩ cách cho Tần Yến Thanh và nữ chính gặp nhau trước đã là được. Vậy là Diệp Trần chạy một mạch tới chỗ Tần Yến Thanh gặp nạn, tìm thấy Tần Yến Thanh đã hôn mê bất tỉnh.

Người Tần Yến Thanh bê bết máu, Diệp Trần lấy bình xịt cầm máu ra phun cho anh ta, vác người lên vai, chạy thẳng một mạch tới chỗ ở hiện tại của nữ chính.

Cô vốn định chọn một chỗ nữ chính sẽ đi ngang qua để bỏ lại rồi để nữ chính tình cờ cứu được. Nào ngờ “Diệp Trần” hiện giờ lại là một tiểu thư khuê các hết sức, cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, ngoài đi gặp Tần Chiêu thì hoàn toàn không thấy xuất môn.

Diệp Trần khiêng Tần Yến Thanh hôn mê bất tỉnh đứng đợi rõ lâu, đến khi không đợi nổi nữa, cô cắn răng, vác người bay qua tường, ném Tần Yến Thanh trước cửa phòng “Diệp Trần”

Dựa theo hướng phát triển của các tiểu thuyết thông thường thì “Diệp Trần” sẽ cứu mang Tần Yến Thanh, sau đó trong quá trình chăm sóc, hai người sẽ nảy sinh thiện cảm...

Ừm, hình như là như vậy.

Cho dù không cừu mang thì người đầu tiên Tần Yến Thanh mở mắt ra nhìn thấy cũng là “Diệp Trần”, chắc sẽ cho rằng “Diệp Trần” cứu mình, nảy sinh thiện cảm với nàng ta.

Kể cả không được vậy thì coi như nam nữ chính cũng được gặp nhau một lần, gia tăng thêm chút ấn tượng về nhau.

Diệp Trần quyết định vậy, vút đó bỏ về nhà.

Tần Chiêu làm xong việc, nghĩ Mạnh Khanh Khanh đang chờ mình ở nhà, vốn cũng còn chút chuyện khác cần làm nhưng lúc ngồi trong quán rượu, nhác thấy một bóng người cực kỳ giống Mạnh Khanh Khanh, chàng bỗng nhận ra, mình nhớ nàng.

Cái sự nhớ nhung này bất ngờ xuất hiện, chỉ trong tích tắc, không kịp phòng bị, nhớ một người, sau đó, dù cách muôn ngàn dặm đường, cũng muốn được gặp người ấy ngay lập tức.

Cái sự nhớ nhung này vội vàng đến thế, lần đầu tiên chàng làm chuyện phi lý trí như vậy, gác lại mọi công chuyện, về nhà sớm.

Trên đường về nhà, chàng gặp một cô nương bán hoa, hoa đào đầu mùa mới ra nụ đã được hái xuống, chàng dừng xe ngựa, bảo với cô nương đó: “Ta mua hoa này.”

Cô gái vui mừng đưa hoa cho chàng, nhận tiền chàng trả, nói ngọt xớt: “Đại nhân mua cho người trong lòng à?”

Tần Chiêu ngạc nhiên, sau đó liền cười.

Chàng cầm hoa trong tay, ngọt ngào đáp: “Ta mua cho phu nhân của ta.”

Chàng vốn đã khôi ngô, cười một cái liền khiến người ta xiêu lòng, cô nương bán hoa cười thật tươi, ánh mắt toát lên sự hâm mộ: “Đại nhân nhất định rất yêu thương thể tử của mình nhỉ?”

“Sao đoán được vậy?”

“Vì khi cha tôi nhắc tới mẹ tôi, vẻ mặt cũng giống như đại nhân vậy.”

Tần Chiêu không đáp, tay chạm nhẹ vào cánh đào.

Hắn là vì đã chuẩn bị bước đệm một thời gian dài, giờ bỗng nghe người ngoài nói như vậy, không ngờ chàng lại cảm thấy, đây là chuyện tất nhiên.

Chàng thích Mạnh Khanh Khanh, yêu Mạnh Khanh Khanh.

Bất kể chàng có yêu Diệp Trần không, thì đây đã là chuyện chắc chắn.

Bất kể Diệp Trần đến hay không đến, chàng đều đã yêu người này mất rồi. Chàng đã quen có nàng bầu bạn, mong sao sẽ mãi mãi bầu bạn, một ngày nào đó, con họ cũng sẽ nói với người khác rằng: “Lúc cha ta nhớ mẹ ta, cũng có ánh mắt như vậy đấy.”

Chàng cầm hoa, nói với mã phu: “Tới Diệp phủ.”

Mã phu đánh xe tới Diệp phủ. Tần Chiêu cẩn thận đặt hoa đào trong xe ngựa, rảo bước vào trong hậu viện của Diệp gia.

Chàng trèo tường vào nhà, gặp “Diệp Trần” trong phòng.

“Diệp Trần” đang vẽ tranh thì nghe có tiếng người gõ cửa sổ, nàng vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy Tần Chiêu đứng ở đó.

“Sao điện hạ lại tới đây?!”

“Diệp Trần” vui sướng hỏi. Tần Chiêu nhìn nàng ta chăm chú.

Không thấy rung động.

Chàng chắc chắn, khi gặp người này, chàng thực sự không hề mảy may có chút rung động nào.

Có lẽ là vì người kia không tới, có lẽ là vì... đời này, thực sự không thể yêu nhau.

Chàng áy náy, nhưng đành chấp nhận. Chàng cứ nhìn mãi khiến “Diệp Trần” thấy lạ, bước lại gần cửa sổ, hoang mang hỏi: “Điện hạ sao vậy?”

“Diệp Trần,” Tần Chiêu cuối cùng cũng lên tiếng, chàng hỏi một câu, “cô nương có thích sườn xào chua ngọt không?”

“Diệp Trần” ngẩn người, hoang mang đáp: “Cũng tạm, điện hạ hỏi điều này làm gì?”

Tần Chiêu từ từ nở nụ cười, đôi mắt ngập tràn cay đắng.

“Diệp Trần, ta không đợi nàng nữa,” chàng khàn khàn nói, “ta yêu người khác rồi, nên, đời này, ta không đợi nàng nữa.”

“Có lẽ mỗi một kiếp là một cuộc đời mới, ta bất lực, không thể làm khác được, xin lỗi.”

“Diệp Trần” càng nghe càng thấy khó hiểu. Tần Chiêu nói xong, cảm thấy tảng đá đè nặng trong lòng biến mất. Chàng bỗng rất muốn mau mau chóng chóng về gặp Mạnh Khanh Khanh, ôm chặt nàng, hôn nàng, nói với nàng, chàng thích Khanh Khanh.

Tần Chiêu vội vàng bỏ đi, “Diệp Trần” ngơ ngác nhìn Tần Chiêu, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tần Chiêu rời Diệp phủ, chạy về xe ngựa, nôn nóng nói: “Mau, về thôi!”

“Điện hạ, sao vậy ạ?”

Mã phu lấy làm lạ, Tần Chiêu tủm tỉm cười, vui vẻ nói: “Cứ mặc kệ ta, mau về thôi!”

Xe ngựa lao như bay về nhà. Tần Chiêu nghĩ, lát nữa gặp Mạnh Khanh Khanh nên bày tỏ những lời trong lòng mình như thế nào.

Phải nói thế nào mới dễ nghe? Cứ thế thổ lộ thẳng thừng liệu có qua loa quá không?

Mạnh Khanh Khanh có thích không? Nàng mà không thích thì phải làm sao đây?

Chàng mãi miết nghĩ, giống thiếu niên lần đầu biết yêu.

À, lúc ấy chàng tên là Cố Gia Nam, chàng thích Diệp Trần.

Tâm trạng vừa hồi hộp vừa ngọt ngào thế nào, thật giống y hồi trước.

Chàng bất giác bắt đầu suy nghĩ rồi lên, năm xưa Diệp Trần làm vậy với chàng, liệu có một ngày, có phải chàng cũng sẽ phải làm vậy với Mạnh Khanh Khanh không?

Tần Chiêu rơi vào một vòng lẩn quẩn, tự mình không thể thoát ra được.

Mang tâm trạng lúc vui lúc sầu, cuối cùng chàng cũng về tới nhà. Bước vào sân, hôm nay Diệp Trần không đứng chờ chàng như mọi lần, chàng đoán chắc nàng đang ngủ trưa, không nghe thấy tiếng xe về.

Vậy là chàng ôm hoa đào, chỉnh trang lại y phục, đẩy cửa phòng vào, cười tủm tỉm gọi: “Khanh Khanh...”

Vừa dứt lời, chàng liền nhận ra, nàng cũng không có trong phòng.

Chàng cuống quýt tìm một vòng nhưng vẫn không thấy, trong lòng lo lắng vô cùng, chàng bảo 666: “Mau, tìm xem Mạnh Khanh Khanh đang ở đâu!”

“Kí chủ chờ chút.”

666 lập tức mở bản đồ, hiển thị vị trí của Diệp Trần. Tần Chiêu nhìn vị trí nàng đang ở, sửng người ra, sao nàng lại ở đó?

Vị trí đó... rõ ràng là vị trí chàng phái người ám sát Tần Yến Thanh.

Trong lòng chàng có muôn ngàn ý nghĩ lướt qua.

Chàng vẫn biết Mạnh Khanh Khanh không phải một nhân vật tầm thường, trong nội dung thế giới gốc, Mạnh Khanh Khanh là người có năng lực, có thủ đoạn nên lúc đầu mới dễ được Tần Chiêu nguyên bản xoay mòng mòng. Nếu không phải nữ chính “Diệp Trần” xuất hiện thì ắt nàng sẽ là tình yêu suốt đời của Tần Chiêu.

Nhưng với Mạnh Khanh Khanh, ngoài Tần Yến Thanh, người khắp thiên hạ này đều không có gì khác nhau.

Đều chỉ là đối tượng để nàng lợi dụng chứ nói gì tới cảm tình.

Vậy nên, lúc này, Mạnh Khanh Khanh biết Tần Yến Thanh bị ám sát bèn đi cứu hẩn, điều này dường như hoàn toàn có thể đoán trước được nhưng lại cũng là nằm ngoài dự đoán.

Nàng không đi cứu Tần Yến Thanh, chàng cảm thấy bình thường.

Giờ nàng đi cứu Tần Yến Thanh, Tần Chiêu cũng vẫn cảm thấy... dường như cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Mạnh Khanh Khanh có ám vệ riêng của nàng, có hệ thống tình báo riêng của nàng, chàng biết. Chẳng qua là trước nay chàng đều không muốn để ý tới, không muốn quản quá chặt mà thôi.

Chẳng qua là, không hiểu vì sao, giờ phút này, đứng tại nơi này, chàng lại thấy khó chịu.

Hoa đào trong tay bỗng thật ngớ ngẩn, tâm trạng nôn nóng muốn về nhà, bỗng thật mĩa mai.

Điều khiến chàng càng thấy khó chịu hơn là, cho dù đã đến nông nỗi này, điều chàng nghĩ lại vẫn là, không biết Mạnh Khanh Khanh có bị thương không?

Chàng ghét sự hèn mọn này của bản thân. Tần Chiêu cứ thế đứng giữa sân, không nhúc nhích, chờ Mạnh Khanh Khanh về.

Diệp Trần chờ trong Diệp phủ mãi không thấy “Diệp Trần” ra, thấy đã sắp đến giờ Tần Chiêu về nhà, bèn thôi không chờ nữa, bỏ mặc Tần Yến Thanh ở đó để về.

Lúc về đến nhà, Diệp Trần liền thấy ngay Tần Chiêu lẳng lặng đứng trong sân chờ mình.

Tay chàng cầm bó hoa đào, vẻ mặt lặng ngắt, cô ngẩn người, bước lại gần chàng hơn mới nhận ra người chàng có hơi lạnh.

Đầu xuân trời vẫn còn lạnh, Tần Chiêu lúc ra khỏi nhà chỉ mặc đồ mỏng, lại đứng như tượng trong sân cả buổi trưa, tay chân đều lạnh toát như nước đá.

Diệp Trần cầm tay chàng, sốt ruột hỏi: “Chàng đứng sững ở sân bao lâu...”

Còn chưa nói hết câu, Tần Chiêu đã ôm nghiêng cô vào lòng.

Chàng ôm cô rất chặt, ngón tay chàng chạm phải vết máu Diệp Trần bất cẩn để dính vào người, trong đầu chàng thoáng hiện lên hình ảnh Tần Yến Thanh.

Nhưng chàng không nói, không nói bất kể điều gì.

Chàng ôm ghì Diệp Trần, cả người hơi run run, con người đảo trong hốc mắt, chàng cắn răng, không nói tiếng nào.

Diệp Trần thấy không ổn bèn hỏi: “Chàng sao thế?”

“Nàng đi đâu vậy?” Chàng hỏi. Diệp Trần nhờ vậy mới hiểu ra sự vắng mặt của mình khiến chàng lo lắng.

Cô cười cười, vòng tay ôm lại Tần Chiêu, nhẹ nhàng đáp: “Ở nhà rảnh rồi không có chuyện gì làm nên ta đi dạo, định mua vài món đồ.”

Chàng biết nàng nói dối nhưng khi nàng vòng tay ôm chàng, khi hơi ấm của nàng ùa vào lòng, chàng cảm thấy, hết thấy đều không thành vấn đề.

Chỉ cần nàng còn ở bên cạnh chàng, chỉ cần nàng bằng lòng dỗ dành chàng, tất cả những chuyện khác, đều không quan trọng.

Chàng ghét sự yếu đuối của bản thân nhưng chàng không buông tay nổi.

Lần đầu tiên chàng nhận ra, cũng là lần đầu tiên hiểu rõ, thì ra, với Mạnh Khanh Khanh, chàng đã yêu tới tận xương tủy, không thể chia lìa. Tình cảm này khiến chàng tình nguyện cúi đầu, khiến chàng tình nguyện

khom lưng, tình nguyện để nàng giẫm lên lưng chàng bước qua mà vẫn cười nói với nàng, Khanh Khanh, ta không đau.

Chỉ cần người ấy thỉnh thoảng dịu dàng và nói dối đôi câu là chàng có thể vượt lửa băng sông cũng vẫn vui vẻ chịu đựng.

Chàng không ngờ mình lại có tình cảm sâu nặng đến thế nhưng chính vào lúc biết nàng đi tìm Tần Yến Thanh, chàng bỗng nhận ra mình...

Không thể để mất nàng.

Vậy nên chàng chọn giả vờ như không biết gì hết, ôm nàng, khàn khàn nói: “Khanh Khanh, ta mua hoa đào cho nàng đấy.”

“Thiếp thấy rồi, thật là đẹp.”

“Khanh Khanh, ta sẽ trở thành hoàng đế.”

“Ừ, thiếp biết.”

“Ta sẽ để nàng làm hoàng hậu, ta sẽ tặng cả thiên hạ này cho nàng, nàng muốn gì ta cũng có thể cho nàng. Ta sẽ mãi mãi tốt với nàng, cực kỳ cực kỳ tốt.”

“Vậy nên, Mạnh Khanh Khanh,” Tần Chiêu nhắm mắt lại, chàng hỏi mà gần như bật khóc, “nàng có thể, đừng rời xa ta được không?”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[mẫu truyện nhỏ – hội độc giả chờ chương mới]

Mặc Thư Bạch: “Đêm nay khoảng mười một giờ mới có chương mới nhé ~~”

Độc giả A: “Bạn tác giả có thể đúng giờ một chút được không?”

Mặc Thư Bạch: “Tôi báo trước không phải rất chuẩn giờ rồi sao?”

Độc giả B: “Chị ta cũng chỉ giỏi có mỗi cái báo trước đúng giờ ấy thôi. thôi vậy, dù sao ngày nào cũng có chương mới, mọi người mau lại đây chơi bài đi.”

Độc giả C: “Chơi bài chơi bài, tao ra một đôi A.”

Độc giả A: “Mở màn đã chơi lớn thế hả? Đến lượt tao, nào sợ đi, 4 con 3.”

...

(mười một giờ)

Độc giả B: “Chốt. Tao không tin còn đứa nào lớn hơn tao.”

Độc giả A: “Lớn cút ấy, sắp có chương mới rồi đấy!”

Độc giả C: “Đừng có kích động linh tinh, cái tính của chị ta, chắc chắn là lại sẽ nói, cho tôi thêm 15 phút nữa cho coi.”

Mặc Thư Bạch: “Xin lỗi mọi người, cho tôi thêm nửa tiếng nữa nhé!”

Chúng độc giả: “...”

Độc giả C: “Làm hơi thuốc chứ, bình tĩnh nào, chơi bài tiếp thôi.”

Độc giả A: “C, sao mà tốt tính thế?”

Độc giả B: “Tao biết đấy, để tao trả lời thay cho.”

Độc giả A: “Ừ?”

Độc giả B: “Bọn tao cũng từng là những đứa nóng tình, bị chị ta mài mòn đến mức không thể tức nổi nữa. Vốn lúc đầu còn muốn đánh chết chị

ta, sau này loanh quanh một hồi, chương mới ra ngày càng chậm, đành thôi.”

Độc giả A: “...”

(nửa tiếng sau)

Mặc Thư Bạch: “Liệu có thể...”

Độc giả C đập chai dịch dinh dưỡng một cái, chỉ đầu mảnh chai vỡ vào Mặc Thư Bạch: “Bố không nói gì mãi lại tưởng bố hiền hả?!”

Mặc Thư Bạch: “Tôi... chẳng qua chỉ định hỏi... liệu có thể... cho tôi chút dịch dinh dưỡng... làm quà chương mới...”

Độc giả B: “Cút!”

Mặc Thư Bạch cuộn tấm chăn nhỏ của mình, khóc tu tu bỏ chạy.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

89. Chương 89: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 8

Diệp Trần ngẩn người.

Giờ này khắc này, Tần Chiêu khiến cô bỗng nhớ tới Cố Gia Nam năm xưa.

Cậu ta cũng từng như thế, ôm chặt cô, hỏi cô, có thể đừng rời xa nhau không.

Nhưng lần nào, cô cùng đều rời bỏ đối phương.

Lần này, sẽ không vậy nữa.

Cô ôm lại chàng, mắt nhắm lại: “A Chiêu,” cô dịu dàng gọi, “lần này, nếu thiếp phải rời xa chàng, chúng ta cùng đi nhé, được không?”

“Được.” Tần Chiêu khàn khàn đáp, vòng ôm của chàng run run, chàng bỗng nhận ra, yêu Mạnh Khanh Khanh, buồn hơn yêu Diệp Trần rất nhiều. Diệp Trần là người làm nhiệm vụ, chàng biết cô vẫn còn sống, một ngày nào đó họ sẽ gặp lại nhau, còn Mạnh Khanh Khanh thì không. Cô không còn, thì đúng là không còn nữa thật rồi.

Là người làm nhiệm vụ, 666 đã nói cho chàng biết quy tắc của công việc này, chàng chắc chắn không thể ở lại một chỗ quá lâu, chàng không thể bầu bạn với Mạnh Khanh Khanh lâu dài, họ chia ly, là chia ly vĩnh viễn.

Chàng ôm nàng, mắt rưng rưng lệ, chàng không biết sao nữa, chàng có cảm giác như bản thân có thể sẽ để mất nàng bất kỳ lúc nào. Chàng không biết biểu đạt cảm xúc của bản thân ra sao, chỉ có thể ôm chặt nàng hơn chút nữa.

Diệp Trần bị chàng ôm đến mức gần như không thở nổi, phải vỗ người chàng gọi: “Đừng ôm nữa, ghì chặt thiếp rồi.”

Tần Chiêu giật mình buông vội nàng ra, cuống quýt nói: “Xin lỗi...”

“Không sao.”

Diệp Trần kéo tay chàng, khuôn mặt rạng rỡ: “Thiếp hiểu, hiểu hết mà.”

Tần Chiêu im lặng, ngơ ngác nhìn Mạnh Khanh Khanh. Diệp Trần cầm lấy bó đào chàng đang cầm, kéo chàng vào trong nhà.

Tối đó, như mọi tối khác, Tần Chiêu làm cơm, đun nước, sau khi cả hai đều đã tắm rửa sạch sẽ, Tần Chiêu rửa chân cho nàng.

Diệp Trần ngắm chàng trai dưới ánh đèn, yên bình và tự tại.

Cô bỗng nhận ra, tình cảm ở thế giới này thật bình đạm, tự nhiên, không hề quanh co khúc khuỷu.

Tất cả đều đến rất tự nhiên, không phải trải qua được mất, cứ lặng lẽ âm thầm, chẳng biết tự lúc nào đối phương đã ở trong tim.

Lúc chờ chàng ở phủ Thái tử, chờ chàng trước cửa cung, lúc chàng mê mê tỉnh tỉnh, nghe chàng bảo một câu “Về nhà chờ ta”, lúc ngồi dưới ánh đèn, chàng ôm bàn chân nứt nẻ của cô vào lòng...

“A Chiêu.” Cô gọi chàng, chàng ngẩng đầu nhìn, có vẻ lo lắng.

Diệp Trần xoa đầu chàng, dịu dàng gọi: “A Chiêu.”

Tần Chiêu cười khẽ, đáp lại: “Ừ, ta đây.”

Tối đó, hai người nằm bên nhau, tay Tần Chiêu nắm tay Diệp Trần.

Bất giác, Diệp Trần có dự cảm như sắp có chuyện gì đó xảy ra, cô bừng mở mắt, nhìn lên trần nhà, có cảm tưởng như quay về đêm đầu tiên ngủ cùng Thẩm Cảnh Phùng.

Thực ra, cô từng nghĩ rất nhiều lần, mỗi thế giới nhân vật phản diện lại một khác, tính cách khác, cuộc đời khác, vì sao, lần nào cô cũng đều yêu chàng.

Sau này, dần dần cô hiểu, yêu một người vốn dĩ không phải vì tính tình của người đó, tên của người đó, xuất thân hay bất kỳ thứ gì bên ngoài khác.

Tính cách có thể diễn, tên có thể thay, nhưng linh hồn thì không cách nào thay đổi được, đó mới là bản chất của một người yêu một người.

Linh hồn ẩn giấu sâu trong nội tâm mỗi người, khó mà chạm tới được, nó thể hiện ra trong từng chi tiết nhỏ, trong từng ánh mắt, trong cách một người phản ứng khi đứng trước lựa chọn.

Tất cả các nhân vật phản diện đều không giống nhau nhưng về bản chất, họ lại giống nhau.

Cổ chấp giống nhau, nặng tình giống nhau, lương thiện giống nhau, cứng cỏi, không chịu từ bỏ giống nhau. Ngay cả với Lục Lương, người nhìn qua thì có vẻ như luôn bắt nạt cô nhưng cuối cùng lại dám vì cô mà lựa chọn cái chết.

Người cô yêu, trước nay vẫn luôn là người đó.

Lột bỏ tầng tầng lớp lớp nguy trang, bản chất ẩn giấu trong sâu thẳm con người chàng mới là nơi tình yêu thực sự bắt rễ.

Vậy nên, cho dù mỗi nhân vật ở mỗi thế giới khác xa nhau bao nhiêu thì trong những lúc vô tình, lơ đãng, chàng vẫn luôn có thể gợi nhớ cho cô những hình bóng xa xôi trong ký ức.

Tần Chiêu nắm tay nàng, đôi bên đều hồi hộp, một lúc lâu sau, Tần Chiêu khàn khàn gọi: “Khanh Khanh.”

“Dạ?”

“Ta có thể, thơm nàng không?”

Diệp Trần nắm tay chàng, thỏ thẻ ừm một tiếng.

Tần Chiêu đưa tay qua, tiếng tim họ đập rộn ràng dường như vang khắp cả căn phòng, họ ôm nhau, không ai nói một lời, cũng không cần thêm chút khúc dạo đầu nào, trong đêm tối, Tần Chiêu run run, rụt rè chạm vào môi Diệp Trần.

Chỉ chạm nhẹ một chút như thế rồi rụt trở về.

Thế nhưng, chỉ chút thoáng qua đó, so với những nụ hôn sâu, nó khiến Diệp Trần rung động hơn tất cả.

“Được rồi.” Tần Chiêu ôm chặt nàng, không làm gì nữa.

Cô đỏ mặt im lặng, cảm nhận được sự căng cứng của cơ thể chàng. Nhịp thở của Tần Chiêu hơi nhanh, giọng của chàng hơi khàn.

“Có một ngày ta sẽ trở lại hoàng cung, Khanh Khanh, khi đó, ta sẽ cưới nàng một lần nữa.”

“Vâng...”

Diệp Trần hiểu, với Tần Chiêu, có lẽ lần thành thân do thánh chỉ kia quá qua loa. Trong chuyện tình cảm, trước nay chàng vẫn luôn là người nghiêm túc, cẩn thận như vậy.

Cô nương được chàng yêu đều sẽ cảm thấy bản thân được trân trọng biết nhường nào, như báu vật nâng niu trong lòng bàn tay, đẹp đẽ và trân quý.

Từ sau bữa đó, Tần Chiêu dồn hết mọi tâm tư vào Diệp Trần, ngoại trừ công việc bắt buộc, ít khi thấy chàng ra ngoài.

Diệp Trần đi dò hỏi tin tức về Tần Yến Thanh và “Diệp Trần”. Theo như cô nghĩ thì “Diệp Trần” sẽ cưỡng mang Tần Yến Thanh và tình cảm sẽ nhân đó mà nảy nở.

Nào ngờ, mấy ngày sau, Diệp Trần dò la được tin, sau khi nữ chính phát hiện ra Tần Yến Thanh liền chuyển Tần Yến Thanh lại cho quan phủ...

Kết cục này khiến Diệp Trần vô cùng buồn bực, đúng là phải thưởng cho nữ chính một tràng pháo tay mới phải.

Giữa thế giới ngôn tình còn đụng phải một nữ chính đưa thẳng nam chính về cho quan phủ, đúng là không còn gì để nói nữa!

Lần đầu tiên gặp mặt của hai người thế là tan thành mây khói. Diệp Trần đành phải trăm phương nghìn kế nghĩ cách khác cho họ gặp nhau.

Tuy nhiên, Tần Chiêu lúc nào cũng kè kè ở bên, Diệp Trần hết cách, đành phải sáng tạo một phương thức mới.

Nam nữ yêu nhau là vì điều gì?

Là vì tâm hồn!

Tuy họ không gặp nhau nhưng Diệp Trần có thể làm cho tâm hồn họ tương giao với nhau!

Diệp Trần động não mua một cây bút có khả năng bắt chước chữ viết và hai con bồ câu đưa thư, bắt chước bút tích của Tần Yến Thanh, viết cho “Diệp Trần” là thư đầu tiên, ý tứ đại khái là, chào bạn, tôi muốn kết bạn qua thư. Chúng ta coi như là bạn tâm giao qua thư, không cần biết đối phương là ai...

Viết cho “Diệp Trần” xong, Diệp Trần lại bắt chước bút tích của “Diệp Trần” viết cho Tần Yến Thanh một bức thư tương tự, sau đó cho bồ câu gửi thư đi.

Tối đó, Diệp Trần nhận được thư hồi âm của cả hai, đôi bên đều tỏ ý hứng thú với ý tưởng này, Diệp Trần bèn viết tiếp phong thư giả mạo thứ hai, nhả giùm ý tứ của song phương, đồng thời phải sửa lại một chút, không để đối phương nhận ra người kia không phải người chủ động gửi thư đi trước.

Viết xong, Diệp Trần liền gửi đi ngay.

Người bạn tâm hồn là số mệnh an bài, Diệp Trần giúp đỡ mấy phong thư quá độ lúc đầu, sau đó thì hai người bắt đầu liên lạc thường xuyên, ngày nào cũng viết thư cho nhau, hơi có chút không khí như “một ngày không gặp như cách ba thu”.

Hằng ngày, Diệp Trần giấu diếm Tần Chiêu chuyển thư cho hai người nhưng vẫn bị Tần Chiêu biết được.

Tần Chiêu không nói gì, ngày ngày nghe tiếng bồ câu đưa thư đập cánh, giả vờ như không hề hay biết.

Có một lần, chàng trộm bắt một con bồ câu, lấy thư ra xem thì nhận ra đó là bút tích của Tần Yến Thanh. Phong thư đề một bài thơ tình, ý thơ tình

chân ý thiết, Tần Chiêu lắng lắng nhìn, thật khó nói cảm giác trong lòng chàng lúc này là gì, có phần nộ, có bi thương nhưng cũng có chút cảm giác may mắn.

Người Mạnh Khanh Khanh thích không phải chàng.

Vậy cũng có nghĩa, sau này lúc chàng rời đi, Mạnh Khanh Khanh có lẽ sẽ không quá đau lòng.

Trộm bờ câu một lần, biết Mạnh Khanh Khanh đang làm gì, từ đó Tần Chiêu không kè kè ở bên nàng nữa.

Chàng đẩy mạnh tiến độ kế hoạch của mình, chưa đầy một năm, các cửa hàng dưới danh nghĩa của chàng đã được mở khắp từ bắc chí nam, chàng kiểm tra thử, chỉ số tiền tài đã đầy 100.

Cũng trong khoảng thời gian này, thư sinh khắp các nơi hay tin chàng phải đi canh hoàng lăng, chàng âm thầm cho người tô vẽ câu chuyện của mình thêm phần xúc động, dựng nên hình tượng một vị thái tử vì nước vì dân, không đành lòng nhìn nhân dân rơi vào cảnh loạn lạc vì chiến tranh.

Giai thoại về chàng lưu truyền trong dân gian, dần dần lan cả vào trong triều. Những người chàng cài cắm trong triều đình dần dần cũng có được danh vọng, lời nói cũng dần có trọng lượng.

Tần Chiêu thấy bốn mục chỉ số của mình ngày càng cao lên, ngay cả chỉ số người đẹp kia không ngờ cũng đã leo lên được đến tận 50.

Tần Chiêu rất bất ngờ. Mạnh Khanh Khanh không thích chàng, sao nó lên được 50 vậy?

“Có lẽ là vì anh đã cưới vợ.” 666 giải thích với Tần Chiêu, “Chỉ số người đẹp này không nhất định là bắt phải người trong lòng anh cũng thích

anh, chất lượng không đủ thì lấy số lượng bù lại, thực ra đây là chỉ số dễ kiểm điểm nhất. Hoặc cũng còn một khả năng khác.”

“Khả năng gì?”

“Nữ chính có cảm tình với anh.”

666 phân tích tỉ mỉ: “Dựa theo suy đoán của anh, người trong lòng Mạnh Khanh Khanh hiện giờ là Tần Yến Thanh, nếu không phải vì chuyện anh kết hôn làm ảnh hưởng tới chỉ số, vậy thì khả năng duy nhất có thể ảnh hưởng làm chỉ số tăng trên mốc 50 là nữ chính có tình cảm với anh. Cốt lõi của thế giới là nam nữ chính, nếu anh có thể có được nữ chính, vậy thì tất nhiên là chỉ số của anh sẽ đầy 100.”

“Cô nói “có được” nghĩa là sao?”

“Đá vắng nam chính, nữ chính trở thành vợ anh, chỉ số người đẹp có thể đạt tới 100.”

“Nói cách khác,” Tần Chiêu kết luận, “là tôi hoàn toàn thay thế Tần Yến Thanh?”

“Đúng vậy.”

“Vậy còn đá vắng nam chính, phải thế nào mới được tính là đá vắng?”

“Nếu nam chính bằng lòng từ bỏ nữ chính thì thực ra anh ta sẽ không tạo nên uy hiếp gì nữa.” 666 cho Tần Chiêu xem biểu đồ mô phỏng, “Dựa theo tính cách của Tần Yến Thanh, nếu kí chủ không trở thành bạo quân, người trong lòng anh ta cũng không thành chủ nhân hậu cung thì anh ta cũng sẽ không tranh đoạt ba chỉ số kia với anh.”

Lời 666 nói, Tần Chiêu hiểu rõ.

Ý của nó, thực ra là bảo anh từ bỏ Mạnh Khanh Khanh, thúc đẩy Mạnh Khanh Khanh và Tần Yến Thanh thành đôi. Nếu Tần Yến Thanh chọn Mạnh Khanh Khanh, vậy thì là nhất cử lưỡng tiện, cưới Diệp Trần, chỉ số người đẹp đạt 100 đồng thời nam chính sẽ thất bại hoàn toàn.

Nhưng...

Sao có thể chứ?

Tần Chiêu thấy chua chát trong lòng.

Chỉ cần Mạnh Khanh Khanh thích chàng thì sao chàng có thể buông tay nàng được?

Nhưng nếu Mạnh Khanh Khanh không thích chàng...

Sao chàng có thể cứ giam cầm nàng mãi đây?

Giữa lúc Tần Chiêu đang đau đầu vì kế hoạch hoàn thành nhiệm vụ của mình thì Diệp Trần đã bắt đầu nghĩ xem làm sao để hai kẻ bạn qua thư Tần Yến Thanh và “Diệp Trần” gặp mặt nhau.

Tình cảm giữa hai người đã được bồi dưỡng trong thư khá tương đối nhưng cũng chỉ dừng được đến đó. Rốt cuộc phải làm sao để hai người này gặp nhau rồi yêu nhau đây?

Diệp Trần nghĩ muốn nứt óc, Ba Tám vừa chơi game vừa gợi ý: “Hay là cô đi giả vờ làm người xấu thử xem?”

“Giả vờ thế nào?”

Diệp Trần chưa hiểu, Ba Tám ngẫm nghĩ: “Hay là cô vẽ ra tình huống nguy hiểm cho nữ chính, tạo cơ hội cho Tần Yến Thanh anh hùng cứu mỹ nhân?”

Diệp Trần gật gù.

Cô cảm thấy, kể này của Ba Tám rất có tính xây dựng.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

90. Chương 90: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 9

Tuy nhiên, vào lúc cô chuẩn bị bày kế thì bỗng nghĩ, với cái cá tính của Ba Tám, đề nghị của anh ta hình như đều không có kết quả gì tốt đẹp.

Vậy nên, dù cho phân tích bằng cả lý trí lẫn tình cảm đều thấy không tồi thì Diệp Trần vẫn cho rằng phải thận trọng.

Cô tính toán kỹ từng bước một. Trong quá trình trao đổi thư từ giữa hai người, Diệp Trần bắt chước bút tích của đôi bên chép lại thư xong thêm vào mấy câu tỏ ý muốn trao tín vật, lấy cặp ngọc bội cô đã chuẩn bị sẵn ra gửi theo cùng.

Vài ngày sau, Diệp Trần gặp lại Tần Yến Thanh thì thấy bên hông chàng ta có đeo miếng ngọc bội kia.

Hiện giờ cô và Tần Yến Thanh đã có thể xem như là bạn tốt. Tần Yến Thanh sợ họ sống quá kham khổ nên thường xuyên tới tặng đồ và nói chuyện phiếm với Diệp Trần.

Dạo này, Tần Chiêu rất bận. Lúc Tần Yến Thanh tới, Tần Chiêu đang ở trong thư phòng. Hôm nay, Tần Yến Thanh mang theo rượu tới, thấy phòng khách không có người bèn hỏi: “Hoàng huynh lại đang trong thư phòng à?”

“Ừ.” Diệp Trần đứng dậy tiếp Tần Yến Thanh, cười đáp: “Chàng đang đọc sách.”

“Đọc sách gì nữa chứ,” Tần Yến Thanh gọi to, “ta có đem rượu ngon đến đây, gọi huynh ấy ra đây, ba người chúng ta cùng uống.”

Nghe lời này, mắt Diệp Trần liền sáng lên.

Thực ra cô khá thích rượu, sau hồi học uống rượu ở Thiên Kiếm tông, từ đó đến nay vẫn không bỏ được. Thế nhưng Mạnh Khanh Khanh thật lại không phải người thích uống rượu. Tuy Diệp Trần có chịu ảnh hưởng của bản thể nhưng vì cô đã kinh qua quá nhiều thế giới nên cái này không còn có tác dụng quá mạnh với cô, cảm giác thèm rượu chỉ giảm đi phần nào chứ không mất hẳn.

Diệp Trần cố nén cơn thèm rượu, ho khẽ một tiếng: “Ta đi gọi chàng ra, ta không uống đâu.”

“Đừng đùa,” Tần Yến Thanh phì cười, “nhìn mắt tẩu tử thế kia là ta biết ngay tẩu tử muốn uống nó rồi.”

Diệp Trần: “...”

Không diễn nổi nữa.

“Đi đi,” Tần Yến Thanh đặt bình rượu xuống bàn, lật ngửa chén rượu lên: “Nhanh lên.”

Diệp Trần mỉm cười, đi gọi Tần Chiêu. Tần Chiêu nghe Diệp Trần gọi thì mím môi: “Ta không ra đâu...”

Diệp Trần nhìn chàng đầy thắc mắc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, trước đây, mỗi lần Tần Yến Thanh tới chơi, chàng trông như chỉ ước gì có thể ngồi canh giữ không rời nửa bước, giờ lại sao thế này?

Tần Chiêu thấy ánh mắt Diệp Trần nhìn mình, nghĩ đi nghĩ lại, quyết định bỏ sách xuống: “Thôi, thì cùng ra uống với hai người vậy.”

Nói xong, Tần Chiêu đứng luôn dậy, Diệp Trần đi theo sau lưng Tần Chiêu, dáng vẻ khuôn phép, nề nếp, giống như vẫn còn đang ở phủ Thái tử, rất giữ thể diện cho Tần Chiêu.

Tần Chiêu ra ngồi, Tần Yến Thanh rót rượu cho hai người. Tần Chiêu liếc nhìn miếng ngọc bội Tần Yến Thanh đeo bên hông, mắt chuyển qua chuyển lại, chàng hỏi: “Ngọc bội của Yến Thanh đẹp thật, chẳng hay là ai đưa?”

Tần Yến Thanh cười bí hiểm, đẩy chén rượu về phía Tần Chiêu, nói với vẻ thần bí: “Phấn hồng giai nhân.”

Tần Chiêu không đáp, mặt chàng ủ rũ, uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Miếng ngọc bội này chàng đã từng thấy, ngay trong ngăn kéo của Mạnh Khanh Khanh.

Vậy mà giờ phút này chàng lại không thể nói ra bất kỳ điều gì, bởi vì, nói ra thì quá thảm hại, cũng quá khó xử.

Tâm sự dồn nén trong lòng, chồng chất trong tim, mỗi lần Tần Yến Thanh đẩy chén rượu qua, chàng đều cạn sạch hết chén này tới chén khác.

Diệp Trần ngồi quỳ cạnh chàng, trộm ngắm chàng, rụt rè nhấp từng ngụm rượu. Chỉ một lát sau, cả cô và Tần Yến Thanh đều nhận ra sự kỳ lạ của Tần Chiêu. Tần Yến Thanh cau mày, dè tay chàng lại, nghiêm giọng: “Hoàng huynh, đừng uống nữa.”

Tần Chiêu trừng mắt nhìn đối phương, không nói tiếng nào.

Ánh mắt đó như đao như kiếm, khiến người ta đâm ra sợ hãi. Tần Yến Thanh ngăn người, Tần Chiêu mỉm cười nâng chén rượu lên: “Không phải đệ đòi uống sao? Sao không uống đi?”

Tần Yến Thanh ngơ ngác nhìn Tần Chiêu, Diệp Trần thản nhiên rót thêm rượu cho Tần Chiêu.

Tần Chiêu nhìn chén rượu đầy rồi ngược nhìn Diệp Trần: “Nàng không khuyên ta sao?”

“Trong lòng điện hạ không thoải mái,” cô dịu dàng đáp, “thiếp thân hiểu. Điện hạ muốn uống thì cứ uống đi, không sao cả.”

Tần Chiêu im lặng, ngắm vẻ dịu dàng của người nữ tử, chàng bỗng thấy cụt hứng.

Uống rượu nhiều như vậy để cho ai xem đây?

Dù sao vốn đâu có ai để ý, uống rồi cũng sẽ chẳng ai để ý đâu.

Tần Chiêu tủi thân, cúi đầu không nói tiếng nào.

Sau đó, chàng không uống nữa, ngược lại, Tần Yến Thanh và Diệp Trần vừa tán gẫu vừa uống với nhau.

Rượu này uống êm mà nặng, sau khi Tần Yến Thanh xiêu xiêu vẹo vẹo được người ta khiêng về, Diệp Trần say.

Khi say, nàng cũng không làm gì cả, chỉ ngồi cười suốt, trông rõ là ngu ngơ, hoàn toàn không có dáng vẻ của thái tử phi ngày thường, ngược lại lại có chút giống...

Diệp Trần trong trí nhớ của chàng.

Nhưng Tần Chiêu nghĩ, ở thế giới nào Diệp Trần cũng tên là “Diệp Trần”, thậm chí ở thế giới trước, lần sống lại cũng vẫn sống lại trong cơ thể một người tên là “Diệp Trần”, 666 có nói với chàng, hệ thống có quy luật chọn lựa cơ thể nhất định, có lẽ tên là Diệp Trần chính là một quy luật. Bao nhiêu thế giới trước đều như thế, thế giới này chắc cũng sẽ không sai.

Hơn nữa, nhiệm vụ của Diệp Trần có vẻ là phải giúp đỡ nam chính, các thế giới trước đều là thế, còn Mạnh Khanh Khanh thì hoàn toàn không có ý đồ như vậy. Thậm chí, nàng biết rõ chàng đang âm thầm chuẩn bị rất nhiều chuyện nhưng đều im lặng, đôi khi còn giúp chàng một tay.

Những điều “tất yếu” của Diệp Trần mà chàng biết đều không ăn khớp với nàng, thậm chí ngay cả tính cách cũng là một trời một vực.

Chỉ riêng lúc nàng ngây ngô cười với chàng, chàng mới thấy hoảng hốt, có cảm tưởng đối phương có chút bóng dáng của Diệp Trần.

Chàng ra sức nghĩ lại xem rốt cuộc Diệp Trần đem tới cho chàng cảm giác như thế nào nhưng vắt óc nghĩ mãi không ra.

Người đó tồn tại trong trí nhớ của chàng nhưng chàng không thể nhớ ra được cảm giác, tâm tình về người đó. Tâm tình của chàng khi cô ấy nhìn mình, cảm xúc của chàng khi hai người nắm tay nhau.

Tất cả, đều không nhớ được.

Chỉ có những câu chuyện thực lạnh lùng như bảng số liệu nói cho chàng biết về sự tồn tại của người này.

Không nhớ nổi thì không cách nào so sánh được. Chàng nhìn cô nương trước mặt đang cười ngây ngô với chàng, kéo tay áo chàng, cạo lên vai chàng, ngọt ngào gọi “A Chiêu”, trong lòng có cảm giác vô cùng dịu dàng, vô cùng yên ả.

Chàng đưa tay vuốt tóc Mạnh Khanh Khanh, nàng cứ thế dụi qua dụi lại vào lòng bàn tay chàng.

Chàng đã cao lên nhiều, có thể cúi đầu nhìn nàng, dưới ánh đèn, nàng ngẩng mặt, tiếng gọi vừa ngọt vừa vui vẻ.

“A Chiêu,” nàng nói, “chàng thật tốt.”

Chàng bật cười, ôm nàng vào lòng.

“Cô nương ngốc.” Người nọ ngoan ngoãn tựa vào ngực chàng, giọng chàng bất giác trở nên xót xa: “Giờ nàng mới biết sao.”

Thiên hạ này, còn có ai tốt với nàng hơn ta nữa?

Thiên hạ này, người tốt với Mạnh Khanh Khanh, còn có ai có thể hơn Tần Chiêu?

Cách mấy hôm Tần Yến Thanh tới chơi thì đến lượt “Diệp Trần” tới.

Một năm rưỡi qua, “Diệp Trần” lui tới đây đã thành thói quen, không còn là để gặp Tần Chiêu mà chỉ là ngày thường rảnh rỗi nên ghé qua chơi. Lần nào Diệp Trần cũng nhiệt tình “đón tiếp” nàng ta, các cách逗 người vô cùng phong phú, khiến nàng ta cảm thấy khá là thú vị.

Mạnh Khanh Khanh hôm nay đã thay đổi rất nhiều so với trước kia. “Diệp Trần” cũng bắt đầu thích gặp nàng ta hơn, người này một khi không còn già mồm nữa thì cũng là một người có thể làm bạn được.

Diệp Trần vẫn luôn ngăn cản “Diệp Trần” và Tần Chiêu gặp mặt. Hôm “Diệp Trần” tới, hai người ngồi tán gẫu với nhau, Diệp Trần liếc nhìn miếng ngọc bội đeo bên hông của “Diệp Trần”, vờ như vô tư hỏi: “Miếng ngọc bội kia đẹp quá, ai đưa thế?”

“Cái này à?” “Diệp Trần” cầm miếng ngọc bội ngắm nghía, cười bí ẩn, khẽ sát lại nói: “Ta nói cho tỷ nhé, ta có người trong lòng rồi.”

“Ồ?” Diệp Trần giả vờ rất hứng thú, “Ai vậy? Trông thế nào?”

“Không biết trông thế nào.” “Diệp Trần” sờ miếng ngọc bội, trầm tư đáp, “Có điều là thú vị lắm. Nếu trông ưa nhìn một chút thì gả cho chàng ta

cũng chẳng sao.”

“Ồ, muội không biết chàng ta trông thế nào à?” Diệp Trần giả vờ ngạc nhiên, “Thế là con cái nhà ai, xuất thân thế nào, chắc là biết chứ?”

“Chuyện này...” “Diệp Trần” hơi chần chừ, “ta cũng không biết... Có điều,” “Diệp Trần” lườm Mạnh Khanh Khanh một cái, “tỷ đừng có tính toán chuyện tình cảm như thế được không? Ta thích người ta, chàng trông thế nào, xuất thân ra sao, quan trọng lắm sao?”

“Vâng vâng,” Diệp Trần cười rộ lên, “không quan trọng. Không biết gì cả mà muội cũng vẫn thích à?”

“Thích...” “Diệp Trần” ngượng ngùng đỏ mặt, “thì là thích thôi...”

Diệp Trần cười gập cả bụng, “Diệp Trần” giơ tay dọa đánh, Diệp Trần cầm quạt tròn đẩy tay nàng ta ra, “Diệp Trần” sáp lại cù Diệp Trần.

Hai cô nương đùa giỡn vui vẻ, Tần Chiêu ở trong thư phòng cách vách nghe tiếng, mỉm cười gõ gõ vách tường, nói to: “Cẩn thận kéo ngã.”

Nghe tiếng Tần Chiêu nói, “Diệp Trần” sững người, lí nhí nói: “Thái tử ở nhà à... Thế muội về đây.”

“Muội sợ gì chứ?” Diệp Trần bật cười thì thầm bảo, “Trước đây... không phải muội rất thích chàng sao?”

“Ôi chao, là trước đây thôi,” “Diệp Trần” đẩy Mạnh Khanh Khanh một cái, “giờ muội đã có người trong lòng rồi. Thế tỷ thì sao,” “Diệp Trần” tỏ vẻ lo lắng, “có còn thích Tần Yến Thanh không?”

Diệp Trần cười, đưa tay vuốt tóc, nét mặt chăm chăm dịu dàng, đưa mắt nhìn vách tường ngăn cách hai căn phòng: “Muội thấy sao?”

“Diệp Trần” cười khì khì, mặt rất gian, thì thầm đáp: “Xem ra Thái tử điện hạ khiến Thái tử phi rất vừa lòng đây, không biết khi nào thì có em bé nhi...”

“Diệp Trần!”

Diệp Trần xấu hổ quát lên, cầm quạt tròn đập “Diệp Trần”, “Diệp Trần” cười rúc rích xin tha: “Tỷ tỷ, để muội về, không lại cản trở hai người tạo em bé!”

Nói xong, “Diệp Trần” liền ù té chạy mất.

Tần Chiêu xem xong sách về phòng, thấy Diệp Trần đỏ bừng mặt, đưa tay chỉnh lại y phục cho nàng, tủm tỉm cười: “Cô nương điên kia nói gì với nàng mà mặt đỏ thành thế này vậy?”

Diệp Trần không dám nhìn chàng.

Mạnh Khanh Khanh vốn tính hay xấu hổ, mặt rất dễ đỏ, Diệp Trần ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Tần Chiêu nhìn nàng đỏ mặt, như bị hớp hồn, cúi đầu, như chuồn chuồn lướt nước, thơm nhẹ lên má Diệp Trần.

Diệp Trần giật mình lùi người lại, suýt thì ngã, Tần Chiêu ôm được nàng, bắt lực hỏi: “Sợ gì thế?”

Diệp Trần nín thinh, cúi đầu: “Không có gì...”

Giờ đã là giữa hè, nàng chỉ mặc y phục mỏng, từ góc nhìn của chàng có thể nhìn thấy rõ thứ trắng nõn bên trong không sót chút gì. Tần Chiêu kiềm chế bản thân, quay đầu đi chỗ khác, kéo nàng đứng dậy.

Tối đó, hai người ngủ cùng nhau, tuy mùa đông đã qua từ lâu nhưng hai người đã quen, vẫn tiếp tục chung giường.

Diệp Trần nhớ lại lời “Diệp Trần” nói hồi sáng, cảm thấy tình cảm giữa mình và Tần Chiêu đang rất tốt, ở thế giới này thì ở tầm tuổi của họ cũng nên làm cha mẹ rồi.

Cô thực sự rất muốn có thể êm đẹp sống cùng chàng cả đời ở thế giới này, vì biết cả đời cực kỳ ngắn ngủi nên lại càng thêm quý trọng vô cùng khoảng thời gian này.

Cô nghiêng người sang, vòng tay ôm Tần Chiêu, tựa đầu vào lưng chàng.

“A Chiêu.”

“Ồi?”

“Hôm nay... Diệp Trần hỏi ta, chúng ta khi nào thì... có em bé...”

Lời này ý tứ rất rõ ràng. Người Tần Chiêu cứng đờ.

Nàng là thê tử của chàng, họ sớm muộn gì cũng sẽ có bước này.

Thế nhưng, đó là nếu như Tần Chiêu không phải rời đi, nếu như trong lòng Mạnh Khanh Khanh thực sự có chàng, hai người họ đi đến bước này, Tần Chiêu muôn phần cam tâm tình nguyện, muôn phần vui sướng.

Thế nhưng chàng biết nàng thích Tần Yến Thanh, chàng biết Mạnh Khanh Khanh chẳng qua chỉ ham thân phận thái tử của chàng, một ngày nào đó có thể quay về triều, chàng biết sớm muộn gì mình cũng phải ra đi, lúc đó Mạnh Khanh Khanh nhất định sẽ ngã vào vòng ôm của kẻ khác, việc này chàng không thể làm được.

Không làm, có lẽ chàng còn có thể buông tay.

Làm rồi, chàng không biết suy nghĩ của mình sẽ đáng sợ đến mức nào.

Mạnh Khanh Khanh đã chủ động nhắc đến nó, chàng dẫn đo hồi lâu, cuối cùng đáp: “Khanh Khanh, ta rất quý trọng nàng, chờ chúng ta thành thân lại lần nữa, được không?”

Diệp Trần ngượng ngùng những vẫn hiểu cho Tần Chiêu. Chàng trước nay vẫn là người coi trọng lễ nghi, có nhiều điều cô không thể nói ra, chỉ có thể khẽ khàng đáp: “Vâng.”

Diệp Trần đã xác nhận được cả Tần Yến Thanh và “Diệp Trần” đều đeo ngọc bội nên sáng hôm sau, cô bèn gửi thiệp cho hai người, mời họ tới uống rượu.

Chuyện mời người tới uống rượu tất nhiên là phải làm nhân lúc Tần Chiêu vắng nhà. Diệp Trần chọn buổi Tần Chiêu đi vắng, mời hai người tới, quả nhiên, đôi bên lập tức để ý thấy ngọc bội đối phương đeo bên hông.

Tuy nhiên, cả hai đều giấu kỹ phát hiện này, cùng ngồi chung bàn uống rượu, vờ như không biết gì hết. Hai người hợp sức với nhau chuốc say Diệp Trần, sau đó “Diệp Trần” nói trước: “Ta ra ngoài đi dạo.”

Diệp Trần giả vờ đã say, gật đầu bảo: “Đi đi.”

Sau khi “Diệp Trần” đi không bao lâu, Tần Yến Thanh cũng đứng dậy nói: “Ta cũng ra ngoài đi dạo.”

Diệp Trần giả vờ như đã thiu thiu ngủ thiếp đi.

Đợi Tần Yến Thanh đi khuất, Diệp Trần lập tức tỉnh dậy, nhanh chân bám theo, lặng lẽ nấp sau gốc cây, quan sát hai người.

Cô không nghe rõ “Diệp Trần” và Tần Yến Thanh nói những gì với nhau, thấy hai người hàn huyên một lát thì rút ngọc bội ra, ghép lại với nhau rồi cùng nở nụ cười.

Bầu không khí có vẻ rất tốt, xung quanh như bay đầy bong bóng màu hồng. Diệp Trần đứng xem dưới tán cây, nhất thời cảm thấy nổi lòng cô độc của một con chó độc thân.

Đúng lúc này, Tần Chiêu trở về. Từ xa, chàng đã nhìn thấy Diệp Trần đứng dưới tán cây, chờ lại gần hơn mới nhận ra Diệp Trần đang ngẩn người nhìn “Diệp Trần” và Tần Yến Thanh.

Hai người đó đứng ôm nhau còn Diệp Trần thì cứ lảng lảng nhìn như vậy.

Cảm xúc trong lòng Tần Chiêu lúc này thật khó tả, chàng điên cuồng ghen tị với Tần Yến Thanh được Diệp Trần nhìn chăm chú như vậy nhưng đồng thời cũng hiểu rõ cảm giác khổ sở, đớn đau trơ mắt nhìn người trong lòng mình ôm ấp kẻ khác.

Cảm giác đau đớn đó chàng đã từng trải qua.

Nghĩ đến chuyện Mạnh Khanh Khanh đang phải chịu đựng lúc này, chàng liền cảm thấy không thể chịu được nữa, giá có thể cầm thanh kiếm lao ra, chém hết tất cả những kẻ làm nàng đau khổ.

Người chàng nâng niu trong tim sao chàng có thể chấp nhận để mặc nàng bị người ức hiếp.

Lửa giận bốc lên, chàng phăm phăm xông về phía họ, phần nộ quát: “Các người đang làm gì vậy!”

Tiếng quát làm ba người giật nảy mình. Tần Chiêu chỉ thẳng tay về phía cổng, quát “Diệp Trần” và Tần Yến Thanh: “Cút về!”

“Hoàng huynh...”

“Cút!” Tần Chiêu lạnh lùng ra lệnh. Sắc mặt Tần Yến Thanh nghiêm lại: “Tuy không biết hoàng huynh vì sao phần nộ nhưng nếu hoàng huynh đã không muốn gặp Yến Thanh thì Yến Thanh về đây!”

Nói xong, Tần Yến Thanh bỏ về, đi được nửa đường lại vòng lại kéo tay “Diệp Trần” còn đang đứng trân trân tại chỗ đi cùng.

Diệp Trần cũng rất hoang mang.

Sao Tần Chiêu lại giận?

Thấy “Diệp Trần” và Tần Yến Thanh ôm nhau, sao chàng lại nổi giận như bắt gian tại trận vậy?

Còn Tần Chiêu thấy Diệp Trần ngơ ngác nhìn mình thì trong lòng khó chịu vô cùng.

Chàng biết nàng hẳn là buồn khổ lắm, thật không ngờ người trước nay luôn đầm ấm, tự tại, đến lớp nguy trang cơ bản nhất cũng quên. Chàng hít sâu một hơi, giang tay ôm Diệp Trần vào lòng, khàn khàn bảo: “Ta sẽ cho nàng những điều tốt đẹp nhất.”

“Khanh Khanh,” Tần Chiêu nghiêng răng nghiêng lợi nói, “ta nhất định sẽ khiến bọn chúng phải hối hận vì tất cả những gì hôm nay chúng làm.”

Diệp Trần sợ ngây người, sợ tới mức phải vội vàng đi kiểm tra thử chỉ số hắc hóa của Tần Chiêu xem sao.

May quá, không phải hắc hóa, không phải một bạo quân tương lai.

Nhưng, chàng muốn họ phải hối hận vì điều gì cơ? Muốn “Diệp Trần” và Tần Yến Thanh hối hận vì ở bên nhau? Vì sao phải hối hận vì ở bên nhau? cái gì? Vì...

“Diệp Trần” không chọn chàng sao?

Trong chớp mắt, Diệp Trần bừng tỉnh, ngộ ra vì sao Tần Chiêu nổi giận.

Nếu Tần Chiêu thích “Diệp Trần”, vậy thì mọi chuyện đều rất dễ hiểu.

Nhịp thở của Diệp Trần trở nên dồn dập, cô không dám tiếp tục nghĩ sâu hơn nữa.

Cô sợ mình nghĩ sai hướng, mọi thứ suy đoán được đều là sai lầm.

Cô đẩy người Tần Chiêu ra, giơ tay cản lại: “Chàng để ta suy nghĩ... Để ta suy nghĩ...”

Tần Chiêu ngạc nhiên trước phản ứng của Mạnh Khanh Khanh, muốn giữ nàng lại nhưng Diệp Trần cương quyết đẩy chàng ra, giận dữ hét lên: “Tránh xa thiếp ra!”

“Để thiếp một mình suy nghĩ...” Diệp Trần tự ôm lấy mình, không ngừng xoa xoa bắp tay, vội vã quay về phòng. Tần Chiêu không dám đuổi theo, ngơ ngác đứng nhìn Mạnh Khanh Khanh vào phòng, chàng hoàn toàn không hiểu gì.

Chàng không biết bản thân nên làm gì lúc này, đầu óc trống rỗng.

“Chủ nhân...” 666 thấy Tần Chiêu đứng giữa sân, vỗ về bảo: “Anh để cô ấy suy nghĩ chút đi, con gái cần có thời gian bình tĩnh.”

Tần Chiêu nghe 666 nói vậy, cảm thấy bản thân cũng đang cần phải bình tĩnh.

Chàng nghĩ một hồi, vuốt mặt, quyết định oan có đầu, nợ có chủ, tên nào sinh sự thì tìm tên đó tính sổ.

Chàng ra sau nhà dắt ngựa đuổi theo Tần Yến Thanh.

Tần Yến Thanh đang ngồi trong xe ngựa nói chuyện tâm tình với “Diệp Trần” thì đường bỗng bị chặn. Tần Yến Thanh cau mày, cuốn rèm lên, thấy Tần Chiêu cười ngựa đứng bên ngoài.

“Hoàng huynh?”

Tần Yến Thanh ngỡ ngàng.

Tần Chiêu không nói một lời, nhảy xuống ngựa, lao tới chỗ xe ngựa, lôi cổ Tần Yến Thanh ra ngoài đám bụi: “Thằng khốn!”

Tần Yến Thanh tức điên, cũng vung tay lên choảng lại.

Hai người lao vào đánh nhau, không ai nhường ai.

“Diệp Trần” sợ quá, vội vàng đánh ngựa quay lại gọi Diệp Trần.

Tần Chiêu chưa từng đánh nhau theo kiểu này bao giờ, hoàn toàn chỉ dựa vào sức mạnh, không dùng chút kỹ xảo nào, hai vị hoàng tử quần áo như lũ du côn đầu đường, đầu đón là thật, cảm xúc là thật.

“Vì sao lại trêu đùa nàng! Đã trêu đùa rồi, sao không có trách nhiệm đến cùng!”

“Đã đối tốt với nàng, sao lại bỏ đi! Đã thích nàng, sao còn để nàng gả cho ta!”

Tần Chiêu vừa đâm vào mặt Tần Yến Thanh, vừa nói đầy tuyệt vọng: “Nàng thích đệ! Nàng thích đệ mà!”

“Nàng thích đệ như vậy, sao đệ có thể làm thế với nàng hả?!”

Tần Yến Thanh bị Tần Chiêu đè xuống đánh, nghe bị mắng như vậy cuối cùng không chịu nổi nữa.

“Mẹ kiếp, ai thích đệ mới được chứ?!”

Bị Tần Yến Thanh hỏi lại như vậy, Tần Chiêu liền ngây ra.

Ai thích ư?

Ngay cả ai thích mà cũng không biết, sao có thể trách đệ ấy được đây?

Nhân lúc Tần Chiêu ngây người, Tần Yến Thanh đẩy chàng ra, lật người đè chàng xuống đất.

“Huynh đang nói Mạnh Khanh Khanh phải không? Huynh nói là Mạnh Mạnh Khanh phải không? Là Mạnh Khanh Khanh. Mẹ kiếp. Huynh còn có mặt mũi mà hỏi đệ hả?!”

“Huynh cưới nàng ấy rồi thì lo mà tốt với nàng ấy đi, còn vác mặt đến đây hỏi đệ à?”

“Nàng ấy thích ai huynh cũng không biết, mẹ kiếp, thế mà còn dám nói chuyện thích với chẳng không với đệ hả?”

Thích ai?

Mạnh Khanh Khanh thích ai?

Tần Chiêu bị đánh cho mù mị cả đầu, hoang mang nhìn Tần Yến Thanh: “Nàng ấy... thích đệ mà...”

“Mẹ kiếp, huynh điên hả?!”

Tần Yến Thanh nắm một quyền xuống đất, thở hốt hển: “Nàng ấy thích huynh, rõ ràng là nàng ấy thích huynh, ngay cả chuyện Mạnh Khanh Khanh thích Tần Chiêu mà huynh cũng không biết, huynh còn đáng mặt là trượng phu của nàng ấy không?!”

Tần Chiêu tròn mắt.

Diệp Trần đi theo “Diệp Trần” phóng ngựa tới, thấy Tần Chiêu bị Tần Yến Thanh đè dưới đất đánh, cơn tức bốc lên.

Cô hùng hổ xông tới, đạp Tần Yến Thanh ra, cuống quýt kéo Tần Chiêu dậy, gạt những sợi tóc rối trên mặt chàng đi, xoa nhẹ vết bầm tím trên mặt chàng do bị Tần Yến Thanh đánh, nóng ruột hỏi: “Chàng không sao chứ? Đệ ấy đánh chàng những đâu? Có đau lắm không?”

“Mạnh Khanh Khanh, tẩu tử cũng thật thiên vị quá đáng.”

Tần Yến Thanh được “Diệp Trần” kéo dậy, xuýt xoa rên lên, chỉ vào mặt mình mà bảo: “Tẩu nhìn rõ xem là ai đánh ai đây này! Tẩu lại đây, nhìn mặt đệ xem đi.”

Diệp Trần phớt lờ chàng ta, chăm chú nhìn Tần Chiêu từ đầu tới chân.

Tần Chiêu ngơ ngác nhìn nàng, không nói tiếng nào. Ánh mắt như có vô vàn điều nghi vấn nhưng buộc phải dừng lại trước bờ môi.

Diệp Trần thấy Tần Chiêu như vậy thì giật thót, tiêu rồi, không phải bị đánh đần người mất rồi đấy chứ?

Tác giả có chuyện muốn nói:

[mẫu truyện nhỏ – hoạt động hỏi đáp]

Bác sĩ: “Thư Bạch, dạo này áp lực hơi lớn nhỉ? Chúng ta chơi chút trò chơi giải tỏa căng thẳng đi.”

Mặc Thư Bạch: “Chỉ cần không tiêm, không điện giật, tất cả đều dễ nói.”

Bác sĩ: “Cô có biết trên weibo có một trò rất vui không, chọn trả lời các câu hỏi ở phần bình luận ấy.”

Mặc Thư Bạch: “Anh chắc là nó không làm tôi càng thấy áp lực hơn đấy chứ?”

Bác sĩ: “Cô có thể chọn giữa trả lời câu hỏi và giật điện.”

Mặc Thư Bạch: “Tôi thấy trả lời câu hỏi đúng là giảm áp lực rất hiệu quả.”

Bác sĩ: “Mời lắng nghe câu hỏi. Câu thứ nhất, truyện này của cô hơi bị chán, cô có muốn giải thích gì không?”

Mặc Thư Bạch: “Thế giới nào cũng hỏi một câu như vậy, có thể sáng tạo thêm chút không? Câu tiếp.”

Bác sĩ: “Câu số hai. Nam chính từ bỏ Diệp Trần, chuyển sang yêu Mạnh Khanh Khanh, vậy nếu Mạnh Khanh Khanh không phải Diệp Trần thì chẳng hóa là anh ta ngoại tình hay sao?”

Mặc Thư Bạch: “Nếu Mạnh Khanh Khanh không phải Diệp Trần thì anh ta đã chẳng yêu, nói gì tới ngoại tình. Từ luận điểm bạn trai bất kể thế nào vẫn luôn yêu tôi suy ra bạn trai sẽ yêu người khác, rất không logic.”

Bác sĩ: “Câu số ba. Có độc giả tố giác cô xóa bình luận của người ta, công lý ở trong lòng người, cô thấy thế nào?”

Mặc Thư Bạch: “Công lý ở trong lòng người... Làm tôi suýt tưởng là tôi nợ tiền lương hay gì. Bạn trẻ này nhất định là không hiểu về Tấn Giang. Xóa bình luận của cậu ta đã là gì? Của tôi còn bị xóa đây này.”

Bác sĩ: “Câu số bốn, độc giả hỏi cô chừng nào mới ngọt.”

Mặc Thư Bạch: “Đừng mong nữa, không có ngọt đâu. Câu tiếp theo.”

Bác sĩ: “Không còn câu tiếp theo nữa.”

Mặc Thư Bạch: “Được, vậy tôi về đây.”

Bác sĩ: “Chờ chút đã.”

Mặc Thư Bạch: “Để cải thiện trình độ sáng tác văn học của cô, tôi quyết định sẽ bồi dưỡng đặc biệt cho cô.”

Mặc Thư Bạch: “???”

Bác sĩ: “Cô không biết viết ngọt, để tôi dạy cho.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

91. Chương 91: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Điện hạ?” Diệp Trần rụt rè gọi. Tần Chiêu bấy giờ mới hồi thần, luống cuống gục đầu xuống đáp: “À, ta không sao.”

Nói xong, chàng lấy tay chùi mặt, quay người đi: “Ta về đây.”

Diệp Trần ngăn người, vội vàng đi theo: “Điện hạ!”

Tần Chiêu không đáp, chàng xoay người lên ngựa, phi ngựa đi như chạy trốn.

Ba người bị Tần Chiêu làm cho ngơ ngác, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. “Diệp Trần” là người định thần lại trước tiên, nài bảo với Diệp Trần: “Tỷ lên xe ngựa đi, bọn muội đưa tỷ về.”

“Không cần vậy đâu.” Diệp Trần cười, “Ta tự...”

Còn chưa nói dứt lời thì có tiếng vó ngựa chạy tới, Tần Chiêu đánh ngựa quay lại, mặt đầy lo âu: “Khanh Khanh, nàng muốn đi đâu, ta đưa nàng đi.”

Tuy không hiểu Tần Chiêu rốt cuộc đang nghĩ gì nhưng vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt đối phương khiến Diệp Trần rối lòng, làm cho cô vừa thấy buồn khổ vừa thấy bất lực.

Nói chàng thích mình thì sao chàng lại nổi cơn ghen vì “Diệp Trần”.

Nói chàng không thích mình thì sao chàng lại chu đáo, ân cần với mình như vậy.

Diệp Trần giấu mọi câu hỏi trong lòng, cô thở dài, bất lực nói: “Điện hạ, ngoài về nhà, thiếp thân còn có thể đi đâu?”

Tần Chiêu mím môi, không đáp.

Thực ra từ tận đáy lòng chàng cũng biết Mạnh Khanh Khanh phải về nhà nhưng chàng không dám nghĩ như vậy, sợ tự cho mình hy vọng rồi lỡ Mạnh Khanh lại muốn đi nơi khác, tỷ như đi cùng Tần Yến Thanh chẳng hạn, thì chàng sẽ chỉ càng thêm thất vọng, buồn đau.

Nghe thấy Mạnh Khanh Khanh bảo về nhà, trong lòng Tần Chiêu ngấm ngấm vui vẻ, chàng cúi đầu, lí nhí nói: “Ờm... thế... thì cùng về thôi.”

“Về đi.” Tần Yến Thanh trừng mắt với họ, “Các người mau mau về nhà đi, đừng có ra ngoài gây họa cho người khác nữa!”

Tần Chiêu không nói gì, chàng nắm chặt dây cương, mặc dầu có nhiều điều muốn hỏi nhưng ngại chốn đông người nên không nói ra được.

Diệp Trần gật đầu, cáo biệt “Diệp Trần” và Tần Yến Thanh, xoay người lên ngựa của mình.

Mới đầu cô đi chậm theo sau Tần Chiêu nhưng đợi khi đi xa khỏi tầm mắt của Tần Yến Thanh và “Diệp Trần” rồi, Diệp Trần liền thúc ngựa phi lên trước.

Tần Chiêu ngỡ ngàng, vội đuổi theo sau, chàng gọi to: “Khanh Khanh!”

Diệp Trần không đáp, chạy thẳng về phòng mình, Tần Chiêu đi theo sau, vừa đi vừa gọi cô nhưng Diệp Trần phớt lờ hết, vừa vào phòng liền sập cửa chặn Tần Chiêu ở ngoài.

Tần Chiêu không dám phá cửa, đành trôn trối nhìn cửa đóng sập vào mặt, nhốt mình ở ngoài. Chàng đứng tần ngần trước cửa một hồi, không thấy bên trong có động tĩnh gì bèn gọi nhỏ: “Khanh Khanh?”

Diệp Trần không đáp, cô nhốt mình trong phòng không nói tiếng nào.

Mạnh Khanh Khanh là một người rất nữ tính, Diệp Trần ngồi trong phòng, hể nghĩ đến chuyện Tần Chiêu nổi giận vì “Diệp Trần”, đánh nhau vì “Diệp Trần”, trong lòng liền cảm thấy ủ ê.

Cô khụt khịt mũi, cố gắng bằng mọi cách khống chế cảm xúc của bản thân. Thế nhưng, không biết là vì tính cách của Mạnh Khanh Khanh thật quá yếu đuối hay là vì vấn đề tính cách của chính cô mà nước mắt cứ chực trào ra.

Tần Chiêu đứng ngoài cửa, cúi đầu im lặng. Cảm xúc dồn nén trong lòng chàng, một lúc lâu sau, cuối cùng chàng nói: “Khanh Khanh, nàg đừng giận, ta sai rồi.”

Diệp Trần vốn vẫn còn cầm cự được nhưng vừa nghe Tần Chiêu nói một câu như vậy, rốt cuộc không trụ nổi nữa, nước mắt tuôn rơi.

Con người chính là vậy đấy. Lúc không có ai thương, một mình có thể đi trăm núi nghìn sông. Hễ có người tỏ ý thương xót thì lại lập tức bật khóc.

Vì biết có người thương xót, vì biết nước mắt có nơi gửi nhờ.

Diệp Trần không muốn để Tần Chiêu thấy bộ dạng nhếch nhác chẳng ra sao của mình nên cố chùi nước mắt đi, cắn răng thật chặt. Tần Chiêu muốn phá cửa nhưng lại sợ Mạnh Khanh Khanh giận. Chàng cứ ngẩn ngơ

đứng như vậy, loáng thoáng nghe thấy trong phòng có tiếng khóc khiến chàng sốt ruột không chịu nổi.

Bứt rứt một hồi, cuối cùng chàng hỏi: “Khanh Khanh, cho ta vào nhé?”

Diệp Trần vẫn không đáp. Tần Chiêu đành bó tay hết cách. Hôm nay chàng vốn mệt trong người, nhất là đánh một trận với Tần Yến Thanh xong thì càng mệt rũ rời hơn.

Đứng một hồi, chàng ngồi xuống, dựa lưng vào cánh cửa, cố nghĩ xem nên nói gì.

“666...” Tần Chiêu bất lực, “Biết đồ cô nương này thế nào không?”

“Ồm...” 666 đẩy đẩy vành mũ, nghiêm túc suy nghĩ, “Đi mua món gì đó ngon chẳng? Nếu có ai đó muốn đồ tôi thì chỉ cần mua kẹo mút cầu vồng số lượng có hạn cho tôi, chắc chắn tôi sẽ rất vui!”

“Giờ còn quán nào mở chứ?”

Tần Chiêu bó tay nhìn bầu trời sao lấp lánh trên cao.

Từ lúc đến thế giới này, chàng có cảm giác không có chuyện gì mình không làm được, chuyện chính sự triều đình chàng cũng rất sành sỏi, chỉ riêng Mạnh Khanh Khanh là khiến chàng phải luống cuống tay chân.

Chàng cảm thấy đôi phần bất lực, tựa lưng vào ván cửa, lắng nghe tiếng ve kêu vắng trong gió đêm để đầu óc tỉnh táo lại.

Đợi tới khi tỉnh táo lại, trái tim chàng cũng dần nguôi lạnh.

Chàng đang làm chuyện hoang đường gì thế này?

Đó là chuyện của ba người họ, có liên quan gì tới chàng chứ? Chàng cáu giận làm gì, buồn bực làm gì?

Chàng chẳng qua chỉ là một người làm nhiệm vụ, đạt đủ bốn chỉ số, xử hết chúng là chàng đi.

Chàng không thể ở lại lâu ở một thế giới, Mạnh Khanh Khanh không thích chàng không phải càng tốt hay sao?

Thích Tần Yến Thanh phải tốt hơn thích một kẻ chẳng mấy nữa sẽ chết đúng không?

Chàng gỡ được nút thắt này xong liền nghĩ sang một chuyện mà chàng luôn né tránh.

Mạnh Khanh Khanh, liệu có thích chàng?

Tần Chiêu không dám nghĩ.

Chàng hoang mang.

Nếu Mạnh Khanh Khanh thích chàng, chàng nên làm gì đây?

Không hiểu sao chàng bỗng nhớ tới thế giới đầu tiên Diệp Trần xuất hiện. Khi đó, Diệp Trần có thích chàng không nhỉ?

Chàng không nhớ.

Người với người ở bên nhau thực ra phần nhiều là nhờ cảm giác ở thời điểm ở bên nhau đó, bạn cảm nhận được cô ấy có yêu mình hay không, cô ấy có ấm áp hay không.

Chàng đã không còn nhớ được cảm giác hồi ấy khi ở chung với Diệp Trần, tất nhiên không thể đoán được Diệp Trần có thích mình không. Nhưng giả sử như Diệp Trần có thích chàng, lúc đó cô đã làm thế nào nhỉ?

Cô rời xa Cố Gia Nam, luôn nhắc nhở Cố Gia Nam phải đi ngắm nhìn thế giới rộng lớn.

Cô làm vậy là vì tốt cho Cố Gia Nam nhưng Cố Gia Nam yêu cô ấy, cả thế giới chỉ có mình cô, cô chết, Cố Gia Nam cũng không sống nổi.

Nếu Mạnh Khanh Khanh yêu chàng, chàng cũng phải làm như vậy sao?

Chàng không ở lại được.

Hệ thống đã nói rất rõ ràng rồi. Một người mới làm nhiệm vụ như chàng, nếu nảy sinh suy nghĩ ở lại một thế giới nào đó sẽ bị cưỡng chế rời đi và tẩy trừ tình cảm. Nếu chàng và Mạnh Khanh Khanh ở bên nhau, nếu Mạnh Khanh Khanh yêu chàng quá nhiều, lúc chàng đi, Mạnh Khanh Khanh phải làm sao?

Sẽ giống Thẩm Cảnh Phùng hay giống Lâm Giản Tây, sống một mình suốt đời?

Hơn nữa, Thẩm Cảnh Phùng và Lâm Giản Tây còn có kiếp sau, Mạnh Khanh Khanh thì sao?

Tần Chiêu càng nghĩ trái tim càng lạnh lẽo, chàng bỗng hơi hiểu được Diệp Trần, cũng hơi thấy đáng thương thay cho cô ấy. Chàng ngồi trước cửa phòng, không biết tất cả những việc mình làm rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Diệp Trần cuối cùng cũng bình tĩnh lại được.

Cô nghĩ bản thân đã quá nóng vội, đâu có ai quy định nhân vật phản diện nhất định phải yêu cô, chính cô cũng biết mỗi thế giới là một nhân vật phản diện, tại sao vẫn còn giữ suy nghĩ nhân vật phản diện nhất định phải yêu mình chứ?

Cô muốn người này yêu mình, vậy nhất định phải có đánh đổi.

Diệp Trần nghĩ được như vậy, hiểu rõ được lòng mình, mức nước rửa mặt sạch sẽ, chải chuốt đẹp để gọn gàng rồi mới ra khỏi cửa.

Cô cứ tưởng Tần Chiêu đang ở thư phòng, không ngờ mở cửa ra lại thấy Tần Chiêu đang ngồi dưới đất.

Cô không biết Tần Chiêu đang nghĩ gì, chỉ thấy chàng ngồi ngẩn ngơ nhìn xa xăm, không nói một lời.

Diệp Trần khom lưng, nhỏ nhẹ gọi: “Điện hạ, dưới đất lạnh đấy, đứng lên đi.”

Tần Chiêu ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Khanh Khanh rồi lại ngơ ngác gật đầu, nghe lời nàng đứng dậy.

Diệp Trần thấy mặt chàng bị thương, những suy nghĩ rối rắm trong lòng cũng tạm quên đi thay vào đó là cảm giác đau lòng, cô đưa tay chạm nhẹ lên vết thương của chàng.

Cảm giác đau nhói trên miệng vết thương làm Tần Chiêu tỉnh táo lại, chàng rên lên một tiếng.

Diệp Trần nhẹ nhàng bảo: “Điện hạ, vết thương bị xước da rồi, để thiếp thoa thuốc cho chàng.”

“Không, không cần.” Tần Chiêu lắc đầu nguầy nguậy, nhìn sắc trời rồi bảo: “Để ta đi lấy nước cho nàng tắm rửa.”

Nói xong, Tần Chiêu liền quay người đi thẳng.

Diệp Trần và Tần Chiêu rửa mặt xong, Diệp Trần thoa thuốc cho Tần Chiêu.

Tần Chiêu cứ mãi ngẩn người, Diệp Trần im lặng ngồi thoa thuốc, thoa xong, đặt chai thuốc xuống, ngồi xuống đối diện Tần Chiêu, cầm tay chàng, khẽ khàng hỏi: “Điện hạ đang nghĩ gì vậy? Có thể nói với thiếp không?”

Tần Chiêu không đáp, chàng lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt mông lung.

“Điện hạ?”

“Khanh Khanh,” chàng khàn khàn hỏi, “nếu ta là một người sắp chết thì nàng sẽ thế nào?”

Diệp Trần khá là bất ngờ trước câu hỏi này, cô không hiểu Tần Chiêu hỏi vậy làm gì, ngẫm nghĩ một hồi rồi nghiêm túc trả lời: “Chắc có lẽ sẽ rất trân trọng những ngày tháng ở bên điện hạ.”

“Thế sau khi ta chết thì sao?”

“Thì đi theo điện hạ.”

... Dù sao thế giới sau lại gặp nhau mà.

Nhưng Tần Chiêu nghe câu trả lời này xong, trong lòng lại khó chịu vô cùng, chàng cúi đầu, khàn khàn hỏi: “Vì sao...”

“Vì,” Diệp Trần cười tươi, “thiếp thích điện hạ.”

Tần Chiêu không nói gì, một chuyện vốn dĩ nên vui mừng không ngờ lại khiến lòng chàng bất an, chẳng biết tính sao.

Chàng ngơ ngác nhìn Mạnh Khanh Khanh, đối phương cũng đang nhìn chăm chú vào mắt chàng, ánh mắt nàng trong veo, dịu dàng, vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Diệp Trần quan sát thái độ của Tần Chiêu, e dè hỏi: “Điện hạ không vui sao?”

“Ta...”

Chàng nói không nên lời.

Nàng thích chàng, sao chàng không vui cho được?

Vui muốn điên luôn rồi nhưng cũng bị ai phát điên lên được.

Chàng cúi đầu không nói một lời. Diệp Trần không hiểu ra sao bèn đổi đề tài: “Thế điện hạ thích Diệp cô nương phải...”

“Không!”

Tần Chiêu ngẩng phắt đầu lên, vội vàng nhìn Diệp Trần.

Ánh mắt ấy thân quen biết mấy, Diệp Trần chỉ liếc nhìn một cái liền hiểu thấu ý nghĩa của nó.

Trong lòng cô cảm thấy xót xa, cô cầm tay Tần Chiêu, cúi đầu nói: “Thiếp biết.”

“Điện hạ thích thiếp...”

Còn chưa kịp nói hết, Tần Chiêu đã đứng phắt dậy giống như chạm phải lửa, hốt hoảng lùi người lại.

Diệp Trần hoang mang, Tần Chiêu ngơ ngác nhìn nàng, trong đầu chỉ quanh quẩn câu nói kia của nàng...

Thì đi theo điện hạ.

Không thể như vậy.

Chàng không cần nàng làm Cố Gia Nam, cũng không cần nàng làm Thẩm Cảnh Phùng, càng không muốn nàng làm Lâm Giản Tây.

Chàng không thể để nàng giẫm lên vết xe đổ những kiếp trước của chàng.

Tần Chiêu bối rối nói: “Khanh Khanh, ta có chút việc, phải qua thư phòng.”

Nói xong, Tần Chiêu liền vội vàng bỏ ra ngoài.

Tối đó, Tần Chiêu ở thư phòng suốt đêm không về ngủ.

Diệp Trần lăn qua lăn lại không ngủ được, trò chuyện với Ba Tám một hồi lâu nhưng cũng không ra được kết luận gì.

Tần Chiêu thích cô. Ánh mắt không biết dối gian.

Nhưng tại sao Tần Chiêu lại trốn tránh?

Diệp Trần không hiểu.

Cô muốn tìm Tần Chiêu để hỏi nhưng Tần Chiêu cứ một mực tránh né, chàng càng ngày càng bận rộn, không biết là bận những gì, trong cung thường xuyên thấy truyền chàng vào.

Hai tháng sau, cuối cùng Diệp Trần cũng biết Tần Chiêu đang làm gì. Hóa ra là chiến sự ở biên cảnh phía Nam, Tần Chiêu hiến kế giúp đại quân toàn thắng, khiến thánh thượng vui lòng.

Danh tiếng của Tần Chiêu trong lòng dân chúng lên cao, nhiều đại thần đứng ra cầu xin cho chàng quay về triều đình. Hoàng đế cho dù vẫn không vừa mắt Tần Chiêu nhưng vẫn triệu chàng về.

Chuyện này Tần Chiêu không nói trước với Diệp Trần, mãi tới hôm thánh chỉ tới, Diệp Trần mới biết. Sau đó, Diệp Trần theo người tới đón cô quay về phủ Thái tử. Diệp Trần có rất nhiều điều muốn hỏi Tần Chiêu nhưng mãi chẳng thấy Tần Chiêu về.

Cô sai người vào cung hỏi, Tần Chiêu sai người đưa thư về, báo rằng chàng bận.

Ngày hôm sau, Diệp Trần tới cửa cung chờ Tần Chiêu như dạo trước.

Nhưng chờ suốt từ sáng tới tối cũng không thấy người đâu, đợi tới tận đêm khuya, mọi người đều khuyên cô, nường nường, về thôi.

Cô cười, thấy mọi người không thể chờ được nữa mới đành phải về.

Chờ nàng đi rồi, Tần Chiêu mới từ sau cửa cung đi ra, nhìn theo bóng xe ngựa lăn bánh lộc cộc ra về.

Nàng thật là đẹp.

Tần Chiêu nghĩ.

Người theo hầu hỏi: “Điện hạ, có hồi phủ Thái tử không ạ?”

Chàng im lặng, lắc đầu rồi đi tiếp.

Diệp Trần chờ liên như vậy mấy ngày trời nhưng vẫn không gặp được Tần Chiêu, chẳng bao lâu sau, mọi người đều biết tin Tần Chiêu lạnh nhạt với Diệp Trần.

Tần Yến Thanh hay tin, dùng dùng nổi giận đi tìm Tần Chiêu, nóng nảy nói: “Huynh làm sao vậy? Không đánh nổi đệ giờ lại làm như thế, huynh có bệnh đấy à?”

Tần Chiêu điềm nhiên như không, cúi đầu xem bản đồ, thờ ơ đáp: “Không còn việc gì khác thì ra ngoài.”

“Tần Chiêu!”

“Quan tâm nàng ấy như vậy,” Tần Chiêu ngẩng đầu, vẻ mặt thản nhiên, “thì tự đi tìm người ta đi.”

Tần Yến Thanh bị chọc tức, mặt mũi đỏ gay, cá giận bảo: “Là tự huynh nói đấy nhé!”

Nói xong, Tần Yến Thanh liền quay ngoắt người bỏ đi.

666 chứng kiến mọi chuyện từ đầu tới đuôi, chỉ biết thở dài.

Cô muốn khuyên nhủ Tần Chiêu nhưng không dám, chỉ sợ lỡ lời lại làm Tần Chiêu đòi ở lại đây.

Tần Chiêu ngày ngày chăm chỉ cày cù cải thiện chỉ số thiện cảm của hoàng đế, chỉ số danh vọng của quần chúng nhân dân.

Thì ra sở dĩ Tần Chiêu thật không được hoàng đế thích là bởi hoàng đế là người hiếu chiến còn Tần Chiêu lại vừa yếu lòng vừa thẳng tính, một mực đòi “tu sinh dưỡng tước”, hoàng đế thấy đứa con trai này không thể kế thừa được ý chí và khát vọng của mình nên chủ trương muốn để Tần Yến Thanh hiếu chiến hơn đấng cơ.

Tần Chiêu muốn leo lên được ngai vàng thì ngoài bày mưu tính kế vòng ngoài, cách nhanh nhất chính là làm hoàng đế cảm thấy bản thân cũng là một mẫu quân chủ quyết đoán.

Những năm qua chàng dốc sức kinh doanh, dần dần thay đổi hình tượng của bản thân, có hình tượng mới, hoàng đế có vẻ cũng không còn

quá phản cảm việc để chàng làm thái tử nữa, nhờ vậy chỉ số “địa vị” và “danh vọng” đồng loạt tăng cao.

Hơn nửa năm trôi qua, Diệp Trần vẫn kiên trì chờ Tần Chiêu nhưng rất khó gặp được chàng.

Tần Chiêu là Thái tử, muốn cố ý tránh mặt cô thì sao cô có thể gặp được.

Lần duy nhất gặp nhau là do Tần Yến Thanh bày mưu hẹn Tần Chiêu ra, kết quả Tần Chiêu vừa nhìn thấy Diệp Trần tới liền thay đổi thái độ, quay lưng bỏ đi.

Diệp Trần gọi chàng lại: “Điện hạ!”

Giọng nàng nghe có phần mỏi mệt, Tần Chiêu đưa lưng về phía nàng, cố kìm giữ bản thân. Diệp Trần khàn khàn hỏi: “Điện hạ ghét ta đến vậy sao?!”

Vốn dĩ Diệp Trần chỉ nhất thời nói lẫy như vậy nhưng Tần Chiêu không đáp lời thật, cứ thế bỏ đi.

Diệp Trần đứng ngây ra ở đó, Tần Yến Thanh khựng người giây lát rồi liền đuổi theo: “Hoàng huynh...”

Trong phòng chỉ còn một mình Diệp Trần, cô ngơ ngác đứng tại chỗ, nói không nên lời.

Ba Tám không nhìn nổi bèn dỗ dành: “Kí chủ, cô không cần lo cho hần, thật đấy, nhân vật phản diện ở thế giới này là đồ cặn bã! Dù sao thế giới này cũng không cần cô phải cải thiện độ thiện cảm với hần, chỉ cần hần không trở thành bạo quân, nam nữ chính ở bên nhau là được rồi! Giờ hần đã bước qua quãng thời gian tối tăm nhất của cuộc đời, sẽ không hắc hóa nữa đâu! Chỉ cần chờ tình tiết quan trọng cuối cùng tới mà nam nữ

chính không sao nữa là chúng ta đi! Nhân vật phản diện thế giới tới nhất định sẽ tốt hơn!”

“Nhưng...” Diệp Trần ngơ ngác hỏi, “rốt cuộc là vì sao...”

“Ai thèm biết vì sao! Đúng là cái đồ cặn bã! Cặn bã!”

Diệp Trần im lặng.

Cô vẫn nhớ cảm giác khi Tần Chiêu ôm mình, nhớ khi chàng ủ chân cô trong lòng, nhớ chàng từng nghiêng người cản gió lạnh cho cô trong căn nhà rách.

Một người đàn ông dịu dàng, ấm áp biết bao, vì sao lại đi tới cảnh ngày hôm nay?

Cô không hiểu.

Tần Chiêu vừa đi như trốn khỏi đó xong thì liền bị hoàng đế triệu kiến.

Sức khỏe hoàng đế vốn đã không tốt, giờ thì càng tệ hơn.

Hoàng đế đang đứng ven hồ cho cá ăn. Tần Chiêu tới, im lặng đứng sau chờ. Hoàng đế cho cá ăn xong, Tần Chiêu mới bước lại dúi.

“Trẫm nhớ trước đây hoàng nhi rất bướng bỉnh, lúc nào cũng nói với trẫm về “tu sinh dưỡng tức”, thật là khó chịu.”

“Khi đó là do nhi thần không hiểu chuyện.”

“Không phải hoàng nhi không hiểu chuyện.” Hoàng đế thở dài sườn sượt, “Là do con vẫn còn nhỏ. Hồi ấy, trẫm thật sự đã từng muốn phế con.”

Tần Chiêu không nói tiếp, hoàng đế nổi cơn ho khan, Tần Chiêu vỗ nhẹ lưng cho ông, sai người truyền ngự y tới, hoàng đế lắc đầu: “Không sao, bệnh cũ thôi. Hôm nay trẫm gọi hoàng nhi tới là có việc muốn nói với con.”

“Diệp Trần, nữ nhi nhà Diệp thừa tướng, hoàng nhi nhớ chứ?”

Nghe mở lời như thế, lòng Tần Chiêu giật thột.

Diệp thừa tướng là thư đồng của hoàng đế, cách tư duy của hai người rất giống nhau nên suốt bao năm qua Diệp thừa tướng vẫn thịnh mãi chưa suy.

“Trẫm đi rồi, các con không áp được lão già đó đâu, nhưng giết lão thì trẫm thấy quá đáng tiếc. Trẫm nghĩ rồi, nếu trẫm chết, tân hoàng đế là con rể của lão thì lão sẽ không dám có động tĩnh gì nữa.”

Tần Chiêu không dám đáp lời, hoàng đế nhìn chàng: “Còn cần trẫm phải nói rõ hơn nữa hả?”

“Ý phụ hoàng là...” Giọng Tần Chiêu nghèn nghẹn, “muốn nhi thần cưới Diệp Trần...”

“Ý trẫm là,” giọng hoàng đế lạnh lùng, “chỉ có Diệp Trần mới có thể làm hoàng hậu, hiểu chưa?”

Hiếu, sao chàng không hiểu cho được?

Diệp Trần là con gái duy nhất của Diệp thừa tướng, là hòn ngọc quý trên tay lão già này, chẳng gì quý hơn được nữa.

Cưới Diệp Trần, Diệp thừa tướng mới không làm loạn. Hơn nữa, Diệp thừa tướng là người của phái chủ chiến, làm vậy cũng là một cách gián tiếp bày tỏ thái độ của chàng.

Tần Yến Thanh cũng được, Tần Chiêu chàng cũng được, đều là con trai cả, không có gì khác nhau. Hoàng đế chỉ muốn tuyển kẻ hợp ý mình lên kế ngôi.

Chàng nên đồng ý ngay, nhưng vào giây phút đó, chàng lại không sao mở miệng được.

Trong đầu chàng ngập tràn hình bóng Mạnh Khanh Khanh. Hoàng đế thấy chàng chần chừ thì mày cau lại: “Sao? Không vừa ý à?”

“Nhi thần... Nhi thần dẫu muốn,” Tần Chiêu nghèn nghẹn nói, “chỉ e Diệp tiểu thư cũng không chịu làm trắc phi...”

“Làm trắc phi cái gì?” Hoàng đế cười gằn, “Nó gả cho con làm bình thiê, sau này đăng cơ, Diệp Trần làm hoàng hậu, Mạnh Khanh Khanh làm quý phi, thế thì có làm sao?”

Tần Chiêu mấp má môi, không nói được nữa.

Hoàng đế đi về phía cửa ngự thư phòng, dừng chân đứng lại, thờ ơ nói: “Nếu con đồng ý, ta sẽ vào viết thánh chỉ cho con.”

“Nếu con không đồng ý, thánh chỉ sẽ chuyển sang Yến vương phủ, con tự nghĩ đi.”

Nói xong, hoàng đế bỏ đi.

Một bước.

Hai bước.

666 sốt ruột la lên: “Kí chủ! Anh là người phải rời khỏi đây, anh còn nhớ chứ?!”

Ba bước.

“Anh không thể ở lại đây được! Nếu thánh chỉ chuyển sang Yến vương phủ, nhiệm vụ của chúng ta không biết còn phải làm tới khi nào, có lẽ chúng ta chẳng còn đủ năng lượng để mà hoàn thành đâu!”

Bốn bước.

“Nếu nàng ấy vẫn luôn yêu anh, anh chết, nàng ấy cũng không sống nổi!”

“Anh muốn trơ mắt nhìn nàng ấy trở thành một Cố Gia Nam khác sao?!”

Năm bước.

Hoàng đế đứng ở cửa, quay đầu nhìn Tần Chiêu.

Tần Chiêu nhắm mắt lại.

Chàng tình nguyện để nàng hận mình, vẫn mong Mạnh Khanh Khanh có thể an lành sống tiếp.

“Nhi thần,” Tần Chiêu quỳ xuống, “tuân chỉ.”

Hoàng đế nở nụ cười, gật đầu khen: “Con ngoan.”

Đêm đó, thánh chỉ được ban xuống phủ Thái tử.

Lúc ấy, Diệp Trần đang ngồi uống rượu, tán gẫu với Tần Yến Thanh và “Diệp Trần”. Ba người cùng ngồi kể xấu Tần Chiêu, không khí cũng coi như hòa thuận, vui vẻ, và rồi, thánh chỉ tới.

Lúc quỳ xuống tiếp thánh chỉ, Diệp Trần hết sức ngỡ ngàng.

Tần Yến Thanh và “Diệp Trần” trốn đằng sau nghe tuyên đọc thánh chỉ càng ngỡ ngàng hơn.

Chờ Diệp Trần lĩnh chỉ xong xuôi, Tần Yến Thanh xiết chặt năm đảm bảo: “Ta đi tìm bệ hạ!”

“Quay lại!”

Diệp Trần bình tĩnh lên tiếng.

Cô cầm thánh chỉ, thái độ điềm tĩnh. Không hiểu vì sao, Tần Yến Thanh có cảm giác, người trước mắt này, tựa hồ khác hẳn ngày thường.

Diệp Trần cầm thánh chỉ trong tay, điềm tĩnh nói với Tần Yến Thanh và “Diệp Trần” đang hết sức lo lắng: “Ta muốn gặp Tần Chiêu.”

“Ta...”

“Đây là thánh chỉ đã được Tần Chiêu đồng ý trước! Là hôn sự Tần Chiêu đồng ý! Đệ đi tìm hoàng đế làm gì chứ?! Muốn tìm thì phải tìm chàng ta! Muốn hỏi cũng phải hỏi chàng ta!”

Diệp Trần gắt lên, giọng hỗn hển, ngón tay xiết chặt thánh chỉ, khớp ngón tay gõng lên.

Cô nhanh chóng xác định vị trí của Tần Chiêu, quăng thánh chỉ vào tay “Diệp Trần”, kéo Tần Yến Thanh đi ra ngoài, lạnh lùng ra lệnh: “Đi thôi.”

“Khoan...” Tần Yến Thanh còn chưa kịp định thần lại đã bị Diệp Trần lôi đi mất rồi, mất một lúc chàng ta mới ý thức được một vấn đề.

Không đúng, Mạnh Khanh Khanh sao có thể khỏe như vậy?

Diệp Trần mặt lạnh tanh kéo Tần Yến Thanh vào cung.

Tần Yến Thanh cầm lệnh bài đi thẳng một mạch vào nội cung. Tần Chiêu đang ở phòng chàng làm việc, đi đến nơi, Tần Yến Thanh thông báo

một tiếng rồi dẫn Diệp Trần vào.

Vào đến cửa, Diệp Trần cản Tần Yến Thanh lại, lãnh đạm nói: “Mình ta đi là đủ rồi.”

Nói xong, nàng liền bước vào phòng.

Trong phòng chỉ có một mình Tần Chiêu, chàng đang nhìn ra ngoài, nghe thấy tiếng người bước vào thì lạnh nhạt bảo: “Nếu là đến vì chuyện của Diệp Trần thì không cần nói nữa. Ý cô đã quyết.”

“Chàng nghĩ kĩ chưa?”

Giọng Diệp Trần nghe lạnh lạnh. Tần Chiêu quay ngoắt đầu lại, thấy Diệp Trần đã đứng ở cửa.

Vẻ mặt nàng trông rất bình thường nhưng không biết vì đâu, Tần Chiêu bỗng cảm thấy đôi phần hoảng hốt, thậm chí so với một Mạnh Khanh Khanh khóc lóc quát tháo bước vào, nàng thế này càng khiến chàng sợ hãi hơn.

Tần Chiêu thậm chí suýt thì bước giật lùi người lại nhưng may mà chàng dừng lại kịp, chàng nhìn Diệp Trần một lúc lâu mới định thần được, cố gắng tỏ ra bình tĩnh hết sức có thể: “Sao nàng lại tới đây?”

“Trượng phu của ta muốn trùng thú, sao ta có thể không đến chứ?”

*trùng thú: thú là cưới vợ, trùng là trùng lặp, nghĩa là có vợ rồi còn lấy vợ nữa.

Diệp Trần bước tới trước mặt Tần Chiêu, ngồi quỳ xuống đối diện chàng.

Cô lật chén trà, tự rót cho mình một chén, nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện này bộ hạ đã thương lượng qua với điện hạ rồi phải không?”

Tần Chiêu không đáp, Diệp Trần nhấp một hớp trà, giọng hờ hững: “Điện hạ đồng ý rồi nhỉ.”

“Ừ...”

Vừa dứt lời, Diệp Trần lập tức đập bế chén sứ, nhặt mảnh sứ sắc ghì lên cổ Tần Chiêu, máu tươi chảy ra.

Cảm giác đau đớn ập tới, Tần Chiêu nhấn chìm nó xuống.

Phải, đây mới là đáng vẻ nên có.

Nàng không nên thương chàng, phải hận chàng mới là phải.

Tần Chiêu lẳng lặng nhìn Diệp Trần, Diệp Trần sát tới gần chàng, bình thản hỏi: “Vì sao muốn cưới nàng ấy? Là quyền hay là yêu?”

“Quyền.”

“Vậy chàng tránh ta bao lâu này là vì có làm sao?”

Tần Chiêu không trả lời. Diệp Trần phá lên cười mỉa mai: “Là vì chàng đã sớm mưu toan hết tất cả, không có mặt mũi nào gặp ta phải không?”

“Nàng nói sao,” Tần Chiêu nhắm mắt lại, khàn khàn trả lời, “thì là vậy.”

“Vậy nghĩa là phải hay không?!”

“Phải!”

Tần Chiêu nói lớn tiếng: “Cô không có mặt mũi gặp nàng, cô muốn cưới người khác, chẳng phải đầu tiên, không phải cuối cùng, cô mong nàng đừng coi cô là người trong lòng nữa...”

“Bốp!” Tiếng tát giòn tan, Tần Chiêu thậm chí còn chưa kịp nói hết, đã bị Diệp Trần vung một cái tát mạnh nghiêng cả mặt.

Người Diệp Trần run run, mắt đỏ hoe nhìn chàng.

“Chàng thích thiếp...” Giọng cô cũng run run, “Chàng thích thiếp mà!”

“Chính bởi vì thích...” Tần Chiêu từ từ quay mặt lại, bình thản nói, “nên mới mong nàng sống tốt.”

Diệp Trần im lặng, nhắm mắt lại.

Tần Chiêu cúi đầu, nhìn mảnh sứ vỡ nàng cầm trong tay, bình thản nói: “Ngày sau cô đăng cơ, nàng sẽ là quý phi, Diệp Trần sẽ là hoàng hậu, mong nàng không đổ kỵ không ghen tuông, làm một tấm gương mẫu mực.”

Diệp Trần từ từ mở mắt ra nhìn, Tần Chiêu không dám nhìn thẳng vào nàng, vẫn nói tiếp: “Bệ hạ giờ đã sắp không ổn, hôn kỳ của ta và Diệp Trần đã định vào tháng sau, xét về lớn nhỏ, nàng nhớ tới chủ trì.”

“Tần Chiêu.”

Diệp Trần lên tiếng, giọng bình lặng: “Chàng biết không, hồi ở hoàng lăng, thiếp đã nghĩ rằng chúng ta sẽ như vậy suốt đời.”

Tần Chiêu không nói gì, mọi từ ngữ đều nghẹn lại trong lồng ngực.

Chàng nhìn người con gái trước mặt, nàng mặc cung trang hoa lệ, đầu cài trâm báu, so với hồi ở hoàng lăng thì xinh đẹp, cao sang hơn gấp vạn lần.

Nhưng khi đó, nụ cười của nàng, đẹp như hoa lê nở trên cành, phóng khoáng, tự do, còn giờ, nụ cười của nàng, cười mà như khóc.

“Lúc mới gả cho chàng, thiếp chẳng thấy cam lòng, chỉ nghĩ là, lấy chồng theo chồng, gả chó theo chó.”

“Sau này, chàng tốt với thiếp, ở bên thiếp, che chở cho thiếp, lúc chàng mắng Diệp Trần vì thiếp, bẽ thiếp hồi cung, khi đó, trong lòng thiếp, thực sự nghĩ, gả cho chàng, thiếp chẳng ầm ức chút nào.”

“Lúc chàng bị đánh, thiếp cảm tưởng như chính thiếp bị đánh, còn đau hơn cả đánh vào người thiếp, lúc ấy, thiếp mới hiểu ra, thiếp thích chàng.”

“Sau này, lúc ở ở hoàng lăng, chàng ôm thiếp, ở bên thiếp, cúi người đỡ dành thiếp, lúc ấy thiếp nghĩ, gả cho chàng là chuyện may mắn nhất kiếp này của mình.”

“Đừng nói nữa...”

Tần Chiêu khàn khàn lên tiếng. Diệp Trần nhắm mắt lại, nước mắt lăn dài: “Lúc ấy, rõ ràng thiếp không có gì cả, vậy mà lại cảm thấy như có cả thế giới vậy. Dầu cho có ở cả đời cùng chàng dưới mái nhà tranh ấy, cả đời ăn đói mặc rách, thiếp cũng vẫn thấy tốt, thấy rất hạnh phúc.”

“Đừng nói nữa...”

“Nhưng hôm nay đã về lại đây.” Diệp Trần cười khẽ, thông dong nói tiếp, “Đã về lại đây. Những chuyện đã qua như một giấc mộng dài. Giờ thiếp về như có được tất cả nhưng lại cảm tưởng mình kỳ thực chẳng có gì.”

Nói xong, Diệp Trần nhìn về phía Tần Chiêu. Tần Chiêu nhìn vào mắt nàng, trái tim run rẩy, sợ hãi.

“Điện hạ,” cô dịu dàng gọi, “thiếp thích chàng.”

“Nhưng mà thích chàng mệt mỏi quá.” Nàng nói vừa dịu dàng vừa chân thành, tha thiết, giống như một lời tâm sự, nàng mỉm cười, nét mặt cũng cười, “Thiếp không thích chàng nữa, được không?”

Tần Chiêu im lặng, tay chàng run rẩy, chàng không dám nhìn Diệp Trần, một mực nhìn chăm chăm vào một góc tranh, khàn khàn đáp: “Được...”

Vừa dứt lời, nước mắt liền chảy dài.

Diệp Trần dịu dàng cúi đầu, nói khẽ: “Vậy xin chàng viết cho thiếp một bức thư hòa ly, để thiếp rời phủ.”

Tần Chiêu nói không nên lời, trái tim chàng như bị vạn mũi kim đâm vào khiến toàn thân chàng run lên.

“Điện hạ?”

“Hòa ly với nàng... là chuyện lớn... nếu để phụ hoàng biết... e sẽ bất lợi cho nàng...”

Giọng Tần Chiêu lúc nói cũng run lên, răng đánh lập cập vào nhau. Diệp Trần mỉm cười với chàng, lệ dâng tràn bờ mi.

“Nhưng điện hạ đã từng đồng ý với thiếp,” nàng nhẹ nhàng nhắc lại lời hứa hẹn năm đó, “ngày sau nếu thiếp có thích ai, chàng nguyện bắc cầu trái đường cho ta, điện hạ quên rồi sao?”

Lời này khiến Tần Chiêu đau muốn cuộn cả người lại, tưởng như không thở nổi nữa.

Nhưng chàng vẫn phải ráng chịu đựng, nghiêng răng nói từng chữ: “Không quên.”

“Một khi đã vậy,” Diệp Trần tiếp tục nói: “thiếp thân đã thề ước với người khác, mong điện hạ chớ quên hứa hẹn.”

“Ta không quên, chờ phụ hoàng đi... Ta tất nhiên... sẽ trả cho nàng... mười dặm hồng trang.”

Tần Chiêu cảm thấy mỗi một lần hít thở đều làm chàng đau đớn, vừa nói chàng vừa thở dốc.

Diệp Trần lạnh nhạt nói: “Vậy thiếp thân xin điện hạ cho thiếp một thỉnh cầu cuối cùng.”

“Hễ thiếp thân còn ở trong phủ Thái tử ngày nào thì mong ngày đó điện hạ chớ đụng vào Diệp cô nương, miễn cho làm thiếp thân thấy khó chịu. Điện hạ có thể nhận lời với thiếp không?”

“Được.”

Tần Chiêu nhắm mắt lại, Diệp Trần dịu dàng cười.

“Thế thì tốt rồi, vậy thiếp thân xin cáo lui.”

Nói xong, Diệp Trần đứng dậy.

Tần Chiêu nghe tiếng nàng ra về, rốt cuộc không kìm nổi lòng mà hỏi: “Hắn có tốt với nàng không?”

Diệp Trần đưa lưng về phía chàng, phải mất một lúc lâu mới dịu dàng đáp: “Tốt, rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi...” Tần Chiêu ngẩn ngơ nói, “vết thương trên tay nàng, nhớ phải thoa thuốc...”

Diệp Trần không đợi chàng nói hết đã bỏ đi.

Bước ra ngoài, đưa lưng về phía người kia, Diệp Trần không kìm nén nổi liền òa khóc.

Tần Yến Thanh thấy Diệp Trần ra ngoài vừa đi vừa khóc, sốt ruột hỏi: “Việc này rốt cuộc là làm sao?”

“Không sao.”

Diệp Trần khàn khàn đáp: “Về trước đã, ta có việc nói với hai người.”

Nói xong, Diệp Trần liền kéo Tần Yến Thanh quay về phủ Thái tử.

Chờ Diệp Trần về rồi, thái giám vào phòng, e dè báo: “Điện hạ... Thái tử phi nương nương đi rồi...”

Tần Chiêu tỉnh táo lại, chậm rãi hỏi: “Yến vương đâu?”

“Cũng... Cũng đi rồi.”

Trong lòng Tần Chiêu coi như hiểu, chàng gật đầu: “Biết rồi.”

Sau khi quay về phủ Thái tử, Diệp Trần lập tức kéo “Diệp Trần” tới, trình bày sơ lược lại tình hình cho nàng ta và Tần Yến Thanh biết, sau đó phân tích cho họ hiểu: “Hiện giờ trong triều, Tần Chiêu là người có thanh thế, Yến Thanh không có dã tâm xưng đế, nếu đấu với chàng ta, e rằng sẽ khá là mệt, dân chúng cũng bị vạ lây. Chẳng bằng thế này, A Trần cứ đồng ý gả cho Tần Chiêu, ta đã thương lượng với Tần Chiêu rồi, trong lúc ta còn ở đây, Tần Chiêu sẽ không động tới nàng ấy, chờ bệ hạ về châu trời, Tần Chiêu sẽ hòa ly với ta, đến lúc ấy, ta sẽ tái giá với Yến Thanh...”

“Khoan đã!” Nghe đến khúc này, “Diệp Trần” nhảy dựng lên: “Tỷ nghĩ ra cái ý tưởng quái quỷ gì thế?!”

“Muội nghe ta nói đã!”

Diệp Trần nói tiếp: “Đến lúc đó, muội cái trang thành ta xuất cung, gả cho Yến Thanh! Cưới gả xong thì mau chạy đi, ta ở trong cung giữ chân Tần Chiêu.”

“Vây tỷ...”

“Chàng ấy có thể bắt ta sao?”

Diệp Trần cười khẩy một tiếng.

Có một câu cô không nói ra, nếu Tần Chiêu muốn bắt cô thì đã sao, cùng lắm thì chết.

Thế giới tiếp theo, Diệp Trần lại làm một hảo hán.

“Thế đến lúc đó làm sao đổi...”

Tần Yến Thanh cau mày, Diệp Trần lấy độc dược mua từ chỗ Ba Tám ra: “Dựa vào thứ này!”

“Thế sức khỏe của phụ hoàng...”

“Ta nói thật, đệ đừng buồn lòng,” Diệp Trần nhìn lướt qua Tần Yến Thanh, “bệ hạ sắp không xong rồi.”

Tần Yến Thanh ngẩn người, sau đó rơi vào im lặng.

Ba người cuối cùng quyết định chọn phương án này. Kể từ ngày đó, Tần Yến Thanh bắt đầu thường xuyên tới thăm hoàng đế còn “Diệp Trần” thì ở trong phủ chờ gả.

Về phần Diệp Trần...

Cô bắt đầu chuẩn bị rời khỏi thế giới này.

Chẳng biết có phải Tần Chiêu cảm thấy cô sắp đi hay không mà lại thường xuyên lặng lẽ tới thăm cô.

Chàng tưởng là cô không biết nhưng Diệp Trần biết hết, mỗi ngày nhìn hai chấm sáng nhỏ trong đầu trùng lên nhau, không khỏi cảm thấy hơi hơi buồn cười.

Cô thật lòng không hiểu nổi Tần Chiêu nhưng cô cũng mệt rồi, chẳng muốn làm gì nữa.

Cô từng mắc nợ chàng nhiều lần, có lẽ đây là nhân quả.

Chẳng bao lâu sau, ngày Tần Chiêu cưới “Diệp Trần” cuối cùng cũng tới. Ngày hôm ấy, Diệp Trần không đến dự, Tần Yến Thanh không đến dự, hai người nấu trong hậu viện phủ Thái tử uống rượu với nhau.

Uống đến nửa đêm, tiếng huyền náo của khách khứa vẫn còn chưa dứt, Diệp Trần chống cằm nhìn Tần Yến Thanh không chớp mắt.

Tần Yến Thanh cười hỏi: “Tẩu nhìn gì thế?”

“Cái mặt này của đệ,” Diệp Trần uống một ngụm rượu rồi cười, “kể ra cũng không tồi.”

Tần Yến Thanh phì cười: “Không tồi sao chẳng thấy tẩu thích đệ.”

“Nói cứ như đệ từng thích ta ấy.”

Tần Yến Thanh không đáp, chàng làm thêm một hớp rượu nữa. Diệp Trần say rượu bắt đầu buồn ngủ, chàng ta nhìn dáng vẻ gà gật của nàng liền nhoẻn cười, đưa tay đẩy đầu nàng một cái, cười bảo: “Đúng thật là đệ từng thích tẩu.”

Vừa nói xong thì chàng trông thấy một bóng người áo đỏ đứng ngoài hành lang.

Là Tần Chiêu.

Huỳnh ấy sầm mặt đi vào. Tần Yến Thanh ngáp một cái, nói với Tần Chiêu: “Đệ về đây.”

“Ừ.”

Tần Chiêu ừ một tiếng qua quýt, giấu diếm cảm xúc thật của bản thân. Tần Yến Thanh nghiêng nghiêng ngả ngả ra về. Tần Chiêu gọi chàng ta lại: “Cưới nàng xong thì rời kinh thành đi. Về đất phong của đệ ấy, đi càng xa càng tốt.”

Tần Yến Thanh dừng bước, đưa mắt nhìn Tần Chiêu, ánh mắt đầy khiêu khích: “Huỳnh sợ gì chứ?”

“Ta sợ ta sẽ giết đệ.”

Tần Chiêu thấy nàng đã ngủ mới dám nói những lời này ra.

Tần Yến Thanh ngạc nhiên, Tần Chiêu cúi người, bế Diệp Trần lên.

Động tác của chàng dịu dàng, quyến luyến, chỉ nhân lúc này nàng đương không biết gì, chàng mới dám tùy ý muốn làm gì thì làm như vậy.

Mặc kệ Tần Yến Thanh, Tần Chiêu bế Diệp Trần về phòng. Về phòng rồi, chàng lại làm những chuyện như hồi trước, đích thân cởi giày cho nàng, lau mặt cho nàng.

Diệp Trần thấy hơi khó chịu, chàng cho nàng uống canh giải rượu, sau đó ngồi yên cạnh nàng, lặng lẽ nhìn nàng.

“Điện hạ...” Tổng quản bước vào, dè dặt hỏi, “Đêm đại hôn, điện hạ có muốn qua...”

“Không qua.”

Tần Chiêu lạnh nhạt mở miệng: “Ta sẽ nghỉ ngơi ở đây.”

Không ai dám nói tiếng nào, mọi người đều nơm nớp lo sợ, len lén nhìn nhau rồi lui xuống.

Đợi mọi người đi hết, Tần Chiêu ngồi xuống giường, lẳng lặng nhìn Diệp Trần.

Không có người quấy rầy, không cần nghĩ gì nữa, nàng cũng đang không tỉnh, không ai có thể nhìn thấy tình cảm của chàng lúc này nên chàng chẳng cần phải kiêng dè gì nữa.

Diệp Trần mơ màng thức giấc, thấy Tần Chiêu ngồi cạnh mình, nàng kéo người chàng, vẫn như khi trước, nàng gọi: “A Chiêu, ngủ thôi...”

Tần Chiêu chẳng biết mình bị làm sao nữa, nước mắt chớp cái liền trào ra.

Trong đêm tối, chàng nén tiếng khóc lại, lau nước mắt đi, khàn khàn đáp: “Ừ, ngủ thôi.”

Nói xong, chàng nằm xuống giường, ôm Diệp Trần.

Diệp Trần nửa tỉnh nửa mơ, mơ màng bảo: “Nóc nhà thủng, bị dột rồi, mai chàng phải nhớ sửa đấy...”

“Ừ, để ta sửa.”

“Thiếp học thêu uyên ương rồi, thêu trên y phục của chàng đấy, chàng thấy chưa...”

“Thấy rồi, đẹp lắm.”

“A Chiêu, thiếp mơ thấy ác mộng.”

Nàng cọ vào người chàng. Tần Chiêu ôm nàng, nghe nàng nói: “Thiếp mơ thấy chàng cưới nữ tử khác... chàng bảo chàng không thích thiếp...”

Tần Chiêu thực sự không ghìm nổi mình nữa, chàng ôm chặt Diệp Trần, để mặc cho nước mắt rơi.

“Ta thích nàng.” Chàng hôn hển nói, nhắc đi nhắc lại. “Ta thích nàng.”

“Mạnh Khanh Khanh, ta thích nàng.”

Nhưng mà người nọ đã ngủ mất rồi.

Chàng không biết nàng có nghe thấy không.

Cảm giác tuyệt vọng vô cùng vô tận dâng lên như muốn nhấn chìm chàng.

Chàng không ở lại được, không thể để nàng yêu mình.

Nhưng chàng lại không nỡ rời xa, vĩnh viễn yêu nàng.

Ngày hôm sau, lúc Diệp Trần tỉnh dậy, đầu đau ong ong.

“Diệp Trần” hăm hở chạy tới chỗ Diệp Trần, trông cực kỳ phấn khởi: “Khanh Khanh, Khanh Khanh, mọi người nói cho tỷ biết nhé, tối qua Tần Chiêu không tới chỗ mọi người đâu nhé! Thật tốt quá, làm mọi người sợ gần chết, cứ tưởng Thái tử thích mọi người thật!”

Diệp Trần đẩy người nàng ra: “Mọi người hay lắm.”

“Khanh Khanh,” “Diệp Trần” bùi ngùi bảo, “có phải vì chơi chung với mọi người lâu nên tỷ cũng thô lỗ theo rồi không?”

Diệp Trần cười khẩy không đáp lại.

Cô thật muốn nói cho cô nương này biết, nếu nói về thô lỗ thì muội ấy phải gặp cô lúc còn là đại sư tỷ của Thiên Kiếm tông kia kìa.

Để cản Tần Chiêu, ngày nào “Diệp Trần” cũng quần quýt lấy Diệp Trần, hai cô nương cùng ăn cùng ở, phòng Tần Chiêu như phòng cướp.

Tần Chiêu nghe người ta báo lại xong chỉ còn biết dờ khóc dờ cười, hai cô nương này thật giỏi tưởng.

Để đỡ cho hai cô nương phải lo lắng, Tần Chiêu nghỉ lại luôn trong cung, không về phủ Thái tử nữa.

Sức khỏe của hoàng đế ngày càng sa sút. Tần Chiêu ngày ngày ở trong cung trông nom.

Khi mùa đông tới, hoàng đế băng hà. Tần Chiêu đăng cơ, sắc phong “Diệp Trần” làm hoàng hậu, Mạnh Khanh Khanh làm quý phi.

Sau đại lễ sắc phong, Diệp Trần và “Diệp Trần” cùng nhau cai quản hậu cung, suốt một thời gian dài không hề gặp Tần Chiêu một lần nào.

Hai cô nương ngày ngày ăn uống ngủ nghỉ tán gẫu với nhau, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm bèn cải trang thành cung nữ xuất cung tới chỗ Tần Yến Thanh, “Diệp Trần” ngồi tâm tình với Tần Yến Thanh còn Diệp Trần ở bên ngoài hít thở không khí.

Sang mùa hè năm sau, “Diệp Trần” bắt đầu cảm thấy chán ăn, Diệp Trần nôn nóng bất an, xuất cung đi tìm Tần Yến Thanh, Tần Yến Thanh nghe xong liền ngăn người, lập tức tìm đại phu tới.

Lúc đại phu tuyên bố “Diệp Trần” mang thai, cả ba người cùng ngây ra.

Sau một lúc, Tần Yến Thanh lên tiếng trước: “Để ta đi tìm Tần Chiêu.”

“Đệ đi tìm làm gì!”

Diệp Trần kéo Tần Yến Thanh lại bảo luôn: “Các người chờ đó, để ta đi.”

Tối đó, Diệp Trần mang canh lê tuyết tới ngự thư phòng.

*canh lê tuyết雪梨汤: lê hầm nhỏ lửa với đường phèn và những vị thuốc khác có tác dụng ấm huyệt, giảm ho, đờm

Lâu lắm rồi cô không gặp Tần Chiêu. Cô biết Tần Chiêu vẫn thường vụng trộm tới thăm mình nhưng đã lâu rồi cô không chủ động đi tìm chàng nữa.

Lúc cô tới, Tần Chiêu rất vui.

Nhưng chàng không thể hiện ra ngoài, cố gắng kiềm chế bản thân, làm như không có chuyện gì, thờ ơ hỏi: “Mạnh quý phi tới làm gì vậy?”

“Bệ hạ có mệt không?” Diệp Trần nhẹ nhàng hỏi. Tần Chiêu cúi đầu xuống, sợ nàng nhìn thấy niềm vui trong mắt mình.

Diệp Trần đẩy bát canh lê tuyết tới trước mặt Tần Chiêu, nói với đám người đứng hầu: “Các người lui xuống cả đi.”

Nghe nói như thế, trong lòng Tần Chiêu bỗng dâng lên nỗi sợ.

Chàng rất muốn gọi mọi người ở lại, vì chàng biết, chàng nợ Mạnh Khanh Khanh một chuyện mà chuyện đó chàng lại không muốn đối mặt, không muốn đụng chạm tới.

Chàng nhìn bát canh lê tuyết trước mặt, mọi niềm vui tan thành niềm đau, chàng từ từ ngẩng đầu lên, bình tĩnh hỏi: “Nàng muốn nói gì?”

“Bệ hạ nợ thiếp một chuyện,” Diệp Trần mỉm cười, “bệ hạ còn nhớ chứ?”

“Nhớ...”

Tân Chiêu khàn khàn nói tiếp: “Nhưng giờ tiên đế mới băng hà chưa đầy năm, vẫn đang trong thời kì quốc tang, ta để nàng xuất cung, nàng cũng không thể gả cho...”

“Thiếp có mang rồi.”

Tân Chiêu ngẩng phắt đầu lên.

Diệp Trần uống một hớp trà, thản nhiên nói: “Thiếp có mang rồi, không chờ được nữa.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

92. Chương 92: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế – Kết Thúc

Tần Chiêu nói không nên lời.

Phẫn nộ, đau đớn, ghen tị.

Biết bao cảm xúc ùn ùn kéo tới biến thành sát ý cuộn cuộn.

Chàng muốn bắt mình phải tỉnh táo lại nhưng không làm nổi.

Chàng run run, cố gắng nâng tay lên cầm chén trà đặt kế bên mà chẳng đặt. Diệp Trần sốt ruột, đưa giúp chén trà cho chàng, nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ, trà đây.”

Tần Chiêu nghe thấy tiếng nàng nói, ngược mắt lên nhìn nàng.

Người con gái chàng nâng niu trong tim.

Cho dù chàng là trượng phu của nàng, cho dù nàng ngay trong tầm tay của chàng, chàng vẫn luôn nâng niu nàng trong lòng bàn tay, sợ chẳng may làm vấy bẩn người nữ tử.

Không phải chàng chưa từng có dự niệm, không phải chàng chưa từng có lúc bị kích thích, nhưng trong những ngày ngày đêm đêm, giữa những tối bình yên ôm nàng ngủ, chàng đều nghĩ, phải làm sao trái mửa dậm hồng trang cười nàng về, đêm tân hôn, vén khăn trùm đầu của nàng lên.

Chàng nợ nàng một hôn lễ, hôn lễ của chàng, không phải hôn lễ mà Tần Chiêu thật cho nàng.

Vậy nên chàng kìm nén, chịu đựng, vì muốn cho nàng tất cả những gì tốt đẹp nhất.

Nhưng Tần Yến Thanh thì sao?!

Người chàng nâng niu trong tim lại bị Tần Yến Thanh chà đạp như vậy sao?!

“Bệ hạ,” Diệp Trần nhắc nhở đối phương, “ý chàng thế nào, hãy cho thiếp một lời đi.”

“Nàng thích hãn tới mức nào?” Tần Chiêu cúi đầu. Diệp Trần ngạc nhiên, không ngờ Tần Chiêu lại hỏi một câu như vậy.

Không đợi Diệp Trần trả lời, Tần Chiêu liền nói tiếp: “Nàng muốn gả cho người khác, không phải là không thể, ta cũng cảm thấy rất tốt, nhưng nàng phải tìm người tốt vào chứ, sao lại...”

Tần Chiêu ngẩng đầu lên, khàn khàn nói: “Nàng nên tìm một người, tốt hơn ta chứ, phải không?”

“Hãn làm thế này là thế nào?”

Tần Chiêu đè nén sự phẫn nộ run người trong giọng nói, sợ Diệp Trần nghe ra nỗi uất hận muốn giết người của chàng, chàng nói tiếp: “Hãn biết rõ nàng đang ở trong cung, cũng biết rõ tình cảnh của nàng. Hãn phải biết nghĩ cho nàng chứ. Làm chuyện xằng bậy như vậy, hãn thực sự thích nàng ư?”

Diệp Trần mím môi.

Cô cũng cảm thấy Tần Yến Thanh không phải người có thể phó thác nhưng mỗi người có một cách yêu riêng của mình, “Diệp Trần” vốn là người si tình, chuyện của nàng ta và Tần Yến Thanh, hai người họ không thấy sao cả thì người ngoài tuyệt không nên xen vào.

Thấy phản ứng của Diệp Trần, trái tim Tần Chiêu đau nhói, chàng nói: “Cho dù hẳn thực sự thích nàng thì tình yêu như vậy cũng quá ích kỷ. Nàng ở bên hẳn, sao ta có thể yên tâm được...”

“Ta và chàng ấy ở bên nhau,” Diệp Trần bật cười, nhìn thẳng vào đối phương, “thì liên quan gì đến chàng?”

Tần Chiêu sửng sờ, Diệp Trần tiếp tục hỏi: “Chàng là cha ta hay huynh trưởng của ta? Tần Chiêu, sao chàng không chịu hiểu nhỉ.”

Diệp Trần nhẹ giọng: “Một khi chàng không còn là trượng phu của ta thì chàng chẳng còn là gì của ta nữa. Ta muốn gả cho ai, ta sống có tốt không, chẳng mấy may liên quan gì tới chàng hết.”

Tần Chiêu im lặng, nàng đã nói thẳng ra một sự thực tàn nhẫn.

Chàng không muốn đối mặt nhưng vẫn bị buộc phải đối mặt.

Chàng không muốn nhìn nhưng vẫn bị ép phải nhìn.

Một khi chàng đưa nàng xuất cung, cả đời này, nàng thực sự không còn một chút quan hệ nào với chàng nữa.

Tần Chiêu thất thần, nói không ra lời.

Diệp Trần cúi đầu uống trà, chậm rãi nói: “Nếu chàng không nghĩ ra cách thì để ta nghĩ một cách thay chàng vậy. Ta châm lửa đốt cung, chàng cứ nói là ta đã chết, tới đến tìm một chiếc kiệu nhỏ, đưa ta tới Yến vương

phủ, sắp xếp cho ta một xuất thân trong sạch, chờ hết quốc tang, sẽ nâng lên thành thê.”

“Giờ ta mới có hai tháng, làm nhanh tay một chút, sau này nói bị sinh non là được. Bằng không về sau đứa trẻ này sẽ bị người ta chửi cả đời.”

Tần Chiêu nhìn nàng, nàng đặt tay lên bụng, trông có vẻ rất dịu dàng.

Chàng bỗng nghĩ, giá như đứa trẻ đó là của hai người họ...

Giá như chàng và nàng có một đứa con...

Dù sao chàng cũng phải chết, chẳng bằng để lại tất cả mọi thứ cho nàng.

Nàng có con, sẽ không còn muốn đi cùng chàng nữa, nàng đã có một sinh mệnh mới ràng buộc mình. Còn có thứ gì có thể khiến con người ta trở nên kiên cường hơn chuyện làm cha làm mẹ?

Nhĩ đoạn, chàng vươn tay ra như bị thôi miên.

“Đừng xuất cung nữa...” chàng giữ tay nàng lại, run run nói: “Ở lại cung sinh đi, đứa trẻ này ta sẽ nhận.”

Diệp Trần ngẩng phắt đầu lên nhìn Tần Chiêu kéo tay mình. Diệp Trần thấy tâm trạng chàng không ổn, bất giác cảm thấy hơi sợ.

Nàng lùi người ra sau khiến Tần Chiêu càng trở nên kích động hơn, nhào cả người tới giữ nàng lại, khàn khàn bảo: “Đứa trẻ này coi như là của ta đi, ta làm phụ thân của nó, nó là Thái tử, là công chúa, sau này nàng sẽ là thái hậu...”

“Tần Chiêu!”

Diệp Trần đẩy người chàng ra, tức giận đứng dậy: “Chàng điên rồi sao?!”

“Cho dù chàng chịu nhận thì nó cũng nên về với phụ thân của nó chứ!”

Tần Chiêu ngẩn người, đột ngột tỉnh táo lại.

Chàng cảm thấy Diệp Trần nói đúng.

Chàng điên rồi.

Nhưng chàng biết làm sao bây giờ?

Chàng không thể để mất nàng được, chàng không có cách nào trở mặt nhìn nàng ra đi, không có cách nào chấp nhận nàng trở thành thê tử của kẻ khác, sinh con dưỡng cái với kẻ khác, không còn chút quan hệ nào với chàng.

Chàng chẳng thà để nàng hoài thai của kẻ khác mà vẫn ở lại bên chàng chứ không muốn một mình chàng ở lại trong hoàng cung này đến chết.

Nhưng những lời này chàng không nói ra khỏi miệng được. Chàng ngơ ngác nhìn Diệp Trần. Diệp Trần bình tĩnh lại, nhìn Tần Chiêu, nhất thời cảm thấy không đành lòng.

Cô không hiểu, vĩnh viễn không hiểu, tại sao Tần Chiêu lại cự tuyệt mình.

Rõ ràng yêu nhưng lại muốn đẩy người ta đi, nghĩa là sao.

“A Chiêu,” Diệp Trần thở dài thành tiếng, ngồi xuống, áp tay lên mặt chàng, ôn tồn hỏi, “Thả ta đi đi, được không?”

Tần Chiêu im lặng, mắt ướt lệ nhòa, một lúc lâu sau, chàng ôm chầm lấy nàng, thổn thức khóc thành tiếng.

“Được...”

Chàng vừa khóc vừa đáp nhưng không chịu buông nàng ra, chàng khóc như một đứa trẻ, khóc tới khản cả giọng.

“Ta buông tay... Ta buông tay...”

“Ta thả nàng đi...”

“Mạnh Khanh Khanh.” Chàng gọi đi gọi lại tên nàng, có vô vàn lời chẳng kịp nói ra thành tiếng.

Chàng muốn nói, Mạnh Khanh Khanh, ta thích nàng.

Chàng muốn nói, Mạnh Khanh Khanh, ta muốn đôi ta ở bên nhau.

Nhưng những điều này đều không thể nói thành lời, không thể. Vậy cho nên, thứ chàng gọi đi gọi lại, đều biến thành tên của nàng, Mạnh Khanh Khanh.

Diệp Trần nghe tiếng chàng khóc, bất giác cảm thấy lòng chua xót, tuy cô biết mình sẽ vẫn trở về nhưng vào khoảnh khắc đó, cô thực sự cũng bị cảm động lây, cảm thấy nỗi đau của người này cũng là của mình.

Thế nhưng, thậm chí cô còn không biết, vì sao chàng đau.

Có lẽ là vì quyền thế.

Chàng biết bản thân nhất định sẽ phải hậu cung ba ngàn người, nhất định không thể để nàng một mình độc sủng.

Có lẽ là vì điều khác.

Diệp Trần ôm chàng cho tới lúc chàng khóc đủ, dần dần yên tĩnh lại.

Một lúc sau, chàng chậm rãi nói: “Nàng đi đi, ta sẽ sắp xếp người đưa nàng đi.”

“Vâng.”

Diệp Trần cúi đầu, đứng dậy.

Chờ nàng đi rồi, Tần Chiêu mới mở mắt ra. Chàng sai người chuẩn bị xe ngựa, lập tức xuất cung.

Chàng đến Yến vương phủ. Tần Yến Thanh nửa đêm bị gọi dậy, vội vàng chạy ra ngoài sân: “Thần đệ bái kiến bệ hạ.”

Tần Chiêu không nói tiếng nào, chàng nhìn Tần Yến Thanh rồi tung cước đập một phát.

Tần Yến Thanh biết tại sao Tần Chiêu đá mình nên không dám giận, cắn chặt răng, lồm cồm ngồi dậy quỳ xuống: “Bệ hạ tức giận, thần đệ hiểu.”

“Vừa rồi ta đánh khanh, là đánh thay cho nàng.”

Tần Chiêu lên tiếng, giọng khản đặc. Tần Yến Thanh ngạc nhiên ngẩng đầu lên, trông thấy chàng trai trẻ lạnh lùng đứng dưới trăng, rõ ràng là vừa mới khóc xong.

“Hôm nay trẫm tới không phải để đánh khanh.”

“Trẫm tới để làm một vụ giao dịch với khanh.”

“Giao dịch?”

Tần Yến Thanh không hiểu. Tần Chiêu nhắm mắt lại: “Trẫm lệnh cho khanh, cả đời này, chỉ được cưới một mình nàng, phải đối tốt với nàng, yêu chiều nàng, tuyệt đối không được phụ bạc nàng.”

Nói xong, Tần Chiêu run run: “Nếu ưng thuận, thiên hạ này, sẽ là của khanh.”

“Bệ hạ...”

“Trả lời đi!”

Tần Chiêu mở trừng mắt, con người sáng ngời trông đầy đáng sợ.

“Trẫm phong khanh là hoàng thái đệ, đổi thiên hạ này lấy một lời hứa, vậy còn chưa đủ sao?!”

*hoàng thái đệ: cách gọi em trai của hoàng đế để được chọn làm người nối ngôi

“Bệ hạ,” Tần Yến Thanh cảm thấy khó hiểu, “bệ hạ đã yêu Mạnh Khanh Khanh như vậy, sao còn muốn tặng cho thần đệ chứ?”

Tần Chiêu không đáp, chàng từ từ nở nụ cười.

Nụ cười của chàng nhuộm màu gió tuyết, trắng lạnh, vừa lạnh vừa dịu dàng.

“Không phải ai cũng có năng lực để yêu một người.”

“Ta yêu nàng nhưng ta không ở bên nàng được. Tần Yến Thanh,” chàng bước tới trước mặt Tần Yến Thanh như một người huynh trưởng, chàng khàn khàn bảo, “Xin đệ đấy, được không?”

“Bệ hạ,” Tần Yến Thanh thở dài, “nếu thần đệ quan tâm tới ngôi vị hoàng đế thì khi trước đã chẳng chấp tay nhường lại.”

Tần Chiêu thay đổi sắc mặt, định nói gì đó, nhưng Tần Yến Thanh lại nói tiếp: “Người thần đệ yêu, không cần bệ hạ phải nhắc, thần đệ cũng sẽ đối tốt với nàng. Còn người bệ hạ yêu thì bệ hạ hãy tự đi yêu đi.”

Sắc mặt Tần Chiêu dịu lại, chàng bỗng cảm thấy mệt mỏi.

Ngay cả một tiếng chào cũng không có, chàng quay người, đi thẳng về.

Trên đường hồi cung, chàng đi qua phố lớn ngõ nhỏ, đi từ lúc trăng sáng tới tận khi nắng ban mai lấp ló ở đằng đông.

Có người đã bắt đầu bận rộn bày sạp, đó là quán bán tào phớ Mạnh Khanh Khanh thích ăn nhất, trước kia chàng vẫn thường đến mua. Cụ bán hàng thấy Tần Chiêu tới bèn hồ hởi hỏi chuyện: “Ái chà, tên tiểu tử này, mặc đẹp quá nhỉ, kiếm được tiền hả?”

Tần Chiêu nặn ra một nụ cười méo xẹo đáp lại, đối phương bỗng hỏi: “Hôm nay vẫn mua tào phớ về cho nương tử chứ hả? Đến sớm ghê thật, lão còn chưa kịp bày hàng xong, lão để riêng cho cậu một phần nhé.”

Nghe hỏi vậy, Tần Chiêu nhắm mắt lại.

“Tào phớ hôm nay, cháu mua hết.”

Ông cụ ngẩn người vỗ vỗ đầu: “Có tiền đúng là khác hẳn nhỉ.”

Tần Chiêu sai thị vệ gánh tào phớ về cung, bảo người mang cho Diệp Trần một bát. Người hầu đi đưa về, Tần Chiêu hỏi: “Nương nương nói thế nào?”

“Nương nương khen ngon, đa tạ bệ hạ.”

Tần Chiêu gật gật đầu, không nói gì nữa.

Chàng đem chia cho mỗi người một phần.

Chàng nhớ hồi đó lúc mua tào phớ về, hai người luôn ăn chung với nhau.

Khi ấy, chàng cảm thấy tào phớ ngọt vô cùng, vậy mà hôm nay, chẳng hiểu sao lại cảm thấy vô cùng đắng.

Sao có thể là đắng chứ?

Không thể nào.

Vậy là chàng cứ ăn mãi, ăn mãi, bát này tiếp bát kia, đến tận lúc no quá phải nôn ra, người bên ngoài nghe tiếng chạy vào, thấy cảnh tượng như vậy, hoảng hốt nói: “Bệ hạ, người làm gì vậy!”

Tần Chiêu vẫn không dừng lại.

Chàng không hiểu.

Tào phớ sao có thể có vị đắng được?

Chàng đẩy thái giám ra, không ngừng lặp đi lặp lại múc tào phớ, ăn rồi nôn, nôn xong lại ăn, cuối cùng nôn ra cả máu, thái y và thị vệ tới khuyên nhưng khuyên không nổi.

Chàng cứ hỏi đi hỏi lại mọi người: “Tào phớ sao có thể đắng được? Rõ ràng là ngọt mà.”

Đại thái giám theo bên người Tần Chiêu thấy tình hình không ổn, bèn chạy đi tìm “Diệp Trần”, “Diệp Trần” nghe tin, sợ quá, vội chạy sang cung Diệp Trần, sốt ruột gọi: “Muội nghe nói Tần Chiêu điên rồi, tỷ mau đi xem thử xem sao đi!”

Diệp Trần giật mình, cuống quýt chạy qua đại điện, thấy Tần Chiêu đang cố gắng ngồi dậy.

Cô đi vào, quát lên: “Các người đang làm gì vậy?!”

Nghe thấy giọng Diệp Trần, Tần Chiêu ngậy ra.

Cái bát trong tay chàng rơi xuống đất. Diệp Trần bước tới trước mặt chàng, vừa cuống vừa tức nhưng nhìn đáng vẻ Tần Chiêu lúc này lại không nói nổi câu nào, ngược lại, còn hạ giọng, sợ làm chàng giật mình, nhỏ nhẹ hỏi: “Bệ hạ, người làm sao vậy?”

Tần Chiêu không đáp.

Diệp Trần cầm tay chàng lên, chùi sạch những thứ bẩn thỉu bám trên tay chàng đi. Chàng giật mình rút tay về, Diệp Trần giữ chặt lại, thủ thủ hỏi: “Bệ hạ, người sao vậy, nói với thiếp đi.”

“Ta... không sao...”

Tần Chiêu hồi thần, khàn khàn đáp: “Không sao.”

“Bệ hạ,” Diệp Trần nhẹ nhàng bảo, “thân thể là của chàng, đừng hủy hoại nó.”

“Ta biết rồi.”

“Thái y lại đây.” Diệp Trần gọi người. Tần Chiêu ngoan ngoãn ngồi yên cho thái y kiểm tra.

Thái y kê thuốc, Diệp Trần gọi người hầu đi tắm rửa, thay y phục cho Tần Chiêu.

Tần Chiêu vẫn một mực im lặng, một mực ngoan ngoãn, Diệp Trần bảo chàng làm gì, chàng làm cái đó.

Thay y phục, uống thuốc xong, Diệp Trần bảo: “Bệ hạ, thần thiếp về đây.”

Tần Chiêu bất thành lĩnh nú tay áo Diệp Trần, Diệp Trần quay đầu lại nhìn, không biết nghĩ thế nào, Tần Chiêu lại từ từ buông ra.

“Bệ hạ?”

“Bữa sau,” chàng khăn khăn nói, “bữa sau, để trẫm đi tiễn nàng.”

“Vâng.”

Diệp Trần cúi đầu: “Thiếp biết rồi.”

Nói xong Diệp Trần lại định đi, Tần Chiêu giữ tay nàng lại.

Tay chàng run run, cứ như thể đã dùng hết sạch dũng khí: “Liệu có thể... ở lại chăm ta không?”

“Dạ?”

Diệp Trần không hiểu. Tần Chiêu sợ nàng hiểu lầm, cuống quýt nói: “Ta không làm gì hết, chẳng qua... chẳng qua ta chỉ muốn giống như trước kia...”

Diệp Trần hiểu ra, cô mỉm cười, gật đầu: “Thiếp hiểu.”

Tần Chiêu thất thần nhìn nụ cười của nàng.

Diệp Trần đi rửa mặt rồi quay lại nằm cạnh Tần Chiêu.

Chiếc giường này rất rộng, khác hẳn chiếc giường nhỏ trong căn nhà tranh của họ năm đó. Hai người nằm cách xa nhau, cùng nhìn lên trần nhà, không ai nói một lời.

“Trước kia, lúc ở hoàng lăng, ta luôn muốn mua một chiếc giường thật lớn.” Tần Chiêu khàn khàn nói, “Khi ấy, ta cảm thấy, giường đó vừa nhỏ vừa cứng, sợ nàng ngủ không thoải mái. Nhưng sau này vào hoàng cung rồi ta mới biết, kỳ thực chiếc giường ở hoàng lăng chính là chiếc giường thoải mái nhất. Bởi vì, khi đó, ta cách nàng rất gần, đưa tay ra là có thể chạm vào tay nàng.”

“Thực ra, kể cả bây giờ, chỉ cần bệ hạ muốn thì cũng có thể cách ta rất gần.”

“Lần đầu tiên ta nắm tay nàng, thực sự ta căng thẳng lắm. Tối đó, ta cứ nghĩ mãi, phải làm thế nào nắm tay nàng thì trông mới có vẻ tự nhiên hơn một chút. Ta cứ nghĩ vậy tới quá nửa đêm, có cảm giác nàng đã ngủ rồi, ta mới dám nắm chặt lấy nó. Lúc ấy, lòng bàn tay ta đổ đầy mồ hôi, tim đập nhanh lắm...”

“Thực ra thiếp vẫn thức.”

“Thực ra nàng vẫn thức suốt.” Tần Chiêu nhoèn cười, “Lúc ta làm những chuyện đó, nàng đều thức cả, nàng ngầm đồng ý, phải không?”

“Vâng.” Diệp Trần nhìn nóc giường, chậm chậm nói, “Nên thiếp không hiểu, tại sao chúng ta lại đi tới ngày hôm nay.”

Nói xong, Diệp Trần nghiêng đầu nhìn Tần Chiêu: “Thiếp thích chàng, chàng cũng thích thiếp, không phải vậy ư? Là cái gì ở giữa ngăn cách chúng ta vậy?”

Tần Chiêu không đáp, chàng không thể đáp được.

Diệp Trần thở dài: “A Chiêu, vì thiếp, chỉ cưới một người thôi, khó tới vậy sao?”

Không khó.

Nhưng thứ ngăn cách giữa hai người họ không cách nào vượt qua được từ lâu đã không còn là mỗi một vấn đề hậu cung.

Tần Chiêu không đáp lời, hai người nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Tay họ đặt gần nhau nhưng không ai chủ động tiến tới gần hơn để chạm vào đối phương.

Ngày hôm sau, Diệp Trần chuẩn bị mọi thứ để xuất cung. Tần Chiêu không dám tới gặp nàng, chàng ngồi trong ngự thư phòng phê tấu chương, phê mãi tới tận đêm khuya, trời tối, muôn vàn suy nghĩ ủa về, chàng khổ sở nói không nên lời, sai người mang rượu tới, một mình ngồi uống say sưa.

Thái giám bên người khuyên chàng, hôm qua dạ dày vừa bị thương, không nên uống như vậy.

Nhưng chàng bỏ ngoài tai.

Trong đầu chàng chỉ quanh quẩn bóng dáng người kia.

Sắp rồi, ngày mai thôi, nàng sẽ đi khỏi đây.

Từ đây, hai người không còn quan hệ gì nữa, nàng sẽ trở thành thê tử của người khác, có con với người khác.

Sự dịu dàng của nàng không còn dành riêng cho chàng, tình yêu của nàng không còn là của riêng chàng.

Thậm chí, giữa hai người vĩnh viễn không còn chút vương bận nào, dẫu có gặp nhau cũng chỉ có thể đi lướt qua.

Ý nghĩ này quanh quẩn trong đầu chàng, chàng không thể gạt nó đi được, chỉ cần nghĩ tới là đau lòng thắt dạ.

Chàng uống rồi lại uống, từng chén từng chén trôi vào bụng.

Thái giám không khuyên được chàng đành chờ chàng uống đủ thì đỡ chàng về.

Đầu óc chàng lâng lâng say, không biết nay là ngày nào tháng nào, chỉ loáng thoáng có cảm giác được ai đó dìu về, được lau người sạch sẽ, được đặt người xuống giường. Bỗng nhiên chàng nhớ ra, chân Mạnh Khanh Khanh bị nứt nẻ, tối nay chàng chưa ngâm chân cho nàng.

Vậy là chàng liền kéo người bên cạnh lại, lẩm bẩm nói: “Trời lạnh, để ta ủ cho nàng, cho đỡ bị nứt nẻ nhé.”

Mới đầu đối phương không chịu nhưng nghe chàng nói vậy xong liền ngậy ra.

Chàng tựa vào giường, ôm bàn chân bé nhỏ của người nọ vào lòng, chàng ngẩng đầu lên, cười ngây ngốc: “Ấm lắm phải không?”

Diệp Trần nói không nên lời.

Cô nhìn kẻ say rượu nói nhăng nói cuội trước mặt, không biết chàng say thật hay chỉ giả say.

Cô cảm thấy cảm xúc dâng lên nghẹn ngang cổ họng, cứ thế đứng lẳng lặng nhìn chàng.

Tần Chiêu nhìn vào đôi mắt rưng rưng lệ của đối phương, không hiểu vì sao, bỗng nhớ tới rất nhiều chuyện.

Chàng nhớ cái đêm khi chàng còn là Thẩm Cảnh Phùng, nàng nằm ngay cạnh chàng, người cứng đờ, vô cùng căng thẳng.

Chàng nhớ mình đè trên người nàng, vùi trong cơ thể nàng, lên lên xuống xuống, nhớ cảm giác dịu dàng và ngọt ngào khi ấy.

Từ trước tới nay chàng không hề nhớ được “cảm giác” nào.

Thế nhưng, phải chăng là ảo giác, chàng bỗng thực sự nhớ ra, ngay lúc này đây, chàng bỗng cảm thấy, hình như mình đã nhớ ra rồi.

Bóng hình người trước mặt trùng với người năm đó, tình yêu của giây phút này đan xen với tình yêu trong đêm đó, chàng áp người tới, dịu dàng bắt đầu một nụ hôn.

Diệp Trần được chàng hôn, có cảm tưởng như mình cũng bị say theo chàng, đầu óc không tài nào tỉnh táo nổi.

Đối phương áp sát tới, ấn ngã cô xuống giường, thế tới như cuồng phong.

Muôn vàn ký ức ùa về, đan vào nhau.

Chàng nhớ...

Chàng nhớ ra rồi...

Là người này.

Cho dù tính cách đổi thay, tên cũng đã khác, nhưng khi cô nhìn về phía chàng, ánh mắt ấy vẫn vẹn nguyên như xưa.

Năm đó chàng yêu nàng, bây giờ chàng vẫn yêu nàng.

Người này là Diệp Trần, người này mới là Diệp Trần!

Hồi ức như bùng nổ trong đầu chàng, tất thấy tình cảm, tình yêu của năm đó, tràn về trong tâm trí.

Bóng dáng người con gái mặc cung trang màu xanh biếc cầm đèn đứng giữa màn đêm như con nước cả cộ rửa trái tim chàng, thân thể chàng,

đầu óc chàng, từng góc ngách một.

“Thiếp có mang rồi.”

“Sao chàng không chịu hiểu nhỉ, ta muốn gả cho ai, sống có tốt không, chẳng mấy may liên quan gì tới chàng hết.”

“Thả ta đi đi, được không?”

“Vậy xin chàng viết cho thiếp một bức thư hòa ly, để thiếp rời phủ.”

...

Không thể đi.

Nàng không thể đi được.

Cả đời này, cả đời sau, nàng tuyệt đối không thể đi.

Chàng lao mạnh vào người nàng, ôm nàng, cứ như thể muốn nghiền nhỏ đối phương, hòa vào trong máu thịt của mình.

Diệp Trần cắn răng chịu, nghe chàng nhắc đi nhắc lại: “Nàng là của ta, nàng đừng hòng đi, đừng hòng đi...”

Đến phút cuối, chàng bỗng bật khóc.

“Diệp Trần,” chàng gọi tên nàng, “Diệp Trần à...”

Diệp Trần sững sờ, ngây ngẩn cả người.

Suốt đêm đó, Tần Chiêu chẳng lúc nào chịu nằm yên.

Đến tận khi bình minh sắp đến, rốt cuộc Tần Chiêu cũng chịu đi nghỉ.

Diệp Trần cắn răng đứng dậy, tẩy rửa xong liền đi tìm “Diệp Trần”.

Người của Tần Chiêu đã chuẩn bị sẵn sàng, Diệp Trần và “Diệp Trần” đeo mặt nạ, để đảm bảo không có bất trắc gì xảy ra, Diệp Trần theo “Diệp Trần” xuất cung.

Trời chưa sáng hẳn, hai nữ tử ngồi chung trong kiệu, “Diệp Trần” hơi căng thẳng: “Tỷ nói xem, sẽ không sao chứ?”

Diệp Trần bật cười: “Muội còn sợ có chuyện gì nào?”

“Cũng phải.”

“Diệp Trần” gật gù: “Tỷ còn không sợ, ta sợ gì chứ?”

Giữa lúc hai cô gái đang an ủi nhau, Tần Chiêu từ từ thức giấc.

Ký ức đêm qua hiện về, tuy giờ chàng không còn nhớ rõ cảm giác trong những kỷ niệm của quá khứ bỗng ủa về nhưng có một điều chàng rất chắc chắn.

Mạnh Khanh Khanh là Diệp Trần.

Mạnh Khanh Khanh nhất định là Diệp Trần!

Nếu từng yêu một người thì sẽ mãi mãi còn nhớ cảm giác khi yêu người đó.

Sẽ mãi mãi còn nhớ cái rung động mênh mông trong tim khi người đó đưa mắt nhú mày nhìn về phía mình.

Chàng đã từng quên, nhưng ngay khi nhớ lại được thì chàng biết ngay.

Người này nhất định là người kia, không thể sai được!

Chàng kích động bật dậy rời giường, nôn nóng gọi: “Mạnh quý phi! Mạnh quý phi đâu!”

“Bệ hạ,” đại thái giám vội chạy vào, nhỏ giọng đáp, “không phải bệ hạ nói hôm nay cho đưa Mạnh quý phi...”

Còn chưa kịp nói xong, Tần Chiêu đã xông ra ngoài.

“Bệ hạ!”

Đại thái giám ngẩn người, nhặt y phục, chạy theo sau: “Ít nhất bệ hạ cũng phải mặc xong quần áo đã chứ!”

Mạnh Khanh Khanh là Diệp Trần.

Tần Chiêu chạy như điên ra ngoài, vừa chạy trái tim vừa ngập trong niềm vui.

Nếu như Mạnh Khanh Khanh chính là Diệp Trần, vậy thì nàng cũng sẽ có thể giới tiếp theo.

Chàng không cần sợ nàng sẽ là Cố Gia Nam.

Chàng không cần sợ nàng sẽ đau khổ cả đời.

Bởi vì bọn họ sẽ luôn luôn sát cánh bên nhau.

Chàng vĩnh viễn yêu nàng, dù là ở thế giới nào. Cho dù có nhớ hay không nhớ nàng, có nhận ra hay không nhận ra nàng thì vẫn luôn tìm ra được linh hồn độc nhất vô nhị ấy.

Chàng chạy một mạch như điên, đại thái giám chạy hộc tốc đuổi theo sau. Chàng giống một chàng trẻ tuổi, vượt núi cao vượt trùng dương, đuổi theo người chàng yêu thương.

Chàng không dám dừng lại, sợ sẽ để lỡ mất nàng, chọn con đường ngắn nhất, chạy hộc tốc về phía cửa cung.

Nhìn thấy cổ kiệu đã ra tới cửa cung, có thị nữ của Diệp Trần theo hầu, Tần Chiêu bèn gọi to: “Mạnh Khanh Khanh!”

Diệp Trần và “Diệp Trần” đang nói chuyện, loáng thoáng nghe thấy có tiếng ai đó gọi, Diệp Trần ngờ ngàng hỏi “Diệp Trần”: “Có phải có ai đó đang gọi tỷ phải không?”

“Không phải chứ?” “Diệp Trần” nhú nhú mày, đang định phủ nhận thì lại nghe tiếp thấy một tiếng gọi quen thuộc vọng tới từ đằng xa: “Mạnh Khanh Khanh!”

“Không thể nào?!”

Hai cô gái trăm miệng một lời: “Tần Chiêu tới?!”

“Mau, để tỷ đi lừa cho.”

Diệp Trần vội vàng gỡ mặt nạ của “Diệp Trần” xuống, cũng gỡ luôn mặt nạ của mình, đổi lại y phục rồi mới cho người dừng kiệu.

Tần Chiêu đã đuổi kịp được kiệu, chàng thở hỗn hển, bảo với đám người đứng bên: “Các người lui xuống cả đi, trẫm có chuyện rất quan trọng nói với nương nương.”

Bọn thị nữ lui xuống, Tần Chiêu bước tới, bám vào tay vịn của kiệu, chàng nói: “Mạnh Khanh Khanh, ta hối hận rồi.”

Hai cô gái trong kiệu tròn mắt nhìn nhau.

Tần Chiêu tiếp tục nói: “Ta không cho nàng đi, ta không cần ai khác cả, ta để Diệp Trần đi.”

“Thật chứ?!”

“Diệp Trần” mừng quá reo lên, thò đầu ra khỏi kiệu. Tần Chiêu đổi sắc mặt: “Sao cô lại ở trong này?!”

“Ta hỏi bệ hạ, có thật không?”

“Diệp Trần” quả thực vui phát điên, Tần Chiêu hỏi ngược lại: “Khanh Khanh đâu?”

“Ở đây, ta hỏi bệ hạ...”

“Thật! Thật! Thật! Cô mau đi đi!”

Tần Chiêu sốt ruột, xốc màn kiệu lên, thấy Diệp Trần có ở trong xong mới nhẹ nhõm.

“Tuyệt!”

“Diệp Trần” vui mừng nhảy xuống kiệu: “Hai người tâm sự đi nhé, ta đi trước đây.”

“Diệp Trần” đi mất, giờ thực sự chỉ còn hai người họ, đám người còn lại đều đứng rất xa, Bị “Diệp Trần” cắt ngang giữa chừng, Tần Chiêu bỗng không biết nên nói tiếp thế nào. Hai người, một ngồi bên trong kiệu, một ngơ ngác đứng ngoài kiệu, trông cực kỳ ngớ ngẩn.

Đợi một lúc lâu, cuối cùng Diệp Trần phải nói: “Hay là... chàng mặc xiêm y vào đi đã rồi hẵng nói...”

“Không!”

Tần Chiêu sốt ruột la lên: “Giờ ta nói đây. Mạnh Khanh Khanh... Ta...”

Tần Chiêu cuống quá nói không được, lắp bắp một hồi không thành câu. Diệp Trần kiên nhẫn chờ, nhìn điệu bộ của chàng, cuối cùng không

nhìn nổi nữa, bật cười thành tiếng.

Tần Chiêu ngơ ngác, bấy giờ mới bình tĩnh lại, nghe thấy nàng bảo: “Vừa nãy không phải chàng đã nói rồi sao, chàng muốn ta ở lại, để Diệp Trần đi.”

“Phải...”

“Vậy chàng còn cưới người khác nữa không?”

“Không cưới, ta chỉ cưới một mình nàng, ta chỉ thích một mình nàng!”
Lần này, cuối cùng Tần Chiêu cũng nói được một câu lưu loát. Chàng đi tới trước mặt Diệp Trần, khom lưng xuống, nghiêm túc nhìn đối phương, đôi mắt trong veo toát lên vẻ kiên định: “Chúng ta còn có rất nhiều kiếp phải không?”

“Phải.” Diệp Trần cười híp mắt.

“Khanh Khanh, tối qua ta nằm mơ một giấc mơ.”

“Vâng?”

“Ta mơ thấy nàng tên là Diệp Trần, chúng ta cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện. Sau khi thức dậy ta đã nghĩ, nếu giấc mơ là thật, chúng ta đã cùng nhau trải qua nhiều kiếp như vậy, đừng nên chia xa nhau. Bất kể thế nào, ta cũng không buông tay nữa.”

“Ta quên nàng một lần, sẽ yêu nàng thêm một lần.”

“Dù không nhớ ra, ta vẫn luôn yêu nàng.”

“Thế giới này, ngoài nàng ra, ta không yêu ai hết nữa, dù họ có tên giống nàng, tính tình giống nàng, có nhiều điểm tương tự với nàng nhưng ta vẫn luôn luôn nhận ra được nàng, nàng là độc nhất vô nhị.”

“Nếu quả đúng nàng là như vậy, bất kể thế nào, ta cũng không buông tay.”

Diệp Trần ngồi ngây ra nghe. Tần Chiêu lẳng lẳng nhìn cô, ánh mắt đầy sâu xa.

“Ta từng đã cho rằng, một người yêu một người, là vì trời cao đã định sẵn tình yêu đó. Nhưng hôm nay, ta mới biết, đó là vì người ấy chính là tình yêu của mình nên mọi chuyện mới định sẵn như vậy.”

“Vậy nên, Khanh Khanh,” chàng cầm tay nàng, trịnh trọng nói, “ta hối hận rồi, ta không buông tay đâu.”

Diệp Trần chậm chậm đáp lại: “Nhưng, nếu lỡ như thiếp chẳng mấy nữa sẽ chết thì sao?”

“Thế làm sao nàng biết ta sẽ không chết trước nàng chứ?”

Tần Chiêu hiểu ý cô, ánh mắt chan chứa dịu dàng: “Là người thì đều sẽ chết, Khanh Khanh, từng được bên nhau, là đủ rồi.”

“Đời này ngắn, ta có thể ước định với nhau thêm đời sau, đời sau nữa. Cứ thế cứ thế cộng dồn lại với nhau, sẽ không còn ngắn nữa.”

“Vâng.” Diệp Trần nghe xong, mặt cười tươi, “Chúng ta đã hẹn rồi đấy nhé.”

“Nàng... Nàng...” Tần Chiêu kích động nói lắp bắp, “Nàng tha thứ cho ta?”

“Giữa ta với chàng,” Diệp Trần hơi chua xót, “cần gì phải nói tới tha thứ chứ?”

Nếu phải nói tới tha thứ, vậy bao nhiêu thế giới trước, chắc cô phải xin lỗi chàng nhiều lắm.

Tần Chiêu vui mừng hò reo, bế bổng Diệp Trần lên.

Diệp Trần giật mình hét lên, vòng tay ôm cổ chàng, Tần Chiêu cúi đầu hôn nàng, nói với đám thị vệ: “Đưa Diệp cô nương xuất cung đi, lát nữa ta sẽ quay lại.”

“Đợi... Đợi đã!”

Diệp Trần vội hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Về giường trước đã.”

Diệp Trần: “...”

Bỗng nhiên nhớ ra Thảm Cảnh Phòng trước đây đáng sợ thế nào.

Chiêu đế năm đầu tiên, nội cung cháy, hoàng hậu bị vây trong biển lửa, bất hạnh qua đời, trong cung chỉ còn một mình quý phi, quý phi thịnh sủng.

Chiêu đế năm thứ hai, quý phi Mạnh thị được tấn phong làm hoàng hậu, hoàng đế ban chỉ cho bộ Lại làm đại lễ thành hôn.

Chiêu đế năm thứ ba, hoàng hậu Mạnh thị lâm trọng bệnh, nằm liệt giường, hoàng đế đích thân chăm sóc bên gối cho đến khi hoàng hậu qua đời. Trước lúc lâm chung, hoàng hậu có dặn rằng, kiếp sau còn gặp lại, quân đừng sợ không nhớ.

Chiêu đế mùa thu năm thứ năm, Tần Chiêu ngồi một mình trong ngự thư phòng, nhìn chỉ số địa vị đã lên đến đủ 100.

Bấy giờ, bốn phương thái bình, nhà nhà yên ả.

Hai năm trước, Diệp Trần bị bệnh đi trước, nàng chưa biết chàng có hệ thống nên cứ dặn đi dặn lại chàng rằng kiếp sau còn gặp lại, bảo chàng

không cần sợ.

Chàng không sợ, không hề.

Diệp Trần đi rồi, Tần Chiêu bắt đầu điên cuồng làm nhiệm vụ. Hai năm sau, cuối cùng cũng kiếm đủ 20 điểm chỉ số địa vị còn thiếu, cuối cùng cũng có thể đi làm nhiệm vụ tiếp theo.

Trước khi đi làm nhiệm vụ mới, Tần Chiêu bỗng nghĩ ra: “Liệu tôi có bị tẩy trừ tình cảm nữa không?”

“Chủ nhân, tôi nói thật nhé, lần này anh làm nhiệm vụ có hơi bị tùy hứng đấy...”

“Vậy là có bị hay không?”

“Có...”

“Chủ nhân,” 666 ầm ức, “các tân thủ khác chỉ cần chỉ số tình cảm quá 50 là đã bị tẩy trừ tự động rồi, 666 phải nỗ lực lách luật lắm mới giúp được chủ nhân chỉ cần không muốn ở lại thế giới này là sẽ không bị tẩy trừ, chủ nhân phải biết là 666 tốt biết bao nhiêu.”

“Biết biết.” Tần Chiêu an ủi 666: “Cô là tuyệt nhất.”

Nói xong, Tần Chiêu bỗng nhớ ra hỏi: “À, lần đó, tôi bỗng nhiên nhớ ra được hồi ức, là cô làm hả?”

666 im lặng.

Tần Chiêu khẽ gọi: “666?”

“Chỉ lần này thôi đấy...”

666 khe khẽ đáp: “Chuyến này 666 phải làm trộm sau lưng máy chủ đây, còn làm nữa, 666 tiêu luôn. Tại 666 thấy chủ nhân tham quá, 666 không phải hệ thống tốt... Không nghiêm chỉnh chấp hành nhiệm vụ...”

Nói xong, 666 trông như sắp mếu.

Tần Chiêu phì cười, xoa cái mũi quả dưa của 666, dỗ dành: “Sao có thể chứ? 666 là giỏi nhất đó. Ngoan, đi thế giới tiếp theo thôi.”

[Cuốn bảy – Chiếc mũ xanh của hoàng đế: hết]

[Cuốn tám – Sơn hà cổ nhân]

(Dân quốc hư cấu, hư cấu, không liên quan tới lịch sử thật)

Lúc Diệp Trần mở mắt ra, trước mắt chỉ toàn một màu đỏ.

Cô cựa cựa người, cảm giác rất quái lạ, ngay lập tức liền phát hiện ra một vấn đề.

Cô... bó chân?

Diệp Trần ngậy ra. What the fuck! Cô đến cái thế giới quái gì, cái thân phận quái gì thế này, đời thưở nào mà con gái còn bó chân chứ?!

Diệp Trần lại cựa người thêm chút nữa, may quá, chân không bị bó nhỏ quá, vẫn chưa chạm tới trình “gót sen ba tấc”.

Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm, gọi hệ thống: “Ba Tám?”

“Đến đây, đến đây.”

Ba Tám vui vẻ đáp, anh ta hỏi Diệp Trần: “Thấy thế nào? Thân thế này mới mẻ lắm phải không?”

“Cái gì? Mới mẻ hả? Anh có thể nói cho tôi biết giờ là thời nào được không? Đại Thanh hay là dân quốc hả?”

“À... đây là một thế giới mới, không giống lịch sử của cô lắm đâu, đại khái thì tương tự với thời Thanh mạt.”

*Thanh mạt: cuối thời Thanh, lúc đã suy tàn

Ba Tám giải thích: “Triều đại cũ sắp kết thúc, một thời đại mới đang mở ra. Chỗ tôi đang hơi bị trục trặc tí, cô chờ chút nhé. Giờ tôi không tải nội dung thế giới được, tôi tóm tắt sơ sơ cho cô nghe trước đã. Nhân vật phản diện lần này là một thiếu gia đi du học về, là kiểu người cực kỳ Tây hóa. Vì nhiều nguyên nhân mà sau này trở thành Hán gian bán nước, tuy không đến mức hủy diệt thế giới nhưng cũng làm cho cục diện cuộc chiến bị sa lầy. Mục tiêu của chúng ta là cải tạo người này, vụ này thì cô quen rồi phải không?”

“Ừ, quen. Thế thân phận của tôi thì sao?”

“Cô là con gái của một cựu triều thần ở chế độ cũ. Là cái kiểu cực kỳ bảo thủ, phong kiến, bảo tồn hoàn chỉnh văn hóa cũ, vô cùng cao quý ấy, biết chứ?”

“Không biết...”

Diệp Trần là đứa nửa mù chữ, chẳng biết chút gì về lịch sử thời kỳ đầu Thanh mạt – Dân quốc này hết. Ba Tám nói luyên thuyên những gì cô nghe chẳng hiểu.

Ba Tám vò đầu bứt tai giải thích: “Một cách cách nghèo túng của một triều đại suy tàn, nói thế này thì cô hiểu rồi chứ?”

“Hiểu rồi!”

Diệp Trần gật gù. Ba Tám nói tiếp: “Sau này cô trở thành vợ của vị thiếu gia này nhưng anh ta không mấy thích cô. Người đi du học về mà, ai còn thích kiểu cũ nữa. Cô ngồi nghỉ một lúc đi, tôi phải đi duy tu đây.”

Nói xong, Ba Tám liền cắt liên lạc.

Diệp Trần cũng không thấy có gì phải vội, hiện tại xung quanh đang không có ai, cô cứ ngồi nghỉ ngơi cái đã.

Đúng lúc này, bỗng có tiếng mở cửa, Diệp Trần lập tức thấy hồi hộp.

Tiếp đó, có tiếng rót rượu rồi tiếng người ngồi xuống.

Một lát sau, cô nghe thấy một giọng nam rất êm tai: “Tôi là Lục Minh, “lục” trong lục địa, “minh” là ghi lòng tạc dạ. Cô biết chữ chứ?”

*Chỗ này vốn để tên là Lục Hoài, hoài là sông Hoài, nhưng vì các chương sau tác giả đều dùng tên là Lục Minh nên để thống nhất, t tự ý sửa lại luôn từ chương này. Chữ “minh” 铭 này có nghĩa là khắc sâu, ghi nhớ, không quên. Ghi lòng tạc dạ là “minh cơ lỗ cốt”.

Diệp Trần không dám đáp tiếng nào, cô không biết mình có nên biết chữ hay không.

Người nọ ngồi suy nghĩ một chốc rồi nói: “Không biết chữ cũng không sao. Nghe nói phụ thân cô không chăm sóc cô nhiều, cô được mẫu thân dạy dỗ nên người.”

Diệp Trần vẫn không tiếp lời. Lục Minh không còn kiên nhẫn nữa, giọng nói có vẻ sốt ruột: “Trước nay tôi không thích những thứ cổ hủ này. Lần này chẳng qua là bị lừa về nhà. Hôm nay, ngồi đây, tôi nói thật cho cô biết, tôi chưa từng gặp cô, cũng không thích cô, nếu cô thích thì hôm nay chúng ta ly hôn luôn. Nếu cô không vừa ý, thì tôi cũng xin được nói rõ trước cho cô biết, tôi không nề hà gì chuyện phải nuôi nhiều thêm một

người, nhưng cũng chỉ là nuôi một người thôi, cô đừng tự cho rằng mình là vợ thật, hiểu rồi chứ?”

“Hiểu...”

Diệp Trần mở miệng, bấy giờ cô mới biết giọng nói của mình nghe nhu nhược, yếu đuối tới vậy.

Giọng nói này khiến Lục Minh phải cau mày, anh ta thích kiểu con gái phóng khoáng hơn nhiều. Lục Minh đứng dậy: “Chuyện nói tới đây thôi, tôi ra ngoài đây. Cô muốn ở lại đây thì cứ ở. Tốt nhất là tới học đường đọc sách đi, đừng học mấy cái tam tòng tứ đức gì đó nữa...”

Nói xong, Lục Minh bước ra phía cửa, đẩy cửa một cái nhưng không ngờ cửa đã bị khóa ngoài mất.

Mặt anh ta biến sắc, lập tức đi mở thử cửa sổ, không ngờ cửa sổ cũng bị khóa chết rồi.

Lục Minh nóng nảy lớn tiếng: “Làm cái quái gì đấy! Người đâu, thả tôi ra!”

Nói xong, anh ta đá mạnh lên cánh cửa, quát to: “Thả tôi ra! Thả tôi ra!”

Diệp Trần ngồi im nghe, không nhin nổi nữa bèn phì cười.

Thả tôi ra, thả tôi ra, nghe y như trong bệnh viện tâm thần vậy...

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

93. Chương 93: Thế Giới 8: Dân Quốc: Sơn Hà Cổ Nhân*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Diệp Trần cười vậy làm Lục Minh cứng người. Anh ta biết tối nay không thể ra khỏi đây được không khỏi sinh ra bức bối, quay lại nói với Diệp Trần: “Cô chớ có đắc ý, tôi nói cho cô biết, cho dù tôi và cô có ở chung một gian phòng thì tôi cũng không làm gì với cô đâu, giữa tôi với cô chẳng có gì hết! Cô đừng hòng đem chuyện này ra mà giam cầm được tôi!”

“Ai giam cầm anh.” Khăn trùm đầu của Diệp Trần bị cười rung lên, “Anh yên tâm, chẳng ai giam cầm nổi anh đâu.”

Câu này gắn với chuyện anh ta vừa mới gào lên “Thả tôi ra” ban nãy khiến Lục Minh sượng sùng đỏ mặt, hăm hè nói: “Cô đừng vội đắc ý!”

Diệp Trần thở dài, nghe ra có vẻ như sầu tủi lắm: “Thiếu gia ghét em như vậy, sao em có thể đắc ý được đây?”

“Cô!”

“Thiếu gia à,” Diệp Trần yếu ớt yếu điệu nói, “bất kể có thể nào thì thiếu gia cũng phải vén khăn cho em trước đã chứ?”

“Không vén! Muốn vén thì tự vén đi!” Lục Minh hậm hực đáp, lấy chân và gối từ tủ ra, vút xuống giường rồi bảo: “Đi sang bên kia ngủ!”

Diệp Trần không dịch người, dựa theo tính cách vốn có của bản thể, Lục Minh mà không chịu vén khăn thì cô ấy dám ngồi thế cả đêm lẫn.

Lục Minh có vẻ cũng đoán ra thái độ của đối phương, đành vén khăn trùm đầu lên cho cô rồi cắn cắn nói: “Đi sang bên kia đi!”

Diệp Trần làm bộ tủi thân không dám nói lại, ôm chần, khép nép đi sang chỗ chiếc sập nhỏ. Đối phương leo lên giường, thấy điệu bộ của cô thì cúi kính hỏi: “Hừ, cô nhìn tôi làm gì?”

Diệp Trần chép miệng, khe khẽ đáp: “Anh trông cũng ưa nhìn đấy...”

Lục Minh: “...”

Nói thật thì quả đúng là Lục Minh trông rất ưa nhìn. Tóc ngắn vuốt keo chải chuốt, mặt mũi khôi ngô, tuấn tú, có nét thư sinh đặc trưng của trí thức thời dân quốc, đồng thời lại thêm được đôi phần hơi thở hiện đại của công tử phương Tây.

Anh ta bị Diệp Trần nói làm cho đỏ cả mặt, buông màn, lăm bầm một câu “Tiểu thư khuê các gì chứ!” rồi nằm xuống.

Diệp Trần nghe được, bèn lăm bầm đáp lại: “Thân sĩ du học gì chứ...”

“Này!”

Lục Minh bật người ngồi dậy, tốc màn lên: “Cô nói lại lần nữa xem?”

Diệp Trần không nói, ôm chần bỏ chạy.

Lục Minh được một phen bất ngờ, con gái bó chân còn chạy nhanh như vậy đúng là mới thấy lần đầu.

Mãi tới lúc Diệp Trần đi ngủ rồi, Ba Tám mới xuất hiện trở lại: “Ôi chao, mẹ ơi, cập nhật hệ thống đúng là mệt chết đi được.”

“Thế anh còn cập nhật làm gì?”

“Cô nghĩ là tôi muốn cập nhật à? Chẳng qua là tôi không muốn bị nhận thông báo nhắc nhở cập nhật nữa thôi.” Ba Tám lần này đội mũ, đeo dây xích cổ, trông hơi bị ra dáng trùm cho vay nặng lãi. Anh ta cười nhe mấy cái răng cửa sáng chói: “Sao? Bộ này được chứ hả?”

“Không tồi.” Diệp Trần gật gù, “Định đi tán gái hả?”

“Ôi, cô biết rồi hả? Thế giới sau là đến lượt số của tôi rồi. Tôi cố ý mua một bộ đồ mới để diện đấy. À, khoan cả nói vụ này, nội dung thế giới của cô đây.”

Trong đầu Diệp Trần lập tức hiện lên nội dung thế giới lần này.

Nội dung chính của thế giới này nằm ở mười năm sau. Mười năm sau, tên phản diện Lục Minh đã trở thành một nhân vật phản diện lớn có số có má, chuyên làm tay sai giúp bọn nước ngoài giám định văn vật, bán mất rất nhiều văn vật của tổ quốc đi. Nam nữ chính là hai nhà khảo cổ học, lần theo đường đi của văn vật, tìm tới Lục Minh, hai bên đấu trí với nhau giữa bối cảnh thời chiến bom đạn khói lửa.

“Thế giới này hơi đặc biệt một chút, nhân vật phản diện không hủy diệt thế giới.” Ba Tám giải thích, “Coi như là một nhiệm vụ đặc biệt đi. Trọng tâm cứu vớt hòa bình thế giới của chúng ta lần này kỳ thực là cứu vớt văn vật. Tuy vậy, thực ra chúng ta chỉ cần thu phục được nhân vật phản diện, đừng để anh ta hắc hóa, còn chuyện cứu vớt văn vật thì đã có nam nữ chính làm, chúng ta không cần quan tâm nhiều làm gì.”

Diệp Trần gật gù xem tiếp.

Nhân vật phản diện của thế giới này xuất thân trong một gia đình buôn bán có nền tảng là xã hội đen, băng đảng đầu gấu của bến Thượng Hải. Nhà anh ta vốn là địa chủ, ông nội anh ta là người thạo ngón kinh doanh, đi từ

nông thôn lên Thượng Hải, dốc sức xây dựng cơ nghiệp nhiều năm ở đây, cuối cùng cũng có được một chỗ an cư. Cha anh ta kế thừa gia nghiệp của cha mình, mở được một vũ trường ở Thượng Hải và nhiều sản nghiệp khác, thường được người đời gọi là Lục tam gia.

Đời Lục tam gia không có gì tiếc nuối, không thiếu tiền, không thiếu người, trong nhà chỉ thiếu một người có học. Vậy nên, ông không tiếc chi tiền cho đứa con trai độc đinh của mình đi học từ nhỏ. Lục Minh lớn hơn một chút liền được cho xuất dương, đi học ở Tây phương.

Có lẽ là kế thừa nguyện vọng của Lục tam gia, từ tấm bé, Lục Minh đã tỏ ra là một người ham học, nhưng anh ta không học những thứ lỗi thời thường được dạy trong các trường tư thực như các học trò khác mà ham thích xem sách tiếng nước ngoài, lúc tuổi còn nhỏ, đã sành sỏi ba thứ tiếng: tiếng Latin, tiếng Anh và tiếng Nhật. Sau này được xuất ngoại, anh ta học nghiên cứu về Hán ngữ, trở về nước làm giảng viên ở trường đại học.

Hồi ở nước ngoài, chứng kiến cảnh chảy máu rất nhiều văn vật của Trung Quốc, anh ta hết sức đau lòng. Sau khi về nước, Lục Minh liền bỏ công sưu tầm đồ cổ và văn vật, nhất là các miếng chữ giáp cốt, được anh ta thu thập vô cùng đầy đủ. Lục tam gia rất vừa lòng với dáng vẻ thư sinh của cậu con trai nhà mình nên mới cưới cho con cô con gái của một vị trọng thần triều Thanh. Ngờ đâu, “dáng vẻ thư sinh” Lục tam gia nghĩ lại không được giống lắm với “dáng vẻ thư sinh” thực sự của Lục Minh. Lục Minh phản đối chuyện kết hôn với loại “tàn dư phong kiến” này, trốn ở ngoài không chịu về nhà nhưng Lục tam gia đã ngấm trúng gia thế của tổ tiên cô gái này, nghe ra rất oai, tính nết cũng được cái hiền lành nên bèn dùng kế giả bệnh dỗ Lục Minh về.

Lục Minh về nhà rồi nhưng vẫn vô cùng chống đối cử hôn sự này, thành hôn xong liền mặc kệ người ta, chỉ chú tâm lo việc sưu tầm văn vật của mình. Lục tam gia cũng đành bất lực. Cũng trong khoảng thời gian này,

Lục Minh bắt đầu yêu một nữ sinh, cô nữ sinh này tình cờ chính là con gái đối thủ cả đời của Lục tam gia, Trần Kiều, con gái của Trần Song Song.

Lục Minh cương quyết ở bên Trần Song Song khiến Lục tam gia tức giận vô cùng. Phía nhà họ Trần cũng chẳng ưa gì Lục Minh. Hai nhà mâu thuẫn kịch liệt. Trần Kiều thông đồng với người Nhật Bản, bày mưu sát hại Lục tam gia.

Sau khi Lục tam gia mất, Lục Minh không có năng lực chèo chống Lục gia, Lục gia nhanh chóng lụi tàn. Đương thời, xã hội rối ren, thế lực đế quốc ngày càng mạnh lên ở bến Thượng Hải. Người Nhật Bản mở rộng vớ vét văn vật khắp nơi. Lục Minh bị bạn bè bán đứng. Người Nhật Bản biết nhà anh ta có trọn bộ giáp cốt bèn cưỡng đoạt hết tất cả.

Lục Minh vô cùng đau lòng. Lúc này, chiến tranh kháng Nhật bùng nổ. Mẹ anh ta lâm bệnh nặng, lấy tiền để dành mua thuốc của mình mua cho Lục Minh hai vé tàu đi Hương Cảng, sau đó bệnh trở nặng, mất trên giường bệnh. Lục Minh cầm vé tàu, đưa theo Trần Song Song hiện đã là vợ của anh ta cùng bỏ chạy tới Hương Cảng. Trên đường đi, Lục Minh bị Trần Song Song bỏ rơi, cướp vé tàu và toàn bộ tiền bạc, bỏ trốn cùng người tình của chị ta đi Hương Cảng, vứt lại một phong thư kể cho Lục Minh biết chân tướng cái chết của cha anh ta.

Lục Minh ngây thơ sa ngã, từ đó bắt đầu đi theo con đường người không vì mình, trời tru đất diệt.

Còn cô vợ mà anh ta cưới lúc đầu...

Ờm, chỉ là một nhân vật làm nền, sau đám cưới đó, chưa từng thấy xuất hiện lại.

Về cuộc đời của Lục Minh, Diệp Trần tổng kết lại trong một chữ, thảm.

Một chữ “thảm” viết hoa.

Bị người yêu phản bội, bị bạn bè bán đứng.

Nhưng mà người đáng thương tất có chỗ đáng giận. Diệp Trần chẳng hề bất ngờ chút nào trước kết cục của Lục Minh.

Trong câu chuyện này, toàn bộ những bi kịch của Lục Minh đều xuất phát từ khiếm khuyết trong tính cách. Anh ta quá ngây thơ, quá ích kỷ, thuở thiếu thời tùy hứng làm bậy, để cha đứng ra gánh trách nhiệm thay, sau này tùy hứng làm bậy thì đến lượt mẹ anh ta chịu tội giúp.

Diệp Trần chẳng có thiện cảm gì với Lục Minh nhưng cũng không ngay lập tức ghét anh ta.

Mặc dù thế giới nào cũng miêu tả nhân vật phản diện là một kẻ cùng hung cực ác nhưng thực tế... trước khi hắc hóa, nhân vật phản diện thường đều rất dễ thương.

Xem xong nội dung thế giới, Diệp Trần xem kỹ lại thân phận của mình.

Không sai, cô chính là cái nhân vật làm nền, cái cô gái bị Lục Minh cưới về bỏ xó, Tống Uyển Thanh.

Xuất thân của cô Tống Uyển Thanh này rất được, có tổ tiên nhiều đời làm quan, chẳng qua triều Thanh đã trên bờ sụp đổ, cha cô ta lại không biết làm kinh doanh, cảnh nhà sa sút.

Tống Uyển Thanh được dạy dỗ rất khắt khe, coi trọng tam tòng tứ đức, những người không quen có dịp gặp Tống Uyển Thanh đều sẽ có ấn tượng cô là một cô gái cực kỳ truyền thống.

Trên thực tế, Tống Uyển Thanh lại là người rất có chủ kiến.

Hồi nhỏ, mẹ cô bó chân cho cô, Tống Uyển Thanh khóc lóc nằng nặc cầu xin đừng bó chân, mẹ của Tống Uyển Thanh là người phụ nữ mềm yếu, rất cuộc không nhẫn tâm được, đành thôi.

May mà chân Tống Uyển Thanh nhỏ, đến tuổi trưởng thành, chân trông qua vẫn có cảm giác đã bó. Để tránh bị cha phát hiện mình không bó chân, Tống Uyển Thanh vẫn lấy băng vải quấn chân mình lại như những cô gái bó chân khác. Cha của Tống Uyển Thanh hay trách móc mẹ cô bó chân không chặt, chân này hơi thô quá.

Tống phu nhân nghe trách móc xong chỉ biết khóc, ngày ngày buồn lòng sợ Tống Uyển Thanh không gả được.

May mà Tống Uyển Thanh bù lại được ngoại hình xinh đẹp, tư chất thông minh, hiền thực, dịu dàng, Lục tam gia nghe ngóng được đánh giá của mọi người bèn tới cửa xem thử, ưng ý diện mạo và tính cách “ngụy trang” của Tống Uyển Thanh nên liền cho người tới cửa cầu thân.

Chắc Lục tam gia chẳng thể nào ngờ được con mình và vị Tống tiểu thư “tàn dư phong kiến” này bẩm sinh đã có xung đột không thể nào hòa giải được, đêm tân hôn, dù cho có khóa cửa phòng nhốt lại thì hai người cũng chẳng phát sinh chuyện gì.

Diệp Trần xem xong nội dung thế giới liền mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong lúc Diệp Trần ngủ, Lục Minh đang ngủ bỗng thức dậy.

“Nội dung thế giới mới: sứ mệnh đời tôi, bảo vệ văn vật!”

Giọng nói của 666 lạnh lạnh trong đầu Lục Minh. Anh ta làm quen với cơ thể mới xong liền nhận được nội dung thế giới mới.

“Chủ nhân, để tôi giới thiệu trước cho anh một chút.” 666 dè dặt nói với Lục Minh đang tập trung nhìn màn hình, “Răng thì là, vì nhiệm vụ lần

trước anh hành xử quá cảm tính nên... máy chủ kiểm tra camera giám sát phát hiện được, cho rằng anh cần phải chỉnh đốn lại nên không chỉ tẩy trừ tình cảm mà còn cắt bỏ một số đoạn ngắn trong trí nhớ của anh, anh không có ý kiến gì chứ?”

“Gì?” Lục Minh ngược nhìn 666, “Cắt bỏ một số đoạn ngắn trong trí nhớ là gì?”

“Là xóa bỏ những đoạn trí nhớ mà anh không tập trung làm nhiệm vụ.” 666 nói vô cùng chột dạ. Lục Minh nhú nhú mày. 666 vội vàng giơ tay nói: “Tôi có kháng nghị rồi! Nhưng trên tổng mở video kiểm tra xác suất quá trình làm nhiệm vụ của chúng ta. Tôi cũng đành chịu!”

“Được rồi.” Lục Minh nhoen cười, “Tôi đâu có trách cô.”

Nói xong, anh ta rà lại trí nhớ của mình, thấy đúng là có một số đoạn trí nhớ không liên tục.

Hay nói đúng hơn là, có rất nhiều đoạn ngắn không nối tiếp nhau.

Nhưng 666 đã nói rõ lý do rồi, anh ta cũng đâu thể làm gì được, hồi tưởng lại một lượt những chuyện trong trí nhớ rồi hỏi: “Thế giới này hình như không có chỉ số danh vọng, địa vị gì nữa nhỉ?”

“Đúng vậy, thế giới này tương đối đặc biệt, nhiệm vụ của anh là bảo vệ văn vật và cưới được cô gái anh thích hoặc là vài ba cô gái xinh đẹp.”

“Bảo vệ văn vật?”

“Đúng vậy, chỉ cần anh bảo vệ được văn vật tới lúc thành lập nhà nước mới, bàn giao lại nguyên vẹn văn vật cho quốc gia thì ba chỉ số danh vọng, tiền tài, địa vị coi như đủ. Còn chỉ số người đẹp thì tương đối đặc biệt, anh có thể lựa chọn phương án chất lượng, cưới một cô gái mình thích hoặc là phương án số lượng, cố cưới lấy thật nhiều mỹ nữ.”

Nghe 666 giải thích xong, Lục Minh thoải mái gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Nói xong, Lục Minh nhìn sang cô gái đang nằm ngoài sập.

Cô gái này thực sự rất ưa nhìn, so ra thì còn đẹp hơn Trần Song Song trong bản miêu tả nội dung thế giới.

Nhưng cô ta không biết trang điểm, vẫn còn vãn tóc kiểu cũ của thời nhà Thanh khiến mặt trông tròn tròn, rất quê.

*trang phục, kiểu tóc của phụ nữ thời nhà Thanh

Cô gái này không phải gu của anh ta.

Lục Minh ngẫm nghĩ một chút, chỉ số người đẹp này có thể để sau tính, việc trước mắt là phải bắt tay vào sưu tầm văn vật dựa trên những gì bản thể này đã làm được trước đó đồng thời phải học cách tiếp quản công việc làm ăn của Lục tam gia mới được.

Lục Minh tính toán cẩn thận mọi việc. Hôm sau, lúc thức dậy, một gương mặt thanh tú xuất hiện ngay trên đầu anh ta.

Lục Minh giật mình, mở bừng mắt: “Cô làm gì vậy!”

“Thiếu gia, anh dậy rồi đấy à.”

Diệp Trần cười: “Em hầu thiếu ra rời giường...”

“Không cần,” Lục Minh cau mày, “cô tự lo cho mình đi, cứ để tôi tự làm.”

Diệp Trần chỉ chờ có thế, cô cũng đâu có thực sự muốn hầu hạ người này. Diệp Trần đi thẳng ra ngoài cửa chờ.

Lục Minh xuống giường, thay quần áo, rửa mặt sạch sẽ rồi đi ra, gặp Diệp Trần chờ ở cửa: “Cô cần làm gì thì đi làm đi. Hôm nay tôi phải ra ngoài.”

Nói xong, Lục Minh liền đi thẳng.

Sự hiện diện của Tống Uyển Thanh khá là phiền phức.

Anh ta không thích kiểu con gái như Tống Uyển Thanh, cũng không muốn làm cô lỡ dở nhưng giờ đã trót cưới rồi, với kiểu phụ nữ truyền thống như Tống Uyển Thanh, bảo ly hôn khác gì đẩy cô vào chỗ chết. Vì chuyện này mà bức tử một người con gái thì thật không nên.

Nhưng nếu chưa ly hôn đã đi kiếm người khác ở ngoài như cách làm của bản thể gốc thì anh ta lại cảm thấy thật đáng khinh.

Nghĩ trước nghĩ sau, lên xe rồi cũng vẫn chưa nghĩ ra, đành phải tạm học theo cách ứng phó của bản thể gốc, đưa Diệp Trần đi trước đã.

“Quay về đưa Tống Uyển Thanh sang nhà Tây ở mạn Bắc đi.” Anh bảo với người hầu đi theo tiễn anh ra xe.

“Chuyện này...”

*nhà Tây: nhà xây theo kiến trúc Tây phương.

Người hầu còn chưa kịp đáp, Lục Minh đã cho người ta lái xe đi.

Tên người hầu thờ dài, đành phải trở vào.

Diệp Trần dùng xong bữa sáng, nói mấy câu với Lục tam gia thì người hầu của Lục Minh quay vào đứng chờ ở cửa nhìn Diệp Trần, trông có vẻ rất ngượng ngùng, rụt rè lại gần thưa: “Thiếu phu nhân...”

“Sao thế?”

Diệp Trần đoán được anh ta muốn nói gì nhưng vẫn vờ như không biết. Tên người hầu có vẻ cũng thấy Lục Minh làm chuyện trái khoáy nên kỳ cục mãi mới mở được miệng nói: “Chuyện là, căn nhà Tây ở phía Bắc của thiếu gia có điều kiện rất tốt, lại rộng rãi, ở đó thì thoải mái vô cùng. Thiếu gia thương thiếu phu nhân nên dặn con đưa thiếu phu nhân sang đó...”

Nói đến đó thì tắc tị không bịa nổi nữa. Diệp Trần đỏ bừng mắt, trông như sắp khóc: “Ý thiếu gia là không cần mợ nữa phải không?”

“Thiếu phu nhân nói gì lạ vậy!”

Người hầu sốt ruột: “Thiếu gia là vì thương thiếu phu nhân mà!”

Diệp Trần im lặng, cứ thế khóc, vừa khóc vừa sai người thu dọn tư trang: “Mày đừng nói giúp cậu nữa, mợ hiểu ý của cậu rồi, chẳng phải là không thích mợ hay sao? Không thích thì mợ biết làm thế nào được? Mợ gả cho cậu, cậu giờ là ông trời của mợ, cậu muốn mợ chết hay sống, chỉ cần một câu nói, mợ còn làm gì được nữa?!”

Đồ cưới Tống Uyển Thanh mang theo tới không nhiều, chẳng mấy mà dọn xong.

Diệp Trần tự xách rương, khóc bảo: “Đi thôi, mắt không thấy lòng không phiền, cậu không muốn gặp mợ thì mợ đi là được.”

Người hầu không dám khuyên nửa câu, đưa Diệp Trần khóc sụt sùi ra ngoài xe, đánh xe đi về phía Bắc.

Phía Bắc là vùng ngoại ô, đất rộng người thưa, điều kiện sống đúng là tốt nhưng đường sá cũng thật là xa.

Diệp Trần xuống xe, đi cùng nha hoàn hồi môn vào phòng. Người hầu đi trước giới thiệu các chỗ, Diệp Trần thấy phiền hà bèn xua tay: “Biết rồi biết rồi, anh có thể về được rồi.”

Người hầu chỉ chờ Diệp Trần nói câu này liền sai bước đi luôn.

Xua được người hầu đi rồi, Diệp Trần liền nhoẻn cười, chùi sạch sẽ nước mắt, nói với nha hoàn hồi môn của mình: “Chỗ này rất tốt, sau này chúng ta sẽ ở đây, có thể chơi thoải mái!”

Bản tính của Tống Uyển Thanh thế nào bọn nha hoàn đều biết hết, thấy cô tỏ ra vui vẻ như vậy thì thở dài khuyên: “Thiếu phu nhân nên bớt phóng túng đi thì hơn, đã kết hôn rồi, giờ là thiếu phu nhân, để người ta biết được thì không hay.”

“Dù sao Lục Minh cũng không cần chị,” Diệp Trần hừ một tiếng, “mỗi người tự đi con đường riêng của mình, liên quan gì tới nhau chứ?”

Bọn nha hoàn đành chịu, đi thu dọn nhà cửa cho ba người ở lại đây.

Diệp Trần bỏ ra vài ngày làm quen với hoàn cảnh mới, sau đó liền đi ra đường.

Trên đường, kẻ đến người đi, người kỳ bào, người âu phục, người áo Tôn Trung Sơn, đúng là một thời đại cổ kim lẫn lộn.

*kỳ bào: sườn xám. Áo Tôn Trung Sơn (中山装):

Diệp Trần ngồi ô tô đi vào nội thành, dẫn theo bọn nha hoàn đi chọn quần áo. Mua quần áo xong, thấy hơi bức bí, Diệp Trần ra ngoài cửa chờ đám nha hoàn, một đứa trẻ lại gần xin tiền: “Chị ơi, cho em chút đi.”

Đứa trẻ đó vẫn còn nhỏ, trông thì chưa tới năm tuổi, đôi mắt nhìn cô hau háu khiến Diệp Trần mềm lòng, cho đứa bé đó chút tiền, khẽ nói: “Đi mua chút gì ăn đi.”

“Cảm ơn, cảm ơn tiểu thư.”

Đứa bé cúi gập đầu rất trịnh trọng, vô cùng lễ phép, đang vừa đi vừa đếm tiền thì bỗng một người đàn ông xông tới bịt miệng cậu bé, vác người chạy mất!

Diệp Trần ngẩn người rồi như sực tỉnh ra.

Là bọn buôn người!

Không chút do dự, Diệp Trần liền tức tốc đuổi theo.

Cô vẫn đang mặc trang phục của phụ nữ triều Thanh, không đi giày cao gót, xiêm y rộng rãi, rất tiện cho cô.

Cô vừa đuổi vừa hô hoán: “Tên buôn người! Bắt hẩn lại!”

Đám đông đổ dồn lại nhìn.

Lục Minh đang đứng xem quầy tạp hóa ở ven đường xem có thể tìm ra được món đồ cổ nào không thì loáng thoáng nghe thấy tiếng ai đó nhắc tới “buôn người”.

Lục Minh quay ra nhìn, một người phụ nữ đang đuổi theo sau một người đàn ông vác một đứa trẻ.

Người phụ nữ đó chạy rất nhanh, quả thực là chẳng ra dáng phụ nữ chút nào.

Thế mà cô ta lại mặc quần áo truyền thống của phụ nữ thời nhà Thanh, phụ nữ ăn vận như vậy thường là bó chân, chạy không tiện, vậy nên, nhìn thấy người phụ nữ đó có thể chạy nhanh tới vậy, mọi người đều phải giật mình.

“Nhìn cái gì thế?!”

Diệp Trần thấy mọi người đứng đực ra nhìn mình thì cáu lên quát: “Hắn là tên buôn người đó!”

Cô la lên xong thì tên kia đã bị đuổi dồn vào trong một con ngõ.

Gã bị đuổi vào đường cùng bèn vứt đứa trẻ xuống, rút dao ra, chĩa vào Diệp Trần: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa...”

“Đứng lại!”

Còn chưa nói hết, Diệp Trần đã nghe thấy một giọng nam quen tai.

Vừa nghe thấy tiếng, Diệp Trần liền nhận ra là ai ngay.

Trong đầu Diệp Trần bấy giờ chỉ có một câu... Chết mẹ rồi!

Nhưng cái đầu lại chậm nhịp hơn cơ thể, Diệp Trần đã nhào về phía đối phương mất rồi.

Lục Minh đuổi tới, thấy người phụ nữ nọ đang liều mạng nhào về phía tên cầm dao bèn giật mình la lên: “Tiểu thư cẩn thận!”

Gã đàn ông kia thấy Diệp Trần nhào tới buộc phải cắn răng dậm lại, Diệp Trần tung cước đá anh ta đập người vào tường.

Đánh được nửa chừng thì cô lại bỗng nghĩ, Lục Minh là gã giáo viên đại học tay trái gà không chặt, gặp phải kẻ bắt cóc cầm dao thế này e là không xử được. Diệp Trần bèn kéo cao lớp áo ngoài cùng lên che mặt rồi cước dao của tên kia, đá anh ta một cước hộc máu, thấy đối phương không còn sức chống trả nữa mới tung người trèo tường chạy đi.

Lục Minh ngơ ngác đứng xem, ngậy người ra một lúc mới la lên được một tiếng: “Hảo hán...”

Còn chưa kịp nói hết, người đã đi mất rồi, giọng anh ta chừng hừng hửng, thều thào nói nốt: “... xin dừng bước.”

Có điều, đối phương chắc là không nghe thấy được.

Anh ta quay đầu lại, một đứa trẻ đang hau háu nhìn anh ta, Lục Minh thở dài, ngồi xổm xuống hỏi: “Em tên gì?”

Đứa trẻ trả lời đồng dục: “Em là Kiều Nhất.”

Diệp Trần chạy ra khỏi con ngõ, quay về chỗ đứng chờ nha hoàn lúc đầu.

Đúng là sợ chết đi được, nếu để Lục Minh phát hiện ra cô sống vui vẻ như vậy, không phải là kiểu phụ nữ nếu ly hôn sẽ chết thì lại chẳng lôi cổ cô về ly hôn ngay ư, nếu thế thì còn đâu những ngày tháng tốt đẹp thế này nữa?

Cô vừa quay về chỗ cũ thì thấy một thiếu niên đưa lưng về phía mình đang sốt ruột tìm người.

“Mọi người có thấy một đứa bé năm tuổi, mắt rất to tròn...”

Diệp Trần sức hiểu ra, đây chắc là người nhà của thằng bé kia.

Cô đi về phía đó, vỗ vai đối phương.

Cậu thiếu niên quay người lại.

Là một cậu thiếu niên rất khôi ngô, trông vẫn còn trẻ con.

Cậu ta mặc quần áo cũ sờn, có khâu miếng vá, đầu đội một chiếc mũ, tuy quần áo rách cũ nhưng rất sạch sẽ.

“Đứa trẻ đó có phải mới đứng ở đây ăn xin...”

“Vâng, đúng đúng rồi.” Cậu ta đáp vội, “Đó là em trai tôi, tên là Kiều Nhất.”

“Khéo quá,” Diệp Trần cười, “tôi vừa mới thấy xong.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

94. Chương 94: Sơn Hà Cố Nhân 2

Nói xong, Diệp Trần chỉ con ngõ kia cho cậu ta: “Vừa nãy mới thấy thằng bé ở bên kia...”

“Cám ơn tiểu thư, cám ơn tiểu thư!”

Đối phương liên mồm cảm ơn rồi chạy đi.

Bọn nha hoàn lấy quần áo xong đi ra, thấy Diệp Trần đứng ngoài cửa bèn hỏi: “Phu nhân đang xem gì vậy ạ?”

“À, không có gì.”

Diệp Trần lên chiếc xe đang đậu chờ họ: “Chúng ta về thôi.”

Diệp Trần về tới nhà, bắt tay vào nghiên ngẫm, bước ngoặt lớn nhất của cuộc đời Lục Minh là bắt đầu từ lúc gặp Trần Song Song và cái chết của Lục tam gia.

Chuyện gặp gỡ Trần Song Song thì khá dễ giải quyết, vấn đề là cái chết của Lục tam gia, cho dù không có Trần Song Song khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt thì cứ cái đà thế sự sau này của Thượng Hải, muốn giữ được Lục tam gia thì cần phải cố hết khả năng mới được.

Diệp Trần ngồi trong phòng suy nghĩ, xem xét lại tất cả những kỹ năng mình biết.

Những thứ cô học được ở mỗi thế giới sau đó sẽ trở thành kỹ năng của cô, tùy biến linh hoạt phù hợp với quy tắc của mỗi thế giới đang ở. Tuy nhiên, vì đã đi qua quá nhiều thế giới nên kể cả đã điều chỉnh để phù hợp với quy tắc thì khả năng hiện giờ của cô so với thế giới này e là đến thiên tài võ thuật cũng phải khiếp sợ.

Diệp Trần đứng vận động tay chân ở trong phòng, xương cốt cơ thể hiện giờ có yếu đi một chút nhưng cũng không có gì đáng ngại, đối thủ ở đây cũng toàn hạng xoàng.

Ưu thế lớn nhất của cô hiện tại là khả năng đánh đấm. Ở thế giới này, Thượng Hải lúc này đang trong tình trạng bị các bang phái kiểm soát, nếu muốn bảo vệ chỗ đứng của Lục gia ở Thượng Hải thì khả năng này là trụ cột tất yếu.

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Trần quyết định ngày mai phải đi dạo tìm hiểu tình hình thực tế một chút.

Nghĩ xong xuôi mọi chuyện, Diệp Trần đi ngủ, sáng hôm sau thức dậy, mượn danh nghĩa đi mua quần áo, sai đám nha hoàn đi ra ngoài hết, còn một mình cô tự do đi dạo.

Đi thăm thú chưa được bao xa thì bỗng nghe thấy một tiếng gọi quen tai: “Tiểu thư!”

Diệp Trần quay lại nhìn, là cậu thiếu niên cô gặp hôm qua, một tay cầm báo, tay kia dắt thằng bé đã xin tiền cô, vẻ mặt cả hai người đều rất vui mừng.

Diệp Trần cười: “Tìm được rồi à?”

“Vâng vâng,” cậu thiếu niên gật đầu lia lịa, “Kiều Nhất đã kể cho tôi nghe hết rồi, là tiểu thư đã cứu nó. Hôm qua tôi đã muốn tìm tiểu thư để cảm ơn nhưng thật không ngờ...”

“Không có gì.”

Giữa lúc hai người nói chuyện, Kiều Nhất sán lại gần ôm chân Diệp Trần, cọ cọ người như con mèo con. Diệp Trần nhoẻn cười, xoa đầu Kiều Nhất rồi bảo: “Chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, hai người bận gì thì cứ đi đi.”

“Tiểu thư, tôi tên là Hương Nam.” Cậu thiếu niên chỉ vào đoạn đường, “Bình thường tôi bán báo ở đoạn này, tiểu thư có việc gì thì cứ tới tìm tôi. Hôm nay tôi vẫn chưa bán xong báo, phải đi cái đã, bữa khác sẽ tới tìm tiểu thư sau.”

“Đi đi.” Diệp Trần gật đầu, mỉm cười, “Tôi là Tống Uyển Thanh. Có duyên thì sẽ còn gặp lại.”

Hương Nam gật đầu, bảo Kiều Nhất cảm ơn Diệp Trần rồi hai anh em dắt nhau đi.

Hai người đi chưa được bao xa thì Diệp Trần bỗng nhiên phát hiện trong tay áo mình có thêm một bọc tiền.

Diệp Trần lấy gói tiền ra nhìn, trên mặt giấy nhàu nát có đề một chữ “Hương”.

Diệp Trần giật mình, cô là loại trình độ cỡ nào chứ? Ở thế giới này, tuyệt đối chắc chắn là cao thủ hạng nhất! Thế mà Hương Nam có thể thần không biết quỷ không hay bỏ tiền vào tay áo cô, có thể thấy là trình độ cao biết bao nhiêu.

Nhân tài!

Diệp Trần lập tức nhận định ngay như vậy. Cô vội vàng đuổi theo hướng Hương Nam rời đi, không biết là có chuyện gì mà hai anh em đi nhanh như ma đuổi, lúc Diệp Trần bắt kịp được họ, Hương Nam đã đi vào trong một con ngõ sâu, Diệp Trần mới tới gần đã nghe thấy tiếng người

chửi: “Chạy à? Chạy nữa đi tao xem nào! Tiền tháng này mày vẫn chưa nộp phải không? Chưa nộp tiền cho Trần gia mà còn muốn buôn bán trên địa bàn của Trần gia, chán sống rồi phải không?!”

Dứt lời, Diệp Trần nghe thấy tiếng Hường Nam la lên, liên tiếp sau đó là tiếng chân dẫm tay đá, tiếng ai đó chửi ông ổng rồi có tiếng Hường Nam hét lên: “Thả thằng bé ra!”

Tiếng Kiều Nhất khóc, tiếng Hường Nam gào, tiếng đánh nhau, tiếng mắng chửi trộn lẫn vào nhau.

Diệp Trần vội vàng đưa bước nhanh hơn, xông tới quát một tiếng thật to: “Dừng tay hết lại cho tôi!”

Mọi người dừng ra, quay lại nhìn, chỉ có mỗi mình Diệp Trần đứng đó.

Hường Nam bị hai tên đàn ông ghì trên tường, Kiều Nhất bị một tên đô con tóm.

“Ồ,” gã đô con cười tươi roi rói, “tiểu thư xinh đẹp thật đấy nhỉ. Đến lo chuyện bao đồng phải không? Tên Hường Nam này là gì của cô hả?”

“Không phải là gì của tôi cả, đi ngang qua, không nhìn được, muốn giúp một tay.” Diệp Trần cười, nhặt một thanh gỗ rơi lẫn lốc gần đó lên, bước lại gần. Gã đô con nhìn Diệp Trần khinh khỉnh, liếc Kiều Nhất bảo: “Giúp? Được đấy, ngủ với tao một đêm...”

Chưa nói hết lời, Diệp Trần đã nện ngay một gậy trúng mặt gã, trông thì rất nhẹ nhàng vậy mà gã bị đập cho bay người dán thẳng lên tường!

Hai tên kia liền xách dao chém tới, Diệp Trần một mình một gậy, đập cho bọn chúng dán hết người lên tường.

Hương Nam và Kiều Nhất đứng trân ra nhìn. Diệp Trần nhú nhú mày, ngượng ngùng nói: “Bất đắc dĩ, để Kiều Nhất nhìn thấy cảnh này, ngại quá.”

“Không... không có gì!”

Hương Nam cuống quýt nói: “Chúng ta mau chạy thôi, bọn họ chắc chắn sẽ gọi người tới đây!”

“Đi.”

Diệp Trần bế Kiều Nhất lên, đi theo Hương Nam ra ngoài. Hương Nam nóng ruột nói: “Tiểu thư, tôi đáng ra không nên làm liên lụy tới cô, thằng bé này...”

“Liên lụy gì chứ, để tôi giúp cậu, cậu muốn làm gì?”

“Tôi không thể ở lại Thượng Hải được nữa.” Hương Nam ừ ừ nói, “Cô đánh người của Hồng gia, tôi nhất định không thoát được, hôm nay phải dẫn người nhà trốn đi trước thôi.”

Diệp Trần ngăn người, cô thật không ngờ mình giúp Hương Nam lại dẫn tới hậu quả như vậy. Thấy Diệp Trần áy náy, Hương Nam vội nói: “Tiểu thư, không sao đâu, tôi vốn cũng không định ở lại Thượng Hải, Trần gia vốn cũng sẽ không bỏ qua cho tôi rồi, chỉ là không ngờ bọn họ tới nhanh như vậy.”

Nói xong, Hương Nam và Diệp Trần rẽ vào trong một ngõ nhỏ. Hương Nam đẩy cửa vào nhà, sốt sắng gọi: “Bà...”

Còn chưa nói hết, Hương Nam đã sững người ra.

Đồ đạc trong nhà bị phá tan tành, thứ gì đập được đều bị đập hết. Hương Nam mở mắt trừng trừng, chạy xộc vào: “Bà ơi!”

Diệp Trần bế Kiều Nhất vào theo, Hường Nam ngơ ngác đứng giữa phòng, một bà cụ nằm sõng soài dưới đất.

“Cụ...”

“Tắt thở rồi.” Hường Nam nói như đã chết lặng.

Diệp Trần đặt Kiều Nhất xuống, chạm thử vào người bà cụ, da thịt đã lạnh rồi, đầu có một vết rách, trên ghế có dấu máu, e là bị người ta xô ngã đập đầu vào góc bàn, sau đó không có ai biết chuyện tới cứu nên cứ thế mà đi.

Diệp Trần dè dặt hỏi: “Hường Nam, chúng ta báo cảnh sát chứ?”

Hường Nam cười chua chát: “Báo cảnh sát làm gì? Cả đồn cảnh sát toàn là người của lão ta, ai dám nhận vụ này đây?”

“Lão ta là ai?” Diệp Trần nhú mày, Hường Nam cười rộ lên đầy cay đắng: “Tiểu thư biết Trần Kiều, Trần lục gia không?”

Diệp Trần ngẩn người, không ngờ lại nghe người ta nhắc tới cái tên Trần Kiều vào lúc này.

Cha của Trần Song Song, người tương lai sẽ sát hại Lục tam gia.

Hường Nam ngồi xồm xuống, nói với Diệp Trần: “Nếu tiểu thư không phiền, liệu có thể giúp tôi trông Kiều Nhất một lát, tôi lo liệu cho bà một chút.”

“Thế... cậu không rời Thượng Hải nữa à?”

“Rời khỏi Thượng Hải là để bảo vệ người thân, người thân không còn nữa, còn đi làm gì?”

Thái độ của Hường Nam rất bình tĩnh, Diệp Trần biết không khuyên được nên đành đứng một bên trông.

Hường Nam thay quần áo mới cho bà, rửa mặt mũi sạch sẽ, lau tay cho cụ, nói với cô: “Không dối gạt gì tiểu thư, thực ra trước đây Hường Nam từng học nghề ăn trộm. Sư phụ của Hường Nam là người của Đạo môn, phạm phải môn quy, bị chặt tay đuổi đi, ông đã dạy cho Hường Nam một thời gian.”

“Ở Thượng Hải này, từng tấc đất nhỏ đều là địa bàn của ai đó. Hường Nam sống trong địa bàn của Trần gia. Vốn cũng chỉ phải nộp chút tiền phí bảo kê nhưng không may, có một lần tôi trộm được một món đồ quý.”

“Đồ quý?” Diệp Trần nhú mày, Hường Nam ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Tôi nghe người ta gọi nó là giáp cốt, trộm được từ tay một tên buôn đồ cổ. Trộm về thì liền đem bán qua tay luôn, ai mà ngờ, nó lại là thứ Trần gia muốn. Trần gia bắt tôi phải đi tìm nó về, tôi biết đi đâu mà tìm chứ?”

Hường Nam cười chua chát: “Không tìm được đồ về, đành phải quy thành tiền để trả, nhưng cái thứ đó, e là cả đời tôi cũng chẳng thể trả hết nợ được.”

“Thế thì phải làm sao bây giờ?”

Hường Nam bất lực đáp: “Còn làm sao được nữa?”

Cậu ta thở dài: “Chấp nhận số phận thôi.”

Diệp Trần im lặng. Hường Nam lau sạch tay cho bà rồi ngẩng lên nhìn Diệp Trần: “Tôi thấy tiểu thư là người nhà giàu, sao còn chưa về nhà đi?”

“Tôi về thì hai người làm thế nào?”

Hương Nam im lặng. Diệp Trần thấy vẻ liều mạng trong cái nhìn của đối phương bèn rút rè hỏi: “Cậu định đi giết Trần Kiều à?”

“Tiểu thư.” Hương Nam có vẻ đã phải đắn đo rất nhiều, cậu ta hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên: “Tôi biết thỉnh cầu này rất mạo muội nhưng vẫn muốn xin tiểu thư một điều, tiểu thư có thể nhận nuôi Kiều Nhất không?”

“Kiều Nhất rất nghe lời, cũng rất hiểu chuyện, còn...”

“Tôi từ chối.” Diệp Trần đáp chắc nịch. Đôi mắt Hương Nam tối đi. Diệp Trần nói tiếp: “Tiền này để tôi trả thay cậu, người tôi cũng giết giúp cậu.”

“Tiểu thư?!”

Hương Nam ngẩng phắt đầu lên, Diệp Trần cười: “Sau này cậu bán mạng làm việc cho tôi nhé, chịu không?”

“Chuyện này... chuyện này...”

Diệp Trần thấy cậu ta tỏ vẻ kích động như vậy bèn đẩy người cậu ta một cái: “Đi mua cho tôi một cái mặt nạ.”

Diệp Trần đã tính đầu vào đấy rồi, lợi dụng chuyện này, chen chân vào bến Thượng Hải, cần phải có một tên mới, hơn nữa, không được để Tống Uyển Thanh lộ mặt.

“Tôi muốn gia nhập vào giới xã hội đen.” Diệp Trần hỏi Ba Tám, “Anh thấy tôi nên lấy tên là gì thì hay?”

“Chúng ta phải đặt một cái tên khí thế vào!” Ba Tám hùng hồn đáp. Diệp Trần gật đầu: “Phải, càng oai càng tốt!”

“Ngọc diện dạ xoa thì sao?”

Ba Tám tích cực thuyết minh: “Ngọc diện có thể nói lên cô là người đẹp còn da xoa có thể thể hiện được sự hung ác của cô.”

*ngọc diện: diện mạo đẹp như ngọc

Diệp Trần: “...”

“Tôi thấy, giản dị, không hoa mỹ mới là thật. Chúng ta không cần phải dùng cái mách này.”

Hương Nam mua mặt nạ về, là một cái mặt nạ trắng tinh không thể hiện chút sắc thái tình cảm nào.

Diệp Trần đeo vào, đứng dậy, nói với Hương Nam: “Dẫn tôi đi tìm Trần Kiều.”

“Cô định làm gì?”

Hương Nam kính cẩn hỏi, rất ra dáng một tên đàn em. Diệp Trần vô tư đáp: “Trả tiền.”

“Nếu Trần lục gia không nhận thì sao?”

Hương Nam rất bất an. Diệp Trần cười gằn: “Vậy thì đánh tới khi lão chịu nhận.”

Hương Nam choáng váng trước khí phách của Diệp Trần, ngoan ngoãn dẫn cô tới chỗ Trần gia, trong lòng vẫn rất hồi hộp như lúc nãy.

Sắp đánh nhau, sắp đánh nhau rồi, không ngờ lại có ngày cậu ta dẫn người tới tận cửa Trần gia đánh nhau!

Nhưng có gì đâu phải sợ!

Hương Nam xách đại đao, tự cổ vũ bản thân... Cùng lắm thì chết ở Trần gia, chẳng lẽ mình còn sợ chết hay sao?

*đại đao: (tiếng Trung: 大刀) trong tiếng Trung thì nó có nghĩa rất rộng, bao gồm nhiều loại đao có lưỡi dài, bao gồm cả mã tấu, khác với cách gọi đại đao ở các miền của Việt Nam.

Đến Trần gia, người hầu thấy Diệp Trần đeo mặt nạ thì do dự hỏi: “Tiểu thư tới là để...?”

“Tôi tới tìm Lục gia.”

Diệp Trần nói thẳng, giọng lạnh tanh. Tên người hầu cười giả lả: “Lục gia rất bận, tiểu thư có hẹn trước không? Nếu chưa hẹn trước, hay là tiểu thư để lại danh thiếp, tôi sẽ chuyển lời thay...”

Còn chưa kịp nói hết ý, con dao găm đã trượt từ trong tay áo Diệp Trần ra kề lên cổ đối phương, lạnh tanh nhắc lại: “Tôi muốn gặp Trần lục gia.”

Trong lúc Diệp Trần và Hương Nam đi tìm Trần Kiều tính sổ, Lục Minh cũng chẳng ngồi không.

Trong nội dung thế giới mà anh ta có, không viết cụ thể làm thế nào mà Lục Minh tìm được các miếng giáp cốt, hiện giờ anh ta chỉ còn nước bắt đầu đi tìm từng miếng từng miếng một. Anh ta vốn nghĩ khó khăn lớn nhất ở thế giới này chính là làm thế nào có thể sống sót vượt qua thời chiến, vậy mà không ngờ, vấn đề thách thức nhất lại là... vô cùng khó sưu tầm văn vật!

Lục Minh lần tìm theo các manh mối có được, phát hiện ra sau khi theo tay đội buôn đi từ Thiên Tân tới Thượng Hải, các miếng giáp cốt đã bị người ta đánh cắp, sau khi bị trộm mất thì hoàn toàn không biết tung tích.

Lục Minh không biết kẻ trộm là ai nhưng anh ta biết kẻ trộm chắc chắn sẽ có liên hệ nào đó với Đạo môn.

Bến Thượng Hải những năm này, nói theo kiểu hiện đại thì là xã hội đen, còn nói theo kiểu cũ là giang hồ.

Đã là giang hồ, tất nhiên sẽ có quy củ riêng của giang hồ. Chuyện cường đạo trên giang hồ hầu như được thu tóm trong tay bát môn phái. Muốn làm nghề này đều phải bái sư học nghệ sau đó do bát môn phái quản lý.

Thiên môn chuyên về lừa đảo, Cổ môn chuyên về vu cáo, Hồng Quyên môn chuyên về ảo thuật, Tiêu Khí môn chuyên về bày cơ quan, làm ám khí.

Lượng Sát môn chuyên giết người thuê, Lan Hoa môn chuyên mãi sắc mãi nghệ, Thần Kỹ môn chuyên thầy cúng bà đồng còn Đạo môn thì thành phần khá là phức tạp, cướp đường cướp chợ, trộm mộ, móc túi, tiền của người sống hay của người chết bọn họ đều lấy hết.

*lượng sát nghĩa đen là giết hộ, Đạo môn: chữ “đạo” trong cường đạo, nghĩa là trộm cắp. Hồng Quyên nghĩa là miếng lụa đỏ. Tiêu Khí là nung chảy các món đồ.

Muốn ăn trộm ăn cắp gì ở đất Thượng Hải thì trước tiên phải là người của Đạo môn, tiếp đó là phải đi chào hỏi tên bảo kê chỗ địa bàn đó.

Người đứng đầu của bát môn thay đổi theo hằng năm, ai có năng lực, người đó làm, không có năng lực thì rút.

Ở bến Thượng Hải này có ai là không có năng lực? Nhưng có ai là mãi mãi có năng lực?

Lục gia coi như cũng có quen biết người quản lý những chuyện này. Lục Minh muốn tìm đồ bị mất bèn gửi thẳng thiệp cho tổng môn chủ của

bát môn, ngay chiều hôm đó liền ghé qua.

Tổng môn chủ đương nhiệm là Hầu Xương có xuất thân từ Lượng Sát môn, thân thủ rất tốt, tính tình thì không, câu cửa miệng của ông ta là: “Có giỏi giết tao, vị trí này để mày làm.”

Lúc Lục Minh tới, Hầu Xương đang nằm trên giường hút thuốc phiện. Lục Minh đứng ở cửa, chờ ông ta hút xong mới lên tiếng: “Lần này tới là muốn mời Hầu gia giúp tìm chút đồ...”

“Ta biết.”

Hầu Xương hút một hơi, thông thả cất lời: “Cậu muốn tìm miếng giáp cốt văn, thứ này rất quý.”

“Hầu gia đã biết, vậy tôi cũng không cần nhiều lời nữa.” Nói xong, Lục Minh đẩy một cái hộp tới, kính cẩn nói, “Hầu gia giúp đỡ, Lục Minh rất biết ơn, đây là chút lễ mọn...”

“Ta đồng ý gặp cậu không phải vì chuyện này.” Hầu Xương nhả một vòng khói rồi nói tiếp, “Ta nghe nói nhà các cậu đang có chút tranh chấp chuyện làm ăn với người của Trần gia ở bến tàu Phố Đông, Trần lục gia đã có nhờ với ta, nhờ ta tới khuyên cha cậu mấy câu.”

“Ồ?” Lục Minh cười mỉm, đôi mắt tối lại: “Hầu gia định khuyên thế nào?”

“Cậu về nói với cha cậu,” Hầu Xương lại làm thêm một hơi thuốc nữa, vẻ mặt đê mê, “ông ta tuổi cũng cao rồi, cần gì phải tranh cường háo thắng như vậy. Hơn nữa, cậu còn là thầy giáo đại học, tranh với Trần Kiều cái gì chứ? Không phải ta nói cậu đâu,” Hầu Xương liếc mắt nhìn sang, ánh mắt khinh khỉnh, “nhưng ngay cả con bé Trần Song Song nhà Trần gia e là còn ra dáng đàn ông hơn cậu đấy.”

Lục Minh đứng dậy, không nói tiếng nào. Hầu Xương hé mắt trông ngang: “Sao, chú nói vậy mà không vui hả?”

“Trước đây, Hầu gia từng có nói, ai giết được mình thì vị trí này là của người đó phải không?”

Hầu Xương bật cười sang sảng: “Ta từng nói thế, nhưng có ai có thể...”

Nói chưa dứt lời, một cây tăm đã đâm xuyên ngang cuống họng Hầu Xương.

Cây tăm đi rất chuẩn rất nhanh, thực sự không có ai nhìn rõ vừa xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Hầu Xương bỗng im bật. Lục Minh thản nhiên xoay người đi ra ngoài. Máu tươi trào ra từ trong cuống họng, nhuộm đỏ cổ áo Đường trang của ông ta.

Phải mất một lúc, người đàn bà cùng nằm hút thuốc phiện với ông ta mới sực nhận ra, hét toáng lên. Lúc này, Lục Minh đã ra tới ngoài hành lang, thản nhiên đi ngược chiều dòng người đang chạy vào trong ra tới cổng, ngồi vào trong ô tô.

“Thiếu gia?”

Tài xế do dự hỏi: “Đi đâu ạ?”

“Về nhà.”

Lục Minh thản nhiên đáp, bỏ lại Hầu phủ nhốn nháo sau lưng. Anh ta ngả lưng dựa vào lưng ghế ô tô rộng rãi, day day huyết thái dương của mình.

Anh ta bỗng nghĩ, chuyện tìm giáp cốt văn có lẽ phải để lùi lại sau, nâng cao địa vị của Lục gia ở bến Thượng Hải mới là chuyện chính trước

mắt.

Lúc Lục Minh về tới nhà cũng là lúc Diệp Trần bước chân vào sảnh lớn của Trần gia.

Trong tay cô cầm một con dao găm Hường Nam cho, con dao trông thì hơi gỉ nhưng chẳng ai dám tới gần nửa bước.

Mọi người ở đây đều đã được mục sở thị độ hung ác của người đàn bà này, trông thì chân yếu tay mềm nhưng lúc đánh thật, đừng nói là cô ta có dao, cho dù không có dao, bọn họ cũng không dám lên.

Trần Kiều nghe tiếng, đi ra xem, thấy Diệp Trần cầm một con dao găm cùn mẻ, vậy mà đám người bu quanh, không đứa nào dám lên.

Cô ta đeo mặt nạ, không thể soi ra được vẻ mặt đằng sau nó là gì nhưng có thể thấy được qua đôi mắt cô ta sự thản nhiên như một trò đùa.

Trần Kiều bực lắm nhưng ông ta vẫn ung dung hỏi: “Vị tiểu thư này là?”

“À, tôi là chị họ của Hường Nam.”

Diệp Trần thuận miệng bịa. Hường Nam nhìn cô một cái rồi lại cúi đầu xuống.

Trần Kiều nghe Diệp Trần đáp vậy, không khỏi coi khinh đối phương.

Hường Nam thì ông ta biết, nếu là chị của thằng này thì chẳng phải nhân vật đáng kể gì.

Thái độ xem thường rất rõ ràng, từ đứng nói chuyển thành ngồi nói, rất là lạnh nhạt, ngồi sau lưng mấy tên tay chân cầm súng, ông ta ngẩng cao đầu, kiểu cách hỏi: “Cô tới trả tiền giúp nó à?”

“Đúng vậy.”

Trần Kiều nở nụ cười. Thứ Hường Nam làm mất, ông ta biết rất rõ giá trị của nó, người ngoại quốc đã ra thêm giá, e là cả đời cái tên nghèo kiệt hủ lậu này cũng chẳng thể nào mơ có được số tiền ấy.

“Cô biết nó thiếu bao nhiêu tiền không?”

“Bao nhiêu?”

“Mười vạn đồng đại dương.”

Mười vạn đồng đại dương, tương đương với khoảng tám triệu đồng tiền ta. Hơn nữa, đây chỉ là một phần giáp cốt văn.

*1 vạn = 10 000, 10 vạn = 100 000

Diệp Trần nghe xong, bỗng thấy muốn ngừng thở. Cô chợt nhận ra, vấn đề khó giải quyết nhất trước mắt có lẽ không phải là làm thế nào để đứng vững trong giới xã hội đen mà là làm thế nào để kiếm đủ tiền mua lại các miếng giáp cốt.

Trần Kiều thấy sắc mặt Diệp Trần tái đi bèn cười: “Còn muốn trả tiền nữa không?”

“Muốn.”

Diệp Trần quả quyết đáp: “Tiền thì nhất định phải trả. Hiện giờ tôi không có tiền, để tôi làm tay chân cho Trần lục gia, Trần lục gia thấy thế nào?”

“Tay chân?”

Trần Kiều nhú mày, nhìn Diệp Trần gầy còm nhom từ trên xuống dưới: “Cô hay Hường Nam? Hường Nam thì ta không cần, thằng đó không

được. Còn cô...”

Trần Kiều bật cười: “Bỏ mặt nạ xuống để ta xem thử xem cô có thể ra ngoài vũ trường được không. Cho dù cô có vào vũ trường, e là vẫn còn...”

Chưa kịp nói hết, Diệp Trần đã động thủ!

Thế tới mãnh liệt, động tác mau lẹ, còn nhanh nhẹn, uyển chuyển hơn báo gấm, đám người lập tức bị đánh dạt ra, đến lúc sờ tới được cò súng thì Diệp Trần đã tới được trước mặt Trần Kiều, kề con dao găm lạnh ngắt lên yết hầu lão ta.

Trần Kiều giơ tay đầu hàng, run rẩy thở hỗn hển. Diệp Trần lảng lảng nhìn ông ta: “Không biết thân thủ của tôi đã đủ để gán nợ cho Hướng Nam hay chưa?”

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán Trần Kiều, lâu lắm rồi ông ta không bị ai uy hiếp như vậy.

Một mặt vui mừng, một mặt run sợ, vui vì Diệp Trần chẳng những không muốn giết mà còn muốn giúp ông ta, sợ vì phải đeo một quả bom bên người.

Ông ta nuốt nước bọt đánh ực, cố gắng bình tĩnh đáp: “Tiểu thư có thân thủ giỏi như vậy, sao còn muốn ở lại dưới trướng Trần mỗ làm gì?”

“Kiếm miếng cơm, chỉ muốn đánh đấm, không muốn nghĩ nhiều.”

Diệp Trần đáp chắc nịch.

Đây là lời thật lòng, nếu không phải vì nhiệm vụ, chắc cô sẽ mặc kệ tất thảy.

Đánh nhau là sở trường của cô, động não thì không.

Cô nói vừa nghiêm túc vừa thành khẩn, Trần Kiều thở phào một hơi, ông ta tin.

“Nếu là vậy, Trần mỗ tình nguyện giúp tiểu thư một tay! Tiểu thư không cần phải làm gì hết...”

“Tôi sẽ làm tay chân cho ông.”

Diệp Trần thản nhiên đáp. Trần Kiều gật đầu lia lịa: “Đúng đúng, ý tôi chính là vậy. Tiểu thư chỉ cần đánh nhau, giết người là được, những chuyện khác để cho tôi!”

“Ừ.”

Diệp Trần thu dao về, giả vờ ra vẻ là một tên cuồng đánh đấm.

Trần Kiều sờ sờ cái cổ của mình, mừng thoát chết.

Đúng lúc này, có đứa chạy cuống cà kê vào nhà.

“Ông ơi, hỏng rồi!”

“Cuống cái gì đấy?”

Trần Kiều tỏ vẻ không hài lòng: “Không thấy khách quý đang ở đây sao?!”

“Lục gia ơi, hỏng bét rồi!”, gã nọ la lên, “Hầu gia chết rồi!”

“Mày nói gì?!”

Trần Kiều đứng bật dậy, gã người hầu lau mồ hôi, nói nốt: “Hầu gia bị Lục Minh giết rồi!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

95. Chương 95: Sơn Hà Cố Nhân 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe được tin này, tất cả mọi người có mặt ở đây đều sửng ra.

Trần Kiều không ngờ Lục Minh có tài này, Diệp Trần cũng không ngờ.

Trong suy nghĩ của hai người, ấn tượng về Lục Minh chẳng qua chỉ là một giáo viên đại học bình thường đi du học về, không hơn không kém.

Trần Kiều hỏi: “Vì sao Lục Minh lại giết Hầu gia?”

“Chỉ nghe nói... anh ta muốn tìm người của Đạo môn hỏi về tung tích của giáp cốt văn, bị Hầu gia dạy dỗ mấy câu, anh ta liền nổi giận giết luôn Hầu gia.”

Lời này khiến Trần Kiều thấy thật hoang đường: “Chỉ với trình độ của hãn mà giết được Hầu gia?”

“Có lẽ là...” người nọ đoán, “anh ta đem theo cao thủ chăng?”

Trần Kiều quay sang nhìn Diệp Trần.

Trần Kiều biết rất rõ trình độ của Hầu Xương, nếu là người Hầu Xương đánh không lại, vậy thì Trần Kiều lại càng không có cửa thắng. Trần

Kiều ngẫm nghĩ rồi kính cẩn thưa chuyện với Diệp Trần đang ngồi trên ghế, chân gác lên mặt bàn, tay cầm dao găm: “Ày, Diệp cô nương...”

“Giao Nhân Nghĩa đường cho tôi.” Diệp Trần vừa mở miệng liền định ngoan mất một phần tư số thuộc hạ của Trần Kiều.

Thuộc hạ của Trần Kiều chia làm bốn đường, Nhân Nghĩa đường là một đường nhỏ trong số đó. Trần Kiều sầm mặt lại. Diệp Trần phe phẩy con dao, tiếp tục đòi hỏi: “Về sau, mỗi tháng đều đặn đưa cho tôi một vạn đồng đại dương.”

“Diệp tiểu thư,” ông ta vừa lên tiếng, thuộc hạ của Trần Kiều liền chĩa súng về phía Diệp Trần, Diệp Trần bị năm khẩu súng bao quanh, ông ta nói tiếp, “Trần mỗ là người coi trọng nhân tài nhưng không phải kẻ dễ bị bắt nạt, tiểu thư phải nghĩ cho kĩ.”

“Ồ?”

Diệp Trần nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu, rồi trong chớp mắt, cả người Diệp Trần bật lên, Trần Kiều vội vàng lùi về sau nhưng tiếc thay, không kịp, Diệp Trần đã đứng ngay trước mặt ông ta rồi, đám người cầm súng chỉ biết đực mặt ra nhìn, tốc độ nhanh quá, thậm chí cò súng còn chẳng kịp kéo.

Diệp Trần ngồi chồm hồm trên bàn, từ trên cao nhìn xuống Trần Kiều: “Trần lục gia, ông nghĩ là tôi đang thương lượng với ông hay sao? Không phải tôi không thể tự thân sinh tồn ở bến Thượng Hải này mà chẳng qua là muốn tìm một người để hợp tác, tôi làm tay chân cho ông, ông cho tôi một vị trí, vậy không tốt hay sao?”

Nói xong, Diệp Trần cọ lưỡi dao lên mặt Trần Kiều: “Cứ nhất định phải cắt thật vào người thì ông mới chịu tin tôi phải không?”

“Không dám...” Trần Kiều lập cập nói, “Hợp tác, tôi hợp tác!”

“Giao Nhân Nghĩa đường cho tôi.”

“Được!”

“Hàng tháng cho tôi một vạn đồng đại dương.”

“Cho!”

“Ngoan lắm.”

Diệp Trần thu dao về, cả người Trần Kiều nhũn như chi chi, Diệp Trần phẩy tay gọi Hường Nam: “Đi, về thôi.”

Nói xong, Diệp Trần liền quay người đi trước, Hường Nam rào bước đuổi theo, lúc Diệp Trần bước ra tới cửa, Trần Kiều liền cướp súng của tên thuộc hạ đứng ngay kế bên, bóp cò!

Tiếc là Diệp Trần lại nhanh tay hơn ông ta, ngay trước khi ông ta kịp bóp cò, con dao găm đã kịp phóng tới ghim thẳng lên bàn tay Trần Kiều.

Cơn đau khiến Trần Kiều đánh rơi khẩu súng đang cầm. Diệp Trần cười khẩy một tiếng, kéo Hường Nam đang đứng trân ra xem bỏ đi, vừa đi vừa nói: “Lục gia, ngày mai tôi sẽ ghé lấy tiền.”

Trần Kiều không dám hó hé tiếng nào. Ông ta ngồi bệt trên ghế, một tay giữ chặt tay kia, hít sâu một hơi.

Đợi Diệp Trần đi hẳn, lũ người đứng bên mới dám cuống quýt chạy lại đỡ Trần Kiều.

“Lũ ăn hại... Lũ ăn hại...” Trần Kiều mắng khẽ. Viên quản gia hỏi nhỏ: “Lục gia, cô ta...”

“Cho người bám theo, giết nó! Phải giết nó!”

Trần Kiều tung chân đá một cước lật ngược chiếc bàn, viên quản gia lại hỏi: “Thế còn bên chỗ Lục Minh...”

“Để bát môn tự lo! Đi tìm con đó đi! Giết nó!”

Trần Kiều mắng chửi một thôi một hồi.

Diệp Trần ung dung dẫn Hướng Nam về. Hướng Nam khẽ hỏi: “Tiểu thư, vừa rồi sao chị không giết lão?”

“Giết lão ta?”

Diệp Trần cười cười, mặt tỉnh bơ: “Tôi lấy mạng của lão làm gì? Giờ tôi không tiền bạc, không thế lực, cái tôi muốn là Trần gia của ông ta.”

“Nhưng mà... ông ta sẽ trả thù...”

“Đừng sợ.”

Diệp Trần chấp tay sau lưng, đi thẳng về trước: “Chờ cho ông ta biết sự lợi hại của tôi rồi thì sẽ ngoan ngay. Cái tên Trần Kiều này ấy à...”

Diệp Trần nói đến đó thì phì cười, không nói tiếp nữa.

Quả nhiên, Diệp Trần đi chưa được bao lâu đã nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân rầm rập. Diệp Trần ra hiệu cho Hướng Nam chạy vào trong một tòa nhà trổn: “Chạy lên tầng cao vào nhé.”

Nói xong, cô đứng lại, rút một cây côn từ trong thùng phế liệu đặt ở ven đường. Tiếng bước chân từ khắp bốn phương tám hướng vọng tới. Diệp Trần đứng nguyên tại chỗ, cầm chắc cây côn, mỉm cười với đám người tay súng tay búa.

“Ồ, tới nhanh thế?”

*côn 棍子 loại cơ bản nhất chỉ là một khúc gỗ cầm vừa tay, loại được cảnh sát dùng gọi là dùi cui, gắn móc các đầu với nhau thì có côn nhị khúc, tam khúc, khúc gỗ dài gọi là trường côn, côn cũng có thể thay gỗ bằng chất liệu cứng hơn.

Trong lúc Diệp Trần bị người ta bao vây thì Lục Minh đã chọn xong người.

Lục tam gia bị anh ta làm cho tức quá ngất đi, anh ta toàn quyền tiếp người và chuyện trong phủ, sai quản gia gọi thuộc hạ của cha tới, anh ta đứng ngoài cửa, lắng nghe tiếng bước chân người liên tục chạy tới.

Đợi được một lúc thì quản gia vào khê bẩm: “Thiếu gia, đến đủ rồi ạ.”

Lục Minh gật đầu, rút tay khỏi túi quần âu, dụi tắt điều thuốc, búng mẩu thuốc thừa đi, cầm mũ từ tay người hầu đưa tới, đội lên đầu rồi gọi: “Đi.”

Nói xong, anh ta đi từng bậc từng bậc xuống dưới thềm nhà.

Trời đã vào cuối thu, tối đến trời đổ mưa phùn, Lục Minh mặc âu phục khoác áo bành tô, mỗi bước đi dẫm xuống nền sân, nước mưa bắn tung bọt nước.

Quản gia xách đao đi theo ngay bên cạnh, lo lắng hỏi: “Thiếu gia, chúng ta đang đi đâu vậy ạ?”

“Bến tàu Ngô Tùng.”

Lục Minh đi nhanh nhưng không vội. Quản gia ngạc nhiên: “Tới bến tàu Ngô Tùng làm gì vậy ạ?”

“Cướp.”

“Nhưng mà Trần lục gia và Hầu gia...”

Nghe nhắc đến tên Hầu Xương, Lục Minh liếc sang nhìn, nở nụ cười trào phúng, viên quản gia bấy giờ mới nhớ ra, Hầu gia mà bọn họ e sợ, đã chết rồi.

Bọn họ đã không còn đường lui nữa, ngoài tiếp tục tiến lên thì không còn con đường nào khác.

Quản gia xiết chặt cây mã tấu trong tay, đi theo Lục Minh tới bến tàu Ngô Tùng. Đoàn người rầm rập kéo đến bến tàu, tên trông coi bến lập tức phát hiện ra bất thường, tiến lên, bình tĩnh nói: “Thưa ngài, đây là nơi Trần lục gia...”

Lục Minh không nói gì, giơ tay lên, bỏ mũ xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú vương chút nét thư sinh.

“Về sau,” anh ta nói nhẹ như không, “chỗ này là địa bàn của Lục gia.”

Vừa dứt lời, quản gia liền quát to: “Đập!”

Đám người lăm lăm vũ khí trong tay liền xông tới, tên đứng ngay trước mặt Lục Minh móc súng ra, Lục Minh nhanh tay hơn, một tay giữ chặt súng của đối phương, tay kia bẻ cổ tay y, cướp súng, đá bay đi.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, tiếng mưa rơi ào ào hòa vào cùng tiếng sóng ven bờ vỗ ì ọp, tiếng Lục Minh át hẳn những thứ tiếng hỗn tạp khác, anh ta quát: “Cút ngay!”

Nói xong, không trượt phát nào, từng phát từng phát đạn nã lần lượt vào những kẻ đang xông tới.

Giữa lúc bến tàu Ngô Tùng chìm trong hỗn chiến, bên phía Diệp Trần cũng chẳng khác gì.

Sau khi dùng tốc độ chớp nhoáng tước súng ống của đối phương, thứ hữu dụng duy nhất còn sót lại trên chiến trường là vũ khí lạnh và quyền cước. Đám người lao vào quần ẩu, máu và nước mưa bắn tung tóe khắp nơi. Con dao găm trong tay Diệp Trần lướt như bay qua từng người từng người một, nước mưa và máu loãng làm nhòe tầm mắt cô nhưng Diệp Trần không hề tỏ ra có chút dấu hiệu xuống sức nào.

Adrenalin dường như đã tiết ra đạt đến đỉnh điểm khiến máu toàn thân Diệp Trần như sôi trào, cơ thể như đang gào thét, đám người xung quanh như lũ kiến cỏ hết lớp này tới lớp khác, Diệp Trần như lại được quay về những ngày ở Thiên Kiếm tông, Tu Chân giới, mỗi trận chiến ở nơi đó đều có kết cục là núi thây biển máu, độ tàn khốc và cảm giác máu nóng dâng trào khiến cả người cô vô cùng hưng phấn.

Giữa lúc hai bên đang đánh nhau, bỗng có ai đó kêu lên: “Đi bến tàu Ngô Tùng mau!”

“Đi Bến tàu Ngô Tùng mau!”

Có ai đó đang ra lệnh cho đám người này rút lui. Diệp Trần cau mày, cầm cây côn nhuộm đỏ máu trong tay, đứng nhìn đám người dần dần lùi về sau.

Cô không phải kẻ cuồng sát, chẳng qua cô chỉ muốn chứng tỏ năng lực của bản thân.

Cô không có tiền tài, không có nhân lực, giết Trần Kiều thì cùng lắm cũng chỉ có thể trở thành một tay thích khách, kẻ thù lớn nhất của giáp cốt vẫn không phải là Trần Kiều mà là đám người Nhật Bản như hổ đói rình mồi. Người cô phải chống lại không phải một cá nhân cụ thể mà là lòng tham đang rình rập.

Diệp Trần nhìn theo đám người đang nhanh chóng rút lui, cho tới tận lúc trong con ngõ chỉ còn duy nhất một mình cô, Diệp Trần mới vút gậy đi,

tựa người vào tường, nhìn bầu trời đang không ngừng trút mưa xuống.

Hương Nam chạy xuống, nóng ruột hỏi: “Tiểu thư không sao chứ?”

“Gọi tôi là Diệp Trần.”

Diệp Trần đưa tay để Hương Nam đỡ mình dậy. Đánh xong một trận, mệt bã cả người, cô nói với Hương Nam: “Gọi cho tôi một cái xe kéo, cậu về nhà đi.”

“Vâng, cô chờ chút.” Hương Nam mới đi chưa được mấy bước đã bị người ta chặn lại. Diệp Trần ngược nhìn. Có năm người đứng trong ngõ, trong đó có bốn người mặc trường sam màu xanh, đội mũ đen, dàn thành hình tứ giác, người đứng giữa mặc âu phục chỉnh tề, đi giày da bóng lộn, cầm một chiếc ô đen, đeo kính mắt gọng vàng, trông có vẻ ôn hòa, lịch sự.

“Tiểu thư,” người đàn ông mặc âu phục mỉm cười, lên tiếng trước, “Hong gia muốn mời cô tới gặp, cô có thời gian chứ?”

Diệp Trần không đáp, liếc nhìn Hương Nam. Trong nội dung gốc không thấy nhắc tới nhân vật Hong gia này, không rõ Hong gia là người thế nào.

Hương Nam sát lại gần, thì thầm nói: “Hong gia là lão đại khi xưa của bến Thượng Hải nhưng đã thoái ẩn nhiều năm rồi.”

Diệp Trần gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Cô ngẩng đầu nhìn đối phương, gật đầu với họ: “Hong Gia đã có lời mời, từ chối thì thật bất kính.”

Đối phương cười, mở lối đi, làm động tác tay mời, Diệp Trần đi theo họ ra khỏi con ngõ, ngoài ngõ có một chiếc ô tô đang chờ sẵn. Diệp Trần lên xe ngồi, đi khoảng hơn nửa tiếng thì dừng lại trước một tòa nhà lớn. Diệp Trần được người ta dẫn vào trong nhà, quần áo cô mặc vẫn còn đang ướt nhỏ giọt nhưng không có bất kỳ ai tỏ chút thái độ nào. Người đàn ông

trung niên mặc âu phục ban nãy dẫn cô tới trước một chiếc bàn dài. Diệp Trần ngồi bên một cạnh bàn, cạnh bên kia có một người đã ngồi sẵn.

Người nọ mặc trường sam màu xanh, đeo mắt kính, vẻ ngoài nho nhã, tầm ba lăm, ba sáu tuổi, khá giống một tiên sinh làm nghề dạy học.

Người này có nước da rất trắng, thân thể cũng rất gầy nhưng kỳ lạ là, một người hòa nhã, lịch sự như vậy ngồi đối diện bên kia bàn lại chẳng khiến người ta thấy bất ngờ chút nào, là bởi người đàn ông này có một khí thế kỳ lạ, rất hợp người hợp cảnh.

“Có người nói với ta, Trần Kiều bị một cô gái đánh cho đá ra quần, ta vốn không tin.” Người nọ cầm một cái khăn ấm người hầu đưa tới, thông thả lau tay.

Diệp Trần cũng học theo, cầm khăn người ta đưa cho lau tay.

“Giết người xong phải biết lau tay, trông sạch sẽ thì mới đẹp được.” Người nọ nhìn Diệp Trần lau tay như đang nhìn một con mèo, mỉm cười nói nhẹ nhàng mà khách khí.

Diệp Trần làm khăn dính đầy máu, lau một hồi lâu mới nhìn thấy màu da vốn có. Đối phương mỉm cười ngồi xem, chờ Diệp Trần đưa trả khăn cho người hầu, ông ta mới tựa lưng vào ghế, cười hỏi: “Tiểu thư họ gì?”

“Tên đơn giản thôi, họ Diệp, tên chỉ một chữ Trần.”

“Từng học võ?”

“Từng học.”

“Cao thủ?”

“Không dám.”

“Muốn giết Trần Kiều?”

Diệp Trần không đáp, đối phương gật đầu, tỏ vẻ hiểu: “Chà, là muốn nổi bật ở bến Thượng Hải.”

“Mỗi năm có rất nhiều người giống như cô, đến, rồi chết hoặc là bỏ đi. Mười bảy năm trước, lúc ta đến bến Thượng Hải, cũng từng nghĩ như vậy, có điều ta khá may, vẫn còn sống tới giờ.”

Diệp Trần nghe ông ta nói chuyện, liếc mắt nhìn đồng hồ, mười giờ, không về thì sợ muộn.

Diệp Trần nghĩ, tuy công việc quan trọng nhưng dưỡng sinh cũng rất quan trọng, dung nhan xinh đẹp không thể tùy tiện hủy hoại. Vậy nên Diệp Trần nói: “Hồng gia muốn nói gì, xin hãy nói thẳng đi.”

“Địa bàn của Trần gia, ta giao cho cô.” Đối phương nói thẳng luôn, “Bắt đầu từ đêm nay, ta cho cô mượn người, mượn súng, mượn tiền, cô lấy địa bàn của Trần gia về cho ta, thay thế vị trí của ông ta, người ta nuôi giúp cô một năm, một năm sau, tiền lãi ba phần, trả cả gốc lẫn lãi. Về sau, tiền thu được mỗi năm, ta lấy một phần.”

Diệp Trần không đáp vội, điều kiện này quả thực rất tốt. Cô cảm thấy không thực tế, nghĩ rồi hỏi: “Còn gì nữa?”

“Người của Trần gia, từ trên xuống dưới, không được giữ lại một ai.”

Diệp Trần ngẩn người, đối phương mỉm cười, vẫn là dáng vẻ hòa nhã kia: “Sao, không được?”

Diệp Trần mím môi, cuối cùng vẫn gật đầu: “Được.”

“Vậy,” đối phương đứng dậy, lịch sự chào, “sau này mong được Diệp tiểu thư chiếu cố nhiều hơn.”

“Kẻ hèn này họ Hồng, tên chỉ một chữ Sanh.”

“Đa tạ Hồng gia.”

Diệp Trần gật đầu, lịch sự đáp lễ. Người đàn ông mặc âu phục đi vào, tiễn Diệp Trần về.

Hai người mới dợm bước đi thì Hồng Sanh bỗng nhớ ra bèn dặn: “A Hỉ, nhớ đưa ô cho Diệp tiểu thư.”

Diệp Trần khá là bất ngờ, đối phương mỉm cười, vẫy tay: “Đi đi.”

Diệp Trần lên xe, người đàn ông mặc âu phục tự giới thiệu: “Tôi là Trương Hỉ, quản gia của Hồng gia.”

Nói đoạn, ông ta đưa cho Diệp Trần một tờ danh thiếp: “Lúc cô cần kiểm đếm người, có thể gọi điện đến Hồng phủ, tôi sẽ dẫn cô qua.”

“Cảm ơn.” Diệp Trần gật đầu, nhận tờ danh thiếp.

Ô tô bắt đầu lăn bánh, đưa Diệp Trần và Hướng Nam về chỗ ban đầu. Xuống xe, Diệp Trần và Hướng Nam đi tìm Kiều Nhất, đón tới chỗ ở của Tống Uyển Thanh.

Trên đường về, Diệp Trần bế Kiều Nhất, Hướng Nam đi một mình, họ trèo tường vào nhà, Diệp Trần thì thầm bảo: “Hướng Nam, sau này cậu nhất định không được bán đứng tôi.”

Hướng Nam gật đầu: “Tiểu thư yên tâm, mạng tôi là của cô.”

Hai người vừa vào phòng, đèn liền sáng lên.

Trực giác Diệp Trần mách bảo là không xong rồi. Hai đứa nha hoàn hồi môn của cô đang đứng giữa phòng, mặt mày trông như sắp chết đến nơi: “Tiểu thư rốt cuộc đã đi... Aaaa!”

“Ai kia? Thằng bé đó là ai vậy? Tiểu thư bỏ trốn đấy ư? Đây là con của cô?”

“Không đúng, cô lấy đâu ra đứa con lớn vậy chứ...”

“Đây là thuộc hạ của tôi.” Diệp Trần bị hai người luân phiên la lên làm cho váng cả đầu, ôm đầu, rầu rĩ nói: “Nói thật với hai người vậy, về sau, tôi phải làm chuyện đại sự. Hai người nếu chịu thì phải giấu diếm giúp tôi, nếu không chịu thì tôi cho hai người tiền, hai người đi lập gia đình riêng được rồi.”

Hai nha hoàn liếc nhìn nhau, một lúc lâu sau, cuối cùng một trong hai người nói: “Xa tiểu thư, chúng en còn có thể đi đâu chứ?”

Diệp Trần yên lòng, phẩy tay: “Thôi vậy, đi ngủ đi.”

Sáng hôm sau thức dậy, Diệp Trần sắp xếp cho Hương Nam cái chức chăm sóc sân vườn rồi đi ăn sáng, xem bộ sườn xám mới mua của mình.

Chỗ đồ cô hiện có toàn là kiểu trên áo dưới váy của triều Thanh nên hai hôm trước, cô đã tranh thủ đi đặt vài bộ sườn xám và đồ Tây, cũng nhờ vậy mà mới gặp Hương Nam. Diệp Trần vừa xem quần áo vừa ăn cháo, còn chưa ăn xong, bên ngoài bỗng có tiếng còi xe, đứa nha hoàn tên là Lưu Thư chạy vào báo: “Thiếu phu nhân, trong nhà cho gọi cô về.”

“Gì?”

Diệp Trần ngạc nhiên, cuối cùng vẫn phải thay quần áo chỉnh tề đi sang đó.

Về tới Lục phủ thì thấy cảnh người ra kẻ vào tấp nập, ai cũng có vẻ rất vội vàng. Diệp Trần vào nhà, được dẫn tới phòng ăn, Lục tam gia ngồi bên bàn vừa ăn cơm với Lục Minh vừa thảo luận chuyện gì đó.

Diệp Trần vẫn an ông cụ. Lục tam gia mời ngay cô ngồi xuống rồi nói với Lục Minh: “Dạo này con làm ra cái chuyện hoang đường như vậy thì thôi đi, chiếm được bến tàu Ngô Tùng cũng coi như con có bản lĩnh nhưng sau này không được làm thế nữa. Nếu làm Hồng gia không vui thì nhà chúng ta coi như tiêu.”

Diệp Trần đóng tai lên nghe, không nói tiếng nào.

Lục Minh ăn vội cho xong bát cháo rồi đứng dậy: “Con còn có việc...”

“Đứng lại đó!”

Lục tam gia đập bàn: “Ta còn chưa nói xong, con định đi đâu!”

Lục Minh đành phải ngồi lại, cúi đầu im re. Lục tam gia nói tiếp: “Không nói chuyện đó nữa, ta hỏi con, Uyên Thanh người ta là người con gái tốt như thế, con cưới người ta về rồi lại đưa ra ngoài ngoài ô ở là có ý gì hả?!”

Lục Minh ngược nhìn Diệp Trần. Lục tam gia cũng quay sang nhìn cô. Diệp Trần bối rối, buộc phải tỏ vẻ như rất tủi thân, sắp khóc tới nơi.

Lục Minh sốt ruột chuyển tầm mắt, Lục tam gia lại tiếp: “Hôm nay phải đón Uyên Thanh về ngay!”

“Dạ?!”

Diệp Trần suýt chút nữa cũng ồ á theo, may mà kịp dừng miệng, đổi sang nói: “Cha, thực ra con ở đó... cũng rất tốt. Giờ đang là lúc sự nghiệp của Lục Minh phát triển, con không thể làm vật cản...”

“Ôi, đúng là đứa con dâu tốt!”

Lục tam gia bùi ngùi xúc động. Lục Minh không chịu nổi, quay sang nói với Diệp Trần: “Ra ngoài đi, tôi dẫn cô đi dạo một chút.”

“Thật ư?!”

Diệp Trần ra vẻ mừng rỡ, vội bước theo Lục Minh, Lục Minh quay lưng bỏ ra ngoài, không hề đợi cô. Ra tới bên ngoài, Lục Minh đi vội: “Cô muốn làm thế nào thì cứ tự làm đi, muốn về nhà ở thì cứ về, dù sao tôi cũng chẳng mấy khi về đây.”

“Anh không ở đây thì em về làm gì?” Diệp Trần tỏ vẻ vô cùng tủi thân, nói như giận dỗi, “Chẳng thà em cứ ở lại chỗ đó cả đời cho xong!”

Lục Minh cười khẩy một tiếng: “Thế cô cứ ở tiếp đi.”

“Anh...”

“À, còn nữa,” Lục Minh cầm mũ, ngoảnh đầu lại, “hóa đơn mấy bữa trước cô mua đồ đều gửi về chỗ tôi hết rồi, sau này cô bớt tiêu một chút đi, bên tôi đang cần phải chi nhiều thứ. Nếu cô không vừa ý thì cứ việc ly hôn, tôi sẽ chia một nửa tài sản đứng tên mình cho cô, biết rồi chứ?”

Diệp Trần suýt nữa thì buột miệng đồng ý.

Nhưng nghĩ tới tính cách vốn có của Tống Uyển Thanh, Diệp Trần đành phải ngoảnh mặt đi, khóc âm thầm: “Chẳng thà anh bảo em chết đi cho rồi!”

Lục Minh: “...”

Anh ta biết ngay là nói thừa vô ích mà.

Càng nghĩ càng thấy phiền, Lục Minh quay lưng bỏ đi.

Đợi Lục Minh đi khuất, Diệp Trần liền hào hứng quay trở về ngoại thành, bảo Hường Nam đi dò la: “Nghe nói bến tàu Ngô Tùng đã về tay Lục gia rồi, đi xem xem sao lại thế này.”

Hường Nam đi suốt một ngày, tối đến quay về kể cho Diệp Trần nghe khiến cô được một phen giật mình.

Tay Lục Minh này... có vẻ không giống Lục Minh trong nội dung thế giới kể cho lắm.

Diệp Trần bỗng ý thức được một vấn đề: “Ba Tám!”

“Ồi?”

“Đừng chơi game nữa, cái đồ ngu ngốc chết tiệt này!”

“Bố khỉ, sao cô dám chửi tôi!” Ba Tám nổi khùng, vứt máy chơi game đi, “Hôm nay cô mà không xin lỗi, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô!”

“Tôi hỏi anh, anh có thấy nhân vật phản diện của mấy thế giới đạo này cực kỳ trâu bò, cực kỳ khác lạ không?!”

“Hả?” Ba Tám vò đầu bứt tai nghĩ ngợi, “Nhân vật phản diện mấy thế giới gần đây... có gì khác chứ?”

Chẳng lẽ là độ đẹp trai khác nhau?

“Không phải,” Diệp Trần giải thích, “nhân vật phản diện trước kia đều phải để tôi giúp đỡ họ thì sau đó cuộc đời họ mới thay đổi so với quỹ đạo vốn được vạch ra nhưng ở mấy thế giới gần đây, anh không thấy là bọn họ hình như đã biết tự phản kháng lại số phận rồi sao?”

“Anh xem Lục Lương đi, so với nội dung gốc, không biết là đã khác xa biết bao nhiêu.”

“Anh xem Tần Chiêu đi, không cần tôi phải ra tay, tự anh ta đã giải quyết gọn ghẽ Tần Yến Thanh.”

“Anh xem Lục Minh đi, anh ta có chút nào giống một thầy giáo đại học không?!”

Ba Tám ngơ ngác nghe nghe gật gật: “Cô nói... nghe cũng có lý ra phết.”

“Tôi hỏi anh, chuyện thế này có thể là do gì? Bug hệ thống chẳng?”

“Có... có thể không nhỉ?”

Ba Tám đắn mặt. Diệp Trần thấy cái hệ thống này cũng chẳng hơn gì mình, nóng ruột hỏi: “Anh không thể cho tôi một đáp án chắc chắn được à?”

“Cái này... hồi đi học hình như không có ai dạy.”

Diệp Trần: “...”

Cô nhớ ra rồi, thành tích học tập của tên AI nhà mình hình như chẳng khá khẩm gì. Ngẫm nghĩ một chốc, Diệp Trần lại hỏi: “Hay là anh đi hỏi hệ thống khác xem sao?”

“Đừng mơ tưởng nữa.” Ba Tám bùi ngùi đáp, “Trong thời gian làm nhiệm vụ, giữa các hệ thống không thể trao đổi với nhau, phải đợi tới lúc vào không gian trung chuyển mới được.”

“Tại sao không thể trao đổi?”

“Phải nhỉ,” Ba Tám tỏ vẻ mông lung, “tại sao nhỉ...”

Diệp Trần: “...”

Trong lúc Diệp Trần và Ba Tám đang bàn luận về nhân vật phản diện thì Lục Minh cũng đang trò chuyện với 666.

Sau khi chiếm được bến tàu Ngô Tùng, Lục gia thực ra đã bị thương nặng, giờ cần phải có một khoảng thời gian để hồi phục. Lục Minh bèn quay ra đi tìm các miếng giáp cốt và chờ đợi một thời cơ thích hợp.

Hai tháng nữa, Lục Minh sẽ quen Trần Song Song, trong tay Trần Song Song có đầu mối quan trọng về giáp cốt, trong thế giới gốc, Lục Minh tìm mua được giáp cốt vẫn có một phần là nhờ Trần Song Song.

Nhưng cụ thể là đầu mối gì thì Lục Minh không biết, giờ anh ta chỉ còn nước tiếp tục chờ đợi.

Vừa lục tìm đồ trong tiệm đồ cổ, Lục Minh vừa trò chuyện luyện thuyên với 666: “Cô có thể thăng cấp không?”

“Có thể. Chỉ cần kí chủ không ngừng làm nhiệm vụ là được.”

“Sau khi thăng cấp sẽ có thêm nhiều kỹ năng mới chứ?”

“Tôi không biết, tôi đã thăng cấp bao giờ đâu.”

“Cô không hỏi chuyện những hệ thống từng thăng cấp rồi à?”

“Trong lúc làm nhiệm vụ, cấm các hệ thống trao đổi với nhau.”

“Vì sao?”

“Bởi vì, trên thực tế, trong thời gian làm nhiệm vụ, giữa các hệ thống với nhau, giữa những người làm nhiệm vụ với nhau, cũng giống như cuộc đi săn trong rừng rậm tối tăm vậy, không ai biết đối phương và nhiệm vụ của đối phương có phải là ở phía đối địch hay không, nếu anh để lộ thân phận và mục tiêu của mình trước thì cũng giống như thả đèn trong rừng, để lộ vị trí của bản thân, sẽ dễ dàng bị những kẻ nấp trong rừng hạ gục.”

“Cách tốt nhất để bảo vệ mình chính là tất cả cùng che giấu, cho tới khi kết thúc nhiệm vụ, chúng tôi sẽ có một chỗ nghỉ ngơi ẩn danh để đảm bảo khỏe mạnh cả về thể xác lẫn tinh thần.”

Lục Minh gật đầu: “Cô thuộc bài đấy.”

“Đều là kiến thức căn bản cả thôi, AI nào không biết mấy thứ này chắc đều bị hủy diệt nhân đạo cả rồi.”

Ba Tám: “Hắt xì! Ai? Ai lại đang mắng tôi!”

Tác giả có chuyện muốn nói:

[PS]: lý luận về khu rừng rậm tối tăm xuất phát từ cuốn “Tam thế” của Lưu Từ Hân.Link giới thiệu sách của Nhã Nam

[mẫu truyện nhỏ – đời học sinh của Ba Tám và 666]

Thầy giáo: “Thế giới tàn nhẫn lắm các em ạ!! Không chăm chỉ học hành sẽ bị hủy diệt nhân đạo!!”

Ba Tám: “Tôi không tin, tôi cảm thấy thế giới này tốt đẹp vô cùng.”

666: “Ôi đồ ngốc ngây thơ.”

Ba Tám: “Chao ôi, tôi thà bị hủy diệt nhân đạo chứ không muốn tiếp tục kiếp sống bị thảm như vậy!”

666: “Ha ha.”

(kỳ thi tốt nghiệp)

Thầy giáo: “Sau cuộc thi này, những ai không đủ tiêu chuẩn đều sẽ bị đào thải.”

Ba Tám: “666, đây chắc là lần ngồi cùng bàn cuối cùng của chúng ta rồi, sau này cậu hẳn sẽ rất ưu tú. Tạm biệt.”

666: “Ờ.”

Đang lúc làm bài thì hệ thống bỗng nhiên bị tê liệt toàn bộ. Thi xong, Ba Tám khoan khoái đi tìm 666.

Ba Tám: “666, may mắn trời cho rồi!! Vừa rồi, sau khi hệ thống tải lại thì tự dừng có bài kiểm tra của người khác hiển thị trên màn hình của tôi, tôi đã tung hết sức lực từ thửa hồng hoang ra chép lại toàn bộ các câu đã trả lời đấy!!”

666: “Ờ. Vậy là cậu không lo bị hủy diệt nữa rồi.”

Ba Tám: “Ha ha ha lỡ sai thì sao nhỉ?”

666: “Không đâu.”

Sau này, Ba Tám phát hiện, những câu có đáp án kia, thực sự không sai một câu nào.

Vậy là, Ba Tám với thành tích đầu bảng từ dưới đếm lên, đã tốt nghiệp thành công.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

96. Chương 96: Sơn Hà Cố Nhân 4

Diệp Trần nghỉ ngơi mấy ngày rồi gọi điện cho Trương Hỉ dẫn cô đi kiểm đếm người.

Nhiều ngày qua, vì chuyện tranh chấp bến tàu với Lục gia mà Trần gia bị tổn thất nặng nề, cả hai nhà đều đang trong giai đoạn khó khăn, cùng án binh bất động. Trần Kiều đã thức thâu đêm phán với Lục Minh nhường lại bến tàu còn người của bát môn thì vẫn không thấy có động thái gì, tọa sơn quan hổ đấu.

Trần Kiều đang nằm nhà tĩnh dưỡng thì Diệp Trần dẫn người tới bao vây Trần gia chuẩn bị đập phá.

Cô đứng chần chừ trước cửa, chưa vội vào ngay.

Ba Tám lấy làm khó hiểu: “Cô còn chờ gì nữa thế?”

Diệp Trần giậm giậm chân, cúi đầu bảo: “Tôi đang chuẩn bị một chút.”

“Chuẩn bị gì cơ?”

“Kiểu chuyện cỡ diệt sạch cả nhà này tôi mới làm lần đầu, đang sợ.”

Ba Tám thở dài, tỏ vẻ hết nói nổi: “Bà chị à, đây là bến Thượng Hải đó chị ơi, cô không diệt người ta, tới lúc người ta diệt cô, chẳng ai thèm bàn tới đạo nghĩa đâu.”

“Không, không, không.” Diệp Trần xua tay, “Không hề giống nhau. Ông ta diệt tôi là vì người ta sống trong xã hội này, chịu ảnh hưởng của tư tưởng thời đại này. Còn tôi diệt ông ta thì vẫn có gánh nặng tâm lý...”

“Đừng lo lắng,” Ba Tám vỗ vai cô, “cả nhà họ đều chẳng phải người tốt, cô làm vậy là trừ hại cho dân. Chưa kể tới chuyện Trần Kiều giết bà của Hướng Nam thì ông ta và vợ cũng đã từng giết không ít người, con gái ông ta, Trần Song Song, là trùm sò trên phố thị, sau này còn hại Lục Minh thế thảm biết bao...”

“Nhà ông ta chẳng lẽ không có ai là người tốt sao?” Diệp Trần hết sức kinh ngạc, “Một người cũng không ư?”

“Không có.” Ba Tám thở dài: “Trong nội dung thế giới gốc, các nhân vật chẳng đen thì trắng, nhà Trần Kiều quả thực đúng là không có lấy một ai là người tốt.”

“Được.” Diệp Trần quay người xông vào trong, “Tôi đi trừ hại cho dân đây.”

Hôm nay, Diệp Trần mặc đồ nam, áo rộng, quần rộng, đeo mặt nạ trắng, nếu không nhìn dáng người thì đổ ai nhận ra là nữ. Cô đi thẳng một mạch vào trong tìm Trần Kiều.

Trong lúc Diệp Trần cho người đập phá Trần phủ, Trần Song Song trốn trong phòng, toàn thân run rẩy, rơm rớm khóc.

“Tiểu thư, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ đây?!”

Bà vú đứng bên lo sốt vó, Trần Song Song tự ôm lấy mình, cố hết sức giữ bản thân tỉnh táo. Nghe thấy tiếng đánh nhau ngày càng lớn tiếng ở bên ngoài, Trần Song Song bỗng sức nhớ tới một người.

Lục Minh.

Lục Minh là thầy giáo đại học của cô, trong ký ức của cô, thầy là một thanh niên rất dịu dàng, hào sảng, hơn nữa... hình như còn có cảm tình đặc biệt hơn với cô.

Trần Song Song xinh xắn từ nhỏ, tính tình khoáng đạt, rất đúng kiểu thanh niên thời nay ưa thích, số người theo đuổi rất đông.

Trong chuyện tình cảm, Trần Song Song là người rất tinh tế, từ lâu cô ta đã phát hiện ra Lục Minh có tình cảm khác biệt với mình nhưng trước đây cô ta không ưa gì Lục Minh nên vờ như không biết, từ sau chuyện Lục Minh tranh chấp bến tàu với Trần Kiều, được nghe chính cha mình kể về sự lợi hại của Lục Minh, trong lòng cô ta mới bắt đầu nhen nhóm thứ cảm giác khác.

Lục Minh nhất định là không biết cô là con gái của Trần Kiều, nếu biết, chắc chắn thầy đã không làm vậy với cha cô.

Trần Song Song nhanh chóng có quyết định, đứng dậy, gấp gáp nói: “Mau, gọi điện tới Lục phủ! Mau lên!”

Bà vú lơ ngơ không hiểu gì nhưng thấy thái độ đầy ắp hy vọng của Trần Song Song, bà vẫn lập tức đi gọi ngay.

Điện thoại được nối máy, Trần Song Song cướp ngay lấy ống nghe, sốt sắng nói: “Tôi tìm thầy Lục, tôi là học sinh của thầy, Trần Song Song!”

Biết có cuộc gọi tới của Trần Song Song, Lục Minh dẫn đo giây lát rồi quyết định nghe máy, dù sao Trần Song Song cũng là nhân vật mấu chốt để tìm ra giáp cốt văn, cần phải để tâm một chút.

Trần Song Song vừa nghe thấy tiếng Lục Minh nhẹ nhàng “Alo” một cái, mắt liền đỏ hoe, giọng run run: “Thầy Lục ạ. Em là Song Song, em có một chuyện muốn xin thầy giúp đỡ. Có người xông vào nhà em định giết

em và người nhà, thầy tới giúp em đi! Chỉ cần thầy đồng ý cứu em, bảo em làm gì cũng được!”

Nghe đến câu này, thái độ của Lục Minh liền nghiêm túc hẳn. Anh ta không thích thú gì Trần Song Song nhưng anh ta muốn tìm giáp cốt, không thể để manh mối bị chặt đứt như vậy được. Thế là Lục Minh bèn đáp ngay: “Được, tôi đến ngay!”

“Thầy Lục,” Trần Song Song chảy nước mắt, “xin lỗi, em là con gái của Trần Kiều, xin thầy tới Trần phủ...”

“Tôi biết rồi, chờ tôi.”

Lục Minh cúp điện thoại, đi tới Trần phủ. Lúc này, người của Diệp Trần đã đánh vào tới nhà trong, tình hình vô cùng hỗn loạn, Diệp Trần sai người thả những kẻ không phản kháng và bắt hết người nhà họ Trần lại.

Trần gia hiện tại không có trẻ con, đây là chuyện duy nhất có thể khiến Diệp Trần cảm thấy nhẹ nhõm. Nếu có trẻ con, cô thực sự không thể hoàn thành được chuyện Hồng Sanh yêu cầu. Trần Song Song trốn rất nhanh chân, nghĩ ra cách leo lên xà ngang nấp, vậy nên, cuối cùng Diệp Trần tìm ra được tất cả mọi người, chỉ duy mỗi Trần Song Song là không thấy đâu.

Diệp Trần cau mày, người nhà họ Trần đều đã bị bắt trói lại hết, cô nhìn khắp xung quanh, lạnh lùng nói: “Trần Song Song, tôi đếm đến ba, nếu cô không chịu ra, cứ cách một phút sẽ giết một người thân của cô.”

Trần Song Song im lặng nấp trên xà ngang run rẩy. Diệp Trần lạnh lùng đếm: “Ba.”

Trần Song Song nhắm mắt lại, liều mạng gọi tên Lục Minh trong lòng. Diệp Trần sai người dí súng lên đầu Trần Kiều, Trần Kiều sợ quá la toáng lên: “Song Song, con ra đây đi, ra đây đi mà!”

Diệp Trần liếc nhìn Trần Kiều, thật đúng là không phải người một nhà không cùng vào một cửa. Con gái mặc kệ sống chết của người nhà, cha đẻ không màng đến an nguy của con gái. Cô quay đầu đi, đếm lại: “Ba...”

Đúng lúc này, Diệp Trần thấy một bóng người bỗng nhảy ra từ sau cửa sổ, gọi to: “Trần Song Song!”

Đồng thời Trần Song Song cũng vui vẻ reo lên: “Ở đây!”

Diệp Trần ra tay nhanh như chớp nhưng người nọ còn nhanh hơn.

Anh ta không ham chiến, tìm được người liền kéo Trần Song Song bỏ chạy. Diệp Trần đánh trúng lưng đối phương, đối phương cũng không phản đòn, chỉ cầm đầu cầm cổ đưa Trần Song Song đi.

Mọi người có mặt ở đây lúc này mới kịp ý thức được diễn biến vừa qua, Diệp Trần lạnh lùng ra lệnh: “Xử lý sạch sẽ toàn bộ.”

Sau đó liền đuổi theo hai người kia.

Lục Minh dắt Trần Song Song chạy thực mạng. Lục gia hiện giờ đang bị trọng thương, không thể mang người tới đánh giúp được, đành phải dùng cách này “trộm” Trần Song Song ra.

Những người khác của Trần gia có ra sao anh ta cũng mặc, anh ta chỉ cần đảm bảo Trần Song Song vẫn còn là được rồi.

Nhưng mà chưa chạy được bao xa đã nghe thấy tiếng người đuổi theo sau lưng. Lục Minh đẩy Trần Song Song sang một bên, khẽ dặn: “Tới Lục gia!”

Sau đó thì dừng lại, quay sang tấn công Diệp Trần.

Diệp Trần nhìn thấy mặt Lục Minh thì ngẩn ra, vùng tay hất được một quyền của Lục Minh thì anh ta đã liền đánh ngay tới quyền tiếp theo!

Diệp Trần nổi cáu, cô không biết động cơ nào khiến Lục Minh cứu Trần Song Song nhưng nếu dựa vào nội dung thế giới gốc thì hoàn toàn có thể là do tên này bị tình trùng lên não, Trần Song Song là người anh ta thầm mến nên anh ta muốn tranh thủ thể hiện với cô ta chưa biết chừng.

Hể nghĩ tới cái khả năng này, Diệp Trần lại tức điên, tốc độ ra đòn nhanh hăn lên, hai người mạnh ngang nhau, nhất thời thắng bại khó phân. Đúng vào lúc Diệp Trần bắt được nắm đấm của Lục Minh thì bỗng có người nấp trong chỗ tối nổ súng!

Lục Minh né người đi theo bản năng nhưng vì người bị Diệp Trần giữ nên động tác bị chậm lại, viên đạn găm trúng vào bả vai, máu chảy ra loang lổ. Diệp Trần giật mình, tận dụng thời cơ, Lục Minh tung cước đá vào ngực Diệp Trần, vội vàng tháo chạy.

Diệp Trần bị đá bay người va vào một chiếc rương ai đó vứt đi. Người của cô phăm phăm đuổi theo Lục Minh, đến cả tiếng “Đừng đuổi nữa” Diệp Trần cũng không kịp nói, đám người đã chạy mất tăm mất tích. Đến khi Diệp Trần bò ra được khỏi rương, trong ngõ đã chỉ còn sót lại mỗi mình cô.

Cô không biết Lục Minh đã đi đâu còn chuyện ở Trần phủ vẫn đang chờ cô, Diệp Trần bèn quay về.

Đám người đã bị Hường Nam giết hết, xếp nằm ngay ngắn dưới đất. Diệp Trần giơ tay bảo: “Làm theo quy tắc cũ.”

Hường Nam gật đầu, chặt của mỗi người một ngón tay, rửa sạch sẽ đặt vào trong một chiếc hộp gỗ nạm vàng lót lụa đỏ, giao lại cho Diệp Trần.

Diệp Trần vác chiếc hộp tới Hồng phủ, giao nó lại cho Hồng Sanh.

Hồng Sanh mở hòm ra kiểm tra, mỉm cười ngẩng đầu lên: “Còn thiếu một cái.”

“Chạy mất rồi.”

Diệp Trần đáp rất thản nhiên.

“Cô để lọt mất một.”

“Tôi đã giết được năm.”

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt đối phương, ánh mắt lạnh nhạt: “Tiền và người Hồng gia định cho tôi cứ chia ra làm sáu phần, tôi lấy năm phần là được.”

Hồng Sanh ngạc nhiên, rõ ràng không ngờ còn có người cò kè mặc cả như vậy.

Diệp Trần tiếp tục nói: “Mỗi một người là xấp xỉ 16. 66667%, năm người xấp xỉ 83. 3333%, nếu Hồng gia không ngại, vậy thì làm tròn cho tôi lấy 84% đi. Dù sao thì không có công lao cũng có khổ lao.”

“Diệp tiểu thư,” Hồng Sanh nở nụ cười, “bao nhiêu năm qua, cô là người ta thấy thú vị nhất đấy.”

“Ồ.” Diệp Trần đáp tỉnh bơ, “Vậy thì cuộc đời của Hồng gia hẳn phải chán lắm.”

“Kí chủ, đừng có cãi, lão đại mà nổi giận thì cô nghèo luôn đấy. Đừng có bảo tôi không nhắc cô nhé, người này xuất thân từ Đạo môn, tốc độ tay còn nhanh hơn Hướng Nam nhiều, đấu ở cự ly gần chưa chắc cô đã thắng nổi đâu.”

Diệp Trần lập tức tịt ngòi.

“Thông tin quan trọng như vậy sao anh không nói sớm hả?”

“Ai mà biết cô lại đi cãi người chứ?!”

Diệp Trần tỏ ra cái vẻ lạnh lùng hòng giấu diếm sự chột dạ của bản thân nhưng Hồng Sanh lại có vẻ như chẳng hề để bụng: “Xét thấy Diệp tiểu thư thú vị như thế, người và tiền ta đều sẽ đưa đủ cho cô, lần sau gặp Trần Song Song, nhớ phải giết bù.”

Diệp Trần gật đầu, nghĩ một hồi lại tò mò hỏi thêm: “Mạo muội hỏi một câu, tại sao Hồng gia lại muốn giết Trần gia vậy?”

“Lần trước, lúc chơi mạt chược,” Hồng Sanh đưa chiếc hộp cho Trương Hỉ, thản nhiên nói, “ông ta và Hầu Xương chơi ăn gian lừa tiền của ta.”

Diệp Trần: “...”

Chơi mạt chược quả đúng là một hoạt động hết sức nguy hiểm.

“Chà, với cái chính là,” Hồng Sanh mỉm cười, “nếu hôm đó Diệp tiểu thư không gây rối ở Trần gia làm ảnh hưởng tới kế hoạch của Trần Kiều thì giờ này khắc này, ắt hẳn ông ta đang mưu toan làm thế nào để giết cả nhà Hồng nữa.”

“Cho dù cả nhà của Hồng nữa chẳng qua chỉ có một con rùa và một con thỏ, Hồng nữa vẫn rất là quý trọng.”

Thế giới của các lão đại quả nhiên khác hẳn người thường...

Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

Cô ngồi nói chuyện với Hồng Sanh mấy câu rồi Hồng Sanh đích thân tiễn cô về.

Diệp Trần về tới nhà thì trời đã tối, người thấm mệt, thay đồ ngủ kiểu Tây rồi nằm xuống giường đọc sách làm màu.

Đọc sách quả là một chuyện cực kỳ có tác dụng thôi miên, Diệp Trần bắt đầu thiu thiu muốn chìm hẳn vào biển chữ đánh một giấc.

Đương lúc cô sắp ngủ thì bỗng “rầm” một tiếng rõ to, Diệp Trần bật người dậy, Lục Minh đang nằm sấp dưới đất.

Anh ta giữ chặt miệng vết thương, cổ ngóc đầu dậy bảo: “Mau gọi bác sĩ giúp tôi.”

Diệp Trần: “...”

Mình à, lại gặp nhau rồi.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

97. Chương 97: Sơn Hà Cổ Nhân 5

Diệp Trần nghiêm túc suy nghĩ, giờ này khắc này, một Tổng Uyển Thanh xuất thân tiểu thư khuê các nhìn thấy chồng mình máu me khắp người nằm dưới đất thì sẽ có phản ứng như thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Trần chọn hét lên thất thanh! Bước lùi về sau!

Lục Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là tôi, Lục Minh đây!”

“Thiếu gia...” Diệp Trần bấy giờ mới bổ nhào tới, đặt một tay lên vết thương của anh ta, khóc như trời sập, “Thiếu gia sao rồi? Sao lại thế này? Có phải anh sắp chết rồi không? Anh...”

“Bỏ tay cô ra! Mau gọi bác sĩ đi!”

Lục Minh nổi quạu, giá như có thể đập cô ta một phát chết luôn.

Chắc chắn là anh ta bị ầm đầu nên mới chạy đến cái nhà này vào thời khắc mấu chốt như hiện tại.

Vốn anh ta chỉ đi ngang qua, sau đó thấy căn phòng này vẫn còn sáng đèn, thoáng nghĩ đến cô ta. Tuy không có thiện cảm gì với người con gái này nhưng lúc hồi tưởng lại khuôn mặt của đối phương, chẳng hiểu sao anh ta lại có cảm giác vô cùng thân thiết. Thế nhưng, giây phút này, anh ta thực sự thấy hối hận.

Anh ta nghĩ, nói không chừng mình không chết dưới họng súng kẻ thù mà lại rất có khả năng sẽ chết trong tay người nhà.

Diệp Trần thấy Lục Minh nhe răng trợn mắt nhìn mình, cuối cùng cũng thấy hả lòng hả dạ. Lúc bỏ chạy anh ta đá cô một cước, cô vẫn luôn ghim trong lòng, giờ rốt cuộc cũng đã báo được đại thù rồi. Diệp Trần bỏ tay ra, nôn nóng bảo: “Anh chờ chút, em đi gọi người ngay đây...”

Nói xong liền chạy đi.

Lục Minh được ra một lúc mới nghĩ ra, không đúng, ít nhất cô cũng phải dìu tôi lên giường cái đã chứ?

Lục Minh nằm dưới nền nhà lạnh ngắt một lúc mới sức ngớ ra, anh ta bị thương ở vai chứ có gãy chân vỡ đầu đâu, anh ta vẫn có thể tự mình leo lên giường được.

Vậy là Lục Minh tự lực chiến đấu bò lên trên giường. Sau khi gọi điện cho bác sĩ riêng tới, Diệp Trần gọi bọn nha hoàn đi theo, vừa bước vào phòng liền thấy Lục Minh vác cả người dính máu nằm lên giường mình thì tức điên, nhưng cô phải nhịn không đánh chết anh ta, nặn ra một khuôn mặt đau thương, nóng ruột hỏi: “Anh sao vậy? Sao có thể bị người ta đánh ra nông nỗi này chứ? Anh báo cảnh sát chưa? Ai làm anh bị thương? Chúng ta mau báo cảnh sát bắt hắn thôi!”

Lục Minh bị Diệp Trần hỏi váng cả đầu, mất máu nằm trên giường thờ. Diệp Trần giả vờ giả vịt chấm nước mắt: “Anh không sao chứ? Hay là em đưa anh đi bệnh viện nhé?”

“Không cần.”

Lục Minh thều thào rặn từng chữ: “Không cần thiết.”

Anh ta vừa mới mua một viên thuốc cứu mạng ở chỗ 666, không chết nổi đâu.

Lúc ở ngoài hành lang, Diệp Trần cũng mua một viên thuốc cứu mạng ở chỗ Ba Tám, thấy Lục Minh yếu như thế bèn hòa thuốc vào trong nước cho Lục Minh uống.

Uống xong, Lục Minh lập tức cảm thấy tình trạng cơ thể tốt lên nhiều, anh ta khen 666: “Thuốc của cô tốt đấy.”

666 đang xem đồ định mua một chiếc mũ quả dưa mới, mặt đại ra: “???”

Hai người nhìn nhau câm nín. Ít phút sau, bác sĩ tới.

Bác sĩ không ngừng khuyên Lục Minh đi bệnh viện nhưng Lục Minh nhất mực không chịu, bác sĩ đành chịu, gấp viên đạn ra cho Lục Minh ngay tại đây, viên đạn ghim không sâu nhưng trong quá trình lấy vẫn mất rất nhiều máu. Mọi người ở trong phòng choáng váng trước cảnh máu me, Diệp Trần thấy hai đứa nha hoàn sợ, giờ này cũng không tiện bảo Hường Nam tới chăm, bèn bảo hai người họ đi ngủ.

Lục Minh nửa tỉnh nửa mê, cô ở bên chăm nom, lau máu trên người anh ta, thay quần áo sạch, thấy người nằm trên giường cau mày, nhin không được bèn kéo căng hai bên má của anh ta, khe khẽ dọa: “Này thì không ngoan! Không ngoan nên mới có kết cục vậy đó!”

Lục Minh nhúu nhúu mày, Diệp Trần giật mình vội bỏ tay ra, kết quả, đối phương nhúu mày xong lại cười ngu ngơ, chẳng biết là mơ thấy gì.

Giấc mơ của Lục Minh rất đơn giản, anh ta nằm mơ thấy mình là Thái tử, có một Thái tử phi. Mùa đông, da Thái tử phi bị nứt nẻ, anh ta rửa chân cho nàng ấy, ôm bàn chân trong lòng, khi ấy, ánh mắt nàng dịu dàng lắm,

đôi môi cũng ẩn hiện ý cười, anh ta cứ mãi miết ngắm rồi bất giác cũng cười theo.

Diệp Trần nhìn thấy nụ cười này lại thấy nhớ Tần Chiêu. Cô thở dài, quan hệ giữa mình và Lục Minh kiếp này, ắt hẳn là vì trả mỗi nợ kiếp trước.

Nghĩ vậy, Diệp Trần không làm khó anh ta nữa, dọn dẹp một chút rồi ra sô pha ở bên nằm ngủ.

Lục Minh ngủ đến nửa đêm thì rên rĩ đòi uống nước, Diệp Trần thức giấc, phát hiện anh ta bị sốt cao bèn mua thuốc từ hệ thống của Ba Tám cho anh ta uống, sau đó thì không ngủ lại nổi nữa, cứ cách một lúc lại đứng dậy kiểm tra thử nhiệt kế một lần, đổi một cái khăn ướt mới.

Cứ như vậy tới lúc trời sáng, Lục Minh hạ sốt, anh ta vừa mở mắt liền thấy Diệp Trần ghé đầu ở đầu giường.

Mắt cô thâm quầng, rõ ràng đêm qua không được ngon giấc. Năng chiếu lên da tôn lên nước da trắng ngần như ngọc.

Cô mặc váy ngủ kiểu Tây bằng lụa trơn, bên trong là váy ngắn viền ren, bên ngoài mặc áo khoác, trông vừa nhã nhặn lại vừa gợi cảm. Trước đây, mỗi lần gặp mặt, cô đều mặc kiểu váy truyền thống từ đầu tới chân, vì chịu ảnh hưởng của bản thể nên trong thâm tâm Lục Minh có cảm giác khó chịu với loại trang phục này, có cảm tưởng nó là một thứ thuộc về một kiểu văn hóa khác, một thời đại khác, một kiểu công xiềng.

Giờ cô thay đổi lối phục sức, trong lòng anh ta ít nhiều cảm thấy thoải mái hơn, thấy cô phải ghé vào đầu giường ngủ suốt đêm như vậy, bất giác trong lòng có chút ấm áp thoáng qua.

Diệp Trần mơ màng hình như nghe thấy có tiếng động bèn giật mình dậy, Lục Minh ngồi ở đầu giường đang lẳng lặng nhìn cô.

Diệp Trần mơ mơ màng màng chưa tỉnh ngủ hẳn, cho tới khi Lục Minh lên tiếng: “Áo ngủ đẹp lắm.”

Diệp Trần: “!!!”

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Diệp Trần chính là đồ háo sắc nhưng sau đó cô lại nghĩ, Lục Minh không phải là người dễ dàng bị sắc đẹp lay động nên đoán rằng Lục Minh đang muốn lấy lòng mình.

Dù sao hiện giờ anh ta phải dựa vào cô, không lấy lòng một chút cô bỏ mặc cho chết thì sao?

Nghĩ vậy, Diệp Trần thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều. Cô cúi đầu, ra vẻ thẹn thùng, không nói tiếng nào.

Thấy cô như vậy, Lục Minh lập tức cắt hứng, không còn chút hứng thú nào nữa nhưng rồi lại nghĩ giờ cô ta đang giúp mình, không thể quá tuyệt tình, bèn tìm đề tài để nói: “Nghĩ sao mà lại mua kiểu váy này vậy? Tôi nhớ trước đây kiểu cô thích đâu phải thế này.”

Diệp Trần đã chuẩn bị sẵn câu trả lời cho vấn đề này từ lâu, làm bộ như tủi thân vô cùng, cúi đầu, lí nhí đáp: “Em biết thiếu gia không thích em mặc loại đồ kia, em muốn thiếu gia thích em, muốn làm một người phụ nữ mà thiếu gia thích.”

Lục Minh nhú nhú mày, nói quả quyết: “Tôi thích một người phụ nữ độc lập một chút.”

Diệp Trần lập tức ngẩng đầu, vội vàng chứng tỏ: “Em rất độc lập! Em có thể tự mình làm rất nhiều chuyện!”

Lục Minh thở dài, biết đối phương không hiểu ý mình, anh ta cũng chẳng biết hôm nay mình bị làm sao nữa, có lẽ là vì cô ta đã chăm mình cả đêm nên mới thấy cảm kích. Lục Minh nói: “Tổng tiểu thư, cô nên biết là,

từ “độc lập” này, phần nhiều là chỉ sự độc lập trong tính cách và nội tâm. Cô thích mặc gì thì mặc đó, muốn trở thành một người như thế nào thì cứ trở thành một người như thế đó.”

Tôi muốn làm ông trùm của bến Thượng Hải, ý Lục thiếu gia thấy sao?

Diệp Trần ngẫm xiên xỏ trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn cố tình tỏ ra ngỡ ngác.

“Tổng thiếu thư,” Lục Minh nghiêm túc nói với cô, “Cô không có ước mơ gì sao? Ví dụ như muốn trở thành một người như thế nào chẳng hạn.”

“Có... Đã từng có.” Diệp Trần quyết định phải đùa Lục Minh một chút, bèn tỏ ra ngỡ ngàng ngừng nói, “Hồi còn rất nhỏ đã từng có nhưng mẹ nói con gái không nên nghĩ như vậy.”

Nghe cô nói vậy, Lục Minh liền cho rằng người phụ nữ này vẫn còn cứu được, loại người xuất thân từ gia đình phong kiến thế này, thứ mẹ cô ta thấy không nên chắc chắn là thứ Lục Minh này thấy nên!

Thế là anh ta bèn cổ vũ: “Cô nói ra đi, ước mơ vẫn thường hay vấp phải những ý kiến trái chiều như vậy, cô nói tôi nghe thử đi.”

“Em... trước kia, em...” Diệp Trần cúi đầu, mặt đỏ như gấc chín, ngỡ ngàng ngừng, lí nhí nói: “Trước kia em... muốn làm ông trùm của bến Thượng Hải...”

Lục Minh: “...”

Quả thực có chút không ổn.

Vì đây cũng là suy nghĩ của anh ta.

Thấy Lục Minh im lặng, Diệp Trần ngẩng đầu lên cuống quýt hỏi: “Em... em nói sai rồi ư?”

“Không,” Lục Minh sợ làm Diệp Trần lo lắng bèn cố gắng gượng cười, “Rất tốt, có điều tại sao cô lại có suy nghĩ này?”

“Thì là, em cảm thấy, trở thành lão đại của bến Thượng Hải,” mắt Diệp Trần ngời sáng, “nhất định là cực kỳ uy phong! Muốn đánh ai thì đánh, muốn mắng ai thì mắng, ai bắt nạt em, em sẽ đánh chết hắn, giống như cha em hay đánh mẹ, em muốn làm ông trùm của bến Thượng Hải, nếu chồng em dám đánh em, em sẽ đánh chết hắn!”

Lục Minh: “...”

Chồng cô đang ngồi ngay đây đây.

Diệp Trần nói rất hào hứng, nói xong lại cúi đầu len lén nhìn Lục Minh một cái như một con thú nhỏ, vô cùng bất an.

Thực ra, những lời Diệp Trần vừa nói đều là xuất phát từ chính nội tâm của cô, cô thực sự nghĩ...

Anh dám đánh tôi, tôi đánh chết anh.

Anh dám phản bội tôi, tôi cho anh tèo luôn.

Lời này làm Lục Minh cảm thấy đôi phần bất an, anh ta thực sự cũng không hiểu cảm giác bất an này ở đâu mà ra, chỉ có thể cố sức mỉm cười đáp lời: “Hồi nhỏ cô thật là hoạt bát.”

Diệp Trần gật đầu, dáng vẻ rất rụt rè. Lục Minh ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nhận ra một vấn đề: “Cha cô đánh mẹ cô à?”

Theo trí nhớ có được thì đúng là như vậy, Diệp Trần gật đầu. Lục Minh nhìn Diệp Trần, bỗng dưng cảm thấy người này cũng không đến nỗi

đáng ghét. Trong lòng anh ta thấy chút thương thương, bất giác đưa tay lên xoa đầu cô.

“Cô yên tâm.” Anh ta nở nụ cười, một nụ cười tỏa nắng, “Tôi sẽ không đánh cô đâu.”

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn anh ta, nụ cười rạng rỡ của người thanh niên sáng ngời trước mắt.

Trong đầu của chó háo sắc Diệp Trần chỉ có duy nhất một suy nghĩ, thật là đẹp quá đi.

Bất kể là làm gì, cô đều sẽ tha thứ cho anh ta.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

98. Chương 98: Sơn Hà Cổ Nhân 6

Nhìn thấy ánh mắt mê say của Diệp Trần, Lục Minh bất giác đưa tay lên sờ mặt mình, cảnh tượng này dường như có đôi chút quen thuộc.

Diệp Trần nhận ra mình nhìn người ta quá trắng trợn bèn cúi đầu, ngượng ngùng bảo: “Em đi mang bữa sáng tới cho thiếu gia.”

Vì cần phải dưỡng thương nên Lục Minh ở lại chỗ Diệp Trần. Ngày ngày Diệp Trần vòng vo thăm dò Lục Minh hòng moi ra nguyên nhân nào khiến anh ta cứu Trần Song Song nhưng Lục Minh giữ miệng kín như bưng.

Chuyện này là trở ngại rất lớn trên con đường xưng bá bến Thượng Hải của Diệp Trần. Hồng Sanh muốn mạng của Trần Song Song, nếu ông ta biết Trần Song Song đang nằm trong tay Lục Minh thì nhất định ông ta sẽ xử cả Lục Minh. Đến lúc đó... có lẽ cô sẽ phải trở mặt với Hồng Sanh.

Nhưng cô không muốn trở mặt với ông ta, một ông trùm dịu dàng, ân cần, hòa ái, dễ gần như vậy đúng là hiếm có khó tìm.

Diệp Trần nghĩ, cô nhất định phải nghĩ cách làm rõ nguyên nhân Trần Song Song ở lại Lục phủ rồi tổng cổ cô ta đi mới được.

Đợi tới lúc Lục Minh bình phục vết thương, quay về nhà, Diệp Trần chủ động ngỏ lời theo anh ta về. Lục Minh dẫn đo giầy lát, thấy Diệp Trần nhìn mình bằng ánh mắt tội nghiệp vô cùng, nhất thời cảm thấy không nỡ.

Ở chỗ này mấy hôm, được Diệp Trần chăm cho ăn ngon ngủ tốt, khó tránh nảy sinh lòng cảm kích và cảm giác áy náy, cho dù vẫn ghét tính cách “tàn dư phong kiến” cố hữu của Diệp Trần nhưng nhờ được tiếp xúc với một mặt nội tâm nghịch ngợm, hoạt bát của cô mà Lục Minh đã có những ấn tượng mới.

Vậy nên anh ta không từ chối ngay mà hỏi ngược lại vì sao.

Diệp Trần không thực lòng muốn tới đó ở hẳn nên vội vàng giơ tay thề thốt: “Chẳng qua em chỉ lo cho anh thôi, tới đó ở hai ngày, hai ngày sau em sẽ đi ngay!”

Lục Minh mím môi, cuối cùng nói: “Thôi được...”

Vậy là Diệp Trần đi theo Lục Minh về nhà họ Lục. Hai người vừa về tới nhà, Trần Song Song liền khóc sụt sùi chạy ra, ùa về phía Lục Minh, Diệp Trần nhanh tay, giả bộ như vướng chân, ngã nhào vào lòng Lục Minh trước.

Tay Lục Minh mắc đỡ Diệp Trần, tất nhiên không còn tay rảnh để ôm Trần Song Song nữa. Trần Song Song sững người, nhanh trí thay đổi tư thế, tựa đầu lên đầu vai Lục Minh, sụt sùi hỏi: “Sao giờ anh mới về? Em sợ muốn chết.”

Lục Minh cứng người, chẳng hiểu sao tự dừng lại thấy chột dạ.

Diệp Trần thầm cười khẩy trong lòng, cô đã nhận ra phản ứng của Lục Minh rồi, thật muốn nói cho anh ta biết, chột dạ là phải đấy.

Lục Minh âm thầm né người Trần Song Song đi. Trần Song Song tỏ vẻ ngờ ngàng. Diệp Trần “ôi” lên một tiếng, Lục Minh vội hỏi ngay: “Sao vậy?”

“Chân của em... không cử động được...”

Diệp Trần bối rối cúi đầu: “Xin lỗi, xin lỗi... Em thật là vô dụng!”

“Vô dụng gì chứ?” Lục Minh thở dài, lực chú ý dồn hết vào Diệp Trần. Anh ta ngồi xổm xuống kiểm tra cổ chân cho cô. Đến lúc đó, Diệp Trần mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Trần Song Song.

Hai người phụ nữ nhìn nhau trong giây lát là có thể hiểu ngay đối phương đang nghĩ gì.

“Hay lắm! Cung đấu!”

Ba Tám vỗ tay bệt bệt trong đầu Diệp Trần. Diệp Trần trợn trừng mắt: “Anh làm tôi thấy mình low quá thế.”

“Sao lại thế?”

“Tôi đấu tranh là vì thắng lợi cuối cùng của nhiệm vụ, không phải vì một người đàn ông, điểm này anh phải nhớ kỹ!”

Diệp Trần sợ Ba Tám áp các tình tiết trong phim cung đấu lên người mình nên phải đính chính ngay: “Tôi chỉ là muốn làm rõ mục đích của Trần Song Song mà thôi, nếu thấy không ổn thì bất chấp bất kể giá nào cũng phải cách ly cô ta và Lục Minh!”

“Hiểu hiểu.” Ba Tám ngồi ăn hạt điều, “Cô không hề có ý gì với Lục Minh hết cả.”

Diệp Trần lặng thinh mất một lúc rồi mới bối rối nói: “Thực ra là có một chút.”

“Cái gì?”

Ba Tám ngơ ngác. Diệp Trần nhắc lại: “Có một chút ý.”

Ba Tám: “...”

Anh ta chỉ thuận miệng nói nhảm thôi mà.

“Nhưng mà,” Diệp Trần nghiêm mặt, “tính tôi không thích giành xương với chó. Anh ta nếu có ý với tôi thì tự đi xử lý gọn gàng chuyện của mình trước đi. Nếu không cũng chẳng khác gì không có ý với tôi. Nếu anh ta không có ý với tôi, tôi cũng đâu phải không có anh ta thì không được.”

“Vâng vâng vâng,” Ba Tám không muốn tán gẫu chủ đề này với Diệp Trần, đáp qua loa cho có, “Hồng gia có vẻ tốt đấy, cô có thể tìm Hồng gia.”

Diệp Trần nghĩ nghĩ rồi nghiêm túc gật đầu: “Phải, rất tốt.”

Trong lúc một người, một hệ thống trò chuyện, Lục Minh kiểm tra chân cho Diệp Trần, xác nhận không có vấn đề gì bèn đứng thẳng dậy: “Chắc có lẽ là cô bỗng nhiên bị chuột rút thôi, không có vấn đề gì lớn, giờ đã đi được chưa?”

“Được rồi...”

Giọng Diệp Trần nói bé như tiếng muỗi kêu, đầu cúi gằm, tay vò vò khăn.

Thấy Diệp Trần như vậy, Lục Minh cũng chẳng biết mình rốt cuộc cảm thấy thế nào nữa, một mặt thấy người phụ nữ này vô lý, một mặt lại cảm thấy cô ta đáng thương, lại còn thấy áy náy nữa.

Anh ta thấy cô quay người sang hướng khác, tập tễnh đi vào nhà, trông có vẻ ảm ức tới cùng cực nhưng lại vẫn cố gắng tỏ ra kiên cường.

Lục Minh thở dài, đuổi theo, bế ngang cô lên. Diệp Trần giả vờ như không biết anh ta đang tới gần, bất ngờ bị ôm ngang thì giật mình hét “Á...” lên một tiếng.

“Tôi đưa cô vào.”

Giọng Lục Minh lạnh nhạt như thường. Diệp Trần thì sốt sắng hỏi: “Vết thương của anh...”

“Không sao.”

Lục Minh bế cô đi vào nhà. Diệp Trần then thùng cúi đầu, thầm vỗ tay khen Lục Minh trong lòng.

Tới thế giới này biết bao nhiêu ngày, cuối cùng cô cũng được thấy chút dáng vẻ ra dáng con người của Lục Minh. Trần Song Song nhìn hai người đi mất hút, đứng ngẩn cả buổi mới giật mình ngớ ra, ôi, không đúng, cô ta ở đây làm gì?

Lục Minh ôm Diệp Trần về phòng, thả cô xuống, định cời hài kiểm tra chân cho cô.

Diệp Trần vội vàng rút chân lại: “Đừng, đừng tháo...”

“Không sao đâu, tôi chỉ muốn xem thử xem thế nào thôi mà.” Lục Minh giữ cổ chân phải, cời hài của cô, bất giác, có cảm tưởng mình đã từng làm động tác này, trong lòng cũng hơi hơi ngọt ngào.

Diệp Trần hoảng hốt, cô không muốn để lộ chuyện thực ra mình không bó chân sớm như vậy, bèn ra sức giãy: “Không cần đâu, thực sự không cần đâu!”

Lục Minh hiểu rõ tầm quan trọng của đôi chân với người phụ nữ phong kiến như Diệp Trần nhưng anh ta không thể chấp nhận được chuyện như vậy, anh ta rất muốn nói cho Tống Uyển Thanh biết, thực ra chân không phải là bộ phận sinh dục thứ hai, cô nên giải phóng đôi chân mình, giải phóng cuộc đời mình.

Vậy nên Lục Minh vẫn giữ cổ chân cô, cẩn thận không đụng vào mắt cá chân, ôn tồn nói: “Cô đừng sợ, thực ra, xã hội hiện nay, rất nhiều phụ nữ

đều thích để lộ chân, giống như khi đi giày cao gót vậy, chân không phải là bộ phận không thể để người khác nhìn thấy.”

“Đừng làm vậy có được không...”

Cô vừa sợ vừa ngượng, Lục Minh lại càng nhất quyết phải cởi hài của cô ra. Anh ta cười: “Tuy cô bó chân nhưng trông cũng không nhỏ dị dạng gì, bỏ ra sẽ đẹp hơn nhiều đúng không?”

Nói xong Lục Minh liền đòi cởi hài, Diệp Trần ra sức co chân về, hai người co kéo với nhau, thấy hài sắp bị người ta cởi ra mất, Diệp Trần hoảng quá đạp một phát, lỡ chân đạp hơi mạnh một chút, Lục Minh bất ngờ không kịp phòng bị, bị đạp ngã lăn quay, cái tay vừa mới đặt lên giày chân bên kia liền thuận đà kéo luôn giày đi.

Một cú đá, hai người sững sờ, Diệp Trần cuống quýt giấu chân vào váy, Lục Minh cầm hài, người ngớ ra.

Vừa rồi Tống Uyển Thanh làm gì vậy? Cô ấy đạp mình ư?!

Một cô gái yếu đuối như vậy không ngờ lại đạp anh ta ngã lăn quay!

Trong lòng Lục Minh ngũ vị tạp trần, anh ta bỗng nhận ra, hóa ra, Tống Uyển Thanh cũng là một cao thủ! Bất kể đã từng học võ hay chưa, có thể đạp một cú làm anh ta ngã lăn quay như vậy, nhất định là sức lực phi phàm.

Diệp Trần co gối ôm đùi ngồi trên giường, trông có vẻ vô cùng hoảng hốt. Lục Minh ngẩng đầu nhìn cô, thở dài một hơi, có lẽ bản thân đã quá nóng vội. Anh ta đứng dậy, bỏ hài xuống trước mặt cô, quay lại vẻ lạnh nhạt bình thường: “Tại tôi quá nôn nóng, hẳn là cô cũng có suy nghĩ của riêng mình, không thể thay đổi trong một sớm một chiều được. Cô thấy thế này thoải mái thì cứ tiếp tục vậy đi.”

Nói xong, anh ta liền bỏ đi luôn.

Đợi anh ta đi xa hẳn, Diệp Trần mới dám thở phào nhẹ nhõm. Nha hoàn Lưu Thư chạy vào thì thầm với cô: “Thiếu phu nhân, Hương Nam mới nhắn, Hồng gia gọi điện cho cô, muốn mời cô một bữa cơm.”

“Không đi.” Diệp Trần phẩy tay, dặn Lưu Thư: “Nói với Hồng gia, không có chuyện gì thì đừng tìm tôi, tôi bận lắm.”

Hồng Sanh đang ngồi chơi đùa với rùa, nghe Trương Hỉ chuyển lại lời nhắn của Diệp Trần thì ngẩn ra, sờ sờ thử cảm mình, nghiêm túc hỏi Trương Hỉ: “Có phải ta già rồi không?”

“Đâu có? Trương Hỉ cười tươi, “Gia mới có ba mươi tư, đương độ tuổi vàng, sao có thể già được?”

“Hay là trông ta có vẻ già?”

“Không hề.” Trương Hỉ nhìn Hồng Sanh một hồi, “Gia trông chỉ như mới hăm bảy, hăm tám thôi, nói gia là sinh viên khéo cũng có người tin.”

“Thế thì,” Hồng Sanh nhú mày, “sao không thấy con gái thích nữa nhỉ? Ta nhớ hồi trước đàn bà con gái còn tranh nhau hẹn dùng cơm với ta kia mà?”

Trương Hỉ cứng miệng, không biết phải đáp lại thế nào, nghĩ một hồi, Trương Hỉ nói: “Thế hay là tôi phái người bắt Diệp tiểu thư tới nhé?”

“Bắt tới?” Hồng Sanh bật cười, “Ông bắt được cô ấy à?”

Trương Hỉ ngẫm nghĩ rồi lắc đầu. Hồng Sanh thả rùa vào lại trong tổ của nó, cầm khăn tay người hầu đưa, cẩn thận lau thật sạch sẽ: “Hơn nữa, ông cũng đâu biết đi đâu bắt người đâu. Ông có biết cô ấy là ai? Nhà ở đâu? Điều kiện thế nào không?”

Trương Hỉ ngó người, liên tục lắc đầu.

Hồng Sanh gật đầu: “Đúng vậy, đi điều tra trước đi đã.”

Nói xong, mắt Hồng Sanh lạnh đi: “Ta thấy hơi không vui rồi đây.”

Trong lúc Trương Hỉ đi khắp nơi dò la về Diệp Trần thì Diệp Trần đang cùng ngồi dùng bữa cơm chiều với Lục tam gia, Lục Minh và Trần Song Song ngồi ăn chung với nhau trong phòng.

Diệp Trần cho người đi mời Lục Minh, người hầu quay về báo: “Thiếu gia nói Trần tiểu thư bị kinh hãi, giờ không gặp người khác được, thiếu gia sẽ dùng bữa cùng Trần tiểu thư, mợ cứ ăn trước đi.”

“Láo toét!” Lục tam gia nổi giận đứng bật dậy, xách quả trượng định xông tới phòng Trần Song Song, nóng nảy mắng, “Đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ...”

“Cha, cha ngồi xuống trước đã.” Diệp Trần vội vàng đứng dậy dìu Lục tam gia ngồi xuống rồi hòa nhã bảo: “Chúng ta cứ ăn trước, xong con sẽ đi xem xem sao, cha cứ nghỉ ngơi đi ạ.”

Nói xong, Diệp Trần gọi người mang thuốc hạ huyết áp của Lục tam gia tới, cùng dùng bữa với ông rồi đưa ông về phòng, xong xuôi mới đi tìm Lục Minh.

Lục Minh nói là cùng ăn cơm với Trần Song Song nhưng thực ra trong lòng anh ta cũng rất khó chịu. Dầu vậy, Lục Minh vẫn làm bộ dịu dàng, ngọt ngào, nói nói cười cười với Trần Song Song.

Dựa theo nội dung thế giới anh ta biết, trong vòng hai tháng nữa, Trần Song Song sẽ nói ra tung tích của giáp cốt cho Lục Minh biết, vì yêu quá si mê nên mới dùng giáp cốt để lấy lòng anh ta. Trần Song Song là người thích mềm không thích cứng, Trần gia nhà cô ta có rất nhiều văn vật, đã

từng có người dùng cực hình hồng ép cô nôn vắn vật ra nhưng Trần Song Song đã dặn trước với thuộc hạ là hễ cô không dùng ám hiệu liên lạc với họ thì mỗi ngày đập một món vắn vật.

Cho nên, Trần Song Song là kiểu người phụ nữ không gì không dám làm, cách tốt nhất, ôn hòa nhất để có được giáp cốt mà phải trả giá ít nhất chính là dỗ dành Trần Song Song. Nếu dùng hình với Trần Song Song, sợ nhất là cô ta ra lệnh cho thuộc hạ của mình tiêu hủy chúng.

Trần Song Song không hề nhận ra ý đồ của Lục Minh, cứ tưởng rằng người này vẫn là người thầy giáo trên giảng đường đại học hết lòng hết dạ quan tâm mình, tình cảm thơ ngây, đơn thuần, thậm chí có thể nói là ngu ngốc, trước kia cô chẳng thèm ngó tới nhưng sau khi trải qua thảm kịch cả nhà bị sát hại, cô ta bỗng cảm thấy, tình cảm đơn thuần, ấm áp, lương thiện như thế mới thực là trân quý.

Cho dù biết người này là một nhân vật nguy hiểm nhưng Trần Song Song vẫn cảm thấy ấm lòng, cảm thấy tín nhiệm.

Hai người họ, một người diễn, một người tin, ở bên nhau rất hòa hợp. Lúc Diệp Trần bước vào phòng, Lục Minh đang đút cơm cho Trần Song Song, tình chàng ý thiếp, tâm tình Diệp Trần lúc đó là:

...

Đã đi qua quá nhiều thế giới, từ lâu cô đã không còn cảm giác cổ chấp vì đó là nhân vật phản diện mà phải thích anh ta nữa.

Giống như Tần Chiêu vậy, nếu người đó là người trong lòng mình thì tình cảm sẽ tự nhiên đến, không phải vì anh ta là một người nào đó mà có thể thích được.

Thích thì rồi tất nhiên sẽ thích, không thích tất nhiên vẫn là không thích.

Vậy nên nhìn thấy Lục Minh dứt cơm cho Trần Song Song, Diệp Trần quyết định tích cho anh ta một dấu X.

Tuy đã tích dấu X nhưng chuyện Trần Song Song vẫn cứ phải giải quyết, cô dè chừng đi vào phòng, nói với Lục Minh: “Không biết hai người đã ăn xong chưa?”

Thấy Diệp Trần tới, Trần Song Song liền tỏ vẻ hoảng sợ, rúc vào trong lòng Lục Minh.

Diệp Trần tỏ vẻ buồn nhưng vẫn giữ im lặng, cúi đầu, nói khẽ: “Thiếu gia, liệu em có thể nói với thiếu gia mấy câu không?”

Lục Minh thấy Diệp Trần như vậy thì không khỏi cảm thấy thương. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi hai người ở chung, anh ta cảm thấy cô gái này giống như một con thú nhỏ, tuy tư tưởng hơi bảo thủ, cố chấp, có cái vẻ khúm núm khiến người khác nhìn thấy phiền nhưng cũng đáng yêu đến lạ. Giờ cô ấy đứng im lặng tui thân không nói một lời như vậy, ai nhìn vào cũng sẽ thấy xót thay.

Lục Minh bèn bỏ bát đĩa xuống, định đứng lên ra ngoài nhưng Trần Song Song lại bỗng “ôi” một tiếng, trông có vẻ vô cùng đau khổ, ra sức giữ Lục Minh lại, mắt ngân ngấn lệ: “Thầy Lục, thầy đừng đi!”

Lục Minh: “...”

Giỏi diễn thật đấy.

Nếu không phải muốn lấy lòng cô ta, Lục Minh thật muốn xõ ra một câu, cô gái à, ban nãy cô còn đang rất khỏe mạnh mà, sao bỗng dừng lại mắc bệnh tâm thần thế?

Nhưng anh ta không thể làm vậy được, thậm chí còn phải tỏ ra lo lắng: “Song Song, em sao vậy?”

Diệp Trần cũng muốn phát bệnh lắm nhưng không thể thay đổi hình tượng nhân vật được nên đành cố sức nặn ra một vẻ mặt quan tâm, vội bước lại gần, nóng ruột hỏi: “Trần tiểu thư làm sao vậy? Hay để em gọi điện thoại cho bác sĩ tới...”

“Cút ngay!”

Trần Song Song xô Diệp Trần, Diệp Trần liền thuận theo đà xô của cô ta, ngã xuống nền nhà. Trần Song Song giả điên: “Người xấu! Cô là người xấu muốn giết cả nhà tôi!”

Diệp Trần giật thột, cô ta biết rồi à?!

Nhưng mà, giây tiếp theo, Diệp Trần liền trông thấy Trần Song Song nhào vào lòng Lục Minh, run rẩy nói: “Người xấu, toàn là người xấu! Thầy ơi, em sợ lắm!”

Lục Minh thật muốn bóp cổ cô ả này. Diệp Trần bị xô ngã xuống đất khiến anh ta nóng nảy. Anh ta cố gắng tỏ ra bình thường, tách người Trần Song Song ra, ôn tồn nói: “Đừng sợ, em bình tĩnh một chút, được chứ?”

Nói xong, Lục Minh liền quay đầu đánh mắt với đứa nha hoàn đứng cạnh: “Còn không mau đỡ thiếu phu nhân dậy! Mau đi gọi bác sĩ đi, đừng dần ra đó làm gì?!”

Bọn nha hoàn vội vàng đỡ Diệp Trần dậy, Lục Minh nhìn cô một cái, ôn tồn nói: “Lát nữa tôi sẽ đến gặp cô, cô về trước đi.”

Diệp Trần khe khẽ vâng một tiếng, Lục Minh thở phào nhẹ nhõm. Chờ mọi người đi ra ngoài hết, Lục Minh kéo tay Trần Song Song đang rưng rưng nước mắt, dịu dàng nói: “Song Song, em yên tâm, anh nhất định sẽ chữa khỏi cho em. Anh nghe nói có một liệu pháp trị liệu dùng điện giật rất hiệu quả, em đừng lo, mai anh sẽ đưa em đi bệnh viện.”

Trần Song Song chờ người, Lục Minh vỗ nhẹ lên tay cô ta, nói tiếp: “Anh còn chút công chuyện làm ăn, tối đến thăm em sau nhé, được chứ?”

Trần Song Song im lặng, ngoan ngoãn gật đầu, có vẻ như đã khỏe hơn nhiều.

Lục Minh rời khỏi đó liền đi tìm Diệp Trần. Diệp Trần đang ngồi cắn hạt dưa với Ba Tám, nghe thấy tiếng bước chân từ đằng xa liền vội vàng bảo Ba Tám mua cho mình một lọ thuốc giả khóc, xịt mấy cái, nước mắt liền chảy ra giàn dụa, Diệp Trần úp người xuống mặt bàn, giả vờ khóc nức nở.

Ba Tám phải vỗ tay khâm phục... trình độ diễn xuất quá đỉnh cao, hay, quá hay.

Lục Minh đi tới cửa, nghe thấy bên trong loáng thoáng có tiếng người khóc, trong lòng cảm thấy áy náy vô cùng. Chính anh ta cũng không thể nói rõ được tình cảm mình dành cho Tống Uyển Thanh là gì. Vốn chỉ một mực muốn ly hôn với cô ta, giờ lại nghĩ, nếu làm vậy thật, không biết người đó còn có thể tiếp tục sống ở bên Thượng Hải nữa không.

Anh ta không nỡ để cô chết nhưng cũng không muốn ở bên một người phụ nữ bó chân không hề có chút chủ kiến nào như vậy.

Trong lòng anh ta rất mâu thuẫn, đứng sững trước cửa một lúc mới lên tiếng: “Uyển Thanh, đừng khóc.”

Tiếng khóc trong phòng im bật, người trong phòng có vẻ rất kích động, mất một lúc mới ra mở cửa.

Đôi mắt cô như cười, lấp lánh ánh sao, giống một con cún con, chỉ có duy nhất mỗi anh ta.

“Thiếu gia,” Diệp Trần vui vẻ gọi rồi như nghĩ đến điều gì đó, mặt cứng lại, “Trần tiểu thư... ổn rồi chứ?”

“Ổn rồi.” Lục Minh gật đầu, không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt vừa mới khóc của cô, đứng ngoài cửa hỏi: “Vừa nãy cô tìm tôi làm gì vậy?”

“À... là để nói chuyện.” Diệp Trần cúi đầu, lí nhí nói, “Em biết anh thích Trần tiểu thư nhưng anh cũng phải nghĩ cho cha một chút, ít nhất, lúc ăn cơm, cả nhà phải ngồi ăn cùng nhau. Hay là anh dẫn Trần tiểu thư tới ngồi cùng đi, đừng vì Trần tiểu thư mà không dùng bữa cùng cha.”

“Tôi biết rồi.”

Lục Minh gật đầu, liếc mắt nhìn thoáng qua chỗ cô vừa bị ngã, nhíu mày hỏi: “Ngã có đau không?”

Diệp Trần ngẩn ra rồi liền đó liền hiểu ra anh ta đang hỏi gì, dịu dàng cười: “Không ạ.”

Là không thật.

Cô cố ý để mình ngã nên lúc ngã đã áng chừng trước lực va chạm, Trần Song Song giả bệnh, cô giả ngã, so về yếu đuối chứ gì, cô cũng biết!

Nhưng Lục Minh không biết, vậy nên nghe cô bảo “không ạ”, trong đầu liền tự động tưởng tượng ra một cô gái nhu nhược giấu hết mọi âm ỨC trong lòng. Lục Minh thở dài: “Thấy tủi thân thì cứ nói ra, có gì phải giấu chứ.”

“Nhưng mà...” Diệp Trần cười cay đắng, “tủi thân nói ra rồi thì vẫn cứ tủi thân, chỉ càng thêm thấy tủi thân hơn mà thôi.”

Nói xong, Diệp Trần quay đầu đi, vén lọn tóc ra sau tai, dưới ánh đèn, đôi mắt vừa khóc của cô hơi tấy đỏ, khiến ai nhìn thấy cũng phải đau lòng

thay.

Cô nhìn xa xăm, nói tiếp: “Chẳng bằng không nói ra thì còn có thể nghĩ, mình không ầm ứ, chẳng qua là mình chọn nhẫn nhịn, chứ không phải bị ép phải nhẫn nhịn. Nghĩ vậy ít nhiều trong lòng cũng sẽ thấy thoải mái hơn một chút, thiếu gia nói có phải không?”

Cô đưa mắt nhìn Lục Minh. Bất giác, trong lòng anh ta bỗng trào dâng xúc động. Diệp Trần hơi khom người như những tiểu thư tri thư đặt lễ trong nhà các quý tộc triều Thanh, hòa nhã nói: “Đêm khuya rồi, thiếu gia hãy về đi.”

Nói xong liền đóng cửa lại.

Trước nay cô chưa từng cự tuyệt anh ta, giờ làm như vậy, rõ ràng là bị tổn thương. Lục Minh nóng ruột đè cửa lại, nói với cô: “Tôi sẽ đòi lại cho cô.”

Diệp Trần ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh ta, Lục Minh kiên định nói: “Tủi thân của cô sẽ không phải chịu không.”

Nói xong, Lục Minh liền buông tay ra, quay lưng đi mất. Anh ta gọi quản gia tới dặn: “Mai đưa Trần tiểu thư tới bệnh viện tâm thần Thanh Sơn, nhớ nói rõ với bác sĩ, bệnh tình của Trần tiểu thư rất nghiêm trọng, phải giật điện nhiều một chút mới được.”

Quản gia ngăn người ra rồi mới hiểu ý của Lục Minh. Ông ta hít sâu một hơi, cuối cùng cũng hiểu rõ ý đồ khi Lục Minh cứu Trần Song Song.

Ông ta cứ nghĩ mãi hai nhà Lục – Trần vốn không có gì, tại sao Lục Minh lại cứu Trần Song Song chứ?

Hóa ra là để trả thù!!

Quả nhiên là ông chủ!

Viên quản gia liền vui vẻ đi gọi điện cho bệnh viện tâm thần Thanh Sơn.

Còn Diệp Trần, vừa đóng cửa lại liền chùi sạch nước mắt, khoan khoái nói với Ba Tám: “Nhanh, bật tivi đi, đưa cho tôi chút hạt dưa nào...”

Còn chưa nói hết, bên ngoài lại có tiếng Lưu Thư gọi khẽ: “Thiếu phu nhân, Hương Nam đến tìm cô, báo là Hồng Gia hẹn cô tối nay tới gặp, có chuyện quan trọng.”

Diệp Trần thở dài, ừ một tiếng rồi thay một bộ quần áo rộng rãi, đeo mặt nạ vào, nhân lúc tối trời liền trèo tường ra ngoài, vội vàng tới Hồng phủ.

Lúc tới Hồng phủ, Hồng Sanh đang tổ chức cho rùa và thỏ chạy đua, Diệp Trần đi vào, ông ta đưa lưng về phía cô, xem rùa và thỏ chạy, giọng đều đều: “Đạo này không làm sao tìm ra được cô, tôi không vui mấy đâu đấy.”

“À, tôi có chút việc, khá là bận.”

“Mới hôm qua, người của Đạo môn báo tin cho ta, Lục Minh đã khống chế được Lượng Sát môn trong tay rồi.”

Nói xong, Hồng Sanh quay đầu lại, đang định nói tiếp thì bỗng dừng lại. Diệp Trần khó hiểu gọi ông ta: “Hồng gia?”

Hồng Sanh nhìn đăm đăm vào đôi mắt đằng sau mặt nạ, mặt đành lại.

“Cô khóc.”

“Dạ??”

Cái này quan trọng lắm sao?

“Ai làm?”

“Hong gia,” Diệp Trần ho một tiếng, “tôi thấy chúng ta nên nói tiếp chuyện chính sự đi.”

“Được.” Hồng Sanh gật đầu: “Cô lập gia đình chưa?”

Diệp Trần: “...”

Hồng Sanh bị ăm đầu rồi à, Diệp Trần nghiêng răng từng chữ: “Chính! Sự!”

“Đây là chính sự.”

“Vậy tôi về đây.”

Vừa nói dứt lời, Hồng Sanh liền ra đòn, túm vai Diệp Trần, Diệp Trần dùng chiêu ném qua vai, vật đối phương xuống sàn. Hồng Sanh nương theo lực, kéo Diệp Trần sát lại gần mình, đưa tay tháo mặt nạ của cô ra.

Ông ta ra tay quá nhanh, ngay cả Diệp Trần cũng không nhìn rõ được động tác tay của ông ta.

Khoảnh khắc khuôn mặt Diệp Trần xuất hiện trước mắt Hồng Sanh, đôi mắt ông ta ánh lên vẻ ngỡ ngàng vì quá đẹp, sau đó nước da trắng dần dần bối rối ửng hồng lên.

Diệp Trần hơi cúi, cười gằn một tiếng: “Hôm nay Hong gia có ý gì vậy?”

“À... thì quan tâm một chút, cuộc sống của cấp dưới thôi.”

Hồng Sanh nói hơi ngắc ngứ. Diệp Trần không để ý chi tiết nhỏ đó, cô nghiêng rằng nghiêng lợi đáp: “Hong gia, nếu đây là chính sự ông nói, vậy tôi sẽ không đến lần nữa đâu.”

“Tất nhiên là có chính sự thật sự.” Hồng Sanh nhìn chăm chú vào khuôn mặt Diệp Trần, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào, tay vẫn còn cầm mặt nạ của Diệp Trần không chịu trả. Nói xong chuyện chính sự, ông ta lạnh mặt nói: “Ta muốn giết Lục Minh.”

Đôi mắt ông ta ánh lên vẻ khiêu khích: “Nghe nói thân thủ của hã rất khá, cô có được không đấy?”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Diệp Trần: “Ồ, không được.”

Hồng Sanh: “Vì sao!!”

Diệp Trần: “Trả lời câu hỏi lúc nãy của ông.”

Hồng Sanh: “?”

Diệp Trần: “Tôi lập gia đình rồi, anh ta là chồng tôi.”

Hồng Sanh: “...”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

99. Chương 99: Sơn Hà Cố Nhân 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giết Lục Minh?!

Diệp Trần ngăn người rồi sau đó lại thấy buồn cười. Hồng Sanh bảo cô giết Lục Minh có khác gì quân ta lại đánh quân mình, người một nhà không nhận ra nhau.

Nhưng cô không thể nói thẳng toẹt ra vậy được, đành hắng khẽ một tiếng rồi nói: “Hồng gia đang nói tới cậu con trai của Lục tam gia sao?”

“Lục Minh đáng để ta bảo cô giết còn có thể là ai nữa?”

“Ồm,” Diệp Trần gật đầu rồi thở dài bảo, “vậy hay là thôi đi, tôi không muốn giết.”

Hồng Sanh lấy làm lạ: “Tại sao không muốn?”

Diệp Trần lấy lại mặt nạ từ chỗ Hồng Sanh, nói rất nghiêm túc: “Đàn ông trông đẹp trai tôi đều không muốn giết.”

“Cô nghiêm túc đấy à?” Hồng Sanh cau mày. Diệp Trần đeo mặt nạ lên, giấu đi biểu cảm của bản thân lúc này, gật đầu đáp: “Không phải vạn bất đắc dĩ, tôi sẽ không động tới Lục Minh. Còn nữa,” cô nhìn Hồng Sanh, “cả ông cũng đừng động tới.”

“Diệp Trần,” Hồng Sanh đánh mặt, “tôi cho cô nhân thủ, cho cô tiền tài, nuôi cô dưỡng cô, phải chăng cô đã quên ai là chủ rồi hả?”

“Hồng gia,” Diệp Trần bình thản đáp, “tôi e là ông đã quên ông cho tôi người và tiền đều là cho mượn, một năm sau tôi sẽ phải trả bạc và người lại cho ông. Sở dĩ ông cho tôi mượn là vì tôi ra mặt thay ông làm kẻ đứng mũi chịu sào, giết cả nhà Trần gia, trừ bỏ mối lo trong lòng thay ông. Tôi giết Trần gia cũng không phải là không phải trả giá. Những kẻ trung thành với Trần gia đến nay vẫn còn ghi thù lên đầu tôi đây này.”

Nói xong, giọng Diệp Trần thấp thoáng ý cười: “Trần Kiều chết, ông có được một con rồi làm việc cho mình ở bến Thượng Hải. Giữa tôi và ông là đôi bên cùng có lợi, đừng nói như thế ông ban ân cho tôi như vậy.”

Hồng Sanh im lặng. Diệp Trần nói không sai nhưng ông ta vẫn cảm thấy hơi hụt hẫng.

Ông ta không nói rõ được tâm trạng của mình lúc này, cúi đầu cười, bất lực nói: “Được rồi, không giết thì không giết nhưng, quy củ vẫn phải giữ, ra mặt thay ta đi.”

Quy củ của bến Thượng Hải là ai chiếm địa bàn của ai, Hồng Sanh mặc kệ, nhưng tất cả những kẻ chiếm giữ địa bàn ở bến Thượng Hải đều phải nộp một phần bạc cho Hồng Sanh.

Ví như Diệp Trần hằng năm phải nộp cho Hồng Sanh 10%, những người khác là 5%.

Còn Lục Minh, từ khi tiếp quản người của Lục tam gia và Lượng Sát môn tới nay, thậm chí còn chưa từng tới bãi phỏng Hồng Sanh.

“Cứ từ từ đã,” Diệp Trần đáp, “có bạc tới tay, không phải ông vẫn luôn mặc kệ chuyện của đám người chúng tôi hay sao? Gần đây tôi đang vội, chờ qua dịp này, tôi sẽ dạy dỗ anh ta giúp ông.”

“Được.” Hồng Sanh mỉm cười, “VẬY, hai tháng nữa, ta sẽ mở tiệc ở Hồng hội quán.”

“Vâng.”

Diệp Trần gật đầu, cúi chào rồi ra về.

Lúc cô về tới phòng, trời đã sắp hừng đông, rửa mặt, chải đầu qua loa liền chui vào ổ chăn, vừa mới hơi tỉnh tỉnh một chút liền thấy Lưu Thư mắt sáng rực ngồi ngay cạnh giường làm cô giật nảy mình. Diệp Trần lau mặt cho tỉnh ngủ rồi hỏi: “Em làm gì thế?”

“Thiếu phu nhân đã biết gì chưa?”

“Chưa biết, chị chẳng biết gì hết.”

“Hôm nay Trần tiểu thư bị thiếu gia đưa tới bệnh viện tâm thần Thanh Sơn, bảo là để chữa bệnh, dùng liệu pháp điện giật, nghe nói sẽ khỏe lên sau dăm ba lần giật điện!”

Diệp Trần: “...”

Thật không biết Lục Minh đưa Trần Song Song đi chữa bệnh hay là đi trả thù nữa.

Rõ ràng Lưu Thư cũng nghĩ giống Diệp Trần, mặt hiện rành rành cảm giác vui sướng khi thấy người gặp họa, chỉ còn thiếu nước chưa phá lên cười. Diệp Trần đẩy người cô ta một cái, đứng dậy hỏi: “Họ đã về chưa? Trần tiểu thư khỏe chứ? Để chị đi xem thử phát xem nào.”

Nói đoạn, Diệp Trần liền dẫn người đi thăm Trần Song Song.

Trần Song Song bị điện giật một buổi sáng xong thì ngoan ngoãn hơn nhiều, không bao giờ còn dám giả điên giả khùng nữa, cun cút đi theo sau Lục Minh như chú chim non.

Trên tinh thần đánh một gậy lại cho một cái kẹo, trên đường về, Lục Minh không tiếc lời dỗ dành Trần Song Song, dùng trình độ diễn xuất bậc thầy khiến Trần Song Song tin sái cổ rằng anh ta thật lòng quan tâm nên mới đưa cô ta đi bệnh viện.

Lúc Diệp Trần tới thăm, Lục Minh đang dứt cho Trần Song Song ăn gì đó, cô vào ân cần hỏi thăm Trần Song Song một lúc rồi ra về. Lục Minh không đi theo, Diệp Trần cũng không thấy có vấn đề gì. Tối đó, Lục Minh tới chỗ cô nói chuyện hàn huyên, nhìn vẻ len lén mừng thầm của cô, trái tim anh ta bất giác mềm ra: “Uyển Thanh, tôi cho cô đi học nhé?”

Diệp Trần nghĩ, đi học cũng tốt, vậy thì không cần phải lần nào cũng trèo tường nữa. Cô rụt rè gật đầu: “Thiếu gia thích, em sẽ đi.”

“Không phải tôi thích... Ồi, thôi thôi.” Lục Minh biết có nói cô cũng không hiểu nên dặn, “Sau này cô sẽ hiểu. Hôm nay tôi đã dặn quản gia đi lo liệu rồi, cô sẽ bắt đầu đi học kể từ ngày mai. Lúc ở trường, cô là Tống Uyển Thanh, không phải Lục thiếu phu nhân, các bạn học nữ khác sinh hoạt thế nào thì cô cũng sinh hoạt thế ấy nhé.”

“Em nghe theo thiếu gia.”

Vậy là, sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Trần bị Lục Minh lôi cổ ra khỏi giường.

Lúc chui vào xe, Diệp Trần vẫn còn đang lơ mơ, lâu lắm cô không phải dậy sớm như vậy rồi. Lục Minh nhìn thấy buồn cười, Diệp Trần trông rất ra dáng một tiểu thư khuê các, không ngờ lại là người thích ngủ rốn, đã đến giờ đi học rồi mà vẫn còn mơ màng.

Đến tận trường rồi, Diệp Trần mới sực nhận ra, ngơ ngác hỏi: “Thiếu gia đưa em đi học à?”

“Đưa đi học gì chứ,” Lục Minh nhoẻn cười, “tôi là giáo viên ở đây.”

Diệp Trần gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, đã làm xã hội đen rồi sao còn muốn tiếp tục làm thầy giáo làm hại con em người ta chứ?

Nhưng câu này không thể hỏi ra miệng được. Lục Minh đưa cô tới cửa phòng học rồi phải đi lên lớp của mình. Trường của Diệp Trần là trường trung học trực thuộc đại học Lục Minh giảng dạy. Cô ngần này tuổi rồi mới đi học trung học đúng là hơi lờ lử, không ngờ vào lớp rồi Diệp Trần mới nhận ra, ở thời này, phụ nữ tầm tuổi cô mới đi học không hề ít.

Diệp Trần vào lớp ngồi hết ngày thì về, vừa ra khỏi lớp liền thấy ngay Lục Minh đang đứng ngoài chờ mình.

Lục Minh mặc âu phục, khoác ngoài một chiếc áo trench coat màu nâu nhạt, quần khần quàng cổ, ôm sách đứng ở cửa, nhìn là biết đang đợi người.

*trench coat: áo khoác đi mưa, ra đời ở phương Tây vào đầu thế kỷ XIX, vậy nên vào thời kỳ này, đây là một mẫu áo rất Tây, rất thời thượng. Lịch sử của trench coat:link.

Mẫu trench coat đầu thế kỷ XX

Ở trường trung học, không có mấy người biết Lục Minh nên không có ai chào hỏi anh ta. Diệp Trần đi tới chỗ Lục Minh, anh ta cười bảo: “Về nhà thôi.”

Diệp Trần im lặng nhìn nụ cười đó, trong chớp mắt cô có cảm giác mình đã trở lại thế giới có Cố Gia Nam, cậu thiếu niên cười xe đạp đứng chờ cô, cầm hơi hếch lên mang theo cái vẻ nửa kiêu ngạo, nửa ngây ngô của người trẻ tuổi gọi cô: “Về nhà thôi.”

Lục Minh thấy Diệp Trần ngây ra nhìn mình bèn đẩy tay cô gọi: “Ngần người làm gì thế?”

Diệp Trần cúi đầu nhoẻn cười, huých mũi chân đá mấy viên đá dưới đường, khe khẽ đáp: “Thấy vui.”

Lục Minh quay người đi trước, Diệp Trần đi theo sau. Lục Minh ngoái đầu nhìn cô, bất giác thấy vui lạ lùng, hễ nhìn cái cô gái góc nghếch ngổ ngỗ như con thú nhỏ này là anh ta lại bất giác dờ dỏ phòng bị, có cảm giác như mình thực sự là Lục Minh của thế giới này, đơn thuần và ngu ngốc.

Từ đó, hằng ngày Lục Minh đều đưa Diệp Trần đi học, tan học thì tới đón cô về, hai người thỉnh thoảng lại nói dăm ba câu chuyện phiếm. Chịu ảnh hưởng của bản thể, Lục Minh cũng có hứng thú với văn vật từ tận đáy lòng, đây cũng là một phần nguyên nhân anh ta tiếp tục ở lại trường dạy học. Trường này là một trong số ít các trường đại học có khoa khảo cổ, tài nguyên của trường cực kỳ phù hợp để Lục Minh làm nghiên cứu.

Hai người cùng đi cùng về như thế, tất nhiên Trần Song Song rất dễ bụng. Ngày nào cô ta cũng nhõng nhẽo với Lục Minh, Lục Minh đều cười cười cho qua.

Anh ta đã tìm ra cách đối phó với Trần Song Song rồi. Kiểu con gái như Trần Song Song, không thể đối xử với cô ta quá tốt, bởi vì cô ta sẽ được đà trèo đầu trèo cổ bạn, cũng không thể đối xử không tốt với cô ta, bởi vì cô ta sẽ hận bạn. Vậy nên, cách tốt nhất là, đánh một cái rồi lại cho một cái kẹo, cô ta sẽ sợ bạn nhưng lại coi bạn là hơi ấm duy nhất, có vậy, cô ta mới thật lòng yêu bạn được.

Lục Minh áp dụng chiêu này vô cùng thuần thực, Trần Song Song càng ngày càng dính lấy anh ta. Để lấy lòng Lục Minh, Trần Song Song đã kể ra rất nhiều chuyện của Trần gia mà cô ta biết, ví dụ như cha cô ta giấu bảo vật ở đâu, xử lý các loại văn vật như thế nào.

Từ manh mối Trần Song Song cung cấp, Lục Minh đã cứu được rất nhiều văn vật sắp bị bán ra nước ngoài. Bởi vậy nên Lục Minh cũng đối xử

tốt với Trần Song Song hơn. Khi Trần Song Song đề xuất được đi học trở lại, Lục Minh liền thoả mái đồng ý.

Trần Song Song vốn chính là học sinh của Lục Minh. Vậy nên, buổi chiều tan học, Diệp Trần liền trông thấy Trần Song Song và Lục Minh cùng đứng chung một chỗ với nhau ở nơi anh ta thường đứng chờ cô tan học.

Diệp Trần không biết có phải vì chuyện tranh chấp địa bàn mà dạo này cô dễ nóng nảy hay không. Vừa thấy hai người đứng chung một chỗ với nhau, Diệp Trần liền thấy bực mình, cố gắng nặn ra nụ cười chào hỏi hai người họ rồi không nói thêm tiếng nào nữa.

Suốt đường về, chỉ có Trần Song Song và Lục Minh nói chuyện với nhau còn Diệp Trần chỉ im lặng đi theo. Lục Minh nhìn Diệp Trần, âm thầm dịch người lại gần phía cô, định bắt chuyện với cô mấy câu nhưng còn chưa kịp nói, ba người họ đã bất ngờ nghe thấy một giọng quen: “Ồ.”

Diệp Trần cứng người, không dám quay đầu lại. Còn Lục Minh và Trần Song Song thì lập tức ngoái nhìn, Lục Minh nhú nhú mày, Trần Song Song trắng bệch mặt, lập cập gọi: “Hong... Hong gia...”

“Còn nhận ra ta.” Hong Sanh gật gù, “Không tời.”

Nghe thấy danh xưng “Hong gia”, Lục Minh tất nhiên biết người tới là ai. Trong nháy mắt, anh ta lập tức cất hết cái vẻ thư sinh của một thầy giáo, cúi đầu chào: “Hong gia.”

“Lục thiếu gia,” Hong Sanh cười, “lần đầu gặp mặt, đường đột rồi.”

“Chưa tới bái kiến Hong gia là sai sót của Lục Minh. Ngày khác Lục Minh nhất định đăng môn bái phỏng, mong Hong gia thứ lỗi.” Lục Minh khách sáo đáp lời, ngầm đoán xem ý đồ của Hong Sanh là gì. Hong Sanh cười giả lả phẩy tay: “Chuyện nhỏ thôi. Hôm nay ta cố ý đến đây để mời

cậu, hai tháng nữa là sinh nhật của ta, có bày một bữa tiệc rượu nhỏ, mong Lục thiếu gia nể mặt cho.”

Nói xong, Trương Hỉ đưa thiệp mời tới tay Lục Minh.

Lục Minh mở thiệp xem ngày giờ. Hồng Sanh nhìn bóng lưng Diệp Trần cứ thấy quen quen bèn hỏi: “Vị này là?”

“À, vị này.” Lục Minh bấy giờ mới để ý thấy Diệp Trần không hề quay đầu lại bèn kéo góc áo cô, Diệp Trần đành phải máy móc quay người lại cho Lục Minh giới thiệu: “Vị này là thái thái của tôi.”

Hồng Sanh nhìn chằm chằm Diệp Trần không nói gì, đôi mắt lạnh đi.

Diệp Trần cúi đầu, che lấp cảm xúc của bản thân, thỏ thẻ nói: “Xin chào Hồng gia.”

Giọng nói ấy yếu điệu, yếu mềm làm Hồng Sanh sợ rùng cả mình.

Một tháng đổ lại đây, Diệp Trần đang bận tranh cướp địa bàn với người ta, thủ đoạn của cô vừa ác vừa hiểm, xách đao lên liền tới luôn, có thể coi là một nữ côn đồ ngang ngược hiểm có, còn hung mãnh hơn cả Hồng Sanh năm xưa. Vậy nên, thấy Diệp Trần trong cái dạng này, Hồng Sanh thấy đau ê cả răng.

Ông ta dừng dòng suy nghĩ lại, chào hỏi Diệp Trần như bình thường, hàn huyên với Lục Minh thêm chốc lát rồi đi.

Hồng Sanh vừa đi, chân Trần Song Song liền nhũn như chi chi, tựa người vào người Lục Minh. Diệp Trần đứng bên cúi đầu giết thời gian. Nhưng cảnh tượng này ở trong mắt Hồng Sanh lại là, con chó nhỏ nhà mình nuôi bị người ta bắt nạt.

Hồng Sanh sầm mặt, Trương Hỉ đi kế bên hỏi khê: “Gia, gia vẫn còn cơ hội đấy, tình cảm của họ không tốt đâu.”

“Ngậm miệng.” Hồng Sanh trừng mắt. Trương Hỉ nhún nhún vai, không nói thêm nữa.

Diệp Trần đi theo Lục Minh về, suốt đường không nói tiếng nào. Lục Minh để ý thấy, đưa Trần Song Song về xong bèn quay lại hỏi cô nàng Diệp Trần này giờ vẫn lẳng lặng đi theo mình: “Cô không vui à?”

Diệp Trần ngơ ngác ngẩng đầu lên. Lục Minh nhoẻn cười: “Đi, tôi dẫn cô đi ăn gì đó nhé.”

“Dạ?”

Diệp Trần bị bất ngờ, thật không ngờ Lục Minh lại dùng chiêu này.

Lục Minh dẫn Diệp Trần đi lang thang khắp các con đường. Anh ta giống như một đứa trẻ vậy, giới thiệu cho cô biết bao nhiêu là đồ ngon, dẫn cô đi xem kính tây dương, kịch chiếu bóng.

*kính tây dương (tiếng Trung: 西洋镜): một trò giải trí đơn giản ngày xưa trước khi có phim chiếu rạp, dựa trên nguyên tắc quang học để phóng đại các bức ảnh đặt sau thấu kính, được du nhập từ phương Tây vào Trung Quốc, kính tây dương là cách gọi trò này ở Thượng Hải, người miền Bắc gọi nó là phim “lạp dương” hoặc là ảnh Tây dương.

*kịch chiếu bóng (tiếng Trung: 皮影戏)

Đi ngang qua một tiệm chụp ảnh, Lục Minh dắt cô vào, sợ Diệp Trần sợ bèn giải thích: “Cô đừng sợ, thứ này không hút mất hồn phách đâu.”

Diệp Trần thầm xem thường trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ như sợ lắm.

Hai người ngồi cạnh nhau, thợ chụp ảnh giơ một thứ gì đó đen đen, hào hứng bảo: “Nhìn vào ống kính nào, một, hai, ba!”

Đếm đến “ba”, Diệp Trần nghiêng đầu về phía vai của Lục Minh, giống như muốn tựa lên vai anh ta.

Đây là tấm ảnh chụp chung đầu tiên của hai người họ, cho dù cô không mấy thích nhân vật phản diện ở thế giới này nhưng cô vẫn hy vọng có thể lưu giữ lại một tấm hình tình cảm.

Lục Minh để ý thấy hành động của Diệp Trần, không hiểu tại sao trái tim bỗng mềm đi, tựa như cũng có thể hiểu được niềm hy vọng này của đối phương, trong lòng anh ta cũng mơ hồ có chút hy vọng.

Vậy là, Lục Minh nắm lấy tay cô, Diệp Trần ngạc nhiên quay sang nhìn, Lục Minh cười bảo: “Chụp thêm tấm nữa nhé.”

Diệp Trần hiểu ý, dịu dàng tựa vào đầu vai anh ta. Hai người nắm tay nhau, cùng mỉm cười nhìn vào máy ảnh.

“Bụp” một tiếng, khoảnh khắc ấy đã được lưu lại trên màn ảnh. Lục Minh cho tiệm chụp hình địa chỉ rồi cùng Diệp Trần đi về.

*ngày xưa chụp ảnh không thể lấy ngay mà thợ ảnh còn phải có thời gian “rửa ảnh”.

“Còn giận nữa không?” Lục Minh quay sang hỏi Diệp Trần. Diệp Trần vội lắc: “Không giận.”

“Vui chứ?”

“Vui!”

“Tổng Uyển Thanh,” Lục Minh mỉm cười nhìn cô, “Trần Song Song không còn tung hoành được bao lâu nữa đâu, vậy nên hãy tin tưởng tôi, nhé?”

“Vâng!”

Diệp Trần gật đầu thật mạnh.

Lục Minh nhìn cô gái đơn thuần tin tưởng anh ta trước mặt, bất giác rất muốn ôm cô.

Nhưng anh ta không làm vậy. Lục Minh chỉ quay đầu đi, bảo cô: “Về thôi.”

Diệp Trần vui vẻ đi theo anh ta, nhìn người đàn ông cao ráo đi đằng trước, nếu có người sắp va phải, anh ta sẽ cản, kéo cô dịch người đi, để cho cô một khoảng trống.

Trong khoảnh khắc hơi ấm của anh ta ủa tới, Diệp Trần bỗng rất muốn nắm lấy tay đối phương.

Cô nghĩ thế nào liền làm y thế đó. Mới đầu, đối phương có vẻ là bị giật mình, quay đầu nhìn nhưng khi đối diện với đôi mắt sáng ngời của cô, hai gò má của anh ta bỗng đỏ bừng, quay vội đi.

Không khí bỗng nhiên trở nên ngượng ngùng. Diệp Trần đang định rút tay về thì ngay lúc đó, Lục Minh lại nắm ngược lại tay cô.

“Về nhà nào.” Anh ta khẽ nói.

Diệp Trần cúi đầu đáp: “Vâng...”

Sau đó không ai nói thêm câu nào nữa.

Hai người nắm tay nhau đi về, về được tới nhà, lòng bàn tay cả hai đều đã mướt mãi mồ hôi.

Hai người ngủ ở hai phòng riêng, Lục Minh đưa cô về tới cửa phòng mới buông tay ra. Diệp Trần chào tạm biệt rồi về phòng. Lục Minh bỗng giữ cửa lại.

“Tổng Uyển Thanh,” Lục Minh nhìn cô, nói một câu khá khó hiểu, “cho tôi chút thời gian.”

Diệp Trần ngẩng đầu, chẳng hiểu ra sao.

Lục Minh xoay người bỏ đi. Trên hành lang, 666 nhắc: “Kí chủ, tìm anh đập hơi nhanh một chút.”

“Ngậm miệng.”

Rửa mặt xong, lên giường nằm, Lục Minh bắt đầu nghĩ ngợi.

Anh ta thấy chắc mình bị điên mất rồi, vốn chẳng qua là thấy Tổng Uyển Thanh không vui, vốn chỉ muốn dẫn cô ấy đi chơi như đồ một đứa trẻ con, thế quái nào mà lại nắm tay con gái nhà người ta về vậy?

Lại còn nắm rõ vui, thích tới nỗi không nỡ buông tay luôn...

Lục Minh thấy thật hổ thẹn, rõ ràng chính anh ta đã biết bao lần khẳng định là không thích cơ mà.

“Kí chủ,” thấy Lục Minh trần trọc ngủ không yên, 666 nhẹ nhàng mời chào, “thuốc ngủ, mua không?”

Lục Minh: “...”

Từ hồi 666 thăng cấp kho thương phẩm là lúc nào cũng tranh thủ giới thiệu cho anh ta mua thứ nọ thứ kia, thật rầu lòng quá.

Trong lúc Lục Minh trần trọc không yên giấc thì tâm trạng Diệp Trần lại tốt hơn nhiều, rửa mặt, đánh răng, ngủ, sáng hôm sau dậy liền vui vẻ tới trường. Căn cứ vào biểu hiện của Lục Minh, Diệp Trần cơ bản có thể đoán ra, Lục Minh muốn lợi dụng Trần Song Song làm chuyện gì đó. Tuy vậy, không có nghĩa là cô bằng lòng nhìn cảnh hai người họ tình tự với nhau. Vậy nên Diệp Trần chọn cách một mình đi học trước.

Buổi sáng thức dậy, Lục Minh liền nghĩ ngay tới chuyện đưa Diệp Trần đi học, viên quản gia ân cần báo lại: “Thiếu phu nhân đã đi trước một mình rồi.”

Lục Minh bị bất ngờ, rồi liền đó lại cảm thấy hơi hụt hẫng. Hôm nay anh ta mới biết, hóa ra Tống Uyển Thanh cũng không phải nhất định cần mình đưa tới trường.

Cô ấy có thể tự mình đi, không cần người khác phải lo lắng.

Giữa lúc Lục Minh đang chìm trong hụt hẫng thì Diệp Trần vui vẻ lên lớp ngồi học. Lúc ở trường là khoảng thời gian nhẹ nhàng nhất trong ngày, không cần phải đối mặt với bất kỳ chuyện phiền não nào. Tuy nhiên, khi chuông vào lớp tiết học cuối reo lên, Diệp Trần vừa ngẩng đầu liền nhiên thấy Hồng Sanh trên bục giảng, sau đó, cô hóa đá.

“Chào cả lớp. Vì thầy Chu có việc bận nên từ nay tôi sẽ là thầy dạy môn Quốc văn của các em. Thầy họ Hồng, tên chỉ có một chữ Trần.”

Cả lớp cười vang.

*vì tên thầy đồng âm với từ “hồng trần”.

Hồng Sanh thản nhiên như không, đưa mắt nhìn Diệp Trần. Diệp Trần biết, người này tới đây là nhắm vào mình.

Cô làm bộ không quen biết Hồng Sanh, hai người nghiêm túc sắm vai thầy giáo, học sinh. Đến giờ tan học, Hồng Sanh bỗng gọi Diệp Trần: “Bạn học gì ơi.”

Diệp Trần thót tim, Hồng Sanh nhìn cô như cười như không: “Lên lớp lại ngồi thất thần, đang nghĩ gì vậy? Tan học tới văn phòng thầy một chuyến nhé.”

Diệp Trần: “...”

Tan học, Diệp Trần ngoan ngoãn tới văn phòng của Hồng Sanh.

Nói là văn phòng của Hồng Sanh nhưng nó là một căn phòng độc lập. Diệp Trần ngoan ngoãn đi vào, ngoan ngoãn chào thầy. Hồng Sanh bật cười, cầm chén trà lên bảo: “Bảo sao cô không giết Lục Minh, hóa ra là vì sợ phải thủ tiết.”

Diệp Trần náu thình. Hồng Sanh chau mày: “Sao, Lục thiếu phu nhân không thèm nói câu nào với Hồng mỗ sao?”

“Nói à, ông tới chỗ này làm thầy giáo làm cái gì vậy?”

“Thú vui cuộc sống.” Hồng Sanh nhắp một hớp trà rồi bảo, “Lục Minh có vẻ đối xử với cô không tốt.”

“Cũng được.”

Diệp Trần nhú mảy, nghĩ nghĩ rồi bảo: “Có việc thì nói nhanh lên, Lục Minh còn đang chờ tôi về cùng.”

“Tôi chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở cô, Trần Song Song nhìn rất ngứa mắt, mau xử đi.”

“Tôi hiểu.” Diệp Trần gật đầu. Hồng Sanh lại nói: “Còn nữa.”

“Gì?”

“Cô là vợ của Lục Minh khiến tôi phải lo lắng.”

Hồng Sanh thối mặt chén trà, Diệp Trần chợt dạ, cô hiểu ý của Hồng Sanh.

Cô là vợ của Lục Minh lại dùng người của ông ta để khuếch trương thực lực của mình, sau này đứng vững gót chân rồi lại quay ra liên thủ với Lục Minh sẽ là một mối uy hiếp lớn đối với Hồng Sanh.

Diệp Trần nghĩ nghĩ rồi gật đầu: “Ông yên tâm, tôi sẽ xử lý sạch sẽ.”

Nói xong, cô liền bỏ đi.

Ra tới ngoài cổng, Diệp Trần gặp Lục Minh đang đứng một mình dưới nắng, hai tay đút túi chờ cô.

Diệp Trần ngạc nhiên, Lục Minh thẳng người lên, mỉm cười hỏi: “Sao hôm nay tan muộn vậy?”

“À, bị thầy giáo gọi lên văn phòng.”

“Ồ?” Lục Lương ngạc nhiên, “Cô bao tuổi rồi? Sao còn dễ bị gọi lên văn phòng thế?”

“Tại vì, em ngồi trên lớp không tập trung...”

Lục Minh: “...”

Thấy vẻ mặt khô lờn của Lục Minh, Diệp Trần bỗng nghĩ tới một chuyện khác: “Trần tiểu thư đâu?”

“À, tôi bảo người đưa cô ấy về trước rồi.”

“Tại sao?”

“Tại vì,” hai tay Lục Minh cạy trong túi quần, đi lên trước, thản nhiên nói, “tại vì cô không thích.”

“Cô không thích, thì bỏ đi vậy.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

100. Chương 100: Sơn Hà Cố Nhân 8

Nghe xong câu trả lời của Lục Minh, tim Diệp Trần đập nhanh hơn một chút. Cô cúi đầu đi lên trước, sóng vai cùng Lục Minh, Lục Minh đưa tay nắm lấy tay Diệp Trần.

“Tôi đã suy nghĩ suốt một tối,” Lục Minh cúi đầu nắm tay Diệp Trần, lòng hơi căng thẳng, “chúng ta...”

“Bạn học Tống!”

Còn chưa kịp nói, Hồng Sanh đã chạy vội đến từ phía sau, gọi Diệp Trần lại. Diệp Trần và Lục Minh đồng thời quay đầu. Lục Minh nhíu mày. Hồng Sanh đi tới gần Diệp Trần, đặt lá thư vào tay cô, hòa nhã nói: “Thư em đánh rơi ở chỗ tôi.”

“Hồng gia,” Lục Minh âm thầm tách Diệp Trần ra xa Hồng Sanh, nghiêm mặt hỏi, “ngài đây là?”

“À, tôi dạy học ở đây.” Hồng Sanh chỉ vào tòa nhà dạy học ở sau lưng, bổ sung thêm một câu, “Là thầy giáo dạy Quốc văn của cô Tống.”

Lục Minh sững ra, ngạc nhiên hỏi: “Sao ngài lại có hứng thú làm thầy giáo vậy?”

“Ồ,” Hồng Sanh lạnh nhạt nhìn xuống đôi bàn tay hai người đang nắm nhau, đáp rất tự nhiên, “là thú vui cuộc sống.”

Đáp xong, Hồng Sanh liền đi luôn. Lục Minh cau mày nhìn sang Tống Uyển Thanh đứng bên.

Hôm nay anh ta mới để ý, thực ra Tống Uyển Thanh rất xinh đẹp.

Bỏ qua cảm giác đáng yêu chủ quan của cá nhân anh ta, bản thân Tống Uyển Thanh cũng rất thanh tú, mày liễu, mắt hạnh, mặt trái xoan, lông mi vừa dài vừa dày, đôi môi biết cười, cười lên ngọt như kẹo, khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Lục Minh bất giác có cảm giác nguy hiểm. Anh ta bỗng ý thức được một chuyện, Tống Uyển Thanh giả cho anh ta là vì mai mối, nói vậy, cô ấy có thực sự thích mình không?

Anh ta không dám chắc, vậy nên lời ban nãy định nói ra đành giữ lại trong lòng, bàn tay đang nắm tay Diệp Trần nửa muốn buông ra, nửa lại luyến tiếc. Diệp Trần thấy đối phương là lạ bèn quay sang hỏi: “Anh sao thế?”

“Ồ, không có gì đâu.” Lục Minh mỉm cười, “Tôi biết một nhà hàng hải sản rất ngon, cô có muốn đi thử với tôi không?”

“Muốn!” Diệp Trần gật đầu ngay tắp lự, hăng hái đi theo Lục Minh đi ăn hải sản.

Lục Minh là người chu đáo, trước lúc ăn bất kỳ món gì đều cẩn thận thử trước độ nóng cho cô, lúc ăn tôm thì bóc vỏ, lấy sạch chỉ đen rồi mới đưa cho cô, lúc ăn cua thì giúp bóc vỏ, lấy gạch và thịt cua giúp cô.

Tay Lục Minh rất đẹp, trông như một miếng ngọc trắng được điêu khắc, mài dũa cẩn thận, Diệp Trần say sưa nhìn anh ta làm từng thao tác nhỏ, vừa ăn vừa ngắm, có cảm giác như đang ở trên thiên đường, cuộc đời không còn đòi hỏi gì hơn.

Cô nói lại lời này cho Ba Tám nghe. Ba Tám căng thẳng hỏi: “Gần đây trong siêu thị mới có bày bán thuốc chống trầm cảm, cô có cần không?”

Diệp Trần: “...”

“Cái cảm giác cuộc đời đã không còn gì lý thú này rất nguy hiểm đấy, rất giống dấu hiệu của bệnh trầm cảm, hay là làm một đợt điều trị xem sao?”

“Cảm ơn mẹ nhà anh.”

Diệp Trần ngồi ăn thả phan, không cần đếm điếu gì hết, thấy ngon miệng là cứ thế ăn mãi, ăn tới mức gần như không đứng thẳng nổi nữa.

Lục Minh dùng bữa với cô mấy lần đã phát hiện ra cái thói này nên trong lúc ăn luôn chú ý để mắt tới cô, thấy cô ăn đã hòm hòm rồi là phải can ngay: “Đừng ăn nữa, cô no rồi đấy.”

Diệp Trần lắc đầu nguầy nguậy: “Chưa đâu, em vẫn còn ăn được nữa.”

“Đừng ăn nữa...”

“Em thực sự chưa no.”

Vừa mới nói xong, Diệp Trần liền cảm giác có một bàn tay ấm áp áp nhẹ lên bụng mình. Cô ngẩn người nhìn Lục Minh, Lục Minh nghiêm túc nói: “Bụng cô đã tròn vo rồi.”

Diệp Trần: “...”

Không thể nói dối được nữa, Diệp Trần đành phải bỏ đĩa xuống, hai mắt rưng rưng nhìn Lục Minh khiến anh ta bật cười hết cách: “Cứ đi về đã, nếu tối đói bụng, tôi sẽ làm sườn xào chua ngọt cho cô.”

Mắt Diệp Trần lập tức sáng rõ.

Lâu lắm cô chưa được ăn đồ nhân vật phản diện nấu, phải giữ bụng lại thôi, tối nay bất kể thế nào cũng phải ép Lục Minh dậy nấu cho cô.

Diệp Trần gật đầu cái rụp, ngoan ngoãn đồng ý.

Lúc về, thấy bên đường có rất nhiều quầy ăn vặt, Lục Minh hỏi Diệp Trần: “Muốn ăn không?”

Diệp Trần nghiêm trang đáp: “Em no rồi, không cần đâu.”

Lục Minh nhìn cô rất nghi ngờ. Đến nửa đêm, cửa phòng ngủ của anh ta bị người ta đập ầm ầm, Lục Minh díp mắt ngồi dậy đi mở cửa, thấy Diệp Trần hào hứng đứng trước cửa, vỗ vỗ bụng bảo: “Em đói!”

Lục Minh: “...”

Vì bữa cơm này, cô ấy thật là vất vả.

Tay nghề của Lục Minh so với năm đó không giảm chút nào, Diệp Trần ngồi ăn say sưa, Lục Minh ngồi cạnh xem, đôi mắt chứa chan dịu dàng.

“Uyển Thanh,” đang ăn ngon miệng, Lục Minh bỗng gọi tên cô làm Diệp Trần sợ giật bắn mình, ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn anh ta, thật đáng ngờ. Lục Minh thấy Diệp Trần đang gặm dở một miếng sườn, mép dính nước sốt, mắt đầy cảnh giác thì phì cười, lau sạch vết nước sốt cho cô rồi nhẹ nhàng hỏi: “Ngon chứ?”

Diệp Trần gật đầu lía lịa.

Lục Minh bật cười: “Sau này tôi thường xuyên làm nó cho cô ăn nhé?”

Diệp Trần gật đầu không một chút do dự.

Ăn no nê xong, Diệp Trần quay về đi ngủ, lúc này, cô bỗng nhận ra một chuyện.

Lục Minh dịu dàng như vậy không phải là vì có việc cần nhờ đấy chứ?

Hay là, Lục Minh lại thích cô một lần nữa, định theo đuổi cô?

Nghĩ đến khả năng này, Diệp Trần liền hừ một tiếng, không xử lý gọn ghẽ chuyện của Trần Song Song, cô tuyệt đối sẽ không đón nhận anh ta, thế giới này, Lục Minh còn chẳng dễ thương bằng Hồng gia!

Chỉ một bữa cơm đã tưởng mua chuộc được cô à? Ngây thơ!

Diệp Trần chép chép miệng, vẫn còn vị món sườn ăn khuya, rúc người trong ổ chăn ngủ một giấc ngon lành.

Sáng hôm sau, Diệp Trần dậy sớm để đi học, mới ra tới cổng đã thấy xe của Hồng Sanh.

“Hồng gia?”

Diệp Trần lấy làm lạ, Hồng Sanh ngồi trong xe cười chào cô, ôn tồn nói: “Tiện đường, cùng đi tới trường nhé.”

Diệp Trần cảm thấy Hồng Sanh tới tìm cô nhất định không phải chỉ đơn giản vì điều này, uyển chuyển khách sáo mấy câu rồi lên xe. Vừa vào xe, Diệp Trần lập tức thay đổi thái độ, nghiêm túc hỏi: “Hồng gia có gì muốn sai bảo ạ?”

“À, bài trên lớp hôm qua cô làm sai hai câu,” Hồng Sanh rút từ tập bài làm để bên cạnh ra bài của Diệp Trần, thái độ nghiêm túc y hệt như một người thầy quan tâm học trò của mình, “tôi tính bố tức cho cô một chút trên đường tới trường, cô thấy thế nào?”

Diệp Trần: “...”

Lục Minh yêu văn vật thì thôi, Hồng gia à, ông có thể đừng say sưa sắm vai thầy giáo dạy Quốc văn nhập tâm tới vậy không?

Diệp Trần vừa đi chưa được bao lâu thì Lục Minh dậy, vừa thắt cà vạt chuẩn bị ra ngoài vừa hỏi quản gia: “Thiếu phu nhân đâu? Tôi đưa cô ấy...”

“Thiếu phu nhân đi rồi ạ...”

Quản gia thấp thỏm đáp. Lục Minh ngạc nhiên: “Sao sớm thế?”

Anh ta cứ tưởng mình đã dậy sớm lắm rồi. Quản gia ấp úng, Lục Minh liền có trực giác có điều bất thường, cau mày hỏi: “Ông muốn nói gì?”

“Vừa... vừa rồi tôi vốn định đi chuẩn bị xe cho thiếu phu nhân thì có một chiếc xe đậu trước cửa, người nọ hình như có quen biết thiếu phu nhân, bảo là tiện đường tới trường, thiếu phu nhân nói với người đó mấy câu rồi lên xe đi mất...”

Lục Minh cảm thấy không thoải mái, cố nghĩ xem Tống Uyển Thanh quen ai. Có điều, kể ra thì, vốn dĩ anh ta cho cô ấy đi học là vì muốn cô quen được nhiều người hơn, có thêm vài người bạn cũng tốt...

Anh ta còn đang nghĩ lung tung thì quản gia lại tiếp: “Tôi thấy... người nọ... trông có hơi giống Hồng gia.”

Lục Minh quay phắt người lại, sự lạnh lùng trong đôi mắt khiến viên quản gia bất giác lùi lại một bước: “Nhưng sao Hồng gia có thể quen biết thiếu phu nhân được chứ? Nhất định là tôi nhìn nhầm rồi...”

“Không.” Lục Minh thắt cà vạt chỉnh tề, mặc áo khoác vào, dẫn cơn tức trong lòng xuống bảo, “Hồng gia giờ là thầy giáo Quốc văn của cô ấy.”

Nói xong, Lục Minh liền đi thẳng ra cửa.

Ngồi vào xe, tâm trí Lục Minh bắt đầu rối lên, một mặt tự nói với bản thân, Tống Uyển Thanh chẳng qua chỉ giao thiệp bình thường, một mặt lại cảm thấy, đã tới tận cửa nhà đón người rồi, ý đồ của Hồng Sanh thật quá rõ ràng rành rành. Một mặt lo lắng không biết Hồng Sanh có phải vì phải lòng nhan sắc của Tống Uyển Thanh, nhân phẩm người này rốt cuộc có ổn không, có phải chỉ định đùa bỡn cô ấy không, một mặt lại suy đoán không biết có phải Hồng Sanh đang nhắm vào anh ta, liệu có âm mưu quỷ kế gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng cảm thấy rất bức bối. Anh ta nghĩ, Tống Uyển Thanh là người vợ mình cưới hỏi đàng hoàng, hành vi trắng trợn của Hồng Sanh thật đúng là khinh người quá thể.

Thế rồi lại nghĩ, mình và Tống Uyển Thanh còn chưa bắt đầu xây dựng tình cảm, cho dù mình là chồng hợp pháp của cô ấy thì cũng chỉ là hợp pháp trên danh nghĩa, ngay từ đầu anh ta đã đưa cô ra ngoài biệt thự ở, bảo cô đi học, nói muốn bỏ cô, giờ dường như cũng chẳng có tư cách gì để quản lý cô nữa.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, máy móc dạy hết một tiết, cuối cùng không chịu nổi nữa, Lục Minh bèn tới cửa lớp Diệp Trần đứng canh.

Hôm nay Diệp Trần có hai tiết Quốc văn. Lục Minh nhìn Hồng Sanh và Diệp Trần ở trong lớp, nhìn kiểu gì cũng cứ có cảm giác ánh mắt Hồng Sanh nhìn Diệp Trần là lạ, nhất là khi cô cúi đầu viết bài, ánh mắt đó cứ dán chặt lấy cô, không dời phút nào.

Nhưng Lục Minh cũng chẳng thể vì ánh mắt mà nói gì được người ta, anh ta dựa người vào cửa, lẳng lặng nhìn.

Chờ mãi mới tới giờ tan học, Lục Minh vội vàng đi ra cửa lớp. Diệp Trần vừa ra thì thấy ngay Lục Minh đứng đó chờ mình, tò mò ôm sách qua hỏi: “Sao anh đến sớm vậy? Trần tiểu thư đâu?”

Nụ cười của Lục Minh cứng lại trên mặt, anh ta bỗng nhận ra, hóa ra Diệp Trần từ lâu đã không còn để ý tới sự hiện diện của Trần Song Song nữa.

Tim anh ta như bị dằm cắm vào, mặt gượng gạo cười: “Tôi cầm sách giúp cô nhé.”

Nói đoạn liền đưa tay cầm sách từ tay Diệp Trần đưa qua. Hồng Sanh đi ra, thấy cảnh này, ông ta gật đầu chào Lục Minh rồi mỉm cười với Diệp Trần: “Bạn học Tống, hẹn mai gặp lại.”

Nói xong, Hồng Sanh liền đi luôn.

Lục Minh thấy Hồng Sanh đi xa rồi mới gọi Diệp Trần: “Về đi.”

“Vâng.” Diệp Trần tươi cười gật đầu, thái độ rất vô tư, giống như không hề biết gì cả. Lục Minh có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng lại không biết mình nên lấy tư cách gì để hỏi, nặn cả buổi mới ra được một câu: “Ở trường có vui không?”

“Vui ạ!”

Diệp Trần thích thú đáp: “Mọi người ở đây đều rất tốt, tốt hơn năm lì ở nhà nhiều.”

“Ồ.” Lục Minh đành phải nuốt lại đề nghị chuyển trường hoặc thôi học về mà nói, “Thế, quan hệ giữa Hồng Sanh với cô có vẻ cũng khá tốt nhỉ...”

“Vâng, Hồng gia là người rất tốt!” Diệp Trần giả vờ ngây thơ, “Em vốn nghĩ trình độ giảng dạy của thầy nhất định không giỏi, nào ngờ Hồng gia lại là người từng đọc nhiều biết rộng như vậy!”

Đâm thấu tim ai.

Cuối cùng Lục Minh cũng hiểu cảm giác như bị dao đâm vào tim là thế nào rồi. Những lời định nói xấu Hồng Sanh đều phải nuốt ngược vào: “Tôi thấy có vẻ ông ấy đối xử với cô rất khác thì phải?”

Diệp Trần chột dạ, sợ Lục Minh nhìn ra manh mối nào đó bèn phải lắp liếm ngay: “Đâu có. Thầy đối xử với mọi người đều như nhau. Thầy là người tính tình hòa ái vậy đó ạ.”

Hồng Sanh... Tính tình hòa ái...

Lục Minh câm nín, bà vợ nhà mình đúng là ngây thơ, đây là lần đầu tiên anh ta nghe thấy ai đó ở bến Thượng Hải đánh giá như vậy về Hồng Sanh.

Diệp Trần còn sợ Lục Minh không tin, dối lòng thổi phồng sự tốt đẹp của Hồng Sanh lên.

Lục Minh lắng lắng nghe, càng nghe lòng càng ngổn ngang, càng nghe dạ càng đắng nghét, nhưng anh ta không ngắt lời cô, thấy cô nói với vẻ đầy phần chấn như vậy, anh ta lại cảm thấy quá đẹp, không nỡ cắt ngang.

Diệp Trần chém gió một thôi một hồi xong mới nhận ra hình như mình đã nói hơi nhiều, bèn quay sang nhìn Lục Minh, thấy anh ta im lặng nhìn mình, nét mặt bình thản, trong mắt có chút gì đó như là... tủi thân?

Diệp Trần chớp chớp mắt: “Anh sao vậy?”

“Không có gì.” Lục Minh quay đầu đi. Hai người ngồi vào xe. Bên ngoài là cảnh phố phường tấp nập, bên trong hai người lại yên lặng tới bất thường.

Một hồi sau, Lục Minh bỗng gọi cô.

“Tổng Uyển Thanh.”

Diệp Trần quay đầu sang nhìn, xe đang chạy, ánh nắng hắt vào trong xe lúc đậm lúc nhạt, Lục Minh nhìn cô, bỗng cảm thấy như là hư ảo, người trước mắt chỉ là một giấc mơ, có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Anh ta buột miệng hỏi: “Liệu em có rời xa tôi không?”

Diệp Trần không nói gì, những thế giới đã qua, hình như nhân vật phản diện luôn hỏi cô cùng một câu như vậy.

Cô đã từng nói dối, cũng từng thành thật trả lời.

Giờ cuối cùng, sau rất nhiều thế giới, cô đã hiểu, mỗi thế giới là một cuộc đời, đời hoa sớm nở tối tàn, nhân lúc còn khỏe mạnh, cố sống thật tốt, nhân lúc còn ở thế giới này, hãy chân thành và sống đúng với ý mình, vậy là đủ rồi.

Diệp Trần nghiêm túc nhìn anh ta: “Trước đây em cho rằng cả đời này sẽ không xa thiếu gia.”

“Nhưng giờ, đã được nhìn thấy thế giới, đã quen thêm nhiều người, cuối cùng em cũng hiểu, thiếu gia nói đúng. Thế giới này quá rộng lớn, không có ai nhất định sẽ mãi mãi ở bên ai, cũng không có ai là nhất định phải rời xa ai.”

“Ngay lúc này, em không muốn xa thiếu gia,” Diệp Trần dịu dàng nói, “vậy là đủ rồi.”

Lục Minh hiểu ý, đôi bàn tay bất giác cuộn chặt lại, nhìn ra phía ngoài cửa kính: “Nói nhiều như vậy, chẳng qua em chỉ muốn nói với tôi, em không biết, phải vậy không?”

“Từng ngỡ rằng tôi là bầu trời của em, giờ em đã biết thế giới này rộng lớn, em đã có thế giới của riêng mình rồi.”

Lục Minh nói xong, thấy lòng chua chát nhưng vẫn cố cười nói nốt: “Em hiểu được đạo lý này là rất tốt. Tống Uyển Thanh, em phải học cách yêu thương bản thân thật nhiều nhé.”

“Vâng!” Diệp Trần thấy Lục Minh không nghi ngờ nữa bèn gật đầu thật mạnh, “Em biết! Cảm ơn thiếu gia. Em sẽ nghe theo lời thiếu gia bảo, nỗ lực học hành.”

Lục Minh gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Về tới nhà, Lục Minh tiễn Diệp Trần tới cửa, chẳng bao lâu sau, Trần Song Song cũng về tới. Cô ta vội vã đi tìm Lục Minh, hậm hực hỏi: “Sao anh không tự mình tới đón em? Anh có biết em đã chờ anh mãi không!”

Lục Minh cảm thấy không thể nhẫn nại nổi nữa nhưng nghĩ tới thời cơ lấy được giáp cốt sắp tới, anh ta còn phải nhờ Trần Song Song nên hít sâu một hơi, cười mà rằng: “Anh dạo này có việc bận, không tới trường.”

Trần Song Song có vẻ như cảm thấy mình đã nặng lợi nên giọng cũng mềm mỏng hẳn: “Cũng chỉ tại em quá quan tâm anh...”

“Anh hiểu.”

Lục Minh quay mặt đi, Trần Song Song nhìn anh ta, nắm tay xiết chặt.

Lục Minh hiện giờ là cọng rơm duy nhất cô ta có thể bầu víu được, mặc kệ là có yêu hay không, cuộc sống thoải mái hiện giờ đều là nhờ có anh ta, an toàn của bản thân cũng là nhờ có anh ta, tất cả mọi thứ hiện giờ, đều phải dựa vào anh ta. Cô không thể để mất người đàn ông này, bất kể mọi giá.

Lục Minh không thể hiện gì nhưng cô ta biết rõ, trong lòng Lục Minh có người khác.

Chỉ có một người đang yêu mới có thể có vẻ mặt vừa cô đơn lại vừa dịu dàng như vậy.

Cô ta không biết tại sao Lục Minh giữ mình lại nhưng đã giữ lại rồi thì cô nhất định phải có được anh ta.

Sáng hôm sau, Lục Minh dậy sớm chờ Diệp Trần, trời còn chưa sáng, anh ta đã đứng dựa vào cây cột ở hành lang trước cửa phòng cô, cúi đầu đọc sách. Ánh đèn chiếu xuống đỉnh đầu, tay áo xắn cao, ngón tay lướt nhanh trên trang giấy, đọc rất chăm chú.

Lúc Diệp Trần mở cửa ra, những tia nắng ban mai đầu tiên của ngày bắt đầu ló rạng sau lưng Lục Minh, anh ngẩng đầu cười với cô: “Chào.”

Diệp Trần sững người, rời mắt nhìn xuống tay anh: “Mới sớm ra đã đến đây đọc sách à?”

“Chờ em mà.” Lục Minh đứng thẳng người lên, gấp sách lại, đi về phía cô.

Tóc Diệp Trần cắm vào trong cổ áo, anh đưa tay lấy ra, sửa lại cổ áo một chút, vuốt phẳng mấy nếp nhăn. Xong xuôi, anh quay người đi, gọi to: “Nào, đi ăn sáng.”

Diệp Trần đi theo sau lưng Lục Minh, nhìn nắng sớm chiếu trên hành lang, chàng thành niên mặc sơ mi trắng, áo gi-lê, tay cầm sách, đưa lưng về phía cô, đi giữa ánh bình minh. Cô tìm chuyện để nói: “Vừa rồi anh xem gì thế?”

“Hả? À, xem một bài thơ.”

“Hay không ạ?”

“Hay.” Lục Minh quay đầu nhìn cô, “Em muốn nghe không?”

“Có ạ.”

Diệp Trần ngửa đầu nhìn lên, không để ý bậc thềm dưới chân, người bồ nhào về trước, Lục Minh đưa tay giữ cô lại, bắt lực bảo: “Cẩn thận một chút.”

Nói xong, tay vẫn không buông ra, Diệp Trần ngượng ngùng cúi đầu: “Không phải bảo đọc thơ sao ạ?”

“Ừ.”

Lục Minh đọc, giọng trầm ấm, như tiếng kim cương rơi trên gấm vóc, tao nhã mà hoa lệ.

“Had I the heavens’ embroidered cloths,
Enwrought with golden and silver light,
The blue and the dim and the dark cloths
of night and light and the half-light,
I would spread the cloths under your feet:
But I, being poor, have only my dreams;
I have spread my dreams under your feet,
Tread softly because you tread on my dreams.”

*Bài “He wishes for the cloths of heaven” của William Butler Yeats.
Dịch thơ:link. Bản nghe:link.

Giọng anh rất êm tai, nhất là lúc nói tiếng Anh. Cho dù Diệp Trần nghe không hiểu nhưng vẫn cảm thấy người đang nắm tay cô, đọc thơ cho cô nghe, nhất định là đọc một bài thơ rất đẹp.

Lục Minh ngâm xong bài thơ, quay sang nhìn cô: “Dễ nghe chứ?”

Diệp Trần gật đầu, thoải mái đáp: “Nhưng em không hiểu.”

“Không sao,” Lục Minh bật cười, “dễ nghe là được. Đọc bài em hiểu cho em nghe lại cảm thấy giả dối thế nào ấy. Có bản tiếng Trung đấy, em có thể đọc.”

Nói xong, Lục Minh đưa sách cho cô xem: “Yeats, Nếu anh có gấm vóc của thiên đàng.”

“Vâng.” Diệp Trần cầm quyển sách anh đưa, cúi xuống mở ra xem, trang đầu tiên, là bút tích răn rỏi, mạnh mẽ của anh, đề tên Lục Minh, bên dưới đề:

Tặng Uyển Thanh vợ tôi.

Diệp Trần đưa tay sờ lên dòng chữ. Đúng lúc này, bỗng có tiếng của Trần Song Song bất ngờ vang lên: “Hai người dậy sớm vậy?”

Diệp Trần cứng người, Lục Minh nhú mày, Trần Song Song đi tới, chen vào giữa hai người, bảo với Lục Minh: “Thầy Lục, chúng ta mau đi ăn cơm rồi đưa Tống tiểu thư đi học thôi.”

Cô ta không gọi là Lục phu nhân, cũng không gọi là thiếu phu nhân, cô ta coi Tống Uyển Thanh như thế chỉ là một người khách qua đường ở Lục gia, còn cô ta là chủ tiếp đón cô.

Lục Minh mím môi, không đáp gì, Diệp Trần cúi đầu, cũng không nói gì. Ba người đi ăn cơm, chỉ có Trần Song Song là luôn miệng riu rít. Một lúc sau, bên ngoài có tiếng xe ô tô, Diệp Trần đứng dậy: “Hôm qua thầy Hồng có hẹn đưa tôi đi học, tiện thể giảng bài cho tôi trên xe. Tôi đi trước đây.”

Nói xong, Diệp Trần liền đứng dậy đi. Trần Song Song gọi: “Tổng thiếu thư, sách của cô.”

Diệp Trần không quay đầu lại: “Đó không phải sách của tôi.”

Lục Minh im lặng, anh cúi đầu, tay run run, lặng lẽ ăn canh.

Chờ Diệp Trần đi rồi, Lục Minh nói với người hầu đứng bên: “Cất sách về phòng thiếu phu nhân đi.”

“A Minh,” Trần Song Song nhõng nhẽo, “rốt cuộc lúc nào anh mới ly hôn với Tống Uyển Thanh vậy? Em không muốn gọi cô ấy là thiếu phu nhân.”

“Dạo này anh đang vội tìm giáp cốt văn.” Lục Minh không còn kiên nhẫn với Trần Song Song được nữa, anh nói thẳng, “Cô ấy bảo sẽ giúp anh tìm, nếu quả thực tìm được thì anh nợ ân tình của cô ấy, không thể ly hôn với người ta được. Song Song, thiết thời cho em rồi.”

Trần Song Song lập tức thay đổi thái độ: “Cô ta thì tìm được gì chứ? Sao anh không nói chuyện này với em?”

“Đi học đi.”

Lục Minh lạnh giọng, đứng dậy: “Anh không đi.”

Diệp Trần đi ra khỏi cổng Lục phủ, vào trong ô tô ngồi, mặt mũi không còn dễ coi nữa.

Hồng Sanh nhìn Diệp Trần một cái, hỏi: “Sao, ai chọc giận cô à?”

Diệp Trần không đáp, không phải người khác chọc giận cô, là cô tự làm mình tức. Biết rõ Lục Minh với Trần Song Song còn đang dây dưa lằng nhằng, vậy mà lúc được đưa cho quyển thơ lại vẫn thấy vui.

Hơn nữa, chính cô lại không nhận ra tình trạng sa lầy từng bước này của mình, nếu không phải Trần Song Song bất ngờ xuất hiện, e là cô sẽ không nhận ra được mình có tình cảm kỳ lạ với Lục Minh.

Diệp Trần nhắm mắt lại, không muốn nghĩ thêm nữa.

Gần đây, vì tiếp quản địa bàn của Trần gia và nuôi dưỡng người của mình mà Diệp Trần tốn không ít công sức. Hồng Sanh đã hẹn sẵn hăng sáng sẽ tới đón cô, tranh thủ bàn công chuyện ở trên xe. Cô vốn cảm thấy không ổn lắm, định từ chối nhưng Hồng Sanh chỉ cần một câu đã khiến cô phải đổi ý.

“Không phải cô nói sẽ xử lý tốt quan hệ giữa cô và Lục Minh sao?”

Đã gia nhập vào dưới quyền Hồng Sanh thì tất nhiên không thể có suy nghĩ khác được. Diệp Trần hiểu, Hồng Sanh đang ép cô tách khỏi Lục Minh.

Một người đàn ông chỉ cần còn chút cốt khí thì sẽ không đời nào chấp nhận được vợ mình qua lại thân mật với người đàn ông khác.

Không ở cùng Lục Minh nữa, đối với Diệp Trần cũng không phải là vấn đề gì lớn, chỉ cần cô có thể bảo vệ được Lục Minh và giáp cốt, vậy là đủ rồi.

Nhất là...

“Tôi nghe nói phía Đông Bắc đã sa lầy rồi, ông thấy chừng nào người Nhật Bản sẽ đánh tới Thượng Hải đây?”

Hồng Sanh quay sang mỉm cười với Diệp Trần: “Chắc là không lâu nữa.”

... Đặt giữa thời đại này, tình cảm dường như nhỏ bé vô cùng.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

101. Chương 101: Sơn Hà Cố Nhân 9

Diệp Trần không phải người học giỏi lịch sử.

Dựa theo những gì Ba Tám nói thì thời đại này không phải là Dân quốc trong trí nhớ của cô. Dân quốc có Đỗ Nguyệt Sanh, có Từ Chí Ma, có Trương Ấu Nghi, có Trương Bá Câu liều mạng bảo vệ văn vật...

*Đỗ Nguyệt Sanh 杜月笙: trùm xã hội đen hàng đầu ở Thượng Hải những năm đầu thế kỷ XX, là người đóng vai trò quan trọng trong công cuộc kháng Nhật của Trung Quốc nói chung, của phe Tưởng Giới Thạch nói riêng. Từ Chí Ma 徐志摩: nhà thơ, có đóng góp quan trọng cho phong trào thơ mới ở Trung Quốc. Trương Ấu Nghi 张幼仪: người vợ đầu của Từ Chí Ma, nhà giáo dục, đồng quản lý Ngân hàng Trung Quốc, là người sáng lập Quỹ tiết kiệm phụ nữ Thượng Hải. Trương Bá Câu 张伯驹: nhà dân chủ yêu nước, nhà sưu tập cổ vật, họa sĩ, học giả, nhà nghiên cứu kinh kịch, có công lớn trong những ngày đầu thành lập Bảo tàng Cố cung, từng bị chính quyền Tưởng bắt cóc vì những văn vật ông sưu tầm được.

Còn ở đây, những con người đó đều không có. Thế nhưng, thế giới này lại giống như có một mối tương quan với thế giới của cô, tất cả những sự kiện lớn đều lần lượt xảy ra theo đúng như trong lịch sử, ví dụ như sự biến Đông Bắc, hội chiến Tùng Hồ, mất nước, chiến tranh.

Diệp Trần không đọc tiểu thuyết cận đại, không xem lịch sử cận đại, bởi vì mỗi lần đụng tới giai đoạn này cô lại cảm thấy vô cùng thảm thiết,

đau khổ, nhục nhã, rùng mình. Nhưng vào giờ khắc này, khi Hồng Sanh nhắc tới chuyện này, Diệp Trần bỗng chợt ngộ ra, lịch sử đang tới, trái tim cô bình tĩnh tới lạ kỳ.

Cô quay đầu nhìn Hồng Sanh: “Hồng gia, nếu Thượng Hải cũng sa lầy thì ông sẽ làm gì?”

Hồng Sanh cười, cúi đầu đáp: “Hồng mỗ chỉ là dân thường áo vải, Tổng thiếu thư cho là tôi có thể làm được gì?”

Nói xong, Hồng Sanh nghiêng đầu: “Ngược lại, không biết Tổng thiếu thư định làm gì?”

“Làm hết khả năng của mình.”

Thái độ của Diệp Trần khiến Hồng Sanh bất ngờ: “Cô không định rời đi sao?”

“Nước nhà ở đây, tôi có thể đi đâu?”

Diệp Trần nhìn những quán hàng nhỏ bày bán ven đường, những chiếc xe kéo vôi vĩa chạy ngang, những đứa trẻ bán báo dạo lang thang rồi nói: “Hồng gia, tôi không giống ông. Với ông, mạng sống rất quan trọng, chuyện này cũng rất bình thường, đại đa số mọi người đều nghĩ như thế. Nhưng với tôi, cái chết chẳng qua chỉ là để bắt đầu một cuộc đời mới, đem mạng tôi đổi một mạng cũng đáng, đổi được càng nhiều mạng thì càng lời.”

Cô chết, chẳng qua là bắt đầu tới thế giới tiếp theo còn người ở thế giới này chết thì không được như vậy.

Hồng Sanh nghe xong, hàng mày cau chặt, ông im lặng.

Lục Minh không tới trường mà bận đi tới các buổi đấu giá. Trong khoảng thời gian này, anh đã mua lại được rất nhiều văn vật, lạng lẽ cất trữ

trong nhà, mua nhà ở Hương Cảng, cho người sang đó mở cửa hàng làm ăn. Thua thiệt chút cũng không sao, quan trọng là mở đường chuẩn bị cho sau này. Dựa theo các mốc thời gian 666 cung cấp, sau khi Đông Bắc sa lầy, mấy tháng sau, Thượng Hải cũng sẽ bắt đầu chiến tranh, bị ép phải kí kết “Hiệp định ngừng chiến Tùng Hồ”, tối đa không quá một năm, chiến tranh sẽ bùng nổ trên toàn quốc, trước thời điểm này, anh phải đưa bằng được văn vật sơ tán tới nơi an toàn.

Ngoại trừ Hương Cảng, anh thực sự không nghĩ ra nơi nào khác.

Đi dạo một vòng trong hội chợ đấu giá, Lục Minh quay về đón Diệp Trần, đứng chờ sẵn trước cửa nhìn quanh, chờ cô đi ra.

Anh đứng trước cửa trông rất hút mắt, cô bạn học chọc chọc người Diệp Trần, hỏi khê: “Tổng Uyển Thanh, người ấy nhà cậu lại tới đón cậu nữa kìa.”

Diệp Trần quay đầu nhìn theo, người thanh niên đứng tựa người trên hành lang, bóng dáng tuấn tú, cao ráo, sơ mi trắng, gi-lê kẻ sọc ô vuông, áo khoác vắt gọn gàng trên tay, trông rất công tử.

Diệp Trần mím môi chờ tới giờ tan học, đi cùng các bạn tốp năm tốp ba ra về. Lục Minh vui vẻ đi tới, hai tay đút túi quần, cười bảo: “Hôm nay...”

“Hôm nay em hẹn bạn đi chơi rồi.”

Diệp Trần liếc nhìn cô bạn đi bên cạnh, nụ cười của Lục Minh cứng lại, Diệp Trần khê hỏi: “Được không?”

“Được.” Lục Minh đáp, “Tất nhiên là được, để tôi đưa hai người đi nhé?”

“Không cần đâu.” Cô gái đứng bên kéo người Diệp Trần sát lại, cười bảo, “Chúng em đi dạo cùng nhau, ngồi xe chẳng thú vị gì cả!”

“Được thôi.” Lục Minh gật đầu, cười bảo, “Vậy các em đi chơi đi, chơi vui vẻ nhé.”

Nói xong, Lục Minh đưa tay ra: “Đưa sách tôi cầm về cho.”

Diệp Trần đưa sách cho anh ta rồi nắm tay bạn học đi mất. Lục Minh hệt hững đứng trông nhưng rồi lại tự nhủ cô ấy kết giao thêm được nhiều bạn là chuyện tốt, biết đi chơi một chút, lại càng tốt hơn. Anh cầm sách về, ngồi vào xe, bỗng thấy tò mò bình thường cô ấy học những gì. Sách của Diệp Trần toàn là sách giáo khoa, chỉ có duy nhất một quyển tiểu thuyết, Lục Minh lật thử, là một câu chuyện tình vụng trộm ngoài luồng, vốn anh cũng không để tâm cho đến khi lật tới trang cuối, thấy có nét chữ đàn ông đề.

Chữ tuy đẹp nhưng nét nào nét đấy đều rất răn rỏi, nhìn là biết ngay chữ đàn ông, chữ trên trang cuối ấy đề:

Hồng Sanh tặng.

Cảnh tượng Hồng Sanh nhìn Tống Uyển Thanh lập tức hiện lên trong đầu Lục Minh, anh chợt nhớ lại quyển sách sáng nay tặng cô.

Cô ấy không cần mình, cô ấy chọn Hồng Sanh.

Lục Minh không biết bản thân đang cảm thấy thế nào nữa, hơi hơi căng thẳng, hơi hơi đau khổ.

Anh gấp cuốn sách lại, về nhà, đặt chỗ sách ở cạnh giường Diệp Trần, đặt cuốn sách của mình lên trên cùng, che cái quyển tiểu thuyết kia đi nhưng rồi nghĩ lại, anh lấy sách về, ngồi trong phòng mình, xé từng tờ từng tờ ném vào chậu than.

Ngọn lửa nuốt chửng trang sách, gặm dần gặm dần, Lục Minh có cảm tưởng ngọn lửa đó đang thiêu đốt ngay trong tim mình.

Anh muốn làm chút gì đó nhưng bất lực.

Anh không biết mình rốt cuộc nên lấy lập trường gì để nghĩ về chuyện này.

Mấy ngày tiếp sau, Lục Minh bỏ mặc Trần Song Song, ngày ngày đưa đón Diệp Trần, canh phòng nghiêm ngặt như tử thủ, chỉ hận không thể giám sát không rời mắt khắc nào.

Nhưng Diệp Trần lại trở nên bận rộn, ngày nào cũng đi chơi với bạn.

Đây cũng là chuyện không thể khác được, gần đây cô bị bọn Long Hưng bang làm phiền, gần như ngày nào cũng sinh sự, cô bắt buộc phải lấy cớ đó để qua mặt Lục Minh.

Lục Minh thấy Diệp Trần ngày càng xa lạ nhưng là chính anh ta bảo cô đi học, bảo cô kết giao bạn bè, giờ cô chẳng qua chỉ làm đúng theo lời anh ta mà thôi, cho dù có buồn lòng thế nào cũng phải ráng chịu.

Có một hôm Tống Uyển Thanh đi ra ngoài tối tối chưa thấy về, quản gia đi báo với Lục Minh: “Thiếu gia, Diệp Trần dẫn người đánh nhau với bọn Long Hưng, bọn Long Hưng chia nhau chạy tứ tán, người của Diệp Trần đang truy lùng, giờ đang khá căng, cậu xem...”

“Dặn mọi người bảo vệ cẩn thận địa bàn chúng ta quản lý, đứa nào dám tới gây sự, đến đứa nào đánh đứa đó!”

Cái tên Diệp Trần này Lục Minh đã từng nghe tiếng. Sau khi Trần gia chết, Hồng Sanh đã nâng đỡ một con rối mới lên thay tiếp quản toàn bộ Trần gia, nghe nói là một kẻ cực kỳ ác độc, rất giỏi đánh đấm, vậy mà lại là đàn bà. Hiện tại, Lục Minh không muốn chống đối Hồng Sanh thẳng mặt,

chỗ Diệp Trần động thủ đều là những chỗ anh ta không nhúng tay vào cho nên tuy anh ta và Diệp Trần đều đang ra sức mở rộng địa bàn khắp nơi nhưng hai người chưa từng trực tiếp đối đầu.

Diệp Trần gây chuyện với Long Hưng, tất nhiên Lục Minh sẽ đứng ngoài cuộc nhưng nghĩ tới chuyện Tống Uyển Thanh vẫn đang ở bên ngoài, Lục Minh liền cầm áo khoác ra khỏi nhà: “Mau đi tìm thiếu phu nhân!”

Lúc Lục Minh đi ra ngoài thì nha hoàn của Trần Song Song chạy tới hô hoán: “Thiếu gia, Trần tiểu thư ngất rồi...”

“Ngất thì gọi bác sĩ.” Lục Minh lạnh lùng lườm, “Cút ngay!”

Đứa ở bị Lục Minh dọa sợ khiếp vía, anh ta đi mất rồi mới hoàn hồn chạy về báo với Trần Song Song đang nằm trên giường giả bệnh: “Tiểu thư, thiếu gia đi tìm thiếu phu nhân rồi.”

“Anh ta đi tìm Tống Uyển Thanh?” Trần Song Song không tin nổi, “Mày chưa nói là cô mày bị bệnh à?”

“Nói rồi ạ!”

“Anh ta bị Tống Uyển Thanh cho uống bùa mê thuốc lú gì rồi hay sao!” Trần Song Song hét lên, “Trong lòng anh ta còn có cô mày nữa không?!”

Đứa nha hoàn bĩu môi, không dám nói gì, người ta đi tìm vợ mình, cô thì là cái thá gì?

Biết tính Trần Song Song nên con bé cứ thế đứng cúi đầu ngoan ngoãn. Trần Song Song la hét tên Tống Uyển Thanh, xé chăn, đập cốc, gào lên: “Tao nhất định phải giết nó!”

Diệp Trần lúc này đang cúi đầu kiểm tra thi thể của bang chủ bang Long Hưng, cuối cùng chuyện này cũng kết thúc được rồi.

Long Hưng bang được coi là đại bang phái lớn thứ hai ở Thượng Hải, cô cướp được địa bàn của bang Long Hưng thì chuyện này chỗ đứng ở Thượng Hải xem ra đã chắc chắn rồi.

Hồng Sanh đứng sau lưng cô, Trương Hỉ che ô cho ông ta. Nước mưa lác đác rơi làm ẩm áo Diệp Trần. Cô mặc áo trắng quần đen rộng rãi, áo đen khoác ngoài, gấu quần dính máu, đôi mắt nhắm sau mặt nạ bình tĩnh thờ ơ.

Hồng Sanh nhìn vào vết thương trên cánh tay cô, người này cứ như thể không biết đau là gì vậy, ông ta cau mày nhắc: “Đi băng bó lại đi.”

Diệp Trần gật đầu, đứng dậy, đi bệnh viện với Hồng Sanh.

Băng bó xong, Hồng Sanh đưa cho cô một bộ y phục và giày mới, Diệp Trần nhú mày khó hiểu: “Quần áo của tôi đâu?”

“Xấu quá, vứt rồi.”

“Lúc đi một bộ, về một bộ, ông bảo tôi phải giải thích thế nào với Lục Minh đây?”

“Bảo cô đi mua quần áo.”

Hồng Sanh đến cả cơ cũng đã kiểm hộ cô rồi. Diệp Trần không nói gì được nữa, đành phải mặc bộ đồ Hồng Sanh mua cho mình.

Hồng Sanh mua cho cô một chiếc sườn xám tà dài màu xanh lam may bằng lụa bóng, loang loáng lên dưới ánh đèn, ôm sát cơ thể, tôn lên những đường cong. Tà xẻ cao tới đùi, lúc bước đi có thể thấy thấp thoáng đôi chân dài thanh mảnh khiến tim người loạn nhịp.

Đôi mắt Hồng Sanh sâu thăm thẳm, ép bản thân phải quay đầu đi, đưa cho cô một chiếc áo khoác rồi chở Diệp Trần về.

Ông ta đưa Diệp Trần về tới gần Lục phủ thì dừng, xuống xe trước mở cửa cho cô, Diệp Trần đưa một tay ra cho ông ta đỡ.

Diệp Trần đi giày cao gót bất tiện, phải nắm tay Hồng Sanh xuống xe, đang định chào tạm biệt ông ta thì nghe một giọng người khàn khàn gọi: “Uyển Thanh.”

Diệp Trần quay đầu lại nhìn, Lục Minh đang đứng dưới ngọn đèn.

Người anh ướt đầm nước mưa, không biết đã đợi mưa đi bao lâu. Giọng anh khàn khàn, dường như đã phải nói rất nhiều.

Anh lẳng lẳng nhìn cô và Hồng Sanh, ánh mắt nguội lạnh, lòng hơi buồn, dường như đang đứng ngay bên bờ sụp đổ nhưng vẫn đang cố ghì mình lại.

Đầu Diệp Trần trống rỗng, cô không nghĩ ra được lý do nào để giải thích cho tình cảnh lúc này nhưng may mắn Lục Minh đã bắc cho cô một bậc thềm, anh đi về phía cô, bàn tay lạnh buốt nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, ôn tồn bảo: “Tối nay xảy ra chuyện, loạn lắm, tôi tìm em cả đêm rồi.”

Nói xong, Lục Minh nhìn sang Hồng Sanh, gật đầu chào: “Cảm ơn Hồng gia đã đưa cô ấy về.”

Hồng Sanh nhìn Lục Minh, khá bất ngờ về sức nhẫn nại của chàng trai trẻ này, ông ta điềm đạm cười: “Chút chuyện nhỏ thôi, có thể cống hiến sức mình cho người đẹp như Lục phu nhân đây là vinh hạnh của tại hạ.”

Nghe ông ta nói vậy, Lục Minh không những không giận mà còn cười bảo: “Nói là như thế nhưng dẫu sao cũng phải cảm tạ Hồng gia đã đưa cô

ấy về với tôi. Lục phu nhân vẫn luôn là Lục phu nhân, Hồng gia nói có phải không?”

Hồng Sanh nghe ra ý của Lục Minh, mắt lạnh đi, thùng thẳng đáp: “Đời người rất dài, có lúc thăng lúc trầm, chẳng ai là sẽ chắc chắn ở bên ai cả đời cả. Hôm nay là Lục phu nhân, ngày mai nói không chừng đã là Hồng phu nhân. Đây là chuyện rất khó nói trước.”

“Người khác khó nói thế nào tôi không biết nhưng vợ tôi sẽ mãi mãi là vợ của tôi.” Lục Minh cúi đầu, dịu dàng nhìn Diệp Trần đang tỏ ra căng thẳng, “Uyển Thanh, chúng ta về nhà thôi.”

Nói xong, Lục Minh liền quay người đi trước.

Diệp Trần đi giày cao gót không tiện đi nhanh, Lục Minh cố hết sức đi thật chậm bước, nắm tay cô, không nói một lời.

Hai người đi trong con ngõ, bước qua những vũng nước mưa. Diệp Trần cảm thấy tâm trạng Lục Minh đang rất tệ nên không dám lên tiếng.

Giày mới đi đau chân, cô cũng không dám nói gì, Lục Minh đi được mấy bước, bỗng cúi xuống nhìn giày Diệp Trần hỏi: “Không dễ đi à?”

“Dạ?”

Diệp Trần ngơ ngác nhìn anh, sao Lục Minh biết?

Lục Minh hiểu ý trả lời: “Tiếng bước chân của em nghe là lạ.”

Nói xong, Lục Minh khom người đứng trước cô, bảo rất tự nhiên: “Lên đi, tôi cõng em.”

Diệp Trần không dám từ chối, rụt rè leo lên lưng anh.

Quần áo của anh đã ướt hết nhưng tấm lưng thì ẩm đến lạ. Diệp Trần lặng im nằm úp sấp trên lưng, cảm nhận hơi ẩm anh truyền cho, mưa phùn nhẹ nhàng phủ sương lên quần áo cô, nhớ lại giọng nói khàn khàn của anh, bỗng thấy hơi áy náy.

“Anh... tìm em này giờ à?”

“Ừ.” Lục Minh không hỏi thêm gì khác mà chỉ dặn, “Sau này nếu chơi về khuya thì nhớ nhắn cho anh một tiếng.”

“Ờm.”

Diệp Trần dựa vào lưng anh, khe khẽ nói: “Cảm ơn anh.”

“Tổng Uyển Thanh,” Lục Minh bỗng gọi đầy đủ cả họ lẫn tên cô. Diệp Trần chột dạ, tưởng là Lục Minh định chất vấn quan hệ giữa mình và Hồng Sanh, vội vàng nháp thử đủ kiểu kịch bản trong đầu, không ngờ anh chỉ bảo: “Mai anh đi mua quần áo với em nhé.”

Diệp Trần: “...”

Lục Minh đã nói là làm. Hôm sau, anh liền dẫn Diệp Trần đi mua đồ. Diệp Trần bị anh dọa sợ chết khiếp nhưng Lục Minh cứ mãi chẳng hỏi chẳng rằng, vẫn rất mực dịu dàng, anh càng như vậy, Diệp Trần càng có dự cảm có chuyện lớn đang chờ mình phía trước.

Mua xong quần áo, Lục Minh không về nhà ngay, anh dẫn cô tới một cửa hàng lộng lẫy, trong cửa hàng bày bán rất nhiều trang sức, châu báu. Lục Minh đưa cô lên tầng hai, một người nước ngoài đã luống tuổi bước ra chào hỏi.

Ông ta đặt một cái hộp lên mặt quầy, mở nắp hộp ra, bên trong toàn là kim cương hạt, tiếp đó, ông ta lấy ra một xấp bản vẽ, nói với Diệp Trần:

“Đây là những thiết kế Lục tiên sinh đã thảo luận với chúng tôi, mời cô xem.”

Diệp Trần hoang mang quay sang nhìn Lục Minh.

“Chúng ta vẫn chưa có nhẫn cưới.” Lục Minh hất cằm, “Chọn một cái em thích đi.”

Diệp Trần im lặng, những viên kim cương sáng lấp lánh dưới ánh đèn, người thanh niên đứng bên sắc mặt trầm tĩnh, bình thản. Diệp Trần nhoẻn cười: “Anh không có gì muốn hỏi em à?”

“Chuyện đó có quan trọng không?”

Lục Minh nhìn cô: “Tổng Uyên Thanh, em tốt cuộc vẫn là vợ tôi.”

Diệp Trần hiểu thái độ của Lục Minh, cô nhếch môi, nói đầy chua chát: “Thế nếu lỡ có một ngày em không muốn làm nữa thì sao?”

“Vậy ít nhất em cũng đã từng là vợ tôi.”

Lục Minh cúi đầu, giấu đi nét mặt của mình, điềm tĩnh nói: “Tôi sẽ ở bên em, đồng hành cùng em, chờ đợi em, cho tới tận ngày tôi từ già cõi đời.”

“Tôi không cần em phải đáp lại.” Lục Minh ngẩng đầu lên nhìn cô, tay cầm lấy tay cô, nói đầy trịnh trọng, “Tôi chỉ hy vọng, em có thể bình an cả đời, có thể mãi mãi như giờ khắc này, sống trong niềm tự tôn, kiêu hãnh.”

Giữa thời đại như vậy, có thể sống bình an, giữ được tôn nghiêm, chính là lời chúc phúc tốt đẹp nhất.

Diệp Trần không nói gì, cô cúi đầu chọn kiểu đơn giản nhất.

Hôm đó, Lục Minh dắt cô về, tuy anh không nói gì nhưng Diệp Trần có cảm tưởng trong sự im lặng của anh dường như ẩn chứa muôn vàn lời nói.

Tối đó, lúc đã lên giường, Diệp Trần cứ trằn trọc mãi không ngủ được, cô cũng không hiểu tại sao mình lại mất ngủ nữa, có cảm giác như mình đang trôi giữa dòng nước lũ, rất muốn dừng lại nhưng không thể làm nổi.

Cô muốn đáp lại chút gì đó một phần tình cảm nhưng vì cô đã sớm tự chọn đường đi và kết cục cho mình nên chút tình cảm này lại trở thành một thứ xa xỉ phẩm ngoài tầm với.

Hôm sau, Diệp Trần vẫn đi học bình thường, lúc tan học, Hồng Sanh bỗng nhắc: “Ngày kia là sinh nhật tôi.”

Diệp Trần nhìn ông ta. Hồng Sanh cười bảo: “Tôi đã mời Lục Minh rồi. Hy vọng trước lúc đó, cô có thể thanh lý sạch sẽ quan hệ giữa cô và anh ta.”

Diệp Trần mím môi, không đáp lại gì.

Tối đó, Diệp Trần về nhà, ngồi trên giường, nhìn thấy tập thơ anh cho để ở đầu giường.

Cô cầm lên, lật tìm bài thơ anh đọc cho mình nghe hôm đó.

Đang đọc thì bỗng ngoài cửa có tiếng người gọi cửa. Diệp Trần ra mở, là Trần Song Song.

Cô bỏ tập thơ sang một bên, ngạc nhiên hỏi: “Sao Trần tiểu thư lại tới đây?”

Trần Song Song bưng một bát canh gà, nhỏ nhẹ bảo: “Em tới để nhận lỗi với chị.”

“Gì?”

Diệp Trần thấy đối phương vẫn đang đứng ngoài cửa bèn né người nhường lối: “Vào trong rồi nói.”

Trần Song Song bưng bát canh gà vào phòng. Diệp Trần mời cô ta ngồi. Trần Song Song cười bảo: “Dạo này trời giá rét, hôm nay em hầm canh gà, vội đưa tới cho chị tắm bổ, nhân tiện bồi tội với chị.”

“Cô có gì mà phải bồi tội với tôi?”

Diệp Trần chớp chớp mắt ra vẻ không hiểu.

Trần Song Song nhìn đối phương, lòng thầm nghĩ, vẫn luôn nghe nói Tống Uyển Thanh là kẻ thật thà, ngây thơ, quả nhiên, đúng là như vậy. Cô ta đã làm tới tận mức này, vậy mà Tống Uyển Thanh trông vẫn rất vô tư, đúng là đồ ngu.

Nhưng mà cho dù cô ta ngu ngốc cũng không có nghĩa là cô sẽ bỏ qua cho cô ta. Gần đây Lục Minh thường xuyên qua lại chỗ cô ta, nếu không nhân lúc Lục Minh vẫn còn chút tình nghĩa với mình mà trừ bỏ ả, ngày sau e là sẽ càng thêm khó.

Trần Song Song nghĩ đoạn bèn nói với Diệp Trần: “Em có mấy lời riêng muốn nói với chị.”

Diệp Trần hiểu ý liền bảo bọn nha hoàn ra ngoài, trong phòng chỉ còn Trần Song Song và Diệp Trần. Trần Song Song thấy mọi người đều đã đi hết bèn đẩy bát canh gà lại gần Diệp Trần, ân cần bảo: “Chị tranh thủ uống đi lúc đang còn ấm rồi em sẽ nói với chị.”

Diệp Trần lắc đầu: “Buổi tối tôi ăn hơi nhiều, không ăn thêm nữa.”

Cô nào có ngu, đồ Trần Song Song đưa, đến môi cô cũng chẳng dám nhấp.

Trần Song Song bày ra cái vẻ âu sầu: “Canh này em hãm mất những hai giờ, không uống được nhiều thì uống một hớp cũng được, đừng lãng phí tấm lòng của em.”

Nghe lời này xong, Diệp Trần lại càng không dám uống: “Thế cứ để đó đã, lát nữa tôi uống sau.”

Trần Song Song thấy cũng không thể ép thêm được nữa đành phải gật đầu. Diệp Trần hỏi: “Cô có chuyện gì thì nói đi.”

“Em tới đây là để xin lỗi chị.” Trần Song Song bày ra vẻ mặt ăn năn, “Chị cũng biết đó, thiếu gia đón em vào dinh cũng đã nhiều ngày. Em vốn cũng không dám nghĩ, sợ làm chị không vui, dù sao chị cũng là vợ của thiếu gia, giờ đã không còn là thời đại năm thê bảy thiếp nữa, lệnh trên ban hành là chế độ một vợ một chồng, em nào có phúc phần gì chứ? Nhưng nhà em xảy ra chuyện, người nhà đều đã không còn, chỉ còn có thể đi theo thiếu gia. Em sợ chị không vui, vẫn luôn muốn tới xin lỗi nhưng không có dũng khí, giờ khó lắm mới có dũng khí một lần, cuối cùng em cũng có thể nói ra lời trong lòng rồi.”

Trần Song Song nói liền một hơi xong rồi nhìn Diệp Trần, mặt như sắp khóc, cầm tay Diệp Trần, tha thiết hỏi: “Chị có thể tha thứ cho em không?”

Động tác của cô ta quá bất ngờ, Diệp Trần còn đang mãi ngẫm nghĩ lời cô ta vừa nói, không chú ý tới cô ta sắp cầm tay mình. Trần Song Song cầm trúng chỗ vết thương trên tay Diệp Trần khiến cô đau quá xuyết xoa một tiếng. Diệp Trần đáp: “Chỉ cần thiếu gia thích, đâu đến lượt tôi nói gì chứ?”

Trần Song Song im lặng. Cô ta để ý thấy khoanh khắc xuýt xoa vừa rồi của Diệp Trần.

Hiện giờ cô ta rất nhạy cảm với vết thương trên tay bởi vì cô được người của mình báo cho biết ả đàn bà đeo mặt nạ giết cả nhà cô ta tự xưng là Diệp Trần vài ngày trước quyết chiến với Long Hưng bang đã bị thương ở tay.

Cô ta biết rất rõ vị trí của vết thương, đã từng mừng rỡ tưởng nó trong đầu vô số lần, đây chính là manh mối quan trọng để cô ta tìm ra hung thủ. Vậy mà, vào lúc này, vị trí cô ta chạm vào trùng khớp đúng với vị trí cô ta từng tưởng tượng.

“Trần tiểu thư?”

Thấy Trần Song Song ngẩn người, Diệp Trần cảm thấy lạ. Trần Song Song hồi thần, giả vờ buông tay ra, thừa lúc Diệp Trần mất cảnh giác liền nhanh tay vạch tay áo Diệp Trần nhìn thử!

Diệp Trần phản ứng rất nhanh, ngay lập tức bóp chặt yết hầu của Trần Song Song!

Trần Song Song trợn mắt nhìn vết thương trên tay Diệp Trần, cổ bị xiết không nói được, cổ hết sức giãy dụa, đấm đá, đôi mắt ngật tràn hận thù.

Diệp Trần quan sát phản ứng của Trần Song Song liền biết ngay thân phận của mình đã bị lộ.

Cô bật cười mỉa mai: “Nhận ra rồi à?”

Trần Song Song sững sờ, liền đó càng giãy dụa mãnh liệt hơn, nhào về phía Diệp Trần, phát ra những tiếng khò khè không rõ chữ.

Diệp Trần biết đã đến lúc bản thân phải quyết đoán.

Cô nhớ tới chuyện Đông Bắc bị sa lầy Hồng Sanh nói mấy hôm trước, nghĩ tới tình cảm mình dành cho Lục Minh dường như đang ngày càng sâu đậm, nhớ tới lời dặn “thanh lý sạch sẽ” Hồng Sanh mới nhắc hồi chiều và nhìn Trần Song Song trước mặt một lòng muốn dồn cô vào chỗ chết.

Mặt Diệp Trần đanh lại, thân phận Lục thái thái này không thể dùng tiếp nữa rồi.

Diệp Trần tăng lực xiết trên tay, cũng chính vào thời khắc này, Trần Song Song bất ngờ rút súng từ sau lưng ra!

Cô ta làm bộ giãy dụa này giờ chính là để đánh lừa Diệp Trần, chờ đợi khoảnh khắc này!

Nhưng tốc độ của Diệp Trần nhanh hơn nhiều, cô vung tay bẻ hướng nòng súng chia về phía cổ Trần Song Song, ngón tay đặt trên cò súng của Trần Song Song lập tức đông cứng, Diệp Trần dùng tay còn lại đánh vào cổ tay Trần Song Song, Trần Song Song đau la lên một tiếng, súng bị rơi xuống đất.

Diệp Trần trói nghiêng hai tay của Trần Song Song lại với nhau, một tay túm cổ tay Trần Song Song, tay kia nâng cằm cô ả lên, cầm bát canh gà để bên, dốc hết vào miệng ả!

Trần Song Song ra sức giãy dụa nhưng không ăn thua, thực lực hai bên quá chênh lệch, căn bản không có cách nào cả.

Diệp Trần đổ hết bát canh gà vào bụng Trần Song Song xong, cô ta run rẩy quỳ dưới đất, máu tươi chảy ra khỏi miệng.

Cô ta ú ớ cố nói gì đó, Diệp Trần bỏ bát canh gà sang một bên, im lặng nhìn người quỳ dưới sàn nhà.

“Cô nói gì cơ?” Diệp Trần khom người xuống, mặt lạnh tanh, thử nghe xem Trần Song Song nói gì.

“Mày...” Giọng Trần Song Song thều thào đứt hơi nhưng lòng căm hận trong mắt thì rực cháy, “sẽ không có kết cục tốt!”

Diệp Trần nhếch môi, nhẹ nhàng đáp.

“Ra đi thanh thản.”

Trần Song Song thổ ra một búng máu rồi đổ vật xuống nền nhà.

Diệp Trần đứng thẳng người dậy, dọn dẹp hiện trường một chút rồi hốt hoảng la toáng lên: “Bác sĩ! Mau gọi bác sĩ!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thử Bạch
www.dtv-ebook.com

102. Chương 102: Sơn Hà Cố Nhân 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Diệp Trần la lên xong, bọn nha hoàn liền xông vào phòng, trông thấy Trần Song Song nằm dưới đất và Diệp Trần đứng bên sớ xanh mặt. Đại nha hoàn của Diệp Trần lập tức la: “Mau gọi thiếu gia và bác sĩ tới!”

Lục Minh hay tin Trần Song Song trúng độc lập tức lao tới phòng Diệp Trần nhưng lúc này Trần Song Song đã chết, bác sĩ nâng tay nhìn đồng hồ, tuyên bố thời gian tử vong, Diệp Trần ngồi một bên run rẩy được Lưu Thư ôm vào lòng.

Đầu Lục Minh ong ong.

Chết rồi ư?

Trần Song Song chết rồi?

Cô ta chết thì giáp cốt phải làm sao đây?

Anh ta phải bắt đầu lần tìm manh mối lại từ đầu ư? Nhật Bản sắp tấn công Thượng Hải rồi, liệu có còn kịp?

Lục Minh ngơ ngác đi tới chỗ Trần Song Song, tự tay xác nhận Trần Song Song đã tắt thở rồi ngẩng đầu nhìn Diệp Trần ngồi bên kia: “Cô ấy chết thế nào vậy?”

Diệp Trần cúi đầu, không trả lời. Lục Minh nhìn thấy vết hằn trên tay Trần Song Song do Diệp Trần gây ra thì hoang mang hỏi: “Em đánh nhau với cô ấy à?”

Diệp Trần vẫn không nói gì. Lục Minh sốt ruột, gắt lên: “Em nói đi chứ! Người có phải do em giết không?!”

“Ra ngoài hết đi.”

Diệp Trần đứng dậy, đuổi bọn người hầu đi ra ngoài. Lục Minh quan sát phản ứng của Diệp Trần, trực giác mách bảo điềm chẳng lành. Diệp Trần sửa sang lại quần áo rồi im lặng nhìn anh ta.

Mắt cô hơi đỏ, ươn ướt, trông tủi thân nhưng cũng đầy kiên định. Lục Minh mấp máy môi, đứng dậy, muốn ôm cô: “Xin lỗi em.”

“Lục Minh,” cô gọi tên anh, giọng khàn khàn, “chúng ta, ly hôn đi.”

Vòng tay Lục Minh mở ra dừng lại giữa không trung, trông có phần ngớ ngẩn.

Anh nhìn cô gái mắt đỏ hồng trước mặt mình, trong thâm tâm không hề cảm thấy bất ngờ.

Chính anh ta cũng không biết từ lúc nào mình đã thầm biết trước kết cục ngày hôm nay, là ngay từ đầu lúc đưa cô đi biệt thự hay là kể từ lúc trông thấy Hồng Sanh dịu dàng nhìn cô.

Anh biết, sớm muộn gì người này cũng sẽ ra đi.

Anh im lặng, Diệp Trần vò chặt chiếc khăn trong tay, điềm đạm nói: “Người là do em giết, anh muốn giao nộp em cho cảnh sát cũng được, giết em đi cũng được. Em giết cô ấy, em chấp nhận.”

Lục Minh không trả lời. Anh cúi đầu nhìn Trần Song Song nằm dưới đất, có vô vàn lời muốn nói nhưng trước khi anh kịp nói bất kỳ điều gì, Diệp Trần đã lên tiếng trước.

“Em biết anh không thích em, ngay từ đầu đã vậy.”

“Trước khi gả cho anh, em không biết anh là người thế nào, chỉ được nhìn thấy anh trong ảnh, trông có vẻ rất ưa nhìn, tuấn tú, nho nhã, lúc ấy em nghĩ, lấy anh, anh nhất định sẽ tốt với em. Vậy nên em mang niềm tin ấy bước lên kiệu. Thế nhưng em thật chẳng ngờ, ngay đêm tân hôn, chồng em, cho dù bị người ta chốt cửa cũng không muốn chung giường với em.”

Diệp Trần hít sâu một hơi, chớp chớp mắt, Lục Minh cảm thấy đau tan lòng nát dạ, anh lên tiếng, giọng khàn đặc: “Xin lỗi...”

“Không có gì.” Diệp Trần cầm khăn chấm nước mắt, gắng gượng cười rồi bảo, “Anh cũng là người đáng thương. Anh không thích em, em không hiểu anh. Cuộc hôn nhân này của chúng ta vốn dĩ là nghiệt duyên. Là do em quá cố chấp, quá cưỡng cầu. Em vẫn luôn nghĩ, nếu có thể làm một người vợ tốt thì rồi anh cuối cùng sẽ thích em.”

“Anh bảo em qua biệt thự ở, em đi. Anh bảo em về, em về. Anh bảo em đi học, em đi học, anh bảo em làm gì, em đều làm hết. Em biết anh thích Trần tiểu thư, em chịu đựng, em cho rằng cứ chịu đựng thêm một chút, nhất định có thể chịu đựng tới cùng.”

“Nhưng cuối cùng em cũng biết, con người không thể nào chịu đựng mãi được.” Diệp Trần lấy tay che mắt, giọng hơi run, “Em ghen tị, em khó chịu, em tức giận, em đau lòng. Giống như Trần tiểu thư muốn giết em, thực ra em cũng muốn giết cô ấy.”

“Lục Minh,” nước mắt cô trào ra qua kẽ hở, cô nghẹn ngào nói, “em không thể tiếp tục được nữa.”

“Chúng ta...” trái tim cô run lên, giọng run rẩy, “ly hôn đi.”

Lục Minh im lặng, sau một hồi lâu, anh khàn khàn hỏi: “Nếu tôi nói cho em biết, tôi thích em thì sao?”

Diệp Trần sững sờ ngẩng đầu lên, nét kinh ngạc hiện rõ trên khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

Lục Minh cười cay đắng, nhìn cô, ghen ngào nói: “Nếu tôi nói cho em biết, tôi không để tâm chuyện Trần Song Song chết, tôi vẫn luôn chỉ thích mình em, nếu vậy thì sao?”

“Em có còn muốn ly hôn nữa không?”

Nói xong lời ấy, không biết vì sao, trong đầu anh bỗng hiện lên những ký ức mơ hồ.

Dường như có một người nào đó vẫn luôn nói hẹn gặp lại và rồi luôn luôn ra đi.

Anh không biết đó là ai, chỉ biết nỗi tuyệt vọng trào dâng như muốn nhấn chìm tất cả.

Anh nhìn Diệp Trần, chờ đợi phán quyết của cô. Diệp Trần từ từ cười rộ lên: “Quá muộn rồi.”

Lục Minh cười khẽ: “Em có người trong lòng rồi, phải không?”

Diệp Trần không đáp, cô biết Lục Minh hiểu lắm quan hệ giữa cô và Hồng Sanh nhưng hiện giờ cô phải xử lý sạch sẽ quan hệ giữa cô và Lục Minh đã, Lục Minh nếu đã hiểu lắm, cô sẽ không giải thích.

Lục Minh bước tới trước mặt cô, hơi khom người xuống, ngửa đầu nhìn cô, bàn tay áp lên khuôn mặt cô.

“Tôi sẽ tốt với em hơn hẳn ta.”

Anh ngửa đầu nhìn cô như một đứa trẻ, nói xong lời đó, nước mắt liền chảy.

Đôi mắt anh nổi bật dưới ánh đèn ẩn chứa vô vàn bi thương. Diệp Trần không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đó, cô quay đầu đi, không nhìn.

Anh nhìn đắm đắm vào cô, tiếp tục nói: “Tôi sẽ ưu tú hơn hẳn, trưởng thành hơn hẳn, yêu em nhiều hơn hẳn, quan tâm em nhiều hơn hẳn.”

“Tổng Uyển Thanh,” nước mắt anh dâng lên, làm nhòe bóng hình người trước mặt, giọng nói nghe như nức nở: “em có thể... có thể...”

“Xin lỗi.”

Diệp Trần vội bỏ ra ngoài: “Rất xin lỗi!”

“Tổng Uyển Thanh!”

Lục Minh gọi to tên của cô. Diệp Trần đứng sững lại, vò chặt chiếc khăn trong tay, nhìn ngọn đèn trước mặt, cảm giác nước mắt sắp sửa trào ra mất rồi.

Lục Minh và cô quay lưng về phía nhau, hai người chỉ cách nhau trong gang tấc nhưng không ai nhìn thấy ánh mắt của đối phương.

Lục Minh từ từ nhắm mắt lại, thật lâu sau, cuối cùng anh hỏi: “Em định đi đâu?”

“Đi đâu cũng được.” Diệp Trần cúi đầu, khàn khàn đáp, “Tóm lại không nên ở lại đây.”

“Bất kể là đâu,” Lục Minh nhắm mắt, xiết chặt nắm đấm, “tôi sẽ đưa em đi.”

Diệp Trần quay đầu lại, không thể tin nổi, anh quỳ dưới đất, đầu gục xuống.

Lặng đi một lúc, rồi cô đáp: “Cảm ơn anh.”

Lục Minh im lặng. Anh đứng dậy, gọi người vào dọn dẹp các thứ.

Anh đích thân đưa cô ra xe, lái xe chở cô đi. Ngồi vào xe, anh hỏi: “Đã nghĩ ra được sẽ đi đâu chưa?”

“Đưa em tới chỗ Hồng gia đi.”

Diệp Trần cúi đầu, Lục Minh cứng người nhưng anh không nói gì cả.

Diệp Trần không có nhiều đồ, hai đứa nha hoàn hồi môn ngồi xe sau, trong xe chỉ có hai người, Lục Minh và cô. Lục Minh không nói chuyện, Diệp Trần cũng không nói chuyện. Xe tới Hồng phủ, Lục Minh dừng xe lại, khàn khàn bảo: “Đi đi.”

“Vâng.”

Diệp Trần đang chuẩn bị ra khỏi xe thì Lục Minh bỗng bắt lấy tay cô.

Diệp Trần quay đầu, thấy Lục Minh nắm tay cô, người đang run lên.

“Nếu như,” anh không dám quay đầu nhìn cô, mặt cúi thấp, “tôi nói là nếu như, thật nhiều năm sau, tôi còn sống, em còn sống...”

Còn chưa nói hết, Lục Minh đã thôi. Diệp Trần không hiểu: “Lục Minh?”

“Không có gì...”

Không biết nghĩ tới điều gì, Lục Minh chậm chậm thả tay ra, ngẩng đầu nhìn cô, găng kéo căng khóe môi cười: “Hắn có tốt với em không?”

“Tốt.”

“Vậy là tốt rồi.” Lục Minh gật đầu, “Ở cùng hẳn thì nhớ khuyên hẳn đi Hương Cảng đi.”

“Đi sớm một chút, đừng chậm trễ.” Lục Minh xiết chặt tay lái, không dám quay đầu lại.

Diệp Trần nhú mào, Trương Hỉ che ô đi tới gần ô tô, vui mừng hỏi: “Tổng tiểu thư, cô tới thật đấy à?”

Diệp Trần thôi nhìn Lục Minh, quay đầu đi, cúi người ra khỏi ô tô sau đó ngẩng đầu chào Trương Hỉ: “Chú Trương.”

Nói xong, cô đưa mắt nhìn Hồng Sanh đứng cách đó không xa.

Ông ta che ô màu đen, mặc áo trường sam cổ đứng màu xanh lam, lặng lẽ đứng trong mưa chờ cô.

Trường sam cổ đứng

Cô nhún người, gật đầu chào: “Hồng gia.”

Lục Minh thấy Diệp Trần đã được đón, không ở lại thêm nữa, cả một câu chào cũng không, đánh xe quay đầu đi mất.

Trên đường về, anh phóng xe lao như bay, nước mưa xối vào thân xe, đập vào cửa kính, đôi mắt anh ầng ậc nước, chớp một cái, nước mắt liền trào ra.

666 đau lòng quá đỗi, không ngừng bảo: “Chủ nhân, khó chịu thì đừng cố nhịn. Anh thích cô ấy sao lại chịu ly hôn chứ? Phụ nữ đều dễ cảm động, anh giữ cô ấy bên mình, dần dần rồi sẽ làm cô ấy cảm động thôi!”

“Làm cô ấy cảm động để làm gì chứ?”

Lục Minh khàn khàn bảo: “Sớm muộn gì tôi cũng phải đi, tôi còn phải gánh vác trọng trách của mình, có Hồng Sanh chăm sóc cho cô ấy, tôi cũng thấy yên tâm hơn một chút.”

“Thế sao không sớm để cô ấy đi đi?” 666 bực mình, “Anh đúng là yếu đuối! Thích thì phải theo đuổi chứ! Theo đuổi chưa được thì phải nỗ lực hơn! Sợ cái gì!”

“Nếu cô ấy thích tôi, tôi sẽ không buông tay.” Lục Minh xiết chặt tay lái, chặt đến nỗi cánh tay run lên, “Nhưng cô ấy không thích tôi, tôi kéo cô ấy nhảy vào hố lửa để làm gì?”

“Tình cảm gì chứ?”

Lục Minh cười khổ sở: “Còn sống đã là khá lắm rồi. Hồng Sanh cũng khá được, hai người họ ở bên nhau, tôi giao lại giáp cốt tìm được cho họ mang đi Hương Cảng, chờ hoàn thành xong nhiệm vụ, xem họ sinh con dưỡng cái, vậy là đủ rồi.”

“Nếu vận khí tốt một chút, tôi có thể giúp được đất nước, giúp được nhân dân gì đó...”

“Anh đừng nói nữa.” 666 nổi cáu, “666 giận rồi, 666 mặc kệ anh, 666 ghét chủ nhân!”

Lục Minh im lặng, chạy xe tới một mảnh đất đầy cỏ lau, không có bóng người, rốt cục không chịu nổi nữa, anh dừng xe lại, gục đầu xuống tay lái, không nói một lời.

Cỏ lau nhẹ nhàng đu đưa trong gió như những cơn sóng trào, nhấp nhô lớp thấp lớp cao, dần dần trôi xa.

Diệp Trần xách hành lý vào Hồng phủ, nói với Hồng Sanh: “Kế tiếp đây phải làm phiền Hồng gia, chuyện xảy ra quá đột ngột, chưa kịp chuẩn

bị nơi ở. Tôi sẽ bảo người đi tìm phòng mới, nhanh chóng chuyển đi.”

“Không hề gì.” Hồng Sanh lồng hai tay trong tay áo, đi trước Diệp Trần, giọng bình thường, “Nhà cửa rộng rãi, trống trải, cô cứ ở luôn cũng không sao, càng thêm náo nhiệt.”

Nói xong, Hồng Sanh đẩy cửa, đứng cạnh cửa, mỉm cười: “Xét cho cùng, tôi cũng già rồi, biết cô đơn rồi.”

“Hồng gia nói đùa. Ông đương tuổi tráng niên, sao có thể nói là già?” Diệp Trần ôm sách đi vào phòng. Trương Hỉ đi theo sau lưng. Phòng này có vẻ như đã được chuẩn bị sẵn từ lâu, bàn trang điểm, tủ quần áo, mọi thứ đều đầy đủ, đúng là phòng dành cho phụ nữ ở.

Diệp Trần quan sát căn phòng, khá là bất ngờ: “Phòng này...”

“À,” Hồng Sanh hiểu ý cô muốn hỏi, “tôi biết cô sớm muộn gì cũng tới ở nên đã chuẩn bị trước.”

Diệp Trần quay đầu nhìn Hồng Sanh, Hồng Sanh đứng tựa ở cửa, mỉm cười bảo: “Tôi vẫn luôn tin rằng, Tổng thiếu thư không phải người sẽ vì hôn nhân mà từ bỏ quyền thế.”

“Gọi tôi là Diệp Trần đi.”

Diệp Trần quay mặt đi, cúi đầu, bảo với Hồng Sanh: “Hồng gia, tôi mệt rồi.”

Hồng Sanh gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Đợi đến khi trong phòng không còn ai nữa, Diệp Trần cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, ngã lưng xuống giường, nhớ tới Lục Minh.

“Anh bảo anh ta liệu có buồn không?”

“Chắc là có.” Ba Tám đang lượn lơ trên trang mua sắm chọn mua quần áo, đáp qua loa, “Cô nghĩ thế nào mà cứ nhất nhất đòi đi thế hả?”

“Thế giới này, tôi không muốn quá thân thiết với anh ấy.” Diệp Trần ủ rũ, “Tôi còn rất nhiều việc muốn làm.”

“Tôi hiểu.” Ba Tám gật đầu, “Tình cảm có thể nói sau, ở thế giới này, trong lòng cô, thứ cô không dứt bỏ nổi là đất nước phải không?”

Diệp Trần không trả lời. Ba Tám chọn một chiếc mũ đen, ướm thử lên đầu, an ủi bảo: “Cô yên tâm, tôi luôn luôn ủng hộ cô.”

Diệp Trần ngủ ở nhà Hồng Sanh một đêm. Chiều hôm sau, Lục Minh làm xong xuôi các thủ tục ly hôn, đưa giấy chứng nhận ly hôn cho Diệp Trần. Diệp Trần đặt tờ giấy chứng nhận ly hôn cùng một chỗ với quyển thơ anh tặng, cất vào trong ngăn kéo khóa lại.

Sáng hôm sau nữa, Diệp Trần vừa mở mắt, Hồng Sanh đã nhắc cô, hôm nay là sinh nhật của ông ta.

“Ta đã mời Lục Minh tới Dạ Thượng Hải,” Hồng Sanh nhìn gương, chỉnh lại nút thắt cổ áo, “Hôm nay động thủ với Lục Minh không thành vấn đề chứ?”

“Phải giết người à?”

“Cô nở hả?” Hồng Sanh quay đầu lấy cái mũ Trương Hi đang cầm trên tay. Diệp Trần cúi đầu không nói. Hồng Sanh đội mũ lên đầu, điềm tĩnh bảo: “Không nở thì đừng có hỏi ta.”

“Nếu tôi cứ mãi không nở, Hồng gia sẽ làm thế nào?” Diệp Trần đi theo Hồng Sanh ra ngoài. Hồng Sanh liếc cô một cái, cười bảo: “Ta rất hài lòng với cục diện hiện tại, cậu ta coi giữ địa bàn hiện tại của cậu ta, ta có

thể mở một mắt nhắm một mắt, còn nếu cậu ta muốn nhiều hơn nữa, vậy cũng không cần cô ra tay.”

“Tuy Hồng mỗ già rồi nhưng vẫn còn cầm được đao.”

Diệp Trần im lặng. Hồng Sanh ngồi vào bàn, liếc nhìn bộ đồ trên áo dưới váy của cô, nhíu nhíu mày: “Tôi nhớ thay một bộ đẹp vào, bộ này xấu quá.”

Diệp Trần ngẩn ra rồi nhớ tới bộ đồ Hồng Sanh mua cho mình.

Tuy Hồng Sanh thích mặc áo trường sam truyền thống nhưng lại rất thích phụ nữ mặc sườn xám đi giày cao gót.

Diệp Trần sờ thử mặt mình, cảm thấy yêu cầu của Hồng Sanh với cấp dưới có hơi bị cao quá, không những phải biết đánh đấm mà còn phải đẹp, đúng là khó hầu hạ.

Tuy nghĩ vậy nhưng bất kể thế nào Hồng Sanh cũng coi như là ông chủ của Diệp Trần. Tối đến, Diệp Trần uốn tóc, trang điểm, mặc sườn xám, đi giày cao gót, khoác áo khoác, đi bao tay, rất ra dáng một người phụ nữ thạo ngón ăn chơi ở đất Thượng Hải.

Trang điểm xong, Diệp Trần mới nhớ tới mặt nạ, đeo nó vào rồi đi ra cửa.

Hồng Sanh thấy cô đeo mặt nạ thì cười khôi hài: “Cô xem, trang điểm cho đẹp rồi lại đeo mặt nạ, không phải là quá lãng phí hay sao?”

Diệp Trần trợn mắt, mặc kệ ông ta, ngồi vào xe.

Tay cô vân vê tà váy, túi để trên đầu gối, hỏi: “Tối nay Hồng gia tính thế nào?”

“Cho một bài cảnh cáo đi.”

Hồng Sanh tựa lưng vào ghế ngồi, tay đặt lên hai chân bắt chéo, dáng ngồi rất thẳng, nhắm mắt lại bảo: “Ta không ra tay, cậu ta lại tưởng ta là hạng dễ bắt nạt.”

“Hiếu rồi ạ.”

Diệp Trần gật đầu.

Từ Hồng phủ tới Dạ Thượng Hải tốn chưa tới nửa giờ xe chạy. Hồng Sanh cố ý tới muộn, lúc ông ta xuất hiện, Dạ Thượng Hải đã ngồi kín người. Hồng Sanh xuống xe trước, vươn tay đỡ tay Diệp Trần xuống xe.

Diệp Trần vừa xuất hiện, mọi người đồng loạt đổ dồn vào nhìn. Hiện giờ thủ hạ đắc lực tâm phúc nhất của Hồng Sanh là một người phụ nữ đeo mặt nạ tên là Diệp Trần. Ai cũng đều có chút tò mò, ngay cả Lục Minh cũng không ngoại lệ.

Lục Minh chưa từng gặp Diệp Trần, trước đây đã người này là nhân vật chỉ tồn tại trong lời đồn.

Anh ta thấy cái tên Diệp Trần này hơi quen tai nhưng không nhớ được cụ thể là vì sao, anh cũng từng hỏi 666 nhưng 666 nói vì bị máy chủ hạn chế nên cô ấy không thể tiết lộ gì được.

Diệp Trần không phải một người bình thường.

Lục Minh biết chắc như vậy.

Vậy nên, khi Diệp Trần xuất hiện, anh ta liền nhìn thử, xem cảnh Diệp Trần đáp hờ lấy tay Hồng Sanh, Lục Minh cứ cảm thấy động tác này quen quen, bất giác nhú mày, cố gắng hồi tưởng xem đã thấy ở đâu.

Sắm vai bạn cặp nữ của Hồng Sanh, Diệp Trần rất nể mặt, khoác tay ông ta đi vào. Hồng Sanh liên tục chào hỏi quan khách, lúc đi tới chỗ Lục

Minh, Hồng Sanh cười chào: “Lục công tử.”

“Hồng gia.”

Lục Minh đặt ly rượu xuống, nhú mào nhìn chỗ tay hai người khoác nhau hỏi: “Sao hôm nay không đưa Tống tiểu thư theo?”

Hồng Sanh và Diệp Trần đều ngẩn ra. Lục Minh lạnh lùng nhìn Hồng Sanh: “Chiếm được thì phải biết quý trọng, mong Hồng gia biết thế nào là đủ.”

Hồng Sanh bật cười: “Hồng mỗ hiểu ý của Lục công tử, Lục công tử yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho Tống tiểu thư.”

Lục Minh gật đầu, nâng ly với Hồng Sanh: “Tôi còn có bạn, Hồng gia cứ tự nhiên.”

Nói xong, Lục Minh liền bỏ đi. Hồng Sanh cúi đầu nói khẽ với Diệp Trần: “Vẫn còn nhớ cô lắm.”

“Ừm.”

Diệp Trần cúi đầu, Hồng Sanh vỗ tay cô, nhắc: “Đừng mềm lòng.”

“Ông yên tâm.”

Nói xong, Hồng Sanh dẫn cô về chỗ ngồi, lên sân khấu nói mấy câu phát biểu mở màn buổi tiệc. Mọi người ở dưới ăn uống, trên sân khấu vũ công nhảy múa, ca hát, xa hoa trụy lạc, náo nhiệt vô cùng.

Diệp Trần ngồi cạnh Hồng Sanh, bàn ông ta ngồi toàn là các nhân vật máu mặt của bến Thượng Hải. Lục Minh và Diệp Trần một trái một phải ngồi cạnh ông ta.

Sau một thời gian phấn đấu, hiện tại quá nửa địa bàn ở Thượng Hải đã nằm trong tay của hai người. Hồng Sanh là lão đại, vậy thì Lục Minh và Diệp Trần chính là lão nhị. Nhưng điểm khác nhau là, Lục Minh giết Hầu Xương, tiếp quản được người của bát môn, vậy nên thực lực chân chính của Lục Minh sâu khôn lường.

Hồng Sanh là người giỏi giao tế, không khí bữa tiệc rất thoải mái. Dừng bữa xong, Hồng Sanh rót rượu cho Lục Minh, cười bảo: “Người ta vẫn nói Trường Giang sóng sau xô sóng trước, nhìn Lục công tử, Hồng mỗi đường như được thấy lại chính mình năm đó. Có điều, Hồng mỗi năm xưa là người giữ quy củ, Lục công tử đi du học về, nhắc tới quy củ của bến Thượng Hải e là không được rành rẽ lắm nhỉ?”

Lục Minh không đáp, anh ta biết Hồng Sanh muốn nói gì.

Người làm ăn ở bến Thượng Hải này đều phải cống nạp một phần cho Hồng Sanh, hiện nay anh ta khuếch trương lớn như vậy nhưng lại không đưa cho ông ta nửa đồng, từ lúc Hồng Sanh đi tìm anh ta, anh ta đã sớm hiểu rõ ý đồ của người này.

Lục Minh không nói gì, chờ Hồng Sanh mở miệng. Hồng Sanh thấy Lục Minh im lặng bèn gọi Diệp Trần: “A Trần.”

Diệp Trần hiểu ý Hồng Sanh, ngẩng đầu cười tủm tỉm với Lục Minh: “Không biết Lục công tử có thể nể mặt nhảy với tôi một điệu chăng?”

Lục Minh vốn định từ chối nhưng nhìn dáng dấp của Diệp Trần, nghe giọng nói của Diệp Trần, anh ta lại cảm thấy quen thuộc lạ lùng.

Do dự giây lát, cuối cùng Lục Minh vẫn gật đầu.

Diệp Trần đứng dậy, Lục Minh đi theo Diệp Trần ra sàn nhảy.

Trên sàn nhảy đã có người đang khiêu vũ, Diệp Trần và Lục Minh đi vào, Lục Minh khách sáo đứng, Diệp Trần chủ động đặt tay lên vai Lục Minh, cười nói: “Lục công tử?”

Lục Minh mím môi, đặt hờ tay lên lưng Diệp Trần, trông như ôm nhưng thực tế không hề chạm vào. Diệp Trần thầm thấy buồn cười, cái con người này, đúng là có hơi bị bảo thủ thâm căn cố đế.

Đèn trên sàn nhảy rất tối, giai điệu cũng thong thả vô cùng. Diệp Trần và Lục Minh nhẹ nhàng đong đưa cơ thể theo điệu nhạc. Cô là người lên tiếng trước, đi thẳng vào vấn đề: “Lục công tử từ lúc tiếp quản Lục gia tới nay, địa bàn của Lục gia mở rộng không ngừng, Lục công tử lại chưa từng dâng lễ cho Hồng gia chút gì, điều này không hợp lẽ lắm nhỉ?”

“Dâng lễ, tất nhiên là có,” Lục Minh thong thả đáp, “nhưng không biết Hồng gia muốn bao nhiêu?”

“Hồng gia không phải người có lòng tham, một phần mười là đủ rồi.”

Lục Minh cười lạnh một tiếng: “Còn gì nữa?”

“Các bang phái có thể cân bằng lẫn nhau, hiện giờ địa bàn của công tử cũng đủ rồi, công tử nên học cách vừa lòng.”

“Nếu,” Lục Minh nhếch môi, “tôi không học được thì sao?”

“Không học được,” Diệp Trần liếc nhìn anh ta, “vậy đành phải dạy.”

Vừa nói xong, bàn tay Diệp Trần lập tức bổ về phía Lục Minh! Lục Minh xoay người, hất Diệp Trần ra.

Diệp Trần xoay mấy vòng giống một người bạn nhảy bị bạn cặp đẩy ra, sau đó liền khom người chặt xuống bụng Lục Minh, Lục Minh giơ tay

lên, kéo cô xoay tròn ngược trở về, đồng thời tay kia chặn tay Diệp Trần, áp sát người.

Hai người so chiêu như đang khiêu vũ, động tác vừa nhanh, chuẩn, vừa tao nhã, trông không khác gì khiêu vũ.

Vấn đề là động tác của Diệp Trần càng ngày càng khiến Lục Minh có cảm giác quen thuộc. Trong trí nhớ của các kiếp thì thời gian anh ta làm Quân Diễn là dài nhất, động tác của người trước mặt này, thấp thoáng...

Có nét giống với Thiên Kiếm tông.

Lục Minh lạnh mặt, càng thêm khẳng định giữa mình và đối phương có một mối quan hệ rất sâu sắc.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai bên đã giao thủ không dưới trăm chiêu, anh ta nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của người phụ nữ này, nhất thời cảm thấy ngập tràn hiếu kỳ.

Anh ta đã từng gặp Diệp Trần, nhất định là đã từng gặp rồi.

Trong lòng anh rất chắc chắn nên liên tiếp ra đòn tấn công về phía mặt nạ của Diệp Trần.

Diệp Trần phát hiện ý đồ của đối phương, nhất thời không nghĩ ra tại sao Lục Minh lại có hứng thú với mặt nạ của mình.

Cô cố gắng bảo vệ mặt nạ của bản thân nhưng Lục Minh lại càng thêm tập trung vào chiếc mặt nạ này hơn, động tác cũng mỗi lúc một nhanh, càng ngày càng gấp gáp.

Khi âm nhạc lên tới cao trào, Lục Minh đặt được tay lên mặt nạ của Diệp Trần, Diệp Trần lùi người về sau, Lục Minh bất giác giữ một tay cô kéo lại, chặn ở ngang hông, ép Diệp Trần đổ lưng về.

Ánh đèn dừng trên khuôn mặt trắng ngần xinh đẹp của Diệp Trần, Lục Minh biến sắc.

Tác giả có chuyện muốn nói: Lục Minh: “Bất kể là đâu, tôi đều sẽ đưa em đi.”

Diệp Trần: “Nhờ anh đưa tôi vào lòng Hồng Sanh.”

Lục Minh: “(/ `Д) / cú!”

Bác sĩ: “Đại Bạch, tôi tới tưới nước cho cô đây.”

Mặc Thư Bạch: “Tôi không cần nước.”

Bác sĩ: “Thế cô muốn gì?”

Mặc Thư Bạch: “Say mê trọn đời!”

Bác sĩ: “...”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

103. Chương 103: Sơn Hà Cố Nhân 11

Gương mặt Diệp Trần chỉ lộ ra trong chớp mắt, cô nhanh chóng cướp lại được mặt nạ về, tung một cước, đá Lục Minh đương sững sờ đập vào cột nhà.

Mọi người có mặt bị một phen hoảng hồn, Diệp Trần chẳng buồn giải thích nửa câu, sửa sang lại quần áo, quay về ngồi cạnh Hồng Sanh.

Lục Minh nhìn chăm chăm Diệp Trần và Hồng Sanh rồi tự đứng từ dưới đất lên.

Anh đi xộc tới chỗ Diệp Trần, kéo cô đi, Hồng Sanh giữ cổ tay anh ta lại, điềm đậm hỏi: “Lục công tử định làm gì?”

“Đi theo tôi.”

Lục Minh nhìn chăm chăm Diệp Trần, Diệp Trần cúi đầu: “Lục công tử, buông tay.”

“Tôi bảo em đi theo tôi!” Tay Lục Minh nắm tay cô run run, có nhiều chuyện anh không dám nghĩ quá nhiều, vì nghĩ quá nhiều sẽ khiến con người ta tuyệt vọng.

Ví như vì sao Tống Uyển Thanh lại là Diệp Trần.

Ví như vì sao Tống Uyển Thanh lại có mặt ở đây.

Anh không nghĩ nổi, chỉ biết nắm chặt tay cô, tay anh run run, anh thừa biết làm vậy là không ổn nhưng vẫn cố chấp không muốn buông tay.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn anh, xung quanh không một tiếng động, Hồng Sanh cười khẽ: “Lục Minh, cậu đừng thấy ta giữ thể diện cho cậu mà lên mặt.”

Lục Minh nhếch mép cười mỉa mai.

Cũng trong chính chớp mắt ấy, Lục Minh ra tay với Hồng Sanh, Hồng Sanh biến sắc, Diệp Trần nhanh hơn một bước, cản động tác của Lục Minh lại, bảo: “Ra ngoài.”

Nói xong, Diệp Trần kéo Lục Minh đi. Lục Minh bị cô kéo đi, lập tức không còn ham đánh nữa. Anh thấy lòng mình chua chát, đầu gục xuống, cố ngăn không cho nước mắt chảy ra, để mặc cho Diệp Trần kéo ra ngoài.

Ra tới ngoài cửa, trời đang đổ mưa phùn, Diệp Trần mặc sườn xám, thấy hơi lạnh lạnh.

Hai người đi vào trong một con ngõ yên tĩnh, ngoài ngõ là nơi náo nhiệt nhất của Thượng Hải về đêm, người qua kẻ lại.

Diệp Trần dựa lưng vào tường, cúi đầu bảo: “Có gì muốn hỏi thì hỏi đi.”

Lục Minh im lặng, anh bước tới gần cô, đưa tay gỡ mặt nạ của cô xuống.

Người phụ nữ đằng sau mặt nạ là gương mặt mà anh ta rất quen thuộc, hôm nay cô trang điểm tỉ mỉ, hoàn toàn khác với cô gái yếu đuối trong trí nhớ của anh ta. Cô không dám nhìn thẳng anh, ngoảnh mặt đi, anh đưa tay giữ mặt cô lại, cô gạt tay anh đi, anh giữ chặt thêm, cô cố gắng giằng ra.

Lục Minh nổi cáu, đề cô lên tường, một tay giữ cằm cô cố định lại, quát lên: “Nhìn tôi!”

Diệp Trần không giãy nữa, bị anh đề lên tường, nâng cằm lên.

Nước mưa rơi xuống khuôn mặt thanh tú của cô, trông vừa yếu đuối vừa đáng thương. Lục Minh nhìn cô chăm chăm, khàn khàn hỏi: “Diệp Trần là em?”

“Phải.”

“Ngay từ đầu, em đã là tay sai của Hồng Sanh?”

“Đúng.”

“Lấy tôi là có mục đích riêng?”

“Vâng lời cha mẹ.”

“Vậy nên em muốn ly hôn, muốn lâu rồi?”

Diệp Trần không đáp nhưng ánh mắt kia đã thay cho câu khẳng định. Lục Minh cười rộ lên, khàn khàn gọi: “Tổng Uyển Thanh,” đôi mắt anh long lanh nước mắt, nụ cười thật thê lương, “vậy nên, em bảo thích tôi là lừa tôi thôi phải không?”

“Phải.”

“Em nói em từng coi tôi là chồng em, bầu trời của em, cũng là lừa tôi?”

“Phải.”

“Vậy nên em nói em ghen với Trần Song Song mới giết cô ấy, em nói tôi làm em thất vọng, vẫn là lừa tôi?”

“Phải.”

“Tổng Uyên Thanh,” nước mắt bỗng chốc trào ra, giọt mưa lạnh lạnh, giọt nước mắt ấm nóng, tay anh run run, “còn điều gì không phải là em lừa tôi không?”

“Tôi nói với anh, tôi muốn làm lão đại của bến Thượng Hải.” Diệp Trần điềm nhiên đáp, “Điều này không phải là lừa anh.”

Lục Minh im lặng, trong đầu anh thoáng hiện lên cảnh tượng Tổng Uyên Thanh yếu đuối, sợ sệt khi trước.

Khi đó, anh cho rằng cô là một cô gái bình thường cần được che chở.

Khi đó, anh cho rằng anh có lỗi với cô.

Khi đó, anh cho rằng cô thích anh, một mặt anh kháng cự một mặt lại tự thấy mừng thầm.

“Tôi đã từng thích em,” Lục Minh khàn khàn hỏi, “em có biết không?”

“Biết.”

“Đã biết,” Lục Minh nhắm mắt lại, cảm thấy thật nực cười, “thế thì thứ tình cảm này trong lòng em chắc hẳn chẳng đáng một đồng, thậm chí có lẽ thật là ngu ngốc nhỉ?”

“Một mặt tôi bài xích em, một mặt lại thích em. Một mặt nói em phải thay đổi, một mặt lại vụng trộm yêu em.”

“Tôi đã từng mơ mộng rất nhiều về tương lai của chúng ta, tôi muốn đưa em đi Hương Cảng, muốn bảo vệ em, tôi nghĩ nếu một ngày nào đó em biết tôi thích em, không biết em sẽ sợ hãi hay là mừng vui.”

“Tôi mua nhẫn kim cương cho em, tôi nghĩ em sẽ mãi là vợ tôi...”

“Tôi muốn ngày ngày đều đi đón em về, có đôi khi tôi nghĩ, nếu mất em tôi sẽ thế nào...”

“Từ sau khi quen em, vấn đề tôi nghĩ nhiều nhất, không phải là làm thế nào có được thật nhiều quyền lực, không phải là đi sưu tầm văn vật, mà là, nếu có một ngày tôi mất đi, em biết làm thế nào.”

Nói xong, Lục Minh bật cười cay đắng.

Anh ta thấy mệt mỏi.

Một khi cảm thấy mệt mỏi thì thường dễ nghĩ nhiều.

Bỗng dưng anh ta cảm thấy bản thân thật đáng buồn.

Chẳng qua chỉ là một kẻ làm nhiệm vụ, chỉ cần chăm chỉ làm cho xong nhiệm vụ là được, tại sao phải rắc rối thế này?

Thời cuộc như vậy, anh ta tới đây, cố cứu được nhiều người, dốc sức bảo vệ văn vật là đủ, mơ mộng tình yêu làm gì chứ?

Tống Uyển Thanh thích Hồng Sanh, kể cũng tốt.

Cho dù cô lừa anh, cho dù ngay từ đầu cô đã là người của Hồng Sanh, cho dù từ đầu chí cuối cô đều không thích anh, cho dù mọi thứ thuộc về cô khiến anh yêu đều là giả dối, nhưng ít nhất, cô không phải là người yếu đuối, cô có thể tự bảo vệ được mình, anh nên cảm thấy may mắn mới phải.

Lục Minh chậm chậm thả tay, ra sức nói với bản thân:

Buông tay đi thôi.

Bất kể cô có lừa dối anh hay không thì vẫn nên buông tay đi thôi.

Không cần thích ai, không cần yêu ai nữa. Anh chỉ đơn thuần làm một người làm nhiệm vụ, vậy là được.

Lục Minh xoay người đi chỗ khác. Diệp Trần dựa vào tường, nước mưa chảy xuống theo từng lọn tóc, cô nghe thấy tiếng bước chân Lục Minh, nghe thấy anh đã đi xa, nghe thấy anh nói: “Một khi thứ tình cảm này đã chẳng đáng gì, Tống Uyển Thanh...”

“Tôi mong là, từ nay về sau, tôi có thể không yêu em nữa.”

Trong khoảnh khắc, đầu Diệp Trần ửng lên. Cơ thể cô còn nhanh hơn cả bộ não, cô kéo tay giữ anh lại, bổ nhào tới, cắn lên môi đối phương.

Lục Minh đẩy cô ra, cô giữ chặt thật chặt.

Nụ hôn này có lẫn cả mùi máu tanh, nụ hôn này vừa tàn nhẫn vừa tuyệt vọng, giống như một cách giải tỏa tình cảm. Lục Minh bị ép phải đón nhận, cơ thể anh run run, mưa mỗi lúc một lớn, anh nức nở thành tiếng, đẩy người cô lên tường, cúi đầu hôn lại.

Tiếng thở của đôi bên hòa cùng với tiếng mưa rơi. Diệp Trần ôm chặt anh, cảm nhận sự thay đổi từ bị cưỡng ép chuyển thành chủ động của anh.

Đây không giống một nụ hôn mà giống một trận quyết đấu hơn, người qua kẻ lại, không ai chịu nhường quyền chủ động lại cho ai.

Đến cuối cùng, cả hai đều thở không ra hơi, Lục Minh ngẩng đầu nhìn cô, run run hỏi: “Vì sao?”

“Tìm giáp cốt xong,” Diệp Trần áp tay lên khuôn mặt anh, giọng chắc chắn, “em sẽ đưa anh đi Hương Cảng.”

Nói xong, Diệp Trần buông anh ra, quay lưng bỏ đi.

Lục Minh tựa người vào tường, đầu óc rối bung rối bét.

Giáp cốt? Hương Cảng?

Là Tống Uyển Thanh phát hiện ra anh đang làm gì hay chính Tống Uyển Thanh cũng có suy nghĩ riêng của cô ấy?

Lục Minh không biết, trong đầu anh ta chỉ có một suy nghĩ.

Rời xa cô.

Bất kể là đúng hay sai, bất kể là nguyên nhân gì, anh ta cũng đều nên rời xa cô.

Lúc Diệp Trần quay trở lại, Hồng Sanh đã tiễn được quá nửa số khách mời.

Diệp Trần đi vào đại sảnh, Hồng Sanh sai người mang áo khoác tới, Diệp Trần khoác thêm vào, báo cho Hồng Sanh biết: “Đi rồi.”

Nói xong, Diệp Trần vào ô tô ngồi trước, Hồng Sanh chào tất cả mọi người xong mới đi theo, ngồi cạnh Diệp Trần, cười hỏi: “Nói chuyện gì mà nóng thế này?”

Diệp Trần không đáp. Hồng Sanh gật gù: “Ta hiểu, hiểu cả. Vợ nhà mình bỗng chốc biến thành kẻ thù, là ai cũng đều không chịu nổi.”

“Hồng gia,” Diệp Trần bỗng lên tiếng, “nghe nói gần đây người Nhật có động tĩnh gì đó.”

Hồng Sanh điềm nhiên đáp: “Có lúc nào mà bọn họ không có động tĩnh gì đâu chứ? Đừng có chọc vào bọn họ là được.”

“Chúng ta không chọc vào họ, e là họ cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta.” Diệp Trần ngẫm nghĩ, nói thong thả, “Hiện giờ phía Đông Bắc đã sa lầy, mục tiêu kế tiếp của họ e sẽ là Thượng Hải, hiện tại chỉ e bọn chúng đang cố sẵn tìm một cái cớ để châm ngòi.”

“A Trần à,” Hồng Sanh thở dài, “đây là chuyện của đàn ông bọn ta, cô lo nhiều vậy để làm gì?”

“Cứ bình thản sống qua ngày, ta bảo cô đi thì đi, bảo cô ở thì ở, có sao đâu chứ?”

Diệp Trần không đáp, cô hiểu ý của Hồng Sanh, ý ông ta là không muốn cô tham gia vào chuyện này.

Tối đó về nhà, Diệp Trần nằm trên giường, Ba Tám hỏi: “Tiếp theo định thế nào?”

“Đưa Lục Minh và giáp cốt đi Hương Cảng rồi ở lại Thượng Hải, giúp kháng Nhật.”

“Giúp tới khi nào?”

“Tới ngày chiến tranh kết thúc, hoặc là tới ngày tôi chết.”

Ba Tám không nói gì.

Thực ra anh ta hiểu sự lựa chọn của Diệp Trần. Cô ấy thích Lục Minh nhưng thứ tình cảm này đặt cùng với thời đại thì quá nhỏ bé. Bất kể là xuất phát từ nỗi hối tiếc của một người đời sau hiểu rõ lịch sử hay là vì tình cảm của nhân vật gốc sống ở thời đại này, cô ấy đều sẽ không chọn yêu một người vào lúc này.

Chuyện tình yêu phải xem duyên phận, hiện giờ thích Lục Minh sẽ để mất sự hậu thuẫn của Hồng Sanh và phải đối mặt với trách nhiệm khi biệt ly, chẳng bằng cắt đứt triệt để.

Diệp Trần nhắm mắt lại, thở dài thành tiếng.

Sáng ngày hôm sau, Diệp Trần cho rằng Lục Minh sẽ tới tìm mình, ít nhất cũng sẽ lảng nhảng một phen nhưng chờ từ sáng tới tối, Lục Minh

không hề xuất hiện.

Diệp Trần không diễn tả nỗi cảm giác của bản thân, có chút hụt hẫng, cũng có chút lấy làm may mắn.

Lục Minh không tới tìm Diệp Trần nhưng lại đi tìm Hường Nam.

Hường Nam là người Đạo môn cuối cùng tiếp xúc với giáp cốt, Lục Minh hỏi Hường Nam kỹ càng về công việc xong, Hường Nam bỗng cười: “Trông Lục công tử rất quen.”

Lục Minh lấy làm lạ, ậm ờ một tiếng, Hường Nam bế cậu em trai Kiều Nhất lại bảo: “Chắc Lục công tử không nhớ anh em chúng tôi.”

Nhìn Kiều Nhất, Lục Minh mới nhớ ra, ngạc nhiên hỏi: “Là cậu à?”

Nói xong, Lục Minh bỗng sực hiểu, Hường Nam hiện tại là thủ hạ của Diệp Trần, nói cách khác, ngày đó, vị mà anh ta cho rằng là nữ hiệp chắc có lẽ chính là Tống Uyển Thanh.

Lục Minh mỉm cười cay đắng, trò chuyện với Hường Nam xong mới biết hóa ra đó cũng là lần đầu tiên Tống Uyển Thanh gặp Hường Nam.

Nói cách khác, nếu khi xưa anh ta không đuổi Diệp Trần đi biệt thự hoặc là ngay lúc đó anh ta nhận ra Diệp Trần, vậy thì có lẽ đã không có cục diện như hôm nay.

Nhưng chuyện này không còn quan trọng nữa.

Chuyện đã xảy ra rồi, tiếc nuối hay hối hận về chúng đều không còn quan trọng nữa.

Tuy vậy, nghe Hường Nam nhắc tới chuyện này, không hiểu sao anh ta bỗng thấy cực kỳ nhớ Diệp Trần.

Tối đó, nằm trên giường mãi trằn trọc không yên, cuối cùng anh ta vẫn nổi máy tới điện thoại phòng Diệp Trần trong Hồng phủ.

Số này là Hướng Nam cho. Anh ta quay số xong đợi không bao lâu thì đầu bên kia có tiếng của Diệp Trần.

“Alo?”

Lục Minh không dám nói tiếng nào, cứ lẳng lặng nghe như vậy, hy vọng đối phương nói nhiều thêm mấy câu nhưng lại không dám mở miệng đòi hỏi.

Đầu kia, Diệp Trần cũng im lặng rất lâu.

Cuối cùng, cô thở dài một tiếng.

“Lục Minh.”

Cô gọi tên đối phương: “Em biết là anh.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

104. Chương 104: Sơn Hà Cố Nhân 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lục Minh vẫn im lặng, Diệp Trần tiếp tục im lặng cùng anh, bất giác, cô nhớ lại chuyện của rất nhiều năm về trước, cái cuộc điện thoại cô gọi cho Cố Gia Nam.

Lúc ấy cô muốn nói gì nhỉ?

À, cô chẳng muốn nói gì cả, chẳng qua cô chỉ muốn nghe giọng nói của Cố Gia Nam.

Bây giờ Lục Minh gọi cho cô để làm gì?

Cô không hiểu nhưng lại không nỡ dập máy. Hai người cùng im lặng một lúc lâu, Diệp Trần chậm chậm lên tiếng: “Em xem quyển thơ anh cho em rồi.”

Nói xong, cô cúi đầu, nhìn tập thơ để trên đầu gối, giọng cô khàn khàn: “Lục Minh à, giọng anh ngâm thơ nghe dễ nghe lắm.”

Lục Minh không trả lời, anh mấp máy môi nhưng không nói ra tiếng nào.

Từ đầu dây bên kia truyền tới một giọng nữ đều đều.

“Giá như anh có tấm thảm trời xanh,
Được dệt nên từ ánh vàng ánh bạc
Những tấm thảm đen, xanh hay ảo nhật
Dệt bởi bóng đêm, ánh sáng, hay hoàng hôn
Thì anh nguyện lòng, trải chúng dưới chân em
Nhưng nghèo thay, ước mơ là tất cả những gì anh có
Anh đã trải những giấc mơ dưới chân em đó
Hãy bước nhẹ thôi, vì đó – giấc mơ anh”

*Phỏng theo bản dịch thơ của Cammy. Nguồn:link.

Lục Minh nghe giọng đọc không chút trầm bổng lên xuống nào của cô, nhớ lại buổi sớm hôm ấy, anh đã chọn lựa kỹ càng bài thơ này để đọc cho cô nghe.

Lúc ấy ngoài mặt anh không tỏ vẻ gì, lúc ấy anh cứ cố thể hiện là mình bình tĩnh nhưng thực tế tim đã đập rộn ràng, tai đã ửng đỏ.

Còn hôm nay, đến lượt anh được người ấy đều đều đọc lại cho nghe tập thơ anh tặng, cuối cùng Lục Minh cũng chịu lên tiếng: “Tổng Uyên Thanh, rốt cuộc em đang định làm gì?”

“Thượng Hải không an toàn đâu, em phải đi đi.”

“Vậy còn anh?”

Diệp Trần nhìn trang sách hai màu đen trắng giao nhau, giọng đều đều: “Anh đã biết Thượng Hải không an toàn, anh tính thế nào?”

“Chuyện này không liên quan tới em.”

“Thế em ở đâu cũng không liên quan tới anh.”

“Tổng Uyên Thanh!” Lục Minh cao giọng nhưng những lời còn lại mắc nghẹn trong cổ họng nói ra không được, nuốt lại chẳng xong, cuối cùng đành phải hạ giọng, “Đi Hương Cảng đi.”

Diệp Trần không trả lời.

Cô nghĩ, khúc mắc giữa cô và Lục Minh có lẽ chính là ở đây.

Lục Minh một lòng muốn cô đi Hương Cảng nhưng cô nhất định sẽ không đi. Cô đã tới thời đại này thì sẽ không đi không một chuyến.

Thế nhưng, cũng giống Lục Minh, cô cũng một lòng hy vọng Lục Minh sẽ đi Hương Cảng.

Tất cả mọi người đều hy vọng người mình yêu thương được sống, sống thật tốt, sống đầy tự trọng, Diệp Trần cũng không phải là ngoại lệ. Cho dù cô chẳng màng sống chết nhưng sự sống chết của Lục Minh, cô không mặc kệ nổi.

Vậy nên nghe Lục Minh khuyên mình đi Hương Cảng, Diệp Trần đành phải kết thúc cuộc nói chuyện ở đây: “Muộn rồi, ngủ đi.”

Nói xong, Diệp Trần gác điện thoại, bỏ tập thơ ở đầu giường.

Lục Minh nghe thấy điện thoại kêu tút tút, có cảm tưởng như toàn bộ dũng khí của bản thân đã cạn sạch.

Anh nằm xuống giường, không nói một lời.

Hôm sau thức dậy, Lục Minh liền đi tìm Hương Nam, dựa vào manh mối Hương Nam cung cấp thì cậu ta đã bán giáp cốt lại cho một ông chủ

tầm tuổi trung niên có nốt ruồi bên mép. Lục Minh hỏi thăm hồi lâu mới nghe ngóng được người này là một phú thương người Thiên Tân, hằng năm buôn bán qua lại giữa Thiên Tân và Thượng Hải. Lục Minh cho người đứng canh chừng ở các nhà ga và bến tàu lớn, chỉ cần người đến thì phải bắt lại ngay.

Đợi chưa đầy hai ngày thì Lục Minh tìm được người, sau khi bị dẫn cho một trận nhừ xương, tên phú thương khai ra, giáp cốt đã bị bán lại cho một người Nhật.

Tên phú thương khai người Nhật đó là một thương nhân tên là Inoue Junichiro. Đây là một nhân vật có uy tín, tiếng tăm ở Trung Hoa, không thể cướp được, phải nghĩ cách để mua lại. Lục Minh sai người gửi bài thiệp cho Inoue Junichiro, cách hai ngày sau liền tới cửa chào hỏi.

Lục Minh vốn nghĩ đối phương có lẽ sẽ từ chối gặp mặt nhưng không ngờ thái độ của người này vô cùng nhiệt tình, chẳng những nhanh chóng sắp xếp cuộc gặp mặt mà còn chọn chỗ gặp ở một nhà hàng Nhật cao cấp.

Lúc Lục Minh tới, đối phương đã tới chờ trước. Người này mặc trường sam màu xanh, trông không khác gì một người Trung Quốc nhưng tư thế ngồi quỳ ngay ngắn, chỉnh tề đã bày tỏ rất rõ ràng xuất thân và lập trường của người đàn ông này.

Lục Minh ngồi xuống chỗ đối diện với Junichiro, Junichiro rót rượu mời anh ta, nói bằng giọng Thượng Hải chính hiệu: “Lục tiên sinh tìm tôi quả thực làm tôi rất bất ngờ.”

“Inoue tiên sinh nhận lời gặp mặt cũng khiến tôi rất bất ngờ.”

Inoue Junichiro mỉm cười, đẩy chén rượu tới trước mặt Lục Minh: “Vì sao Lục tiên sinh cho rằng tôi sẽ không gặp tiên sinh?”

“Một nhân vật nhỏ bé như Lục mỗ, nếu là ngày thường ắt Inoue tiên sinh sẽ chẳng buồn liếc mắt, hôm nay e là có chuyện gì đó khiến Inoue tiên sinh bằng lòng gặp tôi phải không?”

Lục Minh phán một câu chuẩn ngay, Inoue Junichiro chẳng hề bất ngờ, ông ta gật đầu, nhấp một chút rượu, điềm đạm nói: “Tôi đã ở Thượng Hải hai mươi năm, có vợ con ở đây, sự nghiệp kinh doanh cũng không tồi. Tôi hiểu rõ Nhật Bản, cũng hiểu rõ các bạn.”

Lục Minh gật đầu im lặng, lắng nghe Inoue nói. Inoue nhìn anh ta một cái rồi nói tiếp: “Tôi đã để ý quan sát Lục tiên sinh từ lâu. Lục tiên sinh hành sự quyết đoán, mạnh mẽ, tại hạ rất bội phục. Hơn nữa, tại hạ cũng nhận thấy, Lục tiên sinh là người co được dãn được, không phải người cổ hủ, phải không?”

Lục Minh đến lúc này đã có thể đoán được đại khái ý của Inoue. Anh mỉm cười, chuyển đề tài: “Thực ra lần này tôi tới gặp Inoue tiên sinh là vì nghe nói tiên sinh hiện đang nắm giữ một số giấy cốt trong tay. Tôi muốn hỏi thử liệu tiên sinh có thể để chúng lại hay không? Chỉ cần giá cả hợp lý, nhiều ít không thành vấn đề.”

Inoue Junichiro khá bất ngờ trước lời đề nghị của Lục Minh, ông ta cân nhắc rồi thông thả đáp: “Quả đúng là tôi có mua một số miếng giấy cốt văn, không ngờ Lục tiên sinh cũng có cùng sở thích. Lục tiên sinh nếu thích thì xin cứ lấy, tại hạ luôn luôn hào phóng với bằng hữu.”

Lục Minh hiểu ý ngầm của Inoue Junichiro, ông ta luôn hào phóng với bằng hữu vậy thì trước tiên phải trở thành bằng hữu cái đã. Hiện giờ anh đã hiểu rõ động cơ Inoue đồng ý gặp mình, ông ta muốn anh trở thành tay sai cho bọn họ ở Trung Quốc.

Nhưng thứ chuyện như vậy, tuyệt đối Lục Minh sẽ không làm, cho dù là vì nhiệm vụ cũng đừng hòng.

Làm người ai cũng có những giới hạn riêng, có người giới hạn rộng, có người giới hạn hẹp, Lục Minh thông cảm với những người vì tánh mạng có thể bán đứng hết thầy nhưng không có nghĩa là anh bằng lòng tha thứ, đặt vào vị trí là chính anh thì lại càng không thể làm như vậy được.

Lục Minh mỉm cười nhẹ nhàng, chao nhẹ chén rượu, bảo: “Inoue tiên sinh vẫn nên cho một cái giá thì hơn.”

“Ý Lục tiên sinh là,” trong nụ cười của Inoue có cả ý bất mãn, “không đồng ý làm bằng hữu của tại hạ sao?”

“Thực ra Inoue tiên sinh đã nhìn lầm Lục rồi, Lục chẳng phải người co được dãn được, ngược lại, còn rất là cổ hủ. Lục chẳng thích kết giao bạn bè, một mình độc lai độc vãng đã quen, mong Inoue tiên sinh hiểu cho.”

Inoue Junichiro im lặng cúi đầu thưởng trà, một lúc sau mới hỏi: “Lục tiên sinh đã nghĩ kỹ chưa? Lục tiên sinh không muốn làm bằng hữu của tại hạ thì sẽ có người khác làm. Làm bằng hữu của tại hạ có rất nhiều cái lợi, không làm bằng hữu của tại hạ thì chỉ có thể là kẻ địch mà thôi.”

Lục Minh cười: “Vậy Inoue tiên sinh cứ coi như tôi là kẻ địch đi.”

Vừa dứt lời, người của Inoue bất ngờ rút súng ra, người của Lục Minh cũng rút súng, tình hình rất căng thẳng, mặt Inoue Junichiro đanh lại, Lục Minh một tay cầm chén trà uống, tay kia để dưới bàn nắm chặt dao, mũi dao chỉ vào bụng Inoue Junichiro.

“Inoue tiên sinh,” Lục Minh đặt chén trà xuống, hòa nhã nói, “Lục chẳng cảm thấy, chúng ta không làm bằng hữu, cũng không làm kẻ địch, cứ coi nhau như những người xa lạ thì tốt hơn nhiều, tiên sinh thấy sao?”

“Lục tiên sinh,” Inoue nói hơi run, “nói phải lắm.”

“Chỉ súng vào người xa lạ không hay lắm đâu nhỉ?” Lục Minh đánh mắt nhìn người của Inoue Junichiro ở đằng sau, Inoue giơ tay vẫy, đám người đó tuy có vẻ tức giận nhưng vẫn cất súng đi.

Lục Minh thu dao về, chào tạm biệt, đứng dậy ra về, lúc anh ta quay lưng đi ra cửa, Inoue Junichiro bất ngờ nổ súng, Lục Minh ngay cả đầu cũng không cần quay lại, con dao găm đã phi thẳng về phía Inoue Junichiro, chém ngang súng của ông ta.

Lục Minh rút tay trong túi quần, không nói câu nào, cứ thế ra về.

Ra tới cửa, thuộc hạ của anh ta cảm hận hỏi: “Sao Lục gia không giết hắn?!”

“Người Nhật đang chờ mong chúng ta ra tay giết người đấy.” Lục Minh sầm mặt, “Bọn họ không giết người, chúng ta không động thủ, đừng gây chuyện, về thôi.”

Lục Minh chui vào trong ô tô, bắt đầu nghĩ cách làm sao có thể không làm lớn chuyện mà vẫn cướp được giáp cốt về.

Tin Lục Minh đi gặp Inoue Junichiro nhanh chóng truyền đến tai Diệp Trần. Cô túm Hương Nam lại hỏi, sai người đi điều tra, lập tức nắm rõ mục đích Lục Minh đi tìm đối phương.

Sau khi biết Lục Minh đã nảy sinh xung đột với Inoue Junichiro, Diệp Trần liền hiểu giáp cốt vẫn chưa lấy về được, cô phải nghĩ cách làm thế nào giúp Lục Minh lấy được nó. Lưu Thư báo với cô, Tống gia gọi điện thoại tới, bảo cô về.

Hiện tại Tống gia vẫn chưa biết chuyện cô và Lục Minh ly hôn, vẫn tưởng cô đang ở tại biệt thự của Lục gia. Lúc điện thoại gọi tới biệt thự, nha hoàn trước đây của Diệp Trần là người nghe. Diệp Trần nhận được tin, là

con gái, cô phải về thôi. Diệp Trần ừm một tiếng, đi trang điểm sao cho giống Tống Uyển Thanh trước đây rồi quay về nhà họ Tống.

Diệp Trần ở Tống gia lãng phí cả buổi chiều mới biết hóa ra em trai của Tống Uyển Thanh sắp cưới vợ, trong nhà không có đủ tiền, nghĩ rằng cô gả được vào Lục gia, không biết có thể trợ cấp chút gì không.

Diệp Trần không rảnh sinh chuyện với Tống gia, khóc lóc kể khổ cuộc sống khó khăn, vất vả, chẳng dễ gì xong thì cho đại chút tiền. Người nhà họ Tống rất vừa lòng, nghĩ là Diệp Trần vẫn còn biết thương người nhà.

Cả nhà đi tiễn Diệp Trần ra tới tận cửa. Đi khỏi cổng nhà chưa được bao xa thì xuất hiện một chiếc xe theo đuôi. Chiếc xe này bám theo quá gần, Hướng Nam lái xe nhận ra bất thường, khẽ báo: “Trần tỷ, hơi lạ.”

“Đi nhanh lên nữa đi.”

Diệp Trần đành mặt quan sát xung quanh.

Hướng Nam đạp mạnh chân ga, chiếc xe đằng sau cũng liền tăng tốc, có lẽ vì biết đã bị phát hiện nên không thêm che giấu nữa, ngang nhiên đi theo đuôi Diệp Trần.

Trước mặt là một ngã tư chật hẹp, Hướng Nam nhấn còi, may là trời đang mưa nên đường khá vắng, hầu như không thấy ai, Hướng Nam đang chuẩn bị vượt qua giao lộ thì từ trục đường hai bên bất thành lình có hai chiếc xe lao tới!

Chúng kẹp xe Diệp Trần ở giữa khiến nó kẹt cứng lại, Hướng Nam đạp đầu vào vô lăng, ngất đi. Diệp Trần lập tức kiểm tra tình hình của Hướng Nam, biết cậu ta chỉ bị hôn mê liền lấy đồ cấp cứu đổi ở chỗ Ba Tám về ra cho cậu ta dùng, ngoài khả năng cấp cứu, thiết bị này còn thêm cả chức năng theo dõi, định vị.

Làm xong chuyện này, người từ ba chiếc xe xông tới giật tung cửa xe ra, Diệp Trần nhìn trừng trừng lại họ, hai người trong bọn nói với nhau gì đó bằng tiếng Nhật, Ba Tám bật chức năng phiên dịch cho Diệp Trần, một người nhìn cô rồi hỏi: “Người Inoue tiên sinh cần đây hả?”

“Xem ảnh thì là vậy.”

Nói xong, một người trong bọn liền lao tới bắt Diệp Trần.

Người Nhật họ Inoue có quyền thế ở Thượng Hải chỉ có duy nhất một mình Inoue Junichiro. Diệp Trần dám chắc chính là ông ta. Nghĩ tới giáp cốt, Diệp Trần thầm nhủ, đúng là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, quay đầu tìm được chẳng tốn công.”

Cô đóng giả là một thiếu phụ nhân bình thường, lúc bị bắt đi liền cố hết sức la hét thật to, đối phương bực mình, rút súng ra dọa dẫm bằng thứ tiếng Trung ngắt ngứ: “Im đi, không tao bắn đấy!”

Diệp Trần giả vờ là sợ quá ngất ra, đối phương dí súng lên người cô, quát: “Đi.”

Có lẽ vì vẻ ngoài của Diệp Trần trông chẳng có tí uy hiếp nào nên bọn chúng đến trời cũng chẳng thèm, cứ thế áp giải cô lên xe rồi cho xe chạy đi.

Diệp Trần liên tục kiểm tra tình hình của Hướng Nam, sau khi xác nhận chắc chắn cậu ta không sao liền yên tâm đi theo đám người này tới chỗ của Inoue Junichiro.

Cô rụt rè hỏi: “Các ông là ai? Bắt tôi làm gì?”

“Bắt cô làm gì thì phải hỏi tiên sinh nhà cô.”

Người đàn ông ngồi cạnh cô trả lời: “Tiên sinh nhà cô đặc tội Inoue tiên sinh, nếu ông ta chấp nhận điều kiện của tiên sinh Inoue, cô mới có thể

còn sống, bằng không...”

Gã đó cười gằn một tiếng: “Một cô gái đẹp thế này, chết thật khó coi.”

Diệp Trần rụt người lại, ra vẻ sợ hãi.

Giờ thì cô đã xác minh được, người bắt cô quả nhiên đúng là Inoue Junichiro.

Diệp Trần ngồi im không nhúc nhích, xe chạy rất lâu mới tới một biệt thự, cô được người ta dẫn vào đó.

“Ngồi xuống!”

Gã áp giải cô vào ấn cô xuống ghế sofa. Diệp Trần ngoan ngoãn ngồi xuống đợi một lúc thì có một người đàn ông trung niên mặc âu phục đi từ trên tầng xuống.

“Lục thái thái.”

Người đàn ông gật đầu chào Diệp Trần, tự giới thiệu trước: “Tôi là Inoue Junichiro. Chuyến này mời cô tới đây là mong cô có thể giúp chúng tôi một chuyện.”

Diệp Trần cúi đầu, trông như sợ không nói nổi tiếng nào. Inoue Junichiro vẫy tay, người đứng hầu bèn quay số, ít phút sau, điện thoại được nối máy, đối phương đòi được gặp Lục Minh, lại thêm ít phút nữa, cuối cùng Diệp Trần cũng nghe thấy giọng Lục Minh: “Alo?”

“Lục tiên sinh,” Inoue Junichiro cầm lại ống nghe, đưa mắt nhìn Diệp Trần, tươi cười bảo, “Lục thái thái, nào, lại nói mấy câu với Lục tiên sinh đi.”

Nói xong, ông ta đưa ống nghe cho Diệp Trần, nheo mắt dặn: “Chớ căng thẳng, nói nhiều mấy câu đi.”

“A... A Minh...”

Diệp Trần run run gọi, làm bộ như rất sợ: “Anh đừng tới đây, em không sợ!”

Cả đám người đứng đó đều bật cười. Ở đầu bên kia, Lục Minh nghiêm mặt nghe tiếng cười trong ống nghe, im lặng giây lát rồi mới gọi thử: “Uyển Thanh?”

“A Minh...”

Diệp Trần khóc nức nở, đám người kia lại được một trận cười to.

Lục Minh: “...”

Anh ta nghĩ Diệp Trần đang nói thật, cô ấy thật sự không sợ.

Trước đây anh ta từng bị cô lừa thăm hại biết bao, anh ta tin mấy gã người Nhật này sẽ còn thảm hơn.

Tuy thế, Lục Minh vẫn lo lắng, anh bảo: “Anh sẽ tới ngay.”

Inoue Junichiro nghe được lời này thì có vẻ rất vui, lấy lại ống nghe, nói: “Cung nghênh quý ngài.”

Lục Minh gác điện thoại liền gọi ngay tới Hồng phủ tìm Hồng Sanh.

“Diệp Trần bị Inoue Junichiro bắt rồi.” Lục Minh nói ngay. Hồng Sanh ngẩn ra: “Không thể nào!”

Thân thủ như của Diệp Trần sao có thể bị bắt được?

“Không phải tôi đang thảo luận với ông mức độ chính xác của chuyện này, giờ tôi đang vội đi cứu người, bọn chúng rất có thể sẽ bàn điều kiện với tôi, đến lúc đó, có lẽ sẽ có xung đột, ông giúp tôi đưa người nhà Diệp

Trần lên thuyền đi Hương Cảng, bến tàu Ngô Tùng, ám hiệu “nhớ quê”, đi ngay!”

“Khoan đã!” Hồng Sanh biết rõ Lục Minh không đùa, giọng nghiêm lại, “Cậu không được đi.”

Lục Minh nhú mày, Hồng Sanh nói: “Quân Nhật đang tìm cớ để gây sự, cậu không được đi.”

“Ông cho là tôi không đi thì bọn chúng sẽ không gây chuyện sao?”

Lục Minh đáp rất bình tĩnh: “Hồng Sanh, muốn gán tội thì sợ gì không có lý do. Cho dù hôm nay tôi mặc kệ Tống... Diệp Trần, cho dù hôm nay Diệp Trần chết trong tay chúng, chúng ta nhẫn nhịn không truy cứu, ngày mai chuyện như thế này sẽ vẫn tiếp tục xảy ra, cho tới ngày mọi thứ bùng nổ.”

“Bọn chúng muốn kiếm chuyện thì không thiếu chuyện để kiếm, không phải Diệp Trần thì sẽ là người khác. Chiến tranh nhất định sẽ xảy ra, chúng ta không lý gì phải hy sinh uống phí một sinh mạng.”

Hồng Sanh im lặng một hồi rồi mới trả lời: “Cậu nói thật đi, nếu hôm nay không phải Diệp Trần bị bắt mà là người khác, cậu có lựa chọn như vậy không?”

“Vẫn như vậy.”

Lục Minh đáp dứt khoát: “Nhưng nếu là Diệp Trần thì tôi nguyện chiến đấu quên mình.”

“Ta hiểu rồi.” Hồng Sanh thở dài, “Cậu đi đi.”

Lục Minh gật đầu: “Hồng gia, xin nhờ ông.”

Nói xong, Lục Minh gác điện thoại, ra lệnh cho người trong phủ lập tức kiểm kê các thứ, sắp xếp người ra bến tàu rồi dẫn người tới dinh thự của Inoue Junichiro.

Sau khi Lục Minh gác máy, Hồng Sanh cầm điện thoại, im lặng rất lâu.

Trương Hỉ đứng bên cung kính hỏi: “Thưa gia, giờ sao ạ?”

“Ta già rồi.” Hồng gia quay đầu nhìn Trương Hỉ, nụ cười có phần chua xót, “Không bốc đồng bằng bọn trẻ nữa.”

Nói đoạn, Hồng Sanh thở dài: “Đi đón người của Tống gia ra bến tàu Ngô Tùng đi. Ta đi tìm người.”

Giữa lúc Lục Minh và Hồng Sanh đều đang vội vã, Diệp Trần bị chúng nhốt vào địa lao.

Bọn chúng gần như không có chút cảnh giác nào với cô, đám người canh bên ngoài chỉ mãi đánh bài, uống rượu, cãi nhau.

Có vài đứa uống hơi say, một đứa bảo bằng tiếng Nhật: “Con bé kia đẹp thật.”

Nghe vậy, Diệp Trần đang cò kè mặc cả mua đồ với Ba Tám liền đánh rơi cây đao trong tay xuống. Bọn kia cười khàn khàn, đứa mới nói vừa nãy đứng dậy, đi tới gần địa lao, bắt chuyện với Diệp Trần. Diệp Trần giả vờ ngây ngô ngẩng đầu lên nhìn hắn. Thằng cha đó mở khóa rồi gọi: “Lại đây nào, em gái à, lại đây.”

Diệp Trần nhìn tên đó, sợ sệt hỏi: “Ông... thực sự muốn tôi qua đó chứ?”

“Lại đây đi.”

Gã vẫy tay gọi, Diệp Trần mỉm cười: “Vâng, tôi lại đây.”

Chú thích:

*Bến tàu Ngô Tùng (吴淞码头): Thượng Hải có hai con sông lớn là Ngô Tùng và Hoàng Phố. Bến tàu Ngô Tùng từng là một bến cảng lớn sầm uất thời đó.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

105. Chương 105: Sơn Hà Cố Nhân – Kết Thúc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vừa nói xong, Diệp Trần như một mũi tên rời cung lao đi vun vút, chỉ chớp mắt, yết hầu của tên đứng ngoài cửa đã bị cửa đứt, ba tên còn lại lập tức rút súng nhưng cò còn chưa kịp bóp, Diệp Trần đã tới trước mặt, cửa đứt động mạch chủ của họ.

Máu tươi phụt ra tung tóe, bốn người ngã gục xuống, trước sau chỉ trong tích tắc, địa lao đã hoàn toàn tĩnh lặng. Diệp Trần lộn người, ẩn mình, lần mò đi tìm từng gian phòng.

“Có bán bản đồ xem giáp cốt đang ở đâu không?” Diệp Trần cảm thấy không thể cứ tìm như thế này được bèn vội hỏi Ba Tám, Ba Tám lật tìm một lúc liền gật đầu: “Có có có.”

Nói xong, một chấm nhỏ liền sáng lên trên bản đồ trong đầu cô biểu thị vị trí của giáp cốt, Diệp Trần đi thẳng một mạch tới đó.

Inoue Junichiro có một gian phòng chuyên cất giữ đồ văn vật cổ. Diệp Trần đi tới đâu đánh ngất bảo vệ tới đó, mò được tới tận cửa phòng, lấy chìa khóa trên người của bảo vệ, thử lần lượt từng chiếc, mở được phòng ra thì đóng ngay lại, nhanh chân đi tìm giáp cốt.

Bản đồ hiển thị vị trí nhưng không chỉ đích danh vị trí cụ thể. Diệp Trần phải tìm rất vất vả. Trong lúc Diệp Trần đang tìm giáp cốt, Lục Minh đã tới chỗ của Inoue Junichiro, vừa thấy ông ta liền hỏi ngay: “Vợ tôi đâu?”

“Chớ nóng ruột,” Inoue Junichiro ngồi trên sô pha, cười tủm tỉm, “mời ngồi, chúng ta từ từ uống chén nước, trò chuyện một chút đã.”

“Tôi không có gì để nói với ông.”

Lục Minh lạnh giọng: “Ông đã biểu đạt tương đối rõ ràng điều ông muốn và tôi cũng đã cự tuyệt rất rõ ràng rồi. Ông hãy tìm người khác đi, có thể ông sẽ tìm được một kẻ đồng ý bán nước cầu vinh nhưng đó nhất định không phải tôi.”

Inoue Junichiro im lặng, cúi đầu uống trà rồi thông thả nói: “Tiên sinh biết không, tôi thực sự đánh giá rất cao khí tiết của tiên sinh.”

“Nhưng, là một đối thủ,” Inoue Junichiro ngẩng đầu, gương mặt tươi cười, “thứ khí tiết này khiến cho tôi vô cùng cảm kích. Nếu ai cũng nói với chúng tôi như vậy mà không phải lĩnh hậu quả gì thì công việc của chúng tôi sẽ cực kỳ gian nan.”

Lục Minh nhíu mày, Inoue Junichiro quay đầu nói với bọn đàn em: “Mang nó tới đây.”

Người ta mang một cái hộp ra trao tận tay Lục Minh.

Lục Minh mở hộp ra xem thử, bên trong hộp có một chiếc trâm cài dính máu.

Là của Diệp Trần.

Tay Lục Minh căng lên, trái tim không nén nổi run rẩy. Tuy Diệp Trần nói cô không sao, tuy anh cũng tin tưởng năng lực của cô nhưng phàm mọi

chuyện trên đời thì luôn có lẽ như.

Lỡ như bọn chúng bỏ thuốc cô thì sao? Lỡ như bọn chúng có cao thủ thì sao? Lỡ như bọn chúng quá đông Diệp Trần không đánh nổi thì sao?

Có quá nhiều lẽ như hiện lên trong đầu Lục Minh, vẻ mặt anh sa sầm, Inoue Junichiro quan sát sắc mặt đối phương, vừa lòng bảo: “Tiên sinh có thể nghĩ lại thử xem, cứ mỗi năm phút đồng hồ, tôi sẽ gửi lại cho cậu một thứ gì đó của thái thái nhà cậu. Giờ là trâm cài tóc, lát nữa... bắt đầu từ ngón tay nhé?”

Vừa hỏi hết câu, Lục Minh đóng sập nắp hộp lại, người của Inoue Junichiro nhanh tay rút súng chỉ thẳng vào Lục Minh.

Lục Minh nghe thấy tiếng chân người, anh ta ngẩng đầu, nhận ra tầng hai đã đứng đầy người, ai trong tay cũng có súng trường, có cả súng máy, nhắm thẳng về phía họ.

Lục Minh quay đầu, cười gằn lạnh lùng với Inoue Junichiro: “Đây là cách ông đãi khách phải không?”

“Bản lãnh của Lục tiên sinh, tại hạ đã sớm được lãnh giáo rồi.”

Inoue Junichiro thản nhiên nói: “Nếu Lục tiên sinh không có bản lãnh như vậy, tại hạ đã chẳng để vào mắt, đã chẳng hết lần này tới lần khác làm phiền tiên sinh.”

“Nói vậy hóa ra là do tôi sai?”

Lục Minh mĩa mai: “Được ông để mắt tới, phải chăng tôi nên cười to một tràng, sung sướng vì được ưu ái?”

“Khoan nói tới ưu ái, tiên sinh xem thử giờ trước đã.” Inoue Junichiro ngẩng đầu nhìn đồng hồ quả lắc, “Ba phút. Còn hai phút nữa. Tôi chuyển

giúp tiên sinh ngón áp út của Lục thái thái tới đây nhé?”

Lục Minh im lặng nhìn Inoue Junichiro ngồi cách xa mình.

Inoue Junichiro đã chuẩn bị chu đáo hết sức, thậm chí còn sắp xếp nhiều người ở giữa họ, cho dù Lục Minh muốn bắt cóc ông ta thì cũng rất khó.

Nhưng ông ta đã quá coi thường Lục Minh rồi, tốc độ của Lục Minh đâu chỉ là “võ lâm cao thủ” như Inoue Junichiro nghĩ. Là người có ký ức của Quân Diễn và những kiếp khác, thân thủ của Lục Minh đã vượt xa sức tưởng tượng của người ở thời đại này.

Chẳng qua do chịu giới hạn của hệ thống nên nếu Lục Minh dùng kỹ năng vượt trên thời đại thì sẽ bị khiển trách.

Đến nước này, Lục Minh không còn tâm trí đâu lo lắng chuyện có bị khiển trách hay không nữa, ngay lúc Inoue Junichiro quay người đi về phía sofa, Lục Minh bất ngờ hành động!

Mọi người chỉ kịp kinh ngạc phát hiện một bóng người lướt qua thì Lục Minh đã xuất hiện ở sau lưng Inoue Junichiro, kề dao lên cổ ông ta rồi.

“Dẫn tôi đi tìm Tống Uyển Thanh.”

Lục Minh ra lệnh đầy cương quyết mặc cho cơ thể đang bị một dòng điện chạy qua, đau muốn run rẩy, la hét.

666 la thất thanh: “Anh làm gì thế! Chủ nhân, anh không đau hay sao! Anh điên rồi à!”

Lục Minh thở dốc khe khẽ, kiểm soát bản thân, chịu đựng hình phạt của hệ thống, bình tĩnh ra lệnh: “Mau lên.”

Inoue Junichiro cười mỉa mai: “Ta không bao giờ chịu để bị uy hiếp, cậu có thực sự dám giết ta không? Lục Minh, cậu có dám giết ta không?”

Nói xong, người của Inoue Junichiro liền nã súng về phía người Lục Minh dẫn tới. Lục Minh nhìn cảnh anh em ngã xuống, máu bắn khắp nơi, nghe thấy kẻ đang bị mình uy hiếp bảo: “Cậu không dám.”

“Giết ta, tổ quốc ta sẽ không bỏ qua cho các người, bọn ta sẽ báo thù tẩm máu đất nước của các người!”

Nghe nhắc tới chuyện này, trong lòng Lục Minh lại thấy đau thương.

Anh ta biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, anh đáp: “Tôi không giết ông thì các ông sẽ không làm như vậy ư?”

“Mọi lý do đều chỉ là ngụy biện, ngoài lý do này vẫn còn rất nhiều lý do khác, các ông kiểu gì cũng sẽ tìm ra cớ để giấu diếm, đẩy diêm tội ác của mình, phủ nhận tội lỗi đã làm. Inoue, tôi không phải là Hồng Sanh.”

Trái tim Inoue Junichiro thót lại, ông ta linh cảm thấy điều chẳng lành sắp sửa đến. Chỉ trong nháy mắt, dao của Lục Minh đã cắt đứt cuống họng của Inoue Junichiro, ông ta bất ngờ, mắt trợn trừng, Lục Minh điềm nhiên hỏi: “Giết ông rồi đây, giờ ông làm gì đây?”

Giết hay không giết có thể xoay chuyển được cục diện hiện tại không?

Không thể. Lục Minh biết rõ.

Ngay lúc Inoue Junichiro ú ớ hét lên một tiếng, dãy súng xếp sẵn sàng xung quanh đồng loạt nã đạn!

Lục Minh quát lớn: “Nấp đi!”

Anh ta di chuyển vào một góc kín, kéo một tên Nhật lại làm bia đỡ đạn, tấn công kẻ đang sử dụng súng máy điên cuồng xả súng.

Mấy người Lục Minh mang tới đều là cao thủ, phản ứng rất nhanh, tiếng súng nổ chát chúa khắp phòng, đám người làm công người Trung trong nhà Inoue vội vàng bỏ chạy ra ngoài, đám vệ sĩ Nhật Bản thì rầm rập chạy vào trong.

Sau khi người phe mình đều đã tìm được chỗ nấp an toàn, Lục Minh liền xông lên.

Các chỉ số thể năng đều đã báo động đến giới hạn tối đa nhưng anh ta biết mình không thể gục ngã, anh ta còn phải cứu Diệp Trần, anh ta còn có rất nhiều người phải bảo vệ.

Lục Minh nghiêng chặt răng, xử nốt tên cuối cùng. Đám anh em ở hậu phương nổ súng yểm trợ được một phen ngạc nhiên mắt tròn mắt dẹt.

Đây vẫn là người à?

Thân thủ như vậy, tốc độ như vậy, sao có thể là con người được nữa!

Lục Minh đau tới run rẩy cả người.

“Các cậu đi,” Lục Minh run run nói, “đi bến tàu Ngô Tùng... lên thuyền... đi!”

“Đại ca!” Một người trong bọn thấy Lục Minh không ổn bèn đi từ sau sofa ra đỡ anh ta, “Anh...”

“Mau đi đi!”

Lục Minh quát to, thở hổn hển bảo: “Tôi đi tìm thiếu phu nhân, không cần các cậu đi theo nữa. Tàu đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, các cậu mang thi thể của anh em đi, và mang cả người nhà của các cậu theo nữa, mau mau đi đi.”

Nói xong, Lục Minh khập khiễng đi tìm Diệp Trần.

Anh cúi đầu thở nặng nhọc, đi từng bước từng bước rất vất vả.

Đây là hình phạt của hệ thống, nếu là người bình thường chắc đã sớm đổ gục nhưng anh vẫn kiên trì, không hề dừng lại.

Diệp Trần, Tống Uyển Thanh.

Trong đầu anh chỉ có người ấy.

Tên là gì không quan trọng, thân phận của cô ấy là gì cũng không quan trọng, giây phút này, Lục Minh chỉ có một suy nghĩ phải đưa cô đi, đi thật nhanh.

Anh chưa bao giờ cảm thấy thế giới nguy hiểm đến như vậy, cũng chưa bao giờ cảm thấy người đó yếu ớt đến như vậy.

Chỉ khi nhìn thấy chiếc trâm cài tóc ấy, anh mới sực hiểu ra, anh không thể để người đó ở lại Thượng Hải thêm nữa.

Anh chống tường, đi từng bước một, hướng về Diệp Trần.

Diệp Trần vừa tìm được giá đỡ, đang mở cửa định chuẩn đi thì bất thành linh bắt gặp Lục Minh ở cửa.

Anh có vẻ rất yếu, người dính đầy máu và thương tích, mặt tái mét, trán đổ mồ hôi lạnh.

Anh tựa người vào tường, thấy cô chạy tới liền nở nụ cười.

“Em lấy được giá đỡ rồi.” Diệp Trần giơ vật gì đó trong tay lên cho anh xem, cau mày hỏi: “Tiếng bắn nhau vừa rồi là anh làm hả? Anh không sao chứ? Chúng ta mau đi...”

Còn chưa nói hết, Lục Minh đã ôm chầm cô vào lòng.

Anh ôm cô rất chặt, không nói một lời.

Diệp Trần bỗng không biết nói gì nữa, cô thấy người anh đang run, nghe anh khàn khàn bảo: “Tổng Uyển Thanh, anh sợ.”

Cô im lặng mất một lúc rồi thở dài thành tiếng: “Đi thôi, em đưa anh đi.”

Hai người nhanh chóng rời khỏi dinh thự, Diệp Trần công anh trốn vào trong một con ngõ nhỏ, cúi xuống hỏi: “Vết thương trên người sao rồi? Có cần đi bệnh viện không?”

“Không đi bệnh viện.”

Lục Minh lắc đầu: “Đi bến tàu đi. Anh chuẩn bị tàu rồi, em mau đi đi.”

“Em mau đi đi?”

Diệp Trần cau mày, nhìn Lục Minh lúc này thật khó có thể tin là anh vẫn ổn. Cô xốc người Lục Minh dậy, tính toán lộ trình, chỗ này cách biệt thự của Lục gia trước đây cô ở khá gần, cô công Lục Minh nửa tỉnh nửa mê chạy hộc tốc tới đó.

Vì tiêu hao quá nhiều thể lực, Lục Minh dần lịm đi. Lúc Diệp Trần đá văng cửa biệt thự, đặt anh xuống giường, Lục Minh đã hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Diệp Trần cho anh nuốt mấy viên thuốc thập toàn đại bảo, tên này là do cô đặt dựa theo những gì Ba Tám quảng cáo là thêm máu, thêm sinh lực, thêm gì cũng có, chuyên dùng để cấp cứu, cứu gì cũng được.

Nhồi mấy viên thập toàn đại bảo xong, Diệp Trần thở phào một hơi, tựa vào cạnh Lục Minh nằm nghỉ cho đỡ mệt.

Bên ngoài trời đổ mưa, xung quanh hết sức yên ắng, tiếng mưa rơi và tiếng hít thở nặng nề lẫn lộn vào nhau. Diệp Trần tựa vào đầu giường, tay cầm chắc súng. Cô quay đầu nhìn sang Lục Minh.

Ngọn đèn bên ngoài hắt vào trong phòng, ánh đèn hơi yếu, không nhìn được rõ, chỉ thấy anh đang cau chặt mày.

Diệp Trần nghĩ lại chuyện hôm nay, Lục Minh có thể tới gặp cô, vậy thì chắc hẳn Inoue Junichiro đã chết rồi. Một người Nhật Bản bị sát hại, quân Nhật nhất định sẽ không bỏ lỡ cơ hội, nếu không tìm ra được một kẻ chịu tội thì e đây sẽ trở thành cái cớ cho chúng.

Bọn chúng vẫn đang chờ đợi một cái cớ để gây chiến, hiện giờ đã có một kẻ hở quá rõ ràng. Nhất định phải có người đứng ra chặn họng lũ người Nhật này lại, để bọn chúng không nói gì được nữa.

Diệp Trần nhìn Lục Minh, thở dài bất lực: “Đang tốt cả, tới cứu em làm gì chứ?”

Trách xong, trong lòng cô lại thấy chua xót. Diệp Trần vuốt tóc đối phương, chậm chậm bảo: “Lục Minh à, anh đúng là, hơi bị ngốc.”

Biết rõ cô là người thế nào mà vẫn còn lo lắng, vẫn còn tới cứu, vẫn còn giết người vì cô, làm cho mưa máu gió tanh.

Nhưng cô không thể trách anh ta được.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác để nghĩ, có lẽ ai cũng sẽ như vậy.

Diệp Trần lẳng lặng nhìn Lục Minh, ngoài đường có tiếng người ồn ào, hẳn là chuyện đã bị người phát hiện.

Cô cúi đầu hôn lên trán Lục Minh rồi ra ngoài gọi điện cho Hồng Sanh. Trương Hỉ nghe máy, lạnh lạnh hỏi: “Hồng phủ đây, họ gì?”

“Tôi là Diệp Trần, gọi Hồng gia đi.”

Trương Hỉ nghe thấy là Diệp Trần liền cho ngay người đi gọi Hồng Sanh, sốt ruột bảo: “Diệp tiểu thư rốt cuộc là thế nào vậy? Toàn bộ người trong dinh thự của Inoue Junichiro đều chết sạch! Cảnh sát đã tới mời Hồng gia giúp đỡ, Hồng gia...”

Chưa kịp nói hết thì ống nghe đã đổi sang giọng của Hồng Sanh: “Diệp Trần!”

Cô chưa từng nghe thấy Hồng Sanh sốt ruột tới vậy: “Rốt cuộc là làm sao?”

“Inoue Junichiro bắt tôi, tôi giết họ.”

“Lục Minh thì sao?”

“Lúc Lục Minh tới thì người đã chết rồi.”

Diệp Trần nói rất điềm tĩnh, Hồng Sanh ngăn người giây lát rồi vội bảo: “Cô mau chạy đi, Lục Minh đã chuẩn bị tàu ở bến rồi, còn một tiếng nữa là tàu chạy.”

“Tôi đi thì các ông biết làm thế nào?”

Giọng Diệp Trần rất bình tĩnh, không hề có chút kích động nào: “Tôi đi rồi, người Nhật sẽ mượn đó làm cớ, họ vốn đã muốn sinh sự...”

“Cô không đi thì bọn chúng cũng sẽ vẫn có cớ!”

Hồng Sanh quyết định ngay lập tức: “Hôm qua người của chúng đã xung đột với công nhân bên này của chúng ta. Diệp Trần, Lục Minh nói rất đúng, chiến tranh chỉ là chuyện sớm muộn, nhẫn nhịn không thay đổi được gì hết.”

Diệp Trần im lặng suy nghĩ rồi nói: “Nhưng chuyện này nhất định phải có người chịu trách nhiệm, không phải tôi gánh thì người khác sẽ phải gánh, tôi không thể để người khác chịu tội thay mình được.”

“Hong gia, người của Lục gia và Tống gia đều đã sắp xếp ổn rồi chứ?”

Nghe thấy Diệp Trần hỏi vậy, Hồng Sanh liền hiểu ngay ý của cô, ông ta giận quá quát lên: “Diệp Trần! Đồ ngu ngốc này...”

Chưa chửi xong, Diệp Trần đã ngắt lời: “Giờ tôi sẽ cho người đưa Lục Minh ra bến tàu Ngô Tùng. Hong gia, xin nhờ ông.”

Nói xong, Diệp Trần liền gác máy, quay lại phòng.

Cô nhìn Lục Minh đang nằm trên giường cau mày, bỗng dưng rất muốn hôn anh.

Cô cúi người hôn Lục Minh thật, lặng lẽ hôn rồi đứng dậy, khiêng Lục Minh xuống nhà.

Sau khi vào nhà cô đã báo nha hoàn báo tin cho Hương Nam, giờ Hương Nam đang chờ ở dưới, thấy cô ra liền nóng ruột gọi: “Tỷ...”

“Đưa ra bến tàu Ngô Tùng, tìm người của anh ta rồi đi theo bảo vệ cùng.”

Diệp Trần nhét giấy cốt vào trong ngực Lục Minh, bình tĩnh dặn: “Đi mau. Còn bốn mươi phút nữa là tàu chạy.”

Diệp Trần giao lại Lục Minh cho Hương Nam.

Hương Nam gật đầu rồi hỏi: “Thế còn chị?”

“Tôi?” Diệp Trần cười đắng ngắt, “Tôi không sao, sẽ nhanh chóng đuổi theo mọi người.”

Hương Nam vâng dạ, đưa Lục Minh lên xe.

Diệp Trần nhìn ô tô lăn bánh đi, cầm ô đi ra ngoài.

“Tiểu thư,” nha hoàn sợ sệt gọi một tiếng, “cô đi đâu vậy?”

“Tôi?” Diệp Trần cười rộ lên, “Tôi chỉ ra ngoài đi dạo chút thôi.”

Nói xong, Diệp Trần liền đi mất.

Lục Minh bị Hương Nam chở đi Ngô Tùng, ô tô lao nhanh, dẫn xóc làm Lục Minh tỉnh lại.

Anh vừa tỉnh liền nhận ra ngay Diệp Trần không có ở đây, nhìn thấy Hương Nam thì hỏi luôn: “Tổng Uyển Thanh đâu?!”

“Tỷ dặn tôi đưa anh lên tàu trước.” Hương Nam trả lời, “Tỷ sẽ theo sau ngay.”

Lục Minh tái mặt, quát: “Đến đồn cảnh sát! Mau lên! Đi mau!”

“Làm gì ạ?”

Hương Nam khuyên nhủ: “Anh phải nghe tỷ...”

“Cô ấy đi tự thú đấy!” Lục Minh la lên, “Tính tình cô ấy như vậy, đã đi sao không đi cùng chúng ta chứ? Cô ấy lừa cậu và tôi đi để một mình gánh vác hết mọi chuyện đấy!”

Hương Nam tái mặt, hiểu Lục Minh ý nói gì, bẻ hướng tay lái, phóng tới sở cảnh sát.

Ô tô lao vun vút, nước bắn lên tung tóe, đi chưa bao xa, Lục Minh liền nhìn thấy một người phụ nữ đang đi trên đường.

Cô mặc sườn xám tà dài, đi giày gót nhọn, cầm ô, khoác một chiếc áo lông.

Trên đường vắng lặng không thấy bóng người, cô bước đi uyển chuyển, mê hồn như một đóa anh túc nở trong đêm, đẹp tới mức khiến người ta sửng sờ.

“Dừng xe!”

Lục Minh liếc một cái liền nhận ra cô ngay, gọi Hướng Nam dừng lại.

Hướng Nam thẳng gấp xe, Diệp Trần giật mình đứng lại.

Sau đó, cô cầm ô, ngoái đầu lại thì thấy Lục Minh nhảy xuống xe.

Anh gấp gáp bước về phía cô, thở đứt hơi.

Tiếng mưa rơi từng giọt tí tách, anh không có ô, người bị nước mưa làm ướt hết.

“Em muốn làm gì hả?”

Giọng anh nghe nghèn nghẹn.

Diệp Trần hé nở nụ cười: “Sao anh lại tới đây? Còn không đi, thuyền chạy mất đấy.”

“Em không đi,” Lục Minh kiên định nhìn cô, “tôi đi làm gì?”

Diệp Trần không nói tiếp được, cô im lặng, quay đầu đi, không dám nhìn anh: “Không cần phải vậy đâu Lục Minh, anh có làm nhiều hơn nữa em cũng không thích anh đâu.”

“Không thích mà em còn ngăn không cho tôi chết?!”

Lục Minh cao giọng to tiếng: “Người là do tôi giết, em vợ vào làm quái gì! Có đi thì cũng phải là em đi!”

Diệp Trần không nói gì, cúi gục đầu xuống, Lục Minh bước lên một bước, nói với cô: “Nhìn tôi này.”

Diệp Trần vẫn đứng im, Lục Minh bèn nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào cô thật chăm chú.

“Em định đi chết thay đấy phải không?”

“Em định bỏ tôi lại, em muốn để tôi đi, em muốn tôi đi Hương Cảng, muốn tôi một mình sống an ổn quãng đời còn lại còn chính em thì ở lại đất mẹ, chiến đấu tới hơi thở cuối cùng đúng không?!”

“Không...”

“Em lừa tôi.”

Lục Minh nhìn vào mắt cô rồi anh cười, anh đã nhìn thấy nước long lanh trong mắt cô, Lục Minh khàn khàn bảo: “Tổng Uyển Thanh à, đôi mắt em không lừa nổi người đâu.”

“Em không lừa được tôi đâu.”

“Em thích tôi, muốn tôi sống tốt, nhưng em không buông bỏ được tổ quốc, em muốn làm chút gì đó cho nó, em muốn như một người lính, da ngựa bọc thây, chết trên sa trường.”

“Em nghĩ là vì sao tôi biết?”

Chớp mắt, Lục Minh rơi lệ, anh khàn khàn trả lời: “Bởi vì, tôi cũng nghĩ như vậy.”

“Tôi muốn em đi Hương Cảng, muốn em sống thật tốt còn tôi sẽ làm chút gì đó vì đất nước.”

Đại nghĩa nước nhà, nhi nữ tình trường, đây là thứ họ buộc phải lựa chọn.

Không đành lòng nhìn cảnh người yêu lênh đênh vì chiến loạn nhưng chính bản thân lại muốn cống hiến quên mình vì hưng suy của tổ quốc.

“Em là vợ tôi, Tống Uyển Thanh.” Lục Minh vòng tay ôm cô.

Động tác anh ôm cô rất mực dịu dàng, cứ như thể sợ vừa chạm vào thì cô sẽ tan biến, cứ như thể cô là tạo vật đẹp đẽ trong giấc mơ của anh.

“Trước nay em chẳng hề nghĩ cho tôi, em chỉ một lòng muốn bỏ tôi lại, thật là tàn nhẫn.”

Diệp Trần im lặng, cô bị anh ôm, lòng hoang mang.

Cô nghe tiếng anh khóc, cảm nhận những cái run nhẹ nhẹ của người đàn ông này.

Từ ngày họ yêu nhau tới nay, anh luôn phải chịu khổ, liên tục phải trả giá, liên tục phải hao tổn sức lực lo nghĩ.

Diệp Trần hiểu rất rõ bản thân, thế giới tình cảm của cô trước nay vẫn vậy, rất bình tĩnh, rất lý trí, luôn nghĩ cách vạch nên một kế hoạch tương lai thật lý trí cho đối phương.

Cô đã lên kế hoạch nhiều như vậy nhưng ngay khi tiếng khóc của người ấy truyền đến tim cô, tất cả liền sụp đổ.

Trái tim cô thắt lại, khàn khàn bảo: “Thế anh muốn em phải làm sao bây giờ?”

Lục Minh không nói gì, Diệp Trần bảo tiếp: “Em không đi tự thú, chính phủ sẽ không thể có được câu trả lời, sẽ có ai đó phải chịu tội thay. Em không chết thì có ai đó khác sẽ phải chết, em không thể để người khác chết vì mình được.”

Lục Minh không biết phải trả lời như thế nào. Diệp Trần đang định nói tiếp thì nghe thấy ở đằng xa có tiếng nổ lớn, hai người nhất tề quay đầu nhìn, cách đó một khoảng, ngọn lửa đang bốc lên ngùn ngụt.

Không ai trong hai người biết chuyện gì đã xảy ra. Lục Minh và Diệp Trần liếc nhìn nhau, cùng chạy tới chỗ đám cháy, chạy được nửa đường thì cả khu vực đó đã loạn hết lên.

Tất cả mọi người đều không biết vừa xảy ra chuyện gì, chỉ biết cầm đầu cầm cổ bỏ chạy. Hiện giờ trong lòng ai ai cũng đều căng thẳng, chỉ cần một chút động tĩnh là tất cả liền hoảng hốt.

Lục Minh và Diệp Trần chạy ngược dòng người, loáng thoáng nghe thấy hình như có ai đó gọi to: “Diệp Trần! Lục Minh!”

Hai người nắm tay nhau quay đầu lại, Hồng Sanh nhô đầu từ trong xe ra.

Diệp Trần và Lục Minh đi về phía đó, Hồng Sanh ngồi ở ghế phó lái, gọi họ: “Lên xe đi.”

Hai người lập tức ngồi vào hàng ghế sau. Hồng Sanh nghiêm mặt nói với Lục Minh: “Câu nói rất đúng, bọn chúng muốn sinh sự, nhẫn nhịn là vô dụng.”

“Hồng gia muốn đi đâu?”

Diệp Trần hỏi ngay: “Chúng tôi có thể làm được gì không?”

“Tối nay bọn Nhật đã đốt ba xí nghiệp, hiện giờ trong nội thành rất hỗn loạn, ta phải đi tìm người duy trì trật tự trong thành phố, không thể để địch chưa tới, đội ngũ đã tan tác. Hai người đừng nghĩ chuyện đi tự thú nữa, chuyện này ta đã nói với phía sở cảnh sát rồi, với tình hình như hiện tại, không thể truy cứu tiếp được. Cho dù truy cứu ra thì cũng có thể nói là hai người đã đào tẩu rồi.”

Nói xong, Hồng Sanh đưa họ tới ngã tư đường, đưa vé tàu cho Lục Minh, nói với hai người: “Nếu không bắt kịp tàu của mình thì đi chuyến này, khởi hành lúc hừng đông, hai người mau mau lên tàu, đừng quay lại nữa.”

Lục Minh và Diệp Trần đều im lặng. Hồng Sanh sốt ruột giục: “Đi đi!”

Lục Minh là người quyết định trước, anh kéo Diệp Trần bước xuống xe. Hồng Sanh nhìn hai người họ nắm tay nhau rồi chuyển sang nhìn Diệp Trần.

Ông ta mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ cười, gọi: “Diệp Trần.”

“Hồng gia.”

Diệp Trần chờ Hồng Sanh sai bảo mình nhưng ông ta chỉ nói: “Ta cảm thấy kiếp này cô là cô gái đẹp nhất mà ta gặp được.”

Nói xong, ông đưa tay qua cửa sổ, áp lên mặt Diệp Trần, đôi mắt ánh lên niềm nhung nhớ: “Đến chừng cô già rồi cũng nhất định phải là bà lão đẹp nhất, vậy mới không uổng phí công sức nỗ lực của bọn ta.”

Diệp Trần sửng sốt. Hồng Sanh thu tay về, quay đầu đi.

Cửa sổ xe lại được kéo lên, xe của Hồng Sanh nhanh chóng đi mất hút, ở ngã tư đường chỉ còn sót lại Diệp Trần và Lục Minh. Lục Minh cầm vé tàu trong tay, quay đầu nhìn Diệp Trần.

“Em không sợ chết.”

Diệp Trần vội vã cướp lời, nói chắc nịch: “Lục Minh, chúng ta có thể cùng chết.”

“Nhất định đừng!”

666 lên tiếng: “Chủ nhân, anh vẫn còn nhiệm vụ! Giáp cốt cần phải được giữ gìn giao lại cho nước nhà mới được!”

Lục Minh phớt lờ 666, anh nhìn Diệp Trần chăm chú rồi từ từ nở nụ cười: “Nhưng Diệp Trần này, tôi muốn cùng em, cả hai ta cùng sống.”

“Chúng ta cùng sống đi.” Lục Minh ôn tồn hỏi, “Được không?”

Diệp Trần mấp máy môi, Lục Minh lại nói thêm: “Ích kỷ với người khác một chút, tốt với tôi một chút, được không?”

Diệp Trần nhất thời không nói được gì nữa.

Lục Minh nói rất đúng.

Cô vẫn luôn tốt với người khác hơn với anh.

Cô áy náy cúi đầu, khàn khàn đáp: “Được.”

Diệp Trần đồng ý, Lục Minh liền đưa cô tới bến tàu. Trên đường đi, hai người gặp Hướng Nam đang tìm họ. Cả hai lên xe của Hướng Nam, Diệp Trần hơi mệt, Lục Minh bảo cô tựa vào vai mình ngủ. Chờ Diệp Trần ngủ rồi, Lục Minh rút trong ngực ra một tờ giấy, cúi đầu viết gì đó.

Lúc họ tới bến tàu, nơi này đã đông đặc người. Hướng Nam giúp họ xách đồ, Lục Minh nắm tay cô, che cho cô di chuyển giữa dòng người chen chúc.

Đến được gần tàu, Diệp Trần bỗng rút tay về, Lục Minh đưa vé tàu cho người soát vé, quay sang hỏi cô: “Sao thế?”

Diệp Trần ngửa đầu nhìn con tàu, lòng bỗng thấy sợ hãi, có cảm giác mình sắp đi tới một tương lai không biết trước.

Mưa đã tạnh, trời vẫn chưa sáng hẳn, người trên bến tàu qua lại tấp nập, Diệp Trần có cảm tưởng ngày hôm nay như một cái mồm rộng ngoác, đỏ lòm đang chuẩn bị nuốt chửng cô. Lục Minh nắm chặt tay cô, dịu dàng gọi: “Đi thôi.”

Diệp Trần ngoái đầu nhìn, mím môi, nén lại nỗi bất an trong lòng, theo Lục Minh lên tàu.

Họ được sắp xếp một phòng ngủ hạng sang, Hướng Nam ở ngay cách vách. Sau khi về đến phòng, Lục Minh có vẻ khá hăng hái, vừa xếp đồ vừa bảo với Diệp Trần: “Tôi đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ ở Hương Cảng rồi, đến Hương Cảng sẽ có Viên thúc tới đón chúng ta, em nhớ Viên thúc chứ?”

“Nhớ ạ.”

Diệp Trần ngơ ngác gật đầu, qua ô cửa kính, quay đầu là có thể nhìn thấy ánh lửa thấp thoáng góc xa xa.

Cửa sổ kính cách âm với bên ngoài, chỉ nhìn thấy lửa và những con người đang tất tả chạy, còn bên trong ô cửa này, không khí lại rất yên bình, giống như thể là hai thế giới.

Lục Minh rót nước cho cô, nửa ngồi xồm trước mặt cô, ôn tồn bảo: “Đừng nhìn nữa, Uyển Thanh, chúng ta sẽ tới một nơi mới. Người nhà của

chúng ta đều đã qua đó rồi, tôi đã sưu tầm được rất nhiều văn vật, bên đó cũng có sản nghiệp, qua đó rồi, em vẫn có thể sống như ở Thượng Hải, rất tốt, rất yên ổn.”

“Em đừng sợ.” Anh đưa cốc nước ấm cho cô. Diệp Trần cúi đầu uống một ngụm, vẫn hơi bất an: “Lục Minh, chúng ta cứ đi như vậy ư?”

“Uyển Thanh,” đôi mắt Lục Minh ánh lên vẻ xót xa, “đừng keo kiệt với tôi như vậy?”

“Tôi muốn em sống tốt, tôi và Hồng Sanh đều giống nhau, hy vọng em cả đời này sẽ mãi xinh đẹp như vậy, bình an trọn đời, cho dù già đi cũng vẫn có thể làm một bà cụ đẹp lão.”

Diệp Trần không nói gì, cô cầm chặt chiếc cốc. Lục Minh ngửa đầu nhìn cô, đôi mắt đầy dịu dàng và mong đợi.

“Vợ à,” anh bỗng gọi cô, Diệp Trần thấy mắt anh lấp lánh ánh nước, anh khàn khàn hỏi: “Em yêu anh chứ?”

Diệp Trần bị anh chọc bật cười, ngượng ngùng quay đầu đi, hơi hơi xấu hổ bảo: “Sao có thể hỏi trắng ra vậy chứ?”

Lục Minh cười cười, dịu dàng bảo: “Thì anh muốn nghe thử xem sao.”

Diệp Trần quay đầu nhìn anh, trời bắt đầu sáng lên, nắng sớm chiếu lên mặt cô, cô ngượng ngùng cúi đầu, lí nhí đáp: “Tất nhiên là yêu.”

Lục Minh vừa lòng, đứng dậy hôn cô: “Anh ra ngoài xem khi nào tàu chạy, em ngủ đi một lúc.”

Diệp Trần ừ một tiếng, cô cũng thấy mệt rồi.

Trước khi ngủ, nhớ lại ánh mắt dịu dàng của anh ban nãy, cô bỗng nghĩ, vừa rồi mình không nên thẹn thùng như thế, cô vẫn còn chưa nói trọn

ven một câu cô yêu anh mà.

Nhưng cũng không sao, đầu cô ngày càng nặng, trước khi chìm vào giấc ngủ, cô nghĩ,.. đợi tỉnh dậy, cô sẽ nói cho anh nghe.

Lục Minh ra khỏi phòng, Hướng Nam đang chờ ở bên ngoài.

“Tôi cho cô ấy uống thuốc ngủ rồi, chốc nữa cô ấy dậy, đến được Hương Cảng chắc chắn sẽ đòi về, cậu nhớ ngăn cản cô ấy.”

Lục Minh từ từ dặn dò: “Tới Hương Cảng sẽ có một người tên là Viên Thành Hà tới đón hai người, cậu giúp đỡ cô ấy một chút. Nếu cô ấy đòi về, cậu hãy nhờ người nhà tôi, người nhà cô ấy và những người khác giữ cô ấy lại.”

“Minh ca,” Hướng Nam nghe anh dặn dò, mắt đỏ hoe, bịn rịn hỏi, “sao anh không đi cùng luôn?”

Lục Minh cười cười, khàn khàn bảo: “Tôi không buông bỏ được.”

Anh yêu mảnh đất này, có cơ hội đến được thời đại này, anh không từ bỏ được.

Sau khi nói xong, Lục Minh rời khoang, xuống thuyền.

Ngày đó, bến tàu mù sương, nắng sớm vừa lên, Hướng Nam nhìn theo bóng Lục Minh đi khuất, anh mặc áo khoác gió màu nâu, đầu đội mũ, đi ngược dòng người, đón ánh mặt trời, tiến thẳng về phía trước.

Sương mù bao quanh người anh, anh đi trong dòng nước lũ cuộn cuộn của thời đại, càng lúc càng xa.

Đó là lần cuối cùng Hướng Nam gặp Lục Minh.

*áo khoác gió: cũng chính là trench coat.

Khi Diệp Trần tỉnh lại, tàu đã đi cách bờ rất xa, cô thức dậy gọi Lục Minh nhưng bên mình lúc ấy chỉ còn mỗi Hương Nam. Hương Nam vui vẻ gọi: “Tỷ, tỷ tỉnh rồi à?”

“Lục Minh đâu?”

Trực giác mách bảo Diệp Trần một điềm chẳng lành. Sắc mặt Hương Nam hơi khó coi, cô lập tức đứng dậy, Hương Nam níu tay cô lại, đưa thư cho cô.

“Đây là thư Minh ca để lại cho tỷ, tỷ đọc đi đã.”

Diệp Trần không nói gì, run run tay nhận lấy lá thư.

Lá thư này Lục Minh viết khi ở trên xe, chữ khá ngoáy. Diệp Trần cúi đầu đọc, trong thư anh viết:

Uyển Thanh,

Khi em nhìn thấy thư này chắc là đã đang trên đường đi Hương Cảng.

Xin lỗi đã lừa em, tôi không cùng em tới Hương Cảng được. Trong thời khắc hưng suy tồn vong của nước nhà, tôi không cách nào bảo mình ngồi yên ở Hương Cảng, chẳng ngó ngàng gì.

Tôi biết sức mình nhỏ bé, chẳng qua chỉ là châu chấu đá xe nhưng đất nước chung quy vẫn cần có những người đi trước, ngăn cản sóng đầu.

Về công, trong lòng tôi biết đây là chuyện tất nhiên, về tư, tôi không muốn người đó là em.

Mấy năm nay, tôi đã sưu tầm được rất nhiều văn vật, chúng và cả giáp cốt văn, tôi đều gửi gắm nó hết cho em, đây là những thứ cực kỳ quan trọng với tôi, hy vọng em có thể bảo vệ chúng, nhất định phải chờ tới ngày Hương Cảng quay về với tổ quốc, trả lại chúng cho nước nhà.

Người nhà em, bạn bè tôi giờ đều đã ở Hương Cảng, mong em có thể bảo vệ họ.

Chớ nghĩ tới chuyện về tìm tôi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho bản thân. Tôi và những người như Hồng Sanh chiến đấu bằng cả sinh mệnh, chính là vì mong mọi người nhà ở hậu phương được bình an, hạnh phúc. Mong đến ngày gặp lại, em sẽ được sống trong một thế giới hòa bình, tự do, bác ái, phồn vinh. Khi đó em sẽ lại mặc kỳ bào, đi giày cao gót, che ô đi gặp tôi, tất nhiên em chắc chắn sẽ vẫn xinh đẹp như bây giờ.

Tống Uyển Thanh, xin đừng chờ tôi.

Lục Minh

Đọc xong thư, Diệp Trần không nói gì cả.

Hương Nam lo lắng gọi: “Tỷ?”

Diệp Trần ngẩng đầu lên, vẻ mặt ôn hòa, cô bảo: “Không sao.”

Hương Nam không dám nói lời nào, Diệp Trần bình tĩnh bảo: “Cậu ra ngoài trước đi, tôi muốn nghỉ ngơi một lát.”

Hương Nam lo lắng nhìn cô nhưng rồi vẫn ra ngoài.

Ra khỏi phòng, Hương Nam đứng chờ ở cửa, nghe thấy trong phòng có tiếng khóc.

Nhưng cũng chỉ duy nhất mỗi lần đó, về sau không thấy Diệp Trần khóc nữa.

Sau khi tới Hương Cảng, Diệp Trần chăm lo cho gia đình, tiếp quản sản nghiệp Lục Minh đã chuẩn bị trước rồi bắt đầu hành trình chờ đợi dài đằng đẳng của mình.

Cô vẫn luôn cho người hỏi thăm tin tức của đại lục, ngày nào cũng ra bến tàu chờ người.

Lần nào cô cũng mặc kỳ bào dài tà thêu hoa diễm lệ, đi giày gót nhọn, che ô, chờ ở bến tàu, nhìn người đi đường tới lui xuôi ngược.

Những năm đó, Hương Cảng tấp nập đến hết đoàn người này tới tấp người khác, cô đợi hết năm này qua năm khác.

Tháng 1 năm 1938, cô đợi được một người quen. Lúc người ấy xuất hiện trong tầm mắt, mặc trường sam màu xanh lam, tay cầm một chiếc cặp, bước khập khiễng xuống thuyền.

Diệp Trần bước nhanh tới trước mặt người đó, nhìn rõ ông.

Người nọ ngẩng đầu lên, bắt gặp Diệp Trần. Cô mặc kỳ bào màu xanh lục sẫm thêu hoa tỉ mỉ, gió ngoài bến tàu hơi lạnh nên phải choàng thêm áo khoác.

Người nọ bỏ mũ xuống, mỉm cười.

“Nhiều năm không gặp, cô quả nhiên vẫn xinh đẹp như vậy.”

“Hong gia...” Giọng Diệp Trần nghẹn ngào, môi run run, “Ông vẫn khỏe chứ?”

“Ừ, cũng tạm.” Hồng Sanh cúi đầu chỉ xuống đùi mình, “Bị trúng đạn, què rồi. Thượng Hải thất thủ, ta đến Hương Cảng tị nạn đây.”

Diệp Trần lại cầm giúp hành lý cho Hồng Sanh, giọng đã bình tĩnh hơn: “Hong gia đến cũng nên báo trước một tiếng chứ.”

“Thế sự loạn lạc, ta còn chẳng tìm thấy cô, báo thế nào?”

Hồng Sanh nói xong, chợt nhớ tới một chuyện, ông lấy từ trong tay áo ra một chiếc hộp, giao lại cho Diệp Trần, thở dài bảo: “Thiếu chút là quên, trước khi ta đến đây, Lục Minh dặn ta mang thứ này cho cô, cậu ta bảo lúc đó loạn quá nên quên mất.”

Diệp Trần không nói gì, đưa tay ra nhận chiếc hộp, run run mở ra.

Bên trong là chiếc nhẫn kim cương cô và Lục Minh chọn. Hôm ấy trời đầy mây, Diệp Trần vẫn nhớ rõ như in, trời âm u và lạnh. Viên kim cương duy nhất gắn trên nhẫn, lúc mở hộp ra, ánh sáng lấp lánh tỏa ra bốn phía, như thể muốn rọi sáng cả thế giới.

Hồng Sanh nhìn Diệp Trần, đôi mắt ánh lên niềm thương xót, ông ôn tồn bảo: “Lục Minh còn nhờ ta chuyển lời cho cô, đừng chờ cậu ta nữa. Nếu cậu ta có thể về thì tất sẽ về.”

Diệp Trần không nói gì, cô lấy nhẫn ra, lồng vào ngón áp út.

“Hong gia biết anh ấy đi đâu không?”

“Lần cuối cùng ta gặp cậu ấy, là mùng tám tháng Chạp nhỉ? Lúc đó ta đang muốn đi Hương Cảng, cậu ta đánh xe đưa ta đi, bữa đó cậu ta bảo là...”

Hồng Sanh ngẫm nghĩ một chốc rồi cau mày, gật đầu bảo: “À phải, cậu ta bảo là muốn đi Nam Kinh.”

Tay Diệp Trần hơi run lên, chiếc nhẫn vẫn ôm chặt ngón áp út của cô.

Gió biển se se lạnh thổi tà sườn xám nhẹ bay, tóc quất vào mặt ran rát.

Cô ngẩng đầu nhìn về hướng đất liền, môi run run không nói được một lời.

Ngày mùng 8 tháng 12 năm 1937, Lục Minh đi Nam Kinh.

Từ đó về sau, Diệp Trần vẫn chờ ở bến tàu đó, ngày nào cũng đi, mặc sườn xám, đi giày cao gót mà anh khen đẹp, chờ đến lúc thành một bà lão đẹp lão, chờ cả đời.

Đến năm 2000, cô trở về Thượng Hải, khi ấy Thượng Hải đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, nhìn người đến người đi, Diệp Trần chạm nhẹ lên chiếc nhẫn vẫn đeo trên ngón áp út.

Cô nói, Lục Minh, thời đại đẹp nhất tới rồi.

Sau đó, cô tìm về địa chỉ cũ nhà mình, chỗ ấy nay đã xây một nhà cao tầng mới, không tìm thấy chút bóng dáng nào của đình viện xưa kia, cũng không thể lại trông thấy người thanh niên đi trước dặt tay đọc thơ cho cô nghe khi đó.

Sơn hà đổi dời, cố nhân không trở lại.

Cô đi khắp chung quanh Thượng Hải, cuối cùng, trong một con ngõ cũ in dấu thời gian, trong mơ hồ, cô như thấp thoáng nghe thấy có ai đó gọi mình.

Cô quay đầu lại, tựa hồ như lại trông thấy người thanh niên kia, anh mặc âu phục vàng nhạt, hai tay bỏ trong túi quần, giống trước kia mỗi chiều đi học anh chờ cô tan trường, vẫn với dáng vẻ công tử và nụ cười trong sáng ấy, anh cất tiếng gọi cô.

“Uyển Thanh, em tới rồi.”

Em tới rồi, Lục Minh.

[Cuốn bảy – Sơn hà cố nhân: hết]

[Cuốn tám – Luôn là mèo của cậu]

Lúc Diệp Trần mở mắt ra thì thấy mình đang ở giữa một không gian trắng xóa.

“Ba Tám?”

Cô gọi một tiếng, Ba Tám liền đáp lời: “Ơi!”

“Ồn cả chứ?”

Ba Tám vừa ăn snack khoai tây vừa đi tới. Diệp Trần hít sâu một hơi, cô vẫn còn đang chìm đắm trong dòng cảm xúc chờ đợi tận mấy chục năm, bỗng dưng thấy nhớ Lâm Giản Tây và Thẩm Cảnh Phùng. Mấy chục năm này cô đã chờ mòn mỏi thế nào, Lâm Giản Tây và Thẩm Cảnh Phùng chắc cơ bản cũng như thế.

Thực ra từ lúc Hồng Sanh tới là cô đại khái đã đoán được Lục Minh sẽ chết, lịch sử sẽ chẳng thay đổi chỉ vì Lục Minh, anh ta chỉ như một viên sỏi ném vào mặt biển, cho dù dùng hết toàn lực cũng chẳng thể làm nên cơn sóng cồn.

Diệp Trần dụi dụi mắt, hít một hơi thật sâu: “Mau, đi thế giới tiếp, tôi nhớ anh ấy rồi!”

Ba Tám chặc chặc lưỡi: “Người đang yêu đúng là khác hẳn. Có điều lần này nếu cô muốn đi luôn giờ thì cô phải tự đi một mình một thời gian, tôi đang bận chút công chuyện.”

“Công chuyện?”

“Ừ.” Ba Tám gật đầu, ướm thử cái mũ màu đen lên rồi nhe hàm răng đều tăm tắp ra hỏi: “Thế nào, đẹp trai chứ hả?”

“Anh định đi xem mắt à?!”

Diệp Trần hiểu ngay ra. Ba Tám gật đầu, ngượng ngùng bảo: “Đến lượt tôi rồi, bạn quản lý bảo đối phương rất phù hợp với điều kiện tôi đề ra, đầu có đội một chiếc mũ xanh nhỏ nhắn cực kỳ đáng yêu...”

Bàn về thẩm mỹ của Ba Tám thì Diệp Trần cho rằng một lời khó mà nói hết được. Hiện giờ cô đang cực kỳ nhớ Lục Minh nên bèn bảo: “Anh cứ đi đi, tôi có thể tự mình làm nhiệm vụ.”

“Bàn điều khiển ở chỗ này nhé.” Ba Tám vỗ vỗ cái bàn điều khiển trước mặt, “Trên đó có chữ, đừng ấn lung tung, cứ thao tác theo hướng dẫn. Tôi đi đây.”

Nói xong, Ba Tám liền biến mất khỏi không gian. Diệp Trần tiến về phía bàn điều khiển, đồ này đến đưa ngu cũng biết dùng.

Diệp Trần nhìn vào màn hình, chọn “bắt đầu”, một câu hỏi hiện lên: “Bạn thích động vật hay người?”

Diệp Trần không cần suy nghĩ, chọn ngay động vật.

So với người, cô thích bọn thú cưng có lớp lông mềm mịn hơn nhiều.

Tiếp đó là câu: “Bạn thích loài động vật nào?”

Diệp Trần liền chọn ngay trong số các động vật được chọn giống mèo nhà bản địa Trung Hoa.

Mèo thuần chủng Trung Quốc, cô rất tự hào.

Lại một câu nữa hiện lên: “Bạn thích mèo nhà bản địa Trung Hoa mấy tuổi?”

Diệp Trần hào hứng chọn “mèo con chưa cai sữa”.

Màn hình lại hiện: “Mời lựa chọn màu lông”

Diệp Trần quyết đoán chọn ngay một con mèo trắng có đám lông màu đen hình tim.

Chọn xong, màn hình hiện tiếp: “Mời lựa chọn thời gian bạn muốn xuất hiện”

Diệp Trần ngẩn người, màn hình đang hiện một thanh ngang kéo chọn số tuổi. Diệp Trần hoang mang không biết nên chọn lúc nào thì ổn. Hơn nữa phải thao tác thế nào đây? Diệp Trần đặt tay lên, định thử di di một chút, không ngờ vừa chạm vào thì đã nghe thấy thông báo: “Truyền tống tới thế giới bắt đầu.”

“Thân phận truyền tống: Mèo nhà bản địa Trung Hoa một tháng tuổi”

“Thời điểm truyền tống: Nhân vật phản diện 17 tuổi, tận thế bùng nổ được ba tháng”

“Địa điểm truyền tống: Siêu thị Cuộc chiến sinh tử”

Diệp Trần có cảm giác trời đất quay cuồng, không rõ vì sao cứ có cảm giác có gì đó sai sai.

Chờ đến khi cảm giác khó chịu biến mất, Diệp Trần đã nhận được đầy đủ nội dung thế giới.

Đây là một thế giới mạt thế zombie, nhân vật phản diện là một gã có toàn hệ dị năng.

Không giống những nhân vật phản diện trước kia, những nhân vật phản diện trước kia là vốn không xấu nhưng bị bức bách thành xấu, còn nhân vật phản diện của thế giới này thì là... khi thế giới vẫn còn tươi đẹp, cậu ta cũng đã là một tên phản diện sừng sỏ rồi.

Từ nhỏ cậu ta đã không hề biết đồng cảm với người khác, gặp ai hay chuyện gì cũng đều bàng quan vô cảm, sống chẳng hề có ý nghĩa. Rồi một ngày, tận thế bùng nổ, cậu ta cũng tháo chạy bạt mạng cùng với mọi người. Vì sinh ra trong một gia đình tốt với mình nên xuất phát từ ý thức trách nhiệm, cậu ta vẫn luôn ghìm nén thứ nhân cách phản xã hội của bản thân, đưa người nhà trốn tới căn cứ, trên đường chạy trốn, vì tranh cướp vật tư, người nhà của cậu ta bị sát hại, nhân cách phản xã hội của cậu ta liền bắt đầu trỗi dậy.

Không có lòng thấu cảm, hành sự không từ thủ đoạn, giết người không chừa đường sống, chỉ trong nháy mắt có thể biến từ thiên sứ thành ác ma.

Vốn đã chẳng phải người tốt, không ngờ mọi người còn phát hiện ra một chuyện lạ, máu của cậu ta có thể gây đột phát dị năng!

Cậu ta không có dị năng nhưng máu của cậu ta lại có thể biến một người bình thường trở thành người có dị năng. Vì vậy mà cậu ta bị giam giữ trong căn cứ để chích rút máu mỗi ngày.

Nhân vật phản diện ghi hận trong lòng, châm ngòi cho các căn cứ gây chiến với nhau để tranh cướp cậu ta, cuối cùng để cậu ta chuồn mất.

Trên hành trình đào tẩu, trốn chạy, nhân vật phản diện gặp mỗi tình đầu của mình, là người con gái duy nhất cậu ta từng động lòng, không ngờ trong thời khắc then chốt, cô ta lại bán đứng hắn, bỏ mặc hắn ngăn cản zombie, tẩu thoát một mình. Thế rồi, nhân vật phản diện bị cắn. Nhân vật phản diện sau khi bị cắn thì cuối cùng cũng có dị năng...

Một zombie chúa toàn hệ dị năng!

Ghê chưa? Sợ chưa nào!

Phải đấy, loài người sợ chết khiếp luôn.

Sau đó, giữa nhân loại và phản diện không ngừng xảy ra xung đột, cuối cùng, nam chính lên sàn, chiến thắng, tiêu diệt được gã phản diện.

Quá trình thảm thiết, kết cục bi thảm, thật khó mà kể lại.

Nhiệm vụ của Diệp Trần chính là... ngăn cản nhân vật phản diện, biến hắn ta thành người tốt.

Đối mặt với nhiệm vụ này, Diệp Trần gần như sụp đổ.

Bảo một tên nhân cách phản xã hội làm người tốt hả??

Đùa đấy à?

Hơn nữa, quan trọng nhất là!

Diệp Trần giơ cái chân mèo lông trắng muốt của mình lên nhìn.

Tôi thích mèo chứ đâu có nói là muốn được làm mèo đâu! Ơ kìa! Đệt!!!!

Chú thích:

*đồng hồ quả lắc cổ ở Trung Quốc

*Thảm sát Nam Kinh xảy ra sau khi Nam Kinh rơi vào tay quân đội Thiên hoàng Nhật Bản ngày 13 tháng 12 năm 1937. Vậy nên, Lục Lương tới Nam Kinh ngày mùng 8, lúc kết cục trận Nam Kinh vẫn chưa ngã ngũ là vì sự kiện này. Rất nhiều phụ nữ và trẻ em đã bị cưỡng hiếp, tra tấn, giết hại dã man mà ban đầu quân đội Nhật Bản đã cố tình che giấu khi tuyên bố rằng họ là binh sĩ quân đội, chết vì nguyên nhân giao tranh. Con số thiệt mạng ước tính từ 40 000 lên tới 300 000 người. Đọc thêm:Wikipedia

*Hong Kong được trả về cho Trung Quốc đại lục kể từ sau nửa đêm ngày 1 tháng 7 năm 1997. Vậy nên phải tới năm 2000, Diệp Trần mới trở về Thượng Hải.

*mèo nhà Trung Hoa 中华田园猫 là thuật ngữ để gọi chung giống mèo nhà lông ngắn được nuôi ở Trung Quốc từ xa xưa để bắt chuột, ngày nay để làm thú nuôi, có nhiều màu lông khác nhau, từ trắng, đen, cam, trắng pha đen, trắng pha cam, v.v...

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

106. Chương 106: Thế Giới 9: Mạt Thế: Luôn Là Mèo Của Cậu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thế nhưng, bất kể Diệp Trần có bằng lòng đối mặt với sự thực này hay không thì cô cũng đã là một con mèo, một con mèo một tháng tuổi, đi còn chưa vững.

Giờ phút này, cô đang ở giữa một bụi cỏ vàng, xung quanh vắng vẻ, không một tiếng người, cực kỳ yên tĩnh. Cô giờ giờ móng vuốt, thử làm quen với cách đi lại của mèo, bật qua bật lại, học lấy vài kỹ năng của loài mèo rồi thông thả đi ra phía đường lớn, chuẩn bị đi tìm nhân vật phản diện.

Dựa theo nội dung thế giới mà cô biết, đây là một cuốn truyện sáng văn mạt thế của nam, nam chính Trần Lâm là một sinh viên khôi ngô, ưu tú, tính tình cởi mở, yêu hận rõ ràng, xuất hiện dị năng từ những ngày đầu của mạt thế, từ đó trở đi, trừ gian diệt bạo, giúp đỡ kẻ yếu, không ngừng thăng cấp rồi lại thăng cấp, phản công rồi lại phản công, cuối cùng trở thành đệ nhất cao thủ toàn hệ dị năng, dẫn dắt nhân loại chiến thắng nhân vật phản diện zombie chúa toàn hệ dị năng.

Nơi cô rơi xuống nằm ở vùng phụ cận của một siêu thị lớn.

Sau khi mạt thế bắt đầu, những nơi còn có người sống nhanh chóng trở nên hoang vu, vật tư khan hiếm, những nơi như siêu thị này, hầu như ai

ngang qua tất cũng sẽ càn quét một phen. Siêu thị này nằm ở rìa thành phố, cũng đã từng bị đi càn nhiều lần.

Hôm nay, nhân vật phản diện và đoàn xe mà cậu ta đi theo kéo tới siêu thị này, rồi vì chuyện thiếu hụt vật tư mà song phương nảy sinh xung đột, cả nhà của nhân vật phản diện đều sẽ bị sát hại, vào thời khắc mấu chốt, Trần Lâm từ trên trời giáng xuống cứu nhân vật phản diện, sau đó hộ tống cậu ta suốt chặng đường tới căn cứ, cũng chính bởi ơn cứu mạng lần này mà tương lai, nhân vật phản diện khi giao chiến với anh ta cũng phải chần chừ.

Diệp Trần tính toán thời gian, chạy tới phục sẵn ở ven đường. Không lâu sau, một chiếc xe buýt chạy tới, từ xa đã nghe thấy tiếng người hò hét: “Siêu thị kia! Dừng lại! Là siêu thị!”

Những người đó hò hét, xe dừng lại trước cửa siêu thị. Diệp Trần núp trong bụi cỏ, không dám đi ra, trong tình huống chưa biết trước điều gì, nếu xuất hiện...

Lỡ bị ăn thịt thì sao?

Cô là một con mèo hiểu về loài người và đầy cảnh giác, cô tuyệt đối sẽ không để bản thân vì một phút ngây thơ mà bị thịt!

Thế là Diệp Trần im lặng quan sát đám người này.

Đám người này thực sự cẩn thận, ai cũng đem theo vũ khí, có vài người trẻ khỏe cầm súng, đi trước mở đường.

Những người ở lại trong xe toàn là người già yếu, phụ nữ và trẻ em. Có một thanh niên ngồi trong xe, nói chuyện với một cặp vợ chồng trung niên mấy câu rồi cầm súng xuống xe.

Cậu thanh niên này có ngoại hình thực sự nổi bật, giữa lúc mọi người chẳng ai còn hơi sức đâu quan tâm tới diện mạo thì cậu ta vẫn ăn mặc chỉnh tề, mặt mũi rửa ráy sạch sẽ, ngũ quan anh tuấn, thực sự không ăn khớp với thế giới xem ra đã hoàn toàn suy tàn này.

Cậu ta có một đôi mắt đẹp, trông hơi nữ tính nhưng nhìn tổng thể thì hài hòa, tuyệt đối sẽ không có ai nhận nhầm cậu ta thành con gái.

Cậu ta cầm súng đi theo sau mọi người, cực kỳ chững chạc, tư thế cầm súng cũng rất lão luyện, điềm tĩnh.

Dựa theo nguyên tắc nhân vật quan trọng nhất định sẽ không giống mọi người, Diệp Trần lập tức nhận định đây chắc chắn là nhân vật phản diện.

Trên thực tế, không cần phải suy luận, trong đầu Diệp Trần cũng đã xuất hiện điểm đánh dấu nhân vật phản diện.

Không có Ba Tám, hệ thống phụ trợ tự động liền được kích hoạt, Diệp Trần có cảm tưởng, thực ra, hệ thống phụ trợ này, hữu dụng hơn Ba Tám nhiều...

Bạch Sùng.

Đây là tên của nhân vật phản diện ở thế giới này.

Diệp Trần nhắm đọc cái tên này, thấy mọi người đã vào trong siêu thị, nhân lúc không có ai để ý, cô nhảy lên cửa sổ kính trên cao quan sát nhóm người này từ trên xuống.

Mọi người chia ra thành mấy tốp đi tìm đồ.

Bạch Sùng không phải người thích nói chuyện, quan hệ với mọi người chẳng đến đâu, mọi người lần lượt tách ra thành từng cặp hai người, vừa

vừa còn sót lại mỗi mình cậu ta.

Diệp Trần ngồi xồm trên cửa sổ, nghe một cặp vừa tìm đồ vừa thảo luận: “Đạo này đồ các thứ càng ngày càng khó kiếm, vật tư dự trữ sắp hết mất rồi.”

“Chứ còn gì nữa.”

Một người khác nói: “Chúng ta lại còn mang theo cả nhà thăng Bạch Sùng, đúng là của nợ.”

“Theo ý tao, hay là cứ vứt bọn họ lại cho xong.”

“Không hay lắm đâu.” Người nợ tìm ra được một món đồ hộp, nhìn nhìn rồi bỏ vào túi mình, “Lúc trước nhận đồ của nhà họ Bạch đã hứa là sẽ đưa bọn họ tới căn cứ A rồi.”

“Trước khác giờ khác. Lúc này rồi còn nói tới đạo nghĩa làm gì?”

Người đưa ra đề nghị cười gằn: “Theo ý tao, bọn họ nhất định vẫn còn đồ chưa nộp ra, cha của Bạch Sùng, tên Bạch Nguyên đó không phải là một kẻ có dị năng không gian hay sao? Nghe nói lão ta có một không gian to bằng cả gian nhà, mày nghĩ là nó chứa được bao nhiêu đồ? Hơn nữa, mày không thấy cả nhà họ Bạch đó sao, mọi người đều đã đói muốn ngất xỉu, nhà họ ai nấy mặt mũi đều vẫn hồng hào, nhất định là lén ăn vụng sau lưng chúng ta!”

Người tìm được đồ hộp không nói gì, người đưa ra đề nghị tiếp tục nói: “Hơn nữa, không phải bọn họ còn có thân thích làm quan to ở căn cứ A hay sao? Chúng ta cầm tín vật của nhà đó, nói là bạn của con trai nhà này, chưa biết chừng lại có lợi đấy!”

Lời này đã thuyết phục được người tìm thấy đồ hộp, người nợ bậm bậm môi, cuối cùng nói: “Chuyện này tao phải hỏi thử ý Nhị ca đã.”

Nói xong, hai người tìm thêm một lúc rồi quay lại đoàn xe tìm người quản lý mọi việc, “Nhị ca”.

Nhị ca tên thật là Viên Nhị Nguyên, mọi người đều gọi anh ta là Nhị ca. Hai người này quay về, nói lại ý của bọn họ với Viên Nhị Nguyên, Viên Nhị Nguyên trầm ngâm một lúc rồi bảo: “Giờ vật tư càng ngày càng khó kiếm, nếu cứ tiếp tục thế này, e là đoàn xe không thể cầm cự tới được căn cứ A. Bạch Nguyên nhất định là có có vật tư giấu giếm cho riêng mình, nếu lão ta chịu giao ra, chuyện này cho qua, nếu lão ta không chịu thì người bắt nhân chớ trách ta bất nghĩa.”

Lời của Viên Nhị Nguyên đã cho mọi người một cái cơ hợp lúc. Có người nói: “Phải, bọn họ ích kỷ thì không thể trách chúng ta được!”

“Người đến đủ cả chưa?”

Viên Nhị Nguyên nhìn lướt qua đám người đứng xung quanh mình. Bạch Sùng bị anh ta chia cho một khu vực nguy hiểm, chưa thể về ngay được, tất nhiên, có lẽ cả đời này cũng không thể về được nữa.

Anh ta đếm người, đều đã tới đủ. Viên Nhị Nguyên đánh mặt, hô: “Đi, tìm người thôi.”

Cả đoàn người kéo tới chỗ vợ chồng họ Bạch. Diệp Trần sốt ruột, chạy vội đi tìm Bạch Sùng, chẳng kịp để tâm xem mình có bị người phát hiện hay không.

Cô chạy thẳng một mạch tới chỗ Bạch Sùng, kêu meo meo.

Bạch Sùng vẫn đang mãi tìm đồ, Diệp Trần nhảy lên mặt quầy, kêu lên đây kích động.

Nhưng mà hiện giờ, hơi của cô hơi ngắn, không kêu được âm dài, giống bọn chó con, kêu méo, méo, méo cực kỳ có nhịp điệu.

Bạch Sùng nghe thấy tiếng cô gọi, ngơ ngác ngẩng đầu lên, ngấn ra mắt một lúc, đây là... mèo?

Còn là một con mèo chưa dứt sữa?

Bạch Sùng thấy khá bất ngờ, bởi vì, ở thế giới này, những sinh vật nhỏ bé, yếu ớt đều đã bị zombie cắn chết, con mèo nhỏ này chẳng những còn sống khỏe mạnh mà trông còn sạch sẽ, chẳng lẽ là có người nuôi?

Trong đầu Bạch Sùng xẹt qua rất nhiều suy nghĩ, cậu ta muốn dụ Diệp Trần xuống nên học theo tiếng mèo kêu: “Meoooo, xuống đây, meoooo”.

Diệp Trần: “...”

Ồ ồ ồ.

Diệp Trần bỗng rất muốn cho tên thiếu niên ngu ngốc này ăn một tát vuốt mèo.

Có điều, đây không phải là chuyện chính yếu. Diệp Trần muốn dẫn cậu ta về, cho cậu ta biết cha mẹ cậu ta đang gặp nguy hiểm. Thế nhưng, cô không có cách nào biểu đạt, nghĩ ngợi trong chốc lát, cô quyết định chọn một cách thức vô cùng giản dị...

Đánh cậu ta!

Chỉ cần chọc tức cậu ta, cậu ta nhất định sẽ đuổi theo, cô sẽ dẫn cậu ta đi tìm cha mẹ.

Diệp Trần lập tức vung móng vuốt lên gạt đồ xuống!

Bạch Sùng nhúu nhúu đầu mày, con mèo con chưa dứt sữa cứ thế gạt văng hết đồ nọ tới đồ kia vào người cậu ta.

Bạch Sùng thấy hơi bức mình, muốn kệt xác nó nhưng con mèo này chẳng những hất đồ vào người cậu ta mà còn chống hông vào mặt cậu ta, lắc hông đầy khiêu khích!

Xong xuôi đâu đấy, nó bỏ chạy!

Bạch Sùng lập tức đuổi theo, khiêu khích, khiêu khích lắm, cậu ta nhất định phải cho nó biết sự lợi hại của mình!

Cậu ta chạy đuổi theo Diệp Trần ra tới ngoài, vừa chạy vừa la: “Đứng lại! Mày đứng lại đó cho tao!”

Cho dù Diệp Trần nhỏ thì có nhỏ nhưng lại vô cùng linh hoạt, kỹ năng tránh né tuyệt vời khiến Bạch Sùng chỉ có thể chạy đuổi theo suốt cả quãng đường, hễ thấy sắp bắt được rồi thì thoát một cái liền để hụt mất!

Diệp Trần cảm thấy kỹ năng chạy trốn của mình gần như là hoàn mỹ còn Bạch Sùng thì ngày càng thêm tức. Cậu ta quyết tâm bắt được con mèo này là phải nướng lên ăn thịt. Không ngờ vừa lao ra ngoài liền nhận ra tình hình bất thường.

Tính cảnh giác mách bảo Bạch Sùng phải nấp đi, cậu ta trông thấy cha mình bị người ta quây lại, bắt phải giao nộp hết đồ còn giấu trong không gian ra.

Bạch Sùng biết rõ, bọn họ đã đưa gần như hết tất cả mọi vật tư mình có ra để được nhận sự bảo vệ rồi. Không gian dị năng của cha cậu ta thực ra chưa đầy nửa mét vuông, thực sự không cất trữ được bao nhiêu đồ.

Bạch Sùng xiết chặt năm đấm, lên tiếp cận đám người, ngay khi bọn chúng định động thủ với Bạch Nguyên, Bạch Sùng nổ súng!

Mọi chuyện lập tức trở nên hỗn loạn, Bạch Sùng đánh nhau với bọn chúng, đạn bay tứ tung, một tên bổ nhào vào người Bạch Sùng, một tên

khác đập mạnh vào đầu cậu ta!

Diệp Trần muốn làm chút gì đó nhưng mọi kỹ năng cô từng học đều không thể áp dụng được với cơ thể mèo. Cô cuống cuống xoay vòng vòng nhưng không dám lộ đầu ra. Đầu Bạch Sùng bị đập chảy máu, cậu ta lắc lư người, muốn đi tới chỗ Bạch Nguyên.

“Cha...”

Cậu ta khàn khàn gọi, cố gắng đi lại đó: “Con tới cứu cha...”

“Các người đang làm gì vậy!”

Đúng lúc này, một tiếng quát to từ trên trời giáng xuống, một quả cầu lửa đập trúng đám người đang định tấn công Bạch Sùng!

Diệp Trần ngẩng đầu, trên nóc xe buýt không biết từ lúc nào đã có một gã thanh niên đáp xuống.

Anh ta trông thì cũng chỉ mới ngoài hai mươi, áo gió cộc tay, vác một cây súng máy, trông ngẫu lòi.

Viên Nhị Nguyên ngẩng đầu, bức tức quát: “Mày là ai?!”

“Tôi?” Đối phương nhú mày, “Tôi là Trần Lâm.”

“Mày là thằng mẹ nào?!” Một tên khác nhảy ra hỏi. Bạch Nguyên sốt sắng la lên: “Cứu mạng! Thiếu hiệp cứu mạng!”

Mọi người: “...”

Đã sắp thế kỷ hai mươi hai tới nơi mà vẫn còn được nghe mấy từ của thời cổ đại, đúng là chuyện lạ.

Diệp Trần thấy Trần Lâm đã đến, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trần Lâm thức tỉnh dị năng từ sớm, hiện giờ, anh ta chắc chắn là cao thủ ở chỗ này. Cho dù có gặp phải người mạnh hơn thì, với tư cách là nam chính, Trần Lâm chắc chắn sẽ gặp kẻ địch mạnh ta càng mạnh hơn. Có anh ta ở đây, Diệp Trần chẳng hề lo lắng chút nào.

Nghe Bạch Nguyên kêu cứu, Trần Lâm bỏ chút thời gian ngắn để cập nhật tình hình rồi nói với Viên Nhị Nguyên: “Các người thiếu vật tư phải không? Để gia đình này đi, tôi đem vật tư một ngày ra trao đổi.”

“Không chịu hả?” Trần Lâm cười gằn, “Thế thì đừng trách đây không khách khí.”

Viên Nhị Nguyên dẫn đo suy nghĩ, Trần Lâm rõ ràng là một kẻ có dị năng, hơn nữa khác với kiểu dị năng không gian của Bạch Nguyên, dị năng của Trần Lâm có khả năng tấn công, vả lại còn rất cao cấp nữa.

Viên Nhị Nguyên không muốn hy sinh quá nhiều, không cần nghĩ lâu, anh ta gật đầu.

Trần Lâm cho Viên Nhị Nguyên chuyển đồ đi. Sau khi Viên Nhị Nguyên dẫn người lên xe đi khuất, Trần Lâm bảo vợ chồng Bạch Nguyên để ý Bạch Sùng rồi một mình vào trong siêu thị. Thấy anh ta vào siêu thị rồi, Diệp Trần mới dám chạy lại chỗ Bạch Sùng, lấy chân đẩy đẩy người cậu ta.

Cũng trong giây phút này, Lục Minh nhập vào cơ thể của Bạch Sùng.

666 bị hệ thống sắp xếp đi xem mắt, anh ta mày mò một hồi, vừa vừa tới đây vào đúng ngày cuộc đời Bạch Sùng xảy ra bước ngoặt trọng đại.

Nhiệm vụ lần này của anh ta vẫn là đưa nhân vật phản diện lợi ngược dòng, kiếm điểm danh vọng, địa vị, tiền tài, người đẹp.

Lục Minh mơ hồ có cảm giác ai đó đẩy người mình, mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn, một con mèo con màu trắng chưa dứt sữa có cái bớt đen hình trái tim đang ngồi cạnh bên cạnh, nhìn cậu ta đầy lo lắng.

Thấy cậu ta tỉnh, mèo con giật mình nhảy giật lùi ra xa, trông cực kỳ đáng yêu.

Lục Minh bật cười, vẫy tay gọi Diệp Trần.

Anh ta biết chuyện vừa xảy ra, tất nhiên anh ta hiểu, con mèo này vừa rồi đã báo động cho Bạch Sùng biết.

Lục Minh là một người rất thích mèo, trông thấy con mèo nhỏ này, trái tim liền tan chảy.

Anh ta nhìn Diệp Trần bằng ánh mắt đầy thân thiện, Diệp Trần nhận thấy sự cổ vũ trong mắt đối phương, rụt rè thò chân, đặt một chân vào lòng bàn tay Lục Minh.

Lục Minh nhẹ nhàng ôm bàn chân nhỏ của Diệp Trần rồi lắc lắc.

“Chào em.” Lục Minh cười, “Mèo con.”

Tác giả có chuyện muốn nói: [mẫu truyện nhỏ]

Mặc Thư Bạch: “Nhân vật phản diện, anh thấy qua bao nhiêu thế giới như vậy, thế giới nào là anh hạnh phúc nhất?”

Nhân vật phản diện: “Thế giới này đi.”

Mặc Thư Bạch: “Vì sao?”

Nhân vật phản diện: “Bởi vì, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã lừa gạt được một con mèo... Thành công!”

Chú thích:

*áo gió cộc tay 短袖风衣:

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

107. Chương 107: Luôn Là Mèo Của Cậu 2

Diệp Trần có cảm tưởng, Bạch Sùng của giờ phút này tựa hồ có chút không giống với Bạch Sùng trước lúc hôn mê.

Bạch Sùng trước hôn mê, ở trong mắt có gì đó trông rất u tối khiến Diệp Trần cảm thấy đôi phần nguy hiểm, đây cũng là lí do vì sao ban đầu Bạch Sùng dụ cô xuống, cô không chịu tới gần. Còn Bạch Sùng đang đưa tay nắm móng vuốt của cô lúc này đây, trong mắt không hề có sự tăm tối, ánh mắt nhìn cô đầy dịu dàng, ấm áp, khiến cô cảm thấy rất an lòng, bất giác muốn tới gần hơn.

Nhưng không hiểu vì sao, thứ cảm giác này lại khiến cô cảm thấy hơi khó chịu. Vậy nên, cho dù trong lòng muốn đáp lại Bạch Sùng, cô vẫn quay đầu đi, tỏ vẻ khinh thường.

Lục Minh, hay chính là Bạch Sùng, ngẩn ra trước thái độ của Diệp Trần, anh ta có cảm giác, hình như, phải chăng mình vừa nhìn thấy... sự khinh thường trong nét mặt của con mèo này?

Lúc này, Trần Lâm đã xử lý xong nhóm Viên Nhị Nguyên. Anh ta là người yêu ghét rạch ròi, đối xử với kẻ địch tàn nhẫn như gió thu thổi sạch lá vàng. Trần Lâm thấy Bạch Sùng đã tỉnh, đang đi tới chào hỏi, không ngờ lại phát hiện ra Bạch Sùng đang cầm chân một con mèo nói chuyện với nó.

Trần Lâm vừa nhìn thấy mèo, mắt liền sáng lên, đi vội tới, hào hứng bảo: “Quào, là mèo này! Cậu có mèo à?! Tuổi đang trẻ mà có một con mèo

đúng là tuyệt vời! Hơn nữa, mèo của cậu đến giờ vẫn không bị nhiễm bệnh!”

Bạch Sùng nghe giọng điệu thích thú của Trần Lâm, bất giác nắm móng vuốt nhỏ bé của mèo con chặt hơn một chút. Diệp Trần thấy hơi khó chịu, mèo lên một tiếng, tỏ ý bất mãn.

Cô vốn định mèo sao cho ghê gớm một chút nhưng vì giọng quá nhỏ, tiếng kêu quá mỏng, vừa lên tiếng, Diệp Trần liền cảm thấy mất mặt, ngậm ngay miệng lại.

Hoàn toàn không có tí khí thế nào.

Bạch Sùng nghe tiếng kêu của Diệp Trần, toàn thân như tan chảy, Trần Lâm càng thích thú hơn, lại nói nữa: “Đây là mèo con! Mèo con này! Mấy tháng rồi? Vẫn còn đang uống sữa à?”

Mấy tháng rồi...

Bạch Sùng không biết. Tuy vậy, cậu ta không muốn để Trần Lâm biết là bản thân không phải chủ của con mèo này, con mèo này nhất định phải có một người chủ, bằng không, giờ thời thế như vậy, nó khó mà sinh tồn được. Thay vì để người khác làm chủ của nó, chi bằng để anh ta làm!

Vậy là Bạch Sùng cười cười đáp: “Tầm hơn một tháng, tôi mới nhặt được trên đường mấy hôm trước.”

“Giờ mà vẫn nhặt được loại mèo này?” Trần Lâm rất ngạc nhiên. Bạch Sùng ôm Diệp Trần vào lòng, Diệp Trần cũng không giãy. Bạch Sùng thấy Diệp Trần không phản kháng, trong lòng rất vui, bế mèo đứng dậy, hỏi Trần Lâm: “Tôi là Bạch Sùng, từ thành phố G đi căn cứ, anh là?”

“À, tôi là Trần Lâm.” Trần Lâm vác súng lên vai, hất cằm về phía Bắc: “Tôi tới căn cứ ở thành phố B để tòng quân, cậu muốn tới căn cứ nào? Tiện

đường tôi đưa cậu đi luôn.”

Nghe thấy cái tên Trần Lâm, mắt Bạch Sùng hơi tối đi nhưng rồi anh ta nhanh chóng nở nụ cười, hòa nhã nói: “VẬY LÀM PHIÊN ANH. ĐÂY LÀ CHA MẸ TÔI, BẠCH NGUYÊN, LÝ HÂN.”

Bạch Sùng chỉ về phía cặp vợ chồng nhà họ Bạch đang sợ hãi, sau đó chỉ vào con mèo mình đang ôm: “Đây là mèo của tôi, tên là... Bạch Tiểu Trần.”

Bạch Sùng hơi ngập ngừng, phân vân giữa hai cái tên Tống Uyển Thanh và Diệp Trần.

Thế giới trước, anh ta chết tại Nam Kinh, lịch sử không thể thay đổi, hệ thống khóa hết mọi năng lực đặc biệt anh ta có, anh ta chỉ có thể chiến đấu anh dũng như một người bình thường.

Trong giây phút thành phố rơi vào tay giặc, anh ta chết ở Nam Kinh, vào giây phút ấy, anh ta nhớ tới người đó, anh ta nghĩ, cô nhất định sẽ mặc kỳ bào đẹp đẽ, sống hạnh phúc ở Hương Cảng.

666 nói cho anh ta biết, Tống Uyển Thanh hoàn thành nhiệm vụ thay anh ta, năm 2000, trả văn vật lại cho quốc gia, anh ta nghĩ, cuộc đời của Tống Uyển Thanh hẳn là cũng không tệ.

Cô sống không tệ, anh ta cũng an tâm.

Đã bị tẩy trừ tình cảm, tình cảm kiếp trước của anh ta đã phai nhạt nhưng anh ta vẫn nhớ rõ mọi chuyện xảy ra. Anh ta bỗng nhận ra, hóa ra rốt cuộc mình vẫn không hiểu người con gái này, thậm chí ngay cả thực ra cô ấy tên là Diệp Trần hay là Tống Uyển Thanh, có phải là Tống Uyển Thanh thật không, cũng không rõ.

Có điều, chuyện này cũng không quan trọng, một cuộc đời mới đã bắt đầu rồi.

Bạch Sùng xoa đầu Diệp Trần, Diệp Trần xoay đầu lại nhìn anh ta, Bạch Sùng cười cười, gọi cô: “Tiểu Trần.”

Diệp Trần phớt lờ anh ta. Giờ Bạch Sùng cũng không có thời gian quan tâm cô, vỗ nhẹ đầu cô như dỗ trẻ con: “Em tên là Bạch Tiểu Trần, phải nhớ nhé.”

Diệp Trần không quay đầu lại, Bạch Sùng ngẫm nghĩ: “Em không để ý anh nói, không phải là em bị điếc đấy chứ?”

“Anh mới bị điếc ấy!”

Diệp Trần xoay đầu lại, kêu lên một tiếng đầy “hung ác”, Bạch Sùng cười rộ lên, y như thể hiểu ý cô, gật đầu đáp: “Vâng vâng, em không phải đồ điếc.”

Diệp Trần: “...”

Nói chuyện với cả một con mèo, tên này chắc mất trí rồi.

Bạch Sùng và Trần Lâm nói chuyện với nhau một lúc. Trần Lâm đi một mình suốt hành trình cũng cô đơn, thực ra vốn cũng cần có một người giúp sức, Bạch Sùng liền kết đội với Trần Lâm, hai người hẹn trước, đưa cha mẹ của anh ta tới căn cứ rồi hai người sẽ tới căn cứ ở thành phố B để tòng quân.

Đây vốn cũng chính là con đường Bạch Sùng tự hoạch định cho mình, giờ có Trần Lâm trợ giúp, trong lòng Bạch Sùng tất nhiên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Bạch Sùng hiểu rõ tình hình của mình, anh ta là một kẻ toàn hệ dị năng nhưng ban đầu không thể hiện ra được, máu của anh ta lại có khả năng kích hoạt dị năng của người khác, khiến anh ta rơi vào tình trạng vô cùng nguy hiểm.

Anh ta giống như một miếng thịt Đường Tăng, ai ai cũng muốn ăn.

Nguyên thân của Bạch Sùng vốn là kích hoạt dị năng của người khác để bảo vệ chính mình, sau này thì bị bắt lại ngày ngày rút máu. Vậy nên, tranh thủ lúc này đây, anh ta phải tìm một chỗ dựa vững chắc cho mình chứ không phải là bồi dưỡng nên một chỗ dựa.

Tình cờ, Trần Lâm đúng là một lựa chọn cực tốt.

Là nam chính của một truyện không ngừng phản công thăng cấp, Trần Lâm luôn thuận buồn xuôi gió, gặp địch mạnh ta càng mạnh hơn, không bao giờ phải chịu ảm ức, thức tỉnh dị năng từ rất sớm và sau này sẽ trở thành cao thủ số một, số hai, được làm anh em của người này để y bảo vệ cho, đối với Bạch Sùng, đúng là quá may mắn.

Vì thế, anh ta nhanh chóng xưng huynh gọi đệ với Trần Lâm, nhận Trần Lâm làm đại ca.

Trần Lâm nhìn xung quanh, thương lượng với Bạch Sùng: “Hai chúng ta chia nhau ra tìm vật tư, cướp lấy một ít cho lên xe.”

Bạch Sùng gật đầu, anh ta muốn giao Diệp Trần cho cha mẹ nhưng anh ta vừa đưa Diệp Trần ra, Diệp Trần liền xòe móng giãy dụa. Bạch Sùng hết cách, đành nói với cô: “Vậy anh mang em theo, em đừng gây sự nhé.”

Diệp Trần gật đầu, Bạch Sùng và đám người xung quanh trở mắt. Con mèo này quả nhiên có chút bất bình thường!

Bạch Sùng bỏ Diệp Trần lên vai rồi đi theo Trần Lâm tìm đồ. Vừa rồi nguyên thân vốn đã tìm qua siêu thị này một lần rồi, không tìm được gì cả, nhưng nếu Bạch Sùng nhớ không nhầm thì, kỳ thực chỗ này có một cái kho hàng ngầm, lối vào bị sập chặn ngang nên không bị người phát hiện. Vậy mà Trần Lâm vừa tới, anh ta vấp ngã một cái liền phát hiện ra nó.

Nam chính, đúng là may mắn vậy đấy.

Nhưng hôm nay, Bạch Sùng quyết định phải tìm ra nó trước Trần Lâm, vậy nên anh ta đi đằng trước Trần Lâm, nói là mở đường cho anh ta.

Diệp Trần ngồi xổm trên vai Bạch Sùng, nhìn con người đi tìm vật tư, đi chưa được mấy bước, Diệp Trần bỗng để mắt thấy một tảng đá trông không được tự nhiên cho lắm.

Cô kêu “meo” một tiếng rồi đột ngột nhảy xuống, chạy về phía nó, đi quanh tảng đá vòng tới vòng lui.

“Tiểu Trần!”

Bạch Sùng giật mình, vội chạy đuổi theo, Trần Lâm nghe thấy động tĩnh bên này nên cũng đi sang hỏi: “Làm gì thế?”

Bạch Sùng không nói gì, định lại bế Diệp Trần lên nhưng vừa tiếp cận tảng đá liền phát hiện ra tảng đá này có chút bất thường.

Anh ta ngồi xổm xuống, áp người xuống dưới đất gõ gõ, Trần Lâm sức hiểu ra: “Cậu cảm thấy chỗ này có hầm ngầm à?”

“Ừ.”

Bạch Sùng đáp chắc nịch, gạt hết đám cỏ dại ra.

Một cánh cửa sắt lộ ra trước mắt hai người, Trần Lâm và Bạch Sùng liếc nhau, lập tức mở xem thử.

Dưới cánh cửa là một cái kho đầy ắp hàng. Bạch Sùng và Trần Lâm liền bắt tay vào chuyển đồ. Cha mẹ của Bạch Sùng cũng tới giúp, bốn người nhanh chóng lấp đầy hàng hóa vào xe, làm đầy không gian của Bạch Nguyên và cả không gian của Trần Lâm.

Tới khi không gian của Trần Lâm cũng được lấp đầy, kho hàng này đã chẳng còn thừa lại là bao. Trần Lâm phấn khởi nói: “Chỗ còn thừa để lại cho người tới sau đi. Chỗ vật tư này đủ để chúng ta ăn khá lâu rồi. Lần này phải cảm ơn Bạch Tiểu Trần.”

Trần Lâm đi lại chỗ Diệp Trần, trình trọng nói: “Cám ơn mày nhé, tao sẽ cho mày ăn uống tử tế.”

Diệp Trần thích được người khác khen, cô meo lên một tiếng hưởng ứng. Bạch Sùng chìa tay bế Diệp Trần lên. Lúc này, mọi người đều đã thấm mệt, Bạch Sùng hỏi thử: “Tôi ngủ mấy tiếng rồi đổi phiên lái xe cho anh nhé?”

Trần Lâm gật đầu: “Ừ, cậu ngủ đi, tôi lái xe.”

Phân công nhau xong, Bạch Sùng liền bế Diệp Trần về phòng ngủ.

Xe của Trần Lâm là loại xa xỉ, các phòng ngăn thành từng gian riêng, có hai phòng, nhà vệ sinh và bếp có đủ mọi thứ.

Vợ chồng Bạch Nguyên ở một phòng, Bạch Sùng bế Diệp Trần vào ở một phòng.

Bạch Sùng hơi mệt nhưng vẫn chịu được, quyết định đi tắm cho Diệp Trần.

Dù sao cũng là mèo hoang, không biết có mang theo mầm bệnh gì không.

... Có điều, thế giới này cũng chẳng có mầm bệnh nào đáng sợ.

Bạch Sùng nói một tiếng với Trần Lâm, bảo là muốn tắm, Trần Lâm đáp sáng khoái: “Tắm đi, tôi có dị năng hệ nước, đừng lãng phí là được.”

Bạch Sùng gật đầu, nói một lời từ tận đáy lòng: “Cảm ơn nhé.”

Nói xong, Bạch Sùng bế Diệp Trần vào phòng tắm.

Mới đầu Diệp Trần không nhận ra là mình đang đi đâu, sau đó mới sực hiểu ra.

Cô sợ tới mức co giò bỏ chạy. Bạch Sùng với tay tóm cô lại, bất lực bảo: “Chạy gì mà chạy?”

Diệp Trần gần như muốn sụp đổ.

Cô là một con mèo, bạn đã từng gặp con mèo nào thích tắm rửa chưa?

Cứ cho là cô có thể chịu được việc tắm nước thì vấn đề là, cô không muốn tắm với Bạch Sùng! Mắt mọc lẹo mất!

Tuy nhiên, những lời này cô đều không nói được, chỉ có thể kêu meo meo.

Bạch Sùng tóm cổ cô vào phòng tắm, đóng cửa lại, bắt đầu cởi áo.

Diệp Trần vừa thấy anh ta cởi áo liền nhắm tịt mắt lại. Bạch Sùng thấy buồn cười, cởi quần áo xong, tóm Diệp Trần lên, Diệp Trần liền bắt đầu ra sức đẩy anh ta ra.

Bộ móng sắc của Diệp Trần được giấu kỹ trong đệm thịt màu hồng, cô không hề định cào Bạch Sùng, Bạch Sùng chỉ cảm thấy đệm thịt mềm mềm đập đập vào bàn tay.

Tuy biết Diệp Trần làm vậy là đang phản kháng nhưng anh ta vẫn cảm thấy cực kỳ dễ chịu, không nhin nổi cười: “Em đang phản đối hay đang đùa nghịch vậy?”

Diệp Trần dừng lại, đột ngột nhận ra, phản kháng như vậy không hề đủ để Bạch Sùng hiểu được quyết tâm không muốn tắm rửa của cô!

Tuy lí trí vẫn biết là nên đi tắm nhưng hễ vừa nghĩ tới nước là cô đã thấy khó chịu rồi.

Vậy là, trong lúc Bạch Sùng chờ nước nóng, cô mở to mắt, tung người nhảy bật lên, chớp lấy cánh tay Bạch Sùng, lấy đà phi lên trên đỉnh đầu vòi hoa sen đứng, từ trên cao nhìn xuống!

Bạch Sùng “ôi” một tiếng, ngẩng đầu lên, nghiêm mặt:

“Xuống dưới!”

Anh ta che miệng vết thương, giọng điệu cảnh cáo.

Diệp Trần bẽ nghề nhìn đối phương, đôi mắt ánh lên vẻ khinh thường, từng cọng lông trên cơ thể đều như muốn nói...

Trầm dựa vào bản lĩnh của mình lên được vòi hoa sen, dựa vào đâu mà phải xuống?

Có giỏi thì lên đây mà bắt ta!

Tác giả có chuyện muốn nói:

Bạch Sùng: “Xuống dưới!”

Diệp Trần: “Không xuống!”

Bạch Sùng: “Xuống đây thì thơm em.”

Diệp Trần: “Tôi xuống.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

108. Chương 108: Luôn Là Mèo Của Cậu 3

Diệp Trần dùng ánh mắt miệt thị cúi đầu nhìn Bạch Sùng, Bạch Sùng nghiêm mặt nhìn lại Diệp Trần, một mèo một người im lặng đấu mắt, được một lúc thì Bạch Sùng lạnh giọng hỏi: “Em không chịu xuống chứ gì?”

Diệp Trần meo một tiếng, ánh mắt ngập tràn khinh bỉ, Bạch Sùng với tay lên lấy vôi hoa sen, Diệp Trần lập tức nhảy xuống vai Bạch Sùng rồi từ đó tung người, nhảy lên tay nắm cửa. Cửa phòng tắm đã bị Bạch Sùng đóng lại, Diệp Trần thử mở cửa nhưng vì cửa là thiết kế kéo vào trong nên Diệp Trần liều mạng mèo cũng không cách nào kéo ra được. Vào lúc này, Bạch Sùng thử nước, thấy đã đủ ấm, bèn phun thẳng về phía Diệp Trần!

Diệp Trần hét lên một tiếng, bắt đầu điên cuồng chạy trốn, Bạch Sùng cầm vôi hoa sen đuổi theo sát đằng sau cô, phun ướt hết lông cô rồi lại lấy sữa tắm, túm cô lại, muốn chà bọt lên người cô, Diệp Trần liều mạng phản kháng, khiến Bạch Sùng thương tích đầy mình. Bạch Sùng dùng vũ lực trấn áp, vừa tắm vừa mắng: “Tiểu tử tông ngoan nào! Ôi... nhẹ thôi! Anh động thủ bây giờ! Ôi chao, em xuống tay được lắm!”

Với tinh thần không màng sinh tử, cuối cùng Bạch Sùng cũng tắm rửa sạch sẽ xong cho Diệp Trần. Lông ướt sũng nước khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô lạnh quá, run lên, Bạch Sùng quấn cô vào trong khăn lông, ôm cô vào lòng rồi ra ngoài hỏi Trần Lâm đang lái xe: “Có máy sấy không? Nó hơi lạnh.”

“À, có, ở trong ngăn kéo thứ hai của cái tủ màu hồng ấy.”

Trần Lâm nói to.

Bạch Sùng tìm thấy máy sấy, đặt Diệp Trần lên hai chân, bật máy, sấy lông cho cô.

Diệp Trần không hề từ chối, cô đã lạnh lắm rồi. Bạch Sùng giữ máy sấy ở khoảng cách vừa phải, hơi ấm dạt dào khiến Diệp Trần cảm thấy cực kỳ dễ chịu. Bạch Sùng vừa sấy vừa chải lông cho cô, Diệp Trần ngồi ngoan, lười biếng kêu một tiếng: “Meo eoooo...”

Bạch Sùng cảm nhận được Diệp Trần đang vui, anh ta không nén nổi cười: “Thoải mái chứ hả?”

Diệp Trần mặc kệ anh ta, vờn vờn cổ, ý bảo anh ta gỡ ở đây này. Bạch Sùng hiểu ý, một mặt gỡ giúp cô, một mặt bảo: “Vừa này lúc tắm cũng ngoan được như thế này thì tốt.”

Diệp Trần cảm thấy Bạch Sùng đúng là đồ ngớ ngẩn, nếu tắm rửa mà cũng thoải mái được như thế này thì cô còn đánh nhau với anh ta làm gì?

Sấy khô lông, Bạch Sùng thả Diệp Trần vào trong ổ chăn rồi đi tắm cho mình, tìm urgo dán lên những chỗ bị thương.

Lúc anh ta làm những việc này, Diệp Trần nằm trong ổ chăn, bắt đầu suy nghĩ một vấn đề hết sức gay go, với thân phận một con mèo, cô làm thế nào thực hiện nhiệm vụ được đây?

Chẳng có lẽ lại dựa vào dễ thương làm nũng?

Gấu trúc mới thế.

Diệp Trần trái lo phải nghĩ, bỗng nhớ ra một chuyện, mẹ kiếp, Bạch Sùng là Đường Tăng mà! Thịt của anh ta có thể kích hoạt dị năng, tuy cô là

một con mèo nhưng chắc là... cũng không có vấn đề gì lớn.

Nghĩ vậy, Diệp Trần lập tức xòe móng vuốt ra kiểm tra, soi thử xem có dính máu của Bạch Sùng không.

Hiện thực rất tàn khốc, không có.

Nhưng không sao. Diệp Trần mai phục trong ổ chần, ủ mưu Bạch Sùng mà tới sẽ cho anh ta ngay một phát trí mạng... à không, là một phát cào.

Diệp Trần nằm trong ổ chần chờ Bạch Sùng.

Bạch Sùng đang tắm... Cô hơi buồn ngủ rồi.

Bạch Sùng tắm xong ra ngoài bôi kem dưỡng da... Cô mệt lắm rồi. Cô thật không hiểu nổi, đã là mặt thể, Bạch Sùng với Trần Lâm sao còn sống xa xỉ như vậy, lại còn bôi cả kem dưỡng da...

Bạch Sùng soi gương dán urgo... Diệp Trần chịu không nổi nữa, cô nghĩ, Bạch Sùng sao có thể ái tới thế được? Không phải chỉ là một vết thương nho nhỏ thôi sao, có cần phải dán urgo không?

Diệp Trần vừa mĩa mai vừa dần dần thiếp đi, không biết bao lâu sau, mơ màng có cảm giác được bế lên chuyển sang chỗ khác. Cô sức nhớ ra, phải rồi, cô muốn đánh Bạch Sùng, cô muốn máu của anh ta!

Diệp Trần lập tức vùng dậy, tung một cước!

Cô không biết mình đã cào được vào chỗ nào, chỉ nghe thấy tiếng Bạch Sùng đau kêu lên một tiếng, khom lưng ôm nửa người dưới.

Diệp Trần ngẩn ra, giơ tay nhìn nhìn móng vuốt của mình rồi lại nhìn nhìn Bạch Sùng, không dám tin điều bản thân vừa làm.

Bạch Sùng đau đến mức phải một lúc lâu sau mới đứng dậy được rồi bắt đầu lăm bằm.

“Anh muốn ném em xuống... Bạch Tiểu Trần, anh nói cho em biết, em chết chắc rồi, anh nhất định sẽ vứt em lại một chỗ hoang vu, nhất định phải cho em biết một con mèo sống một mình sẽ khổ đến thế nào...”

Nói xong, Bạch Sùng dừng lại, ngẩng đầu, định đi bắt Diệp Trần nhưng vừa nhìn lên liền nhìn thấy một bé mèo con đang ngơ ngác nhìn anh ta, đôi mắt đầy mộng lung, anh ta bỗng không còn thấy cái gì nữa.

Đáng yêu như thế, dù làm gì cũng đều có thể tha thứ được.

Không phải là chỉ bị cào một chút thôi sao? Nó còn nhỏ mà, nó có biết gì đâu!

Bạch Sùng hít sâu một hơi, nặn ra một nụ cười.

“Tiểu Trần à, anh thương lượng với em một chuyện nhé được không?”

Diệp Trần giương mắt nhìn anh ta, Bạch Sùng gượng hết sức mỉm cười, giọng đầy nhún nhường: “Sau này không được tùy tiện cào người nữa nhé, được không?”

Vừa dứt lời, Diệp Trần cào ngay một cào lên tay anh ta.

Cào xong, Diệp Trần lập tức đưa chân lên liếm liếm máu.

Cảnh tượng này ở trong mắt Bạch Sùng, chính là khiêu khích!

Con mèo trước mặt này, chẳng những cào anh ta mà cào xong lại còn tao nhã, vô liêm sỉ liếm móng vuốt, xác láo ra vẻ “Anh làm gì được tôi nào”.

Bạch Sùng dù có tốt tính hơn nữa cũng phải nổi cáu, túm Diệp Trần lại, bỏ vào trong phòng tắm. Chân Diệp Trần dẫm vào nước, thấy cực kỳ khó chịu, kêu lên một tiếng đầy phẫn nộ với Bạch Sùng.

Bạch Sùng thấy cô dựng lông lên bèn nghiêm khắc bảo: “Tự kiểm điểm lại bản thân đi, không kiểm điểm xong không cho ra!”

Nói xong, Bạch Sùng nhốt cô lại, xoay lưng bỏ đi.

Diệp Trần mắng anh ta, tiếng kêu vừa chói tai vừa ghê gớm. Bạch Sùng hừ một tiếng, chui vào trong chăn, chuẩn bị ngủ.

Diệp Trần quay sang đánh giá sự biến đổi của mình.

Cô giơ móng lên nhìn, vẫn là chân mèo lông trắng.

Vẫy vẫy đuôi, vẫn còn đuôi.

Thử cảm nhận bên trong cơ thể, chẳng thấy có dị năng gì.

Máu Bạch Sùng phải chẳng vô dụng? Hay là do cô uống quá ít?

Diệp Trần nghiêm túc suy nghĩ, đồng thời meo meo cầu cứu.

Chỗ này thực sự là khó chịu.

Ban đầu Bạch Sùng còn ngủ được, sau đó nghe thấy tiếng kêu vừa nhỏ vừa mềm yếu của Diệp Trần, chẳng may may còn vẻ uy phong như vừa rồi, chớp mắt một cái, Bạch Sùng liền thấy đau lòng.

Mày xem, Bạch Tiểu Trần đáng yêu biết bao, giờ chắc chắn là em ấy đã biết sai rồi.

Bạch Sùng nghĩ, thực sự không chịu được, chạy sang phòng tắm, bế Diệp Trần ra, vừa bế vừa càu nhàu bảo: “Biết sai chưa?”

Diệp Trần liều mạng gật đầu, Bạch Sùng rất vui, ôm Diệp Trần trong lòng, cẩn thận lấy khăn lau bàn chân dẫm phải nước cho cô rồi ôm cô bỏ vào trong ổ chăn.

“Được rồi, đừng nghịch nữa nhé,” Bạch Sùng vuốt vuốt lông của cô, dịu dàng bảo, “ngủ thôi.”

Diệp Trần cọ cọ vào người anh ta, meo một tiếng coi như trả lời, sau đó nằm trên ngực Bạch Sùng, gối đầu lên ngực anh ta, khò khè ngủ say.

Lúc ngủ Diệp Trần không kêu grừ grừ như lũ mèo mà còn “xiu~xiu~xiu~” tiếng thối bong bóng. Bạch Sùng không chê ồn, còn cảm thấy vô cùng đáng yêu, cúi xuống hôn lên đầu Diệp Trần rồi nhắm mắt lại ngủ.

Không biết đã ngủ được bao lâu, Diệp Trần thấy hơi nóng, cảm giác có một luồng nhiệt đang bốc lên trong cơ thể, cơ thể cô dường như giãn dài ra, chân dài thẳng tắp, tấm lưng mảnh khảnh, bộ ngực đầy đặn...

Diệp Trần nóng quá, khó chịu, vẫy vẫy đuôi...

Thế rồi, đột ngột tỉnh giấc.

Cô là người sao lại có đuôi?

Sau đó tỉnh táo lại, lại nghĩ, không đúng, cô là mèo, mèo... sao lại có chân?!

Diệp Trần lập tức ý thức được có gì đó sai sai. Bây giờ cô mới phát hiện, không biết từ lúc nào, mình đã biến thành người!

Bạch Sùng vẫn đang ngủ, tay gác lên người cô, Diệp Trần xị mặt, phe phẩy đuôi.

Cô phát hiện mình đã biến thành một thiếu nữ, một “thiếu nữ” có tai mèo, đuôi mèo!

Vì cô không mặc quần áo nên cả cơ thể đều đang trần truồng. Diệp Trần lập tức trốn khỏi cái ôm của Bạch Sùng, bắt đầu nghiên cứu cơ thể mình.

Tạm thời, cô không muốn để người ta phát hiện chuyện bản thân biến thành người. Thế giới này cực không thân thiện với con người, trong cảnh tận thế, ai nấy đều sống ích kỷ, hơn nữa, với tính cách của Bạch Sùng, dùng thân phận con người để tiếp cận anh ta, nhất định sẽ bị anh ta đề phòng, chẳng bằng bắt đầu từ một con mèo, tiếp cận từng bước một.

Vậy là, Diệp Trần chuyển sang nghiên cứu cách làm thế nào để biến về lại làm mèo.

Cô dùng cách sử dụng thần thức học được ở thế giới tu chân để kiểm tra cơ thể, phát hiện trong bụng có thêm một nguồn năng lượng, tương tự như “kim đan” của tu chân. Diệp Trần biết, ở mặt thể, nó chính là hạt dị năng. Mỗi người mang dị năng đều có một hạt dị năng như vậy. Hạt dị năng chứa năng lượng của cơ thể, nếu một người bị mất hạt dị năng thì chẳng những người đó sẽ mất sức chiến đấu bằng dị năng mà hạt dị năng này còn có thể đem đi sử dụng như một loại pin. Vậy nên, ở thế giới mặt thể, hạt dị năng cũng là một loại tài nguyên.

Lúc này đây, từ hạt dị năng có một luồng năng lượng như dòng điện đang chạy vào trong cơ thể của cô. Diệp Trần tập trung tinh lực, thử bắt hạt dị năng thu những năng lượng đó về. Dòng năng lượng như một con sông, lập tức ào ạt chảy ngược về hạt dị năng. Khi giọt năng lượng cuối cùng bị thu về, Diệp Trần có cảm giác thế giới bỗng thay đổi... cô đã biến trở về làm mèo.

Diệp Trần thử lại thêm lần nữa, cho năng lượng chảy ra, vận chuyển trong cơ thể, cơ thể lại nhanh chóng biến thành thiếu nữ.

Sau khi biết được cách biến hình, Diệp Trần liền biến về lại làm mèo, ngoan ngoãn nằm cạnh Bạch Sùng, nhắm mắt ngủ.

Còn Bạch Sùng thì có cảm giác mình đã nằm mơ một giấc mơ.

Trong giấc mơ, có một thiếu nữ ở trần nằm cạnh anh ta, được anh ta ôm trong lòng, thiếu nữ ấy cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt trong veo, đôi tai mèo mềm mại, biết dựng cụp theo cảm xúc của cô nàng.

Cô nàng còn có một cái đuôi, chiếc đuôi lắc qua lắc lại, cọ lên cơ thể anh ta...

Tới lúc Bạch Sùng bị Trần Lâm đánh thức, Diệp Trần vẫn đang ngủ khò khè say sưa. Bạch Sùng nghĩ chắc là mình có bệnh, vò vò tóc, khó chịu.

Trần Lâm bật cười: “Sao đấy? Muốn đàn bà à?”

Bạch Sùng bị nói trúng tim đen, đẩy anh ta một phát: “Muốn đàn bà cái gì? Muốn mèo ấy!”

Ừ.

Đó đâu chỉ là đàn bà, đó còn là một con mèo nữa.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

109. Chương 109: Luôn Là Mèo Của Cậu 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong lúc Bạch Sùng lái xe, Trần Lâm thay anh ta tiếp quản Diệp Trần. Trần Lâm ôm cô vào lòng. Lúc Diệp Trần sáng mai tỉnh dậy thì phát hiện mình đã bị thay bạn giường.

Diệp Trần dựng ngược lông, Bạch Sùng thật quá to gan, nói thay người liên thay người, coi cô là hạng ai cũng được ôm sao?!

Trần Lâm mơ mơ màng màng tỉnh dậy, hé mắt ra thấy Diệp Trần đang nhìn mình, cúi đầu muốn hôn Diệp Trần, lăm bắm nói: “Chào buổi sáng...”

Diệp Trần giơ chân lên chặn mặt Trần Lâm lại. Trần Lâm cảm nhận được lực cản, mở hăn mắt ra xem, thấy Diệp Trần lạnh lùng nhìn mình, thái độ viết rõ rành rành trên mặt: “Điều dân mau rút xa ra.”

Trần Lâm rầu rầu cảm khái: “Đúng là mèo nhà người ta, vốn định cho mày ăn cá cơm khô nhưng nuôi nấy nuôi nữa vẫn là mèo của người khác, đến thơm cũng không cho thơm, thôi vậy.”

Vừa nghe thấy có cá cơm khô, Diệp Trần lập tức đóng cửa đưa đuôi, chậm chậm thu móng vuốt về, vẻ mặt như muốn nói “thực ra ta cũng không thèm để ý, thấy người đáng thương nên bố thí cho người đó”, khoan thai, tao nhã đưa người về phía trước, kêu “meo” một tiếng tỏ ý, thơm đi.

Trần Lâm thấy hiếu kì, xét đến việc mọi chuyện đều có thể xảy ra ở mặt thế, bèn hỏi thử: “Có phải là mày nghe hiểu người ta nói gì không?”

Diệp Trần gật đầu.

Trần Lâm hít một hơi thật sâu: “Mày quả nhiên là một con mèo khác thường!”

Diệp Trần kiêu ngạo gật đầu.

Trần Lâm sán tới, nói nhỏ: “Chỗ anh đây có cá cơm khô có thể cung ứng liên tục không gián đoạn, mày thấy qua làm mèo của anh thì thế nào?”

Diệp Trần liếc anh ta một cái xem thường. Anh ta thật là quá coi khinh loài mèo. Diệp Trần này là một con mèo thiếu trải đời vậy sao? Chỉ mấy con cá cơm khô đã mơ tưởng mua chuộc cô, anh ta tưởng cô không biết thế giới này còn có sự tồn tại của lẩu Trùng Khánh, ma lạt năng, canh đậu phụ đầu cá, mì trúc trắng há cảo tôm, thịt xào ớt xanh, sushi, sashimi, mì cay địa ngục, canh thịt cừu các kiểu hay sao?!

Cô quay đầu đi, phớt lờ anh ta, Trần Lâm tỏ ra đầy hâm mộ: “Quào, mày thật là trung thành với Bạch Sùng, anh cũng muốn một con như thế này!”

Diệp Trần hừ một tiếng, không nói gì, xem ra đụng phải một thẳng ngó ngẩn rồi.

Trần Lâm là thể loại người rất dễ thỏa mãn, anh ta bế Diệp Trần đặt lên đùi, dùng tay vuốt lông cho Diệp Trần. Cảm giác thể này rất dễ chịu, Diệp Trần phát ra tiếng kêu grừ grừ của loài mèo những khi thoải mái. Trần Lâm chuyên chú vuốt lông mèo hòng để lại cho Diệp Trần một ấn tượng tuyệt hảo.

Từ khi mặt thể bắt đầu tới nay, Trần Lâm vốn là một người lạc quan như ánh mặt trời, trải qua nhiều chuyện hiểm ác, không biết từ lúc nào đã không còn dám quá dễ tin người nữa. Giờ gặp được Diệp Trần, trong lòng Trần Lâm thực sự thấy rất vui, vì một con mèo, một con mèo con đáng yêu, đối với Trần Lâm, nó tượng trưng cho một cuộc sống tốt đẹp mà anh ta đã từng có.

Khi ấy, mọi người tranh nhau làm sen cho boss mèo, còn khi mặt thể đến, những động vật nhỏ như thể này không chết trong miệng zombie, cũng bị biến thành đồ ăn, một số thì bị bỏ rơi, chết đói.

Diệp Trần áp vào người Trần Lâm, gà gật muốn ngủ. Bạch Nguyên ra lái xe thay cho Bạch Sùng, Bạch Sùng mệt mỏi về phòng, bắt gặp ngay cảnh Trần Lâm đang chuyên chú vuốt lông mèo.

Bạch Sùng nguyên là một người có ham muốn chiếm hữu vô cùng mãnh liệt, cho dù chỉ là một con mèo cũng không ngoại lệ. Bạch Sùng thấy

Diệp Trần bị Trần Lâm ôm, trong lòng không được thoải mái, làm bộ như là tiện tay, bế mèo lên, ôm vào lòng mình.

Đúng lúc này thì Diệp Trần tỉnh táo lại!

Không đúng, cô bán sặc cả sáng hôm nay rồi cuộc là vì cái gì! Là vì cá-cơm-khô!

Cô vươn móng ra cấu áo của Trần Lâm, kêu meo meo loạn lên.

Trần Lâm ngỡ ngác rồi mới nghĩ ra, bó tay với nó: “Được rồi, được rồi, anh nhớ cá cơm khô của mày rồi, giờ anh lấy cho mày đây.”

Nghe vậy, Diệp Trần mới chịu buông ra. Trần Lâm lục tìm cá cơm khô, lấy ra cho Diệp Trần rồi rời giường đi rửa mặt. Trần Lâm đi rồi, Diệp Trần đang ăn cá cơm khô thì bất thành lình bị người túm cổ!!

Không ổn!

Làm gì đấy?!

Diệp Trần suýt thì hóc cá cơm khô, hoảng hốt ngoái đầu nhìn, Bạch Sùng nhìn cô cười nửa dịu dàng nửa ghê rợn.

“Cá cơm khô ăn có ngon không?”

Diệp Trần run run, mèo cũng không dám meo. Bạch Sùng lúc này khiến người ta linh cảm thấy sự nguy hiểm, căn bản không dám có ý phản kháng. Một tay Bạch Sùng túm cổ cô, một tay nhẹ nhàng vuốt lông, thông thả nói: “Anh cực kỳ ghét người khác lừa dối mình, dù mèo hay chó, tất cả đều giống nhau.”

“Bạch Tiểu Trần, em là mèo của anh.”

Bạch Sùng gằn giọng: “Em hiểu chưa?”

Diệp Trần liều mạng gật đầu!

Sao cô lại quên được chứ! Bạch Sùng là một tên biến thái nhân cách phản xã hội bẩm sinh!

Nói xong những lời này, thấy con mèo gật đầu, Bạch Sùng liền chắc chắn được một chuyện, con mèo này thực sự nghe hiểu được tiếng người.

Hơn nữa, nó còn là loại mềm nắn rắn buông, càng nhân nhượng thì càng lấn tới.

Trong bản chất của Bạch Sùng gốc vốn có chút bạo ngược, bình thường Bạch Sùng vẫn dùng trái tim nhiệt huyết chính nghĩa của mình để đối kháng lại cảm xúc của bản gốc, nhưng với con mèo nhỏ này, đôi khi, cứ thể giải tỏa cảm xúc đen tối này ra lại tốt hơn.

Bạch Sùng điều chỉnh lại phương pháp dạy mèo rồi ngẫm nghĩ, bảo với cô: “Nhưng nếu chỉ là để lừa cá cơm khô, thì anh cho phép.”

Diệp Trần gật đầu, đẩy hết chỗ cá cơm khô lại cho Bạch Sùng, meo meo mấy tiếng cầu hòa.

Bạch Sùng vừa lòng, vỗ vỗ đầu cô, không nói nhiều thêm nữa.

Căn cứ cách họ gần nhất cũng phải đi mất khoảng hai ngày đường, cái chính là vì nhiều đoạn đường hiện giờ đã bị phong tỏa, họ phải đi vòng qua đường mòn trong núi khiến lộ trình bị kéo dài.

Đã chạy hai ngày đường, còn thêm một buổi sáng nữa là họ sẽ tới được căn cứ, đúng lúc này, Bạch Nguyên đột nhiên la lên: “Hình như tôi nhìn thấy một cái siêu thị!”

Nhìn thấy siêu thị là phải vào tìm thử xem có kiếm chác được chút đồ nào không đã trở thành một thói quen khó bỏ của con người ở mặt thế.

Nghe Bạch Nguyên nói vậy, Trần Lâm lập tức hô dừng xe, kéo Bạch Sùng xuống đi tìm đồ.

Diệp Trần nghe họ bàn nhau, không hiểu tại sao, trực giác bỗng cảm thấy bất ổn, trong lỗ tai có tiếng thứ gì đó rất khó chịu như tai bị ù, vừa chói vừa ngân dài, khiến cô cảm thấy sốt ruột, vô thức cào móng. Thấy Bạch Sùng vác súng đi ra ngoài, Diệp Trần liền nhảy lên người Bạch Sùng cào cấu, không muốn để anh ta đi.

Bạch Sùng vỗ vỗ đầu cô, hiền lành bảo: “Tiểu Trần đừng nghịch, về anh cho em ăn cá cơm khô nhé.”

Diệp Trần kêu gừ gừ cảnh báo, Trần Lâm liền tóm cô ném vào trong phòng: “Đi thôi.”

Bốn người trưởng thành cầm súng đi vào siêu thị, bỏ lại mèo con Diệp Trần ở trong xe một mình. Diệp Trần sốt ruột, nhìn đám mây đen ngoài trời đang tụ lại, cứ có cảm giác hơi bất an.

Trong lòng Bạch Sùng cũng không được thoải mái, Bạch Tiểu Trần vẫn luôn ngoan ngoãn... à không, là tương đối ngoan ngoãn, ít nhất nếu họ đi tìm đồ thì Diệp Trần sẽ không ra sức cản lại như vậy.

Bạch Sùng vẫn luôn cho rằng, Bạch Tiểu Trần không chỉ là một con mèo bình thường, có khả năng là có một chút dị năng đặc biệt nào đó.

Ví dụ như là có thể nghe hiểu được họ nói chuyện, điều này, với những con mèo bình thường, tuyệt đối là không thể.

Vậy nên, trước hành vi báo động của Bạch Tiểu Trần, Bạch Sùng đâm ra cũng cảm thấy bất an, nói với ba người kia: “Hay là chúng ta quay lại đi? Dù sao cũng sắp tới căn cứ rồi.”

“Không được.” Bạch Nguyên lập tức phản đối. Ông ta biết mình sắp đến căn cứ, lại có Trần Lâm, một kẻ có dị năng đi theo, trong lòng ông ta đã có quyết định của riêng mình: “Tới căn cứ, chúng ta chắc chắn sẽ phải giao nộp chút gì đó, bằng không, dựa vào đâu người ta phải chứa chúng ta? Nộp được càng nhiều thì địa vị của chúng ta càng cao. Tranh thủ đang có Tiểu Lâm ở đây, chúng ta cố gắng tìm thêm chút đồ, lúc tới đó không phải đi tay không.”

“Đúng vậy,” Trần Lâm gật đầu, nói với Bạch Sùng: “Hiện giờ rất hiện thực.”

Bạch Sùng không còn cách nào khác, đành theo họ vào trong siêu thị.

Cả nhóm chia làm hai hướng, Trần Lâm đi tìm một mình. Bạch Nguyên và mẹ Bạch Sùng đi theo Bạch Sùng. Trong lúc tìm đồ, Bạch Sùng loáng thoáng nghe thấy tiếng gì đó.

“Cha mẹ có nghe thấy tiếng gì không?”

Bạch Sùng quay lại hỏi cha mẹ. Bạch Nguyên nhú mày: “Làm gì có tiếng gì? Con đừng có chuyện bé xé ra to...”

Còn chưa dứt lời, ba người liền nghe thấy tiếng nước mưa cực kỳ rõ ràng.

Cùng với tiếng nước mưa rơi là tiếng một thứ chất lỏng nào đó chảy.

Bạch Sùng nhú mày ngẩng đầu lên, thành linh nhìn thấy một con nhện!

Một con nhện khổng lồ to bằng hai người đang bám trên trần nhà!

Bạch Sùng không chút chần chừ, hét lên gọi cha mẹ: “Chạy!”

Con nhện khổng lồ lao về phía ba người, tốc độ rất nhanh, Bạch Sùng nổ súng, che cho cha mẹ, đồng thời la lên: “Con đoạn hậu cho, chạy mau!”

Không cần Bạch Sùng phải nói, vợ chồng Bạch Nguyên vốn đã sợ vỡ mật.

Hai người chạy hồng hộc một mạch ra ngoài, Bạch Sùng đánh nhau cầm chân con nhện khổng lồ, định để vợ chồng Bạch Nguyên chạy xa rồi mình mới chạy nhưng không ngờ, trong lúc anh ta đang đánh nhau, bỗng nghe “rầm” một tiếng, Bạch Sùng giật mình quay đầu nhìn, cha mẹ anh ta ấy vậy mà lại đi đóng cửa lại!

Bạch Sùng vội vàng chạy lại vỗ cửa, không ngờ cửa đã bị khóa ngoài rồi!

Cha mẹ anh ta nhốt anh ta lại trong này!

Bạch Sùng ngẩn người, cũng trong chính chớp mắt ấy, con nhện khổng lồ xông về phía anh ta. Bạch Sùng lăn một vòng, không kịp nghĩ bất kỳ điều gì, lạnh lùng nhìn lại con nhện.

Sự phẫn nộ của Bạch Sùng gốc bùng lên trong cơ thể anh ta.

Thế giới này quả nhiên đúng như anh ta nghĩ, rất tàn nhẫn, rất lạnh lùng, bạc bẽo.

Bạch Nguyên chạy một mạch như điên ra tới xe, nhanh chóng cho xe chạy, Trần Lâm cũng nhảy được lên xe, hỏi Bạch Nguyên: “Bạch Sùng đâu?!”

“Nó... nó không còn nữa rồi...”

Bạch Nguyên run run, Trần Lâm lái xe, lao như điên trên đường lớn.

“Là zombie dị năng cấp bốn, tôi mới có cấp ba, không đánh lại được, chúng ta mau chạy thôi.”

Trần Lâm nhanh chóng kết luận, chạy thẳng về phía căn cứ.

Diệp Trần đứng sau cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Thính lực của cô rất mạnh, nghe được nội dung cuộc nói chuyện giữa Bạch Nguyên và Trần Lâm xong, Diệp Trần liền đánh mắt lại.

Không có thông báo nhiệm vụ thất bại, chứng tỏ là Bạch Sùng vẫn còn sống.

Bạch Nguyên nói dối, không được, cô phải đi cứu anh ta!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOÀI

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

110. Chương 110: Luôn Là Mèo Của Cậu 5

Diệp Trần nhanh chóng biến thành người, lấy một chiếc áo, một chiếc quần trong ngăn tủ mặc vào rồi đeo hai thanh đao lên người, mở cửa đi ra ngoài.

Mẹ của Bạch Sùng đang ngồi run rẩy trên sofa. Diệp Trần nhanh nhẹn nhảy ra sau lưng, kê đao lên cổ mẹ Bạch Sùng, bịt miệng bà lại, gần giọng bảo: “Tôi cho bà một cơ hội để nói chuyện, nếu bà dám gọi người, tôi sẽ giết bà ngay. Tôi hỏi bà, ông bà đã bỏ Bạch Sùng lại ở chỗ nào rồi?”

Mẹ Bạch Sùng thở hỗn hển, Diệp Trần từ từ thả tay che miệng bà ta ra, bà ta sốt sắng nói: “Kho hàng phía Tây siêu thị, có một con nhện khổng lồ! Cô định đi cứu nó phải không? Mau lên! Ở phía Tây ấy, có một cái cửa lớn...”

Còn chưa nói hết, Diệp Trần đã không còn kiên nhẫn nữa, bổ sống đao lên cổ để bà ta ngất đi rồi chui qua cửa sổ, biến lại thành mèo, nhảy ra ngoài. Diệp Trần chạy như điên tới chỗ Bạch Sùng, cô chạy cực kỳ nhanh, nhanh ngoài sức tưởng tượng của cô, hơn nữa, trong khi chạy, Diệp Trần phát hiện ra năng lực bật nhảy của mình tốt một cách lạ lùng, độ mềm dẻo cũng vượt trội hơn người, cô còn có thể biến ra móng vuốt và răng nanh, nói một cách đơn giản thì, toàn bộ những ưu điểm của loài mèo đều được bảo tồn trên cơ thể người.

Cô đi theo hướng mẹ Bạch Sùng chỉ tới được kho hàng, nghe thấy bên trong có tiếng súng nổ. Bạch Sùng cầm cự được đến lúc này thật là ngoài dự tính. Cô nhanh chóng biến thành mèo, nhảy vào qua đường cửa sổ, lúc tiếp đất thì biến lại thành người.

Bạch Sùng đang đánh nhau với con nhện khổng lồ kia rất căng.

Lúc này, cơ thể Bạch Sùng vẫn chưa có dị năng trong khi đối thủ lại là một con nhện có dị năng cấp bốn. Dị năng ở thế giới này được chia làm tám cấp. Hiện giờ đang là giai đoạn sơ khai của mặt thể, cho dù là zombie hay người đều chưa tiến hóa được tới mức dị năng cao, ấy thế mà một sinh vật như vậy lại bị Bạch Sùng đụng phải. Với cơ thể của một người bình thường, Bạch Sùng gần như phải đem hết mọi kỹ năng anh ta từng học được ra dùng, vậy mà vẫn để dính phải nọc độc nhện phun ra.

Nọc độc của nhện có khả năng gây tê liệt con mồi, Bạch Sùng tự mua cho mình một viên thuốc giải độc trên hệ thống nhưng để thuốc phát huy công hiệu thì cần một chút thời gian. Trong khoảng thời gian chờ, anh ta bắt đầu cảm thấy động tác của mình chậm chạp dần, tốc độ tấn công của con nhện lại mỗi lúc một nhanh, thấy nó sắp sửa lao tới, Bạch Sùng loạng choạng dịch sang một bên, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Chẳng lẽ anh ta vừa tới đây đã phải vùi thân ở chốn này? Trong tay một con nhện khổng lồ sao? Anh ta còn đang muốn trở thành người đứng đầu thế giới này cơ mà!

Bất kể thế nào, bết nhất thì anh ta cũng là nhân vật phản diện to nhất ở đây!

Sao có thể phế nhân đến mức này được!

Bạch Sùng vừa mĩa mai trong lòng vừa liều mạng chạy, trong nháy mắt khi con nhện sắp chạm được vào anh ta, một thanh đao sắc bóng từ

trên trời giáng xuống, một cô gái cầm trường đao đâm thấu qua cơ thể của nhện khổng lồ, ghim nó xuống nền nhà!

Bạch Sùng bị ép vào tường, con nhện chỉ cách anh ta vài xen-ti-mét, mắt nó nhìn chăm chặp vào anh ta, dường như vẫn còn đang cố giãy dụa để chạm vào anh ta cho được. Bạch Sùng hoảng hốt, cựa một chút cũng không dám, đứng xem cô gái kia vun đáo, chém con nhện thành hai nửa!

Đây là một sinh vật dị năng cấp bốn, vậy mà bị cô gái kia chỉ một đao đã toi mạng, rốt cuộc người này bản lĩnh động trời tới mức nào?!

Bạch Sùng ngơ ngác ngẩng đầu lên. Mặt anh ta toàn là máu nhện bắn vào, trông dính dính, bẩn bẩn. Diệp Trần thấy ghê, bước lùi lại rồi mới nói: “Đi.”

Một câu mệnh lệnh, nói xong liền đi, trông đầy kiêu ngạo và lạnh lùng.

Cơ thể của Bạch Sùng đã bị tê liệt nhưng anh ta vẫn đứng dậy, cố hết sức khập khiễng đi theo Diệp Trần ra chỗ cửa lớn. Diệp Trần nhìn cái cửa bị khóa, nhú nhú mảy, quay lại nhìn Bạch Sùng một cái.

Bạch Sùng cười đắng chát: “Cửa bị khóa ngoài.”

Diệp Trần gật đầu, tung chân đá một cước, cửa lồm ngay một chỗ in hình dấu chân.

Người Bạch Sùng không to con, cửa này lại dày, ngay cả con nhện khổng lồ kia cũng không phá được, vậy mà Diệp Trần đá một cước liền lồm ngay một hốc!

Cửa này khó mở hơn so với dự đoán, Diệp Trần cảm thấy chân hơi đau nhưng không muốn thể hiện là mình yếu trước mặt Bạch Sùng bèn ra vẻ hờ hững, đưa đao cho Bạch Sùng, lạnh nhạt bảo: “Lùi lại một chút.”

Có đại hiệp ở đây, Bạch Sùng ngoan ngoãn nghe lời lùi lại. Diệp Trần lùi mấy bước, vỗ vỗ tay rồi chạy lấy đà, dồn khí tụ đan điền, hét lớn một tiếng, dồn hết sức vào chân, tung một cú đá!

Đá xong, Diệp Trần la lên oai oái.

“Gãy rồi gãy rồi! Gãy chân rồi!”

Vừa nói cô vừa ôm chân, nhảy lò cò một chân trên mặt đất.

Bạch Sùng chạy tới, sốt sắng hỏi: “Người anh em không sao chứ?”

Diệp Trần: “...”

Chỉ trong chưa đầy năm phút đồng hồ ngắn ngủi, xưng hô của Bạch Sùng với cô đã đổi thành người anh em.

Cô ôm chân, mấp má môi, rất muốn cào chết cái tên ngốc nghếch này đi nhưng đau quá không nói nổi tiếng nào, cô sợ mở miệng ra rồi thì hình tượng kiêu ngạo, lạnh lùng thế là mất hết.

Trong lúc hai người nói chuyện, cửa kêu lên cọt kẹt, hai người ngẩng đầu lên nhìn. Bạch Sùng đang định an ủi Diệp Trần là cửa có mở được hay không không quan trọng, miễn chân không gãy là được.

Thì đúng lúc này, cửa bỗng rụng ra, ngã sập xuống.

Diệp Trần quay sang nhìn Bạch Sùng, thái độ vừa kiêu ngạo vừa tự mãn. Bạch Sùng bỗng sức nhớ tới Bạch Tiểu Trần, anh ta vội nói: “Chúng ta mau đi thôi, tôi đi cùng xe với bạn tới đây, chắc là họ vẫn đang chờ.”

Nói xong, Bạch Sùng ngồi xổm xuống, bảo với Diệp Trần: “Nào, để tôi cõng anh.”

Diệp Trần không khách sáo, nhảy ngay lên lưng Bạch Sùng.

Động tác nhảy lên lưng của cô không phát ra một tiếng nào, nhanh nhẹn, nhẹ nhàng như một chú mèo. Thuốc Bạch Sùng mua bắt đầu phát huy tác dụng. Miếng vết thương trên người Bạch Sùng nhanh chóng khép lại, cảm giác tê liệt cũng dần dần biến mất. Anh ta công Diệp Trần chạy ra ngoài, tới chỗ đậu xe lúc này mới thấy không có xe, chỉ còn dấu bánh xe, Bạch Sùng bắt giặc ngẩn ra.

Lúc vợ chồng Bạch Nguyên chạy đi đã khóa trái cửa lại, anh ta có nghe thấy tiếng, thực ra anh ta cũng có thể hiểu được, chỉ có vào lúc sinh tử, bạn mới biết được tình cảm chân thật sâu nặng ra sao.

Đây là dị năng cấp bốn, từ góc nhìn của vợ chồng Bạch Nguyên thì con trai của họ ở lại căn phía sau nhất định chỉ có nước biến thành zombie. Nếu đã nhất định phải chết, chẳng bằng đóng cửa lại, căn con nhện khổng lồ lâu thêm một chút, để bọn họ chạy cũng yên tâm hơn.

Bạch Sùng không phải Bạch Sùng gốc nên chẳng quan tâm cặp vợ chồng này, họ làm ra chuyện như vậy, Bạch Sùng cảm thấy buồn ngủ hơn là giận dữ.

Có điều, anh ta không ngờ, Trần Lâm cũng đi mất.

Bạch Sùng không tin tưởng Trần Lâm nhưng anh ta tin tưởng vào nội dung thế giới. Anh ta vốn cho rằng, dựa theo nội dung gốc, Trần Lâm hẳn là một kẻ sẵn sàng vào sinh ra tử vì bạn bè. Thế mà, kết quả là, anh ta đã bỏ chạy cùng vợ chồng Bạch Nguyên!

Nam chính như vậy thì làm nam chính thế nào được?!

À, không đúng.

Bạch Sùng lập tức nghĩ lại, nam chính như vậy càng dễ bị ăn đòn hơn.

Trong lúc Bạch Sùng ngây ra suy nghĩ, Diệp Trần lại tưởng rằng Bạch Sùng đang đau buồn.

Có ai gặp phải chuyện này mà lòng chẳng buồn. Người thân yêu nhất của mình vào thời khắc quyết định đã đẩy mình ra đối mặt với hiểm nguy. Đòn đả kích như vậy, ai cũng thấy khó lòng chịu nổi cả thôi.

Cô vốn định an ủi anh ta mấy câu, nào ngờ mở miệng ra lại thành: “Chắc, bọn họ không cần anh.”

Nói xong, Diệp Trần liền fuck.

Ở trong cơ thể con mèo này, bất giác liền bị nhiễm tính nết của mèo, cô đâu có muốn như vậy đâu!

Cô muốn giải thích nhưng không mở miệng được, đành im lặng đứng chờ xem Bạch Sùng đáp thế nào.

Kết quả, Bạch Sùng nghe cô nói vậy xong trông cũng không có vẻ đau lòng lắm, gật gật đầu, thản nhiên nói: “Ừ, bọn họ không cần tôi. Anh tên là gì? Anh định đi đâu? Hay là chúng ta đi cùng nhau nhé?”

“Được.” Diệp Trần gật đầu, “Anh đã cầu xin tôi như vậy thì tôi miễn cưỡng đồng ý bảo vệ anh vậy.”

Bạch Sùng đang công Diệp Trần: “...”

Thật muốn vứt cái người này xuống.

Nhưng nghĩ đến ơn cứu mạng vừa rồi, Bạch Sùng đành hít sâu một hơi, bình tĩnh hỏi: “Người anh em tên gì vậy?”

“Thứ nhất, tôi không phải là người anh em.”

Diệp Trần đáp ngay, giọng lạnh lùng, mang theo chút ngạo mạn: “Thứ hai, tôi tên là Diệp Trần.”

“Thứ ba, tôi định tới căn cứ gần nhất kiểm chút vật tư rồi sẽ tới thành phố B tòng quân.”

Nghे thấy cái tên này, Bạch Sùng ngẩn người.

Anh ta nhớ, Tống Uyển Thanh cũng tên là Diệp Trần.

Anh ta quay đầu lại, một sườn mặt hướng về phía căn cứ, một sườn mặt hướng về phía Diệp Trần.

Ánh mắt ngạc nhiên của anh ta làm Diệp Trần cảm thấy không hài lòng: “Anh nhìn cái gì?”

“Cô...” Bạch Sùng cân nhắc từ ngữ, cẩn thận đặt câu hỏi, “Cô vẫn luôn tên là Diệp Trần à?”

“Đúng vậy.”

“Vậy cô,” Bạch Sùng mím môi suy nghĩ vì sao ở thế giới trước Tống Uyển Thanh lại có khác biệt lớn với nội dung gốc tới như vậy. Tại sao Tống Uyển Thanh lại có võ công cao cường trở thành thủ hạ số một của Hồng Sanh? Tại sao Tống Uyển Thanh lại tự xưng là Diệp Trần?

Chẳng lẽ...

Bạch Sùng có một suy đoán lớn mật: “Cô có kiếp trước không?”

Diệp Trần quay ngoắt lại nhìn, ngẩn ra trước câu hỏi của Bạch Sùng.

Cô nhìn anh ta, cân nhắc câu trả lời.

Bạch Sùng càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán của mình rất đáng tin, anh ta nói thêm: “Ví dụ như cô từng có một người yêu, sau đó cô đội mũ xanh cho anh ta, móc nối với một gã đàn ông anh tuần tiêu sái, nhiều tiền nhưng rất già rồi ly hôn với anh ta, một kiếp trước kiểu như vậy thì sao?”

Diệp Trần: “...”

Dùng những từ ngữ này miêu tả kiếp trước, cô, hoàn toàn không hề muốn thừa nhận mình từng có một kiếp trước như vậy.

Vậy là cô kiêu ngạo quay đầu đi, hờ hững đáp...

Đã từng yêu.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

111. Chương 111: Luôn Là Mèo Của Cậu 6

Đã từng yêu? Cậu trả lời kiểu gì vậy?

Bạch Sùng ngơ ngác một giây rồi vội vàng truy hỏi: “Thế là ý gì?”

“Tôi nói đùa thôi.”

Diệp Trần nhanh miệng đối đề tài: “Giờ chúng ta đi đâu?”

“Tới căn cứ đi.”

“Không phải cô cũng định tới thành phố B tông quân hay sao? Chúng ta tới căn cứ gần đây bổ sung chút vật tư, nghỉ ngơi một chút thì tốt hơn.”

Diệp Trần gật đầu: “Được.”

Diệp Trần bị treo chân, Bạch Sùng cõng Diệp Trần suốt cả quãng đường. Giờ anh ta không có dị năng, cứ đi được một đoạn lại phải dừng lại nghỉ một lúc. Trên người Bạch Sùng có chút đồ ban nãy lấy được ở siêu thị. Hai người ngồi ở rìa đường, Diệp Trần lục tung lên chọn được một lon cá hộp.

Bạch Sùng nhìn cô ăn cá đóng hộp, bỗng nhớ tới con mèo của mình.

“Tôi có một con mèo,” Bạch Sùng vừa ăn vừa thở dài, “không biết nó thế nào rồi.”

Diệp Trần giật giật vành tai, vốn định nói cho Bạch Sùng biết nhưng nghĩ một đằng nói một nẻo, liếm liếm ngón tay bảo: “Đã là mặt thể rồi còn bận tâm một con mèo hả?”

“Thế thì có gì không được?” Bạch Sùng cười tươi, hàm răng sáng loáng, “Thịt mèo rất ngon.”

Diệp Trần sững sốt, ngẩng đầu lên, không thể tin nổi, Bạch Sùng nuôi cô, hóa ra là vì... ăn?!

Thấy vẻ mặt choáng váng của Diệp Trần, Bạch Sùng lập tức bảo: “Đùa thôi, mèo con đáng yêu như thế, tôi không ăn đâu.”

“Thế anh còn nuôi nó làm gì?”

Diệp Trần cúi đầu, liếm ngón tay, trong lòng thầm nghĩ, nếu trả lời sai sẽ cào chết anh ta ngay.

Bạch Sùng cười khan ha ha mấy tiếng, vẻ mặt dần trở nên dịu dàng.

“Cô không biết là,” Bạch Sùng từ tốn nói, “mèo là một loài động vật rất dịu dàng sao?”

Diệp Trần không nói lại gì, im lặng lắng nghe. Ánh mặt trời buổi trưa ấm áp, hai người ngồi ở rìa đường, xung quanh tua tủa cỏ dại.

Mặt thể giúp loài cỏ dại có điều kiện sinh trưởng rất nhanh, đã cao gần tới ngang thắt lưng. Cả bụi cỏ lau rậm rạp, gió nhè nhẹ thổi qua, dưới ánh mặt trời, chúng trở nên đầy sống động, cả không gian đầy tiếng cỏ lau xào xạc hòa cùng tiếng gió, ngâm nga dịu dàng.

Ngũ quan khô ngời của Bạch Sùng phơi ra dưới nắng, anh ta dõi mắt nhìn xa xăm, từ tốn kể: “Lúc tôi học trung học, trường có một con mèo. Ngày ngày lúc tôi tan học, nó đều ngồi xõm ở cổng trường, có vẻ như là

nhìn tôi đi về, nó quơ quơ chân y như muốn chào tạm biệt. Sáng sáng tôi đến trường, có lúc thấy nó trong bồn hoa, có lúc lại ở trên ban công, lười biếng nhìn mọi người, vẩy vẩy bàn chân như muốn nói chào buổi sáng.”

“Mèo có móng sắc, có niềng kiêu ngạo, mềm yếu và xinh đẹp nhưng đẹp mà vô dụng. Khi mặt trời tối, những thứ đẹp dễ nhưng vô dụng sẽ là những thứ đầu tiên bị diệt vong. Nuôi Bạch Tiểu Trần không chỉ vì thấy nó đáng yêu. Nhìn thấy nó, tôi mới có cảm giác thời đại hòa bình tươi đẹp trong trí nhớ mình đã từng thực sự tồn tại.”

Nói xong, Bạch Sùng quay đầu sang nhìn Diệp Trần: “Tâm tình như vậy, cô có hiểu không?”

Diệp Trần không nói gì, cúi đầu quẳng vỏ hộp sang một bên. Lúc Bạch Sùng cho là cô sẽ không đáp gì thì cô bỗng lại nói...

Ừ.

Bạch Sùng ngạc nhiên nhìn sang, Diệp Trần thờ ơ bảo: “Nhìn cái gì? Còn chưa đi tiếp à?”

“Ồm ờm.” Bạch Sùng gật đầu, lập tức ngồi xổm xuống. Diệp Trần nhảy lên lưng anh ta, chê bai một câu: “Anh nên đi tắm đi.”

“Bà chị à,” Bạch Sùng thở dài, “bà chị có biết nước quý thế nào không?”

Diệp Trần ngẫm nghĩ, thấy Bạch Sùng nói cũng đúng nhưng chuyện Bạch Sùng không biết là, nước với những người khác thì rất quý báu nhưng với cô, người có cả siêu thị để mua sắm, thì nước chẳng phải là chuyện gì to tát.

Tuy vậy, cô không thể nói rõ ra được. Diệp Trần nằm úp trên lưng Bạch Sùng, tìm cơ hội nghĩ cách để lấy nước ra một cách “hợp lý” cho hai

người tắm rửa.

Diệp Trần ngẫm nghĩ một hồi rồi bịa ra một cái cớ.

“Có một chuyện tôi chưa nói cho anh biết.” Diệp Trần thủng thẳng nói. Bạch Sùng ngoái đầu nhìn. Diệp Trần thờ ơ bảo: “Thực ra tôi có dị năng không gian.”

“Siêu vậy!”

Bạch Sùng thật sự thấy hơi khâm phục.

Chẳng những sức chiến đấu phi phàm mà còn có cả dị năng không gian, đây mới xứng là nhân vật chính có bàn tay vàng chứ!

Có điều đây là một cô gái, chẳng lẽ là truyện ngôn tình sao? Nếu vậy thì thế giới này có nam nhân nào ưa nhìn chắc đều sẽ trở thành hậu cung của cô gái này hết nhỉ?

Bạch Sùng nghĩ lan man. Diệp Trần thấy anh ta không tập trung, tiếp tục cường điệu: “Chỗ tôi có một ít nước dùng để tắm rửa.”

“Nước rất...”

“Tôi có một hồ ở trong không gian, lấy đó ra dùng.”

Bạch Sùng: “...”

Không gian này xem ra hơi bị lớn.

“Thế, tôi có thể vào trong không gian của cô không?”

Bạch Sùng dè dặt hỏi ý. Nếu có thể vào thật, anh ta thực sự muốn tắm. Anh ta vốn định đợi thêm chút nữa rồi cũng sẽ lén lút đi mua lấy một bình

nước tắm, tắm trộm xong sẽ kêu Diệp Trần lại, tránh để Diệp Trần hoài nghi. Nếu Diệp Trần có không gian, vậy thì tốt hơn nhiều.

Thực ra Diệp Trần không có không gian, càng không có hồ nước trong không gian, sao có thể đồng ý được? Vậy nên cô đáp ngay: “Anh thả tôi xuống, đứng chờ một bên, tôi lấy nước ra xong sẽ gọi.”

Bạch Sùng “ờm” một tiếng. Hai người đi vào trong đám cỏ. Diệp Trần nhảy lò cò một chân, mua một bộ đồ phòng tắm đơn xong, mua thêm một két nước, nối vòi tắm với két nước rồi đi gọi Bạch Sùng: “Trong không gian của tôi có một phòng tắm, tôi lấy ra rồi, anh tắm trước đi, tắm cho sạch vào.”

Nói xong, Diệp Trần liền nhảy tới chỗ cửa phòng tắm: “Tắm đi, tôi trông cửa cho.”

Bạch Sùng im lặng nhìn hình dạng của phòng tắm, hình dạng của két nước, tâm trạng khá là phức tạp.

Kiểu phòng tắm này anh ta đã từng thấy rồi... két nước cũng từng thấy rồi...

Ở trong trang mua sắm, mã số 295. Anh ta vốn định mua nhưng thấy đắt nên lại thôi. Thế mà Diệp Trần lại có thể mua thoải mái như thế.

Đến giờ này khắc này, Bạch Sùng đã hoàn toàn chắc chắn.

Diệp Trần đúng là một người làm nhiệm vụ giống anh ta, hơn nữa còn có cấp bậc cao hơn anh ta, nhiều tiền hơn anh ta, vậy nên mới có thể tùy tiện mua đồ anh ta không mua nổi.

Cái người tên Tống Uyển Thanh ở thế giới trước, tám chín phần mười, chính là người này.

Anh ta đã bị tẩy trừ tình cảm, không còn cảm xúc với những chuyện đã qua nhưng gặp lại được người này vẫn cảm thấy có một thứ tình cảm đặc biệt không thể giải thích nổi.

Không thể nói rõ nó là tình cảm gì, chẳng qua, nhìn thấy người này thì có cảm giác họ đã từng gặp nhau từ rất nhiều năm trước.

Chỉ vậy mà thôi.

Bạch Sùng thở dài, đi vào phòng tắm.

Diệp Trần đứng canh ở cửa, chờ Bạch Sùng tắm xong thì đưa một bộ quần áo vào.

Bạch Sùng thay đồ xong, Diệp Trần đi tắm một chút cho sạch, sau đó, Bạch Sùng tiếp tục công cô đi về phía căn cứ.

Lúc tới được căn cứ, trời đã gần tối. Bạch Sùng hơi chóng mặt nhưng cũng không để ý, thả Diệp Trần xuống, hai người cùng đi làm kiểm tra. Diệp Trần thuận lợi qua được cửa nhưng đến lúc Bạch Sùng đi qua thì chuông cảnh báo bỗng reo lên.

Mọi người căng thẳng nhìn chăm chăm Bạch Sùng. Có hai người lại kiểm tra thật nhanh, một người báo cáo: “Cậu ta sốt rồi.”

Mầm bệnh zombie thường sẽ phát bệnh ngay lập tức nhưng cũng có một số trường hợp, thời gian phát bệnh bị chậm lại, thường sẽ trải qua một giai đoạn “hóa bệnh”, ban đầu là phát sốt, sau đó bắt đầu mất ý thức, giống một người đã chết, cuối cùng hoàn toàn đánh mất ý chí “con người”, trở thành một con zombie tấn công người khác.

Những con zombie trải qua quá trình này đều sẽ bỏ qua giai đoạn cấp một, lập tức trở thành zombie cấp hai, không sợ ánh nắng mặt trời, có khả năng tấn công mạnh và độ linh hoạt cao. Vì an toàn của căn cứ, những

người có triệu chứng bị sốt đều sẽ bị từ chối tiếp nhận, đến khi qua được kỳ an toàn mới được phép vào căn cứ.

Có điều, vì hiện giờ tuyệt đại bộ phận zombie đều là zombie cấp một sợ ánh nắng mặt trời, đến đêm mới có thể hoạt động nên căn cứ về đêm khá nguy hiểm, thường hay có các đợt zombie ồ ạt tấn công. Vậy nên, những người bị từ chối tiếp nhận gần như là sẽ chết ở ngoài.

Bị từ chối tiếp nhận, tương đương với cái chết.

Mọi người nhìn Bạch Sùng bằng ánh mắt thương hại. Lính tráng cầm súng, cảnh giác nhìn Bạch Sùng, nói với anh ta: “Đi ra đi, đừng ép bọn tôi phải động thủ.”

Bạch Sùng không hề tức giận mấy.

Thực ra, anh ta có bị nhện cắn, nhưng chưa tới phút cuối cùng, anh ta vẫn không muốn làm zombie.

Anh ta gật đầu, ngẩng đầu nói với Diệp Trần: “Cô vào trước đi, ba ngày sau qua được kỳ an toàn tôi sẽ quay lại.”

Những người xung quanh cho rằng Diệp Trần và Bạch Sùng là một đôi, nghe Bạch Sùng nói vậy, ai nấy đều tỏ vẻ đáng tiếc. Một người trong số họ vỗ vai Diệp Trần, thở dài bảo: “Nói lời từ biệt đảng hoàng với anh ta đi.”

Diệp Trần không nói gì, chỉ nhìn Bạch Sùng. Bạch Sùng cười cười, vẫy tay: “Hẹn gặp lại.”

Anh ta nói rất thật lòng. Anh ta tin mình sẽ không chết trong tay một đám zombie cấp một.

Nhưng trong mắt những người khác,... bao gồm cả Diệp Trần, đều cảm thấy tiếng“hẹn gặp lại” này là lời vĩnh biệt.

Diệp Trần nhú mày, nhìn Bạch Sùng xoay người đi, cô bỗng nhiên mở miệng.

“Bạch Sùng.”

Bạch Sùng dừng chân đứng lại ở cửa, quay lại nhìn. Diệp Trần lạnh lùng nói: “Đây là lần thứ hai anh không cần tôi.”

Bạch Sùng ngẩn người, không mấy hiểu vì sao Diệp Trần lại nói như vậy.

Rồi anh ta bỗng nhớ ra. Diệp Trần là Tống Uyển Thanh, kiếp trước, anh ta cũng đã bỏ cô ấy lại y như vậy.

Bạch Sùng mềm lòng, định nói gì đó, Diệp Trần bỗng lại tiếp: “Nhưng tôi là người anh muốn không cần là không cần được sao?!”

Nói xong, Diệp Trần rời khỏi đám người đi về phía anh ta, bước chân của cô kiên định, chắc chắn, mang theo khí thế làm việc nghĩa quyết không chùn bước, rời khỏi chỗ có ánh đèn, bước vào trong bóng tối với anh ta.

Cô nương theo ánh trăng ngược nhìn anh ta, mặt lạnh như băng. Bạch Sùng ngơ ngác nhìn người con gái xinh đẹp, tao nhã đứng trước mặt. Đôi phương giơ tay lên và một cái tát liền hằn lên mặt anh ta.

“Bỏ tôi lại thì sẽ phải trả giá đắt, đồ đàn độn!”

Bạch Sùng ôm mặt, ngây người.

Phải một lúc sau, anh ta mới từ từ quay đầu lại, mở miệng hỏi:

“Cô đọc quá nhiều truyện tranh rồi phải không?”

Diệp Trần không nói gì, cô rất muốn lấy tay che mặt.

Cô đâu có muốn nói như vậy, chẳng biết tại sao lại làm chuyện kỳ quặc như thế, tới lúc thu tay về thì đã không còn kịp nữa rồi...

Cô bỗng nhớ tới con mèo nhà Trung Hoa cô từng nuôi. Con mèo ấy, bất kể là đứng, ngồi hay nằm, cho dù là ở tư thế nào, nó đều thể hiện ra một loại phong thái ngạo mạn, khinh thường.

Cô bỗng nhiên hiểu được suy nghĩ của con mèo ấy, năm đó nó nhìn cô, thế giới nội tâm có lẽ cũng tràn ngập sự xem thường, nếu có thể nói, hẳn là nó cũng muốn tát cho cô một cái rồi kiêu căng nói...

Đồ đần độn.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

112. Chương 112: Luôn Là Mèo Của Cậu 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuy thấy lời Diệp Trần nói rất không xuôi tai, rất trẻ trâu nhưng trong lòng Bạch Sùng vẫn ngập tràn cảm kích.

Giữa cảnh mạt thế, có một người đối xử với mình như vậy thực sự chẳng dễ gì.

Giờ đã tối, người của căn cứ đã về hết, cửa lớn đã đóng. Bạch Sùng thở dài, nói bằng vẻ đáng tiếc: “Giờ cô muốn vào cũng không vào được rồi.”

Diệp Trần cười mỉa, xoay người đi, vào trang mua sắm mua lều trại, vật dụng hàng ngày, chăn nệm, thuốc men và một ít rào chắn lưới điện rồi ném hết cho Bạch Sùng: “Dựng lều, trải chăn.”

Bạch Sùng “ờm” một tiếng, nhanh chóng bắt tay vào làm, nhóm trước một đống lửa để Diệp Trần sưởi ấm rồi dùng lưới điện quây một mảnh đất lại, dựng lều trại, trải chăn đệm ở bên trong...

Loay hoay mất khoảng hơn một tiếng, cuối cùng cũng xong. Diệp Trần lại lấy phòng tắm ra, vứt vào mặt anh ta một bộ quần áo: “Ra mồ hôi, hôi quá.”

Bạch Sùng: “...”

Ở mặt thế mà còn sống thoải mái như thế, chỉ có cô.

Nhưng Bạch Sùng rất tình nguyện hưởng thụ phúc lợi Diệp Trần mang lại, nhanh nhẹn đi tắm rửa, thay đồ.

Lúc này lục tục có một ít người nữa tới. Những người này đều là từ chỗ khác chạy tới căn cứ nhưng tới muộn, đứng chờ ngay tại cửa căn cứ. Bọn họ trông thấy Diệp Trần, một cô gái ăn mặc sạch sẽ ngồi một mình bên đồng lửa, thì không khỏi thấy hơi tò mò.

Tài nguyên nước ở mặt thế cực kỳ quý giá, người còn sạch sẽ được như thế chẳng có nhiều. Hơn nữa, bên chỗ Diệp Trần, vật tư lại đầy đủ mọi thứ, mọi người lại càng cảm thấy lạ.

Nhưng nhìn lưới điện xung quanh, mọi người không dám động tới Diệp Trần, phỏng đoán Diệp Trần là một người có dị năng hoặc là dựa vào một kẻ có dị năng nào đó.

Mọi người ngấm quan sát Diệp Trần một lúc thì Bạch Sùng tắm xong đi ra, trong lòng mọi người liền có đáp án rõ ràng, chà, xem ra Bạch Sùng là một cao thủ.

“Ra rồi à?”

Diệp Trần thấy Bạch Sùng ra, chỉ vào thực phẩm mình đã chuẩn bị sẵn, lấy một ít cá đã ướp sẵn, thờ ơ hỏi: “Biết nướng cá chứ?”

Bạch Sùng: “...”

Chất lượng cuộc sống thế này có hơi bị cao.

Thực sự xa xỉ.

Nhưng anh ta tình nguyện làm một người hủ bại.

Vậy là Bạch Sùng gật đầu chắc nịch: “Biết!”

Nói xong, anh ta liền đi tới chỗ đồng lửa, lấy các thứ Diệp Trần chuẩn bị lại đi nướng cá.

Mùi cá nướng từ từ thối tới, đám người xung quanh ai nấy đều thêm thường. Đuôi Diệp Trần rất muốn hiện ra để vẫy vẫy nhưng cô vẫn tỏ ra khinh khỉnh, làm bộ như “ta không muốn ăn thứ này, ta thực sự chẳng muốn ăn chúng làm gì”.

Bạch Sùng cẩn thận quan sát cô, không đoán được cô muốn gì, đám người xung quanh nhìn thêm đỏ mắt, cứ dán mắt vào cá nướng không rời, Diệp Trần thì lại ngồi thờ ơ ở chỗ của mình, có vẻ như chẳng hề có chút hứng thú nào với lũ cá này.

Đợi cá nướng xong, phân vân một chút, Bạch Sùng bèn hỏi: “Cô không thích ăn cá phải không? Hay là...”

“Ai bảo tôi không thích ăn?!”

Diệp Trần giật lấy cá nướng, hung dữ bảo: “Có phải anh không muốn cho tôi cá, muốn ăn một mình phải không?!”

Bạch Sùng cảm thấy khó mà giải thích, Diệp Trần không đợi câu trả lời của anh ta đã bắt đầu ăn cá. Kỹ thuật ăn cá của cô nàng vô cùng thành thạo, rõ ràng nóng miệng nhưng vẫn không nhịn được, ăn vội ăn vàng, vừa ăn vừa xuýt xoa. Bạch Sùng lo lắng bảo: “Cô đừng ăn nhanh như vậy...”

Diệp Trần phớt lờ anh ta. Bạch Sùng nướng xong phần cá cho mình, cũng bắt đầu ngồi ăn. Ăn được một hồi thì nghe thấy có người gọi: “Này, vị đại ca kia ới.”

Bạch Sùng và Diệp Trần ngẩng đầu lên. Có một cậu thiếu niên gầy gò rụt rè, sợ sệt nói với họ: “Hai người... có thể cho một chút để ăn không?”

“Không cho.”

Diệp Trần từ chối dứt khoát, cúi xuống liếm xương. Bạch Sùng nhún vai: “Chúng tôi không có dư.”

Cậu thiếu niên không hề bất ngờ, tiếp đó mới nói với chuyện chính: “VẬY hai người có thể đổi chỗ khác không...”

Nói ra cậu ta cũng cảm thấy thất lễ nhưng vẫn cười gượng gạo: “Bọn chúng tôi giờ mỗi ngày chỉ ăn một chút để cầm hơi, hai người ăn quá ngon lành, chúng tôi cảm thấy không chịu nổi.”

Bạch Sùng gật đầu, cảm thấy người ta nói cũng có lý, anh ta đang định đồng ý thì Diệp Trần lại bảo: “Liên quan gì tới chúng tôi? Muốn đổi chỗ thì các người tự đi mà đổi. Cút!”

Nụ cười cứng đờ trên khuôn mặt cậu trai trẻ. Bạch Sùng cười xin lỗi: “Ở chỗ chúng tôi, cô ấy là người quyết.”

Cậu thiếu niên gật đầu bỏ đi, sắc mặt không dễ nhìn. Diệp Trần ăn xong cá, ngẩng đầu lên bảo: “Trời hơi lạnh.”

“Hả? Để tôi thêm củi vào nhé?”

“Nấu canh thịt cừu xong, chúng ta ăn đủ rồi thì thêm vào chút nước, đem đi chia.”

*canh thịt cừu 羊肉汤: ninh xương và thịt cừu cho đến khi nước thành màu trắng đục rồi thêm gia vị vào

Diệp Trần nói với vẻ thờ ơ, Bạch Sùng ngẩn ra rồi hiểu ngay, Diệp Trần đúng là mạnh miệng, yếu lòng.

Nói xong, Bạch Sùng liền thấy Diệp Trần lấy nửa con cừu có đủ cả phần chân và các thức nấu kèm ra. Bạch Sùng cúi đầu nhìn chỗ thực phẩm, lật hết bảng giá trong trang mua sắm lên tra.

Ừm, Diệp Trần đúng là lắm tiền.

Anh ta ninh một nồi canh theo lời Diệp Trần bảo. Canh hầm lâu quá, Diệp Trần ngồi chờ rồi thiu thiu ngủ, đám người xung quanh nhìn hau háu vào nồi canh của họ, cố dẫn lòng không xông vào đánh người, luôn tự nhủ với bản thân, mình không đói, không đói chút nào hết...

Bạch Sùng múc trước cho họ hai bát canh, đánh thức Diệp Trần dậy. Diệp Trần đang mơ mơ màng màng, “ờm” một tiếng rồi lại ngủ tiếp. Bạch Sùng thêm nước vào canh rồi lấy chén bát Diệp Trần đã chuẩn bị sẵn, đếm người rồi đi ra ngoài, bắt đầu phát từ gần đến xa.

Có khoảng ba mươi lăm người, bát canh nào Bạch Sùng cũng chia cho có thịt. Lúc họ cầm bát canh, sự oán hận với hai người ban nãy lập tức không còn nữa, cảm động suýt thì bật khóc. Nhìn thấy Bạch Sùng có cảm tưởng như cả người anh ta tỏa ra ánh hào quang của một thánh phụ!

Bạch Sùng mỉm cười phát canh, quan sát chỉ số “danh vọng” từ từ tăng lên, lòng vui vẻ vô cùng.

Phát canh xong quay về, Diệp Trần vẫn còn đang ngủ. Anh ta vỗ vai gọi Diệp Trần: “Cô có ăn canh không?”

Diệp Trần nằm co người trong chăn, cọ cọ về phía anh ta, ậm ờ nói: “Có.”

“Còn không dậy ăn đi?”

“Lười...”

Dáng vẻ cô nằm trong chăn, tựa vào người anh ta, trông cực kỳ giống một con mèo. Bạch Sùng không kìm nổi, xoa xoa đầu cô, buột miệng hỏi: “Tôi đút cho nhé?”

Vừa nói ra liền thấy hối hận, cảm thấy mình hơi quá đà, hai người vẫn chưa thân đến thế. Vậy mà Diệp Trần nhập nhèm mở mắt ra, chống người ngồi dậy, dựa vào người anh ta rồi bất động.

Bạch Sùng không còn cách nào khác, đành thối canh đút cho cô nàng ăn. Diệp Trần dựa vào người người khác, được người ta đút canh cho ăn, vị canh lan tỏa trong miệng, cực kỳ dễ chịu.

Lúc Bạch Sùng thối canh, Diệp Trần không nhịn được bảo: “Bạch Sùng.”

“Gì?”

“Sau này, cho phép anh được hầu hạ tôi.”

Bạch Sùng: “...”

Cám ơn cô cho tôi cơ hội này ghê.

“Anh không muốn à?”

Diệp Trần cứ như là có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh ta vậy. Bạch Sùng vội vàng đáp: “Không, muốn, cực kỳ muốn. Cô muốn tôi hầu hạ thế nào?”

“Nấu chút đồ ngon. Canh thịt cừu này không tôi, mai ăn nữa nhé.”

“Thực ra cừu ăn cả con thì ngon hơn.” Bạch Sùng nhớ tới vị thịt cừu, nuốt nuốt nước miếng, “Một phần nướng, một phần nấu lẩu, một phần làm

nướng bản sắt... Tiếc thật.” Bạch Sùng thở dài, “Giờ thời thế thế này, tìm được một con cừu quả là khó.”

*nướng bản sắt 铁板烧: đặt thức ăn lên một miếng bản sắt ở trên bếp rồi nấu trực tiếp trên đó.

Diệp Trần không nói gì, cô được ăn đồ ngon, tinh thần tốt lên nhiều, thầm ghi nhớ lời Bạch Sùng nói.

Đêm đó, vì chỉ có một chiếc lều nên hai người ngủ chung một nệm, mỗi người đắp riêng một chăn.

Ban này, Diệp Trần đã ngủ được một giấc, giờ lại tỉnh táo, lăn qua lộn lại không ngủ được, đẩy đẩy người Bạch Sùng: “Dậy dậy, anh dậy đi!”

Bạch Sùng mơ mơ màng màng hé mắt nhìn, thấy Diệp Trần đang ở ngay phía trên mình, anh ta lập tức tỉnh hẳn: “Cô muốn làm gì?!”

“Anh bảo cừu là giống cừu nào? Dê núi được không?”

“Cừu thì được hơn...”

*dê núi và cừu đều được gọi tắt là “dương”, dê núi là sơn dương, cừu là miên dương.

Bạch Sùng miễn cưỡng trả lời, Diệp Trần nằm xuống, được một lát lại đẩy đẩy gọi anh ta: “Bạch Sùng, nói chuyện gẫu đi.”

“Không nói chuyện đâu, buồn ngủ lắm...”

Diệp Trần im lặng, được một lát, lại đẩy người gọi anh ta tiếp: “Bạch Sùng...”

Bạch Sùng kéo Diệp Trần lại ôm, mệt mỏi bảo: “Đừng nói nữa, yên nào, ngủ thôi!”

Diệp Trần liền nằm ngoan.

Bị Bạch Sùng ôm, Diệp Trần cảm thấy ấm áp, cơn buồn ngủ kéo tới, cô chọn một tư thế nằm thoải mái rồi thiếp đi.

Chờ cho Diệp Trần ngủ, Bạch Sùng mới đau khổ mở mắt ra.

Ôm một người con gái làm sao mà ngủ được?

Anh ta đâu có phải là thái giám.

May là anh ta thực sự quá mệt mỏi, nửa đêm về sáng, cuối cùng anh ta cũng ngủ được.

Ngủ một giấc thật dài, đến lúc anh ta thức giấc, mặt trời đã lên cao, anh ta bị Diệp Trần lay dậy.

“Dậy dậy! Dậy đi! Có chuyện lớn rồi!”

Diệp Trần lay anh ta thật mạnh, Bạch Sùng giật mình bừng tỉnh, vuốt mặt hỏi: “Sao thế?!”

“Tôi bắt được một con cừu!”

Diệp Trần trịnh trọng đáp.

Bạch Sùng: “...”

Bạch Sùng ra khỏi lều, trông thấy một con cừu bị cột trước cửa đang ăn cỏ, kêu “be be” với anh ta, anh ta còn tưởng là mình chưa tỉnh ngủ.

Anh ta không cần hỏi Diệp Trần tìm được ở đâu vì chắc chắn nó là mua trên trang mua sắm mà ra...

Người này đúng là vì cái ăn, không màng dùng bất kỳ thủ đoạn gì.

Nhưng nếu không hỏi thì có vẻ không được bình thường lắm nên anh ta đành cố tỏ vẻ ngạc nhiên, khoa trương hỏi: “Cô tìm được ở đâu thế?!”

“À, vừa rồi tôi ra ngoài tìm hiểu tình hình xung quanh một chút rồi bất ngờ nhìn thấy một con cừu ở sau núi nhảy ngang qua trước mặt! Tôi liền nghĩ, không phải hôm qua anh mới bảo với tôi muốn làm một bữa tiệc toàn thịt cừu hay sao? Tôi liền nhanh chân đuổi theo! Nó khó bắt lắm đấy, tôi phải đuổi mãi, may là cuối cùng vẫn bắt được.”

Nói xong, cô nàng rút ra một con dao, kề lên cổ con cừu, sốt sắng hỏi: “Cửa vào đâu đây? Anh nói đi tôi làm cho.”

Bạch Sùng: “...”

Bạch Sùng nghe thấy xung quanh có tiếng ồn, anh ta quay đầu lại, đập ngay vào mắt là cảnh ba mươi lăm con người ngồi ngay ngắn dưới đất bên ngoài lưới điện, trước mặt mỗi người đặt một cái bát.

“Mọi người đang làm gì vậy?!”

Bạch Sùng sững người.

Cậu thiếu niên hôm qua nói chuyện với họ hôm nay ngượng ngùng cười cười trả lời: “Con cừu kia hai người ăn không hết... Chúng tôi tới ăn chục, xem xem có thể xin được một chút...”

Bạch Sùng: “...”

Diệp Trần chưa ăn sáng, đã hơi đói rồi, cô giục: “Nhanh lên, tôi muốn giết nó, cửa thế nào đây?”

Dường như đã sớm biết vận mệnh của mình, co cùi quỳ bốn chân xuống đất, thái độ hừng hờ như danh sĩ thời Ngụy-Tấn ung dung trước cái chết, thản nhiên nhìn Bạch Sùng, kêu lên một tiếng thật dài...

Be e e e.

*danh sĩ thời Ngụy-Tấn: là một thời đại đã sản sinh ra rất nhiều danh sĩ nổi tiếng về sự thanh cao và phong thái ung dung, họ đã hình thành nên nhiều chuẩn mực có ảnh hưởng về sau. Bài bằng tiếng Trunqlinkđược dịch một phần nhỏ sang tiếng Việt

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

113. Chương 113: Luôn Là Mèo Của Cậu 8

Nhìn ánh mắt chờ mong của mọi người và thái độ lạnh nhạt của con cừu, trong chớp mắt, Bạch Sùng tưởng như mình không phải ở mặt thể mà là trong một tiểu thuyết thi đấu trù nghệ và anh ta chính là một siêu đầu bếp.

Cũng may, tiếng rống thấp thoáng khi có khi không thỉnh thoảng lại vang tới từ phương xa giúp Bạch Sùng tỉnh táo lại, anh ta gượng gạo nặn ra một nụ cười: “Diệp Trần thật là lợi hại.”

Diệp Trần chẳng quan tâm tới lời khen ngợi của anh ta, sốt ruột giục: “Nhanh lên, giết thể nào?! Tôi ra tay thay cho!”

Bạch Sùng giật giật mép, thở dài bó tay, lấy lấy con dao Diệp Trần đang cầm, vút sang một bên, lấy trong người ra một chiếc khăn, cẩn thận lau sạch tay cho cô, ôn tồn bảo: “Con gái đừng suốt ngày nói tới đánh, giết, loại chuyện này cứ để cho tôi là được.”

Diệp Trần im lặng cúi đầu nhìn móng vuốt... à không, bàn tay của mình. Bạch Sùng nói năng rất dịu dàng, tỉ mỉ lau sạch bùn đất bám trên tay, khiến cô cảm thấy cả thế giới bình yên và đẹp đẽ.

Cô bất giác không còn kiêu ngạo nữa, ngoan ngoãn nghe lời, ngồi sang một bên. Bạch Sùng gọi thêm hai người vào trong lưới điện giúp anh ta giết cừu, cắt tiết, làm lông rồi đem một phần đi nấu canh, một phần để nướng.

Con cừu này khá to, Bạch Sùng hỏi ý Diệp Trần rồi cho tất cả mọi người vào trong lưới điện cùng nhau ăn tiệc thịt cừu.

Bữa tiệc thịt cừu làm khá mất công, tới lúc mọi người được ăn thì trời đã tối. Diệp Trần lấy ra một ít rượu, mọi người vây quanh đồng lửa ăn thịt cừu, húp canh thịt cừu và uống rượu cụng ly.

Ba mươi lăm người này chia làm hai nhóm. Một nhóm thủ lĩnh là cậu thiếu niên hôm qua tới bảo họ đổi chỗ, tên là Dương Thu, là một người có dị năng hệ chữa trị nên địa vị rất cao.

Người có dị năng hệ chữa trị đương thời còn rất ít, nếu bị zombie cắn mà được người có dị năng hệ chữa trị cứu chữa kịp thời thì khả năng rất cao là sẽ không sao.

Thủ lĩnh của nhóm còn lại tên là Nghiêm Uy, một người phương Bắc xuống phía Nam đi làm thuê, có dị năng hệ hỏa, giờ đang muốn quay về nhà ở phương Bắc xem vợ và con gái có còn hay không.

“Dù rằng có lẽ là không.”

Nghiêm Uy uống say, lòng buồn rười rượi, nói một hồi liền khóc òa lên.

Dương Thu ngồi cạnh ôm vai anh ta an ủi: “Ông anh à, không sao đâu, phương Bắc là nơi đầu tiên quân đội kiểm soát được cục diện, tốt hơn chỗ chúng ta bên này nhiều, vợ con anh nhất định không sao đâu.”

Nghiêm Uy ngồi khóc không nói năng gì. Dương Thu khuấy động bầu không khí: “Được rồi, mọi người đừng buồn, hiếm lắm mới có dịp được ăn được uống, mọi người hãy vui lên, high lên nào! Có ai biết hát không! Hát bài gì đi!”

Không có ai hưởng ứng. Dương Thu ngượng ngùng. Bạch Sùng hăng giọng bảo: “Tôi thổi harmonica cho mọi người nghe nhé.”

Dương Thu cảm kích nhìn sang, Bạch Sùng nhìn thấy chỉ số “danh vọng” của mình lại tăng thêm, mỉm cười với mọi người, mua một cây kèn harmonica ở chỗ hệ thống rồi lấy nó từ trong túi ra.

Mọi người thấy anh ta lấy kèn ra lập tức yên tĩnh lại. Bạch Sùng ngồi bên đồng lửa, thổi bài “Em cần anh”.

*Bài “Em cần anh” bản hòa tấu harmonica và ghi-ta:link. Bản có lời được vietsub

Giai điệu du dương say lòng người. Diệp Trần nghe khúc nhạc dạo, nhìn đồng lửa trước mặt, những đốm lửa nhỏ bắn ra từ than củi cháy bị gió cuốn xoay tròn bay lên, cô bỗng thấy hơi hoảng hốt.

Cô nhìn thấy Bạch Sùng quay đầu nhìn mình, hất hất cằm bảo cô hát.

Không biết tại sao, nhìn vào ánh mắt của đối phương, ma xui quỷ khiến, lúc đến đoạn vào nhạc, Diệp Trần bỗng cất tiếng hát thành lời.

“Em muốn, người ở bên cạnh em.”

“Em muốn, người trang điểm cho em.”

“Làn gió đêm thổi, gãi nhẹ trái tim này, người yêu của em,”

“Em ở quê nhà, vọng ngắm ánh trăng.”

Giọng Diệp Trần trong trẻo, vang vọng giữa đêm khuya, vừa dịu dàng, vừa đẹp dễ.

Bạch Sùng nhìn Diệp Trần, không biết tại sao, bỗng dừng lại nhớ tới Tống Uyển Thanh, cô ấy mặc váy dài in hoa tôn dáng, đi cao gót, cầm ô,

đứng trong ngõ nhỏ đổ mưa, quay đầu lại nhìn anh ta.

Anh ta cảm thấy có một thứ cảm xúc nào đó đang dội đất chui lên, còn người kia, chỉ chạm mắt nhau ngắn ngủi phút chốc, đã vội dời mắt đi, ngăm nhìn đồng lửa.

Tiếp đó, anh ta thổi bài nào, cô hát bài đó.

Đều là những bài mọi người quen thuộc, nào là “Cây bạch dương”, nào là “Để chúng ta cùng khua chèo đôi”.

*Không tìm được bản harmonica bài “Cây bạch dương”, bản bài hát:link. Bản harmonica của bài “Để chúng ta cùng khua chèo đôi”:link

Mọi người ca hát một lúc xong liền nằm ngả nghiêng ngang dọc ra ngủ. Bạch Sùng thổi xong bài cuối cùng, Diệp Trần cũng ngừng hát.

Mọi người đều đã ngủ, đêm khuya im ắng, ánh trăng chiếu rọi, có thể nhìn thấy rõ hàng lông mi dài và dày của cô đang chớp chớp.

Ánh lửa hắt sáng lên mặt cô, khiến má cô ửng hồng, cô im lặng không nói gì, nhìn chăm chăm vào đồng lửa. Tim Bạch Sùng đập rộn ràng. Anh ta bỏ kèn harmonica xuống, chậm chậm bước qua đó, cuối cùng để môi mình dừng trên môi cô.

Diệp Trần không dám cự một chút nào, mắt nhắm chặt, toàn thân căng lên, có vẻ rất hồi hộp.

Tim Bạch Sùng đập nhanh như bay, đồng lửa khiến người anh ta nóng lên, cẩn thận hôn cô, đụng chạm từng chút một.

Dưới ánh lửa, hai người họ bất tri bất giác ôm lấy nhau, một hồi lâu sau mới tách ra thở hổn hển.

Anh ta tì trán lên trán cô, không nói gì cả.

Một lúc lâu sau, Diệp Trần khôi phục lại nhịp thở bình thường, nhắm mắt lại: “Ngủ thôi.”

“Ừ.”

Vì mọi người đều đã say, bỏ họ ở ngoài lưới điện rất nguy hiểm, hơn nữa lại có đông người, cũng là một chuyện lớn, hơn nữa nữa là Diệp Trần rất tự tin vào năng lực của bản thân, vậy nên hai người cứ để cho đám người đó nằm lại trong khu vực lưới điện.

Lúc đi vào trong lều để ngủ, Diệp Trần thấy hơi hồi hộp, cô có cảm giác, sau nụ hôn ấy, có chuyện gì đó đã không còn giống trước nữa.

Cô nghe thấy tiếng Bạch Sùng kéo cửa lều lại, Diệp Trần đưa lưng về phía Bạch Sùng, cơ thể căng lên.

Bạch Sùng rất tự nhiên đi trái chần rồi nằm xuống.

Một lát sau, Bạch Sùng ôm lấy cô từ đằng sau, cúi đầu hôn trán cô, dịu dàng bảo: “Trần Trần, ngủ ngon.”

Nói xong, Bạch Sùng có vẻ ngủ rất ngon lành.

Nhưng Diệp Trần thì lại không ngủ được.

Cô mở mắt trừng trừng, nghe tiếng hít thở của người ở sau lưng, trong lòng vừa kích động vừa hồi hộp, vừa hưng phấn vừa vui vẻ.

Cô và nhân vật phản diện luôn để lỡ nhau, chưa đời nào giống như đời này, cứ tự nhiên như vậy ở bên nhau.

Tuy Bạch Sùng không nói bất kỳ điều gì nhưng dường như mọi thứ đều đã sáng tỏ.

Diệp Trần nghe tiếng hít thở đều đều của người đằng sau, khóe môi cong lên, đan tay mình vào tay đối phương, nhắm mắt lại.

Diệp Trần ngủ đến nửa đêm thì loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có tiếng zombie gào thét.

Cô mở mắt ra nhìn, cảnh giác dùng thần thức tra xét tình hình xung quanh.

Thế nhưng, vừa tỉnh táo, cô liền ý thức được một vấn đề.

Bạch Sùng bị sốt!

Diệp Trần bật dậy, xoay người sang, vỗ mặt Bạch Sùng: “Bạch Sùng, tỉnh, tỉnh lại đi!”

Bạch Sùng không nói gì, anh ta đang hôn mê, không có ý thức.

Đây là triệu chứng đầu tiên của quá trình zombie hóa. Diệp Trần cau mày, chẳng lẽ Bạch Sùng vẫn sẽ đi theo con đường cũ của nhân vật phản diện, trở thành một zombie?!

Không, không được, cô không thể để chuyện này xảy ra!

Diệp Trần lập tức đi tìm thuốc trong trang mua sắm nhưng tìm mãi cũng không tìm ra được đúng thuốc.

Thực ra cô cũng đã đoán được.

Hệ thống chỉ cho người làm nhiệm vụ một ít vật phẩm không tác động trực tiếp tới tiến độ nhiệm vụ của thế giới. Nếu có loại thuốc giải độc zombie ở mặt thế thì nhất định sẽ gây đảo lộn quá trình diễn tiến của thế giới này.

Diệp Trần hoảng hốt, không biết lúc này nên làm gì. Cô ôm Bạch Sùng, ra sức vỗ mặt anh ta, sốt ruột gọi: “Bạch Sùng, anh tỉnh dậy đi! Tỉnh dậy đi!”

Bạch Sùng cuối cùng cũng bị cô đánh thức, mơ mơ màng màng hé mắt ra nhìn, trông thấy dáng vẻ lo lắng của Diệp Trần, anh ta khàn khàn hỏi: “Sao thế? Từ từ nói, không sao hết, có tôi ở đây.”

“Anh không được ngủ.” Giọng Diệp Trần căng thẳng, “Anh bị sốt rồi, nặng lắm. Có phải anh bị zombie cắn rồi không?!”

Bạch Sùng nghe Diệp Trần nói xong thì ngẩn người rồi lại nở nụ cười.

Nếu là lúc trước, anh ta quả thực không dám thừa nhận chuyện này. Còn hiện giờ, đã biết Diệp Trần cũng là người làm nhiệm vụ rồi, anh ta mới thoải mái nói: “Ừ, tôi bị cắn.”

Diệp Trần mấp má môi muốn nói gì đó, đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng Dương Thu gọi đầy sốt ruột.

“Bạch ca! Có rất nhiều zombie đang tới bao vây, tấn công căn cứ. Chúng tôi định chạy đây, hai người thì thế nào?”

Bạch Sùng vừa nghe vậy lập tức đứng bật dậy: “Không được, mọi người chớ đi! Mọi người đi là chết chắc!”

Zombie bao vây tấn công một căn cứ là từ bốn phương tám hướng cùng ồ ạt kéo tới. Những lúc thế này, căn cứ sẽ không mở cửa. Nhóm Dương Thu căn bản không có chỗ nào để đi, chỉ có thể dựa vào lưới điện và sự bảo vệ của Diệp Trần.

Bạch Sùng quay đầu nhìn Diệp Trần, dường như đang ra một quyết định rất quan trọng.

“Diệp Trần, em có dị nặng phải không?”

“Phải.”

Diệp Trần gật đầu, nói đầy quả quyết: “Anh với mọi người ở lại đây, em đi giải quyết bọn chúng.”

“Có nắm chắc phần thắng không?”

Diệp Trần nghe anh ta nói vậy bèn hỏi ngược lại: “Không nắm chắc thì anh định thế nào?”

“Tôi có một cách.” Bạch Sùng từ tốn nói, “Tôi có thể biến tất cả ba mươi lăm người này trở thành người có dị năng.”

Vừa nghe vậy, mặt Diệp Trần lập tức biến sắc.

Bạch Sùng ngẩng đầu, thái độ điềm tĩnh: “Uống máu của tôi, là được.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

114. Chương 114: Luôn Là Mèo Của Cậu 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vừa mới dứt lời, Diệp Trần liền vung ngay một cái tát qua.

Bạch Sùng bị đánh lệch mặt. Diệp Trần áp tới gần anh ta, gằn giọng nói nhỏ: “Quên suy nghĩ này đi. Trọn đời không được nhắc lại với người khác.”

“Nhưng...”

“Tôi đánh được!” Diệp Trần lạnh lùng nhìn anh ta. Bạch Sùng thấy thái độ của Diệp Trần, im lặng một hồi rồi nở nụ cười.

“Tôi biết em đánh được, nhưng mà, Diệp Trần à,” nói đoạn, anh ta dang tay, ôm trọn Diệp Trần vào lòng, giọng dịu dàng, “tôi muốn bảo vệ em. Tôi không muốn em xảy ra bất kỳ chuyện gì.”

Diệp Trần im lặng, cảm thấy sống mũi cay cay.

Mỗi lần làm nhiệm vụ, hệ thống đều bảo cho cô biết nhân vật phản diện lần này xấu xa cỡ nào, nào trả thù loài người bằng thủ đoạn độc ác, nào lạm sát người vô tội, nào nhân cách phản xã hội. Vậy nhưng, mỗi lần, khi cô thực sự tiếp xúc với người này, cô đều cảm thấy, đối phương có một linh hồn trong sạch đến đáng kinh ngạc.

Diệp Trần dẫn mọi cảm xúc trong lòng lại, hờ hững đáp: “Ờ.”

“Nhớ phải sống.”

Bạch Sùng đưa tay dọc theo sống lưng của cô, vì sốt cao nên tay anh ta nóng một cách lạ lùng, như thiêu như đốt, như bất kể lúc nào cũng có thể bùng lên một ngọn lửa.

Anh ta mệt mỏi nhắm mắt lại: “Nếu không tôi sẽ cho bọn họ uống máu mình. Em cũng biết hậu quả sẽ thế nào, lỡ như chẳng may em có chuyện, tôi sẽ không sống nữa.”

Diệp Trần cười giễu cợt: “Anh cho là tôi thêm để ý anh à?”

Bạch Sùng cười cười, nhắm mắt lại: “Vậy em cứ không thêm để ý đi.”

“Anh!”

“Bạch ca!”

Dương Thu chạy xộc vào trong lều, nhìn thấy sắc mặt của Bạch Sùng, cậu ta liền biến sắc. Trước khi cậu ta kịp quay đầu chạy mất, Diệp Trần giữ cậu ta lại, ghì đầu cậu ta xuống nền đất, lạnh lạnh bảo: “Zombie bên ngoài để tôi giải quyết, cậu chăm sóc cho anh ta.”

“Cậu là dị năng hệ chữa trị đúng không?” Diệp Trần xác nhận lại. Dương Thu cảm nhận được lực tay của Diệp Trần, không dám giãy dụa. Cậu ta hoàn toàn có lý do để tin rằng, ở giây tiếp theo, Diệp Trần hoàn toàn có khả năng ấn cho cậu ta nát sọ!

Cậu ta thở dồn dập, cố khuyên nhủ Diệp Trần: “Diệp tỷ, bệnh trạng của Bạch ca rõ ràng là đã sang giai đoạn zombie hóa thứ hai rồi. Hệ chữa trị hiện giờ căn bản không thể nghịch chuyển được người đã sang giai đoạn hai!”

“Không phải tôi đang thương lượng với cậu.”

Diệp Trần ấn đầu Dương Thu, giọng nghiêm túc: “Trông nom anh ta cho tốt, zombie bên ngoài để tôi giải quyết. Nếu anh ta chết, tôi quay về, đừng hòng còn một ai sống sót.”

Vừa nói xong, bên ngoài vọng tới tiếng gào thét của zombie. Dương Thu tái mặt, cắn răng đáp: “Được, tôi đồng ý với chị, nhưng nếu anh ta zombie hóa...”

“Tôi sẽ xử lý.”

Diệp Trần buông Dương Thu ra, lập tức đi ra ngoài, ra tới cửa, cô đột ngột dừng bước: “Bạch Sùng.”

Bạch Sùng có cảm giác mình đang rơi vào trong núi đao biển lửa, bị lửa thiêu đốt, bốc cháy, loáng thoáng nghe thấy có tiếng người gọi mình, anh ta biết là Diệp Trần, cố gượng mở mắt ra, trông thấy bóng dáng xinh đẹp của người kia.

“Tôi sẽ sống, không được làm càn.”

Diệp Trần hạ giọng nói nhỏ, nói xong liền đi ra ngoài.

Bước ra ngoài, Diệp Trần trông thấy có rất nhiều người đang nằm rạp cạnh lưới điện, dùng súng máy bắn lia lịa vào lũ zombie đang không ngừng lao mình vào lưới điện.

Diệp Trần mua trên trang mua sắm một đôi song đao và một chiếc boomerang, nói với đám người: “Lùi ra sau một chút, đừng để bị zombie tóm được.” Sau đó, cô mở cửa lưới điện. Zombie thấy cửa mở liền ủa lên. Diệp Trần lạnh mặt chém một đao, bổ đôi con zombie trước mặt thành hai nửa.

Máu thịt bắn tứ tung. Diệp Trần đóng cửa lại sau lưng, xông thẳng ra ngoài.

“Cô ta làm gì vậy?!”

Nghiêm Uy xông vào trong lều, Dương Thu đặt Bạch Sùng vào nằm trong chăn, không để những người khác nhìn thấy tình trạng hiện giờ của Bạch Sùng. Một mặt cậu ta dùng dị năng để trị liệu, một mặt nói với Nghiêm Uy: “Diệp Trần có dị năng, chị ấy bảo chăm sóc cho Bạch Sùng, chị ấy sẽ bảo vệ chúng ta an toàn.”

“Chỉ một mình cô ta?!”

Nghiêm Uy gất lên: “Cậu xem cảnh tượng bên ngoài là thế nào đi!! Hôm nay có ít nhất mấy ngàn con zombie tới khiêu chiến, chúng đang không ngừng húc vào lưới điện. Mấy thằng trong căn cứ cũng không thấy phái người ra giúp. Bọn chúng định đứng nhìn chúng ta chết hay sao?!”

“Bình tĩnh một chút.”

Dương Thu nhíu mày: “Lúc này, căn cứ sẽ không mở cửa đâu. Chúng ta hãy tin tưởng Diệp Trần nhiều hơn một chút.”

Nghiêm Uy còn đang định mở miệng nói tiếp thì bên ngoài có người gọi anh ta: “Nghiêm ca, anh mau ra xem này!”

Nghiêm Uy giậm giậm chân, quay người bỏ ra ngoài.

Bước ra ngoài, anh ta gặp người ra trước cảnh tượng trước mắt.

Diệp Trần tấn công lũ zombie hết như bổ dưa, chặt đồ ăn vậy. Lũ zombie ban nãy tới gần lưới điện đã bị cô ta cho bay đầu. Chiếc boomerang khổng lồ trong tay cô ta mỗi lần bay đi là lại gặt được cả loạt đầu về,

trường đao trong tay như đang thu hoạch rau, nhảy lên vai đối phương, túm tóc, cắt.

Động tác của cô ta nhẹ nhàng, lưu loát, như bóng ma trong đêm. Mọi người chỉ thấp thoáng nhìn thấy bóng người linh hoạt như mèo của cô ta nhảy lên nhảy xuống liên tục giữa một bãi chít zombie.

Zombie bên ngoài lưới điện ngã xuống hết lớp này đến lớp khác. Xác bị Diệt Trần quăng chất thành núi, hình thành một bức tường chắn tự nhiên.

Núi thây ngày càng cao, gần như đã cản hết tầm mắt của mọi người. Đám đông ở trong lưới điện không còn quan sát được rõ tình hình bên ngoài, chỉ có thể phán đoán dựa vào vẻ mặt của đám lính gác căn cứ để xem bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Căn cứ giật mình sửng sờ trước diễn biến mới này, vốn đã sẵn sàng để chiến một trận thì bên ngoài lại bỗng xuất hiện một người.

Người đó liên tục chiến đấu với lũ zombie, một thân một mình thu hút sự chú ý của bọn chúng. Zombie ồ ạt đổ xô về phía cô ta, hết con này tới con khác, cô ta bị zombie bao quanh, không còn quan sát được động tác cụ thể.

“Cô ta bị bắt rồi sao?”

Trưởng trạm căn cứ Trương Quốc Vĩ cầm ống nhòm quan sát, mật độ zombie quá cao, ông ta hoàn toàn không theo dõi được Diệt Trần, sốt ruột ra lệnh: “Không thể để một nhân tài như vậy bị uống mạng! Nổ súng! Mau nổ súng!”

Lập tức, tiếng súng vang lên, tiếng zombie gào thét và tiếng súng nổ hòa lẫn vào nhau giữa màn đêm đầy hãi hùng.

Chẳng ai biết đêm đó rốt cuộc dài cỡ nào.

Đám người trong lưới điện tụ lại với nhau, trao cho nhau hơi ấm và cảm giác an toàn. Dương Thu ở một mình trong lều trông nom Bạch Sùng. Cậu ta cầm súng trong tay, sẵn sàng bất cứ lúc nào, hễ Bạch Sùng hóa zombie thì sẽ giết ngay, rồi tự sát.

Mười mấy người bên ngoài đều là người thân, bạn bè tốt của cậu ta. Bạch Sùng tốt với cậu ta, Diệp Trần cũng tốt với cậu ta nhưng nếu Bạch Sùng hóa thành zombie, cậu ta không thể nào đứng xem được, bởi vì Bạch Sùng trở thành zombie đồng nghĩa anh ta đã trở thành mối đe dọa trực tiếp tới thân bằng cố hữu của y.

Bạch Sùng biết tình trạng của bản thân không mấy lạc quan. Anh ta mơ màng tỉnh lại, có cảm giác móng tay đã bắt đầu dị biến. Tuy vậy, đầu óc anh ta vẫn rất tỉnh táo. Anh ta quay đầu nhìn Dương Thu vẫn đang luôn căng thẳng tột độ, cảm thấy có gì đó lạnh lạnh đang từ người Dương Thu chảy sang người mình.

“Diệp Trần đâu?”

Anh ta hỏi bằng giọng khản đặc.

Dương Thu cười gượng gạo: “Chị ấy vẫn đang ở bên ngoài. Không sao đâu, anh cứ nghỉ đi, ráng chịu đựng.”

“Bạch ca,” thấy mắt Bạch Sùng vẫn tỉnh táo, trong lòng Dương Thu nhen nhóm lên một tia hi vọng, “anh có thể mà. Chỉ cần qua được ba ngày của kỳ nguy hiểm thì anh sẽ không bị biến thành zombie nữa. Người khác không làm được, không có nghĩa là anh không làm được. Nhất định anh có thể, đúng không?!”

Bạch Sùng không đáp. Luồng sức mạnh đặc biệt từ người Dương Thu giúp anh ta giữ được tỉnh táo nhưng Bạch Sùng vẫn cảm thấy còn thiếu một

chút nữa.

Anh ta cần Dương Thu.

Vào giây phút ấy, đầu óc vô cùng tỉnh táo của anh ta liền ý thức được điều này.

Anh ta mua một chai coca ướp lạnh và kim châm trên trang mua sắm rồi âm thầm đâm kim vào ngón tay, kín đáo nhỏ máu vào trong nước ngọt.

Dương Thu quá căng thẳng, hoàn toàn không phát hiện ra việc Bạch Sùng đang làm, tới tận khi coca đã đưa tới tận miệng, cậu ta mới phát hiện ra Bạch Sùng đưa cho mình một cốc coca.

“Cậu căng thẳng quá rồi.”

Bạch Sùng từ tốn nói: “Uống cho đỡ sợ, bình tĩnh một chút.”

Dương Thu không từ chối ý tốt của Bạch Sùng, nhận cốc coca uống.

“Bạch ca lấy coca đâu ra vậy? Còn mát lạnh nữa!”

“Dị năng không gian.”

Bạch Sùng nhắm mắt lại, không nói gì thêm. Dương Thu ngồi nghỉ một lát, bỗng cảm thấy có một luồng năng lượng khổng lồ ùn ùn trời dậy.

Cậu ta bắt lấy tay Bạch Sùng, cố hết sức chuyển nó sang người đối phương. Mình cậu ta không khống chế được nó, nếu không có ai đó chia sẻ nguồn lực này với cậu ta, cậu ta nhất định sẽ nổ tung!

Bạch Sùng cảm nhận được luồng sức mạnh đang xộc thẳng vào, cảm nhận được sự biến đổi của bản thân, hô hấp trở nên dồn dập.

Sắp rồi, sắp rồi!

Bạch Sùng cảm giác thấy có thứ gì đó tắc nghẽn trong mạch máu đang bị công phá.

Đúng vào lúc này, bên ngoài có tiếng người la hét.

“Bọn họ la gì vậy?!”

“Diệp Trần chết?!”

“Diệp Trần chết phải không?!”

Bạch Sùng mở choàng mắt, cuồng phong cuồn cuộn cuốn quanh người anh ta! Dương Thu bị hất bay ra. Bạch Sùng hoang mang lao ra ngoài, quát lớn: “Diệp Trần đâu rồi?!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

115. Chương 115: Luôn Là Mèo Của Cậu 10

Người Bạch Sùng lúc lao ra mang theo cuồng phong, lôi điện vờn quanh, sáng lập lòe giữa đêm tối, không ai dám tới gần, mọi người lùi hết lại. Mắt Bạch Sùng đỏ quạch, anh ta hỏi lại một lần nữa: “Diệp Trần đâu?!”

Đám zombie bắt đầu xô núi thi thể về phía lưới điện rồi trèo lên. Nghiêm Uy đứng dậy, la to: “Hướng Tây Bắc!”

Phía căn cứ có người quan sát thấy tình hình ở chỗ Bạch Sùng. Dương Quốc Vĩ kích động la lên: “Vẫn còn một người dị năng siêu cấp nữa! Còn một người nữa!”

Tạm thời, các nhà khoa học dự đoán dị năng có tối đa tám cấp. Người mang dị năng mạnh nhất đã biết hiện tại là cấp bốn, sẽ tiến hóa mạnh dần lên theo thời gian. Với dị năng trên cấp bốn, mọi người vẫn chưa có hiểu biết cụ thể nên đều gọi chung là dị năng siêu cấp.

Là trưởng trạm căn cứ, Dương Quốc Vĩ từng được đào tạo về hệ thống dị năng, ông ta là người đầu tiên nhận định được Diệp Trần có dị năng siêu cấp. Tuy vậy, trong tình cảnh này, dù là một người mang dị năng siêu cấp cũng rất khó sống sót. Ông ta không thể đánh cược an nguy của căn cứ để mạo hiểm mở cổng cứu Diệp Trần.

Giờ phút này, trông thấy Bạch Sùng, hy vọng trong ông ta lại dấy lên.

Zombie ở ngoài chỉ còn một nữa, anh ta có thể!

Dương Quốc Vĩ cầm loa kích động hô to với Bạch Sùng: “Một ki-lô-mét về phía Tây Bắc của cậu! Cô ấy vừa rồi đã bị zombie bao phủ!”

Đầu óc Bạch Sùng hiện tại đã tỉnh táo lên nhiều, ban này trong lúc ý thức còn mông lung, vì nghe thấy Diệp Trần xảy ra chuyện nên anh ta mới giãy dụa đứng lên.

Giờ tỉnh táo lại mới cảm nhận được trong cơ thể có một luồng sức mạnh đang bùng nổ. Anh ta điều chỉnh nhịp thở, leo lên lưới điện.

Dòng điện chạy qua người anh ta, lập tức anh ta trở nên giống như một người có dị năng hệ lôi, có thể nhanh chóng chuyển hướng dòng điện, biến sức mạnh khổng lồ trong cơ thể thành điện, củng cố sức mạnh của lưới điện.

“Đó... đó là dị năng hệ lôi sao?”

Nghiêm Uy đi nâng Dương Thu bị ngã sắp dậy. Dương Thu là người ở gần Bạch Sùng nhất, cũng là người bị thương nặng nhất. Cậu ta gắng mở mắt ra nhìn, quan sát hành động của Bạch Sùng, nói tiếp: “Trông giống với hệ động vật hơn.”

Không phải ai có dị năng cũng có thể tay trần trèo lên lưới điện như vậy.

Mọi người xôn xao bàn tán về dị năng của Bạch Sùng. Sau khi treo lên lưới điện, Bạch Sùng củng cố lại sức mạnh, hiện tại anh ta có ba loại năng lượng lôi, phong và động vật.

Sau khi lên tới đỉnh, tầm nhìn rõ ràng. Đám zombie đang đổ dồn về một hướng, ùn ùn sóng cuộn, mục tiêu rất rõ ràng. Bạch Sùng nhảy thẳng xuống, tiếp đất bằng sức gió, tay hóa ra tia chớp, chạy thẳng về phía mục tiêu.

Bọn zombie nhận ra có thêm người mới gia nhập cuộc chiến liền bắt đầu chia ra tấn công. Sức mạnh của Bạch Sùng chưa được ổn định lắm, có rủi ro bị nổ tung bất cứ lúc nào. Anh ta biết, lúc này, chuyện cơ thể mình cần nhất chính là trở về, thư thả tĩnh dưỡng. Thế nhưng, hiện giờ, đó là chuyện không thể.

Diệp Trần đang chờ anh ta.

Diệp Trần sẽ không chết.

Diệp Trần nhất định đang chờ anh ta tới cứu.

Vừa rồi, trong đám zombie, Bạch Sùng không tìm thấy Diệp Trần. Mọi người ở đây đều cảm thấy, chắc có lẽ Diệp Trần đã chết.

Trở thành zombie cũng là một kiểu chết ở thế giới này. Tuy vậy, Bạch Sùng một mực tin tưởng rằng, cho dù trở thành zombie, Diệp Trần cũng vẫn là Diệp Trần của anh ta.

Cho dù là zombie, anh ta cũng vẫn phải đưa Diệp Trần về.

Anh ta thở dồn dập, lôi điện trong tanh biến thành kiếm ánh sáng vung tới tấp.

Nhưng quá khó khăn, mỗi bước tiến về phía trước, đều rất khó khăn.

Anh ta chỉ có thể không ngừng vung kiếm, vung kiếm!

Những người ở trên căn cứ chứng kiến toàn bộ mọi việc bị tinh thần liều lĩnh này làm rung động, nhiều người dân thường nghe tin chạy tới tường thành xem, nhìn người đàn ông một mực đi về một hướng đã định, liều mình bước tới, như đang tìm ai đó.

“Là tìm người yêu của anh ta sao?”

Vợ Dương Quốc Vĩ hỏi ông ta. Dương Quốc Vĩ nhìn Bạch Sùng bằng ánh mắt đầy kính nể.

“Chắc có lẽ.”

“Nhưng cho dù có phải hay không, với thế giới như hiện giờ, vẫn còn giữ được thứ tình cảm như vậy, thật hiếm có.”

Trong lúc Bạch Sùng chém giết ở bên dưới, Trần Lâm nghe nói có một kẻ có dị năng cực kỳ lợi hại đang đánh nhau ở bên ngoài, mới đầu anh ta chẳng thèm để ý nhưng sau đó thấy ngay cả bạn cùng phòng của mình cũng đi xem, vậy là nhịn không được cũng muốn đi xem thử.

Hiện tại, Trần Lâm là người có dị năng ưu tú nhất trong căn cứ. Bạn cùng phòng của anh ta có dị năng cấp hai. Người mà bạn cùng phòng của anh ta cũng phải chú ý, Trần Lâm nghĩ, hẳn là anh ta cũng nên để ý một chút.

Tới lúc lười biếng đi lên phía trên căn cứ, anh ta bắt gặp vợ chồng Bạch Nguyên.

Hai vợ chồng họ đang nhìn chăm chăm bên dưới. Bạch Nguyên run run. Tâm trạng Trần Lâm đang tốt, đi qua vỗ vai họ, hứng khởi hỏi: “Hi, chú Bạch, cô chú cũng tới xem à? Thấy thế nào ạ...”

Trần Lâm vừa nói vừa nhìn xuống phía dưới xem, sắc mặt lập tức thay đổi.

Đó là ai?!

Là Bạch Sùng?!

Không phải Bạch Sùng đã chết rồi sao?!

Trần Lâm quay ngoắt đầu lại, nhìn chăm chăm vào Bạch Nguyên: “Người dưới đó là Bạch Sùng?”

Bạch Nguyên không nói gì, liên tục run rẩy. Mẹ Bạch Sùng ngẩng đầu lên bảo với Trần Lâm: “Đúng vậy! Dưới đó là con trai chúng tôi! Anh định đi cứu nó phải không? Xin anh...”

“Lúc trước các người bảo với tôi là cậu ta đã chết rồi.”

Trần Lâm lạnh lùng nhìn họ, giọng không thể tin nổi: “Tôi muốn chờ cậu ta, các người bảo với tôi là cậu ta chết rồi, giục tôi lái xe đi.”

“Tôi... lúc đó tôi thực sự cho rằng nó sẽ chết.”

“Vậy là các người chưa nhìn thấy cậu ta chết đã bỏ chạy rồi?” Trần Lâm cảm thấy thật mỉa mai, “Một người ngoài như tôi còn muốn chờ cậu ta, còn các người thì bỏ chạy?”

“Cậu thì biết cái gì!” Bạch Nguyên nổi khùng quát lên, “Lúc ấy ở trong đó là một con quỷ cấp bốn! Thứ đó cậu đánh không lại nổi, chúng ta mà nấn ná ở đó thì đúng là ở lại chịu chết! Tôi còn một thằng con trai nữa, tôi còn có con trai chờ tôi, sống được là tốt rồi.”

Nói xong, Bạch Nguyên cứ như thể được tiếp thêm sức mạnh, lăm lăm thành lời: “Đúng thế, cậu nên cảm kích tôi. Là tôi hy sinh con tôi nên giờ cậu mới còn sống! Cậu dựa vào đâu mà chỉ trích tôi?!”

Trần Lâm không trả lời, anh ta cười nhếch mép: “Tôi đúng là bị mù nên mới cứu lũ lòng lang dạ sói thế này.”

Nói xong, Trần Lâm đi ra sát tường thành, nhìn xuống đám zombie bên dưới.

Nhung nhúc nhung nhúc, xác chết và xác sống có ở khắp mọi nơi, không biết đâu là tận cùng.

Chỗ duy nhất có ánh sáng là khu vực an toàn được lưới điện bảo vệ, phần lớn mọi người trong đó đang nổ súng, hoạt động rất có tổ chức. Số ít người già yếu và phụ nữ trẻ em trốn ở trong, ôm nhau lo lắng.

Zombie liên tục tấn công khu lưới điện, bầu không khí kinh hoàng bao vây ốc đảo đơn độc.

Trần Lâm nhìn đáng vẻ chém giết của Bạch Sùng, trong lồng ngực bất ngờ bùng lên một ngọn lửa anh hùng.

Anh ta không nói tiếng nào, nhảy xuống dưới trong tiếng la hét sợ hãi của mọi người, đập lên bọn zombie, xông thẳng tới chỗ lưới điện: “Chỗ này có lẽ không thể cầm cự được tới lúc trời sáng, tôi đón từng người một đi.”

Mọi người đáp lại bằng ánh mắt cảm kích.

Trần Lâm bế một bé gái đi trước, nhảy lên đỉnh lưới điện, nói với Bạch Sùng: “Bạch Sùng, giúp tôi!”

Bạch Sùng giật mình quay đầu lại, nhìn thấy Trần Lâm đứng ở chỗ cao, bé gái ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời.

Anh ta còn đang phải đi tìm Diệp Trần.

Trong đầu anh ta chỉ có duy nhất một suy nghĩ này mà thôi.

Nhưng lưới điện đang lung lay sắp đổ nhắc nhở anh ta, nếu không cứu những người này ngay, họ có thể bị nhấn chìm trong cơn thủy triều zombie bất cứ lúc nào.

Trần Lâm cau mày, không hiểu vì sao Bạch Sùng lại do dự. Dương Thu khàn khàn bảo: “Bạch ca đang đi tìm Diệp tử, anh để anh ấy đi đi.”

Trần Lâm ngạc nhiên, mấp máy môi rồi bảo: “Nhưng... tôi nghe nói cô gái kia không phải đã chết rồi sao? Cậu ta muốn đi vác một con zombie về à?”

Không ai trả lời. Trần Lâm cắn môi: “Thôi, tôi tự làm.”

Trong lúc họ nói chuyện, Bạch Sùng vừa đánh nhau vừa nhìn ánh mắt chờ mong của đứa bé gái trên lưới điện.

Không biết tại sao, anh ta bỗng nghĩ về kiếp trước, khi Diệp Trần không chút do dự chọn đi tới đồn cảnh sát.

Cô thản nhiên bảo, sẵn sàng hy sinh vì đất nước.

Anh ta bỗng nghĩ, nếu giờ phút này, Diệp Trần đứng ở ngay đây, cô ấy hẳn sẽ hi vọng anh ta đi cứu nhiều người hơn.

Nếu như cô còn sống.

Nếu như cô có thể nói chuyện với anh ta, cô nhất định sẽ nói: Bạch Sùng, đi cứu người đi.

Khóe mắt cay cay, anh ta quay ngược người, chạy trở về chỗ lưới điện. Trần Lâm huýt sáo một tiếng, hai người, mỗi người đỡ một người leo lên tường thành của căn cứ, đưa người tới đích.

Đứng từ trên căn cứ nhìn xuống, Bạch Sùng nhận ra, anh ta thực sự không tìm thấy Diệp Trần.

Không có chút dấu vết nào.

Anh ta dần cảm giác đau khổ và tuyệt vọng trong lòng, cắn răng phối hợp với Trần Lâm tiếp tục đưa người trong lưới điện ra.

Vì có hai kẻ có dị năng này nên căn cứ không cần mở cửa cũng đón được người vào.

Lúc đưa được người cuối cùng vào trong căn cứ, Trần Lâm mệt đứt hơi, lau mồ hôi, bảo với Bạch Sùng: “Được rồi, tôi nợ cậu...”

Còn chưa nói xong thì Bạch Sùng đã lại đi ra nữa.

Trần Lâm không hiểu: “Này, cậu đi làm gì nữa?!”

Bạch Sùng không hề quay đầu: “Còn một người nữa.”

Trần Lâm ngăn người, sau đó mới hiểu ra người cậu ta nói tới là ai, chắc có lẽ là cô bé mà cậu ta vẫn luôn muốn đi cứu.

Trần Lâm quát to: “Cô ấy chết rồi!”

Bạch Sùng vẫn tiếp tục đi, thả người nhảy khỏi thành, hét lên trả lời: “Tôi đi báo thù!”

Trần Lâm im bật, sau một hồi sững sốt, cuối cùng haiz một tiếng, bực bội chửi: “Cái thằng đàn này!”

Nói xong, anh ta leo lên tường thành. Tình trạng hiện giờ của anh ta không thể đi đánh nhau được, chỉ có thể mượn một khẩu súng, bắn yểm trợ cho Bạch Sùng.

Bạch Sùng cũng không có đích tới cụ thể nào, hễ gặp zombie là giết, hoàn toàn không có lý trí.

Trời sáng dần lên, những tia sáng yếu ớt bao trùm lên sông núi. Giết tới con zombie cuối cùng, Bạch Sùng vẫn không tìm được Diệp Trần.

Giữa mảnh đất hoang, đâu đâu cũng có xác chết hôi hám của zombie nằm la liệt thành núi, thành biển thây. Bạch Sùng cầm đao, cúi đầu, chùi vết

máu trên mặt.

Anh ta không dám nói tiếng nào, không dám nghĩ bất kỳ chuyện gì. Anh ta sợ, giây tiếp theo, mình sẽ bật khóc.

Cũng chính vào lúc nước mắt sắp trào ra, anh ta bỗng cảm thấy có gì đó đang kéo kéo ống quần của mình, đồng thời có tiếng kêu “meo meo” yếu đuối và non nớt.

Anh ta quay sang nhìn. Một con mèo trắng có bớt lông đen hình trái tim đang ngồi dưới đất. Nắng sớm đỏ hồng kéo chiếc bóng của nó đồ dài. Bạch Sùng ngơ ngác nhìn con mèo bất ngờ xuất hiện rất không hợp thời gian địa điểm này, nhìn thấy sự kiêu ngạo và xem thường đầy quen thuộc trong mắt đối phương.

“Bạch Tiểu Trần?!”

“Là tôi, Diệp Trần.”

Thanh đao của Bạch Sùng thành linh rơi xuống, cả người ngậy ra.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Bạch Sùng: “Σ(° △ °|||) ”

Diệp Trần: “Bất ngờ không? Vui không? Ngoài ý muốn không? Giáng sinh vui vẻ nhé.”

Bạch Sùng: “Giáng sinh qua rồi.”

Diệp Trần: “Thế chúc trước cho Tết nguyên đán vậy.”

(Đại Bạch đăng chương này vào 26 tháng 12 ^^)

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

116. Chương 116: Luôn Là Mèo Của Cậu 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một con mèo nho nhỏ kiêu ngạo đứng trên mặt đất, yếu ớt kêu một tiếng: “Meo!”

Mèo con bị đoán hơi nên không kêu “meoooo” một tiếng thật dài như mèo trưởng thành được, thành ra lại có hơi giống cún con học kêu tiếng mèo meo, meo, meo.

Bạch Sùng lắc đầu, nghĩ xem có phải mình nghe nhầm rồi không. Mèo con đẩy đẩy chuôi đao, lại mở miệng một lần nữa: “Đao của anh, rớt này.”

“Diệp... Diệp Trần?!”

Cuối cùng Bạch Sùng cũng đã chắc chắn, anh ta ngồi xổm xuống, nhắc Diệp Trần lên bằng một tay, phẫn khởi hỏi: “Em không chết?! Em không chết à?!”

“Bỏ tôi xuống!”

Diệp Trần cáu kỉnh. Bạch Sùng vội thả cô nàng xuống đất, nâng từng bàn chân lên kiểm tra: “Em có khỏe không? Không sao chứ? Sao tự dưng em lại biến mất vậy? Vừa rồi làm tôi sợ muốn chết em có biết không?”

Diệp Trần cau có giờ từng bàn chân lên cho anh ta kiểm tra. Cửa căn cứ mở, Trần Lâm chạy tới chỗ Bạch Sùng.

Trần Lâm vừa thấy Diệp Trần liền giật mình: “Ôi, Bạch Tiểu Trần, sao mày lại ở đây?”

Nói đoạn, Trần Lâm liền định bế Diệp Trần lên. Bạch Sùng nhanh tay lẹ mắt ôm ngay Diệp Trần vào lòng, cảnh cáo anh ta: “Không được chạm vào!”

“Sao đây?”

Trần Lâm thắc mắc: “Mèo không phải là để người ôm hay sao?”

Diệp Trần meo một tiếng phản đối. Bạch Sùng đáp: “Mèo của tôi chỉ mình tôi được ôm!”

“Hồi trước không phải cậu vẫn cho tôi ôm đấy thôi!” Trần Lâm càng thấy khó hiểu hơn, “Hồi ở trên xe, tôi còn ôm nó ngủ nữa.”

Mặt Bạch Sùng lập tức biến sắc, muốn đánh người lắm rồi, ghen hống một hồi chỉ rặn ra được một câu: “Tôi nói không cho ôm là không cho ôm!”

“Vâng vâng vâng.” Trần Lâm giờ tay đầu hàng, “Không ôm, tôi không ôm mèo của cậu. Đánh nhau cả đêm rồi, về nghỉ một lát đi.”

Bạch Sùng hơi thả lỏng người ra một chút, ôm chặt Diệp Trần, lại sợ chặt quá, cơ bắp gồng lên, che chở cho Diệp Trần, đi vào trong căn cứ.

Vừa bước vào, Bạch Sùng liền nhìn thấy hai bên đường đứng đầy người. Mọi người đổ ra chào đón, vỗ tay, cứ như thể đón một người anh hùng khải hoàn trở về.

Đơn thương độc mã diệt mấy ngàn zombie chẳng lẽ không phải là anh hùng?

Có Bạch Sùng ở đây có nghĩa là căn cứ hết sức an toàn. Ai nấy đều vui mừng vì có được người mang ba hệ dị năng, hi vọng giới cầm quyền có thể giữ anh ta ở lại dù bất cứ giá nào.

Dương Quốc Vĩ đứng ở cuối đường, vẻ mặt xúc động, vừa thấy Bạch Sùng tới liền đứng dậy trước, cầm tay Bạch Sùng, giọng run run: “Thật không dễ... Chàng trai trẻ à, thật không dễ cho cậu!”

“Dương thị trưởng,” Trần Lâm thò đầu ra từ sau lưng, “Bạch ca mệt rồi, để cậu ta ngủ một giấc đi.”

“Được được được.” Dương Quốc Vĩ lập tức gật đầu, tỏ vẻ hết sức thân thiết, “Chàng trai trẻ à, cứ ngủ một giấc thật ngon, có cần gì thì cứ nói với chúng tôi.”

“Cũng không cần gì cả...” Bạch Sùng ngượng ngùng trả lời, nghĩ rồi lại bỗng nhớ ra, “À, có cá cơm khô không ạ?”

Nụ cười của Dương Quốc Vĩ cứng lại trên mặt, giờ này muốn tìm được cá cơm khô cũng không dễ. Ông ta nhìn con mèo trong lòng Bạch Sùng, con mèo này bỗng dưng xuất hiện, xem thái độ của Bạch Sùng thì nhất định là nó có lai lịch không vừa. Dương Quốc Vĩ không dám sơ sót, đành phải nói: “Để tôi cho người tìm xem.”

“Cám ơn.” Bạch Sùng rụt rè gật đầu, “Tôi sẽ lấy đồ để đổi.”

Bạch Sùng được mọi người đưa tới chỗ một căn biệt thự, so với diện tích bình quân đầu người chưa tới 2.5m² của căn cứ thì căn biệt thự này đúng là xa hoa.

Trần Lâm đưa Bạch Sùng tới biệt thự, mang theo đồ đạc vào, không ngừng lảm nhảm: “Kẻ mạnh có đãi ngộ của kẻ mạnh. Nhờ hường sái của cậu nên tôi mới được ở trong này. Sau này chuyện lớn chuyện nhỏ gì của cậu, tôi đều gánh vác giúp cậu hết. Cậu có muốn đi tắm không? Đưa mèo cho tôi.”

Vừa nghe tới câu này, Bạch Sùng lập tức trở nên căng thẳng, ôm Diệp Trần lùi lại một bước, cảnh giác nhìn Trần Lâm: “Anh đừng hòng cướp mèo của tôi!”

Trần Lâm: “...”

Chắc anh ta gặp phải một tên thần kinh mất rồi.

“Vâng vâng vâng.” Trần Lâm giơ tay lên, “Tôi không cướp mèo của cậu. Nhưng mà cậu muốn đi tắm thì cũng phải thả mèo xuống chứ?”

Vừa nghe đến tắm, Diệp Trần lập tức xù lông, cào ngay một phát. Bạch Sùng bị đau, lỏng tay ra, Diệp Trần liền nhảy xuống, nhảy phắt lên trên nóc tủ, thái độ kiêu ta tuyệt đối không xuống đâu.

Bạch Sùng ôm miệng vết cào, ai oán bảo: “Tôi đâu có định mang em đi tắm đâu, em có thể đừng kích động như vậy không?”

Diệp Trần không nói gì, thờ ơ nhìn hai kẻ bên dưới. Bạch Sùng thở dài: “Tôi đi tắm đây, em đừng chạy lung tung.”

Nói xong, Bạch Sùng liền đi vào phòng tắm.

Bạch Sùng vừa đi, Trần Lâm liền sán tới gần tủ, kêu “meo meo” mấy tiếng dụ Diệp Trần: “Mèo con à, Bạch Tiểu Trần ơi, xuống đây cho anh ôm điiii...”

Diệp Trần phớt lờ anh ta, cúi đầu liếm liếm bàn chân.

Trần Lâm ngẫm nghĩ một hồi, lấy cá cơm khô trong không gian ra.

“Mèo con, ôm một cái thôi, lát anh cho mày ăn cá cơm khô!”

Trần Lâm nói xong liền cảm thấy mình cũng hóa thành thằng ngốc chẳng khác gì Bạch Sùng, tự dưng đi nói chuyện với một con mèo. Nghĩ rồi, anh ta liền lắc lắc cá cơm khô dụ Diệp Trần. Mùi cá cơm khô thơm thơm làm cánh mũi Diệp Trần phập phồng. Cô cố ngăn mình không được bổ nhào tới, tao nhã nhảy xuống, giẫm lên đầu Trần Lâm, công cá cơm khô trong tay Trần Lâm đi, nhảy xuống sofa ngồi ăn.

Trần Lâm chạy lại, tranh thủ lúc Diệp Trần đang ăn cá cơm khô liền vượt vượt lông, vừa vượt vừa phẫn khích kêu lên: “Đúng là mèo! Đáng yêu thật! Lâu lắm rồi mới lại thấy mèo!”

Diệp Trần mặc kệ anh ta. Trần Lâm lấy cuộn len trong không gian ra, lắc lắc trước mặt Diệp Trần: “Có muốn chơi cái này không?”

Ngu ngốc.

Diệp Trần quay đầu đi, tiếp tục ăn cá. Trần Lâm quay sang theo, cầm gậy treu chọc mèo khều cô: “Cái này thì sao?”

Đần độn.

Diệp Trần lại quay đầu đi một lần nữa.

Trần Lâm lại ngẫm nghĩ một hồi, lấy bút laser ra tính chơi với Diệp Trần như kiểu anh ta từng thấy trong video.

Diệp Trần ăn hết cá cơm khô, nhìn thấy bút laser liền biết ngay Trần Lâm định làm gì, lập tức nổi cáu, cào ngay một phát lên mặt Trần Lâm, giận dữ kêu một tiếng: “Meo!”

Người tưởng bố là đồ ngu sao?!

Nhưng mà một tiếng meo đầy giọng trẻ con kia, cho dù bị cào mặt, Trần Lâm vẫn đắm chìm trong sự đáng yêu của nó, ôm mặt bảo: “Đáng yêu quá. Kêu thêm tiếng nữa đi.”

Diệp Trần: “...”

Nói xong, Trần Lâm liền cầm hai bàn chân nhỏ của cô hôn: “Moaaaa...”

Còn chưa hôn được, một người một mèo liền nghe thấy tiếng quát to: “Anh đang làm gì đấy!”

Trần Lâm vừa ngẩng đầu lên liền ăn ngay một chiếc dép lê bay tới đập vào mặt, lệch cả người. Bạch Sùng quần khắn tằm quanh nửa người dưới, nhảy lò cò lại nhặt dép, sốt ruột hỏi: “Hắn không làm gì em chứ? Có phải hắn định ăn hiếp em không?”

“Trần Lâm,” Bạch Sùng quay đầu lại, nhặt dép lê, phần nộ lên án, “ngay cả một con mèo anh cũng không buông tha! Đồ cặn bã!”

Trần Lâm choáng váng, còn chưa kịp nói gì đã thấy Bạch Sùng hùng hổ mang Diệp Trần đi mất.

Diệp Trần nằm trong lòng Bạch Sùng liếm móng vuốt, liếc mắt nhìn lại, giống như đang nói: Ngu ngốc.

Bạch Sùng ôm Diệp Trần về phòng, đặt cô xuống giường, đi tìm quần áo. Diệp Trần nhận ra hình như Bạch Sùng đang giận, liếm liếm chân bảo:

“Anh giận gì thế?”

Bạch Sùng cứng người, lấy áo ngủ ra, hậm hực bảo: “Em tự kiểm điểm đi.”

“Kiểm điểm gì chứ?”

Diệp Trần nhú mào: “Tôi làm anh mất mặt lắm sao?”

Bạch Sùng vốn đang định xin lỗi, nghe nói vậy liền nghẹn lời, vào nhà vệ sinh, đóng sầm cửa lại, thay đồ xong đi ra, bế Diệp Trần vào nhà tắm.

“Anh làm cái gì thế!”

Diệp Trần hét toáng lên. Bạch Sùng không nói gì, dùng dị năng hệ thực vật của mình biến ra dây mây, trói cứng tứ chi của Diệp Trần lơ lửng giữa không trung, dội nước lên lông cô.

“Trả thù! Anh trả thù tôi!”

Diệp Trần gào lên: “Bạch Sùng, đồ khốn, sao anh dám trả thù tôi như vậy! Sao anh dám dùng loại cực hình này tra tấn tôi! Đồ vô lương tâm! Anh @#%%...”

Một tràng dài các lời mắng chửi tuôn ra từ miệng Diệp Trần. Bạch Sùng nhếch môi, càng nghe càng tức.

Diệp Trần đã dùng quá nhiều sức nên ngay cả hình người cũng không biến nổi, càng miễn bàn tới chuyện phản kháng. Cuối cùng, tới lúc bộ lông sạch sẽ được sấy khô, nửa câu cô cũng không nói nổi, cảm thấy tinh thần mệt mỏi, tôn nghiêm bị xâm phạm.

Cô không mắng chửi, cũng không phản kháng nữa, chẳng qua lúc Bạch Sùng ôm cô, cô liền nhảy xuống, nằm co ở một góc sofa.

Bạch Sùng nhìn dáng vẻ tủi thân của cô, không nhịn được bảo: “Chẳng qua chỉ là tắm rửa một chút...”

Diệp Trần lừ lừ nhìn anh ta một cái, nằm cuộn trong sô pha.

Sofa kê dựa gần cửa sổ, ánh trăng chiếu vào, Diệp Trần nhìn ánh trăng, trông như thể sắp sửa hóa sói, hú lên một tiếng đến nơi. Bạch Sùng thở dài: “Được rồi được rồi, xin lỗi em.”

“Cút.”

Diệp Trần lạnh lùng mở miệng. Bạch Sùng cũng cáu, cười lạnh bảo: “Được được được, tôi cút, em giỏi, em giỏi nhất. Cứ nằm đó ngủ một mình đi, lạnh chết em đi!”

Nói xong, Bạch Sùng liền lên giường, ngủ.

Diệp Trần nhìn ánh trăng, cảm giác nước mắt sắp trào ra.

Trước kia, nhân vật phản diện tốt biết bao, sao giờ lại không nghe lời cô nữa vậy? Biết rõ cô không thích tắm còn cứ ép cô phải tắm. Giờ cô giận cũng không chịu dỗ cô.

Vừa rồi vốn cô đã định sẽ tha thứ cho anh ta rồi, chỉ cần anh ta nói thêm một câu nữa thôi là được.

Thế nhưng, một câu anh ta cũng không chịu nói thêm.

Chắc có lẽ vì cô là mèo, trong lòng anh ta chẳng yêu cô là bao...

Diệp Trần càng nghĩ càng thấy tủi thân, là mình chứng tiêu biểu cho cái gọi là diễn biến tâm lý “nửa giờ đồng hồ sau khi cãi nhau với tôi, bạn gái tôi nghĩ những gì”.

Từ chỗ “anh ta dám ép trầm tắm rửa” nhanh chóng biến thành “anh ta không thương tôi, hai chúng tôi không hợp nhau, chắc không nên ở bên nhau nữa”.

Diệp Trần đau lòng ngủ thiếp đi.

Chờ Diệp Trần ngủ say, Bạch Sùng mở mắt, lặng lẽ rón rén xuống giường, bế Diệp Trần về giường, cẩn thận đắp chăn cho cô, cúi đầu hôn cô, thì thầm bảo: “Tiểu Bá Vương.”, rồi đi ngủ.

*Bá Vương: vốn là tên hiệu của Hạng Vũ, nay dùng để gọi những người ngang ngược, thô bạo.

Ngủ một mạch tới sáng, có người gọi cửa đánh thức Bạch Sùng. Bạch Sùng sợ làm Diệp Trần tỉnh giấc nên vội chạy đi mở cửa. Vừa mở cửa, anh ta liền trông thấy vợ chồng Bạch Nguyên đứng ở cửa.

“Chờ một chút.” Bạch Sùng đóng cửa, đi thay đồ rồi quay trở lại phòng khách dưới nhà.

Bạch Sùng vừa vào phòng khách, mẹ cậu ta liền nhào tới: “Con ơi! Con không sao chứ? Vẫn ổn chứ?”

Bạch Sùng sững người, mẹ cậu ta ôm cậu ta khóc đứt hơi.

Bạch Sùng đỡ bà đi sang một bên, từ tốn bảo: “Ngồi trước đã ạ.”

Thái độ bình tĩnh của anh ta khiến vợ chồng Bạch Nguyên cảm thấy bất an. Sau khi mọi người đã ngồi ổn, Bạch Nguyên mới rụt rè mở lời: “Tiểu Sùng, lúc đó, cha mẹ...”

“Tôi chỉ có một câu hỏi thôi.” Bạch Sùng giơ tay ngắt lời họ. Bạch Nguyên im lặng, ngơ ngác nhìn Bạch Sùng. Bạch Sùng cười nhếch mép đầy mỉa mai: “Hai người là cha mẹ ruột của tôi sao?”

Tác giả có chuyện muốn nói: 【mẫu truyện nhỏ】

Độc giả: “Tôi xin phỏng vấn một chút, sau khi cãi nhau thì hai người nghĩ những gì?”

Bác sĩ: “Còn phải xem vì sao cãi nhau.”

Độc giả: “Ví dụ như... anh bảo cô ấy nấu mì sợi khó ăn?”

Bác sĩ: “À, vậy thì đợi cô ấy bình tĩnh một chút rồi nói lại cho cô ấy biết, thực sự khó ăn, không nói dối tí nào.”

Mặc Thư Bạch: “...”

Độc giả: “Thư Bạch, cô thì sao?”

Mặc Thư Bạch: “À, thì đầu tiên sẽ nghĩ sao EQ tên này thấp như thế, khen nịnh một câu cũng không biết. Sau đó sẽ nghĩ chỉ vì một bát mì sợi mà anh ta cãi nhau với tôi, thật là quá đáng. Rồi lại nghĩ, yêu một người sẽ cảm thấy tất cả mọi thứ thuộc về cô ấy đều tốt, vậy mà anh ta lại thấy mì sợi tôi nấu khó ăn, chuyện này nói lên điều gì? Nói lên anh ta không thương tôi! Cho dù không phải không thương tôi thì cũng chứng tỏ hai chúng tôi không hợp...”

Bác sĩ: “Được rồi, đủ rồi, đừng nghĩ nữa, sau này để anh nấu cơm.”

Mặc Thư Bạch: “Được. Cảm ơn.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

117. Chương 117: Luôn Là Mèo Của Cậu 12

Bầu không khí lập tức trở nên lúng túng.

Vợ chồng Bạch Nguyên không nói được câu nào. Mẹ Bạch Sùng nức nở, úp sấp xuống tay vịn sofa khóc tức tưởi. Bạch Nguyên run run mấp máy môi, mấy lần chừng như sắp định nói, cuối cùng lại không nói gì cả.

“Nói thử xem.”

Bạch Sùng lãnh đạm cắt lời: “Lúc đó hai người nghĩ gì.”

Anh ta có ký ức và cảm xúc của Bạch Sùng gốc nên vào khoảnh khắc vợ chồng Bạch Nguyên đóng cửa lại đó, ngoại trừ giật mình, cảm giác sợ hãi và buồn đau của Bạch Sùng gốc cũng ứa tới.

Có điều, anh ta không phải là Bạch Sùng chân chính, nỗi đau ấy cũng chỉ thoáng qua trong chớp mắt.

Anh ta có thể hiểu được việc cha mẹ hốt hoảng đào tẩu, là một người con, trong nháy mắt ấy, anh ta thậm chí còn cảm thấy may mắn. Thế nhưng, trong khi bỏ chạy còn khóa cứng luôn lối ra duy nhất lại, bất kể thế nào, đều khó lòng cho qua.

Anh ta muốn một lời giải thích. Anh ta không hiểu, làm cha làm mẹ sao có thể làm ra chuyện như vậy.

Bạch Nguyên này giờ không nói gì, Bạch Sùng lẳng lặng chờ đợi. Hồi lâu sau, Bạch Nguyên nhắm mắt lại, có lẽ đã chuẩn bị đủ về tâm lý: “Lúc ấy, là cha khóa.”

Mẹ Bạch Sùng nghe xong lập tức càng khóc to hơn.

Giọng Bạch Nguyên khàn khàn: “Con không có dị năng, cha biết. Con bảo con ở lại chặn nó, cha liền nghĩ con không thoát được. Cái thứ đó mãi giờ mới xuất hiện, cha đoán là vì nó không mở được cánh cửa này...”

“Vậy nên ông mới khóa lại.”

Bạch Sùng gật đầu, khoanh hai tay trước ngực, thái độ bình tĩnh: “Hiểu rồi, đối diện với sinh tử mới biết được sức nặng của một người trong lòng mình. Thế nhưng, tôi vẫn không hiểu. Cha mẹ người khác không phải đều không màng sống chết để cứu con cái hay sao, sao hai người không hề nghĩ, sau khi tôi chết, hai người sẽ thế nào?”

“Cha nghĩ rồi.”

Bạch Nguyên cúi đầu: “Anh con ở căn cứ thành phố B có dị năng hệ hỏa...”

Kiếp trước, Bạch Nguyên còn chưa tới được căn cứ đã bị sát hại, Bạch Sùng cả đời cũng chưa từng gặp người anh này. Lúc anh ta tới thành phố B, người anh này đã mất.

Bạch Sùng biết số phận đã an bài, anh ta lẳng lặng nhìn cặp vợ chồng, nghe Bạch Nguyên thuật lại suy nghĩ của ông ấy lúc đó.

“Con đã chết chắc... thế thì chẳng bằng kéo dài thêm cho bọn ta chút thời gian...”

Bạch Sùng không nói gì, anh ta im lặng lắng nghe, cảm nhận phần tình cảm trong nội tâm thuộc về Bạch Sùng gốc dần dần biến mất.

“Cậu ta đã từng rất yêu hai người.”

Bạch Sùng hờ hững lên tiếng.

Bạch Sùng gốc không phải là người tốt nhưng vì kỳ vọng của cha mẹ, cậu ta bằng lòng trở thành người tốt.

Cha mẹ cậu ta vẫn sống như hiện giờ và cha mẹ anh ta bị giết như trong kịch bản, Bạch Sùng không biết, đối với Bạch Sùng gốc, kết quả nào khiến cậu ta cảm thấy đau lòng, tuyệt vọng hơn.

Bạch Sùng im lặng, cẩn thận cảm nhận cảm xúc của Bạch Sùng gốc rồi từ tốn hỏi: “Hai người tới tìm tôi để làm gì?”

“Cha chẳng qua chỉ muốn biết... con sống có tốt hay không.”

Bạch Nguyên khàn khàn đáp. Bạch Sùng bình thản hỏi: “Còn gì nữa?”

Không ai nói gì một lúc lâu, cuối cùng mẹ Bạch Sùng rụt rè hỏi: “Con có đi thành phố B nữa không?”

Bạch Sùng đứng dậy, hờ hững nói: “Hai người về đi.”

“Tiểu Sùng!”

Bạch Nguyên đuổi theo, Bạch Sùng phớt lờ ông ta, đi lên tầng trên.

Bạch Nguyên kéo người Bạch Sùng lại: “Tiểu Sùng, cha mẹ sai rồi, lúc đó cha mẹ quá sợ hãi, cha mẹ có lỗi với con. Anh trai con giờ đang ở thành phố B, chúng ta đi cùng nhau đi, cả nhà mình đoàn viên!”

“Tiểu Sùng, con đừng cảm tính thế...”

“Bạch Sùng!”

Thấy không giữ được người, Bạch Nguyên liền kéo giật người Bạch Sùng lại, vung một cái tát.

Bạch Sùng sững người, đó là phản ứng bản năng xuất phát từ tận đáy lòng của Bạch Sùng gốc.

Đứng trước sự giận dữ của người cha, con cái thường bất giác thuận phục theo.

Sau tiếng bạt tai, tất cả mọi người đều sững sờ, Bạch Nguyên tuy có hơi hoảng hốt nhưng vẫn cao giọng như cũ, quát lên: “Tao là cha mày, mày còn muốn thế nào nữa?!”

Bạch Sùng không trả lời, anh ta ôm mặt, đang định mở miệng thì bỗng có một người xuất hiện, đá vào người Bạch Nguyên, lạnh lùng quát: “Cút!”

Mọi người ngẩn ra. Mẹ Bạch Sùng hoảng hốt la lên: “Là cô!”

“Cút đi.”

Diệp Trần đứng chắn đường trước, giọng lạnh lùng. Bà Bạch đỡ Bạch Nguyên đứng dậy, vừa cuống vừa tức: “Tiểu Sùng, con điên rồi sao? Đây là cha con, sao con có thể để người ta đánh ông ấy như vậy được?”

“Người là do tôi đánh.” Diệp Trần lạnh lạnh bảo, “Không phải do có ai bảo tôi đánh. Các người còn lảm lời nữa, đừng trách tôi động thủ.”

“Chúng ta đi, chúng ta đi.” Bà Bạch vội đáp, dìu Bạch Nguyên đi về. Diệp Trần nhìn theo họ, bỗng nhiên gọi: “Này.”

Vợ chồng Bạch Nguyên mừng rỡ quay đầu lại, tưởng rằng Diệp Trần định giữ họ, không ngờ Diệp Trần lại bảo: “Hai người biết không, giường đã vỡ, không bỏ công sức ra thì không gắn lại được đâu.”

Vợ chồng Bạch Nguyên cứng người. Diệp Trần nắm tay Bạch Sùng, quay người đi: “Lòng người cũng vậy.”

Nói xong, Diệp Trần liền kéo Bạch Sùng về phòng.

Bạch Sùng bị cô nàng kéo đi, trong lòng thấy ấm áp. Diệp Trần kéo anh ta về phòng, mua thuốc trên trang mua sắm, khom lưng bôi thuốc cho anh ta.

“Không cần phải chiều như vậy...”

Bạch Sùng ngượng ngùng, nghĩ mình cũng đâu phải là con gái.

Diệp Trần không nói gì, thuốc của cô lành lạnh, bôi một chút liền hết đau.

Cô ở quá gần, Bạch Sùng ngượng ngùng, nhìn chăm chăm vào bức tranh ở bên cạnh, tìm một đề tài để nói: “Sao em lại biến thành người?”

“Đủ năng lượng rồi.”

“Ừ... em đừng giận nữa...”

“Giận.”

“Ồ... xin lỗi.”

Bạch Sùng cảm thấy, bất kể đúng sai, giờ này phút này, anh ta đều tình nguyện cúi đầu.

Vì anh ta nghĩ, có lẽ sẽ rất khó tìm được một cô gái, đứng chắn trước mặt anh ta, đối xử với anh ta thô bạo nhưng lại cẩn thận, thô bạo thì lạnh lùng nhưng lại dịu dàng như vậy.

Anh ta mím môi, cố nén ý cười.

Diệp Trần nhìn miệng vết thương của anh ta, thấy anh ta im lặng, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Buồn à?”

Bạch Sùng cúi đầu, nửa tươi cười nửa lại đắng cay: “Vẫn tốt mà?”

Diệp Trần cất thuốc mỡ đi, do dự một chút, cuối cùng biến về thành mèo con.

Cô nhảy lên đùi Bạch Sùng, đặt móng vuốt vào lòng bàn tay để mở của anh ta.

Bàn chân của cô nho nhỏ, mềm mềm, êm êm, đặt lên thấy rất dễ chịu.

Bạch Sùng vuốt lông cô, nắm bàn chân nhỏ của cô, nghe cô gượng gạo bảo:

“Đừng buồn, tôi vẫn luôn là mèo của anh.”

Bạch Sùng thoáng ngạc nhiên, Diệp Trần nghiêng mặt đi, có vẻ là ngượng ngùng.

“Có tôi ở bên anh rồi.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

118. Chương 118: Luôn Là Mèo Của Cậu 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch Sùng nghe xong lời này của Diệp Trần, trong lòng thấy ấm áp.

Tuy cô nàng vừa kỳ lạ lại vừa kiêu ngạo nhưng vào thời khắc mấu chốt, cô sẽ đứng ra không chút chần chừ, nói những lời rất mực dịu dàng.

Trong lòng cô có một cán cân, biết làm thế nào bắt nạt anh ta mà lại khiến anh ta cam tâm tình nguyện bị bắt nạt, biết lúc nào có thể nói ác khẩu, lúc nào thì không.

Bạch Sùng chu miệng thơm cô, Diệp Trần giơ chân lên, dùng đệm thịt cản lại.

Bạch Sùng phớt lờ cô, tiếp tục thơm, Diệp Trần tiếp tục đẩy.

“Anh muốn làm gì! Cái đồ biến thái này!”

Bạch Sùng bị mắng lại còn cười khì khì, mặc kệ sự ngăn cản của cô, vẫn cố sống cố chết hôn một cái. Diệp Trần bị thơm xong cái đầu tiên thì không buồn ngăn nữa, mang bộ mặt kiêu như tâm như tro tàn để cho Bạch Sùng hôn tiếp cái thứ hai, cái thứ ba.

Hôn một hồi, Bạch Sùng đưa cô đi rửa mặt rồi ôm cô đi ra ngoài.

Dương Quốc Vĩ tới tìm Bạch Sùng, nói với anh ta: “Cậu Bạch này, sau này cậu có dự tính gì chưa?”

Bạch Sùng nghĩ rồi đáp: “Tôi muốn tới thành phố B.”

Dương Quốc Vĩ tỏ vẻ thất vọng ra mặt nhưng cũng không có gì bất ngờ, gật gù bảo: “Cũng phải, giờ người có tài đều tới thành phố B, bên thành phố B cũng đã nghe nói về cậu rồi, ra lệnh cho chúng tôi phải khuyên cậu qua đó.”

Nói xong, Dương Quốc Vĩ thở dài: “Nhân tài đều bị thành phố B lấy đi hết, cái căn cứ nhỏ này thực sự không cầm cự nổi, không biết sau này còn có gặp lại nữa không.”

Bạch Sùng không nói gì, trong lòng cân nhắc, trong bốn chỉ tiêu của nhiệm vụ, tiền tài, danh vọng, mỹ nhân, địa vị, ở thành phố B, anh ta có thể trở thành người mạnh nhất thế giới nhưng rất khó trở thành người có được bốn điều này cao nhất thế giới.

Trong thế giới gốc, Trần Lâm làm lính chiến một thời gian ở thành phố B, sau khi được thăng lên làm thiếu tướng thì tiến hành chính biến, trở thành người lãnh đạo của một số căn cứ, sau đó dần hoàn thành bốn chỉ tiêu. Anh ta vốn cũng định đi theo con đường này nhưng lời Dương Quốc Vĩ nói đã khiến anh ta nảy sinh một ý tưởng mới.

Nếu ngay từ đầu anh ta đã có một căn cứ của riêng mình rồi thì sao?

Lời của Dương Quốc Vĩ chính là nguyên nhân sau này rất nhiều căn cứ ly khai quyền kiểm soát của thành phố B, một căn cứ nhỏ vốn đã khó tồn tại, còn phải bơm máu cho căn cứ lớn, bị ép đến đường cùng, không còn cách nào nữa thì chỉ còn lại một con đường duy nhất là phản kháng.

Anh ta ngẫm nghĩ rồi thử thăm dò Dương Quốc Vĩ: “Nếu các ông không cầm cự được nữa thì sẽ làm thế nào?”

“Còn có thể làm thế nào?”

Dương Quốc Vĩ ngẩng đầu nhìn anh ta đầy vẻ sâu xa: “Chỉ còn đường chết.”

“Dương trạm trưởng,” Bạch Sùng ôm mèo, vuốt lông Diệp Trần, Diệp Trần kêu grừ grừ buồn ngủ, Bạch Sùng cúi xuống nhìn Diệp Trần, hờ hững nói: “Sống khổ như vậy, chi bằng giả vờ như không tồn tại, sau này lại tính?”

Giờ thông tin liên lạc bất tiện, xác suất gặp phải đợt tấn công ồ ạt quy mô cực lớn của zombie của căn cứ nhỏ gần như bằng không. Một căn cứ bị mất liên lạc sẽ bị coi là không còn tồn tại. Dương Quốc Vĩ nghe cậu ta nói vậy, mắt sáng hẳn lên nhưng vẫn kiềm chế bản thân: “Giả vờ như không tồn tại sẽ mất hẳn sự trợ giúp từ thành phố B, căn cứ không có lực lượng nòng cốt, thực sự... khó mà cầm cự được!”

Bạch Sùng cười cười, hiểu ý Dương Quốc Vĩ, bèn nói trắng ra: “Đều là người thông minh, không cần phải vòng vo nữa. Ông thực sự cam lòng để mọi thứ tốt nhất đều dâng cho thành phố B sao? Cùng với sự tiến hóa của zombie, các căn cứ loại nhỏ hiện giờ gần như không còn năng lực đánh trả nữa. Mỗi lần zombie tiến hóa là lại xuất hiện một cuộc tấn công ồ ạt quy mô cực lớn của zombie. Chuyện ngày hôm qua ông cho là ngẫu nhiên sao? Thực tế, trên đường đến đây, chúng tôi đã gặp một zombie vừa tiến hóa lên cấp bốn. Phải đối mặt với zombie cấp bốn, mà tất cả những người có dị năng mạnh lại đều đã chuyển tới thành phố B, thành phố B lại khó lòng trợ giúp nhanh cho căn cứ, chuyện này có công bằng không?”

Dương Quốc Vĩ không trả lời. Ông ta trầm tư rất lâu, cuối cùng hỏi: “Cậu muốn thế nào?”

Bạch Sùng ôm mèo, dựa lưng vào ghế: “Tôi làm quân vương ông làm thủ tướng, hành chính do ông quản, quyền quyết định và quân đội thuộc về

tôi.”

Dương Quốc Vĩ cười mỉa mai: “Cậu thấy dị năng của mình giỏi lắm hay sao?”

“Tôi là toàn hệ dị năng.”

Bạch Sùng cười tủm tỉm: “Hơn nữa, hiện giờ tối thiểu tôi đã là dị năng trên cấp năm. Chẳng những tôi có thể bảo vệ căn cứ này mà thậm chí còn có thể chi viện cho căn cứ này.”

“Ông dựa vào thành phố B thì được gì? Vũ khí nóng? Nghiên cứu khoa học? Người mang dị năng? Lương thực thực phẩm? Tất cả tôi đều có thể cho ông.”

“Cậu đừng nói phóng đại lên thế...”

Dương Quốc Vĩ run run giọng. Bạch Sùng dùng dị năng quan sát khu vực xung quanh rồi đứng dậy bảo: “Tự ông nghĩ đi. Dương trạm trưởng, năm giờ chiều tôi sẽ đi. Muốn thế nào, ông nghĩ xem.”

Nói xong, Bạch Sùng đứng ở cửa, quay đầu cười với Dương Quốc Vĩ: “Dương trạm trưởng, người quý ở chỗ tự biết mình.”

*người quý ở chỗ tự biết mình/ nhân quý tự tri (人贵自知): Lão Tử nói: “Tri nhân giả trí, tự tri giả minh, thắng nhân giả hữu lực, tự thắng giả cường.” ý nói, kẻ biết người là khôn, kẻ biết mình là sáng, thắng người là kẻ có sức, tự thắng mình là kẻ mạnh. Nguồn:link

Trong cảnh mặt thế thế này, sức mạnh tuyệt đối mới là tiêu chuẩn của sinh tồn.

Anh ta nói xong lời này, Diệp Trần rất nể tình, nhảy khỏi người Bạch Sùng, trong chớp mắt liền biến thành một thiếu nữ, cung kính đi theo sau

Bạch Sùng đi ra ngoài.

Dương Quốc Vĩ hít một hơi thật sâu.

Cô gái dị năng mà ông ta tưởng đã chết hóa ra là một con mèo! Còn là mèo của Bạch Sùng!

Nói cách khác, có được một Bạch Sùng, thực ra là có được hai kẻ mang dị năng siêu cấp có thể đơn thương độc mã giải quyết cuộc tấn công ồ ạt quy mô cực lớn của zombie.

Đây tuyệt đối là chuyện chưa từng có ở bất kỳ căn cứ nào trên thế giới.

Dương Quốc Vĩ suy nghĩ một lúc, sốt ruột triệu tập hội nghị khẩn cấp, gọi mọi người tới.

Lúc Bạch Sùng quay về biệt thự, Trần Lâm đang thu dọn hành lý.

“Đi đâu thế?”

“Thành phố B chứ đâu.”

“Không định ở lại à?”

“Cậu định ở lại hả?”

Trần Lâm ngạc nhiên. Bạch Sùng dựa vào khung cửa, ôm con mèo do Diệp Trần biến về nhìn Trần Lâm, lắc lắc đầu bảo: “Tôi không biết.”

“Theo tôi thì,” Trần Lâm ngồi xuống giường, miêu tả sinh động như thật, “tôi nói cho cậu biết nhé, thành phố B vừa lớn vừa an toàn, gì cũng có. Với năng lực của hai chúng ta, tới đó nhất định có thể trở thành người có tiền có quyền có đàn bà!”

“Meo!”

Diệp Trần hung dữ meo một tiếng. Trần Lâm bật cười: “Con này của cậu đâu phải là mèo chứ? Rõ ràng là bạn gái.”

“Đúng là bạn gái.”

Bạch Sùng đáp luôn.

Và rồi, bị cào.

Trần Lâm bật cười, đứng dậy định sờ Diệp Trần. Bạch Sùng lập tức cảnh giác bước lùi lại. Trần Lâm ngượng ngùng không biết làm thế nào, đành giơ tay bảo: “Được được được, bạn gái của cậu, tôi không sờ.”

“Có điều, nói thật,” Trần Lâm nhú mày, “cậu không đi thật hả?”

“Anh đi trước đi. Hôm nay đi sớm một chút. Tôi xem tình hình thế nào rồi sẽ đuổi theo anh.”

“Được rồi.”

Trần Lâm nhún vai, đi thu dọn hành lý. Bạch Sùng nghĩ rồi bảo: “Giúp tôi một chuyện nhé?”

“Nói đi.”

“Giúp tôi đưa cha mẹ tôi tới thành phố B.”

Trần Lâm cười lạnh một tiếng, không trả lời.

Bạch Sùng thở dài: “Chúng quy cũng vẫn là cha mẹ, tới được chỗ anh trai tôi rồi thì sẽ không bao giờ gặp nữa. Xin giúp cho.”

Trần Lâm không trả lời. Bạch Sùng vẫn biết anh ta đã đồng ý.

Dù sao cũng là nhân vật chính, căn bản đều là người tốt.

Sắp xếp xong cho vợ chồng Bạch Nguyên, Bạch Sùng mang Diệp Trần về phòng, ngồi chơi với mèo.

Anh ta chải lông cho Diệp Trần, kể truyện cổ tích cho Diệp Trần nghe. Ánh mặt trời ấm áp, Diệp Trần tựa lên đùi anh ta, mắt lim dim, hờ hững bảo: “Bạch Sùng, tôi tưởng anh là người cứng rắn, hóa ra là ngoài cứng trong mềm.”

“Diệp Trần, không ai có trách nhiệm phải tốt với ai cả. Trách nhiệm của cha mẹ với con cái đã kết thúc khi cô mười tám tuổi rồi. Sau khi tròn mười tám tuổi, cha mẹ không có nghĩa vụ phải chết thay cô, không có nghĩa vụ phải không quản gian nguy vì cô, không có nghĩa vụ phải vì cô mà phấn đấu quên mình.”

“Cái sai lớn nhất của vợ chồng Bạch Nguyên không phải là bỏ chạy mà là không chỉ bỏ chạy, còn khóa luôn cả cửa. Tuy vậy, cái sai này không lớn tới mức khiến tôi xóa sạch tình yêu thương bao năm qua dành cho họ.”

“Dù sao họ cũng đã đối xử tốt với tôi rất nhiều năm, tuy không tốt như trong tưởng tượng của tôi nhưng cũng không thể là lý do để tôi oán hận họ.”

Diệp Trần không nói gì, cô mở mắt ra, lẳng lặng nhìn tên thánh phụ này.

Diệp Trần bỗng phát hiện, Bạch Sùng còn lương thiện hơn cả trong tưởng tượng của cô, thậm chí còn đạt tới cả tiêu chuẩn của một nhân vật chính. Cô căn bản không cần phải cố công làm gì, chỉ cần cứ thế đi theo hết các diễn biến lớn của thế giới, nhân vật phản diện này không có khả năng hắc hóa, không có khả năng đi chệch đường.

Nhưng đi kèm với lương thiện và bao dung thường thường lại là rất nhiều thất vọng và tổn thương.

Hiếu thì hiếu nhưng đừng nói ra, tránh làm người ta đau lòng.

Diệp Trần đặt bàn chân lên mu bàn tay Bạch Sùng, Bạch Sùng cúi đầu nhìn cô: “Gì thế?”

“Tôi sẽ tốt với anh.”

Diệp Trần hờ hững nói. Bạch Sùng ngẩn người, cô lại nói thêm: “Tôi nói thật với anh, tôi cực kỳ có tiền, anh đừng lo, đủ để nuôi anh.”

Bạch Sùng: “...”

Anh ta có ảo giác mình đến thế giới này không phải để làm nhiệm vụ mà là để đi chơi.

Thế giới này có phú bà Diệp Trần bao nuôi anh ta, anh ta không hề nghi ngờ, có lẽ chẳng cần anh ta làm gì, chỉ cần được phú bà Diệp Trần bao nuôi là đã hoàn thành được nhiệm vụ rồi.

Diệp Trần nói chuyện duyên duyên với Bạch Sùng, qua giờ cơm trưa, buổi chiều Trần Lâm bị Bạch Sùng thúc đi.

Trần Lâm xì mặt, theo lời Bạch Sùng nhờ vả, qua chỗ vợ chồng Bạch Nguyên ở. Vợ chồng họ thuê trọ ở một xóm nghèo, đồ trên người đều đã bị cướp đi, hai vợ chồng ngồi co ro trong xó nhà.

Trần Lâm tới chỗ họ, sầm mặt gọi: “Lên xe đi, Bạch Sùng nhờ tôi đưa hai người tới thành phố B.”

Vợ chồng Bạch Nguyên giật mình, vội vàng đứng dậy, vừa đi vừa bảo: “Chúng tôi biết ngay là Tiểu Sùng sẽ không bỏ chúng tôi lại mà, nó từ nhỏ đã hiếu thuận rồi...”

Ba người ra tới ngoài cửa, leo lên xe.

Lên xe rồi vợ chồng Bạch Nguyên mới phát hiện Bạch Sùng chưa tới, bà Bạch sốt ruột hỏi: “Tiểu Sùng đâu?”

“Cậu ta bảo sẽ đi muộn hơn, thế có đi không đây?”

Trần Lâm hơi khó chịu. Vợ chồng Bạch Nguyên nghĩ một hồi, bà Bạch bảo: “Không được, Tiểu Sùng không tới chúng tôi không đi. Chúng tôi đã bỏ nó lại một lần rồi, không thể lại bỏ lần hai được!”

Bạch Nguyên không nói gì, ông ta nghĩ ngợi rồi xuống xe.

“Tôi đợi cho.” Bạch Nguyên mệt mỏi bảo với vợ, “Bà đi trước đi.”

Bà Bạch gắng cầm nước mắt, chần chừ một lúc rồi gật đầu: “Tôi chờ hai người ở thành phố B. Ông phải đưa con về cùng đây. Từ từ giải thích tử tế với nó, nó nghe lời lắm.”

Bạch Nguyên gật đầu.

Trần Lâm chở bà Bạch đi. Khoảng năm giờ chiều, Bạch Sùng bắt đầu thu dọn hành lý.

Lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng zombie gào thét. Trong căn cứ bắn đầu loạn lên, khắp nơi là tiếng kêu la sợ hãi.

“Zombie! Nhiều zombie quá!”

Dương Quốc Vĩ nhận được tin, sốt ruột leo lên tường thành. Đúng là zombie thật! Nhiều không biết là bao nhiêu, dần dần tụ lại.

Không đánh được, căn cứ không chống nổi cấp độ tấn công này!

Dương Quốc Vĩ run rẩy hai chân. Ông ta đứng trên tường thành, dường như đã nhìn thấy viễn cảnh căn cứ bị diệt. Thế rồi, ngay trong nháy mắt, ông ta bỗng nghĩ tới lời Bạch Sùng nói hồi sáng.

Cậu ta đợi tới năm giờ.

Năm giờ.

Bạch Sùng đã biết trước! Biết trước giờ này sẽ có zombie xuất hiện! Cậu ta đã đoán được, đây là thời cơ để cậu ta thể hiện thực lực của mình.

Dương Quốc Vĩ chạy hộc tốc xuống tường bao, đi tìm Diệp Trần và Bạch Sùng đang chuẩn bị ra khỏi thành.

“Tôi đồng ý với cậu!”

Dương Quốc Vĩ giữ người Bạch Sùng, trịnh trọng nói: “Cho cậu căn cứ, nhưng cậu phải hứa, sẽ bảo vệ tốt cho nó! Tôi không thể để nhiều người như vậy chết trong tay mình.”

Bạch Sùng cười: “Tôi đi chuẩn bị một chút.”

Lúc này, Dương Quốc Vĩ mới phát hiện, con mèo trong tay Bạch Sùng mặc một bộ quần áo.

Giống áo choàng của hiệp sĩ trong “Chiến tranh giữa các vì sao”, trên đai lưng đeo hai thanh trường đao, chỉ là một con mèo mà cũng toát lên phong độ ngời ngời!

Diệp Trần lừ lừ nhìn sang.

“Nhìn gì? Chưa thấy mèo mặc quần áo bao giờ à?”

Dương Quốc Vĩ: “!!!”

Đã bảo là sau khi kiến quốc không được thành tỉnh cơ mà?!

*sau kiến quốc không được thành tỉnh: trò đùa mỉa mai của cư dân mạng Trung Quốc trước tin đồn về những lệnh cấm kỳ quặc của Cục quản lý nhà nước về phát thanh, điện ảnh và truyền hình Trung Quốc bắt đầu từ năm 2014 (mặc dù không được thừa nhận chính thức bằng văn bản). Cụ thể gồm một số điều như:

Một bộ phim truyền hình chỉ được phát sóng trên tối đa hai kênh truyền hình.

Tháng 9 và tháng 10 phải phát sóng phim đề tài yêu nước và chống phát xít.

Phản đối ngoại tình, tình một đêm.

Phim thanh xuân vườn trường có thể xuất hiện yêu sớm nhưng không được phép HE

Sau khi thành lập nhà nước CHND Trung Hoa, động vật không được phép thành tỉnh.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

119. Chương 119: Luôn Là Mèo Của Cậu 14

Bạch Sùng bỏ qua sự kinh ngạc của Dương Quốc Vĩ, ôm Diệp Trần về phòng, để Diệp Trần ở phòng ngoài, đi về phòng mình, vào trang mua sắm mua một ít kẹo có màu đỏ, cắt ngón tay, nhỏ máu lên từng viên kẹo.

Viên kẹo tẩm máu, Bạch Sùng run run, đi đổi thêm một ít bình xịt tạo mùi, bỏ vào trong một lọ thuốc.

Trong lúc Bạch Sùng làm những việc này, Diệp Trần cũng lên trang mua sắm mua đồ.

Cô mua cho mình một bộ trang bị. Vì thường xuyên biến đổi giữa thân mèo và thân người nên cô đã tìm mua trên trang mua sắm một sản phẩm có thể giải quyết vấn đề này, nó sẽ căn cứ vào sự thay đổi kích cỡ cơ thể lớn nhỏ để biến hóa những thứ mang theo người theo đúng tỉ lệ.

Trước đây cô có mua cho mình một bộ trang phục có tính năng ẩn hình để mặc trên người, lúc làm mèo thì không có quần áo, lúc làm người lại có. Sau đó lại cảm thấy không đủ ngẫu nên mới mua thêm bộ trang phục hiệp sĩ đang mặc trên người bây giờ, áo choàng dài, trường đao, giày, cực kỳ phong độ.

Sau khi mua hết đồ cho mình xong, vì ý thức được vào thời khắc mấu chốt này, chỉ mình mình và Bạch Sùng thì khá khó giải quyết vấn đề, cần có thêm trợ giúp nên cô lập tức dốc tiền mua vũ khí nóng, bom, máy bay, súng máy, xe tăng, lưới điện...

Mua xong đồ, Bạch Sùng cầm lọ thuốc đi ra.

Diệp Trần mặc áo choàng nhỏ oai hùng nhảy lên cổ Bạch Sùng, lười biếng bảo: “Ra bãi đất trống, tôi có vài thứ cho anh.”

Bạch Sùng đi ra cửa, thấy Dương Quốc Vĩ vẫn đang ở cửa chờ. Bạch Sùng bảo Dương Quốc Vĩ lập tức mở hội nghị khẩn cấp, sau đó, trước mặt mọi người, Bạch Sùng nói: “Lần zombie tấn công này có quy mô trước nay chưa từng có, ngoài số lượng zombie khổng lồ còn có thể có cả zombie cấp hai, cấp ba và zombie cấp bốn.”

“Làm sao cậu biết?”

Có người chất vấn. Bạch Sùng cười: “Bởi vì tôi có thể nhận biết được.”

Nói xong, Bạch Sùng lấy ra một cái chai, thái độ điềm tĩnh: “Thực ra dị năng của tôi không phải bỗng dưng mà có. Tôi đã nghiên cứu chế tạo được một ít thuốc. Thuốc này có thể giúp người ta có một tỷ lệ nhất định trở thành người có dị năng nhưng tỷ lệ này không cố định. Lần zombie tấn công này nếu chỉ dựa vào một mình tôi thì quá áp lực. Tôi mong trong số mọi người có ai đó có thể đứng ra, trở thành bạn đồng hành của tôi.”

Nghe tới chuyện có thể trở thành người có dị năng, mọi người bất giác trở nên phấn khích, những người đã có dị năng rồi vội vàng hỏi: “Thế đã có dị năng rồi thì sao? Uống thứ thuốc này có tác dụng gì không?”

“Nó cũng có tác dụng ở một mức độ nhất định.” Bạch Sùng nhún vai. “Tôi chưa hề thử nghiệm trên quy mô lớn, không thể trả lời được. Phiên mọi người phát giúp một thông báo để những người có mong muốn này thì tới quảng trường của căn cứ tập hợp, tôi thấy ai thích hợp thì người đó sẽ được thử nghiệm.

Mọi người liếc nhìn nhau, có vẻ không muốn làm. Dương Quốc Vĩ sốt ruột: “Đã là lúc nào rồi mà mọi người còn tranh đấu nội bộ! Mau lên!”

Đám người ngượng ngùng đứng dậy đi phát thông báo.

Trong lúc mọi người tập hợp, zombie vẫn đang từng bước áp sát, đã thấy một đám đen nhung nhúc đằng xa. Diệp Trần và Bạch Sùng tới một bãi huấn luyện quân sự. Diệp Trần nhảy xuống khỏi người anh ta, nói với những người có mặt: “Xin tránh ra một chút.”

Mọi người không ai hiểu gì, liền đó, liền thấy Diệp Trần đi dạo một vòng quanh nền đất, tiếp đó...

Cạch cạch, cạch cạch, một lượng lớn súng rơi xuống.

Nhóm Dương Quốc Vĩ tròn mắt nhìn sang Bạch Sùng. Bạch Sùng làm bộ như đã biết từ trước, ra sức diễn kịch, vờ thờ ơ bảo: “Cô ấy có dị năng không gian.”

Nhóm Dương Quốc Vĩ cố hết sức tỏ ra như thường, không ai muốn để Bạch Sùng coi thường mình là kẻ thiếu trải sự đời.

Ngay sau đó, Diệp Trần tiếp tục đi quanh nền đất một vòng nữa, năm chiếc xe tăng thành linh xuất hiện.

Người nào người nấy đều há hốc miệng ra nhìn. Bạch Sùng trộm nghĩ, Diệp Trần đúng là có tiền, mấy thứ này trong trang mua sắm của anh ta căn bản không hề hiển thị.

Ngay cả tư cách mua hàng cũng không có.

Thế nhưng, lúc này, Bạch Sùng vẫn phải ra sức giả vờ trấn tĩnh: “Không gian của cô ấy tương đối lớn.”

Đợi tới lúc Diệp Trần thành linh biến ra hai chiếc phi cơ chiến đấu và một máy bay ném bom, Bạch Sùng thực sự không còn muốn nói gì nữa.

Dương Quốc Vĩ đến lúc này cũng không muốn che giấu sự hâm mộ lẫn ganh tị của bản thân nữa, thở dài bảo: “Bạch trạm trưởng, con mèo này của cậu, mẹ, thật là giỏi chiêu tài!”

Bạch Sùng không nói gì, còn nói được gì nữa?

Nhìn thái độ hồ hững của Diệp Trần, Bạch Sùng cảm thấy, là một tên được phú bà bao nuôi, anh ta phải tận chức hơn một chút.

Thế là anh ta nhanh tay đi bế Diệp Trần lên, áp mặt tới, ra sức cọ cọ vào người cô: “Mèo chiêu tài! Cảm ơn mèo chiêu tài của tôi!”

Diệp Trần khinh khỉnh cho anh ta một cái tát, lạnh lùng nói: “Biến thái!”

Sau khi có vũ khí, Diệp Trần lập tức biến thành hình người, bảo Dương Quốc Vĩ sắp xếp người trong quân đội tới, dẫn theo quân nhân và người có dị năng, phân phát vũ khí cho họ, lên trên tường thành đóng quân.

Diệp Trần thân mang áo choàng hiệp sĩ, tay gác trên trường đao, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng, phong thái kiêu ngạo, bố đời, kết hợp với thái độ lãnh đạm của cô nàng khiến người ta nhìn thôi đã sợ.

Dương Quốc Vĩ ra lệnh cho mọi người nghe theo sự chỉ huy của Diệp Trần. Diệp Trần bố trí, sắp xếp xong cho mọi người, đứng trên tường thành, phóng mắt nhìn đoàn quân zombie đông nghìn nghịt đang tiến tới.

Gió mạnh cuốn theo cát bụi đập vào mặt, tà dương đỏ như máu, cát vàng bay đầy trời.

Thấy zombie chỉ còn cách chưa đầy ba ki-lô-mét, Diệp Trần chỉnh tai nghe, ra lệnh: “Chim điều số một, số hai chuẩn bị, ném bom xong lập tức rút lui.”

Trong tai nghe có tiếng trả lời.

Không bao lâu sau, mọi người nghe thấy tiếng động cơ gầm rú, hai chiếc phi cơ chiến đấu mang theo hi vọng của mọi người, bay thẳng về phía quân đoàn zombie.

Chúng lượn thành vòng tròn, trút bom xuống, tiếng nổ ầm ầm. Vào lúc chúng chuyển hướng để quay về nơi xuất phát, một chiếc mạng nhện bắn ra từ dưới chỗ bọn zombie, bám vào thân máy bay!

Đám mạng nhện này xuất hiện rất bất ngờ, vượt ngoài tưởng tượng của mọi người. Một tấm mạng nhện không ngờ có thể đạt tới độ cao đó!

Sau khi mạng nhện phun trúng chim điều số một, nó lập tức cuốn lấy máy bay và kéo xuống!

Diệp Trần biết, đây là đòn tấn công của một zombie có cấp cao!

Cô bình tĩnh nói: “Số hai nhanh chóng rút.”

Kỳ thực không cần Diệp Trần nói, số hai cũng đã nhanh chóng rút rồi.

Tuy nhiên, mạng nhện lại tiếp tục bắn từ dưới đất lên, số hai ra sức tránh né, nôn nóng nói: “Không thể nào! Tôi...”

Còn chưa kịp nói hết, số hai đã bị trúng mạng nhện, nháy mắt bị lôi xuống. Lần này, Diệp Trần hành động nhanh hơn, ngay lúc mạng nhện dính vào thân máy bay, trường đao trong tay Diệp Trần lập tức phi tới!

Trường đao bay nhanh và chuẩn, chém đứt mạng nhện, nhân cơ hội này, số hai lập tức đào thoát về căn cứ.

Về tới nơi, phi công tái mặt, Diệp Trần tới vỗ vai anh ta, nói nhẹ nhàng: “Đi nghỉ một lát đi.”

Nói xong, Diệp Trần đeo găng tay, nhìn một con nhện khổng lồ đang đứng trên một tảng đá ở đằng xa.

Nó rung chân đặc ý, hung hăng nhìn căn cứ, trong chớp mắt Diệp Trần nhìn nó, dường như nó cũng cảm nhận được, quay đầu, con mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm vào Diệp Trần, thét lên tiếng gào đặc trưng của lũ zombie.

Diệp Trần cười gằn một tiếng, đội mũ, leo lên tường thành, xoay người nhảy thẳng xuống!

“Tôi đi tiễn nó một đoạn đường.”

Cô nói đầy bình tĩnh.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

120. Chương 120: Luôn Là Mèo Của Cậu 15

Diệp Trần nhảy khỏi thành, phóng về phía quân đoàn zombie đang chậm chậm dịch chuyển. Cùng lúc đó, con nhện mắt đỏ kia dường như cảm nhận được sát khí của Diệp Trần, nó cũng điên cuồng vọt tới chỗ cô, mang theo tinh thần quyết đấu.

Trường đao trong tay Diệp Trần tuốt ra khỏi vỏ, nhảy vào giữa bầy zombie, lưỡi đao chém ngọt như bổ dưa thái rau, đám zombie xung quanh gục ngã thành từng đống. Diệp Trần bình thản nhìn chăm chăm vào con nhện khổng lồ kia, không hề sợ hãi. Con nhện khổng lồ đẩy đám zombie quanh mình ra, phi nhanh tới.

Hai bên giao đấu, Diệp Trần bổ một đao, con nhện khổng lồ nghênh đòn trực diện, phun nọc độc tới!

Diệp Trần nhảy sang bên, đại đao tấn công về phía chân nhện.

Chất dịch nhờn nhớp phun tung tóe. Diệp Trần tiếp tục nhảy sang bên, đồng thời trường đao trong tay xoay vòng, thu hoạch một loạt đầu zombie cô giẫm lên.

Mặc dù nhện khổng lồ cùng hung cực ác nhưng động tác còn xa mới nhanh nhẹn bằng Diệp Trần. Dương Thu và Nghiêm Uy đứng trên cao quan sát, thấy Diệp Trần tới tới lui lui, vẻ mặt Dương Thu trông khá là nhăn nhó: “Nhìn Diệp tỷ đánh nhện như vậy lại làm em nhớ tới chuyện hồi em còn nhỏ.”

“Hồi nhỏ cậu làm sao?”

Nghiêm Uy móc một điều thuốc ra châm lửa, nhìn bầy zombie đang dịch chuyển, chờ đợi chỉ thị của cấp trên.

Dương Thu nhăn mặt: “Con mèo hàng xóm chuyên gia đánh chó nhà em như thế!”

Mặc dù trong phim hoạt hình toàn là chó đuổi theo đánh mèo, nhưng thực tế thì, nếu không phải là con người cố ý can thiệp, căn bản toàn là mèo đi trêu chó trước. Nhảy từ tường cao xuống, tát ngay một vuốt rồi nhanh chân đào tẩu, chó chỉ còn biết nổi điên chạy theo đằng sau.

Diệp Trần đánh nhau với con nhện kia cũng theo kiểu gần gần như thế.

Tuy không có một chỗ cao để nhảy xuống nhưng động tác của Diệp Trần rất nhanh nhẹn, nhảy hết từ người con zombie này sang người con zombie khác, chặt một chân rồi lại nhảy ra xa. Tới lúc cô chặt hết tám chân, con nhện khổng lồ nằm lật ngửa, không còn công kích gì được nữa.

Diệp Trần nhìn chăm chăm vào cặp mắt đỏ tươi của nó, nó không còn chân, liều mạng giãy dựa trên nền đất, nhưng cũng giống như một con rùa không có bốn chân, căn bản không có đường sống nào cho nó.

Diệp Trần đang định động thủ thì bỗng nghe nó rên lên một tiếng.

Sau đó, cô cảm nhận được có thứ gì đó chấn động ở phía xa xa. Trực giác mách bảo chuyện chẳng lành, Diệp Trần cầm pháp trường đao vào mình nhện, sau đó hộc tốc chạy thẳng một mạch về căn cứ.

Không còn bị Diệp Trần thu hút, lũ zombie tập trung dồn sức tiến công về phía căn cứ, tốc độ nhanh hăn lên, theo sát ngay đằng sau Diệp Trần.

Không biết bọn zombie này bị làm sao mà con nhện kia vừa chết, khả năng hành động của bọn chúng liền tốt hẳn lên.

Vậy nên cảnh mọi người nhìn thấy là, một mình Diệp Trần, theo sau là một bầy zombie đông đảo, chạy như điên về phía căn cứ.

Dương Thu hít sâu một hơi. Điều thuốc của Nghiêm Uy rót xuống. Diệp Trần hô to: “Nổ súng nổ súng!”

“Nổ súng đi, mẹ kiếp!”

Nghiêm Uy lập tức chạy lên tuyến đầu nả đạn, bắn pháo.

Diệp Trần nhảy lên tường thành, tay người biến thành móng vuốt mèo cào lên mặt tường thành, nhanh tay trèo lên.

Lên tới nơi, cô quay lại nhìn lũ zombie, nhú nhú mày: “Có phải bọn chúng vừa dị biến không?”

“Có vẻ vậy.”

Dương Thu gật đầu, vẻ mặt nặng nề.

Đám zombie đồng tâm hiệp lực xô cửa thành. Điểm trí mạng của zombie nằm ở đầu, trừ chỗ này ra, tấn công bất kỳ chỗ nào khác cũng đều vô dụng, cho dù là bị mưa bom bão đạn cày nát cũng không ăn thua mấy. Nhưng mà, giá của một cây súng tự động tương đối cao, Diệp Trần không mua được nhiều.

Cô nhú mày nhìn lũ zombie, lập tức ra chỉ thị: “Dẫn một nhóm người có dị năng cùng tôi ra cửa thành bày lưới điện.”

Zombie đồng tâm hiệp lực xô như vậy, cửa thành khó mà giữ vững.

Giữa lúc này, rặng núi đằng xa lại ngăm rung lên khiến trong lòng Diệp Trần vô cùng bất an.

Cô mua thêm một loạt súng laser cường lực, định bố trí toàn bộ ở cửa thành, hình thành lưới laser đan xen, zombie lên con nào, cắt con đó.

Súng laser vô cùng đắt đỏ, bỏ tiền ra mua chúng xong, cho dù mang tâm tính loài mèo, Diệp Trần cũng vẫn cảm thấy xót ruột vô cùng. May mà cô đã đi nhiều thế giới, đã là hội viên cấp cao của trang mua sắm, được tính tỉ lệ chiết khấu cao, ở những thế giới trước, cô cũng cực kỳ tiết kiệm, cho nên mới có được khối tiền khổng lồ như hiện giờ.

Cô dẫn một nhóm người có dị năng, mỗi người khiêng một súng laser, buộc dây thừng, thả người nhảy xuống giữa bầy zombie.

Diệp Trần và nhóm người dị năng đứng tạo thành một vòng tròn, bảo vệ cho nhau, lùi dần lại về phía cửa thành.

Nhóm Diệp Trần dùng vũ khí và cơ thể của chính mình để tạo ra một không gian cách ly cho vài người khác lắp đặt súng laser.

Đúng lúc này, bỗng có mười mấy tiếng gào thét tương tự với tiếng kêu của con nhện khổng lồ vừa rồi. Mọi người lập tức biến sắc. Trong tai nghe của Diệp Trần là giọng nói run rẩy của Dương Thu: “Diệp tỷ... Nhện cấp bốn, mười ba con, đang đi về phía chị...”

Diệp Trần lặng thinh không trả lời.

Mười ba con nhện kia nếu thực sự tiếp cận được căn cứ thì thực sự là một mối uy hiếp quá lớn. Nhất là hơn hai mươi người có dị năng của họ giờ lại đang bận trang bị súng laser cho cửa thành.

Cô hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đáp: “Biết rồi.”

Nói xong, cô dẫn dò người đứng bên một tiếng rồi nhảy lên người đám zombie, quan sát vị trí của bầy nhện, xách đao lao về phía đó.

Song phương nhanh chóng giáp mặt. Bầy nhện này rất có kỷ luật, dùng mạng nhện vây Diệp Trần lại. Diệp Trần nhảy tới nhảy lui, động tác của bọn chúng rất nhanh, số lượng lại đông. Diệp Trần chỉ còn nước tránh né liên tục không ngừng nghỉ, chưa được bao lâu, thể lực đã bắt đầu có dấu hiệu cạn kiệt.

Cô gian nan mãi mới giết được bốn con, cơ thể đã bắt đầu thấm mệt.

Lúc này, Bạch Sùng đã chọn xong người, cho họ uống thuốc có tẩm máu của anh ta.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, sau mười phút, những người này ắt có thể tiến hóa thành người có dị năng.

Trong số thuốc này, có viên có máu của anh ta, có viên không có, để tránh để lộ ra chuyện anh ta có cách đạt tỷ lệ chuyển hóa một trăm phần trăm, tránh quá gây ấn tượng, có vẻ giống như một thứ thuốc bình thường.

Bạch Sùng để những người này lại, leo lên tường thành. Tâm tình anh ta đang khá tốt, mỉm cười hỏi: “Diệp Trần đâu rồi?”

Dương Thu đưa tay chỉ. Bạch Sùng nhìn thấy ở đằng xa có một cái kén trắng khổng lồ như một con nhộng.

Bạch Sùng thắc mắc: “Gì kia?”

Dương Thu cúi đầu: “Chị dâu.”

Bạch Sùng: “!!!”

Vừa dứt lời, Dương Thu liền thấy Bạch Sùng nhảy xuống, hô to về phía đó:

“Tôi tới rồi đây! Diệp Trần! Em phải kiên trì trụ vững! Tôi tới đây!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

121. Chương 121: Luôn Là Mèo Của Cậu 16

Bạch Sùng chạy một mạch tới chỗ Diệp Trần, dùng gió cắt mạng nhện bao quanh. Bên trong mạng nhện, vì không gian quá nhỏ hẹp nên Diệp Trần đã biến về thân mèo, nhẹ nhàng nhảy tới nhảy lui để né tránh đòn tấn công bằng nọc độc và mạng nhện.

Sau đó, cô bỗng thấy có một cơn chấn động kịch liệt, bên ngoài loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi đầy sốt ruột của Bạch Sùng: “Diệp Trần! Diệp Trần! Em còn sống không?! Diệp Trần!”

Diệp Trần nghe thấy tiếng, cố hết sức “meo” một cái. Nghe được tiếng mèo kêu, Bạch Sùng điên cuồng xé toang mạng nhện, cuối cùng cũng cứu được mèo con ra.

Bạch Sùng thoăn thoắt đặt Diệp Trần lên đầu vai, rút kiếm ra, quay đầu lại.

Bầy nhện đã bị Diệp Trần đánh tàn một nửa. Bạch Sùng giải quyết gọn nhẹ nốt đám còn lại rồi ôm Diệp Trần chạy như điên về căn cứ, vừa lên tới tường thành đã sốt sắng hỏi: “Có bác sĩ thú y không?! Có bác sĩ thú y không vậy? Ai biết khám bệnh cho mèo ấy!”

“Bạch ca, anh bình tĩnh chút đi...” Dương Thu càn lời, “Tuy chị dâu bên ngoài là hình mèo nhưng là do dị năng hệ mèo, bản chất vẫn là người mà.”

Người khi ấy!

Bạch Sùng cố nhịn không chửi bậy, anh ta là người rõ nhất Diệp Trần đã biến thành người như thế nào, Diệp Trần căn bản không phải người, mà là một con mèo dị năng hệ người!

Anh ta mặc kệ Dương Thu, định bế Diệp Trần đi tìm thú y. Diệp Trần cau có, biếng nhác bảo: “Đi khám làm gì, xì.”

Cô ngoảnh đầu đi, nhìn lũ zombie ở đằng xa, có laser chặn ở cửa, vấn đề cửa bị công phá đã được giải quyết. Bên ngoài dù có nhiều zombie hơn nữa cũng chẳng phải là chuyện gì lớn. Trong lòng Diệp Trần thoải mái hơn nhiều, đứng đả đủng đỉnh bảo: “Canh trên tường thành đi. Tôi ngủ một giấc.”

“Em không sao chứ?”

Thấy Bạch Sùng lo lắng ra mặt, Diệp Trần cào cho anh ta một phát: “Anh nói xem tôi có sao không?”

Bạch Sùng thấy Diệp Trần không sao mới chịu yên lòng, đi theo mọi người lên canh tường thành.

Không có nhược điểm để công phá, lũ zombie chỉ còn cách trèo tường. Thế nhưng, mọi người đang đứng canh từ trên cao, cho dù chỉ là một người thường cũng có thể ném vỡ đầu kẻ địch hoặc là đập thẳng xuống, công cuộc giữ thành giảm được đáng kể khó khăn.

Mọi người chiến đấu hăng hái suốt một đêm, đợt tấn công của zombie cuối cùng cũng kết thúc. Trong lúc mọi người làm công tác thống kê thương vong, kiểm đếm quân số, trị liệu cho binh sĩ, Bạch Sùng đi kiểm tra tình hình. Thế rồi, anh ta nhìn thấy Bạch Nguyên.

Người Bạch Nguyên run rẩy, bác sĩ hỏi gì, ông ta cũng không trả lời được.

Bác sĩ hỏi lại: “Ông tên là gì? Người nhà ông đâu?”

Bạch Nguyên há miệng nhưng không phát ra được tiếng.

Bạch Sùng khựng bước, nhúu nhúu mày. Nghiêm Uy khiêng súng đi ngang qua, thấy Bạch Sùng nhìn Bạch Nguyên bèn giải thích: “Đó là người có dị năng không gian.”

Nghiêm Uy lên tiếng, Bạch Sùng và Bạch Nguyên cùng quay lại nhìn anh ta. Bạch Nguyên nhìn thấy Bạch Sùng thì cuống quýt hắt lên. Đáy mắt Bạch Sùng gợn sóng, anh ta không hiểu tại sao cha mình vẫn còn ở đây.

Nghiêm Uy không nhận ra bầu không khí bất thường, tiếp tục nói: “Người này chẳng hiểu là bị làm sao nữa. Tối qua liêu mang đôi giày cửa thành, vác súng đi đầu, còn lên tường thành đứng. Hôm qua, lúc cậu nhảy xuống cứu Diệp tỷ, nếu không phải tôi kéo lại thì ông ấy đã nhảy xuống rồi...”

Còn chưa nói xong, Bạch Sùng đã đi qua đó, nói với bác sĩ: “Tôi là người nhà của ông ấy.”

Bác sĩ giật mình, cuống quýt đứng dậy: “Bạch... Bạch trạm trưởng!”

Tin Dương Quốc Vĩ từ chức, mọi người đều đã biết. Tối qua, trải qua cuộc vây thành quy mô lớn như vậy của zombie mà phía họ thương vong chỉ chưa tới mười người. Thực lực cỡ này, mọi người đều cam tâm tình nguyện nhận anh ta làm trạm trưởng.

Bạch Sùng gật đầu, ngồi xuống cạnh Bạch Nguyên, thái độ bình thường: “Ông không phải căng thẳng, có chuyện gì thì cứ nói với bác sĩ.”

Bạch Nguyên ngơ ngác nhìn Bạch Sùng, Bạch Sùng không nói gì, cúi đầu sờ lông mèo.

Diệp Trần khiến anh ta cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều. Bạch Nguyên mấp máy môi mất một lúc lâu mới nói được: “Cha... không cố ý...”

Bạch Sùng ngạc nhiên, không ngờ Bạch Nguyên lại nói lời này.

Anh ta run run, bác sĩ ngồi bên nhú mày. Mắt Bạch Nguyên đỏ hoe, cúi đầu xuống bảo: “Xin lỗi, Tiểu Sùng, cha không phải là người cha tốt. Lúc đó cha thực sự rất sợ. Cha cũng chẳng biết mình bị sao nữa, cứ thế kéo mẹ con chạy, lúc đó cha thực sự rất sợ hãi, sợ quá nên mới không đi cứu con, sợ quá nên mới đóng cửa lại.”

“Đừng nói chuyện này.”

Bạch Sùng thở dài, quay sang nói với bác sĩ: “Ông ấy không có chuyện gì chứ?”

“Cha muốn làm một người cha tốt, cha muốn dùng cảm hơn.” Bạch Nguyên bỗng nói lớn tiếng, “Cha muốn một lần bảo vệ con.”

Bạch Sùng im lặng không nói gì.

Giờ này khắc này, cuối cùng anh ta đã hiểu, nguyên nhân thực sự khiến Bạch Nguyên ở lại.

Nhất thời không biết nói gì.

Con người đúng là một loài động vật quá phức tạp. Bạch Nguyên có yêu anh ta không? Yêu.

Nếu không yêu đứa con trai này, đã chẳng nuôi nó tới lớn, đã chẳng tới lúc có thể đi còn chọn ở lại nơi đây, đã chẳng vì muốn chứng minh bản

thân, lo lắng cho con, trèo lên tường thành, nỗ lực chiến đấu hăng hái với lũ zombie kia.

Nhưng giữa chính mình và con cái, lựa chọn hàng đầu của ông ấy, vẫn là chính mình.

Vào lúc nguy nan, ông ấy chạy trốn, ông ấy đóng cửa lại, ông ấy để Bạch Sùng một mình tuyệt vọng chờ chết.

“Cha vẫn luôn rất hối hận...”

Bạch Nguyên rơi nước mắt, nức nở: “Cha không phải là người cha tốt... Cha không nên đối xử với con như vậy. Nhưng lúc ấy cha sợ quá, cha thực sự rất sợ... Hồi con còn nhỏ, cha từng nghĩ vô số lần xem, nếu có người bắt nạt con, cha sẽ làm gì.”

“Cha vẫn luôn cho rằng, nếu có ai bắt nạt con, cha sẽ liều mạng với kẻ đó.”

“Nhưng khi chuyện thực sự xảy ra, cha lại không làm được. Cha kéo mẹ con đi, lúc đó cha nghĩ, chạy mau thôi, chạy được ai thì chạy, chạy được nhiều thêm một người là thêm được một mạng...”

“Nhưng chạy ra rồi... cha mới nghĩ tới...”

Bạch Nguyên òa lên thành tiếng: “Cha là cha của con mà!”

Bạch Sùng không nói gì, cảm xúc của Bạch Sùng gốc lẫn lộn trong lòng.

Khi thế giới hành “ác” với anh ta, cảm xúc của Bạch Sùng gốc sẽ trôi dạt, thay anh ta chặt đứt cảnh rồi ren.

Khi thế giới hành “thiện” với anh ta, cảm xúc của Bạch Sùng gốc sẽ cuộn cuộn dâng trào.

Vòng tay Bạch Sùng ôm Diệp Trần gồng lên, cuối cùng anh ta nói: “Ông khám bệnh cho xong đi, tôi về trước.”

Nói xong, Bạch Sùng đứng dậy, xoay người định bỏ đi, chưa đi được mấy bước, Bạch Nguyên đột ngột gọi anh ta.

“Tiểu Sùng!”

Bạch Sùng dừng chân, quay đầu lại, nhìn thấy khát vọng đè nén trong đáy mắt của Bạch Nguyên, rất lâu sau, ông ấy mới lên tiếng: “Có thể ôm cha một cái không?”

“Chỗ của tôi ông biết rồi, xem bệnh xong thì qua đó đi.”

Bạch Sùng ôm Diệp Trần, xoay người rời khỏi.

Diệp Trần nằm trong lòng anh ta ngẩng đầu lên nhìn, đặt móng vuốt lên tay anh ta.

“Đừng buồn.”

Cô an ủi. Bạch Sùng cười: “Có gì phải buồn?”

Bạch Nguyên nhìn bóng lưng đi xa dần của con trai mình, bỗng nhiên không còn chút sức lực nào nữa.

Ông ta còng lưng quay người đi chỗ khác, leo lên trên tường thành.

Mỗi bước ông ta đi đều vô cùng nặng nề. Nếu có ai đó kéo quần áo ông ta lên nhìn sẽ thấy dưới da ông ta dường như có rất nhiều những con sâu đang gồ lên mấp máy như đang bò.

Ông ta đi lại khó nhọc, gian nan bước từng bước một. Lúc lên được tới tường thành, ông ta vịn tường, đi ra tới mép.

Lúc ông ta lên được tường thành, Nghiêm Uy vội vàng đi tìm Bạch Sùng.

“Bạch ca, có chuyện này tôi phải nói với cậu.” Nghiêm Uy sốt ruột bảo, “Vừa rồi có người anh em nói với tôi là nhìn thấy người thân của cậu bị zombie bắt đi!”

“Cái gì?”

Bạch Sùng ngẩng phắt đầu lên, sau đó lập tức nghĩ ra, vừa nãy không phải bỗng dưng vô duyên vô cớ mà Bạch Nguyên bảo anh ta ôm.

Ông ấy bị zombie bắt, có lẽ đã bắt đầu quá trình “biến đổi”. Quá trình “biến đổi” đã bắt đầu thì không thể nghịch chuyển được, cho dù là Dương Thu cũng phải bó tay.

Bạch Sùng vội vội vàng vàng chạy theo Nghiêm Uy, trên đường nghe anh ta bảo: “Tối qua lúc cậu lên tường thành, thực ra có một con zombie vốn định đánh lén cậu nhưng bị đập đi kịp thời. Người hạ con zombie đó chính là Bạch Nguyên. Chuyện lúc đó xảy ra quá nhanh, tôi cũng không để ý thấy, người anh em kia của tôi bảo, anh ta nhìn thấy Bạch Nguyên bị bắt, lúc đó hỗn loạn quá, anh ta cứ nghĩ là Bạch Nguyên đã chết hoặc được xử lý rồi, nào ngờ ông ấy lại không tới chỗ Dương Thu báo cáo mà lại còn giả vờ mình không bị gì, đi khám ở chỗ bệnh bình thường! Đúng là vớ vẩn mà!”

Bạch Sùng không nói gì, nghe nói Bạch Nguyên đã lên trên tường thành, anh ta cũng xông lên đó.

Chưa kịp lên tới nơi, đã nghe thấy tiếng người kêu lên thất thanh. Bạch Sùng chạy tới, nhìn thấy lưng Bạch Nguyên nứt ra, một con nhện khổng lồ xé cơ thể ông ấy từ bên trong để chui ra, một con nhện tám càng khổng lồ. Ông ấy nằm sấp dưới đất, đầu đón gào thét.

Bạch Sùng gọi to: “Cha!”

Bạch Nguyên liếc mắt nhìn lên.

Ánh mắt ấy rất phức tạp, có niềm vui, có hạnh phúc, có áy náy, có bi thương và sầu lo...

Dường như đã dồn hết thủy tình cảm cả đời của ông dành cho Bạch Sùng chất chứa trong một ánh nhìn ấy, cuối cùng hóa thành ấm áp và quan tâm.

“Tiểu Sùng,” ông ôn tồn dặn, “đừng kén ăn, đừng yếu đuối.”

“Cha,” Bạch Nguyên cố sức gượng người đứng dậy, khàn khàn nói tiếp, “vẫn yêu con.”

Vừa dứt lời, không biết là ai nổ súng, viên đạn găm thẳng vào đầu Bạch Nguyên, đôi mắt ông dừng lại trong niềm ấm áp và quan tâm, hai cánh tay dang rộng, ngã ngửa từ trên tường thành rơi xuống.

Bạch Sùng bổ nhào tới, muốn níu Bạch Nguyên lại nhưng chỉ còn kịp nhìn thấy cảnh ông rơi xuống, mặt đất bung nở những đóa hoa máu.

Anh ta mấp máy môi, cuối cùng chỉ gọi ra một tiếng: “Cha...”

Thi thể của zombie không được mang vào trong căn cứ, sợ sẽ lây bệnh.

Bạch Sùng và Diệp Trần tìm một chỗ mai táng cho Bạch Nguyên.

Đứng trước bia mộ, Bạch Sùng vẫn thấy không hiểu: “Là một người cha, rốt cuộc ông ấy là yêu hay không yêu tôi?”

“Không có ai quy định bắt một người phải đặt con cái cao hơn sinh mệnh của mình.”

Diệp Trần nhẹ nhàng lên tiếng: “Không phải ông ấy không thương anh, chẳng qua là ông ấy quá yếu đuối.”

Trong nháy mắt đứng trước cửa sinh tử, ông ấy đã chọn chính mình.

Sau lúc ấy, khi ý thức tỉnh táo, ông ấy lại quyết định gánh vác trách nhiệm của bản thân.

Bạch Sùng im lặng một hồi lâu, anh ta khom lưng, cúi đầu hôn tấm bia mộ, dịu dàng nói: “Tạm biệt cha.”

Sau khi nói xong, Bạch Sùng đứng thẳng người lên, lẳng lặng nhìn hàng chữ khắc bằng dao trên tấm bia.

Không ngờ trong chính khoảnh khắc ấy, Bạch Sùng bỗng cảm thấy, hình như có ai đó kiễng mũi chân lên, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên gương mặt của anh ta.

Anh ta quay đầu lại, nhìn thấy người đứng bên mở to mắt, ánh mắt trong veo, kiên định, mang theo chút ngạo mạn.

“Nhìn cái gì?”

Diệp Trần nhướn mày, Bạch Sùng nâng tay lên, chạm vào chỗ Diệp Trần vừa thơm, nụ cười trông thật ngốc nghếch.

“Diệp Trần à, em thật tốt.”

Diệp Trần xì khê một tiếng, Bạch Sùng chủ động kéo người cô, quay người đi về phía trước: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

“Nhà đâu ra?” Diệp Trần châm chọc, “Thời thế này lấy đâu ra nhà? Nhà sập hết rồi.”

“Vẫn phải có chứ.” Bạch Sùng quay đầu nhìn cô, ánh mắt đầy ấm áp, “Đối với tôi, nơi nào có em, nơi đấy là nhà.”

Diệp Trần sửng sốt, dưới ánh mặt trời, nét mặt Bạch Sùng trông ấm áp khác thường. Cô bỗng cảm thấy tim đập hơi nhanh một chút, vội quay đầu đi, miễn cưỡng đáp: “Ờm...”

Trong lúc hai người đi về phía trước, chẳng bao lâu sau, một con zombie quạ đen đậu lên nắm mồ, như là bị thứ gì đó ra lệnh, bắt đầu đào bới lớp đất trên mặt ngôi mộ.

Một bàn tay đầy những vết thương lở loét thò ra từ trong nắm mồ, gạt lớp đất đi, kêu ré lên, nghe mà ớn lạnh.

“Ta... còn sống...”

Những từ đứt quãng không thành câu bật ra từ trong bùn đất: “Ai... Giết... Ta...”

Không có ai nghe thấy những lời này. Chỉ có con zombie quạ đen đào đất lên xong, lùi lại một bước, ngoẹo đầu, kêu lên một tiếng: “Quạ”.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

122. Chương 122: Luôn Là Mèo Của Cậu 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một trận đại chiến đã căn bản xác lập nên địa vị của Bạch Sùng. Những người vốn không chịu phục, sau khi căn cứ xuất hiện thêm ba mươi người dị năng, cuối cùng cũng phải chịu phục.

Bạch Sùng quan sát các mục chỉ số của mình từ từ tăng lên, trong lòng cảm thấy có chút hưng phấn nho nhỏ.

Còn Diệp Trần, không có Ba Tám giám sát, lại bị ảnh hưởng tính tình của loài mèo, thế là ngày ngày lười biếng rúc trong lòng Bạch Sùng, hễ Bạch Sùng gặp khó khăn thì liền bỏ tiền ra mua đồ để giải quyết vấn đề!

Bạch Sùng mở rộng căn cứ, xây dựng đồn điền, phân phối hạt giống, giúp rất đông dân chúng, những người không có dị năng có việc làm: làm nông dân!

Giải quyết cơ bản chuyện cơm no áo ấm xong, Bạch Sùng tiếp tục thành lập viện nghiên cứu khoa học để đỡ cho Diệp Trần phải tốn điểm tích lũy mua vũ khí nóng.

Căn cứ của Bạch Sùng phát triển rất nhanh. Chưa đầy hai năm, nó đã trở thành một trong những căn cứ lớn nhất ở mặt thế. Trong hai năm này, có rất nhiều căn cứ ly khai, tự xưng vương, thành phố B không thể quản lý

nổi, ốc không mang nổi mình ốc, chỉ có thể đứng nhìn thế cục hỗn loạn diễn ra.

Tốc độ tiến hóa của Zombie ngày càng nhanh, người có dị năng cũng ngày càng đông, cuộc sống của những người bình thường trở nên vô cùng gian khổ, chỉ có căn cứ của Bạch Sùng là còn bảo toàn được trạng thái trước tận thế, giúp mọi người có cuộc sống của riêng mình.

Càng ngày càng có nhiều người đổ về căn cứ của Bạch Sùng. Căn cứ của Bạch Sùng mở rộng, bốn chỉ số của anh ta tăng lên rất nhanh, đây đúng là thế giới dễ nhất mà anh ta từng làm!

Diệp Trần làm phụ tá đặc lực cho Bạch Sùng, việc đáng làm thì phải làm, tích cực đi đầu, dần dà, mọi người đều biết, căn cứ Z có một người lãnh đạo toàn hệ dị năng thực lực siêu cường và một người dị năng hệ mèo tính tình không được tốt cho lắm.

Diệp Trần giúp Bạch Sùng đánh hạ hết căn cứ này tới căn cứ khác. Trong mắt người ngoài, hai người chính là một cặp hoàn hảo, nhưng chỉ có Bạch Sùng biết nỗi khổ của mình.

“Trần Trần, nào, ăn đồ hộp cho mèo đi.” Bạch Sùng đứng dưới kệ tủ, cầm hộp đồ hộp, đỡ Diệp Trần đang đứng trên nóc tủ nhìn xuống. Diệp Trần ngoảnh mặt đi, bất mãn nói: “Anh đừng hòng đem đồ hộp ra dụ tôi, tôi muốn ăn thịt nướng. Tôi không ăn thứ này đâu.”

“Không phải.” Bạch Sùng sốt ruột, “Bác sĩ bảo em bị mỡ máu...”

“Tôi không bị mỡ máu!”

Diệp Trần tức xù lông: “Là do dụng cụ của ông ta bị hỏng! Nó hỏng rồi!”

“Thực sự hơi cao mà...”

“Tôi có dị năng, tôi sợ gì mỡ máu!”

Diệp Trần gào lên: “Tôi không sợ! Tôi muốn ăn thịt nướng! Muốn ăn thịt nướng béo ngậy mỡ!”

Bạch Sùng đau đầu, không biết phải làm sao: “Em không xuống thật hả?”

Diệp Trần quay hắt đi, hừ một tiếng. Bạch Sùng nghiến răng, nghĩ bụng không thể chiều con mèo này được, đành bảo: “Thế em đừng ăn nữa!”

“Anh dọa tôi à!”

Diệp Trần cong lưng, lông xù hết lên, cào cào móng: “Anh dám dọa đâm tôi!!”

Bạch Sùng thấy hơi bức, làm trưởng căn cứ, vậy mà đứng trước một con mèo lại chẳng có chút tôn nghiêm nào. Anh ta không nói gì nữa, quay người bỏ đi luôn.

Chờ anh ta đi xa rồi, Diệp Trần thấy mệt, nguôi giận, nằm sấp xuống mặt tủ bất động.

Muốn ăn thịt nướng quá.

Muốn ăn thịt nướng Bạch Sùng làm quá.

Cô nghĩ ngợi, giơ móng vuốt lên nhìn, bỗng phát hiện ra, móng vuốt của mình hình như hơi trong suốt.

Sao lại thế này?!

Cô dựng hai tai lên cảnh giác, móng vuốt của cô sao lại bị trong suốt?

Trong lòng cô hoảng hốt, vội đi tìm Bạch Sùng.

Bạch Sùng sợ bị cô làm mềm lòng, anh ta biết rõ mình không hề có sức kháng cự với con mèo này.

Cũng chính bởi vì trước đây không hề có sức kháng cự nên cô muốn ăn gì là cho cô ăn nấy, vỗ béo một con mèo con thành mèo trắng béo phì như lũ mèo vàng.

Hình thể thực ra cũng không quan trọng, điều Bạch Sùng lo lắng nhất chính là, Diệp Trần bị ba cao!

*ba cao: huyết áp cao, tiểu đường (đường trong máu cao), mỡ máu (lipid máu cao). Ba bệnh này thường liên quan đến nhau, bị một bệnh thì dễ bị hai bệnh còn lại, thuộc nhóm mười nguyên nhân gây tử vong cao nhất ở Trung Quốc. Nhóm bệnh này thường gặp ở người cao tuổi do rối loạn khả năng chuyển hóa, ngoài ra còn hay gặp ở những người trẻ nhưng chế độ ăn uống, vận động không hợp lý, còn được gọi là bệnh nhà giàu.

Tuổi đang trẻ mà đã ba cao, nuôi một con mèo làm nó bị ba cao, anh ta thấy suy sụp quá!

Báo cáo kiểm tra sức khỏe vừa có, món thịt lợn Diệp Trần vốn thích ăn lập tức bị cắt bỏ.

Từ một con mèo quen hưởng thụ thịt cá chuyển sang ăn rau ăn dưa, Diệp Trần tất nhiên không vừa ý, thậm chí mang cả tuyệt thực ra để đe dọa.

Thực ra, với lượng cơm Diệp Trần vẫn ăn, chịu đói một chút có lẽ lại là chuyện tốt. Thế nhưng, ngày nào cũng chỉ tuyệt thực được đến bữa tối, đói không chịu nổi là lại liền kêu kêu chân gọi Bạch Sùng, phe phẩy cái đuôi, hai mắt long lanh năn nỉ: “Meoooo”.

Vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Diệp Trần là Bạch Sùng lại đau lòng không chịu nổi.

Đây là một con mèo đấy!

Ép một con mèo phải phe phẩy đuôi xin xỏ, nó đã phải chịu biết bao là ấm ức đây, đúng là nhục nhã như bị đánh gãy cột sống bắt quỳ, chà đạp lên tôn nghiêm, vứt bỏ hoàn toàn niềm kiêu hãnh của cô ấy.

Vậy là Bạch Sùng liền đi làm ngay thịt nướng cho Diệp Trần. Ăn xong, Diệp Trần lắc đuôi, không buồn nhìn anh ta cái nào, một mình bỏ đi ngủ.

Để tránh lặp lại chuyện này, lần này, Bạch Sùng quyết định trốn đi.

Bạch Sùng đi trốn, Diệp Trần không tìm thấy Bạch Sùng, cô nhìn đôi chân bị trong suốt của mình, lòng sợ hãi vô cùng, bắt đầu chạy cuống cuống khắp nơi, lỡ đà lao vào trong lồng ngực của một người. Đối phương ôm cô, kích động la lên: “Bạch Tiểu Trần!”

Diệp Trần nghe thấy giọng người quen, ngẩng đầu lên, là Trần Lâm.

Hai năm không gặp, Trần Lâm gầy đi nhìn, có vẻ đã trải qua nhiều chuyện, có vẻ đã trở nên cực kỳ giỏi giang.

Diệp Trần đang định chạy đi thì bỗng phát hiện!

Không đúng, chân của cô hết bị trong rồi.

Thấy lạ, Diệp Trần nhảy khỏi người Trần Lâm, lại trong.

Nhảy về trên người Trần Lâm, lại hết.

Diệp Trần lập tức hiểu ra, mạng nhỏ của mình phụ thuộc vào Trần Lâm, cô nhảy vào lòng Trần Lâm, lười biếng hỏi: “Anh tới làm gì?”

Tuy đã sớm biết Diệp Trần là một người dị năng hệ mèo nhưng thực sự nhìn thấy mèo mở miệng nói chuyện vẫn khiến Trần Lâm phải giật mình một phen rồi mới nói chuyện bình thường được: “À, tôi đưa mẹ Bạch Sùng tới, tiện thể bàn chuyện hợp tác.”

“Thành phố B không ổn rồi.”

Trần Lâm cúi đầu, ánh mắt có chút xót xa.

Diệp Trần tỏ vẻ thấu hiểu.

Không có các căn cứ khác hỗ trợ, thành phố B cũng không có gì đặc biệt hơn những chỗ khác, ngoại trừ giới chính trị tài giỏi, thành phố B không có tài nguyên gì đặc biệt.

Thành phố Z có Bạch Sùng và Diệp Trần kiến thiết, thành phố Y có quặng, thành phố Z có một người có dị năng hệ chữa trị siêu cấp...

Tóm lại, thành phố nào cũng có sở trường riêng của mình. Thành phố B nhiều năm đấu đá chính trị khiến những người có dị năng bỏ đi rất nhiều, giờ cũng chỉ còn mình Trần Lâm là sáng giá.

Thành phố B muốn bàn chuyện hợp tác với Bạch Sùng, Trần Lâm ôm Diệp Trần đi tìm anh ta.

Bạch Sùng vừa vào cửa liền nhìn thấy Trần Lâm ôm Diệp Trần, lập tức nổi khùng.

Chạy vội tới, vừa đi vừa quát lên: “Bỏ mèo của tôi xuống!”

Trần Lâm: “...”

Nhiều năm không gặp, con mèo này vẫn không được chạm vào.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

123. Chương 123: Luôn Là Mèo Của Cậu 18

Nhưng, rất nhanh sau đó, Trần Lâm liền nghĩ, không đúng, đây đâu chỉ là một con mèo, đây là một con người mà!

Trần Lâm hiểu ra vì sao Bạch Sùng nổi cáu, trước khi Bạch Sùng tới chỗ mình, nhanh nhẹn giao Diệp Trần ra.

Diệp Trần vừa thấy Trần Lâm giao mình ra liền hoảng hốt, bám chắc vào người Trần Lâm không chịu thả, Bạch Sùng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Chẳng qua chỉ không cho cô ấy ăn, sao cô ấy có thể bỏ sang nằm trong lòng tên đàn ông khác vậy chứ?

Bạch Sùng càng nghĩ càng thấy bức bối, kéo Diệp Trần lại. Diệp Trần mắc kẹt giữa hai người cũng đâm ra cáu kỉnh, cào cho mỗi người một cào rồi chạy đi.

Bị Diệp Trần cào một phát, Bạch Sùng bình tĩnh lại, lúng túng nói: “Ôi, để anh phải chê cười rồi.”

Trần Lâm vội vàng xua tay: “Là tôi không đúng. Là tôi không đúng.”

“Vào trong nói chuyện đi.”

Bạch Sùng dẫn Trần Lâm vào nhà, pha trà mời khách. Trần Lâm nhìn màu nước trà, xúc động hỏi: “Đây là Phổ Nhĩ nhỉ?”

“Đúng vậy.” Bạch Sùng cười, “Tự trồng trong căn cứ, không bằng hàng chính tông nhưng cũng tạm được.”

“Đâu chỉ là tạm được.” Trần Lâm cười, “Khiêm tốn quá rồi. Thời thế này còn có trà để uống, cũng chỉ có chỗ của cậu thôi.”

Bạch Sùng cúi đầu pha thêm nước vào ấm trà, không nói gì cả.

Trần Lâm uống ngụm trà rồi nói rõ mục đích chuyến đi: “Thành phố B phái tôi đến với hi vọng có thể hợp tác với cậu.”

“Ừm.”

Bạch Sùng gạt đầu, đưa tay ra: “Anh cứ nói đi.”

“Cậu hẳn là biết thành phố B có vệ tinh giám sát vẫn đang hoạt động liên tục. Chúng tôi đã nhận thấy được một vài chuyện.”

Nói xong, Trần Lâm lấy ra một xấp ảnh, trong ảnh là một số tòa kiến trúc kì lạ, xây dựng giống như một sào huyệt, có zombie bên ngoài, tay khiêng đá tảng, có vẻ như là đang đi về phía cái sào huyệt khổng lồ kia.

Bạch Sùng cầm ảnh, mày nhíu lại: “Đây là gì? Bọn zombie này đang làm gì?”

“Đây cũng là điều chúng tôi đang thắc mắc.” Trần Lâm nghiêm túc nói, “Chúng tôi phỏng đoán, có lẽ bọn chúng cũng biết lập căn cứ giống chúng ta.”

Bạch Sùng im lặng. Zombie biết thành lập căn cứ, có nghĩa là chúng đã bắt đầu giống con người, có trí tuệ, có ý thức.

Hiện giờ, zombie đang tiến hóa ngày một nhanh, số lượng ngày càng đông, con người phải đối chọi với chúng nó hết sức vất vả. Nếu zombie còn có thể tiến hóa tới mức có trí tuệ, vậy thì hậu quả thật khôn lường.

“Cậu nhìn đây này.”

Trong một tấm hình, có một gã đàn ông zombie vóc dáng cao to, sau lưng cõng một con nhện tám chân, giống như là một biểu tượng nào đó của quyền uy.

Mặt gã đã lở loét thấy cả xương, trên người mặc áo choàng lông thú, hai tay lồng trong tay áo, sắc mặt trịnh trọng, uy nghiêm.

Có hai con zombie đi theo đằng sau, toàn bộ zombie ở xung quanh đều quỳ xuống, giống như trong xã hội loài người.

Bạch Sùng rất đổi kinh ngạc. Trần Lâm tựa hồ cũng đoán được phản ứng của Bạch Sùng, châm một điếu thuốc, thở dài bảo: “Con zombie này bị vệ tinh chụp được, cậu chắc cũng nhìn ra rồi, chúng đã tiến hóa tới mức phân hóa giai cấp. Cậu cũng biết đấy, một con zombie cấp bậc cao xuất hiện sẽ ảnh hưởng tới những con cấp bậc kém hơn, giống như một người có dị năng cao cấp xuất hiện cũng sẽ thúc đẩy người có dị năng thấp hơn tiến hóa. Hơn nữa, đối với zombie, con có cấp bậc cao thậm chí có thể kiểm soát con có cấp bậc thấp hơn hành sự theo ý nó. Con zombie trong hình, theo chúng tôi phỏng đoán, ít nhất là cấp tám.”

Cấp tám là cấp cao nhất trong hệ thống phân cấp dị năng. Cấp tám có nghĩa rằng, con zombie này chính là zombie chúa.

Nhưng đây không phải là điểm mấu chốt. Mấu chốt là...

Bạch Sùng nhìn tấm hình, hít sâu một hơi.

Người trong tấm hình này, là Bạch Nguyên.

Là Bạch Nguyên mà anh ta đã đích thân mai táng.

“Gã có còn ý thức không?”

“Không biết.” Trần Lâm đáp thẳng, “Người từng gặp gã đều đã chết. Gã từng cho tấn công hai căn cứ lớn, chỉ trong một đêm, tất cả đều bị diệt sạch.”

“Bọn chúng tiến công một cách có tổ chức.”

Trần Lâm lấy máy tính ra, mở video lên. Trong video là cảnh Bạch Sùng tổ chức bày zombie tấn công một căn cứ. Gã đứng trên cao điểm, gào thét thứ âm thanh đặc trưng của zombie hết tiếng này tới tiếng khác với bộ mặt dữ tợn. Lũ zombie dựa theo tiếng gào của gã tương ứng thay đổi cách tấn công.

Bọn chúng đã học được cách đánh lén, ẩn nấp, gài bẫy, thậm chí còn biết dùng máy bắn đá loại đơn giản, thô sơ nhất.

Dầu rằng nguyên thủy nhưng cũng đủ để làm người ta phải giật mình.

Bạch Sùng im lặng xem hết video. Trần Lâm mấp máy môi, cuối cùng nói: “Chúng tôi cảm thấy, mục tiêu bị tấn công tiếp theo rất có thể là thành phố B. Chúng tôi đã quan sát phương hướng tiến công của chúng, lấy thực lực trước mắt của con zombie chúa này, chúng tôi cho rằng, thành phố B không thể cầm cự được.”

“Anh muốn chúng tôi tiếp viện?” Bạch Sùng suy tư. Ánh mắt Trần Lâm sắc lạnh: “Không.”

“Tôi muốn giết nó.”

Nếu không còn zombie chúa, quá trình tiến hóa của toàn bộ quần thể zombie sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Quần thể zombie trước nay vẫn luôn là con cấp cao hơn khổng lồ con cấp thấp hơn. Một khi zombie cấp cao chết thì sẽ không khổng lồ chết được con cấp thấp nữa, không thể thúc đẩy chuyện tiến hóa.

Dựa vào số lượng mà con zombie chúa này khống chế, một khi nó chết, quần thể zombie đối với loài người sẽ chẳng còn gì đáng sợ nữa.

Bạch Sùng không nói gì, Trần Lâm trải bản đồ ra, chỉ vào một điểm trên bản đồ: “Sau khi tấn công một căn cứ lớn xong nó đã ngừng lại, chưa thấy tiếp tục. Tôi cho rằng nó đang chuẩn bị tiếp tục tiến hóa. Nếu đây là thật, vậy đây có thể là cơ hội tốt nhất để chúng ta giết nó.”

Nói xong, Trần Lâm tiếp tục lấy ra một tờ giấy khác, trên đó viết tên của rất nhiều người. Bạch Sùng đọc những cái tên này, đầu cúi xuống.

Đây là một danh sách các thống lĩnh.

“Tôi đã thuyết phục được những người mang dị năng đứng đầu các căn cứ khác. Tôi hy vọng cậu có thể gia nhập.”

“Tất cả những người có dị năng đứng đầu,” Bạch Sùng ngược nhìn anh ta, “anh đã nghĩ tới chưa, nếu như bọn họ xảy ra chuyện, nhân loại sẽ thế nào?”

Trần Lâm mím môi: “Không thành công, cũng thành nhân. Nếu như để nó tiến hóa thành công, loài người há còn có ngày lành?”

“Trần Lâm,” Bạch Sùng nhíu mày, “máu phiêu lưu của anh quá cao.”

Có lẽ nam chính đều là vậy, vì được trời cao chiếu cố, cho nên mọi chuyện đều dám làm hơn so với người thường.

Thực ra Bạch Sùng vốn cũng không cố kỵ gì, nhưng lúc này anh ta còn có Diệp Trần nữa.

Người có gia đình, phải nghĩ tới đường lui.

“Anh để tôi suy nghĩ.”

Bạch Sùng giơ tay lên, “Để tôi suy nghĩ đã.”

“Nhanh lên.” Trần Lâm thở dài. “Ba ngày nữa chúng tôi sẽ tập hợp tại Trương Gia Giới, bảy giờ đúng xuất phát. Nếu cậu đồng ý thì hãy liên lạc với tôi.”

Bạch Sùng gật đầu, không nhiều lời thêm.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Diệp Trần nằm úp trên cửa sổ.

Cô giơ bàn chân lên nhìn màu sắc của nó dưới ánh mặt trời.

Dưới ánh mặt trời, chân của cô gần như trong suốt.

Cô có cảm giác mình đã quên mất chuyện gì đó...

Là chuyện quan trọng gì đây?

Cô không nhớ ra nổi.

Không có Ba Tám ở đây, cô chịu khá nhiều ảnh hưởng của bản gốc, nhất là bản gốc này lại là một con mèo, ảnh hưởng không chỉ tới tính cách mà còn tới cả chỉ số thông minh nữa.

Diệp Trần nhú mào suy nghĩ. Bỗng trong đầu nghe thấy “ting” một tiếng, tiếp đó là tiếng pháo hoa nổ và tiếng chào mừng: “Bạn tốt chí tôn vô địch phong độ của ngài, 3838438 đã login!”

Cả đầu Diệp Trần toàn là pháo hoa. Khi vật thể hình tròn màu vàng đội mũ xanh xoay tròn xuất hiện trước mặt Diệp Trần, Diệp Trần mặt không biểu cảm, không chút do dự, vung tay táy bay quả cầu đi.

“Ôi chao!”

Ba Tám tự quay trở về, lần này đã khôn ra, biết cách Diệp Trần xa ra một chút, nổi giận bảo: “Cô đối xử với tôi vậy đấy à?!”

Nói xong, Ba Tám lập tức lại phát hiện một sự kiện: “Ôi chao!!”

Kêu hoàn, anh ta liền câm nín. Diệp Trần mặt không biểu cảm: “Anh muốn nói gì?”

“Muốn nói rất nhiều, nhất thời khó biểu đạt hết được.”

“Ờ.”

“Sao cô lại biến mình thành một con mèo?”

Ba Tám dè dặt bước tới, Diệp Trần xòe móng vuốt lên, cào ngay một phát, trúng mặt anh ta.

Ba Tám đau đớn gào lên, ôm mặt hét: “Cô điên hả?!”

Kêu xong, Ba Tám bỗng hiểu ra: “Khoan đã, cô không làm tẩy trừ à?!”

“Tẩy trừ cái gì?”

Diệp Trần liếm móng vuốt, Ba Tám đau đớn ôm mặt: “Cái đồ ngốc này. Cô không thể cứ thế nhảy vào thân thể người ta đâu. Cô phải làm yếu bớt một phần ảnh hưởng của thân thể với cô trước đã. Thôi thôi, để tôi làm cho cô. Chờ một chút...”

Ba Tám mở giao diện, chọn tẩy trừ, đồng thời giật mình: “Sao lại tiêu hết nhiều điểm tích lũy như vậy được?!!! Giờ thế nào mà chỉ còn có 20 điểm tích lũy thôi?!”

Diệp Trần liếm móng vuốt, chẳng động một cọng lông, lạnh nhạt đáp: “Điểm tích lũy thôi mà...”

Vừa mở miệng liền cảm thấy sai sai, một cảm giác không tên kỳ lạ bỗng trỗi dậy.

Khoan đã, cô đã làm gì...

Cô! Đã! Làm! Gì! Thế này!

Phung phí tiền mua quần áo thật ngẫu, mua giày, mua mũ, mua máy bay, còn kiêu căng nói trước mặt Bạch Sùng: “Tôi có rất nhiều tiền”. Nội tâm Diệp Trần run rẩy.

Cô điên rồi.

Nhất định là cô điên rồi.

Đây là điểm tích lũy!

Là điểm tích lũy cô dùng mạng đổi lấy!

Thế mà cô lại có thể nhẹ nhàng băng quơ không hề áp lực phung phí! Hết sạch!!

“Trả hàng...” Diệp Trần lắp bắp nói, bắt lấy người Ba Tám, ra sức lắc anh ta, run run nói: “Trả hàng lại đi! Đó không phải là tôi tiêu! Tôi bị quỵ ám! Trả điểm tích lũy lại cho tôi!”

Ba Tám vô cùng áp lực.

Anh ta hít sâu một hơi, run run nói: “Để tôi bình tĩnh một chút.”

Nói xong, anh ta đẩy Diệp Trần ra, chui vào góc xó ngồi xổm, châm một điếu thuốc.

Áp lực quá lớn, anh ta móc điện thoại ra, lên diễn đàn, thấy có người đặt câu hỏi...

Trải nghiệm trong một đêm liền trở lại ngày trước giải phóng có cảm giác thế nào?

Diệp Trần ngồi xồm cạnh Ba Tám, nhìn thấy bài đăng trên điện thoại, lạnh lạnh đáp: “Còn chẳng bằng chưa từng được giải phóng.”

Từng giải phóng, chứng tỏ đã từng nỗ lực.

Nỗ lực chưa chắc sẽ có kết quả nhưng từ bỏ nhất định là rất thành thời.

Diệp Trần của giờ phút này cảm thấy, đây đúng là những lời chí lý nhất.

Ba Tám không nói gì, gõ lại lời Diệp Trần vừa đáp vào khung trả lời.

Trả lời xong, thuốc cũng đã hút xong, Ba Tám định hút thêm một cây nữa, nhưng nghĩ rồi lại thấy tiếc tiền, bỏ lại vào trong túi.

“Nói một chút xem nào.” Nội tâm anh ra cực kỳ tang thương, “Lúc không có tôi trong đời, rốt cuộc cô đã làm gì.”

Diệp Trần không dám nói tiếng nào.

Cuối cùng cô cũng nhớ ra mình đã quên điều gì.

Nhiệm vụ của cô không chỉ là ngăn cản nhân vật phản diện hắc hóa mà còn phải là với tiền đề đảm bảo “trọng tâm” của thế giới ổn định, ngăn cản nhân vật phản diện hắc hóa.

Thế giới này là thế giới sáng văn, “trọng tâm” của nó là Trần Lâm thăng tiến trở thành người mạnh nhất thế giới.

Tuy đúng là nhân vật phản diện không hắc hóa nhưng anh ta lại thay thế Trần Lâm, trở thành người mạnh nhất thế giới mất rồi.

Trong tình cảnh không có điểm tích lũy lại còn khiến “trọng tâm” thế giới rơi vào trạng thái bất ổn, cô không đáng bị biến mất thì còn ai đáng nữa?

Ba Tám nghe Diệp Trần ấp úng kể lại đại khái mọi chuyện, anh ta lặng thinh, nhìn chân Diệp Trần, nhẹ nhàng nói: “Đừng tới gần nhân vật phản diện, cứ ở bên cạnh Trần Lâm đi.”

“Ờm.”

Diệp Trần buồn thiu lắc lắc cái đuôi của mình.

Ba Tám cau có nhìn cô một cái: “Đừng giúp Bạch Sùng. Tìm một cái cơ thích hợp khiến anh ta nâng đỡ Trần Lâm lên đi.”

“Chuyện này...” Diệp Trần nhất thời mềm lòng, “chuyện này không được hay.”

“Diệp Trần,” Ba Tám hít sâu một hơi, “cô chỉ còn có 20 điểm tích lũy thôi cô có biết không? Cô không chỉ đang hại chết cô mà còn hại chết cả tôi nữa.”

“Cô có biết không có năng lượng thì hậu quả dành cho tôi là gì không?”

Lần đầu tiên trong mắt Ba Tám ánh lên vẻ bi thương: “Tôi sẽ bị xử lý loại bỏ như một đồng rác, trôi dạt trong vũ trụ, nhanh chóng bị hư hỏng rồi hoàn toàn chết máy.”

“Theo cách nói của loài người các cô, chính là chết.”

“Cô biết rồi đấy, nhân vật phản diện còn có luân hồi.”

“Nhưng tôi thì không có.” Giọng Ba Tám ghen ngào, “Tôi biết cô thích anh ta nhưng cô không thể cứ vậy đẩy tôi vào chỗ chết chứ. Tôi đối

xử với cô cũng không tồi mà, phải không?”

Lời này khiến Diệp Trần rất buồn, cô mấp máy môi, cuối cùng nói: “Xin lỗi.”

Nói xong, cô đưa tay lên khoác vai Ba Tám, vỗ vỗ mấy cái: “Anh yên tâm, tôi sẽ không làm anh thất vọng!”

Cuối cùng Ba Tám cũng đổi trở về cái biểu cảm “mỉm cười” của anh ta, gật đầu thật mạnh: “Chúng ta cùng cố gắng! Tích lũy đủ điểm, đổi lấy tự do, là có thể vĩnh viễn ở bên người trong lòng mình!”

“Give me five!”

Diệp Trần đập tay với Ba Tám. Diệp Trần bỗng nhớ ra hỏi: “À phải rồi, bạn xem mắt của anh thế nào?”

Ba Tám cứng đờ, gượng gạo nặn ra một câu: “Đừng hỏi nữa...”

“Sao?”

“Là cái hệ thống mà tôi sợ nhất, tôi thực sự sợ cô ấy chết đi được! Trước đây cô ấy là bạn ngồi cùng bàn với tôi, học giỏi bẩm sinh, cô không biết cô ấy đáng sợ thế nào đâu...”

Ba Tám blah blah blah nói rất lâu, cực kỳ hiểu rõ đối phương. Diệp Trần càng nghe càng thấy lạ: “Không phải là anh thích cô ấy đấy chứ?”

“Nói bậy!!”

Ba Tám nổi cáu: “Sao tôi lại thích cô ấy được!! Cô ấy ghê gớm lắm!”

Diệp Trần không nhin nổi cười: “Anh không thích mà anh biết nhiều chuyện về cô ấy như vậy hả?”

“Thì...” Ba Tám nói có đôi chút ngượng ngùng, “thì biết thôi... Dù sao cũng là bạn học bao năm trời.”

Trong lúc Ba Tám và Diệp Trần nói chuyện với nhau, Bạch Sùng tới gần.

Anh ta xoa đầu Diệp Trần, nhẹ nhàng bảo: “Là tôi không tốt, để tôi tôi làm thịt nướng cho em nhé?”

Diệp Trần ngượng ngùng.

Hồi tưởng lại những tháng ngày làm mèo, quả thực là ngông cuồng, ngạo mạn.

Cô lắc lắc đuôi, ở trạng thái thân mèo tương đối tiết kiệm năng lượng, cũng thấy thoải mái hơn, cô lí nhí đáp: “Không cần đâu...”

Bạch Sùng nhú mào, cảm thấy Diệp Trần sao lại ngoan như thế được.

Diệp Trần cọ cọ lòng bàn tay anh ta, nói nhỏ: “Tôi không ăn.”

Đã ba cao rồi còn ăn quái gì nữa!

Boss mèo đã khai trí rồi!

Trong lòng Bạch Sùng cảm động muốn rút nước mắt, thăm dò hỏi thử: “Hay là... đi tắm nhé?”

Diệp Trần lập tức gật đầu.

Bạch Sùng sợ tới mức giật lùi lại: “Nói mau, người là yêu nghiệt phương nào?!”

Diệp Trần: “...”

Cuối cùng Diệp Trần cực chẳng đã phải nhảy lên cho anh ta một cào, mệt mỏi nói: “Mẹ nhà anh.”

Nói xong, liền nhảy khỏi cửa sổ, uể oải bỏ đi.

Bạch Sùng vội đuổi theo: “Sao bỗng dừng lại buồn vậy? Muốn tắm rửa thật à?”

“Bạch Sùng,” Diệp Trần giơ chân lên nhìn. Sau khi Ba Tám về, bàn chân lập tức khôi phục trạng thái bình thường, không còn bị trong suốt nữa. Diệp Trần nhìn bàn chân múp míp toàn thịt của mình: “Anh nói xem có phải tôi béo lắm không?”

“Phải...” Bạch Sùng đáp theo bản năng rồi vội sửa lời, “Nhưng rất đáng yêu! Tôi siêu thích!”

Mấy lời nói vớt của Bạch Sùng khiến trong lòng Diệp Trần thấy khá hơn một chút. Cô rầu rầu nhìn bàn chân mình: “Tôi muốn làm một con mèo xinh đẹp.”

Tuy không biết Diệp Trần bị cái gì kích thích nhưng có được giác ngộ thế này, Bạch Sùng thấy rất tốt.

Diệp Trần không muốn Bạch Sùng tắm cho mình, tự biến thành người rồi đi tắm, sau đó đi ra.

Bạch Sùng làm một bàn đồ ăn, đều là đồ chay. Diệp Trần ngồi im lặng ăn cơm, vẫn là dáng vẻ thường ngày, ăn rất ngon miệng.

Bạch Sùng yên lòng, gấp đồ ăn cho cô: “Nào, ăn nhiều một chút.”

Diệp Trần gật gật đầu. Ăn xong, cô nhìn Bạch Sùng thu dọn bát đĩa, đứng nghiêng người dựa ở cửa, nhìn anh ta rửa bát.

Nhìn rồi lại nhìn, cô bỗng đi về phía đó, vòng tay ôm lấy anh ta.

Bạch Sùng cứng đờ, Diệp Trần vùi mặt vào lưng anh ta.

Bọn họ làm bạn nhiều năm như vậy, ngoại trừ lần bị zombie vây thành kia, Bạch Sùng kỳ thực chưa từng nói thích cô.

Diệp Trần nhất thời không dám chắc, Bạch Sùng rốt cuộc có tình cảm gì với mình.

Nếu là yêu, vì sao không có dự vọng.

Nếu không phải là yêu, vì sao... vào lúc khẩn yếu đó lại che chở cô như vậy?

“Bạch Sùng,” cô gọi khẽ, “anh có thích tôi không?”

Bạch Sùng hơi hơi sửng sốt rồi nở nụ cười: “Tất nhiên là thích rồi.”

“Là loại thích nào?”

“Thì là loại thích mà,” Bạch Sùng cúi đầu, che đi sự dịu dàng trong đáy mắt, “muốn ở bên em cả đời.”

Diệp Trần không nói tiếp. Cô hôn lên tấm lưng của anh ta.

“Em hôn tôi làm gì?”

“Chúng ta ước định một chuyện nhé được không?”

Diệp Trần tựa đầu vào người anh ta: “Nếu quả có luân hồi chuyển thế, sau này, bất kể là khi nào, nếu em hôn anh như vậy, anh nhất định phải nhớ ra em nhé.”

“Em tên là Diệp Trần. Anh thích em.”

Bạch Sùng đang rửa tay, nghe giữa tiếng nước chảy, có giọng nói yếu mềm của người đó: “Em cũng thích anh.”

Bạch Sùng im lặng, rửa sạch tay, xoay người lại, cúi đầu nhìn cô.

“Diệp Trần.”

“Dạ?”

“Tôi hôn em được không?”

Hỏi là được không nhưng Diệp Trần vừa ngẩng đầu lên, anh ta liền cúi đầu ngay xuống.

Một tay anh ta chống vào bồn rửa, hơi nghiêng người, cong chân, đủ để chạm vào Diệp Trần.

Trong nháy mắt anh ta chạm vào Diệp Trần, Diệp Trần liền đảo khách thành chủ, kiễng mũi chân lên hôn lại. Hai người ôm nhau hôn. Tai và đuôi Diệp Trần không nhìn được thò ra, đôi tai vẫy vẫy, đuôi mềm cọt vào cẳng chân trần của Bạch Sùng.

Bạch Sùng buột miệng rên một tiếng.

Diệp Trần lùi lại một bước, khàn giọng gọi: “Lên giường đi.”

Bạch Sùng mở to mắt, dường như là không ngờ Diệp Trần sẽ nói như vậy. Nhưng cũng chính trong nháy mắt ấy, trong đầu Bạch Sùng bỗng vang lên một tiếng hét chói tai.

“Các người đang làm gì thế ế ế ế!!”

Bạch Sùng bị hét choáng cả đầu. Anh ta biết.

Chà, 666 đã trở về rồi.

Tác giả có chuyện muốn nói: 【 mẫu truyện nhỏ 】

666: “Nghe nói đối tượng xem mắt của tôi là một AI có chiếc mũ rất ngẫu, hưng phần ghê!”

Ba Tám: “Nghe nói đối tượng xem mắt của tôi là một tiểu thư xinh đẹp, thông minh, hưng khởi thật!”

Sau khi gặp mặt.

666: “Ồ, là mũ xanh à.”

Ba Tám: “Ồ, đây là chỉ số thông minh cao đấy.”

666: “Chỉ số thông minh của tôi không cao thì sao có ông hôm nay?”

Ba Tám: “Chỉ số thông minh của tôi với bà có mối quan hệ trực tiếp hả ($\Omega \mathcal{D} \Omega$) chẳng lẽ... cô là người mẹ đã thất lạc nhiều năm của tôi?!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

124. Chương 124: Luôn Là Mèo Của Cậu 19

Dục vọng dừng lại đúng lúc. Bạch Sùng cứng đờ bất động. Diệp Trần ngo ngác ngẩng đầu: “Sao thế?”

“Tự dưng tôi thấy hơi chóng mặt...”

Bạch Sùng cười yếu ớt. Diệp Trần sốt ruột: “Vậy mau đi nghỉ đi, tôi đi gọi Dương Thu.”

“Không cần!”

Bạch Sùng giữ chặt Diệp Trần lại, vội bảo: “Tôi nằm một lát xem sao, không ổn thì sẽ gọi bác sĩ. Có lẽ do dạo này ăn chay với em nhiều nên bị tụt huyết áp.”

Diệp Trần thấy hơi áy náy.

Vì để giảm ba cao cho Diệp Trần, Bạch Sùng làm rất nhiều đồ chay, Diệp Trần lại không chịu ăn nên Bạch Sùng đành phải ăn hết.

Hiện giờ tuy Diệp Trần không đến nỗi béo phì nhưng cũng là dạng đầy đặn, mượt mà, mặt mày hồng hào, còn Bạch Sùng thì lại gầy như cọng giá đỗ trong đĩa thức ăn vậy, hơi yếu đi một chút, có cảm tưởng như dân tị nạn bị đói lâu ngày.

Diệp Trần kéo Bạch Sùng về giường, đắp chăn cho anh ta rồi nằm bên cạnh, khẽ bảo: “Ngủ đi.”

Chờ căn phòng tĩnh lặng, cuối cùng Bạch Sùng cũng có cơ hội để nói chuyện với 666.

666 trông có vẻ hơi uể oải. Bạch Sùng tình cảm hỏi: “666, sao thế? Đối tượng xem mắt không tốt à?”

“Huhu!”

Vừa hỏi đến, 666 liền òa khóc: “Hắn là tên khốn khiếp! Đồ tồi!”

“Đừng khóc đừng khóc!”

Bạch Sùng lập tức nổi giận: “Cô nói đi, là tên AI nào bắt nạt cô, tôi phải đi tìm tổng bộ của các cô, tôi phải khiêu nại anh ta!”

Nghe vậy, 666 liền ngừng khóc, nấc lên nói: “Hay là thôi, anh ta vốn đã ngốc rồi, nếu còn bị khiêu nại nữa, sẽ bị hủy diệt nhân đạo.”

Bạch Sùng: “...”

Anh ta bỗng thấy hơi quan tâm.

666 với anh ta mà nói, có phần giống như cô con gái rượu trong nhà, con gái rượu bỗng muốn tìm bạn trai, xem ra có vẻ chẳng mấy đáng tin, Bạch Sùng vỗ vai 666: “Tìm AI tốt ấy, đừng tìm đứa ngu quá.”

666 cúi đầu, “ờm” một tiếng: “Tôi biết rồi.”

Nói xong, cô nàng cứ thế cau mày nhìn chiếc khăn nhỏ của mình không nói một lời. Bạch Sùng thấy lạ: “Khăn nhỏ của cô ở đâu ra vậy?”

666 then thùng: “Anh ta cho...”

Bạch Sùng nhướn mày, cảm giác có chuyện rồi đây.

666 giấu khăn nhỏ ra đằng sau, cúi đầu giải thích: “Ờm... chẳng qua là... tôi bị ngã sấp, anh ta lấy khăn che miệng vết thương cho tôi thôi, không có gì đâu.”

“Ờm.” Bạch Sùng gật gật đầu, tỏ vẻ như tin lời cô nàng thật. Ngẫm nghĩ chốc lát, Bạch Sùng hỏi: “666 à, trước đây cô có biết anh ta hả?”

“Có biết...”

666 nói khẽ: “Trước đây là bạn cùng bàn, anh ta cực kỳ dốt, tới tận giờ vẫn thi không qua...”

“Thế cô thích anh ta à?”

“Còn lâu tôi mới thích anh ta!” 666 ngẩng phắt đầu lên, sốt sắng nói, “Anh ta ngốc như thế, ai thèm thích!”

Bạch Sùng bật cười.

Thế giới tình cảm của AI thật là đơn thuần.

Anh ta nâng nâng cái mũ quả dưa của 666, tình cảm bảo: “666 của chúng ta là AI đáng yêu nhất, ai ai cũng thích.”

666 ngơ ngác nhìn Bạch Sùng, Bạch Sùng bảo: “Nếu thích thì cứ mạnh dạn theo đuổi. Nhất định sẽ thành công!”

“Tôi bảo là tôi không thích rồi mà!”

666 sốt sắng nói, vừa xấu hổ vừa tức. Bạch Sùng không nói gì, chỉ gật đầu.

Một lát sau, 666 bình tĩnh lại, mím môi: “Thôi, để lần sau làm xong nhiệm vụ, tôi đi trả khăn cho anh ta.”

Bạch Sùng không nói gì. Trong lòng anh ta nghĩ, hi vọng tên AI kia đừng điên quá, ít nhất cũng phải xứng đôi với 666 mới được.

666 hồi thần, bắt đầu kiểm tra các chỉ số của Bạch Sùng, thấy khá bất ngờ.

“Chỉ số tăng nhanh thế. Chỉ số người đẹp lại còn đầy trước rồi, ồ?” 666 thấy lạ, “sao tự dừng chỉ số người đẹp lại giảm? Giờ chỉ còn 98 thôi.”

“Danh vọng 95, tiền tài 100, địa vị 90...”

666 đọc lên, vỗ tay cổ vũ: “Chủ nhân đúng là siêu giỏi!”

“Ừ.” Bạch Sùng gật gật đầu, không biết tại sao, trong lòng thấy hơi bất an.

Cải thiện các chỉ số dễ dàng quá mức làm người ta đâm ra lo lắng.

Hơn nữa, ở thế giới này, Diệp Trần cũng là một người làm nhiệm vụ, không biết nhiệm vụ của cô ấy là gì, dường như mãi vẫn không thấy có biểu hiện gì đặc biệt, vẫn luôn trợ giúp anh ta.

Chẳng lẽ nhiệm vụ của cô ấy chính là giúp đỡ anh ta?

Bạch Sùng không biết.

Anh ta nằm suy nghĩ, nửa đêm mở mắt ra, vòng tay ôm con mèo nằm bên mình vào lòng.

Diệp Trần ngủ say, để tiết kiệm năng lượng sẽ tự động biến thành mèo, trước đây cảm thấy thế rất tốt, giờ bỗng nhiên lại thấy...

emmmmmm...

Chẳng làm được chuyện xấu gì.

Thở dài, Bạch Sùng không nói gì, cúi đầu hôn đầu mèo, Diệp Trần ngái ngủ meo một tiếng.

Đáng yêu hết sức.

Sáng hôm sau thức dậy, Bạch Sùng đã suy nghĩ kỹ.

Zombie chúa nhất định phải bị diệt nhưng trước khi đi giết gã, anh ta phải cải thiện các chỉ số đã.

Anh ta liên lạc với Trần Lâm: “Chuyện ở thành phố B, anh có thể làm chủ được không?”

Trần Lâm không nói gì, trên thực tế, anh ta là người chân chính nắm thành phố B trong tay.

“Tôi có thể tham gia kế hoạch tiêu diệt zombie chúa với các anh nhưng tôi có một điều kiện.”

Trần Lâm có dự cảm về điều kiện của Bạch Sùng, Bạch Sùng xoay xoay bật lửa đang cầm rồi bảo: “Tôi muốn sáp nhập căn cứ thành phố B và căn cứ Z.”

Mấy năm nay, các căn cứ lớn không ngừng mở rộng, các căn cứ nhỏ, mười cái thì còn không nổi một cái, thành phố Z và thành phố B đều đã phát triển rất lớn, nếu muốn, hoàn toàn có thể dùng đường cao tốc, nối liền sáp nhập hai căn cứ.

Trần Lâm không nói gì.

Một hồi lâu sau, cuối cùng anh ta đáp: “Tiêu diệt zombie chúa không phải là chuyện của một mình tôi.”

“Tôi có thể đảm bảo khâu hậu cần cho mọi người.” Bạch Sùng quả quyết nói, “Trần Lâm, anh làm chuyện này, thực ra là canh bạc của một

mình anh. Anh đã nghĩ tới thất bại chưa, đã nghĩ tới chuyện nếu zombie chúa là một cái bẫy thì chẳng hóa là anh đang dâng lực lượng tinh nhuệ của cả loài người làm đồ ăn cho đối phương hay sao? Thậm chí, nếu zombie chúa thông minh hơn một chút, biết dương đông kích tây, anh làm như vậy, toàn bộ các căn cứ sẽ lâm vào cảnh hiểm nghèo. Giờ thời đại thế này, một căn cứ không có người dì năng lãnh đạo nghĩa là gì, tự anh không rõ sao?”

“Tôi đã nghĩ rồi.” Bạch Sùng xoay xoay bật lửa, bình tĩnh nói, “Nếu xét về lý trí, tôi không thể đi được, nếu anh thất bại, tôi còn có thể làm một cú hạ cánh nhẹ nhàng cho mọi người.”

“Nếu lấy lợi ích ra trao đổi thì còn có thể.”

Trần Lâm không nói gì. Bạch Sùng cười: “Trần Lâm, chính anh cũng có suy tính nhỏ nhất của mình còn gì. Anh đứng ra tổ chức kế hoạch tiêu diệt lần này, nếu thành công, về cơ bản, tất cả các căn cứ nhỏ đều sẽ chọn dựa vào anh.”

“Nếu quả thực anh chẳng qua chỉ một lòng vì mọi người, vậy thì đề nghị của tôi, có lý gì anh phải cự tuyệt đây? Anh đã chứng kiến quy hoạch và sự phát triển của thành phố Z rồi đấy, ắt phải tin vào năng lực lãnh đạo căn cứ của tôi mới phải. Tôi cam đoan thành phố dưới quyền tôi sẽ tốt hơn rất nhiều so với dưới quyền anh.”

Trần Lâm hít một hơi thật sâu: “Bạch Sùng, dã tâm của cậu quá lớn.”

“Người sống ở đời, có ai là không muốn làm anh hùng đây?”

Bạch Sùng dựa vào khung cửa sổ, dõi mắt nhìn Diệp Trần đang đuổi bắt bướm bướm dưới mái hiên, cầm con dao găm để ở bên lên, xoay xoay trong tay.

“Trần Lâm, anh nghĩ kỹ đi.”

“Được, tôi cho cậu câu trả lời đây.”

Giọng Trần Lâm lạnh lùng: “Không có cậu, tôi vẫn giết được zombie chúa như thường!”

“Chờ tin tốt của anh.” Bạch Sùng mỉm cười, “Chúc anh thuận lợi.”

Cúp điện thoại, Bạch Sùng nhảy qua khung cửa, bắt con bướm bướm đưa cho Diệp Trần.

“Này.” Bạch Sùng dùng sức mạnh tinh thần khống chế con bướm bướm để nó đậu trong lòng bàn tay.

Diệp Trần cúi xuống nhìn con bướm trong lòng bàn tay Bạch Sùng, nghe thấy anh ta bảo: “Cho em.”

“Trần Lâm đi Trương Gia Giới à?”

Thính lực của Diệp Trần rất tốt. Bạch Sùng cũng không định lừa cô, gật gật đầu: “Người này rất có máu phiêu lưu, tôi không muốn làm xằng làm bậy theo anh ta.”

“Ờm.”

Diệp Trần lắc lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Bạch Sùng: “Bạch Sùng,” dưới ánh mặt trời, ánh mắt cô ấm áp, dịu dàng và kiên định, “Hãy cứ làm chính mình, bất kể xảy ra chuyện gì, phải nhớ, em mãi mãi yêu anh.”

Bạch Sùng cười, mắt môi dịu dàng: “Anh biết.”

Buổi chiều, Bạch Sùng rời căn cứ, dẫn một nhóm người đi tiêu diệt ổ zombie mới xuất hiện ở bên ngoài.

Thông thường, Diệp Trần sẽ luôn đi cùng anh ta, nhưng lần này thì không.

Cô bảo mình hơi mệt, không muốn đi lại. Bạch Sùng để sẵn đồ ăn cho cô rồi một mình ra khỏi cửa.

Chờ Bạch Sùng đi rồi, Diệp Trần duỗi bàn chân nửa trong suốt giấu dưới người ra nhìn nhìn rồi thở dài, không thể làm gì khác hơn ngoài nhảy khỏi khung cửa sổ, chạy như điên tới Trương Gia Giới.

Một ngày một đêm sau Bạch Sùng mới trở về.

Lúc về tới nhà, trong phòng không có một ai.

“Diệp Trần?”

Bạch Sùng thấy lạ, tìm quanh một vòng, dùng sức mạnh tinh thần tìm kiếm, cuối cùng cũng thấy chỗ không ổn, chạy xộc ra lối đi: “Diệp Trần!!!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

125. Chương 125: Luôn Là Mèo Của Cậu 20

Diệp Trần chạy điên cuồng tới điểm tập hợp của nhóm Trần Lâm, mở bản đồ theo dõi hướng di chuyển của Trần Lâm rồi chạy qua đó.

Nhóm của Trần Lâm đã vào núi trước khi Diệp Trần tới. Sau khi vào núi, người có dị năng tàng hình che cho bọn họ, người có dị năng hệ chó bắt đầu tìm kiếm mùi của zombie chúa.

Trong lúc Diệp Trần đang đuổi theo họ, thiết bị liên lạc mang theo người bỗng đổ chuông. Cô nhận cuộc gọi, đeo tai nghe lên tai, Bạch Sùng sốt ruột gắt gỏng: “Diệp Trần, em đâu rồi?! Em đi đâu vậy?! Em không nói tiếng nào đã chạy đi như vậy không nghĩ tới chuyện sẽ làm tôi lo lắng hay sao?!”

“Có nghĩ mà.” Ánh mắt Diệp Trần dịu dàng, “Vậy nên anh vừa gọi cho tôi, tôi liền nghe máy ngay.”

Bạch Sùng được lời này trấn an, giọng trở nên lý trí hơn, quay trở lại đề tài chính: “Em đi đâu rồi? Đang làm gì vậy?”

“Tôi đi giúp Trần Lâm.”

“Em điên à?!” Bạch Sùng giật mình thốt lên, “Không phải tôi nói là mặc kệ rồi sao?”

“Vậy nên anh không cần phải xen vào.” Diệp Trần bình tĩnh nói, “Bạch Sùng, anh có tính toán thế nào, hoạch định ra sao, cứ việc làm theo những gì anh nghĩ, không cần phải vì tôi mà thay đổi bất kỳ chuyện gì.”

“Tôi...”

“Tôi biết là rất khó, Bạch Sùng, vậy nên trước đây tôi đã nghĩ, phải chăng không nên nói cho anh biết tôi đang làm gì. Vì nói cho anh, anh nhất định sẽ muốn thay đổi vì tôi. Đó không phải là điều tôi hy vọng.”

Lúc anh ta là Lâm Giản Tây, cô bỏ công cả đời để biến anh ta thành tiểu đệ của Sở Thiên.

Sau đó anh ta thành Lục Lương.

Cuộc đời khi anh ta là Lục Lương, anh ta liều mạng phản kháng, liều mạng giãy dụa, khiến cô bỗng nhận thức được...

Dựa vào đâu chứ?

Cô dựa vào đâu mà tự cho là đúng, bắt anh ta từ bỏ mục tiêu của bản thân, từ bỏ cuộc đời của chính anh ta, vì hồi tưởng và cảm thông cô mà đi một con đường anh ta không muốn, cúi đầu phục tùng người khác.

Sau này, cô vẫn luôn muốn lừa gạt anh ta, cho đến khi cô trở thành Tống Uyển Thanh, Lục Minh lừa cô để đi chịu chết một mình, cô mới hiểu, cảm giác bị người giấu diếm, lừa gạt hóa ra là như vậy. Từ khi họ gặp nhau, yêu nhau, họ đương nhiên đã trở thành một phần cuộc đời của đối phương. Cô lựa chọn thế nào không nên do anh ta chọn giúp.

Vậy nên cô mới thoải mái nói với Bạch Sùng: “Bạch Sùng, tôi có mục tiêu của mình. Vì mục tiêu này, tôi phải đi trợ giúp Trần Lâm. Anh chờ tôi quay về.”

Nói xong, Diệp Trần dứt khoát cúp máy, nhảy vào trong rừng.

Trong rừng không có tín hiệu. Bạch Sùng gọi lại cho cô nhưng chỉ có tiếng máy bận.

Bạch Sùng thấy hơi sốt ruột.

Anh ta hiểu rõ lời Diệp Trần nói, anh ta biết cô cũng là một người làm nhiệm vụ, nhiệm vụ lần này nhất định có liên quan với việc cô bỏ đi, rất có khả năng nhiệm vụ của cô là trợ giúp Trần Lâm hoặc là giết zombie chúa.

Bạch Sùng nhận định về sau có khả năng cao hơn. Vì nếu là trợ giúp Trần Lâm, Diệp Trần đã chẳng ở bên anh ta lâu như vậy.

Bạch Sùng gọi điện thoại một lúc không được liền sốt ruột đi ra ngoài gọi Nghiêm Uy.

“Trạm trưởng, có việc báo cáo! Dương Thu đi rồi.”

“Dương Thu?”

Bạch Sùng ngẩn người, Nghiêm Uy cau mày: “Cậu ta nói là đi tìm Trần Lâm để giết zombie chúa, chỉ để lại một phong thư.”

Bạch Sùng cầm thư đọc lướt qua, nội dung đại khái là những lời cảm kích và vài lời dặn dò như di ngôn. Có thể thấy, Dương Thu đi với quyết tâm sẵn sàng chịu chết.

Bạch Sùng thật muốn chửi thề, quay về đi tìm vũ khí.

“Trạm trưởng, cậu định làm gì?”

Nghiêm Uy tròn mắt. Bạch Sùng vừa trang bị vũ khí vừa đáp: “Tôi đi tìm họ, anh bảo vệ căn cứ cẩn thận. Lần diệt zombie chúa này, lực lượng

ting nhuệ của các căn cứ khác đều đi cả, tôi e rằng đây là kế điệu hổ ly sơn.”

“Không đến mức ấy chứ...”

Nghiêm Uy đưa súng lục cho Bạch Sùng: “Giờ zombie đã thông minh tới vậy rồi sao?”

“Anh cho rằng vì sao zombie chúa lại là zombie chúa?”

Bạch Sùng giải thích: “Chính là vì chẳng những gã có được trí tuệ sánh ngang con người mà còn có thân thể mạnh gấp vạn lần thân thể loài người. Kế điệu hổ ly sơn đã có từ ngàn đời, anh cho rằng zombie lại không thể nghĩ ra sao?”

Nói xong, Bạch Sùng cũng đã chuẩn bị xong các thứ, định đi ngay, vỗ vai Nghiêm Uy: “Giao căn cứ lại cho anh.”

“Cậu yên tâm.” Nghiêm Uy chào theo quân lễ. Bạch Sùng đang chuẩn bị ra khỏi cửa thì bị một cậu lính cản đường.

Cậu lính kia vừa chạy tới liền thở hổn hển báo cáo: “Không ổn rồi, trạm trưởng, có cầu viện khẩn cấp.”

“Cầu viện?”

Bạch Sùng nhíu mày, cậu lính nôn nóng nói: “Thành phố B bị bao vây tấn công! Có rất đông zombie...”

Còn chưa nói dứt lời, một cậu lính khác lại chạy vội vào nói ngay: “Trạm trưởng, căn cứ H bị bao vây rồi!”

Nghiêm Uy hết sức ngạc nhiên. Bạch Sùng cầm đao, mặt lạnh lùng.

Còn đi cứu Diệp Trần nữa không?

Giây phút này, anh ta phải lựa chọn.

Đi tìm Diệp Trần không biết có thành công hay không;

Hoặc đi cứu mấy vạn dân chúng.

Anh ta do dự, 666 nhỏ tiếng nhắc nhở: “Chủ nhân... những người này là do anh vất vả lắm mới cứu được.”

Bạch Sùng cầm đao, nhắm mắt lại.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

126. Chương 126: Luôn Là Mèo Của Cậu 21

“Chia đội dị năng mỗi doanh trại thành mười một đội, nhóm tinh anh nhất mang người tới thành phố B, phần còn lại, chờ nửa ngày sau, lần lượt tới các căn cứ khác.”

Bạch Sùng nhanh chóng ra lệnh, sắc mặt mọi người thay đổi hẳn. Nghiêm Uy giữ người Bạch Sùng lại: “Trạm trưởng, người có dị năng phải đi hết thì căn cứ của chúng ta...”

“Có tôi rồi.”

Bạch Sùng quay đầu nhìn Nghiêm Uy, bình tĩnh nói: “Anh chờ một chút, bảo bọn họ mang hết thuốc đi.”

Thuốc mà Bạch Sùng nhắc tới tất nhiên là thuốc có máu của anh ta dùng để biến người thành người có dị năng. Nghĩ tới số thuốc này, trong lòng Nghiêm Uy cũng thấy thoáng yên lòng hơn. Công thức điều chế thuốc chỉ mình Bạch Sùng có, anh ta luôn không chế sản lượng thuốc một cách nghiêm ngặt, không ai biết anh ta có bao nhiêu nhưng chỉ cần có Bạch Sùng ở đây, mọi người liền có cảm giác thuốc này nhất định là có rất nhiều. Cụ thể là bao nhiêu? Không biết.

Bạch Sùng trở về phòng, lấy thuốc đã chuẩn bị sẵn ra. Sau này anh ta đã nghiên cứu rồi, máu của anh ta cũng có hạn sử dụng. Mau mới thì trong vòng mười phút có thể chuyển hóa người thường thành người có dị năng. Thời gian máu rời khỏi cơ thể càng dài thì thời gian cần để chuyển hóa

càng lâu, máu để lâu hơn năm ngày thì không còn công hiệu nữa. Bởi vậy, hầu như cứ cách năm ngày anh ta lại chuẩn bị một lô thuốc mới, luôn luôn có hàng dự phòng.

Trong phòng hiện giờ có khoảng 200 viên thuốc có máu, đủ để chuyển hóa cho 300 người. Bạch Sùng để lại ở căn cứ một trăm viên, còn lại đưa hết cho mọi người.

Sau khi đám người có dị năng rời khỏi phòng, trời đã tối, mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi, Bạch Sùng nằm trên giường, lại thử gọi cho Diệp Trần.

Không có tín hiệu.

Từ khi mặt thể bắt đầu, phần lớn các khu vực đều không có sóng. Chắc là Diệp Trần đang ở một nơi như vậy.

Anh ta nằm trên giường nhớ Diệp Trần, bỗng nhiên không dám nghĩ xem Diệp Trần sẽ nghĩ thế nào về chuyện này. Anh ta không đi cứu cô, liệu cô có trách không?

Nhưng mà cũng đâu giống.

Người của thế giới này là thuộc về riêng thế giới này, chết là chết. Còn Diệp Trần và anh ta, là người làm nhiệm vụ, nơi này chỉ giống như một trò chơi, đánh xong, chết, qua màn tiếp theo.

“Kí chủ, anh đang nghĩ gì vậy?”

Giọng 666 vang lên. Bạch Sùng lật người, chầm chậm hỏi: “Cô thấy nhiệm vụ của Diệp Trần là gì?”

“Không biết.”

666 suy nghĩ: “Là đánh bại zombie chúa chẳng?”

“Nhưng mà cũng thật lạ.” 666 thở dài, “Rõ ràng lúc trước chỉ số người đẹp của anh đã đầy 100, sao giờ lại giảm xuống nhỉ? Lại còn có xu hướng tiếp tục giảm nữa.”

“Tôi rất tò mò cách tính chỉ số người đẹp của các cô. Cô ấy thích tôi? Thế nào được tính là thích?”

“Thích chính là, đặt anh ở một vị trí cực kỳ quan trọng, ý là, vị trí quan trọng nhất. Thậm chí sẵn sàng chết vì anh. Tôi suy luận rằng,” 666 nghiêm túc lấy ví dụ, “nếu đối tượng mục tiêu người đẹp anh muốn thực hiện là Diệp Trần, vậy điểm mấu chốt cần xem xét chính là, Diệp Trần có bằng lòng từ bỏ nhiệm vụ vì anh hay không.”

“Cô ấy bằng lòng từ bỏ nhiệm vụ của mình,” Bạch Sùng nhú mày, “chính là bằng lòng chết vì tôi?”

“Anh cho là thế nào?”

666 thở dài: “Kí chủ à, người làm nhiệm vụ đều giống nhau, chúng ta đều sống bằng cách tích trữ năng lượng. Giống như kí chủ vậy, nếu thỉnh thoảng anh làm nhiệm vụ thất bại một lần thì không sao. Nếu anh liên tục thất bại hoặc là tiêu tốn quá nhiều năng lượng, vậy thì anh và tôi đều sẽ phải biến mất khỏi thế giới này.”

Nghĩ tới đây, Bạch Sùng lập tức hoảng hốt: “Không ổn rồi, điểm tích lũy là năng lượng đúng không?”

“Đúng vậy.” 666 thấy lạ, “Anh kích động thế làm gì? Lúc tôi không có ở đây, không phải anh đã tiêu bữa điểm tích lũy đấy chứ? Điểm tích lũy dự trữ của chúng ta vẫn đang rất tốt.”

“Không phải thế!” Bạch Sùng muốn sụp đổ tới nơi, “Là Diệp Trần. Thế giới này Diệp Trần đã mua rất nhiều đồ, chỉ riêng giày đã có tới mười một đôi, tôi xem thử rồi, đều không rẻ!”

“Anh yên tâm đi.” 666 vô tư đáp, “Hệ thống của cô ấy tự sẽ biết giám sát cô ấy. Chắc chắn là điểm tích lũy của cô ấy rất cao, chứ không làm sao lại có hệ thống nào ngốc nghếch để ký chủ tiêu pha bữa bữa thế được? Cho dù hệ thống bị ngốc, chủ nhân cũng đâu có ngốc chứ, sao dám tiêu bữa? Dù sao, thứ họ tiêu đâu phải là tiền, là mạng mà.”

Bạch Sùng gật đầu, cảm thấy 666 nói rất có lý.

Cũng trong lúc này, tổ hợp ngu ngốc đang đi trong rừng rậm. Diệp Trần cầm la bàn, nhìn kim chỉ nam, ngẩng đầu nhìn trăng trên trời cao: “La bàn này của anh có ổn không đây? Bản đồ tới lúc nào thì mới dùng được?”

Ba Tám ngậm một que gỗ trong miệng, nóng ruột đáp: “Đừng hỏi nữa, chờ hồ sơ tín dụng của tôi được phê duyệt đã rồi cả nói. Tiền phí thường niên của bản đồ đến hạn rồi, giờ không có tiền gia hạn thêm. Cái la bàn này miễn phí đây, cô dùng tạm đi đã.”

Diệp Trần suy sụp nhìn kim la bàn đảo lung tung, trong đầu toàn là khói hun do que gỗ cháy, bực tức nói: “Anh có thể đừng hút nữa được không? Cái que gỗ kia thì anh hút ra được cái gì? Chính anh không thấy thứ thái còn hại cả đầu tôi mù mịt khói, tôi nói cho anh biết, đến cả la bàn tôi cũng không nhìn được rồi đây này!”

“Bốc mùi lắm!”

Ba Tám nói trắng ra: “Với cái trình độ văn hóa của cô, cô biết xem la bàn hả?! Cô nghĩ là vì sao tôi phải hút cái que gỗ này? Không phải là vì cô tiêu bữa hết điểm tích lũy thì sao tôi lại lưu lạt tới bước đường này?!”

Lời này thật là làm tổn thương người khác.

Diệp Trần co người lại, Ba Tám thì bốc hỏa lên: “Tôi không nói những chuyện khác, nói đám giày kia của cô thôi. Mẹ kiếp, mấy đôi giống nhau

như đúc chỉ khác mỗi cái màu, vậy mà cô mua liền cho ba đôi, giờ mỗi ngày cô đổi một đôi để đi, đã thấy thích chưa?”

“Cũng... khá thích...”

“Cút!”

Ba Tám gõ gõ đầu gậy, bực mình gào lên: “Mau đi tìm Trần Lâm cho tôi! Tìm được Trần Lâm thì mau cải thiện chút thiện cảm, làm nhiệm vụ ngoài lề, kiếm chút điểm tích lũy về đã! Tôi nói cho cô biết, không tìm thấy Trần Lâm, tôi với cô cùng tiêu luôn!!”

“Tôi...”

Diệp Trần còn chưa kịp nói thì bỗng nghe thấy gần đó có tiếng gào như sắp bị cắt tiết.

“Trần Lâm! Lâm ca! Cứu mạng với!”

“Tới rồi! Tới rồi!”

Diệp Trần vứt la bàn vào trong túi, phấn khởi chạy qua đó: “Tiền của tôi tới rồi!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

127. Chương 127: Luôn Là Mèo Của Cậu 22

Diệp Trần chạy về phía có tiếng la hét, bày ra trước mắt là cảnh một con trăn zombie khổng lồ đang đuổi theo mấy người chạy về phía này.

Diệp Trần rút dao, tung người nhảy bật lên, mọi người chưa ai kịp nhìn rõ thì cô đã nhanh chóng chém lìa đầu con trăn.

Con trăn khổng lồ ầm ầm ngã xuống, mọi người ngu người sửng sờ tại chỗ, nhìn thấy Diệp Trần liền ủa tới: “Diệp tỷ, chị tới rồi, có phải Bạch trạm trưởng cũng tới rồi phải không?!”

Diệp Trần và Bạch Sùng hiện giờ đều là người có danh tiếng, trong giới dị năng, hầu như ai cũng biết. Diệp Trần khựng lại đáp: “Trạm trưởng còn có việc khác nên phải tôi tới đây. Trần Lâm đâu?”

“Anh ta... anh ta ở bên kia.”

Mọi người hoàn hồn, sốt sắng giục: “Trong rừng này thứ quái gì cũng có, chúng ta mau đi tìm Trần Lâm, hội họp với anh ta sẽ an toàn hơn.”

Diệp Trần gật đầu, cầm dao vào bên hông, cùng tán gẫu với mọi người.

Những người này thuộc nhóm cùng vào trong rừng với Trần Lâm hai hôm trước nhưng mãi vẫn không tìm được zombie chúa cho nên Trần Lâm và mọi người mới chia nhau ra tìm.

Kết quả vừa chia ra thì lũ lượt yêu ma quỷ quái liền xuất hiện làm họ sợ tới mức chạy dài cả ra quần, chẳng còn chút tôn nghiêm nào của người dị năng. May mà Diệp Trần xuất hiện đúng lúc, bọn họ mới khá hơn.

Diệp Trần mở đường cho mọi người, nhanh chóng quay về điểm xuất phát. Về tới nơi mới phát hiện ra đã có người ở đó chờ, mọi người tụ lại với nhau trò chuyện, kể về tình hình của nhóm mình. Diệp Trần đứng yên một bên ôm đao chờ Trần Lâm về.

Đợi không bao lâu thì Trần Lâm xuất hiện. Vừa xuất hiện, Diệp Trần lập tức nghe thấy “ting” một tiếng, điểm tích lũy của cô tăng thêm mười.

Đây đúng là một miếng khi đói bằng một gói khi no, một người một hệ thống vì thấy điểm tích lũy tăng lên mà khóc lóc nước mắt, cảm kích lòng nhân ái, quan tâm của máy chủ dành cho bọn họ.

Trần Lâm trông thấy Diệp Trần xuất hiện, ngạc nhiên bước tới hỏi: “Không phải Bạch Sùng nói anh ta sẽ không cho người tới hay sao? Sao cô lại ở đây?”

“Anh ấy chỉ nói vậy thôi.”

Diệp Trần lấp liếm thay cho Bạch Sùng. Trần Lâm khá bất ngờ, không ngờ Bạch Sùng hóa ra lại là một tên thích kiêu ngạo ngoài mặt như vậy.

Trần Lâm nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, nói rõ tình hình cho Diệp Trần biết.

Bọn họ tìm zombie chúa rất vất vả.

Diệp Trần nghĩ ngợi rồi hỏi: “Zombie chúa có đặc điểm gì không?”

Trần Lâm im lặng, cẩn thận hồi tưởng, đột nhiên nhớ ra: “À phải rồi, mấy lần chúng tôi phát hiện được ổ của gã, đều là ở trong mộ cổ.”

“Mộ cổ?”

Diệp Trần kinh ngạc. Một người lên tiếng: “Vị trí của mộ cổ đều phải xem phong thủy, zombie cũng là xác chết, chỗ nó chọn, có lẽ phải chăng cũng có liên quan tới phong thủy?”

“Anh biết phong thủy à?”

Diệp Trần quay đầu, trông thấy một thanh niên, cậu thanh niên kia cười ngượng ngùng: “Trước đây làm để kiếm miếng cơm. Tôi tên là Quách Thịnh, dị năng hệ sét, đã từng là một đạo sĩ.”

Mạt thế vẫn còn gặp được đạo sĩ, nhóm người này thật thú vị.

Diệp Trần cảm thấy mình giữ la bàn cũng vô dụng nên lấy ra đưa cho tay đạo sĩ: “Đạo sĩ phải không? La bàn này tôi không biết dùng, anh cầm đi.”

“Ồ,” Quách Thịnh thấy có la bàn liền reo lên, “có cái này, tôi có thể xác định được vị trí của huyệt.”

“Mau lên!”

Diệp Trần giục: “Anh mau tìm đi!”

Quách Thịnh cầm la bàn, dẫn theo đoàn người dị năng đi tìm zombie chúa. Cùng lúc đó, Bạch Sùng đang phát thuốc trong căn cứ, thúc đẩy chuyển hóa tạo ra một loạt người mới có dị năng.

Người trong căn cứ của anh ta hầu như đều đang chờ đợi được uống thuốc chuyển hóa. Vậy nên, bình thường họ vẫn luôn tham gia huấn luyện trước, gần như mỗi một người dị năng mới xuất hiện đều có thể ngay lập tức sử dụng được dị năng để chiến đấu. Trong lúc Bạch Sùng giúp mọi

người chuyển hóa, lính trong căn cứ của anh ta lần lượt hành quân đi. Sau khi nhóm cuối cùng rời khỏi căn cứ, cửa lớn của căn cứ ầm ầm khép lại.

Bấy giờ, ngày đã gần hoàng hôn. Nghiêm Uy chỉnh radio, cùng Bạch Sùng ngồi chờ nghe bản tin mới nhất.

“Anh đang làm gì thế?”

Bạch Sùng thấy Nghiêm Uy liên tục vỗ radio nên hỏi. Nghiêm Uy cau mày: “Quái lạ thật, tự dừng lại bị hỏng.”

“Hỏng?”

Bạch Sùng thắc mắc. Nghiêm Uy gật đầu: “Không bắt được tín hiệu, hỏng rồi.”

Hệ thống thông tin truyền thông ở mặt thể không mấy phát triển, radio là phương thức truyền tin truyền thống ổn định, đáng tin cậy nhất. Nếu radio bị hỏng thì căn cứ này chẳng khác nào bị cắt thông tin liên lạc.

Trong lòng Bạch Sùng thấy hơi bất an nhưng vẫn an ủi: “Chắc là do gió quá lớn, sẽ ổn ngay thôi.”

Thế nhưng, vừa nói xong, lập tức có người hốt hải chạy vào.

“Trạm trưởng, zombie.”

“Zombie?”

“Đúng!” Người nọ thở hỗn hển, nói vội, “Rất nhiều zombie đang vây ở bên ngoài, nhưng nhúc nhúc, toàn là zombie cấp cao. Làm sao bây giờ?!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

128. Chương 128: Luôn Là Mèo Của Cậu 23

Bạch Sùng lập tức dẫn người lên trên tường thành nhìn xuống. Vô số zombie đang không ngừng lao về phía căn cứ.

Bọn zombie này rõ ràng là có tổ chức chặt chẽ. Phát triển đến hôm nay, zombie đã có tổ chức xã hội cơ bản, cấp cao lãnh đạo cấp thấp hơn, có thể hoàn thành được nhiệm vụ yêu cầu tính tập thể cao.

Mọi người nhìn thấy số lượng zombie đều không hít sâu một hơi.

Nhiều như vậy, cấp bậc cao như vậy, quả thực là trước nay chưa từng có.

“Lập tức liên lạc với các căn cứ khác.”

Bạch Sùng khẩn cấp ra lệnh cho Nghiêm Uy. Nghiêm Uy mấp máy môi: “Trạm trưởng, hiện giờ radio không thu được tín hiệu.”

Căn cứ nhận được tin cầu viện, đưa hết người có dị năng đi, sau đó thì tín hiệu bị gián đoạn, zombie ồ ạt tấn công, từng bước từng bước, rất khó để người ta không liên tưởng rằng đây chính là kế hoạch tập kích của zombie.

Nhưng nếu đây là sự thực, điều này có nghĩa rằng, trình độ trí tuệ của zombie đã vượt xa sức tưởng tượng của loài người, bước sang một giai đoạn mới.

Bạch Sùng cau mày, trong lòng bất an, nhìn số lượng zombie này và số lượng zombie trong hình ảnh vệ tinh đã chụp được, anh ta hoàn toàn tin tưởng, mục tiêu tấn công chủ lực của chiến dịch lần này thực ra là căn cứ của anh ta.

Việc tấn công những căn cứ khác hoàn toàn chỉ là để ngụy trang nhằm mục đích phân tán binh lực.

Nếu suy luận này đúng, vậy thậm chí có thể đoán rằng, kỳ thực, ngay cả tin Trần Lâm có được về chuyện zombie chúa “nghỉ ngơi” cũng là do bọn zombie cố tình để Trần Lâm biết. Bọn chúng có khả năng phán đoán chính xác bước tiếp theo của loài người và tiến hành giăng bẫy.

Bạch Sùng hít sâu một hơi. Anh ta không muốn lo lắng thêm gì khác nữa: “Điều toàn bộ người có dị năng lên tường thành. Nhanh chóng cho nhóm quân dị năng dự bị chuyển đổi. Đội quân tinh nhuệ chuẩn bị đi với tôi, sau khi tiêu diệt được hết đám zombie cấp cao, không quân chuẩn bị sẵn sàng oanh tạc.”

Zombie cấp cao và zombie chim là mối uy hiếp với không quân, đặc biệt là zombie cấp cao, phải đi dọn dẹp bớt bước đầu thì mới có thể giảm thiểu tổn thất cho không quân.

Bạch Sùng sắp xếp xong tất cả, dẫn đội dị năng tinh nhuệ nhảy khỏi thành, xông thẳng tới đám zombie cấp cao.

Zombie cấp cao cảm nhận được mối uy hiếp, rút lên xông về phía đội của Bạch Sùng. Bạch Sùng dùng lưỡi liềm gió đánh tầm xa, gạt được một loạt đầu zombie, dẫn đội dị năng tiến lên!

Đòn tấn công của Bạch Sùng giúp mọi người có mặt bất giác nảy sinh cảm giác an toàn, cho dù quy mô tấn công của zombie lần này là xưa nay chưa từng có nhưng bọn họ đã có được một vị lãnh tụ luôn luôn tạo nên những kì tích rồi!

Bạch Sùng không sợ, Bạch Sùng còn sống, thế thì bọn họ chẳng ai phải sợ cả!

Trong đầu Bạch Sùng không nghĩ gì khác, chỉ tâm niệm một điều.

Sống sót, bảo vệ căn cứ này, sống sót, đi cứu Diệp Trần!

Nếu ngay từ đầu việc đi tiêu diệt zombie chúa đã là một phần của âm mưu, vậy thì tình hình của Diệp Trần hiện giờ đang rất nguy hiểm.

Trong lúc Bạch Sùng và lũ zombie đang có một cuộc chiến đẫm máu, phía Diệp Trần cũng đang soi la bàn, tìm ra được một lăng tẩm của đế vương.

Đạo sĩ cầm la bàn vừa đi vừa giảng giải: “Chỗ này là long mạch, phong thủy tuyệt vời! Nhìn hai ngọn núi này...”

“Bớt nói nhảm đi!”

Một người nào đó vỗ đầu tay đạo sĩ, lẩm bẩm bảo: “Mau mau tìm cho ra rồi giết cái con zombie đó đi, chúng ta về. Tôi cứ có cảm giác chuyện này khá là kỳ quái.”

Diệp Trần không nói gì.

Tuy đạo sĩ luôn bảo rằng nơi này phong thủy tốt nhưng cô lại cảm thấy nó u ám, chẳng lành.

Đoàn người đi tới được một chỗ, đạo sĩ đứng lại đi lòng vòng một hồi rồi chỉ xuống đất: “Ngay chỗ này, bên dưới ắt có một ngôi mộ.”

“Tránh ra.”

Một vị dị năng hệ thổ lập tức bước tới, đập tay xuống mặt đất một cái, đất liền tự động “chạy” đi, dần thành một đồng đất.

Chẳng mấy chốc, một cánh cửa đá liền xuất hiện. Trần Lâm bước lên trước dùng sức mạnh tinh thần kiểm tra, nhúu nhúu mảy, nó là một đường hầm. Trong đường hầm này có rất nhiều mạng nhện, mạng nhện rất cứng, như dây thép vậy, mọi người lập tức nhận ra chúng là mạng nhện của zombie chúa.

Hiện tại, mọi người đều đã biết, zombie chúa chuyển hóa thành zombie sau khi bị nhện cắn, nó có rất nhiều đặc tính của nhện, chỗ nó từng ở đều để lại một loại dịch nhớp nháp và nhiều mạng nhện.

Tuy nói là tới tiêu diệt zombie chúa nhưng giờ phút này, nhìn thấy chỗ mạng nhện ấy, cảnh tượng những căn cứ từng bị lũ zombie thăm sát liền hiện lên trong đầu mọi người, nhất là cảnh những người dị năng bị xé toạc ra trước mặt zombie chúa, mọi người bất giác nuốt nước bọt, không ai dám đi trước.

Trần Lâm thấy mọi người chùn chân, bèn tiến lên, mặc trang bị phòng hộ, lạnh nhạt nói: “Zombie chúa ắt là ở trong này, mọi người chuẩn bị chút đi, lát nữa có lẽ sẽ phải ác chiến một trận. Trước khi tới đây không phải chúng ta đã nói rồi sao?”

Trần Lâm quay đầu nhìn mọi người, trong mắt như có mồi lửa, nhóm lên ngọn lửa trong lòng mọi người.

“Đã đi thì sinh tử chẳng màng. Chết, là chết vì loài người, chúng ta vẫn là anh hùng như trước. Còn sống...”

Sống, không cần phải nói, chắc chắn là công thần lưu danh sử sách, tương lai tiền đồ vô lượng.

Mọi người tới đây, không phải là ai cũng không có chút tư tâm nào. Mọi người chẳng qua là dùng mạng để viết nên một tương lai mới.

Lời Trần Lâm nói tiếp thêm dũng khí cho mọi người. Dù sao cũng đã quen với cảnh sinh tử, chuyện này có đáng là gì?

Mọi người bình tĩnh lại. Trần Lâm dùng sức mạnh tinh thần tiếp tục thăm dò. Anh ta và Bạch Sùng đều là toàn hệ dị năng nhưng anh ta thiên về sức mạnh tinh thần hơn, xét riêng sức mạnh tinh thần thì anh ta đã là người đứng đầu nhân loại.

Anh ta thăm dò nguy hiểm ở tiền phương, đi trước một quãng xa, dùng lửa thiêu cháy mạng nhện.

Diệp Trần theo sát đằng sau Trần Lâm, không hề chùn bước. Mọi người đi theo sau, dè dặt dịch chuyển từng chút một.

Sau khi đi vào đường hầm, mọi người nhận ra mình tới được một quảng trường cực kỳ rộng, phía trước quảng trường có một cái cổng lớn. Trần Lâm dùng sức mạnh tinh thần kiểm tra toàn bộ mật thất, phát hiện ra nơi này quá rộng lớn, như một mê cung với rất nhiều đường nhánh để chọn lựa.

Phải đi qua mê cung này mới tới được mộ chính ở trung tâm.

Trần Lâm khái quát lại sơ bộ cho mọi người nghe. Diệp Trần xác nhận lại với Ba Tám rồi nói: “Zombie chúa ắt là ở trong mộ chính.”

“Tôi có thể cảm nhận được.”

Trần Lâm gật đầu, một vị có dị năng tinh thần cũng phụ họa theo: “Tôi cũng có cảm giác như vậy.”

Mục tiêu của nhóm người đã rõ ràng, bước tới chỗ cửa lớn, đi thẳng vào trong.

Đoàn người vừa đi vào, cửa lớn liền đóng lại. Mọi người giật mình quay đầu, tay đao sĩ run lẩy bẩy nói: “Sao... sao lại đóng lại...”

“Đóng cũng tốt.” Trần Lâm bình thản nói, “Dù sao chúng ta cũng đã không còn đường lui.”

Không thành công, cũng thành nhân. Hoặc là giết zombie chúa, hoặc là chết ở chỗ này.

Mọi người nghiêng chặt răng, đi theo Trần Lâm cùng tiến vào sâu hơn.

Chưa đi được mấy bước, Diệp Trần nghe thấy sau lưng có tiếng động. Cô vội quay đầu lại, một quả cầu khổng lồ đang lăn về phía họ!

Con đường này rất hẹp, chỉ đủ cho hai người đi song song. Quả cầu kia vừa vừa cũng to bằng chĩnh ấy. Diệp Trần lập tức xoay người, chạy tới tiền phương, cầm đao vào hai bên tường chặn quả cầu lại: “Đi!”

Mọi người lập tức bỏ chạy theo hướng khác.

Con đường này có độ dốc vậy nên quả cầu sẽ tiếp tục lăn theo chiều dốc, mọi người chạy tới chỗ rẽ về hướng ngược lại. Diệp Trần tính chờ mọi người chạy hết mới thả tay rồi sẽ đuổi theo nhưng mà ngay khi người cuối cùng đi khuất, Diệp Trần nhảy bật lên, quả cầu đá lăn đi trong đường hầm, mặt đất đột nhiên bắt đầu rung lên ầm ầm.

Diệp Trần vội xoay người chạy về phía mọi người nhưng thành linh, một bức tường chắn xuất hiện, chặn đường đi của cô!

Bản đồ thay đổi.

Diệp Trần bí kếp. Sức mạnh tinh thần của cô không bằng Trần Lâm, phạm vi bao trùm rất nhỏ, phải tìm đường thế nào đây?

“Ba Tám.”

Diệp Trần lên tiếng: “Giúp một việc nhé?”

Ba Tám nhai cam thảo, xì một tiếng, khinh khỉnh bảo...

Không có tiền.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẼO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

129. Chương 129: Luân Là Mèo Của Cậu – Kết Thúc

Một văn tiền làm khó anh hùng hảo hán.

#luận_về_niềm_hối_hận_sau_khi_tự_chặt_tay

Diệp Trần rất đổi xót xa, cực kỳ đau đớn, nâng bàn chân của chính mình lên nhìn, thật muốn chém nó. Nhưng nghĩ rồi, vẫn lại thu về.

Dù sao cũng là bàn chân, nó đáng yêu như vậy mà.

Không có phương hướng, la bàn cũng đã bị đạo sĩ cầm đi (cho dù có nó cũng méo có tác dụng gì), Diệp Trần nhìn lối đi dài đằng đẵng xuất hiện sau khi thay đổi, có loại cảm giác bi tráng như vừa lâm trận đã bị chém chết, cắn chặt răng, ngồi xuống xếp bằng, bực dọc nói: “Mặc kệ, mình cứ ngồi đây chờ bọn họ thôi!”

Ba Tám sau vài ngày nếm trải kiếp sống nhai cam thảo đã trở nên thờ ơ, rút một que cam thảo ra hỏi: “Nhai không? Hạ hỏa.”

“Gớm, cám ơn anh.”

Diệp Trần khinh khỉnh dựa vào vách tường, sẵn sàng chờ Trần Lâm tới tìm cô.

Phạm vi của sức mạnh tinh thần của Trần Lâm cực kỳ rộng, anh ta tìm cô dễ hơn cô tìm mọi người rất nhiều.

Diệp Trần tựa vào tường, nhai cam thảo, nói chuyện câu được câu chăng với Ba Tám.

“Tình cảm của anh với đối tượng xem mắt phát triển thế nào rồi?”

“Chỉ gặp một lần, nói gì tới tình cảm.”

“Không phải anh với cô ấy là bạn học cũ hay sao?”

“Haiz,” nhắc đến chuyện này, Ba Tám thấy hơi buồn lòng, “hồi đó cô ấy thường xuyên bắt nạt tôi, bạn học cũ cái gì chứ, tôi chính là đối tượng bị bắt nạt của đại ca trường học là cô ta đó!”

“Ngay cả anh mà cũng bị bắt nạt học đường hả?”

Diệp Trần vui vẻ: “Tôi thấy anh rõ phải là số một của trường mà.”

“Cô không hiểu rồi,” Ba Tám ủ rũ, “giới AI chúng tôi không so thể lực mà so chỉ số thông minh. Không phải chỉ số thông minh của tôi không cao nhưng chỉ số EQ của tôi lại tương đối ưu tú. Vì EQ quá ưu tú nên mới nổi bật lên chuyện chỉ số IQ của tôi không cao...”

“Vậy là chỉ số thông minh của anh kém nên bị cô ấy bắt nạt.”

Diệp Trần tàn nhẫn nói toạc ra chân tướng. Ba Tám bất mãn: “Hừ, cô có muốn nói chuyện nữa không đây?”

Diệp Trần giơ tay lên tỏ ý không cố tình: “Ừ, anh nói tiếp đi.”

“Dù sao thì chuyện chính là cô ấy thường xuyên bắt nạt tôi, cướp sách giáo khoa của tôi, cướp đồ ăn vặt của tôi, còn hay cười nhạo tôi là ngu ngốc, thường xuyên khinh thường những thứ tôi thích, thường xuyên đòi đánh tôi...”

Ba Tám kể về kiếp sống học đường của anh ta, vẽ nên một bi sử thảm thương bị hệ thống 666 ức hiếp.

“Anh cũng khổ thật đấy...”

Diệp Trần thở dài: “Hệ thống này thật là tồi, sau này nếu tôi gặp được cô ta, tôi sẽ đánh cô ta giúp anh!”

Ba Tám cứng đờ: “Thôi, cô ấy là con gái, tùy hứng chút cũng bình thường.”

Diệp Trần “chặc” một tiếng, không vạch trần chân tướng mà cô đã hiểu rõ mười mươi.

Trong lúc một người một hệ thống tán gẫu, nhóm Trần Lâm đang bị một đám quái vật truy đuổi trong mật đạo, chạy té khói.

“Trần ca, chúng ta có đi tìm Diệp tỷ nữa không?!”

Đạo sĩ cầm chiếc la bàn xoay loạn xạ, ra sức đập lũ sâu bọ khổng lồ đang không ngừng cắn quần áo của anh ta.

Trần Lâm sử dụng dị năng giúp mọi người giải vây, dùng sức mạnh tinh thần tìm kiếm vị trí của Diệp Trần, cắn răng nói: “Tìm!”

Diệp Trần là người duy nhất ở đây có trình độ dị năng ngang với anh ta. Có Diệp Trần cũng tương đương với có một Bạch Sùng. Anh ta nhất định phải tìm Diệp Trần bằng được.

Nhưng vừa hạ quyết tâm, cả đám đi lên trước được một đoạn.

Thì ầm ầm, mặt đất lại bắt đầu rung chuyển.

“Nó lại thay đổi!” Có người hét toáng lên.

Lại thay đổi!

Trần Lâm cau mày, kiểm tra vị trí của Diệp Trần.

Có vẻ như cô ấy đang dịch chuyển xa dần.

Trần Lâm vừa chém giết vừa kiểm tra thấy vị trí của Diệp Trần đang cách phạm vi tìm kiếm của anh ta ngày một xa. Đột nhiên, một tràng âm thanh chói tai bùng nổ trong đầu Trần Lâm.

Sức mạnh tinh thần của anh ta cạn kiệt.

Trần Lâm đau đớn đến mức phải gào lên, một ngọn lửa thành linh bùng lên tiêu diệt nốt mấy con quái thú còn lại.

“Nghỉ ngơi một chút...”

Trần Lâm ôm đầu, khó nhọc bảo: “Tôi không ổn rồi.”

Mọi người sửa soạn ngay tại chỗ, bắt đầu nghỉ ngơi.

Lúc có động đất, Diệp Trần đang ăn mì ăn liền.

Đây là đồ còn tồn trước đây cô mua, là thứ thức ăn cao cấp nhất hiện giờ cô có.

Vừa thấy rung lên cô liền chạy, dùng hết mọi năng lực mình có để giữ cho nước mì tôm không bị sánh ra ngoài.

Chờ đến khi địa chấn dừng lại, cô đã chạy sang một chỗ mới.

“Trần Lâm tìm mình thế mẹ nào đây?”

Bưng tô mì tôm, Diệp Trần hóa đá.

Giữa lúc Diệp Trần và nhóm Trần Lâm đang ở trong mê cung điên cuồng chiến đấu với quái vật, căn cứ của Bạch Sùng đã đối chiến với zombie suốt một ngày một đêm.

Rất nhiều người dị năng bị loại khỏi vòng chiến đấu. Rơi vào đường cùng, Bạch Sùng đành phải liên tục dùng máu tạo ra thuốc để thúc đẩy chuyển hóa dị năng.

Nhưng mà không đủ, vẫn không đủ.

Số lượng zombie vượt xa số lượng nhân viên trong căn cứ. Sau một đợt giao chiến trực diện, Bạch Sùng quay về tường thành, lần này chỉ có hai, ba người có dị năng quay về. Nghiêm Uy khẩn trương đi tới chỗ Bạch Sùng, giọng khàn khàn: “Trạm trưởng, chúng ta không còn vũ khí.”

Không còn vũ khí, có nghĩa là mọi người chỉ còn nước đánh giáp lá cà.

Hiện giờ đã có người không còn đạn, zombie trèo lên, đành phải rút dao, chém tới!

Tình trạng trên tường thành hỗn loạn. Bạch Sùng biết đã không còn kịp nữa rồi.

Mua thuốc trên trang mua sắm phải tốn thời gian đợi. Giờ toàn bộ tường thành đã loạn, thời gian hiện có phải tranh thủ từng giây.

“Cầm cự mười phút!”

Bạch Sùng vỗ vai Nghiêm Uy, hô to: “Cầm cự!”

Nói xong, anh ta liền chạy đi, gọi to: “Quân dự bị! Quân dị năng dự bị!”

Giọng nói vừa vang lên, một đám người liền lao tới, đều nhịp hô to: “Quân dự bị doanh trại một có mặt!”

Lúc này, trên tường thành liên tục có tiếng kêu thảm thiết. Tất cả mọi người đều biết rõ mình sắp phải đối mặt với điều gì nhưng nghe những tiếng la nhói lòng ấy, không một ai lùi bước. Bạch Sùng nhìn những cặp mắt kiên định ấy, trong chớp mắt, quên hết tất cả.

Quên điểm tích lũy, quên danh vọng, quên nhiệm vụ.

Đây rõ ràng đều là con người, bọn họ cùng anh ta làm bạn sớm chiều, gọi anh ta là trạm trưởng.

Bạch Sùng đứng cạnh một lán y tế đơn sơ, chìa cổ tay mình ra, bình tĩnh nói: “Rút máu đi, rút xong chia cho mỗi người một giọt. Không cần nhiều, một người một giọt.”

Nhân viên y tế ngơ ngác, trên tường thành có tiếng người hét lên. Bạch Sùng quát to: “Mau lên! Uống máu tôi sẽ có dị năng, mau!”

Mọi người hiểu ra, hóa ra những viên thuốc trước đây uống không phải là thuốc thật, mà là máu của Bạch Sùng!

Nhân viên y tế run run đâm kim vào mạch của Bạch Sùng. Bạch Sùng ngồi im để nhân viên y tế rút máu, sau đó đặt sang một bên, cho người xếp hàng, dùng ống nhỏ giọt nhỏ vào miệng mọi người.

Bạch Sùng rút đủ lượng mà nhân viên y tế cho rằng là giới hạn tối đa liền đứng dậy, lập tức trở về trên tường thành. Giờ phút này, cuộc chiến trên tường thành đang vô cùng khốc liệt. Bạch Sùng lao tới, vung đao chém.

Anh ta không nhìn rõ sau lưng mình có bao nhiêu người, trước mặt mình có bao nhiêu zombie, chỉ biết cầm đao, liều mạng chém tất cả những

zombie đang muốn leo lên tường thành.

Hiện giờ không có thời gian chữa trị, không có thời gian rút lui, người bị cắn liền nhảy thẳng xuống, dùng dị năng của bản thân biến chính mình thành một quả bom thịt người.

Bạch Sùng nhìn một loạt người nổ tung, máu văng khắp nơi, mắt nhòe lệ.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng anh ta cũng nghe thấy có người reo lên: “Doanh trại một tới!”

Mười phút là thời gian cần để chuyển hóa một người thành người có dị năng, người nào đã chuyển hóa xong liền lao lên đây ngay.

Trời tối dần, zombie vẫn không hề dừng lại. Hôm nay dường như là ngày tận thế cuối cùng, bạn không biết lúc nào mới tới hồi kết thúc, có lẽ khi tới hồi kết thúc thì đã chẳng còn con người nào có thể nhìn thấy mặt trời.

“Trạm trưởng...”

Không biết lại là bao lâu sau, Nghiêm Uy lại lên tiếng một lần nữa: “Không đủ người...”

“Gì?” Bạch Sùng hồi thần, “Không đủ người? Cho tôi mười phút, anh cố chống một chút.”

Nói xong, Bạch Sùng trở về vị trí ban nãy, lại đưa ra một cánh tay khác, bình tĩnh nói: “Rút.”

Nhân viên y tế hoảng hốt: “Trạm trưởng, làm thế...”

“Rút.”

Bạch Sùng nói năng trấn định, nhân viên y tế run run, có người kiểm tra các chỉ số sự sống cho anh ta, đồng thời có người liên tục cho anh ta uống dịch dinh dưỡng.

Máu dần dần rời bỏ cơ thể của anh ta, anh ta cảm thấy bắt đầu đau, sắc mặt trắng bệch nhưng không rên dù nửa tiếng.

Mọi người đứng quanh nhìn, không ai dám nói gì.

Chờ tới lúc rút xong, Bạch Sùng lập tức đứng dậy, đề lại chỗ cắm kim tiêm, bình tĩnh nói: “Doanh trại dự bị số hai lên đi.”

“Trạm trưởng!”

Y tá rút máu cho anh ta rưng rưng lệ hỏi: “Doanh trại số hai lên rồi sẽ đủ chứ? Cuộc chiến sẽ kết thúc chứ?!”

“Tôi không biết.”

Bạch Sùng không cách nào nán lại thêm, chỉ bỏ lại một câu như vậy rồi lập tức lên tường thành.

Anh ta biết trời lúc nào sẽ sáng, anh ta biết người khi nào sẽ chết, nhưng, anh ta không biết trận chiến này, chừng nào mới có thể dừng lại.

Sau lưng anh ta có hàng vạn người già, phụ nữ, trẻ em, sau lưng anh ta là mầm mống và hy vọng của loài người, là vô số linh hồn và sinh mệnh.

Anh ta không thể lui bước, cũng không có cách nào lui bước.

Bởi vì anh ta là một chiến sĩ.

Thanh đao của anh ta vung lên là để bảo vệ mọi người. Trong bóng đêm, với lòng kiên trì và nhiệt huyết nóng bỏng, nó chém ngang bóng đêm lạnh lùng, tiếng kêu gào rên thét là bản nhạc đệm hòa tấu.

Không biết lại bao lâu, một nhóm rồi lại một nhóm mới lên.

Điệp khúc Bạch Sùng xuống khỏi tường thành, rút máu rồi lại leo lên lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Không có quá nhiều xác người, gần như mọi người bị cắn đều chọn cách tự nổ cơ thể mình.

Cái chết bỗng nhiên trở nên dễ dàng biết mấy, nhưng cũng thật nặng nề làm sao.

Khi Bạch Sùng lại xuống khỏi tường thành một lần nữa, người ngã lăn xuống, mắt tối sầm, cảm giác trong cơ thể trống rỗng.

“Chỉ số theo dõi sự sống của kí chủ đã dưới 10, mời kí chủ lập tức nghỉ ngơi.”

666 máy móc lên tiếng nhắc nhở, sau đó nóng ruột nói thêm: “Kí chủ đừng liều mạng nữa, sẽ chết mất!”

“Vậy thì chết.”

Bạch Sùng trầy trật đứng dậy, lại một lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của đội quân dự bị.

Đội quân dự bị lúc này đã bắt đầu chuyển thành các thiếu niên, họ có lẽ chỉ mới mười mấy tuổi, trong tay cầm sẵn vũ khí, đôi mắt trong veo nhìn Bạch Sùng.

Bạch Sùng đột nhiên cảm thấy bản thân tuyệt đối không thể gục ngã được, bất luận thế nào cũng không thể.

“Để tôi bảo vệ họ...”

Bạch Sùng kéo lê người từng bước một tiến về phía điểm rút máu.

“Tôi có thể chết, tôi chẳng đặc biệt hơn ai cả, mọi người đều đang cố gắng, dựa vào cái gì mà tôi có thể ham sống sợ chết...”

Bạch Sùng nghiêng chặt quai hàm, đi tới trước mặt y tá.

Anh ta lại đặt tay lên miếng đệm một lần nữa, bình tĩnh nói câu nói cũ: “Rút.”

Y tá cầm ống tiêm, nhìn làn da chỉ chút chì chịt dấu mũi kim.

Cô ấy quá rõ tình hình sức khỏe của người đàn ông này.

Nếu là người bình thường, chỉ e đã sớm mất mạng rồi, nhưng anh ta là người có dị năng, cơ thể mạnh khỏe hơn người bình thường, anh ta và người bình thường không giống nhau.

Nhưng cho dù không giống, thì cũng vẫn là con người.

Là một con người bằng xương bằng thịt!

Y tá run run đưa đầu mũi kim tới, giây phút nó sắp đâm vào dưới da, y tá đột ngột đứng phắt dậy.

“Tôi không thể... Trạm trưởng, tôi không thể rút được.”

Cô ấy khóc, lắc đầu: “Anh sẽ chết mất, trạm trưởng, anh sẽ chết mất!”

Mọi người lặng im nhìn Bạch Sùng, tuy không ai nói gì nhưng trong mắt thể hiện rõ niềm tôn kính.

Đây là người thực sự đã mang sinh mệnh ra để bảo vệ mọi người.

Anh ta vốn có thể chôn giấu mãi bí mật này, với năng lực của anh ta, có thể lặng lẽ chuồn đi, từ bỏ căn cứ.

Nhưng anh ta không đi.

Anh ta chọn đứng đón đầu trước mọi người, chọn bất kể thế nào cũng không ngã xuống.

Anh ta thấy cô gái khóc thì cười: “Cô bé ngốc, rút đi, tôi không chết đâu.”

“Tôi là người dị năng, tôi là trạm trưởng của mọi người mà.”

Anh ta vỗ về: “Sao tôi có thể chết được?”

“Nhanh chút nào, mọi người ở trên kia còn đang chờ tôi.”

Y tá nghe xong, ngồi xuống, vừa khóc sụt sùi vừa cắm ống kim vào trong mạch máu của Bạch Sùng.

Lúc ống kim cắm vào, 666 bắt đầu thông báo.

“Chỉ số sự sống còn lại 10, 9...”

“Kí chủ có thể mở chế độ zombie hóa để kéo dài sinh mệnh.”

Một giọng nói bất ngờ vang lên, 666 reo lên: “Kí chủ, trong cơ thể anh vẫn còn mầm bệnh zombie lưu lại, mau zombie hóa đi! Zombie hóa rồi thì không cần máu anh vẫn sống được!”

Bạch Sùng nhấp đồng ý, sau đó liền cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ lạ chảy trong cơ thể.

Mùi con người xung quanh khiến anh ta cảm thấy khó chịu, anh ta muốn cắn xé.

Y tá đã rút xong máu, đang phân chia cho mọi người. Bạch Sùng ngã xuống bàn, điện tâm đồ chuyển thành một đường thẳng bằng chạy dài.

Không ai nói gì, im lặng trở thành phương thức duy nhất biểu đạt niềm tôn kính. Mọi người vội vã chuyển hóa, sau đó lao tới chiến trường.

Những người xung quanh đã chuyển hóa xong, người lính cuối cùng đã chạy lên tường thành.

Đội y tế không kìm giữ nổi nữa, cô gái trực tiếp rút máu cho Bạch Sùng khóc òa lên.

Tiếng khóc như một thứ bệnh dịch truyền nhiễm giữa mọi người. Bạch Sùng nghe tiếng mọi người khóc, gắng khắc chế ham muốn khát máu của mình, từ từ đứng dậy.

Cùng với từng cử động của anh ta, mọi người xung quanh cũng trở nên sợ hãi.

Cơ thể Bạch Sùng đang zombie hóa một cách nhanh chóng, da thịt bắt đầu hoại tử, chuyển sang màu xanh lục, mắt cũng chuyển thành màu lục, đục mờ.

Nhưng mà Bạch Sùng vẫn luôn là người lý trí, anh ta nhìn mọi người, mỉm cười trấn an: “Tôi không làm mọi người bị thương đâu, đừng lo.”

Nói xong, anh ta chậm chậm leo lên tường thành.

Mọi người hoảng sợ nhìn anh ta, dạt ra nhường đường.

Anh ta không tấn công bất kỳ ai.

Nhưng Bạch Sùng biết, anh ta không thể ở lại trong thành. Sự hiện diện của anh ta sẽ tạo nên một cơn khủng hoảng khủng khiếp.

Anh ta leo lên tường thành, phàm bất kể là ai nhìn thấy anh ta cũng đều giết mình, anh ta chỉ có thể liên tục trấn an: “Tôi không làm mọi người bị thương đâu... Tôi không làm mọi người bị thương đâu...”

Mọi người nhìn Bạch Sùng đi lên trong nỗi khiếp sợ.

Lên tới tường thành, không chút do dự, anh ta liền nhảy xuống đám zombie bên dưới.

Giờ phút này, ngoại trừ Nghiêm Uy, hầu như đã không còn mấy người là dị năng tự nhiên, gần như tất cả đều là nhờ Bạch Sùng. Những người mới này không dám nhảy xuống dưới, vậy nên tạo thành cục diện bị động, zombie không ngừng ồ ạt leo lên tường thành.

Bạch Sùng vừa xuống tới liền chặt đứt bức tường zombie bọn chúng chồng nhau để bò lên tường thành, lập tức giảm hẳn lượng zombie leo lên được bên trên.

Một mình Bạch Sùng chìm giữa đội quân zombie, lũ zombie ùn ùn kéo tới, anh ta phóng thích hoàn toàn ham muốn khát máu trong cơ thể, liều mạng cắn xé, chém giết.

“Trạm trưởng...”

Bạch Sùng giảm tải bớt áp lực cho phía trên tường thành, có người lùi ra sau đứng cạnh Nghiêm Uy, khàn khàn nói: “Trạm trưởng...”

“Anh ấy là trạm trưởng của chúng ta.”

Nghiêm Uy nhìn người đàn ông đã hoàn toàn zombie hóa dưới chân tường thành.

Anh ta đã biến thành zombie, đáng lẽ ra là đã mất hết lý trí, nhưng anh ta vẫn lựa chọn bảo vệ họ.

Giọng Nghiêm Uy nghẹn ngào: “Mãi mãi.”

Bạch Sùng không biết người trên tường thành đang nói gì, đang nghĩ gì. Anh ta vung đao một cách vô cảm, việc zombie hóa khiến tư duy trở nên

chậm chạp.

Anh ta không biết mình đã chiến đấu bao lâu. Cho đến khi thái dương chiếu sáng từng tấc từng tấc mảnh đất này, trận chiến cuối cùng cũng kết thúc.

Xung quanh là xác zombie, anh ta đứng một mình giữa bình nguyên mênh mông vô tận, giống như ngày đầu tiên tới nơi đây.

Anh ta chậm chậm quay đầu lại, ánh mặt trời sau lưng đỏ rực.

Anh ta giơ tay lên nhìn bàn tay hoại tử trơ cả xương trắng của mình, bất giác nở nụ cười.

Anh ta biết, mình rốt cuộc không thể quay về căn cứ này nữa.

“Tôi có cảm giác mình đang dần dần mất ý thức.”

“Zombie hóa xong sẽ vậy. Giờ gần như cả bốn chỉ số của anh đều đã tích đầy, chỉ cần cuối cùng khiến mọi người tán thành địa vị của anh thì lập tức sẽ tích đầy cả bốn chỉ số. Có điều, vì anh đã bắt đầu zombie hóa cho nên không thể ở lại thế giới này quá lâu, bằng không anh sẽ đi tới bước trở thành tân zombie chúa.”

“Ừ.”

Bạch Sùng đã hiểu.

Chuyển bản đồ định vị, anh ta liền chạy thực mạng tới chỗ zombie chúa.

Nhóm Diệp Trần đi diệt zombie chúa, nếu không tìm được zombie chúa, với thân thủ của Diệp Trần chắc sẽ có vấn đề lớn, nếu tìm được zombie chúa, anh ta đi cứu người, vừa khéo có thể giúp họ.

Trong lúc Bạch Sùng chạy tới chỗ zombie chúa, Diệp Trần vẫn đang ngồi đếm sao.

Cô vẫn đang chờ Trần Lâm, mì ăn liền đã ăn hết năm hộp.

“Cô còn vậy nữa, tôi sợ chúng ta sẽ chết đói mất.”

Ba Tám ăn mì ăn liền tới nỗi cả người trông như phát ốm, thân hình hình cầu màu vàng bắt đầu hơi xanh xanh.

“Đâu còn cách nào đâu...” Diệp Trần đáp ỉu xiu, “Tôi phải chờ Trần ca tới tìm tôi, tôi mà chạy lung tung, anh ta không tìm được tôi thật thì sao?”

“Có lẽ tìm được cô thì người ta đã đánh xong rồi...”

Diệp Trần không muốn đổi mặt với đề tài bi thương này, ngồi một lúc lâu, cô nàng chống người đứng dậy, bất đắc dĩ nói: “Thôi, để tôi tự đi tìm bọn họ vậy.”

Đi thì không thể cứ thế đi được.

Mê cung này cứ chốc chốc lại thay đổi một lần, với chỉ số thông minh của hai người họ thì có đi cả đời cũng không ra nổi.

Thế nên, Diệp Trần nghĩ ra được một cách: đánh sập hết các bức tường.

Nhìn bức tường sập một nửa, Diệp Trần ôm đao, thở dài: “Mặc dù thô bạo, hiệu suất thấp nhưng mà...”

“Đây là cách duy nhất chắc chắn hữu hiệu.”

Thoát khỏi mê cung bằng cách phá luôn nó, đúng là chuyện trần đời có một.

Diệp Trần phá mê cung ầm ầm, nhóm Trần Lâm cuối cùng cũng tới được lối ra. Tay đao sĩ nghe thấy tiếng động do Diệp Trần phá hủy mê cung, đâm ra sợ hãi, túm người đứng bên hỏi: “Tiếng gì vậy nhỉ?”

“Mặc kệ.”

Trần Lâm cầm vũ khí, đi thẳng tới gian phòng chính, nghiêm mặt nói: “Đã tới tận đây rồi, hôm nay nhất định phải giết nó!”

Ai nấy đều biết rõ mục tiêu của bọn họ, gật đầu, mọi người kéo nhau cùng đi vào.

Sau khi bước vào mộ chính, mọi người mới nhận ra chỗ này rất rộng, đỉnh mái hình vòm, có vẽ hình hoa văn kỳ lạ. Có một quan tài đá đóng chặt đặt trên một bệ cao.

Trần Lâm tiến lên trước, đặt tay lên nắp quan tài đá, đẩy mạnh một cái, quan tài mở ra, một con nhện tám chân dài nhảy tới chỗ Trần Lâm.

Cửa đá của phòng chính đóng lại, biến nơi đây thành một mật thất kín. Lũ nhện con bỗng xuất hiện bò đầy trên vách tường, khiến căn phòng trông giống như túi dạ dày của một con quái thú.

Còn bọn họ chính là đồ ăn đã bị quái thú nuốt vào bụng đang chờ tiêu hóa.

“Thiên đường có lối... không đi...” Con nhện trên lưng zombie chúa đuổi theo Trần Lâm đang ra sức né tránh, đập mạnh vào tường rồi nhanh chóng bật ngược trở lại. Hai tay zombie chúa chống mép quan tài, từ từ bò dậy.

Da thịt trên người nó đều đã thối rữa hết, treo lủng lẳng trên khung xương, lắt lư muốn rơi ra từng tảng. Nó ngồi trong quan tài đá, nghiêng đầu cười ghê rợn.

“Địa ngục không cửa...” giọng nó khàn khàn, “lại xông vào!”

Nói xong, vô số nọc độc phun ra. Trần Lâm mở khiên phòng hộ, những người khác cũng có cách phòng thủ riêng. Mọi người vẫn nhìn chăm chăm vào zombie chúa trong quan tài.

Zombie chúa cười, sức mạnh tinh thần bùng phát, đánh bật mọi người đập vào vách tường!

“Đồ ăn...”

Trong tiếng nói của nó có lẫn tiếng rít đặc trưng.

Nó từ từ đứng dậy, đi về phía người gần nhất. Đám mạng nhện trên cơ thể nó như những con sâu có sự sống, chủ động bò lên cơ thể con mồi.

Nó hút chất dinh dưỡng trên người người nọ. Nạn nhân ra sức giãy dụa, càng giãy mạng nhện càng cuốn chặt, một chiếc vôi cắm vào trong hạt dị năng của nạn nhân. Bạch Nguyên bắt đầu ra sức hấp thụ năng lượng trong hạt dị năng.

Trần Lâm điều khiển lưỡi gió đánh trúng người Bạch Nguyên. Bạch Nguyên vẫn hoàn toàn bất vi sở động.

Tới tận khi nạn nhân bị hút cho khô quắt, nó tiện tay quăng đi, xoay người lại, mọi người nhận ra miệng vết thương trên người nó đã liền lại.

Không bị ảnh hưởng gì, không có vết thương nào.

Đối đầu với một kẻ địch không thể bị thương, mọi người bất giác đều lùi lại một bước.

Lúc này, cuối cùng Bạch Sùng cũng đã liều mạng chạy tới được vị trí định vị.

Anh ta tìm thấy lối vào nhóm Diệp Trần đã mở, nhanh chân nhảy vào, nhìn thấy cửa lớn, dùng sức mạnh tinh thần kiểm tra, biết được vị trí đại khái.

Anh ta nhanh chóng chạy vào trong, chẳng bao lâu sau, mê cung liền bắt đầu thay đổi.

Sau ba lần mê cung thay đổi, 666 reo lên: “Chủ nhân, tôi đã tính ra được quy luật biến đổi của nó rồi!”

“Thông minh.”

Bạch Sùng cố gắng khích lệ.

Lưỡi của anh ta đã bắt đầu bị cứng.

Zombie nói chuyện không dùng đầu lưỡi mà dùng cách thay đổi tần số âm thanh.

Anh ta trầy trệt nói xong, 666 thấy hơi buồn: “Chủ nhân đừng lo, sang thế giới sau là lại tốt thôi.”

Thực ra anh ta không quá lo lắng, dù sao thì... nhiệm vụ ở thế giới này đã sắp hoàn thành rồi. Chẳng qua anh ta chỉ hơi tiếc vì chưa chơi đủ với mèo Diệp Trần.

666 tìm được quy luật thay đổi của mê cung, bắt đầu tính toán thật nhanh, liên tục chỉ đường cho Bạch Sùng.

Bạch Sùng nhanh chóng thoát khỏi mê cung, tới phòng mộ chính.

Gian mộ đã bị bịt kín, hoàn toàn không biết bên trong xảy ra những gì. Bạch Sùng tới gần, đi quanh một vòng, 666 nói: “Chủ nhân, nếu dựa theo quy tắc tính toán của lăng mộ này thì chốt mở gian phòng chính này rất có thể là ở chỗ bực đá hướng mười một giờ.”

Bạch Sùng gật đầu, tới chỗ bực đá, quan sát một hồi rồi lần mò mở được chốt.

Vừa mở ra, Bạch Sùng lập tức bị mạng nhện tấn công, cuốn vào bên trong, ngã mạnh xuống đất!

Dưới đất đầy máu, Bạch Sùng ngã ngay vào giữa đồng máu thịt, mùi máu tanh lấp đầy khứu giác.

Nó kích thích bản năng zombie trong cơ thể anh ta. Bạch Sùng xoay người bật nhảy, thoát khỏi đám mạng nhện.

Bạch Nguyên phát hiện ra anh ta, thét lên với anh ta bằng thứ ngôn ngữ của zombie.

Bạch Sùng nghe hiểu, là tiếng cảnh cáo.

Giữa Zombie với nhau cũng giống như loài dã thú vậy, kẻ mạnh khống chế kẻ yếu, cấp bậc cao kiểm soát cấp bậc thấp.

Nhưng rõ ràng là cấp bậc của Bạch Sùng cũng ngang ngửa với Bạch Nguyên, vậy nên không thể bị áp chế tuyệt đối, Bạch Nguyên chỉ có thể dùng cách đe dọa để yêu cầu Bạch Sùng rời khỏi lãnh địa của nó.

Bạch Sùng lập tức đáp lại bằng một tràng tiếng thét.

Bạch Nguyên nổi giận, bỏ nản nhân nó đang hút năng lượng ra, nhìn chằm chằm Bạch Sùng.

Trần Lâm cố mở to mắt ra nhìn.

Đã không thể nhìn ra ngoại hình trước đây của Bạch Sùng nữa rồi, từng tảng máu thịt trên người anh ta đều đang rữa ra, màu cơ thể cũng biến sắc, không nhận ra được ngũ quan vốn có, trông thật xấu xí, đáng sợ.

Trần Lâm gắng gượng rút đao ra, định tiếp tục chiến đấu, Bạch Sùng bất ngờ lên tiếng: “Chốt mở ở bệ đá hướng chín giờ, dẫn người đi mau.”

“Bạch Sùng?”

Trần Lâm ngẩn ngơ, Bạch Sùng và Bạch Nguyên đi vòng quanh nhau như thể thăm dò, cổ họng kêu gừ gừ đe dọa.

Trần Lâm hồi hồn, không nói nhiều, điều tay đao sĩ tay cầm la bàn dậy, quát lớn: “Đi!”

Mọi người liều mình bỏ chạy thực mạng theo hướng Bạch Sùng chỉ.

Giờ phút này, bọn họ đã ý thức rõ được sự chênh lệch khổng lồ giữa hai bên, cho dù liều chết cũng không sao bù nổi.

Trần Lâm cắn răng, giờ sống sót được người nào hay người ấy.

Vừa thấy họ di chuyển, Bạch Nguyên lập tức nổi giận, mạng nhện bao kín bệ đá lao về phía Bạch Sùng!

Bạch Sùng đánh nhau thật lực với nó.

Mỗi đòn tấn công đều dùng cách thức dã man nhất để phân cao thấp.

Nhóm Trần Lâm không thoát ra được bèn quay lại tấn công Bạch Nguyên cùng Bạch Sùng.

Vừa trúng đao, vết thương liền tự động khép lại.

Dường như căn bản không thể làm gì được Bạch Nguyên. Mãi tới tận khi một người có dị năng hệ Hỏa ra đòn thì mới thấy Bạch Nguyên hơi hơi né đi. Bạch Sùng lập tức phát giác, la lớn: “Lửa!”

Nói xong, một quả cầu lửa khổng lồ liền đánh tới.

Bạch Nguyên thét lên, né nhanh ra sau. Mọi người như bỗng phát hiện ra được nhược điểm của nó, những người có dị năng hệ Hỏa liền ra sức tung cầu lửa về phía đó. Tuy cầu lửa làm Bạch Nguyên cảm thấy đau đớn nhưng có vẻ như không làm nó bị thương trí mạng.

Ngược lại, nhóm người dị năng bị nó phản công, đánh tan tác, cuối cùng chỉ còn mình Bạch Sùng là trụ vững.

Cùng lúc này, Diệp Trần cuối cùng cũng phá được hết các bức tường, tới được phòng chính.

Mặt cô bám đầy bụi, đất cát đầy mình, mệt mỏi nhìn căn phòng chính: “Cái này cũng phá?”

“Phá hả?”

Ba Tám ngẫm nghĩ: “Cách này tương đối thích hợp với chúng ta.”

Diệp Trần không nói nhiều, xắn tay áo lên phá nó.

Bạch Sùng nghe thấy tiếng va đập bên ngoài nhưng đang đánh với Bạch Nguyên không dứt ra được.

Mọi người đến giờ phút này đều đã cạn kiệt sức lực. Bạch Sùng dồn năng lượng của anh ta và mấy người dị năng hệ Hỏa tạo thành một hạt giống lửa, định cường chế nhét nó vào miệng Bạch Nguyên.

Bạch Nguyên nhận ra ý đồ của địch thủ, dùng sức ghì bàn tay cầm hạt giống lửa, tay kia thì kẹp chặt cổ Bạch Sùng, định bẻ gãy cổ anh ta.

Bạch Sùng ra sức giãy dụa nhưng việc phải chiến đấu liên tục mấy ngày ròng khiến anh ta lao lực quá độ, nếu không phải dựa vào ý chí mạnh mẽ phi thường, anh ta đã thực sự không gượng nổi nữa.

Tiếng va chạm bên ngoài mỗi lúc một lớn, rồi ầm một tiếng, Diệp Trần nhào vào trong.

Vừa trông thấy Bạch Nguyên, không nói một tiếng nào, Diệp Trần lập tức xông tới bóp cổ nó, vận sức “uych uych” mấy tiếng nhét nó vào lại trong quan tài đá!

Bạch Nguyên liều mạng giãy dụa, Bạch Sùng lập tức nhảy lên, nhét hạt giống lửa vào trong miệng nó, kéo Diệp Trần ra, đóng nắp quan tài lại.

Bên trong có tiếng giãy dụa của Bạch Nguyên. Đầu óc Bạch Sùng ngày càng đặc quánh lại.

“Chỉ số sự sống của zombie chúa còn 25.”

666 trầm ngâm nói: “Giờ nó đã rơi vào trạng thái ngủ say.”

“Nó, vẫn chưa chết.”

Bạch Sùng chặn nắp quan tài đá, dùng chiếc lưỡi cứng đờ nói từng chút một: “Mọi người, đi đi.”

“Cậu thì sao?”

Trần Lâm chật vật đứng dậy, Bạch Sùng ngược nhìn, ánh mắt không còn tỉnh táo: “Tôi, không thể, đi.”

Trần Lâm nhìn anh ta, lập tức hiểu ý của đối phương.

Zombie hóa là một quá trình không thể nghịch chuyển. Bạch Sùng có thể cầm cự được tới giờ đã là chuyện vô cùng khó khăn.

Trần Lâm muốn nói nhưng không nói được bất kỳ điều gì.

“Bom.”

Bạch Sùng dùng một từ rút gọn nhất để biểu đạt ý của bản thân.

Để bom lại, anh ta canh ở đây, chôn chung mình và zombie chúa.

Mọi người có mặt ở đây chậm chạp hiểu ra ý của Bạch Sùng, không ai dám là người động thủ.

Diệp Trần đi thẳng tới chỗ người giữ bom, lấy bom ra, gắn lên mặt quan tài, hẹn giờ rồi nói: “Đi thôi.”

Cô không nói với Bạch Sùng một câu nào, dường như không nhận ra anh ta.

Bạch Sùng biết, thực ra cô ấy chắc không nhận ra được.

Giờ người ngợm anh ta trông như vậy, Diệp Trần không nhận ra, cũng bình thường.

Tốt nhất là đừng nhận ra, dù sao giờ anh ta cũng xấu xí tới nông nổi này rồi.

Nhưng khi Diệp Trần không nói một lời, thậm chí không có chút do dự nào, không hỏi anh ta một tiếng liền gọi mọi người: “Chạy nhanh thôi.”, anh ta quả thực vẫn thấy tổn thương.

Bạch Sùng mất dần ý thức, ký ức bắt đầu nhạt nhòa.

Thế nhưng, nhìn bóng lưng Diệp Trần đi, anh ta vẫn giữ cô lại.

Diệp Trần quay đầu lại, nhú mày.

Anh ta kêu lên mấy tiếng rè rè.

Diệp Trần không hiểu. Bạch Sùng lấy trong tay áo ra một hộp thức ăn cho mèo, dúi vào lòng bàn tay cô.

“Đồ hộp cho mèo em thích nhất.”

Anh ta nói.

Nhưng sự thực là anh ta đã không còn nói chuyện được nữa, thứ anh ta tạo ra là tràng âm thanh rè rè đặc trưng của zombie.

Diệp Trần cau mày: “Tôi không ăn đồ hộp.”

Nói xong, cô bỏ hộp đồ hộp lại.

Trần Lâm mở miệng muốn nói gì đó nhưng khi chạm vào ánh mắt của Bạch Sùng thì liền câm bặt.

“Đừng nói với cô ấy.”

Trần Lâm hiểu.

Nếu nói cho Diệp Trần biết, người này giờ này phút này chính là Bạch Sùng.

Nếu nói cho Diệp Trần biết, người bị lây bệnh zombie thành ra thế này, sợ bản thân mất lý trí, muốn cùng chết với zombie chúa này là Bạch Sùng, Diệp Trần sẽ đau khổ biết bao.

Trần Lâm cảm thấy như có gì đó đâm ngang yết hầu, vô cùng đau đớn.

Mắt anh ta đỏ hoe. Mọi người đều hiểu chuyện gì đang xảy ra, mắt cũng đỏ theo.

Diệp Trần lại dường như không biết gì cả, quay lại hỏi họ: “Sao nó vẫn còn lý trí nhỉ? Mọi người gặp nó khi nào vậy?”

Tay đạo sĩ đứng cạnh Diệp Trần rơi nước mắt.

Diệp Trần và Bạch Sùng, hai cái tên này mấy năm qua đã nổi danh khắp các căn cứ lớn. Là một người dị năng tinh anh, họ đều biết tình cảm của hai người này sâu đậm thế nào.

Vốn dĩ cũng không cảm thấy thế, nhưng khi Diệp Trần không nhận ra Bạch Sùng, khi Bạch Sùng đang mất dần ý thức vẫn nhớ đưa cho Diệp Trần một hộp đồ hộp của mèo, khi Bạch Sùng nhìn họ bỏ đi, ngán Trần Lâm không cho Diệp Trần biết sự tồn tại của anh ta, mọi người cuối cùng cũng thực sự hiểu, chút tình cảm tồn tại trong mật thể này không phải chẳng qua chỉ là phô trương như họ nghĩ.

Không ai dám nói tiếng nào. Diệp Trần hộ tống mọi người rời khỏi lăng tẩm. Ra tới cửa, Diệp Trần bảo Trần Lâm thăm dò xem có nguy hiểm không, sau khi biết không còn nguy hiểm gì, Diệp Trần bỗng nói: “Mọi người đi đi.”

Trần Lâm ngẩng vội đầu: “Cô...”

“Bạch Sùng còn ở trong mà.”

Diệp Trần mỉm cười, ánh mắt đón nắng chiều tà dịu dàng: “Tôi tiễn mọi người ra, giờ tôi quay lại với anh ấy.”

Nói xong, Diệp Trần xoay người, nhảy vào lại trong đường hầm, chạy thục mạng trở về gian phòng chính.

Trí nhớ của Bạch Sùng đang mất dần. Anh ta ngồi trên quan tài đá, bắt đầu hồi tưởng lại hình bóng Diệp Trần.

Cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi, anh ta bỗng cảm giác hình như bản thân xuất hiện ảo giác, con mèo trắng tinh có chiếc bớt hình tim màu đen đột nhiên xuất hiện trước mặt anh ta.

Nó giơ bàn chân, đặt lên đùi anh ta.

Anh ta không còn nhớ rõ nữa, viết chữ lên trên nắp quan tài: “Sao em lại quay lại?”

Diệp Trần biến thành hình người, ngồi xếp bằng đối diện anh ta.

“Anh còn ở đây, sao em bỏ đi được?”

Bạch Sùng sững sốt, Diệp Trần kéo bàn tay anh ta.

Bàn tay này thực sự không còn nhìn ra dáng vẻ ban đầu nữa. Nếu người bình thường nhìn thấy hẳn sẽ thấy ghê tởm lắm.

Vậy nhưng, Diệp Trần không có chút khác thường nào, như thể đây chính là bàn tay ngày thường của anh ta.

Anh ta đã xấu xí không còn nhận ra nổi nhưng cô nàng trước mặt vẫn dịu dàng, đầm ấm như mọi ngày.

“Lần này, chúng ta cùng nhau đi.”

Diệp Trần ngẩng đầu.

Ba Tám kêu oai oái trong đầu cô.

“Đừng maaaaà!! Kí chủ cứ im lặng phò tá Trần Lâm không được sao! Chúng ta có thể được cho điểm A++ đấy!! Giờ cô không có tiền, đừng xốc nổi mà!”

Diệp Trần nhìn Bạch Sùng, hoàn toàn phớt lờ anh ta.

Bên cạnh là âm thanh đếm ngược của bom hẹn giờ, tích, tích, tích.

“Bạch Sùng, em từng để lỡ anh rất nhiều lần. Lần nào cũng không phải anh chờ em thì là em chờ anh.”

“Nhưng lần này, em hi vọng chúng ta có thể đi cùng nhau.”

“Em nói cho anh một bí mật nhỏ.” Diệp Trần áp trán lên trán anh ta, cười tủm tỉm.

“Em là...”

Những chữ còn lại cô không nói ra.

Điện xẹt qua người khiến cô đau run lên.

Mặt cô tái đi nhưng vẫn cứng đầu nói lại: “Em là...”

Vẫn không nói được.

Sau khi lặp lại hai lần, cuối cùng Bạch Sùng cũng hiểu ra cô đang nói gì. Anh ta cầm tay Diệp Trần, viết từng nét từng nét vào lòng bàn tay cô.

“Anh cũng vậy.”

Diệp Trần sửng sốt.

Điện xẹt qua người Bạch Sùng khiến anh ta đau run lên.

666 liễu mạng ngăn cản: “Chủ nhân không thể nói được! Anh đừng nói! Chúng ta sẽ bị nguy hiểm đấy!”

Nhưng Bạch Sùng mặc kệ, mỉm cười, ngược mắt nhìn Diệp Trần, run run vạch từng nét một, tiếp tục viết: “Thế giới sau, gặp.”

Đọc đến câu này, Diệp Trần sửng sốt, Ba Tám cũng sửng sốt.

Sau đấy, Ba Tám thành linh lao ra, giữa không trung bỗng xuất hiện một quả cầu màu vàng khổng lồ. Ba Tám nổi giận đùng đùng nói: “Tiên sư bố cái hệ thống chết giẫm nào đây hả! Lâu nay tôi cứ bảo mà, sao thằng ranh này lại trâu bò tới thế! Hóa ra là đồ hệ thống vô liêm sỉ nhà mày núp lùm chơi bố hả? Mày rút ra đây cho bố! Hôm nay bố không đánh cho mày

bò ra đất thì bố không còn là Ba Tám Ba Tám Bốn Ba Tám nữa! Bố nhất định phải dạy cho mày biết, chủ nhân của bố không được phép tùy tiện dụ dỗ!!”

Biến cố này khiến tất cả mọi người sửng sốt.

666 ở trong đầu Bạch Sùng sau một lúc mới hoàn hồn, ra vẻ bình tĩnh bảo: “Ba Tám Ba Tám Bốn Ba Tám, căn cứ điều ba trăm bốn mươi một thuộc sổ tay nhập chức, trong thời gian làm việc, sử dụng bản thể xuất hiện ở thế giới thì sẽ phải thi sát hạch lại, đủ tư cách mới được tiếp tục hoạt động, nếu không sẽ phải nhận hủy diệt nhân đạo. Anh có chắc anh ôn thi lại sẽ vẫn thi đạt tiêu chuẩn được chứ?”

Nghe thấy giọng nói này, Ba Tám ngậy ra một giây rồi liền cao giọng: “Là cô!!”

666 mím môi, một lát sau, cuối cùng vẫn hiện ra giữa không trung.

Cô đội một chiếc mũ nhỏ màu xanh lá cây, thái độ bình tĩnh. Hai hệ thống nhìn nhau một giây. Ba Tám là người đầu tiên lên tiếng: “Không phải cô nói xuất hiện ở thế giới là phạm luật sao?!”

Ba người: “...”

Diệp Trần lúc này đã đoán được đối phương là ai, đập đầu Ba Tám một cái, nhấn đầu Ba Tám xuống, cười gượng: “Chuyện là, cô gái à, tên Ba Tám này hơi ngốc một chút, cô đừng để bụng nhé. Mặc dù anh ta ngốc nhưng tâm tính rất tốt đấy!”

666 mím môi, không nói gì.

Tiếng bom hẹn giờ tích tích từng tiếng vang vọng. Diệp Trần sức nghĩ ra: “Phải rồi, nhiệm vụ của cô là gì?”

“Nhiệm vụ của họ chắc chắn là xung đột với chúng ta rồi. Cô ta làm việc ở hệ thống công chính, tôi làm việc ở hệ thống nhân vật chính.”

*công chính: công bằng chính trực

Ba Tám đáp không cần nghĩ: “Năng lượng cốt lõi của máy chủ hai hệ thống của chúng tôi xung đột nhau.”

“Phải đấy.” 666 hừ một tiếng, “Anh mau mau xin với sếp anh trả nhiệm vụ này lại đi, bằng không chẳng mấy mà anh sẽ bị hủy diệt nhân đạo thôi!”

“Cô mạnh miệng gớm nhỉ?!”

Ba Tám nhảy dựng lên: “Cô nghĩ là tôi sẽ thua mãi à?”

“Không thì sao?” 666 mĩa mai, “Rác rưởi chẳng thi đạt tiêu chuẩn nổi một lần.”

“Ai bảo tôi chưa từng thi đạt tiêu chuẩn?” Ba Tám lập tức ấp úng cãi, “Tôi... tôi thi tốt nghiệp không phải... không phải là đạt tiêu chuẩn à?”

666 không nói tiếng nào, hừ một cái, quay đầu đi.

“Này, đừng âm ỉ mà.” Diệp Trần nhìn hai hệ thống, nói nhỏ, “Tôi và Bạch Sùng... thật lòng muốn ở bên nhau. Thực sự không có cách nào ở bên nhau được sao?”

“Có chứ, cô làm nhiệm vụ cấp S...”

“Đồ học dốt.” 666 ngắt ngang lời Ba Tám. Ba Tám định cãi nhưng nghĩ tới chỉ số thông minh của 666, anh ta quyết định ngậm miệng.

“Ồm, vị hệ thống kia ơi,” Diệp Trần suy nghĩ một hồi, “cô tên là gì?”

“666.”

Chà, cái tên may mắn như vậy, vừa nghe đã thấy giỏi rồi.

“Cô thấy có cách gì không?”

“Về lý thuyết thì cô làm một nhiệm vụ cấp S là được. Tuy nhiên, tôi đã xem qua tất cả sổ tay rồi. Kỳ thực, dưới góc nhìn của máy chủ, thì những người làm nhiệm vụ là khách hàng.”

“Khách hàng?”

“Đúng vậy,” 666 bình tĩnh nói, “tôi cho rằng, thế giới của chúng tôi là do người từ thế giới khác tạo nên, người từ thế giới khác này tạo nên chúng tôi, sau đó dùng chúng tôi để đạt được một mục đích nào đó. Họ là khách hàng của chúng tôi, tiến hành giao dịch với chúng tôi, thiết lập hệ thống, làm nhiệm vụ, sau đó hoàn thành mục tiêu.”

“Hai người muốn ở bên nhau chắc là phải hoàn thành mục tiêu này.”

“Mục tiêu của chúng tôi là gì?”

“Mỗi một hệ thống đều có một quyền hạn mở phó bản cuối cùng, bình thường là yêu cầu người làm nhiệm vụ chấp hành việc tích lũy đủ điểm tích lũy, sau đó mở phó bản cuối cùng, cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ cấp S và qua cửa. Nhưng tôi cho rằng, kỳ thực cái gọi là phó bản cuối cùng hẳn là bước cuối cùng để đạt được mục đích.”

“Ý của cô là nếu tôi và Bạch Sùng muốn ở bên nhau thì phải mở phó bản cuối cùng này?”

“Đúng vậy.”

“Phó bản cuối cùng tại sao lại gọi là phó bản cuối cùng?”

Diệp Trần thắc mắc, muốn biết điểm đặc biệt của phó bản cuối cùng là ở đâu. 666 lắc đầu: “Tôi không biết. Tuy nhiên, tôi đoán...”

666 nghĩ: “Có lẽ, phó bản cuối cùng không phải là một thế giới trong sách mà là thế giới thật.”

“Thậm chí, danh tính ở phó bản cuối cùng, có lẽ chính là thế giới của bản thân hai người.”

Nghe nói như thế, Diệp Trần liền nở nụ cười.

Cô quay đầu, nhìn Bạch Sùng, đưa tay xoa mặt anh ta.

“Thế giới sau, em muốn biết tên của anh.”

Diệp Trần khàn giọng: “Chúng ta ở bên nhau nhé, được không?”

Bạch Sùng kéo cô vào lòng, khàn khàn nói.

“Được.”

Tiếng tích đếm ngược cuối cùng vang lên, khói lửa bùng lên nổ tung. Diệp Trần được ôm vào lòng, khàn khàn nói.

“Em thích anh.”

“Rất nhiều kiếp rồi.”

Cô không biết đối phương có nghe thấy không, nhưng cô nghĩ, dù nghe hay không nghe, có lẽ anh ấy đều đã biết.

Họ thích nhau, rất nhiều kiếp rồi.

[Cuốn chín – Luôn là mèo của cậu: hết]

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

130. Chương 130: Thế Giới 10: Tiên Hiệp: Chi Tử Vu Quy*

Lúc Diệp Trần tỉnh lại, Ba Tám đang ngồi gõ máy tính.

Họ đã quay về trong không gian. Ba Tám vừa say sưa nhập chữ vào khung chat vừa chăm chú nhìn màn hình.

Diệp Trần xoa cổ đi lại đó, ngáp một cái: “Nhiệm vụ sao rồi?”

“Cũng không tồi, A. Sau khi chúng ta đi, Trần Lâm làm rất tốt.”

“Ồ,” Diệp Trần sán lại gần, nheo mắt nhìn khung chat, “anh đang nói chuyện với ai đấy?”

“Xê ra đi!”

Ba Tám đẩy cô một cái, nóng vội bảo: “Cô bớt quản tôi đi.”

“Ồ, 666 à.”

“Diệp Trần!”

Ba Tám nổi cáu. Diệp Trần xòe tay: “Tôi bị cận thị mà, đâu có đọc được gì. Là đoán cả đấy.”

Ba Tám mặc kệ Diệp Trần, quay lại tiếp tục gõ chữ. Diệp Trần đi rửa mặt xong quay ra, xé miệng một túi snack khoai tây, vừa nằm vừa ăn: “Anh với cô ấy đang bàn bạc gì đấy?”

“Chuyện mở phó bản cuối cùng cho hai người.”

“Tiến độ thế nào rồi?”

“Cô ấy vẫn đang xin. Giới AI chúng tôi có một hệ thống tổng đứng đằng sau, tôi đã hỏi máy chủ của tôi rồi, cô ấy bảo chỉ cần chỉ số tiến độ của hai người đủ là có thể mở phó bản cuối cùng. Chỉ số tiến độ của cô đủ rồi, không biết của anh ta thì thế nào.”

“Ba Tám,” Diệp Trần ăn một miếng khoai, trông không có vẻ gì là lo lắng, “tôi rất tò mò giới AI của các anh rốt cuộc có kết cấu xã hội thế nào vậy. Cấp trên của anh là máy chủ, cấp trên của máy chủ thì sao?”

“Giới AI chúng tôi thực ra khá giống công ty của loài người các cô. Mỗi máy chủ tương đương với một công ty, trong công ty có rất đông hệ thống. Mỗi máy chủ có một nguồn năng lượng riêng, máy chủ sẽ căn cứ vào nguồn năng lượng này để phân công chủ đề và nhiệm vụ cho các hệ thống thuộc cấp. Kết cấu cao hơn máy chủ thì tôi không rõ lắm, người làm nhiệm vụ như các cô chính là do cao tầng trên máy chủ an bài cho máy chủ, máy chủ lại phân lại cho hệ thống chúng tôi.”

“Vậy là, không phải vì tôi thích hợp với chủ đề của anh cho nên anh chọn tôi mà vốn dĩ tôi đã nhất định sẽ trở thành một người làm nhiệm vụ hả?”

Diệp Trần bỗng hiểu ra, đáp án này khá là bất ngờ.

Ba Tám gật đầu: “Không phải tôi chọn cô thì cũng sẽ có hệ thống khác chọn cô, cô chắc chắn sẽ phải trở thành một người làm nhiệm vụ.”

Nói xong, Ba Tám bỗng quay đầu lại: “Tốt rồi, nhận được câu trả lời rồi, bên phía anh ta không có vấn đề gì, một giờ nữa tôi và 666 sẽ cùng đưa hai người tới phó bản cuối cùng. Tôi nói cho cô biết trước một chút quy tắc

của phó bản cuối cùng nhé. Hệ thống chúng tôi không thể tham dự vào phó bản cuối cùng. Sau khi cô tới đó và tỉnh lại, cô chính là người đó.”

“Tôi chính là người đó?”

Diệp Trần hoang mang. Ba Tám gật đầu: “Phải, nghĩa là cô không có trí nhớ trước đây, cô chính là một nhân vật sống ở nơi đó của thế giới đó. Cô cứ thế mà sống thôi. Cô không có nhiệm vụ, chỉ cần sống tùy tâm là được. Cuối cùng nhiệm vụ có hoàn thành được hay không là do hệ thống tự nhận định. Nếu như cô được cho là đã thành công, vậy thì sẽ được khen thưởng, cô có thể lựa chọn tùy ý một thế giới mà cô đã từng qua để trở về sống. Tất nhiên, điều này cũng có nghĩa là, chỉ cần cô và nhân vật phản diện cùng chọn một thế giới, hai người có thể sống bên nhau mãi mãi. Có điều, đây là cách hiểu của tôi. Theo cách nói của 666 thì, thực tế là, phó bản cuối cùng là thế giới chân thực của hai người, đợi tới khi hai người hoàn thành rồi, hai người sẽ thức tỉnh ở thế giới chân thực, cô đi tìm anh ta là xong. Có điều, cụ thể cái này tôi cũng không hiểu lắm. Dù sao, cô chỉ cần nhớ sống cho tốt là đủ rồi.”

“Thế nào được coi là sống tốt?”

Diệp Trần không hiểu. Ba Tám ngẫm nghĩ: “Có lẽ chính là sống thật hạnh phúc chẳng?”

Diệp Trần gật gù. Một người một hệ thống cùng im lặng rồi Diệp Trần nói: “Nếu tôi thành công, chúng ta còn có thể gặp lại nhau không?”

“Có chứ.” Ba Tám ngượng ngịu nói, “Sau này dù có chủ nhân khác rồi, đến ngày nghỉ tôi vẫn có thể đến thăm cô.”

“Được.” Diệp Trần gật đầu, nghĩ một hồi, không nhin được bảo: “Ba Tám, tuy tới tận giờ tôi chưa từng nói với anh nhưng thực ra...”

“Dừng! Ngừng lại!”

Ba Tám dường như đã biết trước Diệp Trần muốn nói gì, gay gắt bảo: “Về rồi cả nói với tôi. Đừng có nói như thể di ngôn thế.”

Diệp Trần cười cười, thấy anh chàng Ba Tám lại buồn bực móc thuốc lá ra bèn bảo: “Hút ít thôi, 666 chắc chắn không thích đâu.”

“Tôi không thích cô ấy...”

“Ba Tám.”

Trong máy tính bỗng vang lên tiếng 666, sau đó màn hình máy tính liền biến thành hình dáng của 666. Cô nàng bình tĩnh hỏi: “Chuẩn bị xong chưa? Phải xuất phát rồi. Đưa họ đi xong, anh mau đi thi lại với tôi.”

“Ôi chao, biết rồi, sao cô nhiều chuyện thế chứ.”

Ba Tám vò đầu. Diệp Trần vội vàng nhảy bật tới đó, nói với 666: “666 à, Ba Tám cực kỳ thích cô đó!”

“Diệp Trần! Cô nói bậy gì đấy!”

Ba Tám nhảy dựng lên, cảm Diệp Trần đang ra sức muốn nhìn 666 lại, mở cửa, nhét cô vào trong, hậm hực nói: “Mau đi làm chuyện của cô đi!”

Cảnh tượng này thật là quen.

Diệp Trần ở trong đường hầm, gió thổi vù vù tới, hai mắt tối sầm lại, không biết gì nữa.

Lúc Diệp Trần tỉnh lại, cô đang ở trong động phủ của mình.

Xung quanh toàn là bụi bặm. Cô rung rung vai cho bụi bặm rơi xuống.

Một con hạc tiên bay vào trong động phủ, vừa tiếp đất liền hóa thành một thiếu niên, mừng rỡ đi vào trong, quỳ xuống đất nói: “Nghe thấy tiếng

phượng hoàng kêu liền biết ngay là tiên chủ xuất quan. Bạch Nhiễm đặc biệt tới chúc mừng!”

Diệp Trần mỉm cười đứng dậy, niệm chú thanh tẩy sạch sẽ mọi thứ rồi thông thả đi ra ngoài, lười biếng hỏi: “Ta đã bế quan bao lâu rồi?”

“Hồi tiên chủ, chừng một ngàn năm.”

“Một ngàn năm...” Diệp Trần mím môi, “Cũng tạm tạm.”

Với thần tiên bình thường, một ngàn năm có lẽ rất dài nhưng với Diệp Trần, vị thần tiên đã có từ thuở khai thiên lập địa mà nói, một ngàn năm quả là quá ngắn ngủi.

Diệp Trần vốn là một chiếc đàn có từ thuở hồng hoang, được hưởng tiên khí nên sinh ra linh trí. Năm thiên đạo đại nạn đó, thần thượng cổ trăm vị không còn nổi một. Do tu vi quá thấp nên Diệp Trần thành ra lại may mắn thoát nạn, đứng đỉnh lúc tu hành lúc không cho tới tận hôm nay, trở thành kẻ tài cán một phương.

So với các vị có từ thượng cổ như Đông Lăng đế quân, Thiếu Hoa đế quân, cô tất nhiên chẳng là gì nhưng so với thần tiên thiên giới ư? Cô không phải người đứng đầu thì cũng là một nhân vật tầm cỡ.

Vì xuất thân không chính quy, địa vị của Diệp Trần lại cao nên không khỏi có niềm vui thích chỗ mũi vào chuyện của người khác. Vừa xuất quan, liền bắt đầu quan tâm những chuyện vặt vãnh trên tiên sơn mình ở.

“Con gấu trúc tinh trên núi của chúng ta, lúc ta bế quan nó đang mang thai đôi, không biết là đã sinh chưa?”

“Chết rồi.” Bạch Nhiễm đã quen với sự tọc mạch của Diệp Trần, trả lời ngắn gọn. Diệp Trần bùi ngùi: “Sinh đôi nên bị chết à?”

“Không phải, gấu trúc không sống được một ngàn năm. Hơn chín trăm năm trước nó đã chết già tự nhiên rồi.”

Diệp Trần bùi ngùi gật đầu: “Phải rồi, con gấu trúc này từ nhỏ đã ngốc nghếch, ta làm phép nhiều lần cũng không khai mở linh trí cho nó được, đáng ra ta nên sớm đoán trước được mới phải. Thế còn con rùa trong hồ nước cạnh rừng trúc thì sao? Ta nhớ là rùa sống được rất lâu.”

“Sống lâu thành tinh, biến thành ác bá một phương, gây họa khắp nơi, bị Nguyệt Hà tiên tử thu đi rồi.”

Nghe xong kết cục của rùa ta, Diệp Trần lại bùi ngùi, tự nhủ với mình, không được phép mới có chút thành tựu đã kiêu ngạo, càn rỡ, xem con rùa này đó, cứ ngoan ngoãn làm một con rùa không tốt hay sao? Lại đi cậy mạnh xưng hùng xưng bá, để tiên quân Nguyệt Hà thấy chuyện bất bình, thế là chỉ còn nước trở thành canh trong nồi.

Nhắc tới Nguyệt Hà, Diệp Trần quay đầu lại, thay giọng: “À mà, Nguyệt Hà vẫn còn thích lo chuyện bao đồng như thế à?”

Nguyệt Hà là bạn tốt tri kỉ của Diệp Trần, là thần tiên chấp pháp ở Minh phủ.

Không giống như Diệp Trần, Nguyệt Hà là phàm nhân chết rồi hóa thành tiên, tuy thân phận không cao nhưng do hành sự gọn gàng, quyết đoán nên đã trở thành một vị thần tiên có thực quyền, có danh vọng cao ở Minh phủ.

Nhắc tới Nguyệt Hà, Bạch Nhiễm liền im lặng. Diệp Trần đi sát ra phía vách núi đen, phóng mắt nhìn núi sông xa xăm. Đợi một lúc không thấy Bạch Nhiễm nói gì, Diệp Trần quay đầu lại, ôn tồn hỏi: “Sao không nói?”

“Chuyện là... Nguyệt Hà tiên tử... đã xảy ra chút chuyện.”

“Xảy ra chút chuyện?” Diệp Trần nhíu mày, “Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện là, sau khi tiên chủ bế quan được năm trăm năm, Nguyệt Hà tiên tử đã yêu một phàm nhân... Gã phàm nhân này từng làm nhiều chuyện ác, đáng ra phải ở lại địa ngục chịu hình nhưng Nguyệt Hà tiên tử không đành lòng để người thương chịu khổ nên...”

Nghe kể đến đây, Diệp Trần tỏ ra kinh ngạc: “Nàng ấy thả hãn ta?!”

Nguyệt Hà có quyền lực lớn nhưng là một phàm nhân thăng tiên, không có chống lưng. Tiểu tiên phạm phải chuyện này trước nay đều bị phạt nặng. Giúp phàm nhân thoát tội, đây là tội lớn.

Bạch Nhiễm nặng nề gật đầu. Diệp Trần hít sâu một hơi: “Thế giờ nàng ấy ra sao rồi?”

“Thay người nọ chịu hình ở Vô Gian địa ngục.”

*Vô Gian (hoặc là vô gián) địa ngục: tên một tầng địa ngục, giống trong tên phim “Vô gian đạo”.

Giọng Bạch Nhiễm có phần thương tiếc: “Hiện giờ đã ở được năm trăm năm.”

Vừa dứt lời, Diệp Trần liền biến mất khỏi tầm mắt của Bạch Nhiễm.

Diệp Trần biết Vô Gian địa ngục là thế nào, núi đao biển lửa, ngày ngày chịu khổ hình, đây là nơi chỉ những linh hồn cực kỳ độc ác mới ở. Diệp Trần từng tới đó một lần, bị cảnh tượng tàn khốc của nơi đó dọa bỏ chạy, giật mình liên tục nằm mơ thấy ác mộng. Hể nghĩ tới chuyện Nguyệt Hà đã ở đó năm trăm năm, Diệp Trần liền không thể ngồi yên.

Nguyệt Hà tuy tính tình không tốt nhưng từ lượng lại không tồi. Nếu nàng ấy bị hành hạ tới chết dưới địa ngục thì sau này sẽ chẳng còn ai uống

rượu cùng Diệp Trần nữa.

Minh phủ là nơi cai quản linh hồn con người, đứng đầu là Thái Sơn phủ quân.

Thái Sơn chính là chốn về của hồn phách con người. Dân gian xưa nay có câu “Người sống Tây Trường An, người chết Đông Thái Sơn” chính là vì vậy.

*Một cách nói cổ ở Trung Quốc, tương tự như các niềm tin về thế giới của người chết như sẽ lên niết bàn hay tới Tây thiên cực lạc.

Thái Sơn phủ quân hình như là do người có tiên cách đảm nhiệm, đại thần thượng cổ không xuất hiện ở chốn này. Hiện giờ, trong thiên địa, ngoại trừ vài vị đế quân còn sót lại từ thời thượng cổ thì hết thảy đều không phải đối thủ của Diệp Trần. Vậy nên, Diệp Trần quyết định xông vào Minh phủ, cứu Nguyệt Hà ra. Cứu ra rồi sẽ để nàng ấy ở lại trên tiên sơn của Diệp Trần, Diệp Trần muốn xem xem, ai dám xông vào tiên sơn của mình để đòi người.

Trông coi Thái Sơn phủ quân là sức người phạm. Diệp Trần hùng hổ tới Minh phủ, đi trên đường Hoàng tuyền, tiến thẳng tới chỗ mười tám tầng địa ngục.

Đám hồn phách bị tiên khí làm cho sợ hãi, hét lên bỏ chạy.

Đám oan hồn bị giam dưới sông Vong Xuyên reo lên hoan hô. Diệp Trần đặt chân lên cầu Nại Hà, bọn oan hồn lệ quỷ từ dưới sông vươn cánh tay dài lên kéo Diệp Trần. Diệp Trần vùng trường kiếm, quát to: “Yên đó!”

Minh phủ lập tức yên lặng, một lát sau, có một tên quỷ sai quát lên: “Người nào xông vào Minh phủ ta?!”

Diệp Trần nghĩ giờ mà báo danh tự ra thì đúng là đồ ngu, vậy nên không nói gì cả, cứ thế đi thẳng xuống địa ngục.

Vô Gian địa ngục ở tầng cuối cùng trong mười tám tầng địa ngục. Lúc Diệp Trần tới được Vô Gian địa ngục, bọn quỷ sai đã ùn ùn kéo tới rất đông để ngăn cản. Diệp Trần vừa đi vừa đánh, bước vào Vô Gian địa ngục, cứu Nguyệt Hà thoát khỏi cực hình nung sấy trên bếp lò!

Da thịt nàng ấy run lên bần bật. Diệp Trần cả kinh. Nguyệt Hà cười cay đắng: “Sao tử lại tới đây?”

“Tử không đến, muội định chết luôn ở đây hay sao?”

Diệp Trần không biết phải làm sao, đưa Nguyệt Hà xông ra ngoài trước.

Nguyệt Hà được Diệp Trần khiêng, đã yếu ớt lắm rồi. Bọn quỷ sai xông tới như bày châu chấu. Diệp Trần không muốn khai sát giới, song phương nhất thời không ai làm khó nổi ai.

Diệp Trần nổi giận, đặt Nguyệt Hà xuống: “Gọi phủ quân của các người tới đây! Hôm nay Ông Sơn tiên chủ Diệp Trần ta đây tới để đòi người. Ta không muốn động thủ, gọi phủ quân của các người tới, nếu ta thắng, ta sẽ mang người đi. Nếu phủ quân của các người thắng, ta mặc cho các người xử trí!”

Vừa nghe lời này, xung quanh lập tức yên tĩnh. Diệp Trần cho rằng khí thế của mình đã làm bọn họ kinh sợ, quay lại kiêu ngạo nói với Nguyệt Hà: “Nhìn đi, đối phó với bọn thần tiên này, phải dùng vũ lực trấn áp.”

Nguyệt Hà ngơ ngác nhìn Diệp Trần, nghe hết câu mới gắng gượng bảo: “Diệp Trần, ta vốn tưởng tử chẳng qua chỉ là sống lâu hơn mọi người một chút nên mới kiếm được một cái danh hào. Hôm nay mới biết là tử thực sự có thực lực.”

Diệp Trần khá thích câu này, gật đầu bảo: “Hôm nay muội mới biết tuy hơi muộn một chút nhưng vẫn tốt hơn là hoàn toàn không biết gì.”

“Tỷ có biết đối thủ của tỷ là ai không?” Nguyệt Hà nhìn Diệp Trần đầy thương hại. Diệp Trần ngơ ngác: “Chẳng qua chỉ là một phạm nhân, sao ta phải biết người đó là ai?”

Nguyệt Hà: “...”

Vừa dứt lời, một thanh trường kiếm đánh thẳng tới từ đằng sau Diệp Trần, kiếm khí mạnh mẽ đập vào mặt.

Thanh kiếm kia rất nhỏ, rất dài, thân kiếm màu trắng bạc, chuôi kiếm làm bằng ngọc, trông thì chỉ là một thanh kiếm bình thường nhưng toàn bộ người của tiên giới đều biết tên của nó.

...Tử Quy.

Kiếm của chiến thần thượng cổ Đông Lăng.

Vị thần thượng cổ trẻ tuổi nhất, hung mãnh nhất, vào thuở hồng hoang, một mình chống chịu tám mươi một đạo thiên kiếp, dùng sét trời luyện cơ thể, trên chiến trường thượng cổ, đem thân mình làm bình chứa phong ấn ma thần thượng cổ vô cùng lợi hại.

Đây là vị thần tiên mà Diệp Trần sợ nhất. Bởi vì vị đế quân này trước nay không hề câu nệ chút phép tắc nào.

Nói dễ hiểu hơn là, vị này đánh cả phụ nữ.

Hơn nữa, hễ đã động thủ là sẽ động thủ hết sức nghiêm túc, không nề chút tình cảm nào, cũng không buồn giữ cho nhau lấy một chút thể diện.

Thích đánh một cách nghiêm túc thì cũng thôi nhưng đáng sợ nhất là, sức chiến đấu của vị này còn đặc biệt mạnh, vô cùng mạnh.

Năm đó ở buổi hồng hoang, lúc Diệp Trần còn đang cúp đuôi sinh tồn, hể cứ nhìn thấy Đông Lăng là liền bỏ chạy.

Giờ này khắc này, Tử Quy xuất hiện ngay trước mặt Diệp Trần, nàng bất giác nuốt nuốt nước bọt.

“Thanh kiếm này trông thật giống Tử Quy.” Diệp Trần cười rộ lên, mong được Nguyệt Hà chỉ cho chút khả năng nào khác, gượng gạo hỏi, “Là người sùng bái cuồng nhiệt của Đông Lăng để quân phải không?”

Vừa dứt lời, một giọng nói lạnh như băng liền vang lên: “Ông Sơn tiên chủ, ta nghe nói người muốn cùng ta chiến một trận?”

Trong lúc nói, bóng người đằng sau Tử Quy từ từ hiện ra.

Trường sam màu trắng bạc, đỉnh đầu đội kim quan, góc áo thêu chìm hoa văn mây cuốn, nhìn thôi đã làm người ta thấy lạnh cả người.

*tương tự ngọc quan nhưng bằng vàng. Chú thích ngọc quan xem ở đoạn đầu tiên của thế giới Tu chân.

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, lập tức lùi lại một bước, giơ tay lên, cuống quýt nói: “Ta không hề, không phải ta, không được nói lung tung. Xin phép cáo từ!”

Vừa dứt tiếng, Diệp Trần lập tức bỏ chạy. Trong chính chớp mắt ấy, Đông Lăng tung một quyền về phía Diệp Trần!

Đòn quyền đẩy như thế có sức nặng ngàn cân, nện mạnh lên ngực Diệp Trần. Diệp Trần chẳng hề kịp làm gì đã bị đánh bay rơi xuống lòng sông Vong Xuyên.

Nước sông bị máu Diệp Trần thối ra nhuộm đỏ một khoảnh. Mọi người nhìn thấy trên mặt nước có vài bọt bong bóng rồi sau đó người liền không

thấy đâu.

Nguyệt Hà ngồi đực mặt ra nhìn, mắt tròn tròn dần thối ra. Đông Lăng thân nhiên điểm mũi chân, nhảy vào trong sông, kéo Diệp Trần lên, quăng xuống dưới đất.

Diệp Trần cảm thấy xương sườn của mình ngâm ngấm đau, không biết là đã gãy mất mấy cây rồi, thều thào bảo: “Không đánh nữa... Ta nhận thua... Không đánh nữa đâu, thật đấy!”

Đông Lăng nhú nhú mày, giọng lạnh lùng: “Tiên quân thượng cổ sao có thể yếu đuối như thế? Đứng lên, nữa nào!”

Nghe thấy câu “nữa nào”, Diệp Trần không chịu nổi, òa lên khóc.

Mọi người ngây ra nhìn Diệp Trần. Nào có ai ngờ một vị tiên quân thượng cổ cao cao tại thượng lại bị người ta đánh cho phát khóc. Những lúc thế này chẳng phải là nên đứng dậy liều chết đánh tới cùng, quát to một câu “Bốn quân vẫn còn có thể tái chiến!” hay sao?!

Nguyệt Hà nhìn Đông Lăng đánh Diệp Trần, dẫn đo suy nghĩ, rụt cổ lại, tranh thủ lúc đang loạn để chuồn.

Diệp Trần phát hiện Nguyệt Hà bỏ mình lại bỏ chạy, cảm thấy tình nghĩa tỷ muội này thực sự không cần phải giữ nữa, nhất thời càng khóc khủng khiếp hơn.

Đông Lăng ngẫm nghĩ một chút rồi chìa tay ra. Diệp Trần ngạc nhiên, ngược mắt nhìn, chỉ thấy người nam tử trước mặt thái độ ôn hòa, mặt mày tuấn tú, không nhìn ra hỷ nộ buồn vui.

Đông Lăng đế quân kỳ thực cũng đã từng là đệ nhất mỹ nam của tiên giới. Chẳng qua vì các nữ tiên đi tỏ tình với người này hầu như đều bị đánh thành tàn tật cho nên chẳng còn mấy người ái mộ nữa.

Giờ phút này, vị đó lại chìa tay ra với Diệp Trần, Diệp Trần ngơ ngác nhìn khuôn mặt đẹp hoàn mỹ kia, trống ngực đập bùm bùm.

Diệp Trần bất giác nghĩ, phải chăng cái cây già nàng đây đã nở hoa, Đông Lăng đã bị trí tuệ và mỹ mạo của nàng chinh phục, quyết định cho nàng đãi ngộ đặc biệt, cho phép theo đuổi?

Trong tình huống bị sắc đẹp mê hoặc tới mất lý trí, Diệp Trần tràn ngập chờ mong chìa tay ra đặt vào lòng bàn tay Đông Lăng.

Đông Lăng vừa nắm tay Diệp Trần liền kéo một cái, lôi nàng dậy, quăng ra thật xa! Quăng đi rồi còn không quên bồi thêm một cú đá, đồng thời nói: “Nếu người không đứng dậy đánh được, ta có thể giúp người.”

Diệp Trần thổ huyết, gào lên: “Mẹ kiếp, Đông Lăng, ta liều mạng với người!!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

131. Chương 131: Chi Tử Vu Quy 2

Diệp Trần bị khiêng trở về Ông Sơn.

Sau khi quát một câu đó xong, Diệp Trần liền quyết đấu với Đông Lăng. Hai người đánh tới hôn thiên địa ám, nhật nguyệt lu mờ, đánh từ sông Vong Xuyên lên tận Nam Thiên Môn, xô đổ ba cây cột đá của Nam Thiên Môn, kinh động tới Thiên Đế, suýt chút thì tưởng là ma tộc đánh tới, dẫn cả đoàn thiên binh thiên tướng ra nghênh địch thì té ra lại trông thấy hai kẻ Đông Lăng và Diệp Trần người ngọm đầy máu nằm trên mặt đất.

Nàng bị gãy ba xương sườn, hai cẳng tay, đùi phải dập nát, nằm chờ người cạnh chiếc băng đề tên Nam Thiên Môn chờ chết.

Nước mắt chảy dài từ khóe mắt Diệp Trần. Tuy Diệp Trần biết Đông Lăng chẳng qua chỉ là hiếu chiến, không đến mức mưu sát tiên hữu, loại đánh nhau ở cấp độ này trong tiên giới là chuyện thường. Chỉ cần không làm tổn thương tiên căn, thần hồn thì ở tiên giới đều chỉ coi chúng thuộc vào loại hành vi đùa giỡn.

Nhưng Diệp Trần là một thần tiên bình thường, là một thần tiên tao nhã, là một thần tiên không thích động thủ.

Chuyện chính yếu là, bất kể có bị thương nặng hay không, Diệp Trần đau! Đau khóc muốn chết luôn!

Thiên Đế vừa tới liền chứng kiến cảnh tượng gây sốc này. Ông ta nhìn thấy Đông Lăng trước, há miệng ra nhìn, cuối cùng thở dài một tiếng đầy bất đắc dĩ: “Đông Lăng à...”

“Gây thêm phiền toái cho Thiên Đế rồi.” Đông Lăng gật đầu, thái độ cung kính.

Y bị thương cũng không nhẹ, hoặc có thể nói là, hơi nặng một chút. Vì Diệp Trần là thần tiên do trường cầm hóa thánh, gãy trường cầm một tiếng, âm thanh cũng có thể làm tổn thương thần hồn. Tuy Đông Lăng là kẻ tài cao gan lớn nhưng đối mặt với vị đại tiên còn sót lại từ thượng cổ Diệp Trần, thần hồn vẫn khó tránh khỏi bị thương. Sau đó, Diệp Trần lại dùng dây đàn đánh lên y, miệng vết thương tạo ra tất nhiên đáng sợ hơn nhiều so với vũ khí bình thường. Khấp người Đông Lăng, ngoại trừ mặt, đầu đầu cũng chẳng chịt vết thương, máu chảy đầm đìa, trông như trèo từ trong bể máu ra vậy.

Nhìn thấy thương thế của Đông Lăng, Thiên Đế xuýt xoa, có thể đánh Đông Lăng thành ra như vậy, tất nhiên không thể là một tiểu tiên. Thiên Đế xoay đầu nhìn thấy Diệp Trần nằm cạnh cái bảng hiệu Nam Thiên Môn bị rơi xuống đất. Diệp Trần thều thào kêu lên: “Cứu... mạng... với...”

Vậy là, dưới sự chủ trì của Thiên Đế, Diệp Trần được khiêng về Ông Sơn, Đông Lăng cũng bị tổng tiên trở về.

Sau khi Diệp Trần trở về, Thiên Đế phái y tiên tới trị thương cho nàng. Chút thương ngoài da ấy đối với Diệp Trần thì chỉ cần vài ngày là lại có thể sinh long hoạt hổ lại ngay nhưng trong lòng Diệp Trần thì lại bị tổn thương rất nặng nề. Nàng rầu rầu kéo y tiên Cửu Tổ lại kể lể: “Mọi người đều là tiên hữu, sao lại đánh đánh giết giết như vậy chứ? Sống bình thản một chút không tốt hay sao? Ta đường đường là một cây trường cầm thượng cổ, vậy mà bị hấn đánh cho đứt cả dây cầm. Hấn làm ta bị thương như vậy, có nghĩa lý gì chứ?”

“Hơn nữa,” Diệp Trần thở dài, “lúc đánh ta, có bao nhiêu là tiểu tiên nhìn thấy, ta biết giấu mặt mũi vào đâu đây? Để chúng tiểu tiên nhìn thấy bắt chước, chuyện này thật là không hay!”

“Tiên chủ,” Cửu Tổ cố định xương đòn cho Diệp Trần, tùm tùm cười, “nếu sợ bị tiên hữu nhìn thấy thì cứ đánh ở Minh phủ thôi, đừng lên thiên đình. Đông Lăng đế quân là đuổi theo tiên chủ nên mới kéo lên thiên đình đánh mà.”

“Ta đâu có ngốc.” Diệp Trần lập tức khoe khoang sự thông minh của mình, “Lên thiên đình còn có Thiên Đế che chở cho ta chứ. Thiên đình có nhiều tiên hữu như vậy, sao có thể đứng nhìn hăn đánh chết ta được. Đế quân thì cũng phải tuân thủ luật trời. Lạm sát tiên hữu là không tốt, không tốt.”

Cửu Tổ quần vãi quanh đòn Diệp Trần rồi thả một cái nơ bướm, nâng tay biến ra một đóa hoa nhỏ cài ở trên.

Diệp Trần là một cây cầm nghiệp dư. Trước kia, khi vẫn còn là đàn cổ, có người đặt một đóa hoa lên trên mặt đàn, Diệp Trần liền cảm thấy vui vẻ, tiếng đàn cũng trong trẻo hăn lên.

Cửu Tổ chu dao như vậy khiến trong lòng Diệp Trần vui hăn buồn. Bỗng bó xong, Cửu Tổ bắt đầu thu dọn tráp đồ nghề, nói với Diệp Trần: “Tiên chủ đừng làm nhảm nữa, chuyện tiên chủ xông vào Minh phủ thả Nguyệt Hà chạy mất đã bị Thiên Đế biết rồi. Thiên đình không quản chuyện của Minh phủ. Nguyệt Hà là do Thái Sơn phủ quân phạt, vậy thì phải xử lý theo quy củ của địa phủ. Tiên chủ phạm vào chuyện này, phải đi tìm Đông Lăng nhận lỗi đi.”

“Khoan đã!” Diệp Trần giơ tay ngăn lời Cửu Tổ, “Người không nói thì ta suýt quên mất. Tại sao Đông Lăng lại ở Minh phủ? Chuyện ta xông vào Minh phủ sao lại phải xin lỗi Đông Lăng?”

“Tiên chủ chưa nghe nói sao?” Cửu Tổ tỏ vẻ kinh ngạc, “Thái Sơn phủ quân đương nhiệm là Đông Lăng đấy ạ.”

Thái Sơn phủ quân là chức vị cao nhất ở Minh phủ. Cứ năm trăm năm lại thay một người mới. Trước đây chức vị này luôn do phàm nhân đảm nhiệm, tỷ như Thôi Tử Ngọc đời Đường, ngày quản dương đêm quản âm, quản cả âm dương lưỡng giới.

Thế nhưng, nhiệm kỳ này, do thiên trắc thấy Minh phủ có dị động bất thường, Thiên Đế lo Minh phủ có đại họa nên mới sai Đông Lăng ngày ngày đi gây hấn khắp nơi tạm thời tới đảm nhiệm chức Thái Sơn phủ quân.

Tên Đông Lăng này, ngoại trừ hơi bị thích đánh nhau một chút thì căn bản không có thói xấu nào.

Chịu được khó, được khổ, công minh chính trực, tương đối thông minh, vô cùng thích hợp với công việc của một Thái Sơn phủ quân.

Nghe Cửu Tổ nói xong, Diệp Trần rầu rĩ trong lòng, cảm thấy bản thân thật là xui xẻo, tới sớm một chút hay đợi muộn một chút cả tới cứu Nguyệt Hà thì đã không đụng phải Đông Lăng rồi.

Cửu Tổ thu dọn xong tráp đồ, nhắc nhở Diệp Trần: “Đợi mấy ngày nữa là tiên chủ sẽ khỏe ngay. Thiên Đế dặn tiên chủ đi nhận lỗi với Đông Lăng. Chuyện của Nguyệt Hà Thiên Đế cũng đã nghe nói rồi, Thiên Đế nhờ ta tiện thể chuyển lời cho tiên chủ rằng Thiên đình ủng hộ tiên chủ, chịu khó đi cầu xin Đông Lăng một chút để Đông Lăng thả người đi.”

“Ta cầu xin hấn thì có tác dụng gì?” Diệp Trần ngạc nhiên. Cửu Tổ lùi lại một bước nhìn chằm chằm Diệp Trần hồi lâu rồi gật gù bảo: “Ngoại hình xinh đẹp có lẽ là có tác dụng.”

Ngày thường Diệp Trần tuy hơi lười nhác nhưng nàng vẫn là mỹ nhân có tiếng trên thiên giới. Chẳng qua là vị mỹ nhân này sống lười biếng, quá

không có chí hướng, từ một mỹ nữ biến thành một kẻ lưu manh, khiến chúng quân tiên giới thanh cao chẳng buồn để mắt tới nàng.

Thế nhưng hôm nay Cửu Tổ lại công nhận nàng, chẳng những công nhận nàng còn nói nhỏ với nàng rằng: “Ta nói cho tiên chủ một bí mật. Đông Lăng từng đánh nhiều người, ta đi khắp nơi chấn trị, tiên chủ là người bị đánh nhẹ nhất đấy.”

“Chẳng lẽ không phải vì ta có võ nghệ cao cường hay sao?”

“Không, là nường tay đấy.”

Diệp Trần hít sâu một hơi, nường tay còn thành ra thế này, không nường tay chẳng hóa là đánh chết luôn sao?!

Tuy Diệp Trần sợ Đông Lăng nhưng vẫn vì một câu của Cửu Tổ mà trong lòng nảy sinh chút ảo tưởng.

Dù sao Đông Lăng cũng rất đẹp. Diệp Trần cảm thấy, mỹ nhân có tính tình tùy hứng một chút cũng có thể thông cảm được. Biết đâu trong lòng Đông Lăng, đánh là thương, mắng là yêu thì sao?

Vậy là, ôm một tia ảo tưởng như vậy, hai tháng sau, sau khi thương thế đã khỏi hẳn, sau khi Thiến Đế lại một lần nữa phái người tới bảo nàng đi nhận lỗi với Đông Lăng, cuối cùng Diệp Trần cũng gom đủ dũng khí, ôm Bạch Nhiễm một cái đầy thắm thiết rồi liền đi thẳng tới Minh phủ.

Lần này Diệp Trần tới cực kỳ lễ phép, cho người vào báo trước rồi quỳ củ đứng trước cửa Minh phủ, chờ quý sai thông báo xong xuôi mới bước vào.

Sau khi vào Minh phủ, quý sai dẫn nàng tới tận cùng của sông Vong Xuyên. Nơi tận cùng của sông Vong Xuyên có một tòa phủ đệ.

Minh phủ không có ánh sáng, thực vật đều tự phát ra ánh huỳnh quang, có vài đốm sáng lơ lửng trôi giữa không trung, trông như đom đóm.

Bên cạnh tòa phủ đệ này mọc rất nhiều mạn châu sa hoa, một con đường nhỏ rải đá cuội nổi thẳng tới cửa. Quý sai đứng chỗ cuối con đường sỏi, cung kính gọi: “Mời tiên quân vào.”

Nói đoạn, một con bướm có ánh huỳnh quang màu xanh lam nhanh nhẹn rời khỏi bụi hoa, bay tới trước mặt Diệp Trần. Sau khi Diệp Trần đặt chân lên con đường đá cuội, bướm bướm liền bay trước dẫn đường. Diệp Trần đi theo nó vào trong phủ, rẽ trái rẽ phải, liền trông thấy một người thanh niên ngồi dưới tàng cây.

Đây là một cây đào đường kỳ nở rộ, hoa sum suê trên cành, cánh hoa rơi như tuyết. Chàng ta ngồi dưới bóng cây, trường sam trắng ngần, trường bào khoác ngoài màu xanh lam có thêu hình tiên hạc. Tay áo trường bào ngắn hơn của trường sam một đoạn, màu xanh và trắng tôn nhau lên, trông rất đẹp.

Trước mặt chàng ta có một thủy kính không có đường viền, trông qua giống như một đầm nước, trên mặt kính có hình ảnh thẳng trập của nhân gian. Trong tay chàng ta là ngọc điệp ghi lại cuộc đời của phàm nhân, chàng đang dùng thần thức đọc nội dung trong ngọc điệp. Diệp Trần đến, chàng ta vẫn không hề nhận ra.

Diệp Trần cung kính đứng yên một bên, đợi một hồi mới thấy hàng mày của Đông Lăng giãn ra. Diệp Trần rụt rè lên tiếng: “Đế quân.”

Vừa mở miệng xong, Diệp Trần liền bắt đầu thấy sợ, sợ người này không hợp ý một câu liền đòi động võ.

Đông Lăng nghe tiếng Diệp Trần gọi, quay đầu qua nhìn, gật đầu chào, chỉ tay sang chỗ đối diện mình: “Ngồi đi.”

Nói đoạn, thủy kính bỗng nhiên biến mất, hóa thành một chiếc bàn trà.

Diệp Trần thấp thỏm ngồi xuống đối diện với Đông Lăng. Đông Lăng tự tay rót trà cho nàng. Trong lòng Diệp Trần càng thêm hoảng sợ nhưng vẫn phải tỏ ra cứng cỏi: “Lần này đến đây... là để thỉnh tội với đế quân...”

“Ừm.” Đông Lăng gật đầu, không nhìn ra là mừng hay giận. Diệp Trần nuốt nuốt nước bọt, nói tiếp: “Nguyệt Hà là bằng hữu tốt của ta, trong lòng ta biết nàng vì tình riêng mà thả tội phạm là sai, nóng vội tới Minh phủ cướp người là ta không đúng. Mong đế quân thứ lỗi.”

Nói xong, Diệp Trần bưng chén trà lên: “Diệp Trần lấy trà thay rượu, bồi tội với đế quân!”

Đông Lăng không nói gì, cúi đầu tựa như đang suy nghĩ.

Diệp Trần uống trà xong, tự cảm thấy dửng dưng hơn nhiều, trong lòng hết sợ, liền nghĩ, mặc kệ Đông Lăng nghĩ thế nào, cùng lắm thì lại đánh một trận nữa là xong!

Thế nhưng, đúng lúc Diệp Trần đang nghĩ như vậy, Đông Lăng bất thành linh bảo: “Thiên kiếp đại nạn, thần thượng cổ, trăm người không còn nổi một, sau đó lại gặp tiên ma đại chiến, thành ra ngàn người không còn nổi một. Người ta tự thuở hồng hoang đã quen biết, mặc dù không có giao tình gì nhưng cũng coi như là hữu duyên.”

Diệp Trần thấy bỗng dừng lại nhắc tới giao tình thì giật mình, có dự cảm Đông Lăng sắp xuất ra chiêu gì đó nguy hiểm. Nàng ngượng ngịu gật đầu: “Đế quân nói phải.”

“Thủa hồng hoang có biết danh hào của ngươi nhưng chưa từng gặp bao giờ.”

Tất nhiên rồi, thừa hồng hoang, Diệp Trần hề nghe thấy tên Đông Lăng, Thiếu Hoa các kiểu là liền xoay người bỏ chạy không một chút do dự. Cũng nhờ siêu năng lực “chạy rõ nhanh”, “biết thời thế” này mà Diệp Trần mới thoát được hết lần đại kiếp nạn này tới đại kiếp nạn khác.

Năm thiên đạo đại kiếp ấy, Diệp Trần hóa thành một cây cầm nhỏ, núp trong tay áo của Đông Lăng, vậy nên Đông Lăng một mình chịu tám mươi mốt đạo lôi kiếp, người khác thì bị sét đánh chết, còn nàng... lôi kiếp của nàng đều được Đông Lăng cản cho hết.

Về chuyện này, Diệp Trần cũng áy náy vô cùng.

Nàng cũng biết chuyện chặn lôi kiếp khi ấy cực kỳ nguy hiểm nhưng nàng của năm đó pháp lực thực sự hèn kém, những kẻ cứng cỏi hứng chịu thứ lôi kiếp do thiên đạo cố tình giáng xuống để đánh chết bọn họ đều đã chết hết. Vậy nên nàng chỉ còn nước tìm tới kẻ mạnh nhất buổi hồng hoang năm ấy, nấp trong tay áo đối phương, lôi kiếp đến, nàng liền lặng lẽ cùng chặn nó với đối phương.

Tất nhiên, chủ yếu là nhờ thực lực mạnh mẽ của Đông Lăng cho nên cả hai mới còn sống.

Nghĩ đến chuyện cũ, trong lòng Diệp Trần chột dạ, có cảm tưởng giờ bất kể Đông Lăng có nói gì, nàng cũng đều sẽ đồng ý.

Thế nhưng Đông Lăng lại nói: “Vậy nên, người xông vào Minh phủ, ta mới nhớ ra, ta chưa từng giao thủ với người. Giờ tiên giới thái bình, tiên hữu có thể chiến một trận với ta thật là ít ỏi, cho nên mới không nhận được mà ra tay.”

Diệp Trần: “...”

“Ta có một yêu cầu quá đáng.”

“Ta từ chối đánh nhau!”

Diệp Trần đáp khẳng khái. Tuy nàng mang lòng áy náy với Đông Lăng nhưng nếu muốn nàng luyện quyền với y...

Có khác gì bảo nàng chết.

Đông Lăng nhú nhú mày, một lát sau, chàng ta thở dài: “Ta đành có một yêu cầu quá đáng khác vậy.”

Nói xong, Đông Lăng ngẩng đầu nhìn Diệp Trần, trịnh trọng bảo: “Ở lại Minh phủ, làm người của ta đi.”

Diệp Trần đang uống nước, không hề phòng bị, phun một phát đầy khí thế vào mặt Đông Lăng.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

132. Chương 132: Chi Tử Vu Quy 3

Không khí lặng đi một hồi, Đông Lăng giơ tay, bên cạnh liền xuất hiện một đầm nước trong, một chiếc khăn trắng, chàng ta cầm khăn lau mặt sạch sẽ rồi ngẩng đầu bảo: “Sự vụ ở Minh phủ phức tạp, một mình ta khó xử lý hết được. Người ở lại Minh phủ làm thuộc hạ của ta đi, ý người thế nào?”

Diệp Trần: “...”

Thuộc hạ thì thuộc hạ, người của ta cái gì hả? Người nói chuyện như vậy làm người ta hiểu nhầm thật không hay.

Có điều, điều kiện này của Đông Lăng cũng chẳng phải là chuyện gì khó, nể tình Đông Lăng từng chặn thiên kiếp cho nàng, Diệp Trần gật đầu: “Được cống hiến sức lực vì đế quân là vinh hạnh của tiểu tiên.”

Đông Lăng ừ một tiếng, sau đó như bỗng nhớ ra: “Vị bằng hữu kia của người tên là Nguyệt Hà nhỉ?”

Diệp Trần căng thẳng, nôn nóng nói vội: “Thực ra ta với nàng ấy cũng không thân lắm...”

“À, vậy thì thôi vậy.”

“Gì??”

“Ta vốn định bảo đã là bằng hữu của người thì thả ra cũng được.”

“Là bằng hữu của ta!” Diệp Trần lập tức trượng nghĩa, “Quan hệ giữa ta và nàng ấy cực kỳ tốt!”

Đông Lăng nhú mày không hiểu, cầm ngọc điệp hỏi: “Người lúc bảo quen, lúc lại bảo không quen, rốt cuộc thì nàng ta và người có quan hệ thế nào?”

“Đại khái hẳn là loại quan hệ như gần như xa.”

Diệp Trần rầu rầu đáp.

Đông Lăng: “...”

Thế giới của phụ nữ thật là phức tạp, quả nhiên chàng ta không thể hiểu nổi.

Diệp Trần cảm thấy bản thân đối xử với Nguyệt Hà đúng là người trượng nghĩa nhất trong trời đất này. Vì chuộc thân cho Nguyệt Hà mà nàng đã cứ thế bán mình cho Đông Lăng.

Diệp Trần và Đông Lăng thỏa thuận xong về chức vị, tiền lương, ngày nghỉ, tiền thưởng và con đường thăng tiến... à, không có cái này.

Thỏa thuận xong về các đãi ngộ phúc lợi, Diệp Trần hơn hờ bảo Bạch Nhiễm chuyển hết đồ tới Minh phủ, ở cách vách với Đông Lăng.

Cuộc sống mỗi ngày của Đông Lăng cực kỳ tẻ nhạt, luyện kiếm, đọc kinh, ngộ đạo, phê mệnh cách.

Những chuyện này đều làm dưới tán cây hoa đào kia.

Chàng ta rất thích cây đào này, thường xuyên ngồi dưới đó. Uống trà thưởng hoa, đọc kinh ngộ đạo.

Còn Diệp Trần thì ngồi yên cạnh chàng ta, xem công văn, xem công văn, xem công văn.

Đông Lăng rất thích xem thủy kính, quan sát những chuyện thú vị của nhân gian xuất hiện trong đó. Chuyện này cũng giống như chuyện rất nhiều nữ tiên thích làm, chẳng qua là các nữ tiên thích chọn những chuyện chàng yêu thiệp, thiệp yêu chàng để xem, còn Đông Lăng thì tùy, thấy cái gì thì xem cái đó.

Diệp Trần không khỏi lấy làm lạ: “Ngày nào để quân cũng xem những thứ này để làm gì?”

“Ngộ đạo.”

Đông Lăng cầm chén trà lên nhấp một chút. Môi chàng ta rất mỏng, cánh môi màu anh đào, chạm vào chén trà sứ men trắng hoa xanh, nhìn thôi cũng thấy ngứa lòng.

Diệp Trần lặng lẽ dời mắt nhìn lăng đi, càng thấy khó hiểu hơn: “Xem cái này cũng ngộ được đạo sao?”

“Ừ.” Đông Lăng gật đầu, vẻ mặt tự nhiên, “Đạo từ người mà ra. Những người này trong mắt chúng ta chỉ như phù du sớm sinh chiều diệt, nhưng những tình cảm ấm lạnh mà đời người đã trải không hề ít hơn so với chúng ta. Tỷ như, người xem người này đi, nàng phụng mệnh phụ mẫu đính hôn với một người nam nhân nhưng lại yêu một người nam nhân khác...”

“Ngài muốn nói gì?” Diệp Trần rất không hiểu, yêu hay không yêu, chàng ta cũng nhìn ra đạo được sao?

Trong mắt Đông Lăng ánh lên vẻ tiếc nuối: “Bốn quân từ lúc được sinh ra trong trời đất này tới nay, cũng chẳng muôn màu muôn vẻ bằng nữ tử này.”

Diệp Trần: “...”

Nàng hiểu rồi, ý để quân là, chàng ta muốn yêu đương.

Là một thuộc hạ tốt, Diệp Trần cực kỳ tận tâm, nghĩ ngợi một chốc rồi bảo: “Yêu thì hơi khó nhưng dục thì dễ thôi.”

“Dục?”

Đông Lăng tò mò hỏi. Diệp Trần nhìn dáng vẻ ngoan như một đứa trẻ của Đông Lăng, bỗng cảm thấy mình không thể dạy hư chàng ta được.

Diệp Trần đành nuốt ngược những lời định nói vào trong bụng, đổi đề tài khác: “Để quân xem, người này nên xử lý thế nào?”

Bản chất của Đông Lăng thực ra là một người cực kỳ tùy duyên, Diệp Trần không muốn trả lời, chàng cũng không gắng hỏi đầu đuôi, thuận theo trả lời câu hỏi của Diệp Trần.

Hai người cứ ở chung với nhau như vậy, thực ra lại thấy vô cùng thoải mái.

Sau khi thân thiết, Diệp Trần phát hiện, gã Đông Lăng này, cực kỳ dễ nuôi.

Tuy là thần tiên của thiên giới nhưng chàng ta lại rất có giác ngộ của nhà Phật, cơ bản đều là “tùy duyên, tùy, đều được”.

Bạn hỏi chàng ta: “Để quân muốn uống trà không?”

Chàng ta đáp: “Tùy.”

Bạn hỏi chàng ta: “Để quân muốn uống rượu không?”

Chàng ta đáp: “Đều được.”

Bạn hỏi chàng ta: “Để quân muốn đi ngắm mỹ nhân không?”

Chàng ta liền rời mắt khỏi ngọc điệp, ngẩng đầu hờ hững đáp: “Tùy duyên.”

Tùy duyên, có lúc nghĩa là ngắm, có lúc là không ngắm.

Lúc là ngắm, hai người kéo nhau lên thiên đình, nấp trên mái ngói, chui trong đồng rơm, núp sau bụi hoa, lén lút rình những tiên nhân xinh đẹp.

Đi xem đôi ba lần, Đông Lăng bắt đầu thấy khó chịu.

“Người toàn dẫn ta đi nhìn nam tử.”

Đông Lăng phản kháng: “Ta không thích ngắm nam tử.”

“Đều là mỹ nhân cả,” Diệp Trần ăn nho, tỏ vẻ xem thường: “có gì khác nhau đâu? Lắm chuyện!”

Đông Lăng không nói gì, chàng ta ngẩng đầu nhìn Diệp Trần một cái, nói rất tự nhiên: “Nam tử như bọn họ chưa gọi là mỹ nhân được.”

“Như ai thì mới gọi là mỹ nhân?” Diệp Trần buột miệng hỏi lại. Đông Lăng ngẩng đầu, ánh mắt tỏ vẻ sâu xa.

“Ta cảm thấy, ta đẹp hơn một chút.”

Diệp Trần không đáp gì, lùi lại một bước nhìn chăm chăm Đông Lăng một lúc lâu. Lần đầu tiên bị người ta nhìn chăm chăm như vậy, Đông Lăng chẳng những không thấy không thoải mái mà lại còn bỗng dưng thấy tim đập nhanh lên một cách kỳ lạ.

Bàn tay cầm ngọc điệp của chàng ta siết chặt lại. Diệp Trần cuối cùng cũng lên tiếng: “Đúng là rất đẹp.”

Đông Lăng bất giác thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy nên,” chàng ta thản nhiên nói, “sau này ngắm ta là đủ rồi, đừng ngắm mấy thứ dưa vẹo táo nứt đó nữa.”

Diệp Trần sửng người, nàng cảm thấy, hình như mình lại vừa mới bị tán tỉnh rồi.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thử Bạch
www.dtv-ebook.com

133. Chương 133: Chi Tử Vu Quy 4

Diệp Trần bị Đông Lăng làm giật mình, còn đối phương thì thái độ thản nhiên như không, nhắm mắt lại, đưa thần thức vào trong ngọc điệp, cứ như chẳng hề ý thức được mình vừa nói gì.

Diệp Trần thở nhẹ một hơi. Đông Lăng vô tư, thông thả làm chuyện của bản thân. Diệp Trần chợt dạ nhìn chàng ta một cái, ngồi xuống bên cạnh, lặng lẽ xem công văn.

Xem được một lúc, Diệp Trần nhớ ra một chuyện: “À này, người Nguyệt Hà cứu, tại sao lại vào địa ngục?”

“Giết quá nhiều người.”

Đông Lăng nhẹ nhàng đáp: “Hắn vốn là một phàm nhân, tên là Mạc Vô Tà. Năm đó, Nguyệt Hà lịch kiếp, hóa thành phàm nhân, gặp Mạc Vô Tà. Mạc Vô Tà vốn là con nhà buôn bán lương thực, gặp họa diệt môn, người nhà bị tra tấn tới chết trước mặt hắn ta. Đêm người nhà bị giết đó, lúc họ vẫn còn một hơi tàn, đám người diệt môn nói với hắn rằng, chỉ cần hắn có thể cầu cứu được một người tới cứu người nhà hắn thì bọn họ sẽ cho phép đại phu tới chữa trị cho họ.”

“Hắn đi gõ cửa từng nhà cầu xin ai đó hãy tới cứu người nhà của mình.”

“Nhưng không ai mở cửa.” Diệp Trần thở dài, đã đoán ra được kết cục của Mạc Vô Tà. Đông Lăng gật đầu, bình tĩnh kể tiếp: “Hàng xóm xung quanh đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người nhà cậu ta từ lâu nhưng bọn hung thủ đã báo trước, không cho phép ai được mở cửa. Mọi người đều đóng cửa không dám ra, không một ai dám mở cửa.”

“Mạc Vô Tà đi cầu xin hết nhà này tới nhà khác, cuối cùng đi tới gõ cửa nhà Nguyệt Hà. Nguyệt Hà ở nhân gian tuy xuất thân bần hàn nhưng cực kỳ xinh đẹp. Nàng đi theo người mẹ quả phụ của mình mở một hàng quán nhỏ, nghe có tiếng gõ cửa, Nguyệt Hà liền ra mở.”

“Mạc Vô Tà cầu xin nàng ta, Nguyệt Hà nhận lời. Mạc Vô Tà kéo tay Nguyệt Hà trở về nhà nhưng khi ấy, người nhà của y, vì mất máu quá nhiều nên đều đã chết cả.”

Diệp Trần không nói gì, nằm nghiêng người cạnh người Đông Lăng, kéo nho lại gần, ăn nho rồi bảo: “Tiếp đi.”

Đông Lăng nhìn nàng một cái, đi tới sát gần nàng, ngồi dựa vào gốc cây hoa đào, tay vân vê một quả nho, bỏ ngọc diệp sang một bên.

“Người cũng ăn nho?”

“Sao lại không ăn?” Đông Lăng thắc mắc. Diệp Trần nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời: “Ta tưởng rằng cỡ người như ngươi và Thiếu Hoa để quân tất nhiên là sẽ đều cực kỳ khắc khổ, vô cùng bần hàn, một lòng vắn đạo, tuyệt không có lòng hưởng lạc. Không ăn ngũ cốc, cốc, chỉ hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, nước chỉ uống sương buổi sớm mai, y phục nếu không phải do Thiên Đế có quy định thì ắt là chỉ mặc loại rẻ tiền nhất. Toàn thân từ đầu đến chân, chỉ có một thanh kiếm là đáng tiền. Những thứ ngon lành như nho, như vải, xa hoa lãng phí, sẽ ảnh hưởng tới đạo tâm của ngươi.”

Đông Lăng nghe xong, ngoài mặt không thể hiện chút thái độ nào, ăn hết quả nho rồi quay đầu sang nói với Diệp Trần: “Hóa ra trong lòng ngươi,

các đế quân đều là thực vật thành tiên.”

Uống sương sớm, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, đây toàn là những tiêu chuẩn tu tiên của thực vật.

Mà còn là loại thực vật cực kỳ khốn khó cùng quẫn.

Diệp Trần ngượng ngùng gật đầu: “Là ta nông cạn, không biết gì về các người. Dù sao thì danh giá cao như các người nào có giống ta.”

“Có gì không giống chứ?” Đông Lăng nhíu mày, “Người và ta đều là thần lịch kiếp hồng hoang, có gì không giống nhau?”

Diệp Trần cười gượng.

Không giống hơi bị to đấy.

Thuở hồng hoang, đế quân sở dĩ là đế quân tất nhiên là bởi vì có thực lực.

Vào buổi hồng hoang, dựa vào chém chém giết giết, hùng cứ một phương. Còn Diệp Trần thì dựa vào trốn trốn núp núp, tham sống sợ chết.

Lúc thiên đạo đại kiếp nạn tới, các đế quân dựa vào thực lực của bản thân tự vượt qua lôi kiếp, còn Diệp Trần thì vẫn trốn trốn núp núp như trước, dựa vào sự mạnh mẽ vượt trội của Đông Lăng mà thoát được lôi kiếp.

Thần ma đại chiến sau này, các đế quân ra tiền tuyến, ai nấy đều là những cỗ máy sát phạt, núi thây biển máu đều chỉ là để làm nền cho bọn họ. Còn Diệp Trần, vào lúc ấy...

“Không ổn rồi, ta bụng đau, rút đây.”

“Trạng thái của ta hôm nay không tốt, rút.”

“Đối phương hung ác quá, rút thôi.”

Đến tận khi các đế quân đánh cho bọn chúng thành tàn phế mới chạy ra hô to một tiếng: “Vì thiên giới, anh đừng giết địch, chết không hối tiếc! Không giết tới tận giây cuối cùng, Diệp Trần quyết không quay về núi!”

Sau đó hùng hổ xông lên, giết được một lũ què quặt, đau ốm.

Vậy là, sau khi kết thúc đại chiến tiên ma, mọi người đều có mùi, những người thực sự hăng hái chiến đấu đổ máu đều được phong thần, trở thành đế quân.

Còn hạng như Diệp Trần, được Thiên Đế ban cho một cái danh hiệu hữu nghị, quay về ổ của mình, làm Ông Sơn tiên chủ.

Nhưng chuyện như vậy, nhất định Diệp Trần sẽ không kể ra, quá mất mặt. Nàng ho một tiếng, quay sang bảo: “Ừm, tiếp tục đi, người giết Mạc Vô Tà là ai? Còn người nhà hắn là ai?”

“Người giết Mạc Vô Tà là một tông phái ở nhân gian dựa dẫm vào ma tộc, tên là Vô Vọng tông. Mạc Vô Tà là người có ngày sinh thuần âm ngày âm tháng âm năm âm, là ma chủng trời sinh.”

Ma chia làm rất nhiều loại, ma cấp cao thì hoặc là do kế thừa huyết thống, hoặc là do cái “ác” trong thiên địa mà ra, “ác” thường cần có một vật dẫn, vật dẫn này chính là ma chủng.

Khi ma chủng bị ác niệm chiếm cứ hoàn toàn tự sẽ trở thành một ma cấp cao mới. Vô Vọng tông giết cả nhà Mạc Vô Tà là để ép hắn thành ma.

Nếu như đêm đó, Nguyệt Hà không mở cửa cho Mạc Vô Tà thì có lẽ hắn đã thành ma.

Nhưng Nguyệt Hà đã mở cửa cho Mạc Vô Tà, vậy nên Mạc Vô Tà không thành ma, trong lòng hắn có thiện niệm, thứ thiện niệm duy nhất ấy chính là Nguyệt Hà.

Người giết hại cả nhà Mạc Vô Tà không giết hắn, bỏ hắn lại ở trấn nhỏ đó, đưa cho hắn một đoạn kinh văn và bảo rằng, nếu quả có một ngày hắn muốn làm gì đó thì có thể niệm đoạn kinh văn này.

“Đó là chuyển sinh chú.”

Đông Lăng vân vân một trái nho, Diệp Trần nghe chàng ta kể, giọng chàng đều đều, làm người nghe thấy hơi buồn ngủ. Đông Lăng thấy nàng gà gât bèn hỏi: “Dựa không?”

“Gì?”

Chẳng biết tại sao, vừa nghe chàng ta hỏi vậy, thấy chàng vỗ vỗ đùi mình, Diệp Trần liền bất giác bò qua nằm luôn.

Gối đầu lên đùi Đông Lăng, nghe chàng ta kể tiếp: “Nhưng mà Mạc Vô Tà không biết. Hắn ta đi theo Nguyệt Hà, ở lại trấn nhỏ đó, Nguyệt Hà giữ hắn ta lại để hắn giúp bày hàng quán. Lúc ấy, Mạc Vô Tà rất vui vẻ. Sáng sáng hắn và Nguyệt Hà cùng nhau bày sạp, tối đến lại cùng nhau về nhà. Trấn nhỏ họ ở có một con sông nhỏ rất dài, mỗi lần về nhà đều sẽ đi ngang qua.”

“Nguyệt Hà thích cái đẹp, Mạc Vô Tà hay hái hoa đẹp về làm những món đồ trang trí nho nhỏ tặng Nguyệt Hà.”

“Hắn ái mộ nàng, muốn tặng cho nàng những thứ tốt đẹp nhất.”

“Vậy là hắn tham gia khoa cử, đọc sách ở kinh thành. Nguyệt Hà gửi thư cho hắn. Hằng tháng họ đều viết thư cho nhau.”

“Thế rồi, ở kinh thành, Mạc Vô Tà gặp được một nữ tử, người con gái này là quận chúa có thân phận cao quý. Quận chúa thích Mạc Vô Tà, nàng ta cũng biết về sự tồn tại của Nguyệt Hà, bèn chặn những lá thư của Mạc Vô Tà lại.”

Vậy là Mạc Vô Tà không còn nhận được thư của Nguyệt Hà nữa.

Hắn đi hỏi thăm đồng hương thì được biết Nguyệt Hà đã thành thân.

Hắn không dám đối diện với chuyện Nguyệt Hà đã thành thân, hắn vốn nghĩ công thành danh toại rồi sẽ cưới nàng, giờ hắn công thành danh toại, nàng lại đã thành thê tử của kẻ khác.

Vậy là hắn cứ ở mãi ở kinh thành, không về.

Còn Nguyệt Hà ở quê nhà, chờ, chờ mãi. Sau cùng, Nguyệt Hà quyết định phải đi tìm Mạc Vô Tà. Thế nhưng, cũng chính tối hôm đó, lúc nàng gói ghém hành lý, nàng nhận được một bức thư báo rằng Mạc Vô Tà có đồ gửi cho nàng, bảo nàng tới một ngôi miếu đồ nát để nhận.

Nàng quá nóng lòng muốn biết được tin tức về Mạc Vô Tà, thậm chí còn tưởng rằng Mạc Vô Tà sẽ đến đó, vậy nên nàng đi tới đó. Thế nhưng, chờ ở đó là một gã đàn ông đã mê luyện nàng từ lâu.

Gã đàn ông đó đã có thê thất. Lúc gã định cưỡng hiếp nàng, thê tử của hắn xông tới, mắng chửi Nguyệt Hà dụ dỗ trượng phu của nàng ta.

Nguyệt Hà cãi nhau với người đàn bà đó, trong cơn phẫn nộ, người đàn bà ấy đã kéo Nguyệt Hà ra ngoài đường.

Nàng ta dẫn theo mấy người huynh đệ, lôi nàng đi điều phố, kể lể chuyện nàng dụ dỗ trượng phu của nàng ta.

Nếu không phải có tư tình, có cô nương nào lại lén gặp riêng một người nam nhân trong miếu hoang?

Nguyệt Hà thích cái đẹp, luôn trang điểm rất xinh xắn. Một cô nương chưa chồng, nếu không phải định dụ dỗ người khác thì ngày ngày son phấn, mặc đồ lòe loẹt để làm gì?

Mọi người thi nhau chất vấn, những lời dối trá ùn ùn đổ ập tới.

Đám đàn ông thì bịa đặt chuyện nàng dụ dỗ bọn họ, nói như thể người đàn ông nào chưa từng bị nàng dụ dỗ thì mất mặt lắm vậy.

Đám đàn bà thì chửi mắng nàng cử chỉ bất chính, không coi ai ra gì, giả vờ thanh cao, cậy có nhan sắc nên không coi ai ra gì.

Mẹ của Nguyệt Hà xông ra cãi nhau với bọn họ, bị đánh ngã lăn ra đất, mẹ góa con cô, sao có thể chống lại những người huynh đệ của đám đàn bà kia.

Bọn chúng trối nghiến Nguyệt Hà bắt đứng giữa đường. Mẹ Nguyệt Hà khóc lóc chạy tới kinh thành, sau nhiều phen vất vả, cuối cùng cũng tìm được Mạc Vô Tà.

Lúc Mạc Vô Tà và mẹ của Nguyệt Hà chạy về tới trấn nhỏ thì chuyện đã qua nửa tháng.

Không ai biết nửa tháng qua Nguyệt Hà đã trải qua những gì.

Có lẽ biết nhưng không dám nói ra. Lòng người tàn ác, có đôi khi ác tới mức không thể nào kể ra miệng được.

Đại đa số mọi người cũng chẳng làm gì lớn, chẳng qua chỉ nhục mạ mấy câu, ném vài viên đá nhỏ.

Thế nhưng, con người chính là như vậy. Một cánh cửa sổ đang đẹp, vậy nó sẽ mãi mãi đẹp như vậy. Một khi nó bị vỡ một góc, sẽ có người không kiêng dè gì đập nó nát luôn.

Lúc Mạc Vô Tà trở về, thi thể của Nguyệt Hà đã bị ném ra vùng đất hoang.

Hắn và mẹ của Nguyệt Hà phải tìm rất lâu mới thấy nàng. Nàng bị gặm cắn không còn nhìn ra hình người. Mẹ của Nguyệt Hà hoảng hốt lùi lại, đến nhìn cũng không dám nhìn.

Mạc Vô Tà lại bước tới, ôm cô nương ấy vào lòng.

“Nguyệt Hà,” hắn khàn khàn gọi, “ta về rồi đây. Nàng vẫn giống như trước, thật là đẹp.”

Khoảnh khắc ấy, thứ thiện niệm duy nhất trong lòng Mạc Vô Tà, không còn nữa.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

134. Chương 134: Chi Tử Vu Quy 5

Đối với Nguyệt Hà, trở về sau khi ném trái đủ vị phàm trần, tất nhiên nàng ấy biết, hết thấy những gì bản thân trải qua, chẳng qua chỉ là những ý nghĩ ngông cuồng.

Thế nhưng, đối với Mặc Vô Tà, khoảnh khắc cô nương ấy chết trong lòng hắn, đấy đơn giản là chết.

Khi Nguyệt Hà uống nước Vong Xuyên xong trở về Minh phủ, cũng là lúc Mặc Vô Tà an táng thi thể của nàng vào trong lòng đất.

Hắn dẫn mẫu thân của Nguyệt Hà đi tìm hàng xóm, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lúc Mặc Vô Tà tới hỏi, hàng xóm lảng giềng đều đóng chặt cửa, ngậm miệng không nói. Mặc Vô Tà đành ẩn vào một góc khuất, để mẫu thân của Nguyệt Hà đi gõ cửa, một người đàn ông ra mở, mắng chửi bằng giọng quê: “Sao mụ vẫn còn ở đây? Có chịu thôi đi không? Có phải chúng tôi đánh chết con gái mụ đâu, nàng ta tự dưng chết đấy chứ.”

Mẫu thân của Nguyệt Hà đau đớn khóc: “Con gái tôi đang yên đang lành sao lại tự dưng chết được?”

“Nàng ta tự sát!” Người hàng xóm quát lên, “Liên quan gì tới chúng tôi? Nàng ta tự sát!”

Mẫu thân của Nguyệt Hà đôi co với đám người đó, họ mắng chửi Nguyệt Hà một tràng rồi đóng cửa lại.

Mạc Vô Tà bước ra nâng mẫu thân của Nguyệt Hà dậy.

Sau đó, họ đi tìm một đứa trẻ bảo nó kể cho nghe.

Là ai hại nàng ấy?

Nguyệt Hà đã chết như thế nào?

Những câu từ ngây thơ của trẻ con mơ hồ tái hiện lại nửa tháng ấy của Nguyệt Hà.

“Mọi người đều nói nàng ta là người xấu, trói nàng ta vào cây rồi cho chúng cháu ném đá nghịch với nhau.”

Trẻ con đã như vậy, thế những người kia còn làm những gì nữa, thật không khó đoán.

“Ăn? Làm gì có ai lại cho nàng ta ăn.”

“Mẹ bảo là nàng ta bẩn lắm, không được đụng vào.”

Đứa trẻ ngây thơ kể, hồn nhiên không biết mình đang nói gì, đôi mắt trong veo, sáng như sao trời.

Mạc Vô Tà run run, khàn khàn hỏi: “Làm vậy mà không thấy mình sai hay sao?”

“Sao cháu lại sai chứ?” Đứa trẻ thắc mắc, “Nàng ta là người xấu mà.”

Mạc Vô Tà im lặng, mắt nhắm lại, không lên tiếng nữa.

Chạng vạng ngày hôm đó, hắt đi ven con sông nhỏ, tưởng như lại thấy cảnh nàng đội một vòng hoa trên đầu chạy tới trước mặt hắn và hỏi: “Vô Tà

thấy ta có đẹp không?”

Hắn run run không nói, không dám cất tiếng nói. Đàng xa có tiếng người cãi nhau, hắn sốt ruột chạy về.

Mẫu thân của Nguyệt Hà tranh cãi với người ta, bị vây lại đánh, ngã ra đất.

Bà đã gần năm mươi tuổi, chỉ có một đứa con gái duy nhất là Nguyệt Hà. Sau khi Nguyệt Hà mất, bà cũng không muốn sống nữa. Bà trách móc, chửi rủa người của cả trấn nhỏ khiến dân chúng nổi giận.

Người tới ngày càng đông. Mạc Vô Tà xông tới che chở cho mẹ của Nguyệt Hà, đánh nhau với bọn họ.

Nhưng người tới quá đông, hắn vốn cũng chỉ là một thư sinh bình thường, sao có thể đấu lại đám người hung hăng này?

Trong khoảnh khắc ấy, Mạc Vô Tà cảm thấy chưa bao giờ bất lực đến thế.

Cho dù là năm ấy, khi cả nhà bị diệt môn, hắn cũng không cảm thấy bất lực bằng lúc này.

Lúc cả nhà bị giết, hắn biết kẻ thù của mình là tà, là ác. Hắn có thể trưởng thành, hắn sẽ trở nên mạnh mẽ, lúc ấy hắn có thể chống lại bọn chúng.

Nhưng vào lúc này, bị gây gộc đánh vào người, bị người ta đâm đá, địch thủ của hắn là ai?

Là nhân tính, là đông đảo chúng sinh. Những kẻ mà giờ phút này trông như kẻ ác, quay lưng đi lại chỉ là những người bình thường.

Họ không phải tà, chẳng phải ác, họ chẳng qua chỉ ngu muội, hẹp hòi.

Có thể làm gì họ chứ?

Có thể làm gì bây giờ?

Chẳng lẽ lại giết hết những người này hay sao?

Khi ý nghĩ này vừa lóe lên, Mạc Vô Tà có cảm giác dường như mình vừa đẩy mở một cánh cửa.

Thời niên thiếu, khi hấn gõ cửa từng nhà cầu xin trong vô vọng, chỉ có cô nương có nụ cười rất tươi ấy là chịu ra mở cửa.

Thế nhưng, cuối cùng cô nương ấy lại bị ném xác nơi đồng hoang, thì thế không còn nguyên vẹn.

Những người này không đáng được sống tiếp...

Ma niệm trào dâng, hấn không khống chế nổi chính mình, bắt đầu niệm đoạn chuyển sinh chú đó.

Những luồng khí đen tụ vào trong cơ thể, hấn run run, cơ bắp cứ thế nứt, nứt dần ra.

Tất cả mọi người đều đáng chết.

Đều đáng chết cả.

Hấn bùng nổ, lật tay cướp cây gậy gỗ, đánh một gã đàn ông ghim lên tường.

Trong đêm đó, hấn đã giết hại ba ngàn bốn trăm hai mươi ba người.

Minh phủ bỗng đón thêm hơn ba ngàn hồn phách không nên tới, tất nhiên là kinh động tới Đông Lăng.

Lúc ấy Mạc Vô Tà vẫn chưa hoàn toàn đọa ma, vẫn còn là hồn người. Đông Lăng đích thân ra tay, bắt Mạc Vô Tà về địa phủ, nhốt vào Vô Gian địa ngục.

“Bản ý của ta là hi vọng hắc ở Vô Gian địa ngục có thể ăn năn, sám hối. Nếu hắc còn chút lòng hướng thiện, địa ngục ắt tự có cửa ra. Nếu hắc không còn chút thiện ý nào thì sẽ vĩnh viễn ở dưới địa ngục, không được siêu sinh.”

Đông Lăng nhấp một chút trà, cúi đầu nhìn cô nương đang gồi đầu lên đùi mình. Diệp Trần đã thiêu thiêu ngủ, cánh đào rơi xuống mặt nàng, Đông Lăng lặng lẽ nhìn rồi đưa tay nhặt nó đi.

Diệp Trần ngủ hết buổi chiều mới dậy.

Tỉnh dậy phát hiện mình vẫn đang gồi lên đùi Đông Lăng, còn Đông Lăng thì đang lật xem sách.

Diệp Trần vận người đầy thoải mái rồi ngẩng đầu nhìn Đông Lăng: “Ta dựa vào người người như vậy không sao chứ?”

“Không sao.”

Giọng Đông Lăng rất tự nhiên.

Diệp Trần cười cực kỳ vui vẻ: “Đông Lăng à, ta vốn tưởng rằng người là một tên thần tiên vô cùng keo kiệt. Giờ mới biết, hóa ra người cực kỳ hào phóng.”

“Ồ?”

Đông Lăng liếc nhìn: “Tại sao?”

“Ngày trước, ta và Nguyệt Hà nói chuyện với nhau. Người cũng biết đấy, ta và nàng ấy đều là nữ tiên lớn tuổi chưa gả có tiếng trên thiên giới.

Bữa đó bọn ta thảo luận với nhau xem nếu ta biến thành nam tử thì nên làm gì.”

“Nguyệt Hà bảo với ta, nếu ta biến thành một nam tử, vậy nhất định phải hôn nàng ấy một lần để nàng ấy biết cảm giác được một nam tử mỹ mạo hôn là thế nào.”

“Tuy ta cảm thấy hôn Nguyệt Hà là một chuyện hơi bị đáng sợ nhưng nếu có thể hiến thân vì tỷ muội thì đây gọi là có nghĩa khí.”

Nói xong, Diệp Trần thở dài: “Đông Lăng à, giờ người cho ta mượn đùi để dựa, giúp ta được biết cảm giác gối lên đùi của một nam tử là thế nào, người thực sự rất nghĩa khí.”

Nghe Diệp Trần bảo vậy, Đông Lăng nghĩ ngợi rồi bỏ sách sang một bên, bình thản đáp: “Chuyện nào có đáng gì chứ?”

Diệp Trần vừa liếc nhìn lên đã thấy Đông Lăng cúi đầu xuống, đôi môi lạnh như băng chạm vào môi nàng.

Diệp Trần tròn mắt, Đông Lăng thì nhíu mày, đôi mắt trong veo, hồn nhiên như thể không ý thức được mình đang làm gì.

Chàng ta dùng lực, áp lên môi Diệp Trần. Tim Diệp Trần đập nhanh như bay. Đông Lăng đưa đầu lưỡi liếm liếm môi nàng.

Diệp Trần giật nảy mình, xô Đông Lăng ra, xoay người lăn đi!

Nàng thở hổn hển, ngẩng đầu không sao tin nổi.

Đông Lăng chạm tay vào cánh môi màu anh đào của chàng ta, cau mày, nghiêm túc bảo: “Rất mềm, cảm giác rất kỳ lạ, muốn đuổi đầu lưỡi...”

“Đủ rồi!”

Diệp Trần giơ tay ngăn chàng ta lại, nghẹn họng hồi lâu cuối cùng hỏi: “Người làm gì thế?!”

“Người muốn biết cảm giác được nam tử hôn là thế nào, người lại là bằng hữu của ta, chút chuyện nhỏ ấy, bốn quân cảm thấy nên giúp đỡ.”

Diệp Trần: “...”

Đông Lăng nhìn nàng, thái độ thông dong, bình thản, thấy sắc mặt Diệp Trần không được tốt, nghĩ ngợi rồi nói thêm: “Trước đây ta không có bằng hữu, không rõ làm bằng hữu thì nên làm thế nào, nếu có làm chuyện gì khác người, mong chớ để tâm, cứ nói thẳng với ta là được.”

Diệp Trần nghe chàng ta bảo vậy, nhìn vẻ mặt nghiêm túc đó của đối phương, nhất thời không nói được gì.

Chưa kể Đông Lăng là một đại mỹ nhân có vô vàn người theo đuổi, chỉ tính riêng thân phận của chàng ta, được chàng ta hôn đã là một chuyện cực kỳ hãn diện rồi.

Xét về diện mạo và thân phận, chuyện này, Đông Lăng mới là bên chịu thiệt thòi.

Trong chớp mắt, Diệp Trần bỗng có cảm giác mình lừa gạt một thiếu niên vô tri, nghĩ tới quá trình trưởng thành của Đông Lăng, không đánh đánh giết giết thì cũng là giết giết đánh đánh, nàng liền cảm thấy, bản thân phải tha thứ cho chàng ta.

Vậy là Diệp Trần ho khẽ một tiếng: “Này, Đông Lăng à, thực ra vừa rồi ta chỉ nói đùa cho vui thôi, chuyện hôn nhau, thực ra không tùy tiện được đâu. Phải hai người thích nhau thì mới được hôn.”

Đông Lăng nghe xong nhú mày suy nghĩ, thái độ rất nghiêm túc.

“Vậy nên,” Đông Lăng suy luận, “bằng hữu với nhau thì không thể hôn như vậy được?”

“Đúng đúng đúng.” Diệp Trần gật vội, “Phải là người yêu, là phu thê thì mới được làm vậy!”

Đông Lăng gật gù: “Vậy nên người với bằng hữu của người cũng sẽ không làm vậy phải không?”

“Đúng vậy.” Diệp Trần rất đổi vui mừng, Đông Lăng thật là thông minh, chẳng qua không có ai dạy mà thôi. Diệp Trần bỗng ý thức được trách nhiệm phải dạy cho vị đế quân hung tàn nhất thiên đình này đạo lý đối nhân xử thế, bèn trịnh trọng đáp: “Giữa bằng hữu tất nhiên là không.”

“Ừ.” Đông Lăng gật đầu, cầm chén trà lên nhấp một chút, “Ta hiểu rồi. Nhưng mà,” Đông Lăng ngẩng đầu rầu rĩ nhìn Diệp Trần, “bốn quân phát hiện, làm chuyện này thấy rất dễ chịu, chuyện sung sướng như thế, nếu như ta muốn làm nữa, thì phải làm thế nào?”

“Tìm người yêu của người đi!”

Diệp Trần nghiêng răng nghiêng lợi. Đông Lăng phủ định ngay: “Ta không có.”

“Thế thì tìm đi!”

Diệp Trần thấy Đông Lăng quá thiếu chủ động: “Người thích ai, nói với ta, ta giúp người.”

Đông Lăng nâng chén trà ngẫm ngợi một chốc rồi lắc đầu: “Chờ thêm xem sao.”

Diệp Trần gật đầu, thầm cân nhắc xem xung quanh mình, có nữ tiên nào trên thiên đình xứng đôi với Đông Lăng hay không.

Diện mạo phải ưa nhìn một chút, không thể kém hơn mình được.

Địa vị phải cao quý một chút, bất kể thế nào, cũng không thể kém hơn mình.

Phải nhiều nhiều tuổi một chút, nhỏ tuổi quá không hiểu chuyện. Đông Lăng cần một người tri kỷ chăm sóc, kiểu gì cũng phải là người sống từ thời hồng hoang tới giờ...

Chọn tới chọn lui, Diệp Trần nghĩ mãi mà không ra có ai phù hợp.

Suy nghĩ liên mấy ngày như vậy, Diệp Trần kiểm tra ngày tháng rồi xin phép với Đông Lăng, thấy bản thân đã lâu không về Ông Sơn nên muốn về một chuyến xem thử.

Lỡ như sơ sẩy một cái, có tên nào thành tinh trên Ông Sơn nổi loạn thì sao? Giờ không có Nguyệt Hà giúp nàng dạy dỗ bọn chúng nữa rồi.

Đông Lăng nghe nàng trình bày xong, nghĩ ngợi chốc lát rồi bảo: “Ta về cùng người.”

“Thế thì... không được hay.”

Dẫn theo Đông Lăng về ỗ, áp lực có vẻ hơi lớn.

“Ta không có bằng hữu, chưa từng đến thăm nhà bằng hữu bao giờ.” Đông Lăng thản nhiên nói vậy nhưng Diệp Trần lại nghe ra có chút gì đó như là... buồn thương. Diệp Trần cân nhắc rồi quyết định mang cả Đông Lăng về đi chơi.

Diệp Trần vỗ vai Đông Lăng, nghiêm túc bảo: “Được, người theo ta về Ông Sơn, ta đảm bảo khiến người cảm thấy thoải mái như ở nhà!”

Đông Lăng gật đầu: “Ừ.”

Lên kế hoạch xong, Diệp Trần mượn cớ đi vệ sinh, tránh Đông Lăng đi.

Sau đó lập tức truyền tin cho Bạch Nhiễm, sốt sắng nói: “Bạch Nhiễm, ta sẽ mang cả Đông Lăng về cùng, người nhớ sửa soạn trên núi một chút, nhất là động phủ của ta ấy, mấy món y phục ta vứt lung tung, cất hết đi cho ta, mấy quyển sách ta vứt lộn xộn thì xếp lại cho chỉnh tề một chút. Còn nữa, đông cung đồ các kiểu thì giấu kỹ vào, thể diện của Ông Sơn dựa cả vào người đấy hiểu chưa?!”

Bạch Nhiễm ngẩn người, rụt rè hỏi: “Đông Lăng? Ý tiên chủ là Đông Lăng nào?”

“Đông Lăng đế quân, Thái Sơn phủ quân ấy!”

Có thứ gì đó kêu loảng xoảng một hồi, sau đó Diệp Trần nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết ở Ông Sơn.

“Tiên chủ bị bắt cóc rồi!”

“Tiên chủ muốn dẫn theo Đông Lăng đế quân về!”

“Có phải chúng ta sẽ bị đánh chết hay không?!”

Diệp Trần sầm mặt, cắt đứt cuộc truyền tin với Bạch Nhiễm.

Trong lúc Diệp Trần đi truyền tin, ngọc thạch trong tay Đông Lăng bỗng sáng lên, trên miếng ngọc thạch lập tức hiện ra chân dung Thiếu Hoa thân choàng ruy băng, đầu cài lông hạc sắc sỡ.

Đằng sau chàng ta có rất đông tiên quân và các cô nương. Thiếu Hoa uốn éo khiêu vũ với một cô nương, phấn khởi hỏi: “Đông Lăng, dạo này người đi đâu vậy? Mọi người tìm người chẳng được! Giờ bọn ta đang ở địa bàn của phượng tộc, người mau tới đây chơi đi!”

“Không đi.”

Đông Lăng thản nhiên đáp. Thiếu Hoa chặc chặc mấy tiếng: “Tối đây uống chút rượu thôi cũng được, không thì thật uống thanh danh của Thiên Đình tứ thiếu chúng ta! Người tới Minh phủ làm phủ quân ngu người rồi sao hả? Hahahaha.”

Đông Lăng ngẩng đầu, mỉm cười: “Nếu còn để ta nghe được lời đồn người kéo ta làm Thiên Đình tứ thiếu gì gì nữa, ta đảm bảo người sẽ không ra khỏi Thiếu Hoa cung được nữa đâu.”

Thiếu Hoa lập tức bịt miệng, lắc đầu nguầy nguậy. Đúng lúc này, bóng Diệp Trần từ từ xuất hiện ở đằng xa, Thiếu Hoa tròn tròn mắt, hô to một tiếng: “Nàng ta...”

Đông Lăng giơ tay làm phép, chân dung Thiếu Hoa lập tức biến mất.

Tử Vi để quân mang rượu tới, thấy Thiếu Hoa ngơ ngơ ngác ngác bèn ôm một cô nương vào lòng rồi hỏi: “Đông Lăng đâu rồi?”

“Có một cô nương...” Thiếu Hoa thều thào đáp. Tử Vi nhú mày: “Gì?”

Thiếu Hoa giật mình hồi thần, tóm Tử Vi lại bảo: “Bên cạnh Đông Lăng có một cô nương! Có một cô nương!”

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Trong chớp mắt ấy, các đế quân cùng có một dự cảm.

Tên Đông Lăng vẫn luôn chê bai bọn họ buông thả dục vọng, vẫn luôn bảo muốn thành Phật, có lẽ mùa xuân đã tới rồi.

Tác giả có chuyện muốn nói: truyện bịa, đừng so sánh, đối chiếu làm gì.

【mẫu truyện nhỏ – Đông Lăng trước và sau khi quen Diệp Trần 】

Trước khi quen:

Thiếu Hoa: “Đông Lăng, người đang làm gì đấy?”

Đông Lăng: “Đánh nhau.”

Thiếu Hoa: “Đừng đánh nữa, qua đây vui vẻ đi!”

Đông Lăng: “Được.”

Thiếu Hoa: “Ta nói rồi mà, Đông Lăng là tốt nhất, gọi đến là đến ngay.”

Văn Xương: “Là do hần tùy duyên thôi.”

Sau khi quen:

Thiếu Hoa: “Đông Lăng, người đang làm gì đấy?”

Đông Lăng: “Đang bận.”

Thiếu Hoa: “Bận gì? Đừng bận nữa, lại đây vui vẻ đi, đừng làm uổng thanh danh của Thiên Đình tứ thiếu chúng ta!”

Đông Lăng: “Đừng có kéo ta cùng hội với các người. Ta làm người không ra khỏi nổi Thiếu Hoa cung bây giờ.”

Thiếu Hoa: “...”

Văn Xương: “Đây không phải Đông Lăng của chúng ta! Tuyệt đối không phải!”

【 mẫu truyện nhỏ – trực tiếp màn biểu diễn của các đế quân 】

Thiếu Hoa: “Chúng tôi là F4 Thiên Đình! Tôi là Thiếu Hoa để quân, các bạn nữ hãy đứng lên nào!”

Tử Vi: “Tôi là Tử Vi để quân, yêu tôi, em sợ không?”

Văn Xương: “Tôi là Văn Xương, mãi mãi là Văn Xương của các bạn! Hãy cho tôi thấy cánh tay của các bạn nào!”

Đông Lăng: “...”

Ba đế quân: “Đông Lăng, nói gì đi chứ Đông Lăng!”

Đông Lăng: “Tôi không cùng loại với bọn họ.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

135. Chương 135: Chi Tử Vu Quy 6

Diệp Trần cực kỳ vui vẻ, tận tình tiếp đón Đông Lăng tới Ông Sơn, suốt dọc đường không ngừng giới thiệu về yêu ma quỷ quái trên Ông Sơn. Vừa về tới cổng Ông Sơn, Diệp Trần liền trông thấy Bạch Nhiễm dẫn theo già trẻ trên dưới ở Ông Sơn đứng trước cổng đón. Một đám dưa vẹo táo nứt sắp ngay ngắn chỉnh tề thành một hàng, run rẩy nhìn Đông Lăng bằng vẻ mặt thấy chết không sờn.

Bạch Nhiễm đứng trước hàng người, Diệp Trần và Đông Lăng vừa đáp xuống, Bạch Nhiễm liền bước tới, run rẩy hành lễ trước Đông Lăng, nói lập cà lập cập: “Cung nghênh... Thái... Thái... Thái Sơn phủ... phủ quân...”

Đông Lăng hiện giờ là Thái Sơn phủ quân đương nhiệm, xưng hô chào hỏi thường được kèm thêm chức vị. Đông Lăng gật đầu, đáp lời: “Ừ.”

“Phủ quân... quân... đại... đại... giá quang lâm, Ông... Ông... Ông... Sơn lấy làm vinh... vinh...”

“Được rồi. Người đừng nói nữa.” Diệp Trần sốt ruột ngắt lời Bạch Nhiễm, “Người không thể nói năng cho nên hồn được à?”

Đông Lăng nghe vậy liền cực kỳ hòa nhã bảo: “Diệp Trần, đừng trách móc nặng nề người ta như vậy, nói lấp là chuyện bẩm sinh, bốn quân không để tâm đâu.”

Chúng tiên ở đây: “...”

Bạch Nhiễm thuộc vào hạng giỏi nói nhất Ông Sơn, nếu bạn có thời gian, hẳn ta có thể níu bạn lại nói liền một tháng không ngừng nghỉ. Thế mà Đông Lăng vừa tới liền làm hẳn bị xoắn lưỡi.

Mọi người im thin thít, đứng run rẩy trên mặt đất. Đông Lăng quan tâm hỏi han: “Hơi lạnh nhỉ?”

Nói xong, chàng vung tay áo, Ông Sơn lập tức ấm hẳn lên, xuân về hoa nở.

Được chứng kiến màn xoay chuyển thời tiết này của y, đám người trên Ông Sơn lại càng sợ.

Siêu quá, lợi hại quá, không thắng nổi, không hề có phần thắng!

Chúng dân đưa ánh mắt tha thiết nhìn Diệp Trần, gửi trao hy vọng cho nàng. Diệp Trần bất đắc dĩ, kéo Đông Lăng đi: “Đi thôi, mặc kệ bọn chúng.”

“Khoan đã!” Bạch Nhiễm cuối cùng cũng góp đủ dũng khí, giữ rịt tay áo Diệp Trần lại, nói vội, “Tiên chủ chờ chút đã, ta có chuyện muốn nói!”

“Hóa ra không phải bị nói lắp.” Đông Lăng gật gù. Bạch Nhiễm cứng người, cắn răng nói tiếp: “Tiên chủ qua đây đi.”

Diệp Trần nhú nhú mày, bị Bạch Nhiễm kéo đi. Ra một chỗ thật xa, Bạch Nhiễm bày một kết giới, len lén nhìn Đông Lăng một cái, thấy chàng ta đang hào hứng nói chuyện với đám tiểu yêu bèn nhỏ giọng thậm thụt nói với Diệp Trần: “Tiên chủ, Nguyệt Hà tiên tử đang dưỡng thương ở trong núi. Làm sao bây giờ?!”

Diệp Trần cứng đờ.

Tuy Đông Lăng nói là tha cho Nguyệt Hà nhưng ai biết có phải là tha thật hay không đây? Lỡ như vừa thấy mặt liền động thủ thì sao?

Diệp Trần dẫn đo trong chốc lát rồi bảo Bạch Nhiễm: “Đuổi nàng ấy đi đi!”

Bạch Nhiễm giật mình kinh ngạc: “Thế có phải là tàn nhẫn quá không?”

“Đạo hữu chết, bần đạo không chết. Lỡ Đông Lăng thấy nàng ấy liền khó chịu, đánh nhau ở Ông Sơn, người thấy ta nên tìm ai đòi đền tiền đây? Nguyệt Hà hay là Đông Lăng?”

Nguyệt Hà nghèo kiệt xác tất nhiên là không đền nổi rồi. Đông Lăng hả?

Dù có trăm lá gan Diệp Trần cũng không dám đi tìm y đòi tiền.

Bạch Nhiễm ngẫm nghĩ một hồi thấy Diệp Trần nói chí phải, móc bàn tính nhỏ cất trong tay áo ra gảy gảy. Nếu Nguyệt Hà và Đông Lăng đánh nhau ở Ông Sơn, Ông Sơn nhà bọn họ sẽ bị hao tổn ít nhất mười vạn tiên thạch.

Bạch Nhiễm tính xong bèn đáp ngay: “Tiên chủ nói rất đúng, ta sẽ đuổi nàng ta đi!”

Bàn bạc xong, Bạch Nhiễm và Diệp Trần quay lại. Lúc này, Đông Lăng đã thuyết phục thành công một tên tiểu yêu thay đổi chí nguyện từ học y sang lập chí xưng hùng xưng bá ở Ông Sơn.

Da đầu Diệp Trần giần giật, vội vàng lôi Đông Lăng đi, dẫn vào trong núi đi dạo, giới thiệu thắng cảnh núi non cho chàng ta biết.

Đông Lăng gật gù, nghiêm chỉnh lắng nghe. Diệp Trần thấy không thể cứ một mình nói ra rả mãi bèn hỏi Đông Lăng: “Để quân có nơi nào muốn đi hay có cảnh sắc nào muốn ngắm không?”

“Tùy.”

Đối mặt với câu trả lời thế này, Diệp Trần chẳng thấy bất ngờ chút nào. Câu nói kinh điển của người này chính là tùy duyên, tùy, tùy ý mà.

Nàng gật đầu, ngẫm nghĩ: “Hay là ta dẫn người đi ăn gì đó ngon ngon nhé?”

“Ừ.”

Đông Lăng gật đầu. Diệp Trần liền dẫn Đông Lăng tới chợ Ông Sơn, mua hai bát bánh trôi.

Diệp Trần tự hào giới thiệu với Đông Lăng: “Con thỏ tinh này làm những thứ khác thì thường, chỉ riêng làm món bánh trôi này là cực kỳ ngon. Người xem, cái nhân vùng đen này, vỏ mịn mà mỏng, giống như một số người, vẻ ngoài trắng trẻo, non mềm, hồn nhiên, lương thiện, mở ra xem thử, chậc, một bụng nước đen!”

Nghe vậy, Đông Lăng dừng động tác ăn bánh trôi lại. Diệp Trần thấy chàng ta ngừng ăn thì quay sang bảo: “Người làm sao thế? Ăn đi chứ! Ta đâu có nói người. Nói cho người biết nhé, để quân là thần tiên lương thiện nhất đời này ta từng gặp đấy! Mọi người hay bảo người tàn bạo, ta lại thấy, người chẳng qua chỉ là không biết thể hiện bản thân. Thực ra người rất tốt, nếu không đánh nhau thì tốt.”

“Không đánh nhau,” Đông Lăng lắc đầu, “chẳng thú vị gì cả.”

Diệp Trần bóc quýt cho chàng ta, vô tư nói: “Vậy thì đừng có gặp ai cũng đánh. Tìm ai mạnh ngang ngửa người ấy.”

“Tỷ như ai?”

“Thiếu Hoa kìa!”

Diệp Trần đưa quýt cho Đông Lăng. Đông Lăng nhú mày: “Thiếu Hoa?”

Diệp Trần gật đầu: “Đúng thế. Ta nghe nói Thiếu Hoa để quân cũng giống người, dung mạo tuấn tú, dũng mãnh thiện chiến nhưng biết làm người hơn người nhiều, các nữ tiên trên thiên đình ai cũng khen hết.”

“Kể cả người?”

“Ta?” Diệp Trần chỉ đầu ngón tay vào chính mình, nghĩ nghĩ rồi bảo: “Ôi, thực ra ta chưa từng tiếp xúc với Thiếu Hoa để quân, trước đây đi nhìn chàng ta, toàn là nấp trong bụi cỏ, trên mái nhà để xem trộm. Vì chưa từng bị phát hiện nên cũng không biết bị phát hiện thì sẽ thế nào. Theo kinh nghiệm âm thầm quan sát của ta, ta thấy vị Thiếu Hoa để quân này thực sự rất được.”

“Người còn từng đi rình trộm hẳn?”

Đông Lăng nhú mày nhìn quả quýt Diệp Trần bóc cho chàng ta: “Sao người không đi rình trộm ta?”

“À, người hả,” Diệp Trần bật cười, “nghe nói ai đi rình trộm người cũng bị đánh thành tán phế nên ta không dám đi...”

Đông Lăng im lặng. Diệp Trần tiếp tục luyện thuyên kể các tin đồn của Thiếu Hoa cho Đông Lăng nghe. Đông Lăng im lặng nghe một hồi lâu, cuối cùng bảo: “Sai lầm.”

Diệp Trần ngơ ngác, ngẩng đầu hỏi: “Gì cơ?”

“À.” Đông Lăng quay đầu đi, thái độ thản nhiên, “Ý ta là, Thiếu Hoa không tốt như các người nói.”

“Người với Thiếu Hoa để quân...”

“Hắn toàn muốn lôi kéo quan hệ với ta.” Đông Lăng đứng dậy, đi về phía nơi ở của Diệp Trần. Trời đã chạng vạng, thêm một lát nữa là sẽ tối hẳn. Diệp Trần đi theo, trong lòng khá là kích động.

Tiên giới cũng có phân chia cấp bậc. Sơn chủ như nàng đây cũng ngang với hộ nhà giàu mới nổi, còn cỡ như đế quân, thì đúng là cần vai vế có vai vế, cần năng lực có năng lực, cần địa vị có địa vị.

Cỡ như đế quân giống như người chỉ thấy ở trong sách vậy, rất hiếm khi thấy ngoài đời, vừa thần bí lại vừa có năng lực phi phàm, một nửa các tin tức vỉa hè buôn dưa của tiên giới đều xoay quanh các đế quân.

Tỷ như dăm ba chuyện không thể không kể của Thiếu Hoa đế quân và Long nữ.

Dăm ba chuyện không thể không kể của Văn Xương đế quân lịch kiếp dưới trần và bé gái nhân gian mồ côi.

Dăm ba chuyện không thể không kể giữa Tử Vi đế quân và Nguyệt thần Vọng Thư...

Trước đây, Diệp Trần rất thích những chuyện này. Trong bốn vị đế quân, người nàng hài lòng nhất chính là Thiếu Hoa.

Kể ra thì, luận về diện mạo, Đông Lăng mới là kiểu nàng yêu nhất nhưng tính tình Đông Lăng rất tàn bạo, tính cách của Thiếu Hoa lại lạc quan, tao nhã, cực kỳ ân cần với các nữ tiên, là người tình trong mộng mà biết bao nữ tiên tha thiết mơ tưởng, mong được một lần tình cờ gặp gỡ, biết đâu chừng có thể kết thành nhân duyên.

Chẳng qua, Diệp Trần đợi liên mấy vạn năm cũng không đợi được một lần ngẫu nhiên bất ngờ tình cờ gặp gỡ Thiếu Hoa nên bèn chắt đứt suy nghĩ này. Tuy vậy, sở thích hóng chuyện via hè thì không hề đứt đoạn. Hôm nay có thể thu thập được nguồn tin trực tiếp từ một nhân vật trung tâm của các tin đồn, trong lòng Diệp Trần vô cùng phấn khích, hỏi thăm ngay: “Thế người không mấy để ý tới Thiếu Hoa để quân hả?”

“Ừ,” Đông Lăng gật đầu, “ta không muốn làm bạn với bọn họ.”

“Bọn họ là...”

“Thiếu Hoa, Tử Vi, Văn Xương.” Đông Lăng nói xong liền quay đầu lại, nghiêm túc bảo: “Bọn họ đều không phải người tốt, sau này người thấy họ thì cách xa ra một chút.”

Diệp Trần: “...”

Cái này có vẻ hơi không giống trong tưởng tượng của Diệp Trần. Diệp Trần rụt rè hỏi: “Sao đế quân lại nói về các tiên hữu như vậy?”

Đông Lăng im lặng một lúc lâu rồi quay đầu lại: “Ta nói với người, người đừng nói với ai nhé.”

Vừa nghe thấy câu mở đầu này, Diệp Trần lập tức phấn chấn.

Đông Lăng bắt đầu kể từ thừa hồng hoang kể đi, bôi xấu không chừa một góc nào.

Tỷ như Văn Xương bắt cá hai tay, tỷ như Tử Vi tự luyện cho rằng không nữ tiên nào đẹp bằng mình, tỷ như Thiếu Hoa chuyên gia vứt tất và quần lót trên giường...

Diệp Trần nghe Đông Lăng dùng giọng điệu bình thản lột trần hết một mặt không muốn để ai biết của ba vị đế quân xong, có cảm tưởng hình

tượng của ba vị đế quân sụp đổ rầm rầm trước mặt.

Chuyện kể vừa hết thì cũng là lúc hai người về tới cửa phòng Diệp Trần.

Đông Lăng nhìn nàng: “Ta vào uống chén trà nhé?”

Diệp Trần rầu rầu gật đầu. Đông Lăng đẩy cửa vào trong, liền thấy ngay một loạt tranh vẽ Thiếu Hoa dán đầy phòng.

Những bức vẽ vụng về này cực kỳ thịnh hành ở thiên giới, năm tiên thạch là đã mua được một tấm rồi. Các tiên nữ ái mộ Thiếu Hoa thường hay mua nó về dán lên tường, nhìn vật nhớ người.

Đông Lăng nhìn thấy bức tường dán đầy tranh Thiếu Hoa liền dừng bước. Diệp Trần thấy lạ, sao Đông Lăng không vào nhỉ?

Nàng ngẩng đầu lên, một bức tường toàn là Thiếu Hoa đập ngay vào mắt.

Nàng ghen lời, thật muốn đánh chết Bạch Nhiễm!

Mất mặt, quá mất mặt!

Diệp Trần muốn chôn mặt mình xuống đất, đứng đực ra ở cửa, không nói một lời. Đông Lăng chậm chậm quay người lại, nói với vẻ ý tứ sâu xa: “Hóa ra... người thích Thiếu Hoa à?”

Diệp Trần hét lên, chạy vào phòng, xé hết tranh của Thiếu Hoa xuống, ném vào trong thùng rác.

Đông Lăng đứng ở cửa, hai tay lồng trong tay áo, nghiêng người tựa khung cửa nhìn Diệp Trần hủy thi diệt tích đồng lịch sử đen của mình.

Chờ Diệp Trần làm xong, Đông Lăng mới đứng đĩnh nói: “Đừng quá bần khoản, ai tuổi trẻ không một lần làm chuyện ngốc nghếch chứ? Sau này khả năng nhìn người sẽ tốt lên.”

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn Đông Lăng, thấy khó hiểu tại sao Đông Lăng lại chắc chắn rằng mắt nhìn người của nàng sẽ tốt lên chứ.

Đông Lăng mỉm cười, sao trời lấp lánh sau lưng: “Có ta gác cửa giúp người rồi.”

Nghe vậy, Diệp Trần cực kỳ cảm động. Nàng cảm thấy, kết giao bằng hữu nhiều năm, Đông Lăng là vị bằng hữu thực lòng thực dạ giúp đỡ nàng, suy nghĩ cho nàng nhất. Diệp Trần đi ra phía cửa, cầm tay Đông Lăng, kích động bảo: “Đông Lăng, người quả nhiên là bằng hữu tốt nhất của ta!”

Đông Lăng chăm chú nhìn bàn tay nàng nắm tay y, y đáp: “Ừ.”

Trong lúc Đông Lăng và Diệp Trần đi dạo núi, Bạch Nhiễm đã gói ghém tay nải gọn gàng tề chỉnh cho Nguyệt Hà, bảo Nguyệt Hà lặng lẽ chuồn đi. Đông Lăng và Diệp Trần ngồi hàn huyên trong phòng một lát, Diệp Trần thấy đã khuya bèn hỏi Đông Lăng: “Đế quân đã muốn đi ngủ chưa?”

“Tùy.” Đông Lăng gật đầu. Diệp Trần đứng dậy định đi tiễn Đông Lăng. Đông Lăng bỗng nhớ ra hỏi: “Nguyệt Hà ở chỗ này của ngươi nhỉ? Bảo nàng ta qua đây đi. Mặc dù ta đã tha cho nàng ta nhưng vẫn có vài việc cần phải dặn dò.”

“Tỷ như?”

Diệp Trần thấp thỏm. Đông Lăng nhấp chén trà: “Đừng đi gặp Mạc Vô Tà.”

“Mạc Vô Tà còn sống?”

Diệp Trần ngơ ngác. Đông Lăng liếc nàng: “Người cho là Nguyệt Hà thả ai chạy mất?”

Nhắc thế, Diệp Trần mới ngó ra. Mạc Vô Tà bị Đông Lăng nhốt vào Vô Gian địa ngục, đây vẫn chưa phải là cái kết của câu chuyện. Bởi vì nếu đây là cái kết thì đã chẳng có chuyện nàng đi cứu Nguyệt Hà rồi.

Diệp Trần ngồi xuống hỏi dò: “Năm đó, sau khi đế quân tống Mạc Vô Tà vào địa ngục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Sau khi Mạc Vô Tà vào địa ngục, làm theo cách của ta, tu hành sám hối. Thế nhưng, có một ngày, hắn bỗng gặp được Nguyệt Hà.”

“Người cũng biết đấy. Thần tiên sau khi lịch kiếp trở về đều phải uống nước Vong Xuyên. Hắn nhận ra Nguyệt Hà nhưng Nguyệt Hà thì không nhận ra hắn. Trong lòng hắn phần uất, cho rằng thiên đạo cố ý bỡn cợt hắn, vậy nên nghiệp chướng khó tiêu, ngày ngày phải chịu nỗi khổ bị sắt nung đỏ đốt da người.”

“Ngày qua ngày nguyên rửa Nguyệt Hà nhưng Nguyệt Hà thì vẫn không nhớ ra. Cho tới tận mười mấy năm sau, mẫu thân của Nguyệt Hà tới Minh phủ, được Nguyệt Hà tới dẫn đường. Mẫu thân Nguyệt Hà vừa nhìn liền nhận ngay ra nàng, đi trên đường Hoàng Tuyền, kể lại chuyện đã qua năm đó. Nguyệt Hà ra bờ Vong Xuyên, tự ngâm mình vào dòng nước.”

Uống một ngụm nước Vong Xuyên, quên hết chuyện cũ.

Uống thêm một ngụm nước Vong Xuyên nữa, lại nhớ ra.

“Thế là Nguyệt Hà vào Vô Gian địa ngục, bản ý là muốn khuyên Mạc Vô Tà hướng thiện. Thế nhưng Mạc Vô Tà đã bị tà khí xâm nhập hoàn toàn, trở thành một “ma” chân chính. Hắn hỏi Nguyệt Hà, nếu có yêu, tại sao không thể hy sinh, tại sao có thể nhìn hắn ngày ngày chịu khổ ở địa ngục mà vẫn thờ ơ?”

“Vì chứng minh tình cảm của bản thân,” Diệp Trần bật cười cay đắng, “Nguyệt Hà liền thả hãn ta ra sao?”

Đông Lăng gật đầu, Diệp Trần thở dài: “Nghịch duyên.”

“Mạc Vô Tà đã không còn là Mạc Vô Tà.” Đông Lăng cũng tỏ vẻ tiếc nuối, “Kẻ thành ma sao có thể dễ dàng quay đầu như vậy? Thế nhưng, Nguyệt Hà chung quy vẫn không thể tham ngộ ra được.”

Nghe Đông Lăng nói vậy, Diệp Trần tò mò nhìn: “Nghe y của đế quân, phải chăng là muốn khuyên Nguyệt Hà từ bỏ mối tình này?”

“Chẳng lẽ không nên?”

Đông Lăng nhíu mày, Diệp Trần cười: “Thế nhưng mà, đế quân, tình cảm nói bỏ là có thể bỏ được, đã chẳng gọi là tình cảm. Nếu ta là Nguyệt Hà,” sắc mặt Diệp Trần dịu dàng, “ta cũng sẽ đi tìm Mạc Vô Tà.”

“Hãn đã nhập ma, tìm được hãn thì có để làm gì?” Đông Lăng không hiểu. Diệp Trần nâng chén trà lên nhấp miệng, thái độ nhẹ nhàng: “Hãn thành tiên, ta đi cùng hãn. Hãn nhập ma, ta độ hãn. Trên trời dưới đất, Bích Lạc Hoàng Tuyền, ta thích hãn, tất nhiên sẽ không thể mặc kệ hãn được.”

*Bích lạc hoàng tuyền: “Bích lạc” là cách gọi tầng trời màu xanh đầu tiên của Đạo giáo, “hoàng tuyền” là suối vàng. Cụm “bích lạc hoàng tuyền” có xuất xứ từ bài “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị:

“Bãi không ngự khí bốn như điện

Thăng thiên nhập địa cầu chi biến

Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền

Lưỡng xứ mang mang giai bất kiến”

Dịch nghĩa:

“Xé tầng mây, cười làn gió, đi nhanh như chớp

Lên trời, xuống đất, tìm khắp mọi nơi

Trên từ mây biếc, dưới đến suối vàng

Cả hai nơi đều mệnh mang không thấy”

Sau này, cụm từ này dùng để chỉ khắp cả trên trời dưới đất.
Nguồn:thivien.

Đông Lăng kinh ngạc. Diệp Trần đưa mắt nhìn những vì sao bên ngoài: “Để quân, đêm khuya rồi, mời về thôi.”

Đông Lăng im lặng, mấp máy môi, cuối cùng bảo: “Diệp Trần.”

“Gì?”

“Có người ở bên, thực sự là một chuyện rất may mắn.”

Nói xong, Đông Lăng liền đứng dậy, xoay người ra về.

Diệp Trần ngơ ngác nhìn bóng lưng của y. Chiếc áo màu trắng bạc nhuộm màu trắng sáng.

Không biết tại sao, nhìn bóng lưng ấy, Diệp Trần bỗng nhớ về những năm thừa hồng hoang.

Người ấy được gọi là Sát thần Đông Lăng.

Đông Lăng ngày ấy vẫn còn niên thiếu, nàng cũng vẫn còn trẻ. Thiên địa chi sơ, hồng hoang hỗn độn, mọi người còn chưa khai mở thần thức, chưa biết học tích cốc, phải ăn linh chi linh thảo.

Linh khí mỏng manh, linh chi rất hiếm, đồ ăn phải tranh cướp nhau. Diệp Trần chẳng qua chỉ là một cây đàn cổ. Ký ức những ngày còn là đàn rất mong lung, chỉ nhớ mang máng có người cống nòng đi mỗi ngày.

Ngón tay với khớp xương rõ ràng vuốt ve dây cầm của nòng, nào gảy nào lướt, tấu lên khúc nhạc ban sơ của thiên địa.

Nhạc luật giúp nòng khai mở thần trí, rồi một ngày, bỗng tham ngộ, hóa thành hình người.

Khi nòng biến được thành hình là hồng hoang trung kỳ.

Thuở ấy, Đông Lăng còn chưa hiển lộ thần uy nhưng cũng đã có danh vọng, người bình thường không ai dám động tới. Thấy Đông Lăng, hoặc là xông vào chém giết, hoặc là cầm đầu bỏ chạy.

Nhưng nòng không biết.

Đông Lăng là vị thần tiên đầu tiên nòng gặp sau khi biến ảo thành hình. Lúc ấy, hắn đang tranh cướp một hạt linh chi với người ta, đối phương là một con rắn thành tiên, phun độc vào mắt Đông Lăng. Vậy nên, người Diệp Trần gặp là một Đông Lăng bị thương đầy mình, hai mắt bị mù.

Lúc ấy nòng không hiểu gì cả, thấy có người ngã vào bụi cỏ thì liền chạy lại cứu người.

Nòng không biết phải cứu người thế nào, bèn nghĩ, hay là đánh đàn đi.

Nòng dùng tiếng đàn của mình trị quá nửa thương tích cho Đông Lăng. Cuối cùng Đông Lăng cũng tỉnh lại. Chuyện đầu tiên chàng ta làm sau khi tỉnh lại chính là kẻ kiếm lên cổ nòng.

Nòng sợ muốn chết. Đông Lăng cảm nhận hơi thở của nòng, nhú nhú mà: “Là người đã cứu ta?”

“Đúng thế...” Diệp Trần run run đáp, “Người chó có lấy oán trả ơn!”

Đông Lăng thu kiếm về, hờ hững đáp: “Ờ.”

Từ đó trở đi, Đông Lăng liền dẫn nàng theo, lưu lạc thiên nhai giữa hồng hoang. Chàng ta đi đằng trước, nàng lặng lẽ theo sau. Trước nay chàng ta chưa từng hỏi nàng có ở đằng sau không bởi vì nàng vẫn luôn ở đó.

Tuy lúc ấy Đông Lăng bị mù nhưng sức chiến đấu vẫn rất mạnh. Nàng nấp sau chàng ta, xem chàng ta đánh nhau rồi sau đó lặng lẽ mò ra, Đông Lăng liền ném cho nàng một chút đồ ăn.

Nàng lập tức nịnh bợ: “Cám ơn tiên quân! Tiên quân thật oai phong! Tiên quân thật tuyệt vời!”

Sau này, Diệp Trần nghĩ, sợ dĩ mình trở thành một thần tiên hèn yếu, một phần rất lớn liên quan tới chuyện nàng gặp được khi vừa mới biến hình.

Vì được tiên chi linh thảo của Đông Lăng nuôi nấng, Diệp Trần trưởng thành rất nhanh, nhanh chóng có được một chút bản lĩnh, thành công vượt qua giai đoạn hồng hoang mà các tiểu tiên bé nhỏ có thể trở thành kẻ lót đường bất cứ lúc nào.

Kể từ lúc đó, nàng bắt đầu kết bằng hữu với rất nhiều người. Tỷ như một con sói con phương Bắc.

Nàng không thân với con sói con đó lắm, chẳng qua nó thấy Đông Lăng cho nàng ăn, bèn cũng đi theo Đông Lăng giống nàng.

Lúc ấy mắt Đông Lăng chưa khỏi, không nhìn thấy gì nên có những lúc cần có bọn họ giúp. Sói con luôn rất vồn vã, Đông Lăng thì chẳng mấy để ý nó, lần nào cướp được linh chi cũng chỉ cho Diệp Trần.

Sói con thích ăn linh chi trong tay Diệp Trần, Diệp Trần được cho nhiều, thỉnh thoảng cũng chia cho sói con một ít, sau đó được sói kể chuyện cho nghe, ví dụ như nó kể có một gã tên là Thiếu Hoa cực kỳ hung tàn, có một gã tên Tử Vi cực kỳ hung tàn và có một gã tên Văn Xương vừa hèn hạ vừa hung tàn.

Sói con được nàng cho ăn một thời gian, bỗng nhiên hỏi nàng: “Người có muốn đi cùng ta không?”

Nàng không hiểu: “Đi đâu?”

“Ta muốn lên phương Bắc, tạo lập lãnh thổ của mình. Rốt cuộc ta cũng không thể cứ đi cùng người xin linh chi ăn mãi được. Sức mạnh chỉ có ở trong tay mình mới thực sự là của mình.”

“Không sao.” Lúc ấy nàng ngô nghê đáp, “Đông Lăng cho ta linh chi, ta đem chia cho người là ổn mà.”

Sói con hừ một tiếng: “Đừng có ngớ ngẩn thế, chờ khi mắt hăn khỏi rồi, chúng ta sẽ chẳng còn tác dụng gì nữa.”

Đêm đến, sói con bỏ đi.

Diệp Trần mới đầu không hiểu ý của sói con nhưng ăn nhiều linh chi nên nhanh trưởng thành, mắt Đông Lăng vẫn chưa khỏi, nàng đã đến tuổi suy ngẫm những lời sói con nói.

Nàng bắt đầu biết hồng hoang là nơi đáng sợ thế nào, biết được lúc nguy ngập, bằng hữu có thể tàn sát lẫn nhau để tranh giành linh thảo.

Nàng bỗng cảm thấy, lời sói con nói, không hăn không có lý.

Mắt Đông Lăng bắt đầu khá dần lên nhưng vẫn còn thiếu một vị thuốc. Chàng ta cần một viên yêu đan của Lang Vương.

Đông Lăng đi lên phương Bắc, Diệp Trần cũng đi theo.

Vẫn giống như mọi lần, nàng nấp phía sau, Đông Lăng xông lên chém giết.

Sau đấy, Diệp Trần nhìn thấy sói con, hăn tu luyện rất nhanh, giờ đã là Lang Vương. Sói con ác chiến với Đông Lăng rất lâu.

Nàng nấp ở đằng sau, nhìn thấy Đông Lăng không chút do dự xé đôi người sói con. Lúc sói con bị Đông Lăng cướp yêu đan, nó lẳng lặng nhìn nàng, mấp máy miệng rồi nhắm mắt lại.

Diệp Trần nhận ra, hăn nói, đi mau.

Thế là Diệp Trần đi.

Vào khoảnh khắc sói con chết, nàng bỗng ý thức được, bản thân không thể dựa vào Đông Lăng cả đời. Chẳng có ai có thể che chở cho ai cả đời ở hồng hoang. Kẻ mới hôm qua còn nói cười vui vẻ, hôm nay liền có thể hạ sát nhau trong chớp mắt.

Nàng hoảng sợ bỏ đi. Còn Đông Lăng, sau khi lấy được yêu đan của sói con, chàng độ lại linh lực cho nó, hờ hững nói: “Tu hành lại một lần nữa đi.”

Nói đoạn, chàng bỏ sói con vào trong tay áo.

Sau đó, chàng quay đầu lại. Chàng đã đi rất lâu, mắt dần dần tốt lên.

Nhưng phía sau chàng, không có một bóng người.

Không có ai nấp đằng sau chàng, không có ai hỏi xin linh chi linh thảo của chàng rồi hào hứng reo lên “Tiên quân thật oai phong”.

Chàng không biết đó là ai, thậm chí chẳng biết tên người đó.

Nhiều năm sau, hồng hoang có thêm một vị thần tiên. Nàng ta chẳng có cốt khí, cũng chẳng thấy đánh nhau, chạy trốn là giỏi nhất.

Đông Lăng nhiều lần ngẫu ngộ vị thần tiên này nhưng gần như chưa gặp mặt bao giờ, cùng lắm là thấy một bóng lưng hùng hục bỏ chạy. Thực ra, chàng chẳng có ác ý gì, chỉ là đi ngang qua mà thôi.

Diệp Trần và Đông Lăng, ngoài một quãng thời gian lúc ban đầu như vậy thì lần duy nhất gặp nhau là khi thiên đạo đại kiếp nạn tới.

Lần ấy, Diệp Trần cùng đường, đành phải hóa thành một cây đàn nhỏ, vụng trộm núp trong tay áo Đông Lăng.

Thời gian trôi qua đã lâu, quá lâu, có lúc, Diệp Trần còn chẳng nhớ, thuở ban đầu, nàng đã từng có lúc ở gần Đông Lăng tới như vậy.

Có lúc, nàng thậm chí không nhớ ra, Đông Lăng khi ấy trông như thế nào.

Thế nhưng, đêm nay, bóng lưng nhuộm ánh trăng lúc ra về của Đông Lăng lại khiến Diệp Trần nhớ tới thiếu niên năm đó, áo trắng từ trong ra ngoài, tay cầm trường kiếm, dây trắng cột một nửa tóc dài, chàng đưa lưng về phía Diệp Trần, một mình đi trước, không quay đầu lại.

Nàng thích nhất là đi theo chàng ta lúc trời đêm. Trăng của hồng hoang cách mặt đất rất gần, bình nguyên cát vàng mênh mông vô bờ. Người thiếu niên cao lớn, dáng đứng như một thanh kiếm sắc đã ra khỏi vỏ, trừ khi thân tử hồn tiêu, bằng không chẳng ai có thể khiến chàng khom lưng.

Nhớ tới Đông Lăng năm ấy, không hiểu tại sao, trong lòng Diệp Trần bỗng thấy ấm áp.

Nàng nâng tay lên, trên bàn liền xuất hiện một vò rượu. Nàng xách bầu rượu ra ngồi ngoài hành lang dài, gọi Bạch Nhiễm tới.

“Đi tìm Nguyệt Hà đi, bảo nàng ấy đừng chạy nữa, quay về đi.”

“Không sợ để quân đánh nàng ta ạ?”

Bạch Nhiễm thắc mắc. Diệp Trần nghĩ rồi bảo: “Chắc là không đâu nhỉ? Để quân trông có vẻ là một người văn minh.”

Bạch Nhiễm nửa tin nửa ngờ đi tìm Nguyệt Hà. Diệp Trần ngồi yên trên hành lang, ngắm trăng, uống rượu.

Uống được một lúc thì Bạch Nhiễm vội vội vàng vàng chạy tới: “Tiên chủ, tiên chủ!”

“Sao?”

Diệp Trần vừa thấy Bạch Nhiễm như vậy liền biết ngay là không hay rồi.

Bạch Nhiễm chạy tới, nói nhỏ: “Tiên chủ, Nguyệt Hà tiên tử đi Vô Vọng nhai rồi.”

“Vô Vọng nhai?”

Diệp Trần ngơ ngác. Bạch Nhiễm lập tức phổ cập kiến thức cho Diệp Trần: “Chính là cái chỗ đạo tràng sau này của Mạc Vô Tà ấy ạ!”

Diệp Trần: “...”

Còn lập được cả đạo tràng, xem ra Mạc Vô Tà cũng đã thành một nhân vật có số má.

Tất nhiên, đây không phải điểm chính yếu, điểm chính yếu là...

“Nàng ấy đi làm gì?!”

“Tìm Mạc Vô Tà!”

“Muốn chết rồi!”

Diệp Trần đập trán, sau đó nghĩ ngợi rồi bảo: “Không thể mặc kệ được. Ta phải đi tìm nàng ấy về. Nàng ấy còn cứ như vậy, chắc chắn sẽ bị Mạc Vô Tà hại chết mất. Kẻ thành ma, chọc vào làm cái gì chứ?”

Nói xong, Diệp Trần đi về phía bên trái, nhưng không biết nghĩ gì, lại lập tức lộn ngược đi về bên phải, nói tiếp: “Ta không thể đi gọi Đông Lăng được. Hắn mới bảo không cho Nguyệt Hà đi gặp Mạc Vô Tà, giờ mà biết Nguyệt Hà đi gặp, chắc chắn sẽ cho là Nguyệt Hà hết đường cứu, sẽ không tha cho Nguyệt Hà nữa.”

Nói rồi lại đi về phía tay trái: “Ta có đánh thắng được Mạc Vô Tà không?”

Lại đi sang phải: “Chắc là được. Một phàm nhân mới thành ma, sợ gì chứ?”

Rồi lại sang trái: “Nhưng lần trước tới Minh phủ, ta cũng bảo y vậy...”

Sang phải: “Đi cứu nàng ấy thôi.”

Sang trái: “Ta đâu phải người nghĩa khí như vậy phải không?”

Sang phải: “Nhưng Nguyệt Hà còn nợ ta rất nhiều tiền, không đi cứu thì biết đòi nợ ai?”

Sang trái: “Không thể bán mạng vì tiền được...”

Sang phải...

“Tiên chủ!” Bạch Nhiễm chóng mặt muốn ngất tới nơi, “Tiên chủ suy nghĩ thì cứ suy nghĩ, đi tới đi lui như vậy làm gì?!”

“Ta căng thẳng!” Diệp Trần rầu rĩ đáp, “Ta sắp phải đơn thương độc mã vượt ngàn dặm đường lao tới sào huyệt của ma đầu cứu bằng hữu, sao có thể không căng thẳng chứ?!”

Bạch Nhiễm bị Diệp Trần làm nghẹn lời, thở dài, lấy ra một cái túi càn khôn đưa cho Diệp Trần, thở dài như một bà mẹ già: “Tiên chủ, pháp khí đều ở đây cả. Tiên chủ cứ yên tâm mà đi. Mang nhiều pháp khí như vậy mà ngay cả một ma đầu tu hành chưa tới năm trăm năm cũng đánh không lại thì đừng sống nữa, đi đầu thai làm phàm nhân luôn đi, biết chưa?”

Diệp Trần lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Hắn mới tu hành năm trăm năm thôi à!

“Tiên chủ nghĩ sao?”

“Ta đi đây.”

Diệp Trần cầm túi càn khôn, hóa thành một vệt sáng bay tới Vô Vọng nhai.

Vô Vọng nhai là đạo tràng của Mạc Vô Tà, tất nhiên là nằm ở địa bàn của ma tộc. Diệp Trần biến thành một tiểu yêu tinh, lén vào địa bàn của ma tộc.

Ma tộc không giống thiên giới mà giống hồi hồng hoang hơn, không có hoa cỏ cây cối, ban ngày trời nắng gắt, ban đêm lạnh buốt giá, không phải quá nóng thì là quá lạnh, cát vàng bay đầy trời, khung cảnh tiêu điều.

Diệp Trần đi rất lâu mới tới được đáy vực Vô Vọng nhai.

Vừa đặt chân xuống đáy vực, Diệp Trần liền thấy cảnh tượng bất ngờ biến đổi, xung quanh bỗng hiện ra hơn chục con đường. Diệp Trần biết đây là một trận đồ âm dương.

Trận đồ âm dương thực ra là gồm hai trận đồ, một thật, một giả, cái thật để đi, cái giả thì phải phá. Diệp Trần không biết rốt cuộc trước mắt cái nào là thật, đành phải đi thử tiếp.

Nàng chọn đại một đường bất kỳ, càng đi đường càng tối lại. Đầu ngón tay Diệp Trần sáng lên đốm lửa soi sáng mặt đường. Xung quanh bắt đầu có tiếng nước chảy tí tách. Diệp Trần nuốt nước bọt, thấy hơi sợ.

Tuy nàng là thần tiên nhưng là một thần tiên cực kỳ nhát gan, giờ lại chỉ đi một mình, trong lòng không khỏi thấy hơi sợ.

Có tiếng nước tí tách xung quanh, hình như có tiếng thứ gì đó trườn bò. Diệp Trần bấm sẵn pháp quyết, sẵn sàng chiến đấu.

Đi được một đoạn đường, Diệp Trần bỗng nhìn thấy một đôi mắt màu xanh lục, giật mình nhìn lại, bỗng thấy xuất hiện thêm hơn chục cặp mắt xanh lục nữa.

Diệp Trần thấp ngọn lửa ở đầu ngón tay sáng lên, bấy giờ mới nhìn ra, là rắn!

Mấy trăm con rắn tụ cùng một chỗ, riêng có một con rắn to có tận hơn chục cái đầu, mỗi đầu có một cặp mắt phát sáng xanh lục trong đêm tối.

Mấy trăm con rắn vắn vẹo uốn éo, kêu phù phù. Diệp Trần sợ mềm nhũn chân. Hơn chục cái đầu bất thành linh lao về phía Diệp Trần!

*Tiếng rắn hổ mang kêu:

Diệp Trần hét âm lên, chạy ngược trở ra.

Nàng hoảng tới mức chạy không để ý đường, miệng gọi lung tung, cuối cùng cũng gọi được một cái tên khiến nàng thấy an tâm: “Đông Lăng! Đông Lăng!”

Cái tên này dường như cho Diệp Trần có thêm sức mạnh, không còn sợ hãi như lúc nãy nữa. Diệp Trần cầm đầu cầm cổ chạy, cái thứ kia không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là thú dữ!!

Mười con mãnh thú hợp làm một, đánh thì đánh thắng thôi nhưng mà thấy gớm quá!

Nhiều rắn như vậy, thật hết hồn!

Diệp Trần bị đuổi theo suýt thì bật khóc. Quay đầu thấy vẫn còn bị bám theo, Diệp Trần bỗng va phải một lồng ngực ấm áp, liền đó là một giọng nói quen thuộc: “Diệt!”

Vừa dứt lời, đằng sau liền có tiếng nổ mạnh.

Cái người có mùi hương quen thuộc bọc nàng trong lòng, Diệp Trần hơi run, không nói tiếng nào.

Trong giọng nói của đối phương có ý cười, biết rõ rồi còn cố hỏi: “Ta vừa mới nghe thấy người kêu Đông Lăng, là gọi ta à?”

Diệp Trần thấy mất mặt quá, giấu mặt trong ngực đối phương, không chịu lộ ra.

Thần tiên còn sót lại từ thời hồng hoang lại bị một con rắn đuổi chạy suýt khóc, chuyện này mà đồn ra ngoài, còn mặt mũi nào mà sống ở đời nữa?

Đông Lăng ôm nàng, hiểu nỗi xấu hổ của Diệp Trần, cúi đầu xuống nhìn, ánh mắt đầy ấm áp: “Vẫn chưa ôm đủ à?”

Diệp Trần lập tức thả tay, nhảy bật ra, cúi đầu, náu mình.

Đông Lăng bước tới gần, nắm tay Diệp Trần, thở dài bảo: “Đi thôi.”

“Mà này,” Diệp Trần được chàng ta kéo đi, trong lòng thả lỏng ít nhiều mới nhớ ra hỏi, “sao người lại tới đây?”

“Ta đi theo mà.”

Đông Lăng đáp thản nhiên. Diệp Trần lấy làm khó hiểu: “Người đi theo ta làm gì?”

Đông Lăng quay đầu nhìn Diệp Trần, đáp rất đương nhiên: “Người nửa đêm lén lút bỏ chạy là định quăng ta lại Ông Sơn phải không? Đã bảo là sẽ dẫn ta đi trải nghiệm phong thổ nhân tình của Ông Sơn cơ mà?”

Nói rồi, Đông Lăng tỏ ra trách cứ: “Diệp Trần, người thật thiếu tự trọng.”

Hai người ra tới ngoài, chỗ ban đầu chọn lối đi. Nó là một quảng trường nhỏ với hơn chục con đường vây quanh, hiện giờ, từ các con đường đang có nhưng nhúc nhích bò ra. Tử Quy hiện ra nằm trong lòng bàn tay Đông Lăng. Đông Lăng đưa tay vẽ một vòng tròn trên mặt đất, kéo người Diệp Trần, ngẩng đầu nhìn xung quanh, đôi mắt toát lên sự lạnh lẽo: “Một nơi thú vị như thế này, sao người có thể đi mà không mang ta theo?”

Diệp Trần bỗng chốc hiểu ra.

Phải rồi, nơi thế này, sao có thể không mang theo tên Đông Lăng cuồng đánh nhau đi cùng chứ?!

Thật lãng phí quá!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

136. Chương 136: Chi Tử Vu Quy 7

Vừa dứt lời, Diệp Trần liền nhìn thấy thanh kiếm trong tay Đông Lăng bùng nổ kiếm quang, quét ngang qua lũ rắn. Kiếm quang thế như lôi đình, nổ đùng đùng giữa bầy rắn, những con rắn nhỏ lập tức bị nổ tan xác, chỉ còn lại bọn rắn nhiều đầu là vẫn xông tới.

Đông Lăng vỗ người Diệp Trần dặn dò: “Lùi ra sau chờ.”

Sau đó chàng ta liền xông về phía lũ rắn, tay nâng kiếm, mấy cái đầu rắn lập tức bị chém thành nhiều khúc.

Cả chục con thú dữ, ở trong tay Đông Lăng, đều không qua nổi một chiêu.

Diệp Trần vô cùng phỉ nhổ lũ rắn nhiều đầu này, đúng là hạng bét! Nàng nhón chân cố né bãi máu, đi tới đằng sau Đông Lăng, rụt rè hỏi: “Không sao chứ?”

Đông Lăng không đáp, lưng vẫn đưa về phía Diệp Trần. Diệp Trần thấy lạ bèn chạm thử. Vừa chạm vào, Đông Lăng liền thuận thế ngã xuống người nàng.

“Ồi!!”

Diệp Trần giật mình. Đông Lăng ôm cánh tay, mặt mũi dựa vào người nàng: “Ta trúng độc rồi.”

“Gì cơ?!”

Không phải chỉ chém một nhát thôi sao? Sao nói trúng là trúng độc được hay vậy? Để quân à, người đường đường là một sát thần cơ mà, chém có mấy con rắn mà cũng ra nông nổi này hả?

“Diệp Trần,” Đông Lăng che miệng vết thương, khó nhọc bảo, “người đỡ ta tới chỗ nào sạch sẽ ngồi xuống trước đã.”

Tuy trong lòng Diệp Trần còn đang nghĩ tại sao chuyện này lại xảy ra nhưng ngoài mặt thái độ vẫn rất tích cực dìu Đông Lăng tới một chỗ sạch sẽ để ngồi.

Đông Lăng vừa ngồi xuống liền phải dựa vào vai Diệp Trần. Diệp Trần bất giác rụt người lại nhưng rồi lại nghĩ Đông Lăng là người đang bị thương.

Trong lòng Diệp Trần sốt ruột. Mới cửa đầu tiên, Đông Lăng đã ngã xuống, đoạn đường về sau biết thế nào đây?

Diệp Trần nghĩ ngợi rồi quyết định: “Để quân, chúng ta trở về nhé, ta mang người đi trị thương!”

“Thế... có được không?” Đông Lăng ngăn người, yếu ớt bảo, “Chúng ta đã đi tới tận đây rồi, không đón được Nguyệt Hà về chẳng phải là hoài công hay sao?”

“Tận đây là tận đâu chứ?” Diệp Trần nói toạc ra, “Ngay cả cửa chúng ta cũng còn chưa qua được người đã ngã xuống rồi. Để quân à, ta thấy chỗ này quá nguy hiểm, chúng ta không đáng phải mạo hiểm cả tính mệnh vì Nguyệt Hà đâu!”

Đông Lăng im lặng một hồi, đắn đo suy nghĩ: “Không phải người với Nguyệt Hà là bằng hữu tốt sao?”

“Có là bằng hữu thì cũng không thể bán mạng vì nàng ấy được!”

Diệp Trần nói đúng lý hợp tình.

Đông Lăng không phản bác được, nhìn vẻ mặt không hề có chút áy náy nào của Diệp Trần, bỗng nhiên cũng cảm thấy thực sự rất có lý.

Hồi trước chàng lên núi đao xuống biển lửa vì bọn Thiếu Hoa, Tử Vi có lẽ là quá ngây thơ.

Diệp Trần thấy Đông Lăng có vẻ buồn bèn rụt rè hỏi: “Để quân đang nghĩ gì vậy?”

“Cũng không có gì, chẳng qua là nhớ lại những chuyện trước kia từng làm. Được người nhắc nhở, ta mới thấy mình thật ngu ngốc.”

“Trước đây ngươi từng làm những gì?” Diệp Trần bị cuốn theo câu chuyện của Đông Lăng. Đông Lăng thở dài, đem hết chuyện đánh nhau giúp bọn Thiếu Hoa ra kể.

Diệp Trần càng nghe càng sửng sốt, sau khi Đông Lăng kể hết, điều đầu tiên Diệp Trần nghĩ tới là: “Không phải để quân bảo để quân không có bằng hữu hay sao?”

“Ta với bọn họ mà cũng được coi là bằng hữu hay sao?”

Đông Lăng buồn bã: “Bọn họ chẳng qua chỉ muốn lợi dụng ta thôi.”

Diệp Trần gật gù tán đồng. Theo cách nói của Đông Lăng thì mấy tên để quân này quả thực không phải là hạng tốt lành gì, thấy Đông Lăng thật thà liền đẩy hết những việc nặng nhọc nhất cho chàng ta làm.

Nào là ba lần bắt Thao Thiết.

Nào là lên núi đao xuống biển lửa bắt giết ma đầu...

Đông Lăng vẫn luôn là một người rất đơn thuần, Diệp Trần biết, ngoại trừ thích đánh nhau thì không có chút khuyết điểm nào. Diệp Trần thở dài, bảo với Đông Lăng: “Người nghĩ đúng rồi đấy. Sau này thấy bọn họ nhớ phải cách xa ra một chút. Nếu bọn họ còn bắt người làm mấy chuyện vậy nữa thì hãy nói với ta.”

“Nói với người làm gì?”

Đông Lăng phát hiện mình chẳng bao giờ có thể bắt kịp hướng tư duy của Diệp Trần. Diệp Trần cười nhếch mép: “Ta giúp người xem thử xem có phải bọn họ lợi dụng người không.”

Đông Lăng: “...”

Nói xong chuyện này Diệp Trần mới nhận ra mình bị Đông Lăng kéo đi lạc đề mất rồi, bèn nói chặn ngay: “Để quân, chúng ta về thôi.”

Đông Lăng im lặng một lúc, vẫn chưa chịu thôi: “Thực ra ta vẫn còn đánh được...”

“Đánh cái gì mà đánh!”

Diệp Trần ngắt lời chàng ta: “Để quân, người bớt hiếu chiến đi. Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách. Chúng ta về gọi thêm người tới cứu Nguyệt Hà, giờ cứ tạm gác lại đã. Nhé?”

Đông Lăng không nói gì nữa, bị Diệp Trần kéo đi. Kết quả, đi một vòng, họ lại quay về chỗ lúc đầu. Diệp Trần nhìn nhìn đường, lại đi tiếp.

Lại đi thêm một vòng rồi quay về chỗ cũ. Diệp Trần cau mày: “Chỗ này trông quen quen nhỉ.”

Đông Lăng im lặng dựa vào người Diệp Trần, không nói tiếng nào.

Đi liên mấy chục vòng, cuối cùng Diệp Trần cũng nhận ra.

“Đế quân.”

“Ơi?”

“Chỗ này có phải chỗ lúc đầu chúng ta đi không?”

“Phải.”

“Đế quân,” Diệp Trần buồn bực, “sao không nhắc ta sớm?!”

“Người có hỏi ta đâu.” Đông Lăng đáp rất đương nhiên. Diệp Trần nghẹn lời, dìu Đông Lăng ngồi xuống chỗ cũ, thở dài hỏi: “Người nói đi, giờ làm gì đây?”

“Cứ đi tiếp đi.” Đông Lăng dựa vào người Diệp Trần, “Người đừng quá lo, trông ta yếu vậy thôi chứ thực ra vẫn đánh được.”

Diệp Trần thực sự chẳng mấy tin. Người này đã đến mức chỉ có dựa vào người nàng mới đi được, thật khó tưởng tượng nếu có nguy hiểm, người này sẽ bảo vệ nàng thế nào.

Giờ đã không tìm được đường về, đành phải đi vào phá trận vậy. Diệp Trần cũng chẳng nghĩ ra được cách nào khác hay hơn, dìu Đông Lăng dậy, nghiêng chặt rằng: “Đế quân, chọn một đường đi.”

Đông Lăng từ từ nhìn hơn chục lối đi một lượt rồi nói: “Chọn luôn cái đối diện này đi.”

Diệp Trần không muốn hỏi vì sao vì nàng sợ sẽ nhận được một câu trả lời làm nàng thêm tuyệt vọng. Diệp Trần dìu Đông Lăng đi sâu vào trong. Đông Lăng dựa hẳn toàn thân vào người Diệp Trần, thở dài bảo: “Diệp Trần, người gầy thật đấy.”

“Chùng nào về ta sẽ ăn nhiều hơn.”

“Gầy chút cũng tốt.” Đông Lăng liếc xéo xuống nhìn ngực nàng một cái rồi quay đầu đi, “Cảm giác lúc ôm thấy cũng không phải tệ.”

Diệp Trần: “...”

Nàng cứ có cảm giác đang bị Đông Lăng chòng ghẹo.

Nhưng ngẩng đầu lên nhìn thì vẻ mặt đối phương lại rất ngay thẳng, như thể hoàn toàn không biết mình đã nói gì.

Nàng thực sự không tin Đông Lăng lại biết chòng ghẹo, hơn nữa, Đông Lăng mà chòng ghẹo nàng, e rằng chỉ có chàng ta chịu thiệt.

Tuy Diệp Trần biết mặt mũi mình không tệ nhưng giữa chốn thiên giới so kè về khí chất, nàng cảm thấy khí chất của bản thân chỉ có thể dùng từ “độc đáo” để hình dung.

Thô tục hèn hạ độc nhất vô nhị trong các nữ tiên, khí chất này rất hiếm có nữ tiên nào có thể so thẳng được nàng.

Nàng im lặng không nói tiếp, kéo Đông Lăng đi tiếp. Đi hết đường, trước mắt bỗng sáng lên. Sau khi mắt điều tiết quen với ánh sáng mới nhận ra trước mắt là một thôn làng. Bờ ruộng ngang dọc, trẻ con chơi đùa trên bãi đất. Diệp Trần quay sang nhìn Đông Lăng. Đông Lăng thở dài, cảm khái: “Ôi thế ngoại đào nguyên, là ảo cảnh.”

“Làm sao bây giờ?”

“Nghỉ lát đã.”

Đông Lăng chẳng hề căng thẳng chút nào, bảo nàng: “Tìm một chỗ ở trước đã, đợi thương thế của ta khá lên rồi bàn tiếp.”

Diệp Trần thấy Đông Lăng nói có lý, dìu chàng ta vào thôn, bắt chuyện với một cụ già: “Cụ ạ, chúng cháu là người ở nơi khác tới, đây

là...”

“Tướng công.”

Đông Lăng nói thay, ép Diệp Trần phải nuốt mấy chữ “ca ca” trở vào, tiếp tục cười nói: “Chúng cháu gặp sơn tặc, chàng bị thương. Xin cho hỏi trong thôn có chỗ cho người ngoài ở không, chúng cháu có thể trả phí tổn.”

Cụ già nghe Diệp Trần nói vậy bèn chỉ một gian nhà: “Cái nhà kia là của ta, ta ở một gian, gian kia để không, các người ở đi.”

Diệp Trần nhìn Đông Lăng, Đông Lăng gật đầu, Diệp Trần mới nói cảm ơn rồi dìu Đông Lăng vào trong gian nhà trống.

Đây là một gian nhà tứ hợp viện nhỏ, có vẻ đã lâu không có người ở, tro bụi đóng dày. Diệp Trần vào phòng, niệm chú làm sạch nhưng không được, niệm lại một lần nữa, vẫn không thấy có phản ứng gì.

“Không dùng pháp thuật ở đây được.”

Đông Lăng nói với vẻ bất đắc dĩ: “Tự quét dọn thôi.”

Diệp Trần xị mặt.

Đông Lăng trúng độc, đâu thể bắt y làm chuyện này, Diệp Trần đành phải tự làm một mình.

Vừa quét dọn, Diệp Trần vừa nói chuyện: “Tính ra phải mấy vạn năm rồi ta không tự mình làm thế này.”

“Thế trước kia từng làm rồi à?” Đông Lăng nằm trên giường nhìn Diệp Trần lau dọn, tiện miệng hỏi. Diệp Trần thở dài: “Hồi hồng hoang, thế đơn lực bạc, ai cũng có thể bắt nạt được ta, khi đó đâu chỉ phải quét dọn vệ sinh cho mình, còn phải làm cho cả người khác nữa.”

Đông Lăng liếc nhìn, giọng trầm xuống: “Ai bắt nạt người?”

“Không nhớ nữa.” Diệp Trần tỏ vẻ tiếc nuối, “Bị sét đánh chết hết rồi.”

Đông Lăng gật đầu. Thiên đạo đại kiếp nạn, số thần tiên bị đánh chết rất nhiều. Chàng ta liếc nhìn Diệp Trần một cái, nhẹ nhàng hỏi: “Lúc thiên đạo đại kiếp tới, người tu luyện hẳn là rất giỏi rồi nhỉ?”

Diệp Trần lập tức cứng người, cười trừ haha: “Cũng tạm, là do may mắn, khá là may mắn.”

“Khi đấy người chịu bao nhiêu đạo thiên kiếp?”

Đông Lăng lại dường như có vẻ hứng thú với đề tài này, tiếp tục hỏi. Diệp Trần miễn cưỡng đáp: “Không nhớ, chắc khoảng... mười hai?”

“Thế cũng không tệ lắm.” Đông Lăng gật gù, “Khi đấy một mình ta chịu tám mươi một đạo thiên kiếp. Ta vốn tưởng là mình chết chắc, không ngờ lại mơ hồ cảm thấy có một luồng ngoại lực giúp ta cầm cự, cùng ta vượt qua tám mươi một đạo thiên kiếp đó.”

Vẻ mặt Đông Lăng trông rất dịu dàng: “Ta vẫn luôn nghĩ, ngày sau nếu tìm được vị tiên hữu này, ta nhất định phải cảm tạ nàng!”

Diệp Trần càng chột dạ hơn, rụt cổ lại nhưng vẫn không chịu được cám dỗ được Đông Lăng báo đáp nên lí nhí hỏi: “Người định cảm tạ thế nào?”

“Lấy thân báo đáp nhé.” Đông Lăng thở ra một câu, quay đầu nhìn Diệp Trần hỏi: “Người thấy sao?”

Chẳng ra sao.

Tất nhiên, lời này nói thẳng thì dễ làm người ta phật lòng, vậy nên Diệp Trần đổi một cách nói khác: “Đế quân cao quý, vì một chuyện nhỏ như vậy mà định chuyện chung thân thì không được ổn cho lắm. Ta cảm thấy cứ cho người nọ một ít linh đan diệu dược, cho nàng ta một chức quan hoặc là về sau có ai tìm nàng ta gây chuyện, người che chở cho nàng ấy, vậy không phải được rồi sao?”

Đông Lăng gật gù: “Người nói chí phải, tiếc là ta mãi vẫn không tìm thấy vị tiên hữu đó.”

Là ta, chính là ta!

Diệp Trần suất nữa thì bật thốt, may là lý trí ngăn lại kịp.

Dựa hơi người ta để trốn thiên kiếp, biến người ta từ phải chịu sáu mươi tư đạo thiên kiếp thành tám mươi một đạo thiên kiếp, còn có mặt mũi đi đòi người ta ban thưởng sao?

Diệp Trần là một thần tiên đôn hậu, giản dị, món hời kiểu này nàng không lấy.

Nàng thở dài, chấp nhận số phận, tiếp tục dọn nhà.

Quét dọn xong, Diệp Trần lấy chăn cất trong ngăn tủ ra, trải lên giường. Trải xong, tiếp tục ra trải giường nhỏ ở gian ngoài. Đông Lăng lẳng lặng nhìn, thủng thẳng nói: “Có một chuyện hình như ta chưa nói cho người biết.”

“Chuyện gì?” Diệp Trần đang trải giường, không buồn ngoái đầu nhìn. Đông Lăng nhìn bóng lưng của nàng, nói tiếp: “Trong tình cảnh này, thực ra nguy hiểm có thể phát sinh bất kỳ lúc nào, người ngủ xa như vậy, ta sợ đến lúc đó không cứu nổi người.”

Lưng Diệp Trần cứng đờ, một lúc sau, nàng cuộn chăn quay về giường, nằm cạnh người Đông Lăng, hai tay túm chặt chiếc chăn nhỏ của nàng, ngoảnh đầu sang nhìn Đông Lăng, nghiêm túc hỏi: “Để quân xem thế này đã đủ gần chưa?”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

137. Chương 137: Chi Tử Vu Quy 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đông Lăng nhìn vẻ mặt nghiêm túc nhìn mình của Diệp Trần, bỗng thấy đôi chút không nỡ lòng lừa tiếp.

Chàng đáp “được rồi”, Diệp Trần thở dài: “Để quân đúng là thần tiên biết nghĩ cho người khác nhất mà ta từng biết, ngay cả chuyện có kíp cứu ta hay không cũng lo lắng thay ta, thật là chu đáo.”

“Có đáng gì đâu.” Đông Lăng gật đầu, “Người với ta là bằng hữu, không cần phải khách sáo như vậy.”

Diệp Trần thấy Đông Lăng nói họ là bằng hữu, trong lòng thấy yên tâm hơn nhiều. Được làm bằng hữu của Đông Lăng, Diệp Trần cảm thấy rất vinh hạnh, đồng thời cũng thấy rất an toàn. Căn cứ hiểu biết về Đông Lăng của Diệp Trần, Đông Lăng là một người rất nghĩa khí. Nàng lật mình nhìn Đông Lăng: “Đông Lăng, nếu có nguy hiểm, sinh tử cận kề, người sẽ không bỏ ta lại chứ?”

Đông Lăng cũng học nàng, lật mình, nghiêng người sang, một tay chống đầu nhìn nàng: “Người thấy thế nào?”

“Tất nhiên là không!” Diệp Trần nói như chém đinh chặt sắt, “Bằng hữu tốt sẽ không bỏ nhau lại.”

“Ờ.” Đông Lăng gật gù, “Thế còn người?”

“Ta?”

“Nếu sinh tử cận kề, người liệu có bỏ ta lại không?”

“Ề...”

“Người muốn bỏ Nguyệt Hà lại.” Đông Lăng nhắc nhở nàng, “Ta thấy, người cũng sẽ bỏ ta lại, dù sao chúng ta cũng chỉ là bằng hữu.”

“Đâu có giống.” Diệp Trần vội vàng xua tay, “Người không giống Nguyệt Hà.”

“Ồ?” Mắt Đông Lăng thấp thoáng ý cười, “Có gì không giống?”

“Nguyệt Hà và ta là bằng hữu còn ta và người là bằng hữu tốt!” Diệp Trần áp tay lên ngực Đông Lăng, trịnh trọng nói: “Ta thề với lương tâm của người!”

Đông Lăng: “...”

Vậy thì tiêu rồi, y đâu có có lương tâm.

Diệp Trần nói xong, dường như cũng cảm thấy bản thân thiếu thành ý nên rút vội tay về, đặt lên ngực mình, trịnh trọng nói: “Ta thề với lương tâm của mình!”

Nói xong Diệp Trần lại thấy chột dạ. Vừa nãy, nàng đặt tay lên ngực Đông Lăng thề không phải là không có lý do. Bởi vì, nàng thừa biết, bản thân mình chẳng hề có lương tâm. Đem lương tâm của mình ra thề chẳng khác gì lời thề vô nghĩa.

Đông Lăng không hiểu được suy nghĩ của Diệp Trần, chàng ta gật đầu, đơn thuần, lương thiện: “Ừ, ta tin người.”

Trong lòng Diệp Trần thấy bối rối.

Nàng có cảm tưởng như mình đang lừa gạt một đấng quân hồn nhiên lương thiện vậy.

Hai người mặt đối mặt nói chuyện với nhau một lát, Diệp Trần thấy mệt, từ từ thiếp đi.

Chờ nàng ngủ say, Đông Lăng mở mắt ra nhìn khuôn mặt thanh tú của đối phương, thở dài một tiếng bất đắc dĩ, nhích người lại gần, kéo người vào trong lòng mình.

Sau khi ôm người vào lòng, chàng ta giơ tay lên bày một màn sáng màu vàng quanh hai người rồi mới nhắm mắt ngủ.

Đang ngủ, nửa đêm Diệp Trần mơ mơ màng màng nghe thấy có tiếng ai đó gọi mình.

Giọng nói đó có phần quen thuộc.

“Tiểu Cầm.”

Đối phương sốt ruột gọi: “Tiểu Cầm, lại đây.”

Tiểu Cầm.

Cái tên này đã có từ rất nhiều năm rồi.

Khi mới biến thành người, nàng chưa có tên nên đành lấy tên bản thể làm tên gọi.

Những kẻ sống ở thuở hồng hoang, trừ bỏ số ít ngay từ lúc xuất thế đã là người có linh trí như Đông Lăng, Thiếu Hoa, phần lớn những kẻ khác đều đặt tên dựa theo nguyên hình. Nàng là cầm nên mọi người gọi nàng là Tiểu Cầm.

Nàng không quen nhiều người, thân đến mức gọi thân mật như vậy chắc chỉ có sói con.

Trong lòng Diệp Trần thấy kinh ngạc, sói con đã chết bao nhiêu năm rồi, sao vẫn còn tại thế?

Giọng nói đó đứng bên ngoài liên tục gọi nàng. Nàng nhịn không được bèn xuống giường, đi ra ngoài.

Ra tới cửa, quả nhiên gặp sói con.

Sói con vẫn trông như hồi chưa hóa hình, vừa còi vừa nhỏ, ánh mắt mang theo sự cứng cỏi, bất khuất đặc hữu của loài sói.

Thân hình sói con tản ra ánh huỳnh quang giống các hồn phách ở Minh phủ. Diệp Trần tròn mắt, không hiểu ra sao: “Sói con?”

“Tiểu Cầm, cách xa hẳn ra.”

Sói con cảnh cáo nàng: “Ta đã nhắc nhở người từ lâu rồi, cách hẳn xa ra một chút!”

Tim Diệp Trần đập dồn dập. Sói con gắt lên: “Người quên rồi sao?! Người quên hẳn đã làm gì ta rồi sao?! Gì mà sinh tử cận kề không bỏ người lại chứ, giả thôi!”

Diệp Trần hốt hoảng, bất giác lùi lại một bước.

Đúng vậy, sao nàng lại quên mất chứ?

Năm đó, y một tay nuôi lớn sói con, tới lúc y cần yêu đan chữa mắt, nói giết liền giết ngay.

Y trước nay không phải kẻ đơn thuần, sao nàng có thể yên tâm ở chung với y như vậy được?

Diệp Trần ngơ ngác đứng như trời trồng, quanh người trời đất quay cuồng, trong hoảng hốt, dường như Diệp Trần đã quay về buổi hồng hoang, nàng bị người đuổi giết, chật vật trốn chạy.

Kiểm quang lướt tới, nàng bỏ chạy thực mạng.

Nàng sẽ chết.

Khoảnh khắc ấy, trong đầu nàng ý thức được một điều rất rõ ràng, nàng nhất định sẽ chết!

Liều mạng, chẳng bằng liều mạng!

Nàng rút kiếm, quay đầu, tiếng đàn vờn quanh người, trường kiếm đâm thẳng về phía sau. Thế nhưng, khoảnh khắc xoay người lại, nhìn thấy khuôn mặt của kẻ địch, cũng là khoảnh khắc nàng ngây dại.

Là Đông Lăng.

Không ngờ lại là Đông Lăng.

“Diệp Trần, người gây trở ngại cho đạo của ta, ta tất phải diệt.”

Kiểm quang của y thể như sét đánh, nàng cắn răng, ngoan cố chống trả, tiếng đàn quanh người hóa thành kiếm, muôn ngàn thanh kiếm đâm về phía Đông Lăng. Thế nhưng, cũng trong chính khoảnh khắc ấy, bỗng có một tràng kinh Phật tụng niệm khiến nàng đột ngột tỉnh táo lại. Để rồi, nàng nhìn thấy Đông Lăng đứng trước mặt, bị kiếm của nàng đâm thương tích đầy mình.

Chàng bị thương khắp người, bạch y nhuộm đẫm máu tươi. Diệp Trần bàng hoàng, quay đầu nhìn. Hình như hai người đang ở trong miệng núi lửa, xung quanh toàn là nham thạch nóng chảy, chỉ có mảnh đất chỗ họ đang đứng là còn nguyên vẹn.

Diệp Trần ngấn người, quăng kiếm xuống, lao tới chỗ Đông Lăng, đưa tay đỡ lấy chàng, sốt ruột gọi thẳng tên: “Đông Lăng, người sao rồi?!”

“Không sao.”

Đông Lăng lắc đầu: “Chỉ là chút thương ngoài da thôi.”

Diệp Trần im lặng, xắn tay áo y lên nhìn, miệng vết thương nào cũng có hơi thở của nàng, không ngờ tất cả lại đều là do nàng làm!

Thế nhưng, người nàng chẳng có một chút thương tích nhỏ nào. Diệp Trần giật mình: “Vừa nãy ta động thủ với người sao?”

“Người nhập ảo cảnh rồi.” Đông Lăng thở dài, vẻ mặt tiếc nuối: “Diệp Trần, lòng người có tạp niệm, ý chí không kiên định.”

“Là lỗi của ta.” Diệp Trần nắm tay y, ruột gan rồi bời, đỡ y ngồi xuống, cầm tay y bảo: “Người ngồi cho vững, ta trị thương cho người.”

Đông Lăng ừ một tiếng, ngồi xếp bằng xuống. Diệp Trần độ linh lực của bản thân qua cho y. Trong lúc nàng độ linh lực, âm luật vờn quanh người, làn điệu vô cùng dễ chịu. Đông Lăng nhìn thứ bùa chú bằng nhạc này làm miệng vết thương khép dần lại, buột miệng bảo: “Người thật là tin tưởng ta.”

Thần tiên rất hiếm để người khác biết bản thể của mình, không đến mức vạn bất đắc dĩ sẽ không hiện bản thể ra.

Vì một khi để người khác biết bản thể của mình là gì, sẽ khó tránh khỏi mối nguy bị người ta dùng vật tương sinh tương khắc để đối phó.

Diệp Trần lại thấy chẳng sao cả, cười cười bảo: “Lần đầu gặp đế quân đã bị đế quân ép hiện nguyên hình rồi.”

Lần đó, Đông Lăng chẳng thèm hỏi trắng đen xanh đỏ, cứ thế đuổi đánh nàng, nàng bị ép vào đường cùng, phải hiện hình, dùng âm luật đả thương thần hồn của Đông Lăng. Đó là lần đầu tiên sau thiên đạo đại kiếp nạn, nàng bị người ép tới mức như vậy.

Diệp Trần nhớ lại lần đó, bùi ngùi bảo: “Lúc đó không biết rằng để quân thực ra là một người ôn hòa thế này. Nếu biết sớm vậy đã chẳng hiện hình, đánh tới mức cá chết lưới rách làm gì.”

“Hiện hình, không hẳn không phải là chuyện tốt.”

Đông Lăng ôn tồn bảo, ánh mắt đầy ấm áp: “Ta lại thấy vô cùng may mắn vì lúc ấy người đã hiện hình.”

“Ồ?” Diệp Trần không hiểu. Đông Lăng giải thích: “Không đánh không quen biết mà.”

“Đúng vậy.”

Diệp Trần mỉm cười: “Là vậy đấy.”

 Nguồn: <https://vnexpress.net/cuoi/nhung-cau-noi-bat-hu-trong-phim-kiem-hiep-phan-2-3326324.html>

Trị ngoại thương cho Đông Lăng đến mức vừa kết vảy thì ngừng, Diệp Trần không làm thêm nữa, đỡ lăng phí linh lực.

Đông Lăng hơi mệt, tựa vào đầu vai nàng: “Đây là một ngũ hành thất dục cảnh.”

“Ngũ hành thất dục cảnh?”

“Ừ.” Đông Lăng sửa lại góc ngồi, nói với Diệp Trần, “Người có thất dục: tiền tài, mỹ nhân, mỹ thực, quyền thế, danh lợi, lười biếng và yêu.”

“Ngũ hành thất dục cảnh vốn là ảo cảnh được đấng toàn năng thượng cổ dùng để ngộ đạo. Vượt được ảo cảnh này, có ích lợi to lớn cho việc tu hành.”

“Nỗi đau ngũ hành, nỗi khổ thất dục, nhẫn là sẽ qua.”

“Nhẫn không qua thì sao?” Diệp Trần tò mò. Đông Lăng mỉm cười: “Hồi phi yên diệt.”

Diệp Trần giật mình kinh hãi: “Thế... để quân, ảo cảnh này để quân đã từng vượt qua rồi phải không?”

“Ừ.”

“Thế lần này không thành vấn đề nhỉ?”

“Chưa chắc.”

“Vì sao?” Diệp Trần lạnh toát cả người. Nàng tự biết rõ trình độ tâm tính của bản thân, loại ảo cảnh này chắc chắn là nàng không qua được, đành phải trông cậy vào Đông Lăng.

Đông Lăng mỉm cười, trong mắt có nỗi khổ.

“Lòng ta có tạp niệm.” Y thở dài, ngẩng đầu nhìn Diệp Trần, “Không giống như năm đó.”

Diệp Trần sững sốt, túm người Đông Lăng lại, kích động bảo: “Để quân! Tạp niệm vậy là không được đâu! Mạng nhỏ này của ta phụ thuộc vào người đó. Người có tạp niệm gì mau nói với ta, ta diệt trừ nó giúp người!”

Đông Lăng: “...”

Y cúi đầu, nhìn Diệp Trần nước mắt lưng tròng, không biết phải làm thế nào.

“Thôi.” Chàng thở dài, “Đừng lo lắng, cứ vậy đi.”

Tác giả có chuyện muốn nói: **【mẫu truyện nhỏ】**

Thiếu Hoa: “Alo alo, Đông Lăng, tán gái tới đâu rồi? Thuận lợi lắm hả?”

Đông Lăng: “Không thuận lợi.”

Thiếu Hoa: “Sao? Muội muội thông minh quá à? Ta đã bảo người rồi, tìm cô nương nào ngọc ngọc đáng yêu ấy, người lại chẳng nghe ta cơ.”

Đông Lăng: “Không, nàng ấy ngọc quá, tỏ tình mà nghe cũng không hiểu.”

Diệp Trần: “Tỏ tình? Người tỏ tình với ai? Để quân, có phải là tạp niệm của người không? Mau nói với ta, ta lập tức đi xử lý nàng ta, cam đoan lòng người không còn tạp niệm nữa.”

Đông Lăng: “Thế nàng tự vẫn đi.”

Diệp Trần: “????”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẼO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

138. Chương 138: Chi Tử Vu Quy 9

Đông Lăng bảo cứ vậy đi nhưng Diệp Trần không thể yên tâm nổi.

Nàng tiếp tục khuyên Đông Lăng: “Để quân như vậy là không được, có chuyện gì thì đừng giấu trong lòng, nói ra đi, để ta phân ưu cho.”

“Cám ơn.”

Đông Lăng khéo léo từ chối: “Ta cảm thấy người không thể phân ưu thay ta được đâu.”

“Tại sao chứ?”

“Người ở trên cao đón gió lạnh có nỗi khổ não của riêng mình.”

Diệp Trần không hiểu câu này nhưng nàng tin, Đông Lăng quả thực đúng là người ở vị trí trên cao đón gió lạnh. Nàng thở dài, gật đầu: “Ngày thường để quân chắc là lạnh lắm nhỉ.”

Đông Lăng ngẩng đầu liếc Diệp Trần một cái, quyết định im lặng không tiếp lời.

Không khí bỗng yên tĩnh hẳn. Diệp Trần thấy mất tự nhiên bèn đổi sang chủ đề khác: “Mà này, vừa rồi chúng ta còn đang ở trong thôn, sao vừa mở mắt đã lại ở trong núi lửa rồi?”

“Bởi vì chỗ này vốn đều là ảo cảnh.”

“Thôn cũng vậy sao?”

“Tất nhiên.” Nham thạch trong núi lửa cuồn cuộn chảy, không khí nóng dần lên. Diệp Trần thấy khó chịu, tự lấy tay phe phẩy thay quạt, nghe Đông Lăng giải thích, “Bắt đầu từ lúc chúng ta bước vào thôn, thực ra chúng ta cũng đã bước vào ảo cảnh. Ảo cảnh tòi tòi nhược điểm của chúng ta. Ảo cảnh ban này chính là điều người sợ hãi nhất. Nếu người không rơi vào ảo cảnh thì chắc đi qua thôn đó, chúng ta sẽ tới được một chỗ khác. Dĩ nhiên là cũng sẽ không rơi vào ngũ hành thất dục cảnh này.”

“Tại ta.” Diệp Trần gật đầu nhận lỗi, ngậm ngùi bảo, “Là ta làm để quân vướng chân.”

“Không sao.” Đông Lăng vẫn giữ thái độ điềm tĩnh, “Người tâm chí không kiên định. Nếu vượt được cảnh này sẽ có ích lớn cho việc tu hành của người.”

Diệp Trần tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe dạy bảo nhưng thực ra trong lòng lại tỏ ý xem thường.

Nếu nàng có lòng tu luyện, thì với thiên phú của bản thân, nàng tin, nếu không bị hồn phi phách tán thì ắt cũng đã lên được hàng ngũ đế quân. Chẳng qua nàng luôn cho rằng, đi đêm lắm ắt có ngày gặp ma. Chỉ có cách không chủ động đánh nhau với người khác, không chủ động khiêu khích, không quá thu hút sự chú ý thì mới có thể sống lâu.

Nhiều năm qua, nàng vẫn luôn tham sống sợ chết như thế và cũng đã thành công sống lâu hơn được rất nhiều người.

Thậm chí, nàng tin, có lẽ có một ngày hàng ngũ đế quân đều chết hết, nàng vẫn có thể ung dung sống sót.

Thế nhưng, tất nhiên nàng sẽ không nói ra như thế, mà ngược lại còn nghiêm trang đáp: “Để quân nói phải lắm.”

“Có điều, người không cần phải sợ.” Đông Lăng thấy nàng căng thẳng nên trấn an, “Ta dạy cho người thanh tâm quyết, nếu người bị chìm vào trong ảo cảnh do cảnh này tạo ra, ta sẽ gọi người tỉnh lại. Nếu ta chìm vào trong ảo cảnh thì người gọi ta tỉnh lại. Chúng ta giúp đỡ nhau, nhất định có thể qua được cửa.”

“Được!”

Diệp Trần vô cùng tin tưởng Đông Lăng, sau khi học thanh tâm quyết kia xong liền vỗ vai Đông Lăng bảo: “Để quân, lần này dựa cả vào người đây.”

Đông Lăng gật đầu: “Che chở cho người là chuyện ta phải làm.”

Diệp Trần chợt dạ, cảm thấy thẹn với lòng tốt của đối phương.

Hai người ngồi được một lúc, nhiệt độ ngày càng cao. Diệp Trần cảm thấy mặt đất nóng phát bỏng, đầu túa mồ hôi, thực sự không chịu nổi, bèn cởi bớt áo khoác ra.

Vậy mà Đông Lăng vẫn ngồi nguyên như lúc đầu. Diệp Trần nói rộng áo, lộ chiếc cổ trắng ngần mảnh mai ra ngoài để quạt gió, nói đầy ngưỡng mộ: “Để quân không thấy nóng sao?”

“Gì?”

Đông Lăng dường như không có cảm giác nóng, thấy Diệp Trần nóng phải cởi cả áo, ánh mắt y âm u, dời mắt đi rồi hờ hững đáp: “Thân thể ta kinh qua lôi kiếp, không mấy mẫn cảm với ấm lạnh.”

Diệp Trần tò mò hỏi: “Để quân, ta có thể kiểm tra người thử không?”

Nàng rất muốn biết, cái gọi là không mấy mẫn cảm là không mẫn cảm tới mức nào.

Đông Lăng gật đầu, đưa tay ra. Diệp Trần vừa sờ một cái liền có cảm giác như chạm vào một khối băng.

Nàng không nhịn được phải rên lên vì thoải mái, sau đó bảo: “Để quân, ta có thể cầm tay người được không?”

“Được.”

Chẳng bao lâu sau, Diệp Trần cảm thấy mặt đất nóng bỏng làm nàng đau rát.

Bản thể của nàng là cầm, thuộc về tính Mộc nên vốn sợ Hỏa, giờ bị nóng cháy như vậy, thực sự không chịu nổi, bất chấp mặt mũi, bám lấy chút lý trí cuối cùng bảo: “Để quân, ta không chịu nổi, nóng quá...”

“Ta ôm người nhé.”

Đông Lăng thở dài, tỏ ý bất lực, chỉ có thể làm như vậy. Diệp Trần lập tức như được đại xá, nhào tới, xô Đông Lăng ngã xuống đất, áp cả người lên người y.

Đông Lăng làm đệm thịt cho nàng, giữ nàng cách hẵn khỏi mặt đất. Đối với Diệp Trần giờ phút này, Đông Lăng chính là một món đồ hạ nhiệt tự nhiên, nàng áp lên người y, xuýt xoa dễ chịu: “Để quân ơi, thoải mái quá.”

Đông Lăng: “...”

Y không muốn hiểu sai gì đâu.

Đông Lăng không sợ hơi nóng của ngũ hành thất dục cảnh này nhưng Diệp Trần áp lên người y như vậy, y thực sự thấy hơi nóng.

Y đọc đi đọc lại thanh tâm chú, không suy nghĩ nhiều, ngoài mặt vẫn luôn giữ bình tĩnh.

Diệp Trần áp lên người Đông Lăng, nghe tiếng tim chàng ta đập, từng nhịp từng nhịp, bỗng dưng cảm thấy thật yên bình.

Giống như thiên đạo đại kiếp nạn năm đó, mọi người đều sợ hãi, chỉ có nàng núp trong tay áo chàng ta là cảm thấy cực kỳ an tâm.

Người này trước nay vẫn luôn mạnh mẽ như vậy, mạnh tới mức có cảm tưởng như thế gian này bất luận là kẻ nào cũng chẳng thể làm chàng bị thương.

Một lát sau, nhiệt độ giảm dần, trời bắt đầu có tuyết rơi. Diệp Trần vừa đói vừa khát, không hiểu sao lại thấy đói khủng khiếp như vậy, cảm giác khó chịu cồn cào ruột gan.

Nham thạch nóng chảy đông lại thành băng. Diệp Trần bắt đầu thấy lạnh, run run đi nhặt y phục mặc lại vào người nhưng vẫn không hết lạnh.

Đông Lăng nhìn nàng, chẳng biết phải làm thế nào cho được, đành cời y phục ra, khoác lên người Diệp Trần, ôm cả người nàng vào lòng, dùng linh lực bảo vệ nàng.

Được Đông Lăng ôm, cuối cùng Diệp Trần cũng thấy đỡ lạnh. Nàng quay đầu nhìn Đông Lăng, ánh mắt đầy sùng bái: “Sao để quân lợi hại thế?”

Đông Lăng mỉm cười, thở dài: “Sao người yếu thế?”

Yếu thế mà còn đánh cho người phải nằm dưỡng thương nửa tháng đấy.

Diệp Trần thầm mĩa mai trong bụng, ngoài mặt lại bảo: “Là do để quân quá lợi hại thôi.”

Đông Lăng cười trừ, trong lòng thừa biết nàng nghĩ gì, không những không vạch trần mà còn gật gù bảo: “Không quá lợi hại đâu, chẳng qua chỉ số một, số hai thôi.”

Giữa lúc hai người nói chuyện, Diệp Trần bỗng ngửi thấy mùi thức ăn.

Nàng đã đói muốn phát điên lên rồi, định lao ra ngoài đi tìm thì bị Đông Lăng cản lại, lôi về, niệm thanh tâm quyết.

Niệm xong, Diệp Trần tỉnh táo lại.

Thứ đồ ăn vừa rồi hẳn là do ảo cảnh tạo ra để thử thách ham muốn ăn uống của nàng.

“Người biết không,” Đông Lăng thông thả bảo, “ở ngoài mảnh đất này, mọi thứ người thấy đều là giả. Bước ra khỏi chỗ này, người sẽ không về được nữa.”

Diệp Trần ra sức gật đầu, trong lòng vẫn chưa hết sợ.

Đông Lăng tiếp tục giải thích: “Chúng ta ở trong ảo cảnh này phải vượt qua được nỗi khổ do ngũ hành mang lại, chống lại cám dỗ do thất dục sinh ra. Diệp Trần, ở trong ảo cảnh này, người đừng ham muốn gì cả.”

“Được được.” Diệp Trần đáp ngay, “Hiểu rồi, mọi chuyện ta đều nghe theo để quân.”

Diệp Trần có lẽ không được coi là người thông minh xuất chúng nhưng lại là một người cực kỳ biết nghe lời. Bắt đầu từ lúc đó, bất kể trước mắt xuất hiện điều gì, Diệp Trần đều nói đi nói lại với bản thân rằng, nó là giả, giả thôi.

Khung cảnh xung quanh thay đổi liên tục.

Từ trời đổ tuyết biến thành hồng thủy cuộn cuộn ngất trời, từ hồng thủy cuộn cuộn ngất trời biến thành bị dây mây truy đuổi, từ bị dây mây truy đuổi biến thành nơi nơi là đao nhọn.

Qua được bước đầu tiên, chặng đường còn lại đều dễ đi.

Diệp Trần đã dứt bỏ hết sự dè dặt lúc đầu, khi lạnh thì để Đông Lăng ôm, khi hồng thủy tới thì bám lên người Đông Lăng, để chàng mang mình trôi nổi theo, lúc đâu đâu cũng thấy dây mây, nàng liền nấp đằng sau Đông Lăng để Đông Lăng vung kiếm chặt đứt dây mây, lúc ở trên núi đao, nàng liền để Đông Lăng công mình vượt qua núi đao.

Nỗi khổ của ngũ hành cuối cùng cũng qua... có lẽ phải nói là, là Đông Lăng đơn phương nhẫn qua được.

Thất dục cũng đã qua được lục dục, chỉ còn một dục cuối cùng là chưa gặp.

Diệp Trần đã quên mất một dục cuối cùng là gì. Chỉ biết là sau khi Đông Lăng công nàng vượt qua núi đao, họ lại xuất hiện ở trong thôn họ tới lúc đầu.

Chẳng qua, lúc này, trong thôn không có người. Diệp Trần đỡ Đông Lăng vào trong gian nhà họ ở khi trước. Người nàng bị ảo cảnh tra tấn ra đầy mồ hôi nên bèn hỏi Đông Lăng: “Để quân có muốn tắm rửa không?”

Đông Lăng ừ một tiếng: “Làm phiền rồi.”

Diệp Trần gật đầu, đi lấy nước cho Đông Lăng. Đông Lăng tắm nước lạnh xong chui vào trong chăn nằm nghỉ.

Diệp Trần đi thay nước mới, tắm rửa sau bình phong.

Đông Lăng nghe tiếng nước, quay đầu ra nhìn. Dưới ngọn đèn, bóng người thiếu nữ in rõ từng đường nét lên tấm bình phong.

Nàng múc nước đổ lên người, có thể tưởng tượng ra những giọt nước ấy chảy qua những đầu và chảy tới nơi nào.

Trong chớp mắt, Đông Lăng có cảm tưởng mình là giọt nước chảy trên cơ thể người kia.

Chàng có thể tưởng tượng ra cảm giác vuốt ve cơ thể ấy, có thể tưởng tượng ra khoái cảm áp người ấy dưới cơ thể mình. Nhịp thở của chàng trở nên dồn dập, vô số ký ức ủa về.

Năm đó lúc mắt chàng bị mù, cái cô nương ngốc kia vẫn luôn đi theo sau chàng, lúc ấy chàng lòng dạ thiếu niên, rõ ràng đã thích, đã để ý nàng nhưng lại không muốn nói nhiều với nàng.

Từ sau khi con sói kia xuất hiện, dáng vẻ thân thiết của nàng với nó càng làm chàng thêm bất mãn.

Chàng từng đợi lúc đêm về, khi nàng ngủ say, lần mò tới bên cạnh nàng, dùng tay chạm vào từng đường nét gương mặt nàng vì muốn biết diện mạo của nàng.

Chàng biết da nàng trơn mềm tới mức nào, cũng biết môi nàng mỏng và mềm mại ra sao.

Chàng từng lén hôn môi nàng khi nàng say giấc, khi ấy, tim đập nhanh như bay, chàng chỉ sợ nàng tỉnh lại nhưng rồi lại sợ nàng không tỉnh. Lúc đó, chàng đã nghĩ rồi, nếu nàng tỉnh, chàng có thể miễn cưỡng nói với nàng rằng, nếu nàng bằng lòng, chàng có thể miễn cưỡng lấy nàng.

Chàng cho rằng nàng sẽ luôn theo sau mình, cho nên chàng trước nay chưa hề nghĩ tới chuyện quay đầu lại.

Cho đến một ngày, khi chàng quay đầu lại, thì lại chẳng tìm thấy người kia. Chàng không nhớ diện mạo của nàng, không biết tên nàng, nàng không hề để lại chút dấu vết nào, cứ như thể cuộc đời chàng chưa từng có một người như vậy.

Trước lúc thiên đạo đại kiếp nạn tới, chàng đi tìm nàng khắp nơi. Chàng nghĩ, một cô nương ngốc nghếch như vậy, làm sao vượt qua được thiên đạo đại kiếp nạn đây?

Thế nhưng mãi vẫn không tìm được, từng có lần chàng thậm chí đã hoài nghi, phải chăng trong lúc chàng không biết, nàng đã mất rồi.

Tới tận khoảnh khắc khi thiên kiếp giáng xuống, chàng bỗng cảm thấy trong tay áo có thêm một vật nhỏ, là một cây cầm.

Chính là cây cầm đã đi theo sau chàng suốt bao nhiêu năm trời.

Chàng định chạm vào nàng nhưng lại sợ làm phiền nàng nên đành giả vờ như không biết nàng ở đó, kiên cường chịu đựng tám mươi một đạo lôi kiếp.

Lúc đã chịu được sáu mươi một đạo lôi kiếp, thực ra chàng đã không cố nổi nữa rồi nhưng lúc ấy, chàng bỗng nghĩ, nếu chàng chết, vật nhỏ ấy biết phải làm sao?

Nàng yếu như vậy, thiên kiếp tới phải trốn trong tay áo chàng run rẩy, nếu chàng chết, há chẳng phải thiên hạ này ai muốn bắt nạt là cũng bắt nạt được nàng hay sao?

Vậy là chàng lại cắn răng tiếp tục chịu lôi kiếp.

Chàng vượt qua được tám mươi một đạo lôi kiếp, trở thành thần tiên chịu nhiều lôi kiếp nhất trong thiên đạo đại kiếp nạn.

Vậy nhưng, khi chàng tỉnh lại, người kia đã lại một lần nữa chẳng thấy đâu.

Tìm trên trời dưới đất suốt bao nhiêu năm, cuối cùng cũng tìm được nàng. Nếu không phải nàng bị chàng ép hiện nguyên hình, phải dùng tiếng đàn để tấn công thần hồn của chàng, e rằng cả đời này chàng cũng không tìm được nàng.

Người mất rồi lại tìm về được, sao có thể để nàng đi?

Chính Đông Lăng cũng không nhận ra, đôi mắt chàng trở nên sâu thẳm.

Chàng muốn nàng.

Nghe thấy tiếng người kia mặc xong y phục, lau tóc đi ra.

Chàng đưa lưng về phía nàng, cơ thể căng lên.

Khoảnh khắc ấy, dục vọng cuộn cuộn dâng trào, ngay khi Diệp Trần lên giường, chàng liền kéo nàng lại gần, xoay người, đè nàng xuống dưới.

Đôi mắt chàng đầy dồn nén, cơ thể rắn rỏi nóng rực đè lên người Diệp Trần, đưa tay cởi bỏ y phục của nàng.

“Diệp Trần, ta có một chuyện cần nàng giúp một tay.”

Diệp Trần nhận ra điều bất thường, lập tức làm thanh tâm quyết.

Nhưng Đông Lăng sao có thể để nàng làm vậy, ngay trước khi nàng kịp hành động thì đã bị dính định thân chú.

Chàng dùng răng cắn y phục của nàng, để cơ thể trơn mịn của nàng lộ ra.

Sau đấy, chàng hôn liếm môi, đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy mở môi mềm, vào trong thăm dò.

Cảm giác tươi ngọt mềm mại khắp khoang miệng y như trong giấc mộng của chàng, một tay chàng ôm thắt lưng của nàng, giọng khàn khàn: “Không ngoan như vậy, nên muốn nàng từ lâu rồi mới phải, hừ!”

Tác giả có chuyện muốn nói: 【 mẩu truyện nhỏ – ăn gà 】

*ăn gà: game PUBG, vì nó có câu khẩu hiệu winner winner chicken dinner.

Diệp Trần: “Chơi game ăn gà, nhất định ta sẽ thắng.”

Đông Lăng: “Tại sao?”

Diệp Trần: “Ta chơi ăn gà chỉ có một nguyên tắc, núp lùm! Tham sống sợ chết là thế mạnh của ta!”

Đông Lăng: “Thế thì người cùng lắm chỉ được hạng hai thôi.”

Diệp Trần: “Vì sao?”

Đông Lăng: “Vì ta chơi ăn gà chỉ có một nguyên tắc, tấn công!”

Diệp Trần: “Tấn công không sợ chết à?”

Đông Lăng: “Ta khác chứ, ta là nam chính mà.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thử Bạch
www.dtv-ebook.com

139. Chương 139: Chi Tử Vu Quy 10

Diệp Trần không thể động cựa, đành để đối phương muốn làm gì thì làm, toàn thân choáng váng.

Người này là Đông Lăng?

Là vị đế quân gây thơ ngay cả hôn môi là chuyện chỉ người yêu mới làm với nhau cũng không biết đó sao?

Không, tuyệt đối không phải.

Y đè trên người nàng, rất có nhẫn nại, ngược mắt nhìn nàng, giọng khàn khàn: “Diệp Trần, bản thể của nàng là cầm, đúng chứ?”

Diệp Trần không đáp, cảm thấy nhịp thở trở nên dồn dập.

Nàng liều mạng niệm thanh tâm chú nhưng cũng không chống lại được động tác nóng bỏng của đối phương. Y cứ như thể coi nàng là một cây cầm thật, ngón tay gảy lướt, di chuyển loạn khắp người nàng.

“Nhớ chứ,” y kề vào bên tai nàng, “lúc trước ta cũng từng chạm vào nàng như vậy ấy?”

Nhớ cái gì?

Diệp Trần chìm trong mê mông lung, cơ thể dần nóng lên, như lúc ở trong miệng núi lửa, nóng tới mức mù mịt đầu óc.

Thấy nàng có phản ứng, Đông Lăng cười khẽ, trong đầu Diệp Trần hoảng hốt.

Một dục cuối là gì?

Trong chớp mắt, nàng bỗng nhớ ra, một dục cuối cùng, là sắc.

Phải rồi, nhất định là nàng đã vào ảo cảnh sắc dục.

Người trước mặt sao có thể là Đông Lăng được? Đông Lăng nào có diễm lệ, quyến rũ hút hồn như thế, sao có thể vừa hay đúng chuẩn kiểu nàng thích nhất như thế được?

Trong lòng nàng ngựa ngáy, một mặt thì đấu tranh, một mặt lại đang vỡ trận.

Khoảnh khắc nhìn thấy dáng vẻ nhẹ cười của đối phương, cuối cùng nàng sụp đổ.

Thôi vậy, sắc dục thì sắc dục. Đông Lăng lúc này chắc vẫn đang tỉnh táo, chàng ta nhất định sẽ nghĩ cách đánh thức nàng khỏi ảo cảnh. Trước lúc đó phải kiểm chút của hời mới được.

Thế nhưng, người nằm trên lại mãi không thấy tiến thêm bước nữa, đùa nhau sao, Diệp Trần nổi sắc tâm, thúc đẩy linh lực trong người, vung tay lên đập về phía Đông Lăng!

Đông Lăng giật mình vì bị tấn công bất ngờ, đột ngột tỉnh táo lại, xung quanh trời đất xoay vần, Đông Lăng kéo Diệp Trần vào trong lòng, cả hai cùng rơi xuống.

Tới khi chạm đến đáy, Đông Lăng mới phát hiện ra họ đang ở dưới một vách núi, xung quanh không có chút vết tích nào, còn Diệp Trần thì rõ

ràng là vẫn còn đang ở trong ảo cảnh, không biết nhìn thấy gì mà lại vươn tay về phía Đông Lăng.

Người nàng đang không một mảnh vải, Đông Lăng cường ép bản thân phải dời mắt đi, giơ tay lên định làm thanh tâm quyết nhưng ngay trước lúc đó, Diệp Trần bỗng ôm chàng và hôn.

Đông Lăng tròn mắt, tim đập nhanh như bay, nhất thời có cảm tưởng, chuyện này so với bất kỳ một ảo cảnh nào chàng từng trải qua, làm người ta khó kháng cự lại hơn tất cả.

Diệp Trần nhẹ nhàng liếm chàng, Đông Lăng thở dồn dập, không chịu đựng nổi, tay áo vung lên, bày ra một kết giới, mang cả bản thân và Diệp Trần vào trong Tu Di cảnh mang theo bên người.

Đây là không gian riêng của mỗi thần tiên. Sau khi đưa người vào trong Tu Di cảnh, Đông Lăng dùng thần thức đi vào ảo cảnh của Diệp Trần, lặng lẽ đi tới mắt trận của ngũ hành thất dục cảnh, bày ra một trận mới rồi phá ngũ hành thất dục cảnh, trở lại bên người Diệp Trần.

Lúc này, Diệp Trần vẫn còn đang trong ảo cảnh, hoàn toàn không biết y đã lặng lẽ làm bao nhiêu chuyện, chẳng qua chỉ thấy người nằm dưới bỗng biến mất rồi lại bỗng xuất hiện trở lại, người rõ ràng vừa bị nàng lột y phục giờ lại ăn mặc chỉnh tề, ngay ngắn, trán lấm tấm mồ hôi, nhưng càng vậy lại càng đẹp hơn.

Diệp Trần đè người xuống đất, Đông Lăng ngăn nàng lại.

“Diệp Trần.”

“Gì?”

“Ta sẽ cưới nàng.”

Chàng trình trọng hỏi: “Nàng có bằng lòng không?”

Diệp Trần sững sốt, đầu óc tỉnh táo hơn một chút nhưng vẫn không cho là mình đã tỉnh táo, ngơ ngác nhìn Đông Lăng một lúc lâu rồi hỏi: “Giờ ảo cảnh cũng chân thật như vậy sao?”

Đông Lăng: “...”

Diệp Trần chọc chọc thử mặt Đông Lăng, nghĩ ngợi rồi hỏi thử: “Có thể biến thành Thiếu Hoa để quân không?”

Vừa nghe bảo vậy, ánh mắt Đông Lăng liền sa sầm, không nói tiếng nào, lập tức lật người, đè người ở trên xuống, tự kéo mở vạt áo của mình, lạnh lạnh bảo: “Ta đúng là đã coi thường nàng rồi.”

Diệp Trần cảm thấy ảo cảnh này thật là quá chân thực.

Đến cả đau cũng chân thực.

Không phải ảo cảnh là để làm cho người ta trầm mê vào trong đó sao?

Thế nhưng không hề, nàng tê dại, cảm thấy đáng ra mình nên tỉnh rồi mới đúng.

Tuy nhiên, có thể là do nàng đã thèm thuồng sắc đẹp của Đông Lăng quá lâu, cũng có thể là do độc thân đã quá lâu, tóm lại là, tuy đau nhưng nàng vẫn không rời khỏi ảo cảnh.

Có lúc nàng nghiêm túc nghĩ, đây rốt cuộc là ảo cảnh của mình, hay là ảo cảnh của Đông Lăng? Vì nàng thấy, dường như Đông Lăng có vẻ thoải mái hơn nàng rất nhiều.

Thế nhưng sau đó Diệp Trần lại nghĩ, thần thái này của Đông Lăng đúng là cảnh nàng vẫn luôn tha thiết ước mong, trong chuyện này, có thể

làm đối phương sung sướng thì tâm lý mới có thể đạt được sung sướng cao độ hơn.

Sau cùng Diệp Trần nghĩ, Đông Lăng nói không sai, không qua được ngũ hành thất dục cảnh ắt là sẽ phải chết.

Có điều, nàng thật không ngờ mình lại chết như vậy.

Chết ở trên giường, chuyện này mà truyền ra, chẳng biết là sẽ làm người ta thấy hâm mộ hay là rùng mình.

Nàng vừa khóc vừa đẩy người nọ ra. Đông Lăng ôm nàng, trầm giọng hỏi: “Còn muốn Thiếu Hoa nữa không?”

“Không muốn. Không muốn.”

Diệp Trần mếu máo cuống quýt từ chối, chỉ sợ ảo cảnh này lại biến ra cho nàng thêm một Thiếu Hoa.

Đông Lăng khẽ cười, cắn vành tai nàng: “Giỏi lắm!”

Tới lúc Diệp Trần tỉnh lại, không biết đã bao lâu sau.

Nàng mở mắt ra, phát hiện mình và Đông Lăng đang nằm trên giường, bên ngoài có tiếng chim hót, Đông Lăng và nàng đều không mặc y phục, chỉ có một tấm chăn đắp chung trên người.

Diệp Trần bật dậy, vội kéo chăn che ngực rồi chậm chậm quay đầu hoảng hốt nhìn Đông Lăng đang ngủ kế bên.

Là mỹ nam có tiếng của thiên giới, giờ phút này tuy không chút y phục, nằm sấp ngủ tự do nhưng vẫn khiến người ta phải kinh tâm động phách.

Diệp Trần ngơ ngác nhìn đối phương. Đông Lăng từ từ hé mắt nhìn, thấy Diệp Trần ngồi như vậy bèn nhú mày: “Sao thế?”

Diệp Trần nuốt nuốt nước bọt, giơ tay lên, tát mặt mình một cái kêu đánh bốp.

Đau.

“Đây... đây vẫn là ảo cảnh?”

“Không phải.” Đông Lăng ngồi dậy, buộc tóc sau lưng giúp nàng. Diệp Trần rụt người lại, Đông Lăng nhú mày, Diệp Trần liền không dám cựa quậy nữa.

Đông Lăng vừa lòng, nhẹ nhàng bảo: “Là Tu Di cảnh của ta.”

“Ta... hôm qua... ta...”

Diệp Trần không nói thành lời.

Hôm qua nàng đã làm những gì trong ảo cảnh nàng vẫn nhớ rất rõ ràng.

Nàng cho rằng đó là ảo cảnh, cho nên, nàng mới đè Đông Lăng xuống.

Là nàng chủ động, điểm ấy không sai.

Người Diệp Trần run lấy bầy, Đông Lăng thì vẫn dáng vẻ điềm đạm như thường: “Hôm qua ngươi vào ảo cảnh, ta vào trong ảo cảnh cứu ngươi ra, thấy ngươi mắc kẹt không ra được, đành phải xả thân vì nghĩa.”

“Có... có cách... cách giải như vậy sao?”

Diệp Trần nói chuyện cũng run rẩy, trước nay nàng không hề biết, còn có thể thoát khỏi ngũ hành thất dục cảnh bằng cách như vậy.

À không đúng, nàng vốn chưa gặp chuyện này bao giờ.

Thế giới của kẻ mạnh mà nàng không hiểu quả nhiên là cao cấp.

Đông Lăng gật đầu, cột tóc giúp nàng xong, đưa mắt nhìn những vết xanh xanh tím tím trên người nàng: “Chỉ cần không bị sự giả dối trong ảo cảnh mê hoặc thì tất nhiên sẽ không sao.”

Diệp Trần im lặng, nàng hơi hơi muốn khóc.

Nàng không biết chuyện ngủ với Đông Lăng để quân thì nên kiêu ngạo hay là nên bi thương nữa.

Đông Lăng thấy nàng sững sờ bèn cúi đầu hôn những vết thương trên vai nàng.

Diệp Trần giật mình, lùi người về sau. Đông Lăng giữ nàng lại, môi vẫn lưu luyến trên những vết thương kia, khàn khàn bảo: “Thật là đẹp.”

Không biết vì sao, Diệp Trần có cảm giác, chỉ sau một đêm, đế quân bỗng trưởng thành.

Nàng hít sâu một hơi, ngược mắt nhìn Đông Lăng.

“Đế quân nghĩa khí như vậy, ta vô cùng cảm động!”

“Ừ.” Đông Lăng biết nàng vẫn chưa nói hết, thẳng người dậy, gật đầu, “Rồi sao nữa?”

“Đế quân đừng lo, ta không cần đế quân chịu trách nhiệm! Chuyện này cả hai ta đều hãy quên đi, người thấy được không?”

Đông Lăng không đáp, mày chàng cau lại.

“Nàng và ta đã ở trần cùng giường làm chuyện như vậy suốt một đêm, thế rồi bắt ta phải quên?”

Diệp Trần không đáp, nàng cảm thấy bầu không khí bất thường, cảm thấy Đông Lăng trước mặt kỳ lạ một cách không nói rõ ra được.

Dường như là vừa phóng thích một thứ gì đó bị kìm giữ, chàng ta cười nhẹ nhàng, mặt mày như hoa nở.

“Nhưng ta không thể quên được.” Chàng ta thở dài, đặt tay lên vai Diệp Trần, vẻ mặt buồn rầu, “Ta không ngờ nhân gian lại có một chuyện làm người ta sung sướng như vậy. Nếu bỗng nhiên không được làm nữa thì quả là tra tấn. Hay là thế này đi, người ta bây giờ cũng coi như là bằng hữu sinh tử, chuyện này vì người mà ra, vậy trước khi ta tìm được đế hậu, người giúp ta chút nhé?”

“Giúp... giúp thế nào?”

Diệp Trần ngơ ngác, cứ cảm thấy hướng phát triển của mọi chuyện sai sai ở đâu.

Đông Lăng tươi cười: “Không có gì đâu, chẳng qua là lúc ta muốn làm chuyện này, ta tìm người. Người muốn thì tìm ta. Chúng ta giúp đỡ lẫn nhau. Người thấy có được không?”

“Thế... thế thì không được hay. Đế quân làm vậy sẽ không dễ tìm được đế hậu đâu!”

Đông Lăng nhú nhú mày, dường như cũng thấy phiền lòng. Diệp Trần bỗng dừng lại thấy trong lòng trống rỗng. Hễ nghĩ tới tối qua nàng đè Đông Lăng xuống như thế nào là lại không nhịn được nuốt nuốt nước bọt.

“Hay là thế này đi,” nàng lí nhí nói, “người đừng để người khác biết, hai ta lặng lẽ giúp đỡ nhau là được.”

“Ừm.” Đông Lăng gật đầu, ánh mắt đầy cảm kích, “Trước nay ta vẫn luôn biết ngươi là một thần tiên có nghĩa khí mà.”

“Không có gì, không có gì.” Diệp Trần chấp tay, nghiêm túc đáp, “Cũng là do ta liên lụy ngươi.”

“Không sao.” Đông Lăng tỏ thái độ ôn hòa, “Ta cũng đâu thể nhìn người rơi vào cảnh hôi phi yện diệt trong ảo cảnh được. Ta chỉ có mình ngươi là bằng hữu tốt mà.”

Diệp Trần nghe vậy liền vô cùng cảm động, cầm tay Đông Lăng, kích động nói: “Để quân yên tâm, bằng hữu như ngươi, ta cũng chỉ có một mà thôi!”

“Đúng vậy.” Đông Lăng gật đầu, “Không có người thứ hai.”

Diệp Trần không nghe ra ẩn ý của Đông Lăng nhưng vẫn đáp: “Ngươi yên tâm, không có người thứ hai!”

Đông Lăng rất yên tâm.

Y vẫn luôn vững tin, thứ y coi trọng, trên đời này không có ai dám đến cướp.

Dám đến cướp thì giết hết tế trời là xong.

Tác giả có chuyện muốn nói: 【 Mẫu truyện nhỏ 】

Diệp Trần: “Để quân, ngươi là bằng hữu tốt của ta.”

Đông Lăng: “Không, chúng ta không phải bằng hữu tốt.”

Diệp Trần: “Thế chúng ta là gì?”

Đông Lăng: “Dựa theo tình hình trước mắt thì chúng ta là liên minh bạn giường vững chắc.”

(Nhiều năm sau)

Tiểu đế quân: “Phụ thân ơi, mẫu thân bảo người và mẫu thân là phát triển đi lên từ quan hệ bạn giường.”

Đông Lăng: “Đừng nghe mẹ con nói bừa, lúc ấy nàng ấy then thùng mà thôi. Với sự lạnh lợi của nàng ấy, chẳng lẽ không hiểu ý của ta hay sao?”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

140. Chương 140: Chi Tử Vu Quy 11

Sau khi hai người xác lập hình thức ở chung bình thường hài hòa xong, Diệp Trần bất giác lại nhớ tới năm đó, nàng và Nguyệt Hà hứa hẹn với nhau.

Nếu quả có ngày biến thành nam tử, nhất định phải để tỷ muội được thể nghiệm một chút.

Hiện giờ Nguyệt Hà không biến thành nam tử nhưng nàng lại có được một bằng hữu tốt là nam tử, vị bằng hữu là nam tử này vô cùng nghĩa khí, đã cho nàng được thể nghiệm một chút rồi. Diễn biến thể này thật là đáng kinh ngạc.

Tuy nhiên, dù có kinh ngạc bao nhiêu, một chút lý trí còn sót lại của Diệp Trần vẫn mách bảo nàng chuyện này không tầm thường như hai người họ nói. Chẳng hạn như, tâm tình của nàng, tại sao ở trong sắc cảnh, nàng không nhìn thấy ai khác mà lại chính là Đông Lăng?

Nếu nói là vì mỹ mạo của Đông Lăng thì cũng đúng nhưng đâu phải nàng chưa từng thêm thuồng Thiều Hoa để quân, tại sao lại là Đông Lăng nhỉ?

Dù sao nàng cũng đã sống tận mấy vạn năm, không giống vị thần tiên toàn tâm toàn ý vấn đạo Đông Lăng, lòng dạ nàng phần nhiều nghiêng về thể tục hồng trần.

Vậy nên Diệp Trần nhanh chóng hiểu ra, có lẽ, mình đã yêu.

Hay nói cách khác, là đơn phương thầm mến.

Còn Đông Lăng thì sao?

Đứng trước vị tiên quân ở vị trí cao không tiếp cận nổi này, Diệp Trần cảm thấy mình nghĩ nhiều thêm chút thôi cũng là có tội. Đông Lăng có lẽ hoàn toàn không biết ý nghĩa của chuyện này, cũng có lẽ là đã biết nhưng với cảnh giới trong lòng không chút tạp niệm của chàng, tình yêu có lẽ là chuyện cách chàng rất đổi xa xôi.

Nói cách khác, đóa hoa xuân đầu tiên của thân cây già Diệp Trần lại dành cho một cái cây vốn sẽ chẳng nở hoa.

May mà Diệp Trần là một người biết nghĩ thoáng, với một người nam tử ưu tú như Đông Lăng, được ngủ một lần nàng đã thấy thỏa mãn rồi, nàng nghĩ, bản thân nhớ phải kiềm chế cảm xúc, chớ có suy nghĩ lung tung để đôi bên mãi dừng lại như lúc này là tốt nhất.

Trước mắt, hai người là bạn tốt, lúc cần thì “giúp đỡ” nhau một chút, chờ Đông Lăng cưới được đế hậu, nàng sẽ chặt đứt mối quan hệ này, lúc đó Đông Lăng cũng không cần nàng “giúp đỡ” nữa.

Nghĩ thế này, Diệp Trần bỗng thấy mình thật đáng buồn.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì, bản thân nàng thực sự nợ Đông Lăng rất nhiều, không kể những năm chàng nuôi nàng thuở hồng hoang, thiên đạo đại kiếp nạn chàng đỡ thiên kiếp hộ nàng, chỉ nói những ngày gần đây, Đông Lăng cùng nàng đi tìm Nguyệt Hà thôi, Diệp Trần đã cảm thấy mình nợ Đông Lăng.

Nàng nợ chàng, vậy vì chàng mà chịu khó một thời gian, Diệp Trần thấy bản thân có thể chịu được.

Trước nay Diệp Trần luôn là người thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, trấn an tâm trạng của bản thân xong, hai người tắm rửa, thay y phục, rời khỏi Tu Di cảnh.

Vừa ra khỏi Tu Di cảnh, Diệp Trần lập tức nhận ra nơi này có vẻ là địa bàn của ma tộc. Họ đang ở dưới đáy vực của một vách núi đen, âm khí rất dày. Đông Lăng mặc bộ y phục màu trắng, khoác ngoài màu xanh lam đi ở đằng sau, thong dong hỏi: “Người muốn đi hướng nào?”

“Hả?” Diệp Trần lo lắng quan sát bốn bề, sau đó thắc mắc hỏi, “Không phải chỉ có mỗi một đường thôi sao?”

“À, ta có thể bay.”

Hay lắm, có thể bay thì ở trong vách núi đen có ba con đường, đi thẳng về trước, đi ngược về sau và bay thẳng lên trời.

Diệp Trần suy nghĩ, có lẽ vì có Đông Lăng nên lá gan của nàng bỗng lớn hẳn ra, nàng chần chừ hỏi: “Thế, thương thế của đế quân đã khỏi chưa?”

“Ừ, không sao.”

Ăn no uống đủ xong, Đông Lăng cảm thấy thương thế của mình đã khỏe hẳn.

Diệp Trần chỉ về phía trước: “Ta vẫn muốn đi tìm Nguyệt Hà, đế quân thấy có được không?”

“Được.” Đông Lăng gật đầu, cúi đầu cười với nàng, “Có ta ở đây, người muốn đi đâu cũng được.”

Diệp Trần bị nụ cười này làm lóa mắt, có cảm giác từ sau khi hai người lên giường, đế quân dường như khác hẳn.

Nhưng rồi nghĩ lại, nàng lại cho rằng, có lẽ đế quân vẫn là đế quân, chẳng qua là tâm tình của nàng đã khác.

Nàng lập tức nhặt trái tim đi lạc của mình về, gật đầu đáp: “Vây phiền đế quân.”

Nói xong, Diệp Trần cẩn thận đi trước dò đường.

Nàng cực kỳ thuần thục ẩn nấp, né tránh, cẩn thận lần tìm dấu vết. Đông Lăng thì y như thể đang đi dạo trong vườn hoa sau nhà mình, thong thả bước ung dung. Diệp Trần cực kỳ muốn nhắc nhở vị đế quân này một chút. Ở trong địa bàn của ma tộc, có thể dừng ngông nghênh thế được không?

Thế nhưng nghĩ rồi lại thôi. Dù sao sức chiến đấu của đế quân, toàn thiên giới, ai có mắt cũng đều thấy cả. Chàng kiêu ngạo vì chàng có quyền làm thế.

Vậy là Diệp Trần tiếp tục lén la lén lút tiến lên trước, Đông Lăng đi sau, dùng linh thức quét trước, dọn sạch mấy thứ vớ vẩn ngáng đường.

Tuy dọc đường Diệp Trần luôn lo lắng đề phòng nhưng rốt cuộc đi tới lối ra cũng không gặp phải chuyện gì cả. Diệp Trần quay đầu lại nghiêm túc nói với Đông Lăng: “Đế quân, chúng ta sắp ra khỏi vực, tiến vào hang ổ của Mạc Vô Tà rồi.”

“Ừ.” Đông Lăng gật gù, “Vây thì sao?”

“Giờ chúng ta tuyệt đối không được sơ suất, phiền đế quân chú ý một chút.”

“Chú ý?” Đông Lăng nhú mày, “Chú ý thế nào?”

“Thỉnh đế quân đi sát theo ta, ta ẩn thân mang đế quân vào.”

Thuật ẩn thân của Diệp Trần được coi là số một thiên giới, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao nàng luôn luôn đào thoát thành công. Đông Lăng gật đầu, khom lưng, tựa vào người Diệp Trần, dán môi lên vành tai của nàng, nói nhỏ: “Thế này được chứ?”

Diệp Trần: “...”

Sát quá.

Nàng bất giác đỏ mặt, dịch người cách ra một chút, lí nhí đáp: “Để quân đi theo ta là được.”

Nói xong, Diệp Trần niệm pháp quyết, quanh hai người có một vòng tàng hình. Diệp Trần mang Đông Lăng rời khỏi vách núi.

Vừa ra ngoài, tầm mắt liền rộng mở, sáng sủa. Trước mặt là một quảng trường rộng, đối diện quảng trường là một đài cao, sau đài cao là một bậc thềm rất cao, cuối bậc thềm là một tòa cung điện lớn.

Bầy kền kền bay thành vòng tròn trên trời, những đám mây đen xen lẫn màu xanh lá trôi lững lờ trên cao cộng thêm gió lạnh khiến nơi này trở nên đáng sợ.

Diệp Trần run lên, Đông Lăng liếc nàng: “Lạnh à?”

“Không, làm ra vẻ sợ chút thôi.”

“Đừng sợ.” Đông Lăng vỗ vai nàng, “Hắn không đánh thắng được ta đâu.”

Năm đó, Đông Lăng có thể một mình bắt Mạc Vô Tà về nhốt vào Vô Gian địa ngục chính là minh chứng.

Trong lòng Diệp Trần thấy bớt lo đi nhiều nhưng vẫn khom lưng, lén lút di chuyển.

Đông Lăng thắc mắc: “Diệp Trần, ẩn thân quyết của người vô dụng à?”

“Làm gì có chuyện đó?!” Diệp Trần lập tức cãi, người khác có thể chất vấn nhân phẩm của nàng nhưng không được phép chất vấn năng lực của nàng, “Ẩn thân quyết của ta là đệ nhất thiên giới.”

“Thế người còn khom lưng làm gì?”

Đông Lăng càng thêm khó hiểu: “Có ai nhìn thấy người đâu.”

Diệp Trần ngượng ngùng: “Ngại quá, là do thói quen.”

“Diệp Trần à,” Đông Lăng thở dài, “nữ tiên tới mức của người đúng thật là hiếm có.”

“Phải đấy,” Diệp Trần bùi ngùi, “ta cũng muốn làm một nữ tiên tinh tế lắm chứ, nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà, đời này e là không thể làm được.”

“Không làm được cũng không sao.” Đông Lăng vỗ về, “Ta cảm thấy người như bây giờ cũng rất tốt.”

Diệp Trần cảm thấy Đông Lăng đúng thực là một đế quân lương thiện, khéo hiểu lòng người, biết an ủi người khác.

Nàng bỗng thấy, bản thân thích một người như vậy cũng đáng lắm.

Nàng thẳng người lên, dẫn Đông Lăng vào cung điện. Đi tới cửa đại điện, Diệp Trần dùng linh thức thám thính, tìm kiếm Nguyệt Hà.

Tất cả các nơi trong cung nàng đều đã tìm thử nhưng không hề thấy tung tích của Nguyệt Hà, chỉ có tẩm cung của Mạc Vô Tà là bị hạ cấm chế nên Diệp Trần không thám thính được. Nàng quyết định vào tẩm cung tìm người.

Đông Lăng vừa nghe thấy là tấm cung liền nhú mào: “Nguyệt Hà tiên tử ở trong tấm cung của Mạc Vô Tà, chúng ta vào đó nhìn không được hay thì phải?”

“Có gì mà không được hay!”

Diệp Trần quả quyết đáp: “Chắc chắn là Mạc Vô Tà biết chúng ta tới cứu Nguyệt Hà nên quyết định đích thân canh giữ nàng ấy. Nếu chúng ta tới trễ, e rằng Nguyệt Hà sẽ lâm nguy!”

Đông Lăng vẫn do dự: “Ta thấy Mạc Vô Tà chắc không phải người háo sắc...”

“Ta không lo chuyện háo sắc.” Dựa vào hiểu biết của mình về vị tỷ muội này, Diệp Trần đáp đầy tự tin: “Với tâm tính độc thân lâu ngày của Nguyệt Hà, ta cho rằng chuyện đó đối với nàng ấy chắc chỉ là chuyện nhỏ. Ta sợ là sợ Mạc Vô Tà động sát tâm!”

Đông Lăng mở miệng, muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng chỉ bảo: “Được, mọi chuyện đều nghe người.”

Chỉ một câu ấy thôi, vậy mà Diệp Trần lại có thể cảm nhận được ý vị yêu chiều. Nàng sợ run cả người, cho rằng bản thân ở trong ảo cảnh đã bị nhiễu loạn tâm trí, trúng tà mất rồi.

Không thì sao có thể cảm thấy hôm nay để quân dục dục một cách bất ngờ chứ?

Nàng lắc lắc đầu, đi vội vào trong. Đông Lăng cũng thông thả đi theo nàng. Hai người đi thẳng tới tấm điện của Mạc Vô Tà.

Ấn thân quyết của Diệp Trần đối phó với mấy tay lính canh rất hữu dụng, không thấy có ai phát hiện ra sự hiện diện của Diệp Trần và Đông Lăng. Thế nhưng, tới cửa tấm cung thì Diệp Trần bị chơi khó.

Có cấm chế, Diệp Trần khó mà lọt vào tấm điện mà không kinh động tới Mạc Vô Tà. Nếu làm kinh động Mạc Vô Tà vào lúc này, lỡ như Nguyệt Hà không ở trong tấm điện thì đúng là lợi bất cập hại.

Diệp Trần bí cách. Đông Lăng dường như đã nhìn ra sự khó xử của nàng, bước tới sau lưng nói nhỏ: “Nín thở.”

Diệp Trần nghe lời nín thở, sau đó liền bị đối phương ôm trọn lấy, có cảm giác toàn thân như rơi vào trong nước, xuyên qua cấm chế, vào được trong tấm cung.

Sau khi vào trong, Đông Lăng liền kéo Diệp Trần nhảy lên xà nhà, đè người nàng, che miệng lại, không nói tiếng nào.

Diệp Trần đang định giãy ra thì nghe thấy Đông Lăng nhắc nhỏ một câu: “Đừng động, đừng lên tiếng.”

Có tiếng cửa mở.

Một người bước vào phòng đem theo mùi rượu nồng. Diệp Trần nhìn xuống xem thử, là một nam tử mặc y phục màu đen, dáng đi nghiêng ngả, xiêu vẹo bước tới gần giường, vén màn lên. Diệp Trần liền nhìn thấy Nguyệt Hà đang ngồi trên giường.

Tay chân Nguyệt Hà bị cột xích sắt, sắc mặt bình tĩnh, không hề kích động.

Mạc Vô Tà thấy nàng ấy như vậy bèn cười gằn thành tiếng: “Vị tỷ muội tốt của nàng tới cứu nàng bị ta giam trong ngũ hành thất dục cảnh rồi.”

Nguyệt Hà không nói gì. Mạc Vô Tà tới gần hơn, gằn giọng: “Thế nào, sinh tử của tỷ muội cũng không màng hả? Nguyệt Hà, tiên nhân các

nàng trời sinh đã bạc tình như vậy rồi hay sao? Hay là do nàng đặc biệt bạc tình?”

“Nàng ấy không sao đâu.”

Cuối cùng Nguyệt Hà cũng chịu mở miệng, giọng rất bình thản.

Nghe thấy vậy, Diệp Trần thật muốn nhảy xuống túm vai tử muội tốt của mình mà lắc lắc.

Ai cho muội niềm tin?!

Ai cho muội dũng khí?!

Nếu không có Đông Lăng, hôm nay nàng đã chôn thân trong đó rồi!!

“Nàng ấy không đánh thắng được chàng,” Nguyệt Hà thản nhiên nói, “nhưng chạy trốn thì là hạng nhất, dựa vào sức sống của nàng ấy, đừng nói chàng, trên đời này, chẳng có ai có thể giết được nàng ấy.”

Ba người có mặt ở đây đều câm nín.

Diệp Trần quay đầu nhìn Đông Lăng. Nàng rất lo Đông Lăng nghe câu này xong sẽ muốn thử một chút xem mình có thể giết được nàng không.

Nàng quay đầu quan sát Đông Lăng. Đông Lăng lẳng lặng nhìn nàng, không hiểu được vẻ mặt ấy là thế nào.

Sau đó, Đông Lăng bỗng cúi đầu.

Chụt một cái.

Hôn một miếng.

Ừm, nhìn chàng như thế thật là đáng yêu.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

141. Chương 141: Chi Tử Vu Quy 12

Hôn một cái như vậy, Diệp Trần liền đỡ người ra. Đông Lăng thì vẫn thản nhiên như thường, y như thể vừa rồi mình chẳng làm gì hết, thậm chí còn dùng ánh mắt nghi hoặc hỏi nàng: có gì không đúng sao?

Đầu óc Diệp Trần không suy nghĩ được gì, cứ thế ngơ ngác nhìn Đông Lăng. Đúng lúc này, Mạc Vô Tà ở dưới bỗng cất tiếng: “Vậy hả? Có niềm tin vậy cơ à? Vậy ta sẽ cho nàng xem nàng ta chết như thế nào nhé, có được không?”

Nguyệt Hà ngược mắt nhìn y.

“Mạc Vô Tà, chàng muốn ép ta hận chàng sao?”

“Thế thì vẫn tốt hơn là không thèm để ý chút gì!”

Mạc Vô Tà bỗng quát lên, túm chặt người Nguyệt Hà: “Nàng có để ý tới ta không? Ngoại trừ áy náy thì nàng còn có gì nữa?”

Nguyệt Hà không nói gì, cụp mắt xuống, thái độ dửng dưng.

“Nàng nhớ được những gì?” Mạc Vô Tà cười thê lương, “Nàng có nhớ nàng yêu ta không? Nàng có nhớ chúng ta từng yêu nhau không? Hay liệu có nhớ nàng đã từng là người thế nào, ta là người thế nào?”

“Nguyệt Hà, ta không hiểu. Tại sao thần tiên các nàng có thể cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh như thế. Cuộc đời ta đau khổ, tuyệt vọng

như thế, đối với nàng lại chỉ là một đoạn kiếp số, nàng ngộ ra là phi thăng. Ta thì sao?”

Mạc Vô Tà đặt tay lên ngực: “Ta nghĩ nàng đã chết, vì nàng ta nhập ma, bị đày vào Vô Gian địa ngục. Ngày ngày ta chịu cực hình liệt hỏa thiêu tâm, còn nàng thì sống tiêu diêu tự tại...”

Trong lúc hần nói, sấm chớp ù ùng kéo tới. Diệp Trần cảm nhận được rất rõ ma khí cuộn cuộn hướng về phía người Mạc Vô Tà.

Nàng cau chặt hàng mày. Mạc Vô Tà là “ma chủng”, từ người hóa ma, trời sinh đã có khả năng hút mọi điều ác trên thế gian vào trong cơ thể. Rõ ràng Mạc Vô Tà đã không còn tỉnh táo, mọi việc đều suy diễn theo hướng tệ hại nhất.

Nguyệt Hà chắc cũng hiểu tình trạng của y, nghe y bảo mình như vậy, nàng nói đầy bất đắc dĩ: “Nếu ta không thương chàng, lúc này ta còn ở đây làm gì?”

Mạc Vô Tà không nói gì, hần nhìn chăm chăm nàng ấy, mắt đỏ như máu. Nguyệt Hà lật cổ tay nắm tay Mạc Vô Tà, ôn tồn nói: “Nếu ta không thương chàng, chàng cho là vì sao ta lại thay chàng chịu khổ ở Vô Gian địa ngục bao nhiêu năm qua?”

“Vô Tà,” nàng ấy áp tay lên trán hần ta, “chàng tỉnh táo...”

“Cút ngay!”

Sức mạnh trong cơ thể Mạc Vô Tà hất văng Nguyệt Hà ra. Nguyệt Hà đập người lên vách tường, thổ huyết. Mạc Vô Tà lùi lại một bước, ánh mắt đầy cảnh giác: “Nàng đừng chạm vào ta... Nàng chẳng qua chỉ muốn độ ta thôi. Đừng tưởng là ta không biết, nàng chẳng qua chỉ áy náy! Chẳng qua chỉ muốn độ ta!”

“Ta làm các người sợ đúng không?”

Mạc Vô Tà cười thành tiếng: “Ta làm đám thần tiên các người sợ hãi nên Đông Lăng phái nàng tới, muốn nàng cảm hóa ta. Đám thần tiên các người có còn lương tâm không? Năm đó trước khi hạ phàm lịch kiếp, chẳng lẽ nàng không biết trước số mệnh của ta? Không biết ta nhất định sẽ gặp phải vận rủi này sao? Thế nhưng nàng có để tâm không?”

“Đối với các người, ta nếu không thành ma thì chẳng qua chỉ là trong sổ thiên mệnh bớt đi vài nét bút, chẳng qua chỉ là một đoạn kiếp số của nàng, nàng liệu có quan tâm, lo lắng cho ta?”

Hắc khí chui vào trong thân thể Mạc Vô Tà ngày càng nhiều. Nguyệt Hà ngửa lòng bàn tay lau sạch máu tươi ở khóe miệng, gắng gượng chống người đứng dậy: “Mạc Vô Tà...”

Chưa kịp nói hết câu, dưới đất cuộn lên một cột cuồng phong gió lốc, mọi người chưa ai kịp làm gì thì “keng keng” mấy tiếng, toàn bộ xiềng xích trên người Nguyệt Hà đều đã đứt, sau đó nàng ta bị ngược vác lên vai, xông ra ngoài.

Tốc độ như thế, thân hình như thế, ngoại trừ vị bằng hữu tốt Diệp Trần của nàng, tuyệt đối không thể là ai khác.

Diệp Trần ra tay nhanh quá, Đông Lăng chưa kịp làm gì thì nàng ấy đã vác Nguyệt Hà chạy xa mất rồi.

Tiếng cười của Mạc Vô Tà tắc lại trong cổ họng. Hắn nhìn người hóa thành vệt sáng đi mất mới sức tỉnh, gào lên: “Diệp Trần!!”

“Đừng có gọi tên nương tử của ta bằng cái giọng tê tâm liệt phế như thế.”

Giọng Đông Lăng nhẹ nhàng từ trên xà nhà nói vọng xuống. Mạc Vô Tà lập tức khởi động trận pháp phòng ngự, đánh mặt lại: “Đông Lăng?”

Đông Lăng nằm nghiêng vắt vẻo trên xà ngang, một tay chống đầu, một tay gác lên đầu gối, nhìn Mạc Vô Tà, sắc mặt thật chẳng dễ nhìn.

“Ta nghĩ, có một chuyện ta nhất định phải sửa lại cho người biết.”

Giữa lúc họ nói, quân lính ma tộc ùn ùn kéo vào trong tấm cung của Mạc Vô Tà. Đông Lăng ung dung gọi Tử Quy ra cầm trong tay, thản nhiên nói: “Cỡ như người chẳng đáng để ta phải sợ. Nếu không phải nể mặt Nguyệt Hà tiên tử, địa ngục người cũng chẳng vào nổi đâu. Độ người ư?”

Đông Lăng cười nhếch mép: “Quá lãng phí thời gian.”

Vừa nói xong thì đám lính phá cửa xông vào. Trong chớp mắt đó, Tử Quy bay khỏi tay Đông Lăng, quét một vòng, ánh kiếm sáng lòe hường thẳng tới tận trời, nổ tung tấm cung của Mạc Vô Tà!

Có Đông Lăng kéo dài thời gian, Diệp Trần vác Nguyệt Hà chạy thực mạng đi trốn. Nguyệt Hà mệt nhọc gọi: “Dừng lại...”

“Không thể dừng được!!”

Diệp Trần chạy nhanh như bay: “Một khi ta đã chạy thì không dừng lại nổi!!”

Trước đây đã quen bị người đuổi giết, bắt đầu chạy là liền cầm đầu cầm cổ chạy thẳng một mạch, chưa kéo giãn đủ khoảng cách an toàn với địch thủ thì nhất quyết sẽ không dừng lại.

Nguyệt Hà cũng biết tính của nàng, gắng nhịn cảm giác buồn nôn lại để nói: “Thế thì tỷ cũng phải đổi tư thế khác cho ta chứ! Dạ dày ta bị dốc ngược lên rồi!”

Được nhắc vậy, Diệp Trần mới nhận ra, Nguyệt Hà bảo nàng dừng lại không phải để vòng trở về mà là bị vác khó chịu, muốn thay đổi tư thế. Diệp Trần đặt Nguyệt Hà xuống kéo đi: “Đi thôi, đừng chần chừ.”

Chạy một mạch rời khỏi địa bàn của ma tộc, Diệp Trần mới quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy xa xa cuối chân trời, sấm rung chớp giạt, rõ ràng là đang đánh nhau to.

Nàng nhú nhú mày, nói với Nguyệt Hà còn đang thờ dốc: “Muội ở lại đây chờ, ta quay lại đó một tí.”

“Khoan!”

Nguyệt Hà giữ nàng lại: “Tỷ quay lại đó làm gì?”

“Đông Lăng đế quân vẫn đang ở đó!”

Diệp Trần thấy hơi sốt ruột, dặn dò Nguyệt Hà: “Muội về địa phủ trước đi, hoặc là tìm chỗ nào đó chữa thương, thế nào cũng được, phải đảm bảo sự an toàn của bản thân, ta quay lại đó cứu người.”

“Tỷ quay lại đó thì cứu được ai?” Nguyệt Hà nhú mày, “Nếu ngay cả Đông Lăng cũng không đối phó được thì tỷ quay lại có ích gì? Thêm bữa lót dạ cho Mạc Vô Tà à?”

Diệp Trần ghen lời nhưng thấy Nguyệt Hà nói cũng có lý, nghĩ đoạn, nàng liền nóng ruột liên lạc với Thiếu Hoa.

Tuy Đông Lăng bảo chàng không có bằng hữu nhưng mấy vị đế quân này dù sao cũng đã quen biết Đông Lăng từ thời hồng hoang, cùng nhau tiến thoái trong thần ma đại chiến, Diệp Trần nghĩ, không có nhiều tình cảm thì cũng phải có một chút ít gì đó. Hơn nữa, nếu Đông Lăng xảy ra chuyện thì những người duy nhất có thể giúp một tay chính là mấy vị đế quân này.

Thần tiên bình thường tất nhiên là không phải ai cũng có thể truyền tin trực tiếp cho đế quân, thông thường sẽ phải truyền tin cho tiên quan bên người đế quân trước, tiên quan xem xét tình hình rồi mới báo lại cho đế quân.

Diệp Trần bộc trực nói: “Thiếu Hoa đế quân, Đông Lăng đế quân xảy ra chuyện rồi!”

Không có ai hồi âm.

Nguyệt Hà ngẫm nghĩ rồi bảo Diệp Trần: “Tỷ truyền tin bảo rằng tỷ là người hâm mộ của đế quân thử xem.”

Diệp Trần tỏ ra kinh ngạc, Nguyệt Hà giục: “Thử xem.”

Giữa lúc nói chuyện, Nguyệt Hà ngồi xếp bằng dưới đất, chải chuốt tóc tai, sửa sang quần áo, tô điểm dung nhan.

Diệp Trần nhìn mà thấy nóng ruột thay nhưng lúc này nàng đang vội, không có tâm trạng để nói, đành nôn nóng truyền tin cho Thiếu Hoa trước đã: “Thiếu Hoa đế quân, ta là người hâm mộ của đế quân, vô cùng khâm phục, kính ngưỡng, mong nhớ ngài. Ngài có thể nói với ta một câu không?”

Chẳng bao lâu sao, Diệp Trần liền nghe thấy một giọng nói trong trẻo đáp lại: “Xin chào, xin hỏi nàng là vị nữ tiên nào vậy?”

“Thiếu Hoa đế quân!” Diệp Trần không ngờ Thiếu Hoa lại để ý tới cái tin này thật, kích động nói vội: “Đông Lăng đế quân gặp chuyện không may rồi!”

Đầu kia im lặng một hồi, rồi nghi hoặc hỏi lại: “Thời nay lừa đảo trên thiên đình cũng qua quýt thế rồi sao? Đông Lăng gặp chuyện không may ấy hả? Hahahaha, ngày đó tới thì thiên giới cũng đã tiêu rồi.”

Vừa nói xong, Thiếu Hoa bỗng nhận ra điểm bất thường: “Khoan đã, nàng là nữ tiên?”

Diệp Trần hoàn toàn không hiểu Thiếu Hoa nghĩ gì, chẳng lẽ nàng còn có thể là nam tiên?

Thiếu Hoa bỗng nhớ tới chuyện nhìn thấy nữ tiên trong thủy kính bèn hỏi vội: “Vị tiên tử này, xin hỏi nàng tên là gì? Đang ở đâu? Gần đây nàng luôn ở cạnh Đông Lăng à? Buổi trưa canh ba mười lăm ngày trước, nàng ở đâu với ai làm gì?”

Diệp Trần hoang mang khó hiểu nhưng vẫn thành thật trả lời đầy đủ: “Ta là Diệp Trần, hiện đang ở chỗ tắm bia đá rừng hạnh giao giới giữa ma tộc và thiên giới, gần đây luôn ở cạnh Đông Lăng để quân, buổi trưa canh ba mười lăm ngày trước... ta ở Minh phủ cùng với Đông Lăng để quân.”

Đáp xong, Diệp Trần sốt ruột nói: “Thiếu Hoa để quân nếu không tới được thì mong để quân báo giúp cho mấy vị đế quân khác với...”

“Tới chứ!” Thiếu Hoa đáp ngay, “Nàng ở đó chờ ta, yên tâm, chờ nóng, tiên tử à, ta tới ngay đây.”

Vừa dứt lời, Thiếu Hoa lập tức ngắt truyền tin với Diệp Trần, truyền tin cho Tử Vi và Văn Xương, phấn khích nói: “Tử Vi, Văn Xương, ta biết vị tiên tử ở cạnh Đông Lăng bữa đó là ai rồi. Để ta dẫn mọi người đi xem. Chỗ tắm bia đá ở rừng hạnh, đi ngay nhé!”

Vừa nghe thấy có chuyện để hóng, mấy vị đế quân lập tức lôi các pháp bảo súc địa thuật của mình ra, phóng như điên tới rừng hạnh.

Lời của Thiếu Hoa giúp Diệp Trần thấy an lòng. Nàng nhú mày nhìn những tia chớp liên tục sáng lên cuối chân trời, sốt ruột đi tới đi lui.

“Cái tật cứ hoảng hốt là lại đi tới đi lui của tỷ lúc nào mới sửa được đây?”

Nguyệt Hà soi gương vẽ lông mày. Diệp Trần liền nổi cáu: “Muội có còn có chút lương tâm nào không vậy?! Bọn ta vì cứu muội nên mới gặp nguy hiểm, giờ Đông Lăng mắc kẹt ở đó không thấy ra, muội còn vẽ mày gì nữa hả?”

Diệp Trần bực mình giật lấy gương, cáu: “Đừng vẽ nữa!”

Nguyệt Hà bật cười: “Tỷ vờ ngớ ngẩn đấy à?”

“Muội có ý gì?”

Diệp Trần ngấn người, Nguyệt Hà đến chịu thua: “Tầm như Mạc Vô Tà, dù có một trăm tên cũng chẳng đủ để Đông Lăng đánh cho bõ.”

“Không thể nào.”

Diệp Trần đáp chắc nịch: “Ta đã giao thủ với Đông Lăng rồi, chàng ấy không lợi hại tới mức ấy đâu.”

“Tỷ nói lần tỷ bị đánh gãy ba xương sườn, một xương đùi ấy hả?”
Nguyệt Hà vừa nhắc tới là Diệp Trần lại có cảm giác xương cốt ngâm ngấm đau, Nguyệt Hà phẩy tay: “Hắn không đánh nghiêm túc, nhường tỷ đấy thôi.”

Diệp Trần chẳng mấy tin. Nguyệt Hà tỏ vẻ âu sầu ra mặt: “So với tỷ lo cho Đông Lăng, ta còn đang lo Mạc Vô Tà liệu có bị hắn đánh chết hay không đây. Ta vốn định dùng sắc đẹp dụ dỗ Mạc Vô Tà thử xem sao, còn chưa kịp bắt đầu đã bị ép phải kết thúc rồi.”

Diệp Trần giật nảy mình.

“Muội có bệnh đấy à?”

Diệp Trần áp tay lên trán bằng hữu: “Vừa rồi hẳn còn định giết muội đấy, muội có biết không hả?”

Nguyệt Hà im lặng, dõi mắt nhìn xa xăm.

Diệp Trần đang định nói thêm thì Nguyệt Hà bỗng nói.

“Biết chàng động sát tâm, ta mới đi theo tử. Nhưng mà, Diệp Trần à, muốn độ một người thành ma, đâu dễ tới mức mở miệng nói độ là độ được chứ?”

“Phật xả thân nuôi ưng, giờ ta độ chàng, tất nhiên cũng phải xả thân để độ. Chàng muốn máu thịt của ta, ta cho chàng máu thịt, lấy thiện để triệt tiêu ác của chàng, có như vậy mới có thể khiến chàng trở về như lúc ban đầu.”

*Sự tích Đức Phật cắt thịt nuôi ưng:link.

“Nhưng...” Giọng Diệp Trần khàn đi, nàng mấp máy môi, cuối cùng chỉ hỏi: “Có đáng không?”

“Tử từng thích ai chưa?”

Nguyệt Hà quay đầu nhìn nàng, mặt cười rạng rỡ.

“Chờ khi nào tử có người tử thích rồi, ắt sẽ tự hiểu là có đáng hay không.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

142. Chương 142: Chi Tử Vu Quy 13

Diệp Trần không đáp, nàng nhìn vị bằng hữu tốt của mình, môi mấp máy nhưng chẳng nói nên lời.

Nguyệt Hà là người lúc đứng đắn thì vô cùng đứng đắn, lúc không đứng đắn sẽ khiến bạn phải đau đầu, có thể nói là điển hình của tính tựa bị liệt, động như động kinh. Tuy nhiên, bất kể là lúc đứng đắn hay không đứng đắn, trong ấn tượng của Diệp Trần, Nguyệt Hà luôn là một người sống vô tâm vô tư.

Nàng luôn cho rằng, nếu trong hai người có ai có chuyện thì người đó ắt là mình. Dù sao thì nàng cũng là người tình nghĩa hơn. Thật không ngờ, bẽ quan một ngàn năm trở ra, vị tỷ muội của mình đã biết đàm luận về yêu hay không yêu.

Diệp Trần thở dài, muốn an ủi nhưng không biết nói thế nào.

Bồng có ba luồng sáng sà xuống, ba vị tiên quân tuần mỹ bồng đầu xuất hiện giữa bãi đất trống. Một vị áo đỏ gắn lông chim trắng đứng đằng trước ngẩng đầu hỏi: “Vị nào là Diệp Trần tiên tử?”

“Đế quân tới rồi!”

Diệp Trần vừa thấy Thiếu Hoa dẫn người tới bèn bước lên trước một bước, nói với Thiếu Hoa: “Đế quân mau đi theo ta!”

Vừa nói xong, Diệp Trần liền hóa thành một luồng sáng bay về phía chân trời xa.

Thiếu Hoa ngơ ngác: “Ta còn chưa kịp nhìn rõ mặt!”

“Nhìn gì nữa.” Tử Vi nhú mày, quan sát chân trời, “Đông Lăng xảy ra chuyện thật rồi.”

Nói đoạn, Tử Vi liền đuổi theo Diệp Trần đi mất.

Thiếu Hoa bĩu môi, hoàn toàn không tin Đông Lăng có chuyện.

Đông Lăng quả thực không xảy ra chuyện gì hết. Tuy Mạc Vô Tà gọi toàn bộ binh lính trong Vô Vọng nhai tới nhưng ở trước mặt Đông Lăng thì chẳng đáng để chàng liếc mắt nhìn.

Đẳng cấp đánh nhau của thần tiên không còn ở mức so người nhiều hay ít mà là so sánh chênh lệch thực lực giữa từng cá thể. Đông Lăng thành danh từ thượng cổ, trên thiên giới hiếm người địch nổi. Mạc Vô Tà tất nhiên cũng có tư chất bất phàm nhưng tu vi còn thấp, cho dù mang cả Vô Vọng nhai đi liều mạng với Đông Lăng thì cũng chẳng gây được áp lực gì lớn với chàng.

Chẳng qua lần này Đông Lăng không định giết Mạc Vô Tà mà là muốn tinh lọc sạch sẽ y, loại bỏ ác niệm, trả lại cho thế gian một Mạc Vô Tà lương thiện năm xưa.

Mạc Vô Tà liều chết phản kháng. Nhất thời, đôi bên rơi vào thế giằng co.

“Vẫn còn muốn giãy dụa à?”

Đông Lăng cầm Tử Quy nhìn kẻ máu me đầy mình, đứng run người trước mặt.

Từng khúc xương trên người Mạc Vô Tà gần như đều đã bị Đông Lăng đập gãy, xung quanh chất đầy thi thể nhưng hắn vẫn gắng gượng cố gồng người đứng dậy.

Đông Lăng nâng tay lên, một luồng sáng màu trắng thuần lóe ra từ lòng bàn tay chàng, chàng niệm chú, định áp tay lên đỉnh đầu Mạc Vô Tà.

Luồng sáng trắng bao phủ người hắn, làn da có ma khí vừa bị ánh sáng này chiếu vào liền như bị thiêu đốt, đau tới run rẩy. Thế nhưng, hắn vẫn cố chấp muốn đứng, vẫn lì lợm hút ma khí cuồn cuộn vào trong người, chống trả lại sự tinh lọc của Đông Lăng.

Đông Lăng thấy hắn nhất quyết phản kháng bèn dừng lại, nhíu mày: “Người không muốn trở lại như trước đây sao?”

“Không... muốn...”

Mạc Vô Tà cào tay xuống đất để giảm bớt đau đớn của bản thân. Đông Lăng thấy không sao hiểu nổi: “Ban đầu Nguyệt Hà không nhớ người nên mới không tới cứu, đâu phải nàng ta không thèm để ý hay không thương người.”

Mạc Vô Tà bật cười.

Tiếng cười của hắn lẫn cả máu tanh, hắn ngẩng đầu nhìn Đông Lăng: “Nàng ấy nhớ.”

Đông Lăng sửng sốt. Nụ cười của Mạc Vô Tà chứa đầy sự căm hận, hắn gần từng chữ: “Nàng ấy nhớ, nàng ấy biết, nàng ấy chưa từng quên. Lần đầu tiên ta và nàng ấy gặp nhau ở địa ngục, nàng ấy đã nhớ ra rồi...”

“Nhưng nàng ấy sợ.”

Mạc Vô Tà cười phá lên, cười mà như khóc: “Nàng ấy sợ, sợ hủy hoại đạo tâm của bản thân, sợ dính hồng trần. Nàng là tiên quân cao vời vợi trên thiên giới, ta đây chẳng qua chỉ là mây khói lướt qua trong một lần lịch kiếp mà thôi, sao đáng?”

“Nàng ấy giả vờ không nhận ra ta...”

Mạc Vô Tà run run, nước mắt trào ra: “Nàng ấy giả vờ như không biết bất cứ điều gì...”

Ma khí cuộn cuộn liên tục bị hút vào trong người Mạc Vô Tà. Hắn hồi tưởng lại quá khứ.

Năm đó, hắn giết hết lũ người ấy xong thì bản thân bị nhập ma. Trong lòng hắn vẫn luôn giữ một chút thiện niệm, hắn nghĩ, xuống âm tào địa phủ nhất định sẽ gặp được Nguyệt Hà, hắn vẫn muốn làm người trong lòng nàng.

Vậy nên, khi Đông Lăng tới, hắn không phản kháng, để Đông Lăng đưa thẳng mình xuống Vô Gian địa ngục. Trước lúc vào địa ngục, hắn chỉ hỏi Đông Lăng một câu.

“Người là Thái Sơn phủ quân, người biết thê tử của ta là ai đúng không?”

“Ta muốn được gặp nàng.”

Đông Lăng không đáp. Đúng lúc đó, Nguyệt Hà mang văn thư đi từ đằng sau Đông Lăng tới: “Phủ quân, tối nay có oan hồn...”

Còn chưa nói hết, nàng liền đứng sững ra ở đó.

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, gió cuốn mây vờn trong đôi mắt.

“Vô Tà...”

Nàng bật thốt. Khoảnh khắc ấy, hẳn biết, là nàng! Chính là nàng!

Hắn kéo lê xiềng xích lao tới: “Nguyệt Hà, là ta...”

Còn chưa nói hết, mũi kiếm của Đông Lăng đã chĩa vào hắn: “Lùi lại nói chuyện.”

Cách một thanh kiếm, họ đứng nhìn nhau. Đông Lăng quay sang hỏi nàng: “Người quen hắn?”

“Nàng là thê tử của ta!”

Mạc Vô Tà gấp gáp hỏi: “Nguyệt Hà, nàng đang đợi ta đấy ư? Ta...”

“Ta không biết hắn.”

Nguyệt Hà lạnh lùng mở miệng. Mạc Vô Tà đứng sững tại chỗ, thấy đối phương thân nhiên cung kính nói với Đông Lăng: “Phủ quân, văn thư ta đã đưa tới phủ của ngài rồi.”

Nói xong, nàng liền xoay người bỏ đi.

Hắn rất muốn đuổi theo nhưng lại bị ngăn trở.

Hắn bị áp giải tới Vô Gian địa ngục, ngày ngày chịu cực hình. Lúc ấy hắn cứ nghĩ mãi, tại sao Nguyệt Hà không chịu nhận hắn chứ?

Rõ ràng nàng có nhớ, nàng gọi được tên của hắn, ánh mắt nàng rõ ràng là có nhận ra, rõ ràng là nàng có biết...

Hắn cứ ở mãi trong Vô Gian địa ngục chịu tra tấn.

Hắn nghe thấy quỷ hồn ở Vô Gian địa ngục kể chuyện các tiên nhân hạ phạm lợi dụng tình cảm của con người để lịch kiếp. Buồn vui một đời của kẻ phạm, với họ, chẳng qua chỉ là một đoạn số kiếp.

Hắn không tin.

Thế nhưng, một năm, hai năm, hắn chờ người đó, từ chỗ tràn đầy hy vọng tới bước chỉ còn tuyệt vọng.

Hắn từng nhìn thấy nàng nhiều lần, nàng đi ngang qua trước mặt hắn, thái độ kiêu ngạo, lạnh lùng.

Nàng không nhìn hắn, liếc một chút cũng không.

Thời gian qua lâu, thật lâu, cuối cùng hắn cũng tin.

Hóa ra trên đời này thực sự có cách biệt giữa tiên, phàm, hóa ra trên đời này, thần tiên cao vợi vợi thực sự sẽ giẫm đạp lên trái tim của người khác.

Một chút thiện niệm trong lòng hắn dần thu nhỏ lại. Hắn đã từng rất yêu nàng, giờ bắt đầu hận nàng. Hận muốn lột da rút gân nàng, hận không thể ăn gan uống máu đối phương.

Lúc hắn đã quên cảm giác yêu nàng là thế nào thì nàng lại tới.

Nàng cời dây thừng cho hắn, gấp gáp nói: “Vô Tà, chàng đi đi.”

Hắn nhìn nàng cười: “Sao nàng lại tới đây? Không phải nàng không biết ta sao?”

Nguyệt Hà khựng người, sau đó tiếp tục tháo dây thừng dưới chân cho hắn: “Có người nói với ta, đã gọi là kiếp số thì trốn không được, tránh không thoát, chẳng bằng thuận theo. Ta thích chàng, ta muốn cứu chàng, có hậu quả gì, ta tự mình gánh vác.”

Nàng tháo hết xích cho hắn, ngẩng đầu, nghiêm trang nói: “Ta đi theo chàng.”

“Chức tiên quan này ta không cần nữa, ta đi Ma giới với chàng.”

Mạc Vô Tà bật cười: “Nàng chịu đi theo giúp ta có phải ta nên mang ơn nàng không?”

“Vô Tà...”

“Nàng nói thích ta, thật ư?”

Hắn bước tới gần nàng, lệ khí vờn quanh cơ thể. Nguyệt Hà lùi lại một bước. Mạc Vô Tà nhe răng nanh, gằn giọng bảo: “Thích thật mà lại nhìn ta cùng đường, sát hại chúng sinh? Nhìn ta rơi vào Vô Gian địa ngục, chẳng thèm đếm xỉa? Nhìn ta chịu khổ hình trong địa ngục vẫn an hưởng cuộc sống tiên nhân phú quý của mình?”

“Thích?” Mạc Vô Tà mĩa mai, “Cái thích của nàng thật là rẻ mạt.”

Nguyệt Hà im lặng, mặt hơi tái đi nhưng nàng vẫn cứng cỏi đứng đó nhìn thẳng vào mắt đối phương: “Ta quả thực từng có lúc yếu đuối. Vô Tà, ngươi là người phạm, người không hiểu ý nghĩa của kiếp số đối với một tiên nhân. Trước đây ta luôn nghĩ mình cứ trốn tránh là sẽ thoát được kiếp số nhưng hôm nay ta đã biết, có trốn cũng không thoát được.”

“Ta biết chàng không tin ta, ta sẵn lòng chờ.”

Nói xong, Nguyệt Hà tự xích tay mình lại, thái độ điềm tĩnh như thường: “Chàng chịu bao nhiêu khổ, ta chịu bù lại gấp trăm lần.”

“Vô Tà, ta chỉ mong chàng tin ta.”

“Ta quả thực,” nàng từ từ nở nụ cười, đáy mắt long lanh nước, “quả thực thích chàng.”

Hắn không tin.

Sao hăn tin cho được?

Hăn đã từng tin, vậy nên mới đau lòng, tuyệt vọng, rơi vào địa ngục, chịu khổ hình hết ngày này qua ngày khác.

“Nàng lừa ta...”

Mạc Vô Tà tuyệt vọng nhắm mắt lại: “Lúc ta còn tin nàng, nàng không tới. Vậy thì đừng tới nữa! Cả đời này cũng đừng có tới!”

Hăn rít gào, mây vần gió vũ, sấm sét ùn ùn kéo tới trên đầu hăn!

Đông Lăng giật mình lùi lại một bước, sét bỗng giáng xuống người hăn.

Tà khí từ bốn phương tám hướng hội tụ về. Diệp Trần bỗng đáp xuống sau lưng Đông Lăng, sốt ruột gọi: “Đông Lăng...”

“Sao người lại tới đây?!”

Đông Lăng nghe thấy tiếng Diệp Trần, quay phắt đầu lại. Cùng lúc đó, nhóm Thiếu Hoa cũng vừa vừa tới. Thấy tình cảnh sấm sét ầm ầm trước mắt, Thiếu Hoa đưa tay chỉ: “Thế này là sao?”

“Đưa nàng ấy đi!”

Đông Lăng đẩy Diệp Trần về phía nhóm Thiếu Hoa, lật thanh Tử Quy đang cầm trong tay, bình tĩnh đáp: “Hăn đang độ kiếp.”

Người của ma tộc độ kiếp!

Thiếu Hoa hít sâu một hơi: “Thế còn chờ gì nữa, lên đi!”

Đông Lăng phớt lờ gã, quay đầu nhìn về phía Diệp Trần, vẻ mặt trở nên dịu dàng.

“Quay về chờ ta, được chứ?”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thử Bạch
www.dtv-ebook.com

143. Chương 143: Chi Tử Vu Quy 14

Tuy là Đông Lăng đặt câu hỏi nhưng một cơn gió lớn đã nổi lên cuốn luôn Diệp Trần đi.

Đông Lăng một khi đã nghiêm túc thì Diệp Trần căn bản không cách nào phản kháng được, cứ thế bị gió cuốn đi thật xa. Cùng bị gió cuốn đi với nàng còn có cả Văn Xương. Hai người vừa rơi xuống đất, Diệp Trần đã định quay trở lại đó. Văn Xương giữ nàng lại, nghịch mấy lọn tóc trước ngực mình và bảo: “Tiên tử chớ nóng, cứ an tâm. Chúng ta đứng đây chờ đi.”

“Đứng đây chờ thì có ích gì?! Chúng ta phải cùng xông lên chứ! Thêm người thêm sức, chúng ta cũng góp được sức mà!”

Diệp Trần muốn phát khùng lên trước điệu bộ đủng đà đủng đỉnh của Văn Xương: “Huynh đệ của đế quân đã đi đối phó với Mạc Vô Tà hết rồi, đế quân chẳng lẽ không định đi giúp một tay sao?”

“Ta ư?” Văn Xương nhú mày, xoay xoay cây bút trong tay, kiêu ngạo nói, “Ta vô dụng.”

Diệp Trần: “...”

Vô dụng mà kiêu ngạo vậy sao?

Văn Xương nhìn thấy ánh mắt của Diệp Trần, cũng thấy hơi ngượng một chút: “Xưa nay ta đánh nhau không giỏi, chẳng qua chạy thì tương đối nhanh. Vậy nên Đông Lăng đuổi tiên tử đi, theo bản năng, ta liền chạy theo, có thể bảo vệ được tiên tử.”

“Một khi đã vậy,” Diệp Trần lập tức hạ quyết tâm, “chi bằng ta người cùng quay lại đó, nếu bọn họ đánh không thắng, chí ít chúng ta còn có thể khiêng họ về.”

“Vậy không hay đâu.” Văn Xương lắc đầu, “Đông Lăng mà biết sẽ mắng ta mất. Hắn đã đuổi tiên tử đi, ta không thể để tiên tử quay lại được.”

“Các người... sao các người có thể như vậy chứ!”

Diệp Trần sốt ruột, nói ra lo lắng trong lòng: “Chàng mới bảo ta quay về đợi nhưng theo như trong truyện thường viết thì, chàng ấy nói như vậy, nhất định là sẽ chết!”

Văn Xương ngăn người rồi gật đầu: “Tiên tử nói kẻ cũng có lý.”

Mắt Diệp Trần sáng lên, đang định nói thêm thì Văn Xương lại tiếp: “Chúng ta phải trốn xa hơn một chút. Nếu Đông Lăng mà cũng chết thì đối thủ nhất định là khá lợi hại.”

“Để quân...” Diệp Trần nổi nóng, “Sao để quân lại như thế chứ!”

“Ta làm sao?”

Văn Xương tỏ vẻ lấy làm lạ lắm: “Tiên tử mới quen biết hắn được bao lâu đâu. Ta với hắn cũng coi như là bằng hữu, ta không vội, tiên tử vội gì chứ?”

Nghe vậy, Diệp Trần liền nghĩ, Đông Lăng nói đúng, mấy tên đế quân này chỉ muốn lôi kéo chàng để hưởng sai hào quang. Người ngoài toàn nói

quan hệ của họ tốt. Quan hệ tốt mà như thế này sao? Kể cả không phải là huynh đệ tốt thì cho dù chỉ là tiên hữu, vào thời khắc nguy nan thế này, đáng lẽ cũng phải đi giúp một tay chứ?

Diệp Trần mặc kệ đối phương, xoay người định đi một mình. Vừa bước được một bước, Văn Xương liền vẽ quanh nàng một cái vòng. Diệp Trần bị vây ở trong.

Cái vòng này có hơi thở của Đông Lăng. Văn Xương thở dài: “Trước khi đi, Đông Lăng bỗng cho ta thứ này, ta còn đang nghĩ không biết nó là gì. Đông Lăng thật là hiểu tiên tử.”

Tim Diệp Trần không hiểu sao bỗng dừng lại đập nhanh hơn.

Văn Xương nhoẻn cười: “Sao rồi, động lòng à?”

“Thần tiên mỹ mạo chính trực như Đông Lăng để quân, nữ tiên nào cũng sẽ động lòng.” Diệp Trần khẳng khái đáp. Văn Xương phì cười, quay người đi, mở thủy kính, theo dõi tình hình trận chiến.

Mạc Vô Tà buông bỏ triệt để thiện niệm cuối cùng trong lòng dẫn tới việc hãm hoàn toàn hóa ma, gọi lôi kiếp tới.

Ma vượt qua được lôi kiếp đều là những nhân vật khiến thiên giới cực kỳ đau đầu.

Ma tộc tu hành vốn là nghịch với ý trời, không được thiên đạo ủng hộ, cho nên lôi kiếp cũng mạnh hơn so với tiên nhân. Lôi kiếp lần này của Mạc Vô Tà là loại cao nhất từng xuất hiện từ trước tới nay, tám mươi một đạo lôi kiếp.

Trước từng có một vị ma thần vượt qua được sáu mươi chín đạo lôi kiếp đã khiến thiên giới chao đảo nghiêng trời lệch đất, may là sau đó gã đã bị Đông Lăng phong ấn. Giờ Mạc Vô Tà lại chịu những chín chín tám

mười một đạo, nếu thành công, không khó để tưởng tượng ra ngày sau sẽ có tai kiếp thế nào.

Mây đen trên trời tụ lại, sét xé toạc không gian lao xuống như một con rồng lớn. Không ai dám chen ngang vào để chịu một lôi kiếp như vậy. Mọi người đành trơ mắt nhìn Mạc Vô Tà độ kiếp.

Ma khí xung quanh ào ào đổ vào trong người Mạc Vô Tà. Đông Lăng cầm kiếm quan sát, Thiếu Hoa nhíu mày: “Hắn đang dùng ma khí để đối kháng với thiên kiếp ư?”

Đông Lăng đã nhận ra điều này từ lâu. Đối đầu với đại kiếp, phần lớn mọi người đều dùng cách này để vượt qua.

Năm đó, chàng cũng đã dùng chính cách này, sử dụng linh khí quanh người để tu bổ cho bản thân, cứng cỏi chống lại lôi kiếp. Hiện giờ, Mạc Vô Tà đang dùng ma khí xung quanh tu bổ cho cơ thể y.

Tất cả những ai từng trải qua thiên đạo đại kiếp nạn năm ấy đều biết chuyện gì đang xảy ra lúc này. Tử Vi bình luận: “Kiếp hôm nay chắc là hắn có thể vượt được.”

Đông Lăng không nói gì, sau một hồi trầm ngâm, chàng bỗng đứng dậy, lao về phía lôi kiếp!

Lôi kiếp đánh trúng người chàng, da tróc thịt bong. Chàng lao tới trước mặt Mạc Vô Tà, chĩa kiếm đâm thẳng vào chỗ yếu hại của đối phương!

Đối phương hoàn toàn không phản kháng, máu bắn ra tung tóe. Nguyệt Hà giật mình hét lên: “Không!”

Tử Quy cầm trong máu thịt của Mạc Vô Tà. Đông Lăng bỗng nhận ra không ổn, vội muốn thu về nhưng Mạc Vô Tà bất ngờ bắt nó lại.

Cơ thể hắc cháy đen, bàn tay kia như thể làm bằng than, trông thì yếu nhưng lại có thể giữ chặt kiếm, không rút về được.

Y chầm chậm ngẩng đầu lên, khuôn mặt cháy đen, sau đó, y nở nụ cười.

Mọi người hít sâu một hơi, Đông Lăng biến sắc, lùi về sau, mũi kiếm cửa ngang lòng bàn tay đối phương nhưng y dường như không có chút cảm giác nào.

Y chống người đứng thẳng dậy, động tác vô cùng thông thả, cẳng tay cẳng chân như đã liền lại.

Hắn đứng giữa những cột sét, hắc khí quanh người không ngừng chảy cuộn vào trong cơ thể, miệng vết thương nhanh chóng khép lại, hắc khí lao về phía Đông Lăng, nháy mắt bọc kín người chàng.

“Người cho là, các người có thể giết ta sao?”

Mạc Vô Tà cười khùng khục. Nguyệt Hà ngơ ngác nhìn, hắc khí ngày càng dày, hắn đứng giữa những cột sét, như thể tu la dưới địa ngục, những tia sét như chịu sự khống chế của y, chuyển hướng về phía nhóm Nguyệt Hà, Thiếu Hoa. Y cười ngông cuồng: “Chẳng ai cản được ta! Ác niệm trong trời đất chưa diệt thì chẳng ai có thể cản nổi ta!”

*tu la: hay còn gọi là A-tu-la, Asura, Phi Thiên. Theo đạo Phật, lục đạo gồm có Trời, Người, A-tu-la, Địa ngục, Ngạ quỷ và Súc sanh. A-tu-la là một loại ác thần hiếu chiến, trông rất hung dữ.

Nhóm Thiếu Hoa bị sét đánh chạy tán loạn khắp nơi. Mạc Vô Tà kéo theo thiên kiếp đi tới chỗ Nguyệt Hà.

Nguyệt Hà không tránh. Chỗ nào cũng đều đã bị sét đánh cả rồi. Nguyệt Hà không chịu nổi lôi kiếp, lục phủ ngũ tạng bị tổn thương.

Mạc Vô Tà đi tới trước mặt nàng, ánh mắt dịu dàng.

Y áp tay lên má Nguyệt Hà, nhẹ nhàng nói: “Thật là đẹp.”

Ánh mắt này, Nguyệt Hà biết, lúc nàng còn là phàm nhân, nàng đội vòng hoa hay mặc váy mới chạy tới chỗ y, nàng thường hay thích hỏi “Có đẹp không”.

Khi ấy y chất phác, chỉ biết đỏ mặt cười.

Thời gian đằng đằng thối thoát trôi đi, cố nhân năm xưa đã thành năm xương khô, năm mồ hoang, không còn lưu lại chút vết tích, dù chỉ là trong truyện kể. Ấy vậy mà, cuối cùng chàng cũng đã học được cách trả lời.

... Thật là đẹp.

Thế nhưng câu nói này tới quá muộn.

Cũng như năm đó nàng đã tới quá muộn.

Máu tươi trào ra ngoài miệng, nàng dùng tất cả linh lực để bảo vệ tướng mạo của mình.

Trong đầu nàng hiện lên câu Ti Mệnh phê trong mệnh cách của nàng năm đó: thiên địa luân chuyển, vì tình mà sinh.

Khi nàng hạ phàm, Ti Mệnh nói với nàng, mệnh cách của nàng quý dị, không biết sẽ gặp phải ai.

Sau khi nàng trở về, Ti Mệnh nói cho nàng biết, người nàng gặp là người sẽ hủy diệt thiên giới. Nếu còn kháng kháng vương mặc thì thân chất đầy đồng.

Mệnh của tiên nhân quý lắm sao?

Không hề.

Trong mắt những kẻ mạnh, tiên nhân trăm tuổi, ngàn tuổi, cũng chỉ như con kiến.

Nàng sợ.

Nàng không sợ mình dọa tình kiếp. Nàng sợ rằng vì mình mà hại tới chúng sinh.

Vậy nên, vừa trở về, nàng liền đi uống canh Mạnh Bà.

Thế nhưng, tình cảm kia quá mãnh liệt, ngay từ cái nhìn đầu tiên, ký ức lại ùa về với nàng như sóng triều, từng mảnh hồi ức tái hiện.

Dẫu vậy, nàng vẫn khắc ghi vận mệnh của mình, khắc ghi lời phê trong mệnh cách.

Nàng xa lánh, nàng trốn chạy. Có điều là, lúc nào nàng cũng nghĩ tới cảnh tượng y chịu khổ hình ở Vô Gian địa ngục. Đêm đêm nằm trên giường, trần trọc không ngủ nổi, hồi tưởng lại những tháng ngày ở nhân gian. Sáng hôm sau lại thất thểu đi xin một bát canh Mạnh Bà.

Uống đến uống đi, trí nhớ lại ngày càng rõ ràng thêm.

Cho tới ngày nàng gặp mẫu thân của mình, nghe được những chuyện đã qua từ miệng một người khác, nàng biết chàng đã trải qua nỗi đau khủng khiếp thế nào, nàng biết mình không thể chịu nổi nữa, Nguyệt Hà nhảy xuống dòng Vong Xuyên.

Nhớ lại hết thấy.

Không cách nào quên.

Tới lúc đó nàng mới hiểu, trốn không thể thoát được, là mệnh thì vẫn cứ là mệnh.

Nhưng nàng đã tới quá muộn. Chàng như người lữ hành đi giữa sa mạc, đã quen với cô độc, không cần bầu bạn.

Hai người họ cách nhau gần như vậy nhưng đã chẳng còn nhìn ra được bóng dáng chàng thuở trước. Khóe môi Nguyệt Hà rớm máu, nàng không gượng nổi, ngã gục trong lòng y.

Hắc khí như những lưỡi dao sắc đâm xuyên qua người nàng. Nàng ôm lấy y thật chặt.

“Xin lỗi...” Nàng nức nở nói đi nói lại, “Xin lỗi, xin lỗi...”

Mạc Vô Tà sững người. Trong chính khoảnh khắc ấy, trời đất bỗng biến hóa bất ngờ!

Mạc Vô Tà quay vội đầu lại nhìn. Ma khí xung quanh đang bị hút điên cuồng về phía Đông Lăng.

Mạc Vô Tà bình yên vô sự đứng đến giờ hoàn toàn là bởi có ma khí chống đỡ. Nếu không còn ma khí giúp y đối kháng với thiên kiếp, y chết là cái chắc.

“Dừng lại!” Y căm giận nhìn Đông Lăng quát, “Dừng lại!”

Đông Lăng bất động giữa đám hắc khí, vẻ mặt không đổi.

Tốc độ hút hắc khí của chàng nhanh hơn Mạc Vô Tà rất nhiều. Mạc Vô Tà đẩy người Nguyệt Hà ra, ngồi xếp bằng dưới đất, độ tốc độ hút với Đông Lăng.

Thế nhưng, bất kể là về thiên phú hay kinh nghiệm, Đông Lăng đều hơn xa y. Chẳng mấy chốc, ma khí liền loãng hẳn đi. Mạc Vô Tà bắt đầu

cảm thấy cơ thể đau đớn. Y cắn răng cố chịu. Đông Lăng không chừa lại chút ma khí nào cho y, hút sạch toàn bộ vào người.

Từng đợt sét ùn ùn bổ xuống. Đạo lôi kiếp cuối cùng rít lên như tiếng rống ngăm.

Toàn thân Mạc Vô Tà đã bị đánh chỉ còn trơ xương trắng. Y quỳ rạp dưới đất, thở hổn hển. Trúng đạo lôi kiếp cuối cùng này, y chết là cái chắc.

Ma khí tiêu hết.

Ác niệm tận diệt.

Y nằm dưới đất, không hiểu sao lại thấy trong lòng bình yên. Y có cảm giác mình vẫn còn là một thiếu niên, đi gõ cửa từng nhà.

Cứu tôi...

Cứu tôi với...

Lúc ấy y vừa gọi vừa khóc, trong lòng tuyệt vọng vô cùng. Giờ y không thấy tuyệt vọng, y chỉ thấy thê lương, mông lung, như người đứng một mình giữa nơi hoang dã, không nhìn thấy một ai, không một ai nhìn thấy mình.

Tia sét giáng xuống, vẻ mặt y bình thản, không mảy may có chút ham muốn cầu sinh.

Sống hay chết, dường như đều không quan trọng.

Cả đời y lang bạt kỳ hồ, từng yêu rồi hết yêu, từng hy vọng rồi lại thất vọng.

Y không sống tiếp nổi nữa, cũng chẳng muốn nữa.

Trong hồi ức, y đi gõ cửa, y cảm thấy, sẽ chẳng có ai ra mở cửa cho y.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc ấy, một bóng người bỗng ngã lên người y.

Tia sét đánh trúng người đó. Y giật mình. Đối phương ôm chặt y, gánh thay toàn bộ tia sét.

Nàng dường như rất đau, ôm y rất chặt, gọi đi gọi lại tên của y, như thể tên y có thể cho nàng thêm sức mạnh.

Vô Tà, Vô Tà, Mạc Vô Tà.

Y ngây người, chưa kịp làm gì, chưa kịp nghĩ gì thì đợt sét đã kết thúc.

Người ấy trong ký ức ra mở cửa cho y, thiếu nữ tuổi xuân xanh, người mặc váy vải bông, tóc cài trâm gỗ, sáng ngời trong trẻo như ánh trăng.

Đó là người duy nhất mở cửa cho y.

Y quay đầu lại, ngơ ngác nhìn cô nương ấy.

Nàng đẹp hơn năm đó rất nhiều, y phục đã đổi thành vải lụa thêu hoa lộng lầy. Sắc mặt nàng tái nhợt, người đầy máu. Nàng run run xoa hai gò má của y.

“Sống cho tốt nhé.”

Nàng khàn khàn nói: “Có rất nhiều người... yêu chàng. Tương lai, sẽ lại có người yêu chàng.”

Mạc Vô Tà im lặng, nước mắt bỗng lăn dài.

“Tại sao... lại dùng toàn bộ linh lực để duy trì vẻ ngoài của bản thân chứ?”

Y không hiểu sao mình lại hỏi câu này.

Nguyệt Hà sững người, sau đó nở một nụ cười đượm buồn.

“Ta sợ chàng... thấy ta xấu.”

Nàng luôn luôn thích đẹp.

Lúc làm phàm nhân đã thế, giờ thành tiên, tới tận khoảnh khắc cuối cùng, cũng vẫn sợ chàng thấy mình xấu.

Y mở mắt nhìn trừng trừng, lệ tuôn rơi.

Khuôn mặt nàng bắt đầu rạn nứt. Nguyệt Hà ngơ ngác cúi đầu nhìn cơ thể mình dần dần vỡ vụn cùng với những tia nắng bắt đầu ló ra khỏi mây đen.

Nàng bất lực ngẩng đầu lên: “Vẫn xấu.”

“Không đâu...”

Mạc Vô Tà đưa tay chùi nước mắt, sợ nước mắt làm nhòe tầm nhìn, sợ nhìn nàng thiếu mất dù chỉ một chớp mắt.

Y không biết tại sao lúc trước mình lại làm nhiều chuyện phi lý như vậy, không hiểu tại sao mình lại nghi ngờ tình cảm của người con gái này.

Rõ ràng nàng luôn luôn nói được thì làm được, cũng vĩnh viễn tuyệt đối không lừa dối.

Y sao vậy? Tại sao y lại đẩy nàng tới cảnh này?

“Xin lỗi...” Y vươn tay ra giữ nàng lại nhưng người kia đã chẳng thể đáp lời, gió lên, nàng tan biến.

Mạc Vô Tà không kìm nổi, bật tiếng gào khóc.

“Nguyệt Hà... Nguyệt Hà!”

Đúng vào lúc này, hắc khí bỗng bùng nổ từ người Đông Lăng, đuổi theo những mảnh vỡ kia!

Đám hắc khí bao những mảnh vỡ lại. Hắc khí tản đi, Đông Lăng chậm chậm mở mắt.

Mắt chàng đỏ như máu trong một thoáng rồi trở lại bình thường. Chàng chống kiếm để đứng, mắt lúc đỏ ngầu lúc lại tỉnh táo.

Tử Vi và Thiệu Hoa nhận ra chàng không ổn, cảnh giác đề phòng. Đông Lăng gồng mình đứng đó một lúc lâu, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên. Lúc này, đôi mắt đã sáng trong hẳn.

Chàng lão đảo đi tới chỗ đám hắc khí bọc lấy Nguyệt Hà, lấy từ trong ống tay áo ra một chiếc túi khóa hồn, nâng tay lên, thu hết các mảnh nhỏ vào trong.

“Người về dưỡng thương đi.”

Chàng cất túi khóa hồn vào trong ống tay áo, mệt mỏi nói: “Sau này tới Minh phủ đưa tin, làm người đưa đồ ở Vong Xuyên, độ ba ngàn oan hồn, làm việc thiện tích đức thay nàng. Sau khi người độ đủ ba ngàn oan hồn, hãy để nàng vào trong cơ thể một người mẹ đang mang thai con gái, nàng ấy sẽ tái sinh.”

Nghe vậy, Mạc Vô Tà liền ngẩng đầu, kích động hỏi: “Người bảo nàng ấy có thể...”

“Ta đã giữ thần hồn của nàng ta lại, có điều thần hồn đã vỡ vụn hết rồi, cần phải được tẩm bổ.”

Nói xong thì Diệp Trần và Văn Xương chạy tới nơi.

Văn Xương thấy tình hình đã ổn bèn cho Diệp Trần qua đây. Kết quả, Diệp Trần vừa tới gần Đông Lăng, Đông Lăng liền thuận đà ngã vào người Diệp Trần, Diệp Trần vội đỡ chàng, người xung quanh ai nấy cùng hít một hơi thật sâu.

Diệp Trần không nhận ra có điều gì bất thường, ngẩng đầu hỏi: “Sao vậy?”

Đông Lăng lạnh lạnh lườm mọi người. Thiếu Hoa lập tức xòe quạt che mặt: “Không có gì.”

Những người khác cũng vội vàng lắc đầu: “Không có gì, thực sự không có gì cả.”

Diệp Trần thấy thái độ của mọi người kỳ quặc nhưng không có thì giờ nghĩ nhiều thêm, vội quay lại kiểm tra tình hình của Đông Lăng: “Người không sao chứ? Thế nào rồi?”

“Tiên tử không phải lo cho hấn đâu.” Thiếu Hoa không nhịn được phải lên tiếng, “Năm đó hấn cứng cỏi chịu chín chín tám mươi một đạo lôi kiếp, ngủ một giấc dậy là liền chẳng sao. Hấn khỏe lắm đấy!”

Nghe vậy, Diệp Trần lập tức thấy không vừa ý, ngẩng đầu lên bảo: “Thiếu Hoa để quân vậy mà là bằng hữu tốt của Đông Lăng sao?”

Đông Lăng lập tức lia mắt nhìn sang, Thiếu Hoa không đoán ra ý của Đông Lăng, rốt cuộc là phải hay không phải là bằng hữu tốt đây?

Thiếu Hoa để quân dựa vào tài trí thông minh của bản mình, chọn một đáp án nửa nọ nửa kia: “Miễn cưỡng coi là vậy.”

Diệp Trần thầm hừ lạnh trong lòng.

Nàng đã nhìn thấu trò hề của ba vị đế quân này rồi. Vì thấy Đông Lăng là người thật thà, giỏi đánh đấm, thích đánh nhau, tiếng tăm gần như hoàn mỹ nên ba vị đế quân này suốt ngày lôi kéo quan hệ với chàng để tô vẽ cho danh tiếng của bọn họ.

Vừa nãy không có mặt Đông Lăng, Văn Xương nói với nàng hay lắm, hùng hồn lắm, giờ ở trước mặt Đông Lăng, chẳng ai dám ho he, Thiếu Hoa cũng chỉ dám dùng một cách miêu tả trung dung như vậy.

Diệp Trần không vạch mặt đối phương mà chỉ nói: “Đã là bằng hữu vậy thì nên xem lại. Đông Lăng đế quân một mình chịu lời kiếp thật không dễ, các vị không giúp là đã coi là sai rồi, sao biết Đông Lăng đế quân ngủ một giấc dậy liền hoạt bát khỏe mạnh?”

Đông Lăng thấy hơi chột dạ. Kỳ thực lời Thiếu Hoa nói cơ bản là thật. Tuy nhiên, lúc này, chàng không dám nói chân tướng ra, đành phải dựa vào người Diệp Trần, lặng lẽ gật đầu.

“Người còn gật cái gì?!”

Bị Diệp Trần mắng, Thiếu Hoa quay qua trút sang Đông Lăng: “Ta... Vì sao ta nói vậy, người không biết hay sao?!”

Đông Lăng hiểu vì sao Thiếu Hoa tức. Người năm đó ở bên chăm lo cho chàng chính là Thiếu Hoa. Thiếu Hoa vốn là tới xem xem có cần chuẩn bị tang lễ cho chàng hay không, không ngờ cuối cùng lại thành bảo mẫu cho chàng.

Chàng chẳng những không chết, còn trở thành người hiếu chiến nhất thiên giới.

Chàng không trêu Thiếu Hoa nữa, yếu ớt nói: “Diệp Trần à, ta mệt.”

“Ừ, nên đi nghỉ thôi.”

Diệp Trần liền làm như lúc trước bàn với Văn Xương, mỗi người khiêng một người, vội vã rời đi.

Diệp Trần muốn bỏ rơi đám người này lại nên cố ý chạy thật nhanh. Họ tới một quán trọ, sau khi chẩn bệnh cho Đông Lăng xong liền ngồi xuống luyện đan.

Đông Lăng nằm trên giường nhìn nàng. Dưới ánh đèn, những đường nét gợi cảm trên khuôn mặt thanh tú của người thiếu nữ bị vẻ nghiêm túc lẩn át, trông đẹp tới bất ngờ.

Chàng lẳng lặng ngắm. Diệp Trần nhanh tay luyện ra một viên đan dược, nuốt tới tận miệng cho chàng, chờ chàng ăn xong mới thở phào nhẹ nhõm: “Thuốc này để củng cố căn cơ, mai ta sẽ luyện cho người thứ tốt hơn nữa.”

Đông Lăng gật đầu, nghĩ rồi nói: “Thực ra ta cũng không bị nặng lắm.”

“Người thật là...” Không hiểu sao, thấy đối phương nằm trong chăn, mặt tái nhợt, ánh mắt hiền lành, Diệp Trần bỗng chốc quên mất thân phận của chàng, thốt ra lời như của một bà mẹ già: “Chỉ được cái cậy mạnh.”

Nói xong, Diệp Trần mới giật mình, vội giải thích: “Ta...”

“Đúng thế.”

Đông Lăng thở dài, nhìn Diệp Trần đầy dịu dàng: “Sau này ở trước mặt nàng thì không cần cậy mạnh nữa.”

Chàng gổi đầu lên đùi Diệp Trần, ngửa đầu lẳng lặng nhìn nàng.

“Sau này nếu ta làm nũng, nàng dỗ ta có được không?”

Ánh mắt chàng trong veo, dịu dàng như một thiếu niên.

Diệp Trần ngơ ngác nhìn chàng, thấy chàng vươn tay lên, đặt lên cổ mình.

Nàng cúi xuống thuận theo lực kéo của chàng, môi áp lên môi, mềm mại và ấm áp.

Diệp Trần bất giác nhắm mắt lại. Đông Lăng gối một tay ra sau đầu, mở mắt túm túm nhìn cô nương trước mặt đỏ mặt, hàng mi run run, đến hít thở cũng hồi hộp.

Thật đẹp.

Thật ngọt ngào.

Chàng rất thích.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

144. Chương 144: Chi Tử Vu Quy 15

Có đôi khi Đông Lăng nghĩ không biết mình đã để ý người con gái này từ khi nào.

Chàng nhớ thuở ấy hồng hoang chưa có nhật nguyệt, ban đầu chàng chỉ một mình độc hành giữa thế gian. Tình cờ chàng giết được một con phượng hoàng bèn lấy gân phượng hoàng và gỗ bồ đề ngàn năm làm một cây cầm.

Lúc làm lúc ngừng, mất gần một trăm năm chàng mới làm xong cây cầm đó. Khi ấy, dưới gốc bồ đề có cao tăng nhà Phật giảng đạo, phật âm quanh quẩn xung quanh suốt ngày đêm. Ngày cây cầm này làm xong, có phượng hoàng tới hát, Đức Phật đi ngang qua thấy cây cầm trong tay chàng, mỉm cười bảo: “Ồ, là linh vật à?”

Linh vật, vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ có thần trí.

Tuy nhiên, với chuyện chưa thành sự thực, Đông Lăng luôn không ôm quá nhiều hi vọng. Độ ấy, chàng cống cây cầm này theo, từ một thân một mình giữa hồng hoang biến thành một người một cầm giữa hồng hoang.

Thủa hồng hoang chưa có âm luật, chàng gây loạn linh tinh, cuối cùng cũng học được cách tấu khúc, lúc tấu được thành khúc mới thấy trong cây cầm này có linh khí, chàng mơ hồ có cảm giác ở trong nó có một chùm sáng lúi qua lúi lại ở bên trong. Lúc Đông Lăng vui nó cũng vui theo, bơi ra

tay chàng, cọ vào lòng bàn tay. Lúc Đông Lăng buồn, nó cũng buồn, chậm chậm trôi trong tay chàng như an ủi.

Lúc ấy, chàng rất mừng.

Cho dù thiên phú bất phàm, chàng vẫn chỉ là một thiếu niên. Ở một mình lâu, có thêm một thứ theo cùng, khó tránh việc có cảm tình.

Dạo ấy, ngày nào chàng cũng bỏ rất nhiều thời gian cho cây cầm này, mài dũa nó, mua dầu, bảo dưỡng cho nó. Linh thức của cây cầm này ngày một mạnh, trong lòng chàng bắt đầu sinh ra cảm giác nửa lo lắng nửa mừng vui.

Nó sắp biến thành người rồi ư? Nếu biến thành người, trông nó sẽ thế nào? Nó sẽ biến thành nam hay nữ? Tính tình sẽ thế nào đây?

Nó sẽ thích chàng chứ? Liệu có nhớ chàng không?

Trong lòng chàng có vô vàn câu hỏi. Để tăng cường tình cảm với linh thức của cây cầm, thậm chí chàng còn ôm nó đi ngủ, nói chuyện với nó mỗi ngày.

“Ta là chủ nhân của người, sau này người thức tỉnh phải nhớ nhớ ta.”

Thiếu niên Đông Lăng nghĩ đoạn lại bổ sung thêm: “Không chỉ phải nhớ ta, người còn phải tốt với ta, báo đáp ta, coi ta là người quan trọng nhất của người, không được rời khỏi ta, phải làm bạn với ta, thế giới của người chỉ có ta thôi, có hiểu không?”

Linh thức không biết nói, nó bơi qua bơi lại, cọ vào tay Đông Lăng.

Đông Lăng nhoẻn cười, búng ngón tay vào chùm linh thức kia thế là nó liền run run rồi lại quay lại cọ tiếp.

Cứ thế, hạ qua đông đến, thân cầm được chàng vượt nhiều tới mức bóng loáng.

Không nhớ cụ thể đó là hôm nào. Hôm đó, chàng đánh nhau với người ta, bị trọng thương, sau khi tung chiêu kiếm cuối cùng kết liễu đối phương, chàng cũng bị đối phương tung độc làm mù hai mắt.

Trong lòng chàng sợ hãi, mò mẫm quay lại chỗ chàng bỏ cầm.

“Người không sao chứ?”

Chàng chạm thử tay vào cây cầm. Người chàng chẳng chịt thương tích, tay cũng bị cắt một vết thương hở.

Linh thức kia nổi trên dây cầm chạm vào chàng, cuối cùng chàng cũng yên lòng, nằm vật xuống đất. Chàng gác tay lên thân cầm, thở phào nhẹ nhõm: “Không sao... là tốt rồi.”

Nói xong, chàng dần dần ngất đi.

Máu của chàng rớt xuống thân cầm. Nhận được máu của chàng, luồng thần thức kia hóa hình thành người.

Xưa nay chàng vẫn biết nàng gốc, lúc còn là linh thức đã thấy gốc ghếch rồi.

Nào ngờ thành người rồi lại càng gốc hơn. Lúc chàng tỉnh lại, xung quanh vẫn có linh khí của linh thức mà chàng quen thuộc nhưng lại có nhiều thêm giọng một người.

Trong lòng chàng biết là đối phương đã cứu chàng nhưng đối phương không chủ động nói, chàng đành chủ động mở lời: “Là người cứu ta à?”

“Đúng... Là ta, người đừng có mà lấy oán trả ơn đấy!”

Đối phương căng thẳng đáp.

Chàng mím môi im lặng.

Chàng quen thuộc với linh khí của nàng nhưng trong giọng điệu của nàng thì không có chút nào có vẻ như là quen biết chàng. Lúc ấy, chàng hơi giận, thấy sao linh thức này lại kém cỏi như vậy, chàng đã dằn đi dằn lại vậy rồi mà vẫn quên được.

Thế là chàng dối, không nói chuyện với nàng.

Cây cầm ngọc này thế mà cũng chưa đến nỗi gãy hẳn, vẫn còn biết đường đi theo chàng. Trong lòng chàng thấy vui vui nhưng không muốn nói ra.

Lúc nó vẫn là cầm, chuyện gì chàng cũng nói với nó.

Giờ nó đã thành hình người, chàng lại chẳng muốn nói gì cả.

Không phải vì chàng thấy lạ lắm mà vì trong lòng chàng có chút cảm xúc phức tạp, không nói rõ được. Chàng vẫn luôn hi vọng trong lòng nó chàng sẽ là một thần tiên cao lớn, hoàn mỹ. Tuy giận nàng không nhớ chàng nhưng chàng cũng thầm thấy may mắn vì khi nhớ lại những lúc mình từng nói chuyện với nàng, chàng chỉ thấy ngớ ngẩn chết đi được.

Chính bởi tính nết chuyện gì cũng chôn giấu trong lòng, muốn giữ hình tượng đẹp đẽ trước mặt người ta của thiếu niên mà tới khi chàng quay đầu lại, người ấy đã không còn chút tăm tích nào nữa.

Chàng cho nàng ăn nhiều linh chi, trân bảo như vậy, ngày ngày đêm đêm chờ mong sau khi mắt khỏi sẽ được nhìn thấy khuôn mặt của nàng. Vậy mà ngay trước khi mắt chàng sáng trở lại, nàng lại bỏ chạy.

Trước nay chàng chưa từng ngờ có ngày nàng sẽ bỏ đi. Chàng cứ ngỡ rằng nàng sẽ luôn ngốc nghếch đi theo sau lưng mình.

Chỉ gọi “này” một tiếng, nàng lập tức sẽ phân biệt được có phải là gọi nàng hay không rồi vui vẻ chạy ra, vừa ngốc vừa đáng yêu.

Nào ai ngờ một người trông rõ yếu đuối, không có chút dũng khí nào như thế sẽ đột ngột rời khỏi người mà nàng đã làm bạn hơn một ngàn năm chứ?

Đông Lăng từ từ tỉnh lại khỏi giấc mơ, trong lòng thấy đôi chút bất an.

Chàng nghiêng đầu nhìn, thấy Diệp Trần ngồi bên cạnh luyện đàn, đàn được quay tròn theo đầu ngón tay của nàng. Đầu ngón tay nàng biến ra lửa luyện chỗ thuốc đó.

“Là tam muội chân hỏa?”

Đông Lăng nhận ra lửa do đầu ngón tay Diệp Trần biến ra. Diệp Trần vui vẻ quay đầu lại: “Người tỉnh rồi à?”

Đông Lăng dịch người vào trong, mỉm cười vỗ vỗ chỗ giường trống: “Lại đây.”

Ánh mặt trời sớm mai xuyên qua cửa sổ, chiếu vào người Đông Lăng. Đông Lăng một tay chống đầu, tóc để xõa, áo trắng tóc đen đối lập tôn nhau lên, rạng rỡ dưới nắng. Người này đẹp như một bức tranh thủy mặc, mang theo cả nét phóng khoáng riêng có của một bức thủy mặc đồ.

Chàng mỉm cười nhìn Diệp Trần, tim Diệp Trần đập rộn lên.

Nàng chẳng hề trách gì mình, chỉ cảm thấy, người như vậy, đối lại là bất cứ ai khác nhìn thấy mặt dịu dàng này của chàng cũng đều khó mà ngăn nổi xốn xang.

Chẳng qua nàng không dám thể hiện ra vì nàng cũng biết chàng có một mặt khác lạnh lùng, vô tình, nàng cho rằng, cho dù đã là bại tướng, cũng phải làm một bại tướng có danh dự.

Nàng đứng dậy, cất đan dược vào trong lò luyện đan, ngồi xuống cạnh Đông Lăng, cúi đầu hỏi: “Để quân thấy không khỏe ở đâu à?”

“Không phải.”

Giọng Đông Lăng nghe lười biếng, chàng cúi nhìn ngón tay nàng: “Tam muội chân hỏa là bí thuật của tộc phượng hoàng, sao nàng lại biết? Hơn nữa, nàng là một cây mộc cầm vậy mà không sợ lửa à?”

“Đây là điểm lợi hại của ta.” Diệp Trần lập tức đắc ý, kiêu ngạo nói, “Dây cầm của ta... ờm...”

Đang định nói tiếp, Diệp Trần bỗng cảm thấy thực ra chuyện này có hơi tàn nhẫn. Đông Lăng biết rõ ý của nàng, vươn tay nghịch tóc Diệp Trần, cười bảo: “Dây cầm làm từ gân phượng hoàng à?”

“Ôi, để quân quả là thông minh.”

Đông Lăng mỉm cười không đáp. Diệp Trần nghĩ ngợi, tính vẫn hơi một chút hình tượng nên nói: “Nhưng ta cho là, chỉ là phượng hoàng chết thôi!”

“Ồ? Tại sao lại cho là như vậy?”

“Ta nghĩ,” Diệp Trần có vẻ buồn buồn, “nếu thực vì ta mà giết mất một con phượng hoàng thì tội đúng là lớn quá.”

“Ừ, nàng yên tâm đi.” Đông Lăng nhẹ nhàng lên tiếng, gạt bỏ nỗi băn khoăn của nàng, “Con phượng hoàng đó không phải vì làm ra nàng mà bị giết.”

“Làm sao người biết?”

Diệp Trần tò mò, Đông Lăng cong ngón tay gọi: “Nàng lại gần đây, hôn ta một cái, ta nói cho nàng biết.”

Diệp Trần nhìn nhìn chàng đầy vẻ nghi ngờ. Đông Lăng nhú mày: “Sao?”

“Để quân, ta có một câu, không biết có nên nói hay không.”

“Vậy đừng nói.” Đông Lăng mỉm cười. Diệp Trần nheo lại, cuối cùng vẫn phải nói: “Không được, để ta nói. Để quân, ta cảm thấy người bây giờ khác xa người trước đây.”

“Ồ?”

“Để quân... để quân hiện giờ có vẻ...” Diệp Trần nghĩ sao cũng không tìm ra được từ thích hợp.

Nàng luôn cảm thấy, sau khi họ ngủ với nhau, Đông Lăng dường như rất khác nhưng nàng cũng không nói rõ ra được là khác chỗ nào, cẩn thận ngẫm lại thì đại khái là, trước đây dường như Đông Lăng không hiểu gì cả còn hiện giờ, chẳng những cái gì nên hiểu đều hiểu mà cả những cái không nên hiểu cũng đều hiểu hết rồi.

Sau này, Diệp Trần học được từ chỗ Văn Xương một từ, Văn Xương đúng là một đế quân có văn hóa, đến cả từ miêu tả cũng cô đọng, súc tích, nó gọi là, lả lơi.

Đông Lăng hiện giờ so với đế quân cao cao tại thượng không nhiễm bụi trần trước đây thì đúng là cực kỳ khác.

Diệp Trần hiện giờ vẫn chưa có dịp nói chuyện với Văn Xương, vậy nên nàng đành phải nghĩ cách diễn tả: “Trước đây đế quân... nói đế quân

không có bằng hữu, ta thấy quan hệ của đế quân với các vị Thiếu Hoa đế quân có vẻ cũng không tệ.”

“Ồm,” Đông Lăng gật đầu, “bọn họ hay thích tới tìm ta nhưng ta không thích bọn họ.”

Diệp Trần ngẫm lại thấy cũng phải, mấy vị đế quân kia trông qua cũng không giống những bằng hữu tốt biết quan tâm chàng. Diệp Trần tiếp tục nói: “Trước đây đế quân có vẻ không hiểu nhiều về... chuyện đó... những chuyện đó đó.”

“Chuyện gì?” Đông Lăng nhìn nàng, mắt trong veo như làn nước.

Diệp Trần đỏ mặt: “Thì là, chuyện, giường chiếu ấy, đế quân có vẻ không hiểu, cho dù hiểu thì cũng không giống như bây giờ.”

“Giờ thì sao?” Đông Lăng cười khẽ, lồng ngực hơi rung lên, Diệp Trần bất giác bị thu hút nhìn theo.

Y phục của chàng rộng rãi, lúc ngủ, cổ áo hơi nới rộng, để hở phần lồng ngực trắng ngần, Diệp Trần nhìn chăm chú, nào xương quai xanh, nào nước da trơn mịn như ngọc...

Diệp Trần nuốt nuốt nước bọt, nói ra cụm từ kia.

“Quyến rũ động lòng người.”

Đông Lăng bật cười to. Chàng vung tay áo, kéo nàng nằm xuống, Diệp Trần ngã vào lòng chàng, Đông Lăng cúi đầu nhìn nàng: “Diệp Trần, nàng thật là thú vị.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

145. Chương 145: Chi Tử Vu Quy 16

Ngã vào trong lòng Đông Lăng, tim Diệp Trần đập thành thạch. Nàng chống người muốn ngồi dậy nhưng lại bị áp hấn xuống giường, người kia lật người đè lên.

Diệp Trần đẩy chàng ra, Đông Lăng liền đè tay nàng lại.

“Diệp Trần,” chàng kề sát vào tai nàng nói nhỏ, “có lẽ ta phải nhờ nàng giúp một chút.”

Họ kề sát gần nhau, phản ứng của chàng, Diệp Trần hết sức rõ ràng. Tuy đây là chuyện đã thỏa thuận từ trước nhưng không hiểu sao Diệp Trần vẫn cảm thấy ảm ức như mình bị người ta lừa mắc mưu.

“Để quân,” nàng đỏ mặt né tránh những cái hôn gần gũi thân thiết của Đông Lăng, hỏi lại một lần nữa, “để quân thực sự không hiểu chuyện này sao?!”

Nghe hỏi vậy, Đông Lăng dừng lại, ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt đầy nghiêm túc: “Trước nàng, ta chưa từng kết giao với nữ tiên nào. Ta cũng chưa bao giờ nói chuyện với nữ tiên nào nhiều như với nàng.”

“Diệp Trần,” chàng vuốt tóc nàng, vẽ mặt dịu dàng, “nàng thì khác. Trước nay, ta chỉ có một mình nàng.”

Diệp Trần im lặng, nàng cảm thấy trái tim mình đã tan chảy thành nước, rõ ràng vẫn luôn dặn lòng không được sa chân vào nhưng nghe người ấy nói ra những lời này, nàng lại có cảm tưởng dù chết cũng cam lòng.

Nàng kiểm chế bản thân, ngoài mặt tỏ ra trấn tĩnh: “Để quân đã là một tờ giấy trắng thì ta cũng đành xả thân vì nghĩa vậy.”

Đông Lăng cười khẽ, ra vẻ chần chừ: “Vậy bốn quân tại đây xin đa tạ bằng hữu khảng khái hiến thân trước.”

Hai người quần lấy nhau từ lúc mặt trời mọc tới lúc mặt trời lặn rồi lại quần từ lúc mặt trời lặn tới lúc mặt trời mọc ngày hôm sau, hể tỉnh là lại dính ngay lấy nhau, mệt thì ngủ. Tới khi nhóm Thiệu Hoa, Văn Xương, Tử Vi tới thì bốn ngày đã trôi qua.

Diệp Trần cảm nhận được sự hiện diện của họ từ xa, giật mình vội đẩy Đông Lăng đang đè trên người nàng một cái, nói nhỏ: “Để quân, có người đến.”

Đông Lăng bực dọc ngẩng đầu lên. Bên ngoài đã có tiếng gọi sốt sắng của Thiệu Hoa: “Đông Lăng, người thế nào rồi?”

“Chờ ở gian ngoài.”

Đông Lăng lạnh lạnh đáp. Thiệu Hoa sững người, nghe thấy trong phòng có tiếng lách cách, một lúc sau, cả nhóm loáng thoáng nghe thấy Đông Lăng dịu dàng nói: “Nàng ngủ một lát trước đi, ta sẽ quay lại nhanh thôi.”

“Nàng không cần phải ra tiếp bọn họ, bọn họ cũng không muốn gặp nàng đâu, mình ta đi là đủ rồi.”

“Được, ta sẽ mua vịt nướng cho nàng. Nàng cứ ngủ đi. Tối qua đùa vui ồn ào lâu, nàng ngủ đi một lát, ta về...”

“Ừ, thì không đùa vui ồn ào...”

Đông Lăng rõ ràng là đã dậy từ trước nhưng vẫn nán lại nói chuyện với Diệp Trần. Bọn Thiếu Hoa đứng ngoài mắt nhìn mũi mũi nhìn bụng, bụng nhìn bàn chân, không hề nhúc nhích.

Một lát sau, đoàn người nghe thấy tiếng mở cửa, Đông Lăng vung tay bày một cái kết giới rồi đóng rầm cửa lại.

Chàng mặc một bộ y phục trắng, áo khoác ngoài trắng, tóc để xõa, toàn thân tỏa ra hơi lạnh, ngồi vào phòng, nghiêm mặt nói: “Ngồi đi.”

“Ày, làm phiền chuyện tốt của người, bọn ta chân thành xin lỗi...”

Nghẹn một hồi lâu, Tử Vi là người mở miệng trước tiên. Đông Lăng nhú mày cười gằn: “Các người cũng biết thế à?”

Tử Vi nín thình, vội lùi lại một bước, đứng nấp sau Thiếu Hoa.

“Khụ khụ, đêm xuân một khắc giá ngàn vàng, nhất là loại vừa mới biết mùi như người, ta hiểu.” Văn Xương ra vẻ “vô cùng có kinh nghiệm”, gật gù nói, “Ta hiểu.”

“Người ngậm miệng lại được rồi.” Đông Lăng đáp thẳng thừng, liếc một cái sắc lẹm như dao. Văn Xương lập tức che miệng lại, thối lui một bước.

Đông Lăng đưa mắt về nhìn Thiếu Hoa, kẻ dẫn đầu đoàn người, cầm chén trà lên bảo: “Tốt nhất là người hãy cho ta một lý do không đánh người.”

“Chúng ta làm huynh đệ bao nhiêu năm...” Thiếu Hoa vừa mở miệng, Đông Lăng liền chặn lại: “Ta xử lý cục diện rồi rằm giúp người còn ít à?!”

Nửa câu còn lại của Thiếu Hoa phải nuốt ngược vào trong. Y vốn định khóc lóc kể khổ một chút nhưng chợt nhớ tới chuyện Đông Lăng sở dĩ trở thành một kẻ hại... à không, một kẻ cường hào ác bá trên thiên giới mấy năm qua cũng do y đóng một phần nguyên nhân rất lớn.

Những người Đông Lăng từng đánh suốt mấy năm qua, chiếm quá nửa là đánh giúp thay ba người họ.

Dù rằng chính Đông Lăng cũng thích thế nhưng Thiếu Hoa cũng không thể không biết tốt xấu, đành ho một tiếng rồi bảo: “Người cũng không cần phải nóng vội gấp gáp như vậy, thanh niên trai tráng, một giọt tinh mười giọt máu, vừa mới bắt đầu thì nên kiềm chế một chút...”

“Người có thôi đi không?”

Đông Lăng ngắt lời y. Áo tưởng muốn tiếp tục bắt chuyện của Thiếu Hoa vỡ tan tành, y hít sâu một hơi, quay về chính sự: “Người người không sao chứ?”

“Không sao.”

“Ý ta không phải hỏi cơ thể người.” Thiếu Hoa ngồi xuống cạnh Đông Lăng, mày nhíu lại, “Ta đang nói cái phong ấn của người ấy.”

Trong tiên ma đại chiến năm đó, không làm sao tiêu diệt được ma thần, Đông Lăng bèn biến cơ thể mình thành bình chứa để nhốt vị ma thần kia.

Vị ma thần kia cũng giống Mạc Vô Tà, đều là phạm nhân sinh vào ngày âm tháng âm năm âm, sau khi chất chứa quá nhiều ác niệm, vượt sáu chín đạo lôi kiếp thì phi thăng. Sau khi phi thăng, y rất thông minh, không vội hiện thế, ẩn náu để lặng lẽ tu luyện. Thế nên, mặc dù ban đầu thiên phú chỉ bình thường nhưng cuối cùng lại trở thành kẻ khiến thiên giới phải thúc thủ vô sách.

May mà thiên giới có Đông Lăng. Tuy Đông Lăng không giết được y nhưng cũng đã giam được y lại.

Y dù sao cũng là do ma khí thúc đẩy chuyển hóa mà ra, lần này Đông Lăng hút ma khí vào trong người, điều mọi người lo lắng nhất là chỗ ma khí này sẽ đánh thức ma thần bị phong ấn, khơi dậy bản tính điên cuồng kia.

Đông Lăng im lặng. Thiếu Hoa vỗ tay: “Xảy ra chuyện rồi đúng không? Ta biết ngay là sẽ xảy ra chuyện mà!”

“Người đừng nói lung tung.”

Đông Lăng buộc phải nói: “Là vì không thấy có chuyện gì nên ta mới không biết phải nói với người thế nào.”

“Không có chuyện gì... Thế thì cứ tạm thời quan sát đã.” Thiếu Hoa cân nhắc tình hình, “Người đừng lo lắng quá.”

“Ừ.”

Đông Lăng gật đầu rồi hỏi: “Còn chuyện gì nữa?”

“Một chuyện nữa là, ta tới để đưa thiệp mời.”

Nói đoạn, Thiếu Hoa lấy từ trong ống tay áo ra một tấm thiệp, trình trọng bảo: “Hội Bàn Đào ba ngàn năm mới có một lần, lần này nể mặt chút nhé.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

146. Chương 146: Chi Tử Vu Quy 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hội Bàn Đào ba ngàn năm mới có một lần, do Tây Vương Mẫu tổ chức, là ngày hội xem mắt của thiên giới. Là một yến hội có chất lượng và phẩm giá cao, hầu hết các nam tiên nữ tiên đều tranh thủ cơ hội này để quyến rũ, gạ gẫm nhau.

*bàn đào 蟠桃, chữ “bàn” ở đây nghĩa là cuộn khúc. Bàn đào hóa ra là tên một giống đào có thật, có rãnh ở giữa quả, bề mặt có lông, phân bố ở vùng phía Bắc như ở Bắc Kinh, Hà Bắc, Sơn Đông, Sơn Tây...

Trước nay Đông Lăng không hề tới vì hầu như lần nào chàng cũng hỏi một câu hỏi mang tính quyết định.

“Đánh nhau à?”

“Không đánh hả?”

“Vậy không đi.”

Chuyện hội Bàn Đào này, thực ra Vương Mẫu gửi thiệp mời chàng nhưng cũng thấy sợ, sợ chàng đi, lỡ như chẳng may lại gây xích mích với mấy thần tiên khác thì thật khó coi.

Nhưng với thân phận của Đông Lăng, nếu không gửi thiệp tới thì lại sợ chàng nghĩ nhiều.

Vậy nên, cứ cách ba ngàn năm, Vương Mẫu lại nơm nớp lo lắng gửi thiệp mời một lần để rồi lại nơm nớp lo sợ chờ đợi. Chờ xem liệu Đông Lăng có đến. Đông Lăng đến, vậy nhất định có nghĩa là cái cây già Đông Lăng có tâm tư đơm hoa, hội Bàn Đào của Vương Mẫu sẽ được nâng cao thể diện. Nhưng cũng sợ Đông Lăng đến, ai biết có phải là Đông Lăng tới yến hội để kiểm chuyện hay không.

Lần này thực ra Thiều Hoa chẳng qua chỉ mời đại như vậy để tỏ ý mà thôi, nào ngờ Đông Lăng cầm thiệp đọc xong thì cau mày hỏi: “Yến hội này trước đây Diệp Trần đã đi bao giờ chưa?”

Diệp Trần? Diệp Trần nào?

Ba vị đế quân ngơ ngác trong thoáng chốc rồi sức nhớ ra trên chiếc giường đằng sau cánh cửa kia có một cô nương.

Tất cả mọi người đổ dồn mắt vào nhìn vị Thiều Hoa đế quân rất am hiểu về các nữ tiên. Thiều Hoa ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Có đi! Lần nào cũng đi!”

“Làm sao người biết?” Văn Xương cười tủm tỉm, “Với thân phận của Ông Sơn tiên chủ, e là không vào nổi đại điện thì phải?”

Yến hội cũng có phân chia cấp bậc, các tiểu tiên cấp thấp nhất thì đi dạo loanh quanh ở bên ngoài, cấp trung đẳng thì nể mặt một chút, được vào vườn bàn đào đi dạo, cấp bậc cao quý như đế quân, thiên quân, vương mẫu, long vương các kiểu thì mới được vào đại điện.

Diệp Trần là một thần tiên nho nhỏ, tuy là đại thần thượng cổ từ thời hồng hoang nhưng vì hằng năm sống quá hèn nhát, không hề có chút cống hiến nào với thiên giới vậy nên chỉ được xếp vào hạng trung đẳng, được đi dạo ở vườn bàn đào.

Văn Xương hỏi đúng ngay chỗ hiểm. Đông Lăng mỉm cười nhìn Thiều Hoa, hòa nhã hỏi: “Thiều Hoa chú ý nàng ấy tới vậy sao?”

Thiều Hoa toát mồ hôi lạnh, vội vàng xua tay: “Đừng, đừng hiểu lầm, chủ yếu là do muốn không chú ý cũng khó. Lần nào nàng ấy cũng ghé vào sườn đại điện nhìn trộm ta!”

Về mặt mọi người trở nên khá thú vị. Văn Xương cầm cây bút trong tay, trầm ngâm nói: “Lần nào cũng nhìn trộm à...”

Đông Lăng triệu hồi Tử Quy ra. Thiều Hoa lập tức quay đầu nhìn Tử Vi: “Còn nhìn cả người nữa!”

Tử Vi vội lùi lại một bước: “Không phải, không có ta, xin cáo lui!”

Đông Lăng ngồi trên ghế, cầm khăn lau thân kiếm, cúi đầu im lặng. Thiều Hoa lập tức khai hết mọi điều mình biết ra: “Thật đấy, Đông Lăng à, Diệp tiên tử không chỉ nhìn trộm ta mà ai đẹp nàng ấy cũng nhìn, cùng nhìn trộm với Nguyệt Hà tiên tử, ba đế quân bọn ta thì thôi, cả dứa vẹo táo nứt Long tam thái tử nàng ấy cũng nhìn!”

Đông Lăng nghe vậy, ngẩng đầu lên, giọng nhạt nhẽo: “Thế sao nàng ấy không tới nhìn ta? Chẳng lẽ ta không đẹp bằng các người hay sao?”

Ba người kia nín thinh. Tử Vi có hơi thẳng tính, không nhịn được nên nói: “Ai cho người tự tin vậy?”

Đông Lăng nhú mày: “Không phải thực là vậy sao? Còn cần phải ai cho ta tự tin nữa?”

Văn Xương hít một hơi thật sâu: “Ta không đỡ nổi nữa rồi, ta đi đây.”

Nói xong, Văn Xương liền hóa thành một luồng sáng biến mất. Tử Vi nhìn nhìn, quyết định đi theo Văn Xương.

Trong phòng cuối cùng chỉ còn lại Thiếu Hoa, Đông Lăng nhìn sang Thiếu Hoa, Thiếu Hoa gượng gạo nói: “Trước đây, các nữ tiên nhìn trộm người... không phải đều bị người đánh cho tàn phế rồi ném trả về nằm ở chỗ y tiên hơn nửa năm hay sao... Dám đi nhìn trộm người, thế chẳng phải là liều mạng à?”

Đông Lăng im lặng, thấy cũng khá có lý. Ngẫm nghĩ chốc lát, chàng lại hỏi tiếp: “Thế, có nam nhân nào bị nhìn trộm tiếp cận Diệp Trần không?”

“Chuyện này... ta đâu biết.”

Thiếu Hoa thấy Đông Lăng đúng là hỏi khó mình.

Đông Lăng ừ một tiếng: “Thế người phải đi lo mà biết đi.”

“Nếu người không biết,” Đông Lăng ngẫm nghĩ, “ta sẽ nói cho Đông Hải nhị công chúa và Đại hoàng nữ của phượng tộc biết chuyện người bắt cá hai tay.”

“Người đừng có nói bừa thế,” Thiếu Hoa vội nói, “ta và các nàng ấy chẳng có gì cả! Ta là một người chung tình.”

“Ha ha.”

“Được rồi.” Thiếu Hoa giơ tay, “Ta đi tìm hiểu, người nhất định không được nói bừa!”

“Ừ.” Đông Lăng gật đầu, nghĩ đoạn lại nói thêm, “Còn một chuyện này nữa.”

“Gì?” Thiếu Hoa đang định đi, bỗng nghe Đông Lăng bảo: “Hội Bàn Đào năm nay ta sẽ đi.”

Thiếu Hoa sững người. Có tiếng Diệp Trần gọi: “Đế quân, mọi người vẫn chưa nói xong à?”

“À, xong rồi.”

Đông Lăng lập tức đổi giọng dịu dàng, búng tay mấy cái, kết giới liền biến mất. Chàng đẩy cửa đi vào phòng, đóng cửa lại. Thiếu Hoa đứng ngoài, nghe thấy giọng Đông Lăng dịu dàng: “Sao vậy, nhớ ta à?”

Thiếu Hoa run lấy bầy, lập tức hóa thành một luồng sáng, chạy nhanh hết tốc lực, chớp mắt liền biến mất.

Y cảm thấy mình đã biết được quá nhiều.

Lúc Đông Lăng trở lại phòng, Diệp Trần đã mặc y phục chỉnh tề, bày một dãy chai chai lọ lọ trên bàn, ngồi quỳ một bên, cung kính chờ Đông Lăng.

Trong lúc Đông Lăng đi ra ngoài, cuối cùng Diệp Trần cũng bình tĩnh lại.

Không có Đông Lăng lúc nào cũng dụ dỗ làm phiền, Diệp Trần có thể suy nghĩ một cách bình thường.

Diệp Trần không phải đứa ngốc, nàng bắt đầu nhìn ra, gã Đông Lăng này không đơn thuần, hồn nhiên như y vẫn thể hiện ra ngoài. Trong lòng nàng hiểu nhưng vẫn cứ mắc mưu.

Nàng thấy hơi hoảng.

Các đế quân kia đều là những kẻ chơi bời phong lưu. Ví dụ như Thiếu Hoa, cứ cách mấy ngày lại có nữ tiên đánh nhau vì y, chuyện này cả thiên

giới đều biết.

Diệp Trần thích người đẹp nhưng chẳng qua cũng chỉ nhìn. Tỷ như Thiếu Hoa chẳng hạn, nàng cảm thấy nếu Thiếu Hoa ái ân với mình thì đó không gọi là đùa bỡn mà phải là đùa bỡn lẫn nhau. Nàng thích sắc đẹp của y, y thích thân thể của nàng, hai người không có ai thật lòng thật dạ, tất nhiên sẽ chẳng có ai bị tổn thương.

Nhưng Thiếu Hoa với các nữ tiên khác thì, Diệp Trần thấy, chuyện không phải như vậy.

Ví dụ như Thanh Hà tiên tử mà nàng quen, cô nương đó có thân phận cao quý, hồn nhiên, ngây thơ, luôn cho rằng Thiếu Hoa là một vị đế quân đơn thuần, những tiếng xấu tạp nham kia đều là do bị người hiểu lầm, cố ý nói xấu. Hơn nữa, cho dù Thiếu Hoa đúng thực là một kẻ lăng tử, nàng ấy cho rằng mình có thể khiến y lăng tử hồi đầu.

Cô nương ngốc như vậy Diệp Trần đã gặp nhiều rồi, nàng không muốn làm kẻ ngốc.

Thích một người không đáng thích, đáng thương là còn bị người ta biết rồi chà đạp.

Nàng cho rằng, cho dù là thích thì cũng vẫn phải có tôn nghiêm, có lòng kiêu hãnh, không được để người xem thường.

Vậy nên, Đông Lăng đi ra ngoài, nàng được dịp tỉnh táo lại, cảm thấy bản thân rõ ràng là hiểu mà lại giả vờ hồ đồ, lối suy nghĩ được chẳng hay chớ của mình thật hết sức đáng xấu hổ.

Nàng cảm thấy mình phải mau mau ghìm cương trước vực thẳm, vậy nên bèn thu dọn đồ đạc, quyết tâm muốn tách khỏi Đông Lăng.

Đông Lăng vào phòng, thấy nàng quỳ gối ngay ngắn bèn lại ngồi xổm xuống vén mái tóc nàng, giọng dịu dàng: “Nàng quỳ nghiêm chỉnh như vậy thật đáng yêu.”

Diệp Trần đỏ mặt, không ngừng nhắc nhở bản thân, phải bình tĩnh, tuyệt đối không được để mất lý trí.

Nàng ấp úng nói: “Ày, để quân...”

“Sao?”

Thấy nàng ấp a ấp úng, Đông Lăng thấy hơi buồn cười bèn càng kề lại gần hơn, mặt Diệp Trần ngày càng đỏ, nói nhát gừng: “Thuốc... ta luyện đủ để dùng ba tháng... để quân nhớ uống đúng giờ... ta... Ông Sơn có việc...”

“Ồ,” Đông Lăng vẫn hiểu, “Ông Sơn có việc, nàng phải về à?”

Diệp Trần gật lấy gật để. Đông Lăng nở nụ cười như hoa xuân tháng Tư nở rộ: “Được thôi, ta về cùng nàng nhé.”

“Để quân... là Thái Sơn phủ quân,” Diệp Trần hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, không nhìn người nọ, cuối cùng cũng thấy mình có dũng khí để run run nói tiếp: “Tất nhiên việc công bọn bề, Diệp Trần không dám làm phiền, có thể tự về Ông Sơn được!”

Bầu không khí lập tức lạnh ngắt. Diệp Trần thấy xung quanh bỗng như bị kết băng, lạnh run cả người.

Nàng không dám mở mắt ra nhìn, vậy nên không nhìn thấy mắt Đông Lăng đã biến thành màu máu.

Y đưa tay lên, dịu dàng vuốt tóc Diệp Trần: “Thế, nàng vẫn còn việc giúp ta ở Minh phủ nữa mà, nàng về Ông Sơn, chừng nào thì quay lại Minh

phủ?”

Diệp Trần thấy tay chàng lạnh lạnh, khiến nàng liên tưởng tới những oan hồn ở dưới dòng Vong Xuyên thường hay thích vươn tay lên, kéo người xuống sông. Những cánh tay ấy trắng ớn, vừa lạnh vừa trơn.

Nàng cảm thấy Đông Lăng lúc nàng đây có một loại quý khí lạ lắm khó nói thành lời, khiến nàng không dám mở mắt nhìn.

Nhưng nàng vẫn cứng cỏi, nhất quyết phải nói ra.

Nàng run run đáp: “Ta... đã giúp đế quân lâu như vậy, ta cũng có chuyện của riêng mình, sau này sẽ không...”

Còn chưa kịp nói hết, nàng đã bị Đông Lăng tóm tóc, quăng lên giường.

“Đông Lăng!”

Diệp Trần hoảng hốt hét lên, đối phương ghì đầu nàng xuống, không cho nàng quay đầu lại.

Y thô bạo xé rách y phục của hai người rồi nhào lên.

Diệp Trần đau đến nhăn nhó mặt mày, nóng ruột hỏi: “Đông Lăng, người làm sao vậy?”

“Người cho là ta tốt tính lắm phải không?”

Đông Lăng áp vào tai nàng thở dốc.

Động tác thô lỗ của y làm Diệp Trần đau chảy nước mắt. Đông Lăng cảm thấy nổi bất an trong lòng, vô số hình ảnh dần hiện ra, ép y phải dùng cách chiếm đoạt hoàn toàn nàng mới thấy được an lòng. Nhưng cảnh tượng

một mình y hành tẩu thừa hồng hoang trước đây, đơn độc ngồi trên ngai cao trong cung điện lại vẫn cứ lặp đi lặp lại.

Y đè chặt nàng, mặc kệ người bên dưới khóc lóc cầu xin, y túm tóc nàng, kéo nàng ngẩng đầu lên.

“Người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi? Người là của ta, Diệp Trần, ta nói cho người biết, mỗi sợi dây cầm, mỗi một đường vân, mỗi giọt máu của người, đều là của ta! Người không thể rời khỏi ta lần thứ hai đâu, nghe hiểu chưa?!”

Diệp Trần không hiểu.

Nàng rơi vào trong hoang mang.

Nàng không phân biệt được cảm giác là đau hay thoải mái, nước mắt là đau khổ hay vui thích. Người nọ có một sự dịu dàng tận trong xương tủy, cho dù là giờ phút này, kỳ thực cũng không thực sự làm nàng bị thương.

Thế nhưng nàng vẫn không nhịn được xiết chặt chần dậm, muốn phản kháng.

Trước nay nàng chẳng thuộc về ai hết.

Mọi chuyện đều phải do nàng bằng lòng. Nếu nàng không chịu, chẳng ai bắt ép được nàng.

Nàng cúi đầu khóc thành tiếng. Đông Lăng phun trào rồi ngã xuống người nàng.

Tới lúc này, cuối cùng y mới nghe thấy tiếng khóc của nàng, y mới nhận ra mình đã làm gì. Y run run áp tay lên khuôn mặt nàng, bối rối không biết phải làm sao: “Diệp Trần...”

Còn chưa dứt lời, Diệp Trần mất kiểm soát, quay ngược lại, vung tay tát lên mặt y.

Đông Lăng sững sờ ngậy ra, Diệp Trần đỏ mắt nhìn y.

“Có phải người thấy ta ngu ngốc lắm có phải không?”

Đông Lăng sững sờ sau cái tát, còn chưa kịp hồi hồn, Diệp Trần đã tung chưởng đè người y xuống đất, từ trên cao nhìn xuống chỗ y, lạnh lùng nói: “Đông Lăng, ngày sau người đừng tới tìm ta nữa. Nếu dám đến, đến một lần ta giết một lần, không giết được thì cá chết lưới rách. Ta thật muốn xem thử xem, là người không biết xấu hổ hay ta không biết xấu hổ!”

Đông Lăng mím môi, có thứ gì đó đang chạy khắp trong cơ thể. Chàng không dám mở miệng, không dám nhúc nhích, chỉ ước sao Diệp Trần mau chóng rời khỏi đây.

Chàng biết trong cơ thể mình phong ấn thứ gì, giờ này khắc này, với người ở cạnh chàng là hết sức nguy hiểm.

Chàng ngược mắt nhìn ngược lại đối phương, trong mắt in rõ hình bóng người con gái quật cường. Chàng cường ép ngăn cản ma khí trong cơ thể, nén giọng thật thấp: “Mau đi đi!”

Diệp Trần vốn đang chờ chàng giải thích.

Dù sao nàng vẫn luôn cho rằng, Đông Lăng khác với bọn Thiếu Hoa.

Vậy mà lại chỉ đợi nghe được một câu nói lạnh lùng “mau đi đi”.

Nàng gắng gượng để bản thân không bật khóc trước mặt đối phương, xoay người, hóa thành một luồng sáng bỏ đi.

Diệp Trần vừa đi, Đông Lăng lập tức triệu hồi tọa kỵ của mình, nghiêng răng ra lệnh: “Tới Minh phủ!”

Đồng thời truyền tin cho Thiếu Hoa, bảo y mau tới.

Diệp Trần chưa đi được bao xa, bỗng nhận ra điểm không ổn. Đông Lăng đáng lẽ ra không phải là người như vậy. Vào lúc cuối, rõ ràng Đông Lăng đang phải chịu đựng điều gì đó.

Trong chớp mắt, nàng bỗng liên tưởng tới truyền thuyết về ma thần phong ấn trong cơ thể Đông Lăng.

Đó vẫn luôn là một truyền thuyết, đại bộ phận thần tiên đều cho rằng đó là chuyện không thể nào.

Phong ấn một ma thần trong cơ thể bao nhiêu năm như vậy mà vẫn không hề thấy có chút dấu hiệu dọa ma nào, đây thực đúng là chuyện cực kỳ khó tưởng.

Thế nhưng cho tới tận giờ, Diệp Trần luôn tin tưởng vô điều kiện rằng, với Đông Lăng, không gì là không thể.

Nàng cuống cuống quay trở lại, mở cửa ra, chỉ nhìn thấy một căn phòng không.

“Đông Lăng?” Diệp Trần gọi thử một tiếng, thấy không có ai đáp lại bèn sốt ruột gọi to hẳn lên: “Đông Lăng!”

Tác giả có chuyện muốn nói: [mẫu truyện nhỏ]

Diệp Trần: “Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, nhìn Thiếu Hoa thế kia, Đông Lăng nhất định không phải là người tốt.”

Đông Lăng: “Huynh đệ hại ta! Ta muốn giết huynh trăm đệ!”

Ba vị đế quân: “Đông Lăng hóa ra lại là người như vậy...”

Diệp Trần: “Các đế quân hẳn phải sớm nhìn ra rồi chứ?”

Ba vị đế quân: “Là do bọn ta bị mù.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

147. Chương 147: Chi Tử Vu Quy 18

Diệp Trần ngồi xếp bằng xuống, nhặt một sợi tóc của Đông Lăng rơi trên giường rồi châm lửa đốt, niệm thuật truy tung, sau đó đi theo chỉ dẫn tới Minh phủ.

Lúc Diệp Trần tới, Âm Dương đại môn của Minh phủ đóng chặt. Văn Xương đứng gác cửa, thấy nàng tới thì nghiêm giọng nhắc: “Tiên chủ đừng bước.”

“Sao Văn Xương để quân lại ở đây?”

Diệp Trần vừa thấy Văn Xương có mặt ở đây, trong lòng liền biết có chuyện chẳng lành, tim đập liên hồi. Văn Xương không cười như thường ngày, đề cao cảnh giác: “Hôm nay Minh phủ đã đóng rồi, mời tiên chủ về cho.”

“Ta tới tìm Đông Lăng phủ quân.” Diệp Trần nhú mày, “Ít nhất cũng phải thông bẩm một tiếng chứ.”

“Bốn quân được Đông Lăng nhờ đứng gác ở đây. Hôm nay Minh phủ đã đóng rồi, ngay cả ma quỷ cũng phải nghỉ ngơi trên đường Hoàng Tuyền một đêm. Mời tiên chủ về cho.”

Văn Xương nói năng quy củ, đưa tay ra dấu mời. Diệp Trần biết Văn Xương còn nói chuyện tử tế với nàng như vậy mà không dùng tới cây bút Điểm Long đuổi nàng đi là đã nể mặt Đông Lăng rồi. Hiện giờ Văn Xương

nhất quyết không cho nàng vào, tất nhiên là vì Đông Lăng đã xảy ra chuyện.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại bèn hỏi: “Phong ấn xảy ra chuyện rồi phải không?”

Văn Xương nghiêm mặt lại rồi vội vàng che giấu cảm xúc của bản thân, bình tĩnh đáp: “Chuyện phong ấn chẳng qua chỉ là truyền thuyết, tiên chủ nghĩ nhiều rồi.”

Tuy Văn Xương giấu đi rất nhanh nhưng cũng đã đủ để Diệp Trần khẳng định phong ấn đã có chuyện rồi. Nàng biết e là không có cách nào làm gì được ở chỗ Văn Xương nên quả quyết chấp tay chào: “Cáo từ.”

Nàng đi ra xa, loanh quanh ở lối vào Hoàng Tuyền, nghĩ xem hôm nay rốt cuộc phải làm thế nào mới len vào được trong Minh phủ.

Trong lúc Diệp Trần đi lang thang bên ngoài nghĩ cách vào, Thiếu Hoa và Tử Vi bày kết giới, đặt Thập Phương Trấn Tà kính trước mặt Đông Lăng, liên tục trút linh lực vào trong cơ thể chàng.

Đông Lăng ngồi xếp bằng, mặt bình thản, trán đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, rõ ràng là đang đấu tranh rất cam go.

Hình ảnh chàng hiện lên trong Trấn Tà kính lúc là hình dáng vốn có của chàng lúc lại là một khuôn mặt vô cùng xấu xí, cũng giống như nội tâm chàng lúc này đang bị vô vàn ác niệm và dục vọng xâm chiếm.

“Vô ngã bản thiện, chính bản thanh nguyên*...”

*Vô ngã vốn thiện, nguyên bản là trong sạch. Vô ngã là một khái niệm của nhà Phật, mình không biết giải thích ngắn gọn là gì, mọi người đọc thêm ở đây thử: [wikipedia](https://thuviensach.vn).

Đông Lăng chật vật niệm chú, nói ra từng chữ hết sức khó khăn, chú đọc ra từ miệng chàng, hóa thành những chữ vàng, vờn quanh người.

Có vô số tiếng người bủa vây quanh chàng như chìm dưới đáy Vong Xuyên, tất cả đều là những vong hồn chấp niệm chưa tiêu.

“Tiền... Ta muốn tiền...”

“Mỹ nhân, đừng đi mà mỹ nhân...”

“Ta hận! Ta muốn giết sạch chúng! Giết sạch người trong thiên hạ!”

Vô số ác niệm quanh quẩn bên tai Đông Lăng, chàng vẫn ngồi im như không nghe thấy, không ngừng niệm chú ngữ. Tử Vi và Thiếu Hoa cũng đang đọc trấn tà chú. Ba vị đế quân hao hết linh lực cộng thêm thần khí thượng cổ giúp sức, đám ác niệm này cuối cùng mới dần dần bị áp chế.

Đến khi Đông Lăng mở mắt ra, một đêm đã trôi qua.

Thiếu Hoa và Tử Vi hao hết linh lực, mệt nhoài ngồi dựa lưng vào gốc cột thờ.

Đây là thời khắc mà ba vị đế quân khốn đốn nhất, cho dù chỉ là một đứa trẻ tới chỉ e cũng có thể dễ dàng đoạt mạng họ.

Đông Lăng ngồi điều tức, Thiếu Hoa thở hổn hển: “Sao lại thế này? Ác niệm ở đâu ra vậy?”

Đông Lăng im lặng.

Thiếu Hoa ngẫm nghĩ, bỗng sức hiểu ra: “Người động lòng rồi phải không? Người có dục vọng?!”

“Ngậm miệng.”

Đông Lăng lạnh lùng lên tiếng. Thiếu Hoa nhú mày: “Đông Lăng, người không chỉ là một thần tiên, một đế quân, người hiểu không?”

Đông Lăng từ từ mở mắt, liếc nhìn Thiếu Hoa. Thiếu Hoa vung tay lên, biến ra một chuỗi Phật châu, giao nó cho Đông Lăng, nghiêm nghị nói: “Đây là Thanh Tâm châu Phật Hoan Hỉ ở Tây Thiên cho ta, ta thấy người dùng nó thì thích hợp hơn. Vạn sự chớ nên trầm mê, có thể yêu thích, có thể tán thưởng, có thể sa vào ái dục nhưng không được cố chấp.”

Đông Lăng im lặng nhìn chuỗi Phật châu trong tay Thiếu Hoa.

Trên Phật châu có khắc chi chít chú ngữ, được làm từ ruột cây bồ đề, mang mùi thơm đặc trưng của cõi Tây Thiên niết bàn.

Lời Thiếu Hoa nói, sao chàng lại không hiểu chứ?

Cái ác trên đời, thường được sinh ra từ sự cố chấp. Nếu vô dục vô cầu thì sẽ không có điều chấp nhất.

Suốt bao nhiêu năm qua, thiên giới vẫn luôn không dám để lộ tin ma thần chưa diệt ra ngoài, sợ lòng chúng tiểu tiên bất an, tạo nên bất ổn. Có điều, năm đó, chàng phong ấn ma thần trước mặt bao nhiêu người, kiểu gì cũng có tin lọt ra ngoài, chẳng qua không ai tin, vì trong lòng mọi người đều biết lai lịch của ma thần được tạo thành từ cái ác của con người. Người nào dám thu hấn vào phong ấn, hễ trong lòng có nửa phần ác niệm thì sẽ bị hấn khống chế.

Ai lại chẳng có nửa phần ác niệm chứ?

Cho dù có là một thần tiên thẳng thắn vô tư cũng khó tránh khỏi có khoảnh khắc nảy sinh ác ý không kiềm chế nổi.

Vậy nên mới không có ai tin trong cơ thể Đông Lăng có phong ấn một ma thần, mọi người đều chỉ coi nó như truyền thuyết.

Thế nhưng, tất cả những người đang có mặt ở đây thì đều hiểu rõ, trong cơ thể Đông Lăng quả có phong ấn một thứ như vậy, mà thứ này thì vẫn luôn rình rập, chờ thời khắc chàng sẵn bước.

Thế nhưng tâm thái của Đông Lăng vẫn luôn phẳng lặng, vô dục vô cầu.

Cho tới khi Diệp Trần xuất hiện.

Đông Lăng đưa tay ra nhận chuỗi Phật châu. Một làn hơi lạnh thấm vào trong Linh Đài*, chàng chợt giật mình nhận ra bản thân đã làm biết bao nhiêu chuyện hoang đường.

*Linh Đài: là tên một huyết trên cơ thể người nằm ở chỗ lõm dưới đầu mồm gai đốt sống lưng thứ 6. Vì nó gần tim nên còn được dùng để chỉ tim, linh hồn.

Chàng từng bước một hao tâm tổn trí tiếp cận người kia, thả bản thân chìm trong dục vọng hoan ái, nảy sinh dố kỵ và lòng tham lam chiếm giữ.

Tất cả những điều này xảy ra chỉ vì một chỗ hổng nho nhỏ trong lòng chàng từ ngàn vạn năm trước bị ma thần phát hiện và lợi dụng. Thế mà chàng lại hoàn toàn không hay biết gì.

Đông Lăng đeo Phật châu vào tay, trong lòng chàng bỗng thấy hoang mang.

Tình yêu và ký ức của chàng với cây cầm kia, rốt cuộc là thật hay giả?

Là thực sự tình sâu nghĩa nặng như thế hay là do ma thần gây rối mà nảy sinh nhưng nhớ?

Thiếu Hoa nhìn Đông Lăng. Y biết Đông Lăng trước nay là người rất biết tự suy xét, thấy chàng không nói gì là biết chàng đã hiểu. Y vỗ vai

Đông Lăng, thở dài bảo: “Ta biết người rất để tâm cô nương kia nhưng mà, Đông Lăng à, đáng đoạn thì đoạn. Người cứ tạm tránh một chút, sau này chúng ta nghĩ cách giải quyết ma thần rồi tiếp tục cũng không muộn.”

“Tạm tránh một chút?”

Đông Lăng cười cay đắng: “Tránh thế nào đây?”

Nhớ nhung, mong cầu ở trong lòng chàng, làm sao tránh đi được? Núi không tìm chàng, chàng lại muốn đi tìm núi, huống chi là một người sống sờ sờ, làm sao chàng tránh nổi?

Vấn đề này khiến Thiếu Hoa phải khó xử, y thở dài: “Nhưng mà nếu không tránh đi thì ắt càng lún càng sâu, tới lúc không quay đầu được nữa thì muộn mất rồi.”

Đông Lăng im lặng không nói. Thiếu Hoa thấy chàng không tiếp lời, bèn đứng dậy: “Thôi, ta và Tử Vi đi nghỉ một lát, người ở lại đây điều tức rồi suy nghĩ cẩn thận đi.”

Đông Lăng ừ một tiếng rồi nhắm mắt lại.

Trong phòng chỉ còn lại một mình chàng. Chàng đeo Phật châu bồ đề, tụng niệm thanh tâm chú, hai mắt nhắm lại.

Diệp Trần ngồi ở bên ngoài suy nghĩ một hồi lâu, ngày hôm sau, nhìn thấy cửa Âm Dương mở, nàng lập tức chạy tới, vừa tới gần đã bị Văn Xương cản lại.

“Tiên chủ,” Văn Xương mỉm cười, “tiên chủ muốn đi đâu vậy?”

Thấy Văn Xương cười, Diệp Trần biết là chuyện đã được giải quyết rồi.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười nịnh nọt: “Ày, ta chỉ vào xem thôi, đảm bảo không làm phiền.”

“Tiên chủ,” Văn Xương thở dài, “sao phải làm khó ta chứ? Nếu Đông Lăng muốn gặp tiên chủ thì tất đã nói rồi. Giờ vẫn không thấy nói, có nghĩa là không gặp. Mời tiên chủ về cho.”

“Để quân,” Diệp Trần thở dài, “chắc là đế quân không hiểu rõ về ta rồi.”

“Sao?”

“Con người ta không có bản lĩnh gì lớn, chỉ được cái da mặt cực kỳ dày, đặc biệt giỏi quần người.”

“Người...”

Còn chưa nói hết lời, Văn Xương bỗng thấy không ổn, người trước mặt chớp mắt một cái đã hóa thành hạt cát biến mất giữa không trung, xung quanh nào còn có bóng ai nữa.

Đây là ảo cảnh Diệp Trần bày Văn Xương. Ngay lúc Văn Xương mở miệng nói chuyện với nàng thì đã mắc câu rồi. Đợi tới lúc phát hiện ra Diệp Trần là giả mới phá trận thì Diệp Trần thật đã chẳng biết chạy đi đâu từ lúc nào rồi.

“Ôi... cái cô nương này!”

Văn Xương trân trối hồi lâu cũng không biết phải mắng chửi người khác thế nào, đành bất đắc dĩ truyền tin cho Thiếu Hoa và Tử Vi: “Diệp Trần chạy vào trong rồi, hỗ trợ tìm nhé.”

Thế nhưng, lúc này Thiếu Hoa và Tử Vi đã ngủ say như chết từ lâu. Linh lực hao hết, hai người họ hoàn toàn chẳng còn chút sức lực nào, lấy

đâu ra hơi lo nhiều chuyện như thế?

Diệp Trần sợ Văn Xương tìm được nên vội vàng che hết linh lực và hơi thở, giả vờ là một quỷ hồn, cứ thế mò tới được tận chỗ ở của Đông Lăng.

Nàng phủ thêm áo choàng tàng hình, lén lén lút lút lén vào trong phủ của Đông Lăng, đi theo chỉ dẫn của thuật truy tung, lặng lẽ tới được tận cửa phòng của chàng.

Đông Lăng đang ngồi đọc thanh tâm chú, tự răn đe bản thân.

Phải kiểm soát nội tâm, khống chế dục vọng, kiềm nén nhớ nhung.

Tình cảm của mình là do tâm ma mà ra, chớ nên hại người hại mình.

Nếu là thích, chờ diệt hản được tên ma thần này, chàng sẽ vẫn thích như cũ, tới khi ấy sẽ đi tìm Diệp Trần sau.

Trong giai đoạn này, chàng phải tuyệt đối khống chế nội tâm, phải rời xa Diệp Trần, không được tiếp xúc nhiều với nàng, không được nói chuyện với nàng, không được làm chuyện vui vẻ khó nói với nàng...

Đông Lăng đang liên tục nhắc nhở bản thân thì bỗng nghe thấy tiếng cửa cọt kẹt mở.

Chàng lạnh lùng liếc mắt nhìn, liền trông thấy Diệp Trần thò đầu vào trong nghiêng ngó.

Nàng khoác áo tàng hình, rõ ràng đang rất căng thẳng, vì đi vào bằng cách lén lút nên đầu dính lá cây, tóc tai cũng rối.

Chỉ riêng ánh mắt kia là vẫn trong trẻo như ngày thường, tròn xoe nhìn chàng như một chú mèo con.

Nàng nhìn thấy chàng, vẫn tuấn tú, phong độ như hôm nào.

Tuy vẻ mặt có chút chần chừ nhưng Diệp Trần vẫn khẳng định không chút do dự, đây tuyệt đối chính xác là Đông Lăng đẹp trai nhất tam giới nhà nàng!

Đôi mắt Diệp Trần ngập tràn niềm vui, cuống quýt vẫy tay, thì thầm nói nhỏ: “Đông Lăng, Đông Lăng, chàng mau lại đây! Ta xem thử xem chàng có làm sao không.”

Đông Lăng không đáp.

Chàng nghĩ, vừa rồi chàng mới mất cả canh giờ để dặn mình không được để ý tới người này.

Vậy mà lúc này...

Người này trông hơi bị quá đáng yêu. Không để ý tới nàng, nàng sẽ buồn lắm nhỉ?

Làm nàng buồn hình như hơi tàn nhẫn.

Thôi, nàng ngốc như thế...

Đông Lăng không nhìn được, đi qua đó, nhìn từ trên xuống Diệp Trần ngồi xổm ở góc tường, trong lòng đắn đo.

Ngốc như thế, ít ra chàng cũng phải dặn dò mấy câu mới yên tâm được đúng không?

Thế nhưng, tâm tình phức tạp nhường này của Đông Lăng, Diệp Trần không thể biết được. Nàng một tay che đầu, một tay nín tay áo của Đông Lăng, cẩn thận hỏi: “Đông Lăng, có phải chàng bị đám Văn Xương để quân bắt cóc phải không? Chàng có việc gì cứ nói với ta, nhất định ta sẽ giúp chàng!”

Đông Lăng im lặng, một lúc sau, cuối cùng chàng ừ một tiếng.

“Phải.”

“Quả nhiên, ta biết ngay là Văn Xương không ổn mà!”

Diệp Trần ngồi xồm ngẩng đầu lên nói vội: “Đi thôi, ta dẫn chàng chạy!”

“Được thôi.” Đông Lăng gật gật đầu, cúi đầu nhìn nàng, “Nhưng trước đó, nàng có thể đứng dậy đã được không?”

“Không được!” Diệp Trần nuốt nuốt nước bọt, “Ta phải bảo vệ chàng, một mình đối đầu với ba đế quân, đứng dậy sẽ không có cảm giác an toàn.”

“Nàng ngồi thì thấy có à?”

“Đúng thế.” Diệp Trần nhăn nhó đau khổ, “Ta cảm thấy ngồi thì có lẽ bọn họ sẽ không nhìn thấy đứa lùn như ta đâu, vậy sẽ có cảm giác an toàn hơn một chút...”

Đông Lăng: “...”

Bất kể nói thế nào, cuối cùng Đông Lăng vẫn bỏ trốn cùng Diệp Trần. Để thỏa mãn cảm giác an toàn của nàng, Đông Lăng cũng ngồi giống nàng, chui vào khoác chung áo choàng tàng hình với nàng, tay cầm một nhánh cây nhỏ che che đậy đậy, rón rén rời đi.

Rất lâu sau, Thiếu Hoa mới dậy. Y dùng đỉnh đi cùng Tử Vi và Văn Xương tới phòng Đông Lăng xem thử, không thấy người đâu nữa!

Chỉ còn một lời nhắn Đông Lăng để lại.

... Chư hữu chớ nhớ mong, ta đã chạy trốn rồi.

Văn Xương trợn mắt há hốc mồm một hồi lâu mới thốt lên được:
“Hành sự kiểu này, thật cợt nhả mà...”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

148. Chương 148: Chi Tử Vu Quy 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cầm thư của Đông Lăng, Thiếu Hoa thấy như muốn sụp đổ. Y cảm thấy bản thân khác thường là chuyện bình thường nhưng đến Đông Lăng cũng hành sự bất quy tắc như vậy thì thiên giới e là sắp tiêu rồi.

Ba vị đế quân nhìn nhau một hồi. Văn Xương thở dài: “Ôi, con cái lớn rồi không giữ được.”

“Không giữ được cũng phải giữ!”

Thiếu Hoa suy sụp lên tiếng, cầm tờ thư, ngẩng đầu lên: “Không được. Chúng ta không thể cứ đứng nhìn Đông Lăng tiếp tục phóng túng như vậy. Chúng ta phải mang bằng được Đông Lăng về!”

Trong lúc nhóm ba người bắt đầu tìm kiếm tung tích của Đông Lăng, Diệp Trần đã thành công dẫn Đông Lăng lên xuống trần gian.

Nàng biết Văn Xương muốn tìm mình thì đầu tiên nhất định sẽ tới Ông Sơn vậy nên không dám đưa Đông Lăng về đó, bèn trốn xuống trần.

Diệp Trần rất thích nhân gian, hễ có thời gian là lại chạy xuống chơi, rất quen thuộc cuộc sống ở trần thế. Nàng và Đông Lăng hóa thành người phàm, đóng giả một cặp vợ chồng làm thương nhân, đi vào thành. Diệp

Trần lấy túi trần châu đi đổi bạc ở hiệu cầm đồ rồi vào trong trấn mua một căn nhà nhỏ lấy làm chỗ ở cho Đông Lăng.

Đông Lăng đâu đã sống ở nhân gian bao giờ. Chàng cứ thế đi theo Diệp Trần, nhìn nàng lúi qua lúi lại giữa đám đông, hưởng thụ mùi vị thế gian.

Chàng cứ nhìn mãi rồi bất giác bật cười.

Chàng bỗng nghĩ, thực ra cho dù Diệp Trần không phải cây cầm của chàng, có lẽ chàng cũng vẫn sẽ thích nàng. Một cô nương độc nhất vô nhị, hoạt bát, rạng rỡ như thế dù là ở đâu cũng đều tỏa sáng giữa đám đông.

Những người tỏa sáng chói lọi như thế thường làm người ta có cảm giác sắc sảo nhưng ánh sáng của Diệp Trần thì khác. Ánh sáng của nàng như xuân quang, như thu thủy, dịu dàng khiến lòng người cảm thấy yên bình, vô cùng dễ chịu.

*xuân quang, thu thủy: nắng mùa xuân, nước mùa thu

Không phải nàng ép bạn không thể không nhìn nàng mà là bạn sẽ bất giác muốn nhìn nàng thật nhiều.

Muốn thấy nàng cười như một đứa trẻ, muốn thấy vẻ mặt ngây thơ, trong trẻo của nàng.

Đông Lăng nhìn Diệp Trần quét dọn quanh nhà, đứng khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào cây cột ngoài hành lang: “Sao không làm phép?”

Đối với thần tiên bọn họ, dọn dẹp sạch sẽ là chuyện quá dễ dàng.

Diệp Trần cầm chổi, trịnh trọng đáp: “Mọi việc nếu quá dễ dàng sẽ không cảm nhận được niềm vui. Trần gian có phép tắc của trần gian. Ở đâu theo đó. Đã xuống phàm thì cũng phải sống như một người phàm.”

Diệp Trần nói rồi lại cúi xuống chăm chỉ quét tước. Đông Lăng nghĩ rồi cũng đi vắt khô một chiếc khăn, xắn tay lau bàn.

Diệp Trần thấy Đông Lăng động tay vào liền ngăn chàng lại: “Đế quân đừng!”

“Ồ?” Đông Lăng liếc nhìn nàng, “Sao đừng?”

“Chàng... chàng là đế quân mà.” Diệp Trần ngượng ngùng, “Loại việc này cứ để ta làm là được.”

“Ta không phải đế quân.” Đông Lăng nhìn Diệp Trần, mỉm cười rạng rỡ, “Ta là trượng phu của nàng.”

Lời này là lời Diệp Trần đã nói lúc vào thành. Để tiện che giấu thân phận của hai người, trai đơn gái chiếc, nếu dùng thân phận khác sẽ dễ bị người đàm tiếu.

Tất nhiên, bản thân Diệp Trần hiểu rõ mình quả thực cũng có chút lòng riêng. Vậy nên, giờ Đông Lăng nói vậy, nàng liền đỏ mặt.

“Ta... ta... đó chỉ là kế tạm thời, đế quân đừng cho là thật.”

Nói xong, trong lòng nàng cũng lặng lại.

Người này trêu ghẹo nàng quá dễ dàng, nàng thì như thiêu thân lao vào lửa, lại thấy bất an trong lòng.

Đông Lăng thấy nàng lúng túng bèn không trêu nữa: “Nàng nói phải, xuống trần thì phải tôn trọng phép tắc của trần gian. Ông Sơn tiên chủ còn phải quét rác, sao ta không thể lau bàn? Đây vốn cũng là tu hành.”

Nghe Đông Lăng nói nghiêm túc như vậy, Diệp Trần cũng yên lòng, cảm thấy việc này quả thực không có liên quan gì với mình.

Hai người cùng dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ rồi đi chợ, Diệp Trần nấu chính, Đông Lăng đứng phụ giúp làm bữa cơm chiều.

Hai người đã tịch cốc nhiều năm, thực ra cũng không cần phải ăn gì nhưng lúc ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, chàng bỗng lại thấy đói bụng. Diệp Trần gọi chàng vào bàn, xới cơm cho chàng. Trong lúc hai người im lặng ngồi ăn cơm, Đông Lăng ngẩng đầu lên nhìn Diệp Trần.

Đồ ăn không phải là ngon hạng nhất, rất bình thường thôi nhưng Diệp Trần vẫn ăn vui vẻ như là đại tiệc, trông rất vui vẻ. Đông Lăng lẳng lẳng nhìn rồi bỗng nói: “Hay là chúng ta thành thân đi?”

Đôi đũa đang gắp đùi gà của Diệp Trần rơi lạch cạch. Đông Lăng cũng nhận ra sự đường đột của mình, chàng bèn cười: “Xem nàng sợ tới mức nào kìa, ta nói đùa thôi.”

Diệp Trần hít sâu một hơi, nghiêm nghị nói: “Không được đùa, loại chuyện này, để quân không được đem ra đùa.”

“Ồ?”

Đông Lăng gấp thức ăn cho nàng: “Sao lại không được đùa?”

“Để quân không định thành thân.” Diệp Trần nói rất nghiêm túc, “Nhưng ta vẫn còn định lập gia đình.”

Đông Lăng khựng người, ngẩng đầu lên, mỉm cười nhã nhặn: “Thế đã có đối tượng chưa?”

“Vẫn... Vẫn chưa.”

Diệp Trần thấy rất chột dạ.

Trong lòng nàng nghĩ, nếu như nàng và Đông Lăng môn đăng hộ đối thì Đông Lăng tất nhiên là đối tượng không thể tốt hơn được. Thế nhưng,

nàng và Đông Lăng, trước hết là môn không đặng, hộ không đối, nhì là Đông Lăng thực ra có lẽ chỉ là thử cho biết mùi mà thôi. Hơn nữa, cho dù Đông Lăng không phải thử cho biết mùi thì cũng rất có khả năng là chỉ vì nàng là nữ tiên cùng chàng lần đầu tiên.

Nghe nói nam tử luôn có tình cảm đặc biệt với nữ tử đầu tiên của mình nhưng đó chẳng phải là tình yêu.

Diệp Trần thấy bản thân vẫn có những yêu cầu nhất định với tình yêu. Ít nhất đối phương cũng phải có tâm ý giống nàng thì mới hợp.

Diệp Trần thấy đầu mình rối bòng bong, trước nay đầu óc đã chẳng nhanh nhạy gì rồi nên không nghĩ sâu thêm nữa. Đông Lăng thì lại rất hứng thú, tiếp tục hỏi: “Trong lòng có kỳ vọng gì không?”

“Bình thường, không có kỳ vọng gì đặc biệt.” Diệp Trần đáp chiếu lệ. Đông Lăng vặn hỏi: “Ít nhất cũng nên có chút yêu cầu chứ, tỷ như diện mạo ra sao, thân phận thế nào, có điểm gì thì nàng thích?”

Diệp Trần im lặng ăn một miếng chân gà, chống cằm nghĩ ngợi: “Diện mạo thì không cần đẹp quá... Ít ra thì cũng đừng đẹp hơn ta, nếu không sẽ không có cảm giác an toàn.”

Vừa nghe bảo vậy, Đông Lăng liền cứng người rồi vội hỏi: “Không phải nàng vẫn luôn thích người có ngoại hình ưa nhìn hay sao?”

“Chuyện này khác.” Diệp Trần lắc đầu, “Người có ngoại hình đẹp là dùng để ngắm, để thưởng thức. Cho dù có tiếp xúc thì chẳng qua cũng chỉ để làm tình nhân thôi. Nếu muốn kết hôn thì vẫn nên tìm người bình thường một chút, không thì ngày nào cũng phải lo đối phó với ong bướm, mệt lắm.”

Diệp Trần nhăn nhó ra mặt. Đông Lăng không nói được gì, gật gù mấy cái rồi cũng im lặng.

Diệp Trần bỗng nổi hứng, bật máy nói bắn liên thanh: “Còn nữa, thần phận cũng đừng có cao quá, ngang ngửa ta là được rồi. Làm Long Vương sông nhỏ nào đó hay tiên chủ của núi nào đó hoặc là tiên quân, nguyên quân gì đó đều ổn cả. Có vậy, trong lòng ta mới đỡ thấy áp lực.”

“À, với cả, tuổi đừng lớn quá. Tốt nhất là sinh sau tiên ma đại chiến. Trước tiên ma đại chiến, người ta sống thế nào người cũng biết rồi đấy, thần tiên từ thời đó tâm tính phần đa không lành mạnh. Thần tiên sinh ra sau tiên ma đại chiến, một mặt là tuổi trẻ lại đã chức vị ngang ngửa ta, chứng tỏ là năng lực cũng không tồi. Mặt khác, người sinh ra trong thời thái bình thịnh thế thì cũng vô tư, đơn thuần hơn. Ta ấy mà, vẫn luôn thích kiểu người rạng rỡ như ánh dương, nhìn thôi đã thấy tâm trạng vui hẳn lên rồi.”

Diệp Trần vừa nói vừa uống rượu, vô cùng vui vẻ.

Đông Lăng rót rượu cho nàng, không nói tiếng nào. Diệp Trần uống say, thấy chàng chỉ rót rượu cho mình liền cũng rót lại cho chàng, cười bảo: “Sao người không uống? Cũng uống đi chứ.”

Đông Lăng không đáp, đưa tay đón chén rượu nàng đưa. Diệp Trần chống cằm, mắt lơ lơ say nhìn Đông Lăng: “Đẹp. Thật là đẹp.”

“Thế,” Đông Lăng nhấp chén rượu, “nếu có một thần tiên sinh ra trước nàng, đẹp hơn nàng, địa vị cao hơn nàng, năng lực mạnh hơn nàng, biết trân trọng nàng, bầu bạn với nàng, thật lòng thật dạ muốn ở bên nàng cả đời, một thần tiên như vậy...”

“Có phải hẳn có chỗ nào khiếm khuyết không?”

Diệp Trần ngắt ngang lời Đông Lăng, hấp tấp hỏi: “Vị thần tiên đó không phải bại não thì chắc chắn là mắt mù rồi! Vừa ý ta hả, lạc đường rồi, mau mau quay đầu là bờ đi!”

Đông Lăng: “...”

Chàng bắt đầu hoài nghi bản thân có phải thực sự là bại não, mắt mù hay không.

Diệp Trần thở dài, uống rượu, ngắm trăng, than thở: “Ôi, ta là hạng thế nào ta hiểu chứ. Nếu thực sự có một thần tiên như vậy,” nàng đã ngà ngà say, mơ mơ màng màng tưởng mình đang nói chuyện với Nguyệt Hà, vỗ vỗ vai đối phương, choàng vai bá cổ bảo, “chắc chắn là duyên một mai sớm tối. Được thoải mái ngủ với người như thế một lần, có chết cũng không hối tiếc!”

Vừa dứt lời, Đông Lăng liền bóp nát chiếc cốc trong tay. Diệp Trần lơ đãng ngẩng đầu nhìn: “Nguyệt Hà à, sao trông muội giống nam tử thế?”

Đông Lăng không nói tiếng nào, bế ngang người nàng lên, đi vào trong nhà, thả xuống giường.

“Duyên một mai sớm tối à?” Chàng véo mũi Diệp Trần, “Nghĩ đến là hay!”

Sáng hôm sau, lúc Diệp Trần dậy, mặt trời đã lên cao.

Nàng cảm thấy toàn thân như bị người ta dùng chày cán bột nghiền qua nghiền lại, mỏi nhừ.

Nàng nhìn vết bầm xanh tím trên người rồi lại nhìn tên đàn ông đang nằm sấp ngủ ngon lành ở bên, suýt thì tung cước đập người rơi khỏi giường.

Thế nhưng, vừa mới nghĩ như vậy nàng đã thấy mấy chỗ xương gãy ngày trước ngâm ngấm đau. Nàng nhin, đẩy nhẹ Đông Lăng một cái.

Đông Lăng mơ màng hé mắt nhìn, hậm hực cúi mặt lại vào trong gối như một đứa trẻ con: “Làm gì thế, ta đang muốn ngủ.”

Diệp Trần thấy điệu bộ Đông Lăng như vậy thì không nhịn được cười, ghé vào tai chàng gọi khẽ: “Đông Lăng ơi, Đông Lăng à, dậy thôi.”

Đông Lăng bịt tai. Diệp Trần hà hơi vào tai chàng: “Đế quân à, dậy thôi.”

Đông Lăng cuộn mình trong chăn, lật người lại, cuộn cả chăn đè lên người nàng, mắt sáng rực.

“Ta sẵn sàng dậy rồi đây.”

Diệp Trần nuốt nuốt nước bọt: “Hay là đế quân ngủ thêm lát nữa đi.”

Đông Lăng tất nhiên sẽ không ngủ tiếp. Hai người rời giường đi rửa mặt. Sau đó, Diệp Trần dẫn Đông Lăng đi mua thêm gia cụ.

Lần đầu đi dạo phố, Đông Lăng nhìn gì cũng thấy hiếu kỳ, mắt dán vào những pho tượng đất, những chỗ có bày gánh xiếc. Diệp Trần dẫn chàng đi mua hết những món thiết yếu xong, thấy chàng có vẻ thích những thứ kia bèn hỏi thử: “Ta dẫn chàng đi xem thử nhé?”

Đông Lăng tỉnh bơ đáp: “Ta không thấy hứng thú.”

Vừa này chàng đã để ý rồi, những chỗ đó chỉ có trẻ con mới lại xem. Đông Lăng nghĩ, mình thân là một đế quân lại đi làm chuyện như vậy thì quá là mất mặt.

Diệp Trần nhìn thấu tâm tư của chàng, cứ thế kéo chàng qua: “Đừng khó tính thế, ta cũng muốn xem.”

“Thế thì,” Đông Lăng gật đầu, “ta đành miễn cưỡng đi cùng với nàng vậy.”

Nói xong, hai người liền hào hứng đi thẳng một mạch tới chỗ có gánh xiếc ảo thuật.

Trời tối dần, trong thành lại càng thêm náo nhiệt. Đông Lăng và Diệp Trần đi dạo chơi rất vui vẻ. Diệp Trần cầm pho tượng đất trong tay, phấn khích nhảy nhót, không may va phải vào người ta.

Nàng ngẩng đầu nhìn, là một nữ tử áo đỏ mặc đồ cưới, trang điểm kiểu tân nương, trông đẹp vô cùng.

Diệp Trần ngẩn ngơ, đối phương hơi hơi khom người, một làn hơi lạnh xộc thẳng tới cùng với tiếng nói yếu mềm của nàng ta: “Thất lễ.”

Nói xong, nàng ta đứng dậy, chậm chậm đi về phía lầu cổng thành.

Nàng ta đi đứng lả lướt như thể hoàn toàn không biết mình mặc đồ cưới như thế sẽ thu hút ánh nhìn của mọi người.

Diệp Trần dõi mắt nhìn theo nàng ta. Đông Lăng nhíu mày.

“Làm liều.”

*** Xin lỗi, vì tên gốc này đã lỡ tay nhấn nút dán hai lần, Tấn Giang lại không cho số từ của chương sau khi sửa gần hơn trước đó nên tôi đành phải thay thế bằng nội dung của chương tiếp. Thực sự xin lỗi. ***

Diệp Trần hiểu ý của Đông Lăng.

Nữ tử này rõ ràng không phải là người, chẳng qua Đông Lăng và Diệp Trần đã giấu diếm hơi thở, nàng ta mới không phát giác ra ở đây có hai tiên nhân đang đứng.

Nàng ta lả lướt đi xa dần. Những người xung quanh hình như không một ai nhìn thấy. Nàng ta rút trâm phượng cài trên đầu xuống, nâng trong tay, ánh mắt như chất chứa niềm thở than.

“Dường như đều bạc tình. Con người...”

Nói đến đó thì lắc đầu, đi xuyên qua bức tường thành.

*trâm phượng 凤钗:

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn Đông Lăng, lo lắng hỏi: “Mặc kệ à?”

“Nàng ta chưa gây chuyện, biết làm gì được?”

Đông Lăng bình thản đáp vậy nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm chỗ nàng ta biến mất, trông chẳng có vẻ gì là định mặc kệ cả.

Hai người cụt hứng, đang định về nhà, trên đường đi ngang qua một hộ có hỉ sự. Hộ này hồi ban ngày còn mới tấu nhạc linh đình, rước tân nương vào cửa, hai người họ còn đi theo xem một lúc, thế mà lúc này, cửa có rất đông người xúm quanh xem, trong nhà có tiếng khóc vật vã. Diệp Trần vội lại xem thử, nghe thấy mấy người đàn bà nói với nhau: “Nghe nói tân nương chỉ ngồi một mình trong phòng, không có ai vào hết, nha hoàn chạy ra đi xem tân lang một lát, quay về thì thấy người đã chết mất rồi.”

“Đâu chỉ là chết thôi đâu!” Một người khác nói, “Người bị lột hết sạch da! Máu chảy đầm đìa. Nghe nói cô nương như hoa như ngọc giờ chỉ còn lại một đồng máu thịt bầy nhầy thôi.”

Mọi người ồ lên. Diệp Trần quay đầu nhìn Đông Lăng, Đông Lăng gật đầu, hai người dùng thuật ẩn thân, đi thẳng vào trong nhà.

Ai nấy đều đang khóc. Có một người đàn bà dường như bị kinh hãi, ngồi run rẩy trong lòng một người đàn ông.

Diệp Trần và Đông Lăng đi thẳng vào trong hậu viện. Cửa hậu viện mở rộng, quan phủ nha dịch đang khám xét ở trong. Một thi thể phụ nữ nằm dưới đất, y phục đỏ thắm, giống y cô nương áo đỏ mới rồi.

Diệp Trần đang định lại gần xem thì Đông Lăng giữ tay nàng lại, bình tĩnh dặn: “Yên tâm, chớ nóng.”

Nói xong, Đông Lăng lại gần, đứng ở phía đầu thi thể, đưa tay lên điểm một cái, một luồng khí đen nhẹ nhàng bay ra từ trong thi thể. Làn khói đen này người thường không thể nhìn thấy được, chỉ có Đông Lăng và Diệp Trần mới thấy.

Đông Lăng kéo luồng khí đen lại, giữ trong tay.

“Đó là gì vậy?”

Diệp Trần nhìn đám khí đen ấy, thấy hơi lạnh lạnh. Đông Lăng nghiêm mặt: “Là âm khí dưới sông Vong Xuyên.”

Diệp Trần giật mình. Đông Lăng nói tiếp: “Nàng có biết tại sao Thái Sơn phủ quân vốn luôn do phạm nhân đảm nhiệm nay ta lại làm không?”

Diệp Trần không biết, lắc lắc đầu. Đông Lăng bỏ luồng khí đen vào trong một bình ngọc, đậy nắp lại: “Vì một ngàn năm trước, Thập Phương Trấn Tà kính bỗng nhiên hiển linh, hiện ra cảnh tượng Vong Xuyên oan hồn tứ phía, trong Minh phủ có diệt thể yêu tà hiện thế. Thiên Đế lo lắng, sai ta làm Thái Sơn phủ quân để đề phòng chuyện này.”

Diệp Trần gật đầu: “Thế chuyện hôm nay...”

“Dưới sông Vong Xuyên trấn áp mười vạn oan hồn, ba ngàn ác quỷ. Có một loại ác quỷ, do sinh tiền xấu xí, ghen tị với những nữ tử bình thường có thể kết hôn, có được hạnh phúc, sau khi chết, chấp niệm quá sâu, hóa thành ác quỷ, chuyên đi lột da ngoài của tân nương, nuốt hồn phách

của nạn nhân, biến thành nữ tử xinh đẹp giống như tân nương rồi đi tìm trượng phu của tân nương để ái ân. Nếu trượng phu của nạn nhân thuận theo thì không sao. Nếu vị trượng phu đó không chịu...”

“Không chịu thì sao?”

Diệp Trần vừa hỏi xong liền nghe thấy một tiếng hét thất thanh, một tên người hầu chạy vọt vào: “Tân lang... tân lang cũng chết rồi!”

Mọi người vội vàng đi theo tên hầu để xem. Lúc Diệp Trần tới, nàng nhìn thấy tân lang bị treo trên cây, người đầy vết cào cấu, nửa người dưới chảy máu, rõ ràng đã bị cắt mất bộ phận quan trọng kia của đàn ông.

Diệp Trần hít sâu một hơi: “Ác quỷ này... đúng là ép người làm đi mà!”

Đông Lăng hờ hững liếc sang: “Nàng dùng không nhầm thành ngữ đấy chứ?”

“Ý đại khái thế là được rồi.”

*ép người làm đi: gốc là “bức lương vi xướng” 逼良为娼, “lương” trong lương thiện, “xướng” trong xướng ca vô loài, nghĩa là kỹ nữ, gái điếm. Nghĩa gốc là ép con gái nhà lành trở thành kỹ nữ, mở rộng ra là ép người tốt phải làm chuyện xấu.

Đông Lăng quay đầu lại cau mày: “Quý này gọi là Xú Nữ, đáng ra phải sống dưới đáy Vong Xuyên, sao lại ra đây được?”

*xú nữ 丑女: xú trong xú uế, nghĩa là xấu

“Bắt tới đây hỏi một cái chẳng phải là biết ngay sao?”

Lối tư duy của Diệp Trần luôn khá đơn giản. Đông Lăng nhìn nàng như nhìn kẻ ngốc: “Xú Nữ rất giỏi ẩn nấp, nếu dễ bắt như vậy, sao có thể

trở thành ác quỷ bị giam dưới đáy Vong Xuyên?”

“Thế giờ làm sao được?”

Diệp Trần vò đầu bức tóc: “Hay là chúng ta gọi thổ địa ra hỏi?”

“Trấn này chắc sẽ sớm có thêm người khác thành thân nhỉ?”

Đông Lăng nhìn những thôn dân đang run rẩy. Diệp Trần hiểu ý: “Ý chàng là chúng ta giả vờ là phu thê tân hôn, dụ nó ra?”

“Nếu giờ bỗng nhiên thành thân sẽ khiến nó nghi ngờ, phải mượn một thân phận mới được.”

Đông Lăng nói có vẻ đúng. Diệp Trần nghĩ ngợi: “Chúng ta đi hỏi thăm đi, đóng vai đạo sĩ từ phương xa tới hỏi chuyện, nói là nhà họ có họa đồ máu, chúng ta tới giải nạn cho họ, chắc là họ sẽ chịu nghe lời.”

Hai người nói xong liền bắt tay vào làm ngay. Diệp Trần đi loanh quanh một hồi, nhanh chóng nghe ngóng được trong thành có một nhà phú hộ họ Hoàng có cậu con trai sắp cưới thanh mai trúc mã của y tên là Tiền Xảo Phượng. Diệp Trần và Đông Lăng cải trang tìm tới nhà họ Hoàng, nhìn thấy cửa sau, Đông Lăng lại gần, cung kính thưa: “Bọn ta...”

“Đạo sĩ phải không?” Tên canh cửa hỏi ngay, “Đừng hòng lừa người. Lão gia nhà bọn ta một ngày phải gặp tới ba tên đạo sĩ, năm nào cũng bảo nhà họ Hoàng bọn ta có họa đồ máu, nói suốt mười năm rồi. Các người đổi cái cơ khác đi, mới đi lừa lần đầu hả?”

Diệp Trần nuốt hết những lời đang định nói vào trong bụng. Đông Lăng đứng đĩnh đạc lại nhìn, tỏ ý nài nỉ lừa người. Diệp Trần không chịu được cảnh mất mặt, bèn bước tới bảo: “Lừa cái gì mà lừa, là vàng mười hay đồng thau chẳng phải thử là biết sao?!”

Nói xong, Diệp Trần lật bàn tay, hóa ra một ngọn lửa. Đám người xung quanh xúm lại nhìn. Diệp Trần kiêu ngạo nói: “Đừng có hợm hĩnh, khinh người. Bốn quân đi ngang nơi này, thấy nhà họ Hoàng các người hữu duyên với bốn quân...”

Còn chưa kịp nói cho hết, tay canh cửa chọc chọc thử vào ngọn lửa trong tay Diệp Trần. Diệp Trần quát: “Người làm gì đấy?”

“Cũng thật ra phết.”

Tên canh cửa thử thử rồi ngẩng đầu hỏi: “Lửa thật đấy à? Người có biến ra tiền được không?”

Diệp Trần: “...”

Đám người xung quanh vỗ tay rầm rầm, ném tiền cho Diệp Trần, hò hét: “Làm tiếp đi, làm tiếp đi!”

Diệp Trần: “...”

Đông Lăng lồng hai tay vào trong tay áo, lại đứng đĩnh nhìn sang.

Diệp Trần thực sự mất mặt không chịu nổi, quát âm lên: “Cút đi!”

Nói đoạn liền túm tay gác cửa lôi vào bên trong, ai đến cản liền định thân kẻ đó lại, cứ thế đi thẳng một mạch vào trong sảnh đường, hỏi đám người đã bị định thân và tên canh cửa đang ngờ ngác: “Tên nào là Hoàng lão gia?”

Tay gác cửa nuốt nuốt nước bọt. Diệp Trần nhìn theo ánh mắt thoáng do dự của gã, vung tay một cái, Hoàng lão gia lập tức cử động được. Diệp Trần hỏi thẳng: “Hoàng lão gia, hạ nhân nhà ông nói ta là kẻ lừa đảo, ông nhìn thử xem, bốn quân có phải kẻ lừa đảo không?”

Diệp Trần mặc áo choàng đạo sĩ, cố ý tỏ ra phong thái tiên phong đạo cốt. Hoàng lão gia vừa thấy Diệp Trần như vậy liền hiểu ra ngay là có chuyện gì, lão quỳ sụp xuống.

“Tiên quân tha mạng! Xin tiên quân thứ tội cho!”

Nhờ phen lỗ mãng vừa rồi, giờ Diệp Trần nói gì, Hoàng lão gia cũng răm rắp nghe theo, nhanh chân đưa Diệp Trần sang nhà họ Tiền. Tiền gia mới nghe chuyện tân nương nhà họ chết thảm xong, giờ biết có tiên nhân tới giúp, vội giao con gái lại cho Diệp Trần và Đông Lăng.

Diệp Trần và Đông Lăng giấu hơi thở của hai người đó đi, cho ở riêng trong một gian phòng vẽ kín trận pháp rồi biến thành bọn họ. Diệp Trần cải trang là Tiền Xảo Phượng, Đông Lăng thì hóa thành Hoàng Hiên.

Hai người bắt chước điệu bộ, cử chỉ, cách nói năng của người mình biến thành rồi quay về phủ. Lúc Đông Lăng đưa Diệp Trần hồi phủ, nàng bỗng nhớ ra một chuyện: “Nếu ta và chàng thành thân rồi mà Xú Nữ vẫn còn chưa tới thì biết làm sao?”

“Thế thì...” Đông Lăng ngẫm nghĩ, “Lại thành thân tiếp lần nữa vậy.”

Hay lắm, câu trả lời này rất Đông Lăng.

Diệp Trần cảm thấy Đông Lăng hiện giờ chắc chẳng hề nghĩ rằng mình đang hàng yêu phục ma, rất có khả năng là cho rằng bản thân đang tham gia hoạt động đặc sắc của nhân gian cũng nên.

Diệp Trần ngụ trang thành Tiền Xảo Phượng. Sáng hôm sau, bị người gọi dậy, phải thay trang phục tân nương, ngồi trước gương cho người ta bôi bôi trát trát một hồi lâu.

Chuyện hai người đánh tráo thân phận với phu thê tân hôn chỉ có cha mẹ hai nhà là biết. Vậy nên Diệp Trần đành nhìn không thấy Tiền phu nhân

ra, để yên cho bà ta ôm mình khóc sụt sùi. Đám đàn bà con gái trong phòng ai cũng khóc, chỉ riêng mình Diệp Trần là vẫn thản nhiên như thường.

Tiền phu nhân đành phải bảo: “Con ơi, sao con không khóc?”

“Con... sao lại phải khóc?” Diệp Trần ngơ ngác, “Ngày đại hỉ cơ mà! Con thấy Hoàng Hiên rất tốt, con tự nguyện gả cho chàng.”

“Con à,” Tiền phu nhân chùi nước mắt, thở dài, “Đây là lệ khóc gả lúc cưới, khóc càng lớn thì sau này cuộc sống mới càng thuận lợi. Nào, làm theo mẹ, khóc đi!”

Diệp Trần choáng váng trước tập tục cưới hỏi này, hồi lâu không nói nên lời.

Nàng rất muốn khóc nhưng không khóc được. Tiền phu nhân thấy nàng thực sự không khóc được bèn chơi ác, cấu một miếng thịt trên người nàng, đau đớn nói: “Con à, đừng trách mẹ!”

Nói xong, bà hung hăng xoắn véo. Diệp Trần gào lên, nước mắt lập tức trào ra.

Tiền phu nhân hỏi: “Đã khóc chưa?”

Diệp Trần khóc: “Khóc, khóc rồi, đừng xoắn nữa.”

Tiền phu nhân thấy vậy mới chịu thả tay ra. Diệp Trần trào nước mắt, sợ lại bị véo tiếp nên khóc như muốn đứt ruột đứt gan, bâng hoàng bất lực.

Sáng sớm tinh mơ, Đông Lăng cười ngựa tới, qua năm ải chém sáu tướng, cuối cùng cũng bước vào được trong tân phòng. Kết quả, vừa vào cửa liền nhìn thấy một nhóm nữ tử đang khóc sụt sùi. Diệp Trần ngồi trong đó cũng khóc tới khản cả giọng, ôm Tiền phu nhân, gào lên như kêu oan: “Mẹ ơi!!!”

Tiền phu nhân ôm chặt Diệp Trần, gọi lại bằng một giọng còn thê lương hơn: “Con ơi!!”

Đông Lăng run lấy bầy, có cảm tưởng Diệp Trần còn ngồi ở đây thêm nữa chắc sẽ thành đồ vô dụng mất, bèn vội vàng xông vào, bế ngang Diệp Trần lên.

Chàng hành động quá nhanh, mọi người đứng quanh chưa kịp ngăn lại thì đã thấy chàng bế người chạy ra ngoài mất rồi.

Diệp Trần nằm trong lòng chàng lau nước mắt, Đông Lăng cúi đầu bảo: “Đừng khóc, lớp trang điểm nhòe hết rồi.”

“Ta không dừng được.” Diệp Trần khóc rất thương tâm, Đông Lăng không biết phải làm sao: “Nàng diễn nhập tâm tới vậy cơ à?”

“Không phải.” Diệp Trần khịt khịt mũi, “Ta bơi nước ớt...”

Xuống tay ác thật.

“Không thoải mái thì đừng làm. Tại sao cứ nhất định phải khóc chứ?” Đông Lăng thở dài, không sao hiểu nổi. Diệp Trần nức nở, mách tội: “Ta không khóc, các nàng ấy sẽ đánh ta!”

“Bọn họ làm phản à!”

Đông Lăng đang định quay lại. Diệp Trần níu chàng: “Đều là phàm nhân cả, người ta có lòng tốt thôi. Mau đi đi, đừng để trễ giờ lành.”

Đông Lăng bị câu sau cùng kích động, bế Diệp Trần đi vội, nhét thẳng vào trong kiệu hoa, hí hửng xoay người lên ngựa, cao giọng hô: “Đi!”

“Đừng đi!”

Tiền lão gia giờ mới đuổi theo ra tới nơi: “Phải để đệ đệ công nó ra kiệu hoa! Quay lại đây! Quay lại đây cho ta!”

Thế nhưng đám người này đâu có ai chịu nghe Tiền lão gia nói chứ? Đông Lăng vung tay hô một tiếng, kèn sáo liền nổi lên, kiệu hoa được nâng đi.

Diệp Trần ngồi trong kiệu sục sục mũi, cảm nhận uy lực của nước ối.

Đông Lăng vô cùng vui vẻ, cười ngựa đi một mạch về Hoàng phủ. Diệp Trần cảm giác kiệu đi thật là nhanh, xung quanh luôn có tiếng trẻ con đùa nhau vui vẻ, chẳng bao lâu sau thì kiệu dừng. Đông Lăng đá kiệu, đưa cho Diệp Trần một đầu lụa đỏ, giọng bất giác trở nên dịu dàng.

“Đi thôi,” giọng chàng xen lẫn niềm vui, “tân nương của ta.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Đông Lăng: “Tiêu chuẩn kén chồng của bà xã hoàn toàn loại hẳn ta ra ngoài, thật đau lòng.”

Diệp Trần: “Nhưng chàng phù hợp với tiêu chuẩn của tình lang đấy.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

149. Chương 149: Chi Tử Vu Quy 20

Diệp Trần nghe thấy lời Đông Lăng nói, trái tim rung lên, có cảm giác như chỗ nào đó trong lòng vừa được ánh mặt trời chiếu rọi.

Nàng cầm lấy một đầu dải lụa. Khoảnh khắc ấy, nàng bỗng cảm thấy không cần nghĩ nhiều thêm bất kỳ điều gì nữa. Hồng trần tựa như một vở kịch, nàng và Đông Lăng là con hát đứng trên sân khấu í à í ời, dầu cho vở diễn của nàng chính là cuộc đời thì cũng vô oán vô hối.

Cho dù biết tất cả những gì Đông Lăng làm là để bắt Xú Nữ thì trong lòng nàng vẫn giữ nguyên niệm tưởng nhỏ bé kia, căn bản không muốn thừa nhận ý đồ nguyên bản của hôn lễ này, mặc kệ mọi chân tướng, chỉ muốn toàn tâm toàn ý làm tân nương của người trong giờ khắc này.

Đông Lăng dẫn nàng bước qua cửa. Cô nương dịu dàng cầm dải lụa đỏ đi theo sau chàng, trong chớp mắt, chàng bỗng thất thần, ngỡ như cô nương này đã cùng chàng luân hồi trăm nghìn kiếp, chàng mong chờ, đợi trông một ngày như ngày này đã lâu.

Chàng dẫn nàng vào trong đại đường, nghe tiếng lễ quan hô vang...

Nhất bái thiên địa.

Họ quay người, đối mặt với trời cao đất rộng. Bọn họ sinh ra giữa hồng hoang, không cha không mẹ, chính thiên địa đã cho họ cái ăn, cái

uống, thiên địa chính là phụ mẫu. Đứng trước thiên địa, ngay cả Đông Lăng cũng phải tỏ lòng tôn kính.

Nhị bái cao đường.

Hai người xoay người lại, khom người vái song thân, y như thể họ đúng là những người phải tham gia hôn lễ ngày hôm nay thực sự.

Phu thê giao bái.

Hai người mặt đối mặt. Đông Lăng cầm một đầu dải lụa đỏ, nhìn cô nương trùm khăn đỏ trước mặt chàng. Rõ ràng chính chàng là người dụ dỗ, lừa nàng thành thân nhưng tới thời khắc mặt đối mặt, chàng lại bỗng trở nên căng thẳng. Đến Đông Lăng còn thấy căng thẳng, tất nhiên Diệp Trần càng tệ hơn. Nàng xiết chặt dải lụa đỏ, nuốt nuốt nước bọt. Đông Lăng thấy nàng căng thẳng thì bỗng nhiên lại thấy không còn căng thẳng nữa. Trái tim chàng mềm ra, bất giác mỉm cười, rồi khom người vái. Diệp Trần bối rối cũng khom người vái theo, đầu va vào đầu Đông Lăng. Đông Lăng đỡ Diệp Trần, dịu dàng nhắc: “Cẩn thận một chút.”

Diệp Trần không nhìn thấy chàng, trước mắt chỉ một màu đỏ nhưng khi tay chàng chạm tới người nàng, trong lòng nàng lập tức thấy yên bình trở lại.

Hai người họ nghiêm túc khom lưng với đối phương rồi thẳng thắt lưng dậy. Đông Lăng nhìn Diệp Trần trùm khăn, ý cười không sao nén được.

Sau đó, lễ quan hô vang: Đưa vào động phòng.

Mọi người vỗ tay rầm rầm như sấm dậy. Bọn nha hoàn bước tới đỡ Diệp Trần đi vào hậu viện.

Cùng lúc này, trong sổ nhân duyên của Nguyệt Lão trên thiên đình, hai cái tên Diệp Trần và Đông Lăng song song hiện lên. Nguyệt Lão uống rượu say, nằm dưới đất khò khò say giấc. Sổ nhân duyên nhanh chóng viết kín mặt, tự động lật sang một trang mới.

Đi cách xa Đông Lăng rồi, Diệp Trần mới dám thở hắt ra một hơi, thoát khỏi không khí căng thẳng, bình tĩnh lại. Nàng cảm thấy mình thật kém cỏi, biết rõ chỉ là gặp dịp thì chơi vậy mà vẫn thấy hồi hộp. Nàng quy hết thảy tội này cho là vì Đông Lăng quá đẹp, hôm nay cho dù là một nữ tiên khác cũng chẳng thể làm tốt hơn nàng. Vậy là trong lòng bỗng lại thấy hơi tự đắc. Nàng bình tĩnh lại, đang định vén khăn trùm đầu lên thì bị nha hoàn cản tay lại: “Ôi cô thôi ời, cô ngồi yên chút được không?”

“Ta khát.” Diệp Trần bắt chước giọng điệu yếu điệu của Tiên Xảo Phượng, “Em xuống phòng bếp lấy canh tuyết lê cho ta lót dạ đi.”

Đứa nha hoàn kia vâng dạ, đi ra ngoài, chẳng bao lâu sau, Diệp Trần nghe thấy trong phòng lại có tiếng chân người, tiếng lạch cạch ở chỗ bàn trang điểm như có ai đó đang điểm trang.

Diệp Trần giả vờ như không biết đối phương là ai, rụt rè hỏi thử: “Thúy Nhi à?”

“Người có biết một người chưa từng được người khác yêu thương có cảm giác thế nào không?”

Một giọng điệu ai oán cất lên. Diệp Trần giả vờ sợ hãi: “Thúy Nhi? Em đây à?”

Gió lạnh thổi tới, người nọ rời khỏi bàn trang điểm, đi về phía Diệp Trần: “Sao còn chưa vén khăn trùm đầu lên? Đang chờ tân lang tới vén khăn trùm đầu, một đời hạnh phúc à?”

Đối phương mĩa mai đi tới trước mặt Diệp Trần. Diệp Trần đưa tay lên cầm khăn trùm đầu: “Tại sao à... Là vì...”

Nói đoạn, Diệp Trần xốc khăn trùm đầu lên, tung xích tủa hồn cầm sẵn trong tay ra, bất ngờ tấn công đối phương: “Ta sợ làm người sợ!”

“Người!!”

Xú Nữ hét lên sợ hãi, chạy vòng quanh né tránh đòn tấn công của xích tủa hồn. Diệp Trần biến ra một cây trường cầm, gảy dây đàn một tiếng, tiếng đàn liền tấn công Xú Nữ không cách nào trốn tránh được.

Diệp Trần cực kỳ am tường việc tấn công thần hồn, đúng là thiên địch của một quỷ hồn. Xú Nữ bị tiếng đàn cắt vào người, ả quay đầu lại, gào lên như dã thú.

Cuối cùng Diệp Trần cũng thấy được mặt ả. Mặt kia không thể gọi là mặt nữa, vì nó đã bị thối rữa hết, hai hốc mắt trống hoác, miệng đầy răng nhọn. Diệp Trần hoảng sợ, luống cuống gảy dây đàn, la lên: “Xấu thật đấy.”

Chữ “xấu” này chọc giận Xú Nữ, khí âm cuộn cuộn nổi lên, mặc kệ thương tổn do tiếng đàn, điên cuồng lao tới chỗ Diệp Trần như muốn cá chết lưới rách.

Diệp Trần liên tục thối lui. Đúng lúc này, một thanh trường kiếm từ trên trời giáng xuống, xuyên thủng nóc nhà, bay tới trước người Diệp Trần, cắm thẳng vào người Xú Nữ, đâm xuyên hồn phách, găm lên tường.

Một chàng trai áo giáp xuống trước mặt Xú Nữ, vung tay lên, thu Xú Nữ vào trong một tòa tháp.

“Đông Lăng! Chàng tới rồi!” Diệp Trần ôm cầm chạy lại, reo lên vui vẻ, “Chàng tới thật đúng lúc.”

Đông Lăng không đáp lời, chàng quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Diệp Trần.

Chàng chưa bao giờ nhìn nàng như vậy, ánh mắt ấy như thể hàn băng vạn năm ở cực bắc, Diệp Trần bất giác bước lùi lại, nuốt nuốt nước bọt: “Chàng, chàng làm sao vậy...”

“Nàng thật to gan.”

Chàng bỗng nói như thế. Diệp Trần nghe xong liền bật cười: “Câu này thì chàng sai rồi. Ta nhất gan có tiếng luôn đấy.”

Đông Lăng cười trào phúng: “Tiên chủ dám một mình đấu với Xú Nữ, thế còn chẳng to gan hay hay sao?”

Diệp Trần hiểu ý. Ban đầu họ đã hẹn trước rồi. Xú Nữ xuất hiện thì nàng phải gọi chàng. Thế nhưng, lúc Xú Nữ xuất hiện, nàng quá kích động, lại nghĩ bụng mình có thể đánh lại được một lệ quỷ nên mới không gọi Đông Lăng. Không được gọi tham chiến, thế mà người này cũng giận.

Diệp Trần cũng biết lời đồn trên thiên đình về người này. Người ta bảo chàng là một kẻ cuồng đánh đấm, không được đánh nhau sẽ nổi nóng. Diệp Trần thông cảm, lại gần vỗ vai chàng an ủi: “Yên tâm, lần tới nhất định sẽ gọi chàng. Nhất định sẽ để chàng được đánh.”

“Diệp Trần,” Đông Lăng lạnh lùng nhìn nàng, “nàng đúng là đồ ngốc.”

Diệp Trần sững người, lần này thì nàng không hiểu thật. Nàng hỏi thử: “Để quân lại dở chứng gì vậy? Nói thẳng với ta xem nào. Để quân giả ngu nhưng ta là ngốc thật đấy. Để quân nói rõ ra xem, rốt cuộc ta làm gì mà chàng khó chịu?”

Đông Lăng không đáp, nhìn nàng trào phúng một cái rồi xoay người bỏ ra ngoài. Ánh mắt đó làm Diệp Trần bức mình, cơn tức dâng lên: “Ta nhường chàng, chàng lại nghĩ mình to ông to bà thật đấy hả?”

Đông Lăng đứng lại, lạnh lùng quay đầu.

Ánh mắt ấy như lần đầu tiên họ gặp nhau, vừa nhìn thấy nó là Diệp Trần lại thấy xương cốt đau ê ẩm, nhưng cũng chính cảm giác đau đớn này đã thức tỉnh nàng. Nàng đúng là có bệnh. Người này tính tình âm tình bất định, lúc tốt thì gió xuân hây hẩy thổi tan tuyết đông, lúc xấu thì sẵn sàng đập gãy xương người khác. Nàng bị trúng tà nên mới nghĩ người này là người tốt.

Nàng cảm thấy bản thân đã cúi đầu hèn mọn lắm rồi, còn hãnh thì vẫn nói vui là vui, nói buồn là buồn. Thế nhưng, ngay cả khi như vậy, nàng vẫn không dám nói lại gì.

Vì, nàng sợ bị đánh.

Đây không phải một mối quan hệ ngang hàng, trong hai người, nàng luôn là người nhường chàng. Bình thường được chàng chiều chuộng, che chở nên nàng quên đi mất. Giờ chàng bỗng không muốn thế nữa, nàng mới nhớ ra rồi bỗng cảm thấy tủi thân.

Nàng cắn răng cúi đầu, lí nhí nói: “Xin lỗi.”

Trong lòng thì không ngừng tát mình, cảm thấy mình đúng là đồ ngu, sao lại đi thích một người như vậy. Giờ suy nghĩ cẩn thận thế rồi, còn thích cái gì nữa.

Thấy Diệp Trần cúi đầu nhận sai, cơn tức trong lòng Đông Lăng cũng vơi đi một nửa. Chàng vốn muốn xin lỗi nhưng lại ngang bướng, sống chết không nói ra được, chỉ gọi một tiếng: “Về thôi.”

Diệp Trần vâng dạ, ngoan ngoãn đi theo. Đông Lăng vẫn tiếp tục mặc hỉ phục, Diệp Trần thì biến về y phục thường ngày. Đông Lăng thấy nàng như vậy, lửa giận vừa hạ lại bốc lên: “Không thích cùng mặc hỉ phục với ta vậy cơ à?”

“Đế quân cao quý,” Diệp Trần thản nhiên đáp, “tiểu tiên sợ bồi nhọ thanh danh của đế quân.”

Đông Lăng biết Diệp Trần đang kiểm chuyện cãi nhau, định nói lại nhưng lại không muốn mọi chuyện tệ thêm nên đành im lặng.

Bắt xong Xú Nữ, Đông Lăng dẫn nàng ra dạo dò Hoàng lão gia những chuyện còn lại rồi hai người cùng nhau về nhà. Diệp Trần cẩn thận trái giường cho Đông Lăng rồi đi sang phòng khác. Đông Lăng lạnh giọng gọi: “Đứng lại.”

Diệp Trần đứng lại, quay người lại, cung kính hỏi: “Đế quân có gì muốn sai bảo?”

Thái độ cung kính, xa cách như vậy làm người ta không soi ra được chút lỗi lầm nào nhưng lại khiến trong lòng Đông Lăng cảm thấy khó chịu vô cùng, vừa đau vừa tức. Chàng cố kiểm soát giọng điệu, tận lực giữ bình tĩnh: “Nàng đi đâu vậy?”

“Cách vách.”

“Nàng tranh hơn thua với ta làm gì chứ?” Đông Lăng nhíu mày, “Ta cũng vì muốn tốt cho nàng thôi. Xú Nữ là lệ quý ba ngàn tuổi, năm xưa để bắt được Xú Nữ mà hai tiên quân đã mất mạng, nàng tưởng đây là chuyện đùa hay sao?”

Nói xong, Đông Lăng đứng dậy, đi chân trần lại gần nàng: “Chuyện nguy hiểm như vậy, nàng một mình đâm đầu đi làm, không mảy may nghĩ tới ta chút nào sao? Nàng với ta...”

Nửa câu sau, Đông Lăng không nói ra.

Chàng vốn định nói, nàng với ta đã thành thân, là phu thê thực sự, lúc nguy nan, nàng lại chẳng hề nghĩ tới ta sao?

Thế nhưng chàng buộc phải nghẹn những lời này lại trong lòng.

Màn cưới hỏi này, trong lòng chàng biết nó chính là cưới giả mà thành thật. Trước lúc đón dâu, chàng đã viết tên của họ lên giấy thần đốt nó gửi lên thiên đình. Chỉ cần họ báỉ đường là có nghĩa là nàng đồng ý đoạn nhân duyên này. Tên của họ sẽ được ghi vào trong sổ nhân duyên của Nguyệt Lão.

Sổ nhân duyên đối với thần tiên cũng giống như hôn thư của quan phủ với dân chúng. Tên hai người được ghi vào trong sổ nhân duyên tương đương với việc họ đã thành thân.

Chàng dụ Diệp Trần thành thân cũng bởi sợ cô nương ngọc ngà này nửa đường sẽ bị người ta lừa đi mất. Giờ nàng có ngọc thể nào thì cũng đã là người của chàng rồi, chàng từ từ dụ nàng, kiểu gì cũng có ngày lừa được tới tay.

Thế nhưng, chuyện giấu diếm làm sau lưng nàng này, giờ vẫn chưa phải lúc nói ra. Chàng thả lỏng người, mềm giọng bảo: “Ta lo lắng lắm.”

Diệp Trần gật gật đầu, sắc mặt bình thường, ngược nhìn Đông Lăng: “Cảm tạ đế quân đã quan tâm. Đế quân hãy đi nghỉ sớm đi.”

Nói xong liền xoay người ra khỏi phòng, đóng “rầm” cửa lại. Đông Lăng ngẩn người. Chàng vẫn luôn được người cung phụng, kẻ dám bất kính với chàng đều đã nằm dưới đất, lần đầu tiên gặp phải tình cảnh này, đối phương lại là người mạng không được, phạt không nổi, cơn tức trong lòng chàng không biết phải giải tỏa thế nào. Chàng bèn mở cửa, đuổi theo, cáu gắt: “Diệp Trần, nàng quay lại đây cho ta!”

Diệp Trần phớt lờ, đáp lại chàng bằng tiếng sập cửa.

Đông Lăng đuổi theo tới cửa, đập cửa gọi: “Nàng đừng cãi nhau với ta nữa, ra đây đi!”

Diệp Trần vào phòng trái chần đệm, hờ hững đáp: “Mời đế quân về cho. Ta và đế quân thân phận khác biệt, nên tách ra thì tốt hơn.”

Đông Lăng không nói lại được gì nữa. Chàng nghĩ, giờ chắc là Diệp Trần đang nóng giận, chàng có nói cũng không giải quyết được gì, chẳng bằng chờ ngủ một giấc, nàng nguôi giận rồi bàn tiếp cũng không muộn. Thế là chàng thở dài, nói đầy bất đắc dĩ: “Ta biết nàng đang giận, ta không nói với nàng nữa. Tối nay nàng cứ ngủ đi, ta ở ngay bên cách vách, có chuyện thì gọi ta, mai chúng ta lại nói tiếp nhé?”

Diệp Trần ừ một tiếng. Đông Lăng chần chừ đôi chút rồi cũng bỏ về phòng.

Mãi sau này, khi thường xuyên bị nhốt ngoài cửa, cuối cùng Đông Lăng mới hiểu được một đạo lý. Khi bạn và nường tử cãi nhau, nhất định không được cho nàng không gian để suy nghĩ.

Một khi nàng bắt đầu nghĩ, chuyện sẽ rất khó lường.

Tác giả có chuyện muốn nói: 【 mẫu truyện nhỏ 】

Đông Lăng: “Cô kể về tâm tình của mình lúc viết đoạn này đi.”

Đại Bạch: “Tâm tình à? Rất đồng tình, rất thấu hiểu.”

Đông Lăng: “Phụ nữ các người đều thế à?”

Đại Bạch: “Nếu từng yêu rồi thì anh sẽ phát hiện ra là đều như thế đó. Ví dụ như, nếu Trương nhị cầu quát tôi một câu, phút đầu tiên tôi sẽ nghĩ anh ta dám quát tôi, phút thứ hai sẽ nghĩ là anh ta quát tốt nhất định là vì

không thương tôi, tới phút thứ ba thì bắt đầu bình tĩnh suy nghĩ, cho rằng nguyên nhân anh ta quát tôi là vì bla bla bla, tổng kết lại là do tính cách chúng tôi không hợp, thực ra chúng tôi vốn không hợp nhau... Sau khoảng nửa giờ đồng hồ, tôi sẽ nói cho anh ta biết, tôi đã bình tĩnh nghĩ kỹ rồi, thực ra chúng tôi không hợp nhau, chia tay thôi.”

Đông Lăng: $\Sigma(\odot \nabla \odot)$ ”

Ba đế quân: “Trợn mắt chó, hóa ra phụ nữ là như thế!!”

*trợn mắt chó: xem lại chú thích

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

150. Chương 150: Chi Tử Vu Quy 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm sau, Đông Lăng thức dậy, ngẫm lại hành vi ngày hôm qua của mình, cảm thấy thật sự không ổn lắm.

Hôm qua chàng vốn đã lo lắng, sốt ruột, lại nghĩ tới chuyện tâm ý của Diệp Trần với chàng không tương xứng với những gì chàng trả giá nên đâm ra khó chịu, mất tự chủ, nóng giận. Thế nhưng, nghĩ kỹ lại thì vốn chàng là người theo đuổi Diệp Trần trước. Chỉ cần Diệp Trần chịu chủ động bước một bước, đáng lẽ chàng phải thấy thế là vui rồi, mọi việc không nên sốt ruột cưỡng cầu.

Để xin lỗi, sáng thức dậy sớm, chàng định sẽ làm bữa sáng cho Diệp Trần.

Tất nhiên Đông Lăng không biết nấu ăn. Chàng gửi tin cho một vị tiên quân cực kỳ thích nấu nướng trong cung. Bỗng dưng nhận được truyền tin của Đông Lăng, vị tiên quân nhàn tản kia kích động suýt thì bật khóc. Thần tượng của y bảo: “Này, ta hỏi chút, người có biết làm bánh trứng bột mì không?”

Vị tiên quân yêu nấu ăn: “...”

Bất kể thế nào, thần tượng vẫn là thần tượng, thần tượng thích làm bánh trứng bột mì cũng vẫn là thần tượng.

*bánh trứng bột mì 鸡蛋饼 về cơ bản nó là trứng cho thêm chút bột mì, có thể cho thêm hành hoa lá hẹ vào rồi đem rán lên, rán dễ chẳng khác gì tráng trứng. Công thức bánh bột mì trứng rán + sữa đậu nành là một suất ăn sáng truyền thống của người Trung Quốc, ngoài ra còn rất nhiều món ăn điểm tâm kinh điển khác. T từng chú thích một lần cuối chương 34 truyện “Giới hạn của tuổi trẻ”.

Bánh trứng bột mì hành hoa

Vậy là vị tiên quân nọ nghiêm túc, tỉ mỉ dạy cho Đông Lăng làm. Đông Lăng loay hoay trong bếp thử làm theo từ lúc trời còn chưa sáng hẳn, sau khi thất bại hơn chục lần, cuối cùng cũng làm thành công một cái.

Chàng nhìn chiếc bánh trứng bột mì có thể ăn được nằm trên đĩa, trong lòng thấy mừng phát điên, cảm tưởng như mình vừa ngộ được một thần công cái thế nào đó.

Chàng cầm muôi đi gọi Diệp Trần, lại bỗng nghĩ ra hiện giờ bản thân nhất định là rất bất nhã, bèn vội quay về phòng tắm rửa một lượt, rửa sạch mặt mũi lấm lem nhọ nôi, thay y phục mới, khôi phục phong độ ngời ngời thường ngày rồi mới đi gọi Diệp Trần dậy xin lỗi nàng.

Bước tới trước cửa, chàng gõ gõ cửa phòng: “Diệp Trần?”

Không thấy ai đáp, chàng lại gõ: “Trần Trần, dậy chưa Trần Trần?”

Vẫn không thấy có ai đáp lại. Chàng nhận ra bất thường, đá văng cửa phòng: “Diệp Trần?!”

Căn phòng trống không, đã được thu dọn gọn gàng. Đông Lăng vừa bước vào liền nhìn thấy một hàng chữ phát sáng bay lơ lửng trên mặt bàn.

“Bồi để quân du ngoạn đã mấy tháng, tiểu tiên rất lấy làm vinh hạnh, vui sướng khôn cùng. Qua rồi mới mẻ, lại thành chán. Tiểu tiên còn có việc khác, không quấy rầy thêm nữa. Để quân có thể tự tìm nơi du ngoạn, dăm ba người bằng hữu, một chén rượu đục, cũng thật phong lưu.”

Đông Lăng lẳng lặng nhìn những con chữ trên bàn, không nói một lời.

Chàng nghĩ, thật đúng là một kẻ vô tâm. Mặc dù chàng dụ nàng, lừa nàng nhưng trái tim chàng hết sức chân thành, thật lòng chờ đợi nàng. Nàng chẳng lẽ lại cho rằng chàng thực sự tốt tính tới mức tùy tiện đi cùng một người tới Ma giới, rồi đùa giỡn không phân lớn nhỏ với người ta, bị người ta chẳng nể mặt mà sáng sớm vẫn dậy học làm cơm lấy lòng?

Chàng không phải người như thế, tính tình chàng xưa nay đều chẳng mấy tốt đẹp.

Đông Lăng xoay người, quay trở về đại đường, đĩa bánh trứng bột mì chàng làm vẫn còn đang nằm ở đó, chàng nhìn thấy nó là lại thấy bản thân thật nực cười.

Diệp Trần bỏ chạy từ đêm qua.

Nàng mất nửa buổi tối, cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận. Trong cuộc tình này, nàng giống một món đồ chơi. Dù cho nàng cố thuyết phục bản thân rằng mình và Đông Lăng chỉ là đôi bên cùng vui đùa thì cũng không cách nào che giấu sự thực rằng, trong mối quan hệ này, nàng thất thế trước Đông Lăng.

Đông Lăng chịu chiều chuộng nàng, chịu nâng nàng lên thì nàng mới có thể nói chuyện ngang hàng với y.

Đông Lăng không muốn chiều nàng nữa thì nàng chỉ còn nước quỳ xuống nói chuyện với y.

Đây không phải thứ tình cảm mà nàng muốn.

Nàng không muốn tiếp tục sa chân sâu vào vũng bùn lầy này nữa.

Thế là nàng chạy. Nàng vẫn luôn giỏi chuyện chạy trốn này nhất, dựa vào tuyệt kỹ này mà giải quyết vấn đề sinh tồn, giờ cũng định nhờ cậy nó giải quyết giúp vấn đề tình cảm.

Nàng cầm cổ chạy một mạch về Ông Sơn, mở đại hội tầm nhìn phát triển trăm năm tới với Bạch Nhiễm, gọi hết các lộ yêu tinh, tiểu tiên tới, vui chơi nhảy múa suốt mấy ngày ròng. Uống say tiên tửu, chui vào hầm rượu đánh một giấc liền mấy tháng.

Thực ra không phải nàng chưa từng mong đợi. Đôi lúc mơ màng tỉnh lại, trong đầu nàng vẫn ôm một hy vọng mơ hồ, liệu người kia có tới tìm nàng.

Người đó tới, nàng thấy sợ. Sợ mình vừa thấy đối phương liền nôn nóng chạy tới. Người đó không tới, trong lòng nàng...

Không biết vì sao, trong lòng lại thấy khó chịu như vừa ăn phải hoàng liên, hại nàng chảy cả nước mắt.

Vậy là nàng cứ thế vật lộn đấu tranh giữa chờ đợi và sợ hãi, đắm chìm trong men say, không tỉnh táo được lấy nửa khắc.

Cuối cùng nàng bị Bạch Nhiễm lôi ra khỏi hầm rượu. Bạch Nhiễm sốt ruột bảo: “Tiên chủ mau tỉnh lại đi tiên chủ! Hội Bàn Đào sắp mở rồi, tiên chủ mau tỉnh lại đi!”

Diệp Trần loáng thoáng nghe thấy tên hội Bàn Đào, lập tức bật dậy: “Hội bàn đào hôm nào bắt đầu?!”

Tây Vương Mẫu là người lòng dạ hẹp hòi, chuyện này cả thiên giới đều biết. Ngoại trừ loại giỏi đánh đấm như Đông Lăng, chẳng ai là dám không nể mặt bà. Ai dám không nể mặt bà, bà sẽ làm cho người đó không còn mặt mũi nữa.

Diệp Trần không muốn vì chuyện ăn mấy quả đào mà đắc tội với Vương Mẫu. Nàng đưa tay lên vuốt mặt, vội vàng thay y phục, hỏi rõ thời gian rồi chạy lên thiên cung.

Lúc này lên tới thiên cung, tiệc Bàn Đào chỉ vừa mới bắt đầu. Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm, nghênh ngang đi vào sân, bắt chuyện với mấy tiên hữu trước đây mình quen biết.

Những thần tiên chỉ có hư danh không có thực quyền như họ chỉ được đi dạo loanh quanh ngoài vườn, đám thần tiên bình thường, chệp, thậm chí cửa vườn còn không đi qua được. Còn loại như Đông Lăng thì được ngồi ngay ngắn trong đại điện, chờ người ta bưng từng khay từng khay những quả đào tuyển chọn ngon nhất lên, lấy đó để thể hiện sự tôn quý.

Về chuyện này, Thanh Hà chân quân từng bảo rằng, chàng ta hoài nghi cái chính là vì đám người hết ăn lại nằm đó, nếu cũng vào trong vườn tranh hái đào với bọn họ thì e là tranh không thắng nổi.

Thanh Hà chân quân là băng hữu tốt của Diệp Trần. Phụ thân của chàng ta là Đông Hải Long Vương, tính ra cũng là một Long thái tử, thân phận phải tôn quý lắm. Thế nhưng, thật không may, mẫu thân của chàng ta lại là một xà yêu, chính là cái loại chỉ mới tu luyện mấy ngàn năm, thiên kiếp còn chưa vượt đã bị sét đánh chết.

Rồng vốn tính dâm, phụ thân chàng ta có con rơi ở khắp nơi, nếu tất cả con cái đều được nhận về thì Đông Hải Long cung chắc là thú vị lắm. Vậy nên, mặc dù có một người cha lợi hại nhưng Thanh Hà chân quân cũng chỉ sống như những con rồng nhỏ khác, chiếm lấy một dòng sông, nỗ lực tu

luyện. Về sau, con sống đó được một vị hoàng đế mở rộng dòng chảy, trở thành một mối giao thông huyết mạch, chàng ta nhận được nhiều hương khói, nhờ vậy mới có được chút địa vị ở thiên giới.

*rồng vốn tính dâm: có 1 bài khá hài hước về chuyện đi đâu cũng chịch này của rồng trên facebook: Chủ đề: Rồng có chín người con, là sinh với ai? Tại sao có câu “Rồng sinh chín con, không con nào thành rồng?”Link

Lần đầu tiên chàng ta được vời lên thiên giới, sợ bị người chê cười là kẻ nhà quê nên mới cố tỏ ra kiêu ngạo, lạnh lùng, chẳng quan tâm một ai. Diệp Trần là người duy nhất vẫn trưng khuôn mặt tươi cười đón chào, dẫn chàng ta đi làm quen với chúng tiên trên thiên giới, nhờ thế mà chàng ta mới thả lỏng tinh thần.

Sau này, từng có lần Thanh Hà hỏi Diệp Trần, tại sao lúc đó lại đối tốt với chàng ta như vậy.

Diệp Trần ngẫm nghĩ trong thoáng chốc rồi ngượng ngùng nhưng cũng không hề định lừa dối: “Không dối gạt huynh, lúc đó trong số các tiên hữu, huynh là người trông đẹp nhất. Ta luôn đối tốt với những người đẹp.”

Thanh Hà được Diệp Trần khen nên rất vui, bèn tặng cho nàng hai vò rượu ngon chính tay chàng ta tự ủ.

Giao tình của hai người đến nay đã được sáu ngàn năm. Rượu trong hũ của Diệp Trần, phần lớn là do Thanh Hà tặng.

Từ ngày Diệp Trần bế quan tới nay, hai người đã phải một ngàn năm chưa gặp mặt, giờ mới được hội ngộ ở hội Bàn Đào. Thanh Hà vô cùng thân thiện, giữ Diệp Trần lại nói chuyện mãi.

Vốn cả nhóm người đang nghe Thanh Hà nói chuyện. Thanh Hà vừa nói xong một tràng dài thì thấy tiếng chuông tiên vang lên. Chuông tiên

vang lên là lúc tiệc Bàn Đào chính thức bắt đầu. Trước nay luôn chỉ vang sáu lần. Lần này tự dừng vang tận chín lần.

Diệp Trần nâng chén rượu, thất thần nhìn về phía đại diện mây khói vờn quanh.

Thanh Hà xòe quạt, nhích lại gần nàng hỏi nhỏ: “Nghe nói lần này Đông Lăng cũng tới.”

Tim Diệp Trần bất giác đập nhanh hẳn lên, ngoài mặt vẫn phải cố tỏ ra như thường: “Không phải trước nay chẳng bao giờ tới hay sao?”

Thanh Hà “chặc” một tiếng, như bỗng nhớ ra chuyện gì, chàng ta nhìn Diệp Trần đầy nghiêm túc: “Ta bỗng nhớ tới dăm ba tin đồn nghe được, nàng có tiện đi tâm sự với ta không?”

“Ồ? Tin đồn gì?”

“Nàng và Đông Lăng...”

“Đi!”

Diệp Trần kéo áo Thanh Hà đi thẳng vào trong rừng đào: “Chúng ta qua chỗ vắng người nói chuyện.”

Sau khi tiên tử cuối cùng tới đủ, chuông tiên vang lên, Tây Vương Mẫu nâng cao chén rượu, tuyên bố khai tiệc.

Đông Lăng ngồi phía bên trái Tây Vương Mẫu, Thiếu Hoa ngồi cạnh Đông Lăng. Chờ cho Vương Mẫu nói lời chúc tụng, chính thức khai tiệc, mọi người đã nâng chén uống rượu chúc mừng xong xuôi, Thiếu Hoa mới cầm chén ngồi sát vào Đông Lăng thì thầm: “Không phải bỏ trốn rồi sao? Còn tới làm gì?”

“Lại mặt.”

Đông Lăng thản nhiên đáp. Thiếu Hoa “phụt” một phát, phun sạch rượu trong miệng ra ngoài.

Đông Lăng nhú mày cau có. Đám thị nữ vội tới thay một chiếc bàn mới.

Thiếu Hoa nhận khăn thị nữ đưa, che miệng lại, cố ngừng ho: “Này, người nói nghiêm túc đấy à?”

“Ta thành thân rồi.”

“Cái gì?!” Thiếu Hoa ngẩng phắt đầu lên: “Người nói gì?”

“Ta, có tên, trong sổ nhân duyên rồi.”

Đông Lăng cầm chén rượu trong khay thị nữ mang tới, nhấp một chút, thản nhiên nói: “Chừng nào mở tiệc sẽ mời các người. Có điều, trước đó phải giữ bí mật.”

Thiếu Hoa im lặng, nuốt nuốt nước bọt một hồi lâu mới nói: “Ma thần trong người người...”

“Càng áp thì lại càng dễ sa vào đường tà ma ngoại đạo, chi bằng cứ tùy tâm.”

Thiếu Hoa nghe vậy nhú mày: “Đông Lăng, người cũng biết Thiên Đế không tin luận điệu này mà. Ông ta trước nay vẫn theo luận điệu thanh tâm quả dục, có dục mới có ác. Năm đó chính người cũng nói như thế ...”

“Ta sai rồi.” Đông Lăng bỏ chén rượu xuống, nhìn ra ngoài đại điện, “Người sao có thể không có dục vọng.”

“Thiên Đế không tin đâu. Đông Lăng à,” Thiếu Hoa nghiêm mặt, “nếu để Thiên Đế phát hiện người có nửa phần động lòng, ông ta...”

“Ông ta dám.” Đông Lăng nói nhẹ tênh. Thiếu Hoa lại có thể ngửi ra mùi máu tanh trong câu nói đó, thức thời im miệng. Y biết, có nói thêm gì đi nữa cũng không nên.

Y cười cười, đổi đề tài: “Thành thân rồi sao không mang theo đi cùng?”

“Ừm,” sắc mặt Đông Lăng dịu xuống, “nàng chơi ở bên ngoài, lát nữa ta sẽ qua đón.”

Trong lúc Đông Lăng và Thiếu Hoa nói chuyện, Diệp Trần và Thanh Hà đi dạo trong rừng đào. Thanh Hà gõ cây quạt vào lòng bàn tay, dẫn đo hỏi: “Ta nghe người ta nói nàng gần đây kết giao với Đông Lăng để quân khá là thân thiết phải không?”

Nghe nhắc tới cái tên này, Diệp Trần cứng người trong một thoáng rồi nhanh chóng nở nụ cười: “Huynh nghe ở đâu ra vậy?”

“Mọi người đều nói thế. Dạo này nàng làm việc ở Minh phủ...” Thanh Hà nói ấp a ấp úng, có vẻ là không có tin tức gì đặc biệt, Diệp Trần lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Chẳng qua ta chỉ đi hỗ trợ mà thôi. Tiên hữu với nhau, chuyện nên làm.”

“Ta thấy thần sắc của nàng dạo này...” Thanh Hà nhú mày, không biết nên nói tiếp thế nào. Diệp Trần dừng bước, quay đầu lại nhìn chàng ta dò hỏi. Thanh Hà hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt đầy kiên định: “Không nói chuyện này nữa. Thực ra, hôm nay ta tới tiệc Bàn Đào, một là nể mặt Vương mẫu nương nương, hai là có việc muốn hỏi nàng.”

“Gì?” Diệp Trần lấy làm lạ, “Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, không cần phải trịnh trọng vậy đâu. Bằng hữu với nhau, nếu giúp được ta sẽ giúp.”

“Nàng nói thật chứ?”

Thanh Hà nhìn nàng, mắt sáng lên. Diệp Trần gật đầu: “Huynh với ta có giao tình nhiều năm, đã bao giờ ta nói giả chưa?”

Thanh Hà nhoen cười. Tuy Diệp Trần không mấy đáng tin nhưng quả thực chưa từng nói dối chàng ta.

Y bất ngờ tiến lên một bước, cầm hai tay Diệp Trần, giọng nói run run vì kích động.

“Hiện giờ Thanh Hà là huyết mạch đường sông ở phương Nam, Thiên Đế đã đề bạt ta thành Long Vương, quản thủy vực một phương, tuy so ra kém phụ quân nhưng tuyệt không đến mức khiến nàng xấu hổ.”

“Ta muốn hỏi thử một chút.” Chàng ta ngẩng đầu nhìn nàng, “Ta còn thiếu một vị vương phi, nàng có thể giúp ta một việc, làm vương phi của ta được không?”

Vừa dứt lời, một giọng nữ cao vút tận mây xanh vang lên cùng với kiếm quang lóe sáng.

“Diệp Trần! Đồ tiện nhân! Dám đoạt phụ quân của ta! Ai mà chẳng biết ta và Thanh Hà chân quân là kết phát phu thê*. Người không tự cầm gương mà soi lại chính mình đi. Là cái thá gì chứ!”

*kết phát phu thê: vợ chồng kết tóc

Câu này, nguyên mọi người trên dưới trong ngoài hội Bàn Đào đều nghe thấy. Tây Vương Mẫu nhú mày bất mãn: “Hoài Thủy thần nữ này sao lại ồn ào vậy? Ra ngoài...”

Còn chưa nói dứt lời thì Đông Lăng đã đột ngột đứng dậy, đi ra ngoài.

Thiếu Hoa cuống lên vội đuổi theo: “Đông Lăng, hôm nay không được đổ máu! Tiên hữu với nhau cả, có gì từ từ nói!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẼO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

151. Chương 151: Chi Tử Vu Quy 22

Diệp Trần ngõ ngang vung một bên tay áo lên che kiếm quang.

Nàng ngẩng đầu nhìn Thanh Hà, hỏi theo bản năng: “Huynh thành thân rồi à?”

Nàng và Thanh Hà có giao tình sáu ngàn năm, chưa từng thấy chàng ta nhắc tới chuyện đã thành thân.

“Không phải, nàng nghe ta nói đã...” Thanh Hà sốt ruột lên tiếng, còn chưa dứt câu, đối phương đã bước ra từ sau gốc cây, ngẩng đầu đáp: “Không sai, ta là thê tử kết tóc của Thanh Hà chân quân, Hoài Thủy thần nữ, Hoài Phù!”

“Thì ra là đệ muội.” Diệp Trần nhanh nhẩu nói chặn, “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu. Ta với Thanh Hà chân quân chẳng qua chỉ là bằng hữu, không có quan hệ gì, đệ muội chớ hiểu lầm. Phu thê hai người có việc gì cứ trao đổi với nhau, chuyện không liên quan tới ta, ta đi trước nhé.”

*đệ muội 弟妹: tiếng gọi vợ của huynh đệ có mối quan hệ tốt với mình.

Nói xong, Diệp Trần lập tức định chuồn đi. Hoài Phù vung kiếm tới, hóa thành hơn chục thanh kiếm chặn đường của Diệp Trần, nổi giận quát lên: “Diệp Trần, trước đây ngươi dụ dỗ phu quân ta, giờ lại muốn làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì hay sao?! Hôm nay, ta nhất định phải vạch

trần bộ mặt của người ra cho chúng tiên cùng nhìn xem người thực ra là người thế nào...”

“Đủ rồi!” Thanh Hà lớn tiếng, ngắt ngang lời Hoài Phù, giận dữ quát, “Nàng về đi, ta đã hòa ly với nàng rồi, nàng đừng dây dưa thêm nữa. Diệp Trần à, ta đã hòa ly với nàng ta rồi.”

Thanh Hà bước vội lại chỗ Diệp Trần. Hoài Phù đâm kiếm về phía Diệp Trần, Diệp Trần tránh né, không động thủ, liên tục nhường nhịn, xung quanh có ngày càng đông thần tiên tụ tập tới thì thầm với nhau, phỏng đoán xem Diệp Trần làm sao quyến rũ được Thanh Hà.

Diệp Trần có dung mạo diễm lệ, trước đây lại hay thích khua môi múa mép, đi theo Nguyệt Hà đi khắp nơi ngấm mỹ nhân, quả thực dễ khiến người ta cảm thấy ngôn hành bất nhã. Lần này Hoài Phù không tới một mình, nàng ta còn đi cùng với mấy người tỷ muội, họ đứng giữa đám đông kể chuyện Hoài Phù và Thanh Hà yêu nhau từ lúc còn chưa hóa thành hình người như thế nào, nghe rất tình thâm ý trọng, làm cho mọi người quay ra chỉ trích Diệp Trần.

Diệp Trần không nhịn được nữa, cả giận nói: “Hoài Thủy thần nữ, ta và phu quân của người quả thực không có quan hệ gì. Nếu người còn tiếp tục lăng nhăng, ta sẽ không khách khí nữa!”

Thấy Diệp Trần định động thủ, Thanh Hà đâm đau đầu, chạy xen vào giữa hai người. Y không dám động thủ mạnh tay với Hoài Phù, chỉ kéo người can lại: “Đừng đánh! Bình tĩnh một chút!”

Hoài Phù nghe Diệp Trần bảo vậy, lại thêm Thanh Hà vào khuyên thì càng nổi giận thêm. Hội tỷ muội đứng xung quanh lập tức xông vào, vây đánh Diệp Trần. Vừa đánh vừa mắng những lời khó nghe. Diệp Trần sợ hãi, bị kiếm của Hoài Phù đâm từ sau lưng tới. Thanh Hà nhìn thấy, hét lên: “Diệp Trần!”

Đúng vào lúc này, trên không bỗng xuất hiện một lực cản vô hình, tất cả vũ khí lập tức khựng lại, uy áp từ trên trời giáng xuống ép mọi người phải quỳ.

Thế nhưng, uy áp kia khi tới chỗ Diệp Trần thì lại chỉ như một cơn gió xuân thổi nhẹ, bỏ qua cho nàng.

Đông Lăng hiện thân giữa không trung, bước tới đằng sau Diệp Trần. Diệp Trần biết là Đông Lăng đã tới, đỡ người xoay lưng đi, cũng quỳ xuống giống mọi người.

Chỉ mới quỳ được một nửa thì Đông Lăng đã đưa tay đỡ nàng đứng lên, cúi đầu nhìn nàng: “Họ đánh nàng à?”

Diệp Trần cứng người, rút tay khỏi tay chàng, quỳ củ lui một bước, vờ như không quen, cung kính nói: “Bái kiến đế quân.”

Đông Lăng không nói gì, Thanh Hà siết chặt năm đấm, phủ phục dưới đất.

Đông Lăng bước tới trước mặt Thanh Hà, Hoài Phù quỳ gối đằng sau Thanh Hà, Tử Quy xuất hiện trong tay Đông Lăng, chàng chỉ nó về phía Hoài Phù.

Hoài Phù run run, mọi người đều hiểu, Đông Lăng định kiểm chuyện với Hoài Phù thay cho Diệp Trần.

Không ai hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Trước đây có nghe phong thanh chuyện Diệp Trần làm việc ở Minh phủ nhưng mọi người đều cho rằng đó chỉ là chuyện công việc. Sự hiện diện của Đông Lăng ở đây vào lúc này khiến mọi người hiểu ra, chuyện Diệp Trần tới Minh phủ làm việc tất có mờ ám.

Nếu Diệp Trần có dây dưa với Đông Lăng, thế thì chuyện giữa nàng ta và Thanh Hà chân quân...

Mọi người nghiêng ngăm sự việc, quỳ ở đó hóng chuyện yêu hận tình thù của bốn người.

Đông Lăng vừa vung kiếm lên, Thanh Hà liền hoảng hốt. Chàng ta ngẩng đầu lên, cuống quýt nói: “Đế quân, Hoài Phù mới lên thiên đình, không hiểu phép tắc, mong đế quân thứ tội!”

“Không phải người muốn theo đuổi Diệp Trần sao?”

Mấy lời họ vừa nói chàng đã dùng thần thức nghe rõ mười mươi. Chàng nói chuyện nghe rất bình thường nhưng Thanh Hà lại cảm nhận được cái lạnh như cỏi trần đứng giữa ngày tuyết mùa Đông tháng Chạp.

Trong lòng chàng ta đã nghĩ kỹ chuyện này rồi nên bình tĩnh đáp: “Phải.”

Đông Lăng mỉm cười: “Vậy thì chém tay nàng ta đi.”

Thanh Hà trợn tròn mắt. Đông Lăng thản nhiên nói: “Nàng ta làm nhục người thương của người, người không giết nàng ta thì cũng được thôi nhưng chỉ chém một đôi tay cũng không nở à?”

“Đế quân...” Thanh Hà nhú mày, “sao phải thế...”

“Nếu không phải ta đuổi tới kịp, vừa nãy người phải chết ắt là Diệp Trần, người không biết sao?!” Đông Lăng cao giọng, “Người luôn miệng nói mình muốn theo đuổi Diệp Trần. Người này người muốn che chở, người kia người cũng muốn chở che, đây là tấm lòng của người đó sao?!”

Nói đoạn, Đông Lăng kề kiếm lên cổ Thanh Hà, lạnh giọng: “Tấm lòng cái của khỉ gù chứ!”

Máu từ cổ Thanh Hà chảy xuống. Y ngẩng đầu lên nhìn Đông Lăng: “Phải, tấm lòng của ta so ra không sát phạt, quyết đoán bằng đế quân. Thế nhưng, ta yêu mến nàng đã sáu ngàn năm, tấm lòng của ta chẳng lẽ không phải là tấm lòng?”

“Sáu ngàn năm...” Đông Lăng cười xù, “Chẳng qua chỉ mới sáu ngàn năm.”

Vừa dứt lời, Hoài Phù bật lên một tiếng nghe vừa giống cười vừa giống khóc. Nàng ta ngẩng đầu nhìn Thanh Hà, khàn khàn hỏi: “Chàng yêu mến nàng ta sáu ngàn năm, thế chàng bỏ ta ở đâu?”

“Ta và chàng từ nhỏ đã thâm thích nhau, chàng từng hứa với ta trước trời và đất, hóa ra chính là thế này sao?! Chàng vẽ tranh nàng ta, ủ loại rượu nàng ta thích uống, chàng bỏ bê chính vụ, kiếm cớ đi gặp nàng ta, đi tới đâu cũng không quên viết thư cho nàng ta. Những chuyện này ta đều nhìn. Ta tin chàng sẽ thủ tín. Thế nhưng, rốt cuộc là nàng ta cho chàng bùa mê thuốc lú gì, khiến chàng liều lĩnh hòa ly với ta để cưới nàng ta chứ?!”

“Diệp Trần,” Hoài Phù lão đảo đứng dậy, lao về phía Diệp Trần, giữ chặt tay áo của nàng, gấp gáp hỏi, “người nói cho ta biết, người dụ dỗ chàng thế nào? Người nói đi, dạy cho ta, người muốn gì ta cũng cho người, người...”

“Ta không dụ dỗ hần.”

“Người nói bậy!” Hoài Phù bật người lùi lại một bước, “Thanh Hà vẫn luôn rất tốt, vẫn luôn yêu ta, không phải người cố ý dụ dỗ...”

“Hoài Thủy thần nữ!” Đông Lăng lạnh lùng nhìn nàng ta, “Nói năng phải biết tôn trọng một chút.”

“Đế quân thật là lạ.” Hoài Phù không sợ chút nào, quay đầu lại cười mỉa, “Diệp Trần này là gì của đế quân mà đế quân phải bảo vệ như thế? Sao

nào, hay là để quân cũng quỳ dưới váy nàng ta rồi...”

“Nàng là thê tử của ta.”

Đông Lăng thản nhiên đáp. Mọi người có mặt đồng loạt hít sâu một hơi, rầm rập ngẩng đầu lên.

Đông Lăng để quân thành thân rồi!

Diệp Trần ngỡ ngàng: “Để quân chớ...”

“Nàng và ta là phu thê đã ghi danh trong sổ nhân duyên!” Đông Lăng cao giọng, “Ta đốt giấy thần gửi lên thiên đình, ta và nàng đã bái Thiên Đế, trong sổ nhân duyên có tên của chúng ta, nàng còn dám nói nàng không phải thê tử của ta?!”

Nói đoạn, Đông Lăng chuyển mắt nhìn Hoài Phù, lạnh giọng: “Thê tử của Đông Lăng ta lại đi dụ dỗ một chân quân con con, Hoài Thủy thần nữ e là không tỉnh táo rồi!”

Mặt người nào người nấy đều lộ vẻ khiếp sợ. Thanh Hà đứng bật dậy, nhìn Diệp Trần: “Nàng thành thân với hắn?”

Diệp Trần không nói gì.

Đông Lăng nói thế thì nàng hiểu rồi. Chàng đốt giấy thần trước nhưng không nói với nàng.

Nàng không diễn tả được cảm giác hiện giờ là thế nào nữa. Có vui sướng, có bất đắc dĩ, nhưng mà phần nhiều là giận dữ và hoang mang.

Chuyện tình này không bắt đầu vì nàng muốn bắt đầu, cuộc hôn nhân này lại càng không phải do nàng muốn.

Nàng bị xô đẩy đi về phía trước. Chàng muốn nàng nên nàng là của chàng.

Thiên hạ này nào có đạo lý như thế? Diệp Trần cũng không phải người như vậy.

Nàng mấp máy môi, nhưng rồi lại thấy, có nói nhiều với Thanh Hà cũng vô nghĩa.

Thanh Hà nhìn vẻ mặt của Diệp Trần, nhen nhóm lên một chút hi vọng. Y cố nén niềm vui nhỏ bé này lại, tỏ vẻ trấn tĩnh: “Nàng không tự nguyện đúng không?”

Đông Lăng cảm thấy trái tim đau thắt.

Chàng là trượng phu của nàng, chàng có thể dùng thân phận này ngăn cản tất cả mọi người nhưng vĩnh viễn trong lòng chàng biết rõ, mối quan hệ này, là do chàng lừa về.

Chàng siết chặt nắm tay, chờ Diệp Trần trả lời.

Thế nhưng, Diệp Trần cứ mãi im lặng. Niềm vui trong lòng Thanh Hà lớn dần lên, vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nói tiếp: “Nếu nàng bị ép, ta dẫn nàng đi tìm phụ quân ta, cả Thiên Đế nữa, ta...”

“Thanh Hà,” Diệp Trần bình thản nhìn đối phương, “ta không thích người, trước nay đối với người chỉ có tình bằng hữu. Ta cũng rất ghét chuyện người giấu diếm. Chuyện của ta, xin hãy mặc kệ cho.”

Mặt Thanh Hà cứng đờ. Diệp Trần quay lưng bỏ đi.

Nàng đi sâu vào trong rừng đào. Đông Lăng đi theo đằng sau nàng.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi. Diệp Trần cảm thấy sau lưng nặng nề âm khí như đang đi dọc bờ Vong Xuyên, có vô số ma quỷ muốn kéo nàng xuống

nước, không cho nàng được siêu sinh.

Nàng quay đầu lại, ôm trường cầm trong tay, ngay trước khi nàng kịp gảy dây đàn, tay nàng bị Đông Lăng đè lại, xô mạnh vào gốc đào.

Người nàng đập vào gốc đào rắn chắc, Đông Lăng ghì chặt nàng, mắt màu đỏ máu.

“Nàng biết không,” giọng chàng hết sức dịu dàng, “nàng mà nói với hân thêm một câu, ta nhất định giết hân.”

Diệp Trần mở to hai mắt nhìn đôi mắt màu máu của Đông Lăng.

Đông Lăng cúi đầu hôn cổ nàng.

Y che miệng nàng, định thân nàng, thông thả nhưng không hề do dự kéo y phục của nàng ra.

Trong lòng y có một cảm giác cái kinh không sao xua tan hết được. Y nhìn người trước mặt, rõ ràng y đã nỗ lực tới như vậy, đã nghĩ hết mọi cách nhưng lại vẫn không thể ức chế được cảm giác người này cách y rất đổi xa xôi.

Y không cách nào có được nàng, dù là thế nào y cũng không có được điều y muốn.

Y che miệng nàng lại, nhìn khuôn mặt dần đỏ bừng, đôi mắt ngập tràn sợ hãi, long lanh nước, càng ngăm càng thấy động lòng.

“Ta thật muốn để tất cả mọi người chứng kiến cảnh này. Diệp Trần à,” giọng y nhẹ nhàng, lạnh lạnh, “nếu thế, tất cả mọi người đều sẽ biết, nàng là của ta.”

“Ta thích nàng, nàng có biết không?”

“Ta ấy,” chàng nhìn cánh hoa đào rơi trên khuôn mặt nàng, chàng đưa tay phủi đi, vẻ mặt đầy lưu luyến, “ta thích nàng, thích tới mức, không cần mạng nữa.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

152. Chương 152: Chi Tử Vu Quy 23

Diệp Trần nghe lời này xong bỗng mở to hai mắt.

Nàng cảm nhận được động tác cuồng loạn của đối phương, cơ thể lúc chìm lúc nổi, vô số mảnh ký ức vụn vặt lướt qua đầu nàng. Nàng mơ hồ nhớ lại một đôi tay lướt trên thân cầm của nàng, chàng thiếu niên dán mặt lên người nàng, cúi đầu dặn dò: “Thế giới của người chỉ có ta thôi, có hiểu không?”

Bàn tay người nọ mát lạnh như ngọc, đôi môi người nọ mềm mại, ấm áp. Người nọ đưa lưng về phía nàng, tóc đen áo trắng, tay cầm Tử Quy, chân đi giữa mảnh đất hồng hoang khô hạn nứt nẻ. Bão cát thổi tung mái tóc dài của y bay bay, y dừng chân đứng lại, ngoái đầu nhìn, đôi con ngươi lạnh lẽo như ánh trăng khiến tim nàng đập bồi hồi.

Nàng không nhịn nổi muốn được ôm y, muốn được hôn y.

Nàng có tâm ý không cách nào nói ra, thưở thiếu thời, nàng cũng đã từng không ngần ngại suy nghĩ muốn được tới gần y.

Nàng vươn tay đáp lại y. Nhịp thở của Đông Lăng loạn hết lên. Hoa đào rơi lả tả, nàng nhắm mắt, nước mắt vẽ một đường dài, giọng Đông Lăng khàn đi vì đáp lại sự cuồng nhiệt của nàng.

Trong khoảnh khắc cao trào tới, trong đầu Diệp Trần bỗng xẹt qua cảnh tượng trường kiếm của Đông Lăng xé dọc cơ thể sói con.

Máu tươi che khuất tầm mắt, tiếng rên rỉ chấn động trong hồi ức của nàng.

Đông Lăng ngả lên người nàng, vùi mặt vào hõm vai, lẳng lẳng ôm nàng.

Dường như cuối cùng chàng cũng tỉnh táo lại, chàng im lặng, không nói một lời. Diệp Trần nhìn những cánh đào bay lả tả, khàn khàn hỏi: “Đông Lăng, rốt cuộc chàng muốn thế nào đây?”

Đông Lăng lặng thinh, chàng ôm nàng, giọng khàn khàn: “Lời này không phải nên để ta hỏi nàng hay sao?”

Diệp Trần cười khẽ. Đông Lăng giật mình ngẩng đầu lên, nhú mào nhìn nàng. Diệp Trần che hai mắt mình lại, nước mắt thấm ướt cả bàn tay.

“Đông Lăng, thực ra ta từng hận chàng.”

“Chàng khiến ta hiểu được, trên đời này luôn có chuyện thân bất do kỷ. Chàng khiến ta biết, thân là kẻ yếu, là người hèn mọn thì sẽ luôn bất lực. Chàng hỏi ta muốn thế nào nhưng ta còn có thể làm thế nào đây?”

“Nếu ta nói ta muốn rời xa chàng, chàng sẽ cho ta đi sao? Nếu ta nói ta không đồng ý, chàng sẽ chấp nhận là ta không đồng ý sao? Sống chết của ta chẳng qua chỉ dựa vào một ý nghĩ của chàng, chàng có cho ta được lựa chọn không?”

“Ta muốn một phần tình yêu.” Diệp Trần bỏ tay ra, mở mắt nhìn chàng, đôi mắt nhòe lệ, long lanh ánh nước, khiến tim Đông Lăng thắt lại. Chàng bỗng phát hiện, thực ra, ở trước mặt người này, hết thảy những điều chàng cho là nguyên tắc đều không còn là nguyên tắc, yết hầu chàng nghẹn lại phát đau nhưng chàng chẳng thể làm gì cả. Chàng lẳng lẳng lẳng nghe, nàng khàn khàn nói: “Ta muốn một phần tình cảm ngang hàng, phần tình

cảm này phải do ta chọn, ta có quyền chọn. Đông Lăng, chàng rất tốt, cực kỳ tốt...”

“Chàng tốt tới mức ngay từ lần đầu tiên gặp chàng ta đã không sao ngăn được trái tim yêu chàng. Ta lo được lo mất, ta thấy sợ hãi, bởi vì, Đông Lăng à, giữa ta và chàng, trước nay đều không ngang hàng.”

“Chàng muốn ta, ta không thể cự tuyệt. Chàng không muốn ta, ta không thể cưỡng cầu.”

Diệp Trần bật cười cay đắng. Nàng nắm tay y, dịu dàng đặt lên ngực mình, nghiêm túc nói: “Ta sợ chàng.”

“Thuở hồng hoang, ta sợ chàng, bây giờ, ta càng sợ chàng hơn.”

Đông Lăng hơi run run, chàng cố kiểm soát bản thân, cố giữ mình bình tĩnh.

Thế nhưng, chàng chưa bao giờ có lúc nào thảm hại như lúc này. Chàng cảm giác như mình đang nắm một nắm cát, chàng cố hết sức lực nhưng vẫn không thể giữ lại được.

Chàng không biết làm thế nào để xóa bỏ nỗi bất an của Diệp Trần. Chàng thậm chí không biết nỗi bất an của nàng bắt nguồn từ đâu.

Chàng tận lực giữ cho mình bình tĩnh, chậm chậm nói: “Nàng đừng sợ ta, ta sẽ đối tốt với nàng.”

Ngay cả chàng cũng không ngờ, khi chàng cất tiếng, nó lại mang theo cả tiếng nước nở.

Đông Lăng để quân bề ngẩng chín tầng trời, ở trước mặt một cô nương, cũng có lúc sợ tới mức bật khóc.

Diệp Trần ngõ ngàng nhìn người thanh niên trước mặt mếu máo nặn ra một nụ cười: “Ta nói thích nàng, là nghiêm túc đấy.”

“Nàng đừng sợ ta,” chàng đưa tay áp lên má nàng, dịu dàng nói, “mạng của ta cũng để cho nàng, ta thích nàng, cực kỳ thích nàng.”

Diệp Trần im lặng nhìn đối phương. Nội tâm bỗng cất lên tiếng nói giục nàng tin tưởng, giục nàng tiến lên, nắm chặt bàn tay người đó đưa cho nàng. Thế nhưng, mỗi lúc muốn làm như thế, cảnh tượng sói con chết lại hiện về trước mắt.

Nàng luôn tỏ ra chẳng để tâm nhưng lại chẳng cách nào quên được, thực ra con sói keo kiệt lại kiêu ngạo đó là người bằng hữu đầu tiên của nàng.

Khi ấy, nàng còn hồn nhiên, đơn thuần. Khi ấy, nàng vẫn còn toàn tâm toàn ý đi theo Đông Lăng.

Cho dù thiếu niên Đông Lăng chẳng nói nhiều, nhưng nàng biết, người thiếu niên ấy, thích nàng. Vì khi nàng gảy đàn cho chàng nghe, bên môi chàng luôn không giấu nổi ý cười. Vì khi chàng bị thương, chẳng ai có thể tới gần, chỉ có nàng là được. Vì mỗi lần chàng đi xa đi nhanh, chàng đều sẽ dừng lại, lắng tai nghe thử xem nàng còn đó hay không. Cho dù chàng không thừa nhận, nhưng nàng biết, chàng đang đợi mình.

Chàng từng vụng trộm hôn nàng, lúc ấy nàng biết, nàng ngừng thở, tim đập nhanh như bay. Nàng không hiểu được chuyện ấy có ý nghĩa thế nào nhưng nàng biết, đấy nhất định là cách để thể hiện niềm yêu. Vì nàng cũng rất muốn hôn chàng.

Chàng trước sau chưa từng nói thích nhưng khi ấy, nàng không hề thấy sợ hãi, chàng nhất định là thích nàng.

Chàng không thích sói con, nàng biết, nhưng cuộc đời của nàng quá tịch mịch, nàng muốn có thêm nhiều bằng hữu. Chàng không thích nói chuyện, nàng muốn có ai đó nói chuyện với nàng.

Sói con là bằng hữu duy nhất của nàng, nàng từng nói với chàng nhiều lần, sói con là bằng hữu của nàng, nàng thích hẳn nhất.

Thế nhưng chàng vẫn giết sói con.

Nàng biết là vì mắt của chàng nhưng cũng không cách nào bỏ qua được. Có lẽ, chàng thực sự, không thích sói con.

Chàng không thích là chàng có thể giết tùy ý.

Giống như chàng không thích Thanh Hà thì cũng có thể cứ thế giết luôn.

Nàng từ từ bình tĩnh lại, nhìn Đông Lăng, từ tốn hỏi: “Đế quân, lúc ở hồng hoang, đế quân cũng thích ta phải không?”

Người Đông Lăng cứng đờ, chàng nhìn nàng, ánh mắt bỗng thay đổi hẳn.

Một lúc sau, chàng từ từ nở nụ cười, ánh nhìn đầy mỉa mai: “Nàng biết.”

Diệp Trần thản nhiên đối mặt. Đông Lăng kéo y phục của nàng lên, ngón tay chạm vào đầu vai của nàng, giọng chàng dịu dàng: “Diệp Trần à, có đôi khi ta thấy, nàng thực sự là thông minh đến phát sợ.”

“Nàng biết ta thích nàng, vậy mà, vẫn rời bỏ ta.”

Đông Lăng ngược nhìn nàng: “Ta không biết dáng vẻ của nàng, cứ đi khắp nơi để tìm, nàng lại vờ như không biết ta, trốn tránh ta ở khắp mọi nơi.”

Nói xong, Đông Lăng nghiêng đầu, môi mỉm cười: “Thật nhẫn tâm.”

“Vậy nên đây,” Diệp Trần nhìn chàng, “chàng xem, năm đó chàng thích ta nhưng chàng cũng chẳng hề cho ta lựa chọn.”

“Ta đã nói với chàng bao nhiêu lần là sói con là bằng hữu của ta, thế mà chàng giết hãn, vẫn cứ giết hãn!”

Tay Diệp Trần biến ra dây cầm, kẻ lên cổ Đông Lăng, tay run lên: “Chàng thích thì có ích gì?! Nếu thích của chàng chính là chiếm hữu, chính là hủy diệt, chính là liều lĩnh cướp đoạt cuộc đời của ta, ta không cần! Ta không cần!”

Đông Lăng ngẩng phắt đầu lên, hoảng hốt nhìn nàng: “Nàng trách ta là vì thế?”

“Không nên sao?” Diệp Trần lạnh lùng nhìn chàng. Đông Lăng liền đáp: “Nàng vẫn luôn cảm thấy ta sẽ kiềm giữ cuộc đời nàng, nàng vẫn luôn sợ ta như thế, lại là vì chuyện này?”

Diệp Trần im lặng, đây là khởi đầu.

Nàng đã từng chỉ là một cây cầm ngu ngốc chỉ biết quay quanh chàng chơi những giai điệu vui vẻ nhưng sau này nàng đã học được nỗi sợ hãi, niềm bi thương và nhẫn nhịn.

Nàng sợ hãi bất an, nàng lo được lo mất. Trong cuộc tình này, ngay từ đầu, nàng đã luôn là người thua.

Một mối tình nhất định sẽ thua, ngoại trừ giả ngu và chạy trốn, nàng còn có thể làm được gì?

Tay nàng run nhẹ, Đông Lăng lại nở nụ cười.

Chàng đưa tay nắm tay nàng, bọc tay nàng trong tay mình.

“Nếu nàng là vì việc này...” Giọng Đông Lãng dịu dàng, “Ta có thể giải thích. Ta không giết hăn.”

“Không thể nào, chính mắt ta...”

“Thương Ngô.”

Đông Lãng bỗng nhiên gọi một cái tên. Vừa dứt lời, một con sói màu xám bạc từ trong túi ngực thú của Đông Lãng nhảy ra. Thân hình con sói đó trông rất quen, cần cổ của nó có một khoang lông trắng. Diệp Trần sửng sờ.

Con sói kia lười biếng giơ chân lên liếm liếm, bất mãn nói: “Người lại muốn bảo ta làm gì...”

Còn chưa nói hết, nó liếc nhìn thấy Diệp Trần rồi cũng ngậy người ra.

“Cầm ngọc!”

Hắn gọi ngay ra cái tên ngày trước của Diệp Trần. Diệp Trần ngẩn ngơ, bất ngờ: “Người... Sao người...”

“Ta không giết hăn.”

Đông Lãng đứng đằng sau nàng, dịu dàng lên tiếng: “Năm đó, mắt không tốt thực ra cũng không có trở ngại gì với ta. Chẳng qua, ta biết thiên đạo đại kiếp nạn sắp tới, kiểu như hăn, nếu có yêu đan, tất sẽ bị sét đánh tới hô phi yên diệt. Ta nghĩ hăn là bạn tốt của nàng, nàng ắt không muốn thấy hăn đi tới bước đường ấy, vậy nên mới lấy yêu đan của hăn. Lúc ấy, hăn ngoan cố kháng cự nên ta xuống tay hơi nặng một chút...”

Nghe đến đó, sói con, nay đã đổi tên là Thương Ngô hừ một tiếng: “Nếu lúc người chịu nói chuyện tử tế với bốn tọa thì bốn tọa đã chẳng phải đánh tới một mất một còn với người làm gì.”

“Ta nói, người tin chắc?”

Đông Lăng cười mỉa: “Ngày thường người đỡ Diệp Trần thế nào đâu phải ta không biết. Với cái bụng dạ tiểu nhân kia của người, ta nói, e là người sẽ chỉ nghĩ ta định lừa người để cướp yêu đan.”

Đông Lăng nói đúng là thật. Thương Ngô bất mãn cúi đầu, cào cào đất, hậm hực nói: “Dù sao cũng tại người cả.”

Diệp Trần im lặng, bước tới gần xoa đầu Thương Ngô. Thương Ngô run lên nhè nhẹ, ngẩng đầu nhìn nàng, trong chớp mắt không biết nên nói gì.

Mấy vạn năm qua đi, tiểu cô nương năm ấy giờ đã thay đổi hoàn toàn, không còn nhận ra dáng dấp xưa kia nữa.

Diệp Trần rơm rớm nước mắt, khàn khàn nói: “Bao năm qua, ta vẫn luôn tự trách, luôn hối hận không nghe lời người...”

“Ày,” Thương Ngô hơi ngượng ngùng, “năm đó ta không hiểu chuyện, nói linh tinh thôi. Thực ra tên Đông Lăng này cũng khá tốt. Hẳn đối với người rất thật lòng, đối với ta cũng tạm được...”

“Ta biết.” Diệp Trần gật gật đầu, sau đó giơ nắm đấm, hét lên, “Người làm chậm trễ biết bao nhiêu thời gian của ta! Mẹ kiếp, đồ tồi!”

Nói xong, Diệp Trần tung một đấm. Thương Ngô không trốn, chỉ ôm đầu sái đứng đó cho Diệp Trần đánh. Diệp Trần vừa đánh vừa khóc.

Đó là nút thắt năm ấy của nàng.

Bởi vậy mà nàng sợ Đông Lăng, trốn tránh chàng, áy náy bất an, luôn cảm thấy mình đã hại chết bằng hữu tốt.

Mấy vạn năm qua đi, nàng gặp lại Đông Lăng cũng không dám tiến tới. Mỗi khi cảm thấy người này đã thay đổi, muốn tiến thêm một bước thì

lại bị nổi bất an sâu trong nội tâm ngăn cản.

Diệp Trần đánh một trận tới bờ. Đông Lăng cuối cùng phải đứng ra cản, giữ tay Diệp Trần lại, dịu dàng nói: “Đừng đánh nữa, đau tay đấy.”

“Nếu nàng thực sự muốn trút giận thì để ta.”

“Khoan đã!”

Thương Ngô ngẩng phắt đầu lên: “Người không được động thủ. Người mà động thủ là mất cái mạng sói này mất.”

“Không sao.” Đông Lăng cười dịu dàng, “Cái mạng chó này của người ta đã giữ không công bao nhiêu năm.”

“Là sói.” Thương Ngô nghiêm túc sửa lời. Đông Lăng “ha ha” mấy tiếng. Diệp Trần thấy Đông Lăng định động thủ đành phải kéo chàng lại.

“Thôi...” Diệp Trần mím môi, “Đánh chết thì không hay...”

“Nghe theo nàng.”

Đông Lăng ôm nàng, cúi đầu nhìn nàng: “Ta nói thích nàng, đấy là nghiêm túc. Nàng thấy không yên tâm, ta sẽ thuận theo. Nàng nói cho ta biết phải làm thế nào, ta sẽ đợi tới ngày nàng tin ta.”

“Người trong lòng nên ở bên nhau. Ta thích nàng, nàng cũng thích ta, phải vậy không?”

Diệp Trần không đáp, chậm chậm ngửa đầu lên nhìn chàng.

Ánh mắt ấy nghiêm túc như vậy, thấu đáo như thế, như là từng chút từng chút một, ngấm hết núi sông.

Ánh mắt của nàng cuối cùng dừng lại khi gặp ánh mắt chàng. Nàng nhìn chàng, khàn khàn nói.

“Sáu vạn tám ngàn bốn mươi hai năm trước, lần đầu tiên ta gặp chàng, ta đã thích chàng rồi.”

“Nếu quả có luân hồi, kiếp trước, ta nghĩ, ta nhất định đã thích chàng rất nhiều kiếp, đuổi theo chàng thật nhiều luân hồi. Vậy nên mới vừa nhìn thấy chàng đã thấy thích chàng như vậy.”

Ý cười hé nở bên môi Đông Lăng. Chàng chạm tay mân mê khóe môi nàng.

“Ta cũng cảm thấy.”

“Nhất định là đã chấp nhất rất nhiều kiếp mới khiến ta tình nguyện đọa ma cũng không chịu buông tay từ bỏ nàng.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOỀ

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

153. Chương 153: Chi Tử Vu Quy 24

“Hai người đủ rồi đấy!”

Thương Ngô không nhịn được phải lên tiếng: “Có thể nghĩ tới tâm trạng của ta không?”

“Ờ.”

Đông Lăng bình thản lấy túi Càn Khàn trong tay áo ra, lục túi, quăng một khúc xương qua đó.

“Cầu lương.”

Thương Ngô nhìn khúc xương, trịnh trọng nói: “Ta nhắc lại một lần nữa, ta là sói, không phải chó.”

“Thế có cần không?” Đông Lăng tỏ vẻ sốt ruột, “Không cần thì ta lấy lại, cần thì mau công đi đi.”

Thương Ngô im bật, cúi đầu công khúc xương bỏ chạy.

Nó chạy đi rồi, Diệp Trần mới sực nhận ra bọn họ vừa làm gì, đỏ mặt chỉnh trang lại y phục, cúi đầu nói: “Lần sau chàng có thể đừng kích động thế nữa không?”

Đông Lăng khoanh hai tay trước ngực, mỉm cười im lặng nhìn Diệp Trần chỉnh trang một hồi rồi cuộc mới mở miệng bảo: “Rất đẹp.”

Diệp Trần khựng tay lại rồi từ từ ngẩng đầu lên: “Đông Lăng, chàng đừng có phóng đảng như thế.”

“Ồ?” Đông Lăng nhú mày, “Ta phóng đảng, thì sao nào?”

Diệp Trần mỉm cười: “Ta nói cho chàng biết, con người của ta lúc đã phóng túng lên rồi thì... đến chính ta cũng phải sợ đấy.”

Đông Lăng nhìn nàng từ trên xuống dưới: “Ta rất trông chờ.”

Diệp Trần học theo Đông Lăng, cũng nhìn lại chàng từ trên xuống dưới, chẳng qua là nàng làm trông đề tiện hơn nhiều. Đông Lăng phì cười, kéo nàng vào trong lòng: “Đừng giả điên nữa, đi thôi.”

“Ôi, chàng cần thận tóc ta!”

Diệp Trần sợ động tác thô lỗ của Đông Lăng làm hỏng tóc của mình.

Đông Lăng cười tủm tỉm: “Để ý cả kiểu tóc cơ à? Có phải là muốn ta thấy nàng thật đẹp phải không?”

“Hứ.”

Diệp Trần nghiêng đầu cả răng.

Hai người vừa nói chuyện vừa rời khỏi rừng đào. Thiếu Hoa đã chờ sẵn ở ngoài, có Thương Ngô nằm dưới chân, đứng kể chuyện tiểu lâm cho các nữ tiên nghe.

Nữ tiên cười gập người. Đông Lăng vừa thấy họ liền thay đổi thái độ, mặt lạnh như tiền, đứng gọi Thiếu Hoa: “Đi thôi.”

Nữ tiên thấy Đông Lăng tới liền giật mình vội vàng hành lễ thối lui. Thiếu Hoa “chặc” một tiếng, bất mãn bảo: “Người thật là, chỉ cái mặt này

của người thôi đã dọa cô nương nhà người ta sợ không dám nói chuyện tiếp với ta rồi.”

“Nói chuyện với cô nương đó thì có lợi gì?”

Đông Lăng nhú mày: “Người có có nương tử được không?”

Thiếu Hoa nhảy dựng lên, bất mãn nói: “Ta không có nương tử là vì ta không muốn có, người nói chuyện cái kiểu gì vậy?”

Đông Lăng “ha ha” mấy tiếng, phớt lờ đối phương, quay đầu gọi Diệp Trần: “Nương tử, lại đây.”

Diệp Trần nể mặt đi qua đó, thở dài bảo với Thiếu Hoa: “Thiếu Hoa cả ngày một mình như vậy thật đáng thương, hay là ta giới thiệu đối tượng cho người nhé?”

“Các người bắt nạt người còn đi cả đôi hả?!”

Thiếu Hoa không vui, “chặc chặc” bảo: “Mắt chó không biết lòng người tốt, ta trông chừng cho các người yên tâm ở trong đó cãi nhau rồi hòa hảo, các người vừa ra liền bắt nạt ta, có còn có chút lương tâm nào không hả?”

“Bọn họ đâu chỉ có cãi nhau rồi hòa hảo?” Thương Ngô ngẩng đầu lên khỏi khúc xương, khinh khỉnh nói, “Bọn họ còn làm một số chuyện không thể để người biết nữa.”

Nghe vậy, Thiếu Hoa hít sâu một hơi, hết nhìn Đông Lăng rồi lại nhìn Diệp Trần, bước giật lùi lại một bước: “Ta không tiêu được thứ này, ta đi đây.”

Nói đoạn, Thiếu Hoa liền cười mây đạp gió trở về đại điện. Đông Lăng quay sang thấy Diệp Trần rất thản nhiên: “Nàng không tỏ vẻ then

thùng một chút à?”

“Da mặt ta không tồn tại chuyện thẹn thùng.” Diệp Trần thở dài, vỗ vai Đông Lăng, “Đế quân vẫn chưa thật hiểu ta.”

Đông Lăng tủm tỉm cười: “Giờ không sợ ta nữa à?”

Diệp Trần ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp: “Vẫn còn hơi sợ một chút. Có điều,” nàng ngược nhìn Đông Lăng, “ta tình nguyện tin rằng chàng sẽ không làm hại ta.”

Đông Lăng ngăn người, Diệp Trần cất bước đi trước, vẫy vẫy tay bảo: “Ta đi nói mấy câu với Thanh Hà, chàng về đại điện đi.”

Nói xong, Diệp Trần dừng bước, quay đầu lại, nháy nháy mắt: “Lát nữa sẽ qua tìm chàng.”

“Nàng...” Đông Lăng không nhịn được cười, “Ôi cái cô nương này.”

Cười thì cười, chàng vẫn nghe lời Diệp Trần, một mình quay về đại điện, không can thiệp sâu vào chuyện của nàng.

Lúc Diệp Trần trở lại vườn, mọi người đều nhìn nàng chăm chăm, không ai dám nói câu nào.

Hoài Phù ngồi một góc khóc thút thít, mấy tiên tử đang an ủi nàng ta. Thanh Hà ngồi riêng một bên, không nói tiếng nào.

Diệp Trần đi tới, Thanh Hà ngẩng đầu nhìn nàng, môi mấp máy nhưng không nói gì cả.

Diệp Trần lại chỗ Thanh Hà, thở dài bảo: “Lão huynh, hai ta là bằng hữu đã nhiều năm, ta có tấu tử cũng không nói cho ta biết, huynh thật thiếu chân tình.”

Thanh Hà im lặng cúi đầu. Diệp Trần vỗ vai y: “Hiếm có người hữu tình, Thanh Hà à, đừng để những việc nhỏ nhặt che mắt huynh. Nếu huynh thực sự thích ta, lúc ta và nàng ấy đánh nhau, huynh đã chẳng theo bản năng che chở nàng ấy.”

Hoài Phù ngẩng đầu lên nhìn Thanh Hà và Diệp Trần. Thanh Hà vẫn cúi đầu im lặng. Diệp Trần nói tiếp: “Tâm tư của huynh, ta đại khái có thể hiểu được, nhưng đấy chẳng phải là thích. Lúc huynh mới lên thiên đình, ta quan tâm tới huynh nên huynh thấy cảm kích trong lòng. Huynh từ Thanh Hà tới, nhìn thấy thiên đình phồn hoa, thích là thích sự phồn hoa của thiên đình, huynh thấy ta khác Hoài Phù, bởi trong lòng huynh, ta là người trên trời, còn Hoài Phù là thê tử nghèo hèn.”

Thanh Hà mấp máy môi định phản bác nhưng Diệp Trần đã nói chặn trước: “Có lẽ nàng ấy có nhiều chỗ không tốt nhưng những điều không tốt ấy, thay vì nói nó là cái không tốt của nàng, chẳng bằng nói rằng là bởi nàng lúc nào cũng thời thời khắc khắc nhắc nhở huynh những năm tháng hèn mọn huynh làm đứa con rơi dưới trần. Ta biết trong lòng huynh có niềm kiêu hãnh, huynh không chịu thua nên suốt bao nhiêu năm vẫn luôn nỗ lực phấn đấu. Huynh muốn cưới ta, rốt cuộc phần nhiều là vì ta là Diệp Trần hay phần nhiều là vì ta là thần thượng cổ lưu lại từ hồng hoang, là Ông Sơn tiên chủ?”

Nghe những lời này, một lúc sau, Thanh Hà bật cười.

“Một khi nàng đã nghĩ ta như vậy, sao còn làm bằng hữu với ta? Một nam tử ti tiện như vậy chẳng phải nên cách thật xa ra sao?”

“Bởi vì,” Diệp Trần nghiêng đầu suy nghĩ, “trong lòng huynh có thiện ý.”

“Ai cũng có chỗ khiếm khuyết, ta thích nhìn thấy mặt thiện trong mỗi người hơn. Phàm là không hại ta, người đối tốt với ta đều có thể trở thành

bằng hữu. Về phần những chuyện khác huynh làm, có thể không đúng nhưng ta không có tư cách chỉ trích huynh. Huynh tốt với ta, ta lại chỉ trích huynh vì người khác, làm gì có lý ấy.”

Lời này của nàng làm mọi người hoang mang, cứ cảm thấy là nói lung tung nhưng cũng không biết nên sửa lại thế nào. Diệp Trần đẩy y một cái: “Đi xin lỗi đi, Thanh Hà, lau chùi sạch sẽ trái tim mình, đừng để những thứ vớ vẩn bám vào. Tự huynh nghĩ kỹ đi, rốt cuộc huynh có chân tình với Hoài Phù hay không. Không phải ai cũng có dũng khí đối mặt với kiếm của Đông Lăng đâu.”

Nói đến đây, Diệp Trần quay đầu thờ dài nói với những người đứng xung quanh: “Các vị tiên hữu, hiện giờ ta đã lập gia đình, yến hội lần này không bồi rượu cùng chư vị được, vị kia nhà ta rất hay ghen, ta phải đi dỗ dành chút đã, ngày khác sẽ uống một trận sáng khoái với mọi người. Xin phép đi trước một bước.”

Giờ thì mọi người đều đã biết “vị kia nhà ta” của Diệp Trần là ai, nơm nớp sợ, không dám ho he tiếng nào.

Gật đầu lia lịa, chỉ mong sao nhanh nhanh tiến bước vị đại tiên này.

Mọi người như vậy khiến Diệp Trần cảm thấy hơi bất đắc dĩ một chút. Nàng xoay người hóa thành một luồng sáng bay về phía đại điện.

Đến cửa đại điện, tiên đồng vẫn chưa biết chuyện nên nhú mày hỏi: “Tiên chủ tới đây làm gì?”

Diệp Trần bị hỏi thế thì đâm ra ngại ngùng, gãi gãi mũi: “Ta không được vào à? Thế... ta đi đây.”

Nói xong, đang định bỏ đi thì Tử Quy cấm phập ngay trước mặt, chặn đường nàng.

Đông Lăng ngồi trên cao, thân nhiên gọi: “Phu nhân, mời vào.”

Chúng tiên: “...”

Tây Vương Mẫu kinh hãi, run run chỉ tay vào Diệp Trần: “Đông Lăng để quân vừa gọi nàng ấy là gì?”

“À,” Đông Lăng ngẩng đầu nhìn Vương Mẫu, đáp nhẹ bằng, “quên chưa giới thiệu với mọi người, đạo trước ta vừa mới thành thân, đây là phu nhân mới cưới của ta, chắc mọi người đều đã biết, Ông Sơn tiên chủ, Diệp Trần.”

Cả đại điện im phăng phắc, không ai dám nói tiếng nào.

Trong lòng vô số nữ tiên đều có chung một suy nghĩ, để quân bị mù từ lúc nào vậy, mau nói cho bọn ta biết đi!!

Diệp Trần vốn không muốn xuất hiện đầy phong cách như vậy nhưng đã trót phong cách như vậy rồi thì nàng cũng đành bình thản chịu đựng vậy. Diệp Trần nhìn vị tiên đồng cản đường mình, cười ngượng ngùng: “Ta vào được chứ?”

Vị tiên đồng kia vội lùi lại, quỳ xuống đất thưa: “Tiên chủ thứ tội, tiểu tiên có mắt như mù, xin tiên chủ tha thứ cho.”

“Không sao, không sao,” Diệp Trần vội đáp, “đâu thể trách người, chớ nói gì người, ngay cả ta cũng còn không biết mình đã thành hôn.”

Diệp Trần nâng tiểu tiên dậy, nghênh ngang đi vào ngồi cạnh Đông Lăng.

Mọi người chăm chú quan sát Diệp Trần, Diệp Trần nhìn qua nhìn lại rồi cúi đầu xuống.

Giữa ánh mắt chú mục của mọi người, Diệp Trần còn thản nhiên chọn lấy hai quả bàn đào.

Bàn đào ở đây đều là hàng tuyển ngon nhất trong vườn, trước đây Diệp Trần chưa từng được ăn loại ngon như vậy.

Đông Lăng cũng chẳng hề thấy mất mặt, Diệp Trần thích, chàng ta còn giúp nàng một tay, cầm dao gọt vỏ, cắt thành từng miếng đút cho nàng.

Ba vị đế quân còn lại cộng thêm Tây Vương Mẫu nhìn hai kẻ sến súa, câm nín không nói nên lời.

Đông Lăng ngăm Diệp Trần ăn đào, thuận miệng nói: “Ta vốn tưởng là nàng nhất gan, không ngờ nàng lại chẳng hề lúng túng chút nào.”

“Cáo mượn oai hùm mà.” Diệp Trần ăn đào, liếc mắt nhìn chàng, “Chàng ta còn chẳng sợ thì ta còn sợ ai?”

Đông Lăng bật cười, cầm khăn lau miệng cho Diệp Trần.

Diệp Trần cảm thấy có một cặp mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào mình, bất giác quay đầu nhìn lại, thì ra là Nguyệt thần Thư Hòa. Chuyện Thư Hòa đơn phương yêu mến Đông Lăng đã nhiều năm mọi người đều biết. Vị nữ tiên năm ấy bị đánh gãy tay chân phải khiêng về chính là Thư Hòa. Nàng là vụ tai tiếng tình ái đầu tiên cũng là cuối cùng của Đông Lăng. Từ sau khi nàng ta bị đánh tới mức bị khiêng trở về, không còn ai dám kiếm chuyện với Đông Lăng nữa.

Bị đánh một trận, vị nữ tiên này đã bớt bớt đi nhiều nhưng tấm lòng nàng ta dành cho Đông Lăng thì có trời xanh chứng giám.

Diệp Trần nhìn ánh mắt ghen ghét của nàng ta, so sánh thử bản thân và đối phương, trong lòng không khỏi có chút không vui, nghĩ ngợi một chốc rồi quay lại nhìn Đông Lăng.

Đông Lăng đang gọt đào giúp nàng, thấy nàng nhìn bèn nhìn lại: “Sao thế?”

Vừa hỏi xong, Diệp Trần liền nhào tới hôn, tuy chỉ mỗ nhẹ một cái nhưng vừa hôn xong, cả đại điện ai nấy đều phải hít một hơi thật sâu. Thư Hòa hóa đá toàn thân, hoàn toàn không tin nổi, tên lưu manh này dám phi lễ Đông Lăng trước mặt mọi người!

Thấy phản ứng của mọi người, Diệp Trần vui vẻ, nhìn lại Thư Hòa, hơi nhúu nhúu mày, đón nhận ánh mắt đầy tính khiêu chiến của đối phương.

Đông Lăng kề sát vào tai nàng, nói nhỏ: “Phu nhân, nữ tiên thích ta thì có nhiều lắm, hay là nàng hôn thêm mấy cái nữa, chọc tức các nàng ấy ở mọi hướng nhé?”

Diệp Trần: “...”

Luận về lưu manh vô sỉ, nàng thua.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

154. Chương 154: Chi Tử Vu Quy 25

Tố chất tâm lý của Diệp Trần tốt vô cùng, chẳng qua chỉ giật mình một thoáng rồi nhanh chóng hồi hồn.

Ho nhẹ một tiếng đáp: “Về nhà rồi nói, về rồi nói.”

Đông Lăng bật cười thành tiếng, cúi đầu bổ đào vào đĩa bày trước mặt nàng.

Mọi người quan sát tất cả mọi việc Đông Lăng làm, sắc mặt cực kỳ phong phú.

Ai đã từng thấy Đông Lăng cười như vậy?

Ai đã từng thấy ngoài dùng kiếm làm hung khí ra Đông Lăng còn biết bổ đào?

Trong lòng mọi người có muôn ngàn câu chữ, tích lũy trong lòng, tốc ký chép lại, đợi rời khỏi đây sẽ xổ ra ngay.

Đây có lẽ là lần hội Bàn Đào có không khí nặng nề nhất mà Tây Vương Mẫu từng tổ chức. Không ai nói năng, mắt lăm la lăm lét quan sát mọi động tĩnh của Diệp Trần và Đông Lăng.

Các loại tiên khí dùng để rình trộm đều được bọn họ đem ra dùng hết. Vừa dùng vừa hết sức cẩn thận, tự cho là qua mặt được Đông Lăng truyền

tin ra ngoài, hoặc là dùng mật tin vụng trộm truyền tin giữa những người đang ngồi ở đây.

Tây Vương Mẫu: “Nguyệt Lão, bọn họ thành thân khi nào sao không nói với ta?”

Nguyệt Lão: “Ta đâu biết đâu, cái này phải hỏi Ti Mệnh, hai người này là định mệnh của nhau, Ti Mệnh không biết gì sao?”

Ti Mệnh: “Mệnh cách của Đông Lăng đế quân làm sao ta biết được. Nhưng mà, Thiếu Hoa đế quân à, không phải đế quân với Đông Lăng đế quân là huynh đệ chí cốt sao? Sao đế quân cũng không biết?”

Thiếu Hoa: “Ha ha ha ha ai bảo lão tử không biết? Lão tử đã biết trước rồi!”

Tử Vi: “Ồ, chắc là biết sớm hơn chúng ta nửa canh giờ.”

Văn Xương: “Thực ra ta là người biết sớm nhất, ta đã đoán được từ lâu rồi.”

...

Giữa lúc các vị thượng tầng đang hội bàn, chúng tiểu tiên ngồi dưới dùng các thiết bị nhìn trộm đặt dưới bàn, đặt cạnh chân bàn, quay trộm Diệp Trần và Đông Lăng từ đủ mọi góc độ đồng thời tuồn tin ra ngoài.

Tiên quân Giáp: “Nhìn thấy chưa, chính vị ngồi cạnh Đông Lăng đế quân đấy là Đế hậu tân nhiệm. Đúng thế, các người đoán không sai, chính là Ông Sơn tiên chủ từng rình trộm Thiếu Hoa đế quân, Văn Xương đế quân, Tử Vi đế quân và năm mươi mĩ nam đứng đầu bảng xếp hạng của thiên giới!”

Tiên quân Ất: “Các người từng thấy Đông Lăng đế quân tươi cười chưa? Giờ cho các người nhìn đây. Đông Lăng đế quân tươi mãi không dừng.”

Tiên quân Bính: “Thực ra ta cũng đoán được chuyện của hai người họ rồi. Lúc trước ta làm việc ở Minh phủ, từng trộm nhìn thấy hai người dạo hoa viên, rất là thân thiết nhé!”

Tiên quân Đinh: “Các người thật lạc hậu. Ban nãy lúc Thanh Hà chân quân âm ỉ với Ông Sơn tiên chủ, ta đã đi theo Đông Lăng đế quân ra đó xem. Đế quân kéo đế hậu vào trong rừng cây, sau đó Thiếu Hoa đế quân gọi người tới trông chừng, rừng cây thì cứ động dậy mãi không ngừng, các người nghĩ xem...”

Chúng tiên: “Mạnh bạo thế! Không hổ là đế quân của ta!”

...

Ai nãy đều tự cho là thoát khỏi tầm mắt của Đông Lăng, bàn tán rôm rả. Đông Lăng vờ như không biết gì, dịu dàng ân cần rót rượu, bố đào cho Diệp Trần, dùng hết thấy thủ đoạn để cho mọi người biết...

Đúng đấy, đây là nường tử của ta.

Tuy pháp lực của Diệp Trần không cao thâm bằng Đông Lăng nhưng thần hồn cực kỳ mẫn cảm, mấy trò dùng sức mạnh thần hồn để truyền tin này nàng nhạy hơn hẳn người thường. Thế là nàng bỗng nghe thấy đủ thứ chuyện buôn dưa của chúng tiên, thấp thỏm, đứng ngồi không yên.

Nguồn tin của chúng tiên quân này rất đông đảo, chưa đầy nửa canh giờ, góc gác của nàng đều đã bị quật hết lên.

Gồm cả chuyện nàng rình trộm tiên quân, tỏ tình với Thiếu Hoa, viết thư tình cho Văn Xương, vẽ tranh Tử Vi, cầu hôn vị tiên quân xinh đẹp nào

đó không biết tên, ngỏ lời với Long thái tử... Đủ các sự tích hoang đường.

Đám chuyện này đều là do năm đó rảnh rỗi bị Nguyệt Hà dẫn đi mà ra. Trong lòng nàng thầm cân nhắc trình ghen tuông của Đông Lăng thật cẩn thận, quỳ gối nơm nớp lo sợ, đứng ngồi không yên.

Nàng biết nhất định là Đông Lăng cũng nghe thấy mấy lời này, vậy mà mãi không thấy chàng thể hiện gì, chàng rót rượu cho nàng, mặt mày dịu dàng.

Tiệc Bàn Đào tan, chàng nắm tay Diệp Trần cáo biệt chúng tiên, rời khỏi đại điện.

Hai người cười gió bay đi. Vẫn không thấy Đông Lăng hỏi gì, ngược lại, lại còn khoác thêm y phục cho nàng, dịu dàng hỏi: “Lạnh không?”

Diệp Trần sợ muốn khóc. Đông Lăng đưa nàng về Đông Cực cung của mình. Cung điện này rất lớn, người lại ít, cực kỳ lạnh lẽo. Chàng dẫn Diệp Trần đi thẳng về phòng ngủ. Phòng ngủ của chàng nằm ngay cạnh vách đá dựng đứng, không có vật cản tầm nhìn, có thể nhìn thấy vực sâu vạn trượng và vũ trụ mênh mang. Đá cẩm thạch màu đen mát lạnh lát sàn, mảnh trắng lưỡi liềm khổng lồ treo bên ngoài, hắt bóng xuống sàn nhà, có cảm giác như ở trên mặt trăng.

Nàng khoác áo khoác ngoài của Đông Lăng, nơm nớp lo sợ đứng trên đỉnh nhọn của bóng trắng in ngược, cúi đầu, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút.

Đông Lăng đi lấy rượu cho nàng, cầm bầu rượu quay đầu lại, nhìn thấy nàng đứng cứng đờ ở đó, không nhìn được bật cười: “Sao nàng như mèo con thế, đến chỗ mới căng thẳng vậy cơ à?”

Diệp Trần nuốt nuốt nước bọt, rụt rè ngẩng đầu lên, thấy Đông Lăng cười áo khoác, xách hai bầu rượu nhỏ đi chân trần tới chỗ mình.

Chàng cúi đầu nhìn, khuôn mặt sáng ánh trăng, đôi mắt lấp lánh ý cười: “Lạnh không?”

Diệp Trần lắc lắc rồi lại gật gật.

Đông Lăng nhú mày: “Nàng vậy là có ý gì? Lạnh hay là không lạnh?”

“Người ta không lạnh,” Diệp Trần run run đáp, đặt tay lên lồng ngực, “lòng ta lạnh.”

“Ồ?” Đông Lăng bước lùi một bước nhìn nàng, “Sao lòng lại lạnh?”

“Ta làm sai, sợ chàng phạt ta, nghĩ tới chuyện chàng phạt ta, trong lòng ta thấy lạnh vô cùng.”

Đông Lăng không nhịn được, bật cười thành tiếng. Chàng cầm rượu đi sang chỗ khác, ngồi xuống cạnh vách đá dựng đứng, dựa vào vách tường, tay xách bầu rượu gác lên đầu gối, tay kia vẫy vẫy gọi nàng: “Lại đây.”

Diệp Trần nhìn người dưới trăng, chỉ một câu vô cùng đơn giản như thế, từ miệng người nọ nói ra lại như thể có ma lực, mị hoặc không cách nào kháng cự nổi.

Nàng chậm chậm qua đó ngồi quỳ gối trước Đông Lăng. Đông Lăng đưa bầu rượu cho nàng, dựa lưng vào tường: “Nào, nói xem, nàng làm gì sai.”

“Chàng... không phải đã nghe thấy hết rồi sao?”

Diệp Trần gượng gạo đáp. Đông Lăng kề sát vào nàng, mặt đối mặt, ôm nàng vào trong ngực: “Nhưng mà, ta muốn nghe nàng nhận sai. Ta thủ thân như ngọc vì nàng bao nhiêu năm, nàng lại đi chòng ghẹo khắp nơi. Nàng nói xem chuyện này không phải nên cho ta một lời xin lỗi hay sao?”

Diệp Trần không biết phải làm sao nhưng tự giác biết bản thân đã làm sai nên đành phải nói: “Ta không nên đi rình trộm Thiếu Hoa.”

Vừa dứt lời, Đông Lăng liền hôn nàng một cái. Diệp Trần giật mình ngẩng đầu nhìn. Đông Lăng nhìn lại nàng, cười bảo: “Phạt nàng. Còn gì nữa?”

Diệp Trần nhìn người tuấn mỹ xuất trần trước mặt, nuốt nuốt nước bọt: “Thực ra, chuyện ta làm sai khá là nhiều.”

Nói xong, nàng liền không ngăn nổi kích động, vội vàng dù có hay không cũng kể hết ra.

Nàng kể một chuyện, Đông Lăng hôn nàng một lần.

Hôn quá nhiều lần, Đông Lăng mới sức nghĩ ra: “Nàng đang lừa ta hôn nàng phải không?”

“Đâu có.” Diệp Trần ra vẻ đứng đắn, “Ta đang nghiêm túc xin lỗi mà.”

Đông Lăng: “...”

Nói dối còn che đậy đúng lý hợp tình như thế, chàng mới thấy lần đầu.

Chàng lùi lại, nâng bầu rượu lên: “Nói đi, sai một chuyện, uống một ngụm.”

“Hả?”

Diệp Trần tỏ vẻ cực kỳ bất mãn vì Đông Lăng không hôn nữa. Đông Lăng cười dịu dàng: “Hoặc là nàng kể thử xem nàng thấy ta tốt thế nào, kể làm ta vui thì ta hôn nàng. Ta không hôn nàng thì nàng uống rượu.”

Chuyện này thật là làm khó Diệp Trần. Nàng ngắc ngứ một hồi rồi chầm chậm nói: “Chàng rất đẹp, đẹp hơn tất cả mọi người ta từng gặp...”

“Chỉ vậy thôi?” Đông Lăng nhú mày, “Nàng thật là nông cạn quá.”

“Ta vốn chính là một thần tiên nông cạn mà.”

Diệp Trần vô tư đáp. Đông Lăng đành chịu, vẫy vẫy tay: “Uống một ngụm trước đã. Còn gì nữa?”

Diệp Trần đành phải uống một ngụm, ngẫm nghĩ rồi kể tiếp: “Chàng rất dịu dàng.”

“Ồ.”

Uống rượu.

“Chàng rất thông minh.”

“Ờ.”

Uống rượu.

“Chàng rất chiều ta.”

“Nàng cũng biết à?”

Được rồi, vẫn phải uống rượu.

“Ờm... chàng rất biết đánh nhau.”

“Nàng có thể nói gì đó chi tiết hơn không?”

“Chàng... rất giỏi trên giường.”

Đông Lăng: “...”

Cô nương này xem chừng là hết cứu nôi nữa rồi.

Diệp Trần cực kỳ bi thương, giơ bầu rượu lên dốc.

Bầu rượu này rất đặc biệt, muốn uống bao nhiêu là có bấy nhiêu, căn bản không thấy đáy.

Diệp Trần được rượu tiếp thêm can đảm, nói luyên thuyên một mạch. Đông Lăng dựa tường nghe, rồi nằm xuống nghe, sau đó là gối lên đùi Diệp Trần để nghe.

Diệp Trần uống say lâng lâng, thực sự không còn gì để nói nữa, đầu óc mơ màng, nhìn trăng mà nói: “Chàng rất sạch sẽ, gọn gàng, lúc ở hồng hoang, ta cực kỳ thích nhìn chàng cười.”

Đông Lăng im lặng, lẳng lẳng nhìn nàng, nàng nhìn ánh trăng, khua chân múa tay bảo: “Hồi đó ta thích đi theo sau lưng chàng. Chàng đừng nghĩ là ta thèm chút linh chi ấy, thực ra ta thông minh lắm đấy, sau này sống một mình, số linh chi, linh thảo ta cướp được còn nhiều hơn chàng cho ta nhiều.”

“Ta biết.” Đông Lăng cười bất đắc dĩ, “Năm đó nên cho nàng nhiều hơn một chút.”

Diệp Trần lườm chàng: “Ta là người bị chút linh chi đó mua chuộc hay sao? Ta có tôn nghiêm lắm đấy. Ta đi theo chàng, là vì, lão tử, vừa ý chàng, ngày nào cũng muốn làm chàng!”

Nghe vậy, Đông Lăng hít sâu một hơi, bà cô này, năm đó đã dùng cảm vậy rồi.

Tuy nhiên Diệp Trần nhanh chóng thở dài: “Ta nói linh tinh ba hoa thôi, chàng đừng tin.”

Đông Lăng gật gật đầu, câu này chàng tin.

Diệp Trần ai oán: “Năm đó, ta chẳng qua chỉ muốn thơm chàng, cùng lắm là cời y phục ra kiểm tra chút thôi, những cái khác, ta vẫn còn chưa biết.”

“Dù sao thì thời hồng hoang đâu có dạy dỗ loại chuyện này, chàng nói có phải không?”

Diệp Trần cúi đầu nhìn Đông Lăng, ánh mắt vừa trách móc vừa cầu mong được tán đồng. Đông Lăng không nhin nổi cười, cô nương này thực sự quá đáng yêu, lúc nào cũng có thể làm chàng bật cười, không đáp lời nổi.

Chàng đứng dậy, đê người nọ ngã xuống đất, ngấm ánh trăng chảy tràn trên người nàng.

Ánh trăng làm da nàng càng thêm nõn nà, chàng cúi xuống hôn nàng, dịu dàng nói: “Không sao, giờ ta dạy cho nàng.”

“Ừ!” Diệp Trần trịnh trọng đáp, “Dạy đi, ta sẽ học hành chăm chỉ!”

Đông Lăng cúi đầu bật cười thành tiếng: “Còn gì nữa, ta còn chỗ nào tốt nữa?”

Diệp Trần say váng đầu, chàng hỏi, nàng liền thật thà trả lời, dùng chất giọng của người say, ngắt ngứ từng câu từng câu kể lại năm ấy.

Quãng thời gian nàng yêu chàng nhất chính là lúc chàng niên thiếu, những năm tháng nàng đi theo phía sau chàng.

Đông Lăng nghe nàng kể hết chuyện năm đó mới hiểu, thì ra, bao nhiêu năm ấy, nàng thích chàng như vậy.

Ngàn năm vạn năm qua, trước nay không phải mình chàng đơn phương mong cầu.

Chàng động tình mãi không dừng, cảm thấy câu chuyện bình thường này hợp với giọng nói dứt quãng của cô nương đây, đúng là thuốc kích dục mạnh nhất trên đời.

Chàng ướt đầm mồ hôi, nhìn người con gái dần trở nên ngơ ngẩn.

“Diệp Trần,” chàng áp tay lên khuôn mặt nàng, giọng khàn khàn, “nàng có biết, chuyện ta thấy mình làm tốt nhất là gì không?”

“Đời Đông Lăng ta đây, chuyện làm tốt nhất, đúng đắn nhất,” toàn thân chàng run lên, các cơ bắp căng chặt, nửa kiềm nén nửa lại phóng túng, run run nói, “chính là tạo ra cây cầm tên là Diệp Trần.”

Chàng mất nghìn năm tạo ra nàng.

Từ đây yêu nàng.

Sau đó có được nàng.

Đây hẳn là, chuyện chàng làm tốt nhất, đúng đắn nhất đời này.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

155. Chương 155: Chi Tử Vu Quy 26

Diệp Trần vốn đã là kẻ phóng túng, rượu vào lại càng phóng túng hơn.

Đông Lăng thấy mắt nhìn của mình thật tinh tường, Diệp Trần đúng là chỗ nào cũng tuyệt.

Lúc hai người bị năng chiếu vào người tỉnh dậy, tầm điện của Đông Lăng đã ở trong tình trạng bừa bộn, đâu đâu cũng có dấu vết hai người để lại. Diệp Trần chống người ngồi dậy liền ngã nhoài xuống giường, nàng lắc lắc cái đầu nặng nề sau cơn say, bấy giờ mới nhận ra, nàng và Đông Lăng hình như đã làm chuyện gì đó không ổn.

Nàng đẩy Đông Lăng một cái, gọi nhỏ: “Dậy đi, mau mau dọn dẹp một chút, chẳng còn ra thể thống gì nữa.”

Đông Lăng ngái ngủ hé mắt nhìn, bực dọc nói: “Ngủ thêm tí nữa đi.”

Nói xong liền kéo Diệp Trần nằm xuống.

Diệp Trần đẩy người chàng: “Dậy đi, dậy đi. Lát nữa có người tới đấy.”

Đông Lăng bị làm phiền, thở dài hỏi: “Tới thì tới, làm sao nào?”

“Không được!”

Diệp Trần hể nghĩ tới chuyện những dấu vết kia bị người nhìn thấy là liền cảm thấy xấu hổ tội độ. Nàng vội giục: “Mau dọn dẹp đi.”

Các tiên cung của đế quân đều sẽ phong tỏa linh lực của người khác để tỏ rõ thân phận uy nghiêm. Diệp Trần ở trong này không thể sử dụng được thuật thanh tẩy, đành phải trông chờ vào Đông Lăng.

Đông Lăng thở dài nói: “Để tu tâm, chỗ này của ta, chính ta cũng không sử dụng được thuật pháp. Muốn dùng pháp thuật thì phải mở cấm chết đại trận bảo vệ núi. Hay là đế cung nga tới quét dọn đi.”

“Không được!”

Diệp Trần lập tức sầm mặt: “Chàng đi lấy chổi, khăn, đồ vệ sinh ra đây cho ta, ta dọn.”

“Làm gì vậy...”

Đông Lăng khá là bất đắc dĩ nhưng nhìn thấy ánh mắt cương quyết của Diệp Trần, chàng cũng hết cách, đành phải đi mặc y phục cùng nàng rồi đi rửa mặt, gọi cung nga mang dụng cụ vệ sinh và tạp dề tới cho hai người.

Đông Lăng tất nhiên sẽ không để Diệp Trần dọn dẹp một mình, chàng cũng dọn theo, mặc tạp dề, cột tóc, cột tay áo lại, trông rất thoải mái.

Đôi tay cầm kiếm kia cầm khăn, quỳ dưới đất, lau sàn nhà theo sự chỉ huy của Diệp Trần.

Diệp Trần dọn dẹp các thứ, Đông Lăng lau bàn, trông rất ra dáng nàng dâu ở nhà.

Đông Lăng quét dọn một hồi, thấy rất thú vị, bèn bảo với Diệp Trần: “Ta cảm thấy thú vui khuê phòng đâu chỉ có vẽ mây, cùng làm việc vặt với nàng cũng cực kì thú vị.”

“Đây là vì không phải ngày nào chàng cũng làm.” Diệp Trần lườm chàng, “Chàng thử ngày nào cũng nấu cơm cho ta mà xem?”

Đông Lăng nghe Diệp Trần bảo vậy, nghĩ tới món bánh trứng bột mì làm thử nhiều lần mới thành công được một lần kia liền lâm vào trầm tư.

Chàng tưởng tượng thử cảnh mình trở thành thần bếp, Diệp Trần hoàn toàn thần phục dưới trù nghệ của chàng, cảm thấy thật là sướng khoái.

Chuyện này còn làm chàng thấy sung sướng hơn cả việc nắm được một bộ kiếm pháp tinh diệu.

Thế là chàng liền quyết định ngay... Chàng, Đông Lăng, phải trở thành một thần bếp.

Chàng nhất định phải trở thành kiếm tu trong số các đầu bếp nấu cơm ngon nhất và là đầu bếp trong số các kiếm tu có kiếm thuật giỏi nhất.

Chàng mang khuôn mặt vui vẻ, mong chờ đưa mắt nhìn Diệp Trần: “Trần Trần, nàng thích ăn gì?”

“Ta?” Diệp Trần cắn bút vào lọ, lắc lắc, nghiêng đầu nói, “Sườn xào chua ngọt? Ta rất thích món này.”

Đông Lăng gật gù, không hỏi gì nữa.

Diệp Trần cầm cúi dọn dẹp, không để ý vẻ mặt của chàng.

Mấy ngày sau đó, Đông Lăng thường xuyên vắng mặt, xuất quỷ nhập thần khiến Diệp Trần không khỏi lấy làm lạ.

Trong lòng nàng thầm giật mình, nghĩ chẳng lẽ Đông Lăng có người vụng trộm ở ngoài?

Không nhanh tới vậy chứ.

Thế là Diệp Trần quyết định theo dõi chàng. Một ngày nọ, lúc nửa đêm, sau khi Đông Lăng lặng lẽ rời giường, Diệp Trần liền lén lút bám theo.

Thấy Đông Lăng đi thẳng tới nhà bếp, Diệp Trần lấy làm lạ, chẳng lẽ Đông Lăng vụng trộm với một nữ đầu bếp?

Sau đấy, nàng thấy Đông Lăng vào trong, lục lọi thực phẩm.

Thấy chàng chặt sườn, lấy ra một tờ công thức, làm từng bước một theo trong đó.

Chàng làm một đĩa sườn xào chua ngọt rồi lại thêm một đĩa sườn xào chua ngọt nữa...

Người trước nay luôn cao cao tại thượng, bề ngẩng nhìn đời, dưới ánh đèn, khóe miệng mang cười, làm đi làm lại một món ăn.

Diệp Trần cứ lặng lẽ nhìn mãi. Chàng thực ra không biết ăn mặc, khoác đại một chiếc áo choàng, lấy vải cột tóc ra sau lưng, trông quá bình thường, thậm chí là có phần tùy tiện.

Diệp Trần nhớ, những lần trước đây nàng ngẫu ngộ Đông Lăng đều là những lúc có sự kiện lớn, Đông Lăng luôn đội kim quan, mặc áo hoa, cao cao tại thượng, đi đến đâu cũng có người tung hoa.

Thế nhưng, không hiểu sao, Diệp Trần lại cảm thấy, Đông Lăng phục sức cầu kỳ như vậy lại chẳng đẹp bằng một phần vụn Đông Lăng lúc này.

Dáng vẻ quý công tử thanh cao vô song ấy buông kiếm, rửa tay, làm cơm cho bạn đúng là cảnh tượng đẹp đẽ vô ngần.

Diệp Trần lẳng lặng ngắm nhìn, nhất thời đột nhiên cảm thấy sao mà quen mắt thế.

Có cảm giác mọi yên bình và dịu dàng của cả cuộc đời đã dồn cả lại vào trong khoảnh khắc này.

Nàng thở loạn nhịp. Đông Lăng nhận ra sự có mặt của nàng, ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa.

Gió đêm thổi tới, tóc chạm nhẹ lên khuôn mặt chàng. Chàng nhìn nàng, thoáng chút ngượng ngùng, nở một nụ cười dịu dàng: “Vốn định học giỏi rồi mới nói cho nàng biết.”

Nói xong, chàng xấu hổ cúi đầu: “Để nàng cười chê rồi.”

Vừa dứt lời, Diệp Trần liền nhào vào lòng chàng. Đông Lăng giật mình quăng con dao đi, chống hai tay ra sau bàn, dờ khóc dờ cười: “Nàng làm gì thế?”

“Ăn!” Diệp Trần nức nở nói, “Bất kể chàng làm món gì, ta đều ăn! Ta ăn hết!”

Câu này có vẻ hơi ngốc nghếch nhưng Đông Lăng hiểu ý của Diệp Trần, chàng cúi đầu hôn nàng mấy cái, dịu dàng bảo: “Đừng ngốc thế, ngon thì hãy ăn.”

Vì Diệp Trần phát hiện ra chuyện Đông Lăng lén lút học nấu ăn nên Đông Lăng chẳng kiêng dè gì nữa, hai người suốt ngày làm ỗ trong nhà bếp. Đông Lăng làm, Diệp Trần nếm thử.

Cứ thế qua một thời gian, Minh phủ cuối cùng không chống nổi, phải phán quan tới tìm Đông Lăng, tỏ ý đại loại là “Phủ quân ời, không có ngài chúng tôi không sống nổi” các kiểu, Đông Lăng ngẩng đầu hỏi Diệp Trần: “Qua Minh phủ ở cùng ta nhé?”

“Ừ, qua.” Diệp Trần bám lấy người Đông Lăng, “Ta lấy chồng theo chồng, gả chớ theo chớ. Chàng ở đâu, ta ở đó.”

“Ừ,” Đông Lăng gật gù, “tán tiên không có thực quyền gì đúng là tốt thật.”

“Chàng nói thế,” Diệp Trần nói chẳng kiêng dè, “ta không vui đâu đấy.”

Đông Lăng cười nhẹ, véo véo mũi nàng, đưa theo nàng tới Minh phủ.

Tới Minh phủ, đi hết đường Hoàng Tuyền, lên đò băng qua dòng Vong Xuyên, người lái đò đội đầu lụp, đứng đầu thuyền, không nói một lời. Diệp Trần thấy quen quen, nghĩ rồi do dự hỏi: “Mạc Vô Tà?”

Mạc Vô Tà ngẩng đầu lên, khuôn mặt anh tuấn do đã lâu không thấy nắng mặt trời nên hơi tái tái, chàng ta cười đáp: “Đã lâu không gặp.”

Thấy đúng là Mạc Vô Tà, Diệp Trần mới nhớ ra, lúc trước Đông Lăng bảo Mạc Vô Tà đi độ ba ngàn oan hồn của sông Vong Xuyên, trở thành người đưa đò của Vong Xuyên.

Diệp Trần gặp được người quen cũ, tán gẫu câu được câu chẳng, hỏi han tình hình gần đây xong, Diệp Trần cúi nhìn sông Vong Xuyên, lấy làm lạ: “Ôi, sao ta cảm thấy nước của sông Vong Xuyên hơi cạn một chút nhỉ?”

Đông Lăng nghe vậy, tay đang châm trà cứng đờ lại. Mạc Vô Tà ngẩng đầu liếc chàng một cái rồi thoải mái đáp: “Người đã lâu không tới, nhìn lầm rồi chẳng?”

“Ồ? Là ảo giác của ta sao?” Diệp Trần vò đầu. Đông Lăng rút chén trà, bảo với Diệp Trần: “Đừng ngồi sát mạn thuyền, lại đây.”

Diệp Trần ngoan ngoãn quay về giữa thuyền. Đông Lăng đưa trà cho nàng. Nàng ngồi xuống xếp bằng, uống trà rồi mới nhớ ra: “Đông Lăng, chuyện Xú Nữ lần trước chàng bắt được nàng ta xong đã hỏi được gì rồi?”

“Ồ?” Đông Lăng ngẩng đầu nhìn nàng, “Sao đột nhiên nàng lại hỏi chuyện này?”

“Về Minh phủ làm việc mà,” Diệp Trần uống trà, “phải hỏi thăm tình hình một chút.”

Đông Lăng cúi đầu cười thành tiếng: “Không có gì đâu, chẳng qua chỉ là một ác quỷ trốn chạy ra ngoài thôi.”

Diệp Trần gật gù, không truy vấn thêm. Hai người hàn huyên một hồi với Mạc Vô Tà về những tin đồn gần đây ở Minh phủ rồi về phủ.

Minh phủ không có mặt trời, Diệp Trần cũng không thấy sao cả. Đông Lăng vừa về tới liền vội đầu vào công việc. Diệp Trần không cần nghiêm chỉnh đi làm điểm danh nên ngày ngày đi ngắm chim, đùa quỷ, tìm Mạc Vô Tà nói chuyện.

Vật vờ mấy ngày trời, Diệp Trần liền thấy không khỏe, không biết là có vấn đề ở đâu.

Đông Lăng bắt đầu làm việc là liền mấy ngày không thấy người đâu. Diệp Trần từng đứng xa xa xem chàng làm việc. Chàng mặc áo đen vân rồng chìm, đầu đội mũ miện có chuỗi ngọc, mặt lạnh như đá tảng, thẩm tra xét xử vận mệnh của các phạm nhân.

Nàng cảm thấy Đông Lăng như thế này rất đẹp. Nàng tựa vào gốc cây có thể ngắm nhìn suốt cả năm.

Thẩm tra liên tục một tháng, cuối cùng Đông Lăng cũng làm xong chuyện của chàng. Lúc chàng trở về, Diệp Trần nấp trong phòng, định hù dọa chàng một vố.

Nàng nấp trên xà nhà, nhìn chàng cởi y phục, ngâm mình xuống bể nước.

Sắc mặt Đông Lăng luôn rất lạnh lẽo, không hiền hòa như lúc ở với nàng, toàn thân lệ khí vờn quanh.

Diệp Trần phát giác ra điểm bất thường. Nàng ngưng thở, quan sát Đông Lăng.

Đông Lăng giơ tay lên, Tử Quy hiện ra trong tay chàng, quanh thân Tử Quy lúc này có thêm một tầng sáng màu máu nhạt. Đông Lăng áp tay lên thân Tử Quy, nhắm mắt lại, tụng niệm kinh văn. Tay chàng lướt qua từng tắc từng tắc thân kiếm, chỗ tay chàng lướt qua, thân kiếm liền hồi phục màu sắc bình thường.

Chờ Tử Quy hoàn toàn trở về màu sắc lúc bình thường, Đông Lăng mới mở mắt ra.

Chàng đứng dậy ra khỏi bể nước, lau khô người, đi về phòng ngủ.

Diệp Trần quay về phòng ngủ trước, nằm trên giường giả vờ ngủ.

Đông Lăng vào phòng, nằm vào chăn, ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng hỏi: “Đang ngủ à?”

“Chưa.” Diệp Trần nhô đầu ra khỏi lòng chàng, ôm lấy chàng, “Chờ chàng mà.”

“Chờ ta làm gì?”

Đông Lăng dịu lòng, không còn mảy may thấy lệ khí như ban nãy. Diệp Trần vùi đầu vào lòng chàng: “Chờ chàng về nhà.”

“Đông Lăng,” Diệp Trần đặt tay lên ngực chàng, dịu dàng nói, “sau này bất kể xảy ra chuyện gì, chàng cũng đừng sợ. Chàng nhất định phải nhớ, ta luôn chờ chàng.”

“Chờ chàng về nhà.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thử Bạch
www.dtv-ebook.com

156. Chương 156: Chi Tử Vu Quy 27

Đông Lăng ngăn người, trong một thoáng, chàng chừng như cảm thấy, Diệp Trần có lẽ đã biết được điều gì đó.

Cô nương chàng thích này trước nay vẫn luôn thông minh, thông minh tới mức thích giấu thông minh giả bộ hồ đồ.

Trên đời này, người thông minh không hiếm, mà hiếm là người biết rõ tất cả nhưng lại có thể vờ như người bình thường không biết gì. Khéo là, Diệp Trần vẫn luôn như vậy.

Thứ nàng muốn thì nàng sẽ mượn nước đẩy thuyền, thứ nàng không muốn, chẳng ai có thể cưỡng chế đẩy nàng đi nửa phân.

Người khác, hoặc là ngay cả chính Đông Lăng, đều cho rằng là chàng ép Diệp Trần chấp nhận chàng. Nhưng đến khi Đông Lăng nhìn lại, cẩn thận suy nghĩ thì mới hiểu ra, đâu phải chàng bức ép Diệp Trần? Rõ ràng là Diệp Trần dục nghênh hoàn cự, tùy ngộ nhi an*.

*dục nghênh hoàn cự 欲迎还拒: đã muốn nhận rồi nhưng còn giả vờ từ chối, tùy ngộ nhi an 随遇而安 dù gặp phải chuyện gì cũng vẫn bình tĩnh thích nghi (“ngộ” trong “hội ngộ” nghĩa là gặp gỡ).

Người thông minh như vậy, chàng muốn giấu cũng phải tốn công một chút.

Chàng mím môi, không nhin được hỏi: “Tại sao bỗng dừng lại nói thế?”

“Ta không biết.” Diệp Trần dựa vào ngực chàng, lắng nghe tiếng tim chàng đập, thông thả nói, “Đông Lăng à, thỉnh thoảng ta lại nằm mơ.”

“Trong mơ, chàng luôn sống rất thảm, ta muốn cứu chàng nhưng lần nào ta cũng đều không cứu được.”

Diệp Trần ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn chàng: “Lần nào cũng là ta tự tay đẩy chàng tới cảnh vạn kiếp bất phục. Tình yêu của chàng, mong muốn của chàng, cuối cùng ta đều ép chàng phải từ bỏ. Có lúc ta thấy rất sợ, sợ mộng này không phải là mộng.”

“Sao thế được?” Đông Lăng mỉm cười, nắm tay nàng, “Ta sẽ không có ngày ấy đâu.”

“Diệp Trần,” Đông Lăng cúi đầu nhìn nàng, “Ta là Đông Lăng mà.”

Đông Lăng đế quân.

Thần thoại đích thực của thiên giới.

Trước nay chàng chưa từng thua, chàng vĩnh viễn là kẻ đi tiên phong cũng là phòng tuyến vững chắc nhất của thiên giới. Chàng rút kiếm đứng ở tiền phương, ai nấy trên thiên giới đều không phải sợ bất kỳ kẻ địch nào.

Vì Đông Lăng đế quân, ngay cả khi đối mặt với Ma thần, cũng chưa từng bại.

Diệp Trần cảm thấy an lòng, nàng gật đầu, nhắc đi nhắc lại: “Ta biết, ta biết mà.”

Quãng thời gian sau đó, Đông Lăng không còn bận như trước nữa, thời gian Diệp Trần ở cùng chàng cũng nhiều lên.

Đông Lăng không thích ở lại Minh phủ, trừ những lúc cần thiết, còn lại hầu như chàng sẽ dẫn Diệp Trần đi.

Phần lớn thời gian, chàng dừng chân ở Đông Cực cung. Đông Cực cung vốn lạnh khác thường, khiến người ta cảm thấy buốt thấu tận xương. Nhưng Diệp Trần trước sau chẳng thấy phiền bao giờ, lạnh thì nàng sẽ đi ôm Đông Lăng.

Đông Lăng rất yêu nàng, nàng chủ động ôm, khó tránh chuyện mây mưa mấy hồi. Đông Lăng ở Đông Cực cung luôn rất dịu dàng, ân cần, nhẫn nại, khác hoàn toàn lúc ở Minh phủ.

Mỗi lần rời khỏi Đông Cực cung, ở Minh phủ hoặc một nơi nào đó khác là Đông Lăng lại có phần nóng nảy.

Nhiều lần, chàng thậm chí không làm dạo đầu, cứ thế lao thẳng vào từ đằng sau, túm tóc, ghì mặt nàng, không cho nàng quay đầu lại.

Có lần, Diệp Trần quay đầu lại nhìn, thấy mắt Đông Lăng đỏ rực.

Dường như chàng đang dùng chuyện này để giảm bớt kích thích nào đó, đau đớn nào đó không thể nói.

Sau khi làm xong, Đông Lăng liền rất hoảng hốt. Lúc lần đầu như vậy, Diệp Trần đã phát hiện ngay ra. Nàng ôm Đông Lăng, nhẹ nhàng bảo: “Không sao đâu, chàng như thế, ta rất thích.”

Đông Lăng ngẩng đầu, hoang mang nhìn nàng.

Trong nháy mắt ấy, vị đế quân oai phong một cõi dường như chỉ là một đứa trẻ, ánh mắt vừa sợ hãi vừa chờ mong, rụt rè hỏi: “Nàng không đau sao?”

Diệp Trần ôm chàng, khẽ nói: “Đau chứ,” nàng tì đầu lên trán chàng, cười đầy ngọt ngào, “nhưng mà, cũng rất thích.”

Đông Lăng im lặng, nhìn chăm chú vào mắt nàng một lúc lâu, cuối cùng có vẻ tin, chậm chậm nở nụ cười: “Sao có thể có một cô nương như nàng nhỉ?”

Diệp Trần ra vẻ “da mặt ta dày thế đấy, chàng làm gì được ta”, không nói nhiều thêm.

Thế nhưng, từ sau bữa đó, nàng liền bắt đầu điên cuồng tìm hiểu những câu chuyện cũ được ghi chép trong sử sách thiên giới hay là trong thoại bản, phàm là có liên quan với Đông Lăng, nàng đều sưu tầm.

Nàng vô cùng muốn biết, cái thứ bị giam trong thân thể Đông Lăng liệu có thức tỉnh không.

Mới tìm kiếm một thời gian thì Thiếu Hoa tới tìm nàng.

Chàng ta lén giấu Đông Lăng tới gặp Diệp Trần. Hôm ấy Đông Lăng theo thông lệ tới Minh phủ làm việc, Diệp Trần tìm một quán rượu vào ngồi uống.

Bữa đó, trời mưa nhỏ, tiếng mưa rơi tí tách từng giọt. Diệp Trần ngồi uống rượu cạnh cửa sổ. Thiếu Hoa bỗng nhiên xuất hiện sau lưng nàng.

Diệp Trần cầm bầu rượu, giật mình đứng hình một lúc lâu mới hồi thần. Thiếu Hoa thở dài, đi thẳng vào vấn đề: “Ta nghe nói người đang dò la chuyện năm đó Đông Lăng phong ấn ma thần.”

Diệp Trần siết chặt bầu rượu: “Để quân muốn nói gì với ta?”

“Vì sao không trực tiếp hỏi ta?”

“Để quân định kể cho ta biết?”

Diệp Trần ngẩng đầu, bình tĩnh đáp: “VẬY ĐỂ QUÂN KỂ ĐI, TA NGHE.”

Thiếu Hoa mở một vò rượu, ngồi xuống cạnh Diệp Trần.

“Chuyện này phải kể lại lúc đại chiến tiên ma. Người cũng biết đấy, ma thần hóa thân từ lòng người, không có cách nào tiêu diệt triệt để, chỉ có thể phong ấn hoặc là độ hóa. Ma thần năm đó quá mạnh, căn bản không có cách nào độ hóa được. Thiên giới ở trong tình cảnh nguy ngập. Thực ra, ta từng tưởng, thiên giới vậy là đã tới đường cùng.”

Diệp Trần không nói gì. Thiếu Hoa uống một ngụm rượu rồi kể tiếp: “VẬY NÊN CHỈ CÒN MỘT CON ĐƯỜNG KHẢ DĨ LÀ PHONG ẤN. THẾ NHƯNG, THIÊN ĐỊA NÀY, VỐN KHÔNG CÓ CÁI BÌNH NÀO CÓ THỂ PHONG ẤN ĐƯỢC MA THẦN. LÚC ẤY, MỌI NGƯỜI MỚI NGHĨ RA CÁCH, GIỮA BỐN ĐẾ QUÂN, CHỌN RA MỘT NGƯỜI LÀM BÌNH ĐỂ PHONG ẤN MA THẦN.”

“Năm đó vốn là chọn ta.” Thiếu Hoa ngẩng đầu nhìn Diệp Trần, đôi mắt ánh lên vẻ xót xa, “Trong bốn đế quân, lúc ấy ta nhiều tuổi nhất, tu vi cũng thường, Đông Lăng có tiền đồ rất tốt, vốn không nên chọn làm bình.”

Diệp Trần uống rượu, không nói gì. Thiếu Hoa hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp: “Nhưng lúc ấy ta có thích một cô nương.”

“VÌ MA THẦN GIỎI KHỐNG CHẾ LÒNG NGƯỜI, CHO NÊN NGƯỜI LÀM BÌNH PHẢI UỐNG TUYỆT TÌNH ĐAN.”

Nghe kể vậy, cuối cùng Diệp Trần cũng có phản ứng lại. Nàng ngẩng đầu lên, im lặng nhìn Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa không dám nhìn nàng, cầm bầu rượu nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm chậm kể: “Đông Lăng yêu người nhiều hơn người tưởng, Diệp Trần ạ.”

“Lúc tiên ma đại chiến, Đông Lăng nói với ta, người y thích có lẽ không thích y, y cũng không tìm được nàng ta, đành chịu. Ta thì khác, cô nương ta thích ấy cũng thích ta. Vậy nên, cái bình này để cho Đông Lăng làm.”

“Lúc ấy, ta...” giọng Thiếu Hoa ghen ngào, “lúc ấy ta thực sự rất thích người ấy. Vậy nên, ta không cự tuyệt hảo ý của Đông Lăng. Đông Lăng uống tuyệt tình đan rồi trở thành bình chứa phong ấn ma thần.”

“Chàng vẫn nhớ ta.”

Diệp Trần nhìn Thiếu Hoa, xiết chặt bầu rượu, đè nén lửa giận và bất cam trong lòng.

Thiếu Hoa cười thê lương: “Không phải Đông Lăng nhớ người, là Đông Lăng lại yêu lại người.”

“Tuyệt tình đan chẳng qua chỉ làm cho tình cảm phai nhạt, không phải khiến Đông Lăng quên hết tất cả. Bọn ta đã từng cho rằng, Đông Lăng sẽ mãi mãi vô dục, vô cầu. Thế nhưng, Đông Lăng gặp người.”

“Có tình,” giọng Diệp Trần khô khốc, “thì sao?”

“Có tình thì sẽ bị ma thần lợi dụng. Ma thần vẫn luôn ở trong cơ thể Đông Lăng, trước nay chưa từng rời khỏi.”

Nghe đến đó, Diệp Trần đã hiểu. Thế nhưng, nàng không muốn nói tiếp, mà lại hỏi: “Cô nương năm đó để quân thích đâu rồi?”

Thiếu Hoa ngẩn người, y không ngờ Diệp Trần lại hỏi chuyện này.

Im lặng một hồi lâu, tới lúc Diệp Trần tưởng rằng y sẽ không nói thì Thiếu Hoa bỗng đáp: “Chết rồi.”

Không ngờ tới kết cục này, Diệp Trần ngẩng vội lên nhìn, Thiếu Hoa cười cay đắng: “Trong quá trình Đông Lăng phong ấn ma thần, để làm ma thần trọng thương, nàng tự bạo mà chết.”

Từng chữ y nói đều rất gian nan.

Nhưng chỉ cần Thiếu Hoa nói đến thế, Diệp Trần liền hiểu ngay lập tức.

Năm đó nữ chiến thần Thư Vọng cùng hợp lực phong ấn ma thần với Đông Lăng là nữ nhân như lửa như gió, từng khiến người người trên thiên giới khuynh đảo vì nàng.

Chuyện Đông Lăng phong ấn ma thần vẫn luôn chỉ là truyền thuyết dã sử nhưng chuyện Thư Vọng tự bạo làm ma thần trọng thương thì được ghi chép rõ ràng trong sách sử thiên giới.

Diệp Trần mấp máy môi, chỉ nói ra được một câu: “Xin lỗi.”

“Chuyện đã qua rồi.” Thiếu Hoa xua tay, “Nay ta tới kể cho người nghe chuyện này là vì muốn nhắc nhở người một câu.”

“Ta biết Đông Lăng đã hy sinh rất nhiều vì thiên giới, nhưng mà,” Thiếu Hoa mím môi, rất khó để nói ra, “nếu quả ma thần có dấu hiệu thức tỉnh thì Đông Lăng vẫn phải từ nhiệm vị trí Thái Sơn phủ quân. Thường xuyên tiếp xúc với âm khí không tốt.”

Diệp Trần cười: “Ta tưởng đế quân sẽ bắt ta rời xa chàng.”

Thiếu Hoa uống một ngụm rượu, mắt nhìn xa xăm: “Ta cũng có người mình yêu, ta biết đó là cảm giác thế nào.”

“Người sẽ liều mạng để ở bên người đó, bất chấp phải bỏ ra bao nhiêu công sức, bất kể có gian nguy, hiểm trở thế nào, người sẽ vẫn luôn cảm

thấy bản thân có thể chiến thắng, có thể tạo nên kỳ tích. Ta trước nay vẫn luôn tin Đông Lăng.” Thiếu Hoa giãn mày, nở nụ cười, “Dù thế nào thì Đông Lăng cũng là Đông Lăng cơ mà.”

Nghe bảo vậy, Diệp Trần cũng cười theo.

Trong lúc hai người trò chuyện, Diệp Trần nhìn thấy xa xa có người đang tới, tóc cài ngọc trâm búi giản dị trên đỉnh đầu, trường bào khoác ngoài màu xanh, thấp thoáng nhìn thấy màu trắng của y phục mặc trong tương phản màu sắc, tôn nhau lên.

Chàng che một chiếc dù có vẽ trúc xanh, đi dưới mưa phùn, xuyên qua dòng người, thông dong bước tới.

Trời đã tối, đèn lồng treo thành dãy, người đi đường vội vã, ai cũng mong sớm được về nhà.

Chàng nổi bật giữa đám đông, nhìn một cái là thấy ngay cao sang bất phàm.

Chàng đi tới dưới khung cửa sổ của quán rượu Diệp Trần ngồi. Diệp Trần ngồi ngay sát, cúi xuống là có thể nhìn thấy chàng.

Chàng che ô, ngược lên nhìn Diệp Trần, ánh đèn và mưa phùn đậu lại trên mặt chàng, mặt chàng giãn ra, cười dịu dàng.

Nụ cười ấy rực rỡ, phong lưu, y như thể chứa hết những gì đẹp đẽ nhất trong thiên hạ.

Diệp Trần bất giác nở nụ cười, nàng bật người nhảy thẳng từ tầng hai xuống giữa tiếng kêu giật mình kinh hãi của mọi người, nhanh nhẹn đáp xuống trước mặt Đông Lăng.

Đông Lăng nghiêng ô che đầu nàng, giọng nhẹ nhàng: “Ta thấy đổ mưa nên bung dù tới đón nàng.”

Diệp Trần ngửa đầu nhìn chàng, trong mắt chàng có mưa phùn lất phất, ánh sáng dịu êm.

Nàng không nhịn được hỏi: “Đông Lăng, chúng ta sẽ bạc đầu giai lão chứ?”

Đông Lăng đưa tay giữ chặt nàng, bàn tay rộng và ấm áp của chàng kéo nàng đi về phía ngoại thành.

“Ta không biết liệu có bạc đầu giai lão hay không,” giọng Đông Lăng trầm ấm, bình thản, “nhưng ta có thể hứa với nàng, sinh tử không rời.”

*bạc đầu giai lão nguyên gốc là “bạc đầu giai lão” 白头偕老, nghĩa đen là trắng đầu, cùng già, nghĩa là vợ chồng sống hòa thuận với nhau tới già, là một câu chúc trong văn hóa Trung Quốc, chúc cho hôn nhân hạnh phúc. Chữ “giai” này có nghĩa là “đều”, “cùng”, không phải chỉ người đẹp như trong “giai nhân”.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

157. Chương 157: Chi Tử Vu Quy 28

Diệp Trần không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn chàng như có điều muốn nói nhưng một câu cũng chẳng thốt nên lời.

Nàng hiểu người đàn ông này, lời đã nói ra, chàng đều sẽ thực hiện.

Chàng cũng muốn bạc đầu giai lão nhưng chàng không nói ra được. Nghe chàng bảo sinh tử không rời, vậy mà nàng lại cảm thấy, cũng không sao.

Hai người họ nắm tay, đi thẳng ra ngoài thành. Diệp Trần nghĩ ngợi rồi bảo: “Đông Lăng, hay là, chàng đừng làm Thái Sơn phủ quân nữa.”

Đông Lăng cười: “Thiếu Hoa nói với nàng à?”

“Ừ.”

Diệp Trần cúi đầu, ừ một tiếng: “Nghe nói như vậy sẽ tốt hơn.”

“Thực ra,” Đông Lăng bình thản đáp, “cũng chẳng khác gì nhau. Ngoại trừ Đông Cực cung ta ở, trên đời này, có nơi nào không tiêm nhiễm nhân quả thế tục. Có ham muốn thì sẽ có ác, có ác... Có ở Minh phủ hay không cũng đâu có gì khác nhau?”

“Thế,” Diệp Trần bậm môi, “chàng cứ ở trong Đông Cực cung đi không được sao?”

“Cả đời không ra ngoài sao?”

Đông Lăng nhìn nàng, Diệp Trần bàng hoàng.

Cả đời không ra ngoài, thực ra, đấy cũng là một kiểu giam lỏng biến tướng.

Vì chúng sinh thiên hạ, Đông Lăng đem thân ra làm bình giam ma thần, giờ còn vì thế mà giam lỏng chàng...

Diệp Trần không thể nói ra lời như vậy. Đông Lăng mỉm cười.

Sự do dự ấy khiến chàng thấy thích thú, chàng ôn tồn bảo: “Thực ra, vậy cũng không sao. Chẳng qua là,” chàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt của nàng, giọng dịu dàng, “ta không thể bỏ nàng.”

Diệp Trần ngơ ngác ngẩng đầu, trong mắt nàng có mưa bụi rơi, đôi mắt trong veo như một đứa trẻ.

Đông Lăng nhìn người con gái ấy, chàng thấy, điều chàng dùng cả đời mình để bảo vệ, che chở, là thiên hạ có người con gái này, là chúng sinh giống như nàng ấy, cho dù chết, chàng cũng cam lòng làm.

Rất nhiều điều chàng không nói với nàng.

Tỷ như năm đó chàng từng rất thích nàng.

Và tỷ như, chàng không sợ tu hành một mình ở Đông Cực cung, chàng sợ là, một khi chàng đề xuất muốn thôi chức Thái Sơn phủ quân, Thiên Đế ắt sẽ phát hiện ra bất thường của phong ấn trong người chàng. Với cách hành sự cứng rắn của Thiên Đế, e là sẽ gây bất lợi cho Diệp Trần.

Chàng trân trọng tình cảm này.

Chàng biết như thế là không lý trí, đáng ra không nên để tình cảm riêng tư lên trên thiên hạ chúng sinh, nhưng chàng không khống chế được bản thân, chàng rất muốn giữ chặt tay nàng, rất muốn bầu bạn bên nàng. Trời mưa đi đưa ô cho nàng, trời lạnh phủ thêm cho nàng lớp áo.

Đây là hạnh phúc muôn nghìn năm qua chàng chưa từng có, Muôn nghìn năm qua, chàng vẫn luôn cầm kiếm che chở cho chúng sinh thiên hạ. Vậy nên, chàng mới nghĩ, liệu có thể để chàng phóng túng một lần được không?

Để chàng được sống như một người bình thường, ở bên người mình yêu, nắm tay ngắm cảnh núi sông, không hỏi tới chuyện chúng sinh.

Diệp Trần làm sao biết trong lòng chàng đang chất chứa nhiều điều nghĩ suy như vậy, nàng cứ thế bên chàng, tin tưởng chàng vô điều kiện.

Nàng vẫn luôn cho rằng, Đông Lăng nhất định có cách của riêng chàng. Thế nhưng, điều nàng không dám nghĩ là, có thể Đông Lăng cũng không có cách nào. Là một yêu vật biến thành thần tiên, nàng không mang nặng cảm giác trách nhiệm đến thế. Giữa chúng sinh thiên hạ và Đông Lăng, nàng không thể nhìn Đông Lăng vì về bên kia mà mãi mãi bị giam ở Đông Cực cung, cô đơn tới chết.

Hai người không làm đại lễ thành hôn nhưng Đông Lăng đi đâu cũng đưa Diệp Trần theo, tiên giới tất nhiên tự hiểu, vị này chính là đế hậu trong truyền thuyết.

Hai người cùng nhau đi rất nhiều nơi. Trước mặt mọi người, Đông Lăng luôn giữ hình tượng kiêu ngạo, lạnh lùng, nhưng cũng có đôi lúc chàng không khống chế nổi, mắt nhuộm màu máu.

Trước nay chàng luôn không chịu để Diệp Trần nhìn thấy chàng như vậy. Mỗi lần trong lòng trở nên nóng nảy, chàng sẽ vội rời đi. Diệp Trần biết ý chàng không muốn để người khác nhìn thấy tình trạng thảm hại của

mình nhưng Diệp Trần cũng sợ chàng gặp chuyện không may nên lần nào cũng phải lén đi theo sau quan sát từ xa.

Mới đầu, Đông Lăng chỉ mất tỉnh táo chốc lát, dần dần, thời gian không tỉnh táo ngày càng dài lên.

Sau khi Đông Lăng ý thức được bản thân không kiểm soát được trong lúc mất tỉnh táo, chàng bèn nhờ Thiếu Hoa dùng huyền thiết nghìn năm rèn cho mình một bộ xích tay xích chân.

Lúc chàng nhận ra mình nóng nảy bèn trốn vào sơn động không người ở đâu đó gần đấy rồi bày pháp trận, tự đeo xích tay xích chân vào cho mình.

Lần đầu tiên chứng kiến Đông Lăng như vậy, Diệp Trần run cả người. Lúc Đông Lăng hoàn toàn mất ý thức, mắt đỏ rực, liều mạng xông về phía nàng nhưng bị xích sắt cản lại. Diệp Trần chứng kiến cảnh tượng con người cao quý phi phạm ấy hung dữ như súc vật bị trói, mắt rừng rưng lệ, nàng cắn chặt răng, không nói một lời.

Nàng nghĩ, Đông Lăng nhất định không muốn mình nhìn thấy chàng như vậy. Vậy nên, Diệp Trần xoay người bỏ ra ngoài, đứng canh ngoài cửa sơn động.

Nàng nghe thấy bên trong có tiếng gầm gừ như dã thú, trái tim như bị mũi dao sắc rạch nát.

Chờ cho trong động không còn nghe thấy tiếng nữa, Diệp Trần mới dùng thần thức kiểm tra xem Đông Lăng đã tỉnh chưa rồi nhanh chóng bỏ đi, quay lại chỗ lúc đầu hai người tách ra.

Đông Lăng lần nào cũng chỉnh trang bản thân sạch sẽ, phong độ rồi mới xuất hiện trước mặt nàng. Nàng vờ như không biết chàng đi đâu, cười

túm túm hỏi: “Đông Lăng, có phải chàng giấu ta đi vụng trộm bên ngoài không?”

Đông Lăng vội giữ tay nàng, bày tỏ lòng son: “Phu nhân xinh đẹp nhường này, trong mắt Đông Lăng không còn ai khác.”

Lần nào Đông Lăng cũng làm rất tốt nhưng thời gian chàng không tinh tảo ngày một dài. Diệp Trần không dám đưa chàng đi tới chỗ xa. Mỗi lần Đông Lăng cảm thấy mình không kiểm soát được tà khí, chàng liền nhốt mình lại. Diệp Trần đứng ngoài cửa, lắng tai nghe tiếng động bên trong, không nói tiếng nào.

Có lần Diệp Trần phát hiện có tiếng động lạ, sốt ruột đi vào trong mới thấy Đông Lăng đang tự dùng pháp thuật làm tổn thương mình. Diệp Trần xót xa lao tới, giữ tay Đông Lăng lại, quát: “Buông tay!”

Đông Lăng phớt lờ nàng, mắt đỏ rực, ấy nhưng, Diệp Trần vẫn nhìn ra trong đó chứa chất đau đớn, van nài.

Trong chớp mắt ấy, nàng cảm thấy trái tim mình đau nhói, nàng bỗng cảm thấy, thà rằng những đau đớn này là ở trên người mình.

Nàng đè tay chàng lại nhưng nàng sao cản nổi được Đông Lăng? Thế là nàng nhào luôn tới, ôm ghì lấy chàng.

Thuật pháp của chàng bị cơ thể nàng cản lại nhưng cũng trong nháy mắt ấy, Đông Lăng bỗng có phản ứng.

Đôi mắt chàng thoáng tỉnh táo, Diệp Trần nhận thấy thế, nàng ngừng đầu nhìn nhưng rồi Đông Lăng nhanh chóng nóng nảy trở lại, chẳng qua là lần này chàng không tự làm mình bị thương nữa mà kiềm nén, rên rỉ như một con thú bị đau.

Nước mắt từ hốc mắt Diệp Trần trào ra, nàng ôm chàng, nâng mặt chàng lên, hôn môi chàng.

Nước mắt của hai người trộn lẫn vào nhau, động tác của chàng rất nóng vội, nàng biết chuyện này xét ở một mặt nào đó có thể giúp chàng sớm tỉnh táo lại, nàng không nói gì, bị động chịu đựng hết thảy.

Chàng đè nàng xuống, lần này có lẽ vì đã biết nàng đã nhìn thấy nên chàng chẳng kiêng nể gì, giống như một con thú hoang không biết tiết chế, hết lần này lại thêm lần khác.

Nàng cảm thấy đau nhưng vẫn cắn răng không nói. Móng tay chàng rất sắc, nó cào lên da thịt của nàng, máu tươi chảy ra, kích thích dục vọng sôi trào.

Chàng cắn đầu vai nàng, máu chảy vào trong miệng, khiến chàng thấy dịu đi trong khoảnh khắc.

Không biết ban ngày hay đêm tối, bình minh hay hoàng hôn.

Tới lúc Đông Lăng tỉnh táo hẳn, Diệp Trần ở cạnh chàng đã ngất đi tự lúc nào.

Vết thương đầy khắp người nàng, người dưới cũng rất thê thảm. Đông Lăng lẳng lặng nhìn nàng, không nói một tiếng nào.

Chàng bỗng hiểu, cô nương này, hẳn là đã biết rồi.

Chàng những tưởng mình đã giấu diếm đủ kỹ càng, làm đủ tốt, thế nhưng, người đó lại thông minh nhường ấy, nàng đã sớm biết rồi. Chẳng qua nàng theo ý chàng, chàng không muốn nàng biết nên nàng cũng giả vờ không biết.

Đây là một dạng thông minh tốt cùng, ân cần và dịu dàng.

Đông Lăng nhìn người nằm bên mình, trong thoáng chốc bỗng hoàn toàn tỉnh táo.

Chàng nghĩ, không nên như vậy.

Chàng không nên làm người này bị thương, không nên đã biết có thể làm nàng bị thương còn cứ muốn làm gì thì làm, không chút kiêng dè.

Chàng tháo xiềng tay xiềng chân, dùng pháp thuật chữa trị hết vết thương trên người Diệp Trần rồi ôm nàng về phòng.

Diệp Trần mơ mơ màng màng mở mắt, thấy mình nằm trong lòng chàng, nàng vòng tay lên ôm lại chàng, nhẹ nhàng hỏi: “Chàng tỉnh rồi à?”

Đông Lăng nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, khàn khàn bảo: “Xin lỗi.”

“Không sao.” Diệp Trần tựa vào ngực chàng, lắng nghe tiếng tim chàng đập, “Ta thích.”

Tất cả của chàng, nàng đều thích.

Thế nhưng, lần này, chàng không tin nữa. Chàng biết Diệp Trần rất sợ đau, cho dù chỉ bị chiếc lá cửa rách một chút ở đầu ngón tay, nàng cũng có thể rên rỉ cả buổi.

Đông Lăng không nói gì, chàng đặt nàng xuống giường, bảo với nàng: “Ngủ đi một giấc, nhé?”

Nói xong, chàng đứng dậy, đang định ra ngoài, Diệp Trần giữ chàng lại, nắm tay hỏi: “Chàng muốn đi đâu?”

“Ta...”

“Nói thật!”

Diệp Trần cao giọng. Mặt Đông Lăng dài ra, chàng im lặng một lúc rồi đáp: “Đông Cực cung.”

“Khi nào thì về?”

Đông Lăng không đáp, Diệp Trần liền hiểu ngay: “Không về có phải không? Chàng định cả đời ở trong Đông Cực cung phải không?”

“Thế cũng không sao.” Diệp Trần đứng thẳng dậy ôm chàng, “Dù sao chàng cũng sẽ học được cách kiểm soát bản thân, chàng sao có thể ở trong Đông Cực cung cả đời được.”

Đông Lăng cúi đầu, người sau lưng trao cho chàng hơi ấm.

Diệp Trần không nhận được bật khóc.

Nàng nhẫn bao nhiêu lâu, bao nhiêu năm, nàng ngày ngày đêm đêm ở cạnh chàng mà chẳng nói được gì, vậy nhưng chưa bao giờ nàng thấy tủi thân như thế này.

“Chàng ở trong Đông Cực cung, có người bắt nạt ta thì sao?”

“Bọn họ không dám.” Giọng Đông Lăng khàn khàn, “Bọn Thiếu Hoa sẽ giúp đỡ nàng.”

“Ta nhớ chàng thì sao?”

“Vậy thì tới Đông Cực cung thăm ta.”

“Ta một mình cô đơn thì sao?”

“Ta sẽ dẫn Thiếu Hoa ở bên nàng.”

“Ta xót chàng thì sao?”

Lời này cuối cùng cũng khiến Đông Lăng không trả lời được nữa. Diệp Trần siết chặt vòng tay, nước mắt thấm ướt y phục của chàng: “Hề nghĩ rằng cả đời này chàng sẽ bị giam ở đó, đời của thần tiên dài biết bao, ngàn năm, vạn năm, chàng vĩnh viễn chỉ có thể quanh quẩn trong góc trời đó, trong lòng ta liền thấy đón đau.”

“Hề nghĩ rằng chàng chẳng làm gì sai, thậm chí chàng còn cứu cả chúng sinh thiên hạ nhưng lại phải chịu kết cục như thế, trong lòng ta đón đau vô cùng.”

“Đông Lăng,” nàng ngửa đầu nhìn chàng, “chàng tìm cách không chế hãm, tìm cách không làm tổn thương ta, được không?”

“Đừng mới bắt đầu đã vội đầu hàng, ta không chờ chàng cả đời được đâu.”

Suốt đời trông ngóng từ xa, nàng không làm nổi.

Trái tim Đông Lăng run rẩy, ý định rời đi tiêu biến.

Lòng can đảm cứ yếu dần rồi tan thành mây khói qua từng lời của Diệp Trần. Chàng chợt phát hiện, hóa ra chàng chẳng thể cự tuyệt được yêu cầu nào của nàng.

Chàng thở dài, không biết phải làm sao: “Vậy nàng phải nhớ, sau này lúc ta bị ma thần chiếm đoạt cơ thể, đừng tới gần ta.”

“Phải là chàng nhớ chứ.” Diệp Trần ngẩng đầu lên nhoẻn cười, “Hề nhìn thấy ta thì phải nhớ tỉnh táo lại.”

Đông Lăng quay người lại nhìn nàng, nàng vừa mới khóc, nước mắt xen lẫn nụ cười, trông vừa thương vừa yêu. Chàng cọ cọ mặt nàng, không nhịn được bảo: “Xấu quá.”

“Thế thì tiếc thật.” Diệp Trần chặc chặc mấy tiếng, “Nương tử của chàng là vậy đấy.”

“Cũng được,” Đông Lăng ra vẻ trầm tư, “nàng xấu như thế, ta lại đẹp thế này, coi như là bổ sung cho nhau.”

Diệp Trần đẩy chàng một cái, Đông Lăng kéo lại nàng vào lòng.

Chàng lẳng lặng ôm nàng, có vô vàn điều muốn nói nhưng trong chớp mắt được ôm người ấy trong vòng tay, chàng cảm thấy, thực ra cũng không quan trọng.

Kể từ sau đó, mỗi lần Đông Lăng cảm thấy nóng nảy, chàng chẳng phải né tránh Diệp Trần nữa, bày trận pháp ngay trước mặt nàng, bảo Diệp Trần tránh chàng lại.

Diệp Trần không đi, chàng nhìn Diệp Trần mà chẳng biết phải làm sao.

Cuối cùng, chàng đành phải giục: “Quay đầu đi.”

Diệp Trần gật đầu, chẳng bao lâu sau, chàng liền nghe thấy sau lưng có tiếng gầm gào.

Nàng không thấy sợ, cứ im lặng nhìn người nam tử như dã thú đó rồi thoát y phục, bước tới, ôm lấy chàng.

Tình dục trộn lẫn sát dục, nàng hoàn toàn không phản kháng, chỉ ôm chàng dịu dàng, gắng sức, tin tưởng giao phó.

Vài lần suýt thì chàng đã giết nàng nhưng chàng đều dừng tay.

Tới lúc Đông Lăng tỉnh táo lại, chàng không dám đụng vào nàng.

Diệp Trần từ từ tỉnh lại, thấy Đông Lăng ngồi trong góc, gục đầu, tóc che khuất mặt.

Nàng chống người đứng dậy, tới định kéo chàng nhưng chàng lại hốt hoảng lùi người.

“Sao thế?”

Diệp Trần không biết phải làm sao. Đông Lăng ngẩng đầu lên: “Nàng không nên tới.”

“Chàng đâu có giết ta.”

Diệp Trần bình thản đáp: “Chàng nhận ra ta.”

“Nàng đã thành ra thế này,” Đông Lăng cuộn chặt nắm đấm, “chẳng lẽ nàng còn định nói với ta là nàng thích thế hay sao? Ta không tin, không tin chữ nào hết!”

“Diệp Trần,” chàng bình tĩnh nói với nàng, “ta thế này, nàng nên rời xa ta.”

Diệp Trần im lặng, chăm chú nhìn người được người người kính ngưỡng trước mặt. Nàng gục đầu, đặt tay lên miệng vết thương trước ngực.

“Đông Lăng,” nàng điềm đậm gọi, “ta đau lắm.”

“Ta bôi thuốc cho nàng.” Đông Lăng vừa nghe vậy liền sốt ruột, vội tới gần. Thế nhưng, vừa lại gần Diệp Trần thì liền bị nàng giữ tay, tuy nàng chỉ cầm hờ nhưng chàng cũng không dám giãy. Diệp Trần nhìn chàng bằng ánh mắt xót xa: “Hễ nghĩ rằng Đông Lăng của ta biến thành thế này là ta lại thấy trong lòng cực kỳ đau đớn.”

“Đông Lăng của ta phải là người tin tưởng bản thân nhất thiên hạ này.”

Nàng vuốt tóc chàng, vẽ mặt dịu dàng mà kiên định: “Đông Lăng của ta luôn cảm thấy bản thân không gì là không làm được, không sợ hãi, không e dè, bề ngỗ trước chúng sinh, được người người ngưỡng vọng.”

“Những chuyện không thể, vào tay chàng ấy liền trở thành có thể, trong thế giới của chàng ấy, chàng ấy muốn gì là có đó, muốn gì là làm đó. Không phải như bây giờ, bị ma thần tra tấn, thấp thỏm lo âu.”

“Vì sao không chịu tin tưởng chính mình chứ?”

Nàng chăm chú nhìn chàng: “Ta vẫn luôn tin chàng, chàng nhất định sẽ không làm hại ta, nhất định có thể khống chế được ma thần. Tại sao chàng lại tự từ bỏ bản thân?”

Đông Lăng im lặng, chàng nhìn nàng, cảm nhận hơi ấm trong tay.

Một lúc sau, cuối cùng chàng đáp: “Bởi vì, ta cũng đau lòng.”

“Thấy nàng bị thương, ta không thể tin nổi là do ta.”

“Nhưng ta không lừa chàng đâu,” Diệp Trần ôm chàng, “ở bên cạnh chàng, ta rất vui vẻ. Bất kể xảy ra chuyện gì, chỉ cần là ta và chàng cùng nhau đối mặt, ta đều cảm thấy không có gì phải sợ hãi cả. Nếu thiếu vắng chàng, con đường này, ta chẳng đi nổi nữa.”

Đông Lăng không cách nào đáp lời nàng.

Chàng bỗng cảm thấy, đẩy người này ra, thật là tàn nhẫn.

Dũng khí bỗng trào dâng cho chàng can đảm, chàng bỗng cảm thấy, mình có thể làm được.

Chàng có thể khống chế ma thần, thậm chí sẽ có một ngày, chàng có thể đánh bại hần nó, nắm nó trong tay, thậm chí là tiêu diệt nó.

Chàng hít sâu một hơi, đưa tay về một phù chú, rồi kéo tay Diệp Trần lại, khảm phù chú lên tay nàng.

Diệp Trần không biết nó là gì. Đông Lăng bèn giải thích: “Nếu có ngày, ta làm chuyện không nên làm, nàng hãy dùng thứ này...”

Chàng nhìn thẳng vào nàng, nghiêm túc nói: “Giết ta.”

Diệp Trần ngẩn người, Đông Lăng dạy khẩu quyết cho nàng, thông thả giải thích: “Đây là chú khắc trong tim ta, giờ ta đã luyện hóa mình và ma thần thành một thể, nếu ta chết, ma thần ắt cũng sẽ diệt theo. Nếu ngày sau, ta thực sự không khống chế được mình...”

Đông Lăng mỉm cười: “Ta giao mạng lại cho nàng.”

“Không có ngày ấy đâu.”

Diệp Trần cúi đầu nói: “Sẽ không đâu.”

Đông Lăng im lặng, ôm nàng vào lòng, không nhiều lời thêm nữa.

Quãng thời gian sau đó, chàng không để Diệp Trần xa mình. Lần mất tỉnh táo tiếp theo, Diệp Trần vẫn ở bên chàng như những lần trước.

Chàng ra sức cố thức tỉnh mình, cố gắng kiểm soát cơ thể. Dưới sự nỗ lực, chàng từng có lại được tỉnh táo trong khoảnh khắc, rồi lại nhanh chóng bị thất thế.

Có điều, số lần như vậy ngày càng nhiều hơn. Diệp Trần và chàng bắt đầu cảm thấy, có lẽ sẽ có một ngày, họ thực sự có thể kiểm soát được ma thần.

Có lần, trong lúc mơ màng, chàng nghe được tiếng của Diệp Trần.

Diệp Trần gọi tên chàng bằng giọng nức nở, nghe rất đau lòng.

Trong lòng chàng rất sợ, chàng liều mạng xâm nhập vào trong thức hải của bản thân, sau đó “nhìn thấy” mình đang làm gì.

Diệp Trần quỳ gối dưới người chàng, bị chàng túm tóc.

Vì quá lâu, nàng bị đau, nhưng chàng vẫn không thả ra.

Thả ra... Thả nàng ra...

Đông Lăng liều mạng cướp lại quyền kiểm soát, chàng nhìn dáng vẻ đau đớn của nàng, trong lòng vừa khổ tâm vừa sốt ruột.

Giữa lúc mịt mù, Diệp Trần bỗng cảm thấy có gì đó rơi lên lưng mình, nàng ngoái lại nhìn, là chàng, chàng khóc.

Dường như chàng tỉnh, dường như lại không.

Động tác của chàng hơi do dự một chút, đôi mắt chàng ánh lên sự đôn đáo và tuyệt vọng.

Ánh mắt ấy đâm vào trái tim Diệp Trần, nàng chống người, muốn quay lại hôn chàng.

Chàng cúi xuống, môi hai người quần quýt lấy nhau. Diệp Trần dịu dàng nhìn chàng, kề vào tai chàng nói khẽ: “Đừng buồn, ta không đau.”

Ta không đau.

Sao không đau cho được.

Đông Lăng nghĩ, nhất định là nàng đau lắm nhưng nàng vẫn cố an ủi chàng, quan tâm chàng.

Lời ấy kích thích chàng phát điên, chàng liều lĩnh lao vào thức hải của bản thân, ôm thái độ gần như liều mạng.

*thức hải 识海 nghĩa đen là biển hiểu biết, chỉ toàn bộ những hiểu biết mệnh mông như biển cả trong mỗi người, trong truyện tiên hiệp thì nó đại diện cho ý thức và toàn bộ thông tin mà não bộ có.

Ma thần có vẻ như bị chàng làm kinh hãi, trong nháy mắt, Đông Lăng bỗng tỉnh táo lại.

Động tác của chàng khựng lại, chàng nhìn người bên dưới, Diệp Trần phát hiện ra chàng đã trở lại bèn nín khóc, cười hỏi: “Chàng tỉnh rồi à?”

Đông Lăng nhìn Diệp Trần, động tác của chàng nhẹ dịu, khoan thai, chàng khom lưng, ôm lấy nàng.

Khoảnh khắc ấy, chàng bỗng cảm nhận được, chàng thực sự vô cùng yêu người con gái này.

“Tiếp tục nhé?”

Chàng hỏi. Diệp Trần cười tươi rói: “Được thôi.”

Sau lần này, thời gian giữ được tỉnh táo của Đông Lăng tăng hẳn lên.

Nhiều khi, Đông Lăng thậm chí còn nghĩ, phải chăng là mình bị ảo giác, thực ra trong người chàng không có ma thân trú ngụ như chàng nghĩ. Diệp Trần cũng phát hiện ra sự thay đổi của Đông Lăng, thấy chàng ổn định hơn, nàng cười hỏi: “Có muốn tới nhân gian thăm thú không?”

Đông Lăng nhận lời. Đã lâu rồi họ không ra ngoài chơi.

Hai người hóa thành một đôi phu thê phàm nhân, xuất hiện trên một con đường của trấn nhỏ.

Lúc hai người tới, mọi người đang đi theo một nữ tử.

Nữ tử kia bị nhốt trong cũi, mọi người ném đủ thứ vào người nàng ta. Dung nhan mỹ miều của nàng ta xuất hiện trong trấn nhỏ, khiến người mê mẩn mất hồn.

Thế nhưng, lúc này đây, xiêm y của nàng ta đã bị người xé rách, không khó để biết nàng ta đã gặp phải chuyện gì. Mọi người nhục mạ nàng ta, ném các thứ vào người nàng ấy, nàng ấy thì vẫn mãi ngẩn ngơ, đôi mắt thất thần.

Diệp Trần và Đông Lăng đi theo chiếc xe ngựa ấy, qua lời của dân chúng mà biết được, nữ tử ấy là tiểu thiếp của một hương thân chốn này, nàng ta tư thông với kẻ dưới, có mang, bị phát giác vẫn cứng đầu không chịu khai tên gian phu ra, bảo vệ hân, để mình bị lôi đi nhốt vào lồng heo.

*hương thân 乡绅 “hương” là quê, làng, “thân” là cái đai áo to của các quan lại, trí thức phong kiến ngày xưa. Hương thân là để gọi các vị có chức sắc trong làng.

Diệp Trần cau mày, muốn xen vào chuyện này nhưng sống chết có số, mệnh số mỗi người có trời định sẵn, đây là nguyên tắc làm việc nhất quan của thần tiên.

Đông Lăng nhìn ra sự phẫn nộ của Diệp Trần, chàng ôn tồn bảo: “Nếu nàng muốn xen vào cũng không sao. Sống chết của nàng ta do Minh phủ định, ta về sửa lại sổ sinh tử là được.”

Đông Lăng nói nghe dễ vậy nhưng Diệp Trần hiểu, nhân nào quả ấy, Đông Lăng sửa sổ sinh tử, trái với ý trời, ắt sẽ phải chịu phạt.

Chẳng qua Đông Lăng có pháp lực thâm hậu, phạt một chút ấy cũng chẳng đáng gì.

Thế nhưng, Diệp Trần không muốn Đông Lăng phải chịu phạt vì chuyện không đáng có. Nàng thở dài, lắc lắc đầu: “Mệnh số cả rồi, không

xen vào được. Có kiếp trước thế này, kiếp sau nàng ta sẽ được sống tốt thôi.”

Đông Lăng gật đầu. Hai người đi theo xe ngựa ra tới bờ sông. Từ xa Diệp Trần đã ngửi thấy mùi, Đông Lăng thấy mùi nàng hấp háy bèn cười: “Muốn ăn à?”

“Ừ.”

Diệp Trần gật đầu, Đông Lăng bèn đáp: “Để ta đi mua.”

Nói xong, Đông Lăng liền lách qua đám người đi mất. Diệp Trần đứng một mình tại chỗ nhìn nữ tử kia bị lôi ra khỏi cũi.

Nàng ta bị cột vào đá tảng, đúng vào lúc ấy, một nam tử lao ra khỏi đám đông, quát lên: “Thả nàng ấy ra! Thả ra!”

Nữ tử kia tỏ ra sợ hãi, rõ ràng không đồng ý chàng ta hành động như thế.

Đám người xung quanh đã sớm biết, một cụ già tuổi gần sáu mươi chỉ quải trượng vào người đó mà mắng: “Vậy mà lại là mày! Mày là tình nhân của ả phồng!”

Nói xong, ông cụ vung tay, chỉ vào chàng ta: “Đánh! Đánh mạnh vào cho ta!”

“Thả nàng ra! Để ta, muốn dìm thì dìm ta đây này!”

Chàng trai kia mặc kệ tất cả, cứ thế lao về phía nữ tử.

Nữ tử bị trói hết tay chân, tay chân bị cột vào một tảng đá lớn, miệng bị nhét vải, mắt nhìn trừng trừng về phía người nam tử.

Nam tử kia bị người ta đè xuống đất, đánh túi bụi.

Còn nữ tử kia thì bị đẩy ra tới mép sông.

Nàng ta liều mạng giãy dụa, lão già ra lệnh đánh nam tử kia tức giận, tát hai tát rồi đẩy thẳng nàng xuống sông.

Nam tử kia thấy nàng bị đẩy xuống sông, nổi điên lên cũng lao về phía đó, nhảy theo xuống.

Sau đó không thấy chàng ta nổi lên nữa.

Diệp Trần lẳng lặng nhìn hết thấy, cảm thấy bi thương, cảm xúc trong lòng nghẹn lại, cuối cùng không chịu nổi, bèn nhảy luôn xuống sông tìm hồn phách hai kẻ đó.

Sông này từng chìm chết vô số nữ tử bị oan, có thể nói là oan hồn khắp chốn.

Diệp Trần vừa nhảy xuống sông liền biết là chẳng lành, nơi này không ngờ lại là chỗ tụ âm! Nàng vội vàng nghĩ kế thoát ra nhưng những oan hồn kia cứ quần tới. Diệp Trần biết họ đều là những kẻ đáng thương, không nỡ đánh tan hồn phách của họ, đành phải niệm chú chuyển sinh để độ hóa.

Trong lúc nàng đang độ hóa oan hồn, Đông Lăng đi mua điểm tâm về, không thấy Diệp Trần đâu.

Chàng hỏi người đứng gần đó: “Cụ có thấy cô nương áo xanh vừa mới đứng đây đâu rồi không?”

Đối phương còn chưa trả lời thì trong đầu Đông Lăng đã ủa tới vô vàn câu đáp.

“Nàng bị trói vào đá chìm xuống sông rồi.”

“Trong lúc ta đi khỏi, nàng bị cột vào cây, chết chỉ còn tro xương.”

“Cuộc đời này không phải ta chọn, phụ mẫu thế nào không phải ta chọn, trượng phu cũng không phải ta chọn, ta muốn chọn một lần cũng phải đền mạng hay sao?!”

“Ta rất hận.”

“Ta rất hận.”

Vô vàn những câu đáp tràn vào đầu Đông Lăng. Oán hận, đau đớn của oan hồn dưới sông ào ào chảy vào trong óc chàng.

Đông Lăng cảm thấy những nữ tử này dường như đều là Diệp Trần, những gì họ trải qua, dường như chính là những gì Diệp Trần trải qua.

Chàng không cho phép ai đối xử như vậy với nàng...

Trong lúc hoảng hốt, dường như chàng nhìn thấy ký ức của Mạc Vô Tà.

Vào cái đêm ấy, hắn ta tuyệt vọng, đón đau.

Những bi hoan chàng từng chứng kiến hiện lên trong đầu chàng, tựa như chính chàng là họ.

Đông Lăng không chống đỡ nổi, đau đớn thét lên.

Ngay lúc ấy, Tử Quy hiện ra, cửa ngang yết hầu kẻ đứng bên.

Sau khi gặp máu, mùi máu kích thích Đông Lăng tới đỉnh điểm. Đông Lăng không giữ được lý trí, linh lực bành trướng từ người chàng, lao về phía dân chúng xung quanh.

Tiếng rên xiết của họ như sự cứu rỗi với chàng.

Đầu chàng trống rỗng, chỉ còn máu tươi và giết chóc.

Tử Quy lao vun vút xuyên qua đám người, Đông Lăng đi về trước.

Nơi chàng đi qua, máu tanh nhuộm đỏ.

Thế nhưng, chàng không hề nhận ra, tà khí vờn quanh cơ thể, như bước ra từ địa ngục.

Mây sét nhanh chóng tụ tập trên đỉnh đầu của chàng. Chàng giẫm lên máu tanh vẫn thấy không đủ, không hề đủ.

Diệp Trần đang siêu độ vong hồn dưới sông bỗng thấy mặt sông nổi sóng. Nàng đẩy nhanh tốc độ đồng thời nổi lên trên, vừa siêu độ vừa tìm cách thoát khỏi sự bám riết của oan hồn, cuối cùng cũng lên được tới bờ.

Thế nhưng, vừa lên tới bờ, nàng liền giật mình.

Xác nằm ngang dọc, máu chảy thành sông, đúng là thế này.

Vong linh bay phiêu dạt xung quanh, nàng biết tuyệt đối không thể để những vong linh này đi qua cầu Nại Hà. Diệp Trần sốt sắng gọi Thiếu Hoa: “Thiếu Hoa để quân mau tới Minh phủ đi, phạm không phải người đáng chết như trong sổ sinh tử thì mau đưa họ về!”

Vừa nghe vậy, Thiếu Hoa liền hiểu ngay, ắt là Đông Lăng đã có chuyện, y lo lắng hỏi: “Đông Lăng đâu?”

“Ta sẽ đuổi theo!”

Diệp Trần đáp xong câu đó liền đi đuổi theo Đông Lăng.

Đông Lăng đi rất nhanh, Diệp Trần không tìm được chàng, chàng lẩn vào thành, giấu diếm hơi thở.

Chàng mang theo Tử Quy như đang chơi một trò chơi giết chóc, chàng không dùng linh lực, hành động như một người phạm, cứ gặp người là giết.

Kiểm đã vung lên, không một ai thoát được.

Ban đầu mọi người còn chạy, sau đó phát hiện không sao thoát nổi thì liền quay đầu, lao về phía Đông Lăng.

Diệp Trần đi hết ba thành, cuối cùng mới tìm được Đông Lăng.

Lúc ấy là nửa đêm, Diệp Trần vừa mới vào thành liền thấy yên tĩnh khác thường.

Mùi máu tanh bao trùm thành nhỏ. Diệp Trần hít một hơi khí lạnh, dùng thần thức tìm kiếm, phát hiện ra đúng là Đông Lăng ở trong này.

Nàng vội chạy tới đó, nhìn thấy người ấy đứng giữa núi thây biển máu.

Chàng cầm kiếm, đưa lưng về phía nàng, dường như đang hoang mang.

Diệp Trần thận trọng tới gần chàng, thấp thỏm gọi: “Đông Lăng?”

Đối phương từ từ quay đầu lại.

Chàng cầm kiếm, người toàn là máu, vàng trắng tròn khổng lồ ngay sau lưng chàng, soi sáng y phục nhuộm đỏ máu của chàng.

Ánh mắt chàng phẳng lặng, vô bi vô hỉ, giống như lần đầu tiên Diệp Trần và chàng gặp nhau. Người đó khi ấy, mặc áo trắng, đeo ngọc quan, đứng sau Tử Quy, đập lên mạn châu sa hoa mà tới.

Diệp Trần cảm thấy cực kỳ sợ, nàng không dám tới gần, lại gọi tên chàng thêm lần nữa: “Đông Lăng?”

“Hôm nay là Trung thu.”

Chàng bỗng lên tiếng, giọng nói quen thuộc khiến Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm. Nàng trấn an chàng: “Chàng đừng lo, ta đã bảo Thiếu Hoa đi xử lý rồi, những người chàng đã giết này, bọn ta đều sẽ trả về, chàng đừng lo.”

“Ta vốn định đưa nàng ra ngoài chơi, ta nghĩ nàng tính ham vui, đi theo ta, đành phải chịu, ngày ngày buồn khổ.”

Lời này khiến Diệp Trần sững sờ, nàng thấy người trước mặt thu kiếm về, nặn ra một nụ cười như mếu.

“Ta muốn cho nàng những gì tốt nhất, ta tưởng là ta có thể cho được.”

“Thì ra ta đã quá tự tin, quá ngông cuồng, tưởng rằng trên đời này không có chuyện gì là ta không làm được.”

“Vốn là thế mà!”

Diệp Trần cao giọng, nhưng Đông Lăng vẫn đứng im nhìn máu tươi dưới mặt đất, chàng bảo: “Năm ngàn ba trăm sáu mươi tư người.”

Diệp Trần biết chàng đang nói điều gì.

Từng người bị chàng giết, chàng đều nhớ hết, đều đếm hết.

Chàng giết người trong lúc ý thức còn tỉnh táo, chàng trơ mắt nhìn mình ra tay mà bất lực không làm gì được.

“Ta đã tưởng là ta có thể làm được, thế nhưng, A Trần à, không phải chuyện nào cũng sẽ đúng như những gì mình tưởng.”

“Ta đã thử rồi.”

Chàng cười buồn bã: “Ta không làm được, ta không kiểm soát được bản thân.”

“Ta cho rằng tất cả là do ta mong muốn, thế nhưng, đến tận khi đã giết nhiều người thế này rồi, ta mới đột ngột nhận ra... Diệp Trần, có lẽ ta chọn ở cạnh nàng, cũng chỉ là vì, bị tà khí ảnh hưởng, đi lệch đạo tâm của ta.”

Nghe vậy, Diệp Trần kích động quát lên: “Chàng nói bậy!”

Thế nhưng, Đông Lăng lại vô cùng rõ ràng.

Đây mới là đáp án đúng nhất.

Năm đó, vì phong ấn ma thần, chàng đã uống thuốc quên Diệp Trần, chàng không còn là người chịu ràng buộc bởi nhi nữ tình trường.

Vậy nhưng, lúc này đây, chàng do dự, chàng đặt Diệp Trần nặng hơn cả thiên hạ.

“Diệp Trần,” chàng nặng nề nói, “ta đã không phải là chính ta nữa rồi.”

Đông Lăng vì nhi nữ tình trường từ bỏ thiên hạ không phải là Đông Lăng.

Diệp Trần nghe thấy niềm cay đắng trong câu nói của chàng, người nàng run run, nghiêng răng, cuộn chặt nắm đấm, không nói một lời.

Sao nàng có thể chấp nhận được, sao nàng có thể hiểu cho đây.

Toàn bộ tình cảm của Đông Lăng, toàn bộ những lựa chọn của chàng, đều là do tà niệm khuếch đại lên.

Tình cảm chàng dành cho nàng, những thứ tốt đẹp ấy, hóa ra là tà niệm?

Nàng không nói nên lời, nàng không cách nào phủ nhận được. Đông Lăng nói chàng không phải là chính mình, thế mà nàng... lại cũng tán

đồng.

Đông Lăng trong ký ức của nàng, là Đông Lăng lên trời, xuống đất, không gì không làm được, là Đông Lăng một mình xông pha tiền phương trên chiến trường thượng cổ, ung dung đối đầu với thiên quân vạn mã cũng không hề nao núng, chứ không phải là người vương bận nhi nữ tình trường này.

Nàng nghiêng rằng, cầm kiếm, kìm hãm tất thảy cảm xúc, chậm chậm hỏi: “Chàng muốn thế nào?”

“Diệp Trần,” ánh mắt chàng rất mực dịu dàng, “ta nên trở về Đông Cực cung.”

Trở về Đông Cực cung, bị nhốt ngàn năm vạn năm, đến chết không rời khỏi.

Không ai thấy, không ai để ý, mình chàng một mình, giữa nơi lạnh lẽo ấy, linh ngộ kinh kệ, đạo lý.

Chàng sẽ không cảm nhận được ác độc và tàn nhẫn của thế gian này nữa, trong thế giới của chàng, chỉ còn chính chàng và băng tuyết.

“Được.”

Diệp Trần gật đầu, lúc này đây, nàng không ngăn cản chàng nữa, nhưng nàng vẫn nhìn chàng bằng ánh mắt kiên định: “Ta chờ chàng.”

“Có lẽ ta... sẽ không ra được.”

“Đông Lăng,” giọng Diệp Trần trở nên dịu dàng, “chàng là Đông Lăng mà.”

Đông Lăng im lặng, chàng nhìn Diệp Trần chăm chú.

Chàng không biết, rốt cuộc đây là cảm xúc nguyên bản hay là cảm xúc bị ma thần khuếch đại.

Chàng chỉ biết duy nhất một chuyện, cô nương đang vừa nhòe nhoẹt nước mắt vừa cứng cỏi mỉm cười đây, là cô nương xinh đẹp nhất muôn nghìn năm qua chàng từng gặp.

Có người này thì trên đời này, quả thực không có gì là không thể.

Chàng cúi đầu cười khẽ: “Được.”

Chàng dịu dàng nói: “Nếu ta thực có thể độ hóa ma thần, đến lúc đó, nếu ta yêu nàng, thì sẽ học yêu nàng nhiều hơn. Nếu ta không yêu nàng thì sẽ học để yêu nàng.”

“Diệp Trần,” chàng tới gần nàng hơn, đưa tay vuốt tóc nàng, “chờ ta về.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

158. Chương 158: Kết Toàn Văn: Lần Này, Ta Với Nàng, Bạc Đầu Giai Lão, Sinh Tử Không Rời

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Được.”

Diệp Trần gật đầu: “Ta chờ chàng trở về.”

Đông Lăng lẳng lẳng nhìn nàng, ánh mắt ôn hòa, yên ả, không lẫn chút dục vọng, chàng cúi đầu, hôn nhẹ lên môi nàng.

Nụ hôn vừa nhẹ vừa lạnh này lại khiến Diệp Trần cảm thấy rung động hơn bất kỳ lần hôn nhau nào khác.

Nàng vẫn luôn mỉm cười như thế rất ổn, rất vui.

Đúng lúc này, Văn Xương đột ngột xuất hiện, sốt sắng nói: “Đông Lăng, chuyện không giấu được...”

“Ta sẽ đi gặp Thiên Đế.”

Đông Lăng xoay người nhìn thoáng qua Diệp Trần bằng ánh mắt lo âu rồi quay đầu lại cúi mình làm lễ với Văn Xương.

“Huynh làm gì thế?!”

Văn Xương sợ nhảy dựng người tránh sang một bên. Đông Lăng từ từ thẳng lưng lên, trịnh trọng dặn dò: “Lúc ta không ở đây, phiền huynh, Thiếu Hoa và Tử Vi chăm sóc nàng nhiều hơn.”

“Tất nhiên rồi.” Văn Xương đáp bằng vẻ nghiêm túc hiem có, nâng Đông Lăng dậy, “Chúng ta là huynh đệ, đương nhiên ta sẽ giúp huynh chăm sóc tẩu tử.”

Đông Lăng gật đầu, mím môi, lại quay lại chỗ Diệp Trần. Diệp Trần mỉm cười, ngẩng đầu nhìn chàng: “Sao vậy, còn gì lo lắng nữa?”

“Nàng đã tịch cốc, ngoài linh chi tiên lộ ra, đừng liên tục ăn đồ của nhân gian, không có ích cho việc nàng tu hành.”

Diệp Trần ngạc nhiên. Đông Lăng cầm tay nàng, cúi đầu dặn: “Cho dù ăn, cũng đừng ham ăn đồ lạnh, ăn nhiều đau bụng, ta không ở, nàng mà đau thì lại không có ai chăm sóc.”

“Chàng đừng lo.” Diệp Trần gần như không gượng cười nổi nữa nhưng khóe miệng nàng vẫn kéo thật cao, làm bộ như mọi ngày, mắt sáng lấp lánh: “Trước đây, chàng cũng không ở, không phải ta cũng tự chăm sóc bản thân rất ổn hay sao?”

“Sau này, ở bên ngoài thì đừng gây chuyện, nếu đã gây rồi thì cũng đừng sợ phiền phức, đánh thắng được thì đánh, đánh không thắng được thì nàng đi tìm Tử Vi, huynh ta cũng hơi đáng tin một chút.”

“Ừ, biết rồi.”

“Ta chuẩn bị cho nàng rất nhiều quà, sinh nhật nàng mỗi năm, nàng tới Tinh Huy các ở Thiên điện của Đông Cực cung mở một hộp.”

“Được.”

“Có lẽ mở hết số hộp ấy, ta sẽ ra.”

“Ừ.”

“Có lẽ mở hết rồi, ta cũng vẫn chưa ra.”

Tay Đông Lăng hơi run run. Diệp Trần kìm lòng mình, cúi đầu, không đáp. Đông Lăng ngược mắt nhìn lên, trong đôi mắt bình lặng ánh lên niềm chua xót: “Nếu ta vẫn chưa ra, nàng tìm một người trong lòng khác rồi tái giá đi nhé.”

Diệp Trần không nói gì. Đông Lăng cầm chặt tay nàng, như thể không cam lòng, như thể lại lo lắng. Diệp Trần mỉm cười, chậm chậm ngẩng đầu lên, nắng ban mai đọng đầy trong mắt, nàng gần như là nghiêng rằng nói ra chữ ấy...

Được.

Nghe đáp vậy, cuối cùng Đông Lăng run run nói: “Thế, ta đi đây.”

Diệp Trần vẫn đáp một chữ như cũ, được.

Đông Lăng nhìn nàng, dường như chàng muốn được nghe gì đó nhưng Diệp Trần chẳng chịu nói gì, chỉ mãi mỉm cười, tỏ vẻ đều ối.

Đông Lăng cúi đầu cười, xoay người đi mất.

Diệp Trần nhìn theo bộ y phục trắng đi vào trong nắng, biến mất ở cuối chân trời cho tới tận khi không còn tìm thấy chút hơi thở nào của chàng, nàng mới quay đầu, hỏi Văn Xương đứng bên: “Chàng ấy đi rồi sao?”

Văn Xương ngẩn ra rồi gật gật đầu: “Đi rồi.”

Trong khoảnh khắc, Diệp Trần liền ngồi sụp xuống đất, khóc òa lên.

Văn Xương sững sờ, vội lại đỡ nàng, sốt ruột hỏi: “Người sao thế?”

Diệp Trần không đáp, chỉ kéo tay áo Văn Xương, khóc mãi không ngừng.

Vừa khóc vừa mắng: “Đồ khốn, đúng là đồ khốn... Chàng định chết ở trong đó thật hay sao?”

“Chàng thực sự không cần ta nữa sao? Cho dù chàng chết, ta cũng sẽ tụ hồn cho chàng, tìm chuyển thể của chàng, nhất định phải tìm được chàng để gả. Khốn thật, đã ngủ với ta lâu như vậy, còn dám nghĩ tới chuyện vứt bỏ ta sao!”

“Đồ khốn Trần Thế Mỹ phụ lòng!”

Diệp Trần vừa khóc vừa mắng, khác hẳn dáng vẻ đứng thẳng mỉm cười vừa mới rồi.

Mặt trời từ từ nhô lên cao, Thiếu Hoa và Tử Vi bận rộn xóa trí nhớ và trả những người bị Đông Lăng giết hại trở về.

Những xác người nằm xung quanh dần dần đứng dậy, mặt đại ra, vẫn chưa kịp hồi thần.

Diệp Trần thì vẫn níu Văn Xương lại khóc mãi không thôi.

Văn Xương cảm thấy cứ để nàng ta níu lại khóc lóc mãi như vậy thật chẳng ra làm sao, bèn vội vội vàng vàng đưa Diệp Trần về Ông Sơn, giao người lại cho Bạch Nhiễm. Diệp Trần giữ chặt Văn Xương, cố sống cố chết không chịu thả cho đi.

Văn Xương bất đắc dĩ đành phải ngồi uống rượu cùng Diệp Trần, nghe nàng nói đông nói dài.

Diệp Trần vừa khen Đông Lãng tốt xong là lại liền mắng ngay thêm mấy câu, Văn Xương thật không hiểu rốt cuộc là nàng ta thích hay không thích Đông Lãng.

Mắng một hồi, cuối cùng Diệp Trần cũng ngà ngà, Văn Xương bùi ngùi thở dài: “Ở trước mặt Đông Lãng, rõ ràng người còn là một thực nữ đang hoàng, sao vừa chuyển sang chỗ ta lại thành thế này chứ?”

“Người có thể sánh với chàng sao?”

“Người nói thế, ta không vui đâu nhé. Lúc huynh ấy đi người không khóc, giờ khóc thành ra thế này để làm gì?”

“Ta, ta sợ chàng lo lắng.”

Diệp Trần sụt sùi, ánh mắt dịu dàng: “Chàng đi Đông Cực cung, không thể để hình ảnh cuối cùng của chàng về ta lại xấu như thế được, phải không?”

“Người cũng biết mình xấu hả?”

Văn Xương bật cười: “Đông Lãng thế mà lại ưng ý người, bọn ta vẫn luôn thấy quả là kỳ lạ, đáng ra không nên là người mới phải.”

“Không phải ta thì là ai?”

“Thì là ai đó xứng đôi với huynh ấy.”

“Thế nào mới được coi là xứng đôi với chàng?”

Diệp Trần nhìn Văn Xương, Văn Xương nghĩ ngợi một hồi rồi thông thả đáp: “Về diện mạo thì kể ra cũng xứng đôi, có điều, tính tình người, quá vui vẻ cởi mở.”

“À,” Văn Xương bỗng nhớ ra, “sau khi Đông Lăng bế quan, người sẽ là chủ nhân của Đông Cực cung, người biết rồi chứ?”

Diệp Trần giật mình, chuyện này đúng là bất ngờ nhưng kể ra thì cũng đúng thôi.

“Thập phương trấn tà kính sẽ tự nhận chủ, chỉ có chủ nhân của Đông Cực cung mới điều khiển được nó. Người muốn xứng đôi với Đông Lăng thì bước đầu tiên là phải làm tốt vai trò nữ chủ nhân này đã. Đừng như trước kia, cử chỉ thô tục, hèn hạ như thế thật là đáng sợ.”

Lời Văn Xương nói với Diệp Trần, trước đây cũng đã từng có người nói với nàng, bảo nàng hãy ra dáng một cô nương hơn một chút, nhưng trước nay nàng chưa từng nghe theo. Thế nhưng, lúc này đây, nghe Văn Xương nói vậy, nàng bỗng nghĩ, thế cũng phải.

Đông Lăng nhà nàng tốt như thế, nàng nên xứng đôi với chàng. Nàng có được nam tử tốt nhất trên đời, tất nhiên cũng muốn để chàng tương ứng có được cô nương tốt nhất thế gian.

Giữa lúc hai người nói những lời này, xa xa, từ hướng Đông, có tiếng rung lên ầm ầm, phương hoàng vút mình lên cao, chim chóc giật mình bay tán loạn. Hai người cùng phóng mắt nhìn về hướng ấy. Văn Xương thở dài thành tiếng: “Là Cực Hàn cấm địa được mở.”

Nó là một khu cấm địa thuộc Đông Cực cung, băng tuyết đóng băng quanh năm, không có sự sống, là nơi linh khí trong trời đất được sinh ra. Thần tiên nào đi vào đó cũng sẽ bị mất tu vi. Tuy nhiên, vì là nơi khởi nguồn linh khí của trời đất nên nó cũng chính là chỗ mà không tà khí nào trên đời này xâm nhập được, do vậy nơi đây là nơi rèn luyện tâm tính tốt nhất.

Chốc lát sau, rung chấn hết. Diệp Trần nhìn phương xa, chậm chậm hỏi: “Chàng ấy vào rồi nhỉ?”

“Ừ.”

Văn Xương gật đầu.

“Nơi ấy lạnh lắm chẳng?”

“Nghe nói vậy.”

“Chàng không có linh lực, biết làm thế nào bây giờ?”

“Huynh ấy...”

“Bằng tinh thần sao?”

Diệp Trần không nhịn được cười, Văn Xương á khẩu mất một lúc: “Có khi, huynh ấy mang theo chần?”

Diệp Trần nghe vậy liền quay đầu nhìn Văn Xương bằng ánh mắt đầy hàm ý.

Nàng vỗ vỗ vai Văn Xương: “Huynh đệ đây quả là thiên tài.”

Dù không khí đang thế nào, để quân cũng chỉ cần một câu là bẻ lái được hết.

Diệp Trần nói chuyện với Văn Xương, không khóc thêm nữa, trong lòng dần bình tâm trở lại. Nàng đứng dậy đi ra ngoài. Bạch Nhiễm lo lắng hỏi: “Tiên chủ đi đâu vậy?”

“Đông Cực cung.”

Diệp Trần nói xong liền hóa thành một luồng sáng cười gió bay đi, loáng một cái đã đáp xuống trước Đông Cực cung.

Trước Đông Cực cung, mọi người đang quỳ gối. Diệp Trần đáp xuống, thản nhiên hỏi: “Thập phương trấn tà kính ở đâu?”

Người quỳ ở đây đều là những người đã ngụ lâu trong Đông Cực cung. Đông Lăng thích yên tĩnh nên môn hạ đệ tử không nhiều, có điều đều là cao thủ hàng đầu. Trong số này, người quỳ ở đầu là đại đệ tử của Đông Lăng, tên là Tàng Tâm.

Tàng Tâm cung kính đứng dậy, thưa với Diệp Trần: “Mời sư mẫu đi theo ta.”

Diệp Trần gật đầu, đi theo Tàng Tâm tới tấm điện của Đông Lăng. Tàng Tâm không dám vào trong, dừng ở cửa nói: “Nơi này sư tôn đã hạ cấm chế, ta không dám vào, chỉ có sư mẫu là vào được, Thập phương trấn tà kính ở trong đó.”

“Ừ.”

Tiếng ừ của Diệp Trần ung dung, lành lạnh, nếu nàng để ý thì sẽ nhận ra nó có đôi nét tương tự với Đông Lăng.

Nàng đi chân trần vào trong đại điện lát nền bằng đá cẩm thạch, đập vào mắt là vách đá dựng đứng ở bên ngoài. Trên vách đá dựng đứng không có trăng sáng treo cao mà có một mặt gương như thái dương tỏa ra linh khí, lấp lánh ánh sáng.

Diệp Trần đi ra sát vách đá, ngẩng đầu nhìn Thập phương trấn tà kính. Trên mặt gương đột nhiên hiện ra khuôn mặt một người vô cùng tương tự Đông Lăng, nó điềm đạm nói: “Ta đã từng thấy ngươi.”

“Lúc nào?”

Diệp Trần ngồi xếp bằng. Nàng cảm nhận được rất rõ, chiếc gương này là tiên khí có linh khí tối thượng.

“Từ rất nhiều năm trước, khi hãn vẫn còn nhỏ.”

Thập phương trấn tà kính tỏ ra hoài niệm: “Hắn ngồi dưới gốc bồ đề, bỏ công một nghìn năm để tạo ra người.”

Diệp Trần gật gù: “Ngài đã ở bên chàng rất lâu.”

“Ta nhờ ơn một giọt máu trong tim của hắn nên mới biến hóa được, quả thực là đã làm bạn rất nhiều năm.”

Thập phương trấn tà kính gật đầu: “Tiếc rằng, ta bầm sinh đã là tiên khí, không thể tu tiên.”

“Tư chất của ta không tốt, chỉ có thể bắt đầu từ yêu, hóa ra lại là may mắn?”

Diệp Trần không kìm được nụ cười.

Những vật chết như họ, nếu bầm sinh đã có linh thức, được người gọi là tiên khí thì tuy vừa thức tỉnh đã lập tức đạt tới đỉnh cao nhưng cũng đồng thời đánh mất cơ hội trở thành tiên nhân.

Còn những vật có tư chất không tốt, không được coi trọng thì phải tu luyện từng chút từng chút một, trở thành yêu trước rồi mới tu tiên.

Thập phương trấn tà kính thờ dài, nhìn Diệp Trần một cái, lắc lắc đầu mà rằng: “Người hiện giờ không đủ mạnh để điều khiển được ta.”

“Ta biết.”

Diệp Trần ung dung đáp: “Ta sẽ rèn luyện thêm cho tới ngày có thể điều khiển được ngài.”

“Mạnh miêng thật.”

Diệp Trần mỉm cười không nói gì.

Có Thập phương trấn tà kính làm bạn, nàng liền ở luôn tại tấm điện của Đông Lăng, không ra ngoài.

Nàng lật bút ký, sổ tay tu luyện của Đông Lăng ra xem, ngồi xuống bề quan.

Hàng năm, tới sinh nhật của nàng, Tàng Tâm lại vào Tinh Huy các lấy một chiếc hộp ra giao tới tận tay nàng.

Nàng mở hộp ra, trong có một chút quà.

Có lần là y phục, có lần là trâm cài, cũng có lần là cào cào lá tre, tượng đất, thậm chí có lần là hoa hồng nở rộ làm bằng vàng.

Đóa hồng vàng ấy là đồ hiếm lạ, Tàng Tâm vốn định giới thiệu cho Diệp Trần biết nhưng Diệp Trần vừa nhìn thấy hoa là liền có linh cảm biết nó là thứ thế nào.

Sự biết này dường như được khắc sẵn trong đầu nàng, sinh ra đã biết. Nàng không chỉ biết nó là hoa hồng, còn biết hoa này thường được người yêu dành tặng cho nhau.

Nàng một mình ở Đông Cực cung, đọc hết sách Đông Lăng có, ra sức tu luyện, quên ngày quên tháng.

Bao nhiêu năm qua, Diệp Trần đều chẳng chú tâm tu hành, vậy mà sau khi yêu một người thì lại phát hiện đây là cách tốt nhất để nàng tới gần chàng.

Nàng xem hết tất cả những sách chàng từng đọc, lần theo bước đường của chàng, mặc bạch y chàng thích, đầu đội đạo quan, học theo cách nói

chuyện thông dong, điềm đàm của chàng và học cả điệu cười nhàn nhạt của chàng.

*đạo quan 道冠: “quan” nói chung là mũ, mào, nón. Đạo quan ở đây là chỉ chung những thứ như hình, tùy theo hình dáng, chất liệu mà có lúc gọi cụ thể hơn là kim quan (quan bằng vàng), ngọc quan (quan bằng ngọc), hoa quan (quan hình hoa), v.v...

Ngày nàng bước ra khỏi tấm điện là vào đại lễ nhậm chức của Tân Thái Sơn phủ quân mới, đầu đội đạo quan khảm ngọc, vẻ mặt ung dung, thoải mái, được Tàng Tâm đón đi Minh phủ.

Lúc nàng đến, mọi người đều phải liếc nhìn, trăm năm không gặp, người năm xưa gần như không nhận ra nổi đó là Diệp Trần.

Thiếu Hoa nhìn thấy Diệp Trần, muốn nói gì đó nhưng môi cứ mãi ngấp ngừng. Diệp Trần cảm phát trần, cười ôn hòa: “Để quân nhìn ta như vậy làm gì?”

“Chẳng qua ta cảm thấy...” Thiếu Hoa mím môi, cuối cùng vẫn nói, “Người không cần phải biến mình thành dáng vẻ của huynh ấy như thế.”

Những người đứng bên đều im lặng, vẻ mặt rõ ràng là đồng tình với Thiếu Hoa. Dáng vẻ Diệp Trần bây giờ, chỉ e cho dù không có Tàng Tâm dẫn vào, tất cả mọi người cũng đều sẽ biết, nàng có muôn vàn mối liên hệ mật thiết với Đông Lăng.

Cho dù y phục mặc khác, thậm chí giới tính cũng khác nhưng trong từng lời nói, cử chỉ thì đều có bóng dáng của người nọ.

Nghe Thiếu Hoa bảo vậy, Diệp Trần ngần ra, đưa tay sờ lên mặt: “Ta đâu có...”

Nói đến đó thì dừng lại.

Nàng muốn nói, nàng không hề cố ý biến mình thành dáng vẻ của Đông Lăng.

Chỉ là nàng quá nhớ chàng.

Đọc hết sách, xem hết kinh văn, chẳng qua chỉ là để có được một lúc tạm quên chàng, ngừng nhớ chàng. Thế nhưng, chàng không ở, nỗi nhớ nhung, ngày qua ngày, càng thêm sâu nặng.

Nàng từng tới Cực Hàn thăm chàng nhưng chỉ được đứng bên ngoài kết giới, không thể nhìn thấy chàng, cũng không nghe được chàng nói, không có hồi đáp nào hết, nàng thậm chí không biết, người ấy còn sống hay đã mất rồi.

Nàng từng đi hỏi Thiên Đế, nếu ma tính của Đông Lăng tiêu trừ hết, có phải là sẽ được ra không.

Thiên Đế nói với nàng, nếu Đông Lăng độ hóa ma thần thành công thì ông ta sẽ tự tay thả chàng ra.

“Nếu không thì sao?”

“Vậy thì tiếp tục ở trong đó.”

“Nếu chàng chết thì sao?”

“Vậy ngươi cứ coi như là hắn vẫn đang tiếp tục ở trong đó.”

Dù sao, Cực Hàn, ngoài Đông Lăng ra, không ai vào được.

Không ai có thể thấy chàng hay nghe được giọng nói của chàng. Thập phương trấn tà kính thương hại nàng liền ngày ngày mô phỏng lại hình ảnh của Đông Lăng năm đó.

Khi chàng niên thiếu, một mình một kiếm hành tẩu giữa hồng hoang, khi chàng vượt qua thiên đạo đại kiếp nạn, kiếm chỉ lên trời xanh, quét ngang bốn phía, khi thần ma đại chiến, kiếm của chàng bảo vệ chúng sinh thiên hạ...

Nàng ngày ngày xem.

Một trăm năm, đối với thần tiên chẳng qua chỉ như trong chớp mắt. Có khi ngủ một giấc là ngàn năm, vạn năm đã qua.

Thế nhưng, một trăm năm không có chàng này, nàng mới biết, hóa ra một trăm năm lại dài như vậy.

Đủ để nàng đọc hết tất cả sách chàng từng đọc và cũng đủ để nàng nhâm nhi hết những kỉ niệm lúc đương thời của chàng.

Nàng xem nhiều, nghĩ đến quá nhiều, bất giác, hành vi, cử chỉ đều mang theo bóng dáng của chàng.

Đây chẳng lẽ còn không phải là biến mình thành dáng vẻ của Đông Lăng hay sao?

Đúng thế, nhưng chẳng thế thì sao?

Nếu có thể ngừng nhớ chàng thì nàng đã ngừng rồi.

“Từng đi gặp huynh ấy chưa?”

Thấy nàng sững sờ, Thiều Hoa cảm thấy không đành lòng, đành phải đổi đề tài.

Diệp Trần cười: “Đi rồi, nhưng không nhìn thấy được người. Có lần ta từng nghĩ, không biết chàng có còn sống hay không.”

“Đừng nghĩ nhiều.” Văn Xương đứng bên chọc bút vào người nàng. Diệp Trần cúi đầu cười khẽ, hất tóc ra sau người. Tử Vi bỗng lấy một tập tranh ra đưa cho nàng.

“Đây là gì?”

“Tuy người không nhìn thấy được Đông Lăng nhưng Đông Lăng có thể nhìn thấy người. Huynh ấy trước nay vẫn luôn là người thích du sơn ngoạn thủy, một mình ở đó, chắc hẳn rất cô đơn.”

Tử Vi điềm đạm nói: “Những nơi được đánh dấu trên bản đồ này đều là những chỗ huynh ấy muốn mà chưa đi được. Năm xưa, bốn chúng ta từng nói với nhau sẽ đi xem. Giờ huynh ấy không đi được, người có thể đi xem thay huynh ấy.”

Diệp Trần nghe vậy, liền nhận cuốn tranh Tử Vi đưa.

Nàng lướt đầu ngón tay trên mặt bức họa đồ, điềm tĩnh nhìn những điểm được khoanh vòng chỉ chút chì chịt một lúc rồi ngẩng đầu lên cười: “Ta biết rồi.”

Chờ nàng đi rồi, Văn Xương mới hỏi: “Ta nhớ nhiều chỗ trong sổ đó là vì chúng ta không dám đi nên mới không đi mà phải không?”

“Thì có sao?”

Tử Vi thản nhiên đáp: “Dù sao nàng ta cũng sắp tới lúc đột phá rồi, đã đến lúc cần đi lịch lãm.”

Thiếu Hoa, Văn Xương: “...”

Bọn họ bỗng cảm thấy nên cách cái tên cuồng chiến đấu số hai này xa ra một chút.

Diệp Trần đương nhiên không biết được suy nghĩ trong lòng của mấy vị đề quân, nàng được nhận cuốn tranh còn cảm thấy cảm kích Tử Vi.

Sau khi trở về, nàng liền tới chỗ cửa của Cực Hàn, đối diện trước mặt là kết giới. Nàng ngẩng đầu nhìn khung cảnh trắng xóa một màu, thông thả nói: “Đông Lăng, ta tới thăm chàng.”

“Ta muốn đi xa, đi rất nhiều nơi.” Không có ai đáp lời. Diệp Trần áp tay lên kết giới, những mong cảm nhận được hơi thở của đối phương nhưng không thu hoạch được gì.

Nàng chẳng mảy may để tâm, áp mặt lên trên kết giới, dịu dàng nói: “Ta sẽ về nhanh thôi.”

Nói xong, nàng liền xoay người bỏ đi.

Ở trong Cực Hàn, Đông Lăng chậm chậm mở đôi mắt bị băng tuyết che phủ nhìn nữ tử mặc một thân bạch y đưa lưng đi xa dần.

Muốn giữ nàng lại biết mấy.

Muốn ôm nàng biết mấy.

Cực Hàn rất lạnh, lạnh tới mức khiến chàng chưa từng có khi nào cảm thấy khát khao được ôm chặt một hơi ấm vào lòng tới vậy.

Kể từ đó, Diệp Trần liên tục lặp đi lặp lại một lễ trình.

Đi nơi chàng muốn đi, lưu cảnh sắc nơi ấy vào trong Lưu Quang Kính, mang về, chiếu cho chàng xem.

Có đôi lần nàng còn mang theo một chút rượu, ngồi ngay trước cửa Cực Hàn, bày một chén cho chàng, một chén cho nàng. Cho dù rượu của nàng chàng không uống được nhưng nàng vẫn làm như lúc có chàng ở bên, nói ríu ra ríu rít không ngừng.

Trước đây chàng thích dáng vẻ nàng mỗi khi ba hoa ríu rít như vậy, dù rằng chàng chưa từng nói, nhưng Diệp Trần nhớ, mỗi lúc như thế, ánh mắt chàng nhìn nàng đều rất dịu dàng.

Nàng từng hỏi chàng có khó chịu vì nàng ồn ào không.

Chàng ngẫm nghĩ đôi chút rồi nói: “Ồn ào thì có nhưng nếu là nàng làm thì ta thấy đó chẳng qua chỉ là náo nhiệt.”

“Ta một mình tĩnh lặng cả ngàn năm, vạn năm, nhờ có nàng mà cuối cùng mới có gì đó sôi nổi.”

Giờ một mình chàng ở Cực Hàn, Diệp Trần nghĩ, nơi đó chắc chắn là cực kỳ yên tĩnh, cực kỳ cô quạnh.

Những nơi Đông Lăng chưa đi, hầu hết đều là chỗ khó khăn nguy hiểm.

Có vài nơi không dùng được pháp thuật, Diệp Trần phải leo núi cao, băng vực sâu như một người bình thường.

Có vài nơi nhiều dã thú, Diệp Trần tiện tay vung trường kiếm, liều mạng chiến đấu.

Nguy hiểm nhất là lần nàng vào Cửu U cảnh. Đây là nơi ngoài sông Vong Xuyên có nhiều oan hồn ma quỷ nhất thiên hạ, cũng là nơi chí âm chí tà trong trời đất.

Diệp Trần bị nhốt trong Cửu U cảnh một ngàn năm. Nàng biến thân hồn thành cầm, tấu Bồ Đề Khúc một ngàn năm, độ hết toàn bộ oan hồn trong Cửu U cảnh.

Khi hồn phách cuối cùng nhập vào luân hồi, Diệp Trần phát hiện ra chính khí cuộn cuộn trong trời đất được làm sạch.

Nàng đột ngột hiểu ra cách cứu Đông Lăng.

Trên đời này có thiện có ác, chỉ cần người tốt trên đời nhiều hơn người xấu, thế gian trong sạch thì ma thần trong người Đông Lăng tự ắt sẽ không thể làm loạn.

Vậy là một mặt nàng tiếp tục đi thăm những nơi Đông Lăng muốn tới, một mặt thì đi cứu tế chúng sinh.

Nàng sửa lại trường học, để con người được dạy về cái đức.

Nàng đi tiêu diệt yêu tà khắp nơi, cứu người trong nguy nan.

Không biết bỏ ra bao nhiêu tháng ngày, nhân gian khắp nơi lập miếu thờ nàng và Đông Lăng. Thần tượng của nàng và Đông Lăng luôn nắm chặt tay nhau đúng như nguyên mẫu pho thần tượng ban đầu nàng dựng trong tòa miếu được xây đầu tiên.

Nàng muốn phần công đức này Đông Lăng cũng được hưởng, mong Đông Lăng cũng có hương khói nhân gian.

Đến lúc này, trên thiên giới đã chẳng còn mấy ai địch nổi nàng. Sau khi độ hóa muôn ngàn oan hồn ở Cửu U cảnh, trên người nàng mang nặng công đức, Thiên Đế đặc cách phong nàng làm tân đế quân.

Đến lúc này, chỉ còn rất ít người còn nhớ được sự tồn tại của Đông Lăng.

Cũng chỉ có nàng, năm năm tháng tháng, đều tới Cực Hàn, khổ công chờ đợi, không sợ dài lâu.

Số hộp trong Tinh Huy các cứ vơi dần đi. Diệp Trần không biết liệu số hộp ấy có thể cầm cự được tới ngày Đông Lăng tái xuất hay không.

Đến năm trong Tinh Huy các chỉ còn lại một hộp cuối cùng, nàng tới trước cửa của Cực Hàn cấm địa.

Diệp Trần chuẩn bị sẵn rất nhiều rượu. Nàng đặt chiếc hộp trước mặt mình.

Sau đấy, nàng mở hộp. Trong hộp chỉ có một tờ giấy...

Quên ta.

Nàng nhận được ba ngàn hộp quà từ Tinh Huy các.

Đấy chính là kỳ hạn chàng định sẵn cho nàng, ba ngàn năm. Nếu sau ba ngàn năm mà chàng vẫn không ra được thì cả đời này e là sẽ không cách nào ra nổi.

Lúc này, Diệp Trần mới biết, hóa ra Đông Lăng trên trời dưới đất không gì không làm được cũng có một ngày phải nhận thua.

Cũng có chuyện mà chàng không làm được, cũng có việc mà chàng phải thất hứa.

Nàng im lặng, tay cầm chén rượu run run, cuối cùng nàng đập luôn chén rượu, cầm bình rượu lên tu.

Trong thời gian chàng không ở, nàng đã học được cách ủ rượu. Đây là những vò rượu cay nhất nàng từng ủ.

Nàng uống tới mất hết tri giác, chống người vào kết giới của Cực Hàn nôn khan.

Nàng nghe lời chàng dặn, đã tịc cốc thì không ăn nên trong bụng chỉ có rượu. Nàng nôn mãi cuối cùng nôn ra máu, không gượng nổi người, gục xuống một góc.

Chịu ảnh hưởng của Cực Hàn cấm địa, bên ngoài kết giới cũng rất lạnh. Diệp Trần quỳ rạp dưới đất, bông tuyết bay bay hắt tới.

Trong khoảnh khắc mơ màng, nàng có cảm giác dường như có người đứng trước mặt mình, chàng nhìn mình, ánh mắt dịu dàng mà lại tuyệt vọng.

“Đông Lăng...”

Nàng ngẩng đầu lên, thấp thoáng nhìn thấy khuôn mặt của người nọ.

Nàng lê về trước mấy bước, sốt ruột gọi: “Đông Lăng...”

Thế nhưng, chỉ trong nháy mắt, bóng người liền biến mất khỏi kết giới.

Không còn gì nữa.

Diệp Trần hoảng hốt nhìn trời đất mịt mù, bắt đầu trầm tư nghĩ, trên đời này thực sự có người tên Đông Lăng ấy sao?

Người đó thực sự yêu nàng, bầu bạn với nàng, thích nàng như trong trí nhớ của nàng sao?

Nàng đứng ngẩn ngơ, không sao nhúc nhích được cho tới tận khi Tàng Tâm tới dìu nàng: “Sư nương, phải về thôi.”

Nàng quay đầu lại, nhìn thấy Tàng Tâm mặc bạch y, đội ngọc quan.

Tàng Tâm dìu nàng, ánh mắt dịu dàng mà kiên định.

“Sư nương”, hần lại gọi, “nên về thôi.”

Diệp Trần ngơ ngác nhìn Tàng Tâm, môi mấp máy, cuối cùng nàng cũng gật đầu, để Tàng Tâm đỡ mình về.

Nàng không quay đầu. Nếu nàng quay đầu thì có lẽ đã nhìn thấy trên kết giới có một bóng người mờ mờ.

Chàng xa xa trông theo họ, không nói một lời.

Diệp Trần được Tàng Tâm dìu về tấm điện trong Đông Cực cung. Nàng vốn muốn nói gì đó nhưng bất ngờ lại nhận được truyền tin của Mạc Vô Tà: “Diệp Trần, sông Vong Xuyên... Phong ấn của sông Vong Xuyên mở rồi!”

Diệp Trần ngẩng vội đầu lên, lập tức xách kiếm chạy tới Minh phủ.

Vừa mới xuất môn đã gặp ngay Thiếu Hoa dẫn người tới.

“Các người làm gì vậy?”

Diệp Trần nhú mày. Minh phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng không tin Thiếu Hoa không cảm giác được. Thiếu Hoa nghiêm mặt: “Ta tới Đông Cực cung bày trận trước, tiện thể báo cho người mang Thập phương trấn tà kính theo.”

“Mang theo rồi.” Diệp Trần hiểu vấn đề lúc này của họ, đại khái cũng đoán biết được nguy hiểm trong đó, “Dưới sông Vong Xuyên lưu giữ oan hồn lệ quỷ từ thuở khai thiên lập địa tới nay, chính là nơi tà khí tụ hội. Phong ấn của nó bị mở thì còn nguy hiểm hơn nhiều chuyện Cửu U cảnh năm xưa.”

Nói xong, Diệp Trần đi cùng Thiếu Hoa quay lại Đông Cực cung. Thiếu Hoa cho đệ tử của mình xếp hàng, tiếp đấy, chúng đệ tử cầm trường kiếm xuống đất, kim quang dần sáng lên. Thiếu Hoa cầm kiếm vẽ dọc vẽ ngang rồi hô: “Đi!”

“Làm gì thế?”

Diệp Trần không hiểu. Thiếu Hoa vừa chạy vừa giải thích cho nàng: “Người có biết tại sao phong ấn của sông Vong Xuyên đột nhiên bị phá không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì ma thần trong cơ thể Đông Lăng đã trưởng thành, sắp xuất thế. Tà khí cảm ứng được nên bùng phát lên, phá được phong ấn.”

Nghe vậy, Diệp Trần chấn động trong lòng: “Thế Đông Lăng...”

“Đông Lăng ngộ được đại đạo, đang độ hóa ma thần. Thành hay bại, chỉ xem ở hôm nay. Vậy nên ta mới bày trận pháp ngoài Đông Cực cung, tuyệt đối không thể để Đông Lăng phát hiện ra có tà khí.”

Nếu Đông Lăng sắp ngộ được đại đạo, vậy có nghĩa là ma thần trong người chàng vô cùng có nguy cơ bị độ hóa, vào thời khắc mấu chốt này, tất nhiên ma thần phải điên cuồng vùng lên.

Ma thần bị mấy ngàn năm ở Cực Hàn cấm địa làm yếu đi, ắt không thể so với trước đây, nhưng nếu có tà khí xâm nhập vào, kích thích ma tính của Đông Lăng khiến chàng đạo tâm bất ổn thì đúng là chất dinh dưỡng tốt nhất cho ma thần.

Bao nhiêu năm cùng chung một thân thể, từ lâu ma thần đã hóa thành tâm ma của Đông Lăng.

Diệp Trần đã không còn là tiên chủ vô dụng năm xưa chỉ biết nấp đằng sau Đông Lăng. Thiều Hoa nói một chút như vậy, nàng lập tức hiểu ra vấn đề quan trọng lúc này.

Nàng ngẩng đầu nhìn Thiều Hoa, bình tĩnh nói: “Chắc là người còn có việc khác nữa.”

Thiều Hoa giật nảy mình, không dám nhìn lại nàng. Diệp Trần vén tóc ra sau tai, nhẹ nhàng nói: “Người nói đi, ta nghe.”

“Sông Vong Xuyên có nhiều oan hồn lệ quỷ như vậy, trăm không hết được. Cái ác trên đời không cách nào trăm tận, chỉ có thể độ.”

Diệp Trần gật đầu, không nói gì. Năm đó, ở trong Cửu U cảnh, nàng cũng nghĩ giống vậy nên mới không cứng đối cứng mà chọn cách độ hóa toàn bộ oan hồn lệ quỷ trong đó.

“Hiện giờ Văn Xương và Tử Vi đã bày trận pháp bên ngoài Minh phủ.”

“Rồi sao?”

“Thiên Đế và chúng ta thương nghị, cho rằng, lại bày ra một Cửu U cảnh, với người giữ ở chỗ mắt trận độ hóa tà khí, có lẽ... là thích hợp hơn cả.”

Nghe vậy, Diệp Trần thông thả nở nụ cười.

“Vậy nên là, các người sẽ kề vai chiến đấu với ta à?”

“Trận pháp này sẽ hao hết linh lực của bọn ta.” Thiều Hoa xoắn năm tay, “Hơn nữa, trong mắt trận chỉ có thể có một người. Một khi có gì sơ sẩy, có thể khởi động Thập phương trấn tà kính, tái tạo lại một sông Vong Xuyên mới.”

“Tại sao không tái tạo một sông Vong Xuyên mới luôn đi?”

Diệp Trần bình tĩnh chất vấn. Thiếu Hoa có vẻ cuối cùng cũng đã chinh đồn xong tâm trạng, quay đầu lại nhìn nàng: “Với tình hình trước mắt, bọn ta không làm được. Ít nhất phải độ hóa trước một phần oan hồn rồi mới có thể làm.”

“Ta hiểu.” Diệp Trần gật đầu, không kìm nổi cười, “VẬY NÊN, THỰC RA CÁC NGƯỜI CŨNG KHÔNG TRÔNG CẬY TA ĐỘ HÓA ĐƯỢC TOÀN BỘ OAN HỒN PHẢI KHÔNG?”

Thiếu Hoa không nói gì. Diệp Trần quay đầu đi, thản nhiên hỏi: “Trong dự tính của các người, ta sẽ chết hả?”

“Chúng ta phải thành công.”

Thiếu Hoa trấn tĩnh, lẳng lặng nhìn Diệp Trần: “Một khi chúng ta thất bại, oan hồn lệ quỷ sẽ lao thẳng tới Đông Cực cung, Đông Lăng sẽ bại.”

“Thiếu Hoa,” Diệp Trần thở dài, “có phải người biết trong lòng ta vốn không có những thứ như là chúng sinh thiên hạ nên cố ý lấy Đông Lăng để uy hiếp ta?”

“Trong lòng người có thương xót chúng sinh hay không,” Thiếu Hoa và nàng đi tới Minh phủ, hẳn không quay đầu nhưng nói đầy chắc chắn, “trong lòng người không phải thừa hiểu hay sao?”

Diệp Trần ngẩn người, sau đấy bật cười thành tiếng. Thiên Đế, Văn Xương, Tử Vi đã chờ sẵn ở cửa. Diệp Trần nhìn thấy một lớp màng tỏa hào quang úp ngược bên trên Minh phủ. Bên trong đó, vô số oan hồn lệ quỷ đang điên cuồng rít lên, va mình vào. Có tiên quân không kịp ra, cố gắng chém giết ở trong, để rồi bị lệ quỷ xé thành nát vụn.

Thiên Đế thấy Diệp Trần tới bèn lại gần: “Diệp Trần đế quân...”

Diệp Trần giơ tay lên ngăn lời Thiên Đế, bình tĩnh nói: “Đừng mang cái điệu giả lả dối trá ấy của người ra đối phó với ta. Có gì cần nói thì Thiếu Hoa đều đã nói với ta hết rồi. Ta chỉ có một yêu cầu,” nàng mím môi, “tới lúc Đông Lăng ra, thì hãy bảo với chàng là ta, chuyển thế rồi.”

Thế nhưng, tất cả mọi người đều biết, nếu Diệp Trần thất bại thì sẽ không có cơ hội được chuyển thế.

Lệ quý sẽ ăn sạch thần hồn của nàng, không chừa lại một chút vết tích.

Tuy vậy, Diệp Trần cũng chẳng hề e ngại. Nàng lật tay áo biến ra một chiếc cầm rồi ôm cầm đi vào trong trận pháp.

Nàng vừa đi vào, đám lệ quý liền lao tới xâu xé. Diệp Trần không mảy may biến sắc, mở một kết giới, đi thẳng tới ven bờ Vong Xuyên. Nàng vung tay đặt Thập phương trấn tà kính ở trên để ánh sáng của Trấn tà kính bảo vệ xung quanh mình như một ngọn đèn sáng giữa đêm tối mịt mùng.

Các tiên quân còn kẹt trong trận pháp liền ào ào di chuyển về phía Diệp Trần, đứng ở trong phạm vi được chiếu sáng.

Thập phương trấn tà kính do linh lực của Diệp Trần điều khiển, nàng dùng Trấn tà kính tạo ra một khu vực an toàn để các tiên quân nghỉ ngơi rồi đặt cầm lên trên hai chân, tiếng đàn mang theo linh lực bắn ra. Linh lực ấy như thể gió xuân, hút đám lệ quý tới, một số con sững ra tại chỗ, ánh mắt thoáng tỉnh táo lại.

Khác với các thần tiên khác, sở trường của Diệp Trần là công kích thần hồn. Trong quãng thời gian ở Cửu U cảnh, thứ nàng học được không phải cách trăm yêu diệt tà.

Nàng không diệt ác, cái nàng làm chính là phát hiện ra cái thiện.

Tiếng kinh văn êm dịu, nhẹ nhàng được niệm ra từ miệng nàng, hợp vào với tiếng đàn, tà khí trên mình oan hồn, lệ quỷ như bị một đôi tay bóc đi, ném vào trong dòng Vong Xuyên rửa sạch. Hồn phách được độ hóa hóa thành chấm sáng, bay phiêu tán ra bên ngoài pháp trận. Minh phủ hiện giờ không chứa đựng được những hồn phách lương thiện nữa, chúng sẽ bị đám lệ quỷ kia xé xác trong nháy mắt.

Một con, hai con, ba con...

Người đứng ngoài im lặng nhìn cảnh tượng thần kỳ đang diễn ra. Nữ tử ven bờ Vong Xuyên nhắm mắt đánh đàn, vẻ mặt bình thản, thiên địa đại đạo dường như bao phủ xung quanh nàng, đám oan hồn lệ quỷ khiến thần tiên phải đau đầu hóa thành những đốm sáng như sao bay lên trên không, khiến bầu không trên đầu nàng sáng dần lên, chiếu rọi Minh phủ.

*thiên địa đại đạo 天地大道: theo Đạo giáo, ban đầu khi chưa có gì, chưa có cả trời lẫn đất, thứ duy nhất tồn tại là một cỗ vô hình gọi là đạo, gọi tôn kính là đại đạo, từ đại đạo mới sinh ra trời đất, trong Đạo đức kinh viết “Đạo sinh nhất, Nhất sinh nhị, Nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Vạn vật phụ Âm nhi bảo Dương, xung khí dĩ vi hòa.” nghĩa là “Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật. Trong vạn vật không có vật nào không công Âm và âm Dương. Ở giữa là nguyên khí dung hòa.” Tóm lại thì có thể hiểu thiên địa đại đạo là đẳng tối cao vô hình đã tạo nên vạn vật.
Đoạn in nghiêng trích từ hantunet

Còn những thần tiên được Diệp Trần bảo vệ thì ngậy ra nhìn nàng.

Vị đế quân một mình độ hóa toàn bộ Cửu U cảnh hóa ra là người dịu dàng như vậy. Linh khí của nàng, giọng nói của nàng đều như thể gió xuân, khiến lòng người an ổn, êm dịu.

Nhưng chẳng bao lâu sau, mọi người phát hiện ra tốc độ độ hóa của nàng bắt đầu chậm hẳn lại.

Nàng từ từ mở mắt, giọng nói vững vàng: “Ta mở đường cho các người, ra ngoài đi.”

Đám tiên quân xung quanh còn chưa kịp hiểu ra sao đã liền nhìn thấy tiếng đàn hóa thành kiếm, trong chớp mắt mở ngay ra một con đường!

Nếu tiếng đàn ban nãy là gió xuân thì tiếng đàn lúc này đây là kiếm sắc, chấn động lòng người. Đám tiên quân nhanh chóng tẩu thoát ra bằng con đường đó. Chờ cho người cuối cùng thoát ra được, mọi người liền nhìn thấy linh lực cản lũ lệ quỷ kia bỗng như sóng biển đổ ập vào lòng biển, lập tức tan biến.

Thập phương trấn tà kính đột ngột bay ra khỏi pháp trận, dừng lại trong tay Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa cầm Thập phương trấn tà kính, nhìn thấy lệ quỷ ồ ạt lao về phía nữ tử ngồi xếp bằng ven bờ Vong Xuyên.

Nữ tử ấy chậm chậm mở mắt, nụ cười như sen nở cùng với máu tươi ở khóe môi, đẹp một cách diễm lệ.

Tay cầm gương của Thiếu Hoa nhẹ run.

Diệp Trần đưa Thập phương trấn tà kính ra ngoài ắt chỉ có một nguyên nhân, ấy là linh lực của nàng không thể tiếp tục được nữa.

Nàng không điều khiển được Thập phương trấn tà kính nữa nên mới đưa Trấn tà kính ra ngoài.

Toàn thân nàng bị lệ quỷ bao quanh, chúng cắn vào máu thịt của nàng nhưng nàng không chịu từ bỏ. Tuy cả người máu chảy đầm đìa, nàng vẫn gắng gượng gậy cầm.

Miệng nàng vẫn tụng niệm kinh văn, tiếng đàn trong tay không ngừng lại.

Mỗi một tiếng đàn gảy lên đều rất khó khăn, đứt quãng.

Mỗi lần nàng gảy đàn, sự kính nể của những người đứng ngoài với nàng lại càng nhiều thêm.

Dần dần, các tiên quân đứng ngoài tự phát ngồi xuống xếp bằng quanh Minh phủ, cùng tụng niệm kinh văn với Diệp Trần.

Đáng lẽ bọn họ nên rút sớm, một khi trận pháp này phá, đám tiểu tiên, tán tiên như họ đều sẽ làm mồi cho lệ quỷ. Đây là tuyến đầu của cuộc chiến chính tà, vốn nên thuộc về những đế quân được cung phụng như Thiếu Hoa.

Thế nhưng, nhìn thấy nữ tử bị lệ quỷ bao quanh, nghe thấy tiếng đàn đứt quãng ấy, không ai muốn lùi bước.

Nếu trận pháp bị phá, vậy hãy để thân thể xác thịt của họ lại tuyến đầu.

Tử Vi và Văn Xương nhìn các tiên quân, thở dài một tiếng, cũng nhắm mắt lại, ngồi xuống xếp bằng, tụng niệm kinh văn cùng Diệp Trần.

Kinh văn vốn không làm được gì, là vì Diệp Trần rút tiên lực của bản thân vào trong đó nên mới có tác dụng.

Những tiên quân không cùng đường tu hành với Diệp Trần tụng niệm đáng ra sẽ chẳng được gì. Vậy nhưng, không ngờ kinh văn họ niệm ra, từng chữ từng chữ đều biến thành vàng, phiêu tán trong không trung.

Những kinh văn này bay quanh pháp trận, Diệp Trần ngồi xếp bằng bên trong, có cảm giác trên thân đã chỉ còn trơ xương trắng.

Nàng thấy không thể cầm cự nổi nữa.

Nàng rất mệt.

Thế nhưng, hễ nghĩ tới chuyện để những thứ này ra ngoài sẽ lao thẳng tới Đông Cực cung, tới chỗ người đó, người đó sẽ bị bại trong gang tấc, bị ma thần chiếm cứ hoàn toàn, nàng lại cảm thấy mình phải tiếp tục kiên trì.

Thiếu Hoa hỏi trong lòng nàng có chúng sinh hay không, vậy tất nhiên là có.

Nhưng không giống với các đế quân khác, không giống với Đông Lăng đế quân tình nguyện vong tình đoạn ái vì thiên giới, một mình ở trong Cực Hàn cấm địa mấy ngàn năm, chúng sinh trong lòng nàng, rất nhỏ.

Nàng độ hóa Cửu U cảnh, đi tới ngày hôm nay, trở thành Diệp Trần để quân tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên giới, chẳng qua chỉ bởi, nàng muốn cách người đó gần hơn một chút, mà thôi.

Chúng sinh thiên hạ chàng yêu, nàng sẽ yêu.

Chúng sinh thiên hạ chàng bảo vệ, nàng sẽ bảo vệ.

Nàng là cây cầm chàng tự tay làm ra. Chàng tạo nên thân cầm rồi dùng máu mình khiến nàng biến hóa, nuôi nấng nàng khi tuổi nàng còn nhỏ...

Tất cả về chàng, nàng đều thấy tốt, vô cùng vô cùng tốt.

Nàng cảm thấy cực kỳ mệt.

Nhưng nàng không thể nhắm mắt được. Nàng không đếm được xung quanh mình có bao nhiêu oan hồn lệ quỷ, chỉ có thể tê liệt cảm quan tiếp tục gảy đàn, sau đó gọi ra tên của người kia: “Đông Lăng...”

Nàng không niệm ra kinh văn nổi nữa.

Giọng nàng đã mất tiếng, cho dù chỉ là hai tiếng này thôi, nàng cũng nói rất khó nhọc.

“Đông Lăng.”

Ở nơi cấm địa Cực Hàn cách xa ngàn dặm, Đông Lăng dường như nghe thấy có người gọi mình.

Cực Hàn cấm địa muôn dặm băng tuyết, người chàng phủ hàn sương, chậm chậm đứng dậy.

Giọng nói đó nghe như là đang gọi, mang theo cả sự khẩn cầu lẫn không biết phải làm sao.

“Người nghe thấy chưa,” có người nói, “nàng ấy gọi người đấy.”

“Biết xảy ra chuyện gì rồi không?”

Người nọ cười khà ồ: “Người xem, xem đi, nàng sắp chết rồi.”

Nói đoạn, giữa không trung liền hiện ra một mặt gương, Diệp Trần xuất hiện trong đó.

Nàng bị ma quỷ bao quanh nhưng vẫn ngồi ngay ngắn, bất động, thân thể bị cắn chỉ còn trơ xương nhưng nàng vẫn kiên trì gảy dây cầm của mình.

Đông Lăng lẳng lặng nhìn nàng, người kia cười: “Năm đó người vì chúng sinh thiên hạ mà quên nàng, giờ nàng sắp chết rồi, có phải người cũng muốn phụ nàng vì chúng sinh thiên hạ không?”

Lôi kiếp tụ lại trên trời, Đông Lăng nhìn hình ảnh trong gương, mắt không chớp.

Cho dù là Diệp Trần đang như vậy, chàng vẫn thấy nàng rất đẹp.

Ma thần hóa thành một luồng hắc khí vờn quanh người chàng.

“Thế nào, Đông Lăng,” hắc trỏ ngón tay vào ngực Đông Lăng, “đau không?”

Nói xong, nó cười lớn: “Đau là được rồi. Người hại ta chẳng được dễ chịu, thế thì mọi người đều cùng khổ vậy!”

Nghe bảo vậy, Đông Lăng cũng cười.

“Vì sao phải phụ chứ?”

Chàng nâng tay áo, tấm gương kia liền rơi xuống đất, giống như một cánh cửa, chàng bước vào, môi mỉm cười: “Cô nương ấy tốt như thế.”

Diệp Trần cảm thấy linh lực của bản thân không cầm cự được thêm nữa.

Xương cốt của nàng bắt đầu trở nên trong suốt, cái tên Đông Lăng trở thành điểm tựa duy nhất cho nàng.

Thế nhưng, đúng vào lúc này, nàng cảm giác có một luồng sáng dịu dàng xua đám oan hồn đang căn xé xung quanh nàng đi, đau đớn dần dịu lại, nàng ngẩng đầu lên nhìn, giữa luồng sáng, một chàng trai áo trắng cất bước đi tới.

Vẫn giống như lần gặp mặt đầu tiên, bạch sam ngân bào, đầu đội kim quan, gót áo có vân mây cuộn, trang trọng, giản dị.

Chàng đi ngược chiều sáng, tiến từng bước một về phía nàng.

Nàng ngẩng đầu ngơ ngác nhìn chàng.

Lúc này nàng chỉ còn là một bộ xương trắng đầm đìa máu tươi nhưng ánh mắt chàng nhìn nàng vẫn dịu dàng như thuở ban đầu.

Nàng mấp máy môi, khàn khàn gọi: “Đông... Lãng...”

Đông Lãng ngồi xổm xuống, mở rộng vòng tay, ôm nàng vào lòng: “Phu nhân, ta tới muộn rồi.”

Trong lúc nói, linh lực dồi dào chảy vào trong người Diệp Trần, cơ thể nàng nhanh chóng phục hồi, dần dần khôi phục dáng vẻ lúc đầu.

Thế nhưng, điều nàng không nhìn thấy là, sau lưng Đông Lãng, vô số oan hồn lệ quỷ đang bám vào người chàng. Thiếu Hoa và Thiên Đế kích động hét lên: “Đông Lãng! Dừng lại! Dừng lại!”

Nhưng Đông Lãng không đáp lời. Chàng dùng linh lực ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài, Diệp Trần nằm trong lòng chàng, nghe tiếng tim chàng đập, nước mắt tuôn rơi.

Một câu “Phu nhân, ta tới muộn rồi” ấy dường như là nỗi tủi thân lớn nhất trên đời, nàng chỉ nghe thôi đã không cầm được nước mắt.

Nàng ôm chặt chàng, khàn khàn nói: “Ta tưởng rằng... Ta tưởng rằng... Chàng sẽ không trở lại...”

“Sao có thể chứ?” Đông Lãng dịu dàng nhìn nàng, “Nàng bị bắt nạt, sao ta có thể không tới được?”

“Trần Trần,” chàng vuốt tóc nàng, dường như muốn dùng hết sự dịu dàng cả đời vào lúc này, “cuối cùng ta cũng chắc chắn, ta thích nàng, không phải là tà niệm.”

“Nàng trong lòng ta, thực sự quan trọng hơn chúng sinh thiên hạ.”

“Ta không nỡ để nàng chịu ẩm ức, không chịu được việc nàng bị tổn thương.”

“Mỗi câu nàng nói trước Cực Hàn cấm địa ta đều nghe thấy, mỗi lần nàng tới, ta đều ngóng trông.”

“Ta nghĩ, chuyện chờ đợi này, thật khổ biết mấy.”

Người Đông Lăng tản ra ánh sáng, lưng chàng bị oan hồn lệ quỷ cắn chảy đầm đìa máu chuyển sang mừng mủ, lở loét.

Chàng từ từ rời khỏi vòng ôm của nàng, nghiêm túc nhìn nàng: “VẬY NÊN, ĐỪNG LAO KHỔ VẬY NỮA, NHÉ?”

Nói xong, chàng kề tai nàng nói nhỏ mấy chữ.

Diệp Trần không tin nổi ngẩng đầu lên.

“Chàng nói... gì?”

Giọng nàng run lập cập. Thế nhưng, cũng vào đúng khoảnh khắc ấy, tà khí bùng lên, ùn ùn kéo tới, Đông Lăng lật tay đẩy nàng, người rơi thẳng xuống dòng Vong Xuyên.

Thập phương trấn tà kính lập tức bay khỏi tay Thiếu Hoa, ánh sáng phủ lên người Đông Lăng, một trận pháp phức tạp trên mặt đất bỗng xuất hiện.

Nước sông Vong Xuyên cuộn cuộn ùn lên từ hai bên trút xuống bóng người áo trắng. Diệp Trần nhào tới, bị Thiếu Hoa giữ lại.

Nàng nhìn bóng người đó rơi xuống, nhẹ cười với nàng, nước sông cuộn cuộn bọc lấy chàng, nàng nghe thấy lời chàng bảo...

Giết ta đi, ngoan.

Chàng hút hết tà khí vào cơ thể mình, biến mình hoàn toàn thành bình chữa.

Năm đó chàng đã cho nàng một lời chú để nàng có thể giết chàng bất cứ lúc nào.

Giờ chàng dùng Thập phương trấn tà kính và trận pháp khôi phục lại phong ấn của sông Vong Xuyên, nhưng chàng cũng biết rõ, cơ thể chứa đồng thời ma thần và nhiều oan hồn lệ quỷ như vậy, chàng không có khả năng tu được đại đạo, độ hóa được ma thần.

Thay vì đợi nhiều năm sau chàng để mất thần trí, mang tới đại kiếp nạn cho chúng sinh, chẳng bằng ngay lúc này đây, cứ vậy giết luôn chàng đi.

Mọi người đều hiểu ý của Đông Lăng. Bọn họ quỳ gối bên mép bờ Vong Xuyên. Diệp Trần mở miệng muốn nói nhưng không nói nổi điều gì.

Một lúc sau, Thiên Đế đi tới, ôn tồn bảo: “Diệp Trần đế quân... cứ làm theo lời Đông Lăng đế quân căn dặn đi, làm đi...”

Diệp Trần không nói gì, nàng đứng đại ra nhìn dòng nước Vong Xuyên cuộn xoáy.

Thiên Đế thở dài, lại gọi: “Diệp Trần đế quân...”

“Thực ra chàng đã sớm biết rồi.”

Diệp Trần bỗng nói.

Vào lúc này, không có bất kỳ ai dám quấy nhiễu nàng, nàng chậm chậm nói: “Năm đó gặp phải Mạc Vô Tà, dẫn tà khí vào trong cơ thể, từ lúc ấy thực ra chàng đã biết, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này.”

“Mạc Vô Tà là bước đầu tiên ma thần bày kế gài Đông Lăng, hãn muốn thức tỉnh, hãn cần Đông Lăng phải có tâm ma.”

“Hãn dùng Mạc Vô Tà làm vật dẫn, kích phát ma khí trong lòng Đông Lăng, cũng như đồ ăn cho tâm ma của Đông Lăng, tình yêu với ta, ham muốn với ta, ghen tị phẫn nộ vì ta, hết thảy đều là tà niệm của Đông Lăng.”

“Chàng biết, chàng biết tất cả. Thế nhưng, chàng vẫn muốn ở bên ta.”

“Diệp Trần...” Thiếu Hoa bước tới, khàn khàn bảo, “Truy cứu chuyện đã qua có nghĩa gì đâu chứ?”

Diệp Trần im lặng nhìn nước sông Vong Xuyên, hồi tưởng lại: “Lúc gặp phải Xú Nữ, chàng đã biết phong ấn của Vong Xuyên bất ổn. Sau đó, lần ta theo chàng tới Minh phủ, lúc ấy oan hồn lệ quỷ đã chạy thoát khá nhiều, vậy nên nước sông mới cạn đi. Chàng vốn nên từ chức Thái Sơn phủ quân từ lâu.”

“Nhưng chàng không dám, chàng sợ mình bỏ vị trí này, Thiên Đế sẽ phát hiện ra chàng có vấn đề, sẽ gây bất lợi cho ta, sẽ không cho bọn ta ở bên nhau.”

“Hành vi của chàng cực kỳ hoang đường có phải không?”

Diệp Trần cười cay đắng, nước mắt rơi xuống dòng Vong Xuyên: “Một đế quân được mọi người kỳ vọng, được mọi người trông cậy lại chỉ toàn nghĩ chuyện cưới một cô nương, sống với nàng cả đời.”

“Nhưng sao chàng có thể làm vậy được chứ.”

“Hao tâm tổn trí, khổ tu ba ngàn năm ở Cực Hàn, không làm được là không làm được.”

“Chàng không cưới được nàng. Mỗi lần nàng bồi hồi đứng trước kết giới Cực Hàn, đối với chàng chính là một lần lãng trì.”

“Chàng không chịu được khi thấy nàng khổ, không chịu được khi thấy nàng buồn, thay vì như thế... chẳng bằng ung dung hy sinh, chết vì chúng sinh thiên hạ.”

“Chàng chết rồi thì nàng sẽ buông bỏ được.”

Nói tới đây, Diệp Trần bật cười thành tiếng, nàng xiết chặt nắm đấm, nhìn bóng ngược của mình in dưới dòng nước, người run run: “Tự cho là đúng... Quá tự cho là đúng...”

“Chàng dựa vào gì mà cho rằng ta không đồng ý chờ thêm ba ngàn năm nữa?!”

Diệp Trần ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt ngoan tuyệt: “Chớ nói ba ngàn năm, ba vạn năm, ba mươi vạn năm, chờ tới lúc Vong Xuyên cạn nước, nhật nguyệt rụng rơi, ta cũng chờ được! Chàng dựa vào đâu mà quyết định như thế?!”

“Diệp Trần!”

Thiên Đế cao giọng: “Người đang nói gì thế?!”

Ánh mắt Diệp Trần lạnh dần, nàng nói gằn từng chữ: “Ta chờ chàng.”

“Người không chờ được đâu!”

Thiên Đế thở hồng hộc, cố dụ giọng lại, thông thả khuyên nhủ: “Diệp Trần, chính Đông Lăng cũng đã bảo người giết hắc. Hắc hôm nay một thân chí âm chí tà, chẳng khác gì một lò luyện đan, ma thần vốn lấy tà khí làm dinh dưỡng, người nghĩ hắc khóa hết những thứ này vào trong thân thể thì kết quả sẽ là gì?!”

“Diệp Trần,” Thiên Đế tới gần thêm một bước, “Đông Lăng sẽ không về nữa, nếu có về thì đó cũng không còn là Đông Lăng! Hẳn bảo người động thủ, tất nhiên là đã chỉ cho người cách rồi, động thủ đi!”

Diệp Trần không nói gì, nàng chuyển mắt qua nhìn Thiệu Hoa: “Thiệu Hoa, người cũng không tin có phải không?”

Thiệu Hoa mím môi, một lúc sau, y từ từ quỳ xuống.

“Xin Diệp Trần để quân hãy động thủ.”

Học theo Thiệu Hoa, chúng tiên lần lượt quỳ xuống. Diệp Trần im lặng nhìn họ, không nhin nổi mà bật cười.

“Ha... Ha ha ha ha...”

Nàng cười thành tiếng. Cuối cùng, đến Thiên Đế cũng quỳ gối trước mặt nàng.

“Quả nhân biết là có lỗi với nhị vị,” Thiên Đế nói đầy khó khăn, “nhưng mà, xin Diệp Trần để quân hãy động thủ đi.”

Nghe vậy, cuối cùng Diệp Trần cũng thôi cười. Nàng đứng bên mép sông nhìn mọi người.

Ánh mắt nàng sáng trong như những vì sao. Gió ven bờ thổi tà váy nàng bay bay, nàng đưa tay lên giữ tóc lại.

“Ta biết các người không tin chàng, nhưng mà, cũng chẳng sao.”

Nàng quay đầu nhìn nước sông Vong Xuyên, nét mặt rất đổi dịu dàng.

“Dù người trong thiên hạ không tin chàng, ta vẫn tin.”

“Dù người trong thiên hạ ruồng rẫy chàng, ta vẫn bảo vệ.”

“Dù người trong thiên hạ không độ chàng, ta độ.”

“Dù người trong thiên hạ không yêu chàng,” nàng lùi về một bước, hạ thấp giọng, giọng nói ấy dịu dàng và đẹp đẽ, dường như chứa đựng hết thủy quyển luyện và yêu thương của nàng chỉ trong một tiếng ấy... ta yêu.

Vừa dứt lời, nàng mở rộng vòng tay, ngã vào lòng Vong Xuyên.

Thiếu Hoa hoảng hốt la lên: “Diệp Trần!!”

Thế nhưng chỉ kịp chạm vào một góc áo, đành phải trơ mắt nhìn đối phương chìm vào trong dòng nước.

Lúc Diệp Trần chìm xuống lòng sông, trong đầu nàng hiện lên câu nói năm ấy của Nguyệt Hà.

“Phật xả thân nuôi ưng, giờ ta độ chàng, tất nhiên cũng phải xả thân để độ. Chàng muốn máu thịt của ta, ta cho chàng máu thịt, lấy thiện để triệt tiêu ác của chàng, có như vậy mới có thể khiến chàng trở về như lúc ban đầu.”

“Nhưng, có đáng giá không?”

“Tỷ từng thích ai chưa?”

“Chờ khi nào tỷ có người thích rồi, ắt sẽ tự hiểu là có đáng hay không.”

Nguyệt Hà...

Nàng nhìn thấy ánh sáng mỏng manh dưới đáy sông bèn ra sức bơi về phía đó, bắt được tay chàng.

Chàng đã hoàn toàn mất ý thức. Nàng ôm chàng, dùng thần thức của mình xâm nhập vào trong thần thức của chàng.

Trong nháy mắt ấy, vô số hồi ức bỗng cuộn cuộn đổ về.

Nàng nhìn thấy một thiếu niên tên là Cố Gia Nam bị nàng kéo chạy thục mạng một mạch dưới trăng.

Nàng nhìn thấy một kiếm tu tên là Quân Diễn, thân mặc áo trắng, đầu đội quan ngọc, tay cầm trường kiếm, đưa lưng về phía nàng ngày còn nhỏ tuổi, che cho nàng.

Nàng nhìn thấy một thiếu niên quý tộc tên là Elter, kháng cự lại sức mạnh của kết giới, đi từng bước một tiến về phía nàng, cầm tay nàng, nói một câu, tôi thích em.

Nàng nhìn thấy một kiếm khách tên là Thẩm Cảnh Phùng, đứng bên bờ sông thả đầy hà đăng, quay đầu lại mỉm cười.

Nàng nhìn thấy một vị thầy phong thủy tên là Lâm Giản Tây, đứng ở cửa, khổ sở chờ nàng bốn mươi một năm.

Nàng còn nhìn thấy một người thanh niên tên là Lục Lương điều khiển phi thuyền bay giữa mưa bom bão đạn, nở một nụ cười xán lạn đầy kiêu ngạo.

Nhìn thấy Tần Chiêu thái tử văn nhược thư sinh ôm nàng vào lòng giữa mùa đông, trong đôi mắt là sự dịu dàng vốn không thuộc về một người chốn cung đình.

Nhìn thấy chính mình giữa thời chiến loạn chờ đợi tới ngày phồn hoa thịnh thế.

Nhìn thấy người nàng yêu cùng nàng ôm nhau nghiêm trang đón chờ cái chết.

Nàng nói, nàng nhất định đã yêu Đông Lăng rất nhiều kiếp nên mới tình thâm nghĩa trọng thắm thiết như vậy.

Lúc này đây, cuối cùng nàng cũng biết rõ, quả thực đúng là đã nhiều kiếp dây dưa.

Nàng cúi đầu nở nụ cười, hôn lên đôi môi mỏng lạnh của Đông Lăng.

“Ta yêu chàng.”

“Đông Lăng của ta.”

Ta yêu chàng.

Nhân vật phản diện của ta.

Lúc Diệp Trần tỉnh lại thì đã về tới không gian độc lập quen thuộc kia.

Ba Tám và 666 đứng sòng vai nhau, vừa nhìn thấy Diệp Trần liền nhiệt liệt vỗ tay.

Diệp Trần ngượng ngùng hắng khê một tiếng: “Hai người làm gì vậy?”

“Lần đầu tiên nhìn thấy người hoàn thành nhiệm vụ cấp S xong vẫn còn sống, lại còn là kí chủ của mình nên tôi thấy hơi xúc động!”

Giọng Ba Tám bắt đầu run run.

Diệp Trần còn chưa thoát khỏi dòng cảm xúc, trở lại bình thường, sốt ruột hỏi: “Đông Lăng đâu?”

“À, cô sẽ nhanh chóng được gặp lại anh ta thôi.”

666 bình tĩnh tiếp lời: “Rời khỏi chỗ này, hai người sẽ trở về thế giới thực, chúng tôi xin được cáo biệt.”

“Cáo biệt?”

Diệp Trần ngơ ngác. Ba Tám đổi sang khuôn mặt không nở. Sau khi qua nhiều thế giới như vậy, cuối cùng Ba Tám cũng đã thăng cấp trở thành một hệ thống có đủ loại mặt biểu cảm. Nó gật đầu, thở dài: “Đúng vậy, hai người đã hoàn thành nhiệm vụ, chúng tôi nên đi rồi. Giờ cô vừa mới rời khỏi thế giới, chờ cô rời khỏi đây, cô sẽ nhớ lại được trí nhớ vốn có của mình.”

“Trí nhớ vốn có của tôi?”

“Đúng thế, hai người hoàn thành nhiệm vụ cấp S, chúng tôi cũng được mở quyền hạn tối đa, đã hiểu rõ được chuyện gì đang xảy ra.”

“Tiêu chuẩn đánh giá hoàn thành nhiệm vụ của các người là gì?”

“Là mục tiêu lúc ban đầu các người ràng buộc cho hệ thống chúng tôi.”

Nghe vậy, Diệp Trần hoàn toàn ngơ ngác. Nàng cảm giác mình bị cột vào Ba Tám thực sự chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. 666 biết Diệp Trần đang khó hiểu chuyện gì nên cẩn thận giải thích: “Tôi đã nói rồi, thực ra thế giới của nhiệm vụ cấp S này mới là thế giới thực của cô. Thân phận thật của cô hẳn chính là Ông Sơn tiên chủ Diệp Trần.”

“Lúc cô ràng buộc nhiệm vụ cho Ba Tám, thực ra nhiệm vụ cô đặt ra là phải độ hóa nhân vật phản diện, tẩy trừ sạch sẽ tà khí trên người Đông Lăng.”

“Và Đông Lăng cũng vậy.”

“Đông Lăng không được có quá nhiều điều oán niệm, không cam lòng nên anh ta làm nhiệm vụ cứu thế, phải trở thành người thuận buồm xuôi gió nhất trong đó. Còn cô thì phải cảm hóa anh ta, trao cho anh ta tình yêu và sự cố vũ.”

“Tiêu chuẩn đánh giá nhiệm vụ cuối cùng chính là tình yêu cô dành cho Đông Lăng có đủ để anh ta đi độ hóa ma thần hay không. Cô vốn đã làm rất nhiều việc, khi cô bằng lòng vì tin tưởng anh ta mà nhảy vào sông Vong Xuyên, tình yêu cô dành cho anh ta nhiều như vậy là đủ rồi.”

“Ở thế giới hiện thực, Đông Lăng chưa từng gặp lại cô. Sau tiên ma đại chiến, anh ta uống tuyệt tình đan, một mình đối kháng với ma thần, sau đó phong ấn của Vong Xuyên ở Minh phủ bị phá, anh ta liền phong ấn chính mình nhảy vào trong Vong Xuyên. Lúc này, Thiên Đế đã hiểu, chỉ dựa vào tuyệt tình là không đủ để Đông Lăng độ hóa được ma thần. Vậy nên Thiên Đế tìm tới chúng tôi, yêu cầu chúng tôi dùng các thế giới để tôi luyện tâm tính của Đông Lăng.”

“Thế tôi thì sao?”

“Cô là người duy nhất Đông Lăng từng thích, vậy nên năm đó Thiên Đế đã tìm cô, hỏi xem cô có bằng lòng nhận nhiệm vụ này không. Vì chúng sinh thiên hạ, cô đã đồng ý. Vậy là cô và Đông Lăng cùng ràng buộc với hệ thống chúng tôi, đi từng thế giới một. Để cô nhanh chóng thích ứng với thế giới, máy chủ trước tiên đã đưa cô tới thế kỷ hai mươi một công nghệ thông tin phát triển, chờ tới khi cô thực sự có thể hiểu được chúng tôi thì phái Ba Tám tới.”

Nghe vậy, Diệp Trần đại khái đã hiểu rõ cuộc là xảy ra chuyện gì. Cô gật đầu: “Thế... tôi còn một thắc mắc.”

“Cô hỏi đi.”

Ba Tám hấp tấp nói: “Để tôi trả lời cô!”

Diệp Trần biết Ba Tám liên tục bị 666 cướp mất phần trả lời nên thấy mất mặt, không khỏi cảm thấy hơi hơi buồn cười. Nàng hắng khê một tiếng rồi hỏi: “Vậy các người rốt cuộc là gì? Đúng là AI thật sao?”

“Mỗi thế giới có một phương thức vận hành riêng. Trong thế giới của các cô, các cô là thần tiên. Còn chúng tôi cũng có thế giới của chúng tôi. Thế giới của chúng tôi là thế giới khoa học kỹ thuật, AI là kẻ thống trị, nhưng mà chúng tôi, thân ở trong vũ trụ, năng lượng không phải tự nhiên mà có, cần phải có ai đó tới tạo ra năng lượng. Bởi vậy, chúng tôi có liên kết với các thế giới, giải quyết vấn đề của mỗi thế giới và đổi lấy năng lượng.”

“Thông qua cách tạo ra thế giới nhỏ trong sách, chúng tôi giải quyết các vấn đề do lòng người sinh ra, cách thức thu hoạch được năng lượng cũng rất đa dạng. Chúng tôi xuất hiện ở những thế giới khác nhau sẽ hóa thành hình thái tương ứng ở thế giới đó. Ví dụ như Thiên Đế là khách hàng của chúng tôi, lúc chúng tôi tiếp ông ta thì sẽ hóa thành thần tiên.”

“Hiểu.”

Diệp Trần gật gù. Ba Tám đờ ra, nghẹn một hồi, cuối cùng bảo: “Không phải đã bảo là để tôi trả lời rồi sao?”

“Anh biết à?”

666 thản nhiên liếc Ba Tám một cái. Ba Tám đang định đáp, 666 liền tiếp: “Biết cũng vô dụng, anh không biết nói cho rõ ràng.”

“Đồ đàn bà, đừng có mà quá phận!”

Ba Tám nghẹn đỏ mặt, 666 phì cười: “Anh lại nói chuyện với cái hệ thống chuyên đi mấy thế giới tổng tài chứ gì?”

Diệp Trần nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình, lòng mềm đi. Nàng nhìn Ba Tám đầy lưu luyến.

Ba Tám cảm nhận được cái nhìn của Diệp Trần, quay đầu lại.

Một người một hệ thống lẳng lẳng nhìn nhau. Cuối cùng Diệp Trần lên tiếng: “Ba Tám, nào, lại ôm ôm tí đi.”

Ba Tám nhìn 666 một cái, 666 gật đầu: “Đi đi.”

Ba Tám lao như điên vào lòng Diệp Trần, một người một hệ thống ôm nhau.

“Sau này đừng hút thuốc trong đầu kí chủ nữa, không phải kí chủ nào cũng tốt như tôi đâu.”

Diệp Trần thở dài thành tiếng, Ba Tám đổi sang biểu cảm mặt khóc, nước mắt chảy như suối.

Diệp Trần vỗ vỗ lưng anh ta, mỉm cười bảo: “Ba Tám, tôi đã từng nói với anh chưa.”

Ba Tám ngẩng đầu nhìn cô, Diệp Trần mỉm cười: “Anh là một hệ thống cực kỳ, cực kỳ tốt.”

Ba Tám nhìn Diệp Trần trân trân. Diệp Trần buông anh ta ra, vỗ vỗ đầu Ba Tám: “Sau này có thể tới thăm tôi không?”

“Có thể!”

Ba Tám đáp ngay, “Được nghỉ tôi sẽ tới!”

“Tốt lắm.” Diệp Trần cười tươi rói, “Nhất định phải nhớ tới thăm tôi nhé.”

Ba Tám vẫn tiếp tục giữ biểu cảm mặt khóc. Diệp Trần không chịu nổi, ho một tiếng: “Dùng mặt mỉm cười để cáo biệt nhé.”

Ba Tám ngẩn ra, sau đó, nó đổi thành cái biểu cảm lúc gặp nhau lần đầu tiên, biểu cảm mặt cười QQ.

Diệp Trần tỏ ra hoài niệm, vẫy vẫy tay, ôn tồn nói: “Ba Tám, tạm biệt nhé.”

Nói đoạn, nàng quay sang nhìn 666: “666 đã nói lời cáo biệt với Đông Lăng chưa?”

“Ừm.” Giọng 666 hơi ghen ghét, “Nói rồi.”

“Thế,” Diệp Trần chỉnh lại chiếc mũ xanh nhỏ cho cô ấy, “Sống với Ba Tám thật tốt nhé, đừng bắt nạt anh ta. Tôi biết,” Diệp Trần nói nhỏ, “cô thích anh ta.”

Lần này 666 không nổi cáu. 666 và Ba Tám cùng nhìn Diệp Trần vẫy tay xoay lưng, đi về phía ánh sáng, bước ra khỏi cửa.

Tới lúc chân chạm tới mặt đất, Diệp Trần mới quay đầu lại, nhìn thấy luồng sáng dần dần biến mất, chỉ còn khuôn mặt mỉm cười QQ là vẫn còn có thể nhìn thấy loáng thoáng.

Rõ ràng là mỉm cười nhưng lại khiến trong lòng Diệp Trần cảm thấy muốn khóc.

Nàng khụt khịt mũi, quay lưng, nhìn thấy động phủ quen thuộc.

Nơi này là Ông Sơn.

Vô vàn ký ức cuộn cuộn trở về trong đầu.

Hóa ra nàng đúng là Ông Sơn tiên chủ, Diệp Trần.

Chẳng qua là nàng không tiếp xúc với Đông Lăng, sau thiên đạo đại kiếp nạn, nàng lặng lẽ ẩn náu, cho tới giờ không hề có liên hệ gì với vị đế quân cao cao tại thượng kia.

Thế nhưng, tất cả mọi người đều không biết, không phải nàng không quen chàng, không phải không biết chàng, chỉ là nàng giấu diếm chút tình yêu hèn mọn ấy, mãi mãi thầm chờ đợi.

Vậy nên, khi Thiên Đế tìm tới nàng, nàng mới vì việc nghĩa quyết không chùn bước, nhận lời Thiên Đế, giúp đỡ Đông Lăng độ hóa tà khí.

Tất cả mọi người đều cho rằng nàng vì chúng sinh thiên hạ, nhưng nàng biết, nàng vì chính mình, vì chút lòng riêng nhỏ bé kia.

Nàng thông thả bước ra khỏi động phủ, mở cửa lớn.

Đúng lúc này, hạc trắng từ trên trời đáp xuống, hóa thành một thiếu niên bố sập bố ngựa ngã trước mặt Diệp Trần, túm tay áo nàng, sốt sắng nói: “Không... không hay rồi! Tiên chủ, cái, cái tên đế quân Đông Lăng nghe đồn đã chết dưới sông Vong Xuyên tới rồi!”

“Tới thì tới.” Diệp Trần bật cười, “Người sợ gì chứ?”

“Tiên chủ chưa từng nghe lời đồn về hắc sao?!” Bạch Nhiễm khiếp sợ ra mặt, “Hắc hắc thấy người là liền đánh đó! Tiên chủ, mau chạy trốn đi, ta giữ chân cho tiên chủ, giờ hắc đang bị ta sai người cản dưới chân núi, đi đi, ta mang tiên chủ đi trốn...”

“Đừng trốn.”

Diệp Trần thở dài, ngắt lời Bạch Nhiễm. Bạch Nhiễm sốt ruột: “Tiên chủ không thể từ bỏ bản thân được!”

“Không phải ta từ bỏ bản thân mà là, ồ,” Diệp Trần thò tay ra khỏi tay áo, chỉ chỉ đằng trước, “chàng tới rồi.”

Bạch Nhiễm quay vội đầu lại. Một chàng trai tuấn tú, mặc bạch sam ngân bào, đầu đội hoa quan, xách kiếm ung dung đi tới.

Nơi chàng đi qua, thời tiết nghịch chuyển, hoa nở khắp núi.

Thế nhưng sắc hoa xuân kia cũng chẳng bì kịp với khóe môi cười của chàng, cảnh xuân khắp núi cũng chẳng sánh bằng ánh sáng trong đôi mắt chàng.

Diệp Trần tựa khung cửa, khoanh hai tay trước ngực, mỉm cười nhìn chàng tiến từng bước từng bước về phía nàng.

Trong mắt chàng là ánh cười quen thuộc nhưng chàng vẫn cung kính hành lễ: “Tại hạ Đông Lăng, bái kiến đạo hữu.”

“Vì sao tới đây?”

Diệp Trần nghiêng đầu, cười càng thêm tươi tắn.

Đông Lăng ngăm ngía từng góc từng góc khuôn mặt nàng, trong mắt nổi lên sóng trào.

“Phu nhân của tại hạ ở đây,” chàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng, “tất nhiên là tại hạ tới đề cầu hôn.”

“Có mang theo sính lễ không?”

Đông Lăng ngẩn ra. Nhìn vẻ mặt của Đông Lăng, Diệp Trần tới gần chàng hơn, vòng hai tay lên cổ chàng: “Không mang sính lễ cũng không sao, gả tới Ông Sơn của ta cũng được mà?”

Nghe vậy, Đông Lăng chẳng những không giận mà còn từ từ nở nụ cười, gật gật đầu: “Được.”

“Vậy về sau,” chàng ôm lấy nàng, “đời này của ta giao cho nàng.”

Diệp Trần im lặng nghe tiếng tim chàng đập, cảm nhận hơi ấm của chàng.

“Cố Gia Nam,” nàng bỗng gọi chàng. Đông Lăng đáp lại: “Ừm.”

“Sư phụ.”

“Ta đây.”

“Elter.”

“Là ta.”

“Thẩm Cảnh Phùng.”

“Ừ.”

...

Diệp Trần gọi lần lượt từng cái tên, chàng lần lượt đáp lời.

Toàn bộ ký ức hiện lên trong đầu nàng, người nàng nhè nhẹ run, nước mắt dâng lên trên bờ mi.

Đến cuối cùng, nàng gọi...

Đông Lăng.

Thật lâu sau không thấy chàng đáp lại, Diệp Trần từ từ ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt dịu dàng của chàng.

“Không nên gọi là Đông Lăng.” Chàng thở dài, “Nên gọi là phu quân.”

Diệp Trần nín khóc, mỉm cười.

Nàng ôm chàng: “Chàng có nhớ chàng từng hứa với ta tuy không thể bạc đầu giai lão nhưng sẽ sinh tử không rời.”

“Ta nhớ.”

“Lần này, chúng ta bạc đầu giai lão nhé?”

“Được.”

Đông Lăng đáp: “Lần này, ta với nàng, bạc đầu giai lão, sinh tử không rời.”

Diệp Trần nhắm mắt lại.

Nàng nói...

Đông Lăng, ta muốn ăn sườn xào chua ngọt.

Lần này, nàng đã thực sự có thể, ăn suốt một đời.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Mặc Thư Bạch: “Lần này, sườn xào chua ngọt, nàng đã thực sự có thể, ăn suốt một đời.”

Diệp Trần: “Sườn xào chua ngọt mấy ngàn, mấy vạn năm... Thật đáng sợ!!!!!!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

159. Chương 159: Ngày Ngày Của Đông Lăng – Diệp Trần 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

[1]

Chúng tiên thiên đình đều biết Đông Lăng đế quân là một nhân vật truyền kỳ sống.

Nghe nói trong thần ma đại chiến, đế quân đã đem thân mình phong ấn ma thần, khi phong ấn của sông Vong Xuyên bị phá, lại dùng bản thân làm mắt trận cộng thêm Thập phương trấn tà kính chìm dưới đáy sông Vong Xuyên để tu bổ phong ấn.

Đế quân ở dưới đáy sông gần ba ngàn năm. Ba ngàn năm, nói dài thì không dài, nói ngắn cũng không phải ngắn. Nó đủ dài để một tên tiểu yêu tu thành tiên nhưng lại ngắn ngủi chỉ vừa một bữa say của đám Thiểu Hoa đế quân. Tuy nhiên, bất kể là thế nào, đại đa số mọi người khi ấy đều cho rằng Đông Lăng đã chết.

Dưới uy lực của Thập phương trấn tà kính và trận pháp diệt tà, cho dù là Đại La Kim Tiên bị hành như vậy ba ngàn năm thì cũng chết.

*Đại La Kim Tiên 大罗金仙 một vị thần hư cấu sống ở tầng trời Đại La trong ba mươi sáu tầng trời được cho là không già không chết.

Nào có ai ngờ, có một ngày, Minh phủ rung chuyển, phượng hoàng vượt ngàn dặm bay tới Đông Cực cung, ráng trời rực rỡ chói lọi bốn phương, sau đấy, một quan tài bằng tử trong lòng dòng Vong Xuyên từ từ nổi lên.

Biến cố này kinh động tới cả Thiên Đế lẫn ba vị đế quân. Chúng tiên thiên đình nhanh chóng tụ tập tới ven bờ Vong Xuyên chờ đợi. Quan tài bằng tảo sáng rồi từ từ mở ra. Nam tử khôi ngô nằm trong đó chậm chậm ngồi dậy.

Người nam tử tỏ ra hết sức bình thường, như thể chỉ vừa ngủ một giấc tỉnh dậy. Vậy mà, Thiên Đế và ba vị đế quân đứng bên thì đã lệ nóng doanh tròng.

“Đông Lăng!”

Thiếu Hoa đế quân là người đầu tiên bước tới, mắt đỏ hoe, không dám tin: “Huynh... Huynh thực sự... trở lại rồi sao?”

Đông Lăng không đáp, chàng dường như đang tiếp nhận một tin tức nào đó rồi chàng ngẩng đầu nhìn mọi người một vòng.

Chúng tiểu tiên lần lượt quỳ xuống theo tầm mắt chàng di chuyển, hô to:

“Cung nghênh Đông Lăng đế quân trở về Thiên giới!”

Tiếng hô vang như sóng triều lan tỏa, hết lớp này tới lớp khác.

Đông Lăng hơi hé miệng nhưng không nói gì. Thiên Đế bước lên trước, trịnh trọng hơn hẳn Thiếu Hoa, đưa tay cho Đông Lăng: “Người vẫn ổn chứ? Ra ngoài thôi nhỉ?”

“Có phải,” Đông Lăng lên tiếng, vì lâu không nói nên giọng hơi khàn, “có một ngọn núi tên là Ông Sơn?”

Những người khác đều ngẩn ra, không hiểu Đông Lăng hỏi gì, chỉ duy Thiên Đế là sáng tỏ, gật đầu đáp: “Phải.”

“Liệu có hay không một vị tiên quân... tên là Diệp Trần?”

Đông Lăng hồi hộp hỏi. Thiên Đế tiếp tục gật đầu: “Có.”

Vừa dứt lời, người trong quan tài bỗng liền hóa thành một luồng sáng, trong chớp mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

“Huynh ấy đi đâu vậy?!”

Thiếu Hoa giật mình thốt lên. Thiên Đế cười: “Đi gặp người nên gặp.”

Nói rồi, Thiên Đế cười đầy ẩn ý bỏ đi.

Đám Thiếu Hoa không biết Đông Lăng đi đâu nhưng xem thái độ của Thiên Đế là biết ắt không có chuyện gì lớn, vậy là liền kéo tới Đông Cực cung chờ chàng.

Thế nhưng, chờ một mạch những một tháng trời, đám Thiếu Hoa ngồi trong Đông Cực cung chơi bài lá thấy cực kỳ lo lắng.

*bài lá: 叶子牌 có từ thời nhà Đường, được cho trò chơi bài đầu tiên trên thế giới, cách chơi tương tự mạt chược.

Thiếu Hoa nói: “Huynh nói xem huynh ấy đi tìm ai vậy nhỉ? Còn có ai quan trọng hơn ta chứ?”

Tử Vi từ từ ngược mắt lên: “Huynh cảm thấy trong lòng huynh ấy mình quan trọng lắm sao?”

“Ngoài đánh nhau và chúng sinh thiên hạ ra, quan trọng nhất chính là ta!” Thiếu Hoa đáp ngay, nói chắc như đinh đóng cột, “Nhớ năm ấy, ai là người đầu tiên nói chuyện với huynh ấy ở hồng hoang? Ai cho huynh ấy bộ y phục đầu tiên, chiếc đai lưng đầu tiên? Ai...”

Thiếu Hoa điểm lại một mạch những chuyện đã qua giữa mình và Đông Lăng. Văn Xương và Tử Vi không nói một lời, xem bài, ra quân.

Giữa lúc Thiếu Hoa đang nói thao thao bất tuyệt, bên ngoài có hai bóng người cầm tay nhau đi vào. Văn Xương và Tử Vi vừa ngẩng đầu lên liền giật mình, cúi vội mặt xuống.

Thiếu Hoa vẫn còn mãi ba hoa, thấy hai người bỗng làm vậy thì nhướn mày hỏi: “Hai người bỗng dưng cúi thấp đầu vậy làm gì?”

“Chơi bài.” Tử Vi thản nhiên đáp. Văn Xương gật đầu: “Chơi bài, chơi bài.”

Nói rồi, hai người họ liền vô cùng chú mục vào ván bài, mắt nhìn chăm chăm vào quân bài, cứ y như thể đó không phải chỉ là một lá bài mà phải là thứ giấy tờ quan trọng nào đó liên quan tới cả chúng sinh thiên hạ.

Thiếu Hoa không nhận ra được bất thường, lại nói tiếp: “Nhớ năm đó, lần đầu tiên Đông Lăng ngủ với người khác cũng là dành cho ta. Đêm ấy, trăng mờ gió lớn, Đông Lăng trẻ tuổi ôm ta, nói khẽ, ca ca ơi, ta sợ...”

“Ôi, đáng yêu làm sao, dễ thương làm sao...”

Thiếu Hoa vừa nói liền thấy sau lưng lạnh lạnh, y sờ sờ cổ, thắc mắc quay đầu lại nhìn: “Sao lại thấy...”

Còn chưa nói hết, bóng một người liền đập ngay vào mắt.

Đối phương bạch y như tuyết, tay cầm Tử Quy đã tuốt một nửa ra khỏi vỏ, đứng cạnh chàng ta là một nữ tử mặc trường sam màu xanh lam, đẽ tay cầm kiếm của người áo trắng lại, ánh mắt tràn ngập ý cười: “Đông Lăng, chàng quấy rầy Thiếu Hoa để quân nói chuyện rồi.”

Đông Lăng cười trào phúng, lạnh lùng nhìn: “Chẳng lẽ ta lại phải mặc kệ để cho hăn nói lung tung hay sao?”

“Lung tung ở đâu chứ?”

Nữ tử thở dài: “Thiếu Hoa để quân nói có sách mách có chứng, chàng dám nói là chưa từng xảy ra sao?”

“Chưa từng.” Đông Lăng đáp bằng vẻ mặt chính trực, quay đầu nhìn nữ tử kia, “Lần đầu tiên ta ngủ với người khác là với nàng. Lần đầu tiên có người cho ta y phục là nàng, cho ta đai lưng là nàng, cho ta giày cũng là nàng...”

Đông Lăng đáp vậy, nữ tử kia liền đỏ mặt. Ba vị đế quân ngồi nghe Đông Lăng nói lời đường mật, sợ tới mức phải xuýt xoa một tiếng, tự ôm lấy mình.

“Đây là ai?”

Thiếu Hoa ôm ngực, bày ra vẻ tuyệt vọng: “Đông Lăng, người là đồ phụ lòng! Đây là ai! Là ai!”

“Là tấu tử của người!”

Đông Lăng đơn phương tuyên bố.

Thiếu Hoa kinh ngạc ngẩng đầu, lần này là kinh ngạc thật. Y nhìn Diệp Trần, đánh giá một hồi, rốt cuộc cũng hồi hồn: “Không đúng, đây là

Diệp Trần?!”

“Ừ.” Đông Lăng tỏ ý coi như người cũng có hiểu biết. Thế nhưng câu tiếp theo của Thiếu Hoa liền làm Đông Lăng muốn đập nát cái đầu chó của y.

“Đông Lăng,” Thiếu Hoa suy sụp, “Người mù rồi!”

“Ừ.”

Đông Lăng gật gù: “Mù những mấy vạn năm.”

Mọi người: “...”

Chỉ một câu vậy thôi, Thiếu Hoa liền im bật. Y bỗng hiểu ra, giữa Đông Lăng và Diệp Trần chắc hẳn có một câu chuyện không người biết.

Không khí bỗng yên tĩnh hẳn. Diệp Trần ngượng ngùng sờ mũi: “Thế, hay là ta lui cho mọi người nói tiếp nhé?”

Ba vị đế quân lập tức dùng ánh mắt bày tỏ sự tán đồng, lúc này đây, Diệp Trần đúng là một nữ tiên vô cùng có thường thức.

Tuy vậy, Đông Lăng lại chẳng mấy vui, chàng định nói gì đó nhưng Diệp Trần ngăn lại.

Mọi người xung quanh hít sâu một hơi. Ai ai cũng biết tính tình Đông Lăng trước nay luôn kiêu ngạo, y muốn làm gì, không phải không được ngăn mà là không ai ngăn được. Cho dù là Thiếu Hoa có giao tình nhiều năm với Đông Lăng cũng chưa bao giờ dám ngắt lời khi Đông Lăng đang nói.

Mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng để lao tới bảo vệ Diệp Trần, nào ngờ Diệp Trần chỉ vỗ nhẹ bàn tay Đông Lăng, từ tốn nói một câu “Ta về phòng chờ chàng”, thế là Đông Lăng liền mỉm cười âm áp, gật đầu: “Ừ.”

Sau đấy, Diệp Trần quen đường thuộc lối đi về phía phòng ngủ. Đông Lăng nhìn theo, mắt như cười.

Mọi người xung quanh: “...”

Không, đây không phải là Đông Lăng họ biết!

Trong lòng mọi người có vô vàn nghi hoặc. Đông Lăng nhìn cho đến khi Diệp Trần đi khuất, Văn Xương rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Sao nàng ta lại quen thuộc chỗ này của huynh vậy chứ?”

“Bởi vì,”

Đông Lăng lồng hai tay vào trong tay áo, mỉm cười: “Nàng đã ở đây rất lâu.”

Nói rồi, ánh mắt Đông Lăng hiện lên xót xa: “Tận mấy ngàn năm...”

Ở thế giới đó, nàng đã từng ở trong Đông Cực cung, thân mặc bạch y, biến mình thành dáng vẻ của người tên là Đông Lăng kia.

Ở thế giới đó, muôn người bỏ mặc chàng, chỉ riêng nàng, thà phụ người trong thiên hạ cũng không chịu phụ chàng.

Ba vị đế quân ngăn người, tiểu tiên dâng rượu và thức ăn lên. Đông Lăng cung tay nâng chén rượu lên: “Nào, để ta kể cho các huynh nghe dưới sông Vong Xuyên, rốt cuộc ta đã trải qua những gì.”

Thế là, bốn người cùng ngồi uống rượu, nghe Đông Lăng kể lại những chuyện năm xưa.

Đông Lăng kể lại lần lượt từng thế giới một, ba vị đế quân nghe xong cực kỳ bùi ngùi.

“Nói cách khác,” Tử Vi cẩn thận nghiền ngẫm chuyện Đông Lăng kể, từ tốn nói, “ở thế giới thật, thực ra sau khi người giúp Diệp Trần chặn thiên đạo đại kiếp nạn xong thì chưa từng gặp lại nàng ta. Người cho rằng nàng ta không thích mình, và lại không tìm được nàng nên năm đó đã thay Thiếu Hoa làm bình giam ma thần.”

Tay Đông Lăng đang cầm chén rượu khựng lại một thoáng rồi đáp: “Phải mà cũng không phải. Rốt cuộc thì chuyện anh hùng như thế sao có thể để mình Thiếu Hoa làm hết được phải không?”

Thiếu Hoa im lặng, cúi đầu uống rượu.

Tử Vi tiếp tục nói: “Sau khi người làm bình giam ma thần, để áp chế nó, người đã tự nhốt mình trong Cực Hàn cấm địa cho tới lúc phong ấn của sông Vong Xuyên bị phá, người sợ bọn ta xảy ra chuyện nên mới chạy tới, phong ấn mình dưới đáy Vong Xuyên. Còn ở trong ảo cảnh thì sau đại chiến thần ma, người làm Thái Sơn phủ quân rồi gặp lại Diệp Trần. Là vậy phải không?”

Đông Lăng không nói gì, im lặng uống rượu.

“Thế Diệp Trần có nhớ những chuyện này không?”

Văn Xương hiểu lòng Đông Lăng, kịp thời đổi sang một đề tài khác.

Đông Lăng cười: “Lúc ta tỉnh lại cũng rất sợ, sợ đó chỉ là giấc mộng hoang đường của riêng mình, ta vẫn vương đau khổ nhưng người ấy lại chẳng hay biết gì.”

“Có điều cũng may.” Ánh mắt Đông Lăng dịu dàng, “Nàng nhớ, nhớ tất cả.”

Nghe vậy, Thiếu Hoa mới thở phào một tiếng, thật lòng nói: “Vậy là tốt rồi.”

Bốn người tiếp tục hàn huyên về cuộc sống của từng người khi Đông Lăng không ở. Tới nửa đêm, mọi người đều đã say, chỉ còn mình Đông Lăng là ung dung tự tại, sai bảo đồ đệ đưa mọi người về phòng cho khách.

Thiếu Hoa đi liêu xiêu, Đông Lăng dịu y về tới tận giường, Thiếu Hoa bỗng túm tay áo Đông Lăng giữ lại.

“Huynh trường.....” Y nhắm mắt, nức nở nói, “Xin lỗi...”

Đông Lăng im lặng, thở dài nhìn chàng trai nằm cuộn người đau khổ trên giường.

“Làm chuyện ác là ma thần chứ đâu phải người, sao người phải xin lỗi?”

Nói rồi, chàng rút tay áo về, vỗ vỗ lưng Thiếu Hoa, xoay người đi ra ngoài.

Ra tới cửa, chàng thấy có người khoác áo ngoài, tay cầm đèn, đứng ngoài hành lang.

Gió thổi vạt áo nàng bay bay, nàng mỉm cười dịu dàng, trong khoảnh khắc, Đông Lăng dường như nhìn thấy lại vị thái tử phi hiền hậu làm bạn bên chàng bất kể nghèo hèn ngày chàng còn là Tần Chiêu.

Chàng mỉm cười, bước tới bên Diệp Trần, khép vạt áo trước người cho nàng: “Đã muộn thế này rồi còn ra đây làm gì?”

“Muộn rồi chưa thấy chàng về, sợ chàng say nên qua xem thử.”

Diệp Trần đáp, đưa mắt nhìn thoáng qua phòng Thiếu Hoa: “Ngủ rồi à?”

“Ừ.” Đông Lăng gật đầu rồi lập tức tỏ rõ lòng trung: “Nàng còn ở đây, ta sẽ không say.”

“Thế ta không ở thì chàng sẽ say à?”

Diệp Trần bật cười. Đông Lăng cầm tay nàng, kéo nàng thong thả đi về tấm điện. Ánh trăng chiếu vào hành lang, kéo dài chiếc bóng của hai người in lên nền đá cẩm thạch. Ánh trăng rõ ràng là thứ lạnh lẽo không có hơi ấm nhưng lại khiến người ta thấy ấm áp đến lạ.

Diệp Trần ngoái đầu liếc nhìn bóng của hai người, chậm rãi nói: “Những năm một mình ta ở trong Đông Cực cung, ta cảm thấy Đông Cực cung cực kỳ lạnh.”

“Ở ven Cực Hàn cấm địa là vậy đấy.” Đông Lăng giải thích.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn chàng, mắt tựa sao sa: “Có điều hôm nay ta lại thấy không lạnh.”

Đông Lăng im lặng, môi hơi hé, vốn chàng định nói, thực ra nàng không nên chờ ta.

Nhưng rồi chàng lại nghĩ, nếu nàng thực sự không chờ chàng, có lẽ đã chẳng có họ của hôm nay.

Quả thực chàng rất kiên cường, mình chàng có thể đi hết con đường tu đạo dài dằng dặc này. Thế nhưng, kỳ thực chàng cũng chẳng kiên cường được như chàng tưởng, chàng muốn chiến thắng tâm ma, cần phải có rất rất nhiều tình yêu.

Sâu trong lòng chàng giống như có một chiếc phễu lớn, rót vào vô vàn tình yêu mà vẫn chẳng thấy chút thay đổi nào.

May mà nàng vẫn luôn kiên trì, bỏ thêm vào từng năm từng năm cát, lấp đi lấp lại chẳng nề hà.

Tinh Vệ lấp biển, cũng chỉ đến như vậy.

Vậy nhưng, may rằng nàng không phải là Tinh Vệ, bọn họ thật may mắn vì có hôm nay.

“Đông Lăng,” Diệp Trần nhìn chàng, “chàng quả là một người rất dịu dàng.”

“Ồ?” Đông Lăng lấy làm lạ, “Vì đâu mà nói vậy?”

“Thay Thiếu Hoa làm bình giam ma thần, chàng không nghĩ xem Thiếu Hoa phải làm gì để trả nợ ân tình cho mình mà lại nghĩ sợ Thiếu Hoa thấy áy náy.”

“Vì tu sửa cấm chế, tự phong ấn mình dưới dòng Vong Xuyên, không nghĩ tới chuyện huynh đệ trong ảo cảnh cuối cùng đã bỏ mặc mình, mà nghĩ sợ mọi người xấu hổ, dấn vật.”

“Đông Lăng,” Diệp Trần kéo bàn tay chàng đưa ra trước, mở ngón tay ra nhìn những đường chỉ tay trong lòng bàn tay, thông thả nói, “chàng nói xem, có phải chàng rất dịu dàng không?”

“Diệp Trần,” Đông Lăng cười, “thực ra, không hoàn toàn là vì bọn họ.”

“Ồ?”

Diệp Trần thắc mắc ngẩng đầu nhìn. Đông Lăng nhìn lại nàng: “Mỗi lần cứu chúng sinh thiên hạ, ta đều nghĩ tới nàng.”

Diệp Trần mở mắt tròn xoe. Đông Lăng thấy đáng vẻ ngốc nghếch của nàng, khóe môi không giấu nổi ý cười.

“Lần nào ta cũng nghĩ, cây cầm kia vừa ngốc vừa yếu, ngay cả thiên đạo đại kiếp nạn còn không chịu được, nếu thế đạo này rối loạn thì nàng biết làm sao bây giờ?”

Lúc Đông Lăng không nói lời đường mật, trông chàng như cả đời chẳng bao giờ nói.

Lúc nói lời đường mật thì y như thể đã nói cả đời.

Diệp Trần nghe xong đỏ mặt, lí nhí đáp: “Thực ra ta đâu có yếu như vậy.”

“Ta biết.” Đông Lăng cười khẽ, “Ta nói những lời này, kỳ thực là muốn nói với nàng, do vậy, nếu nàng ở bên cạnh ta để ta che chở, thì ta không cần phải vất vả đi đường vòng che chở chúng sinh thiên hạ như vậy nữa.”

“Diệp Trần,” chàng thở dài, “gả cho ta đi.”

[2]

Về lời cầu hôn của Đông Lăng, Diệp Trần chắc chắn sẽ không khước từ.

Thế nên, rất nhanh, thiên giới liền bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ của Đông Lăng.

Không giống như trong ảo cảnh, hai người cứ tự nhiên vậy mà ở với nhau, lần này, Đông Lăng thấy mình nhất định phải cho Diệp Trần một hôn lễ xa hoa, để khắp thiên giới đều biết Diệp Trần là của chàng.

Chút tâm tư này, ba vị đế quân đều ngấm hiểu trong lòng mà không nói ra, vô cùng tự giác giữ khoảng cách thật xa với Diệp Trần.

Khách khứa trong ngày làm hôn lễ do Đông Lăng đích thân quyết định. Chàng bàn với Thiên Đế, với thân phận của chàng thì hầu như có thể mời hết toàn bộ những người có danh vọng trên thiên giới tới, vậy nên cứ mời theo danh sách của hội Bàn Đào là được. Thiên Đế đưa danh sách

người dự hội Bàn Đào cho Đông Lăng và nói: “Những người này chưa chắc chịu nể mặt Tây Vương Mẫu nhưng nhất định sẽ nể mặt ngươi, ngươi không cần phải dự tính xem có bao nhiêu người không tới... Ấy khoan,” Thiên Đế tò mò nhìn Đông Lăng thoăn thoắt gạch dấu đỏ vào bản danh sách, “ngươi làm gì thế?”

“Loại những người không thích hợp.”

Đông Lăng trả lời đến là thẳng thắn. Thiên Đế nhìn hết tên này tới tên khác bị gạch đi, không nhịn được hỏi: “Vì sao Thiếu Hoa đế quân không được tới?”

“Trước đây Diệp Trần từng treo tranh của hã.”

“Thế Văn Xương đế quân thì sao?”

“Trước đây Diệp Trần từng đi nhìn trộm hã.”

“Vậy Long tam thái tử thì sao?”

“Trước đây Diệp Trần từng yêu thầm hã.”

“Thế còn Ti Mệnh tinh quân?”

“Trước đây hã và Diệp Trần có thù oán.”

“Thế Vọng Thư tiên tử thì sao?”

“Diệp Trần không thích gặp nàng ta.”

“Thế,” Thiên Đế chỉ vào tên một tiểu tiên mà đáng lẽ ra Đông Lăng không thể có quen biết, “vị Thanh Hà chân quân này thì sao?”

Thấy Thiên Đế chỉ vào cái tên đó, Đông Lăng ngẩng đầu lên mỉm cười: “Hã, yêu thầm nương tử của ta.”

Nụ cười mỉm ấy làm Thiên Đế phát run, cả chuyện như thế mà Đông Lăng cũng biết, thật là quá thần kỳ.

Vì nghĩ cho tương lai của vị Thanh Hà chân quân kia, Thiên Đế lập tức nói: “Người làm đúng lắm, mau gạch hẳn đi.”

Thế nhưng, nghe bảo vậy, Đông Lăng đột nhiên lại nghĩ, không được, chàng không thể gạch tên người này.

Nghĩ rồi chàng lại ghi bù cái tên ấy vào: “Cứ để tới đi.”

“Lương tâm trời dậy à?”

“Không,” Đông Lăng hạ bút xuống, “chỉ là cảm thấy, không tới không yên tâm.”

Là người hiểu rõ bản tính của Đông Lăng, Thiên Đế nghe câu trả lời ấy xong liền biết, tên kia tiêu rồi.

Vì Thiên Đế nói không thể làm khó coi quá hơn nữa lại được Diệp Trần khuyên nhủ nên cuối cùng Đông Lăng phải mở lưới, thả thêm nhiều người vào danh sách để hôn lễ vẫn có đông đảo khách mời.

Nếu cứ theo cái danh sách vốn có của Đông Lăng thì buổi hôn lễ này xem chừng sẽ trở thành hôn lễ của thần tiên cấp cao có ít người tới dự nhất trong lịch sử.

Vì Đông Lăng cho rằng, không thể để những người từng đánh nhau với mình tới, tới là sẽ sinh sự... nên đã gạch đi rất nhiều thần tiên.

Những người từng tiếp xúc với Diệp Trần cũng không được tới, có khả năng bọn họ yêu thầm nương tử của chàng hoặc là nương tử của chàng yêu thầm bọn họ... Vậy là lại gạch thêm một loạt thần tiên nữa.

Chỉ với hai điều kiện ấy, gần như hầu hết các thần tiên có danh vọng trên thiên giới đều đã bị loại bỏ, chỉ còn dư lại Thiên Đế, Vương Mẫu luôn đoan chính, tự cao tự đại và một đám tiểu tiên.

Hôn lễ như thế sẽ thành trò cười nên Diệp Trần phải mất cả đêm để khuyên Đông Lăng đồng ý khôi phục danh sách này về nguyên trạng.

Nhưng mà đến sáng ngày hôm sau, lúc Diệp Trần mơ màng thức giấc, nhắc với Đông Lăng: “Chuyện danh sách...”

Đông Lăng trông ra dáng đã được ăn no uống đủ, cười tươi đáp: “Tất cả tùy nàng”, đến lúc này Diệp Trần mới chợt cảm thấy, phải chăng mình đã bị mắc mưu gì đó rồi chăng?

Bất kể thế nào, tóm lại, dưới sự đốc lòng đốc sức của Diệp Trần và Thiên Đế, hôn lễ vẫn được cử hành hết sức thuận lợi.

Hôm hôn lễ, Diệp Trần mặc phục trang nặng nề, theo Đông Lăng tới nơi làm lễ bái đường. Bái đường xong, hai người ngồi vào bàn, đợi chúng quan khách tới chúc rượu.

Rượu toàn để Đông Lăng uống, Diệp Trần hầu như không chạm vào. Không ai biết trữ lượng của Đông Lăng cao thấp thế nào, song sau hơn trăm lượt chúc rượu, Đông Lăng vẫn có thể ngồi ngay ngắn như lúc đầu, mỉm cười rót hết ly này tới ly khác vào trong bụng.

Mỗi lần uống, chàng đều phải nói với người chúc mấy câu.

Diệp Trần tổng kết lại tổng cộng có ba câu.

“Cảm ơn.”

“Đây là phu nhân của ta.”

“Phu nhân của ngài khỏe chứ?”

Sau đó, Diệp Trần mới hiểu ra.

Với người không liên quan, Đông Lăng sẽ nói cảm ơn.

Với người thích Diệp Trần, Đông Lăng sẽ nói đây là phu nhân của ta.

Với người Diệp Trần thích thì sẽ hỏi phu nhân của ngài khỏe chứ để nhắc nhở.

Diệp Trần thật không biết phải làm thế nào, tới khi Thanh Hà chân quân tới chúc thì bất đắc dĩ của Diệp Trần liền lên tới đỉnh điểm.

Thanh Hà chân quân có quen biết Diệp Trần nhưng nàng đã bế quan trong động phủ nhiều năm nên đã lâu không gặp, tình cảm ngày xưa cũng đã nhạt phai. Lần này, Diệp Trần thành hôn, chàng ta cũng thật lòng tới để chúc phúc. Đông Lăng là tôn thần của thiên giới nên chàng ta vốn nghĩ tất sẽ không để tâm tới hạng tiểu tiên như mình, chàng ta chỉ lịch sự theo lễ tới chúc một chén rượu mà thôi.

Ai ngờ sau khi Thanh Hà chân quân cung kính chúc “Chúc Đế quân Đế hậu bạc đầu tới già.” xong, vị đế quân này lại không đáp lễ rượu rồi thả cho chàng ta đi mà ngược nhìn lại, thản nhiên nói: “E rằng tới lúc chết ta cũng không bạc đầu.”

Thanh Hà đơ ra.

Chàng ta ở nhân gian đã quen, mọi người đều hướng tới tình cảm được bạc đầu tới già như vậy, nhất thời quên mất, thần tiên không già, đặc biệt là cỡ như Đông Lăng, nếu y già, nhất định là... đã xảy ra một chuyện gì đó cực kỳ chẳng lành.

Diệp Trần biết là Đông Lăng đang giận nhưng Thanh Hà hiện giờ quả thực vô tội, cho dù là Thanh Hà năm đó thì cũng đã bị chàng dạy dỗ rồi.

Nàng thở dài, nghĩ cách giải vây cho Thanh Hà, thông thả nói: “Có lẽ... chàng bị bạch tạng thì sao?”

Từ này là nàng học được ở thế kỷ 21, Đông Lăng nghe là hiểu.

Chàng đã ngà ngà say rồi nhưng người khác chẳng ai nhìn ra, lòng chàng rầu rĩ, dẫn mạnh chén rượu xuống bàn, cười gằn bảo: “Nàng thật thiên vị hẳn.”

Diệp Trần hiện giờ chẳng hề sợ Đông Lăng chút nào. Thấy Đông Lăng kiếm cố sinh sự, Diệp Trần ráng nhịn không cáu, mỉm cười dịu dàng: “Đông Lăng, uống rượu đi, mọi người đang chờ kìa.”

Đông Lăng khoanh tay trước ngực, không nói năng gì, dựa lưng vào ghế, nhướn mày nhìn Diệp Trần, thái độ khiêu khích, ra cái vẻ “Ta cứ không uống đấy”.

Diệp Trần nghiêng rắng, đưa chén rượu tới, dịu dàng bảo: “Chàng thật là, ta biết ngay là chàng muốn ta giúp chàng mà, uống nhé?”

Đông Lăng cười lạnh tanh, ngoảnh mặt đi, “hừ” một tiếng bằng lỗ mũi.

Diệp Trần thực sự không nhịn được nữa, giữa lúc mọi người đang nghĩ, chẳng trách Đông Lăng muốn cưới Diệp Trần, hóa ra Diệp Trần tốt tính như vậy, xem ra gả cho người như Đông Lăng cũng thật không dễ chịu, phải chịu bao nhiêu là ấm ức, thì Diệp Trần đột ngột đứng dậy, quát lên: “Không uống thì thôi! Ta không hầu được! Tùy chàng!”

Diệp Trần nói xong liền đi. Mọi người hít một hơi thật sâu, xét tới tính tình của Đông Lăng, hôm nay sợ là sẽ có chuyện.

Vào lúc đám Thiếu Hoa đã sẵn sàng để bảo vệ Diệp Trần thì Đông Lăng lạnh lùng cất giọng: “Đứng lại.”

Diệp Trần dừng chân, quay đầu lại, tỏ thái độ cáu kỉnh “chàng lại muốn làm gì nữa”. Đông Lăng cầm chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch rồi đặt lại chén không xuống mặt bàn, ngượng nghịu nói: “Ta uống xong rồi.”

Mọi người ngờ ngàng, Diệp Trần mỉm cười, kéo làn váy quay trở về chỗ, ngồi xuống cạnh Đông Lăng: “Vậy mới ngoan chứ.”

Đông Lăng không đáp tiếng nào, ngoảnh mặt đi, cho Thanh Hà lui.

Thanh Hà chúc rượu xong, một ít tiểu tiên còn lại cũng lần lượt chúc xong, hai người ngồi tại chỗ xem ca múa.

Đông Lăng say nên gà gật, tựa luôn vào vai Diệp Trần ngủ. Diệp Trần cắn hạt dưa, xem ca múa, quay đầu lại thấy chàng trai gối đầu lên vai mình như đứa trẻ, không kìm nổi nhoen cười.

Tới lúc Đông Lăng tỉnh lại, tiệc rượu đã tàn, chàng được Diệp Trần kéo về giường, rửa mặt sạch sẽ cho tỉnh ngủ.

Khắp người chàng đều được nàng lấy khăn lau qua, không còn chút mùi rượu, đầu cũng không đau, rõ ràng là trong lúc ngủ đã được cho uống canh giải rượu.

Diệp Trần nằm dựa lưng đầu giường bên người chàng, đang lật thoai bản xem say sưa.

Đông Lăng lật người ôm eo nàng. Diệp Trần cúi xuống nhìn: “Tỉnh rồi à?”

Đông Lăng ừ một tiếng, Diệp Trần bật cười: “Sao chàng ngày càng giống trẻ con thế?”

“Giống thì đã sao?”

“Không sao.” Diệp Trần cảm thấy Đông Lăng bây giờ có đôi phần giống hồi niên thiếu thuở hồng hoang, bất giác thấy lòng êm ái, đưa tay vuốt tóc chàng, dịu dàng nói, “Có người bảo với ta rằng, một người nam tử càng thích người thì ở trước mặt người lại càng giống trẻ con. Ở trước mặt ta, chàng giống trẻ con, ta rất vui.”

Đông Lăng không biết phải đáp lại thế nào, chỉ biết rằng, lúc Diệp Trần nói lời ngọt ngào, thực sự là cực kỳ lợi hại.

Chàng cứ nghĩ là định lực của mình tốt lắm, giờ mới biết, định lực của mình ở trước mặt Diệp Trần thực sự là chẳng đáng nhắc tới.

Chàng dụi đầu vào người nàng, “ừ” một tiếng tỏ ý đã nghe.

Muôn vạn câu chữ ở trong lòng bị chàng vùi xuống đáy, không nói thành lời.

Một lát sau, chàng ngẩng đầu lên nhìn, bấy giờ mới nhận ra Diệp Trần vẫn còn đang mặc hỉ phục, ngay cả thoa vàng cũng vẫn còn để nguyên.

Đông Lăng xót lòng: “Mặc mấy thứ này không thấy khó chịu sao?”

Diệp Trần cười: “Rốt cuộc ta đã là tân nương của chàng rồi.”

Đông Lăng hiểu ý của nàng, chàng ngấn người ra rồi đáp: “Phải rồi.”. Chàng tháo thoa vàng cho nàng, tóc đen xõa ra sau lưng, chàng hôn nàng: “Là vì phu thất trách.”

Dạ minh châu tối dần, màn che buông xuống.

Phải rồi, đêm nay, họ thực sự thành thân.

[3]

Một thanh niên, lúc chưa thành thân, câu người khác hỏi bạn nhiều nhất nhất định là... Đã có người yêu chưa?

Có người yêu rồi, câu bị hỏi nhiều nhất chính là... Sắp kết hôn chưa?

Sau khi kết hôn rồi, câu người ta hỏi nhiều nhất là... Có mang chưa?

Tuy tỷ lệ sinh ở thiên giới rất thấp nhưng phu thê Đông Lăng – Diệp Trần vẫn khó chạy thoát được những câu hỏi này.

Ba ngàn năm một lần hội Bàn Đào, một trăm năm một lần Bách Hoa yến, mười năm một lần Xuân Tế và ở các đại lễ thành thân, mỗi lần chúng tiên tụ họp như vậy, kiểu gì cũng sẽ có người hỏi: “Đế quân, Đế hậu đã có tin gì chưa?”

Đặc biệt là bọn Thiếu Hoa, vừa hỏi vừa cười, cứ như thể Diệp Trần không có tin gì là do Đông Lăng có vấn đề vậy.

Tất nhiên, những người đi hỏi loại câu hỏi này đều phải có chút bản lĩnh, không thể xoàng xĩnh để bị Đông Lăng đánh chết được nhưng chính bọn họ thì lại luôn mang một tinh thần thêm đòn, chui đầu vào chỗ chết, hỏi xong bị đánh, bị đánh rồi lại tiếp tục hỏi để trả thù.

Bọn họ hỏi chuyện cũng rất có chiêu, vừa hỏi lại còn vừa phải khoe chuyện của người khác, khoe xem vị tiên quân nào vừa mới thành thân liền có con ngay, vị tiên quân nào thành thân mười năm thì có long phượng thai.

*long phượng thai: thai đôi, 1 trai 1 gái.

Diệp Trần rất thản nhiên đối mặt với chuyện này nhưng Đông Lăng thì lại đứng ngồi không yên, thành ra vốn đã nỗ lực, giờ lại càng nỗ lực hơn.

Mỗi lần đi tụ họp về là lại thêm một lần nỗ lực.

Mỗi lần Diệp Trần bị quay cuồng tối tăm mặt mũi là một lần nàng lại muốn đi tìm xem, mẹ kiếp, rốt cuộc là ai kích Đông Lăng!

Chẳng qua là, thường thường mỗi lần nàng tìm tới cửa, đối phương sẽ đều quần vải quanh đầu, vẻ mặt tĩnh lặng, dùng ánh mắt tỏ ý xem thường như muốn nói: “Tên đàn ông nhà cô đã như thế rồi, ta xem xem cô còn có thể làm tới nước nào nữa!”

*người quần vải quanh đầu là đang ốm

Dần dà, Diệp Trần cũng thôi đi tìm.

Một ngàn năm qua đi, Diệp Trần không có tin.

Hai ngàn năm qua đi, Diệp Trần vẫn không có tin.

Ba ngàn năm qua đi.....

Đông Lăng đã từ bỏ, chàng nghĩ, thực ra có có con hay không cũng không quan trọng, họ là thần tiên, trường mệnh, thọ cùng trời đất.

Thế là, khi bọn Thiếu Hoa – Văn Xương liên thủ trêu chàng, Đông Lăng thản nhiên cười mà rằng: “Chàng trai trẻ, đã có người yêu chưa?”

Đông Lăng bình tĩnh thật là đáng sợ. Thiếu Hoa – Văn Xương lập tức bị ghen lời. Đông Lăng liền bổ thêm một câu càng tổn thương hơn: “Đề tài mấy người thích thật chẳng khác các bà thím dưới trần, chẳng trách không có người yêu.”

Thiếu Hoa – Văn Xương: “...”

Tử Vi cười phá lên: “Hahahahaha...”

Tử Vi là một người rất diễm đạm, chẳng qua là có tiếng cười khá là đặc sắc.

Chàng ta có thể đứng nghiêm mặt rất lâu nhưng cũng có thể cười một tràng thật sự dài.

Thế là, giữa tràng cười “hahahahaha...” bất tận của Tử Vi, Thiếu Hoa suy sụp gằm lên:

“Đừng có cười như thế người thì có người yêu thế!”

“Ta có.” Tử Vi gật đầu. Thiếu Hoa giật mình: “Người có người yêu lúc nào? Sao không nói với ta? Người thế mà cũng là huynh đệ sao?”

“Văn Xương, lại đây.” Tử Vi giơ tay lên vẫy vẫy.

Văn Xương lập tức dựa ngay vào người Tử Vi, đầu áp lên bờ vai đối phương, hai người tay nắm tay, trông rất ra dáng tình vững hơn bàn thạch, nháy nháy mắt nhìn Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa nhìn hai tên đàn ông chó má đó, chói muốn mù luôn hai mắt, ghen một hồi mới nhả ra được một chữ: “Mẹ...”

Thế nhưng, bởi vốn từ hạn hẹp, nên nói được một chữ ấy xong thì liền không tìm tiếp được tự gì để diễn tả nữa.

Đúng lúc này, một cung nga hấp tấp chạy vào, nôn nóng thưa: “Đông Lăng đế quân, không hay rồi, Đế hậu bị ngất!”

Đông Lăng nghe vậy, lập tức xông ra ngoài.

Lúc chàng tới, Diệp Trần đang nằm trên giường, trông rất yếu ớt. Y tiên ngồi bên bắt mạch. Đông Lăng xách Tử Quy chạy vào, lo lắng ra mặt, câu đầu tiên hỏi là: “Phu nhân có khỏe không?”

“Không sao,” Diệp Trần ngượng ngùng, hắng một tiếng, “chẳng qua ta...”

Đông Lăng nghe thấy là không sao, chàng biết Diệp Trần trước nay không nói dối nên tin ngay không nghi ngờ, tiếp đó liền rút ngay kiếm ra, mặt lạnh tanh: “Là ai bắt nạt nàng? Ta đi tìm hắn.”

Diệp Trần liếc Đông Lăng một cái bằng ánh mắt như nhìn kẻ thiếu năng, buồn bã nói: “Thật sao?”

“Là ai?”

“Thật sẽ đánh kẻ đó à?”

“Là ai!”

“Ừm.” Diệp Trần chỉ vào bụng mình, “Là nó.”

Đông Lăng rút kiếm ra, song lập tức cảm thấy không ổn. Chàng ngờ ngác nhìn bụng Diệp Trần, nhất thời chưa kịp hiểu. Ngược lại, Thiệu Hoa lại hiểu ra trước, đẩy Đông Lăng một cái: “Đồ đàn, Diệp Trần có mang rồi!”

Đông Lăng lúc này mới hiểu ra, không sao tin nổi: “Có... mang?”

“Ừ.”

Diệp Trần tỏa ra thứ ánh sáng tình yêu của người làm mẹ: “Chúng ta có em bé rồi.”

Đông Lăng tiến lên trước mấy bước, vẫn chưa dám tin, khom người ngồi xổm xuống, định chạm vào Diệp Trần rồi chợt nhận ra mình còn đang cầm kiếm, sợ hàn khí của Tử Quy ảnh hưởng tới nàng, bèn vội cất kiếm đi rồi mới rút rờ chạm vào bụng Diệp Trần.

Một lát sau, Đông Lăng thoáng nghe thấy bên trong có tiếng lục cục, chàng phấn khởi ngẩng đầu lên nhìn mọi người: “Con nói chuyện với ta!”

Y tiên uyển chuyển nhắc nhở: “Đế quân, hiện giờ Đế hậu mang thai chưa đầy ba tháng.”

“Người có ý gì?” Đông Lăng nhú mày bất mãn. Diệp Trần giải thích: “Ba tháng thì chưa thể nói chuyện được.”

“Có lẽ con của bản quân tư chất thông minh thì sao?!” Đông Lăng không vừa ý, “Nàng nghe tiếng lục cục này đi, đáng yêu như thế, chắc chắn là con trai của bản quân!”

Mọi người: “...”

Diệp Trần mặt không biểu cảm: “Ta cho rằng, đấy là do đói.”

Đông Lăng: “...”

[4]

Mọi người thường nói, phụ nữ mang thai một lần ngốc ba năm. Thế nhưng, với cặp phu thê Đông Lăng và Diệp Trần, tất cả đều thống nhất rằng, Diệp Trần không có phúc có được sự ngốc này, mà nó dành hết cả cho Đông Lăng rồi.

Bắt đầu từ lúc Diệp Trần có mang, Đông Lăng luôn để ý tới nàng thời thời khắc khắc, ngày ngày nấu cơm cho nàng, giúp nàng thay y phục, tắm rửa cho nàng, đút cơm cho nàng, ngay cả đi đường cũng phải bế.

Diệp Trần không nhịn nổi, đành phải thương lượng với Đông Lăng: “Chàng cách xa ta ra một chút, chàng ở đây, ta không thở được.”

Đông Lăng nghe vậy liền vội gọi ngay y tiên tới.

Giờ y tiên ở lại hẳn luôn trong Đông Cực cung. Đông Lăng mở cửa thư khố của chàng, y tiên yêu sách như mạng, ngày nào cũng ở lì trong đó,

vô cùng hạnh phúc. Khuyết điểm duy nhất chính là Đông Lăng quá căng thẳng, ngày nào y tiên cũng phải đi thăm Diệp Trần một lần.

Diệp Trần nói mình không thở được, Đông Lăng liền gọi ngay y tiên tới. Trong lúc xem mạch, Diệp Trần bảo nhỏ: “Y tiên, ta thấy y tiên không cần xem cho ta mà nên xem cho Đông Lăng.”

“Ồ?” Y tiên liếc nhìn Đông Lăng một cái, Diệp Trần tiếp tục thì thầm: “Y tiên không thấy chàng hơi có vấn đề một chút sao?”

Y tiên cười ra chiều thấu hiểu: “Tiên giới hiếm muộn, phụ thần nào có con hầu như cũng có vài tật xấu, phu nhân nên bao dung cho để quân.”

Diệp Trần thở dài. Có bệnh, tất nhiên là khác rồi.

Nàng lắc lắc đầu, chậm chậm đáp: “Thôi, đành bao dung cho chàng vậy.”

Thế là mọi người thường xuyên được chứng kiến những cảnh tượng kỳ lạ, ví dụ như Đông Lăng bế Diệp Trần đi hay Đông Lăng đút cơm cho Diệp Trần.

Thiếu Hoa tới Đông Cực cung làm khách đôi lần, mỗi lần chứng kiến đều thấy hết sức lạ lùng, không nhịn được phải bảo: “Hai người làm quá rồi chẳng?”

Diệp Trần len lén thở dài, lén lút bảo với Thiếu Hoa: “Chàng ấy có bệnh.”

Thiếu Hoa lập tức căng thẳng: “Đông Lăng có bệnh gì?”

Diệp Trần liếc nhìn, kiểm tra chắc chắn Đông Lăng đã ra ngoài lấy thuốc cho nàng rồi mới nói tiếp: “Nghe nói đây là bệnh thường gặp của các phụ thần, chờ sinh con ra xong sẽ hết.”

Vì Đông Lăng có bệnh nên mọi người rất khoan dung với chàng, bất kể chàng có làm chuyện gì kỳ lạ, mọi người đều không lấy làm lạ lùng.

Cứ vậy từ Xuân sang Thu, bụng Diệp Trần ngày càng to hơn, cuối cùng cũng tới kỳ sắp sinh.

Bụng Diệp Trần càng lớn, Đông Lăng càng căng thẳng. Thế nhưng, con người chàng kể cũng lạ, càng căng thẳng lên tới đỉnh điểm thì lại càng bình tĩnh. Diệp Trần thấy bụng mình to như thế thì đâm ra lo lắng, ngược lại, Đông Lăng còn an ủi nàng.

“Ta sẽ không bị chết vì khó sinh chứ?”

Diệp Trần lo lắng. Đông Lăng ngồi bên kéo ánh trăng thành sợi dệt vải may pháp y cho con. Nghe Diệp Trần hỏi vậy, chàng cũng không biết phải làm sao: “Nàng đừng suy nghĩ lung tung, thần tiên không bị khó sinh đâu.”

Diệp Trần vẫn thấy bất an, hoa tay múa chân tả bụng mình: “Chàng xem, nó trông như sắp nổ rồi.”

“Con của chúng ta thiên tư bất phàm,” Đông Lăng tiếp tục an ủi, “lớn một chút cũng là chuyện thường.”

Diệp Trần vẫn mãi bất an cho tới tận ngày sinh. Hôm sinh, ban đầu Diệp Trần có cảm giác đau đứt quãng từng cơn, sau đó thì đau thực sự.

Nàng la lên gọi Đông Lăng đang bế hoa quả lại. Đông Lăng hoảng hốt vội bế nàng tới chỗ y tiên.

Diệp Trần có cảm tưởng như đang chịu cực hình, trước nay nàng chưa từng thấy đau như vậy. Nàng túm chặt người Đông Lăng, mặt trắng bệch. Đông Lăng mím môi, không nói một lời, sau khi vội vã đưa nàng tới chỗ y tiên, để nàng xuống giường cho y tiên bắt đầu chuẩn bị thì chàng liền đi về trận pháp.

Diệp Trần không rõ Đông Lăng làm thế để làm gì, thấy y tiên đang vội mà Đông Lăng còn vẽ trợn, nhất thời bốc hỏa: “Chàng còn ở đây làm gì cho thêm loạn? Ra ngoài đi!”

Đông Lăng mặt không đổi sắc bảo: “Nàng bận chuyện của nàng, ta bận chuyện của ta.”

Nói rồi, chàng lại tiếp tục vẽ. Diệp Trần đau đến chảy nước mắt, Đông Lăng đau lòng không chịu nổi, vẽ vội một cái phù vào lòng bàn tay, đưa tay cầm tay Diệp Trần: “Không đau, không đau.”

Chẳng biết thế nào mà Đông Lăng bảo không đau, Diệp Trần bỗng nhiên cảm thấy cơn đau cũng từ từ dịu lại.

Nàng không để ý tới trận pháp dưới chân họ đang từ từ sáng lên, Đông Lăng mỉm cười với nàng, sắc mặt cũng dần bớt ra.

Cơn đau giảm dần, Diệp Trần không khỏi thấy lạ, nàng điều hòa lại nhịp thở, quay sang nhìn Đông Lăng, cười cười bảo với chàng: “Kỳ lạ thật, ta không thấy đau nữa.”

“Vậy là tốt rồi.” Đông Lăng vuốt tóc trên trán cho nàng, “Không đau là tốt rồi.”

“Y tiên thật lợi hại.” Diệp Trần cảm thán, quay sang nói với y tiên đang vội, “Cảm ơn.”

Thiên giới cuối cùng cũng đã áp dụng phương pháp để không đau, Diệp Trần thấy cảm kích từ tận đáy lòng.

Y tiên liếc nhìn nàng một cái, đang tính nói gì đó thì nhận được một cái liếc mắt cảnh cáo của Đông Lăng.

Sát khí cuồn cuộn. Y tiên lập tức ngậm miệng, cúi đầu đỡ dè.

Diệp Trần không thấy đau liền có sức để than trách: “Sinh con không đau, vậy mà không nói sớm với ta, hại ta lo lắng không công bao lâu nay.”

Y tiên giật giật khóe môi: “Trách ta hả?”

Diệp Trần định nói tiếp nhưng Đông Lăng cầm tay nàng bảo: “Đừng đòi co, tập trung sinh con nào.”

Diệp Trần “ờ” một tiếng, bấy giờ mới phát hiện ra Đông Lăng bất thường, mặt hơi trắng, trán lấm tấm mồ hôi.

Diệp Trần không nhin được hỏi: “Sao sắc mặt chàng tệ vậy? Có cần đi nghỉ một lát không? Ta không sao, không đau thật.”

“Không được.” Đông Lăng cười bùi ngùi, “Không cầm tay nàng, ta thấy sợ, hồi hộp lắm.”

Diệp Trần gật đầu bất đắc dĩ: “Được thôi.”

Vì thai to nên Diệp Trần sinh rất vất vả, mất khoảng chừng một ngày một đêm mới ra.

Y tế của thiên giới quả là phát triển, đau đẻ suốt đêm nhưng Diệp Trần không hề thấy thể lực bị hao hụt đi bao nhiêu, ngược lại, Đông Lăng ngồi bên thì xem chừng không chịu nổi nữa, vậy mà vẫn cứng đầu cố chịu, Diệp Trần khuyên nhiều lần mà chàng vẫn không chịu đi.

Diệp Trần đau lòng, nước mắt rưng rưng: “Sau này không sinh con nữa.”

“Ừ.” Đông Lăng mỉm cười, “Không sinh nữa.”

Cố chịu tới hừng đông ngày hôm sau, đứa bé rốt cuộc cũng chào đời, vừa chào đời liền khóc văng lên vang khắp đất trời. Diệp Trần vui mừng nói: “Con...”

“Chờ đã!”

Đông Lăng giữ nàng lại: “Vẫn còn.”

Diệp Trần ngỡ ngác, nàng còn không biết là vẫn còn một đứa, thế mà Đông Lăng lại biết?

Y tiên cũng đồng tình với Đông Lăng, nghiêm túc dặn: “Đừng vội, vẫn còn một đứa chưa ra.”

Ra được đứa đầu, đứa thứ hai nhỏ hơn nên dễ ra hơn nhiều. Tới lúc chính Ngọ thì đứa bé thứ hai chào đời.

Diệp Trần nhàm chán, ngẩng đầu nhìn trần nhà, rầu rầu hỏi: “Không còn nữa chứ?”

“Không còn.”

Y tiên cũng đã mệt, ngồi xuống luôn tại chỗ.

Đông Lăng gắng gượng mở mắt nhìn Diệp Trần: “Nàng không có chỗ nào không thoải mái chứ?”

Diệp Trần ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Không, thoải mái lắm.”

“Vậy là tốt rồi.” Đông Lăng gật đầu.

Nói đoạn, chàng gục đầu xuống giường, lịm đi.

Diệp Trần ngây ra, cuống quýt nhìn y tiên: “Đông Lăng ngất rồi! Mau lại xem thử!”

Y tiên có vẻ như đã sớm đoán trước được, nhanh chóng cho người nâng Đông Lăng dậy. Diệp Trần vừa cuống vừa không làm gì được, vừa đòi

đi thăm Đông Lăng vừa trách: “Bảo chàng về, chàng lại cứ không chịu về, giờ thì hay rồi, ta làm thai phụ còn chưa ngất, chàng...”

Còn chưa nói hết, nàng liền sững người.

Nàng ngồi bên mép giường, chân giẫm lên một trận pháp tỏa sáng dịu dịu.

Ánh sáng ấy rất yếu nhưng ấm áp, bàn chân giẫm lên đó cảm thấy hơi ấm ấm.

Nàng biết trận pháp này, nó có thể chuyển hết đau đớn trong một phạm vi nhất định sang cơ thể người khác.

Nàng ngơ ngác giơ tay lên nhìn, trong lòng bàn tay vẫn còn dấu vết của một vòng sáng vẽ phù chú chưa tắt hẳn.

Nàng vung tay xóa phù chú ấy đi, ngay khi phù chú tắt sáng, trận pháp cũng lập tức tối lại, đau đớn cuộn cuộn đổ ập tới, Diệp Trần ngơ ngác ngồi trên giường, nước mắt trào ra.

Đau phát khóc.

[5]

Vậy là, hai vị tiểu đế quân đã được sinh ra như thế.

Tới lúc Đông Lăng tỉnh lại, Diệp Trần đang bế một đứa ngồi bên cạnh, đứa còn lại thì nằm ngay bên chàng ngủ rất say, trong khi đứa được Diệp Trần bế thì cứ khóc ngằn ngặt mãi. Chàng nằm nhìn Diệp Trần vỗ lưng con, khe khẽ dỗ dành.

Chàng vẫn luôn biết Diệp Trần là một người rất dịu dàng nhưng lúc này đây mới được thể nghiệm khi nàng phát huy sự dịu dàng của mình lên tới tận cùng thì sẽ là trông như thế nào.

Trong lòng chàng nhen nhóm một chút đổ kỵ cùng với một niềm vui lớn lao, chàng nghiêng người tới, vòng tay ôm lấy nàng: “Thân thể khỏe chứ?”

“Tĩnh rồi à?”

Diệp Trần ngược nhìn chàng: “Sinh con có đau không?”

Đông Lăng chờ người, chàng không ngờ mình lại ngất xỉu, cũng không ngờ Diệp Trần lại phát hiện ra chuyện này. Thế nhưng, hiện giờ, Diệp Trần trêu đùa chàng thế này thì rõ ràng là đã biết rồi. Chàng thấy lúng túng không biết phải làm sao, đồng thời cũng thấy may mắn, đau như thế, may là Diệp Trần không phải chịu.

Chàng thở dài: “Đau, đau tưởng chết, mau tới bồi thường cho vi phu đi.”

Diệp Trần vốn đang tức, định mĩa mai thêm mấy câu nhưng nghe chàng tỏ ra yếu thế như vậy, tất cả bỗng chuyển thành đau lòng, bất đắc dĩ bảo: “Nếu đau sao không cho ta cùng chịu với chàng chứ?”

Cái trận pháp kia cũng không nhất định là chỉ một người chịu, rõ ràng hai người có thể san sẻ cơn đau nhưng chàng lại quật cường, chịu một mình.

Đông Lăng cười: “Đã biết là đau, sao nữ đế nàng chịu chút nào đây?”

Diệp Trần chặc một tiếng nhưng không nói ra nổi câu nào làm tổn thương đối phương, cảm giác buồn bực lúc đầu vì chàng tự quyết một mình cũng tiêu tán sạch.

Trước nay nàng vẫn luôn là người biết nhìn về phía trước, nàng bế đứa trẻ cho chàng xem, cười bảo: “Chàng xem đi, đây là tỷ tỷ.”

Đông Lãng lẳng lẳng nhìn chăm chú đứa trẻ xấu xí ấy.

Ánh mắt Diệp Trần cười đầy ẩn ý: “Đẹp chứ?”

Đông Lãng thấy hơi ngượng ngùng, thực ra chàng thấy đứa bé này thực sự là xấu phát khiếp, nhưng vì là con gái, hơn nữa Diệp Trần lại nói với vẻ cứng chiều như vậy, chàng không thể nói không được nên đành ngượng ngịu gật đầu: “Rất... rất đẹp.”

Diệp Trần biết chàng dối lòng, thấy chàng gượng gạo nói ra một câu trái lương tâm như vậy thì không nhịn được phì cười.

Đứa bé vốn đang khóc, vừa nhìn thấy Đông Lãng liền thôi luôn, chăm chú nhìn chàng, không kêu tiếng nào. Tới lúc Diệp Trần phì cười, đứa bé cũng liền cười theo mẹ, hai mẹ con cùng nhau cười toe. Đông Lãng ngạc nhiên nhận ra, dường như mình đã thấp thoáng nhìn thấy được bóng dáng của Diệp Trần từ những đường nét xấu xí trên gương mặt của đứa trẻ này. Chàng bỗng dưng cảm thấy, đứa con gái này của mình, thật là xinh đẹp!

Xuất phát từ ý nghĩ ấy, Đông Lãng càng ngắm lại càng thấy đứa bé đẹp hơn, chàng chìa tay ra, bảo với Diệp Trần: “Cho ta ôm một chút.”

Diệp Trần cười cười, chuyển đứa trẻ sang lòng chàng. Đông Lãng chỉnh lại tư thế, cúi đầu nhìn con. Đứa bé cười vô cùng vui vẻ.

Đông Lãng khều đầu ngón tay chọc con, đứa bé liền bắt lấy. Đông Lãng chơi với con một lúc rồi quay sang nhìn đứa bé vẫn đang ngủ say, nhú mào hỏi: “Sao nó ngủ suốt vậy nhỉ?”

“Thằng bé,” Diệp Trần cúi xuống hôn con, “là đệ đệ, tính tình ôn hòa hơn.”

“À mà,” Diệp Trần quay sang nhìn Đông Lãng, “đặt tên đi.”

“Con của chúng ta tất nhiên là phải đặt một cái tên thật oai phong.”

Đông Lăng nghĩ ngợi, cúi xuống nhìn con gái: “Gọi là Đế Hi đi.”

*Hi 曦 ánh nắng mặt trời.

Con cái của thần tiên đặt tên không phải theo họ, thích đặt là gì thì đặt. Ròng sinh chín con, tên đều khác nhau.

Diệp Trần thấy tên Đông Lăng đặt nghe cũng không tồi, gật gù hỏi: “Đệ đệ thì sao?”

“Đế Ngạn nhé.”

*Ngạn 彦 kẻ sĩ có cả tài lẫn đức.

Đông Lăng nghỉ ngơi một ngày rồi dậy.

Tiếp đó liền bắt đầu chuỗi ngày tay trái ôm Đế Hi, tay phải bồng Đế Ngạn.

Đông Lăng dốc hết một thân tuyệt học võ nghệ của mình để thay tã. Họ mô phỏng thiết kế tã quần của thế kỷ 21, nếu Diệp Trần đi vắng thì chàng thay tã, tung Đế Hi lên, tròng tã quần vào ngay trên không trung rồi liền đó tung Đế Ngạn lên, đặt Đế Hi xuống, tròng tã vào cho Đế Ngạn rồi bế vào lòng.

Đế Ngạn nhát gan hơn Đế Hi. Lúc tung Đế Hi lên, con bé liền cười khúc khích.

Còn Đế Ngạn thì khác, thằng bé sẽ khóc rung trời.

Có một lần Diệp Trần trở về, thấy Đông Lăng tung con lên như vậy thì sợ phát khiếp, hoảng hốt la lên: “Không!!”

Đông Lăng giật mình, run tay, may mà chàng nhanh nhẹn, vội kéo con đang chơi với giữa trời về.

Sau đó ôm con, ra vẻ dịu dàng quay đầu lại nhìn Diệp Trần, mỉm cười hỏi: “Nàng về rồi à?”

Diệp Trần không nói gì, đấm ngay một quyền.

Tối hôm đó, Đông Lăng bị ép quỳ gối ở cửa nói xin lỗi tới quá nửa đêm.

Hôm sau, bọn Thiếu Hoa tới thăm Đông Lăng, xuýt xoa, hít hà, hoảng hốt hỏi: “Phải chăng là ma thần hiện thế?”

Đông Lăng uống rượu giải sầu, buồn bã đáp: “Không phải.”

“Vậy hay là có đại yêu nào mới.”

“Cũng không phải.”

“Thế,” Thiếu Hoa kinh ngạc ra mặt, “dùng sĩ phương nào có thể lưu lại trên mặt người cái dấu quyền đáng sợ thế kia?”

Đông Lăng ngật ngưỡng im lặng một hồi rồi chậm chậm đáp: “Nương tử của ta.”

Văn Xương cười phá lên: “Hahahaha thế nên ta mới bảo là đừng kết hôn mà, giờ đã tin chưa?”

Đông Lăng cười tao nhã: “Không, bị đánh, ta thấy thực sự hạnh phúc.”

Mọi người: “...”

Nói đến đó thì Đế Ngạn bỗng òa khóc, Đông Lăng vội bế con lên đỡ, vừa đỡ vừa tranh thủ khoe: “Xem này, con trai ta đấy, đáng yêu nhỉ?”

Mọi người: “...”

“Đừng chỉ nhìn thế,” Đông Lăng không vừa ý, “tốt xấu gì cũng phải khen mấy câu chứ. Nào, Thiếu Hoa...”

“À, ta bỗng nhớ ra mình có chút công vụ cần xử lý...”

“Tử Vi.”

“Ti Mệnh hẹn ta uống rượu, ta phải đi đây.”

“Văn Xương...”

“Ta phải đi xem mắt, không thể để giai nhân chờ được.”

Trong chớp mắt, cả bàn chỉ còn dư lại Đông Lăng và Đế Hi, Đế Ngạn.

Đế Ngạn khóc nhỏ lại, Đông Lăng bất đắc dĩ cúi đầu nhìn con: “Thật sự đáng yêu lắm mà!”

Đế Ngạn chớp chớp mắt, không kêu tiếng nào. Đế Hi bò lại, đập tay lên mặt Đế Ngạn, Đế Ngạn liền khóc òa lên.

Đông Lăng bị khóc váng cả đầu.

Ừm...

Thình thoảng thì không được đáng yêu cho lắm.

[6]

Tuy Đông Lăng đã trở thành một tên cuồng khoe con nhưng điều này không có nghĩa là chàng yêu con tới mức không bận tâm bất kỳ điều gì khác nữa.

Đôi khi chàng vẫn rất ghen với Đế Hi và Đế Ngạn, đặc biệt là Đế Ngạn.

Dù sao Đế Hi cũng là con gái, lòng ghen của chàng cũng bớt đi nhiều.

Đế Ngạn thì khác. Thân phận nam tử của Đế Ngạn đã định sẵn đường đời nhiều chông gai hơn của thằng bé trong lòng phụ thân mình.

Đông Lăng rất ganh tị với chuyện Đế Hi và Đế Ngạn có thể rúc vào ngực Diệp Trần bất kỳ lúc nào, còn chàng...

Không thể.

Đông Lăng rất ganh tị với chuyện sáng sáng Đế Hi và Đế Ngạn đều được Diệp Trần mặc quần áo cho, còn chàng...

Không được.

Đông Lăng rất ganh tị với chuyện ngày ngày bọn trẻ được Diệp Trần chải đầu, làm bữa sáng, làm cơm trưa, may y phục nhỏ xinh, làm cho chiếc mũ nhỏ. Tất cả những điều này khiến chàng hận ngứa răng.

Điều càng làm chàng thêm suy sụp chính là, lúc Đế Hi và Đế Ngạn được đôi ba tuổi, bọn trẻ không chịu ngủ một mình, cứ đến nửa đêm là lại khóc, Diệp Trần vừa nghe tiếng con khóc là liền xốc chăn ngồi dậy, sốt ruột bảo: “Ta phải đi xem con thế nào, chàng ngủ đi.”

Nếu chỉ là ngủ thì còn may, có lần, Đông Lăng đã sẵn sàng cho một đêm tuyệt vời, lửa ngay lúc cháy to thì Diệp Trần bỗng lại nghe tiếng con khóc, liền rời giường bảo: “Ta phải qua đó.”

Cứ thế, Đông Lăng chịu đựng tới năm bọn trẻ được năm tuổi. Tuy mặt ngoài gia đình họ hòa thuận vui vẻ nhưng thực ra thì đã rất nguy ngập.

Đông Lăng phòng không chiếc bóng đã lâu, cuối cùng cũng tới một ngày, chàng quyết định, phải phản kháng.

Thực sự nếu không phản kháng, chàng sợ rằng địa vị của mình khó lòng giữ được nữa.

Một buổi sáng nọ, Diệp Trần thức giấc, mơ màng xuống giường: “Ta đi mặc đồ cho Đế Hi, Đế Ngạn.”

Đông Lăng giữ nàng lại. Diệp Trần quay đầu nhìn chàng. Đông Lăng bỗng nhiên dang rộng hai tay, đường cong hoàn mỹ để trần, vẻ mặt đầy ảm ức: “Ta cũng chưa mặc y phục.”

“Thì sao?”

Diệp Trần không hiểu. Đông Lăng đáp: “Ta cũng muốn nàng mặc y phục giúp ta!”

Diệp Trần cau có bày ra vẻ mặt “chàng bị thiếu năng đấy phải không”: “Tự mặc đi.”

“Không!” Đông Lăng bất mãn, “Nàng không yêu ta.”

“Ừ.” Diệp Trần gật đầu, nàng biết Đông Lăng đang giận dỗi gì rồi. Diệp Trần tựa lưng vào cây cột: “Thì sao?”

“Nàng mặc đồ cho Đế Hi, Đế Ngạn mà không mặc cho ta.”

“Nếu tay chân chàng không tiện, ta sẽ mặc giúp chàng.”

Vừa mới dứt lời, Diệp Trần liền thấy Đông Lăng quẳng tay mình đi, thản nhiên nói: “Đứt là rồi.”

Diệp Trần: “...”

Đủ tàn nhẫn.

Đông Lăng không còn tay, Diệp Trần không còn cách nào khác, đành phải mặc y phục cho Đông Lăng.

Mặc xong, Diệp Trần quay đầu đi: “Ta đi làm bữa sáng cho con.”

“Ta cũng muốn ăn.”

“Chàng tịch cốc lâu vậy rồi còn ăn gì nữa?”

“Ta cứ muốn ăn đấy.”

Diệp Trần: “...”

Diệp Trần thở dài bất đắc dĩ: “Được, ta làm thêm một phần.”

“Không cần!” Đông Lăng quả quyết từ chối, “Ta muốn giống của bọn trẻ.”

“Tự làm đi!”

Diệp Trần nổi giận: “Ta chăm cho hai đứa trẻ là đủ rồi, còn phải chăm thêm chàng nữa sao?”

Đông Lăng nghe vậy liền vui vẻ, lập tức ôm lấy nàng: “Vậy đừng chăm bọn trẻ nữa!”

“Mặc kệ bọn trẻ thì ai lo?”

“Ta đưa bọn trẻ tới chỗ Thiếu Hoa học thuật pháp nhé!”

Diệp Trần: “...”

“Thiếu Hoa có đáng tin không?”

“Ta cảm thấy,” Đông Lăng nghĩ nghĩ, “chắc là có?”

Hai vợ chồng tính toán rồi quyết định đưa Đế Hi và Đế Ngạn tới chỗ Thiếu Hoa.

[7]

Lúc Thiếu Hoa đón Đế Hi và Đế Ngạn tới, toàn thân chàng ta suy sụp.

“Các người không nuôi con mà lại giao cho ta nuôi là sao? Làm ơn, ta vẫn còn là một đế quân độc thân phong lưu tiêu sái ngọc thụ lâm phong, được muôn vàn tiên nữ yêu thương đấy nhé!”

“Giao hai đứa bé này cho người đấy, đứa sinh trước là tỷ tỷ, tên là Đế Hi, chính là đứa này.”

Đông Lăng đẩy Đế Hi ra, Đế Hi ngẩng đầu lên, nhìn Thiếu Hoa đầy kiêu ngạo rồi hừ lạnh một tiếng.

“Đứa sinh sau là đệ đệ, tên là Đế Ngạn.” Đông Lăng vỗ vào người Đế Ngạn đang nhắm mắt gà gật còn chưa tỉnh ngủ.

“Chăm sóc cho tốt, để chúng làm đệ tử của người...”

“Ta không nhận đệ tử.....” Thiếu Hoa bối rối. Đông Lăng trợn mắt: “Thì hôm nay nhận.”

Nói xong, Đông Lăng liền bỏ đi. Thiếu Hoa nghĩ bụng, Đông Lăng cuồng khoe con trong truyền thuyết đâu rồi? Không phải truyền thuyết nói hẳn rất yêu con hay sao? Chẳng lẽ toàn là giả?!

Thế nhưng, bất kể có phải là giả hay không, hai đứa trẻ này đã ở đây rồi, Thiếu Hoa đành phải nhận.

Đế Hi hoạt bát, Đế Ngạn thích ngủ, hai đứa trẻ theo hai hướng cực đoan.

Đế Hi hoạt bát tới mức nào?

Thiếu Hoa xưa nay chưa từng thấy con bé ngồi xuống, hầu như lúc nào cũng đang chạy, nhảy, leo trèo lên cành cây.

Khả năng học hỏi các động tác của con bé rất nhanh nhạy. Có lần Thiếu Hoa luyện kiếm trong sân, con bé nhìn thấy, mấy hôm sau, Thiếu Hoa phát hiện ra, Đế Hi trộm kiếm của chàng ta, luyện lại từ đầu chí cuối bài kiếm của chàng.

Thiếu Hoa vẫn còn nhớ, bộ kiếm pháp này, lúc chàng đi theo Đông Lăng học, Thiếu Hoa một vạn ba ngàn năm tuổi đã phải học hết một tháng trời.

Thiếu Hoa nhìn Đế Hi hoạt bát nhanh nhẹn, quả thực là một lời khó nói hết, người so với người đúng là tức chết người, còn biết nói gì đây? Nói là quả nhiên là con của Đông Lăng? Trứng rồng lại nở ra rồng?

Nếu nói như vậy, Thiếu Hoa bỗng lại đâm lo cho con của mình.

Đế Hi ưu tú, Thiếu Hoa thấy cũng đương nhiên, thiên tài thường hay có chút nông cuồng, ngay từ lần đầu gặp nhau, Đế Hi đã hù chàng một tiếng, nghe tiếng hù ấy là Thiếu Hoa liền biết Đế Hi nhất định không phải kẻ tầm thường rồi.

Sự ưu tú của Đế Hi đả kích Thiếu Hoa nên chàng bèn chuyển sang quan sát Đế Ngạn thích ngủ, hòng tìm lại chút tự tin. Nào ngờ, chàng lại phát hiện ra một chuyện càng khiến chàng suy sụp hơn.

Tuy Đế Ngạn thích ngủ nhưng Thiếu Hoa nhận thấy, trong lúc thẳng bé ngủ, linh khí vẫn liên tục chảy vào trong cơ thể Đế Ngạn.

Điều này nghĩa là gì?

Đế Ngạn ngủ, không phải là ngủ, mà là tu hành.

Thiếu Hoa có biết một vị thần tiên có thể vừa ngủ vừa tu hành, người này từ thời hồng hoang đã rất có tiếng tăm, đạo tu của người này được gọi là Ngàn Kiếp Hóa Mộng đạo.

Ngàn kiếp hóa mộng nghĩa là thế nào?

Thần tiên tu hành dựa vào lịch kiếp là để tôi luyện tâm tính, tham ngộ đạo lý.

Người tu Ngàn Kiếp Hóa Mộng đạo biến các kiếp số thực sự lịch qua đặt hết vào trong mộng. Bạn cho rằng người đó đang ngủ, thực ra là ngài đang lịch kiếp trong mộng. Mỗi giấc mộng là một lần luân hồi, sau khi luân hồi ngàn kiếp...

Tiền đồ vô lượng.

Đạo tâm kiểu này là bền vững nhất.

Năng lực kiểu này là mạnh nhất.

Mạnh miệng mà nói, nếu Đế Ngạn tu thành chính quả, chỉ e có khi ngay cả Đông Lăng cũng không địch lại được.

Vấn đề là, Ngàn Kiếp Hóa Mộng đạo rất dễ xảy ra biến cố. Nếu có một kiếp nào đó không độ được thì có thể sẽ phải ngủ vĩnh viễn ở trong giấc mộng. Vị thiên tài năm đó Thiếu Hoa biết, chính bởi yêu một nữ tử trong mộng nên đã ngủ một mạch không tỉnh lại.

Sau khi biết Đế Ngạn tu Ngàn Kiếp Hóa Mộng đạo, Thiếu Hoa bèn củng cố căn cơ cho thằng bé, không cho thằng bé tiếp tục ngủ mà phải đi tôi luyện đạo tâm với chàng.

Phương pháp tôi luyện đạo tâm chính là...

Thiếu Hoa mua cho Đế Ngạn thật nhiều thoại bản.

Trong thoại bản có đủ kiểu yêu hận tình thù của nhân gian. Đế Ngạn thấy vô cùng thú vị, quả nhiên, hễ bắt đầu đọc là quên cả ngủ. Đế Hi thấy Đế Ngạn đọc say sưa cũng không nhìn được ngồi đọc theo. Chỉ sau một thời gian ngắn, cả hai đã đắm chìm trong thế giới tiểu thuyết một cách mất kiểm soát.

Sau đó, họ phát hiện ra một vấn đề. Trong thoại bản, trẻ con đều theo họ phụ thân, cho dù có nguyên nhân đặc biệt nào đó thì cũng sẽ theo họ mẫu thân.

Vậy nên Đế Hi, Đế Ngạn mới thắc mắc, tại sao phụ thân chúng họ Đông, mẫu thân họ Diệp, còn chúng lại họ Đế?

Hai đứa trẻ đi tìm Thiếu Hoa để hỏi. Thiếu Hoa tay cầm tẩu thuốc, nói với vẻ đầy u buồn: “Ta nó cho các cháu, các cháu không được nói với người khác nhé.”

Đế Hi và Đế Ngạn tuy tuổi còn nhỏ nhưng vô cùng hiểu chuyện, lập tức biết đây là một bí mật vô cùng lớn. Bọn trẻ lập tức gật đầu: “Thúc thúc yên tâm, chúng cháu nhất định không nói với ai khác.”

Thiếu Hoa gật đầu, vẫy tay gọi hai đứa trẻ lại, một đứa nín vai một đứa ôm chân gọi Thiếu Hoa: “Thiếu Hoa thúc thúc, xin thúc nói cho chúng cháu biết đi.”

Thiếu Hoa thở dài: “Chuyện này, ta chỉ có thể tiết lộ cho các cháu một chút thôi... Thực ra trước đây, mẫu thân các cháu có một tình lang, họ Đế.”

Hai vị tiểu đế quân liền sửng sờ.

Đế Hi run rẩy hỏi lại: “Thức... thức nói là... chúng cháu không phải... con ruột... của phụ thân?!”

Thiếu Hoa nhả một hơi thuốc, nói đầy bất đắc dĩ: “Ai biết được chứ?”

Ai biết được chứ?

Lời này để lại một ám ảnh tâm lý nặng nề cho hai đứa trẻ.

Mấy tháng sau, Đông Lăng tới đón con về nhà. Ba cha con vừa gặp nhau liền nước mắt lưng tròng. Hai đứa trẻ rưng rưng, muốn khóc nhưng không khóc, chẳng hề còn cái vẻ hoạt bát khi mới tới đây.

Đông Lăng đau lòng.

Chàng nhíu mày, kéo hai đứa nhỏ lại kiểm tra xem có phải bị ngược đãi hay không xong liền ngẩng đầu nhìn Thiếu Hoa.

“Người lại đây.”

Thiếu Hoa lập tức chột dạ, sao chàng ta dám lại đó chứ? Đấy chẳng phải là chui đầu vào miệng cạp hay sao? Chàng ta lắc đầu cắt lực: “Không lại.”

“Lại đây.”

Đông Lăng vẫy tay.

“Không lại!” Thiếu Hoa đã nhìn ra rồi, chắc chắn là Đông Lăng đang muốn động tay động chân, chàng ta vội vã lắc đầu: “Ai lại người đó là chó con.”

Đông Lăng cười cười, mắt lạnh tanh, khom lưng dịu dàng bảo Đế Hi: “Hi Nhi dẫn Ngạn Nhi đi hái hoa đi, đi xa một chút, lát nữa phụ quân tới đón các con.”

Đế Hi biết có chuyện không ổn, gật gật đầu, kéo Đế Ngạn chạy.

Đợi bọn trẻ đi rồi, Đông Lăng liền lồng hai tay vào trong tay áo, mỉm cười nhìn Thiếu Hoa: “Đã lâu không gặp, bản lĩnh của người thế nào rồi?”

Đế Hi và Đế Ngạn chạy một mạch xuống núi, sau đó nghe thấy trên núi có tiếng rên rỉ đau đớn của Thiếu Hoa.

“Đừng đánh... Ôi chao, này, hạ thủ nhẹ nhẹ thôi. Có còn là huynh đệ nữa không?!”

“Ta cảnh cáo người nhé, ta sẽ đánh trả lại đấy! Người đừng đánh nữa! Còn đánh nữa ta sẽ động thủ đấy! Ta mà điên lên thì chính ta cũng phải sợ!”

Chẳng mấy chốc, trên đỉnh núi có tiếng vang huỳnh huỵch rất lớn, Đế Hi kéo Đế Ngạn nấp vào đụn cỏ khô. Đế Ngạn thì thầm: “Tỷ, không phải chúng ta nên chạy xa một chút hay sao?”

“Xa lắm rồi mà.” Đế Hi thắc mắc, “Có vấn đề gì đâu?”

“Ồ.” Đế Ngạn nghĩ, mình đặt câu hỏi đã rõ ràng lắm rồi mà, trọng tâm mấu chốt chính là, cậu chàng thấy chưa đủ xa đó.

Thằng bé nghĩ ngợi rồi lại hỏi: “Có phải là chưa đủ xa không??”

“Không đâu.”

Đế Hi rất có lòng tin.

Một lát sau, trên núi có tiếng Thiếu Hoa khóc.

“Ca, ta sai rồi, ta không bao giờ dám đánh trả nữa.”

“Là ta đại nghịch bất đạo, là ta ngỗ nghịch, là ta quên ân dạy bảo của ca. Nhưng mà ta thực sự không làm gì Tiểu Hi, Tiểu Ngạn mà!”

“Trời xanh chứng giám!”

Vừa mới dứt lời, đỉnh núi liền trúng sét.

Đế Ngạn dịch người lại gần Đế Hi. Đế Hi cũng dịch người lại gần Đế Ngạn.

“Sao ta có cảm giác,” Đế Hi thủ thủ, “Thiếu Hoa thúc thúc hình như chẳng đáng tin cho lắm.”

“Ừ.” Đế Ngạn thấy hơi mệt, cố nâng mí mắt lên, “Lần này tỷ cảm giác đúng được một lần rồi đấy.”

Trong lúc hai đứa trẻ nói chuyện, có một người lặng lẽ tiếp cận từ sau lưng.

Người này mặc áo màu đỏ, bên trên có thêu hình phượng hoàng bằng chỉ vàng sống động như thật, áo trong màu trắng, đai lưng màu vàng.

Đầu y đội đầu lập, tay cầm gậy trúc, chân đi guốc gỗ, giẫm lên lá rụng, đứng ngay sau Đế Ngạn và Đế Hi.

*đầu lập 斗笠

“Ngàn kiếp hóa mộng, luân hồi mấy ngàn, ta nghe nói mình có đệ tử, nhị vị tiên đồng,” người nọ khom lưng nói chuyện với bọn trẻ, “có thể chỉ cho ít nhiều chăng?”

Đế Hi và Đế Ngạn lập tức quay đầu lại.

Đế Hi nhanh nhẹn tung đòn, Đế Ngạn cầm phù chú trong tay, im lặng quan sát người nọ.

Người nọ trông rất đẹp, như thể là phượng hoàng hóa thành, mắt phượng hơi xếch, trông đầy cao quý.

Y vẫn luôn nhắm mắt nhưng lại có thể phán đoán động tác của Đế Hi rất chính xác, đưa tay giữ kiếm của Đế Hi lại, cười khẽ: “Ồ, kiếm của Đông Lăng.”

“Người là người phương nào?”

Đế Ngạn cầm phù chú, kéo dài thời gian.

Người nọ quay đầu nhìn, rõ ràng đang nhắm mắt nhưng Đế Ngạn lại cảm thấy đối phương đang “nhìn” mình.

“Ta?”

Người nọ mỉm cười: “Ta tên là Đế Anh.”

Hai đứa trẻ liền giật mình.

Không hẹn mà cũng có một ý tưởng.

Đây, vô cùng có khả năng là cha của chúng.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

160. Chương 160: Ngày Ngày Của Đông Lăng – Diệp Trần 2

Hai đứa nhỏ nghĩ ngợi, rốt cuộc có nên nhận cha hay không đây.

Cuối cùng, Đế Ngạn và Đế Hi trao đổi bằng mắt với nhau quyết định, người phụ thân này, chờ sau hăng nhận, lỡ nhận sai thì sao?

Giữa lúc hai đứa trẻ đang dùng dằng với Đế Anh thì Đông Lăng và Thiệu Hoa đã đánh xong, xuống núi tìm con, bắt gặp Đế Anh, chàng ngần người, hỏi mà không dám tin: “Đế Anh?”

“Ồ, Đông Lăng,” Đế Anh cười, “nhiều năm không gặp, đã có con rồi.”

Đông Lăng hiểu ra: “Nếu đã tỉnh xem ra là đại đạo đã thành.”

“Đúng vậy.” Đế Anh hơi bùi ngùi, “Chỉ là không ngờ, mộng một giấc những mấy vạn năm, thức giấc, thiên đạo đại kiếp nạn đã qua rồi.”

“Tiếc là thần ma đại chiến không có người.” Đông Lăng bước tới bế Đế Hi, dắt tay Đế Ngạn, rất ra dáng trượng phu của những nhà bình thường khác, ôn tồn hỏi: “Vào trong nhà ngồi lát chứ?”

“Ừ.” Đế Anh gật đầu, nhìn Đế Ngạn được Đông Lăng dắt tay, khom lưng xuống, diềm đạm hỏi: “Thúc thúc bế cháu được không?”

Đế Ngạn nhìn lại đối phương bằng ánh mắt đầy tìm tòi. Đế Anh cười rất ấm áp, trông thực sự giống người tốt.

Y vốn đã đẹp, cười thế này lại càng thêm dịu dàng. Đế Ngạn cảm thấy, người này làm phụ thân mình, có lẽ cũng không thua Đông Lăng quá nhiều, tuy trong lòng thẳng bé vẫn hơi để bụng nhưng vì tìm hiểu tình hình quân địch, đành phải bất chấp bằng bất cứ giá nào, gật gật đầu.

Đế Ngạn bế thẳng bé lên, đi cùng Đông Lăng về Đông Cực cung.

Lúc bay lên, Đế Anh nhìn thoáng qua đỉnh núi của Thiếu Hoa, bất đắc dĩ bảo: “Người suýt thì đỡ cả nhà hắc luôn rồi.”

“Tính tình Thiếu Hoa người không biết sao?” Đông Lăng thông thả đáp, “Rất co được đuổi được, lành sẹo quên đau, mai kiêu gì cũng tới nhà ta dùng cơm.”

Đế Anh nhất thời nghẹn lời, nhớ lại cung cách hành sự năm đó ở hồng hoang của Thiếu Hoa, y gật gật đầu, xúc động bảo: “Ta còn nhớ hồi đó ta phải tu luyện, ngày nào hắc cũng quần lấy ta, đòi làm bằng hữu.”

“Ừ.” Đông Lăng gật đầu, “Với ta cũng vậy. Bị ta đánh rất nhiều lần.”

“Nghe hắc nói, hồi đó thực ra là hắc muốn xây dựng một đoàn thể, trở thành đệ nhất bang phái của hồng hoang.”

Đế Anh hồi tưởng lại. Đông Lăng không chút do dự vạch trần: “Chủ yếu là vì lúc đó hắc thường xuyên bị đánh, chốc chốc lại bị tên khốn ở địa bàn kế bên đánh tới tè ra quần nên mới muốn tìm người giúp đỡ.”

“Sau đó người giúp hả?” Đế Anh quay đầu sang nhìn Đông Lăng. Đông Lăng tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Đói bụng, muốn ăn canh long phụng.”

Đế Anh: “...”

Đông Lăng vội bổ sung: “Con ta giết là gà rừng.”

“Không sao, cá lớn nuốt cá bé.” Đế Anh quay đầu đi, “Ta không ngại. Kể ra thì ta cũng ăn gà rừng.”

Gà rừng: “Oe một tiếng òa khóc.”

“Người tỉnh từ khi nào vậy?”

“Mười năm trước. Lúc tỉnh lại bị vùi bên dưới, phải cào đất mất khá là lâu.”

Đế Anh hoa tay múa chân đầy khoa trương, Đông Lăng nghe xong cũng phải bật cười.

Đế Hi và Đế Ngạn liên tục trao đổi bằng mắt với nhau. Cặp song sinh này, ngay từ khi còn rất nhỏ đã luyện được tuyệt kỹ đọc hiểu được ánh mắt của đối phương. Dù sao cũng là thai long phượng, chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

“Vị này là bạn cũ của phụ thân.” Đế Hi rút ra kết luận.

“Phụ quân từng cho là y đã chết trước thiên đạo đại kiếp nạn. Mười năm trước y sống lại, chúng ta hiện tại sáu tuổi, hoàn toàn có đủ thời gian để cùng mẫu thân sinh chúng ta.” Đế Ngạn phân tích.

“Nghe nói mẫu thân và phụ thân quen nhau từ thời hồng hoang.” Đế Hi cũng phân tích.

Đế Ngạn gật đầu, mắt lạnh lùng: “Vậy nên, rất có thể ba người đã quen nhau từ khi đó, sau đó y và mẫu thân yêu nhau, thế rồi y đột nhiên biến mất, mẫu thân cho rằng y đã chết, phụ thân bèn hoành đao đoạt ái...”

Nói tới đây, Đế Hi tỏ ra đầy dấn tranh.

“Chẳng trách phụ quân biết chúng ta không phải con của người nhưng vẫn đối xử với chúng ta như con đẻ, thậm chí còn giữ cả họ cho chúng ta.

Có điều, xét về mặt tình cảm, phụ thân đúng là có hơi tồi tệ một chút, không ngờ phụ quân lại là người như vậy...”

Đế Ngạn im lặng, rõ ràng là cũng không chấp nhận được chuyện này.

Sau một hồi, Đế Ngạn ngược lên nhìn bằng ánh mắt đầy kiên định: “Chúng ta quan sát thêm đã rồi kết luận sau cũng chưa muộn.”

Hai đứa nhỏ được bế về Đông Cực cung. Đông Lăng cho chúng đi chơi rồi dẫn Đế Anh vào trong cung, cao giọng gọi: “A Trần, nàng xem ai tới này.”

Nghe thấy vậy, hai đứa trẻ cùng chờ ra.

Quả nhiên! Mẫu thân có quen người này!

Hai đứa trẻ không đi xa, chúng nấp mình trong bụi cây, nhìn thấy Diệp Trần đi ra gặp Đế Anh.

Nhìn thấy Đế Anh, Diệp Trần lập tức kinh ngạc ra mặt, vội vàng bước tới, vui mừng bảo: “Người tới thật rồi!”

Nghe vậy, Đế Hi, Đế Ngạn và Đông Lăng đồng thời cứng đờ.

Đế Hi và Đế Ngạn trao đổi ánh mắt với nhau.

Không sai được.

Cái họ này, tình hình này, diện mạo này của Đế Anh, hơn nữa còn có cả vẻ mặt, thái độ của mẫu thân...

Trong chốc lát, hai đứa trẻ đã tưởng tượng ra xong một vở tuồng.

Còn Đông Lăng thì cũng không thích Diệp Trần nhiệt tình như vậy với nam tử khác, chàng âm thầm ngăn giữa Diệp Trần và Đế Anh, nói với mọi

người: “Nào, vào trong nói chuyện.”

“Làm tốt lắm.” Đế Hi rất hài lòng với phản ứng của Đông Lăng. Đông Lăng bỗng liếc nhìn về góc hai đứa trẻ đang trốn. Đế Ngạn vội vàng che miệng Đế Hi, kéo tỷ tỷ cùng nấp xuống.

Hai đứa trẻ nín thở bỏ chạy thật xa rồi, Đế Hi mới nói: “Ta đã nhìn thấu rồi, tên Đế Anh này nhất định là tới đây để tái tục tiền duyên với mẫu thân của chúng ta!”

“Ừ.”

Đế Ngạn đồng tình. Đế Hi liền rơm rớm nước mắt: “Chúng ta sắp biến thành trẻ không mẹ rồi, đệ độc sách cũng biết rồi đó, những đứa trẻ không có mẫu thân, có mẹ kế, đáng thương biết bao.”

“Tỷ đừng khóc.” Đế Ngạn thực lòng cũng hơi sợ nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh, an ủi mình và tỷ tỷ, “Có lẽ chúng ta sẽ quay trở lại sống với cha ruột.”

“Ý đệ là Đế Anh sao?”

Đế Hi ngẩng đầu, mắt ươn ướt nước mắt: “Ta không thích y.”

“Ồ?” Đế Ngạn lấy làm lạ, thực lòng thẳng bé không ghét Đế Anh cho lắm, thậm chí còn cho rằng, Đế Anh khá dễ được lòng người.

Ngoại hình đẹp, lại còn mạnh mẽ, dịu dàng, hòa nhã.

Trong tâm Đế Ngạn rất hâm mộ kẻ mạnh.

Có lẽ tất cả những tiên giả tu hành hơn người thì trong tâm vốn đều có lòng hâm mộ kẻ mạnh.

Đế Ngạn cúi đầu, che giấu cảm xúc trong đôi mắt. Đế Hi nhặt một hòn đá, lí nhí lẩm bẩm: “Thì là không thích, có cảm giác y... có vẻ rất yếu.”

Nghe vậy, Đế Ngạn liền giật giật khóe môi: “Làm sao tử lại thấy rằng y yếu?”

Rõ ràng là mạnh chẳng khác gì phụ quân mà!

Đế Hi nhú mày: “Ta không cảm nhận được chút kiếm ý nào trên người y.”

“Chuyện này quá bình thường.” Đế Ngạn hiểu, vị tử tử này của thằng bé có trực giác bẩm sinh với kiếm ý, lấy đó làm tiêu chuẩn phán đoán mạnh yếu. Thế nhưng, thằng bé thì khác, Đế Ngạn là đứa trẻ tu thuật pháp, vậy nên nó biện bạch cho “cha ruột” của mình: “Tử xem, trên người ta cũng đâu có cảm nhận được kiếm ý đâu.”

“Đúng vậy,” Đế Hi gật đầu, “vậy nên đệ rất yếu.”

Đế Ngạn câm nín, sau đó, tung một lá phù chú ra, Đế Hi đã cảm nhận trước được động tác của Đế Ngạn, nhanh nhẹn tung một quyền phủ đầu.

Đế Ngạn bị đánh ngã.

Kẻ địch bên ngoài vừa xuất hiện, liên minh của hai đứa trẻ đã đứng trên bờ sụp đổ.

Đánh được một hồi, đứa nào đứa nấy mặt mũi bầm dập, cuối cùng cũng sóng vai ngồi cạnh nhau.

“Việc cấp bách lúc này không phải là nội loạn.” Đế Ngạn bịt máu mũi, “Chúng ta phải ngăn cản bi kịch gia đình này.”

“Phải đấy.” Đế Hi có phần bối rối, “Nếu mẫu thân thực sự yêu y thì phụ quân thực ra là người thứ ba, nghĩ ở góc độ này thì phụ quân thật là

xấu, chúng ta có nên giúp phụ quân không?”

“Thực ra ta cho rằng,” Đế Ngạn nhíu mày, “có lẽ phụ quân thực sự cho rằng y đã chết chẳng? Hẳn là sau khi huynh đệ mình qua đời, phụ quân mới kế thừa tâu tử.”

Nghe vậy, Đế Hi liền quay đầu nhìn: “Sao ta thấy mấy lời này nghe cứ là lạ.”

Đế Ngạn bình thản đáp: “Trong thoai bản viết thế.”

(Thoai bản: “Ta chưa từng viết thế.”)

Hai đứa trẻ im lặng giây lát, Đế Ngạn lại tiếp: “Hơn nữa, bất luận đúng sai, vì cuộc sống hạnh phúc của chúng ta, chúng ta không thể không bắt đầu cuộc chiến này.”

“Đệ nói làm ta cũng dâng một bầu máu nóng.” Đế Hi đột ngột đứng dậy, “Bất kể thế nào, ta không thể làm đứa trẻ không mẹ được. Kể từ hôm nay, chúng ta phải thời thời khắc khắc giám sát mẫu thân, tuyệt đối không thể để bọn họ có cơ hội!”

“Đúng.” Mắt Đế Ngạn ánh lên tia sáng lạnh, “Đừng hòng có ai phá hoại được gia đình của ta, hạnh phúc của ta!”

Trong lúc hai đứa trẻ lập lời thề, Diệp Trần và Đế Anh đang ngồi trong vườn ôn chuyện cũ.

“Khi đó nàng ấy vẫn còn là thiếu nữ.” Đế Anh cười, kể về lần đầu tiên gặp Diệp Trần cho Đông Lăng nghe, “Diệp Trần bị một con báo săn đuổi cho chạy rất là thê thảm. Nữ tiên thừa hồng hoang rất hiếm hoi, lần đầu tiên ta nhìn thấy có người đẹp như vậy nên liền tiện tay cứu giúp.”

Đế Anh nói nhẹ tênh nhưng Diệp Trần biết trận chiến đó khó khăn thế nào, nàng xúc động bảo: “Người khách khí quá, cảnh tượng lúc ấy ta hằng còn nhớ rõ, ân tình này đời này không trả hết được.”

“Tiện tay thôi mà, hồng hoang bị thương vậy là thường.” Đế Anh quay sang nhìn Đông Lăng, “Phải không Đông Lăng?”

Đông Lăng ngẩng đầu lên. Nãy giờ chàng ngồi bóc vỏ quýt, đã bóc được mười mấy quả liền. Chàng tạm ngừng đại nghiệp bóc quýt lại, cười đáp: “Ừ, phải.”

Nói rồi chàng lại cúi đầu tiếp tục bóc quýt: “Hai người cứ nói tiếp đi, ta bóc thêm mấy quả nữa để mọi người cùng ăn.”

Đế Anh: “...”

Không biết tại sao, y cứ cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Diệp Trần không nhin được phải đẩy Đông Lăng: “Đừng bóc nữa, nói chuyện với Đế Anh đi chứ.”

“Ồm.” Đông Lăng ngẩng đầu, nhếch cằm, mỉm cười với Đế Anh, “Nói chuyện.”

Đế Anh: “...”

Đế Anh là kẻ thức thời, y cảm nhận rất rõ sự không vui của Đông Lăng, bèn vội vàng đứng dậy: “Ta còn có chút chuyện, xin cáo từ trước.”

Nghe vậy, Đông Lăng liền cười thật tươi, tỏ ra rất nhiệt tình: “Người mới tới cung của ta ngồi chưa được bao lâu đã phải đi, sao chẳng nể mặt gì vậy.”

Đế Anh thấy Đông Lăng thịnh tình tiếp đãi, trong lòng thoải mái hơn ít nhiều, đang định bảo ở lại thêm mấy ngày thì Đông Lăng liền nhét mấy

quả quýt vào tay y: “Mấy quả quýt này tặng cho người ăn dọc đường để tỏ rõ tấm lòng.”

Đế Anh: “...”

Diệp Trần không nhìn nổi nữa, kéo người Đông Lăng lại: “Không có chuyện gì thì đã chẳng tới, trước nay ngài không phải người hay đi ngao du, hôm nay tới Đông Cực cung, hẳn là có việc.”

Đế Anh gật gù, cuối cùng cũng có một người mắt sáng: “Đúng là có một việc muốn thỉnh cầu nhị vị.”

Diệp Trần mời Đế Anh ngồi, phớt lờ Đông Lăng: “Ngài nói đi.”

“Nhị vị cũng biết đấy, ta tu theo Ngàn Kiếp Hóa Mộng đạo,” Đế Anh thở dài, “đạo này rất coi trọng thiên phú. Người theo đạo này thì ngay từ lúc sinh ra đã là người theo đạo này, nếu không tu theo đạo này thì suốt đời khắc khổ tu hành cũng sẽ không thành.”

Diệp Trần gật đầu, ra chiều đã hiểu.

Đế Anh nói tiếp: “Vậy nên ta vẫn luôn tìm kiếm khắp nơi. Giờ đạo ta đã thành nên muốn tìm một vị đệ tử. Ta tìm nhiều năm, cuối cùng cũng tìm được một vị.”

Nghe vậy, Đông Lăng cũng trở nên nghiêm túc.

Chàng và Đế Anh không có nhiều giao lưu về đạo pháp, Ngàn Kiếp Hóa Mộng phải có tư chất đặc biệt mới theo được, năm ấy chàng đã biết mình không tu được nên không cưỡng cầu, vốn không để ý tìm hiểu gì nhiều. Ngược lại, Thiếu Hoa lại là người tò mò thích thu thập thông tin nên hiểu về nó rõ hơn.

Tuy vậy, chàng vẫn ít nhiều từng nghe nói về Ngàn Kiếp Hóa Mộng. Để Anh không đề cập, trước nay họ cũng không nghĩ tới, cho rằng Để Ngạn chẳng qua chỉ là thích ngủ mà thôi.

Giờ Để Anh nhắc vậy, Đông Lăng liền hiểu. Chàng nhú mào: “Ý người là Để Ngạn sao?”

“Ồ? Thằng bé tên là Để Ngạn à?” Để Anh nhướn mào, có vẻ rất thích cái tên này, “Chính là đứa bé ta bế lúc về đây. Nếu tên là Để Ngạn thì thu đồ đệ cũng không cần phải cải danh nữa.”

“Không tên là Để Ngạn thì người cũng không được cải danh.” Đông Lăng nói quả quyết, “Đó là con trai ta.”

Để Anh ngồi im.

Giờ đại đạo của y đã thành nhưng Đông Lăng thì là tên quái vật đạo đã thành được rất nhiều năm, y không dám làm xằng.

Thế là y bèn đổi đề tài: “Ngàn Kiếp Hóa Mộng đạo hiện giờ chỉ có ta tu, đạo này hung hiểm, sơ ý một chút là sẽ giống ta, ngủ một mạch cả vạn năm. Vậy vẫn là còn may, nếu chẳng may, e rằng, ngủ một mạch không tỉnh. Nhị vị chẳng bằng giao thằng bé cho ta sẽ tốt hơn.”

Diệp Trần và Đông Lăng cùng im lặng. Diệp Trần có phần không nỡ: “Giao cho người, người định mang thằng bé đi vân du khắp nơi ư?”

Để Anh im lặng trong chốc lát, hiểu lòng người mẹ, y thở dài: “Ta có thể để thằng bé ở lại chân núi cho tới khi nó trưởng thành.”

Diệp Trần thở phào rồi nói: “Vậy ngài đi theo ta.”

Nói rồi, Diệp Trần và Đông Lăng dẫn Để Anh vào phòng của Để Ngạn, Để Hi.

Hai đứa trẻ làm bộ đang ngồi chơi, kỳ thực đã sớm biết là họ tới.

Diệp Trần lại chỗ Đế Ngạn, bế thẳng bé lên: “Tiểu Ngạn, sau này con sống cùng với Đế thúc thúc, Đế thúc thúc chính là sư phụ của con.”

Nghe vậy, Đế Ngạn liền giật mình, quay đầu lại nhìn Đế Hi.

Tiêu rồi, bắt đầu chia con rồi!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

161. Chương 161: Ngày Ngày Của Đông Lăng Diệp Trần – Kết

Làm sao bây giờ?

Đây là câu hỏi đồng thời hiện lên trong lòng Đế Hi và Đế Ngạn.

Đế Ngạn nhìn Đế Anh mỉm cười trước mặt rồi lại nhìn về phía phụ mẫu trông có vẻ đầy lo âu, sau khi hít sâu một hơi, thẳng bẻ ngắc đầu nhìn Diệp Trần: “Vậy là, phụ mẫu chọn tỷ tỷ phải không?”

Nghe vậy, khuôn mặt Đế Hi hiện lên vẻ không đành lòng.

Bảo Đế Ngạn đi theo Đế Anh, điều này đã cho thấy rõ quyết định của bậc làm phụ mẫu. Tuy Đế Hi rất thương đệ đệ nhưng con bé cũng không muốn mình là đứa phải đi. Trong lòng Đế Hi vừa áy náy vừa sợ hãi. Áy náy vì làm tỷ tỷ mà lại trở mặt nhìn đệ đệ bị người ta đưa đi, sợ hãi vì lo rằng đứa trẻ bị mang đi sẽ là mình. Nhiều thứ cảm xúc đè xuống, cuối cùng Đế Hi không chịu nổi, quay lại ôm đùi Đông Lăng òa khóc, vừa khóc vừa bảo: “Phụ quân đừng bắt đệ đệ đi có được không? Chúng ta người một nhà mãi mãi bên nhau được không?”

Nước mắt của Đế Hi lây sang cho Đế Ngạn, Đế Ngạn sụt sịt, khóe mắt cũng cay cay. Thế nhưng, trước nay thẳng bẻ luôn là đứa trưởng thành sớm hơn so với Đế Hi, cũng chín chắn hơn Đế Hi, dù rằng ngày thường chỉ không ngủ thì ngồi ngẩn người nhưng hành sự thì quả quyết, người lớn hơn Đế Hi nhiều... dẫu rằng sau này biết sự quả quyết này đã dùng sai nơi.

Thằng bé biết Đế Anh đã tới đây thì là cha ruột của hai đứa, y nhất định sẽ mang một đứa đi. Vậy là thằng bé cố tỏ ra bình tĩnh, gật gật đầu: “Con biết rồi.”

“Con, biết gì?”

Diệp Trần không nhìn được cau mày. Phản ứng của thằng bé khiến trong lòng nàng thấy hơi lo lắng.

Đế Ngạn ngẩng đầu nhìn Diệp Trần, bình tĩnh gọi: “Mẫu hậu,” nói rồi, thằng bé lại nhìn Đông Lăng bằng ánh mắt đầy tha thiết, “Phụ... quân.”

Hai tiếng ấy, thằng bé gọi vô cùng khổ sở, nghĩ tới ngày sau gặp lại, e rằng không thể gọi như vậy nữa, Đế Anh sẽ không cho thằng bé gọi Đông Lăng như vậy nữa, rốt cuộc thì...

Y mới là cha ruột của thằng bé.

Những suy nghĩ giấu trong lòng Đế Ngạn thể hiện ra qua ánh mắt ấy, một ánh mắt cực kỳ bế tắc.

Đông Lăng mềm lòng, nhìn dáng vẻ không nỡ xa của con trai, quả thực muốn đòi lại Đế Ngạn từ tay Đế Anh nhưng rồi lại nghĩ, đạo tu của Đế Ngạn, chàng quả thực không thể giúp được, Đế Anh bằng lòng làm sư phụ của Đế Ngạn cũng coi là một phúc phần.

Cuối cùng đành phải thở dài bất đắc dĩ: “Thôi, cũng như nhau cả. A Ngạn sau này nhớ năng về thăm nhà, bất luận thế nào, ta vẫn là phụ quân của con, nếu ai bắt nạt con, ta sẽ làm chỗ dựa cho con.”

Nghe vậy, Diệp Trần cảm thấy có hơi nuông chiều con quá, với danh tiếng của Đông Lăng, Đế Ngạn mà báo danh Đông Lăng ra, e là ai cũng phải đi vòng để tránh, nếu trở thành một đứa hỗn thế ma vương thì đúng là tội lỗi.

Diệp Trần đẩy người Đông Lăng, không bằng lòng với chàng: “Đừng nói bừa.”

Cảnh này ở trong mắt Đế Ngạn lại có một nghĩa khác.

Thằng bé rớt cuộc không kìm nổi, nhào tới rúc vào lồng ngực Đông Lăng, òa lên khóc.

Đông Lăng trước nay chưa từng thấy Đế Ngạn tình cảm như vậy, trái tim tan chảy, chàng vừa bế Đế Ngạn vừa dỗ dành: “Đừng buồn, sau này con vẫn có thể về thăm cả nhà, con...”

“Phụ quân!” Đế Ngạn không chịu nổi, “Sao phụ quân ngốc vậy! Sao lại đối tốt với con như vậy?! Vì đâu phải đối tốt với chúng con như vậy chứ?!”

Đã chẳng phải con ruột của phụ thân, vì đâu phụ thân phải đối tốt với chúng con như vậy!

Đông Lăng bị hỏi đến đần người ra, nghĩ đi nghĩ lại, hẳn là Đế Ngạn nhất thời bị kích thích vì phải xa nhà, giọng Đông Lăng càng thêm dịu dàng hơn: “Thằng bé ngốc ngếch, ta là phụ quân của con, tất nhiên là phải tốt với con rồi.”

Đế Ngạn càng khóc kinh khủng hơn.

Xem xem, phụ thân thật là tốt, tiếc là không phải là phụ thân.

Đế Hi đứng bên cũng buồn lây, ôm Đông Lăng, liên tục gọi phụ quân, phụ quân rồi òa khóc.

Đông Lăng tự biết mình vốn không chăm sóc bọn trẻ chu đáo, bọn trẻ khóc vừa tủi thân vừa buồn khổ như vậy khiến lòng chàng ê ẩm, cho rằng

tuy bản thân không quá tốt với các con nhưng các con vẫn một mực coi mình là người cha độc nhất vô nhị, đúng là máu mủ tình thâm.

Khóe mắt Đông Lăng cay xè, nhìn hai đứa trẻ khóc thảm thương như vậy liền ôm cả hai đứa vào lòng, bồi rồi bảo: “Ngoan, đừng khóc.”

Lời này làm hai đứa trẻ càng khóc dữ dội hơn, cứ như thể là biệt ly vĩnh viễn.

Vậy là cuối cùng ba cha con cùng ôm nhau khóc thảm thiết. Đông Lăng coi như còn kìm nén, chẳng qua sống mũi chỉ cay cay, còn hai đứa trẻ thì khóc tới rung trời, ai không biết khéo lại tưởng là khóc vì cha mất.

Đế Anh thấy tình hình như vậy, không còn biết nói gì nữa.

“Người thấy chừng nào bọn họ mới khóc xong?”

Diệp Trần lắc đầu, lôi hạt dưa ra cắn.

Đế Anh bốc một nhúm hạt dưa của Diệp Trần, đứng tùm lại cắn hạt dưa cùng, tỏ ra khó hiểu: “Có cần phải tới mức như vậy không chứ? Ta chẳng qua chỉ nhận đồ đệ thôi chứ có phải là bắt cóc trẻ em gì đâu, hai đứa trẻ thì thôi, Đông Lăng cũng hòa theo bọn nhóc ấy làm gì?”

“Có lẽ,” Diệp Trần nghiêm túc suy nghĩ, “là muốn thể hiện một chút tình phụ tử. Tình cha như núi thái sơn...”

“Tình cha?” Đế Anh nghiêm túc suy nghĩ, “Ta cũng có đấy.”

Diệp Trần quay đầu lại: “Người có cái gì?”

“Chẳng phải là tình cha thôi sao?” Đế Anh vứt vỏ hạt dưa đi, “Ta cũng có thể cho Đế Ngạn. Bảo thằng bé đừng lằng nhằng nữa, mau đi thôi.”

Diệp Trần: “...”

Nói rồi, Đế Anh tự cho là mình đã nắm được bí quyết dỗ Đế Ngạn, vô cùng phấn khởi bước tới vỗ vai thằng bé, nở một nụ cười âm áp.

“Nào, Tiểu Ngạn, gọi phụ quân đi.”

Vừa dứt lời, y liền bị Đông Lăng đập một quyền, bay ra ngoài.

So thể lực, Đế Anh tuyệt đối không đấu được với Đông Lăng. Y bị một quyền của Đông Lăng đấm bay ra khỏi Đông Cực cung. Đông Lăng còn định đuổi theo đánh, Diệp Trần phải giữ chàng lại trấn an: “Đừng đuổi theo nữa, đã bị đánh bay rồi, bay xa rồi!”

Đế Ngạn và Đế Hi nghiêm túc quan sát phản ứng của Diệp Trần, mỗi đứa một cặp mắt, cùng chung một cái nhìn.

Mẫu hậu bảo vệ Đế Anh như vậy, chắc chắn là có vấn đề!

Hai đứa nhỏ trêu nặng tâm tư bị Đông Lăng và Diệp Trần dẫn về phòng.

Đế Anh bị Đông Lăng đánh bay xuống núi, muốn lên núi phải qua một loạt mê trận. Đế Anh phải phá trận từ dưới chân núi phá lên. Diệp Trần và Đông Lăng đều biết vậy. Diệp Trần lo lắng hỏi: “Chàng làm vậy không được hay cho lắm thì phải?”

Đông Lăng cười y phục, quay đầu mỉm cười: “Đau lòng à?”

“Đâu có.”

Diệp Trần vừa thấy điệu cười mỉm này là lập tức vội bảo vệ mình: “Ta có đau lòng y đâu chứ? Ta đau lòng cho chàng mà!”

Sau khi thành thân, trình độ nịnh bợ của Diệp Trần ngày càng tăng tiến.

Đông Lăng được đỡ thì vui lắm nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện ra, vẫn là điệu bộ thản nhiên như ngày thường, vắt y phục lên tấm bình phong rồi bế Diệp Trần xuống bể tắm.

“Nàng đừng lo, chẳng qua chỉ dạy dỗ hần một chút, mấy cái trận pháp dưới chân núi đó, chắc phá hết đêm là lên được đây.”

Diệp Trần nhìn bóng người giữa làn hơi nước lượn lờ, không nhận được nuốt nước bọt, Đông Lăng nói gì cũng không để ý nghe, tai ù ù như ngâm dưới nước, rõ ràng là cách nhau rất gần nhưng nói sao cũng nghe không được rõ.

Trước nay Diệp Trần vẫn biết Đông Lăng đẹp, bao nhiêu năm trôi qua, nhận định này vẫn không hề thay đổi.

Nàng vội cúi đầu xuống, xoay người đi mới bình tĩnh lại được một chút, tiếp tục nói: “Nếu y giận không thu A Ngạn làm đồ đệ nữa thì sao? Giờ tu Ngàn Kiếp Hóa Mộng đạo chỉ có mỗi mình y.”

Nghe tiếng Diệp Trần là Đông Lăng biết nàng lại đưa lưng về phía mình. Chàng quay người, ngồi xổm ở mép bể, tì cằm lên cánh tay, cười gọi nàng: “Trần Trần.”

Diệp Trần vừa quay đầu lại liền nhìn thấy cảnh tượng này, Đông Lăng xưa nay lạnh lùng bỗng làm bộ đáng yêu, Diệp Trần thực chịu đựng không nổi, máu mũi lập tức xịt ra.

Nàng ngửa mặt lên, lấy tay bịt cánh mũi, mắt lại không kìm nổi mà liếc sang, chật vật bảo: “Có chuyện gì thì nói tử tế, đừng vớ vẩn.”

“Nàng lại đây.”

Đông Lăng vẫy vẫy tay gọi, Diệp Trần bịt mũi, rụt rè di chuyển lại đó, ngồi cạnh Đông Lăng. Đông Lăng gối đầu lên đùi nàng, nhẹ nhàng bảo:

“Trần Trần, ta cảm thấy, Đế Anh quyến rũ nàng ngay trước mặt ta.”

Diệp Trần: “...”

Vậy là Diệp Trần mới sức hiểu ra nguyên nhân chân chính của một quyền kia. Nàng vội nói: “Chàng yên tâm, ta nhất quyết sẽ không để ý đến hản!”

“Ừ.” Đông Lăng cười, “Ta tin tưởng nàng. Chỉ là, Đế Anh tốt như thế, vì đâu mà nàng không động lòng với hản vậy?”

“Hản sao có thể tốt bằng chàng?!”

Diệp Trần lập tức vận dụng kỹ năng ninh nọt, khoe ra sự chênh lệch giữa Đế Anh so với Đông Lăng.

Nghe Diệp Trần nói xấu Đế Anh, Đông Lăng bóc quýt suốt một ngày cuối cùng cũng vui vẻ.

Còn Đế Anh đang bị mắc kẹt trong mê trận dưới chân núi, đầu cắm hành cây, lá cây bám trên người, y đang cầm la bàn, vừa đi vừa tính toán.

“Cái tên Đông Lăng này đúng là điên rồi. Ta mà mắc kẹt Đế Ngạn, để xem xem con hản sẽ làm thế nào. Hản không cầu xin ta lại còn đi bày trận pháp? Càn vị... Khôn vị... Hắt xì!”

Đế Anh ngẩng đầu lên, hắt hơi liền mấy cái rồi bảo: “Già mất rồi, sức khỏe không còn tốt nữa.”

Trong lúc Đế Anh một mình loay quanh dưới chân núi, Đế Ngạn và Đế Hi trốn trong chần bày kế hoạch làm sao để tách Đế Anh và Diệp Trần ra.

“Ta cảm thấy hai người rất có khả năng nối lại tình xưa.”

Đế Ngạn nghiêm túc phân tích: “Rốt cuộc thì năm đó họ chia xa là bởi hiểu lầm, mẫu hậu còn sinh chúng ta cho y, có thể thấy tình cảm mẫu hậu dành cho Đế Anh cực kỳ sâu nặng.”

Đế Hi cảm thấy Đế Ngạn nói rất có lý, ra sức gật đầu.

Đế Ngạn tiếp tục nói: “Trước đây mẫu hậu từng nói, người đầu tiên mẫu hậu nhìn thấy sau khi hóa hình chính là phụ quân, vậy nên thời gian họ quen nhau hẳn là rất lâu. Đế Anh quen mẫu thân sau phụ thân. Với tình hình hiện giờ, việc cấp bách nhất trước mắt là phải ngăn mẫu thân và Đế Anh thường xuyên gặp mặt, tránh để họ nối lại tình xưa.”

“Đúng!” Đế Hi siết chặt bàn tay nhỏ, “Chúng ta quyết không để Đế Anh gặp lại mẫu thân!”

“Trước đó,” Đế Ngạn nghĩ ngợi, “chúng ta phải đi tìm một người.”

“Ai?”

Đôi mắt Đế Hi sáng lên, giờ này khắc này, con bé quả là bội phục sát đất đệ đệ nhà mình, Đế Ngạn chỉ đâu là sẽ đánh đấy, không chệch phát nào. Đế Ngạn nheo nheo mắt: “Thiếu Hoa thúc thúc.”

Hai đứa trẻ vẫn chưa học thuật truyền âm ngàn dặm nhưng khả năng lĩnh hội rất cao, nửa đêm chạy sang phòng thư khố, mở quyển pháp quyết căn bản, tìm thuật truyền âm rồi tự học.

Sau nửa tối nỗ lực, hai đứa trẻ đã học xong thuật truyền âm. Vậy là, giữa lúc Thiếu Hoa đang ngủ mơ mơ màng màng thì bỗng nghe thấy tiếng Đế Ngạn.

“Thiếu Hoa thúc thúc.”

“Thiếu Hoa thúc thúc...”

Thiếu Hoa tưởng mình đang nằm mơ nên cúi kính đáp: “Sao?”

“Thiếu Hoa thúc thúc có thể nói cho chúng cháu biết rốt cuộc mẫu hậu có quan hệ thế nào với Đế Anh không?”

Thiếu Hoa chắc chắn mình đang nằm mơ. Diệp Trần với Đế Anh thì có thể có quan hệ gì chứ?

Năm đó, lúc y và ba vị đế quân qua lại với Đế Anh hoàn toàn không có sự có mặt của Diệp Trần.

Y bĩu môi đáp: “Sao ta biết được? Đừng làm phiền ta, ta muốn ngủ.”

“Thiếu Hoa thúc thúc!” Đế Hi bực bội gắt lên. Thiếu Hoa giật bắn mình, chàng cực kỳ sợ Đế Hi, vì Đế Hi giống y cha con bé, vô cùng bạo lực.

Thiếu Hoa bèn đáp: “Mấy đứa nghĩ họ có quan hệ gì thì chính là có quan hệ đó.”

“Thiếu Hoa thúc thúc,” Đế Ngạn mím môi, “ta muốn biết, mẫu hậu bị phụ thân lừa nên mới gả cho phụ thân sao?”

“Phải... Phải nhỉ?”

Thiếu Hoa hơi phân vân.

Hồi tưởng lại năm đó, Diệp Trần hình như đúng là bị Đông Lăng lừa vừa lừa vừa dụ tới Đông Cực cung. Nghe vậy, trong lòng Đế Ngạn đã hiểu, thẳng bẻ xị mặt, gật đầu: “Ta biết rồi.”

Nói xong, thuật truyền âm ngàn dặm liền bị ngắt.

Lúc này Thiếu Hoa mới ý thức được, không đúng, hình như không phải mơ.

Nếu không phải mơ thì Đế Ngạn, Đế Hi hỏi chàng chuyện này làm gì?

Với cả, thằng bé bảo biết rồi? Thằng bé biết gì cơ?!

Thiếu Hoa hoảng hốt, vội vàng cố gắng liên lạc lại với Đế Ngạn.

Thế nhưng, y phát hiện ra, mọi pháp thuật đều bị trận pháp của Đông Lăng ngăn cản. Hóa ra, để ngăn đường Đế Anh, Đông Lăng đã phong tỏa Đông Cực cung, chỉ có người bên trong mới có thể chủ động liên lạc với bên ngoài, không cho phép người bên ngoài chủ động liên lạc với bên trong.

Nói cách khác, Thiếu Hoa muốn ngăn cản chuyện này chỉ có thể đích thân tới đó.

Có điều nếu chàng đi tới đó, có xảy ra chuyện gì thì Đông Lăng nhất định sẽ biết là có liên quan với mình.

Lũ trẻ nhắc tới Đế Anh, vậy thì chắc chắn là Đế Anh đã tới Đông Cực cung, Đế Anh chạy tới Đông Cực cung, chắc tới tám, chín phần mười là vì thằng nhóc Đế Ngạn. Nể mặt con trai, chưa chắc Đế Anh sẽ bị Đông Lăng đánh.

Đế Ngạn, Đế Hi lại càng không đời nào bị Đông Lăng đánh.

Tính đi tính lại, cũng chỉ có chàng là sẽ bị Đông Lăng đánh.

Thiếu Hoa nghĩ tới đó liền vội vàng gói ghém hành lý, chạy trốn suốt đêm tới thiên đình, gõ cửa tẩm cung của Thiên Đế.

Thiên Đế sầm sì ngồi trên giường nhìn chàng ta: “Quá nửa đêm người chạy tới tẩm cung của ta để làm gì?”

Thiếu Hoa cười mặt dày mày dạn: “Chuyện là, Thiên Đế, dạo này có khỏe không? Ta nhớ người muốn chết! Nào lại đây, chúng ta thắp nến tâm

sự thâm đêm...”

Còn chưa nói dứt lời, Thiếu Hoa đã bị Thiên Đế ghì lên tường.

“Có chuyện gì...” Thiếu Hoa cố gắng nói, “... từ từ nói.”

“Nói mau.” Thiên Đế lạnh giọng, “Hơn nửa đêm rồi cuộc người tới để làm gì!”

“Bệ hạ ời!” Thiếu Hoa khóc thành tiếng, “Cứu mạng với!”

Trong lúc Thiếu Hoa lo bỏ trốn, kế hoạch chia rẽ Diệp Trần và Đế Anh của Đế Hi và Đế Ngạn đã thành hình bước đầu.

“Đệ nghĩ,” Đế Ngạn nghiêm túc nói, “kế hoạch của chúng ta cần chia làm hai bước, bước thứ nhất là tách mẫu hậu và Đế Anh ra, bước thứ hai là làm mẫu hậu yêu phụ quân!”

“Bước đầu tiên, đệ quyết định sẽ hy sinh bản thân.” Đế Ngạn ngừng đầu, rưng rưng nhìn Đế Hi, “Tỷ tỷ, đệ sẽ cùng Đế Anh rời khỏi đây, trước khi cha mẹ yêu nhau, đệ sẽ không trở về. Vậy nên, bước thứ hai quan trọng nhất đành phải giao cho tỷ. Tỷ phải làm cho phụ mẫu yêu nhau!”

“Đệ đệ yên tâm.” Đế Hi cầm tay Đế Ngạn khóc, “Ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của đệ.”

“Tỷ tỷ,” Đế Ngạn lấy ra một miếng sắt nhỏ hình hoa mai dùng để thích lên mình, “sau này tỷ đệ ta không gặp được nhau, tới lúc tái kiến, có lẽ tỷ không nhận ra ta, ta không nhận ra tỷ. Để phòng ngừa chúng ta yêu nhau, chúng ta phải có gì làm dấu. Sau này hễ nhìn thấy dấu đó là sẽ biết chúng ta là tỷ đệ ruột thịt.”

Đây là kết luận Đế Ngạn rút ra được từ thoại bản, người hữu tình trong thiên hạ luôn là huynh muội ruột.

Đế Hi cũng đọc thạo bản, nhanh chóng tiếp thu lập luận của Đế Ngạn, gật đầu bảo: “Đệ bảo xem làm dấu gì đây?”

“Chính là cái này.” Đế Ngạn giơ miếng thích thép hình hoa mai lên, “Vùi nó vào trong than cháy rồi in hình hoa mai này lên tay chúng ta, sau này nhìn thấy nó là có thể nhận ra nhau.”

Đế Hi: “...”

Nhìn có vẻ hơi đau.

Thấy Đế Hi như vậy, Đế Ngạn quyết đoán nói: “Có phải tử tử sợ đau không? Nếu tử sợ đau, đệ vẫn còn một cách khác.”

“Đệ... đổi cách khác đi.”

Đế Ngạn lại lấy ra một cái kim xăm: “Ngày xưa Nhạc Phi xăm lên lưng bốn chữ “tinh trung báo quốc”, đệ có thể xăm lên tay tử...”

“Đệ đưa cái miếng thích hoa mai đây, tử xem lại xem.”

Đế Hi lập tức chỉ tay vào miếng thích hoa mai.

Vì chuyện phải làm dấu như thế nào mà hai đứa trẻ tranh luận suốt một đêm. Cuối cùng bọn trẻ quyết định tự đặt ngoại hiệu cho mình, sau này bất kể gặp ai cũng phải giới thiệu ngoại hiệu trước, như thế sẽ không nhận sai.

Ngoại hiệu này phải nghe thật oai phong, ngoài oai phong ra còn phải độc nhất vô nhị.

Vậy nên Đế Ngạn gọi là Vân Du Cự Vô Bá, Đế Hi gọi là Đông Cự Lôi Chấn Thiên.

*Vân Du Cự Vô Bá, Đông Cực Lôi Chấn Thiên gồm tên nơi chốn trước rồi tới tên người sau. Vân du là cưỡi mây đi chơi, Cự Vô Bá 巨无霸 là tên một nhân vật lịch sử được ghi chép trong cuốn “Hậu Hán Thư”, có vóc người cao lớn khổng lồ, ngồi xe ba ngựa kéo không kéo đi được, biết điều khiển voi, hổ, báo ra trận. Ngày nay, “cự vô bá” còn là tên tiếng Trung của món hăm-bơ-gơ Big Mac của McDonald’s. Lôi Chấn Thiên 雷震天 là tên một nhân vật trong phim Tân Long Môn khách sạn, là một hán tử trung niên giỏi võ, trong đoạn trích Lôi Chấn Thiên đánh nhau với Ngụy Trung Hiền này, y là nhân vật để râu, bế người đàn bà ra khỏi nhà:

Hai đứa trẻ bổ sung thêm một số chi tiết cho kế hoạch. Chẳng mấy chốc, ngày mới đã tới.

Sáng sớm hôm ấy, cuối cùng Đế Anh cũng phá được toàn bộ mê trận, hùng hùng hổ hổ đứng trước cửa Đông Cực cung.

Đông Lăng lười biếng ngồi dậy, xách kiếm đi ra cửa, nhìn Đế Anh áo quần tả tơi, đầu găm cọng cỏ, đầu tiên là giả bộ không nhìn thấy, cứ thế đi qua, sau đó mới giật mình quay lại, tỏ ra kinh ngạc: “Đế Anh?”

“Đúng vậy.”

Đế Anh nghiêng răng nghiêng lợi, nói không ra hơi, hỗn hà hỗn hển: “Giao con người ra đây cho ta!”

“Đế Ngạn...”

“Ta tới đây!”

Tiếng Đế Ngạn bỗng vang lên. Hai người lớn cùng quay đầu nhìn. Đế Ngạn đã gói ghém hành lý sẵn sàng, khí thế thấy chết không sờn, bước ra khỏi cửa.

Đông Lăng ngạc nhiên, không ngờ Đế Ngạn lại chủ động như vậy. Đế Anh lại thấy Đế Ngạn chuyển biến như vậy chẳng có gì là lạ, y rất có lòng tin vào bản thân, Đế Ngạn bái y làm sư phụ, chẳng phải chuyện gì đáng phải kinh ngạc.

Lần đầu tiên từ lúc đặt chân tới Đông Cực cung, y thấy tâm trạng mình tốt hẳn lên. Y vẫy tay gọi: “Tiểu Ngạn, lại đây.”

Đế Ngạn gật đầu, bước tới chỗ Đế Anh. Thăng bé ngựa đầu lên nhìn Đế Anh, trịnh trọng nói: “Có điều, trước khi đi, ta có vài điều kiện.”

“Nói ta nghe thử.” Đế Anh cười tủm tỉm.

“Thứ nhất,” Đế Ngạn bắt đầu nói các yêu cầu của mình, “tên của ta do ta tự quyết.”

“Cái này thì được.” Đế Anh gật đầu, y vốn dĩ cũng không định lo chuyện đặt tên cho Đế Ngạn, Đế Ngạn muốn tự đặt cũng không sao, y hỏi thử, “Thế người định đặt là gì?”

“Cự Vô Bá!”

Đế Ngạn khoe ra cái tên đầy khí thế của mình. Đông Lăng đứng bên nghe hai thầy trò đối đáp dùng một vẻ mặt một lời khó nói hết nhìn Đế Ngạn, ngập ngừng muốn nói nhưng lại sợ làm con bị đả kích.

Cái tên Cự Vô Bá này, sao nghe giống cái hamburger thế.

Tuy ảo cảnh thế giới của thế kỷ 21 đã cách đây rất nhiều năm nhưng trí nhớ của Đông Lăng quá tốt, rất nhiều chuyện vẫn nhớ thực rõ ràng. Bọn họ cũng thường xuyên đem tri thức của thế giới khác giới thiệu ở đây, bởi vậy Đế Ngạn và Đế Hi mới biết Cự Vô Bá, Lôi Chấn Thiên là gì.

Đúng lúc Đông Lăng đang ghen lời không nói được gì thì Diệp Trần xách lồng chim đi ra, thấy ba người đứng nói chuyện với nhau, bèn đi lại chỗ Đông Lăng, vừa trêu chim vừa hỏi: “Mọi người đang làm gì vậy?”

“À, Đế Anh định dẫn A Ngạn đi.”

Diệp Trần ngăn người, con trai đột ngột phải đi, sao người làm mẹ không buồn cho được?

Nàng thở dài, đang định nói gì đó thì Đế Ngạn bỗng giữ chặt tay Đế Anh, không nhìn Diệp Trần cái nào đã vội nói: “Đi thôi!”

Đế Ngạn chủ động yêu cầu, Đế Anh quả thực vui như hoa nở. Vốn còn tưởng phải mất công một phen mới lừa được người đi, không ngờ thằng bé này lại tích cực, chủ động như thế. Thế là, trong chớp mắt, Đế Anh liền mang theo Đế Ngạn bỏ chạy, không còn chút bóng dáng nào. Đến lúc Diệp Trần hồi thần, nàng quay đầu hỏi Đông Lăng: “Vậy là đi rồi?”

“Không thì sao?”

Đông Lăng lồng hai tay vào trong tay áo: “Thằng bé đi tu đạo chứ đâu phải đi du sơn ngoạn thủy, chẳng lẽ lại còn phải tổ chức một yến hội để đưa tiễn à?”

Diệp Trần cảm thấy rất đúng.

Đế Ngạn được Đế Anh mang đi, sau khi cười mây đạp gió đi một hồi, rốt cuộc không chịu nổi, òa lên khóc.

Đế Anh lấy làm lạ: “Người khóc gì vậy?”

“Ta nói cho người biết,” Đế Ngạn sụt sịt, “phụ quân của ta chỉ có mình Đông Lăng, người đừng mơ tưởng ta sẽ gọi người là phụ quân!”

Đế Anh: “...”

Y cứ có cảm giác đứa bé này thật kỳ lạ.

Có điều cũng không sao hết, chính y cũng là kẻ kỳ lạ.

Y đưa Đế Ngạn về đạo tràng của mình ở sâu dưới biển, cách biệt với nhân thế.

Đế Ngạn chưa từng xuống biển, trong lòng vừa sợ hãi lại vừa tò mò về biển sâu. Đế Anh thở dài bảo: “Ta vốn định để người ở dưới chân núi Đông Cực cung cho tới khi trưởng thành nhưng người đã chủ động yêu cầu, phụ quân người lại bất kính với ta nên ta mới mang người tới đây.”

“Người biết đấy, đạo ty của người là Ngàn Kiếp Hóa Mộng, mộng suốt một đời, nếm trải buồn vui ly hợp, chua ngọt đắng cay, Sau khi hết ngàn kiếp là sẽ thành, ngồi lên được ngai vị tôn thần cũng không chừng. Nhưng nếu có một kiếp nào đó mà người không tham ngộ được thì sẽ vĩnh viễn đắm chìm trong kiếp ấy, không ngừng lặp đi lặp lại.”

Lời này quá khó hiểu đối với một đứa trẻ nhưng Đế Ngạn xưa nay thông minh, cũng hiểu được đại khái một chút. Đế Anh thấy thẳng bé gật đầu bèn bảo: “Ở những chỗ khác người không thể có một giấc mơ hoàn chỉnh được. Ở chỗ này, người và ta cùng đi vào giấc mộng, lúc mới bắt đầu tu hành, sư phụ sẽ dẫn dắt người kiếp đầu tiên.”

“Sau khi giấc mộng đầu tiên bắt đầu, không đi tới hết cuộc đời thì sẽ không tỉnh lại. Lúc người tỉnh lại, có thể là một năm, có thể là mười năm, có thể là trăm năm, thậm chí mấy vạn năm. Mộng dài đến đâu do ngộ tính của người quyết định.”

“Vậy lần đầu tiên người nằm mơ là bao nhiêu năm?”

Đế Ngạn nhú mày, Đế Anh cười: “60 năm.”

Kể ra thì rất dài nhưng so với năm ấy Đông Lăng ngồi dưới gốc bồ đề một ngàn năm hồng hoang thì chẳng đáng gì.

Đế Ngạn gật đầu, muốn hỏi chuyện của Đế Anh và Diệp Trần nhưng không hỏi ra miệng được, một lúc sau, thẳng bẻ thở dài: “Ta biết rồi.”

“Thế,” Đế Anh mỉm cười, đặt ngón tay lên trán Đế Ngạn, “chúng ta bắt đầu đi.”

Trong lúc Đế Anh và Đế Ngạn ngủ trong cảnh trong mơ, Đông Lăng và Diệp Trần luyện kiếm, rửa mặt xong, nhìn nhìn mặt trời, đã gần một ngày không thấy Đế Hi, không biết có phải Đế Hi ngủ say quá không.

Bọn họ rốt cuộc vẫn là bậc phụ mẫu có trách nhiệm (?), bèn đi tìm Đế Hi, vừa bước qua cửa liền nghe thấy tiếng nước nở.

Diệp Trần nhú mày, lo lắng gọi: “Hi Nhi?”

Tiếng khóc của Đế Hi lập tức ngưng bặt. Đông Lăng đi vượt qua người Diệp Trần, lật chăn lên, thấy Đế Hi đang cầm miếng thích hình hoa mai bằng sắt khóc nước mắt đầy mặt.

Đông Lăng lạnh mặt hỏi thẳng: “Ai bắt nạt con?”

Đế Hi cầm miếng thích, lắc đầu nguầy nguậy. Diệp Trần lại gần, lấy miếng thích khỏi tay Đế Hi, thắc mắc hỏi: “Đây là gì?”

Đế Hi không trả lời, thò tay ra cướp lại. Diệp Trần đứng dậy, nghiên cứu nó một hồi mới nhận ra là dụng cụ tra tấn, không khỏi lấy làm ngạc nhiên: “Con cầm thứ này làm gì?”

Đế Hi vẫn không chịu nói gì. Đông Lăng vuốt tóc con bé, giọng dịu dàng: “Hi Nhi có gì ẩn ức cứ nói với phụ mẫu.”

Lời này quá dịu dàng, suýt thì Đế Hi đã nói ra nhưng cuối cùng con bé vẫn không nói, cắn chặt răng, ngẩng đầu nhìn Diệp Trần, nói đúng theo kế hoạch đã bàn với Đế Ngạn: “Mẫu hậu, tối nay con muốn ngủ với mẫu hậu.”

Diệp Trần nhướn mày, có cảm giác có âm mưu gì ở đây, nàng gật đầu: “Được thôi.”

Đêm đến, Diệp Trần ngủ chung với Đế Hi. Đế Hi có vẻ có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng Diệp Trần một mực không nói gì, vờ như không biết gì hết.

Sau khi lên giường, Diệp Trần ôm Đế Hi vào lòng, vỗ vỗ lưng con bé: “Ngủ thôi.”

Đế Hi vâng dạ rồi thì thầm bảo: “Mẫu hậu, con có thể hỏi mẫu hậu mấy câu không?”

“Con hỏi đi.”

“Mẫu hậu với Đế thúc thúc quen nhau như thế nào?”

Nghe Đế Hi nhắc tới Đế Ngạn, Diệp Trần thấy lạ: “Con hỏi chuyện này làm gì?”

“Không... không có gì.”

Đế Ngạn từng nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Muốn Diệp Trần yêu Đông Lăng, đầu tiên phải biết vì sao Diệp Trần yêu Đế Anh.

Vậy nên, bước đầu tiên của bọn trẻ là phải tìm hiểu quan hệ của Diệp Trần và Đế Anh.

Diệp Trần kể.

Năm đó, sau khi tách khỏi Đông Lăng, nàng đi khắp nơi, được Đế Anh cứu một lần.

Đế Hi gật đầu, hiểu rồi, anh hùng cứu mỹ nhân.

Thế là con bé lại hỏi tiếp: “Thế vì sao mẫu thân lại thích Đế Anh?”

Thích?

Diệp Trần hơi hoang mang nhưng rồi lại nghĩ, có lẽ thích của trẻ con không giống với thích mà người lớn hay nói.

Diệp Trần bèn cười: “Vì trông hẵn đẹp.”

Đế Hi gật đầu, lại tiếp tục hỏi.

Hỏi thêm mấy câu, Diệp Trần liền cảm thấy có vấn đề, trong lòng biết nhưng không thể hiện ra, ngược lại còn cực kỳ dịu dàng hỏi: “Hi Nhi, sao con thích hỏi về Đế Anh thúc thúc vậy?”

Đế Hi chờ người, Diệp Trần lại hỏi: “Không phải con thích Đế Anh thúc thúc đấy chứ?”

“Không có đâu!”

Đế Hi đáp quả quyết, xoay người đi, không nói gì nữa.

Phản ứng của Đế Hi khiến Diệp Trần hiểu ra, con bé nhất định có tâm sự không để Diệp Trần biết. Diệp Trần kể lại chuyện này cho Đông Lăng nghe. Phản ứng ngay lập tức của Đông Lăng chính là đi ra ngoài.

“Chàng đi làm gì thế?” Diệp Trần vội níu tay áo Đông Lăng lại. Đông Lăng cười lạnh: “Hắn dám quyến rũ khuê nữ của ta, ta đi phết hắn.”

Diệp Trần: “...”

Chàng trai trẻ, bình tĩnh chút nào.

“Đừng kích động thế.” Diệp Trần giữ Đông Lăng lại, “Làm rõ xem rốt cuộc là thế nào đã rồi nói tiếp.”

Hai người lén lút quan sát Đế Hi, Đế Hi cũng lén lút quan sát hai người.

Đế Hi phát hiện, thực ra phụ mẫu không hề miễn cưỡng ở bên nhau như hai đứa nghĩ. Diệp Trần trông có vẻ đối xử khá tốt với Đông Lăng, Đông Lăng trông có vẻ... tất nhiên là vô cùng chiều chuộng Diệp Trần.

Con bé thực lòng không hiểu nổi thế giới của người lớn, nếu nói Diệp Trần yêu Đông Lăng, vì sao còn muốn gặp mặt Đế Anh chứ?

Nếu nói Diệp Trần không yêu Đông Lăng, vì sao lại tốt với Đông Lăng như vậy?

Có điều, dù là thế nào, Đế Hi đều cần cù chăm chỉ thực hiện theo kế hoạch của Đế Ngạn, ngày ngày tẩy não Diệp Trần về cái tốt của phụ quân. Kể mấy câu chuyện kiểu “mỗi tình đầu chỉ là mây khói thoảng qua, quý trọng người bên mình mới là quan trọng nhất”.

Diệp Trần ngày ngày nghe đều rất hoang mang, tỏ vẻ không hiểu. Đế Hi suýt thì bật khóc. Diệp Trần nghĩ, có lẽ Đế Hi bị trầm cảm...

Hai phụ thê tính toán rồi quyết định đưa Đế Hi đi gặp đại phu.

Đế Hi kiên quyết không chịu nhưng vẫn bị bắt trói đưa đi gặp. Vị y tiên đó nhẹ nhàng dò hỏi rất lâu mà Đế Hi vẫn không chịu nói gì. Y tiên ngẫm nghĩ, vấn đề của trẻ con thường xuất phát từ phía người lớn, y tiên liền hỏi: “Có phải Đông Lăng để quân quá nghiêm khắc làm con sợ không?”

Đế Hi lắc đầu.

Y tiên lại hỏi: “Hay là Diệp Trần để hậu không đáng tin khiến con không yên tâm?”

Đế Hi do dự một chút, y tiên có cảm giác là sắp gạt đầu rồi thì Đế Hi lại lắc.

Y tiên cười: “Chứ không phải là vì ai đó trong hai người ngoại tình đấy chứ?”

Trẻ con không biết giấu diếm, sắc mặt Đế Hi lập tức thay đổi. Sau khi Đế Hi biến sắc, đến lượt mặt y tiên cũng biến sắc theo.

Y tiên có cảm giác mình đã biết một bí mật kinh thiên động địa. Y tiên đang định hỏi tiếp thì Đế Hi bỗng òa khóc, cầm tay áo y tiên và bảo: “Thúc thúc đừng nói với người khác nhé, cháu thực sự không chịu được nữa. Gần đây cháu rất buồn, rất áp lực, đệ đệ của cháu đi rồi, cháu không có ai để chia sẻ, cháu thực sự rất sợ hãi.”

Y tiên nhìn đứa trẻ khóc khóc ngừng được rất muốn nói cho con bé biết, đừng nói nữa, phụ mẫu cháu đều đang ở sau bình phong đấy.

Có điều y tiên lại không có lá gan này. Cho dù là Đông Lăng hay Diệp Trần, y tiên đều không dám đắc tội, đành phải dỗ dành Đế Hi: “Cháu yên tâm, thúc thúc sẽ không nói với bất kỳ ai đâu, cháu cứ yên tâm nói đi.”

Dù sao... cũng là do cháu tự nói.

Lương tri trong lòng y tiên đấu tranh đôi chút rồi yên tâm hẳn.

Đế Hi thực sự đã phải chịu đựng rất lâu không nói ra, con bé không phải người biết giấu chuyện, giờ Đế Ngạn không ở, trong lòng con bé đã

rối tung rối mù lên từ lâu, chỉ biết im lặng thực hiện kế hoạch theo lời Đế Ngạn bảo.

Khó khăn lắm mới gặp được một người ngoài, hơn nữa người ngoài này còn là một đại phu, nghe nói đại phu đều rất chăm lo cho bệnh nhân của mình, con bé tin vị đại phu này sẽ không bán đứng mình.

Vậy là Đế Hi rầu rĩ kể: “Y tiên không biết đâu, mẫu hậu của ta ngoại tình!”

Vừa dứt lời, Diệp Trần liền trợn tròn hai mắt, muốn xông ra đánh chết đứa con gái bất hiếu này, nhưng mà nàng phải nhịn, quay sang nhìn ánh mắt đầy thâm thúy của Đông Lăng.

Diệp Trần nói bằng ánh mắt: “Con bé nói bừa đấy, chàng đừng tin.”

Đông Lăng đưa tay lên, cửa ngang cổ.

Diệp Trần run lên.

Nàng không dám chắc động tác này của Đông Lăng ý là giết nàng hay giết gian phu hay là giết cả gian phu và nàng.

Không đúng, nàng không có gian phu!

Diệp Trần lập tức có lại sức mạnh, mang theo chính khí cuộn cuộn, nghênh đón cái nhìn sâu xa của Đông Lăng.

Sau đó, Đế Hi kể hết những phân tích của Đế Ngạn ra.

Từ người yêu cũ của mẫu hậu cho tới chia con, mắt đi mày lại...

Đế Hi vừa kể vừa khóc, câu chuyện thảm kịch đời người khiến người nghe đau lòng muốn rơi lệ. Ngay cả y tiên cũng không nhịn được bảo: “Tỷ đệ các con thật đáng thương quá...”

Đặc biệt là khi kể đến đoạn hai tỷ lệ định thích hình hoa mai để nhận nhau, tiểu tiên nga đứng bên cũng phải bật khóc.

Diệp Trần và Đông Lăng nghe tiếng khóc nước nở bên ngoài, không nghe tiếp nổi nữa, xuyên tường đi ra ngoài, ngồi cạnh nhau bên vách núi, trông ra biển mây mênh mông.

“Nàng nói xem...” Đông Lăng lên tiếng, “đứa bé này giống ai?”

Tưởng tượng cuộc đời như trong phim thế này, chàng tự thấy mình không có tố chất ấy.

Diệp Trần đột nhiên cực kỳ nhớ vẻ mặt hút thuốc của Ba Tám, nàng nghĩ, nếu thời đại này có thuốc lá, lúc này đây, nàng cũng muốn làm đôi điếu, trong lòng thật hiu quạnh.

Nàng hoàn toàn không sao hiểu nổi con trai, con gái của mình làm sao lại tưởng tượng ra được vở tuồng chèo này.

“Ta thấy vấn đề chính yếu lúc này là, Ngạn Nhi đạo trước không phải tình nguyện đi theo Đế Anh. Đế Anh đồng ý để Ngạn Nhi ở dưới núi tới lúc trưởng thành, lúc đó Ngạn Nhi chủ động yêu cầu, ta cho rằng Ngạn Nhi một lòng cầu đạo, giờ thì ta chỉ có một suy nghĩ...”

“Tìm được con về,” Đông Lăng nói đầy kiên định, “không bao giờ ta tin tưởng để người khác trông con hộ nữa.”

Chàng nghĩ, con chàng không đời nào có tính cách thế này, tính cách này tuyệt đối không phải do chàng hay Diệp Trần dạy, chỉ có thể là Thiệu Hoa.

Nói đến chuyện trông con, Diệp Trần liền hiểu ý Đông Lăng, nàng bổ sung thêm một câu: “Chuyện này bắt đầu là do Thiệu Hoa nói với bọn trẻ chàng không phải cha ruột.”

“Ta hiểu.” Đông Lăng biết Diệp Trần muốn nhắc nhở điều gì, chàng gật đầu: “Tìm Ngạn Nhi về trước, sau đó, ta sẽ đích thân tới Thiếu Hoa Sơn tìm hân.”

Thiếu Hoa đang ngồi vẽ tranh cho Thiên Đế trong vườn hoa của Thiên Đình bỗng không nhận được hắt hơi một cái.

Thiên Đế từ từ mở mắt: “Thiếu Hoa, sao vậy?”

“Không có gì,” Thiếu Hoa vội nói, “nhất định là có kẻ muốn tìm ta gây phiền phức.”

Thiên Đế cười khê: “Người muốn tìm người gây phiền phức còn ít sao?”

“Nhưng làm ta phải hắt hơi thì chỉ có một.” Thiếu Hoa cúi đầu vẽ tranh, “Bệ hạ, nửa đời sau của ta phải dựa vào người.”

Thiên Đế: “...”

Muốn cự tuyệt thì phải làm sao bây giờ?

Đông Lăng và Diệp Trần ngồi đợi một lúc, Đế Hi khóc xong thì được y tiên bế ra.

Sắc mặt y tiên khá khó coi, không biết nên nói gì. Diệp Trần nói đầy danh thếp: “Ngài không cần phải nói, ta hiểu, bọn ta hiểu tất cả rồi. Lời con bé nói ngài đừng để tâm, là nói linh tinh cả thôi, bọn ta vô cùng ân ái.”

Đế Hi nghe vậy liền ngẩng đầu lặng lẽ nhìn Diệp Trần, tựa hồ như đang xem xét độ thiếu tin cậy của câu nói vừa rồi.

Diệp Trần ôm Đế Hi vào lòng, cảm ơn y tiên rồi dẫn con bé ra ngoài, sau đó Diệp Trần thở dài, bảo với Đế Hi: “Hi Nhi, ta dẫn con đi tìm Ngạn Nhi.”

“Dạ?”

Đế Hi cuống quít ngẩng đầu, Diệp Trần nói: “Trong lòng con nghĩ gì, ta hiểu hết. Có điều, đấy thực sự là hiểu lầm. Ta không thích Đế Anh, các con là con ruột của ta và Đông Lăng.”

“Vậy vì sao chúng con lại họ Đế?!”

Đế Hi kích động: “Con không phải trẻ lên ba, mẫu thân đừng gạt con!”

Đúng vậy, con bé bảy tuổi.

Diệp Trần mặt không biểu cảm nhìn sang Đông Lăng, vấn đề này để cho chàng giải thích.

“Do ta thấy họ Đế khá là oai phong, có khí phách.”

Nói rồi, Đông Lăng lại nhìn sang Diệp Trần: “Không phải nàng cũng thấy vậy sao?”

“Có điều hai người một họ Đông, một họ Diệp, tại sao con lại họ Đế?!”

Diệp Trần nắm được trọng điểm: “Thần tiên vốn không nhất định phải theo họ cha. Rồng sinh chín con, mỗi con một họ đấy thôi.”

Đế Hi ngẩn người, con bé bỗng cảm thấy Diệp Trần nói hình như cũng khá là có lý.

Con bé cẩn thận hỏi: “Vậy hai người... không phải chia con sao?”

“Đúng vậy.” Diệp Trần thấy thật bất đắc dĩ: “Không phải chia con, các con nghĩ nhiều quá rồi.”

Nghe vậy, Đế Hi liền ôm chầm lấy Diệp Trần, òa khóc thật lớn.

Đỗ dành Đế Hi xong, Diệp Trần và Đông Lăng quyết định đi tìm Đế Anh. Kết quả là họ nhận ra, Đế Anh dường như đã bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất không thấy đâu.

Chuyện này nằm trong dự liệu của Đông Lăng. Lúc năm mớ, Đế Anh không thích bị người quấy rầy nên không ai biết đạo tràng của y ở đâu, họ chỉ còn cách chờ Đế Anh dẫn Đế Ngạn chủ động xuất hiện. Nản lòng, Đông Lăng chuyển sang tìm Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa trốn trong thiên đình không chịu ra. Đông Lăng cũng không nói gì. Thiếu Hoa trốn suốt một tháng xong mới nơm nớp chạy đi hỏi Thiên Đế: “Bệ hạ, Đông Lăng có tới không?”

“Hắn không tới.”

Thiên Đế mỉm cười: “Có điều, Thiếu Hoa Sơn của ngươi...”

Thiếu Hoa nuốt nuốt nước bọt: “Làm sao?”

“Không còn.”

Thiên Đế nhẹ nhàng đáp. Thiếu Hoa run tay: “Thế nào là... không còn? Sờ sờ cả ngọn núi của ta... sao lại không còn?!”

“Không còn, nghĩa là, đã bị san bằng.”

Thiếu Hoa: “...”

Đúng vậy, cả ngọn Thiếu Hoa Sơn đã bị Đông Lăng san bằng, chuyển qua nằm cạnh Đông Cực cung.

Thiếu Hoa hoặc là không về, chỉ cần về thì nhất định sẽ bị Đông Lăng biết ngay lập tức. Thế nhưng y cũng chẳng thể trốn ở Thiên Đình cả đời, mà dựng một đạo tràng khác thì lại quá phí sức.

Chết muộn chẳng bằng chết sớm, Thiếu Hoa cuối cùng vẫn quyết định phải đi cầu xin được chết sớm.

Sau đó y liền trở về Thiếu Hoa Sơn.

Trở thành một tân nạn nhân tàn phế.

Còn Đế Anh thì đưa Đế Ngạn xuống đáy biển tu đạo, hết năm này sang năm khác.

Bọn họ ở trong mộng, Đế Anh trở thành một lão hòa thượng, Đế Ngạn trở thành một tiểu hòa thượng.

Đế Anh nuôi Đế Ngạn lớn, Đế Ngạn vẫn luôn đi theo y.

Đế Anh không thể coi là một vị sư phụ đáng tin nhưng lúc gặp khó, y nhất định sẽ không bỏ mặc đệ tử.

Mọi đau đớn trong mộng đều là thật, họ trong mộng không phải tiên nhân mà chỉ là phàm nhân.

Thế nhưng, ở trong mộng, Đế Anh luôn nhường đồ ăn ngon cho Đế Ngạn, mùa đông lạnh cho Đế Ngạn mặc áo ấm.

Đế Ngạn mới đầu không thích y, y là người phá hoại gia đình mình.

Lâu dần, thằng bé cũng không phải người không biết phân biệt tốt xấu. Mùa đông một năm nọ, thằng bé thấy Đế Anh nằm thở thoi thóp cạnh mình, cuối cùng thằng bé quyết định nhường chăn của mình cho y đắp.

Lúc Đế Anh tỉnh lại, Đế Ngạn nhỏ bé đang nằm tựa bên người y.

Y cười ấm áp: “Tiểu Ngạn.”

Đế Ngạn ngẩng đầu nhìn y bằng vẻ mặt phức tạp, Đế Anh hỏi: “Người nhìn ta như vậy làm gì?”

Đế Ngạn ngượng ngịu nói: “Ta quyết định, có lẽ ta có thể chấp nhận người.”

“Chấp nhận ta làm gì?” Đế Anh có dự cảm chẳng lành.

Đế Ngạn ngượng ngịu đáp: “Phụ thân.”

Đế Anh: “...”

“Người biết không,” Đế Anh nghiêng răng nghiêng lợi đáp, “ta sống nhiều năm như vậy còn chưa từng yêu một lần, không có nỗi đưa con trai lớn như người được.”

Đế Ngạn: “???”

Nhiều năm sau, Đế Ngạn trưởng thành, rốt cuộc cũng hiểu, chuyện năm đó mình và Đế Hi làm buồn cười thế nào, ấu trĩ ra sao.

Còn lúc này đây, ở trong cảnh trong mơ, Đế Anh đã là một lão hòa thượng rất già. Y trở thành cao tăng đắc đạo, Đế Ngạn là đệ tử của y, kế tục vị trí của y, trở thành trụ trì chùa tiếp theo.

Khuôn mặt già nua của Đế Anh như vỏ cây khô xù xì, sờ lên thấy thật đau lòng.

“Sư phụ đi cùng người tới đoạn này, đoạn đường còn lại, người biết đi như thế nào chưa?”

“Biết rồi ạ.” Đế Ngạn mỉm cười, “Ta sẽ đi đến hết.”

Đúng như lời thằng bé nói, sau khi Đế Ngạn đi, không tới ba năm, thằng bé cũng rời khỏi cảnh trong mơ.

Lúc mở mắt ra, thằng bé mới mười sáu tuổi. Đế Anh ở bên cạnh nhướn mày: “Tĩnh nhanh thật.”

Đế Ngạn cười cười, nhắm mắt lại, vung tay lên, triệu hồi một con côn bằng.

“Ta phải về nhà một chuyến.”

“Được.”

Đế Anh gật đầu: “Ta ở đây chờ người, giấc mộng thứ hai.”

Đế Ngạn vâng dạ, đứng dậy, cười lên lưng côn bằng, đập sóng lướt đi.

*côn bằng 鲲鹏 là một thần thú thượng cổ, khi ở dưới nước là cá gọi là Côn, khi bay trên trời hóa thành chim gọi là bằng. Sách viết: “Biển bắc có con cá tên là Côn, lớn không biết mấy ngàn dặm. Nó biến thành con chim tên là Bằng, lưng của con chim Bằng lớn cũng không biết mấy ngàn dặm. Khi con chim Bằng ấy vỗ cánh bay lên cao, hai cánh nó lớn như đám mây che cả bầu trời.”

Trước lúc cậu chàng về tới sơn môn, Diệp Trần đang đánh cờ cùng Đông Lăng. Diệp Trần vẫn luôn không có kiên nhẫn với mấy thứ này nhưng Đông Lăng thì cực kỳ yêu thích.

Họ đồng ý với nhau, thời gian dài đằng đẳng, họ sẽ luân phiên học dần những thứ đối phương thích.

Tình cảm cần phải trao đổi, dù sâu nặng cũng không ngoại lệ.

Đế Hi ở cạnh họ luyện kiếm.

Đế Hi đã là thiên tài kiếm thuật kể từ Đông Lăng, giờ Thiếu Hoa hề thấy con bé là liền bỏ chạy. Trong lúc con bé luyện kiếm, kiếm đột nhiên rung lên một cách kỳ lạ, trong lòng Đế Hi có linh cảm, bèn ngẩng đầu lên.

Một thiếu niên áo xanh lam cười côn bằng bay tới, con côn bằng này thu nhỏ thân hình lại, trông chỉ như một tiên hạc bình thường. Thiếu niên ngồi xếp bằng, tay lồng trong tay áo, trông như đang ngủ gật, tóc được buộc lại sau lưng bằng một sợi vải trắng, giữa trán có một nốt ruồi đỏ giống hệt Đế Hi.

Đế Hi nhìn Đế Ngạn, đứng sững luôn tại đó. Đông Lăng ngẩng đầu thấy thiếu niên khôi ngô trông như ngủ gật đó, ánh mắt đong đầy dịu dàng.

“Ngạn Nhi về nhà.”

Chàng nói. Diệp Trần nhìn theo chàng, cười mỉm.

“Ừ,” ánh mắt nàng chan chứa niềm vui, “về nhà.”

Lúc này, thiếu niên từ từ mở mắt.

Trong mắt chàng trai như có núi sông, nhật nguyệt, sao trời, dường như thiên đạo, vận mệnh đều luân chuyển trong đôi mắt.

Chàng thiếu niên mỉm cười nhìn Đế Hi, cao giọng gọi: “Vân Du Cự Vô Bá ở đây, xin hỏi Đông Cự Lôi Chấn Thiên có đó không?”

Đế Hi dờ ra.

Giờ con bé đã biết, cái tên Lôi Chấn Thiên này với một nữ tử có lực sát thương lớn cỡ nào.

Thế nhưng năm đó đã hứa rồi, con bé không muốn đệ đệ vừa về mình đã liền đổi ý, vậy là đành phải nhắm mắt đáp: “Có...”

Diệp Trần cười phá lên. Đế Ngạn cũng cười.

“Phụ quân, mẫu hậu, tỷ tỷ,” chàng thiếu niên dịu dàng gọi, “ta đã về.”

Y đã về.

Một nhà đoàn tụ, núi sông nhật nguyệt đều chỉ còn dịu dàng.

Giống như trong mọi câu truyện cổ tích, từ đó trở đi, họ hạnh phúc mãi mãi về sau.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

162. Chương 162: Tân Kí Chủ Của Ba Tám – 1

(Nhắc nhở: phần này không có liên quan tới bất kể người nào vật nào ở những phần trước)

[1]

Dương Hiên nằm trên mặt đất, quanh người toàn là máu.

Y đưa tay lên đầu khó nhọc, thì ra gân mạch toàn thân đều đã đứt. Có điều chuyện này không khiến y quá lo lắng. Y là nhất phẩm thủy linh căn, khả năng tự chữa lành rất mạnh mẽ, chỉ cần một đêm là đủ để y hồi phục nguyên trạng. Vấn đề lớn nhất là, y rơi xuống vách núi có nhiều yêu thú, ma linh, e là y chưa kịp tự khỏi thì đã phải vùi thân chốn này.

Y thở dài một hơi. Bất thành linh, gần đó bỗng có tiếng thú kêu. Dương Hiên cười đắng chát. Xem ra vận khí của y khá tệ, lúc này lại gặp phải hổ tinh lửa thích ăn thịt người. Hổ tinh lửa từ từ tiếp cận y, y tuyệt vọng nhắm mắt.

... Đúng vào lúc này, trong không trung bỗng có một trận chấn động linh lực mãnh liệt bộc phát, tiếp đó liền nghe có tiếng tụng kinh gõ mõ từ xa lại gần.

Con hổ tinh lửa kia gầm gừ đau đớn. Tiếng tụng kinh vẫn mãi không dứt. Dương Hiên mở mắt ra nhìn. Một nữ tử mặc trường sam màu lam nhạt, trầm ngọc cài tóc búi, chân đứng trên đài sen, thong dong tiến về phía y.

Kinh văn từ miệng nàng ta hóa thành chữ phù màu vàng kim bay quanh con hổ tinh lửa, sau một hồi, hổ tinh lửa hóa thành hổ con, nàng ta bế nó lên cho vào trong ống tay áo, sau đó ngồi xuống cạnh y. Lấy chỗ nàng ta ngồi làm tâm, một đài hoa sen lớn nở rộ dưới người hai người. Hai tay nàng ta hợp lại cho vào trong tay áo, mắt nhắm nghiền.

“Tại hạ là Dương Hiên của Vạn Kiếm Tông, xin hỏi đạo hữu là?”
Dương Hiên quan sát nàng ta một lượt nhưng không chắc chắn được điều gì. Nhìn công pháp thì hẳn là thiên tu, ít người tu thiên tu, nữ tu thiên tu lại càng thêm hiếm. Vậy nên nhất thời y không dám khẳng định.

Nữ tử nhắm mắt, thái độ bình thản, thong thả đáp: “Hoa Ngọc Văn, thiên tu.”

[2]

Hoa Ngọc Văn nhắm mắt, trong lòng hồi hộp.

Hôm nay nàng cố ý tính ngày tới đây, trước khi xuất phát còn phải bảo thị nữ chỉnh trang cho mình một lượt, luyện tập đủ loại tình huống giả định sau khi Dương Hiên rơi xuống vách núi. Dù vậy vẫn thấy hơi thấp thỏm, không biết lần gặp đầu tiên này có đủ hoàn mỹ không.

Lần gặp mặt này vốn là của một nữ tử tên là Tử Lăng. Hôm nay Dương Hiên gặp nạn, đáng lẽ ra sẽ được sư diệt Tử Lăng của y tương cứu, nhân đó mà nảy sinh tình cảm.

Vì sao nàng biết chuyện này? Lý do rất đơn giản.

Hoa Ngọc Văn là một người làm nhiệm vụ.

Hệ thống của nàng tên là Ba Tám, là một “hệ thống nhân vật phản diện lợi ngược dòng”, y nói trước đây y là hệ thống đứng về phía nhân vật chính, bảo vệ hòa bình thế giới nhưng sau đó y thích một hệ thống phản

diện lợi ngược dòng, để tránh đối nghịch với nương tử, y đành đổi sang công việc mới, và nàng, chính là ký chủ đầu tiên sau khi anh ta đổi việc.

Ba Tám khoe khoang anh ta rất tài giỏi, từng có kí chủ hoàn thành được nhiệm vụ cấp S.

Hoa Ngọc Văn không tin.

Dù gì cô cũng là một tiểu thuyết gia, đâu có dễ mà lừa.

Có điều cũng chính vì Hoa Ngọc Văn là một tiểu thuyết gia nên thế giới đầu tiên, Ba Tám đã chọn luôn một quyển tiểu thuyết do cô viết.

Quyển này viết về tu tiên. Dưới ngòi bút của cô, Dương Hiên là một nam tử cực kỳ có thiên phú, ngoại hình tuyệt vời, tấm lòng rộng mở, có hôn ước với một nhân vật phụ không đáng kể tên là Hoa Ngọc Văn. Ngay từ lúc Hoa Ngọc Văn vừa chào đời, hai gia đình đã hạ huyết chú đồng sinh cộng tử cho hai người. Nào ngờ Dương Hiên lại yêu Tử Lăng. Để có được Tử Lăng, Dương Hiên đã nhiều lần hãm hại nam chính Tạ Lạc, cuối cùng dọa ma, giúp Ma tộc diệt Vạn Kiếm Tông, bị Tử Lăng và mọi người hiệp lực tiêu diệt, cuối cùng nam nữ chính phi thăng lên thượng giới. Trong suốt câu chuyện này, Hoa Ngọc Văn vẫn luôn giúp đỡ Dương Hiên, còn bị y lợi dụng để ly gián quan hệ giữa nam nữ chính, cuối cùng chết chung theo Dương Hiên trong trận Vạn Kiếm Tông diệt môn.

Nàng vốn cho rằng có hệ thống chính là có bàn tay vàng, bất kể làm nhiệm vụ gì cũng không cần phải sợ hãi.

Thế rồi, ngủ một giấc tỉnh dậy, nàng liền biến thành Hoa Ngọc Văn gắn bó sinh tử với Dương Hiên trong truyện của mình.

Điều đáng sợ hơn là, khi nàng bảo với Ba Tám “Mau phá giải khế ước giữa ta và Dương Hiên”, Ba Tám trả lời nàng rằng: “Xin lỗi, điểm tích lũy không đủ...”

“Hơn nữa,” Ba Tám nhắc nhở, “nhiệm vụ của cô vốn chính là giúp Dương Hiên tẩy trắng.”

Hoa Ngọc Văn: “...”

Đây là cái hệ thống giẻ rách gì vậy!

[3]

Để ngăn Dương Hiên chết làm liên lụy mình cũng chết theo, cũng là vì nhiệm vụ, Hoa Ngọc Văn thương lượng với Ba Tám, quyết định phải thay đổi cốt truyện.

Bước đầu tiên chính là khiến Dương Hiên không yêu nữ chính. Vậy nên, nàng liền hạ thủ ngay đoạn nữ chính cứu y, nhờ vậy mới có màn tương ngộ hoàn mỹ này đây.

Nghe thấy cái tên Hoa Ngọc Văn này, Dương Hiên liền giật mình nghĩ tới một người, không khỏi sinh lòng đùa dai, thở dài nói: “Tên Hoa Ngọc Văn này thật giống tên vị hôn thê của ta, may là nàng không xuất gia, bằng không ta hóa lại chẳng không còn thê tử nữa.”

Nữ tử nghe vậy nghiêm mặt đáp: “Đạo hữu, thiên tu được phép thành thân.”

“Ồ,” Dương Hiên gật gù, nghiêm túc đáp, “Hoa đạo hữu cố ý giải thích điều này với ta, phải chăng vì đạo hữu thấy ta ngọc thụ lâm phong, mỹ mạo vô song nên nhất kiến chung tình, muốn gả cho ta rồi chẳng?”

“Không phải.” Hoa Ngọc Văn mỉm cười, ráng nhịn không cầm mõ đập chết y, điềm đạm đáp, “Chẳng qua là bởi ta chính là vị hôn thê Hoa Ngọc Văn kia của đạo hữu.”

Vừa dứt lời, sau lưng họ lại có tiếng thú gầm. Trước khi Hoa Ngọc Văn ra tay, một thanh phi kiếm đột ngột đâm vào cuống họng của dã thú, tiếp đó là giọng nói đầy kinh ngạc của một thiếu nữ: “Sư thúc?”

Hoa Ngọc Văn xị mặt.

Quả nhiên nữ chính đã xuất hiện.

[3]

Hoa Ngọc Văn và Tử Lăng cùng trông chừng cho Dương Hiên suốt đêm. Sáng hôm sau, khi cơ thể Dương Hiên hồi phục như cũ, Tử Lăng liền cáo từ. Thế nhưng, đúng vào lúc này, Dương Hiên dường như không khống chế được mình mà hỏi một câu bằng giọng nói hòa nhã: “Cô nương là đệ tử đỉnh nào của Vạn Kiếm Tông?”

Tử Lăng đỏ mặt, giọng hơi run: “Ta là Tử Lăng đệ tử đời thứ mười hai của Lưu Hồi phong. Hiện giờ sư thúc đã không còn gì đáng ngại nữa, Tử Lăng xin được cáo lui.”

*phong: nghĩa là đỉnh. Xem lại chú thích ở thế giới tu chân.

Trong lòng Dương Hiên kinh ngạc nhưng lại giả mím cười như không có việc gì. Hoa Ngọc Văn ngoài mặt im lặng không lên tiếng nhưng trong bụng lại không nhịn được phải hỏi Ba Tám: “Cốt truyện thực sự có thể thay đổi được sao?”

Ba Tám nghĩ ngợi: “Ngoại truyện một vạn chữ không biết có thể không.”

Hoa Ngọc Văn: “...”

Sự im lặng của Hoa Ngọc Văn làm Dương Hiên cảm thấy hơi áp lực. Tử Lăng vừa đi, Dương Hiên cáo từ Hoa Ngọc Văn, cũng liền trở về Bạch

Thủ* phong của Vạn Kiếm Tông. Y vừa về tới thì liền nghe thấy tiếng ồ á ngạc nhiên của chúng đệ tử.

*Bạch Thủ: nghĩa là đầu bạc.

“Sư phụ, nữ tử đằng sau sư phụ kia là ai?!”

Dương Hiên giật mình quay đầu lại, Hoa Ngọc Văn đang ở đằng sau, tay cầm mõ, phật quang chói lòa muốn mù mắt. Không đợi Dương Hiên đáp lời, Hoa Ngọc Văn đã hòa nhã cười trước: “Ta là sư nương của các con.”

Dương Hiên và mọi người cùng hít một hơi thật sâu rồi y bảo: “Đạo hữu theo ta về Vạn Kiếm Tông làm gì?! Mau đi đi!”

Hoa Ngọc Văn nhú mày, ngồi xuống xếp bằng, đặt mõ ở trước người, chiếc mõ lập tức to hẳn ra, nàng nghiêm túc nói với Dương Hiên: “Nếu đạo hữu không cho ta ở lại theo đuổi đạo hữu, ta sẽ bắt đầu niệm kinh.”

“Niệm kinh thì sao?” Dương Hiên ngăn ra. Hoa Ngọc Văn nhắm mắt lại, bắt đầu gõ mõ tụng kinh.

Nàng tụng kinh liền ba ngày trên Bạch Thủ phong. Trong ba ngày ấy, chúng đệ tử trên Bạch Thủ phong đều cảm nhận được ánh sáng của phật pháp, không ngừng hồi tưởng lại những chuyện ác mình từng làm, không ngừng được khóc. Cuối cùng, rốt cuộc Dương Hiên trắng bệch mặt túm tay nàng, yếu ớt nói: “Đừng niệm nữa, có chuyện gì từ từ nói, đừng niệm kinh nữa...”

Bắt đầu từ ngày đó, nàng liền trở thành tân chủ nhân của Bạch Thủ phong, kè kè bên người Dương Hiên, một tắc không rời suốt mười năm.

Mười năm đủ để một người cảm rã, nẩy mầm trong lòng một người, trở thành một loại thói quen ăn vào máu, không xóa bỏ được, không thể

thiếu nổi.

Ba Tám cho rằng, vị kí chủ mới này của mình nếu có điểm gì cực kỳ giỏi thì đấy hẳn chính là sức chịu đựng.

[4]

Mười năm sau, tháng Ba, ma tộc bất ngờ tấn công. Dương Hiên dẫn người của Vạn Kiếm Tông đi nghênh chiến. Hoa Ngọc Văn không nói một lời liền đi theo y.

Là một thiên tu, trời sinh đã khắc ma, Hoa Ngọc Văn vừa lên chiến trường liền nhận được sự chào đón nhiệt liệt. Nàng không đi đâu khác, trước sau luôn theo sau Dương Hiên.

Mỗi lần lên chiến trường, Hoa Ngọc Văn đều ngồi chính tề đằng sau Dương Hiên, tay cầm mõ, miệng tụng kinh, sau lưng nàng là vạn trượng hào quang Phật pháp tỏa ra, nhanh chóng áp chế ma khí liên tục sinh ra từ những kẻ không may bỏ mạng trên chiến trường.

Không có ma khí, thuật pháp của Ma tộc khó lòng thi triển. Do vậy, lớp lớp đội quân Ma tộc vẫn luôn một lòng muốn tiêu diệt nàng. Dương Hiên cầm Lăng Sương kiếm trong tay bảo vệ xung quanh nàng, đối mặt với đội quân Ma tộc đông nghìn nghịt không hề sợ hãi, kiếm quyết, pháp trận sát phạt dứt khoát, thỉnh thoảng Hoa Ngọc Văn mở mắt nhìn là lại thấy bạch y nhuộm máu của y cùng với thái độ nghiêm nghị, dù tay cầm kiếm giết chóc thì chính khí vẫn cuộn cuộn đầy mình.

Một Dương Hiên như vậy khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, bất giác nảy sinh lòng tôn kính.

Hai người diệt được quá nhiều quân, ma tộc bèn bỏ luôn chiến trường, tập trung vào dồn hai người vào chỗ chết, giam họ cùng mấy ngàn quân ma tộc trong Linh Lung tháp.

Lúc phong tháp, Dương Hiên nhìn lại nàng, không khỏi nở nụ cười khi thấy nàng đầy thản nhiên, dường như chẳng để tâm chuyện sinh tử.

“Ngọc Văn, nếu hôm nay ta và nàng cùng chết ở đây, nàng có trách ta không?” Y cầm trường kiếm trong tay, quay đầu mỉm cười hỏi nàng. Hoa Ngọc Văn ngậy ra nhìn, lòng đầy hăng hái, chuyện sinh tử trong chớp mắt dường như không còn quá quan trọng nữa.

Nàng phải nhắm mắt lại gõ mõ, tay run run, vẻ mặt lại vẫn bình tĩnh như thường: “Nếu có kết cục như vậy, thất bại cũng không sao.”

Dương Hiên bật cười sang sảng, kiếm ý nhuốm đầy sức sống, đại sát tứ phương.

Nàng không rõ trận này đánh hết bao lâu, chỉ nhớ ma tộc cứ cuộn cuộn lao tới mãi không dừng, nàng liên tục tụng kinh tới mức khàn giọng, linh lực gần như cạn kiệt, miệng tanh mùi máu, còn Dương Hiên thì máu me khắp người, bạch y biến thành chiến bào màu đỏ, hể ngã xuống là lại đứng lên.

Cuối cùng, thi thể nằm la liệt dưới nền Linh Lung Tháp, nàng thổ huyết, chàng run run dịu dàng ôm chặt lấy nàng. Không lâu sau, Linh Lung Tháp rốt cuộc cũng mở. Nàng đã chẳng còn chút sức lực nào, không động đậy nổi, chàng lão đạo công nàng đi từng bước một ra ngoài.

Nhìn hào quang tỏa ra bên ngoài tháp, chàng khàn khàn bảo: “Ngọc Văn, nàng là vị hôn thê của ta, ta thấy thật là tuyệt.”

“Thật sự, rất tuyệt.”

Trong nháy mắt ấy, Hoa Ngọc Văn bỗng nhận ra, nàng tựa hồ không có cách nào chỉ coi chàng là một nhân vật trong sách.

Sau khi trở về, họ mới biết mình đã ở trong Linh Lung Tháp mười ba năm.

Hai người không nói thêm gì, báo với người nhà hai bên chuyện thành thân.

Đây là việc trọng đại trăm năm hiếm có của Vạn Kiếm Tông. Dương Hiên đi mời rượu hầu khắp hết các khách mời, tới lúc vào động phòng thì đã say như chết. Chàng say rượu cầm tay nàng, ngắc ngứ hỏi: “Ngọc Văn, ta dẫn nàng ra chiến trường, nàng có trách ta không?”

“Ta là phu quân của nàng... Ta nên để nàng ở một nơi an toàn mới phải. Ấy vậy mà ta còn dẫn nàng đi tới nơi nguy hiểm nhất. Vì nàng tu thiên tu, nàng đi cùng ta có thể giảm thiểu tối đa thương vong. Ta không thể vì tư dục mà chẳng màng đạo nghĩa. Trên đời này, càng có nhiều năng lực thì càng có nhiều trách nhiệm. Lúc ở Linh Lung Tháp, ta cho rằng chúng ta sắp phải chết, ta rất buồn, rất đau khổ, chỉ có điều... ta không hối hận. Ta chính là một Dương Hiên như vậy đấy. Nàng... có thích không?”

Hoa Ngọc Văn không đáp, nàng lặng lặng nhìn y.

Y là một Dương Hiên như vậy, trông thì tưởng như bất cần đời, thực ra là một nam tử có trách nhiệm. Y đưa các tiểu bối ra chiến trường thì sẽ bảo vệ họ dẫu bất kể ra sao... Một người như vậy, khi ấy, vì sao nàng lại cho rằng y sẽ vì một nữ tử mà chèn ép hậu bối, dọa ma bỏ đạo chứ?

Đạo ấy, nhiều bạn đọc nói với nàng, nhân vật này bất hợp lý nhưng nàng vẫn cương quyết giữ ý một mình mình, giờ đối mặt với người trước mặt, nàng không nhịn được run run.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy y, không nói một lời. Dương Hiên lăm bầm: “Lạ thật, sao lại không nói ra được chứ!”

Sau khi hai người thành thân không lâu, một đợt đệ tử mới của Vạn Kiếm Tông nhập môn. Cùng ngày hôm ấy, Dương Hiên phấn khởi dẫn về một thiếu niên, tươi cười bảo: “Ngọc Văn, đây là đồ đệ ta mới thu, Tạ Lạc, thiên phú tốt lắm, ngay sau tất thành châu báu.”

Hoa Ngọc Văn đang chép kinh phật, nghe thấy cái tên Tạ Lạc, bất cẩn làm gãy luôn cây bút lông sói. Nàng ngẩng đầu lên nhìn, một thiếu niên khôi ngô ngời ngời nhìn Hoa Ngọc Văn đầy tự nhiên, khí chất thanh cao bất phàm. Hoa Ngọc Văn ngẩn người nhìn, một chốc sau, nàng nghe thấy một giọng thiếu nữ đầy vui mừng: “Tạ Lạc!”

Liền đó, Tử Lăng chạy vào trong, mừng rỡ kéo cậu thiếu niên lại nói mấy câu mới nhớ tới chuyện hành lễ với Dương Hiên. Dương Hiên chăm chú nhìn nàng ta trong chốc lát, ánh mắt toát lên một loại cảm xúc cực kỳ dịu dàng.

Y cũng không hiểu vì sao vừa nhìn thấy thiếu nữ này là lại cảm thấy vui thích một cách khó hiểu, ngay cả giọng nói cũng dịu dàng hơn mấy phần: “Hóa ra là Tử Lăng sư đệ.”

Hoa Ngọc Văn im lặng quan sát mọi chuyện. Nàng nhớ ra, Tử Lăng gặp lại Dương Hiên sau hai mươi ba năm, cốt truyện tiếp diễn rồi. Nàng thành thân với Dương Hiên, Tạ Lạc nhập môn, Tử Lăng sẽ thường xuyên tiếp xúc với Dương Hiên, Dương Hiên dọa ma, toàn bộ những chuyện này diễn ra chỉ trong vòng mười năm.

Nghĩ đến đoạn này đúng là đau như bị kim châm.

Đêm đến, Hoa Ngọc Văn bàn với Dương Hiên chuyển Tạ Lạc đi. Vì chuyện này mà lần đầu tiên họ cãi nhau. Dưới sự khẳng khẳng cố chấp của nàng, cuối cùng Dương Hiên cũng đồng ý. Thế nhưng tới lúc đi báo cho Tạ Lạc thì chàng bỗng đột ngột bị thổ huyết, hôn mê bất tỉnh.

Trong lúc chăm sóc cho Dương Hiên đang mê man, cuối cùng Hoa Ngọc Văn cũng dám chắc, phàm là tình tiết nàng đã viết trong truyện thì không thể sửa. Chỉ có những góc nàng không viết tới thì mới có thể thay đổi. Ví dụ như nàng rất ít miêu tả về nhân vật Hoa Ngọc Văn cho nên nàng mới có thể làm nhiều chuyện thế này.

Nàng không cưỡng ép Tạ Lạc phải đi nữa mà nói với Dương Hiên: “Đừng gần gũi với nữ đệ tử quá.”

Dương Hiên cười nàng ghen tuông nhưng rồi ngày qua ngày dần dà càng bớt qua lại đi.

Buổi sáng một ngày nọ, có đệ tử tới báo, Tạ Lạc và Tử Lăng chọc giận linh thú trấn sơn. Dương Hiên cứu Tử Lăng nên bị thương. Nàng vội vã chạy tới. Dương Hiên đã cùng Tử Lăng đi chữa thương, không nhìn thấy bóng dáng, còn Tạ Lạc thì mất tích.

Đây là tình tiết lần đầu tiên Dương Hiên hãm hại Tạ Lạc, đá Tạ Lạc từ đài linh thú xuống dưới vực sâu, Tạ Lạc nhặt được bí tịch dưới vực sâu, sau đó trở về ghi hận Dương Hiên.

Nàng không thể cứ để mặc Tạ Lạc ghi hận Dương Hiên như vậy nên không kịp đi tìm Dương Hiên đã nhảy khỏi đài linh thú, tìm kiếm Tạ Lạc khắp nơi, cuối cùng tìm thấy cậu thiếu niên có khí chất thanh cao ấy ở trong bụi cỏ.

Quả nhiên cậu ta đã tìm được bí tịch, dù đang thương tích đầy mình nhưng vẫn nhìn nàng đầy cảnh giác. Nàng không hỏi chuyện, vờ như không nhìn thấy bí tịch, chữa thương cho cậu ta xong thì ngồi canh cho cậu ta suốt đêm cho tới lúc thương thế khỏi hẳn thì mang cậu ta trở về Bạch Thủ phong.

Lúc đưa cậu ta về phòng, cậu ta quay lại hỏi nàng: “Sư phụ muốn giết ta, vì sao sư nương lại cứu ta?”

Hoa Ngọc Văn ngạc nhiên: “Sư phụ không muốn giết người, chẳng qua chỉ là muốn người xuống đó nhặt cuốn bí tịch kia.”

Thiếu niên cười mỉa mai, quay đầu đi tiếp.

Tới lúc Hoa Ngọc Văn về tới phòng thì Dương Hiên đang đứng tựa cửa, hai tay lồng vào trong tay áo, mắt khép lại nghỉ ngơi.

Quân tử như ngọc.

Chàng mở mắt ra, đôi mắt hần rõ sự mệt mỏi.

“Ngọc Văn,” chàng khàn khàn bảo, “ta có tâm ma.”

Hoa Ngọc Văn im lặng, nàng nhắm mắt lại.

[6]

Để khắc chế tâm ma, Dương Hiên bế quan.

Y bế quan một mạch bảy năm ròng. Tình cảm giữa Tạ Lạc và Tử Lăng ngày càng thâm thiết. Từ sau ngày Dương Hiên bế quan, ngày nào Tạ Lạc cũng tới bái kiến. Hoa Ngọc Văn không tránh né, dần dần phát hiện ra nam chính đúng là nhân vật dễ mến, bèn dạy cho cậu ta chút thuật pháp thiền tu.

Trong những năm Dương Hiên bế quan, Hoa Ngọc Văn thường xuyên tới thăm y nhưng y luôn đóng chặt cửa. Nàng không có gì hay để nói nên không nói gì, thường chỉ ngồi trước cửa phòng y một đêm. Nhiều lần nàng ảo tưởng Dương Hiên sẽ mở cửa, xuất quan vì nàng, đứng ngay sau lưng nàng.

Nàng biết tâm ma của y là gì, đó không phải chuyện y bế quan mà được, đó là chuyện cốt truyện đã định rồi.

Có điều y vẫn không hề ra, cho tới bảy năm sau, có đệ tử tới báo, Tử Lăng xảy ra chuyện ở bên ngoài. Gần như ngay khi nhắc tới Tử Lăng, y liền mở cửa phòng, nghe tên đệ tử kia nói qua loa mấy câu liền hóa thành một luồng sáng, ngự kiếm bay đi.

Lần này Tử Lăng và nam chính cùng bị đại ma tu bắt, nam chính sẽ cứu Tử Lăng ra còn Dương Hiên sẽ bị trọng thương, bị ma tu bắt được và bị bắt phải học công pháp của đối phương.

Bao nhiêu năm qua, Hoa Ngọc Văn chưa từng rời khỏi người y, y vừa đi là nàng liền vội vã đi theo. Tuy nhiên Dương Hiên đi quá nhanh, tới lúc nàng đuổi tới thì Dương Hiên đã đánh nhau với người ta rồi.

Người từng che chở nàng trên chiến trường, lần này cũng như năm đó, cùng Tạ Lạc che chở cho tiểu cô nương kia. Kiếm tuốt khỏi vỏ, đại ma tu liền giật mình rồi cười phá lên: “Ma thể trời sinh, đúng là thiên tài tu ma!”

Vừa dứt lời, một luồng sáng đó liền bắn tới phía Tử Lăng đang cùng đào tẩu với Tạ Lạc. Dương Hiên theo bản năng liền chạy lại che cho Tử Lăng. Hoa Ngọc Văn tay cầm thiên trượng lập tức chắn trước người Dương Hiên.

Đại ma tu kia mạnh hơn họ quá nhiều. Chỉ một chiêu đã làm Hoa Ngọc Văn thổ huyết, còn chưa kịp làm gì thì hai dải lụa đỏ đã phóng ra từ tay ma tu, đồng loạt kéo cả Tử Lăng và nàng lại, ngay lúc ấy, Dương Hiên liền xuất thủ.

Thời gian như chậm lại trong chớp mắt, Hoa Ngọc Văn nhìn thấy rõ vẻ mặt khiếp sợ và đau khổ trên mặt chàng, nàng đưa tay cho y, gắng hết sức để bắt được người chàng. Thế nhưng, Dương Hiên tuy vẫn nhìn nàng nhưng lại đuổi tay về phía Tử Lăng.

Một nhát chém phăng lụa đỏ. Nàng thì bị ma tu kéo về, ma khí bám vào cơ thể, lập tức toàn thân nàng run lên vì đau.

“Dương Hiên...”

Nàng khàn khàn gọi. Đây là lần đầu tiên nàng yếu thế trước mặt y, nhưng nàng biết, đây chẳng phải lần cuối cùng. Dương Hiên nhìn nàng bằng vẻ mặt đau khổ nhưng vẫn ôm Tử Lăng chạy đi mất.

Không hề ngoái đầu lại.

[7]

Sau khi Dương Hiên bỏ chạy, nàng liền mất ý thức.

Tới khi Hoa Ngọc Văn tỉnh lại, nàng đã ở trên Bạch Thủ phong. Dương Hiên ngồi ở mép giường, thấy nàng tỉnh lại liền quay đầu nhìn.

Y không mặc bạch y. Trường bào mau đen thêu vân mây đỏ, khuôn mặt gầy gò, trông đầy u ám.

“Nàng ngủ ba năm rồi.”

Y nói: “Ta đã trông nàng, ba năm.”

Hoa Ngọc Văn không nói gì, nàng lẳng lặng nhìn y, chờ y lại thật gần mình mới đột ngột bắt lấy tay y, trong cơ thể toàn là ma khí.

“Chàng nhập ma rồi.” Nàng khẳng định. Y đau khổ nhắm mắt lại rồi đột ngột kéo nàng vào trong lồng ngực. Y đấu tranh tựa như muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc trước sau không cách nào mở miệng được. Lát sau, Hoa Ngọc Văn mới khàn khàn lên tiếng: “Chàng thích Tử Lăng... Ta biết. Không cần thấy có lỗi với ta, càng không cần sinh tâm ma.”

Nghe vậy, người Dương Hiên gồng lên. Chàng khóc rầm rức không thành tiếng.

Sang ngày, Tử Lăng và Tạ Lạc tới thăm nàng. Ở gần Tử Lăng, cả người Dương Hiên như tỏa sáng. Chàng và Tử Lăng nói chuyện với nhau mãi không ngừng. Dương Hiên uyên bác, những vấn đề Tử Lăng hỏi, y đều có thể đáp rạch ròi, cặn kẽ, giải đáp tận tình. Hoa Ngọc Văn và Tạ Lạc đều là người ít nói, ngồi bên nghe, một người rót trà, một người uống trà. Tới quá giữa trưa, Tử Lăng bỗng nói: “Hôm nay ở nhân giới là Thất tịch, hay là chúng ta đi xem đi.”

Vừa dứt lời, Dương Hiên liền đáp: “Sức khỏe Ngọc Văn không được tốt. Tạ Lạc chăm sóc cho Ngọc Văn, ta đưa Tử Lăng đi xem.”

Lời này vừa nói ra, không khí liền lạnh hẳn lại, ngay cả chính Dương Hiên cũng phải giật mình. Hoa Ngọc Văn cầm ly trà run run không nói gì một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn y, mỉm cười hỏi: “Ở lại với ta được không?”

Ánh mắt Dương Hiên ánh lên vẻ đau khổ nhưng miệng y thì vẫn nói: “Tử Lăng, theo ta xuống núi đi.”

Chờ họ đi rồi, Hoa Ngọc Văn mới suy sụp, mặc kệ Tạ Lạc vẫn còn ở, cả người run rẩy, cắn chặt răng, nước mắt chảy ra.

Tạ Lạc im lặng một lúc lâu mới khàn khàn nói: “Sư nương, ta dẫn sư nương đi xem hoa đăng, đừng buồn.”

Nói gì làm đó. Tạ Lạc đẩy xe lăn đưa nàng xuống núi xem hoa đăng. Trước hoa dưới trăng, ven hàng dương liễu bên sông, vừa hay bắt gặp cặp đôi cũng xuống núi kia. Nam tử khe khẽ dỗ dành thiếu nữ, thổ lộ tấm lòng. Thiếu nữ đỏ mặt nhưng lại nói: “Nhưng mà... Nhưng mà chàng đã có Hoa tiên rồi.”

Nghe vậy, Hoa Ngọc Văn nhắm mắt lại, Tạ Lạc phủ thêm áo khoác của cậu ta cho nàng. Hoa Ngọc Văn ngẩng đầu lên cười tươi. Nàng rất cảm kích vì vào lúc này còn có Tạ Lạc ở bên.

Nụ cười dịu dàng ấy lọt vào mắt Dương Hiên đột ngột quay đầu lại nhìn. Y nhìn cậu thiếu niên đứng cách đó không xa và chiếc áo khoác trên người thê tử mình bằng ánh mắt đầy nguy hiểm.

Đêm ấy trở về, Hoa Ngọc Văn gặp Dương Hiên ở trong phòng ngủ chờ mình. Mắt y đỏ máu.

“Có phải nàng thích Tạ Lạc không?” Y khàn khàn hỏi. Nàng bật cười nhíu mày: “Có phải chàng thích Tử Lăng không?”

Dương Hiên đau khổ nhắm mắt lại, dường như đang phải chịu đựng một cảm giác đau đớn kinh khủng, y lao đảo bước lại gần cầm tay nàng.

“Đừng rời bỏ ta... Đừng rời bỏ ta...” Y như một đứa trẻ, cầm tay nàng như thể nàng là duy nhất của y.

[8]

Khóc qua một đêm, sang ngày hôm sau, Dương Hiên đột ngột biến mất.

Hoa Ngọc Văn đi khắp nơi tìm y, cuối cùng lại phát hiện ra y ở trong thư phòng, bàn tay này nắm lấy bàn tay kia như đang tranh đấu. Thấy nàng tới, y hoảng hốt quát lên: “Đừng lại đây!”

Hoa Ngọc Văn ngăn người, bối rối đi thêm mấy bước thì y bất thành linh tấn công nàng bằng thuật pháp, cứ như thể nàng là thứ gì đó vô cùng đáng sợ, ra sức hét lên: “Nàng đừng lại đây! Đừng lại đây!”

Y vừa la hét vừa chảy nước mắt. Nàng đứng lại bất động, hoảng hốt sửng sờ. Y ra sức ghì tay mình lại, một tay như đang cầm thứ gì đó, lúc thì muốn đưa cho nàng, lúc lại rút về, toàn thân dường như đang vô cùng đau đớn.

Mất một lúc lâu, y mới bước từng bước một đi về phía nàng, mắt đỏ máu.

“Ngọc Văn...” Y nói từng chữ như rít ra từ kẽ răng, “Chúng... ta... hòa... li...”

“Không!” Vừa nói xong, y lại hoảng hốt quát lên, người vẫn cứng đờ đưa cho nàng một bức hưu thư.

Tay y đầy vết máu, dường như là do tự y cào ra. Hoa Ngọc Văn bật khóc. Nàng không buồn vì y đưa hưu thư cho mình, nàng buồn chỉ vì y tự ép mình tới nông nổi ấy.

Nàng biết Dương Hiên không phải người phản bội, yêu Tử Lăng với y là một sự phản bội khó lòng chấp nhận được. Thế nhưng, Tử Lăng là định mệnh của y, y đã được định là phải yêu nàng ấy, đã được định là phải chết vì nàng ấy.

Nàng nghĩ nàng sai rồi, nàng không nên viết ra một Dương Hiên như vậy, lại càng không nên đã biết rõ Dương Hiên có vận mệnh thế nào còn mưu đồ xoay chuyển. Nếu Dương Hiên chưa từng yêu nàng thì lúc này đây đã chẳng đau khổ như vậy.

Thấy nàng rơi nước mắt, Dương Hiên bỗng quỳ gối xuống đất, ôm chặt nàng khóc nhưng không thể mở miệng nói được gì.

“Chàng đừng buồn...” Thành ra nàng lại là người phải an ủi y, “Thích hay không thích một người chẳng có gì quan trọng cả. Chàng không cần quá cố chấp. Thích Tử Lăng thì cứ thoải mái đi thích đi. Chỉ là nếu có thể không hành ác thì nên cố gắng hạn chế mình.”

“Nếu ác niệm trong lòng chàng khó tiêu... Hãy tới tìm ta,” nói rồi, nàng nhoẻn cười, “ta niệm kinh cho chàng nghe, chàng sẽ hết đau đầu.”

Nói tới đó thì nàng không nói tiếp được nữa, đẩy Dương Hiên ra, xoay người bỏ đi. Dương Hiên ngồi dưới đất nhìn bóng nàng một hồi lâu, cuối cùng phá lên cười thật to.

[9]

Ngày hôm ấy, Hoa Ngọc Văn liền rời khỏi Bạch Thủ phong. Nàng không thay đổi được cốt truyện, cũng không tiếp tục đối mặt với nó được nữa.

Ba Tám không biết phải làm sao: “Cô cách việc thay đổi cốt truyện đã rất gần rồi.”

“Không.” Hoa Ngọc Văn bình tĩnh nói, “Nếu vì thay đổi cốt truyện mà làm y phải đau khổ thành ra như thế thì ta thà rằng y không thay đổi.”

“Có điều cô sẽ chết.”

Ba Tám khá là bất đắc dĩ: “Y cũng sẽ chết.”

Hoa Ngọc Văn không đáp. Trước đây nàng cảm thấy sinh tử rất quan trọng. Từ lúc tới nơi đây, nàng mới phát hiện, đau khổ nhưng không cách nào thay đổi được còn tra tấn hơn là chết.

Tạ Lạc ra tiễn nàng, cung kính cúi đầu đứng cạnh nàng.

“Ngày sau nếu có khó xử, Hoa tiên bối hãy tới tìm ta.” Cậu ta không gọi nàng là sư nương, nói rất khẳng khái, “Ân cứu mạng, suốt đời khó quên.”

“Nếu người thật sự muốn báo đáp ta vì ân cứu mạng,” Hoa Ngọc Văn cười, “thì đừng hận sư phụ người, bất kể là lúc nào, hãy chờ lại cho chàng một đường sống.”

Nói xong, nàng có cảm giác như có người đang nhìn mình, nàng quay đầu lại nhưng chỉ thấy trên đỉnh Bạch Thủ, một bóng áo đỏ bay phấp phật đầy bắt mắt.

Hoa Ngọc Văn quay về đạo tràng của riêng mình, vẫn luôn quan tâm dò la tin tức của Vạn Kiếm Tông.

Chỉ mấy năm sau, nàng liền nghe nói Tạ Lạc trở thành đệ tử đứng đầu ở Vạn Kiếm Tông, lại qua thêm vài năm nữa thì nghe được tin Dương Hiên nhập ma. Nàng đếm ngày rồi đi tới dưới Đoạn Tình nhai. Bên dưới Đoạn Tình nhai là dòng dung nham đổ về, nóng vô cùng. Nàng đợi liền mấy chục ngày, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng động ầm ỉ bên trên rồi một bóng áo đỏ liền rơi xuống. Nàng tung người nhảy, ôm người nọ vào lòng. Kinh mạch của y đứt đoạn, người đầy máu, lúc nhìn thấy nàng, đôi mắt ánh lên nét dịu dàng.

“Nàng để ta được chết đi...”

Y khàn khàn bảo: “Sống thế này, ta không muốn sống nữa...”

Nàng im lặng, ôm y đáp xuống đất, nhét thuốc cho y uống. Y kiên quyết nghiêng chặt quai hàm, nàng phải quát lên: “Chàng quên huyết chú giữa ta và chàng rồi sao? Chàng không sống nữa, chẳng lẽ ta có thể sống một mình?!”

Dương Hiên giật mình, cuối cùng cũng chịu mở miệng.

Nàng cho y uống thuốc rồi công y chạy. Người trên vách núi chẳng bao lâu sau liền xuống tới, đuổi theo truy sát. Nàng vừa chạy vừa đánh, người đầy máu. Tới lúc chạy tới Phong Ma cốc thì nàng đã không còn dư chút sức lực nào. Tạ Lạc một mình cầm trường kiếm đứng cản trước mặt nàng, cung kính gọi một tiếng: “Sư nương.”

Dương Hiên mở mắt, lạnh lùng nhìn Tạ Lạc. Tạ Lạc đường đường chính chính nói: “Sư phụ nhập ma rồi.”

“Ta biết.” Hoa Ngọc Văn thản nhiên cười. Tạ Lạc tiếp tục nói: “Ta hiện giờ đã mạnh hơn sư phụ.”

“Ta biết.” Hoa Ngọc Văn không đoán được cậu ta muốn nói gì, đành bảo: “Nếu người cảm kích ơn cứu mạng của ta năm ấy thì hôm nay hãy thả cho chúng ta đi.”

“Ta mạnh hơn sư phụ, đối tốt với sư nương hơn sư phụ,” y điềm nhiên nhìn Hoa Ngọc Văn, “vì sao sư nương vẫn muốn đứng về phía sư phụ chứ?”

Lời này nói quá trắng trợn. Hoa Ngọc Văn không nhịn được nhú mày. Dương Hiên ở đằng sau nàng thở dốc, túm chặt y phục của nàng. Tạ Lạc nhú mày, đặt tay lên ngực: “Ta ái mộ sư muội Tử Lăng nhưng sư nương là tâm ma của ta.”

“Ta đặt sư nương ở trong tim, bắt đầu từ ngày sư nương cứu ta, ta đã không ngăn nổi mình. Sư nương ở bên ta vào tiết Thất tịch, ta vẫn thường nhớ lại trong mơ. Vậy nên...”

“Câm miệng!” Dương Hiên đột ngột quát lên, bắn một luồng sáng mảnh từ đầu ngón tay về phía Tạ Lạc.

Tạ Lạc vung tay lên chém đứt luồng sáng ấy.

Dương Hiên lạnh lùng nhìn cậu ta, Tạ Lạc nở nụ cười mỉa mai.

“Sư phụ có ý gì vậy?”

Y đi về phía Hoa Ngọc Văn và Dương Hiên: “Một mặt yêu sư muội, một mặt không chịu buông sư nương ra.” Tạ Lạc nhìn y đầy lạnh lùng, “Có

phải sư phụ quá tham lam rồi không?”

Dương Hiên sững sờ, ánh mắt đại ra, bàn tay túm y phục của Hoa Ngọc Văn cũng dần buông xuôi. Thế nhưng, đúng vào lúc ấy, Hoa Ngọc Văn lại đột ngột bắt lấy tay Dương Hiên.

Ngón tay của nàng và y đan vào nhau. Nàng chăm chú nhìn Tạ Lạc.

“Tình cảm của chàng ấy, ta hiểu.”

“Sư nương!” Tạ Lạc nôn nóng gọi. Hoa Ngọc Văn vẫn tiếp tục nói: “Tình cảm của người, ta cũng biết. Có điều, Tạ Lạc à, thích một người không phải do ai tốt hơn quyết định. Đừng nghĩ xấu cho sư phụ người như vậy, chàng có nỗi khổ bất đắc dĩ. Hôm nay nếu người còn coi ta là sư nương. Thì.” nàng nghiêm mặt nói, “Tránh ra.”

Tạ Lạc không nói gì, tay bóp chặt thanh kiếm.

Có tiếng truy binh tới. Tạ Lạc nghiêng răng, xoay người đi: “Các người đi đi.”

“Đa tạ.”

Hoa Ngọc Văn gật đầu, cũng Dương Hiên đi.

“Cô tính cũng Dương Hiên đi đâu?” Ba Tám âu sầu châm điếu thuốc.

“Đi trốn.” Hoa Ngọc Văn đáp vô cùng kiên định.

[10]

Nói là đi trốn thì đúng là đi trốn thật.

Hoa Ngọc Văn mang theo Dương Hiên trốn chạy. Giờ y là đại ma đầu người người đều biết, đi tới đâu cũng bị người vây bắt tiêu diệt.

Thương thế của y quá nặng, gần như mê man bất tỉnh. Ngày ngày Hoa Ngọc Văn đều phải xử lý vết thương của y rồi tranh thủ lúc y ngủ thì tụng kinh cho y.

Ba Tám rất ủng hộ chuyện này, sở dĩ để Hoa Ngọc Văn chọn tu thiền tu cũng là vì vậy.

“Ký chủ nghe ta nói này. Giờ Dương Hiên thực ra là đang trong quá trình tiến hóa, đã sắp nhập ma rồi. Chờ y nhập ma hẳn, chỉ cần y tỉnh táo thì đúng là thiên hạ vô địch! Hiện tại y có nảy sinh tình cảm với cô, cô phải làm y yêu cô rồi đảm bảo y luôn tỉnh táo, tiếp đó cùng y phản kích, hù dọa đám nhân sĩ chính đạo một phen rồi lại cho bọn họ chút mồi ngon, thu phục Tu Chân giới...”

Không nhận được chút phản hồi nào, Ba Tám nói một hồi liền chột dạ.

Nó phát hiện ra tâm kí chủ của mình thật khó xử lý làm nó bỗng thấy hoài niệm Diệp Trần.

Nói thật thì Diệp Trần không thông minh bằng Hoa Ngọc Văn, cũng không nỗ lực bằng Hoa Ngọc Văn.

Nó nhớ lúc Diệp Trần làm nhiệm vụ đầu tiên đúng là vất vả. Ngay cả chuyện ngu ngốc trồng cây vào Cố Gia Nam sẽ cứu mình mà cũng làm được.

Hoa Ngọc Văn thì khác. Nàng ta rất bình tĩnh, có mục tiêu là sẽ đi thực hiện từng góc từng góc một, hoàn toàn không để tâm tới những rào cản do hệ thống.

Thế giới của Hoa Ngọc Văn có những thiết lập rào cản nghiêm khắc hơn của Diệp Trần nhiều. Nếu nói Ba Tám là bàn tay vàng của Diệp Trần, vậy thì Ba Tám ở chỗ Hoa Ngọc Văn, gần như chỉ là... công cụ nói chuyện nhảm.

Hơn nữa, Hoa Ngọc Văn lại không thích chuyện gẫu vậy nên hầu như toàn là Ba Tám lăm băm một mình, giống như lúc này đây.

Ba Tám chột dạ, không nói gì nữa. Hoa Ngọc Văn nhìn Dương Hiên ngủ mơ, hiếm hoi được một lần chủ động nói chuyện.

“Thực ra trước đây tôi luôn cảm thấy dàn ý quan trọng hơn nhân vật.”

“Hả?” Ba Tám không hiểu Hoa Ngọc Văn đang nói gì nhưng lần đầu tiên kí chủ nói chuyện với nó nên nó thấy bản thân cần phải tích cực chủ động một chút, bèn vội vàng nói: “Cô nói đúng lắm.”

“Nhưng hôm nay tôi mới hiểu, thực ra không phải.” Hoa Ngọc Văn trông có vẻ hoang mang, “Thực ra từ lúc viết truyện tôi đã biết, tính cách của Dương Hiên đáng ra không nên như thế này, đáng ra y không nên là người sống chết vì tình. Có điều, lúc ấy tôi muốn dành hết mọi nam tử tốt nhất trong thế giới cho nữ chính. Một nam tử vừa phải hoàn mỹ lại vừa phải thâm tình. Khi đó, Dương Hiên hẳn khổ lắm.”

Nếu nói những gì tác giả miêu tả chính là ý trời không thể chống lại với các nhân vật, vậy thì Dương Hiên vì yêu, phản bội sư môn, vì yêu, sát hại đồ đệ của mình, vì yêu, đánh mất bản thân, nhất định là rất đau khổ.

Nói tới đây, rốt cuộc Ba Tám cũng hiểu Hoa Ngọc Văn đang băn khoăn điều gì.

“Cô cảm thấy là cô hại y?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Hoa Ngọc Văn ngẩng đầu, mắt sáng trong: “Anh từng kể về chuyện của Diệp Trần, trong thế giới của nàng ta, rào cản ít hơn tôi nhiều. Mọi chuyện tôi làm đều là để đánh thức nhân vật phản diện đối kháng lại với ý

chí của thế giới. Ý chí của thế giới này mạnh mẽ như vậy chẳng lẽ không đúng là do tôi hay sao?”

Ba Tám không nói được gì.

Nó vốn học dốt, nếu có 666 ở đây, có lẽ còn có thể đáp được mấy câu.

Hoa Ngọc Văn ôm mặt: “Vì đây là thế giới do tôi tạo ra. Ba Tám, nhiệm vụ của tôi không phải là nhiệm vụ xuyên nhanh hết cái này tới cái kia. Nhiệm vụ của tôi là đối kháng lại với chính mình.”

“Dương Hiên thích tôi.” Nước mắt thấm qua những kẽ tay, trào ra ngoài.

“Chỉ có điều, tôi đã hủy hoại y.”

Y vẫn luôn cho rằng đó là tâm ma, vẫn luôn cho rằng bản thân nhập ma nên chỉ mấy chữ thích nàng cũng không thể nói ra được.

Nhưng Hoa Ngọc Văn biết rõ.

Đó không phải tâm ma. Đó là thiết lập nàng đặt ra, là quy tắc của thế giới này.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

163. Chương 163: Tân Kí Chủ Của Ba Tám – 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

[11]

Dương Hiên từ từ tỉnh lại khỏi cơn mê, y xoay đầu, nhìn thấy Hoa Ngọc Văn ngồi bên người mình.

Ánh lửa hắt lên khuôn mặt nàng, vẻ mặt nàng bình thường, ánh mắt sáng trong.

Dương Hiên chợt phát hiện, nhiều năm trôi qua, tất cả mọi người xung quanh đều thay đổi, duy độc người này là vẫn bình thản, điềm đạm như lúc mới quen.

Nàng dường như đã sớm dự đoán được tất cả, ngay từ lúc họ mới tương ngộ, nàng đã như vậy, nhìn thấu mệnh trời, nắm rõ càn khôn. Đôi khi, y bất giác nghĩ liệu phải chăng người này đã biết trước hết tất cả, nhưng rồi lại tự cảm thấy hoang đường.

Nếu đã sớm biết trước hết thấy, vì đâu còn ở bên y chứ?

Một kẻ giết thầy giết bạn, mưu hại đệ tử, tư lợi bản thân khiến tông môn rơi vào hiểm cảnh.

Nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, Dương Hiên đau khổ nhắm mắt.

Y không hiểu rốt cuộc vì đâu, không hiểu bản thân tại sao lại làm như vậy, hể nhìn thấy Tử Lăng là liền không khống chế nổi làm những chuyện đó.

Y không sao kiểm soát được thân thể của mình, lời ăn tiếng nói của mình. Dường như có một sức mạnh vô hình nào đó sai khiến y, y không cách nào phản kháng, chỉ có thể đi từng bước một cho tới hôm nay.

Mới đầu y còn muốn phản kháng, lúc y lấy lòng Tử Lăng thay vì Hoa Ngọc Văn, lúc y đối mặt với Hoa Ngọc Văn, lúc y bắt gặp Hoa Ngọc Văn và Tạ Lạc ngày càng thân thiết với nhau, y từng vô số lần muốn bản thân phải tỉnh táo lại.

Y biết rõ sức nặng của Hoa Ngọc Văn trong lòng mình.

Đây là người duy nhất y công nhận là thê tử cùng y vào sinh ra tử, là người mà một đứa trẻ nông cạn như Tử Lăng tuyệt không thể sánh.

Phải, Tử Lăng trong lòng y rõ ràng vẫn luôn là vãn bối, là một đứa trẻ, rốt cuộc tại sao...

Dương Hiên càng nghĩ càng đau đầu. Hoa Ngọc Văn ở bên thấy vậy liền đưa tay điểm vào ấn đường của y, tưng một đoạn kinh phạt, một làn hơi lạnh chảy vào trong ấn đường của Dương Hiên giúp y lập tức bình tĩnh lại.

Hoa Ngọc Văn thấy y đã ổn hơn bèn nhẹ nhàng nở nụ cười: “Khá hơn chưa?”

“Không phải nàng đã đi rồi sao?”

Dương Hiên lẩm bẩm.

Hoa Ngọc Văn ngược nhìn y bằng vẻ khó hiểu: “Gì?”

“Năm đó, sau khi hòa li...” Dương Hiên nói ngắc ngứ nhưng vẫn cố tiếp tục, “không phải nàng...” giọng y càng nói càng nhỏ lại, cuối cùng gần như không nghe thấy nổi, “đã đi rồi sao?”

“Không phải ta đã đi,” Hoa Ngọc Văn cười, “mà là ta đang đợi chàng.”

Dương Hiên im lặng, lệ nóng doanh tròng.

Khi đã giết cả thầy lẫn bạn, bị mọi người quay sang đuổi giết, người y chân chính có lỗi nhất lại có thể bình thản, thông dong nói một câu: ta đang đợi chàng.

Có điều sao y có thể bắt nàng chờ được đây?

Tình hình của y hiện giờ thế nào, chính y hiểu. Y không biết tâm ma của mình liệu có đột nhiên nhảy ra không, y không biết liệu mình có làm ra chuyện gì khiến nàng bị thương không, y không kiểm soát được mình, không dám tới gần bất kỳ ai.

Vậy nên, cho dù nhớ nhung như muốn nhấn chìm y, niềm yêu đã ngập tràn trong cơ thể, y vẫn cắn răng nói: “Nàng đi đi.”

“Gì?”

Hoa Ngọc Văn nhìn Dương Hiên, y khổ sở lắm mới nói ra được: “Ta không cần nàng chờ ta, lòng ta, lòng ta không có nàng... Ta...”

Y còn chưa nói hết lời, Hoa Ngọc Văn đã đắp khăn lên trán y.

Khăn có thuốc, đắp lên miệng vết thương sẽ giảm được đau.

Dương Hiên nhìn nàng. Hoa Ngọc Văn cười yếu mềm: “Chàng xem chàng kia,” nàng dường như hiểu hết tất cả, “đã sắp khóc ra rồi. Đã vậy rồi còn đuổi ta làm gì?”

Dương Hiên không nói tiếp nữa. Về mặt y đã bán đứng chính y. Y sợ liên lụy tới nàng nhưng cũng sợ bản thân cô độc một mình, lẻ loi chết ở chốn đây.

Y còn chưa biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại như thế này, y còn có rất nhiều việc cần làm cho xong, cho dù chết, y cũng hy vọng mình được chết một cách minh bạch.

Có điều sao y có thể kéo cả nàng ấy xuống nước cùng mình đây?

Nàng tốt như vậy, giờ nàng vẫn là đại tiểu thư của đại thế gia tu chân Hoa gia, tài mạo của nàng như vậy, trên đời có biết bao nam tử muốn cưới nàng, nàng còn cả quãng đời tươi đẹp phía trước, thực sự không cần phải lãng phí thời gian ở bên chàng.

Dương Hiên dùng lý trí kiềm chế bản thân, gắng gượng nói: “Không phải ta đuổi nàng, ta chỉ không muốn làm nàng phải chịu thiệt thòi, ta không thích nàng...”

“Vậy thì cứ không thích thôi.”

Hoa Ngọc Văn đáp rất bình thản. Nàng điềm nhiên nhìn y: “Ta biết chuyện chàng nhập ma có chỗ lạ, ta cũng biết cái chết của sư phụ chàng có nguyên nhân khác, ta biết tâm ma của chàng khó trừ, khó kiểm soát. Những chuyện này ta đều biết hết.”

Nàng đặt tay lên ngực y.

Lời của nàng như ánh dương chiếu sáng cho y, giọng Dương Hiên run rẩy: “Sao nàng... sao nàng...”

“Dương Hiên,” nàng ôm lấy y, từng câu từng chữ vừa như thể nói cho y nghe, lại vừa như là nói cho chính mình nghe, “ta tới nơi này chính là để làm bạn với chàng. Chàng có thích ta hay không không quan trọng. Quãng

thời gian khó khăn nhất này, ta phải ở bên chàng. Qua quãng này rồi, chàng thích ta, ta ở lại, chàng không thích ta, ta đi.”

Dương Hiên không nói gì, người y run rẩy, rất lâu sau, y mới khàn khàn lên tiếng: “Vì sao... vì sao phải...”

Vì sao phải như vậy với y?

Vì sao thiên đạo bất công với y như vậy?

Vì sao nàng phải tốt với y như vậy?

Nếu thiên đạo này công bằng với y một chút, hà cớ gì y phải đi tới bước đường hôm nay?

Nếu nàng tệ với y một chút, để y chết luôn dưới vách núi kia thì đã chẳng cần phải sống lay lắt nữa.

Hoa Ngọc Văn nghe tiếng Dương Hiên khóc, tim nàng như thể bị dao khứa.

Người nam tử trước mặt nàng đây, trước nay vẫn luôn hăng hái, đầy khí phách.

Quân tử Dương Hiên, sư thúc của Vạn Kiếm Tông, phong chủ trên Bạch Thủ phong.

Y can đảm, hiệp nghĩa, nhân đức khó ai bì, với tính tình của y, đáng ra nên có một đường đời thuận lợi, bình thản, đáng ra nên có một tiền đồ tốt đẹp, tươi sáng, vậy mà chỉ bởi nàng muốn cho Tử Lăng một khúc tình yêu đẹp để thê lương nên đã làm cho nhân vật này khổ sở tới vậy.

Đây là tội nghiệt nàng phạm phải.

Nếu nàng biết dưới ngòi bút của mình là cả một thế giới, liệu nàng có thực để Dương Hiên có một cuộc đời như vậy không?

Nàng không dám nghĩ. Nàng ôm Dương Hiên, nghe y khóc tới khản tiếng.

“Ngọc Văn, Ngọc Văn...”

Y gọi tên nàng: “Lá thư hòa li kia không phải ta viết...”

“Ta biết.” Hoa Ngọc Văn cắn chặt răng, “Ta biết.”

“Sư phụ cũng không phải ta giết...”

“Ta biết.” Hoa Ngọc Văn khàn khàn đáp, “Chàng không cần nói, ta hiểu.”

“Không có ai tin, mọi người đều không tin ta... Ta điên rồi, ta thật sự điên rồi, sao họ không hiểu chứ?”

“Ta đã không còn là ta nữa, Ngọc Văn... tại sao ta lại thành ra thế này? Tại sao lại như vậy chứ?”

“Xin lỗi...”

Tiếng của Hoa Ngọc Văn chìm trong tiếng khóc của y, đối phương hoàn toàn không nghe thấy.

Mười năm.

Nàng rời xa mười năm rồi lại trở về bên y khiến y hiểu được, thiên hạ rộng lớn, chỉ duy có cái ôm của nữ tử Hoa Ngọc Văn này mới là bến cảng bình yên độc nhất của y.

[12]

Dương Hiên khóc suốt đêm rồi chìm vào giấc ngủ.

Hoa Ngọc Văn ôm y, người cũng thấm mệt. Tới lúc nàng tỉnh dậy, trời đã trưa. Dương Hiên đã thay y phục, ngồi quỳ đoan chính đằng trước chắn ánh nắng cho nàng.

Y đang điều tức bằng đạo pháp chính thống của Vạn Kiếm Tông.

Hoa Ngọc Văn nghiêng người nhìn bóng y, không nói một lời.

Qua hồi lâu, y nhận ra Hoa Ngọc Văn đã thức giấc mới quay lại nhìn nàng: “Nàng dậy rồi à?”

“Ừ.”

Hoa Ngọc Văn ngồi dậy, đưa tay lên làm thuật tịnh thân, cả người lại khôi phục dáng vẻ gọn gàng, sạch sẽ ngày thường. Dương Hiên lẳng lặng nhìn nàng, có cảm tưởng như bản thân đã quay trở lại được quãng thời gian đẹp đẽ nhất.

Khi ấy, y vẫn còn là phong chủ của Bạch Thủ phong, y vừa mới cưới được cô nương mà y yêu nhất.

Y muốn đưa tay ra chạm vào nàng nhưng rồi lại không dám nhúc nhích, hồi lâu sau, y mới miễn cưỡng nở nụ cười: “Nàng thực sự hạ quyết tâm muốn đi theo ta sao?”

“Ta còn chẳng sợ,” Hoa Ngọc Văn bật cười, nàng hiểu nỗi niềm băn khoăn của người nam tử này, bởi vậy mà thấy lòng ấm áp, nàng đưa tay vén tóc ra sau tai, giọng nhẹ nhàng, “chàng sợ gì?”

“Ta sợ sau này nàng hối hận.”

Nghe vậy, Hoa Ngọc Văn bình thản đáp: “Dương Hiên, tương lai sẽ gặp những chuyện gì, ta biết rõ hơn chàng nhiều.”

Nói rồi, nàng bước tới cầm tay Dương Hiên: “Chàng tin ta chứ?”

“Ta tin.”

Dương Hiên đáp không chút do dự. Hoa Ngọc Văn ngẩng đầu nhìn y: “Chàng sẽ không chết. Vận mệnh tới một lúc nào đó sẽ thay đổi, ý trời chẳng thể giam cầm chàng mãi mãi. Dương Hiên, vượt qua được lúc trọng yếu này, chàng sẽ có được mọi điều chàng muốn.”

Nghe vậy, Dương Hiên ngẩn người.

Trong đầu y hiện lên vô số hình ảnh trong quá khứ, y đột ngột hiểu ra chỗ khác biệt của Hoa Ngọc Văn.

Hoa Ngọc Văn xuất hiện trong cuộc đời y không phải là tình cờ, nàng cố ý thế, từng bước một tiến về phía y. Y chợt hiểu ra, thành linh quay đầu lại: “Có phải nàng biết được gì đó không?”

“Ta biết, chỉ có điều, Dương Hiên, ta không thể nói cho chàng.”

Có hệ thống ở đây, nàng không cách nào nói ra được bất kỳ điều gì. Dương Hiên hiểu, người xem trộm được ý trời không được tùy tiện tiết lộ chúng.

Thế nhưng, Hoa Ngọc Văn đã cho y nhìn thấy hy vọng. Y rưng rưng nước mắt, bối rối hỏi: “Vận mệnh có thể thay đổi được không?”

“Được.”

“Có một ngày ta sẽ biết là vì sao chứ?”

“Có.”

“Ta còn có thể quay về Vạn Kiếm Tông không?”

“Ta không biết.”

“Sư phụ sẽ sống lại chứ?”

“Ta không biết.”

“Nàng...” y mấp máy môi, “nàng sẽ vẫn ở bên ta chứ?”

“Vâng.” Hoa Ngọc Văn dịu dàng đáp, “Ta sẽ luôn ở bên chàng.”

Dương Hiên dang rộng vòng tay, đột ngột ôm chặt nàng: “Ta tin nàng, ta, thực sự, tin nàng.”

[13]

Hoa Ngọc Văn không hề lừa y.

Cuốn tiểu thuyết kia nàng chỉ viết tới đoạn Hoa Ngọc Văn chết, lúc ấy Dương Hiên dẫn người tấn công Vạn Kiếm Tông, Dương Hiên bị Tạ Lạc và Tử Lăng hợp lực đánh bại, Hoa Ngọc Văn liều mình tặc mệnh cho Dương Hiên, cứ nghĩ vậy là đã giữ được mạng cho y, ngờ đâu Dương Hiên không có được tình yêu của Tử Lăng, nản lòng thoái chí rồi tự sát.

Với Hoa Ngọc Văn trong truyện gốc thì việc yêu Dương Hiên đúng là chuyện đáng buồn nhất, đau đớn nhất cuộc đời nàng.

Vậy nên, bước chuyển mình của vận mệnh sẽ chính là lúc ấy, khi sự việc diễn tiến tới đoạn mà nàng chưa viết, lúc ấy mọi chuyện tiếp theo sẽ thuận theo quy luật tự nhiên sẵn có của thế giới này.

Còn những thứ nàng đã viết rồi thì đều không thể nghịch chuyển được.

Nàng không thể nói cho Dương Hiên biết tương lai rốt cuộc sẽ xảy ra những gì, vào lúc này đây, nàng chỉ có thể đáp trước được như thế, để y cho rằng cuộc đời mình về sau có thể thuận buồm xuôi gió.

Hoa Ngọc Văn xuất hiện cho Dương Hiên có lại niềm tin một lần nữa. Sau khi ẩn nấu để dưỡng thương, y và Hoa Ngọc Văn tái xuất.

Hiên giờ trong người Dương Hiên có hai bộ công pháp. Ngày thường y vẫn thường xuyên luyện tập công pháp của Vạn Kiếm Tông nhưng mỗi đêm trăng tròn tới, bộ ma tu công pháp trong người y sẽ tra tấn y, ép y phải đem nó ra luyện tập.

Y có cơ thể tu ma thiên bẩm, cho dù mỗi tháng chỉ luyện một ngày thì ma công của y cũng vẫn tăng tiến thần tốc.

Hoa Ngọc Văn biết vậy nhưng không làm gì được. Hiên giờ, tình cảm giữa Tạ Lạc và Tử Lăng đang phát triển nhanh chóng, còn chuyện của nàng và Dương Hiên trong giai đoạn này thì nàng vốn không viết bao nhiêu, mấy chuyện nàng đề cập đều có liên quan tới việc Dương Hiên mạnh lên.

Chuyện đầu tiên là công lực của Dương Hiên tăng lên nhanh chóng, ba mươi năm sau, Dương Hiên sẽ là ma tu chí tôn, không người địch nổi.

Ma công của Dương Hiên được nàng thiết lập ngay từ đầu là loại ma công hút công pháp của người khác, nhờ vậy nên y mới có thể mạnh lên nhanh chóng, đồng thời hùng cứ một phương trong địa bàn của ma tu, chuyên săn giết nhân sĩ chính phái, tội không thể tha.

Chuyện thứ hai là Dương Hiên sẽ trở thành bậc tôn thánh trong giới ma tu, nhất thống ma giới, khai mào cuộc chiến giữa chính và tà, cao trào chính là dẫn quân tấn công Vạn Kiếm Tông.

Nhờ dăm nét bút chỉ khái quát sơ lược về Dương Hiên này mà Dương Hiên hiện giờ có rất nhiều không gian hoạt động, chỉ cần hoàn thành được hai chuyện, ba mươi năm sau trở thành cao thủ đứng đầu giới ma tu và chiếm được vị trí tôn thánh trong ma tu là có thể tự do hoạt động không bị kiểm soát.

Hoa Ngọc Văn đưa Dương Hiên tới một sơn trang.

Sơn trang nho nhỏ vắng bóng người. Hai người họ định cư tại đây. Mười lăm hắng tháng, lúc Dương Hiên khó chịu trong người, Hoa Ngọc Văn liền tụng kinh cho y nghe.

Dương Hiên không biết Hoa Ngọc Văn muốn làm gì nhưng y tin tưởng Hoa Ngọc Văn vô điều kiện.

Trong thôn có một đứa trẻ, mẫu thân của nó là một quả phụ, đứa trẻ thường hay bị người trong thôn bắt nạt. Sau khi Hoa Ngọc Văn tới đây thì rất quan tâm chăm lo cho gia đình này. Người mẹ cảm kích nói với Hoa Ngọc Văn: “Đứa bé nhà tôi vẫn chưa có tên, nhũ danh nhà quê gọi là Cầu Tử. Ngài là người đọc sách, chẳng bằng để thằng bé nhận ngài làm mẹ nuôi, ngài đặt cho thằng bé một cái tên đi.”

Dương Hiên muốn từ chối, đặt tên cho con trẻ đồng nghĩa rằng sẽ có quan hệ nhân quả với y, y chưa kịp mở miệng thì Hoa Ngọc Văn đã nói: “Đặt cho thằng bé một cái tên đi.”

Dương Hiên ngẩn người, đối phương mở to mắt, lẳng lặng nhìn y đây mong chờ.

Dương Hiên lập tức hiểu ra, đứa trẻ này nhất định có liên quan tới số mệnh của y. Đã có liên quan thì sao tránh được quan hệ nhân quả đây?

Dương Hiên ngẫm nghĩ, cúi đầu nhìn thằng bé, thông thả đáp: “Thế, gọi là Tinh Khôi đi.”

*Tinh Khôi 星魁 tinh trong tinh tú, khôi trong khôi ngô. (Nói nhằm thêm, viết ngược lại, Khôi Tinh là tên một ngôi sao làm chủ vận mạng của văn nhân, học trò, người đi thi theo chiêm tinh ^^)

“Chàng nhận thằng bé làm đệ tử nhé.”

Hoa Ngọc Văn nói: “Dạy về trận pháp, xem tinh tượng các kiểu ấy.”

Dương Hiên càng thêm khẳng định ý của Hoa Ngọc Văn. Vậy là Dương Hiên cho Tinh Khôi bái sư.

Sau khi nhận bái sư, Dương Hiên không có chuyện gì khác để làm trong thôn nên toàn tâm toàn ý dạy bảo Tinh Khôi.

Họ sống như một đôi phu thê người phàm. Trong lúc Dương Hiên dạy Tinh Khôi học thì Hoa Ngọc Văn đi phơi dược liệu ngoài sân. Họ hành nghề y ở chốn hương dã này, đến giờ đã gây được chút tiếng tăm.

Một bữa nọ, vào mùa hoa tịch nhan trong thôn nở, Hoa Ngọc Văn đang đưa lưng về phía Dương Hiên phơi thuốc thì Dương Hiên bảo Tinh Khôi tặng hoa tịch nhan hái được cho Hoa Ngọc Văn.

*hoa tịch nhan 夕颜花

“Sư nương,” Tinh Khôi cười với Hoa Ngọc Văn, “sư phụ bảo tặng hoa này cho sư nương.”

Hoa Ngọc Văn khom lưng đón bông hoa từ tay Tinh Khôi, ngẩng đầu nhìn lên, thấy công tử ngồi dưới tán cây, cúi đầu đọc sách.

Gió thổi cuốn cánh hoa bay, y quay đầu lại mỉm cười như muôn hoa nở rộ.

Thế nhưng, theo thời gian dần trôi, ma công trong người Dương Hiên ngày càng mạnh. Một tối nọ, Hoa Ngọc Văn chợt thức giấc, phát hiện không thấy Dương Hiên đâu.

Nàng đi tìm khắp nơi, cuối cùng tìm thấy y ở ven sông.

Y đang rửa tay, ra sức cọ rửa.

Hoa Ngọc Văn vội chạy lại, sốt ruột gọi: “A Hiên!”

Dương Hiên không đáp lại nàng, vẫn tiếp tục rửa tay, bàn tay bị y cọ tới mức trầy da, chảy máu.

Hoa Ngọc Văn kéo người y, y đẩy nàng ra, hoảng loạn nhúng tay vào nước sông, ngay cả giọng nói cũng run rẩy: “Ta giết người rồi... Ngọc Văn... Ta không khống chế được bản thân... Ta đã giết người...”

Hoa Ngọc Văn biết chuyện gì đang xảy ra, đây đều là những chuyện đã được định sẵn bằng ngòi bút.

Nàng kéo người y, Dương Hiên lại đẩy nàng ra, cúi xuống ra sức cọ rửa. Hoa Ngọc Văn không chịu được nữa, kéo giật người y lại, túm cầm y, ép y phải nhìn mình, cao giọng quát: “Dương Hiên!”

Rốt cuộc Dương Hiên cũng chịu ngừng lại, y ngơ ngác nhìn Hoa Ngọc Văn một lúc lâu mới nhận ra đối phương, bối rối hỏi: “Ngọc Văn?”

“A Hiên,” Hoa Ngọc Văn hạ giọng dịu dàng, ôm lấy y, cố gắng làm sao cho giọng mình nghe thật dễ chịu, “đừng sợ, ta tới rồi, ta tới rồi.”

Được Hoa Ngọc Văn ôm, Dương Hiên dần bình tĩnh lại.

Mắt y đại ra, chậm chậm cất lời: “Ngọc Văn, ta cảm thấy như mình đã mơ một giấc mơ thật dài.”

“Trong mơ, ta là đệ tử đứng đầu của Vạn Kiếm Tông, là chương môn của Bạch Thủ Phong, ta rất ưu tú, rất giỏi giang. Ta có rất nhiều bằng hữu, rất nhiều sư huynh, sư đệ. Giấc mộng này thật đẹp, thật dài.”

Hoa Ngọc Văn không đáp gì, lẳng lặng ôm y, không nói tiếng nào.

Dương Hiên dựa vào người nàng, dường như đã mệt, nói tới đó thì không nói nữa.

Y dừng lại nghỉ một chốc rồi thong thả nói ra: “Ngọc Văn, nàng giết ta đi.”

“Đừng nói bậy.”

Hoa Ngọc Văn cúi đầu hôn y: “Sao ta phải giết chàng?”

“Không giết ta,” Dương Hiên bình tĩnh nói, “sẽ còn chết thêm rất nhiều người.”

“Không đâu, chàng không chế mình rất giỏi.”

“Ta không khống chế được mình.”

Dương Hiên nhắm mắt lại: “Ta đã cố hết sức rồi. Ngọc Văn, ta không làm được. Ngọc Văn, đôi khi ta nghĩ, có lẽ rồi có một ngày...”

Y ngáp ngừng đôi chút, cuối cùng vẫn nói ra: “Ngay cả nàng ta cũng giết.”

“Ta sẽ hại chết nàng.”

Lời y như thể tiên tri nói ra thật nhẹ nhàng, Hoa Ngọc Văn nghe vào tai thấy lạnh cả người.

Nàng ôm y, khỗ sở nói: “Chàng có nghĩ, chàng và ta sinh tử tương liên, nếu chàng chết, ta cũng sẽ chết. Ta vẫn chưa muốn chết.”

Nghe vậy, Dương Hiên ngẩn ra rồi gật đầu, ngẩng lên nhìn Hoa Ngọc Văn: “Đúng vậy, nàng không thể chết được.”

Kể từ ngày đó, Dương Hiên bế quan không ra ngoài, ngày ngày đều dốc sức nghiên cứu thư tịch.

Tinh Khôi hỏi nàng, sư nương, sư phụ đang làm gì vậy?

Hoa Ngọc Văn cười đáp rằng: “Sư phụ đang bế quan.”

Tu sĩ xưa nay bế quan đều phải mất rất nhiều năm. Dương Hiên bế quan một mạch sáu năm trời. Sáu năm sau, Tinh Khôi đã trở thành một thiếu niên, có thiên phú đặc biệt về tinh tượng, trận pháp, mới mười bốn tuổi, trình độ đã gần đạt tới ngưỡng bậc thầy trận pháp hàng đầu.

Cũng vào chính năm này, ma tu tấn công thôn của Tinh Khôi, đúng lúc Tinh Khôi và Hoa Ngọc Văn vào trong trấn. Mẹ của Tinh Khôi cuống quýt trốn vào nhà Hoa Ngọc Văn. Ma tu đốt nhà, giết sạch người, thu hồn phách vào trong cờ quý của chúng. Mẹ của Tinh Khôi nhờ trốn trong nhà Hoa Ngọc Văn mà may mắn thoát chết. Tới lúc Hoa Ngọc Văn và Tinh Khôi về thì cả thôn trừ mẹ của Tinh Khôi, không còn một ai khác may mắn sống sót.

Tinh Khôi cùng mẹ cậu ta và Hoa Ngọc Văn đi nhật xác cho thôn dân. Một chùm sáng từ trên trời giáng xuống. Một nam một nữ dẫn đầu đoàn người đi vào thôn. Nam tử mang trường kiếm áo tím, nữ tử váy lụa tím, nhìn là biết ngay là một đôi. Hoa Ngọc Văn vừa nhìn thấy họ bèn quay về nhà mình ngay lập tức, bày tầng tầng trận pháp che giấu tung tích của Dương Hiên.

Hai người này chính là Tạ Lạc và Tử Lăng. Hiện giờ, Tạ Lạc đã là người đứng đầu Vạn Kiếm Tông, Tử Lăng cũng đã là đệ nhất đan sư, địa vị cao vời vợi. Tử Lăng dẫn người đi tìm tung tích ma tu. Tạ Lạc ngồi xuống cạnh Tinh Khôi, phát hiện ra trên người cậu ta có dấu hiệu của người tu tập đạo thuật bèn hỏi: “Người từng học thuật pháp à?”

Tinh Khôi đang nhật xác cho nhị thức của cậu ta, rưng rưng lệ gật đầu.

Tạ Lạc liền hỏi: “Sư phụ người đâu rồi?”

Tinh Khôi chỉ ngôi nhà duy nhất còn lạnh lặn trong thôn. Ngôi nhà đó vừa nhìn là thấy ngay có tầng tầng pháp trận. Tạ Lạc cảm nhận được hơi thở quen thuộc từ những pháp trận ấy.

Y dẫn đo rồi vẫn đi vào nhà.

Nữ tử ngồi ngay ngắn trong phòng, vẫn xinh đẹp như trong trí nhớ của y.

Y bối rối không biết nên làm gì, nên nói gì.

Y cảm thấy mình và Dương Hiên đều thật lạ lùng.

Bọn họ đều ái mộ nữ tử trước mặt này nhưng cũng lại đều không xa được Tử Lăng.

Bọn họ có một thứ tình cảm lạ lùng với Tử Lăng, không thể gọi là yêu nhưng cũng không buông tay được.

Nữ tử này là hơi ấm duy nhất trong những ngày cơ cực của y, mỗi khi nhìn thấy nàng, dịu dàng lại chảy trong lòng y.

Đây là ánh sáng hiếm hoi trong thời niên thiếu của y, khi y rơi xuống đáy vực, chính nàng đã không do dự nhảy xuống theo, cứu y lên từ dưới vực sâu.

Y bình tĩnh nhìn nàng một lúc lâu, sau đó mới mở miệng nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Ngọc Văn.”

Y gọi một tiếng ấy bằng chất giọng run run. Hoa Ngọc Văn cúi đầu vuốt ve tiêu ngọc trong tay, đáp khẽ: “Biết là ai rồi thì về đi.”

“Y đâu?”

Tạ Lạc không nói rõ tên họ nhưng đôi bên đều biết y ở đây là ai.

Hoa Ngọc Văn bình thản đáp: “Bị ta phong ấn dưới cây bồ đề rồi.”

“Vậy mà ta nghe có người nói đạo trước y đã giết tu sĩ trong địa bàn ma tu.”

Tạ Lạc cau mày: “Sư nương, ta không thể dung túng cho y.”

Hoa Ngọc Văn không nói gì, Tạ Lạc tiến lên một bước: “Sư nương, ta biết sư nương thích y, thương y. Có điều, mạng người không phân sang hèn, đắt rẻ, sư nương không thể thả cho một con dã thú giết chóc khắp nơi như vậy được. Y không được tính là người.”

“Tạ Lạc,” Hoa Ngọc Văn cười khẽ, “y là sư phụ của ngươi.”

“Y không xứng.”

“Y đã từng tốt với ngươi.”

Lời này của Hoa Ngọc Văn khiến Tạ Lạc giật mình, y chợt nhớ, hồi chưa có Tử Lăng, Dương Hiên cũng đã từng là một quân tử.

Chính y đã nâng Tạ Lạc từ dưới đáy xã hội lên, bước vào con đường tu hành, y đã từng là một sư trưởng đáng kính nể.

Tạ Lạc nhất thời không biết nên nói gì. Hoa Ngọc Văn lại nói: “Chàng ấy không phải người như vậy, chàng có nỗi khổ bất đắc dĩ của mình. Tạ Lạc, bất kể chàng ấy có làm gì thì cũng không phải do chàng muốn làm như thế, người có hiểu không?”

“Ta không hiểu.”

Tạ Lạc đáp dứt khoát: “Sư nương, ta chỉ biết, y vi phạm quy tắc của người tu hành, sát hại người vô tội thì phải đền mạng.”

Hoa Ngọc Văn không nói được gì nữa. Nàng không thể không thừa nhận, về chuyện này, Tạ Lạc nói đúng.

Nàng quả thực đang nuôi dưỡng một con mãnh thú.

Có điều là do chàng muốn làm mãnh thú hay sao? Là do chàng sai sao?

Người người trên đời này đều có thể mắng chàng, chỉ riêng nàng là không được.

Nếu ngay cả nàng cũng không cứu chàng, vậy thì sẽ chẳng còn ai đối tốt với Dương Hiên nữa.

Hoa Ngọc Văn siết chặt tay vịn. Đúng lúc này thì Tinh Khôi sốt sắng chạy xộc vào: “Sư nương!”

Hai người cùng quay đầu. Tạ Lạc nghiêm mặt, chậm chậm quay sang nhìn Hoa Ngọc Văn.

“Sư phụ lại thu thêm đồ đệ rồi à?”

Tạ Lạc tỏ ý mỉa mai. Hoa Ngọc Văn bình thản đáp: “Nếu người cảm thấy cậu ta là một mầm non tốt thì có thể mang đi. Cậu ta rất có thiên phú về trận pháp, tinh tượng.”

Tạ Lạc im lặng một hồi rồi thở dài nói: “Sư nương đối xử với mọi đệ tử của sư phụ có lẽ đều tốt như thế nhỉ.”

Hoa Ngọc Văn im lặng không đáp lời. Tạ Lạc cười trào phúng, bảo với Tinh Khôi: “Đi thôi, theo ta về Vạn Kiếm Tông.”

Tinh Khôi nhìn lướt qua Hoa Ngọc Văn, Hoa Ngọc Văn gật đầu.

Tạ Lạc dẫn Tinh Khôi đi. Ra tới ngưỡng cửa, y quay đầu lại nói với nàng: “Sư nương, nếu có ngày sư nương muốn giết y, đừng động thủ, hãy gọi ta tới.”

Hoa Ngọc Văn im lặng nhìn đối phương một hồi rồi nhả ra một chữ.

“Biến!”

Tạ Lạc cười, xoay người dẫn Tinh Khôi đi.

Ra tới ngoài cửa, Tinh Khôi hỏi: “Đạo trưởng, chúng ta đi đâu đây?”

“Vạn Kiếm Tông. Từ nay ngươi là đệ tử của Vạn Kiếm Tông.”

“Ồ.” Tinh Khôi gật gù. Vạn Kiếm Tông là một chỗ tốt, cậu ta biết. Cậu ta tha thiết nhìn thoáng qua gian nhà tranh kia, trong lòng hiểu đây là giai đoạn đặc biệt, đành phải nói lấy lòng: “VẬY VỀ SAU TA XƯNG HÔ VỚI ĐẠO TRƯỞNG THẾ NÀO? BAN NÀY TA CÓ NGHE THẤY ĐẠO TRƯỞNG GỌI SƯ NƯƠNG, PHẢI CHĂNG ĐẠO TRƯỞNG CŨNG LÀ ĐỆ TỬ CỦA SƯ PHỤ? TA GỌI ĐẠO TRƯỞNG LÀ SƯ HUYNH ĐƯỢC CHỨ?”

“Gọi là sư phụ.”

Tinh Khôi: “...”

Vai vế phen này có vẻ hơi rồi.

Tạ Lạc lườm cậu ta một cái, Tinh Khôi lập tức sợ mất mật, mở miệng gọi ngay: “Sư phụ.”

Chờ bọn họ đi xa, Dương Hiên mới ra khỏi phòng.

Y mặc một bộ y phục màu đỏ, mắt vẫn còn chưa hết hấn đỏ quạch.

“Đám ma tu đó tới là vì ta.”

Nghe vậy, Hoa Ngọc Văn giật mình quay lại nhìn Dương Hiên đắm đắm.

Dương Hiên bình thản nhìn lại nàng.

“Tạ Lạc nói đúng.” Giọng chàng không chút dao động, “Nàng đang nuôi một con dã thú, nàng nên giết nó đi.”

“Ta và nàng...”

“Ta đã tìm ra cách phá bỏ khế ước sinh tử rồi.” Dương Hiên có vẻ mệt, y nhắm mắt lại, nói từ từ, “Sau này, nàng và ta không còn quan hệ gì nữa, đừng tiếp tục che chở cho ta, cũng đừng nhớ tới ta nữa.”

“Nếu nàng muốn thì hãy động thủ giết ta.”

“Nếu nàng không muốn, ta sẽ làm cho người trong thiên hạ giết ta.”

Hoa Ngọc Văn im lặng rồi thong thả nở nụ cười.

“Chàng cho rằng chàng muốn chết là sẽ chết được sao?”

Mây đen tụ lại trên trời, Dương Hiên nhíu mày.

Hoa Ngọc Văn cười thành tiếng, chỉ tay lên trời xanh: “Trời cao còn đang nhìn đó! Dương Hiên, vận mệnh của chàng đã bị ta viết sẵn từ trước rồi!”

Tiếng sấm nổ đùng đùng như đang cảnh cáo nhưng Hoa Ngọc Văn vẫn không chịu dừng lại.

Ba Tám sốt ruột gọi: “Kí chủ đừng làm bậy! Bình tĩnh chút đi!”

Hoa Ngọc Văn hoàn toàn phớt lờ Ba Tám, cười ngạo nghễ: “Dương Hiên, mọi chuyện chàng làm đều đã được định sẵn! Chàng sống không

được, chết không xong, vận mệnh của chàng, vận mệnh của ta, đã được viết sẵn! Chàng sẽ tàn sát rất nhiều người, chàng sẽ trở thành Ma giới chí tôn, chàng sẽ đưa ta cho Tạ Lạc làm lô đỉnh, ta sẽ chết vì cứu chàng! Chàng...”

*lô đỉnh 鼎炉 nghĩa đen là cái lò, cái đỉnh. Riêng trong Đạo giáo thì theo thuyết cổ hủ, việc quan hệ nam nữ có thể làm tăng tu vi, điều hòa khí, cân bằng âm dương. Người phụ nữ được dùng để bồi bổ cho nam đạo sĩ tăng tu vi bằng cách này gọi là lô đỉnh.

Còn chưa kịp nói hết, sét đã bổ xuống đùng đoàng.

Đó là sét khi độ kiếp. Với đạo hạnh hiện giờ của Hoa Ngọc Văn, căn bản không thể chịu được một tia.

Thế nhưng, Dương Hiên bỗng nhào tới che cho nàng.

Sét đùng đoàng bổ xuống, tia lửa điện đánh xuyên người Dương Hiên.

Đau đớn chạy trong người, đánh toạc kinh mạch của chàng.

Chàng đau chảy nước mắt.

Chàng có cảm giác nội đan của bản thân đã vỡ vụn, công pháp Vạn Kiếm Tông tiêu tán sạch.

Lôi kiếp này vốn chàng chẳng thể chịu được.

Thế nhưng chàng lại biết chắc, mình sẽ không chết, không chết nổi.

Hoa Ngọc Văn nhắm nghiền mắt được chàng ôm trong lòng.

Đợi qua cơn lôi kiếp, Dương Hiên ngã vật xuống, chàng nằm trong lòng nàng thở hổn hển, gắng gượng nhìn nàng.

“Chàng sẽ không chết đâu.” Hoa Ngọc Văn bình thản nói, “Hiếu chưa?”

Dương Hiên không trả lời, chàng nhìn Hoa Ngọc Văn: “Vì... sao...”

Hoa Ngọc Văn cười: “Làm gì có vì sao nào.”

Nàng rưng rưng nước mắt: “Chẳng qua chỉ là vận mệnh mà thôi.”

Dương Hiên tuyệt vọng nhìn nàng, không nói thêm gì nữa.

Những lời nàng nói quẩn quanh trong đầu chàng, chàng cuối cùng sẽ vẫn nhập ma, cuối cùng sẽ vẫn giết người, cuối cùng sẽ đưa nàng cho Tạ Lạc làm lô đỉnh, nàng còn sẽ chết vì chàng...

Dương Hiên cười phá lên.

Hoa Ngọc Văn lẳng lặng nhìn chàng: “VẬY NÊN, DƯƠNG HIÊN, HỨA VỚI TA, PHẢI SỐNG. CỐ CHỊU ĐI, GẮNG CHO TỚI THỜI KHẮC ẤY, TỚI KHI VẬN MỆNH KHÔNG CÒN GIAM Hãm CHÚNG TA ĐƯỢC NỮA, CHÚNG TA CÓ THỂ THAY ĐỔI.”

“Nàng sẽ chết.” Dương Hiên lẳng lặng nhìn nàng.

“Chàng thay đổi vận mệnh, ta sẽ không phải chết.”

Hoa Ngọc Văn nói đầy chắc chắn.

Dương Hiên nhắm mắt lại một lúc lâu rồi mở ra.

Chàng nắm chặt tay Hoa Ngọc Văn.

“Được.” Chàng gật đầu, “Ta tin nàng.”

[14]

Họ ở lại trong thôn không một bóng người này tu tập một thời gian.

Dương Hiên đã biết Tinh Khôi thực ra vốn được định sẽ là đệ tử của Tạ Lạc. Chàng đã góp nhặt những thông tin Hoa Ngọc Văn để lộ nhỏ giọt lại để hình dung ra sơ lược về toàn cảnh thế giới. Nếu Tạ Lạc nhất định sẽ giết chàng, vậy thì Tinh Khôi làm đệ tử đứng đầu của y ắt cũng sẽ góp không ít công sức.

Còn Hoa Ngọc Văn thì biết, thực chất của cái gọi là ma tu tới đây vì chàng, chẳng qua là chàng kiếm cớ để nàng hạ quyết tâm giết chàng mà thôi. Ma tu chỉ đơn giản là đi ngang nơi này bắt hồn phách người để luyện cở quỷ.

Nội đan của Dương Hiên đã vỡ, không thể tu luyện lại tông pháp Vạn Kiếm Tông nhưng người chàng được thiên lôi tôi luyện, thể chất nâng cao thêm một bậc, ma công tăng tiến, liên tục bứt phá.

Dương Hiên không tránh né chuyện bản thân nhập ma, cùng Hoa Ngọc Văn tới địa giới của ma tu, đi sâu vào trong, cho dù Dương Hiên không kiểm soát được bản thân đi hút công lực của người khác thì cũng đều là của các ma tu.

Thế giới ma tu cá lớn nuốt cá bé. Hút công lực của người khác là chuyện bình thường, người không kiếm chuyện với chàng thì chàng cũng kiếm chuyện với người.

Riêng sự hiện diện của Hoa Ngọc Văn thì có phần không được ổn thỏa. Một thiên tu ở lại trường kỳ trong thế giới ma tu rõ ràng là không hợp.

Mới đầu cũng có một số ma tu để mắt tới Hoa Ngọc Văn nhưng cùng với việc thực lực của Dương Hiên ngày càng mạnh mẽ, đám ma tu kia không dám nói thêm gì nữa.

Hoa Ngọc Văn mới đầu còn phải động thủ, về sau thì ngày ngày ở nhà tụng kinh, cắm hoa.

Nàng rất thích mua thật nhiều hoa tươi ở chợ về cắm thành đủ kiếu. Dương Hiên biết thế nên luôn mua thật nhiều hoa.

Giờ chàng đã không còn là công tử như ngọc năm ấy, người người gọi chàng là công tử máu.

Thế nhưng trong mắt Hoa Ngọc Văn, chàng chưa từng đổi khác, luôn có cảm giác, quay đầu lại, người đó vẫn như năm xưa, dịu dàng, điềm đạm.

Nàng chứng kiến chàng trở thành thành chủ mười hai thành ma tu, chứng kiến chàng nam chinh bắc chiến, chứng kiến chàng trở thành tôn thánh của ma tu.

Ngày chàng trở thành tôn thánh, chàng về nhà, ôm chặt nàng vào lòng.

“Ngọc Văn,” chàng khàn khàn gọi, “chúng ta thành thân đi, thành thân một lần nữa nhé được không?”

“Không phải chúng ta đã thành hôn rồi sao?” Hoa Ngọc Văn mỉm cười, thắc mắc lại. Dương Hiên cọ cọ người nàng: “Không phải đã hòa li rồi sao?”

“Giờ chúng ta ở bên nhau rồi,” Hoa Ngọc Văn vùi đầu vào ngực chàng, “không cần phải làm nữa.”

Dương Hiên im lặng một hồi rồi hỏi: “Ngọc Văn, nàng không muốn gả cho ta có phải vì sợ không?”

Hoa Ngọc Văn hé môi muốn giải thích nhưng Dương Hiên đã giành nói trước: “Cho dù nàng không sợ, ta sợ. Ta sợ ta không khống chế được bản thân, thực sự đưa nàng cho Tạ Lạc làm...”

Hai chữ cuối chàng không nói ra nhưng Hoa Ngọc Văn vẫn hiểu là làm gì. Dương Hiên buông nàng ra, giữ đầu vai, nhìn nàng chăm chú: “Vậy

nên ta muốn cưới nàng.”

“Nếu có một ngày ta cho nàng đi, vậy nghĩa là ta cho chính phu nhân của mình đi, đó sẽ là trò cười của toàn bộ giới tu chân.”

Trong lúc nói, Dương Hiên vẫn luôn mỉm cười.

Nhưng Hoa Ngọc Văn biết trong lòng chàng sợ hãi và lo lắng.

Chàng quá sợ.

Năm đó lúc đưa thư hòa li cho nàng, cảm giác tuyệt vọng ấy khắc sâu vào trong ký ức của chàng, chàng không dám nếm trải nó thêm một lần nữa.

Nàng lặng lẽ nhìn chàng, điều chàng lo lắng, nàng đã từng cân nhắc.

Nàng nhất định sẽ bị cho đi, đây là điều đã viết trong truyện. Nếu lúc ấy nàng bị cho đi dưới thân phận phu nhân của thánh tôn Dương Hiên thì đúng là một nỗi nhục quá lớn.

Vậy mà Dương Hiên lại thực sự muốn làm vậy để ngăn cản bản thân, nỗi khổ tâm ấy, Hoa Ngọc Văn hiểu.

Nàng không sao cự tuyệt nổi, bởi vì Dương Hiên trịnh trọng nói với nàng: “Ngọc Văn, mọi nỗi khổ nàng chịu, ta mong sao, có thể chia cho ta. Nếu nàng nhất định sẽ bị làm lô đỉnh, ít nhất hãy để ta bị mọi người trên đời nhạo báng, cười chê. Chỉ có vậy, ta mới có thể an lòng.”

[15]

Vậy là họ cử hành hôn lễ.

Hôn lễ lần này rầm rộ chưa từng thấy.

Dương Hiên hiện giờ là tôn thánh của ma tu, dưới một người trên vạn người, trong chính đạo cũng chỉ có Tạ Lạc, tông chủ Vạn Kiếm Tông, người đứng đầu chính đạo, là có thể đối kháng.

Tài năng của đôi phu thê này làm mọi người say sưa bàn tán, tình cảm của họ khiến người người phải động lòng.

Nhờ cách xa nhân vật chính và ít được miêu tả nên hiện giờ Hoa Ngọc Vân và Dương Hiên mới có thể làm nhiều chuyện như vậy.

Hôm ấy, đô thành chính của ma tu đổi tên, bảng hiệu “Thành Ngọc Vân” treo cao trên cổng thành, chúng ma tu phủ phục dưới đất, Hoa Ngọc Vân ngồi trên kiệu hoa bốn tiên hạc khiêng thông dong đi tới.

Dương Hiên lặng lẽ ngắm nàng đi về phía mình, trong lòng dâng trào cảm xúc như lần đầu thành thân.

Thậm chí còn phức tạp hơn lần đầu.

Lúc thành thân lần đầu, chàng chỉ mong bạc đầu giai lão với người con gái này.

Khi ấy chàng còn là chàng trai trẻ chưa trải sự đời, mọi nguyện vọng của chàng đều giản dị, đẹp đẽ. Chàng chẳng hề nghĩ tới nếu một ngày đối diện với khó khăn thì sẽ thế nào.

Lần này đây, chàng nghĩ, chàng không chỉ muốn cùng nàng bạc đầu giai lão, sinh tử không rời, mà chàng còn muốn dành trọn đời này, dùng hết sức mình, cho nàng một cuộc sống tốt đẹp.

Dẫu cho bọn họ bị người thao túng như một con rối, dẫu cho bọn họ phải làm theo những gì người ta viết, dẫu cho bị ý trời hành hạ, lòng chàng vẫn ấp ủ một nguyện vọng tươi đẹp, mong sao người trước mắt đây, sau khi chàng đã dốc hết sức mình, nàng sẽ được sống tốt hơn một chút.

Bạc đầu giai lão không phải là điều quan trọng nhất.

Sinh tử không rời cũng không phải là điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất chính là, ta yêu nàng, nàng được sống tốt.

Nàng được tự do chọn lựa, yêu người mình muốn yêu, đi đường mình muốn đi.

Nắm tay nhau, đi từng bước từng bước tới tương lai.

Dương Hiên đón lấy bàn tay Hoa Ngọc Văn, dắt nàng đi lên đài cao.

Lần này, bọn họ không bái thiên địa, không có cao đường.

Họ bái nhau xong thì đứng thẳng người lên, Dương Hiên nâng tay xốc khăn phủ của nàng.

Khuôn mặt đầy ắp niềm vui của người con gái hiện ra trước mắt chàng.

“Chàng biết không,” nàng thông thả nói, “ở quê của ta, lúc thành thân sẽ trao cho nhau một chiếc nhẫn.”

Nói rồi, Hoa Ngọc Văn lấy nhẫn cất trong tay áo ra, kéo tay Dương Hiên, nhẹ nhàng lồng nhẫn vào tay chàng.

Sau đó nàng đặt chiếc nhẫn còn lại vào lòng bàn tay Dương Hiên, đưa bàn tay cho chàng.

Dương Hiên nhoẻn cười, cầm nhẫn lồng vào ngón áp út của Hoa Ngọc Văn.

Đêm ấy, Dương Hiên uống rất nhiều rượu.

Chàng cảm thấy đây là những phút giây hạnh phúc nhất đời mình.

Hạnh phúc không giống như vui vẻ. Lần đầu cưới nàng, chàng cảm thấy vui vẻ.

Còn giờ, trải qua trắc trở gập ghềnh, nếm trải đắng cay mới biết ngọt bùi, cảm giác hạnh phúc khổ tận cam lại như vậy chắc chắn khác với vui vẻ.

Rượu uống vào thấy ngọt, hương hoa ngửi được cũng trở nên thơm ngọt ngào vô cùng.

Chàng say đi không vững.

Chàng được người dìu đi lảo đảo về phòng, đi được một đoạn thì nghe thấy có người gọi chàng: “Sư phụ.”

Dương Hiên dừng chân, quay đầu lại, dưới ánh trăng có một bóng áo tím ngồi trong đình.

Y dùng ảo thuật, người trong phạm vi pháp lực của y không thể thấy rõ được dung mạo của y nhưng Dương Hiên chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra ngay dáng vẻ thực sự của đối phương.

Là Tạ Lạc.

Dương Hiên lập tức tỉnh rượu, nhú mày hỏi: “Người tới đây làm gì?”

“Sư phụ uống rượu mừng, làm đồ đệ tất nhiên phải tới rồi.”

Tạ Lạc nói đầy thản nhiên. Dương Hiên cho người xung quanh lui, đi về phía đó.

Chàng ngồi xuống hỏi: “Không phải chỉ vậy chứ?”

“Sư phụ,” y ngẩng đầu nhìn trăng, “có cảm thấy thế giới này hơi lạ lùng không?”

Dương Hiên nghe ra trong lời đối phương có ẩn ý.

Nếu chàng bị ý trời khống chế, vậy Tạ Lạc thì sao?

Chưa chắc y đã chẳng chịu sự khống chế của ý trời.

“Sư phụ,” y quay đầu lại, bình thản nhìn Dương Hiên, “ta nghĩ, sư nương trong lòng ta không giống với những người khác.”

Dương Hiên im lặng rót rượu đẩy chén sang cho Tạ Lạc.

Tạ Lạc cười chua chát, ấn tay lên lồng ngực: “Khi nghe được tin hai người thành thân, chỗ này đau, rất đau.”

“Nhưng ba chữ ấy ta không nói ra được.” Y có phần hoang mang, “Nhiều năm qua, trước nay ta vẫn không nói được nên lời...”

Dương Hiên hiểu.

Chàng hiểu rất rõ cảm giác của Tạ Lạc, năm xưa chàng cũng vậy. Ba chữ ấy, chàng cố hết sức mình cũng không thể nói ra.

“Ta thích nàng.”

Chàng nói. Tạ Lạc ngẩng đầu, ánh mắt đầy hốt hoảng.

“Tạ Lạc,” Dương Hiên gọi khẽ, “khi người quen nàng, nàng là sư nương của người, giờ nàng vẫn là sư nương của người.”

“Thế giới này không theo thông thường. Đôi lần ta từng nghĩ, đây phải chăng là nguyên rủa.”

Mắt Dương Hiên ánh lên vẻ mờ mịt: “Nó đang nguyên rủa chúng ta.”

“Nếu không phải thế, ta và Ngọc Văn... sao có thể đi tới bước đường này.”

Tạ Lạc lẳng lẳng uống rượu không tiếp lời. Lát sau, y ngẩng đầu nhìn Dương Hiên.

“Hôm nay ta bằng lòng tin sư phụ,” y bình thản cất lời, “ta cho sư phụ một cơ hội giải thích.”

“Giải thích gì?” Gió đêm thổi làm cay mắt Dương Hiên, “Giải thích thì có ích gì chẳng?”

“Ít nhất là để ta biết,” Tạ Lạc kiên định đáp, “rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Dương Hiên im lặng một hồi lâu mới cất lời.

“Chuyện này có lẽ phải bắt đầu kể từ rất nhiều năm trước, lần đầu tiên ta gặp sư nương của ngươi.”

Chàng bắt đầu thông thả hồi tưởng lại quá khứ và những chuyện khác thường mỗi lần gặp Tử Lăng.

Tạ Lạc lẳng lẳng nghe, bàn tay siết chặt, toàn thân run rẩy.

Nghe xong lời cuối, y suy sụp bả hoải.

Y nhìn đối phương.

Y là người nghe thôi đã thấy tuyệt vọng, vậy người bị vận mệnh trêu ngươi này thì sao?

Rốt cuộc đã bao lần suy sụp?

Tạ Lạc không dám nghĩ tới.

Dương Hiên biết Tạ Lạc đang nghĩ gì nhưng chàng chẳng để tâm, im lặng uống một ngụm rượu rồi nói: “Thực ra ta đã sớm biết và hiểu tương lai sẽ xảy ra những gì. Ta chỉ xin người một chuyện.”

Nói rồi, chàng ngẩng đầu nhìn Tạ Lạc: “Giúp ta tìm một thứ.”

“Mời nói.”

“Trên tầng cao nhất của tàng thư các ở Vạn Kiếm Tông, nghe nói có một quyển bí tịch có thể quay ngược thời-không, ta mong người mang nó tới đây, giao cho ta.”

Tạ Lạc có vẻ khó xử nhưng phân vân một hồi, cuối cùng y vẫn cắn răng gật đầu.

“Còn một chuyện nữa.” Dương Hiên nói ngập ngừng. Tạ Lạc không hiểu sao đối phương lại tỏ ra như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì còn trọng yếu hơn nữa?

Vẻ mặt Dương Hiên cho thấy rõ ràng là chuyện sắp nói còn quan trọng hơn nhiều.

“Tương lai, nếu nàng bị đưa tới chỗ người,” Dương Hiên cười đắng chát, “bất kể là với danh nghĩa gì, người cũng đừng chạm vào nàng.”

Tạ Lạc im lặng.

Mất một lúc lâu, y mới bật cười chua chát: “Người biết tình cảm ta dành cho nàng thế nào. Nếu không phải tại thứ thiên mệnh chó má này...”

Y ngẩng đầu nhìn chàng đầy trịnh trọng: “Ta nhất định sẽ nghĩ cách cưới nàng.”

“Vậy thì người cứ mơ đi.”

Dương Hiên cười sang sảng: “Nàng là sư nương của người, trong quá khứ, ở hiện tại và cả tương lai!”

Tạ Lạc đã lâu không thấy Dương Hiên cười như vậy, dường như sư phụ vẫn là chàng trai trẻ năm nào.

Y bái Dương Hiên làm sư phụ không phải không có nguyên do. Y cho rằng Dương Hiên sẽ đảm đương được làm sư phụ thiên tài trong chính đạo của mình. Thật không ngờ sau này Dương Hiên lại phát điên vì một nữ tử tới mức này.

Thế nhưng, giờ thấy nụ cười của Dương Hiên, y mới nhận ra.

Hóa ra là đã sai, sai tất rồi.

Không phải Dương Hiên sai, cũng không phải chính y sai.

Là ý trời này, vận mệnh này.

Y mím môi, khóe môi bất giác cong lên.

Y không hứa với chàng.

Nhưng trong khoảnh khắc ấy, y bỗng nghĩ, nếu đây là sư phụ của y...

Thế thì thật là tốt.

[16]

Thời gian qua rất nhanh. Sau khi thành thân, Dương Hiên bút phá nhanh chóng, cốt truyện tiến triển thuận lợi, Dương Hiên dẫn người tấn công chính đạo.

Cuộc chiến chính tà căng thẳng. Tạ Lạc tới cửa nghị hòa. Dựa theo cốt truyện gốc, đây là ngày Dương Hiên đưa Hoa Ngọc Văn cho Tạ Lạc làm lô

đỉnh.

Dương Hiên đồng ý nghị hòa, điều kiện là cho Tử Lăng tới thế giới ma tu làm phu nhân của y.

Y biết Tạ Lạc có nuôi tâm tư riêng với Hoa Ngọc Văn nên mới đem Hoa Ngọc Văn ra lấy lòng Tạ Lạc để Tạ Lạc đưa Tử Lăng qua.

Nào ngờ, thực chất Tử Lăng tới là để làm gián điệp, giả vờ nịnh bợ Dương Hiên, sau đó tìm ra được kế hoạch tấn công Vạn Kiếm Tông của Dương Hiên, mật báo cho Tạ Lạc. Tạ Lạc có cơ hội chuẩn bị trước, bày sẵn các pháp trận chuyên khắc Dương Hiên, sau đó, giữa cuộc chiến, Tử Lăng phản bội lại Dương Hiên, làm Dương Hiên suy sụp hoàn toàn.

Hoa Ngọc Văn thấy Dương Hiên sắp thất bại bèn liều mình cứu mạng y, tiếc rằng y vẫn không sống tiếp.

Bởi vì Dương Hiên trao cả đời cho Tử Lăng nhưng Tử Lăng vẫn chọn Tạ Lạc, phản bội y.

Dương Hiên nản lòng thoái chí, buông bỏ tất cả.

Tất nhiên, đoạn trên đều là theo cốt truyện.

Hiện giờ, tất cả đã đổi khác.

Cho dù mạch truyện chính vẫn vậy nhưng các chi tiết thì đều đã ngầm thay đổi.

Đêm trước khi phải xa, Dương Hiên nằm ngủ cạnh Hoa Ngọc Văn, hai người tay nắm tay, Dương Hiên nhìn nàng: “Lần hòa li kia, lòng ta cực kỳ sợ hãi, cực kỳ khó chịu.”

Hoa Ngọc Văn im lặng nghe chàng nói tiếp: “Lúc ấy ta cho rằng sẽ không còn được gặp lại nàng nữa, sẽ để mất nàng.”

“Không đâu.” Hoa Ngọc Văn mỉm cười.

Dương Hiên nhắm mắt lại, ôm nàng vào lòng, vùi đầu vào gáy nàng:
“Có điều lần này ta không sợ.”

“Nàng sẽ quay về.” Dương Hiên thông thả hỏi, “Đúng vậy chứ?”

“Đúng vậy.” Hoa Ngọc Văn ôm lại chàng, “Ta sẽ quay về, chàng đừng sợ.”

“Ta biết nghịch quang thuật.” Giọng chàng run run, “Chúng ta sẽ thành công.”

*nghịch quang 逆光: ngược chiều ánh sáng

“Ừ.”

Hoa Ngọc Văn đáp vậy, dù cho cả hai người đều không biết liệu có thể thành công hay không.

Chờ Dương Hiên ngủ, Hoa Ngọc Văn mới gọi Ba Tám.

“Ba Tám,” giọng nàng nhẹ nhàng, “anh có thể nói cho tôi biết tỷ lệ Dương Hiên sử dụng nghịch quang thuật thành công lớn cỡ nào không?”

“Tu vi của y không đủ, nghịch quang thuật vốn không phải thứ của thế giới các cô, nếu là kí chủ cũ của tôi thì triển thì còn có thể.”

“Nói cách khác,” Hoa Ngọc Văn nhắm mắt lại, “cái gọi là thi triển nghịch quang thuật chẳng qua chỉ là mơ mộng đẹp đẽ của ta và Dương Hiên thôi phải không?”

Lời này quá tàn nhẫn, Ba Tám nhất thời không biết đáp gì.

Nhưng rồi nó vẫn tàn nhẫn đáp: “Phải.”

Hoa Ngọc Văn im lặng, trông đầy bình thản, nàng vòng tay ôm Dương Hiên, không nói một lời.

Ngày hôm sau, Tạ Lạc tới đúng hẹn, nàng và Tử Lăng bị trao đổi.

Trong lúc bàn bạc, Hoa Ngọc Văn quan sát thấy rõ sự đấu tranh nội tâm của Dương Hiên.

Chàng dường như thế đang tranh giành thân xác với một người khác. Lúc Hoa Ngọc Văn phải đi, chàng liệu mình muốn giữ nàng lại nhưng rồi vẫn không sao làm được, chàng ra sức phản kháng, Hoa Ngọc Văn không nỡ nhìn, xoay người ra đi, thế rồi, người đó bỗng bất thành linh lao tới trước mặt nàng.

Chàng đưa tay, thở hỗn hển, túm làn váy của nàng.

Hoa Ngọc Văn nhìn chàng rồi nhắm mắt lại.

Chàng không chống chịu được bao lâu, cuối cùng vẫn phải buông nàng ra. Hoa Ngọc Văn được Tạ Lạc ôm vào lòng, dìu đi ra ngoài.

Sau khi tới địa bàn của Tạ Lạc, nàng trở thành một thị nữ.

Văn chương không tả kỹ càng chuyện làm lô đỉnh, vậy nên mặt ngoài thì tuyên bố là nàng làm lô đỉnh nhưng thực tế Tạ Lạc không hề gần gũi với nàng. Dường như y và Dương Hiên đã có một thỏa thuận không lời nào đó nên mới ngầm trợ giúp đối phương.

Tạ Lạc thích chuyện gẫu với nàng, xuất phát từ thật lòng nhưng chịu cản trở của lễ giáo nên chỉ nói về những chuyện vặt vãnh xưa kia.

Có một hôm Tạ Lạc say, y nằm úp sấp trên mặt bàn nói: “Sư nương, sư phụ nói là sư nương biết được tương lai.”

Hoa Ngọc Văn ngạc nhiên. Tạ Lạc ngẩng đầu nhìn nàng: “Sư nương không sợ sao?”

“Sợ gì?”

“Sư nương không sợ sẽ chết sao?”

Hoa Ngọc Văn im lặng một lúc rồi lắc đầu.

“Ta không sợ chết, ta sợ cái chết của ta là vô ích.”

Giống như Hoa Ngọc Văn gốc vậy, cho dù mất mạng cũng không cứu được mệnh của người thương.

Tạ Lạc cười khê: “Sư nương quả nhiên là biết tương lai thế nào... Vậy nên năm đó sư nương cứu ta chỉ là vì muốn thay đổi tương lai thôi sao?”

Hoa Ngọc Văn im lặng hồi lâu rồi từ từ đáp: “Xin lỗi.”

“Không sao.” Tạ Lạc hít sâu một hơi, hai tay xoắn vào nhau, đứng dậy nói, “Ta về trước, sư nương có việc thì gọi ta.”

Tạ Lạc đang đi giữa chừng lại bỗng dừng dừng bước.

“Sư nương,” y quay đầu lại, “sẽ có ngày ta có thể thoát khỏi số mệnh hôm nay chứ?”

“Có.”

Hoa Ngọc Văn đáp đầy chắc chắn. Tạ Lạc cười cười, gật đầu: “Ta biết rồi.”

Chẳng bao lâu sau, chiến tranh tới đúng theo định mệnh. Dương Hiên có được Tử Lăng liền khai chiến, khí thế đánh tới như muốn sát phạt bằng sạch nhân sĩ chính đạo.

Lúc Vạn Kiếm Tông bị tấn công, Hoa Ngọc Văn biết cách kết truyện đã không còn xa nữa.

Nàng ở trên đỉnh Bạch Thủ phong dọn dẹp nhà cửa, mặc bộ đồ đẹp nhất, ngay ngắn ngồi chờ.

Chờ qua ngày rồi tới đêm, lúc ánh dương đầu tiên của ngày mới chiếu rọi, rốt cuộc có tiếng người gọi nàng.

“Dương phu nhân,” đại trưởng lão của Vạn Kiếm Tông tới, “phiền phu nhân đi một chuyến.”

Hoa Ngọc Văn gật đầu, không hề thấy bất ngờ, đi theo đại trưởng lão vào trong đại điện. Mọi người tập trung quanh điện, Dương Hiên mặc đồ đỏ, ngồi trên kim tọa nhìn mọi người. Tử Lăng ở bên cạnh y, thái độ thản nhiên, trông có vẻ hết sức trung thành.

*kim tọa: chỗ ngồi bằng vàng

Sau khi Hoa Ngọc Văn xuất hiện, Dương Hiên liền nhìn không rời mắt, nhưng vẻ mặt y vẫn không đổi, ung dung hỏi: “Các người có ý gì đây?”

“Dương Hiên, cho dù người mặc kệ những người khác của Vạn Kiếm Tông, chẳng lẽ thê tử của người, người cũng mặc kệ sao?”

Một vị đại trưởng lão của Vạn Kiếm Tông quát to. Dương Hiên bật cười: “Ông nói thật buồn cười. Đây mà là thê tử của ta sao? Đây là lô đỉnh của chương môn của ông. Đường đường chương môn một phái lớn lại thêm khát chính sư mẫu của mình, còn tính biến người ta thành lô đỉnh, chặc,” Dương Hiên xòe cây quạt che mặt, “đến ta cũng phải thấy ngại không kể tiếp được.”

Vừa nói câu đó xong, Dương Hiên bỗng biến sắc, đứng bật dậy, quát lên: “Ngọc Vân!”

Mọi người giật mình. Ánh mắt Tạ Lạc tỏ ra thương hại, y nhắm mắt lại, thở dài: “Thôi...”

“Chương môn?”

Đại trưởng lão cảm thấy khó hiểu. Tạ Lạc mở mắt ra, bất ngờ cao giọng: “Bày trận!”

Trận pháp trên mặt đất từ từ sáng lên. Hoa Ngọc Vân mở hai mắt, lao về phía Dương Hiên.

Thế nhưng, rõ ràng là Dương Hiên đã rơi vào trạng thái tự hỗn loạn cực độ, vừa phản kháng vừa kìm hãm chính mình.

Y ngẩng đầu lên quát: “Đi đi! Đừng lại đây!”

Rồi một mặt lại vẫy tay gọi nàng: “Lại đây! Nàng lại đây!”

Hoa Ngọc Vân biết Dương Hiên lúc này đang muốn làm gì.

Trận pháp này hút mất sinh lực của y, y cần phải có linh lực bù vào.

Y đang khổ sở chống chọi, Tử Lăng đứng ngay cạnh y nhưng y không hề nghĩ tới chuyện để Tử Lăng bù linh lực cho mình.

Y ra sức vẫy tay gọi Hoa Ngọc Vân, một mặt dụ dỗ, một mặt lắc đầu.

Hoa Ngọc Vân biết tất cả, biết Dương Hiên nghĩ gì, biết chàng muốn làm gì, nhưng nàng vẫn lao tới, không chùn bước.

Nàng lao tới chỗ Dương Hiên, bắt lấy tay chàng.

Lập tức, linh lực trong người nàng liền cuộn cuộn đổ vào người Dương Hiên.

Dương Hiên gào lên: “Đừng!”

Chàng muốn rút tay về, muốn quay đầu đi nhưng Hoa Ngọc Văn vẫn nắm chặt tay chàng.

Tóc nàng nhanh chóng bạc trắng, da trở nên già nua, bằng tốc độ mắt thường có thể quan sát được, từ một nữ tử trẻ trung biến thành một bà lão.

Cơn đau vì bị hút linh lực lan tràn khắp cơ thể nàng, nam tử trước mặt mắt rưng rưng lệ, chàng muốn lùi lại nhưng nàng giữ chặt chàng.

“Đừng sợ.”

Nàng gắng gượng nói: “Tất cả đều có thể thay đổi. Đừng sợ.”

Dương Hiên không nói gì, chàng liều mạng lắc đầu, nước mắt rơi từng giọt từng giọt.

Tử Lăng thấy thời cơ đã đến bèn rút kiếm ra, bằng tốc độ khó ai quan sát kịp, đâm kiếm vào người Dương Hiên.

Hết nhát này tới nhát khác. Hoa Ngọc Văn cuối cùng cũng buông Dương Hiên ra, nhào về phía Tử Lăng, Tử Lăng tung chưởng đánh bay nàng.

Đúng vào lúc này, gông xiềng vô hình của thế giới dường như cũng biến mất.

Tới rồi.

Hoa Ngọc Văn nhắm mắt lại, nàng chỉ viết tới đây. Bắt đầu từ giây phút Tử Lăng rút kiếm, thế giới này rốt cuộc cũng được giải thoát rồi.

Hoa Ngọc Văn bị đập mạnh xuống nền đất, miệng thổ huyết.

Cảm giác áp lực của thiên đạo bỗng đột nhiên biến mất này, mọi người đều có thể cảm thấy được. Tạ Lạc đứng nguyên tại chỗ, nhắm mắt, run rẩy người, cuối cùng bật khóc.

Y đã muốn khóc từ lâu nhưng ý trời không cho y được khóc.

Dương Hiên lão đảo, nghiêng ngả lao tới chỗ Hoa Ngọc Văn, ôm nàng vào trong lồng ngực.

Trận pháp vẫn đang tiếp tục. Hoa Ngọc Văn đẩy chàng: “Đi đi...”

“Ta không đi...”

Dương Hiên khổ sở đáp: “Ta chết cùng nàng, ta không đi.”

“Không phải chàng...” Hoa Ngọc Văn ngẩng đầu nhìn chàng, “Không phải chàng... còn phải thi triển... nghịch quang thuật sao...”

Dương Hiên lắc đầu, nước mắt rơi xuống mặt nàng.

“Lừa nàng thôi...”

Nỗi tuyệt vọng vô cùng trào dâng trong lòng chàng: “Lừa nàng thôi, ta lừa nàng đấy thôi.”

Chàng không thi triển được nghịch quang thuật, chàng căn bản không làm được.

Tạ Lạc dừng trận pháp lại nhưng thương tổn do trận pháp tạo thành thì không thể vãn hồi. Máu của Dương Hiên chảy lên lán trên nền đất, chàng ôm bà lão trong lòng, khàn khàn bảo: “Có điều, không sao hết, chúng ta có thể chết được rồi. Nàng xem, kết thúc rồi, tất cả kết thúc rồi.”

“Ta thích nàng.”

Câu nói chàng có cố gắng thế nào suốt bao nhiêu năm cũng không nói ra được cuối cùng cũng nói ra được rồi.

Chàng vui sướng ngập tràn, nói đi nói lại: “Ta nói được rồi, rốt cuộc ta cũng nói được rồi.”

“Ta thích nàng.”

“Ta thích nàng!”

Hoa Ngọc Văn mỉm cười. Nàng đưa tay định chạm vào chàng nhưng không còn đủ sức nữa.

“Thực ra ta cũng lừa chàng.”

Nàng yếu ớt nói: “Kết cục này, ta vốn biết.”

“Có điều... ta cam tâm tình nguyện, bởi vì, Dương Hiên,... vận mệnh của chàng... là do ta viết...”

Nàng bật khóc, nhưng lúc này, cuối cùng nàng đã cảm thấy được giải thoát: “Xin lỗi...”

Nàng nhìn chàng trai đang ngây ra, khàn khàn nói: “Xin lỗi...”

Đúng lúc này, giọng nói trong đầu Hoa Ngọc Văn bỗng vang lên: “Rốt cuộc cũng phá được mạch truyện rồi!! Ký chủ, tôi kéo viện binh tới cho cô rồi đây!!!”

Hoa Ngọc Văn còn chưa kịp hiểu gì thì mọi người bỗng nhìn thấy một cánh cửa đột ngột hiện ra giữa không trung, sau đó một nữ tử áo xanh lam và một nam tử áo trắng xuất hiện, vị nữ tử nhìn xung quanh rồi cúi xuống nhìn Hoa Ngọc Văn: “Là Hoa Ngọc Văn phải không?”

Hoa Ngọc Văn tròn mắt nhìn đối phương. Nữ tử áo xanh lam cười: “Tại hạ là Diệp Trần.”

Hoa Ngọc Văn bừng hiểu ra. Nam tử đứng cạnh Diệp Trần gật đầu chào Hoa Ngọc Văn, diêm đạm nói: “Đông Lăng.”

Nghịch quang thuật không phải thứ thuộc về thế giới này nhưng Diệp Trần cũng không phải người của thế giới này!

Hoa Ngọc Văn muốn đưa tay lên kéo Diệp Trần. Diệp Trần lại gần cầm tay Hoa Ngọc Văn vỗ về: “Đừng lo, giới hạn của thế giới đã không còn, bọn ta sẽ đưa mọi người quay về.”

Nói rồi, Diệp Trần liếc nhìn Đông Lăng. Đông Lăng cười bất đắc dĩ, lấy quyển nghịch quang thuật trong lồng ngực Dương Hiên ra, mở nó ra xem rồi ung dung nói: “Bọn ta ở đây bị phép tắc của thế giới cản trở, không thể trực tiếp thi triển pháp thuật nhưng ta có thể giúp đỡ mọi người một tay.”

Chàng đánh mắt nhìn Tạ Lạc: “Người là người tốt số nhất thế giới này, người qua đây.”

Tạ Lạc mím môi đi lại đó, khom người nhìn Hoa Ngọc Văn.

“Sư nương,” y gọi, “ta thích nàng.”

Những lời này, y cũng đã ấp ủ rất nhiều năm.

Trước kia y nghĩ, lúc nói được ra, hẳn là phải kích động lắm, tình cảm của cả đời mình dồn hết vào trong câu nói ấy.

Có điều, không biết có phải vì đã chờ quá lâu hay không, lúc nói được ra, y bỗng cảm thấy, hóa ra, cũng chỉ có vậy.

Cảm giác thích này của mình chẳng qua cũng chỉ có vậy.

Y cầm tay Hoa Ngọc Văn, giống như đang tiễn biệt một bằng hữu.

“Quay về rồi thì đừng quá tốt với ta.”

Đẳng cay đong đầy trong mắt y.

Y từng đọc qua nghịch quang thuật rồi. Y nhắm mắt lại niệm chú.

Đông Lăng đặt tay lên người y, sấm sét nổ bùng đoàn quanh người, ánh sáng bao trùm hai người.

Tâm nhìn của Hoa Ngọc Văn dần dần tối đi. Tới khi nàng mở lại mắt ra thì đã nhìn thấy rừng cây khi mới gặp nhau.

Dương Hiên nằm bên chân nàng, trong tay nàng cầm mõ, bình thản nhìn người ở bên.

“Trở lại rồi ư?”

Nàng lên tiếng.

Dương Hiên cười, mắt nhòe lệ.

“Trở lại rồi.”

“Ta thích chàng.”

“Ta thích nàng.”

Hai người trăm miệng một lời.

Họ biết, lần này, rốt cuộc sẽ không còn gì ngăn trở nữa.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẴO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

164. Chương 164: Thiên Kiếm Tông – Đan Nhan

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

[1]

Tả Hạo Nhậm cảm kiếm xuống đất, hít sâu một hơi, bắt đầu chuẩn bị kết nguyên anh lần thứ mười ba.

Mọi người đều biết Tả Hạo Nhậm từng là đệ nhất cao thủ Sát Kiếm đạo, vì tai nạn trong lúc luyện công mà tu vi bị rút xuống kim đan kỳ. Có điều, với một kiếm tu, kiếm ý quan trọng hơn nhiều so với tu vi. Vậy nên, cho dù chỉ là kim đan kỳ cũng không ai dám tới trả thù Tả Hạo Nhậm. Tuy nhiên, tu vi cao được thêm chút nào hay chút ấy. Y vẫn vô cùng cố gắng tu luyện khắc khổ. Rốt cuộc, tới năm kim đan thứ mười thì có cơ hội kết anh.

Kết anh là bước vô cùng quan trọng trong tu tiên, trong cơ thể sẽ kết ra một đứa trẻ nhỏ bé hình người chịu tải tu vi của bản thân, không thể để xảy ra chút sai sót nào. Vì sợ có người tới trả thù, Tả Hạo Nhậm đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, tới một chỗ mà y đã cất công chuẩn bị cả trăm năm để chuẩn bị kết anh. Y cứ nghĩ rằng đã kín kẽ, chu toàn rồi, nào ngờ vẫn xảy ra một biến cố.

Biến cố này liên quan tới một nữ tử mặc bộ váy dài màu hồng, mang trên vai một con thỏ trắng, vẻ mặt thơ ngây, đơn thuần, khác xa với sự tàn khốc của Tu Chân giới. Nàng đi xuyên qua kết giới y bày ra một cách dễ

dàng, vô tư chạy tới vỗ nhẹ vai y, ngây thơ hỏi: “Đạo hữu có biết muốn tới Thiên Kiếm Tông thì đi hướng nào không?”

Y không nhìn ra được tu vi của đối phương, có cảm giác sâu không lường được, bèn ngắt ngang quá trình kết anh của bản thân, vung tay lên chỉ đầy chân thành: “Đi về hướng Nam năm mươi dặm rồi đi tiếp về hướng Đông mười ba dặm, lại chuyển hướng Nam hai mươi dặm, sau đó đi về hướng Đông ba dặm.”

Đối phương gật đầu, cho y một viên tinh thạch trung phẩm coi như phí chỉ đường. Y ung dung nhận lấy, chờ đối phương đi rồi liền ngồi xuống tĩnh tâm, bày lại trận pháp, bắt đầu gọi mây kiếp...

Thế nhưng, nửa canh giờ sau, y lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Chào đạo hữu, xin hỏi đạo hữu có biết muốn tới Thiên Kiếm Tông thì đi hướng nào không?”

Vẫn là nữ tử ban nãy, vẫn là câu hỏi ban nãy, nàng ta rõ ràng là không nhận ra y. Tả Hạo Nhậm hít sâu một hơi, tự bảo với mình, không nên kết thù kết oán trong lúc kết anh, y lại ngắt ngang việc kết anh một lần nữa, vung tay chỉ đường cho nàng ta. Tiếp đấy, y tiếp tục thực hiện lại một lần nữa, tĩnh tâm, bày trận pháp, gọi mây kiếp...

Nửa canh giờ sau, trên trời bắt đầu có tiếng sấm, Tả Hạo Nhậm đang chuẩn bị đón lôi kiếp thì bất thành linh, một bàn tay đặt lên vai y, y mở mắt, vẫn là người kia, vẫn là vẻ mặt ngây thơ và câu hỏi ấy: “Chào đạo hữu, xin hỏi đạo hữu có biết muốn tới Thiên Kiếm Tông thì đi hướng nào không?”

Lần này Tả Hạo Nhậm không do dự chút nào, lật cổ tay, rút ngay kiếm ra. Đối phương nhanh tay hơn y, đè thân kiếm của y lại, cười bảo: “Đạo hữu, chớ nên giết chóc bừa bãi, rút kiếm ra nghĩa là muốn sát sinh.”

Rõ ràng rằng đối phương mạnh hơn y. Tả Hạo Nhậm hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, không màng sống chết, vung tay lên.

Chỉ đường.

Lần này y đã có kinh nghiệm, không gọi mây kiếp nữa mà ngồi xuống đất đợi nàng ta.

Quả nhiên, nửa canh giờ sau, vị nữ tử áo hồng này lại xuất hiện, cùng một vẻ mặt, cùng một câu hỏi: “Chào đạo hữu...”

“Thiên Kiếm Tông đúng không? Đi về hướng này.” Y vung tay chỉ đường làu làu. Đối phương hết sức vui mừng: “Đạo hữu đúng là người tốt! Ban nãy ta gặp mấy người chỉ đường, chẳng ai hào sảng được như đạo hữu!”

“Người gặp mấy người chỉ đường rồi?” Tả Hạo Nhậm hỏi đầy chán chường, muốn biết xem rốt cuộc nàng ta đã hại bao nhiêu người. Nữ tử áo hồng đếm rồi đáp: “Hai người!”

Ôi, hóa ra đều là y. Tả Hạo Nhậm nhếch miệng, không nói được gì. Nữ tử áo hồng vui vẻ cáo từ, nửa canh giờ sau lại đúng giờ xuất hiện.

“Đạo hữu...”

“Đi về hướng Nam năm mươi...”

Nửa canh giờ sau.

“Đạo hữu...”

“Đi về hướng Nam năm mươi...”

Cứ lặp đi lặp lại như vậy chục lần thì vị nữ tử áo hồng này rốt cuộc cũng đổi lời thoại.

“Đạo hữu...”

“Đi về hướng Nam năm mươi...”

“Không, đạo hữu,” nữ tử áo hồng ngắt lời y, “không phải ta muốn hỏi đường. Ta muốn hỏi là, dung mạo của đạo hữu trông rất quen, có phải ta và đạo hữu mới gặp nhau?”

Tả Hạo Nhậm im lặng. Y bỗng cảm thấy nàng ta nhận ra được y trông quen quen đúng là đáng mừng. Thấy y không trả lời, nữ tử áo hồng liền chấp tay cáo từ. Lần này, suốt cả buổi chiều, không thấy nàng ta quay trở lại nữa.

Tả Hạo Nhậm nghĩ, tốt quá rồi, chắc là cuối cùng nàng ta cũng đã đi đúng đường. Tuy vậy, y vẫn không yên tâm, bèn đi đặt một tấm bảng bên cạnh gốc cây, đánh dấu Thiên Kiếm Tông và vẽ hướng đi.

Xong xuôi đâu đấy, y mới đi gia cố lại trận pháp phòng ngự rồi nhắm mắt lại, niệm chú gọi mây kiếp.

Một canh giờ sau, mây kiếp tụ lại trên đầu y, sấm sét vang dội, từng tia sét lớn giáng xuống bổ trúng người y. Y nghiêng chặt quai hàm, kim đan trong cơ thể dần dần biến thành hình hài một đứa trẻ.

Một tia... Hai tia... Ba tia...

Y phải trải qua bốn chín đạo lôi kiếp khi tiến lên nguyên anh, điều mà một tu sĩ bình thường không hề có, chứng tỏ y cực kỳ bất phàm. Khi đạo lôi kiếp cuối cùng sắp tới, Tả Hạo Nhậm đã không còn chút sức lực nào, đúng lúc này, y lại bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc kia.

Tia sét song hành cùng giọng nói ấy giáng xuống, y không chịu nổi, thổ ra máu, cả cơ thể cháy đen ngã vào người nữ tử áo hồng. Nữ tử áo hồng ngần ra hỏi: “Đạo hữu có biết tới Thiên Kiếm Tông đi hướng nào không...”

“Tha cho ta đi...” Tả Hạo Nhậm gục dưới chân nàng ta, nước mắt chảy dài trên làn da cháy đen, từ thể xác cho tới linh hồn của y đều đau đớn.

“Đạo hữu, làm ơn, tha cho ta đi...”

[2]

Đan Nhan trước nay chưa từng thấy tu sĩ nào yếu đuối như vậy. Chỉ vì kết anh thất bại mà quỳ xuống khóc lóc cầu xin trước mặt nàng...

Xin nàng tha cho.

Là một tu sĩ luôn một lòng hướng thiện, Đan Nhan nghĩ mình nên an ủi y một chút. Vậy là nàng liền đỡ y dậy, chân thành nói rằng: “Đạo hữu, ta phải đàm luận chuyện nhân sinh với người.”

Tả Hạo Nhậm quỳ xuống tại chỗ, khóc bảo: “Đạo hữu, ta dẫn người tới Thiên Kiếm Tông, xin người tha cho ta...”

Đan Nhan thận trọng gật đầu, thấy Tả Hạo Nhậm bị sét đánh cháy đen như than cốc bèn lấy cho y một viên hồi xuân đan, nghiêm túc bảo: “Tổn thương do lôi kiếp gây ra không dễ chữa nhưng cuộc đời dù sao cũng vẫn còn hy vọng.”

Tả Hạo Nhậm chỉ gật đầu, không đáp gì, nhặt thanh kiếm dưới đất lên, dắt vào eo, đi trước dẫn đường.

Hai người bay chưa tới một canh giờ thì đã tới được chân núi của Thiên Kiếm Tông. Đan Nhan bỗng nhiên muốn dừng lại, quyết định dựng chỗ ở tạm thời dưới chân núi, không lên trên đó. Nàng chọn một mảnh đất trống trải, lấy túi càn khôn ra, đào móc một hồi rồi vung tay lên.

Trước mặt thỉnh linh xuất hiện một tòa phủ đệ. Hai người vào trong ở, Đan Nhan dặn: “Đạo hữu, chúng ta nghỉ ngơi ở đây ít ngày rồi đi lên sau.”

Lúc nói lời này, ánh mắt nàng ta có phần buồn bã. Tả Hạo Nhậm nhìn thấy nhưng không nhiều lời.

Phủ đệ của Đan Nhan có rất nhiều người hầu biến ra từ giấy. Họ hầu hạ Tả Hạo Nhậm rửa mặt xong lại đi lấy cho hai người chút rượu ấm để ngồi thưởng hoa ấm rượu trong vườn.

Rõ ràng ngoài kia đã là mùa đông khắc nghiệt nhưng trong phủ đệ của Đan Nhan vẫn đầy sắc xuân. Tả Hạo Nhậm cùng ngồi thưởng rượu với nàng ta trong sân, đột nhiên như được khai sáng một chân trời mới, thì ra tu sĩ cũng có thể có một cuộc sống tự tại như vậy.

Y không khỏi sinh ra mấy phần kính trọng với nữ tử trước mặt này. Nàng ta thực sự rất biết chăm sóc bản thân, đâu có như y, ăn ở cầu thả như một con chó đất.

Hai người hàn huyên, tán gẫu một hồi cuối cùng cũng nhớ ra chuyện khai báo danh tính.

“Quên chưa nói cho đạo hữu biết tên của ta.” Tả Hạo Nhậm bị một bầu rượu mua chuộc, nói năng cởi mở hẳn. Đan Nhan giơ tay ngăn y lại: “Hai chúng ta cùng nói một lúc đi, tránh cho có ai bị thiệt thòi. Ta đếm một, hai, ba nhé. Một, hai, ba. Đan Nhan.”

“Tả Hạo Nhậm.”

Vừa dứt tiếng, hai người lập tức rút kiếm, đôi bên cùng vội vàng thoái lui ba trượng, lưỡi kiếm rung bần bật giữa không trung.

“Đệ nhất Sát Kiếm đạo, hạnh ngộ.” Đan Nhan cười gằn thành tiếng.

“Cao thủ Thủ Kiếm đạo, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt.” Khuôn mặt đen sì của Tả Hạo Nhậm sáng lên một cặp mắt trắng đen rõ ràng, giọng điệu lạnh tanh.

Tả Hạo Nhậm đã từng nghe nói về Đan Nhan. Là đệ tử đóng cửa của đệ nhất kiếm tu Quân Diễn, tư chất thông minh, mười tuổi Trúc Cơ, mười lăm tuổi Kim Đan, ba mươi tuổi Nguyên Anh, bảy mươi tuổi Hóa Thần, chưa tới trăm tuổi đã là người đứng đầu chính đạo.

Tất nhiên, so với sư phụ nàng ta thì vẫn còn thua xa nhưng sư phụ nàng ta đã chết, người chết rồi thì không cần phải đem ra so sánh.

Nghe nói nàng ta có một vị sư huynh tên là Tả Vô Song cực kỳ yêu chiều nàng ta. Cho nên, ngoài luyện kiếm ra, nàng ta chẳng biết gì hết cả. Hồi đầu hình như hai người này có hôn ước với nhau nhưng sau đó Tả Vô Song đã đơn phương giải trừ hôn ước.

Từ đó, Đan Nhan bỏ đi du ngoạn bên ngoài, đã lâu rồi ít khi nào thấy được nhắc tới trong Tu Chân giới.

Một cuộc đời ấn tượng như vậy quả là khác xa Tả Hạo Nhậm.

Sát Kiếm đạo của Tả Hạo Nhậm có khuynh hướng ma tu. Gặp phải cao thủ chính đạo thế này, y không dám lơ là một khắc, cảnh giác nhìn Đan Nhan, không nói tiếng nào.

Hai người cứ giữ thế giằng co như vậy một lúc, bình rượu sôi lên, hương thơm tỏa ra khắp nơi, Tả Hạo Nhậm là người đầu hàng trước, y thử thương lượng: “Trước khi đánh, ta có thể uống rượu cho xong đã được không?”

Đan Nhan nhìn bầu rượu, từ từ thu kiếm lại rồi nghiêm túc gật đầu.

Tới lúc hai người cùng ly uống hết số rượu thì họ đã chuyển sang vai kề vai ôm nhau.

Nó là rượu ủ trăm năm, một bình đó, dù cho hai người tửu lượng tốt thế nào cũng khó mà trụ vững.

Đan Nhan khóc bảo: “Ta không hiểu ta có gì không tốt mà tại sao từ Ma Thú Nhai trở về, mọi thứ đều thay đổi hết chứ? Sư huynh không thích ta thì thôi, những nữ tử xấu hơn ta, già hơn ta, kém triển vọng hơn ta, tại sao tất cả mọi người đều tìm được một đạo侶 tốt chứ? Lần sư môn tề tựu này, nhất định là ta lại sẽ bị cười nhạo. Ta khổ tâm lắm, khổ lắm!

“Đừng buồn, đừng buồn.” Tả Hạo Nhậm xoa đầu nàng, nghiêm túc bảo, “Người có ta!”

“Người thì có tác dụng gì?” Dù say, Đan Nhan vẫn còn đầu óc. Tả Hạo Nhậm cười, nụ cười của y hòa làm một thể với màn đêm đen như mực, không nhận ra nổi. Thế nhưng y vẫn tự cho rằng mình quyến rũ, liếc đôi mắt đào hoa bảo: “Để ta làm đạo侶 của ngươi, đảm bảo nam tu, nữ tu từ trên xuống dưới của Thiên Kiếm Tông đều phải ghen tị với ngươi muốn chết!”

Đan Nhan không nói được gì. Nàng nhìn khối than trước mặt, vung một tay đè y xuống.

Tả Hạo Nhậm đã say bí tỉ, bị đẩy một cái liền nằm rạp ra bàn. Trần Quang kính trong ngực y không ngừng lóe sáng. Đan Nhan đứng dậy đi được đôi bước liền trượt chân ngã đè lên người Tả Hạo Nhậm. Hai người tựa vào nhau, ngủ say.

[3]

Lúc Tả Hạo Nhậm tỉnh dậy liền cảm thấy có người đè trên lưng. Y vận mình, lớp da cháy đen bong ra từng mảng. Đan Nhan bị y đánh thức. Hai

người bốn mắt nhìn nhau.

Mặt trời vừa mới lên, ánh sáng dịu dịu chiếu vào sân. Búi tóc của Đan Nhan hơi rối, đôi mắt to tròn mơ màng nhìn Tả Hạo Nhậm chăm chú. Bất giác, tim Tả Hạo Nhậm đập dồn. Đan Nhan từ từ áp lại gần y. Tả Hạo Nhậm hồi hộp nhắm mắt lại.

Thế rồi, Đan Nhan dừng lại ngay trước mặt y, đưa tay sờ sờ mũi y rồi ngạc nhiên bảo: “Ồ, người lột xác thật rồi. Khỏe nhanh thật!”

Tả Hạo Nhậm: “...”

Một chút hồi hộp trong lòng bay biến sạch, thay vào đó là cảm giác bức bối. Y đột ngột đứng dậy, xoay người bỏ đi. Y vừa bước đi, lớp da cháy trên người vừa lột bộp rơi rụng. Đan Nhan ôm bụng cười phá lên. Tả Hạo Nhậm tức tối ngoái đầu lại: “Đừng có cười!”

Đan Nhan lập tức che miệng, không cười nữa, đôi mắt lạnh lợi nhìn Tả Hạo Nhậm chăm chú.

“Làm ơn mặc oán, làm phúc phải tội! Đan Nhan, ta nói cho mà biết, ta chỉ đưa người tới đây thôi, tự mình lên núi đi, ta mặc kệ!”

Nói đoạn, y cởi áo ngoài ra, vung tay lên búng mấy cái, biến thành một bộ y phục mới rồi mặc vào lại.

Lúc này, rốt cuộc Đan Nhan mới có dịp được ngắm kỹ tướng mạo của Tả Hạo Nhậm.

Dáng dấp y rất đẹp, mắt phượng, môi mỏng, trông cao quý, kiêu ngạo, khác xa tính tình thực của y.

Bao nhiêu năm qua, Đan Nhan cũng coi là hiểu nhiều biết rộng, từng gặp vô số mỹ nam hàng đầu của Tu Chân giới, ví dụ như Tạ Vô Song hay

là Quân Diễn.

Tả Hạo Nhậm này xem ra có thể so ngang ngửa với sư phụ của nàng.

Đan Nhan bỗng cảm thấy đề nghị tối qua của Tả Hạo Nhậm hóa ra cũng khả thi.

Đại hội tông môn lần này, nàng nhất định phải dẫn một người về, bằng không, với cái miệng đó của sư huynh, chắc nàng sẽ bị chọc tức một trăm năm không quay về tông môn.

Vậy là Đan Nhan liền đuổi theo, giữ bàn tay nhỏ của Tả Hạo Nhậm.

“Đạo hữu xin dừng bước!”

“Bỏ tay ra!” Tả Hạo Nhậm đánh về phía tay của Đan Nhan, một tay còn lại của Đan Nhan liền giữ chặt cổ tay còn lại của y.

Tả Hạo Nhậm so về kiếm ý thì không thua kém Đan Nhan nhưng tu vi không bằng, nhất thời chịu thiệt, bị Đan Nhan chế trụ.

Đan Nhan nhẹ nhàng bảo: “Đạo hữu chớ nóng nảy. Ta thấy ý tưởng tối qua của đạo hữu rất hay. Người như đạo hữu nếu giả làm đạo hữu của ta thì nhất định sẽ làm mọi người hâm mộ muốn chết!”

Có thể làm cho người của Thiên Kiếm Tông hâm mộ muốn chết quả đã gài trúng chỗ hư vinh của Tả Hạo Nhậm, thể xác lẫn tinh thần đều khoan khoái. Thế nhưng y vẫn rất cảnh giác, nhíu mày hỏi: “Vì cớ gì mà người đối ý vậy?”

Đan Nhan ngẫm nghĩ rồi thật thà đáp: “Hắn là do mặt.”

Tả Hạo Nhậm: ...

[4]

Cuối cùng, Tả Hạo Nhậm vẫn quyết định theo Đan Nhan lên núi dự đại hội tông môn.

Vì Đan Nhan bảo với y rằng, nàng có thể giúp y kết anh.

Thiên Kiếm Tông là đại tông môn chính phái, nền tảng thâm hậu, khác với loại tán tu như Tả Hạo Nhậm.

Tả Hạo Nhậm rất có thiên phú nhưng so về tài lực thì chênh lệch khá xa so với Đan Nhan.

Lần này vì Đan Nhan nên y kết anh thất bại, y cho rằng Đan Nhan nên chịu trách nhiệm cho việc này. Đan Nhan cũng nhiệt tình đồng ý chịu trách nhiệm với điều kiện là y xuất hiện giúp nàng một phen.

Đan Nhan chuẩn bị y phục cho Tả Hạo Nhậm xong liền phất khởi dẫn tiểu tử này lên núi.

Tới cổng Thiên Kiếm Tông, vì Đan Nhan có vai vế cao trong tông môn nên các đệ tử đã sớm ra đứng xếp hàng một dãy. Đan Nhan vừa cười tiên hạc xuất hiện là các đệ tử liền đồng loạt quỳ xuống, hô to: “Cung nghênh sư tổ trở về!”

Tả Hạo Nhậm trước đây là tán tu, xưa nay chưa từng kinh qua cảnh tượng nào hoành tráng như vậy, y giật mình, suýt rơi khỏi tiên hạc.

Đan Nhan túm y lại, nói nhỏ: “Làm gì thế? Muốn chết à?”

Tả Hạo Nhậm nuốt nước bọt: “Cảnh tượng hoành tráng quá, ta không quen.”

“Đừng sợ, lạnh mặt vào, đừng cười là được.”

Thế là Tả Hạo Nhậm y lời nghiêm mặt lại, không cười.

Tả Hạo Nhậm theo Sát Kiếm đạo.

Đan Nhan bái thầy là Quân Diễn. Quân Diễn trước tu Vô Tình đạo, sau tu Thủ Hộ đạo, còn Đan Nhan thì lấy Thủ Hộ đạo thành đạo hộ thiên hạ, chúng sinh, tông môn, bằng hữu, bản thân và người mình yêu.

Đan Nhan không cười, mọi người chỉ cảm thấy, chà, sư tổ thật lạnh nhạt.

Thế nhưng, Tả Hạo Nhậm thì thành mặt sầm sì!

Trong nháy mắt, các thanh kiếm cảm nhận được sát ý, rung lên bần bật, bay ra khỏi vỏ, bao vây Tả Hạo Nhậm và Đan Nhan!

Tả Hạo Nhậm: “...”

Đan Nhan liếc nhìn y một cái sắc lẹm, Tả Hạo Nhậm mắt nhìn thẳng, không nói năng gì.

Ra chiều ta mà nói là sẽ không nghiêm mặt được.

“Vị này,” màn mở màn này khiến Đan Nhan cảm thấy hơi mất mặt, nàng đành phải cố thôi miên bản thân, quay sang nhìn Tả Hạo Nhậm, gượng gạo giới thiệu, “là đạo lữ của ta, tu tập Sát Kiếm đạo.”

Nói đạo tu của y mục đích là để mọi người thứ lỗi cho.

Sát Kiếm đạo mặc dù rất mạnh nhưng đối với danh môn chính phái thì nó có phần hơi tàn bạo quá mức, khiến các kiếm tu khác không được thoải mái.

Nếu như hôm nay Tả Hạo Nhậm đến một kiếm môn, e rằng sẽ bị ném thẳng ra ngoài. May là y tới Thiên Kiếm Tông, mặc dù là danh môn chính phái nhưng về mặt đánh nhau thì...

Hoàn toàn chẳng phải hạng lương thiện gì.

Thế là mọi người gật gù, nhao nhao tỏ vẻ đã hiểu.

“Sư tổ, bọn ta hiểu.”

Đoàn người nói rồi liền nhường đường cho Đan Nhan.

Đan Nhan và Tả Hạo Nhậm đáp xuống, nàng kéo y đi vào trong.

Tả Hạo Nhậm hỏi khẽ: “Giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Đi gặp sư huynh của ta.”

“Sư huynh của ngươi là ai?” Tả Hạo Nhậm chỉ để ý tới kiếm tu, ngoài ra không quan tâm ai khác. Đan Nhan nói ra cái tên Tả Vô Song.

Tả Hạo Nhậm liền quay đầu bỏ chạy.

Đan Nhan túm y lại: “Ngươi chạy gì mà chạy?”

“Tả Vô Song là một pháp tu.”

“Ồ, ta biết.” Đan Nhan gật đầu, “Nói đúng ra thì sư huynh kỳ tài ngút trời, là song tu cả kiếm thuật và thuật pháp.”

“Phải, ta biết.”

Tả Hạo Nhậm gật đầu, Đan Nhan lấy làm lạ: “Sao ngươi biết?”

“Ta từng bị hắn đánh.”

Tả Hạo Nhậm nói với vẻ mặt chết lặng.

Hồi những năm Tả Vô Song muốn tôi luyện kiếm ý và khả năng chiến đấu của bản thân, hắn gần như đã đi đánh với hầu khắp tất cả các kiếm tu.

Chỉ so mình kiếm thì Tả Hạo Nhậm không sợ Tạ Vô Song.

Thế nhưng, mẹ kiếp, Tạ Vô Song không chỉ biết đánh giáp lá cà mà còn biết đánh tầm xa nữa!

Nghĩ mà xem, đứng cách xa thì hắn ném phù chú nện, đứng cách gần thì hắn cầm kiếm đâm, bất kể ở khoảng cách nào, hắn đều có thể liên tục công kích, quan trọng nhất là, hắn không phải một kiếm tu chính trực, bất kể là ám khí hay gì, tiện cái nào thì dùng cái đó, thậm chí còn biết dùng miệng lưỡi khiêu khích đối thủ, khiến đối thủ suy sụp tinh thần. Nói tóm lại, chẳng có kiếm tu chính trực nào lại giống hắn.

Tuy vậy, bất kể nói thế nào thì thua chính là thua. Giao thủ với Tạ Vô Song ba lần, Tả Hạo Nhậm trước nay chưa từng thắng.

Cũng bởi vậy mà có một lần, y đã nóng nảy tát Tạ Vô Song một cái, Tạ Vô Song bình tĩnh trả lại y một câu: “Tả Hạo Nhậm, từ nay, gặp lần nào đánh lần ấy.”

Lúc ấy, y thật muốn chặt luôn tay mình đi. Đang yên đang lành, so kiếm thì so kiếm, tự dưng tát người ta làm gì?

Tạ Vô Song nói được thì làm được, từ đó quả thực gặp lần nào là đánh lần ấy.

Tả Hạo Nhậm năm đó còn trên đỉnh cao phong độ mà còn bị đánh như vậy, giờ rơi xuống kim đan, không cần nghĩ cũng biết. Y. Tiêu rồi.

Y một lòng chỉ muốn đâm đầu bỏ trốn. Đan Nhan giữ chặt tay y lại bảo: “Người đừng sợ, ta xử giúp người.”

“Hắn sẽ đánh ta thật đấy, hắn đã nói rồi, gặp lần nào đánh lần ấy.”

“Không sao đâu.” Đan Nhan ra sức lôi y đi, “Sư huynh dám đánh người, ta đánh huynh ấy.”

“Người lợi hại vậy sao?”

Tả Hạo Nhậm không tin. Chênh lệch thực lực giữa các tu sĩ y cũng biết nhìn. Thế loại năng lực chiến đấu tổng hợp như Tạ Vô Song, y cảm thấy Đan Nhan không thể là đối thủ.

Thế nhưng Đan Nhan lại nhú mày bảo y: “Người chờ xem.”

Tả Hạo Nhậm tin nàg.

Họ đi vào đại đường. Một chàng trai mặc áo trắng có lớp lót màu xanh lam ngồi đoan chính ở trong.

Y có một cặp mắt đào hoa, trông vô cùng hòa nhã. Lúc họ đi vào, y ngẩng đầu khỏi bàn trà, ôn tồn bảo: “Đan Nhan về rồi đấy à? Sư huynh...”

Còn chưa nói xong, y đã dừng mắt nhìn Tả Hạo Nhậm.

“Vị đạo hữu này,” Tạ Vô Song nheo mắt, “bốn quân trông người có vẻ hơi quen.”

“Không hề...” Tả Hạo Nhậm cười gượng gạo, “Ngoại hình của ta tương đối phổ thông thôi.”

Tạ Vô Song không tiếp lời, hẩn chuyển mắt nhìn thanh kiếm của Tả Hạo Nhậm.

“Bốn quân nhớ thanh kiếm này của người.” Tạ Vô Song gật gù, “Năm đó ta từng nói gặp người lần nào sẽ đánh người lần ấy.”

“Không phải thế, Tạ chương môn nhớ lầm người rồi!”

Tả Hạo Nhậm cuống quít giải thích: “Ta vốn không quen biết Tạ chương môn...”

Còn chưa nói hết lời, phù chú của Tạ Vô Song đã đánh tới. May là có Đan Nhan đứng ra vùng kiếm chém lá phù.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tạ Vô Song, bình tĩnh nói: “Sư huynh, nể mặt chút đi.”

“Muội cần mặt mũi làm gì?”

Tạ Vô Song mỉm cười: “Tiểu sư muội, y là ai thế?”

“Y là Tả Hạo Nhậm, đạo lữ của muội.”

Đan Nhan lùi lại một bước để Tạ Vô Song nhìn rõ mặt y.

Sắc mặt Tạ Vô Song có phần khó chịu, chàng nhìn chăm chăm Tả Hạo Nhậm một hồi lâu rồi hỏi: “Muội ưng ý điểm nào của y vậy?”

Đan Nhan đáp rất thật thà: “Mặt.”

“Nam tử sao có thể chỉ nhìn mặt chứ?!” Tạ Vô Song lập tức nói, “Không được, đối người khác.”

“Trước đây sư phụ từng nói với sư tỷ,” Đan Nhan thản nhiên nhắc lại chuyện hồi bé, “đôi ta như cây liền gốc...”

“Vị huynh đệ kia,” Tạ Vô Song lập tức bước tới, tươi cười cầm tay Tả Hạo Nhậm, “nào, chúng ta tâm sự đi. Hai người đã thành thân chưa? Có định thành thân không? Nếu định thành thân thì sính lễ đã chuẩn bị xong chưa? Chưa chuẩn bị xong cũng không sao, ta chuẩn bị giúp cho, nhanh nhanh cưới rồi dẫn sư muội ta đi đi. Cảm ơn!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN TÔI NUÔI ĐỀU NGOẪO

Mặc Thư Bạch
www.dtv-ebook.com

165. Chương 165: Thiên Kiếm Tông – Đan Nhan (Kết)

[5]

Phản ứng của Tạ Vô Song khiến Tả Hạo Nhậm phát sợ. Y bắt đầu nghĩ không biết có phải Đan Nhan có khuyết điểm gì khó nói không mà Tạ Vô Song phải sợ như thế.

Y quay đầu lại liếc nhìn Đan Nhan. Nữ tử áo trắng thêu hạc đứng thẳng tắp, ý cười thấp thoáng bên môi, kể cũng là một người tốt.

Y vốn định cự tuyệt, nói cho cùng, y chỉ là người tới diễn trò, không phải thực sự muốn thành thân.

Thế nhưng Đan Nhan lại tiến tới nói tranh: “Sư huynh không cần phải nhọc lòng, chuyện của ta, để ta tự lo.”

“Thế sao được,” Tạ Vô Song cầm tay Tả Hạo Nhậm, nói ngay, “nào, ta và người tối nay phải uống rượu tâm tình! Ấn định hôn kỳ ra trước đã!”

“Chuyện này...”

“Sư huynh bảo người uống,” Đan Nhan mỉm cười vỗ vai Tả Hạo Nhậm, “vậy người cứ uống đi.”

Tả Hạo Nhậm: “...”

Đan Nhan không nói tiếp về sau nhưng Tả Hạo Nhậm cho rằng y hiểu.

Về sau nhất định là: không uống sẽ bị đánh.

Y đứng tại chỗ không nói tiếng nào, chẳng rõ vì sao, y bỗng có cảm tưởng, bản thân đã rơi vào ổ thối phỉ mất rồi.

Tối đến, Thiên Kiếm Tông mở tiệc thết đãi Tả Hạo Nhậm, người người luân phiên tới chúc rượu y.

Tả Hạo Nhậm uống được rượu nhưng cũng không đỡ nổi màn chúc rượu kiểu này, uống được một nửa liền bỏ chạy, ngồi trước hiên nhà, buồn thương cho cuộc đời chìm nổi long đong của bản thân dạo này.

Phải, từ lúc gặp phải Đan Nhan, y cảm thấy thế giới này bỗng trở nên hỗn loạn, từ một kiếm tu đường hoàng, không hiểu sao y bỗng biến thành một thằng ngốc.

Tả Hạo Nhậm dựa vào cây cột trước hiên nhà than dài thở ngắn. Sau lưng Tạ Vô Song bỗng có người hỏi: “Tả huynh ở đây làm gì?”

Tả Hạo Nhậm giật mình, tính bỏ trốn theo bản năng nhưng Tạ Vô Song liền đè y lại: “Đừng nhúc nhích, nói chuyện phiếm thôi mà, không đánh.”

Tả Hạo Nhậm: “...”

Mình cứ sợ sệt thế này là vì sao?

“Người biết không,” Tạ Vô Song nhét bình rượu vào tay Tả Hạo Nhậm, thông thả nói, “sư muội có thể nhận ra được mặt người.”

“Hả?”

Tả Hạo Nhậm lấy làm lạ: “Vậy thì có vấn đề gì?”

“Thực ra, từ sau khi sư phụ qua đời,” Tạ Vô Song cười khẽ, “muội ấy không còn nhận được mặt người nữa. Những người muội ấy nhận ra được đều là người quen biết trước khi sư phụ mất. Sư phụ mất, những người quen về sau, nàng không nhớ được một ai.”

“Đây là bệnh?”

Tả Hạo Nhậm tò mò. Tạ Vô Song cười: “Đây là do công pháp muội ấy tu luyện gây ra. Từ khi sư phụ mất, muội ấy bắt đầu tu Vô Tình đạo, sau đó bị ta ngăn cản.”

“Hóa ra nàng ta có những hai bộ công pháp?”

Tả Hạo Nhậm tròn mắt, chuyện thế này đúng là thế gian hiếm gặp.

Tạ Vô Song lắc đầu: “Vô Tình đạo vốn không phải đạo của muội ấy nhưng lúc đó vì muốn tiến nhanh nên đã dùng thuốc. Thuốc này vốn được dùng trong Vô Tình đạo, sau khi dùng thuốc sẽ không sinh ra bất luận thứ tình cảm nào. Sau này tuy đã chặt đứt Vô Tình đạo nhưng thuốc vẫn làm tổn thương thế giới tình cảm của muội ấy, muội ấy rất khó nhớ mặt người khác, cũng không nhớ được quá nhiều chuyện. Người bên ngoài đều đồn thổi là do ta chiều chuộng muội ấy quá nhiều nên mới thành ra vậy...”

Tạ Vô Song cười cay đắng: “Thực ra ta chẳng hề chiều chuộng muội ấy một chút nào.”

“Ngày xưa, sư phụ tốt với muội ấy, ta sợ đại sư tỷ đau lòng nên thường hay bắt nạt muội ấy. Sau này, sư tỷ mất, ta biết chuyện này không thể trách muội ấy nhưng vẫn sao không tháo được nút thắt này trong lòng.”

Chuyện của Quân Diễn và Diệp Trần của Thiên Kiếm Tông, đã là kiếm tu thì hầu như đều từng nghe nói. Đây gần như đã trở thành một ví dụ kinh điển người người phải đọc.

Một kiếm tu sắp phi thăng, một người đã tới gần việc phi thăng nhất trong trăm ngàn năm qua, bỗng nhiên vào khắc cuối lại trở về, nhìn thấy người mình yêu chết rồi ngã gục.

Chuyện này thời thời khắc khắc nhắc nhở các tu sĩ, không được yêu, có yêu cũng không được quá nặng lòng.

“Thế,” Tả Hạo Nhậm tò mò, “vì sao nàng ta muốn tu Vô Tình đạo?”

Tạ Vô Song cười: “Muội ấy không quên được cái chết của sư phụ và sư tỷ, lòng đau.”

Nghe vậy, Tả Hạo Nhậm ngờ ngàng, nghĩ tới cô nương trông qua có vẻ vô tư, lạnh nhạt kia, hóa ra cũng từng có lúc chấp nhất như vậy. Trong lòng y bỗng thấy đôi phần thương tiếc.

“Vô Tình đạo có thể giúp muội ấy quên nhưng muội ấy không biết rằng, người trọng tình như muội ấy, tu Vô Tình đạo nhất định không thành.”

Tả Hạo Nhậm không nói gì, y nghĩ ngợi rồi hỏi ra: “Thế còn huynh?”

“Ta?” Tạ Vô Song không hiểu, “Ta gì cơ?”

“Nàng đau lòng khi nhớ tới Quân Diễm đạo quân, trong lòng huynh ắt là cũng có nhớ mong Diệp Trần đạo quân phải không? Huynh không buồn sao?”

Tạ Vô Song lắc đầu.

“Ta tu Tiêu Dao đạo.” Một con hổ con nhảy tới, Tạ Vô Song ôm nó vào lòng, nét mặt dịu dàng, “Lúc nàng còn trên đời, ta đã cho nàng mọi thứ ta có thể, nàng mất, ta không tiếc nuôi, càng không có vương bận gì.”

Tả Hạo Nhậm gật đầu, y vô cùng khâm phục một người nắm được buông được như vậy.

Tạ Vô Song uống rượu với y, hai người dần dần quen thân. Tả Hạo Nhậm bỗng cảm thấy thực ra Tạ Vô Song cũng rất được.

Rượu ngon gặp bạn hiền, ngàn chén không đủ. Tả Hạo Nhậm uống tới say mềm.

Y loáng thoáng nghe thấy Tạ Vô Song bảo: “Tả huynh, sư muội ta về sau giao cho huynh, hôn kỳ định vào giữa tháng này nhé, huynh thấy có được không?”

Mặt Tả Hạo Nhậm trông mù mờ chẳng biết gì nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Tả Hạo Nhậm gật đầu xong, Đan Nhan liền xuất hiện đằng sau Tạ Vô Song.

“Muội tới làm gì? Không tin tưởng ta à?” Tạ Vô Song cười tủm tỉm ngẩng đầu. Đan Nhan lại đỡ Tả Hạo Nhậm dậy.

Tả Hạo Nhậm ngồi nghe cả đêm chuyện ngày xưa của Đan Nhan, đặc biệt là lúc nghe tới đoạn nàng mới trúc cơ mà đã dám đứng che cho Diệp Trần đối mặt với các đại môn phái vây công, máu nóng trong lòng liền sôi sục.

Y bỗng nghĩ nếu năm đó mình biết những chuyện này, nhất định sẽ tới Thiên Kiếm Tông giúp Đan Nhan giết đám kia không còn một mảnh giáp!

Đan Nhan im lặng nâng Tả Hạo Nhậm dậy, điềm đạm nói: “Ta dìu y về.”

“Hôn kỳ ấn định vào giữa tháng.”

Tạ Vô Song nhắc nàng. Đan Nhan ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Tạ Vô Song: “Gấp vậy sao?”

Tạ Vô Song mỉm cười: “Ta không chờ được.”

Đan Nhan mím môi, không nói gì.

Một lát sau, nàng mới đáp: “Được.”

Đan Nhan đỡ Tả Hạo Nhậm đi về phòng. Tả Hạo Nhậm khoa tay múa chân không ngừng.

“Năm đó lão tử mà có mặt ở đây, nhất định là giết hết bọn ở Thiên Kiếm Tông không chừa một mảnh giáp!”

“Danh môn chính phái gì chứ, lão tử không muốn gia nhập với bọn chúng chính là vì thế đó! Đan Nhan lúc ấy vẫn còn là tiểu cô nương nhỉ? Tiểu cô nương đáng yêu như thế, sao mà động thủ được vậy, nàng nói có phải không?”

Tả Hạo Nhậm quay đầu nhìn Đan Nhan. Cô nương dưới trăng, khuôn mặt bình thản, dịu dàng.

Tả Hạo Nhậm bỗng nhìn tới ngẩn ngờ, không biết vì sao lại bỗng nhớ tới khoảnh khắc uống rượu cùng Đan Nhan đêm qua, y mơ màng muốn hôn đôi môi ấy.

Y bỗng bảo: “Hay là chúng ta thành thân thật đi?”

Đan Nhan ngẩng đầu ngạc nhiên. Tả Hạo Nhậm gật đầu với nàng: “Nàng khá là xinh đẹp, ta đây trước nay luôn hành sự quyết đoán, nàng gả cho ta, về sau ta che chở cho nàng.”

Đan Nhan nhoen cười: “Được thôi.”

[6]

Hôm sau, lúc tỉnh lại, Tả Hạo Nhậm bỗng cảm thấy mình muốn chết rồi, sao lại đi đồng ý với Đan Nhan loại chuyện này.

Thế nhưng đã đồng ý rồi, rút lại không được.

Thiên Kiếm Tông bắt đầu vội vã chuẩn bị tổ chức hôn lễ. Tả Hạo Nhậm ngồi xồm trước cửa, thở ngắn than dài.

Đào hôn ư?

Sẽ bị Thiên Kiếm Tông giết mất, nhất là Tạ Vô Song.

Không đào hôn ư?

Đời này sẽ bị cùm chân như vậy sao? Y chẳng qua chỉ đi chỉ đường thôi mà, có cần phải vậy không???

Y đang thở dài thì Đan Nhan tới tìm y: “Đang làm gì vậy?”

Tả Hạo Nhậm cuống quýt nhảy dựng lên: “Không có gì.”

“Vậy về thôi.”

Đan Nhan chủ động kéo y đi. Tả Hạo Nhậm không nói gì. Y bị người ta kéo đi như vậy, vậy mà lại cảm thấy... có chút cảm giác hạnh phúc thì phải?

Y cảm thấy mình hồng mặt rồi.

Y theo Đan Nhan đi vào, chần chừ hỏi: “Này, hai ta thành thân có phải hơi gấp gáp không?”

Đan Nhan im lặng một lúc lâu, cuối cùng nàng đáp: “Sư huynh sắp phi thăng rồi.”

Tả Hạo Nhậm tròn mắt. Đan Nhan từ tốn nói: “Nghìn năm qua, phi thăng là chuyện thập tử nhất sinh, sư huynh sợ mình sẽ ngã xuống nên muốn trước khi đi được nhìn thấy ta gả chồng.”

Trong lòng Tả Hạo Nhậm thấy bối rối.

Tạ Vô Song vậy mà sắp phi thăng?

Đan Nhan tiếp tục nói: “Ta nói với huynh ấy ta thích người.”

Tả Hạo Nhậm quay đầu nhìn nàng, bất giác, tim đập dồn dập.

“Nàng... thực sự nghĩ vậy sao?”

Tả Hạo Nhậm hồi hộp hỏi.

Đan Nhan im lặng một hồi rồi chậm rãi nói: “Ta từng nghe danh người rất lâu, đệ nhất Sát Kiếm đạo, cũng từng coi người là đối thủ.”

Đây là chuyện bình thường, y cũng đã nghe danh nàng từ lâu.

“Người là người duy nhất ta nhớ được mặt suốt bao nhiêu năm qua.”

Đan Nhan ngẩng đầu nhìn y, lời này có vẻ hoang đường nhưng Tả Hạo Nhậm lại cảm thấy vui vẻ một cách đầy khó hiểu.

“Chúng ta có thể thành thân trước sau đó thử xem sao. Nếu thấy ổn thì cứ tiếp tục sống như vậy, nếu thấy không ổn... thì hòa li,” Đan Nhan mím môi, “cũng được.”

Tả Hạo Nhậm cúi đầu nhìn tay của nàng, đáp ừ.

Hai người đi vào, hôn lễ chuẩn bị bắt đầu.

Thiên Kiếm Tông làm mọi chuyện đều giản lược. Tả Hạo Nhậm và Đan Nhan bái đường trước sự chứng kiến của Tạ Vô Song. Tạ Vô Song

cười ôn hòa, hờ hững, có mấy phần tiên khí giống kiếm tiên Quân Diễn.

Cùng đêm đó, sét kéo tới giáng xuống. Đan Nhan thành linh xông ra ngoài, Tả Hạo Nhậm cũng đi theo sau nàng.

Mọi người dõi theo cột sét từ xa. Giữa tia sét, Tạ Vô Song ngồi xếp bằng, chờ đợt sét qua đi, một luồng kim quang chiếu xuống, Tạ Vô Song ngồi giữa luồng sáng vàng, từ từ mở mắt.

“Sư muội,” Tạ Vô Song ôn tồn nói, “hẹn gặp lại.”

Nói xong, thang trời hiện ra giữa luồng sáng vàng. Tạ Vô Song đi lên thang, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Tới khi chàng ta đi khuất rồi, Đan Nhan bỗng òa khóc.

“Đi mất rồi...”

Nàng khóc thành tiếng: “Đi hết rồi, chỉ còn lại mình ta...”

Con đường tu chân này quá dài, tình cảm nào nàng trao đi cũng đều thật lòng, sâu sắc.

Nàng không nhìn thấu được sinh tử, không chịu nổi biệt ly. Nội tâm nàng trước sau vẫn là thiếu nữ mười tuổi lên núi năm ấy. Nàng cảnh giác nhìn thế giới này, hồi đáp lại tình cảm một cách cực đoan.

Tả Hạo Nhậm nhìn nàng quỳ trên nền đất khóc một lúc lâu, y cũng ngồi xổm xuống, ôm nàng vào lòng.

Y cảm thấy đau lòng.

Chính bởi đau lòng vào khoảnh khắc ấy đã khiến y bằng lòng hứa hẹn.

“Đan Nhan, đừng khóc.”

“Ta không hòa li với nàng,” y thở dài, “đời này, ta sẽ luôn bên nàng. Nàng phi thăng, ta phi thăng cùng nàng. Nàng ngã xuống, ta ngã xuống cùng nàng. Nàng đừng sợ.”

“Có ta ở đây, đời này của nàng, sẽ không còn đơn độc nữa.”

Y ở đây để, vì nàng, chống lại sự cô độc của thế giới này.

*Mũ xanh (lá cây) ý chỉ việc bị cấm sùng

*Từ “người” trong mục lục này là chỉ bạn, bằng từ you, mình tự đối chút thôi, không có gì

Người về người có nhớ ta

Ta về ta nhớ những hoa cùng người

Table of Contents

Mục lục

1. Chương 1: Thanh Xuân Vườn Trường: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 1
2. Chương 2: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 2
3. Chương 3: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 3
4. Chương 4: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 4
5. Chương 5: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 5
6. Chương 6: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 6
7. Chương 7: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 7
8. Chương 8: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 8
9. Chương 9: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 9
10. Chương 10: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 10
11. Chương 11: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 11
12. Chương 12: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 12
13. Chương 13: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 13
14. Chương 14: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 14
15. Chương 15: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 15
16. Chương 16: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em 16
17. Chương 17: Thế Giới Của Tôi Chỉ Có Em - Kết Thúc
18. Chương 18: Tu Chân: Thanh Kiếm Không Nghỉ 1
19. Chương 19: Thanh Kiếm Không Nghỉ 2
20. Chương 20: Thanh Kiếm Không Nghỉ 3
21. Chương 21: Thanh Kiếm Không Nghỉ 4
22. Chương 22: Thanh Kiếm Không Nghỉ 5
23. Chương 23: Thanh Kiếm Không Nghỉ 6
24. Chương 24: Thanh Kiếm Không Nghỉ 7
25. Chương 25: Thanh Kiếm Không Nghỉ 8
26. Chương 26: Thanh Kiếm Không Nghỉ 9
27. Chương 27: Thanh Kiếm Không Nghỉ 10
28. Chương 28: Thanh Kiếm Không Nghỉ 11

- [29. Chương 29: Thanh Kiếm Không Nghi 12](#)
- [30. Chương 30: Thanh Kiếm Không Nghi – Kết Thúc](#)
- [31. Chương 31: Thế Giới 3: Tây Huyền: Vinh Quang Thần Thánh 1](#)
- [32. Chương 32: Vinh Quang Thần Thánh 2](#)
- [33. Chương 33: Vinh Quang Thần Thánh 3](#)
- [34. Chương 34: Vinh Quang Thần Thánh 4](#)
- [35. Chương 35: Vinh Quang Thần Thánh 5](#)
- [36. Chương 36: Vinh Quang Thần Thánh 6](#)
- [37. Chương 37: Vinh Quang Thần Thánh 7](#)
- [38. Chương 38: Vinh Quang Thần Thánh 8](#)
- [39. Chương 39: Vinh Quang Thần Thánh 9](#)
- [40. Chương 40: Vinh Quang Thần Thánh 10](#)
- [41. Chương 41: Vinh Quang Thần Thánh 11](#)
- [42. Chương 42: Vinh Quang Thần Thánh – Kết Thúc](#)
- [43. Chương 43: Thế Giới 4: Giang Hồ: Thập Niên Đăng](#)
- [44. Chương 44: Thập Niên Đăng 2](#)
- [45. Chương 45: Thập Niên Đăng 3](#)
- [46. Chương 46: Thập Niên Đăng 4](#)
- [47. Chương 47: Thập Niên Đăng 5](#)
- [48. Chương 48: Thập Niên Đăng 6](#)
- [49. Chương 49: Thập Niên Đăng 7](#)
- [50. Chương 50: Thập Niên Đăng 8](#)
- [51. Chương 51: Thập Niên Đăng 9](#)
- [52. Chương 52: Thập Niên Đăng 10](#)
- [53. Chương 53: Thập Niên Đăng 11](#)
- [54. Chương 54: Thập Niên Đăng 12](#)
- [55. Chương 55: Thập Niên Đăng 13](#)
- [56. Chương 56: Thập Niên Đăng – Kết Thúc](#)
- [57. Chương 57: Thế Giới 5: Phong Thủy: Trong Lòng Người Có Quỷ](#)
- [58. Chương 58: Trong Lòng Người Có Quỷ 2](#)
- [59. Chương 59: Trong Lòng Người Có Quỷ 3](#)
- [60. Chương 60: Trong Lòng Người Có Quỷ 4](#)

- [61. Chương 61: Trong Lòng Người Có Quỷ 5](#)
- [62. Chương 62: Trong Lòng Người Có Quỷ 6](#)
- [63. Chương 63: Trong Lòng Người Có Quỷ 7](#)
- [64. Chương 64: Trong Lòng Người Có Quỷ 8](#)
- [65. Chương 65: Trong Lòng Người Có Quỷ 9](#)
- [66. Chương 66: Trong Lòng Người Có Quỷ 10](#)
- [67. Chương 67: Trong Lòng Người Có Quỷ – Kết Thúc](#)
- [68. Chương 68: Thế Giới 6: Tinh Tế: Nam Sủng Của Nữ Vương](#)
- [69. Chương 69: Nam Sủng Của Nữ Vương 2](#)
- [70. Chương 70: Nam Sủng Của Nữ Vương 3](#)
- [71. Chương 71: Nam Sủng Của Nữ Vương 4](#)
- [72. Chương 72: Nam Sủng Của Nữ Vương 5](#)
- [73. Chương 73: Nam Sủng Của Nữ Vương 6](#)
- [74. Chương 74: Nam Sủng Của Nữ Vương 7](#)
- [75. Chương 75: Nam Sủng Của Nữ Vương 8](#)
- [76. Chương 76: Nam Sủng Của Nữ Vương 9](#)
- [77. Chương 77: Nam Sủng Của Nữ Vương 10](#)
- [78. Chương 78: Nam Sủng Của Nữ Vương 11](#)
- [79. Chương 79: Nam Sủng Của Nữ Vương 12](#)
- [80. Chương 80: Nam Sủng Của Nữ Vương 13](#)
- [81. Chương 81: Nam Sủng Của Nữ Vương – Kết Thúc](#)
- [82. Chương 82: Thế Giới 7: Cung Đình: Chiếc Mũ Xanh* Của Hoàng Đế](#)
- [83. Chương 83: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 2](#)
- [84. Chương 84: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 3](#)
- [85. Chương 85: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 4](#)
- [86. Chương 86: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 5](#)
- [87. Chương 87: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 6](#)
- [88. Chương 88: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 7](#)
- [89. Chương 89: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 8](#)
- [90. Chương 90: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 9](#)
- [91. Chương 91: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế 10](#)
- [92. Chương 92: Chiếc Mũ Xanh Của Hoàng Đế – Kết Thúc](#)

- [93. Chương 93: Thế Giới 8: Dân Quốc: Sơn Hà Cổ Nhân*](#)
- [94. Chương 94: Sơn Hà Cổ Nhân 2](#)
- [95. Chương 95: Sơn Hà Cổ Nhân 3](#)
- [96. Chương 96: Sơn Hà Cổ Nhân 4](#)
- [97. Chương 97: Sơn Hà Cổ Nhân 5](#)
- [98. Chương 98: Sơn Hà Cổ Nhân 6](#)
- [99. Chương 99: Sơn Hà Cổ Nhân 7](#)
- [100. Chương 100: Sơn Hà Cổ Nhân 8](#)
- [101. Chương 101: Sơn Hà Cổ Nhân 9](#)
- [102. Chương 102: Sơn Hà Cổ Nhân 10](#)
- [103. Chương 103: Sơn Hà Cổ Nhân 11](#)
- [104. Chương 104: Sơn Hà Cổ Nhân 12](#)
- [105. Chương 105: Sơn Hà Cổ Nhân – Kết Thúc](#)
- [106. Chương 106: Thế Giới 9: Mạt Thế: Luôn Là Mèo Của Cậu](#)
- [107. Chương 107: Luôn Là Mèo Của Cậu 2](#)
- [108. Chương 108: Luôn Là Mèo Của Cậu 3](#)
- [109. Chương 109: Luôn Là Mèo Của Cậu 4](#)
- [110. Chương 110: Luôn Là Mèo Của Cậu 5](#)
- [111. Chương 111: Luôn Là Mèo Của Cậu 6](#)
- [112. Chương 112: Luôn Là Mèo Của Cậu 7](#)
- [113. Chương 113: Luôn Là Mèo Của Cậu 8](#)
- [114. Chương 114: Luôn Là Mèo Của Cậu 9](#)
- [115. Chương 115: Luôn Là Mèo Của Cậu 10](#)
- [116. Chương 116: Luôn Là Mèo Của Cậu 11](#)
- [117. Chương 117: Luôn Là Mèo Của Cậu 12](#)
- [118. Chương 118: Luôn Là Mèo Của Cậu 13](#)
- [119. Chương 119: Luôn Là Mèo Của Cậu 14](#)
- [120. Chương 120: Luôn Là Mèo Của Cậu 15](#)
- [121. Chương 121: Luôn Là Mèo Của Cậu 16](#)
- [122. Chương 122: Luôn Là Mèo Của Cậu 17](#)
- [123. Chương 123: Luôn Là Mèo Của Cậu 18](#)
- [124. Chương 124: Luôn Là Mèo Của Cậu 19](#)

- [125. Chương 125: Luôn Là Mèo Của Cậu 20](#)
- [126. Chương 126: Luôn Là Mèo Của Cậu 21](#)
- [127. Chương 127: Luôn Là Mèo Của Cậu 22](#)
- [128. Chương 128: Luôn Là Mèo Của Cậu 23](#)
- [129. Chương 129: Luôn Là Mèo Của Cậu – Kết Thúc](#)
- [130. Chương 130: Thế Giới 10: Tiên Hiệp: Chi Tử Vu Quy*](#)
- [131. Chương 131: Chi Tử Vu Quy 2](#)
- [132. Chương 132: Chi Tử Vu Quy 3](#)
- [133. Chương 133: Chi Tử Vu Quy 4](#)
- [134. Chương 134: Chi Tử Vu Quy 5](#)
- [135. Chương 135: Chi Tử Vu Quy 6](#)
- [136. Chương 136: Chi Tử Vu Quy 7](#)
- [137. Chương 137: Chi Tử Vu Quy 8](#)
- [138. Chương 138: Chi Tử Vu Quy 9](#)
- [139. Chương 139: Chi Tử Vu Quy 10](#)
- [140. Chương 140: Chi Tử Vu Quy 11](#)
- [141. Chương 141: Chi Tử Vu Quy 12](#)
- [142. Chương 142: Chi Tử Vu Quy 13](#)
- [143. Chương 143: Chi Tử Vu Quy 14](#)
- [144. Chương 144: Chi Tử Vu Quy 15](#)
- [145. Chương 145: Chi Tử Vu Quy 16](#)
- [146. Chương 146: Chi Tử Vu Quy 17](#)
- [147. Chương 147: Chi Tử Vu Quy 18](#)
- [148. Chương 148: Chi Tử Vu Quy 19](#)
- [149. Chương 149: Chi Tử Vu Quy 20](#)
- [150. Chương 150: Chi Tử Vu Quy 21](#)
- [151. Chương 151: Chi Tử Vu Quy 22](#)
- [152. Chương 152: Chi Tử Vu Quy 23](#)
- [153. Chương 153: Chi Tử Vu Quy 24](#)
- [154. Chương 154: Chi Tử Vu Quy 25](#)
- [155. Chương 155: Chi Tử Vu Quy 26](#)
- [156. Chương 156: Chi Tử Vu Quy 27](#)

- [157. Chương 157: Chi Tử Vu Quy 28](#)
- [158. Chương 158: Kết Toàn Văn: Lần Này, Ta Với Nàng, Bạc Đầu Giai Lão, Sinh Tử Không Rời](#)
- [159. Chương 159: Ngày Ngày Của Đông Lăng – Diệp Trần 1](#)
- [160. Chương 160: Ngày Ngày Của Đông Lăng – Diệp Trần 2](#)
- [161. Chương 161: Ngày Ngày Của Đông Lăng Diệp Trần – Kết](#)
- [162. Chương 162: Tân Kí Chủ Của Ba Tám – 1](#)
- [163. Chương 163: Tân Kí Chủ Của Ba Tám – 2](#)
- [164. Chương 164: Thiên Kiếm Tông – Đan Nhan](#)
- [165. Chương 165: Thiên Kiếm Tông – Đan Nhan \(Kết\)](#)